AZ URANTIA KÖNYV

URANTIA Foundation

Copyright © 2010 URANTIA Foundation.

Web published by The Urantia Book Fellowship by permission.

Typeset by Bibles.org.uk with XƎLaTeX under Linux.

The symbol ¶ marks the first paragraph in the group as in the 1955 First Printing, where such groups were delimited by blank lines.

*Text set in **Adobe Minion Pro** at 14.5/18pt.*

PDF: 2011. január 14.

Text TIN: UF-HUN-001World-2010-1.3

Az írások címjegyzéke

Cím	Szerző	Oldal
0. Előszó	Isteni Tanácsos	10

I. RÉSZ. A KÖZPONTI VILÁGEGYETEM ÉS A FELSŐBB-VILÁGEGYETEMEK

1. Az Egyetemes Atya	Isteni Tanácsos	95
2. Az Isten természete	Isteni Tanácsos	154
3. Az Isten sajátosságai	Isteni Tanácsos	213
4. Isten viszonya a világegyetemhez	Isteni Tanácsos	266
5. Isten viszonya az egyénhez	Isteni Tanácsos	305
6. Az Örökkévaló Fiú	Isteni Tanácsos	360
7. Az Örökkévaló Fiú viszonya a világegyetemhez	Isteni Tanácsos	402
8. A Végtelen Szellem	Isteni Tanácsos	447
9. A Végtelen Szellem viszonya a világegyetemhez	Isteni Tanácsos	484
10. A paradicsomi Háromság	Világegyetemi Ítélő	535
11. A Paradicsom Örök Szigete	Bölcsesség-tökéletesítő	584
12. A világegyetemek mindensége	Bölcsesség-tökéletesítő	635
13. A Paradicsom szent szférái	Bölcsesség-tökéletesítő	708
14. A központi és isteni világegyetem	Bölcsesség-tökéletesítő	752
15. A hét felsőbb-világegyetem	Világegyetemi Ítélő	810
16. A hét Tökéletes Szellem	Világegyetemi Ítélő	906
17. A hét legfelsőbb szellem-csoport	Isteni Tanácsos	973
18. A Legfelsőbb Háromsági Személyiségek	Isteni Tanácsos	1019
19. A mellérendelt háromsági-származású lények	Isteni Tanácsos	1054
20. A paradicsomi Istenfiak	Bölcsesség-tökéletesítő	1100
21. A paradicsomi Teremtő Fiak	Bölcsesség-tökéletesítő	1153
22. Az Isten Háromságot-elért Fiai	Fenséges Hírvivő	1199
23. A Független Hírvivők	Isteni Tanácsos	1263

Cím	Szerző	Oldal
24. A végtelen szellem felsőbb személyiségei	Isteni Tanácsos	1301
25. A tér hírvivő seregei	Nagytekintélyű	1342
26. A központi világegyetem segédkező szellemei	Bölcsesség-tökéletesítő	1402
27. Az elsőrendű szupernáfok segédkezése	Bölcsesség-tökéletesítő	1467
28. A felsőbb-világegyetemek segédkező szellemei	Fenséges Hírvivő	1505
29. A Világegyetemi Erőtér-irányítók	Világegyetemi Ítélő	1570
30. A nagy világegyetem személyiségei	Fenséges Hírvivő	1624
31. A végleges testületek	Isteni Tanácsos és Egy Ismeretlen Nevű és Származású	1687

II. RÉSZ. A HELYI VILÁGEGYETEM

32. A helyi világegyetemek kialakulása	Fenséges Hírvivő	1740
33. A helyi világegyetem igazgatása	Főangyalok Vezetője	1784
34. A helyi világegyetemi Anyaszellem	Fenséges Hírvivő	1824
35. A helyi világegyetemi Istenfiak	Főangyalok Vezetője	1872
36. Az Élethordozók	Vorondadek Fiú	1927
37. A helyi világegyetem személyiségei	Ragyogó Estcsillag	1973
38. A helyi világegyetem segédkező szellemei	Melkizedek	2029
39. A szeráfseregek	Melkizedek	2068
40. A felemelkedő Istenfiak	Fenséges Hírvivő	2152
41. A helyi világegyetem fizikai sajátosságai	Főangyal	2215
42. Energia – elme és anyag	Fenséges Hírvivő	2275
43. A csillagvilágok	Malavatia Melkizedek	2361
44. Az égi mesterek	Főangyal	2416
45. A helyi csillagrendszer igazgatása	Melkizedek	2476
46. A helyi csillagrendszer központja	Főangyal	2523
47. A hét lakóvilág	Ragyogó Estcsillag	2573
48. A morontia élet	Főangyal	2625
49. A lakott világok	Melkizedek	2714
50. A Bolygóhercegek	Másodrendű Lanonandek	2775
51. A Bolygók Ádámjai	Másodrendű Lanonandek	2811

Cím	Szerző	Oldal
52. A bolygók halandói korszakai	Fenséges Hírvivő	2854
53. A Lucifer-féle lázadás	Manovandet Melkizedek	2913
54. A Lucifer-féle lázadásból eredő problémák	Fenséges Hírvivő	2970
55. A fény és élet világai	Fenséges Hírvivő	3010
56. Az egyetemes egység	Fenséges Hírvivő és Makiventa Melkizedek	3093

III. RÉSZ. AZ URANTIA TÖRTÉNETE

57. Az Urantia keletkezése	Élethordozó	3154
58. Élet létesítése az Urantián	Élethordozó	3214
59. A tengervízi élet az Urantián	Élethordozó	3254
60. Az Urantia a korai szárazföldi élet időszakában	Élethordozó	3316
61. Az emlősök kora az Urantián	Élethordozó	3356
62. Az emberi kor hajnalának ősi fajai	Élethordozó	3404
63. Az első embercsalád	Élethordozó	3444
64. A színes evolúciós emberfajták	Élethordozó	3477
65. Az evolúció felügyelete	Élethordozó	3533
66. Az Urantia Bolygóhercege	Melkizedek	3586
67. A lázadás a bolygón	Melkizedek	3650
68. A polgárosodás hajnala	Melkizedek	3694
69. A kezdetleges emberi intézmények	Melkizedek	3739
70. Az emberi közösségek kormányzásának fejlődése	Melkizedek	3796
71. Az állam fejlődése	Melkizedek	3882
72. Egy szomszédos bolygó kormányzati berendezkedése	Melkizedek	3920
73. Az Édenkert	Szolonia	3984
74. Ádám és Éva	Szolonia	4015
75. Ádám és Éva vétke	Szolonia	4070
76. A második kert	Szolonia	4110
77. A köztes teremtmények	Főangyal	4146
78. Az ibolyaszín emberfajta az Ádám utáni időkben	Főangyal	4209
79. Az andita terjeszkedés keleten	Főangyal	4256

	Cím	Szerző	Oldal
80.	Az andita terjeszkedés nyugaton	Főangyal	4312
81.	A mai polgárosodott viszonyok kialakulása	Főangyal	4365
82.	A házasság fejlődése	Szeráf Vezető	4430
83.	A házasság intézménye	Szeráf Vezető	4474
84.	Házasság és családi élet	Szeráf Vezető	4521
85.	Az istenimádás gyökerei	Ragyogó Estcsillag	4586
86.	A vallás fejlődésének korai szakasza	Ragyogó Estcsillag	4613
87.	A kísértettiszteletek	Ragyogó Estcsillag	4653
88.	Bűvtárgyak, szerencsetárgyak és varázslás	Ragyogó Estcsillag	4702
89.	Bűn, áldozás és vezeklés	Ragyogó Estcsillag	4737
90.	Sámánizmus – javasok és papok	Melkizedek	4794
91.	Az ima fejlődése	Közteslények Vezetője	4832
92.	A vallás fejlődésének későbbi szakasza	Melkizedek	4879
93.	Makiventa Melkizedek	Melkizedek	4934
94.	A Melkizedek tanítások keleten	Melkizedek	4995
95.	A Melkizedek tanítások a Levantéban	Melkizedek	5073
96.	Jahve – a héberek Istene	Melkizedek	5123
97.	Az istenkép fejlődése a héber népek körében	Melkizedek	5169
98.	A Melkizedek tanítások nyugaton	Melkizedek	5244
99.	A vallás társadalmi problémái	Melkizedek	5284
100.	Az ember által megtapasztalható vallás	Melkizedek	5322
101.	A vallás valódi természete	Melkizedek	5374
102.	A vallásos hit alapjai	Melkizedek	5443
103.	A vallásos tapasztalás valósága	Melkizedek	5499
104.	A háromság fogalmának kiteljesedése	Melkizedek	5570
105.	Istenség és valóság	Melkizedek	5613
106.	Világegyetemi valóságszintek	Melkizedek	5659
107.	A Gondolatigazítók eredete és természete	Független Hírvivő	5730
108.	A Gondolatigazítók küldetése és segédkezése	Független Hírvivő	5773
109.	Az Igazítók viszonya a világegyetemi teremtményekhez	Független Hírvivő	5820
110.	Az Igazítók viszonya a halandó egyénekhez	Független Hírvivő	5859
111.	Az Igazító és a lélek	Független Hírvivő	5919
112.	A személyiség továbbélése	Független Hírvivő	5969

Cím	Szerző	Oldal
113. A szeráfi végzet-őrangyalok	Szeráf Vezető	6049
114. A bolygók szeráfi kormányzása	Szeráf Vezető	6093
115. A Legfelsőbb Lény	Fenséges Hírvivő	6142
116. A Mindenható Legfelsőbb	Fenséges Hírvivő	6180
117. A Legfelsőbb Isten	Fenséges Hírvivő	6227
118. Legfelsőbb és Végleges – idő és tér	Fenséges Hírvivő	6310
119. Krisztus Mihály alászállásai	Estcsillagok Vezetője	6383

IV. RÉSZ. JÉZUS ÉLETE ÉS TANÍTÁSAI

120. Mihály megtestesülése az Urantián	Mantutia Melkizedek	6442
121. Mihály alászállásának kora	Közteslény bizottság	6488
122. Jézus megszületése és kisgyermekkora	Közteslény bizottság	6550
123. Jézus zsengekora	Közteslény bizottság	6604
124. Jézus kései gyermekkora	Közteslény bizottság	6660
125. Jézus Jeruzsálemben	Közteslény bizottság	6714
126. A két legválságosabb év	Közteslény bizottság	6756
127. A kamaszkori évek	Közteslény bizottság	6798
128. Jézus korai felnőttkora	Közteslény bizottság	6857
129. Jézus későbbi felnőttkori élete	Közteslény bizottság	6919
130. Úton Rómába	Közteslény bizottság	6957
131. A világ vallásai	Közteslény bizottság	7029
132. Időzés Rómában	Közteslény bizottság	7098
133. Visszatérés Rómából	Közteslény bizottság	7164
134. Az átmeneti évek	Közteslény bizottság	7237
135. Keresztelő János	Közteslény bizottság	7304
136. A keresztelés és a negyven nap	Közteslény bizottság	7369
137. Időzés Galileában	Közteslény bizottság	7446
138. Az Ország hírnökeinek felkészítése	Közteslény bizottság	7516
139. A tizenkét apostol	Közteslény bizottság	7566
140. A tizenkettek felavatása	Közteslény bizottság	7667
141. A nyilvános működés elkezdése	Közteslény bizottság	7764

Cím	Szerző	Oldal
142. A páska-ünnep Jeruzsálemben	Közteslény bizottság	7810
143. Utazás Szamarián át	Közteslény bizottság	7863
144. Gilboában és a Tízvárosban	Közteslény bizottság	7915
145. Négy eseménydús nap Kapernaumban	Közteslény bizottság	7971
146. Az első tanhirdető vándorút Galileában	Közteslény bizottság	8013
147. Rövid látogatás Jeruzsálemben	Közteslény bizottság	8062
148. A vándor hitszónokok tanítása Betszaidában	Közteslény bizottság	8113
149. A második tanhirdető vándorút	Közteslény bizottság	8167
150. A harmadik tanhirdető vándorút	Közteslény bizottság	8217
151. Időzés és tanítás a parton	Közteslény bizottság	8266
152. A kapernaumi válsághoz vezető események	Közteslény bizottság	8312
153. A kapernaumi válság	Közteslény bizottság	8356
154. Az utolsó napok Kapernaumban	Közteslény bizottság	8403
155. Menekülés Észak-Galileán át	Közteslény bizottság	8439
156. Időzés Tiruszban és Szidonban	Közteslény bizottság	8486
157. Cezárea-Filippiben	Közteslény bizottság	8528
158. Az átlényegülés hegye	Közteslény bizottság	8571
159. A tízvárosi vándorút	Közteslény bizottság	8619
160. Alexandriai Rodan	Közteslény bizottság	8671
161. További viták Rodannal	Közteslény bizottság	8729
162. A sátoros ünnepen	Közteslény bizottság	8753
163. A hetvenek felavatása Magadánban	Közteslény bizottság	8809
164. A templomszentelés ünnepén	Közteslény bizottság	8854
165. A pereai küldetés kezdete	Közteslény bizottság	8893
166. Az utolsó látogatás Észak-Pereában	Közteslény bizottság	8934
167. Látogatás Filadelfiában	Közteslény bizottság	8970
168. Lázár feltámasztása	Közteslény bizottság	9015
169. Az utolsó tanítás Pellában	Közteslény bizottság	9054
170. A mennyország	Közteslény bizottság	9092
171. Úton Jeruzsálembe	Közteslény bizottság	9137
172. Bevonulás Jeruzsálembe	Közteslény bizottság	9189
173. A hétfői nap Jeruzsálemben	Közteslény bizottság	9237

Cím	Szerző	Oldal
174. A keddi reggel a templomban	Közteslény bizottság	9280
175. Az utolsó templomi beszéd	Közteslény bizottság	9320
176. Kedd este az Olajfák hegyén	Közteslény bizottság	9356
177. Szerda, a pihenés napja	Közteslény bizottság	9396
178. Az utolsó nap a táborban	Közteslény bizottság	9439
179. Az Utolsó Estebéd	Közteslény bizottság	9473
180. A búcsúbeszéd	Közteslény bizottság	9511
181. Az utolsó intelmek és figyelmeztetések	Közteslény bizottság	9558
182. A Getszemániban	Közteslény bizottság	9611
183. Jézus elárulása és elfogása	Közteslény bizottság	9649
184. A Szanhedrin bírósága előtt	Közteslény bizottság	9685
185. A Pilátus előtti per	Közteslény bizottság	9727
186. Röviddel a keresztre feszítés előtt	Közteslény bizottság	9778
187. A keresztre feszítés	Közteslény bizottság	9811
188. A sírban töltött idő	Közteslény bizottság	9851
189. A feltámadás	Közteslény bizottság	9891
190. Jézus morontia jelenései	Közteslény bizottság	9931
191. Jelenések az apostolok és más vezetők előtt	Közteslény bizottság	9967
192. Jelenések Galileában	Közteslény bizottság	10008
193. Az utolsó jelenések és a mennybemenetel	Közteslény bizottság	10042
194. Az Igazság Szellemének adományozása	Közteslény bizottság	10077
195. Pünkösd után	Közteslény bizottság	10126
196. Jézus hite	Közteslény bizottság	10224

ELŐSZÓ

AZ URANTIA — ez a bolygótok neve — halandóinak elméjében igen nagy zűrzavar uralkodik az olyan fogalmak tekintetében mint Isten, isteniség és istenség. Az emberi lények még jobban összezavarodnak és elbizonytalanodnak, amint e különféle elnevezésekkel jelölt isteni személyiségek közötti viszony kerül szóba. A fogalmi hiányosságokhoz társuló nagy fogalomalkotási zavar miatt kaptam utasítást e bevezető sorok megfogalmazására az itt következő, az orvontoni igazság-kinyilatkoztató testület felhatalmazása alapján az Urantia angol nyelvére általunk lefordított írásokban használt bizonyos szóképek-

hez kapcsolandó jelentéstartalmak magyarázatául.

2 A mindenségtudat tágítására és a szellemi felfogóképesség fejlesztésére irányuló erőfeszítéseink során rendkívül nehezünkre esik teljesebb fogalmakat és felsőbbrendű igazságokat bemutatnunk, amikor arra kényszerülünk, hogy a teremtésrész korlátolt nyelvét használjuk. De a megbízatásunk értelmében minden lehetőt meg kell tennünk az általunk alkalmazott jelentéstartalmaknak az angol nyelv szavain és jelképein keresztül való átadásáért. A nekünk szóló utasítás szerint új kifejezéseket csak abban az esetben vezethetünk be, amikor a bemutatandó fogalmat akár részlegesen vagy esetleg kisebb-nagyobb jelentéstorzulással átad-

ni képes szó az angolban nem létezik.

[3] Minden, az ezen írásokat olvasó halandó számára a megértést megkönnyítendő és a fogalomzavar kialakulását megelőzendő, bölcs dolognak ítéltük e bevezető részben felvázolni egyrészt az Istenség megjelölésében alkalmazott különféle szavak jelentéseit, másrészt az egyetemes valóságra vonatkozó dolgokkal, jelentéstartalmakkal és értékekkel kapcsolatos bizonyos fogalmakat.

[4] De a meghatározásokat és a szakkifejezések értelmezését megadó Előszóban szükséges tájékoztatást adnunk a beszámolókban szereplő kifejezések használatáról is. Ezért az Előszó önmagában nem teljes és önálló beszámoló; hanem egyfajta kifejezésgyűjtemény-szerű útmutató, amely rendeltetése

szerint segítséget kíván nyújtani az olvasóknak az Istenséggel és a világegyetemek mindenségével foglalkozó azon írások megértéséhez, melyeket az Urantiára küldött orvontoni bizottság készített.

5 ¶ Világotok, az Urantia, a *Nebadon* helyi világegyetemet alkotó számos hasonló lakott bolygó egyike. Ez a világegyetem a többi hasonló teremtésrésszel együtt alkotja az *Orvonton* felsőbb-világegyetemet, s ennek központjáról, az Uverszáról való a bizottságunk. Az Orvonton a kezdet és vég nélkül való isteni tökéletességű teremtésrészt — a *Havona* központi világegyetemet — körülvevő, az idő és a tér hét evolúciós felsőbb-világegyetemének egyike. Ennek az örökkévaló és központi világegyetemnek a kellős

közepében található az állandó helyzetű Paradicsom Szigete, a végtelenség földrajzi középpontja és az örökkévaló Isten lakóhelye.

6 A hét fejlődő felsőbb-világegyetemet, valamint a központi és isteni világegyetemet együtt általában *nagy világegyetemnek* nevezzük; ezek a jelenleg már megszervezett és lakott teremtésrészek. Mindezek részét képezik a *világmindenségnek*, amely a külső tér lakatlan, de mozgásban lévő világegyetemeit is magába foglalja.

I. ISTENSÉG ÉS ISTENISÉG

1 A világegyetemek mindensége az istenség-tevékenység jelenségeit mutatja a mindenséggel kapcsolatos valóságok, az elmejelentéstartalmak és a szellemértékek külön-

böző szintjein úgy, hogy mindezek a segédkezések — legyenek azok személyesek vagy más jellegűek — isteni mód összehangoltak.

2 ¶ Az ISTENSÉG Isten személye, de az ember számára teljességében felfoghatatlanul elő-személyesként és személyen-túliként is létezik. Az Istenséget egység jellemzi minden anyag feletti valóságszinten, mely tényleges vagy magvábanvaló, s ezen egyesítő minőségét a teremtmények legjobban mint isteniséget érthetik meg.

3 ¶ Az Istenség személyes, elő-személyes és a személyest meghaladó szinteken működik. A teljes Istenség a következő hét szinten mutat működési jelleget:

4 1. *Nyugvó* — az önálló és önmagától létező Istenség.

5 2. *Magvábanvaló* — a saját akarattal rendelkező és önmagára irányuló Istenség.

6 3. *Társuló* — az önmagát megszemélyesítő és isteni mód testvéri Istenség.

7 4. *Alkotó* — az önmagát szétosztó és isteni mód kinyilatkoztatott Istenség.

8 5. *Evolúciós* — az önmagát kiterjesztő és a teremtményekkel azonosult Istenség.

9 6. *Legfelsőbb* — az önmagától tapasztalatot szerző és a teremtményt Teremtővel egyesítő Istenség. Az első teremtmény-azonossági szinten a nagy világegyetem tér-idő felügyelőiként működő Istenséget néha az Istenség Felsőségének nevezzük.

10 7. *Végleges* — az önmagát kivetített és a tér-időt meghaladó Istenség. Mindenható, mindentudó és mindenütt-jelenvaló

Istenség. Az egyesítő isteniségi kifejeződés második szintjén a világmindenség hatékony felügyelőiként és abszonit megtartóiként működő Istenség. Az Istenségek nagy világegyetemet segítő tevékenységeivel összevetve az egyetemes felügyelettel és felsőbbrendű fenntartással egyenértékű eme világmindenségbeli abszonit működést néha az Istenség Véglegességének nevezzük.

11 ¶ A valóság *véges szintjét* teremtményi lét és tér-idő korlátok jellemzik. A véges valóságoknak esetleg nincs végük, de mindig van kezdetük — mivel a véges valóságokat teremtik. A Felsőség Istenség-szintjét a véges lételvi létezőkkel kapcsolatosan működésként lehet felfogni.

12 ¶ A valóság *abszonit szintjét* a kezdet és

vég nélkül létező dolgok és lények, valamint az idő és a tér meghaladása jellemzik. Az abszonit dolgokat és lényeket nem teremtik; azokat meglényegítik — egyszerűen csak vannak. A Véglegesség Istenség-szintje az abszonit valóságokkal kapcsolatos működést jelöli. Függetlenül attól, hogy a világmindenség mely részében és mikor haladja meg egy abszonit jelenség az időt és a teret, az maga a Végleges Istenség cselekedete.

13 ¶ *Az abszolút szint* kezdet és vég nélküli, időtlen és tértelen. Például: A Paradicsomon az idő és a tér nem létezik; a Paradicsom tér-idő állapota abszolút. Ezt a szintet Háromsági formában, lételvi értelemben, a paradicsomi Istenségek érik el, de az egyesítő Istenség-kifejeződés eme harmadik szint-

je a tapasztalást tekintve nem teljesen egyesített. Amikor, ahol és ahogyan az Istenség abszolút szintje működik, Paradicsom-abszolút értékek és jelentéstartalmak nyilvánulnak meg.

14 ¶ Az Istenség lehet lételvi, mint az Örökkévaló Fiúban; lehet tapasztaló, mint a Legfelsőbb Lényben; lehet társuló, mint a Hétszeres Istenben; és lehet osztatlan, mint a paradicsomi Háromságban.

15 Minden isteni forrása az Istenség. Az Istenség jellegében és változhatatlanul isteni, viszont ami isteni, az nem szükségképpen mind Istenség, bár az Istenséggel össze fog hangolódni és az Istenséggel való szellemi, elme- vagy személyes szintű egység kialakítására törekszik.

16 ¶ Az ISTENISÉG az Istenség jellegzetes, egyesítő és összehangoló jegye.

17 Az isteniséget a teremtmények igazságként, szépségként és jóságként foghatják fel; az isteniség a személyiségben a szeretetnek, a kegyelemnek és a segédkezésnek felel meg; az isteniség a személytelen szinteken igazságként, erőként és fennhatóságként nyilvánul meg.

18 Az isteniség lehet tökéletes — teljes — mint a paradicsomi tökéletesség lételvi és teremtői szintjein; lehet tökéletlen, mint a tér-idő evolúció tapasztaló és teremtményi szintjein; vagy lehet viszonylagos, tehát nem tökéletes és nem is tökéletlen, mint a Havona egyes lételvi és tapasztaló szintjei kapcsolatában.

19 ¶ A tökéletesség minden viszonylagos szakaszában és formájában való elképzelésére irányuló próbálkozásunk során hét értelmezhető válfajt találunk:

20 1. Abszolút tökéletesség minden szempontból.

21 2. Abszolút tökéletesség egyes állapotokban és viszonylagos tökéletesség minden egyéb szempontból.

22 3. Abszolút, viszonylagos és tökéletlen szempontok különféle társulásban.

23 4. Abszolút tökéletesség néhány tekintetben, tökéletlenség minden másban.

24 5. Abszolút tökéletesség egyetlen tekintetben sem, viszonylagos tökéletesség minden megnyilatkozásban.

25 6. Abszolút tökéletesség egyetlen álla-

potban sem, viszonylagos tökéletesség néhányban, tökéletlenség a többiben.

26 7. Abszolút tökéletesség egyetlen jegyben sem, tökéletlenség mindben.

II. ISTEN

1 A fejlődő halandó lények ellenállhatatlan késztetést éreznek arra, hogy jelképesen ábrázolják az Istenről alkotott véges fogalmaikat. Az ember erkölcsi kötelességének tudatosítása és szellemi eszményelvűsége jelképekkel nehezen leírható értékszintet — tapasztalásra épülő valóságot — képez.

2 A mindenségtudat maga után vonja az Első Ok, az egyetlen okozatlan valóság felismerését. Isten, az Egyetemes Atya a végtelen-alatti értékek és a viszonylagos isteni-

ség-kifejeződés három Istenség-személyiségi szintjén működik:

3 1. *Elő-személyes* — mint az Atya-részek segédkezésében, úgy mint a Gondolatigazítók.

4 2. *Személyes* — mint a teremtett és előteremtett lények evolúciós tapasztalásában.

5 3. *A személyest meghaladó* — mint bizonyos abszonit és velük társult, meglényegített lételvi lényekben.

6 Az ISTEN szó az Istenség mindenféle megszemélyesítését magába foglaló jelkép. A kifejezés az Istenség-működés minden egyes személyes szintjén külön meghatározást igényel és az egyes szinteken belül az értelmezéseket tovább kell pontosítani, mivel e kifejezés az Istenség különböző mellé-

és alárendelt megszemélyesüléseinek megjelölésére is használható; például: a paradicsomi Teremtő Fiak — a helyi világegyetemi atyák.

7 ¶ Az Isten kifejezés alatt, az alkalmazási körtől függően, a következőket értjük:

8 *Megjelölési jelleggel* — mint az Atya Isten.

9 *Szövegösszefüggésben* — valamely istenségszint vagy társulás magyarázatakor. Az Isten szó pontos értelmezésével kapcsolatos kétség felmerülése esetén javasolható az Egyetemes Atya személyére gondolnotok.

10 ¶ Az Isten kifejezés mindig *személyiséget* jelöl. Az Istenség utalhat isteniségi személyiségekre, de másra is.

11 ¶ Az ISTEN szó ezekben az írásokban a következő jelentésekben használatos:

12 1. *Atya Isten* — Teremtő, Szabályozó és Megtartó. Az Egyetemes Atya, az Istenség Első Személye.

13 2. *Fiú Isten* — Mellérendelt Teremtő, Szellem Szabályozó és Szellemi Irányító. Az Örökkévaló Fiú, az Istenség Második Személye.

14 3. *Szellem Isten* — Együttes Cselekvő, Egyetemes Egységbe-rendező és Elme Adományozó. A Végtelen Szellem, az Istenség Harmadik Személye.

15 4. *A Legfelsőbb Isten* — az idő és a tér ténylegessé váló vagy fejlődő Istene. A teremtmény-Teremtő azonosságot a térben és időben való tapasztalás útján, társulásban megvalósító személyes Istenség. A Legfelsőbb Lény az idő és a tér evolúciós teremt-

ményeinek kifejlődő és tapasztalásbeli Istenként személyes tapasztaláson keresztül éri el az Istenség-egységet.

16 5. *A Hétszeres Isten* — az időben és a térben bárhol ténylegesen működő Istenség-személyiség. A központi világegyetemben és annak határain kívül tevékenykedő és a tér-időbeni egyesülő Istenség-kinyilatkoztatás első teremtményi szintjén a Legfelsőbb Lényként hatalom-megszemélyesülést végrehajtó személyes paradicsomi Istenségek és teremtőtársaik. Ez a szint, vagyis a nagy világegyetem alkotja a paradicsomi személyiségek tér-időbeli alászállásának és ennek ellentettjeként az evolúciós teremtmények tér-időbeli felemelkedésének szféráját.

17 6. *A Végleges Isten* — az időt megha-

ladó és a téren túllépő, meglényegülő Isten. Az egyesülő Istenség-megnyilatkozás második tapasztalásbeli szintje. A Végleges Isten fogalma magába foglalja az abszonit-személyesen-túli, a tér-időt-meghaladó és a meglényegült-tapasztalásbeli értékek tényleges elérését, melyek az Istenségvalóság végleges alkotó szintjein hangolódnak össze.

18 7. *Az Abszolút Isten* — a meghaladott személyesen-túli értékek és isteniségi jelentéstartalmak tapasztalást megvalósító Istene, mely jelenleg *Istenségi Abszolútként* létezik. Ez az egyesülő Istenség-kifejeződés és Istenség-kiterjedés harmadik szintje. E legteljesebb alkotói szinten az Istenség tapasztalás útján megvalósítja a megszemélyesülés

lehetőségét, eléri az isteniség teljességét és kimeríti a más-megszemélyesülés egymást követő fejlődési szintjein való ön-kinyilatkoztatás képességét. Az Istenség ekkor rátalál a *Korlátlan Abszolútra* és megtapasztalja a vele való azonosságot.

III. AZ ELSŐ FORRÁS ÉS KÖZÉPPONT

1 A teljes, végtelen valóság hét fokozatban és hét mellérendelt Abszolútként létezik:

2 1. Az Első Forrás és Középpont.

3 2. A Második Forrás és Középpont.

4 3. A Harmadik Forrás és Középpont.

5 4. A Paradicsom Szigete.

6 5. Az Istenségi Abszolút.

7 6. Az Egyetemes Abszolút.

8 7. A Korlátlan Abszolút.

9 ¶ Isten, mint az Első Forrás és Középpont elsődleges a teljes valósághoz viszonyítva — mégpedig korlátlanul. Az Első Forrás és Középpont éppúgy végtelen, mint ahogy örökkévaló is, ezért kizárólag az akarat korlátozhatja vagy szabhat neki határt.

10 Isten — az Egyetemes Atya — az Első Forrás és Középpont személyisége, és mint ilyen, végtelen és személyes felügyeleti viszonyt tart fenn minden mellérendelt és alárendelt forrással és középponttal. Ez az ellenőrzés *a lehetőségeit tekintve* személyes és végtelen, még ha ténylegesen nem is működik, mivel a mellé- és alárendelt források és középpontok, valamint személyiségek tökéletesen működnek.

11 Az Első Forrás és Középpont ezért elsődleges minden területen: az istenivé tett vagy az istenivé nem tett területén, a személyes vagy a személytelen területén, a tényleges vagy a magvábanvaló területén, a véges vagy a végtelen területén. Egyetlen dolog vagy lény, semmiféle viszonylagosság vagy véglegesség sem létezik úgy, hogy az Első Forrás és Középpont elsődlegességével ne lenne közvetlen vagy közvetett kapcsolatban és ne függene tőle.

12 ¶ *Az Első Forrás és Középpont* a világegyetemmel a következőképpen áll kapcsolatban:

13 1. Az anyagi világegyetemek gravitációs erői az alsó-Paradicsom gravitációs középpontjában futnak össze. Ez az oka an-

nak, hogy az ő személyének földrajzi elhelyezkedése örökre abszolút helyzetben rögzül a Paradicsom alsó vagy anyagi síkjának erő-energia középpontjához. Az Istenség abszolút személyisége viszont a Paradicsom felső vagy szellemi síkján létezik.

14 2. Az elmeerők a Végtelen Szellembe tartanak; a különvált és széttartó mindenségi elme a Hét Tökéletes Szellembe; a ténylegesben megjelenő Legfelsőbb elme pedig mint tér-idő tapasztalás, Madzsesztonba.

15 3. A világegyetemi szellemerők az Örökkévaló Fiúba irányulóan összetartók.

16 4. Az istenség korlátlan cselekvési képessége az Istenségi Abszolútban lakozik.

17 5. A végtelenség-válasz korlátlan képessége a Korlátlan Abszolútban létezik.

18 6. A két Abszolút — a Korlátozott és a Korlátlan — az Egyetemes Abszolútban és általa hangolódik össze és egyesül.

19 7. Egy evolúciós erkölcsi lény vagy bármely más erkölcsi lény magvábanvaló személyiségének középpontja az Egyetemes Atya személyiségében van.

20 ¶ A VALÓSÁG a véges lények értelmezésében részleges, viszonylagos és bizonytalan. Az evolúciós véges teremtmények által teljes mértékben megérthető legtöbb Istenség-valóságot a Legfelsőbb Lény foglalja magában. Mindazonáltal vannak az evolúciós tér-idő teremtmények e Legfelsőbb Istensége előtt létező elő- és örök valóságok, végest meghaladó valóságok. Az egyetemes valóság eredetének és természetének bemu-

tatására irányuló próbálkozásaink során a véges elme szintjének elérése érdekében rákényszerülünk a tér-idő alapú magyarázási módszer alkalmazására. Ezért aztán sok egyidejű örökkévalósági eseményt kénytelenek vagyunk egymást követő történésekként bemutatni.

[21] A Valóság eredetének és szétválásának tér-idő teremtményi nézőpontból való szemlélésekor úgy tűnik, hogy az örökkévaló és végtelen VAGYOK azáltal szabadult meg Istenségében a korlátlan végtelenség béklyóitól, hogy önnön és örökkévaló szabad akaratát gyakorolta, és a korlátlan végtelenségtől való elválás hozta létre az első *abszolút isteniség-feszültséget*. Ezt a végtelenség-szétválási feszültséget oldja fel az Egyetemes Ab-

szolút a Teljes Istenség élénk végtelenségét és a Korlátlan Abszolút nyugvó végtelenségét egyesítő és összehangoló működése során.

[22] Ebben az eredeti eseményben az elméleti VAGYOK azáltal tett szert személyiségre, hogy egyszerre vált az Eredeti Fiú Örökkévaló Atyjává és a Paradicsom Szigetének Örökkévaló Forrásává. A Paradicsom jelenlétében, és a Fiúnak az Atyából való kiválásával egyszerre jelent meg a Végtelen Szellem személye és a Havona központi világegyeteme. Az egymás mellett létező személyes Istenségnek, vagyis az Örökkévaló Fiúénak és a Végtelen Szellemének a megjelenésével az Atya mint személyiség eltűnt a Teljes Istenség lehetségességére kiterjedő,

egyébként elkerülhetetlen kiáradásból. Ettől fogva kizárólag az ő két Istenség-egyenértékével alkotott Háromsági társulásában teljesül az, hogy az Atya a teljes Istenséglehetőséget betölti, s eközben a Felsőség, a Véglegesség és az Abszolútság isteniségi szintjein az élményelvi Istenség egyre ténylegesebbé válik.

23 ¶ *A VAGYOK fogalma* az idő-korlátolta, tér-kötötte, véges ember-elme számára tett bölcseleti engedmény, mivel a teremtmények képtelenek felfogni az örökkévalósági lételvi létezőket — a nem-kezdődő, nem-végződő valóságokat és viszonyokat. A tér-idő teremtménye számára minden dolognak rendelkeznie kell kezdettel, kivéve az EGYETLEN OKOZATLANT — az okok

eredeti okát. Ezért fogalmazzuk meg e bölcseleti értékszintet úgy, mint a VAGYOK-ot, ugyanakkor minden teremtményt arra oktatunk, hogy az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem is örökkévaló a VAGYOK mellett; más szóval ez azt jelenti, hogy sohasem volt olyan időpont, amikor a VAGYOK ne lett volna a Fiú *Atyja,* és vele a Szellem Atyja is.

24 ¶ *A Végtelen* fogalmával azt a teljességet — azt a véglegességet — jelöljük, melyet az Első Forrás és Középpont elsődlegessége von maga után. Az *elméleti* VAGYOK az „akarat végtelenségének" teremtmény-bölcseleti kiterjesztése, de a Végtelen az Egyetemes Atya abszolút és korlátlanul szabad akarata valódi végtelenségének örökkévalóság-

tartalmát képviselő *tényleges* értékszint. E fogalmat néha Atya-Végtelenként jelöljük.

25 Az Atya-Végtelen felfedezésére irányuló erőfeszítések során megjelenő zavar nagyrészt a lények, legyenek akár alacsonyrendűek, akár felsőbb rendűek, korlátozott felfogóképességéből adódik. Az Egyetemes Atya abszolút elsődlegessége nem jelenik meg a végtelent el nem érő szinteken; ezért valószínű, hogy csak az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem ismeri igazán az Atyát úgy, mint végtelenséget; minden más személyiség számára e fogalom a hit gyakorlását jelenti.

IV. A VILÁGEGYETEMI VALÓSÁG

1 A valóság a különböző világegyetemi szinteken elkülönülve válik ténylegessé; a

valóság az Egyetemes Atya által és az ő végtelen akaratából ered és a számos különböző világegyetemi ténylegesülési szinten három elsődleges szakaszban érzékelhető:

2 1. *Az istenivé nem tett valóság* a nemszemélyes energiaterületeitől az egyetemes létezés meg nem személyesíthető értékeinek valóságterületeiig, sőt egészen a Korlátlan Abszolút jelenlétéig terjed.

3 2. *Az istenivé tett valóság* minden végtelenné tett Istenség-lehetőséget magába foglal, a legalacsonyabb rendű végestől a legmagasabb rendű végtelenig terjedő összes személyiségterületen keresztül, vagyis mindazt, ami megszemélyesíthető — még az Istenségi Abszolút jelenlétét is.

4 3. *Kölcsönösen összekapcsolódott valóság.* A világegyetemi valóság feltételezhe-

tően vagy istenivé tett vagy istenivé nem tett, ugyanakkor az istenivé válás szintjét el nem ért lények számára létezik a kölcsönösen összekapcsolódott valóságnak egy óriási területe, mely egyszerre magvábanvaló és ténylegessé váló, amelyet nehéz azonosítani. E mellérendelt valóság nagy részét az Egyetemes Abszolút területei foglalják magukba.

[5] Az eredeti valóság elsődleges fogalma a következő: Az Atya hozza létre és tartja fenn a Valóságot. A valóság elsődleges *különbözeteit* az istenivé tett és az istenivé nem tett alkotja — az Istenségi Abszolút és a Korlátlan Abszolút. Az elsődleges *kapcsolat* pedig a közöttük lévő feszültség. Ezt az Atya-kiváltotta isteniség-feszültséget tökéletesen feloldja az Egyetemes Abszolút és mindez az

Egyetemes Abszolútként válik örökkévaló-vá.

6 ¶ Az idő és a tér szempontjából a valóság tovább osztályozható úgy, mint:

7 1. *Tényleges és Magvábanvaló.* Ezek a teljes kifejeződéssel létező valóságok, szemben a rejtett növekedési készséget hordozókkal. Az Örökkévaló Fiú abszolút szellemi ténylegesség; a halandó ember igen nagy mértékben még beteljesületlen szellemi lehetségesség.

8 2. *Abszolút és Abszolútat el nem érő.* Az abszolút valóságok örökkévalósági lételvi létezők. Az abszolútat el nem érő valóságok két szintre vetülnek ki: Abszonitok — melyek az idővel és az örökkévalósággal összevetve viszonylagos valóságok. Végesek — a

térbe kivetülő és az időben ténylegessé váló valóságok.

9 3. *Lételvi és Élményelvi.* A paradicsomi Istenség lételvi, viszont a kiemelkedő Legfelsőbb és Végleges élményelvi.

10 4. *Személyes és Személytelen.* Az Istenség kiterjedését, a személyiség kifejeződését és a világegyetemi evolúciót mindörökre az Atya szabad akaratú cselekedete határozza meg, mely mindörökre elválasztotta az Örökkévaló Fiúban összpontosuló ténylegesség és lehetségesség elme-szellem-személyes jelentéstartalmait és értékeit a Paradicsom örök Szigetében összpontosuló és benne foglalt dolgoktól.

11 ¶ A PARADICSOM kifejezés magába foglalja a világegyetemi valóság minden sza-

kasza személyes és nem személyes góc-Abszolútját. A Paradicsom, ha helyesen határozzuk meg, egyaránt jelölhet bármilyen valóságot, Istenséget, isteniséget, személyiséget és energiát — legyen az szellemi, elme vagy anyagi. Az értékeket, a jelentéstartalmakat és a tényszerű létezést tekintve mindezek eredetének, működésének és végzetének helye a Paradicsom.

12 ¶ *A Paradicsom Szigete* — vagyis a Paradicsom, ha másként nem határozzuk meg — az Első Forrás és Középpont által végzett anyagi-gravitációs szabályozás Abszolútja. A Paradicsom mozdulatlan, lévén ez az egyetlen állandó helyzetű dolog a világegyetemek mindenségében. A Paradicsom Szigetének van világegyetemi elhelyezkedé-

se, de nincs térbeli helyzete. Ez az örök Sziget a tényleges forrása a fizikai világegyetemeknek — a múltnak, a jelennek és a jövőnek. A Fénysziget-mag Istenség-származék, de aligha Istenség; az anyagi teremtésrészek sem képezik részét az Istenségnek; ezek következmények.

[13] A Paradicsom nem teremtő; a Paradicsom számos világegyetemi tevékenység egyedi szabályozója, sokkal inkább szabályozó, semmint viszonzó szerepet tölt be. Az erővel, energiával és erőtérrel szerte az anyagi világegyetemekben kapcsolatba kerülő bármilyen lény válaszát és viselkedését befolyásolja a Paradicsom, de maga a Paradicsom egyedi, kizárólagos és elszigetelt a világegyetemekben. A Paradicsom nem

képvisel semmit és semmi sem képviseli a Paradicsomot. Nem erő és nem is jelenlét; csak *Paradicsom*.

V. A SZEMÉLYISÉGI VALÓSÁGOK

[1] A személyiség istenivé tett valóságszint és mint ilyen, a magasabb rendű istenimádati és bölcsesség tartalmú elmeműködés halandó- és közteslény-szintjétől felfelé, a morontiai és szellemi szinteken keresztül egészen a végleges személyiség-állapot eléréséig terjed. Ez a halandó- és rokon-teremtményi személyiség evolúciós felemelkedésére vonatkozik, de e mellett számos egyéb világegyetemi személyiségrend is van.

[2] A valóság világegyetemi kiterjedésnek, a személyiség pedig a változatosság végtelen

megélésének van kitéve, és mind a kettő majdnem korlátlanul képes összehangolódni az Istenséggel és örök egyensúlyba kerülésre is képes. Míg a nem-személyes valóság átalakulási mozgástere határozottan korlátos, addig a személyiség-valóságok folyamatos evolúciójának — tudomásunk szerint — nincsenek korlátai.

[3] Az elért élményelvi szinteken minden személyiségrend vagy érték társítható, sőt társ-alkotó. Még Isten és ember is képes egyesült személyiségben egymás mellett létezni, mint ezt különösen jól példázza Krisztus Mihály jelenlegi helyzete — ő az Ember Fia és az Isten Fia.

[4] A végtelent el nem érő minden személyiségrend és személyiségszakasz társulás-ké-

pes és lehetőségét tekintve társ-alkotó. Az elő-személyest, a személyest és a személyest meghaladót a célok összehangolt elérése, a folyamatos fejlődés és a társ-alkotói képesség kölcsönös lehetősége köti össze. A személytelen azonban sohasem alakul át közvetlenül személyessé. A személyiség sohasem akaratlan; a személyiség a paradicsomi Atya ajándéka. A személyiség az energia fölé helyeződik, és kizárólag élő energiarendszerekkel társul; az azonosság társítható nem élő energiamintákkal is.

5 ¶ Az Egyetemes Atyánál van a személyiség valóságának, a személyiség adományozásának és a személyiség végzetének titka. Az Örökkévaló Fiú az abszolút személyiség, továbbá ő a szellemi energia, a morontia

szellemek és a tökéletesített szellemek titka is. Az Együttes Cselekvő a szellem-elme személyiség, továbbá ő az értelem, az ész és az egyetemes elme forrása. Viszont a Paradicsom Szigete nem-személyes és nem mutat szellemi többletet, ugyanis a világegyetemi test lényegét, a fizikai anyag forrását és középpontját, valamint az egyetemes anyagi valóság abszolút tökéletes mintáját alkotja.

6 ¶ Az egyetemes valóság e jegyei az urantiai emberi tapasztalásban a következő szinteken jelennek meg:

7 1. *Test.* Az ember anyagi vagy testi élő szervezete. Az állati természetű és eredetű, élő, villamos-vegytani működési rend.

8 2. *Elme.* Az emberi élő szervezet gondolkodó, észlelő és érző működési rendje.

A teljes tudatos és nem tudatos tapasztalás. Az érzelmi élethez kötődő értelem, mely az istenimádaton és a bölcsességen keresztül a szellemi szintig terjeszkedik.

9 3. *Szellem.* Az ember elméjében lakozó isteni szellem — a Gondolatigazító. E halhatatlan szellem elő-személyes — nem személyiség, jóllehet rendeltetése szerint a továbbélő halandó teremtmény személyiségének részévé válik.

10 4. *Lélek.* Az ember lelke élményelvi szerzemény. Amint a halandó teremtmény „a mennyei Atya akaratának megcselekedését” választja, úgy az emberben lakozó szellem az emberi tapasztalásban gyökerező *új valóság* atyjává lesz. Ugyanezen kiemelkedő valóság anyja pedig a halandói és anyagi

elme. Ennek az új valóságnak a lényege nem anyagi és nem is szellemi — hanem *morontiai.* E kiemelkedő és halhatatlan lélek rendeltetése a halandói halál túlélése és a paradicsomi felemelkedés megkezdése.

11 ¶ *Személyiség.* A halandó ember személyisége nem a test, az elme vagy a szellem; nem is a lélek. A személyiség változatlan valóság a máskülönben állandó változást mutató teremtményi tapasztalásban; és a személyiség egyesíti az egyediség minden egyéb társult tényezőjét. A személyiség az Egyetemes Atya által az anyag, az elme és a szellem élő és társított energiáiból létrehozott egyedi adomány, mely a morontia lélek továbbélésével válik túlélővé.

12 ¶ A *morontia* az anyagi és a szellemi kö-

zötti tágas szintre utaló kifejezés. Jelölhet személyes vagy személytelen valóságokat, élő és élettelen energiákat. A morontia fonál szellemi; a morontia szövet fizikai.

VI. ENERGIA ÉS MINTA

[1] Az Atya személyiségi körére válaszoló bármilyen dolgot személyesnek nevezünk. A Fiú szellem-körére válaszoló bármilyen tényezőt szellemnek nevezünk. Bármilyen tényezőt, amely az Együttes Cselekvő elme-körére válaszol, elmének nevezünk, elmének, amely a Végtelen Szellem sajátossága — annak minden szakaszában. Bármit, ami az alsó-Paradicsomban összpontosuló anyagi-gravitációs körre visszahat, anyagnak hívunk — energia-anyagnak, minden átalakult állapotában.

2 ¶ Az ENERGIA a szellemi, az elme- és az anyagi területekre alkalmazott általános kifejezés. Az *erő* fogalmát is ilyen tág értelmezésben használjuk. Az *erőtérrel* rendszerint a nagy világegyetemben jelenlévő, anyagi vagy másként, egyenes irányú gravitációra visszaható anyag villamos szintjét jelöljük. E kifejezés a főhatalomra való utaláskor is használatos. Nem tudunk igazodni az általatok általánosan elfogadott erő, energia és erőtér fogalmakhoz. A szűkös nyelvi lehetőségek miatt kénytelenek vagyunk e fogalmakhoz többletjelentést társítani.

3 ¶ *A fizikai energia* a megnyilvánuló mozgás, hatás és lehetőség összes szakaszát és formáját jelöli.

4 A fizikai-energia megnyilvánulások tár-

gyalásakor általánosan használjuk a mindenségrendi erő, a kilépő energia és a világegyetemi erőtér kifejezést. Ezeket gyakran a következőképpen alkalmazzuk:

5 1. *A mindenségrendi erő* a Korlátlan Abszolútból származó mindenféle, ám a paradicsomi gravitációra még nem válaszoló energiát jelöli.

6 2. *A kilépő energia* a paradicsomi gravitációra visszaható, de a helyi vagy egyenes irányú gravitációra még nem válaszoló energiákat foglalja magába. Ez az energia-anyag villamos-szerveződés előtti szintje.

7 3. *A világegyetemi erőtér* mindazokat az energiákat jelenti, amelyekre ugyan még hat a paradicsomi gravitáció, de az egyenes irányú gravitációra már közvetlenül válaszol-

nak. Ez az energia-anyag és minden további energiaanyag-módosulat villamos szintje.

8 ¶ *Az elme* a különféle energiarendszerek melletti *élő segédkezés* jelenlét-tevékenységére utaló jelenség; és ez minden értelemszinten igaz. A személyiségben az elme mindig a szellem és az anyag között tevékenykedik; ennélfogva a világegyetemet háromféle fény világítja meg: anyagi fény, a mindenségre való értelmi rálátás és szellemfényesség.

9 ¶ *A fény* — a szellem-fényesség — a különféle rendű szellemlények személyiségmegnyilatkozásának jellemző vonására utaló jelkép, szókép. Ez a fényesség-kiáradás semmilyen tekintetben nem hozható kapcsolatba sem a mindenségre való értelmi

rálátással, sem a fizikaifény-megnyilvánulásokkal.

10 ¶ A MINTA kivetülhet anyagi, szellemi vagy elmei dologként, vagy ezeknek az energiáknak bármely társulásaként. A minta átjárhat személyiségeket, azonosságokat, entitásokat vagy nem-élő anyagot. De a minta az minta, és az is marad; csak a *másolatok* sokszorozódnak.

11 A minta alkothat energiát, de nem szabályozza azt. A gravitáció az egyedüli energia-anyag szabályozó. Sem a tér, sem a minta nem hat vissza a gravitációra, de nincs kapcsolat a tér és a minta között; a tér nem minta és nem is rejti magában a minta lehetőségét. A minta nem más, mint a teljes gravitációs tartozását már lerótt valóság-összeál-

lítás; bármely minta *valósága* annak energiáiból, elmei, szellemi vagy anyagi alkotórészeiből áll.

12 A *teljessel* szembeállítva a minta az energia és a személyiség *egyedi* jellegét mutatja meg. A személyiség- vagy azonosság-formák (testi, szellemi vagy elme) energiából származnak, de az energia maga eredendően nem tartalmazza ezeket. A minta megjelenését lehetővé tevő energiajellemző vagy személyiségjegy Istennek — az Istenségnek — a paradicsomi erő-sajátságnak, a személyiség és a hatalom egymás melletti létezésének tulajdonítható.

13 A minta a másolatok készítését lehetővé tevő mesterpéldány. Az örökkévaló Paradicsom a minták abszolútja; az Örökkévaló

Fiú a minta-személyiség; az Egyetemes Atya mindkettőnek közvetlen ősforrása. A Paradicsom azonban nem adományoz mintát, a Fiú pedig nem adományozhat személyiséget.

VII. A LEGFELSŐBB LÉNY

[1] Az örökkévalósági viszonyokat illetően a világmindenség istenségi működési rendje kettős jelleget mutat. Az Atya Isten, a Fiú Isten és a Szellem Isten örökkévaló — ők lételvi lények — míg a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és az Abszolút Isten a Havona utáni korszakok *ténylegessé váló* Istenség-személyiségeit alkotják a világmindenségi evolúciós kiterjedés tér-időbeli és a téridőt meghaladó szféráiban. Ezek a tény-

legessé váló Istenség-személyiségek jövőbeli örökkévalók lesznek attól az időponttól kezdve, ahogy hatalom-személyiség összegződést élnek meg a növekvő világegyetemekben az örökkévaló paradicsomi Istenségek társuló-alkotó lehetőségének tapasztaló és ténylegessé váló eljárása révén.

2 Az Istenség ezért jelenlétében kettős:

3 1. *Lételvi* — öröklétű lények a múltban, a jelenben és a jövőben.

4 2. *Élményelvi* — a Havona utáni jelenben ténylegessé váló, azonban a teljes jövőbeli örökkévalóságban véget nem érő létezésű lények.

5 ¶ Az Atya, a Fiú és a Szellem lételvi — lételvi a ténylegességet tekintve (bár minden magvábanvaló feltételezetten élmény-

vi). A Legfelsőbb és a Végleges teljes mértékben élményelvi. Az Istenségi Abszolút élményelvi a ténylegessé válás során, viszont lételvi a lehetséges tekintetében. Az Istenség lényege örökkévaló, de az Istenségnek csak a három eredeti személye korlátlanul örökkévaló. Az összes többi Istenség-személyiség eredettel rendelkezik, azonban ők a beteljesülésben örökkévalók.

[6] Az Atya, miután már kifejezte magát lételvi Istenségként a Fiúban és a Szellemben, jelenleg tapasztalati úton nyilvánul meg az eddig személytelen és ki nem nyilatkoztatott istenség-szinteken úgy, mint a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és az Abszolút Isten; ezek az élményelvi Istenségek azonban jelenleg még nem teljesen létezők; a tényleges-

sé válás folyamatában vannak.

7 ¶ *A Legfelsőbb Isten* a Havonában a hármas paradicsomi Istenség személyes szellem-tükröződése. Ez a társulási Istenségkapcsolat jelenleg alkotó módon terjeszkedik a Hétszeres Istenben egyre kijjebb és a Mindenható Legfelsőbb élményelvi hatalmában rendeződik magasabb egységbe a nagy világegyetemben. A három személlyel lételvinek minősülő paradicsomi Istenség tapasztalati úton fejlődik a Felsőség két szakaszában, miközben ez a kettős szakasz hatalom-személyiség egyesülésen megy keresztül, melynek eredménye egy Úr, a Legfelsőbb Lény.

8 Az Egyetemes Atya szabad akaratából szabadul meg a végtelenség korlátaitól és az

örökkévalóság béklyóitól a háromságivá válás, a háromszoros Istenség-megszemélyesülés módszere révén. A Legfelsőbb Lény pedig jelenleg is fejlődőben van, mégpedig úgy, mint az Istenség hétszeres megnyilatkozásának az örökkévalóságit el nem érő személyiség-egyesülése a nagy világegyetem tér-idő szelvényeiben.

9 ¶ *A Legfelsőbb Lény* nem közvetlenül teremtő, eltekintve attól, hogy ő Madzsesztón atyja, viszont ő az összes teremtmény-Teremtő világegyetemi tevékenység magasabb egységbe rendezője. Az evolúciós világegyetemekben jelenleg ténylegessé váló Legfelsőbb Lény a tér-idő isteniség kölcsönös összefüggést kialakító és magasabb egységbe rendező Istensége, mely a hármas pa-

radicsomi Istenségben élményelvi társulást alkot az idő és a tér Legfelsőbb Teremtőivel. A ténylegessé válást követően ez az evolúciós Istenség fogja alkotni a véges és a végtelen örök eggyé kapcsolódását — az élményelvi hatalom és a szellemszemélyiség örökké tartó és megbonthatatlan egységesülését.

10 A kialakuló Legfelsőbb Lény irányító késztetésének hatására a teljes tér-időbeli véges valóság arra irányul, hogy minden véges-valóság szakaszt és értéket örökösen felfelé haladó mozgásban tartson és egyre tökéletesebb egységbe olvasszon (hatalom-személyiség összegződést vigyen véghez), mindezt a paradicsomi valóság különféle szakaszaival való társulásban érje el annak érdekében és abból a célból, hogy aztán

megpróbálkozhasson a teremtményi teljesítőképességet meghaladó abszonit szintek elérésével.

VIII. A HÉTSZERES ISTEN

1 A véges állapot miatti ellentételezés érdekében és a teremtmények fogalmi korlátoltságának ellensúlyozására az Egyetemes Atya létrehozta az Istenséghez való evolúciós teremtményi közeledés hétszeres útját:

2 1. A paradicsomi Teremtő Fiak.

3 2. A Nappalok Elődei.

4 3. A Hét Tökéletes Szellem.

5 4. A Legfelsőbb Lény.

6 5. A Szellem Isten.

7 6. A Fiú Isten.

8 7. Az Atya Isten.

9 ¶ E hétszeres Istenség-megszemélyesülés az időben és a térben, valamint a hét felsőbb-világegyetem számára képessé teszi a halandó embert az Isten jelenlétének elérésére, aki pedig szellem. E hétszeres Istenség, aki a véges tér-idő teremtmények számára egykor majd megszemélyesülő hatalommal, a Legfelsőbb Lény személyében fog megjelenni, a paradicsomi felemelkedés útját járó halandó evolúciós teremtmények működési Istensége. Isten megismerésének ez a tapasztalati felfedezőútja a helyi világegyetemi Teremtő Fiú isteniségének felismerésével kezdődik, majd a felsőbb-világegyetemi Nappalok Elődein keresztül és a Hét Tökéletes Szellem egyikének személye révén folytatódik addig, amíg a halandó evolúciós te-

remtmény végül felfedezi és megismeri az Egyetemes Atya isteni személyiségét a Paradicsomon.

10 ¶ A nagy világegyetem a Felsőségi Háromság, a Hétszeres Isten és a Legfelsőbb Lény közös Istenség-területe. A Legfelsőbb Isten magvában benne foglaltatik a paradicsomi Háromságban, melyből a személyiségét és szellemjegyeit nyeri; ugyanakkor jelenleg a Teremtő Fiakban, a Nappalok Elődeiben és a Tökéletes Szellemekben alakul ténylegessé, akikből az idő és a tér felsőbbvilágegyetemei számára a Mindenhatóként való hatalmát származtatja. Az evolúciós teremtmények közvetlen Istenének e hatalom-megnyilvánulása ténylegesen a teremtményekkel együtt él meg fejlődést a tér-idő-

ben. A nem-személyes valóságok értékszintjén fejlődő Mindenható Legfelsőbb és a Legfelsőbb Isten szellem-személye *egyetlen valóságot* alkot — a Legfelsőbb Lényt.

[11] A Teremtő Fiak a Hétszeres Istenben alkotott Istenség-társulásban alakítják ki azt a működési rendet, mely révén a halandó halhatatlanná válik és a véges a végtelenbe burkolózik. A Legfelsőbb Lény bocsátja rendelkezésre *mindezek* elvégzéséhez a hatalom-személyiség mozgósítási eljárást, az isteni magasabb egységbe rendezés módszerét, s ezzel képessé teszi a végest előbb az abszonit elérésére, majd pedig — egyéb lehetséges jövőbeli ténylegessé válásokon keresztül — a Véglegeshez való eljutás megkísérlésére. A Teremtő Fiak és Isteni Segédkező társaik

részt vesznek ebben a felsőrendű mozgósításban, a Nappalok Elődei és a Hét Tökéletes Szellem viszont valószínűleg örökre a nagy világegyetem állandó irányítója marad.

[12] A Hétszeres Isten működése a hét felsőbb-világegyetem megszervezésének idejére nyúlik vissza, és a keretei a külső tér teremtésrészeinek jövőbeli evolúciójával összefüggésben valószínűleg ki fognak terjedni. Az első, a második, a harmadik és a negyedik fejlődési térszinthez tartozó, majdan megszerveződő világegyetemek minden bizonnyal tanúi lesznek az ezen Istenséghez érzékfeletti és abszonit módon való közeledés megkezdődésének.

IX. A VÉGLEGES ISTEN

[1] Éppen úgy, ahogy a Legfelsőbb Lény fokozatosan kifejlődik az energia és a személyiség nagy világegyetemi lehetőségterének előzetesen létező isteniség-adományából, úgy lényegül meg a Végleges Isten az isteniség azon lehetőségei által, melyek a világmindenség érzékelést meghaladó tér-idő területeiben vannak jelen. A Végleges Istenség ténylegessé válása az első élményelvi Háromság abszonit egyesülését mutatja, továbbá az alkotó ön-kiteljesítés második szintjén végbemenő egyesülő Istenségkiterjedést jelzi. Ez alkotja a paradicsomi abszonit valóságok világegyetemi élményelvi-Istenségi ténylegessé válásának személyiség-hatalom egyenértékét a meghaladott

tér-idő értékek meglényegülő szintjein. E tapasztalás-kibontakozásnak az a rendeltetése, hogy a Legfelsőbb Lény teljes megértésén keresztül és a Hétszeres Isten segédkezése révén abszonit szintekre eljutott minden tér-idő teremtmény számára végleges szolgálat-végzetet tegyen lehetővé.

2 ¶ *A Végleges Isten* elnevezéssel az abszonit isteniségi szintjein és az időn túllépő és a teret meghaladó világegyetemi szférákon működő személyes Istenséget jelöljük. A Végleges az Istenség legfelsőbbet meghaladó meglényegülése. A Legfelsőbb a véges lények értelmezésében a Háromság-egyesülést alkotja; a Végleges az abszonit lények értelmezésében a paradicsomi Háromság egyesülése.

3 Az Egyetemes Atya az evolúciós Isten-

ség működési rendjén keresztül éppen most *végez* óriási és bámulatos személyiség-összpontosítást és hatalom-mozgósítást a véges, az abszonit, sőt az abszolút isteni valóság-értékek adott világegyetemi jelentéstartalom-szintjein.

4 A Paradicsom első három és múlt-örökkévaló Istensége — az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem — az örökkévaló jövőben személyiségében fog kiegészülni a társ-evolúciós Istenségek — a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és talán az Abszolút Isten — tapasztalati úton való ténylegessé válása által.

5 ¶ Az élményelvi világegyetemekben jelenleg kifejlődő Legfelsőbb Isten és Végleges Isten nem lételvi — nem múlttól fog-

va örökkévalók ők, hanem csak jövő-örökkévalók, tér-idő-korlátozta és tapasztalásmeghaladón korlátolt örökkévalók. Ők legfelsőbb, végleges, és talán legfelsőbb-végleges felruházottságokkal bíró Istenségek, azonban történelmi-világegyetemi eredetet tapasztaltak meg. Végük sohasem lesz, viszont rendelkeznek személyiség-kezdettel. Ők valóban az örökkévaló és végtelen Istenség lehetőségéből eredő megvalósulások, de magukban nem korlátlanul örökkévalók és nem is végtelenek.

X. AZ ABSZOLÚT ISTEN

[1] Az *Istenségi Abszolút* örök valóságának számos vonását a tér-időbeli véges elme számára nem lehet teljes mértékben bemutat-

ni, annyi azonban elmondható, hogy *az Abszolút Isten* a második élményelvi Háromság, az Abszolút Háromság egyesülésének következményeként válik ténylegessé. Ez alkotja majd az abszolút isteniség élményelvi megjelenését, az abszolút jelentéstartalmak egyesülését az abszolút szinteken; de nem vagyunk biztosak abban, hogy ez minden abszolút értéket magába foglal, ugyanis eddig még sohasem kaptunk olyan tájékoztatást, hogy a Korlátozott Abszolút egyenértékű lenne a Végtelennel. A véglegest meghaladó végzetek benne foglaltatnak az abszolút jelentéstartalmakban és a végtelen szellemiségben, és ezen, még el nem ért valóságok nélkül nem tudunk abszolút értékeket meghatározni.

[2] Az Abszolút Isten a teljesítendő cél min-

den, az abszonit szintet meghaladó lény számára, de az Istenségi Abszolút hatalmi és személyiségi lehetőségeinek tere már meghaladja a mi fogalmainkat is, ezért nem szívesen fogunk bele az élményelvi megjelenéstől oly távol eső valóságok tárgyalásába.

XI. A HÁROM ABSZOLÚT

[1] Amint az Egyetemes Atyának és az Örökkévaló Fiúnak a Cselekvő Istenben működő együttes gondolata megalkotta az isteni és központi világegyetemet, az Atya követte a saját gondolatának a Fia szavában és a kettejük Együttes Működésének cselekedetében való kifejeződését azáltal, hogy elválasztotta a saját Havona-jelenlétét a végtelenségben rejlő lehetőségeitől. És a végtelenség-

nek ezek a feltáratlan lehetőségei a Korlátlan Abszolút terében rejtőznek, az Istenségi Abszolútban pedig isteni módon maradnak rejtve, miközben e két Abszolút eggyé válik az Egyetemes Abszolútnak, a paradicsomi Atya meg nem nyilvánult végtelenség-egységének működésében.

[2] A mindenségrendi erőnek és a szellemerőnek a mértéke megnyilvánulási fejlődésen megy keresztül, amint a teljes valóság élményelvi növekedés révén és az Egyetemes Abszolút által az élményelvi és a lételvi között kialakított kölcsönös viszonyon keresztül gazdagodik. Az Egyetemes Abszolút egyensúlyozó jelenléte folytán az Első Forrás és Középpont az élményelvi hatalmában gyarapszik, evolúciós teremtményeivel azo-

nosságot tapasztal meg, és élményelvi Istenségében kiterjed a Felsőség, a Véglegesség és az Abszolútság szintjeire.

3 ¶ Amikor nem lehet teljesen elkülöníteni az Istenségi Abszolútat a Korlátlan Abszolúttól, akkor a feltételezhetően együttes működésük vagy összehangolt jelenlétük úgy jellemezhető, mint az Egyetemes Abszolút cselekedete.

4 ¶ 1. *Az Istenségi Abszolút* tűnik a mindenható megelevenítőnek, míg a Korlátlan Abszolút tökéletesen hatékony mozgatójaként látszik a legteljesebben egyesített és véglegesen összehangolt világegyetemek mindenségének, sőt a már megteremtett, a kialakulóban lévő és a jövőben megalkotandó világegyetemeknek is.

5 Az Istenségi Abszolút nem tud, vagy legalábbis nem kíván abszolútat el nem érő módon megnyilvánulni a világegyetemi helyzetekben. Ennek az Abszolútnak bármely adott helyzetben kinyilvánított válasza a dolgok és lények teljes teremtésösszességének jólétével összhangban lévőnek tűnik, és ez nem csak a jelenlegi létállapotára igaz, hanem a teljes jövőbeli örökkévalóság végtelen lehetőségeit figyelembe véve is.

6 Az Istenségi Abszolút az Egyetemes Atya szabad akaratú választása révén a teljes, végtelen valóságból kivált magvábanvaló, melyben minden isteniségi tevékenység — legyen az lételvi vagy élményelvi — végbemegy. Ez a *Korlátozott* Abszolút, mely a *Korlátlan* Abszolúttal szembeállítva értel-

mezhető; viszont az Egyetemes Abszolút a teljes abszolút lehetőségeinek befogadása okán mindkettőhöz hozzáadódik.

7 ¶ 2. *A Korlátlan Abszolút* nem-személyes, istenin túli és istenivé nem tett. Ennélfogva a Korlátlan Abszolút mentes a személyiségtől, az isteniségtől és minden teremtői előjogtól. Semmilyen tény, igazság, tapasztalat, kinyilatkoztatás, bölcselet vagy abszonitum nem képes ennek a világegyetemi sajátosságokkal nem rendelkező Abszolútnak a természetébe és jellemébe behatolni.

8 Világosan látni kell, hogy a Korlátlan Abszolút *többletlényegű valósága* áthatja a nagy világegyetemet és láthatólag ezzel egyenértékű térjelenléttel is rendelkezve kihat a hét felsőbb-világegyetemen túli téregységek el-

képesztően nagy kiterjedéseinek erő-tevékenységeire és elő-anyagi evolúcióira. A Korlátlan Abszolút nem üres bölcseleti fogalmi hiánylényegűség, melyet a korlátozatlan és a korlátlan egyetemlegességével, fölérendeltségével és elsőségével kapcsolatosan a létező dolgok bölcseletéhez igazítva álokoskodások útján megalkotott előfeltevésekre alapozva nyilvánítottak ki. A Korlátlan Abszolút jótékony világegyetemi felügyelet a végtelenségben; ezt a felügyeletet térerő nem határolja be, ellenben az élet, az elme, a szellem és a személyiség jelenléte kifejezetten korlátozza, és a paradicsomi Háromság akaratlagos válaszai és célirányos parancsai szintén kötöttségeket állítanak vele szemben.

[9] Meggyőződésünk, hogy a Korlátlan Ab-

szolút külön-nem-vált és mindent-átjáró hatása nem vethető össze sem a létező dolgok bölcseletéhez tartozó minden-isten tani fogalmakkal, sem pedig a tudományban egykor elfogadott éter-feltevéssel. A Korlátlan Abszolút erő-korlátlan és Istenség-korlátozott, de nem teljesen érzékeljük ennek az Abszolútnak a világegyetemek szellem-valóságaihoz fűződő viszonyát.

10 ¶ 3. *Az Egyetemes Abszolút* a mi oktani levezetésünk szerint elkerülhetetlenül benne rejlett az Egyetemes Atyának a világegyetemi valóságokat istenivé tett és istenivé nem tett — megszemélyesíthető és meg nem személyesíthető — értékekre osztó, abszolút szabad akaratú cselekedetében. Az Egyetemes Abszolút az így szétvált világegyetemi

valóságok szabad akarattal való megteremtéséből eredő feszültség feloldódását jelző és a lételvi lehetségességek összességének társösszehangolójaként működő Istenség-jelenség.

[11] ¶ Az Egyetemes Abszolút feszültségoldó jelenléte az istenség-valóság és az istenivé nem tett valóság közötti különbséghez való hozzáigazodást jelzi, s e különbség a szabad-akaratú isteniség élénkségének és a korlátlan végtelenség nyugvóságának szétválásában foglaltatik.

[12] ¶ Mindig emlékezzetek: A végtelenség a lehetőségeit tekintve abszolút és elválaszthatatlan az örökkévalóságtól. A tényleges végtelenség az időben sohasem lehet más, mint részleges és ezért szükségképpen nem-ab-

szolút; a tényleges személyiség végtelensége sem lehet abszolút, kivéve a korlátlan Istenségben. És éppen a Korlátlan Abszolútban és az Istenségi Abszolútban meglévő végtelenség lehetőségének különbsége teszi örökkévalóvá az Egyetemes Abszolútat, és ezáltal mindenségi viszonylatban is lehetővé válik anyagi világegyetemek létrejötte a térben, és szellemi viszonylatban lehetőség nyílik véges személyiségek megjelenésére az időben.

[13] A véges csak azért létezhet a Végtelennel együtt a mindenségrendben, mert az Egyetemes Abszolút társ-jelenléte oly tökéletesen kiegyenlíti a feszültséget az idő és az örökkévalóság, a végesség és a végtelenség, a lehetséges valóság és a tényleges valóság, a Paradicsom és a tér, valamint az ember és

az Isten között. Társuló jellegéből fakadóan az Egyetemes Abszolút képezi a végtelent el nem érő, de az Istenség megnyilvánulását bíró tér-időbeli és azt meghaladó világegyetemekben létező, fejlődő evolúciós valóságkörzet azonosságát.

[14] Az időleges és az örökkévalósági szinteken az Egyetemes Abszolútban rejlik a nyugvó-élénk Istenség azon lehetősége, amely a működését tekintve véges és abszolút értékként, valamint lehetséges élményelvi és lételvi megközelítésként észlelhető. E felfoghatatlan Istenség-jegy lehet nyugvó, lehetőséget hordozó és társult, de a világmindenségben jelenleg működő értelmes személyiségek vonatkozásában nem lehet tapasztalási-teremtő vagy evolúciós.

15 ¶ *Az Abszolút.* A két Abszolút — a korlátozott és a korlátlan — az elmével rendelkező teremtmények megfigyelései szerint ugyan meglehetősen eltérően működik, az Egyetemes Abszolútban és általa azonban tökéletesen és istenien egyesített. A lényegét tekintve mind a három egy Abszolút. A végtelent el nem érő szinteken eltérő működést mutatnak, de a végtelenségben EGYEK.

16 ¶ Mi soha nem használjuk az Abszolút kifejezést bárminek is a tagadásában vagy tagadásaként. Az Egyetemes Abszolútot sem tekintjük önmagát meghatározónak, egy minden-isten tan szerinti személytelen Istenségnek. Az Abszolút mindenben, ami a világegyetemi személyiséghez tartozik, szigorúan a Háromság által korlátozott

és az Istenség által uralt.

XII. A HÁROMSÁGOK

[1] Az eredeti és örökkévaló paradicsomi Háromság lételvi, a létrejötte pedig elkerülhetetlen volt. Ennek a sohasem-kezdődött Háromságnak a léte abban a tényben rejlik, hogy a személyes és a nem-személyes az Atya korlátlan akarata szerint szétvált és tényként megjelent, amikor az Atya személyes akarata e kettős valóságot elme révén összehangolta. A Havona utáni Háromságok élményelviek — a világmindenségbeli hatalom-személyiség megnyilvánulás két, az abszolútat el nem érő és evolúciós szintjének megteremtése által jelentek meg.

[2] ¶ *A paradicsomi Háromság* — az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen

Szellem örökkévaló Istenség-egyesülése — a ténylegességét tekintve lételvi, minden lehetőségét tekintve viszont élményelvi. Ezért egyedül ez a Háromság alkot végtelenséget magába foglaló Istenség-valóságot, és ezért következik be a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és az Abszolút Isten ténylegessé válásának világegyetemi jelensége.

[3] ¶ Az első és a második élményelvi Háromság, a Havona utáni Háromságok nem lehetnek végtelenek, mivel *származtatott Istenségeket* foglalnak magukba, mégpedig a lételvi paradicsomi Háromság által teremtett vagy lényeggel telített tapasztalható valóságok ténylegessé válása folytán kifejlődött Istenségeket. Az isteniség végtelenségét állandóan gazdagítja és növeli a teremt-

ményi és a Teremtői tapasztalás végessége és abszonit jellege.

[4] A Háromságok kapcsolat-igazságok és összehangolt Istenség-megnyilvánulási tények. A Háromság-rendeltetések Istenség-valóságokat foglalnak magukba, az Istenség-valóságok pedig mindig megszemélyesülésben igyekeznek megjelenni és megnyilatkozni. Ennélfogva a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és még az Abszolút Isten is isteni elkerülhetetlenség. E három élményelvi Istenség a lételvi Háromságban, a paradicsomi Háromságban magvában jelen volt, de a világegyetemben hatalom-személyiségként való felbukkanásuk részben a hatalom- és személyiség-világegyetembeli, saját élményelvi működésüktől, részben a Havona

utáni Teremtők és Háromságok tapasztalati előrehaladásától függ.

5 ¶ A Havona utáni két Háromság, a Végleges és az Abszolút élményelvi Háromság nem teljesen megnyilvánult; e két Háromság tényleges világegyetemi megjelenése folyamatban van. Ezek az Istenség-társulások a következőképpen jellemezhetők:

6 1. *A Végleges Háromság,* mely kifejlődőben van, egykor majd a Legfelsőbb Lényből, a Legfelsőbb Teremtő Személyiségekből és a Világmindenség abszonit Építészeiből, azon egyedi világegyetem-tervezőkből fog összeállni, akik sem nem teremtők, sem nem teremtmények. A Végleges Isten ténylegesen és elkerülhetetlenül úgy fog hatalommal és személyiséggel felruházódni a majdnem ha-

tártalan világmindenség táguló színkörén, mint ennek az élményelvi Végleges Háromságnak az egyesítéséből eredő Istenség-következmény.

7 2. *Az Abszolút Háromság* — a második élményelvi Háromság — ténylegessé válása már tart, és e Háromságot a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és a ki nem nyilatkoztatott Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtója fogja alkotni. Ez a Háromság a személyes és a személyest meghaladó szinteken egyaránt működik, sőt eléri még a nem-személyes határait is, és az egyetemességben való egyesülése által, tapasztalatilag elérheti az Abszolút Istenséget.

8 ¶ A Végleges Háromság tapasztalási értelemben véglegesen egyesül, de mi őszintén

kételkedünk az Abszolút Háromság ilyen teljes egyesülésének létrejöttében. Az örökkéval ó paradicsomi Háromságról alkotott fogalmaink ugyanakkor folyamatosan arra emlékeztetnek bennünket, hogy az Istenség háromságivá válása olyat is létrehozhat, amely máskülönben elérhetetlen; ezért feltételezzük a *Legfelsőbb-Végleges* valamikori megjelenését és az Abszolút Isten lehetőségét a tényleges háromságivá válásra.

9 ¶ A világegyetemi bölcselők kikötik a *Háromságok Háromságának* létezését, mely lételvi-élményelvi Háromsági Végtelen, viszont nem képesek megfogalmazni annak megszemélyesülését; ez a VAGYOK fogalmi szintjén talán egyenértékű lesz az Egyetemes Atya személyével. De mindezektől

függetlenül az eredeti paradicsomi Háromság a lehetőségeit tekintve végtelen, hiszen az Egyetemes Atya ténylegesen végtelen.

AZ ÍRÁSOK HITELÉÜL

11 Az Egyetemes Atya jellemének és az ő paradicsomi társai természetének bemutatásával, valamint a tökéletes központi világegyetem és az azt körülvevő hét felsőbb-világegyetem jellemzésével kapcsolatos beszámolók elkészítésekor a felsőbb-világegyetemi vezetőktől kapott utasítás szerint kell eljárnunk, mely megköveteli, hogy az igazság kinyilatkoztatására és az alapvető tudásanyag összehangolására irányuló minden erőfeszítésünk során részesítsük előnyben a bemutatás tárgyához kötődő, a létező

legmagasabb rendű emberi fogalmakat. Új fogalmakra vonatkozóan csak abban a végső esetben tehetünk kinyilatkoztatást, ha a bemutatandó fogalomra az emberi elme még nem alkotott megfelelő kifejezést.

[12] Az isteni igazság egymást követő bolygói kinyilatkoztatásai a bolygói tudás új és teljesebb rendszerezésének részeként mindig a szellemi értékek legfejlettebb fogalmait foglalják magukba. Így az Istenről és a világegyetemi társairól szóló eme beszámolók készítése során ezen írások alapjául több mint ezer, a szellemi értékeknek és a mindenséggel kapcsolatos jelentéstartalmaknak a bolygón valaha létezett legmagasabb rendű és legfejlettebb ismeretanyagát felölelő emberi fogalmat választottunk. Ahol a múlt

és a jelen Istent ismerő halandóitól összegyűjtött emberi fogalmak alkalmatlanok az igazság olyan bemutatására, amiként azt tisztünk kinyilatkoztatni, ott habozás nélkül kiegészítéseket teszünk, melynek érdekében felhasználjuk a paradicsomi Istenségek és az ő érzékfeletti honos világegyetemük valóságára és isteniségére vonatkozó saját, felsőbb rendű ismereteinket.

13 Teljes mértékben tudatában vagyunk a megbízatásunkkal járó nehézségeknek; tudjuk, mennyire lehetetlen az isteniség és örökkévalóság fogalomnyelvét a halandói elme véges fogalmainak nyelvére lefordítani. De tudjuk azt is, hogy az emberi elmében ott lakozik Isten egy része, és hogy az emberi lélekkel együtt van az Igazság Szelleme is;

tudjuk továbbá, hogy e szellemerők együttműködnek annak érdekében, hogy képessé tegyék az anyagi embert a szellemi értékek valóságának megragadására és a világegyetemi jelentéstartalmak bölcseletének megértésére. Mindezeknél is biztosabban tudjuk azonban, hogy az Isteni Jelenlét e szellemei képesek hozzásegíteni az embert mindazon igazságok szellemben történő felismeréséhez, melyek hozzájárulhatnak a személyes vallásos tapasztalás örökké fejlődő valóságának — az Isten-tudatnak — a kiteljesítéséhez.

14 [Összeállította egy orvontoni Isteni Tanácsos, aki a paradicsomi Istenségekkel és a világegyetemek mindenségével kapcsolatban az igazságnak az Urantián való bemutatásá-

ra kijelölt Felsőbb-világegyetemi Személyiségek Testületének a Vezetője.]

I. RÉSZ

A KÖZPONTI VILÁGEGYETEM ÉS A FELSŐBB-VILÁGEGYETEMEK

Ezen írások összeállítását egy, az orvontoni Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján működő, Felsőbb-világegyetemi Személyiségekből álló Uverszai Testület hitelesítette.

1. ÍRÁS

AZ EGYETEMES ATYA

AZ EGYETEMES Atya a teremtésösszesség Istene, minden dolog és lény Első Forrása és Középpontja. Istent először teremtőnek, majd szabályozónak, végül pedig végtelen megtartónak tekintsétek. Az Egyetemes Atyára vonatkozó igazság akkor jelent meg az emberiség számára, amikor a látnok kijelentette, hogy „Te, Isten, egyedül vagy; nincs melletted senki. Te teremtetted a mennyet és a mennyeknek országát, annak minden sokaságával együtt; te tartod meg őket és te szabályozod működésüket. A világegyetemeket Istenfiak teremtették. A Teremtő fényruhába öltözik és függönyként feszíti ki a

mennyeket.” Csak az Egyetemes Atya fogalma — az egy Isten a sok isten helyett — tette képessé a halandó embert arra, hogy az Atyát mint isteni teremtőt és mint végtelen szabályozót értelmezze.

2 A bolygórendszerek miriádjai mind azért teremtettek, hogy egykor majd számos különféle válfajú értelmes teremtmény lakja be azokat, olyan lények, akik képesek Istent megismerni, az isteni ragaszkodást elfogadni és őt viszontszeretni. A világegyetemek mindensége Isten műve és az ő különféle teremtményeinek lakhelye. „Isten teremette az eget és alkotta a földet; nem hiába alkotta meg a világegyetemet és teremtette meg e világot; hanem lakásul alkotta.”

3 A megvilágosult világok mind elisme-

rik és imádják az Egyetemes Atyát, a teremtésösszesség örök megalkotóját és végtelen megtartóját. A saját akarattal bíró teremtmények mind az egyes világegyetemekben belevágtak a véges-végtelen paradicsomi utazásba, abba a lebilincselő küzdelembe, amely az Atya Isten megtalálásának örök kalandját jelenti. Az idő gyermekeinek érzékfeletti célja az örökkévaló Isten megtalálása, az isteni természet megértése, az Egyetemes Atya megismerése. Az Istent ismerő teremtményeknek csupán egyetlen egy legfelsőbb szintű törekvése, egyetlen sóvár vágya van, ez pedig nem más, mint hogy a saját szférájukban olyanná váljanak, mint amilyen ő maga a személyiségének paradicsomi tökéletességében és az igaz felsőségének

világegyetemi szférájában. Az Egyetemes Atya, aki az örökkévalóságban lakozik, adta ki a legfelsőbb utasítást: „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok.” A paradicsomi hírvivők szeretettel és irgalommal adták tovább ezt az isteni buzdítást korszakokról korszakra és világegyetemről világegyetemre, még az olyan alacsonyrendű, állati eredetű teremtményekhez is eljuttatták, mint az urantiai emberfajták.

4 Az isteniségi tökéletesség elérésére való törekvést előíró nemes és egyetemes parancs teljesítése az elsődleges kötelessége a tökéletes Isten minden, létküzdelmet folytató teremtmény-teremtésének, és ez kellene hogy legyen egyszersmind a legmagasabb rendű törekvésük is. Az isteni tökéletesség elére-

sének e lehetősége minden ember örök szellemi fejlődésének végső és bizonyos végzete.

5 Az Urantián élő halandók nemigen remélhetik, hogy végtelen értelemben tökéletessé válnak, ám teljességgel lehetséges, hogy az emberi lények onnan indulva, ahonnan az e bolygón élők is indulnak, elérjék azt a felsőbb és isteni célt, melyet a végtelen Isten tűzött ki a halandó ember számára; és amint e végzetet beteljesítik, mindenben, ami csak az önkiteljesítéshez és az elme-kiteljesítéshez hozzátartozik, az isteni tökéletességű saját szférájukon belül éppoly teljesek lesznek, mint Isten maga az ő végtelenségi és örökkévalósági szférájában. E tökéletesség anyagi értelemben nem lesz ugyan egyetemes, értelmi szempontból nem lesz

korlátlan és szellem-tapasztalási szempontból nem lesz végleges, de végleges és teljes lesz az akarat isteniségének, a személyiségi késztetés tökéletességének és az Isten-tudatnak minden véges szempontjából.

6 Ez a valódi jelentése annak az isteni parancsnak, hogy „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok”, mely a halandó embert mindegyre tovább hajtja és beljebb hívja azon a hosszú és lenyűgöző küzdelemben, melynek célja a szellemi értékek és az igaz világegyetemi jelentéstartalmak egyre magasabb és magasabb szintjeinek elérése. A világegyetemek Istenének e magasztos keresése a legfelsőbb rendű kaland az idő és tér összes világának lakói számára.

1. AZ ATYA NEVE

[1] Azon nevek közül, amelyeken az Atya Istent szerte a világegyetemekben emlegetik, a leggyakoribb két megnevezés az Első Forrás és a Világegyetemi Középpont. A különböző világegyetemekben és a világegyetemeken belül a különböző övezetekben az Első Atyát különféle neveken ismerik. A teremtmények által a Teremtőnek adott nevek nagymértékben függenek a teremtményi Teremtő-felfogástól. Az Első Forrás és Világegyetemi Középpont sohasem mutatta meg magát nevében, hanem csak természetében. Ha hisszük, hogy mi e Teremtő gyermekei vagyunk, akkor teljesen természetes, hogy Atyának hívjuk. De ez a megnevezés a mi saját választásunk, és ez abból a

felismerésből ered, hogy személyes kapcsolatban vagyunk az Első Forrással és Középponttal.

2 Az Egyetemes Atya sohasem kényszerít a világegyetemek értelmes, saját akarattal bíró teremtményeire semmiféle önkényes tiszteletet, előírásos imádatot vagy szolgai alázatot. Az idő és tér világai evolúciós lakóinak maguktól — a szívükben — kell elismerniük, szeretniük és önként imádniuk őt. A Teremtő nem hajlandó a szellemi szabad akarattal rendelkező anyagi teremtményeit kényszerrel vagy erőszakkal a maga oldalára állítani. Az ember legszebb ajándéka az Isten számára az, hogy akaratát ragaszkodóan az Atya akarata teljesítésének szenteli; valójában a teremtményi akarat eme felajánlá-

sa a paradicsomi Atya számára igaz értékkel bíró egyetlen lehetséges ajándék. Az ember az Istenben él, mozog és létezik; semmi sincs, mit az ember az Istennek adni tudna, kivéve, hogy tiszteletben tartja az Atya akaratát, és e döntések, melyeket a világegyetem értelmes, saját akarattal bíró teremtményei meghoznak, alkotják annak az imádatnak a valóságát, mely olyannyira jól esik a Teremtő Atya szeretetteljes természetének.

3 Amint végre igazán Isten tudatossá váltok, miután ténylegesen is felfedezitek a fenséges Teremtőt és elkezditek megtapasztalni az isteni szabályozó bennetek lakozó jelenlétét, akkor, a megvilágosodásotokkal összhangban és aszerint és azon mód, ahogyan az isteni Fiak kinyilatkoztatják Istent, ráta-

láltok az Egyetemes Atya nevére, mely már megfelelően ki tudja fejezni az Első Nagy Forrásról és Középpontról alkotott fogalmatokat. És így a Teremtő a különböző világokon és a különböző világegyetemekben különféle neveket kap, melyek szellemi tekintetben mind ugyanazt jelentik, viszont a szavak és a jelképek mindegyike az adott teremtésrészbeli teremtmények szívében való elhelyezkedésének mértékét, mélységét tükrözi.

4 ¶ A világegyetemek mindenségének középpontjához közel az Egyetemes Atyát az Első Forrással azonosnak vehető tartalmú neveken ismerik. Ettől kívülebb, a tér világegyetemeiben az Egyetemes Atya megjelölésére gyakorta alkalmazott fogalom az Egye-

temes Középpont. Még kívülebb, a csillagos teremtésrészekben úgy ismerik őt, ahogyan a ti helyi világegyetemetekben is, vagyis úgy, mint az Első Alkotó Forrás és Isteni Középpont. Az egyik közeli csillagvilágban Istent a Világegyetemek Atyjának hívják. Egy másikban a Végtelen Megtartónak és keleten pedig az Isteni Szabályozónak. Nevezik úgy is, mint a Fények Atyja, az Élet Ajándéka és a Mindenható Egy.

5 Azokon a világokon, ahol a paradicsomi Fiú alászállásának teljesítése során élt, az Istent általában valamilyen személyes kapcsolatra utaló, a gyöngéd ragaszkodást és az atyai tiszteletet kifejező névvel jelölik. A ti csillagvilági központotokban Istent úgy emlegetik, mint az Egyetemes Atyát, és a la-

kott világokból álló helyi csillagrendszeretek más bolygóin olyan nevekkel illetik, mint az Atyák Atyja, a paradicsomi Atya, a Havona Atya és a Szellem-Atya. Akik a paradicsomi Fiak alászállása során tett kinyilatkoztatásokból is ismerik az Istent, a teremtmény-Teremtő megható kapcsolat okán engednek az érzelmi csábításnak és úgy nevezik az Istent, mint „a mi Atyánk”.

6 Ivaros teremtmények lakta bolygón, olyan világon, ahol a szülői érzelmi indíttatások az értelmes lények szívében eredendően megvannak, az Atya kifejezés nagyon is találó és megfelelő név az örökkévaló Istenre. A bolygótokon, az Urantián őt a legjobban, a legáltalánosabban elfogadottan, az *Isten* néven emlegetik. A neki adott név kis je-

lentőséggel bír; lényeges viszont, hogy meg kell ismernetek őt és törekednetek kell arra, hogy olyanok legyetek, mint ő. A régi látnokok helyesen hívták őt úgy, mint „az örökkévaló Isten” és emlegették úgy, mint az egyetlent, aki „örökké lakozik”.

2. ISTEN VALÓSÁGA

[1] Isten elsődleges valóság a szellemvilágban; Isten az igazság forrása az elmeszférákban; Isten árnyékot vet mindenre szerte az anyagi területeken. Minden teremtett értelem számára Isten személyiség, és a világegyetemek mindensége számára ő az örök valóság Első Forrása és Középpontja. Isten nem emberszerű és nem gépszerű. Az Első Atya egyetemes szellem, örök igazság, végtelen valóság és atyai személyiség.

2 ¶ Az örökkévaló Isten végtelenül több, mint eszményített valóság vagy mint megszemélyesült világegyetem. Isten nem egyszerűen az ember legfelsőbb rendű vágya, a tárgyiasult halandói kalandcél. Isten nem is pusztán fogalom, az igazságosság hatalompotenciálja. Az Egyetemes Atya nem a természet hasonszava és nem is a megszemélyesült természeti törvény. Isten érzékfeletti valóság, nem pusztán az embernek a legfelsőbb értékekről alkotott hagyományos fogalma. Isten nem a szellemi jelentéstartalmak lélektani fészke és nem is „az ember legnemesebb alkotása". Isten mindeme fogalmak bármelyike és mindegyike lehet, de ő mindennél is több. Ő üdvözítő személy és szerető Atya mindenki számára, aki szelle-

mi békében él a földön és aki a halál személyiségben való túlélésének megtapasztalására törekszik.

3 ¶ Isten létének ténylegessége az ember halandói elméjében élni és ott az örök továbbélési képességgel rendelkező halhatatlan lélek kifejlődésében segédkezni rendelt isteni jelenlétnek, a Paradicsomról küldött szellemi Nevelőnek a beköltözése révén mutatkozik meg az emberi tapasztalásban. Ezen isteni Igazítónak az emberi elmében való jelenlétét három élményelvi jelenség kíséri:

4 1. Az értelmi képesség Isten megismerésére — az Isten-tudat.

5 2. A szellemi késztetés Isten megtalálására — az Isten-keresés.

6 3. Olyan személyiség, mely arra törekszik, hogy olyan legyen, mint az Isten — az ember őszinte vágya arra, hogy az Atya akarata szerint cselekedjen.

7 ¶ Isten létezése sohasem bizonyítható tudományos kísérlettel vagy tisztán oktani levezetés útján. Isten csak az emberi tapasztalásban ismerhető meg; mindazonáltal az Isten valóságának igaz fogalma az oktan számára ésszerű, a bölcselet számára hihető, a vallás számára alapvető és bármely személyiség-túlélési reményhez nélkülözhetetlen.

8 Az Istent ismerők már megtapasztalták az ő jelenlétének tényét; az ilyen, Istent ismerő halandók személyes tapasztalataikban rendelkeznek azzal az egyedüli határozott bizonyítékkal az élő Isten létezésére vonat-

kozóan, melyet emberi lény egy másik emberi lénynek felajánlhat. Isten létezése a bemutathatóság minden lehetséges határán kívül esik, kivéve az emberi elme Isten-tudata és a Gondolatigazító Isten-jelenléte közötti kapcsolatot, mely Gondolatigazító a halandói értelmes elmében lakozik és amelyet az ember az Egyetemes Atyától mint önkéntes adományt megkapott.

9 ¶ Elméletben gondolhattok úgy Istenre, mint a Teremtőre, és ő a Paradicsom és a tökéletes központi világegyetem személyes teremtője, de az idő és tér világegyetemeit mind a Teremtő Fiak paradicsomi testületei teremtik és szervezik. Az Egyetemes Atya nem személyes teremtője a Nebadon helyi világegyetemnek; a világegyetem, amelyben

ti is laktok az ő Mihály Fiának alkotása. Bár az Atya nem személyesen teremti az evolúciós világegyetemeket, mégis ő szabályozza ezeket sokféle világegyetemi kapcsolataikban és bizonyos fizikai, elmebéli és szellemi energia-megnyilvánulásaikban. Az Atya Isten a Paradicsom világegyetem személyes teremtője, és az Örökkévaló Fiú társaságában minden más személyes világegyetemi Teremtő létrehozója.

10 ¶ Mint fizikai szabályozó a világegyetemek anyagi mindenségében az Első Forrás és Középpont a Paradicsom örök Szigetének mintáiban működik, és ezen abszolút gravitációs középponton keresztül az örökkévaló Isten mindenségrendi felügyeletet gyakorol a fizikai szint felett a központi világegye-

temben éppúgy, mint szerte a világegyetemek mindenségében. Elmeként Isten a Végtelen Szellem Istenségében működik; szellemként Isten az Örökkévaló Fiú személyében és az Örökkévaló Fiú isteni gyermekeinek személyében nyilatkozik meg. Az Első Forrás és Középpont, valamint a Paradicsom mellérendelt Személyei és Abszolútjai közötti kölcsönös viszony egyáltalán nem zárja ki az Egyetemes Atya *közvetlen* személyes tevékenységét szerte a teremtésösszességben és annak minden szintjén. A Teremtő Atya a szellemszilánkjainak jelenlétén keresztül közvetlen kapcsolatot tart fenn a teremtmény-gyermekeivel és a megteremtett világegyetemeivel.

3. AZ ISTEN EGYETEMES SZELLEM

1 „Isten szellem.” Ő egyetemes szellemi jelenlét. Az Egyetemes Atya végtelen szellemi valóság; ő „a legfőbb, örökkévaló, halhatatlan, láthatatlan és egyedül igaz Isten”. Még ha „az Istennek nemzetsége” vagytok is, nem szabad úgy gondolnotok, hogy az Atya formájában és kinézetében olyan lenne mint ti magatok, csak mert azt mondják rólatok, hogy „az ő képére” teremtettetek — hogy az ő örökkévaló jelenlétének központi lakhelyéről kiküldött Titkos Nevelők lakoznak bennetek. A szellemlények valóságosak, függetlenül az emberi szem számára láthatatlan voltuktól; még ha nem is húsvér lények.

2 Ahogy a régi idők látnoka mondta: „Íme,

elvonul mellettem, és nem látom; átmegy előttem, de nem veszem észre." Folyamatosan megfigyelhetjük Isten tetteit, nagyban tudatosulhatnak bennünk az ő fenséges viselkedésének anyagi bizonyítékai, de csak ritkán lehetünk szemtanúi az ő istenisége látható megnyilatkozásának, nem is szólva az emberben lakozó szellemküldöttje jelenlétének megfigyeléséről.

3 Az Egyetemes Atya nem azért láthatatlan, mert elrejti magát az anyagi fogyatékosságokkal és korlátozott szellemi képességekkel bíró alacsonyrendű teremtmények elől. A helyzet inkább az, hogy: „Arcomat azonban nem láthatod, mert nem láthat engem halandó, élvén." Egyetlen anyagi ember sem képes a szellem Istent látni és

közben megőrizni halandói létét. Az isteni személyiség-jelenlét dicsfénye és szellemragyogása megközelíthetetlen az alacsonyrendű szellemlények és bármely, anyagi személyiségrend számára. Az Atya személyes jelenléte szellemi világosságának „fényéhez halandó ember nem kerülhet közel; e fényt anyagi teremtmény eddig még nem látta és nem is képes meglátni". De nincs is szükség arra, hogy Istent a testi szemetekkel lássátok ahhoz, hogy őt a szellemiesült elme hit-látomása által érzékeljétek.

4 ¶ Az Egyetemes Atya szellemtermészetét teljesen kitölti az ő társ-létező sajátlényege, a paradicsomi Örökkévaló Fiú. Mind az Atya, mind a Fiú hasonlóképpen teljesen és fenntartások nélkül osztozik az egyetemes

és örök szellemen az ő együttes, személyiség-mellérendeltjükkel, a Végtelen Szellemmel. Isten szelleme önmagában és önmagától abszolút; a Fiúban korlátlan, a Szellemben pedig egyetemes, és mindegyikben és mindegyik révén végtelen.

5 ¶ Isten egyetemes szellem; Isten az egyetemes személy. A véges teremtés legfelsőbb személyes valósága szellem; a személyes mindenségrend végleges valósága abszonit szellem. Kizárólag a végtelenségi szintek abszolútak, és csak e szinteken áll fenn véglegesség az anyag, az elme és a szellem egyetlenségében.

6 ¶ A világegyetemekben az Atya Isten, potenciáljában, az anyag, az elme és a szellem felügyelője. Isten csak a messzire elérő

személyiségköre révén foglalkozik közvetlenül a saját akarattal bíró teremtményei alkotta rengeteg teremtésösszesség személyiségeivel, viszont (a Paradicsomon kívül) vele kapcsolatba lépni is csak az ő részeire osztott entitásainak jelenlétén, mint a kinti világegyetemi Isten akaraton, keresztül lehet. E paradicsomi szellem, mely az idő halandóinak elméjében lakozik és ott a túlélő teremtmény halhatatlan lelkének kifejlődésében segédkezik, az Egyetemes Atya természetét és isteniségét bírja. De ezen evolúciós teremtmények elméje a helyi világegyetemekből származik, és isteni tökéletességre azon élményelvi átalakulás szellemi kiteljesítése révén kell szert tenniük, amely elkerülhetetlen eredménye annak, hogy a te-

remtmény a mennyei Atya akaratának megfelelő cselekvés mellett dönt.

7 ¶ Az ember benső tapasztalásában az elme az anyaghoz kötődik. Az anyagihoz kapcsolódott efféle elmék nem élhetik túl a halandói halált. A túlélés módszerére az ember úgy tehet szert, hogy akaratát úgy igazítja és halandói elméjét úgy alakítja, hogy ezen Isten-tudatos értelem fokozatosan szellem-tanította, majd pedig szellem vezette értelemmé váljon. Az emberi elmének az anyagi kapcsolódásból a szellem-egyesüléshez vezető fejlődése eredményezi a halandói elme magvában szellemi jellegű szakaszainak a halhatatlan lélek morontia valóságaivá való átalakulását. Az anyagnak alávetett halandói elme sorsa az, hogy egyre inkább anya-

givá váljon, majd pedig a személyiség kihunyását szenvedje el; a szellemnek engedő elme sorsa az, hogy egyre inkább szellemivé váljon és legvégül a túlélő és irányító isteni szellemmel eggyé kapcsolódjon, s így személyiség-létben érje el a túlélést és az örökkévalóságot.

8 Én magam az Örökkévalótól jöttem, és többször is visszatértem már az Egyetemes Atya jelenlétéhez. Én ismerem az Első Forrás és Középpont, az Örökkévaló és Egyetemes Atya ténylegességét és személyiségét. Tudom, hogy míg a nagy Isten abszolút, örök és végtelen, addig ő jó, isteni és kegyes. Ismerem eme nagy nyilatkozatok igazságtartalmát: „az Isten szellem” és „az Isten szeretet”, és e jegyeket a legteljesebben az

Örökkévaló Fiú nyilvánítja ki a világegyetemek számára.

4. ISTEN REJTÉLYE

[1] Az Isten tökéletességének végtelensége olyan, hogy ez örökre kiismerhetetlenné teszi. És Isten minden kifürkészhetetlen rejtelme közül a legnagyobb a halandói elmékben lakozó isteni szilánk jelensége. Az Egyetemes Atyának az idő-teremtményeivel való együttlétének módja minden világegyetemi rejtelem legnagyobbika; az isteni jelenlét az emberi elmében a rejtelmek rejtelme.

[2] A halandók anyagi teste alkotja „az Isten templomát”. Jóllehet a Felséges Teremtő Fiak közel kerülnek az igazgatásuk alá tartozó

lakott világok teremtményeihez és „minden embert magukhoz vonzanak”; bár ők a tudatosság „ajtója előtt állnak és zörgetnek”, és örömmel lépnek be mindenkihez, aki „szíve ajtóját megnyitja”; ugyan létezik a Teremtő Fiak és az ő halandó teremtményeik között e bensőséges személyes közösség, mégis a halandó ember rendelkezik valamivel az Istenből magából, ami ténylegesen is őbenne lakozik; az ember teste ennek a valaminek a temploma.

[3] Amikor itt lent már végeztetek, amikor az átmeneti formátokban a földön adatott időtök lejár, amikor próbautazásotok a húsvér testben befejeződik, amikor a halandó templomot alkotó por „földdé lesz, mint azelőtt volt”; akkor, amint az kinyilatkoztatott,

a bent lakozó „Szellem pedig megtér Istenhez, aki adta azt”. E bolygó minden egyes erkölcsi lényében ott lakozik Isten egy szilánkja, az isteniség egy része és darabja. Ez még nincs a ti birtokotokban, de rendeltetésük, hogy veletek eggyé váljanak, feltéve, hogy túlélitek a halandói létet.

4 ¶ Folyamatosan szembetaláljuk magunkat Isten e rejtelmével; zavarba ejt bennünket az ő végtelen jóságának, végtelen kegyelmének, páratlan bölcsességének és kiváló jellemének igazságát mutató végtelen látkép.

5 ¶ Az isteni rejtelem abban az eredendő különbségben áll fenn, amely a véges és a végtelen, az ideigvaló és az örökkévaló, a téridő teremtmény és az Egyetemes Teremtő,

az anyagi és a szellemi, az ember tökéletlensége és a paradicsomi Istenség tökéletessége között van. Az egyetemes szeretet Istene állhatatosan kinyilvánítja magát az ő minden egyes teremtményének egészen addig, amíg a teremtményi képességek olyannyira ki nem teljesednek, hogy szellemileg megragadhassák az isteni igazság, szépség és jóság ismérveit.

6 Minden szellemlénynek és minden halandó teremtménynek a világegyetemek mindensége minden szféráján és minden világában az Egyetemes Atya kinyilvánítja az ő kegyes és isteni sajátlényegét teljesen, amennyire az ilyen szellemlények és halandó teremtmények felfoghatják és megérthetik. Isten nem tesz különbséget a szemé-

lyek között, legyenek azok szellemiek vagy anyagiak. Azt az isteni jelenlétet, melyet a világegyetem bármely gyermeke bármely adott pillanatban élvez, kizárólag e teremtmény azon képessége korlátozza, melynek révén az anyag-feletti világ szellem-ténylegeseit érzékeli és felfogja.

7 Isten, mint az emberi szellemi tapasztalásban megjelenő valóság nem rejtelem. De amint kísérletet teszünk arra, hogy a szellemvilág valóságait az anyagi rendbe tartozó fizikai elme számára világossá tegyük, akkor rejtelmekre bukkanunk: olyan titokzatos és mély rejtelmekre, hogy az Istent ismerő halandó csak a hite révén foghatja fel a Végtelen véges általi felismerésének bölcseleti csodáját, és csakis e hit az, amely révén

az örökkévaló Isten az idő és tér anyagi világainak fejlődő halandói által megérthető.

5. AZ EGYETEMES ATYA SZEMÉLYISÉGE

[1] Ne engedjétek, hogy az Isten nagysága, az ő végtelensége elhomályosítsa vagy elfedje az ő személyiségét. „Aki a fület ültette, avagy nem hall-e? És aki a szemet formálta, avagy nem lát-e?” Az Egyetemes Atya az isteni személyiség csúcsa; ő a személyiség eredete és beteljesülése szerte a teremtésösszességben. Isten egyaránt végtelen és személyes; ő végtelen személyiség. Az Atya igazi személyiség attól függetlenül, hogy a személyének végtelensége az anyagi és véges lények számára mindörökre lehetetlenné teszi e személyiség teljes megértését.

[2] Isten sokkal több, mint személyiség, legalábbis ahogyan a személyiség fogalmát az emberi elme értelmezi; ő annál is több, mint amelyet bármely személyes-feletti fogalom leírhatna. Azonban teljesen haszontalan dolog az isteni személyiség ilyen felfoghatatlan fogalmairól vitatkozni olyan anyagi teremtmény-elmékkel, melyeknek a lények valóságáról alkotott legjobb fogalma a személyiség ideájában és eszményképében kimerül. Az anyagi teremtményeknek az Egyetemes Teremtőről alkotott legmagasabb rendű fogalma is csak az isteni személyiség felsőbb ideájának szellemi eszményképeiig terjed. Ennélfogva, ha esetleg tudjátok, hogy Isten mindenképpen sokkal több, mint amit az emberi személyiség-fogalom

takar, akkor azt is éppúgy tudhatjátok, hogy az Egyetemes Atya valószínűleg nem lehet kevesebb, mint örök, végtelen, igaz, jó és szép személyiség.

3 Isten nem bujkál egyetlen teremtménye elől sem. Ő csakis azért megközelíthetetlen a lények oly sok rendje számára, mert „olyan fényben lakozik, melyet anyagi teremtmény meg nem közelíthet”. Az isteni személyiség hatalmassága és nagysága az evolúciós halandók tökéletessé nem tett elméje számára túl messze van ahhoz, hogy megragadható legyen. „Ki mérte meg markával a vizeket, és ki mértékelte a világegyetemet arasszal. Ki ül a föld kereksége fölött, ki az egeket kiterjeszti, mint egy függönyt, és kifeszíti, mint a világegyetemet, lakásra.”

„Emeljétek magasba a tekinteteket, és lássátok meg, aki mindeme dolgokat teremtette, aki kihozza világaikat szám szerint és mindegyiket nevén szólítja”; és az is igaz, hogy „Isten láthatatlan dolgait csak részlegesen érthetik meg a teremtett dolgok”. Most és a jelenlegi helyzetetekben a láthatatlan Teremtőt egyrészt az ő sokféle és különböző teremtésrészein keresztül, másrészt az ő Fiainak és számos alárendeltjeiknek megnyilatkozásában és segédkezésében kell érzékelnetek.

4 Még ha az anyagi halandók nem is láthatják az Isten személyét, akkor is örvendeniük kell annak a bizonyságnak, hogy ő személy; hitük révén el kell fogadniuk azt az igazságot, mely úgy láttatja az Egyetemes Atyát,

mint aki úgy szerette a világot, hogy gondoskodott a világ alacsonyrendű lakosainak örök szellemi fejlődéséről; hogy ő „gyönyörködik gyermekeiben”. Istenből nem hiányoznak azon emberfeletti és isteni jegyek, melyek egy tökéletes, örökkévaló, szerető és végtelen Teremtő személyiségének sajátjai.

5 ¶ A helyi teremtésrészekben (a felsőbbvilágegyetem személyi állományát kivéve) Istennek nincs személyes vagy helyhez kötődő megnyilatkozása a paradicsomi Teremtő Fiakon kívül, akik a lakott világok atyái és a helyi világegyetemek uralkodói. Ha a teremtmény hite tökéletes lenne, akkor megnyugvással venné tudomásul, hogy ha látta a Teremtő Fiút, akkor már látta az Egyetemes Atyát is; az Atya keresése során nem akar-

na látni mást, mint a Fiút és nem számítana másra, mint őrá. Halandó ember egyszerűen nem képes meglátni Istent mindaddig, amíg teljes szellemi átalakuláson át nem esik és ténylegesen el nem éri a Paradicsomot.

6 A paradicsomi Teremtő Fiak természete nem foglalja magába az Első Nagy Forrás és Középpont végtelen természete egyetemes abszolútságának korlátlan lehetőségeit, de az Egyetemes Atya mindenféleképpen *istenmód* jelen van a Teremtő Fiakban. Az Atya és Fiai egyek. A Mihály-rendbe tartozó eme paradicsomi Fiak tökéletes személyiségek, ők szolgálnak mintául az összes helyi világegyetemi személyiség számára a Fényes Hajnalcsillagoktól az állati evolúciós fejlődésen átesett, legalacsonyabb rendű emberi

teremtményekig.

7 ¶ Isten nélkül és az ő nagy és központi személyiségén kívül nem lenne személyiség a világegyetemek hatalmas mindenségében. *Isten személyiség.*

8 ¶ Függetlenül attól, hogy Isten örökkévaló hatalom, fenséges jelenlét, érzékfeletti eszménykép és dicső szellem, és bár ő mindenezek együtt és még ennél is végtelenül több, tehát mindettől függetlenül ő igazmód és örökmód tökéletes Teremtő személyiség, olyan személy, aki képes „megismerni és aki megismerhető”, aki képes „szeretni és aki szerethető”, és olyan valaki, aki barátilag is segít bennünket; ti is Isten barátaivá lehettek, miként más emberekkel is megtörtént ez már. Ő valódi szellem és szellemi való-

ság.

9 Amint szerte az ő világegyetemében megnyilatkozni látjuk az Egyetemes Atyát; amint érzékeljük őt, mint aki a miriádnyi teremtményében lakozik; amint Fejedelemfiainak személyében meglátjuk őt; amint folyton érzékeljük isteni jelenlétét mindenütt, közel és távol, ne kételkedjünk az ő személyiségének elsőségében, ne kérdőjelezzük meg azt. E messzire elérő megnyilvánulásai ellenére ő igaz személy marad, és örökké személyes kapcsolatot fog fenntartani a világegyetemek mindenségében szétszórtan élő, megszámlálhatatlan sokaságú teremtményeivel.

10 ¶ Az Egyetemes Atya személyiségének ideája az Istenről alkotott, az emberiséghez főként kinyilatkoztatásokon keresztül elju-

tott teljesebb és igazabb fogalom. Az értelem, a bölcsesség és a vallásos tapasztalás mind igazolhatják és sejtethetik az Isten személyiségét, de még együtt sem hitelesítik azt. Még az emberben lakozó Gondolatigazító is elő-személyes. Bármely vallás igazsága és érettsége közvetlenül arányos az Isten végtelen személyiségéről alkotott fogalommal és azzal, hogy milyen mértéken ragadja meg az Istenség abszolút egységét. A személyes Istenség ideája azt követően válik a vallás érettségének mércéjévé, miután a vallás megalkotta az Isten egységének fogalmát.

[11] A kezdetleges vallás sok személyes istent ismert, és ezek mindegyikét az ember képére szabta. A kinyilatkoztatás igazolja az Isten személyiség-felfogásának hitelességét,

mely pusztán egy Első Ok tudományos kitételében lehetséges és amely csak átmenetileg javasolt az Egyetemes Egység bölcseleti ideájában. Kizárólag személyiségi megközelítésben foghat hozzá bármely személy az Isten egységének megértéséhez. Az Első Forrás és Középpont személyiségének tagadása az egyén számára csupán egyetlen választási lehetőséget hagy: az anyagelvűség és a minden-isten tan mint bölcseleti kényszerhelyzetek közötti választást.

12 Az Istenség szemlélésekor a személyiség fogalmát meg kell tisztítani a testiség ideájától. Az anyagi test nem nélkülözhetetlen a személyiséghez sem az ember, sem az Isten esetében. E két szélsőséges emberi bölcselet mindegyikében megtalálható a

testiség tévedése. Az anyagelvűségben azért, mert az ember halálakor elveszíti a testét, és megszűnik személyiségként tovább létezni; a minden-isten tanban azért, mert Istennek nincs teste, s ennélfogva nem is személy. A fejlődő személyiség emberfeletti válfaja az elme és a szellem egységében működik.

13 ¶ A személyiség nem egyszerűen csak Isten egy sajátossága; a személyiség inkább a mellérendelt végtelen természet teljességét és azt az egyesített isteni akaratot jelöli, mely a tökéletes kifejeződés örökkévalóságában és egyetemességében fedezhető fel. A személyiség, a legfelsőbb értelemben, Isten kinyilatkoztatása a világegyetemek mindensége számára.

14 ¶ Isten, lévén örökkévaló, egyetemes, ab-

szolút és végtelen, sem tudásban, sem bölcsességben nem gyarapodik. Isten nem szerez tapasztalatokat, miként azt a véges ember feltételezné vagy elképzelné, viszont, a saját örök személyiségi területein, igenis megéli a folyamatos ön-kiteljesítést, mely bizonyos mértékben hasonlatos ahhoz és megfelelője annak, ahogyan az evolúciós világok véges teremtményei új tapasztalatokra tesznek szert.

15 A végtelen Isten abszolút tökéletessége arra kényszerítené őt, hogy szenvedjen a tökéletesség korlátlan véglegességének szörnyű korlátaitól, ha nem volna tény, hogy az Egyetemes Atya közvetlenül is részt vesz minden olyan tökéletlen lélek személyiségküzdelmeiben a tágas világegyetemben, aki

isteni segítséggel azt keresi, hogy miként juthatna el a szellemi értelemben tökéletes fenti világokba. E fokozatos tapasztalás minden szellemlény és minden halandó teremtmény esetében szerte a világegyetemek mindenségében az Atya örökké gyarapodó Istenség-tudatának része, mely a szüntelen ön-kiteljesítésre törő, soha véget nem érő isteni körből fakad.

16 Szó szerint igaz, hogy: „Minden szenvedésetekben ő is osztozik.” „Minden győzelmetekben ő győzedelmeskedik bennetek és veletek.” Az ő elő-személyes isteni szelleme a ti valóságos részetek. A Paradicsom Szigete a világegyetemek mindenségének minden fizikai átalakulására válaszol; az Örökkévaló Fiú a teremtésösszesség minden szel-

lemindíttatását magába foglalja; az Együttes Cselekvő a táguló mindenségrend összes elme-megnyilvánulását felöleli. Az Egyetemes Atya az isteni tudatosság teljességében alkotja meg az idő és tér teljes evolúciós teremtésösszességének részét képező minden entitás, lény és személyiség terjeszkedő elméje és felemelkedő szelleme fejlődési küzdelmeinek összes egyéni tapasztalását. És mind szó szerint így igaz, mert „Ő benne élünk, mozgunk és vagyunk mi mind”.

6. A SZEMÉLYISÉG A VILÁGEGYETEMBEN

[1] Az emberi személyiség az isteni Teremtő személyiség által vetett tér-idő képárny. És az árnyék vizsgálatával sohasem lehet

megfelelően felfogni egyetlen ténylegességet sem. Az árnyékokat az igazi lényegük szerint kell értelmezni.

2 ¶ Isten a tudomány számára ok, a bölcselet számára idea, a vallás számára személy, sőt a szerető mennyei Atya. Isten a tudós számára elsődleges hatóerő, a bölcselő számára egységfeltevés, a vallásos ember számára pedig élő szellemi tapasztalás. Az embernek az Egyetemes Atya személyiségéről alkotott tökéletlen fogalma csakis azáltal javítható, hogy az ember a világegyetemben szellemi értelemben fejlődik, és e fogalom csakis akkor válhat igazán megfelelővé, amint az idő és tér zarándokai végre eljutnak az élő Isten isteni kebelére a Paradicsomon.

3 Soha ne feledkezzetek meg a személyiség

vonatkozásában az Isten és az ember ellentétes nézőpontjairól. Az ember a személyiséget a véges felől a végtelen irányába tekintve szemléli és értelmezi; Isten a végtelen felől a véges irányába tekint. Az ember a legalacsonyabb rendű személyiséget birtokolja; Isten a legmagasabb rendűt, sőt a legfelsőbbet, a véglegest és az abszolútot. Ezért kellett az isteni személyiségre vonatkozó megfelelőbb fogalmaknak megvárniuk az emberi személyiségre vonatkozó tökéletesebb ideák megjelenését, különösen azon felsőbb kinyilatkoztatásokat, melyek mind az emberi, mind az isteni személyiséget felfedték Mihály, a Teremtő Fiú urantiai alászállása során teljesített életében.

4 ¶ A halandói elmében lakozó elő-szemé-

lyes isteni szellem, magában a jelenlétében, hordozza a tényleges létének hiteles bizonyítékát, de az isteni személyiség fogalma csak a tiszta személyes vallásos tapasztalás szellemi látásmódján keresztül ragadható meg. Bármely személy, legyen az emberi vagy isteni, a külső megnyilvánulásaitól vagy anyagi jelenlététől teljesen függetlenül megismerhető és megérthető.

5 Valamely két személy közötti barátsághoz alapvető fontosságú valamiféle erkölcsi rokonság és valamiféle szellemi összhang; egy szerető személyiség aligha képes megnyilvánulni egy szeretni képtelen személy számára. Az isteni személyiség megismerésével való puszta megpróbálkozás is az ember minden személyiségértékének teljes mozgó-

sítását igényli; bátortalan, részleges próbálkozásnak nincs értelme.

6 Minél jobban megérti magát az ember, minél jobban elismeri társai személyiségértékeit, annál jobban fog vágyódni az Eredeti Személyiség megismerésére, és az ilyen, Istent ismerő ember annál őszintébben fog törekedni az Eredeti Személyiséghez való hasonlatossá válásra. Vitatkozhattok az Istenre vonatkozó különböző véleményeken, de az Istennel és az Istenben szerzett tapasztalás mindenféle emberi vita és pusztán értelmi oktan felett áll és kikezdhetetlen. Az Istent ismerő ember a saját szellemi tapasztalásait nem a hitetlenek meggyőzése érdekében írja le, hanem a hívők okulása és kölcsönös megelégedése céljából.

7 ¶ A világegyetem megismerhetőségének, vagyis felfoghatóságának feltételezése nem más, mint a világegyetem elme-alkotta és személyiség-igazgatta voltának feltételezése. Az emberi elme kizárólag más elmék elmejelenségeit képes érzékelni, legyenek azok emberi vagy emberfeletti elmék. Ha az emberi személyiség képes megtapasztalni a világegyetemet, akkor abban a világegyetemben valahol elrejtve lennie kell egy isteni elmének és egy tényleges személyiségnek.

8 ¶ Isten szellem — szellemszemélyiség; az ember szintén szellem — magvábanvaló szellemszemélyiség. A názáreti Jézus e magvábanvaló szellemszemélyiséget az emberi tapasztalásban kiteljesítette; ezért élete, melyben megcselekedte az Atya akaratát,

az ember számára az Isten személyiségének legvalóságosabb és eszményi kinyilatkoztatásává lett. Még ha az Egyetemes Atya személyisége csak tényleges vallásos tapasztalásban ragadható is meg, Jézus földi életében ösztönzést kapunk annak tökéletes megmutatása révén, hogy az Isten személyiségét ekképpen felismeri és kinyilatkoztatja egy valóban emberi tapasztalásban.

7. A SZEMÉLYISÉGFOGALOM SZELLEMI ÉRTÉKE

[1] Jézus „az élő Istenről” beszélve egy személyes Istenségre — a mennyben lakozó Atyára — utalt. Az Istenség személyiségének fogalma lehetővé teszi a társas viszonyt; kedvez az értelmes istenimádatnak; hozzá-

járul az üdítő bizalomteljességhez. Kölcsönhatás kialakulhat nemszemélyes dolgok között, de társas viszony nem. Az atya és fiú közötti társas viszony, miként az Isten és az ember között, nem élvezhető, hacsak nem személyek mindketten. Csak személyiségek képesek egymással bensőséges viszonyba kerülni, jóllehet e személyes közösséget éppen egy személytelen entitásnak, a Gondolatigazítónak a jelenléte könnyíti meg jelentősen.

[2] Az ember nem úgy egyesül Istennel, mint ahogy a vízcsepp egységre lelhet a világtengerben. Az ember fokozatos viszonos szellemi közösség révén, a személyes Istennel való személyiség-érintkezés révén, az isteni akarat iránti őszinte odaadáson és az azzal va-

ló értelmes összhangon keresztül az isteni természetet fokozatosan elérve valósít meg isteni egyesülést. Ilyen magasztos viszony csakis két személyiség között létezhet.

3 ¶ Az igazság fogalma esetleg értelmezhető a személyiségtől különvéve is, a szépség fogalma talán létezhet személyiség nélkül is, viszont az isteni jóság fogalma csak személyiségi viszonylatban értelmezhető. Kizárólag *személy* képes szeretni és szeretve lenni. Még a szépségnek és az igazságnak sem lenne túlélési esélye, ha nem egy személyes Isten, egy szerető Atya ismertetőjegyei volnának.

4 ¶ Nem értjük teljesen, hogy Isten miként lehet elsődleges, változatlan, mindenható és tökéletes, miközben körülveszi őt egy foly-

ton változó és láthatóan törvényszabta világegyetem, egy viszonylagosan tökéletlen dolgokat magába foglaló, fejlődő világegyetem. De ezen igazságot saját személyes tapasztalatainkból *megismerhetjük,* hiszen a magunk és környezetünk állandó változása ellenére mi mindannyian megőrizzük személyazonosságunkat és sajátakaratunkat.

5 A végleges világegyetemi valóságot nem lehet megérteni mennyiség- és tértan, oktan vagy bölcselet révén, erre csakis egy személyes Isten isteni akaratának való fokozatos megfelelésben szerzett személyes tapasztalás révén van lehetőség. Sem a tudomány, sem a bölcselet, sem az istentan nem képes az Isten személyiségét hitelesíteni. Csak a mennyei Atya hites fiainak személyes ta-

pasztalása vezethet el az Isten személyiségének tényleges szellemi megértéséhez.

6 ¶ A világegyetemi személyiségre vonatkozó felsőbb fogalmak közé tartoznak a következők: személyazonosság, öntudat, saját akarat és az önkifejezés lehetősége. És ezen ismérvek magukba foglalják továbbá a más és egyenlő személyiségekkel való társas viszonyt, mint amilyen a paradicsomi Istenségek személyiség-társulásaiban is megvan. És e társulások abszolút egysége oly tökéletes, hogy az isteniség az oszthatatlanság, az egyetlenség révén válik megismerhetővé. „Az Úristen maga *egy*.” A személyiség oszthatatlansága nem összeférhetetlen azzal, hogy az Isten szellem-adományát a halandó emberek szívébe elküldi. Az em-

beri apai személyiség oszthatatlansága nem teszi lehetetlenné halandó fiak és leányok szaporítását.

7 Az oszthatatlanság e fogalma az egység fogalmával együttesen azt is jelenti, hogy az Istenség Véglegessége mind az időt, mind pedig a teret meghaladja; ennélfogva sem a tér, sem az idő nem lehet abszolút vagy végtelen. Az Első Forrás és Középpont nem más, mint a minden elmét, minden anyagot és minden szellemet korlátlanul meghaladó végtelenség.

8 A paradicsomi Háromság ténye semmilyen módon nem jelenti az isteni egység igazságának eltorzítását. A paradicsomi Istenség három személyisége, minden világegyetemi valóság-válaszban és minden te-

remtményi viszonyban, egy. E három örök személy létezése sem torzítja az Istenség oszthatatlanságának igazságát. Egy pillanatra sem feledkezem meg arról, hogy nem ismerek olyan nyelvet, amely alkalmas lenne arra, hogy azon keresztül a halandói elme számára világosan elmagyarázzam, hogy e világegyetemi problémákat mi hogyan látjuk. De ez ne szegje kedveteket; mindezen dolgok között vannak olyanok, amelyek nem egészen világosak még azon felsőbbrendű személyek számára sem, akik a paradicsomi lényeknek ugyanazon csoportjába tartoznak, mint jómagam. Mindig emlékezzetek arra, hogy az Istenséggel kapcsolatos e mély igazságok egyre érthetőbbé válnak, amint elmétek fokozatosan szellemivé

lényegül a Paradicsom felé tartó hosszú halandói felemelkedés egymást követő korszakai során.

9 [Közreadta egy Isteni Tanácsos, az Uverszán, a hetedik felsőbb-világegyetem központjában működő Nappalok Elődei által kijelölt mennyei személyiségekből álló csoport tagja, mely testület feladata ellenőrizni az itt következő kinyilatkoztatások közül azokat, amelyek a Nebadon helyi világegyetem határain túli dolgokkal kapcsolatba hozhatók. Megbízatásom, hogy az Isten természetét és sajátosságait bemutató írások összeállítását hitelesítsem, mert az e célra bármely lakott világon rendelkezésre álló ismeretek legmagasabb szintű forrását én képviselem. Isteni Tanácsosként mind

a hét felsőbb-világegyetemben szolgáltam, és hosszú időt töltöttem a minden dolgok paradicsomi középpontjában. Sokszor adatott meg nekem a legnagyobb öröm, hogy az Egyetemes Atya közvetlen személyes jelenlétét élvezzem. Az Atya természetének és sajátosságainak valóságát és igaz voltát megkérdőjelezhetetlen hatáskörömben birtokában mutatom be; tudom, hogy mit beszélek.]

2. ÍRÁS

AZ ISTEN TERMÉSZETE

MINTHOGY az elsődleges és végtelen személyiségről alkotott emberi ideában és eszményképben benne foglaltatik az embernek Istenről alkotott, lehető legmagasabb rendű fogalma, ezért megengedhető és adott esetben hasznos is az isteni természetnek bizonyos, az Istenség jellemét alkotó jegyeit tanulmányozni. Az Isten természete legjobban az Atya azon kinyilatkoztatásán keresztül érthető meg, melyet a nebadoni Mihály tett különféle tanításaiban és a húsvér testben eltöltött fényes halandói létében. Az isteni természet jobb megértésében segíti az embert az is, ha önmagát Isten gyermekének te-

kinti és úgy tekint a paradicsomi Teremtőre, mint igaz szellemi Atyára.

[2] Az Isten természete tanulmányozható a legfelsőbb ideák kinyilatkoztatásában, az isteni jellem elképzelhető úgy, mint fenséges eszménykép-ábrázolás, de az isteni természetre vonatkozó összes kinyilatkoztatás közül a leginkább megvilágító és szellemi értelemben tanító jellegű kinyilatkoztatás a názáreti Jézus vallásos életének megértésében található meg, mégpedig az isteniségének teljes tudatosulását megelőző életszakaszában éppúgy, mint az azt követőben. Ha Mihálynak a megtestesülésben leélt életét tekintjük az Istenről az embernek tett kinyilatkoztatás alapjának, akkor megkísérelhetünk emberi szóképekbe önteni bizonyos ideá-

kat és eszményképeket az isteni természettel kapcsolatban, melyek vélhetően hozzájárulnak ahhoz, hogy az Egyetemes Atya személyiségének természetéről és jelleméről alkotott emberi fogalom világosabbá és egységesebbé váljon.

3 A halandói elme korlátozott képességei rendkívül megnehezítik mindazon erőfeszítéseinket, hogy az Istenről alkotott emberi fogalmat teljesebbé és szellemibbé tegyük. Feladatunk teljesítését komolyan hátráltatják a nyelvi korlátok, valamint az olyan irodalmak hiánya, amelyeket felhasználhatnánk erőfeszítéseink során, hogy az ember véges, halandói elméje számára az isteni értékeket és a szellemi jelentéstartalmakat szemléltessük vagy összehasonlító jel-

leggel bemutassuk. Az embernek az Istenről alkotott fogalma bővítésére irányuló minden igyekezetünk hellyel-közzel hiábavaló lenne, ha figyelmen kívül hagynánk azt a tényt, hogy a halandói elmében ott lakozik az Egyetemes Atya küldötte Igazító és az embert áthatja a Teremtő Fiú Igazságszelleme. Ezért, ezen isteni szellemek emberi szívben való jelenlétét az istenkép teljesebbé tételéhez segítségül hívva, örömest fogok hozzá feladatom teljesítéséhez, vagyis hogy az emberi elme számára megpróbáljam részletesebben bemutatni az Isten természetét.

1. AZ ISTEN VÉGTELENSÉGE

1 „Végtelenség! Nem foghatjuk meg őt. Az isteni lábnyomok nem látszanak meg.” „Az ő

bölcsességének nincsen határa és az ő nagysága megfoghatatlan." Az Atya jelenlétének vakító fénye olyan, hogy az ő alacsonyrendű teremtményei számára úgy tűnik, hogy „a felhőben lakozik". Nemcsak gondolatai és tervei kifürkészhetetlenek, hanem az is igaz, hogy „nagy dolgokat művel, és csudákat, amiknek száma nincsen". „Az Isten fenséges; mi nem ismerhetjük őt, esztendeinek száma sem nyomozható ki." „Vajon gondolható-e, hogy lakozhatik az Isten a földön? Íme a menny (világegyetem), és a mennyeknek országa (világegyetemek mindensége) őt be nem foghatják." „Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útjai!"

2 „Csak egy Isten van, a végtelen Atya, aki

egyúttal hű Teremtő is." „Az isteni Teremtő egyúttal az Egyetemes Adományozó is, a lelkek forrása és végzete. Ő a teremtésösszesség Legfelsőbb Lelke, Elsődleges Elméje és Korlátlan Szelleme." „A nagy Szabályozó nem hibázik. Fenségben és dicsőségben tündököl." „A Teremtő Isten félelemtől és gyűlölettől teljesen mentes. Ő halhatatlan, örökkévaló, önmagától létező, isteni és bőkezű." „Mily tiszta és csodálatos, mily mély és kifürkészhetetlen a minden dolgok fenséges Őse!" „A Végtelen legkiválóbb volta abban nyilvánul meg, hogy magát adja az embernek. Ő a kezdet és a vég, minden jó dolog és minden tökéletes cél Atyja." „Istennél minden lehetséges; az örökkévaló Teremtő az okok oka."

3 ¶ Az Atya örök és egyetemes személyi-

sége elképesztően nagyszámú megnyilatkozásainak végtelensége ellenére ő korlátlanul tudatában van saját végtelenségének és örökkévalóságának egyaránt; hasonlóképpen teljes mértékben tisztában van a saját tökéletességével és hatalmával. Isteni mellérendeltjein kívül ő az egyetlen lény a világegyetemben, aki tökéletes, helyes és teljes képet tud alkotni saját magáról.

4 Az Atya állandóan és biztosan kielégíti azt a saját maga iránti igény-különbözetet, mely önmaga időről időre való változásából ered a világmindenség különböző részeiben. A nagy Isten ismeri és megérti saját magát; minden elsődleges tökéletességi sajátosságának végtelenül tudatában van. Isten nem egy mindenségrendi baleset;

és nem is egy világegyetemi kísérletező. A Világegyetem Fejedelmei kalandos vállalkozásba foghatnak; a Csillagvilági Atyák kísérletezhetnek; a csillagrendszerek vezetői e minőségükben kedvük szerint tevékenykedhetnek; de az Egyetemes Atya a kezdettől fogva szemléli a jövendőt, és az ő isteni terve és örök célja ténylegesen is átfogja és tartalmazza az alárendeltjeinek összes kísérletét és kalandját minden világon, csillagrendszerben és csillagvilágban, mely az ő hatalmas kiterjedésű világegyetem-összességében csak megtalálható.

5 Isten számára nincs új dolog, és egyetlen mindenségrendi esemény sem okoz neki meglepetést; ő az örökkévalóság körében lakozik. Számára nincsenek napkelték és nap-

nyugták. Isten számára nincs múlt, jelen és jövő; számára minden idő bármely adott pillanatban jelen van. Ő a nagy és egyetlen VAGYOK.

6 ¶ Az Egyetemes Atya abszolút értelemben és korlátlanul is végtelen minden sajátosságában; és e tény, önmagában és önmagától, közvetlenül elválasztja őt attól, hogy bármiféle személyes kapcsolatot alakítson ki véges anyagi lényekkel és egyéb alacsonyrendű teremtett értelmekkel.

7 És mindez az ő számos teremtményével való kapcsolat és viszony kialakítása érdekében olyan intézkedéseket tesz szükségessé, melyek elrendeltettek, először az Isten paradicsomi Fiainak személyiségeiben, akik bár isteniségükben tökéletesek, mégis gyak-

ran osztoznak a bolygókon élő fajok húsvér természetében, egyikőtökké válva és veletek eggyé válva; így, mondhatni, Isten emberré válik, amint az Mihály alászállása során is történt, akit az Isten Fiának és az Ember Fiának egyaránt neveztek. És másodszor, itt vannak a Végtelen Szellem személyiségei, a szeráfi seregek különféle rendjeibe tartozók és egyéb mennyei értelmek, akik az alacsonyrendű anyagi lényekhez közel állnak és oly sokféleképpen segítik és szolgálják őket. Harmadszor pedig, itt vannak a személytelen Titkos Nevelők, a Gondolatigazítók, a nagy Istentől magától származó tényleges ajándékok, akiket azért adott, hogy az olyan teremtményekben lakozzanak, mint az urantiai emberek, akiket beje-

lentés és magyarázat nélkül küldött. Végtelen számban szállnak ők alá a dicső magasból abból a célból, hogy ékesítsék és jelenlétükkel töltsék el azon halandók szerény elméjét, akik az Isten-tudat képességével vagy annak lehetőségével rendelkeznek.

8 Így és sok más módon, számotokra ismeretlen és a véges felfogóképességet teljesen meghaladó utakon szeretőn és önként mérsékli, illetőleg módosítja, enyhíti és csökkenti a paradicsomi Atya az ő végtelenségét annak érdekében, hogy képes legyen a teremtmény-gyermekeinek véges elméjéhez közelebb kerülni. És így, az egyre kevésbé abszolút személyiség-megoszlások során keresztül, a végtelen Atya már képes szoros kapcsolatot fenntartani az ő tágas világegye-

teme számos részének különféle értelmeivel.

9 Ő mindezt megcselekedte, most is így tesz és mindig is így fog tenni anélkül, hogy ez bármiben is érvénytelenítené az ő végtelenségének, örökkévalóságának és elsődlegességének tényszerűségét és valóságát. És e dolgok tiszta igazságok, függetlenül az értelmezési nehézségektől, attól a rejtelemtől, mely ezeket körülveszi vagy attól, hogy mindezeket az olyan teremtmények, mint amelyek az Urantián lakoznak, nem képesek teljesen megérteni.

10 ¶ Annak, hogy az Első Atya terveiben végtelen és céljaiban örökkévaló, eredendő következménye az, hogy egyetlen véges lény sem képes sohasem megragadni vagy megérteni ezen isteni terveket és célokat a ma-

guk teljességében. A halandó ember előtt az Atya céljai kizárólag most és a jövőben, csak itt-ott derenghetnek fel, amint a teremtményi felemelkedési terv végrehajtásával összefüggésben a világegyetemi fejlődés egymást követő szintjein megnyilvánulnak. Az ember nem képes a végtelenség jelentőségét megítélni, viszont a végtelen Atya egészen bizonyosan teljes mértékben megérti és szeretőn átfogja az ő világegyetemi gyermekeinek teljes végességét.

11 Az Atya nagyszámú, felsőbb paradicsomi lénnyel osztja meg isteniségét és örökkévalóságát, de kétségeink vannak afelől, hogy a végtelenségét és az abból következő elsődlegességét a paradicsomi Háromságban mellérendelt társai kivételével bármely lénnyel

megosztja-e teljes mértékben. A személyiség végtelenségének szükségképp magába kell foglalnia a személyiség teljes végességét; ennélfogva annak a tanításnak az igazságát — szó szerinti igazságát — is, mely szerint „Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk”. Az Egyetemes Atya tiszta Istenségének szilánkja, mely a halandó emberben lakozik, *maga* is része az Első Nagy Forrás és Középpont, az Atyák Atyja végtelenségének.

2. AZ ATYA ÖRÖK TÖKÉLETESSÉGE

1 A régi látnokaitok még értették az Egyetemes Atya örök, kezdet és vég nélküli, körön visszatérő természetét. Isten szó szerint és örökmód jelen van a világegyetemek mindenségében. Teljes abszolút méltóságában

és örök nagyságában lakozik a jelen pillanatban. „Az Atyának élete van önmagában, és e lét örök élet.” Az örök korszakok során mindig is az Atya az, aki „mindeneknek életet ad”. Végtelen tökéletesség van az isteni osztatlanságban. „Én vagyok az Úr; én meg nem változom.” A világegyetemek mindenségére vonatkozó ismereteinkből nem csak azt tudjuk, hogy ő a fények Atyja, hanem azt is, hogy a bolygóközi ügyeinek intézésében nála „nincs változás, vagy változásnak árnyéka”. Ő „megjelenti kezdettől fogva a véget”. Ő mondja: „Tanácsom megáll; véghez viszem minden akaratomat” „azon örök eleve-elvégezés szerint, melyet megcselekedtem a Fiamban.” Így tehát az Első Forrás és Középpont tervei és céljai olyanok,

mint ő maga: örökkévalók, tökéletesek és mindörökre változhatatlanok.

2 Az Atya rendeléseinek teljessége végleges, kiteljesedése tökéletes. „Valamit Isten cselekszik, az lesz örökké; ahhoz nincs mit adni és abból nincs mit elvenni.” Az Egyetemes Atya nem bánkódik a saját eredeti bölcsesség- és tökéletesség-céljai miatt. Tervei megingathatatlanok, szándéka szilárd, cselekedetei pedig isteniek és biztosak. „Mert ezer esztendő annyi előtte, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, és mint egy őrjárási idő éjjel.” Az isteniség tökéletessége és az örökkévalóság mértéke örökké elérhetetlen marad a halandó ember korlátolt elméje számára.

3 ¶ Egy változhatatlan Isten válaszai az ő

örök céljának véghezvitele szempontjából úgy tűnhetnek, mint amelyek az ő teremtett értelmeinek változó magatartása és változó elméi szerint módosulnak; vagyis hogy láthatólag és a dolgok felszínén esetleg változnak; de a felszín alatt és az összes kifelé irányuló megnyilatkozáson belül mindig is jelen van az örökkévaló Isten változatlan célja, örökös terve.

4 A világegyetemekben a tökéletesség szükségképpen viszonylagos fogalom, de a központi világegyetemben és különösen a Paradicsomban a tökéletesség nem hígul fel; bizonyos szakaszokban a tökéletesség még abszolút is. A háromsági megnyilatkozások változatosságot hoznak az isteni tökéletességben, de nem gyengítik azt.

5 ¶ Az Isten elsődleges tökéletessége nem valamiféle feltételezett pártatlanságban áll, hanem inkább az ő isteni természete jóságának eredendő tökéletességében. Ő végleges, teljes és tökéletes. Pártatlan jellemének szépségéből és tökéletességéből semmi sem hiányzik. És az élő lételvi lények teljes terve a tér világain abban az isteni célban összpontosul, hogy minden saját akarattal bíró teremtmény az Atya paradicsomi tökéletességében való osztozás megtapasztalásának felsőbb végzetéhez felemeltessék. Isten nem önközéppontú és nem is önmagába zárkózott; sohasem hagy fel önmaga adományozásával a világegyetemek hatalmas mindenségében létező, öntudattal bíró összes teremtmény számára.

6 Isten örökmód és végtelenül tökéletes, ő

személyesen, saját tapasztalásból nem képes megismerni a tökéletlenséget, viszont minden tökéletlenség-tapasztalásban osztozik az összes küzdő teremtménnyel, akik az összes paradicsomi Teremtő Fiú evolúciós világegyetemeiben léteznek. A tökéletesség Istenének személyes és felszabadító érintése az erkölcsi ítélőképesség világegyetemi szintjét elért minden halandó teremtmény szívéig elér és átjárja természetüket. Így, valamint az isteni jelenléttel járó kapcsolatokon keresztül, az Egyetemes Atya ténylegesen is részesül az éretlenség és tökéletlenség *megtapasztalásából* az egész világegyetem minden erkölcsi lényének fejlődési létpályája során.

7 Az emberi korlátok, a magvábanvaló

rossz, nem képezik részét az isteni természetnek, azonban *magában* a rosszban szerzett halandói tapasztalások és az ember minden ehhez fűződő viszonya okvetlenül részét képezik Isten örökmód bővülő ön-kiteljesítésének az idő gyermekeiben — olyan erkölcsi felelősséggel rendelkező teremtményekről van szó, akik a Paradicsomból eljött minden Teremtő Fiú által teremtettek vagy fejlődtek ki.

3. IGAZSÁGOSSÁG ÉS PÁRTATLANSÁG

[1] Isten pártatlan; ennélfogva igazságos. „Az Úr minden cselekedetében pártatlan.” „‚Nem hiába cselekedtem mindazt, amit cselekedtem,’ ezt mondja az Úr.” „Az Úr ítéletei igazak és egyúttal pártatlanok is.” Az

Egyetemes Atya igazságosságát a teremtményeinek tettei és cselekedetei nem képesek befolyásolni, „mert az Úrnál, a mi Istenünknél nincsen gonoszság, sem személyválogatás, sem ajándékvétel.”

2 ¶ Mennyire hiábavaló gyerekes kérelmekkel fordulni az ilyen Istenhez annak érdekében, hogy változtathatatlan rendeléseit módosítsa csak azért, hogy az ő bölcs természeti törvényeinek és pártatlan szellemi parancsainak hatályosulásából származó következményeket elkerülhessük! „Ne tévelyegjetek; Isten nem csúfoltatik meg, mert amit vet az ember, azt aratni is fogja.” Igaz, hogy a rosszcselekedet termésének igaz aratásakor ezen isteni igazságosságot mindig irgalom hatja át. A végtelen bölcsesség nem más, mint a bármely adott hely-

zetben kimérendő igazságosság és irgalom arányát meghatározó döntőbíró. A rosszcselekedet és az Isten kormányzása elleni lázadás legfőbb büntetése (a valóságban elkerülhetetlen következménye) nem más, mint e kormányzás egyik egyedi tárgya létének elveszejtése. A teljes odaadással elkövetett bűn végeredménye pedig a megsemmisülés. Az ilyen bűnnel-azonosult egyedek végeredményben önmagukat pusztítják el azáltal, hogy a gonoszság befogadásán keresztül teljes mértékben valótlanná válnak. Az ilyen teremtmény tényleges eltűnése azonban mindig csak azt követően megy végbe, hogy az adott világegyetemben elrendeltetett igazságosság teljes mértékben érvényre jutott.

3 A lét megszűnését elrendelő határozat

meghozatalára rendszerint az adott területre vagy területekre vonatkozó megítéltetési vagy korszakos döntéskor kerül sor. Az olyan világokon, mint az Urantia ez a bolygói megítéltetéskor zajlik. A lét megszűnése ilyenkor a hatáskörrel rendelkező összes ítélőtestület együttes határozata alapján nyilváníttatik ki, mely testületek köre a bolygótanácstól a Teremtő Fiú bíróságán keresztül egészen a Nappalok Elődeinek ítélőszékéig terjed. A megsemmisítési határozatot a felsőbb-világegyetemi legfelsőbb bíróság hozza meg azt követően, hogy a bűnös lakóhelye szerinti szférán a vádhatározat meghozatalához az előzetes hozzájárulást kiadták; és ekkor, amint a megsemmisítési ítéletet fent is helybenhagyták, a kivégzésre azon bírák

közvetlen döntése szerint kerül sor, akiknek a felsőbb-világegyetem központján van a székhelyük és tevékenységüket is onnan fejtik ki.

4 Amint ezen ítéletet véglegesen is megerősítették, a bűnnel-azonosult lény azon nyomban olyanná lesz, mintha sohasem létezett volna. E végzetből nincs feltámadás; ez örökké tartó és örökkévaló. Az azonosság élő energiatényezői az idő és a tér átalakító hatásai révén olyan mindenségrendi magvábanvalókká bomlanak, melyekből egykor kiemelkedtek. Ami pedig e gonosz egyed személyiségét illeti, az megfosztatik a megmaradó élethordozótól, mert a teremtmény képtelen volt választani és meghozni azokat a végső döntéseket, amelyek örök lé-

tet biztosíthattak volna számára. Amennyiben az elme a bűnben odáig süllyed, hogy a gonoszsággal való azonosulás teljessé válik, akkor a lét megszűnésével, a mindenségrendi feloszlással az ilyen elszigetelődött személyiség feloszlik a teremtés mindent átható lelkében, részévé válik a Legfelsőbb Lény kifejlődő tapasztalásának. Soha többé nem jelenik meg személyiségként; azonossága olyanná lesz, mintha sohasem létezett volna. Egy Igazító-segítette személyiség esetében az élményelvi szellemértékek a továbbélő Igazító valóságában maradnak fenn.

5 ¶ A tényleges valóságszintek között zajló bármely világegyetemi versengésben a magasabb szintet elért személyiség végül min-

dig győzedelmeskedik az alacsonyabb szintű felett. A világegyetemi versengés elkerülhetetlen kimenetele magából abból a tényből ered, hogy valamely minőség istenisége pontosan megfelel bármely akarattal bíró teremtmény valósága, illetőleg ténylegessége mértékének. A tömény rossz, a velejéig ható vétkezés, a szándékos bűn és a megátalkodott gonoszság eredendően és önmagától fogva végzetes. A mindenségrendi valószerűtlenség e magatartásformái a világegyetemben csakis az átmeneti jellegű irgalom-vezérelte türelem miatt maradhatnak fenn addig, amíg a pártatlan ítélkezést végző világegyetemi ítélőszékek igazságszolgáltató és méltányosság-gyakorló működésének eredményeként a döntés megszületik.

6 A Teremtő Fiak uralkodása a helyi vi-

lágegyetemekben egyaránt jelent teremtést és szellemivé lényegítést. E Fiak a fokozatos halandói felemelkedésre kidolgozott paradicsomi terv hatékony végrehajtásának, a lázadók és a megtévesztett bölcselők jó útra térítésének szentelik magukat, ám amint mindeme szeretet-erőfeszítésük végleges és örök visszautasításba ütközik, akkor a megszüntetést elrendelő végleges határozatnak a Nappalok Elődeinek felügyelete alatt működő erők érvényt szereznek.

4. AZ ISTENI IRGALOM

[1] Az irgalom egyszerűen csak olyan, bölcsesség enyhítette igazságosság, mely a tökéletes tudásból, valamint annak teljes felismeréséből ered, hogy a véges teremtmé-

nyek természetes gyengeségekkel és környezeti fogyatékosságokkal rendelkeznek. „A mi Istenünk tele van könyörülettel, ő kegyes, hosszútűrésű és bővelkedik az irgalomban.” Ennélfogva „mindaz, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik”, „mert az Úr bővelkedik a megbocsátásban.” „Az Úr irgalmassága öröktől fogva mindörökké tart”; igen, „irgalmassága megmarad mindvégig”. „Én vagyok az Úr, aki szeretetet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön, mert ezekben telik kedvem.” „Nem szívem szerint verem és szomorítom meg az embernek fiát”, mert én vagyok „az irgalmasságnak Atyja és minden vigasztalásnak Istene”.

2 Az Isten eredendően kedves, természeténél fogva könyörületes és örökösen irgal-

mas. És soha sincs szükség arra, hogy bármiféle befolyás arra késztesse az Atyát, hogy ő a szeretetét gyakorolja. A teremtmény igénye teljesen elég ahhoz, hogy biztosítsa az Atya gyöngéd irgalmának és megmentő kegyelmének teljes kiáradását. Lévén, hogy Isten mindent tud az ő gyermekeiről, ezért könnyen meg tud nekik bocsátani. Minél jobban megismeri az ember a szomszédját, annál könnyebben meg tud neki bocsátani, sőt annál könnyebben képes megszeretni őt.

3 ¶ Csak a végtelen bölcsesség ítélőképessége révén képes a pártatlan Isten egyszerre és bármely adott világegyetemi helyzetben igazságot szolgáltatni és kegyelmet gyakorolni. A mennyei Atya sohasem kerül ellentétbe önmagával világegyetemi gyerme-

kei miatt; Isten sohasem válik áldozatává feloldhatatlan magatartásbeli ellentmondásoknak. Isten mindentudása biztosan irányítja az ő szabad akaratát azon világegyetemi viselkedésforma megválasztásában, mely tökéletesen, egyidejűleg és egyenlő mértékben kielégíti az ő összes isteni sajátosságának és az örök természete végtelen tulajdonságainak igényeit.

4 Az irgalom nem más, mint a jóság és a szeretet természetes és szükségszerű következménye. A szerető Atya jó természete semmiképp sem engedi, hogy az Atya a világegyetemi gyermekei által alkotott csoportok minden egyes tagját ne részesítse könyörületes bánásmódban. Az örökkévaló igazságosság és az isteni könyörületesség

együtt alkotja azt, amit az emberi tapasztalásban úgy nevezhetnénk, hogy *méltányosság.*

5 Az isteni irgalom eljárása révén a tökéletes és a tökéletlen világegyetemi szintek között méltányos egyensúly állítható fel. Az irgalom a Felsőség igazságossága, melyet a fejlődő véges helyzetekhez szabtak, az örökkévalóság pártatlansága, melyet úgy módosítottak, hogy az idő gyermekeinek legmagasabb rendű érdekei és világegyetemi jóléte érvényesülhessen. Az irgalom nem az igazságosság megsértése, hanem inkább egyfajta megértő felfogása a legfelsőbb igazságosságból fakadó igénynek, amint az méltányos formában kifejezésre jut az alárendelt szellemi lények és a fejlődő világegyetemek anyagi

teremtményeinek irányában. Az irgalom a paradicsomi Háromság igazságossága, mely bölcsen és szeretőn szabatik ki az idő és a tér teremtésrészeinek számos értelmes lényére, amint az az Egyetemes Atya és minden Teremtő-társa mindentudó elméje és szabad akarata által isteni bölcsesség formájában kifejeződik és meghatároztatik.

5. AZ ISTEN SZERETETE

1 „Az Isten szeretet”; ennélfogva az ő kizárólagos személyes hozzáállása a világegyetemi ügyekhez mindig is az isteni ragaszkodás válasza lehet. Az Atya eléggé szeret bennünket ahhoz, hogy életét nekünk adományozza. „Felhozza az ő napját mind a rosszakra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind az igazságtalanoknak.”

[2] ¶ Helytelen dolog azt gondolni Istenről, hogy a Fiainak áldozata vagy az alárendelt teremtményeinek közbenjárása veszi rá őt arra, hogy szeresse gyermekeit, „mert maga az Atya szeret titeket”. Ezen atyai ragaszkodásból küldi az Isten a bámulatos Igazítót az emberekhez, hogy elméjükbe költözzön. Az Isten szeretete egyetemes; „jöhessen, aki csak akar”. Ő „azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson”. Ő „nem akarja, hogy némelyek elvesszenek”.

[3] A Teremtők jelentik a legelső kísérletet arra, hogy az ember megmenekülhessen az isteni törvények értelmetlen megszegésének rettenetes következményeitől. Az Isten szeretete eredendően atyai ragaszkodás; ezért

fenyít minket néha „ő a javunkra, hogy szentségében részesüljünk”. Még a legnagyobb megpróbáltatások közepette is emlékezzetek arra, hogy „minden nyomorúságainkban velünk részes ő is”.

4 Isten a bűnösökhöz isteni jóindulattal viszonyul. Amint a lázadók visszatérnek a pártatlansághoz, kegyelemmel fogadtatnak vissza, „mert a mi Istenünk bővelkedik a megbocsátásban”. „Én vagyok, aki vétkeiteket akarat szerint eltörli, és nem fogok emlékezni a bűneitekre.” „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nékünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!”

5 Végeredményben az Isten jóságának legnagyobb bizonysága és az ő iránta érzett szeretetnek a legfőbb indoka az Atyától szár-

mazó s az emberben lakozó ajándék — az Igazító, aki oly türelmesen várja ki az idejét annak, amikor végre mindketten örökre eggyé lesztek. Bár Istent nem találhatjátok meg keresve, ha viszont alávetitek magatokat a bennetek lakozó szellem vezetésének, akkor tévedhetetlen vezetőre tesztek szert, aki lépésről-lépésre, életről-életre, világegyetemeken át mutatja az utat, míg végül ott fogtok állni az Egyetemes Atya paradicsomi személyének színe előtt.

6 ¶ Mennyire esztelen dolog azért nem imádni Istent, mert az emberi természet korlátai és a ti anyagi teremtésrészetek fogyatékosságai miatt lehetetlen meglátnotok őt. Isten és ti közöttetek iszonyúan nagy az áthidalandó távolság (fizikai tér). Ha-

sonlóképpen nagy a betöltendő szellem-különbözeti űr; de vonatkoztassatok el mindazon dolgoktól, melyek fizikai és szellemi értelemben elválasztanak benneteket az Isten paradicsomi személyes jelenlététől és gondoljátok át azt a magasztos tényt, hogy Isten bennetek lakozik; ő a maga módján már be is töltötte ezt az űrt. Elküldte a maga részét, az ő szellemét azért, hogy bennetek éljen és veletek együtt küzdjön amint örök világegyetemi létpályátokat befutjátok.

7 Nekem könnyű és kellemes dolog olyasvalakit imádnom, aki oly hatalmas és egyidejűleg oly ragaszkodóan elkötelezett az alacsonyrendű teremtményei felemelkedésében való segédkezésben. Természetes, hogy szeretem azt, aki a teremtésben és an-

nak szabályozásában oly hatalmas, és aki ugyanakkor oly tökéletesen jó, és oly állhatatos annak a szeretetnek a gyakorlásában, mely állandóan körülvesz minket. Azt hiszem, hogy ugyanígy szeretném Istent mindaddig, amíg ily jó és ily irgalmas, még ha nem is volna oly nagy és hatalmas. Mi mind jobban szeretjük Istent a természete miatt, mint a bámulatos sajátosságai miatt.

8 Amint a Teremtő Fiakat és a nekik alárendelt intézőket szemlélem, ahogy hősiesen küzdenek a tér világegyetemeinek fejlődésével együtt járó számos időbeli nehézséggel, fel kell fedeznem magamban a világegyetemek e kisebb urai iránti mély és tiszteletteljes ragaszkodást. Végül is azt hiszem, hogy mi mindannyian, beleértve a világok

halandóit is, azért szeretjük az Egyetemes Atyát és az összes egyéb lényt is, legyenek azok isteni lényegűek vagy emberek, mert észleljük, hogy e személyiségek igazán szeretnek bennünket. A szeretetélmény nagyrészt egyfajta közvetlen válasz a szeretettség megtapasztalására. Az Isten irántam való szeretetének tudatában kötelességem feltétel nélkül viszontszeretni őt, még ha a felsőségi, véglegességi és abszolútsági tulajdonságaitól megfosztatna is.

9 Az Atya szeretete végig követ bennünket most és az örök korszakok végtelen körén keresztül. Ha belegondoltok az Isten szerető természetébe, akkor csupán egyetlen ésszerű és természetes személyiségi válasz marad számotokra: egyre jobban megsze-

retitek az Alkotótokat; olyan ragaszkodással fogtok viseltetni Isten irányában, amely hasonlatos ahhoz, amint a gyermek viszonyul földi szülőjéhez; mert atyaként, valódi atyaként, igaz atyaként szereti gyermekeit, és így szereti az Egyetemes Atya a megteremtett fiait és leányait és mindörökkön így keresi az ő jólétüket.

10 Ám az Isten szeretete értelmes és előrelátó szülői ragaszkodás. Az isteni szeretet egyesült társulásban működik az isteni bölcsességgel és az Egyetemes Atya tökéletes természetének minden egyéb végtelen tulajdonságával. Az Isten szeretet, de a szeretet nem Isten. Az isteni szeretetnek a halandó lények irányában megnyilvánuló legnagyobb megnyilatkozása a Gondolatiga-

zítók adományozásában tapasztalható, viszont az Atya szeretetének legnagyobb mérvű kinyilatkoztatását ti az ő Mihály Fiának az alászállásban eltöltött életében láthatjátok, amint a földön eszményi szellemi létet élt. Az emberben lakozó Igazító az, aki az Isten szeretetét minden egyes emberi lélek számára egyedivé teszi.

11 ¶ Olykor bizony csaknem fájdalmasak voltak azon erőfeszítéseim, hogy a *szeretetet* mint emberi szóképet használjam azon isteni ragaszkodás bemutatására, mellyel a mennyei Atya világegyetemi gyermekei iránt viseltetik. E fogalom, még ha az embernek a tisztelet és az odaadás halandóviszonylatú értelmezésében a legmagasabb rendű fogalmát testesíti is meg, túl gyakor-

ta túlságosan is emberi viszonylatban használatos, mely viszonylat túl alantas ahhoz és teljesen alkalmatlan arra, hogy jellemezhető lenne az egyúttal az élő Istennek az ő világegyetemi teremtményei iránti páratlan ragaszkodásának a jellemzésére is használható szóval! Mily szerencsétlen dolog, hogy nem használhatok a paradicsomi Atya isteni ragaszkodásának igaz természetét és kivételesen csodálatos jelentőségét az emberi elmével megértetni képes fenséges és kizárólagos fogalmakat.

12 ¶ Amikor az ember szem elől veszíti a személyes Isten szeretetét, akkor Isten országa pusztán a jó országa lesz. Eltekintve az isteni természet végtelen egységétől, az Istennek az ő teremtményeivel való minden sze-

mélyes kapcsolatának meghatározó jegye a szeretet.

6. AZ ISTEN JÓSÁGA

[1] A fizikai világegyetemben megláthatjuk az isteni szépséget, az értelmi világban észlelhetünk örök igazságot, ám Isten jóságát csakis a személyes vallásos tapasztalás szellemi világában találjuk meg. Igaz lényegét tekintve a vallás nem más, mint az Isten jóságába vetett hitbizalom. Isten lehet nagy és abszolút, valamiképp még értelmes és személyes is, bölcseleti értelemben, viszont a vallásban Istennek erkölcsösnek is kell lennie; jónak kell lennie. Az ember félhet egy nagy Istent, de csak egy jó Istenben bízik meg és csakis ilyen Istent szeret. Isten e jósága az Isten személyiségének részét képezi,

és ennek teljes kinyilatkoztatása csak az Istenben hívő fiak személyes vallásos tapasztalásában jelenik meg.

2 A vallás lényegéből következik, hogy a szellemtermészetű felsőbb világ tudatában van az emberi világ alapvető igényeinek, és válaszol is azokra. Az evolúciós vallás erkölcstanivá válhat ugyan, de csak a kinyilatkoztatott vallás válik igazán és szellemi értelemben erkölcsössé. Azt a régi felfogást, amelyben Isten egy felséges erkölcsiség uralta Istenség volt, Jézus leváltotta egy olyanra, melynek lényegét a szülő-gyermek viszony bensőséges-családias erkölcsiségének szeretetteljesen megható szintje alkotja, melynél gyöngédebb és szebb a halandói tapasztalásban nincsen.

[3] ¶ Az „Istennek jósága a tévelygő embert megtérésre indítja”. „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék a fények Atyjától száll alá.” „Jó az Isten; ő az emberi lelkek örök menedéke.” „Könyörülő és irgalmas az Úr. Hosszútűrő, és jósága és igazsága nagy.” „Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki őbenne bízik.” „Az Úr könyörülő és nagy-kegyelmes. Ő a szabadító Isten.” „Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi lelki sebeiket. Ő az ember mindenható jótevője.”

[4] ¶ Az Istent mint királybírát meghatározó felfogás elősegítette ugyan egyfajta magas erkölcsi értékrend kialakulását és létrehozta a törvénytisztelő emberek csoportját, mint olyat, azonban az egyes hívőket szánal-

masan bizonytalan helyzetbe hozta az Isten időbeli és örökkévalóságbeli helyzetét illetően. A későbbi héber látnokok azt hirdették Istenről, hogy ő Izráel Atyja; Jézus úgy nyilatkoztatta ki őt mint minden egyes emberi lény Atyját. Jézus élete a teljes halandói istenképet érzékfeletti módon világítja meg. Az önzetlenség a szülői szeretet sajátja. Isten nem úgy szeret, *mint* egy atya, hanem *atyaként* szeret. Ő minden világegyetemi személyiség paradicsomi Atyja.

5 ¶ A pártatlanság egyúttal azt is jelenti, hogy Isten a világegyetem erkölcsi törvényének forrása. Az igazságban úgy jelenik meg Isten, mint kinyilatkoztató, mint tanító. De a szeretet olyan ragaszkodást ad és kíván, olyan megértő közösséget keres, amilyen a

szülő és a gyermek között is van. A pártatlanság lehet az isteni gondolat, ám a szeretet atyai viszonyulás. Az a téves feltételezés, miszerint Isten pártatlansága összeegyeztethetetlen a mennyei Atya önzetlen szeretetével, egyúttal feltételezte az egység hiányát az Istenség természetében és egyből a vezeklés tantételének kidolgozásához vezetett, ami egyfajta bölcseleti erőszak mind az Isten egységén, mind pedig az Isten szabad akaratán.

6 A szeretetteljes mennyei Atya, akinek szelleme földi gyermekeiben lakozik, nem osztott személyiség — úgy, mint egy igazságos és egy könyörületes — és nem is kíván meg közvetítői tevékenységet az Atya kegyének vagy megbocsátásának biztosítása céljá-

ból. Az isteni pártatlanságot nem szigorúan büntető igazságosság uralja; Isten atyaként meghaladja Istent, a bírát.

7 ¶ Isten sohasem haragvó, bosszúálló vagy mérges. Az igaz, hogy a bölcsesség gyakran háttérbe szorítja a szeretetét, míg igazságossága befolyásolja a könyörületessége visszafogásában. Pártatlan szeretete kénytelen mindig egyforma gyűlölettel megnyilvánulni a bűnnel szemben. Az Atya nem következetlen személyiség; az isteni egység tökéletes. A paradicsomi Háromságban az Isten mellérendeltjeinek örökkévaló azonosságai ellenére abszolút egység van.

8 ¶ Isten szereti a bűnöst és *gyűlöli* a bűnt: ezen állítás bölcseletileg igaz, ám Isten érzékfeletti személyiség, és személy csak egy

másik személyt képes szeretni és gyűlölni. A bűn nem személy. Isten szereti a bűnöst, mert ő személyiség-valóság (magvában örökkévaló), míg a bűnhöz nem személyesen viszonyul, lévén a bűn nem szellemi valóság; nem személyes; ennélfogva csakis Isten igazságossága vesz tudomást annak létéről. Isten szeretete megmenti a bűnöst; Isten törvénye elpusztítja a bűnt. Az isteni természetnek e vonása láthatóan megváltozhat, ha a bűnös végül már teljesen azonosult a bűnnel, miként a halandói elme ugyancsak teljesen azonosul a benne lakozó szellem-Igazítóval. Az ilyen bűnnel-azonosult halandó ekkor természetében teljesen szellemtelenné (és emiatt személyiségében valótlanná is) válik, és mindezt követően meg-

tapasztalja a lényének kihunyását. A valótlanság, beleértve még a teremtményi természet teljességének hiányos voltát is, nem létezhet örökké egy fejlődésileg valós és egyre szellemibb világegyetemben.

9 ¶ A személyiség-világban Isten szerető személyként fedezhető fel; a szellemi világban ő személyes szeretet; a vallásos tapasztalásban ő mindkettő. A szeretet felfedi az Isten önálló akaratát. Isten jósága alapul szolgál az isteni szabad akaratnak — a szeretetre való egyetemes irányultságnak, irgalom mutatásának, türelem kinyilvánításának és megbocsátás kínálásának.

7. ISTENI IGAZSÁG ÉS SZÉPSÉG

1 Minden véges tudás és teremtményi ismeret *viszonylagos.* Az információ és az is-

meret, még ha felsőbb forrásokból gyűjtötték is össze, csak viszonylag lehet teljes, csak helyi viszonylatban lehet pontos és csak személyi vonatkozásban lehet igaz.

[2] A fizikai tények meglehetősen egységes mérvűek, viszont az igazság a világegyetem bölcseletében élő és alkalmazkodó tényező. A fejlődő személyiségek megnyilatkozásaikban csak részben bölcsek és csak viszonylag igazak. Csak annyira lehetnek bizonyosak a dolgukban, amennyire azt a személyes tapasztalásaik megengedik. Mindaz, ami egy adott helyen teljesen igaznak tűnik, egy másik teremtésrészben esetleg csak viszonylagosan igaz.

[3] Az isteni igazság, a végső igazság egységes és egyetemes, viszont a szellemi dolgok

története, ahogyan azt a különböző szférákból jövő számos egyed előadja, néha részleteiben változhat az ismeretek és a személyes tapasztalatok teljességében meglévő viszonylagosságtól, valamint e tapasztalások terjedelmétől és mértékétől függően. Jóllehet az Első Nagy Forrás és Középpont törvényei és rendelkezései, az ő gondolatai és viselkedési formái örökkévalón, végtelenül és egyetemesen igazak; ugyanakkor az, ahogyan ezek minden világegyetemre, csillagrendszerre, világra és teremtett értelemre alkalmaztatnak, illetőleg hozzájuk igazodnak, összhangban van a Teremtő Fiak azon terveivel és eljárásaival, melyeket e Fiak a világegyetemeikben tevékenykedve követnek, s összhangban vannak a Végtelen Szellem és

minden más égi társszemélyiség helyi terveivel és eljárásrendjeivel is.

4 ¶ Az anyagelvűség hamis tudománya arra ítélné a halandó embert, hogy számkivetett legyen a világegyetemben. E részleges tudás magvában rossz; e tudás alkotója jó és rossz egyaránt. Az igazság csodálatos, mert egyszerre teljes egész és arányos. Az igazságot kereső ember az istenmód valós lényeg elérésére törekszik.

5 A bölcselők akkor követik el a legnagyobb hibát, amikor elcsábulnak az elvonatkoztatás téveszméjétől, abban, hogy figyelmüket a valóságnak egyetlen szempontjára irányítják és ezt követően erről az elszigetelt szempontról kijelentik, hogy az a teljes egész láttatására is alkalmas. A bölcs gon-

dolkodó mindig azt az ötletes formatervet keresi, mely minden világegyetemi jelentés mögött ott van és az előtt létezik. A teremtő gondolat mindig megelőzi az alkotó tettet.

6 Az értelmi öntudat képes felfedezni az igazság szépségét, annak szellemi jellemzőjét, mégpedig nem kizárólag a fogalmainak a bölcseletileg következetes volta révén, hanem még inkább és annál bizonyosabban a mindig jelenlévő Igazság Szellemének tévedhetetlen válasza által. Boldogság ered az igazság felismeréséből, mert az *megcselekedhető*; megélhető. A csalódottság és a szomorúság azért követi a vétkezést, mert az, nem valóság lévén, a tapasztalásban nem észlelhető. Az isteni igazság legjobban annak *szellemi sajátossága* alapján ismerhető fel.

7 ¶ Az örökké tartó keresés célja az egyesülés, az isteni összetartozás megvalósítása. A kiterjedt fizikai világegyetem összetartozik a Paradicsom Szigetével; az értelmi világegyetem összetartozik az elme Istenével, az Együttes Cselekvővel; a szellemi világegyetem összetartozik az Örökkévaló Fiú személyiségével. De az elszigetelt tér-idő halandó az Atya Istennel tartozik össze azon a közvetlen kapcsolaton keresztül, mely a halandóban lakozó Gondolatigazító és az Egyetemes Atya között van. Az ember Igazítója Isten egy szilánkja, és e szilánk örökké az isteni egyesülés elérésére törekszik; összhangban van és összetartozik az Első Forrás és Középpont paradicsomi Istenségével.

8 ¶ A legfelsőbb szépség érzékelése a való-

ság felfedezése és egységbe rendezése: Az isteni jóság felfedezése az örök igazságban, ez végleges szépség. Még az emberi művészetek bája is ennek az egységnek az összehangzásából ered.

9 A héber vallás nagy hibája az volt, hogy az Isten jóságát nem tudta társítani a tudomány tényszerű igazságával és a művészet megkapó szépségével. A polgárosultság fejlődésével, és lévén, hogy a vallás tovább haladt ugyanazon az úton, ahol az Isten jóságát túlhangsúlyozzák, valamint az igazságot viszonylagosan kizárják és a szépséget figyelmen kívül hagyják, bizonyos emberfajták esetében egyre erőteljesebben érvényesült az elszigetelt jóság elvont és szétbontott fogalmától való elfordulás hajlama. Az

újkori vallás túlfeszített és elszigetelt erkölcsisége, mely képtelen megtartani számos huszadik századi ember odaadását és hűségét, visszanyerhetné rangját, ha az erkölcsi parancsolatain felül egyenlő mértékben ismerné el a tudomány, a bölcselet és a szellemi létezés igazságait, a fizikai teremtésrészek szépségét, az értelemre építő művészet báját és a nemes jellemfejlődés nagyságát.

10 E korszak vallási kihívása azoknak a messzire látó és előretekintő, valamint szellemi rálátással rendelkező férfiaknak és nőknek szól, akik a mindenségrendi igazság, világegyetemi szépség és isteni jóság kibővített és megfelelően összerendezett korszerű fogalmaiból egy új és vonzó életfelfogást mernek felépíteni. Egy ilyen új és

pártatlan erkölcsiség-látomás igénybe fogja venni mindazt, ami az emberi elmében jó, és kihívást jelent majd mindannak, ami az emberi lélekben a legjobb. Az igazság, a szépség és a jóság isteni valóság, és amint az ember a szellemi létben egyre feljebb jut, az Örökkévalónak e legfelsőbb jegyei egyre inkább összehangolódnak és egyesülnek Istenben, aki a szeretet.

11 ¶ Minden igazság — legyen az anyagi, bölcseleti vagy szellemi — egyaránt szép és jó. Minden valós szépség — legyen az anyagi művészet vagy szellemi arányosság — egyaránt igaz és jó. Minden nemes jóság — legyen az akár személyes erkölcsiség, társadalmi igazságosság vagy isteni segédkezés — egyformán igaz és szép. A test és

az elme egészsége, valamint a boldogság valójában az igazság, a szépség és a jóság egységbe rendeződését alkotja, amint az az emberi tapasztalásban összekeveredve megjelenik. Az eredményes életvitel eme szintjei energiarendszerek, idearendszerek és szellemrendszerek egyesülésén keresztül jelennek meg.

12 Az igazság következetes, a szépség megkapó, a jóság állhatatossá tevő. És amint a valós dolgok ezen értékei személyiségi tapasztalásban összehangolódnak, az eredmény bölcsesség határolta és hűség korlátozta magasabb rendű szeretet lesz. A teljes világegyetemi felkészítés valós célja az, hogy a világok elszigetelt gyermeke jobban ráhangolódjon a kiteljesedő tapasztalásának egy-

re nagyobb valóságaira. A valóság véges az emberi szinten és végtelen és örökkévaló a felsőbb és isteni szinteken.

13 [Közreadta egy, az uverszai Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján működő Isteni Tanácsos.]

3. ÍRÁS

AZ ISTEN SAJÁTOSSÁGAI

ISTEN mindenhol jelen van; az Egyetemes Atya az örökkévalóság körét uralja. De uralkodik a helyi világegyetemekben az ő paradicsomi Teremtő Fiainak személyében, pontosan úgy, hogy e Fiakon keresztül életet adományoz. „Örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az ő Fiaiban van.” Isten e Teremtő Fiai az ő saját maga személyes kifejeződéseit alkotják az idő övezeteiben és a tér fejlődő világegyetemeinek keringő bolygóin élő gyermekei számára.

[2] A felsőrendű megszemélyesült Istenfiakat az alacsonyabb rendű, teremtett értelmek képesek világosan érzékelni, és így ellenté-

teleződik a végtelen és ezért kevésbé érzékelhető Atya láthatatlansága. Az Egyetemes Atya paradicsomi Teremtő Fiai egy különben láthatatlan lény kinyilatkoztatását képviselik, aki láthatatlan, mert az abszolútság és a végtelenség eredendő sajátja az örökkévalóság körének és a paradicsomi Istenségek személyiségeinek.

3 ¶ A teremtői sajátosság aligha Isten sajátossága; inkább a cselekvő természetének összegződése. És a teremtőség ezen egyetemes rendeltetése örökmód megnyilatkozik, amint azt az Első Forrás és Középpont végtelen és isteni valóságának összes mellérendelt sajátossága korlátozza és szabályozza. Őszintén kétségbe vonjuk, hogy az isteni természet bármely adott vonása a többi-

nél előbbre valónak tekinthető, amennyiben viszont mégis ez lenne a helyzet, akkor az Istenség teremtőségi természete fontosságban megelőzné az összes többi jellemvonást, tevékenységet és sajátosságot. És az Istenség teremtősége a Jó Atyaságának egyetemes igazságában teljesedik ki.

1. ISTEN MINDENÜTT-JELENVALÓSÁGA

[1] Az Egyetemes Atya azon képessége, hogy mindenütt jelen van, és természetesen egyidejűleg, az ő mindenütt-jelenvalóságát alkotja. Egyedül Isten képes két vagy számtalan helyen lenni egyazon időben. Isten egyidejűleg van jelen „fent a mennyben, és alant a földön”; miként a Zsoltáros is mond-

ja: „Hová menjek a te szellemed elől? Vagy a te jelenléted elől hova fussak?”

[2] „Isten vagyok én a közelben és a messzeségben is, mondja az Úr. Vajon nem töltöm-e be a mennyet és a földet?” Az Egyetemes Atya mindenkor jelen van a kiterjedt teremtésösszességének minden részében és minden teremtésrész szívében. Ő „a teljessége őnéki, aki mindeneket betölt mindenekkel”, és „aki cselekszi mindezt mindenkiben”, és továbbá, az ő személyiségének fogalma olyan, hogy „a menny (világegyetem), és a mennyeknek országa (világegyetemek mindensége) őt be nem foghatják”. Szó szerint igaz, hogy Isten maga minden és ő mindenben ott van. De mégsem *minden* az Isten. A Végtelen véglegesen csakis

a végtelenségben nyilatkoztatik ki; az ok sohasem érthető meg teljes egészében az okozatok elemzése útján; az élő Isten mérhetetlenül nagyobb, mint a teremtésrészek mindösszesen együtt, melyek az ő korlátlanul szabad akaratát alkotó cselekedetek eredményeképpen jöttek létre. Isten kinyilatkoztatik szerte a mindenségrendben, de a mindenségrend sohasem lesz képes tartalmazni vagy magába foglalni az Isten teljes végtelenségét.

3 Az Atya jelenléte szünet nélkül vigyázza a világmindenséget. „Kijövetele a menny szélétől és forgása a széléig; és nincs semmi, ami elrejtőzhetnék fényétől.”

4 ¶ Nemcsak a teremtmény létezik Istenben, hanem Isten is él a teremtményben.

„Tudjuk, hogy mi őbenne lakozunk, mert ő mibennünk él; nekünk adta az ő szellemét. A paradicsomi Atya ezen ajándéka az ember elválaszthatatlan társa.” „Ő az állandóan jelenlévő, mindent átható Isten.” „Az öröklévő Isten szelleme minden halandó gyermek elméjében ott rejtőzik.” „Az ember barát után kutat kint, miközben e keresett barát az ő saját szívében él.” „Az igaz Isten nincs messze; ő a mi részünk; az ő szelleme a bensőnkből szól.” „Az Atya benne él a gyermekben. Isten mindig velünk van. Ő az örök végzet felé vezérlő szellem.”

5 Valóban az emberi fajra vonatkozik az, hogy „Ti az Istentől vagytok”, mert „Istenben lakozik az, aki szeretetben lakozik, és Isten őbenne van”. Még rossztéteményeitek-

kel is szenvedést okoztok a bennetek lakozó Isten-ajándéknak, mert a Gondolatigazítónak bizony meg kell szenvednie a rossz gondolatok következményeit az ő emberielme-börtönében.

6 ¶ Az Isten mindenütt-jelenvalósága valójában az ő végtelen természetének része; a tér nem jelent akadályt az Istenségnek. Isten, tökéletesen és korlátlanul, kizárólag a Paradicsomon és a központi világegyetemben van érzékelhetően jelen. A Havona körül keringő teremtésrészekben e jelenléte azért nem figyelhető meg, mert Isten korlátozta a saját közvetlen és tényleges jelenlétét azáltal, hogy elismerte a mellérendelt teremtők és az idő és tér világegyetemei urainak fennhatóságát és isteni előjogait. Ennél-

fogva az isteni jelenlét bővebb értelmezésű fogalmának ki kell terjednie az Örökkévaló Fiú, a Végtelen Szellem és a Paradicsom Szigete jelenlét-köreit felölelő megnyilvánulási módjaira és csatornáira egyaránt. Az sem mindig lehetséges, hogy megkülönböztessük az Egyetemes Atya jelenlétét az ő örökkévaló mellérendeltjeinek és segítőinek cselekedeteitől, mert a változhatatlan céljának végtelen követelményeit olyannyira tökéletesen elégítik ki ők. De nem ez a helyzet a személyiség-körrel és az Igazítókkal; itt Isten egyedileg, közvetlenül és kizárólagosan cselekszik.

7 ¶ Az Egyetemes Irányító magvában jelen van a Paradicsom Szigetének gravitációs köreiben a világegyetem minden részé-

ben, minden pillanatban és ugyanazon mértékben, a tömegnek megfelelően, mégpedig az e jelenlétből fakadó fizikai igényekre válaszolva, és mindazon összes teremtésrész saját eredendő természetének okán, mely természet arra késztet minden dolgot, hogy őhozzá tartson és őbenne álljon fenn. Az Első Forrás és Középpont hasonlóképpen magvában jelen van a Korlátlan Abszolútban, aki az örökkévaló jövő meg nem teremtett világegyetemeinek letéteményese. Isten így magvában áthatja a múlt, jelen és jövő fizikai világegyetemeit. Ő az úgynevezett anyagi teremtésrészek összetartozásának elsődleges alapja. Ez a nem-szellemi Istenségmagvábanvaló itt-ott ténylegessé válik szerte a fizikai lételvi lények szintjén a világegye-

temi tettek mezején való megmagyarázhatatlan beavatkozás révén, mely az ő kizárólagos segítői közül némelyeknek tulajdonítható.

8 Az Isten elme-jelenléte összefüggésbe hozható az Együttes Cselekvő, a Végtelen Szellem abszolút elméjével, viszont a véges teremtésrészekben jobban észlelhető ez a paradicsomi Tökéletes Szellemek mindenütt működő mindenségrendi elméjében. Épp miként az Első Forrás és Középpont magvában jelen van az Együttes Cselekvő elme-köreiben, úgy jelen van ő magvában az Egyetemes Abszolút vonzásaiban. Az emberi rend elméje azonban az Együttes Cselekvő Leányainak, a fejlődő világegyetemek Isteni Segédkezőinek adománya.

9 Az Egyetemes Atya mindenhol jelen lévő szelleme összhangban van az Örökkévaló Fiú egyetemes szellem-jelenlétének működésével és az Istenségi Abszolút örökvaló isteni potenciáljával. De sem az Örökkévaló Fiú és az ő paradicsomi Fiainak szellemi tevékenységeiről, sem pedig a Végtelen Szellem elme-adományairól nem úgy tűnik, hogy ne foglalnák magukba a Gondolatigazítók, az Isten teremtmény-gyermekeinek szívében lakozó Isten-szilánkok közvetlen cselekedeteit.

10 Ami az Istennek valamely bolygón, csillagrendszerben, csillagvilágban vagy egy világegyetemben való jelenlétét illeti, bármely teremtési egységben való e jelenlétének mértékét a Legfelsőbb Lény kifejlődő je-

lenlétének mértéke határozza meg: Ezt Isten egészében vett felismerése, valamint a hatalmas világegyetemi szervezetnek az iránta megnyilvánuló hűsége határozza meg, mely szervezet legalsóbb szintjét maguk a csillagrendszerek és bolygók képezik. Ezért Isten becses jelenléte eme szakaszainak megőrzése és megvédése reményében kerül sor néha arra, hogy amennyiben némely bolygó (vagy akár csillagrendszer) mély szellemi sötétségbe süllyedt, akkor ezek bizonyos értelemben elkülönítés alá kerüljenek, vagy részben elszigeteltessenek a nagyobb teremtésegységektől. És mindez, miként az Urantián is, a világok többségének szellemi védelmi válasza saját maguk megvédésére (amennyire ez lehetséges) attól a szenve-

déstől, amely a konok, gonosz és lázadó kisebbség megosztó cselekedeteinek elszigetelő következményeivel együtt jár.

11 ¶ Míg az Atya atyaimód átjárja minden fiát — az összes személyiséget — addig a rájuk gyakorolt befolyása az Istenség Második és Harmadik Személyétől való származásuk távolsága miatt korlátozott, s egyúttal erősödik, amint a fiak a rendeltetésüket betöltve e szintekhez közelednek. Az Isten jelenlétének *tényét* a teremtményi elmékben az határozza meg, hogy lakozik-e bennük olyan Atya-szilánk, mint a Titkos Nevelő vagy sem, viszont az ő *hatékony* jelenlétét az határozza meg, hogy az elmében lakozó Igazító és az elme milyen mértékű együttműködést alakít ki.

12 Az Atya jelenlétének hullámzásai nem az Isten változékonyságából erednek. Az Atya nem húzódik vissza, mert semmibe vették; ragaszkodása nem törik meg csak azért, mert a teremtmény rosszat tett. Inkább az a helyzet, hogy a gyermekei, lévén, hogy felruháztattak a (vele kapcsolatos) választás hatalmával, e döntés meghozatalakor közvetlenül meghatározzák az Atya által az ő szívükre és lelkükre gyakorolt isteni befolyás mértékét és korlátait. Az Atya önként adományozta magát nekünk, mégpedig korlátok és kivételezések nélkül. Ő nem tesz különbséget a személyek, a bolygók, a csillagrendszerek vagy a világegyetemek között. Az idő övezeteiben ő csakis a Hétszeres Isten paradicsomi személyiségeit, a véges vi-

lágegyetemek mellérendelt teremtőit részesíti megkülönböztetett figyelemben.

2. ISTEN VÉGTELEN HATALMA

[1] Minden világegyetem tudja, hogy „az Úr-isten mindenhatón uralkodik”. E világ és a többi világ ügyeit istenmód felügyeli. „Akarata szerint cselekszik a mennyei sereggel és a föld lakosaival.” Mindörökkön igaz, hogy „nincs egyéb hatalom, mint az Istené”.

[2] Azokon a határokon belül, amely az isteni természettel összeegyeztethető, szó szerint igaz, hogy „Istennél minden lehetséges”. A népek, bolygók és világegyetemek hosszan elnyúló evolúciós folyamatai a világegyetemi teremtők és segítőik tökéletes ellenőrzése alatt állnak, és az Egyetemes Atya örökkévaló céljának megfelelően mennek végbe,

az Isten végtelenül bölcs tervéhez illeszkedve, annak rendje szerint és azzal összhangban. Csak egyetlen törvényhozó van. Ő tartja fenn a világokat a térben és ő hajtja a világegyetemeket az örökkévaló kör vég nélküli körpályáján.

[3] Az összes isteni sajátosság közül az ő mindenhatósága, különösen amint az az anyagi világegyetemben uralkodik, érthető meg a legjobban. Ha nem-szellemi jelenségnek tekintjük, akkor Isten energia. E fizikai ténybeli kijelentés azon a felfoghatatlan igazságon alapul, hogy az Első Forrás és Középpont az elsődleges oka az egész tér világegyetemi fizikai jelenségeinek. Ebből az isteni tevékenységből származik minden fizikai energia és minden egyéb anyagi meg-

nyilatkozás. A fény, azaz a hő nélküli fény nem más, mint az Istenségeknek egy további nem-szellemi megnyilvánulása. És van még további, az Urantián gyakorlatilag ismeretlen nem-szellemi energia is; legalábbis az emberiség még nem fedezte fel.

[4] Isten szabályoz minden erőteret (hatalmat); ő szabott a „villámnak utat”; ő szabta meg minden energia körét. Ő határozta meg az összes energia-anyagi forma megnyilvánulásának idejét és módját. És mindeme dolgokat mindörökre az ő örökös hatalmában tartja — az alsó-Paradicsomon összpontosuló gravitációs irányításában. Az örökkévaló Isten fénye és energiája így örökkön belengi az ő fenséges körét, a világegyetemek mindensége alkotta csilla-

gos seregeknek a végtelen ám rendezett menetét. A teremtésösszesség örökkön a minden dolgok és lények Paradicsom-Személyiségi középpontja körül jár.

5 Az Atya mindenhatósága az abszolút szinten mindenütt meglévő uralkodó tulajdonságára vonatkozik, melyen a három energia, vagyis az anyagi, az elme- és a szellemi energia, megkülönböztethetetlen egymástól az Ő — a minden dolgok Forrása — közelségében. A teremtményi elme, lévén sem nem alsó-paradicsomi monota, sem pedig paradicsomi szellem, nem hat vissza közvetlenül az Egyetemes Atyára. Isten *igazodik* a tökéletlen elmékhez — az urantiai halandókhoz a Gondolatigazítókon keresztül.

[6] ¶ Az Egyetemes Atya nem átmeneti jellegű térerő, változó erőtér vagy lüktető energia. Az Atya hatalma és bölcsessége teljesen megfelel annak a feladatnak, hogy bármely és minden világegyetemi szükségletet kielégítsen. Amint az emberi tapasztalásban szükséghelyzetek alakulnak ki, akkor, lévén, hogy ő már előre látta mindazokat, a világegyetemi ügyekre nem önmagukban válaszol, hanem inkább az örök bölcsesség megkövetelte módon és a végtelen ítélőképesség szabta követelmények szerint. A megjelenési formától függetlenül az Isten hatalma a világegyetemben nem valamiféle vak erőként működik.

[7] Előfordulnak olyan helyzetek, amelyekben úgy tűnik, hogy szükséghelyzeti döntés-

hozatalra kerül sor, amikor a természeti törvényeket áthágják, vagy amikor rossz alkalmazkodás fedezhető fel, vagy amikor a helyzet tisztázására történik kísérlet; de valójában nem erről van szó. Az Istenről alkotott ilyen fogalmak a ti korlátolt nézőpontjaitokból nézve, a felfogóképességetek végességéből eredően és a körülhatárolt vizsgálódási körötök miatt lehetségesek; az Istennel kapcsolatos e félreértés abból a mély tudatlanságból fakad, mely az ő országa felsőbb törvényeinek létezéséhez, az Atya jellemének nagyságához, az ő sajátosságainak végtelenségéhez és az ő szabad akaratának tényéhez mérve fennáll.

8 A bolygókon élő, az Isten szellemét hordozó teremtmények szerte a tér világegye-

temeiben oly közel végtelen számúak és féleségűek, értelmük oly különböző, elméjük oly korlátolt és néha oly nehézkes, látóterük oly szűk és helyhez kötött, hogy csaknem lehetetlen a törvényt olyan általános megfogalmazásban bemutatni, amely megfelelően kifejezné az Atya végtelen sajátosságait és egyidejűleg bármely csekély mértékben felfogható lenne eme teremtett értelmek számára. Emiatt számotokra, teremtmények számára a mindenható Teremtő sok cselekedete önkényesnek, közönyösnek és nem ritkán szívtelennek és kegyetlennek tűnik. De újból biztosítalak benneteket, hogy ez ténylegesen nem így van. Isten cselekedetei mindig célirányosak, értelmesek, bölcsek, szeretetteljesek és örökmód figyelem-

be veszik a legeslegjobbat, ha nem is mindig egyetlen lény, egyetlen faj, egyetlen bolygó vagy éppen egyetlen világegyetem szempontjából; mert ezek mind számára, a legalacsonyabb rendűtől a legfelsőbb rendűig, a legeslegjobb elérésére irányulnak. Az idő korszakaiban a rész jóléte néha látszólag különbözik az egész jólététől; az örökkévalósági körben ilyen látszólagos eltérések nem léteznek.

[9] Mi mindannyian az Isten családjába tartozunk, és ezért néha követnünk kell a családi rendszabályokat. Istennek a minket igencsak felkavaró és összezavaró számos cselekedete nem más, mint a végtelenül bölcs döntéseknek és végső irányításnak az eredménye, mely képessé teszi az Együttes Cse-

lekvőt arra, hogy a végtelen elme biztos akaratának megfelelő választást érvényesítse, hogy végrehajtsa azon tökéletes személyiség döntéseit, melynek ügyelő figyelme, előrelátása és szerető gondoskodása az ő hatalmas és kiterjedt teremtésösszességének legfelsőbb és örök jólétét jelenti.

10 Vagyis a ti közönyös, részleges, véges, korlátolt és meglehetősen anyagelvű nézőpontotok és a lényetek természetében eredendően meglévő korlátok jelentik azt a fogyatékosságot, ami miatt képtelenek vagytok meglátni, megérteni vagy felismerni a bölcsességet és a szeretetteli kedvességet számos olyan isteni tettben, melyek számotokra megsemmisítő kegyetlenséggel telinek tűnnek és amelyekben a teremtményi

társaitok kényelmével és jólétével, valamint a bolygón való boldog sorukkal és személyes boldogulásukkal szembeni nagymértékű közömbösség megnyilvánulását látjátok. Ez az emberi belátás korlátai miatt van, a ti korlátozott és véges felfogóképességetek miatt, hogy félreértitek Isten késztetéseit és megmásítjátok az ő célkitűzéseit. De az evolúciós világokon számos, nem az Egyetemes Atya személyes cselekedeteivel azonosítható dolog is végbemegy.

11 ¶ Az isteni mindenhatóság tökéletesen összhangban van Isten személyiségének egyéb sajátosságaival. Isten hatalma annak világegyetemi szellemi megnyilatkozását tekintve rendszerint csupán három feltétel révén, illetőleg helyzetben ütközik korlátokba:

12 1. Isten természete révén, különösen az ő végtelen szeretete, valamint az igazság, a szépség és a jóság révén.

13 2. Isten akarata révén, a világegyetem személyiségei iránti irgalom-segédkezése és a velük való atyai kapcsolata révén.

14 3. Isten törvénye révén, az örökkévaló paradicsomi Háromság pártatlansága és igazságossága révén.

15 ¶ Isten a hatalmát tekintve korlátlan, természetét tekintve isteni, akaratát tekintve végleges, sajátosságait tekintve végtelen, bölcsességét tekintve örökkévaló, valóságát tekintve pedig abszolút. Ám az Egyetemes Atya mindeme jegyei egyesülnek az Istenségben, és egyetemlegesen kifejeződnek a paradicsomi Háromságban és a Háromság

isteni Fiaiban. Egyébként a Paradicsomon és a Havona központi világegyetemen kívül mindent, ami csak Istennel kapcsolatba hozható korlátoz a Legfelsőbb evolúciós jelenléte és lehatárol a Végleges meglényegülő jelenléte, továbbá összehangol a három lételvi Abszolút — az Istenség, az Egyetemes és a Korlátlan. Így Isten jelenléte korlátozott, mert ez Isten akarata.

3. ISTEN EGYETEMES TUDÁSA

1 „Isten minden dolgot ismer.” Az isteni elme tudatában van és jól ismeri minden teremtésrész gondolatát. Az eseményekre vonatkozó tudása egyetemes és tökéletes. Az őbelőle kikerülő isteni entitások az ő részei; ő az, aki „egyensúlyban tartja a felhőket” és

ő az is, aki „tökéletes tudású”. „Az Úr szemmel tart minden helyet.” Amint azt a nagy tanítótok mondta a jelentéktelen verebekről, hogy „egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül” és azt is, hogy „még a fejetek hajszálai is mind számon vannak”. „Elrendeli a csillagok számát; mindegyiket nevén szólítja.”

2 Az Egyetemes Atya az egyetlen személyiség a teljes világegyetemben, aki ténylegesen tudja a tér csillagainak és bolygóinak számát. Minden világegyetem minden világa állandóan jelen van Isten tudatában. Azt is mondja: „Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, és meghallottam az ő kiáltásukat, sőt ismerem szenvedéseiket.” Mert „a mennyből letekint az Úr; látja az emberek

minden fiát; székhelyéről lenéz a föld minden lakosára". Minden teremtménygyermek méltán mondhatja: „Ő jól tudja az én utamat, és ha megvizsgálna engem, úgy kerülnék ki, mint az arany." „Isten ismeri üléseinket és felkeléseinket; messziről érti gondolatainkat és minden utunkat jól tudja." „Mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szeme előtt, akiről mi beszélünk." És annak megértése, hogy „ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik arról, hogy por vagytok" igazi megnyugvást kell hogy hozzon minden emberi lénynek. Az élő Istenről szólva mondta Jézus, hogy „jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle".

3 Isten korlátlan hatalommal rendelkezik

ahhoz, hogy minden dolgot ismerhessen; az ő tudata egyetemes. Személyiségi köre az összes személyiséget átfogja, és még a legkisebb teremtményekről való tudását is kiegészítik az isteni Fiak alászállási küldetései közvetve, a teremtményekben lakozó Gondolatigazítók pedig közvetlenül. Továbbá a Végtelen Szellem is állandóan mindenhol jelen van.

4 Nem vagyunk teljesen bizonyosak abban, hogy vajon Isten választása szerint előre tudja-e a bűncselekedeteket vagy sem. De ha Isten tudja is előre, hogy gyermekei a saját szabad akaratuk szerint mit fognak cselekedni, akkor ezen előzetes ismeret még a legcsekélyebb mértékben sem korlátozza az ő döntési szabadságukat. Egy dolog

azonban bizonyos: Isten sohasem csúfoltatik meg.

5 ¶ A mindenhatóság nem jelent egyúttal hatalmat is a meg nem tehető megtételére, a nem istenszerű cselekedetre. A mindentudás ugyancsak nem jelenti a nem tudható tudását. De az efféle állításokat aligha értheti meg a véges elme. A teremtmény aligha képes megérteni a Teremtő akaratának terét és határait.

4. ISTEN HATÁRTALANSÁGA

1 A saját magának a világegyetemek részére, azok létrehozása során való többszöri adományozása semmivel sem csökkenti az ő hatalmának potenciálját vagy a bölcsességének tárát, melyek mint az Istenség központi személyiségében lakoznak és nyugszanak.

Térerő-, bölcsesség- és szeretet-potenciáljában az Atya birtoka sohasem fogyatkozott, és sohasem veszítette el az ő dicső személyiségének egyetlen sajátosságát sem annak eredményeként, hogy önmagát bőkezűen a paradicsomi Fiaknak, az ő alárendelt teremtésrészeinek és mindezek számtalan teremtményeinek adományozta.

[2] Minden új világegyetem teremtése a gravitáció újbóli beállítását teszi szükségessé; de még ha a teremtés meghatározatlanul, örökkévalón és akár a végtelenségig is folytatódna, melynek következtében az anyagi teremtésösszesség határtalanul létezhetne, a Paradicsom Szigetén nyugvó szabályozó és összehangoló erőtér még akkor is úgy találtatna, mint amely megegyezik az ilyen vég-

telen világegyetem irányításával, szabályozásával és összehangolásával, illetőleg amely mindennek megfelel. És azt követően, hogy e korlátlan térerő- és erőtér-adományozás a határtalan világegyetem részére végbement is, a Végtelen még mindig ugyanolyan mértékben lenne túltöltve térerővel és energiával; a Korlátlan Abszolút még mindig teljes lenne; Isten még mindig ugyanazon végtelen potenciált birtokolná, mintha térerő, energia és erőtér sohasem áradt volna ki a világegyetemek sorának feltöltésére.

[3] És ez a helyzet a bölcsességgel is: Az a tény, hogy az elme oly szabadon osztatott ki a gondolkodó területeken, a legkevésbé sem merítette ki az isteni bölcsesség központi forrását. A világegyetemek számának sok-

szorozódásával, és azzal, hogy a területek lényeinek száma a felfoghatóság határához közelít, ha az elmeadományozás vég nélkül folytatódik is eme felsőbb és alsóbb rendű lények számára, az Isten központi személyiségének ugyanaz az örökkévaló, végtelen és határtalanul bölcs elme továbbra is alkotója lesz.

4 Az a tény, hogy ő szellemi hírvivőket küld magától a világotokon és a más világokon élő férfiakhoz és nőkhöz, hogy bennük lakozzanak, semmiben sem csökkenti az ő azon képességét, hogy mint isteni és mindenható szellemszemélyiség működjön; és egyáltalán nincs korlátja az olyan szellemi Nevelők mértékének vagy számának, melyek elküldésére ő képes és amelye-

ket elküldhet. Azzal, hogy önmagát így az ő teremtményeinek adja, határtalan, csaknem felfoghatatlan jövőbeli lehetőséget teremt ezen istenien felruházott halandók fejlődéslényegű és folytonos létezésére. És önmagának ilyen segédkező szellementitásokként való eme bőkezű szétosztása semmiben sem csökkenti annak az igazságnak és tudásnak a bölcsességét és tökéletességét, mely a végtelenül bölcs, mindentudó és mindenható Atya személyében nyugszik.

5 ¶ Az idő halandói számára van jövő, de Isten az örökkévalóságot lakja be. Én ugyan az Istenség lakhelyéhez közelről származom, mégsem remélhetem, hogy tökéletesen megértve beszélhetnék sok isteni sajátosság végtelenségéről. Egyedül a végtelen

elme képes teljesen megérteni a létezés végtelenségét és a cselekedet örökkévalóságát.

6 ¶ A halandó ember sehogyan sem képes megismerni a mennyei Atya határtalanságát. A véges elme nem képes felfogni ilyen tiszta igazságot vagy tényt. De ugyanezen véges emberi lény képes ténylegesen *érezni* — szó szerint megtapasztalni — egy ilyen végtelen Atya SZERETETÉNEK a teljes és töretlen hatását. Az ilyen szeretet igazán megtapasztalható, jóllehet míg a tapasztalás jellegében korlátlan, addig az ilyen tapasztalás mennyiségét szigorúan korlátozza az ember szellemi érzékelőképessége és az ehhez kapcsolódó azon képesség, hogy az Atyát viszontszeresse.

7 A végtelen minőségek véges megbecsülé-

se messze meghaladja a teremtmény oktanilag korlátozott képességeit ama tény miatt, hogy a halandó ember az Isten képére teremtetett — az emberben ott lakozik a végtelenség szilánkja. Ennélfogva az ember számára Isten megközelítésének legközelebbi és legkedvesebb módja a szeretet révén és a szereteten keresztül való közeledés, mert Isten a szeretet. És e különleges viszony lényege a mindenségrendi társadalomtanban szerzett tényleges tapasztalás, a Teremtő-teremtmény viszony — az Atya-gyermek közötti ragaszkodás.

5. AZ ATYA LEGFELSŐBB URALMA

[1] Az Egyetemes Atya a Havona-utáni teremtésrészekkel való kapcsolatában az ő

végtelen hatalmát és végleges fennhatóságát nem közvetlen átörökítés révén, hanem inkább a Fiain és a nekik alárendelt személyiségeken keresztül gyakorolja. És mindezt Isten az ő saját szabad akarata szerint teszi. Az így átruházott bármely hatalmat, ha adott esetben ez az isteni elme döntése, Isten képes közvetlenül is gyakorolni; de mint uralomgyakorlásra, ilyen cselekedetre csak akkor kerül sor, ha a felruházott személyiség méltatlanná vált az isteni bizalomra. Ilyen esetekben és ilyen vétekkel szembesülve, valamint az isteni hatalom megőrzésének korlátain belül az Atya mindenkitől függetlenül és az ő saját választásából következő parancsainak megfelelően cselekszik; és e választás mindig is tévedhetetlenül tökéletes és

végtelenül bölcs.

[2] Az Atya a Fiain keresztül uralkodik; a vezetők a világegyetemi szervezeten át végighúzódó folytonos láncot alkotnak, melynek végén a Bolygóhercegek állnak, akik az Atya hatalmas országaiban az evolúciós szférák beteljesülésének útját egyengetik. Nem pusztán költői megnyilvánulás az a megállapítás, hogy: „A föld az Úré, s annak bősége is.” „Ő dönt királyokat és tesz királyokat.” „A Fenségesek uralkodnak az emberek országain.”

[3] Az emberi szív ügyeiben az emberek nem feltétlenül találják meg mindig az Egyetemes Atya útját; de egy bolygó viselkedésében és végzetében az isteni terv mindig érvényre jut; a bölcsesség és a szeretet örökké-

való célja győzedelmeskedik.

4 Jézus mondta: „Az én Atyám, aki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből.” Amint az Isten közel határtalan teremtésösszességének számos munkájára rápillantotok és mindennek elképesztő hatalmasságát szemlélitek, akkor, ha esetleg nem is tudjátok felfogni az ő elsődlegességét, mindenképpen el kell fogadnotok őt, mint a minden dolgok paradicsomi középpontjában biztosan és örökkön-örökké uralkodót és mint az összes értelmes lény jótevő Atyját. Csak „egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van és mindnyájatokban munkálkodik”, „ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn”.

5 ¶ Az élet bizonytalanságai és a lét megpróbáltatásai semmiben sem mondanak ellent az Isten egyetemes fennhatóságának. Minden evolúciós teremtményi életet bizonyos *elkerülhetetlen dolgok* nehezítenek meg. Vegyük a következőket:

6 1. Vajon a *bátorság* — az erős jellem — kívánatos? Akkor viszont az embernek nehézségekkel való megbirkózást és csalódásokkal való szembenézést követelő környezetben kell növekednie.

7 2. Vajon a *felebaráti szeretet* — az embertársaitok szolgálata — kívánatos? Akkor viszont az élettapasztalatnak társadalmi egyenlőtlenségeket megnyilvánító helyzetek előállásáról kell gondoskodnia.

8 3. Vajon a *remény* — a nemes bizalom

— kívánatos? Akkor viszont az emberi tapasztalásnak állandóan a biztonságérzet hiányával és rendszeresen visszatérő bizonytalanságokkal kell szembesülnie.

9 4. Vajon a *hit* — az emberi gondolat legfelsőbb szintű bizonyossága — kívánatos? Akkor viszont az emberi elmének abba a nehéz helyzetbe kell kerülnie, hogy mindig csak kevesebbet tudhat, mint amennyit hinni képes.

10 5. Vajon az *igazság szeretete* és a hajlandóság, hogy kövessük azt, vigyen bármerre is, kívánatos? Akkor viszont az embernek vétekkel terhelt és a gazság megnyilvánulására mindig lehetőséget adó világban kell felnőnie.

11 6. Vajon az *eszményelvűség* — az isteni megközelítésének felfogása — kívánatos?

Akkor viszont az embernek olyan környezetben kell küzdenie, ahol a jóság és a szépség csak viszonylagos, és amely környezet a jobb dolgok eltántoríthatatlan elérésére késztet.

12 7. Vajon a *hűség* — a legfelsőbb rendű kötelesség magunkénak tekintése — kívánatos? Akkor viszont az embernek az árulás és elpártolás lehetősége mellett kell előrehaladnia. Az állhatatosság értékét az elbukás benne foglalt veszélye jelenti.

13 8. Vajon a *nagylelkűség* — az önzetlenség szelleme — kívánatos? Akkor viszont a halandó embernek egy folyton és erőszakosan elismerést és tiszteletet követelő önnön valóval kell együtt élnie. Elhagyható sajátélet hiányában az ember nem lenne képes az

isteni élet lendületes választására. Az ember sohasem tehetne szert igazságosságra, ha nem létezne magvábanvaló rossz, mely felemeli és elválasztja a jót azzal, hogy éles ellentétet képez vele.

14 9. Vajon a *gyönyör* — a boldogság kielégülése — kívánatos? Akkor viszont az embernek olyan világban kell élnie, ahol a fájdalom választhatósága és a szenvedés valószínűsége mindig jelenlévő élményelvi lehetőség.

15 ¶ Szerte a világegyetemben minden egység úgy tekintendő, mint a teljesnek része. A rész túlélése az egészre előírt tervvel és céllal való együttműködéstől, az Atya isteni akaratának végrehajtására irányuló őszinte vágytól és tökéletes hajlandóságtól függ. A

vétektől (a hibás ítéletalkotás lehetőségétől) mentes evolúciós világ a *szabad* értelemtől mentes világ lenne. A Havona világegyetemben milliárdnyi tökéletes világ van, rajtuk tökéletes lakosokkal, de a fejlődő embernek esendőnek kell lennie, ha szabaddá akar válni. A szabad és tapasztalatlan értelem sehogyan sem lehet egyből egyöntetűen bölcs. A hibás döntés (a rossz) lehetősége csak akkor válik bűnné, amikor az emberi akarat tudatosan befogad és magáévá tesz valamely szándékosan erkölcstelen ítéletet.

16 ¶ Az igazság, szépség és jóság teljes körű megbecsülése az isteni világegyetem tökéletességében benne foglaltatik. A Havona világok lakosainak nincs szükségük a viszonylagos értékszintek jelentette lehetőségre a

választás elősegítéséhez; az ilyen tökéletes lények képesek azonosítani és kiválasztani a jót minden olyan erkölcsi helyzet hiányában is, amelyek ennek éles ellentétét képeznék és a szándék megjelenését kikényszerítenék. De mindeme tökéletes lények, erkölcsös természetüknél és szellemi helyzetüknél fogva, valójában azok, amivé a létezés ténye őket teszi. Az élményelvi előrelépést csakis a saját osztályukon belül érdemelték ki. A halandó ember még a felemelkedésre pályázó teremtmény besorolását is a saját hite és reménye révén érdemli ki. Minden isteni dolog, melyet az emberi elme megragad és amire az emberi lélek szert tesz, valójában élményelvi előrehaladás; ez személyes tapasztalási *valóság* és ennélfogva a Havo-

na tévedhetetlen személyiségeinek eredendő jóságával és pártatlanságával szembeállítható különleges szerzemény.

17 ¶ A Havona-teremtmények természetes módon, de nem emberi értelemben bátrak. Lényegükből fakadóan kedvesek és előzékenyek, de aligha önzetlenek emberi viszonylatban. Bíznak a kellemes jövőben, de nem úgy bizakodnak, ahogy azt a bizonytalan evolúciós szférák bizodalmas halandói a maguk árnyalt módján teszik. Hisznek a világegyetem egyensúlyában, de teljesen idegen tőlük az a megmentő hit, amellyel a halandó ember az állati szintről a Paradicsom kapuiig felkapaszkodik. Szeretik az igazságot, de nem tudnak semmit annak lélekmentő sajátságairól. Eszményelvűek, de

már így születtek; teljesen tudatlanok a tekintetben, hogy mit jelent megélni az eszményelvűvé váláshoz vezető felpezsdítő választást. Elkötelezettek, de sohasem tapasztalták azt a borzongást, melyet az őszinte és értelmes állhatatosság jelent a vétségre való csábítás jelenlétében. Önzetlenek, de sohasem szereztek ilyen mérvű tapasztalatokat egy harcias sajátlényeg feletti fényes győzelem révén. Élvezik a gyönyört, de nem értik meg a gyönyör édességét a fájdalom lehetőségétől való megszabadulásban.

6. AZ ATYA ELSŐSÉGE

[1] Az isteni önzetlenséggel, a teljes nemeslelkűséggel az Egyetemes Atya hatáskörről mond le és hatalmat ruház át, de ő tovább-

ra is elsődleges marad; kezében tartja a világegyetemi területekre érvényes körülmények hatalmas emelőrúdját; minden végső döntési jogkört fenntartott magának és örökkévaló céljával összefüggésben tévedhetetlenül és megkérdőjelezhetetlen hatáskörben gyakorolja mindenható vétójogát a kiterjedt, kavargó és örök-körforgó teremtésösszesség jóléte és végzete felett.

2 Az Isten fennhatósága korlátlan; ez az összes teremtésrész alapvető ténye. A világegyetem nem volt elkerülhetetlen szükségszerűség. A világegyetem nem baleset, és nem is magától létezik. A világegyetem teremtésmunka, és ennélfogva teljes mértékben tárgya a Teremtő akaratának. Az Isten akarata isteni igazság, élő szeretet; en-

nélfogva az evolúciós világegyetemek tökéletessé váló teremtésrészeit a jóság — az isteniséghez közeliség; valamint a magvábanvaló rossz — az isteniségtől távoliság jellemzi.

3 ¶ Minden vallásbölcselet előbb-utóbb eljut az egyesített világegyetemi irányítás, az Egyetlen Isten fogalmához. A világegyetemi okok nem lehetnek kevesebbek a világegyetemi hatásoknál. A világegyetemi életfolyamok és a mindenségrendi elme forrását mindezek megnyilvánulási szintjeinél feljebb kell keresni. Az emberi elme az alsóbb létszintekkel nem írható le következetesen. Az emberi elmét igazán megérteni csak a felsőbb rendű eszmék és célirányos akaratok valóságának felismerése révén lehet. Az ember mint erkölcsi lény nem meg-

magyarázható, hacsak nem fogadjuk el az Egyetemes Atya valóságát.

4 A működéselvű világnézet bölcselője az állításában elutasítja egy egyetemes és független akarat ideáját, éppen azt a független akaratot, amelynek a világegyetemi törvények kidolgozásában végzett tevékenysége előtt oly nagy áhítattal hódol. Akaratán kívül mily nagyban hódol e működéselvű világnézet híve a törvény-Teremtő előtt, amikor e törvényeket önműködőnek és magától értetődőnek veszi!

5 Nagy baklövés emberszerűvé tenni Istent, az emberben lakozó Gondolatigazító fogalmának esetét kivéve, de még ez sem olyan ostoba dolog, mint az Első Nagy Forrás és Középpont ideáját teljesen gépiesen

értelmezni.

6 ¶ Vajon szenved-e a paradicsomi Atya? Nem tudom. A Teremtő Fiak minden bizonnyal képesek szenvedni és néha szenvednek is, éppen úgy, mint a halandók. Az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem más értelemben szenved. Azt hiszem, hogy az Egyetemes Atya szenved, de nem értem, hogy *miként*; talán a személyiségkörön keresztül vagy talán a Gondolatigazítók és az ő örök természetéből eredő, egyéb alászállott adományok egyéniségén keresztül. Ő mondta azt a halandó fajokról, hogy „minden szenvedésetekben én is osztozom”. Ő megkérdőjelezhetetlenül megtapasztal egyfajta atyai és jóindulatú megértést; lehet, hogy igazán szenved is, de ennek természe-

tét én nem értem.

7 ¶ A világegyetemek mindenségének végtelen és örökkévaló Ura hatalom, forma, energia, folyamat, minta, elv, jelenlét és eszményített valóság. De ő ennél is több; ő személyes; önálló akarattal bír, tudatában van isteniségének, végrehajtja egy alkotó elme parancsait, biztosítja egy örökkévaló cél elérését, és kinyilvánítja az Atya szeretetét és ragaszkodását az ő világegyetemi gyermekeinek. És az Atya mindeme személyesebb jegyei jobban megérthetők úgy, ha azokat Mihálynak, a ti Teremtő Fiatoknak az Urantián alászállásban eltöltött életében tanulmányozzátok.

8 ¶ Az Atya Isten szereti az embereket; a Fiú Isten szolgálja az embereket; a Szellem Isten az Atya Isten megtalálásának egyre feljebb

jutást hozó kalandjára készteti a világegyetem gyermekeit a Fiú Istenek által a Szellem Isten kegyének segédkezésén keresztül kijelölt utakon.

9 [Mint az Egyetemes Atyáról szóló kinyilatkoztatást közreadó Isteni Tanácsos, a bemutatást az Istenség sajátosságaival folytattam.]

4. ÍRÁS

ISTEN VISZONYA A VILÁGEGYETEMHEZ

A VILÁGEGYETEMEK mindenségének anyagi, értelmi és szellemi jelenségeivel kapcsolatosan az Egyetemes Atyának örökkévaló célja van, melyet végre is hajt minden időben. Isten az ő saját és önálló szabad akaratából teremtette a világegyetemeket, és ezt az ő végtelenül bölcs és örök céljával összhangban tette. Kétséges, hogy a paradicsomi Istenségeken és az ő legfelsőbb rendű társaikon kívül bárki ténylegesen is alaposan ismerné az Isten örökkévaló célját. Még a Paradicsom magas létpolgárai is igen eltérő véleményeket

alkotnak az Istenségek örök céljának természetéről.

[2] Könnyen levezethető, hogy a tökéletes Havona központi világegyetem megteremtésének célja pusztán az isteni természet igényének kielégítése volt. A Havona az összes többi világegyetemnek teremtési mintául, a Paradicsomra tartó idő-zarándokoknak pedig utolsó tanhelyként szolgálhat; azonban egy ilyen fenséges teremtésrésznek elsődlegesen a tökéletes és végtelen Teremtők örömére és megelégedésére kell léteznie.

[3] Az evolúciós halandók tökéletesítésének bámulatos terve, és miután elérték a Paradicsomot és felvétettek a Végleges Testületbe, folyamatos felkészítésük valamilyen ma még ismeretlen jövőbeli feladatra, tehát je-

lenleg ez tűnik az egyik legnagyobb megoldandó problémának a hét felsőbb-világegyetemben és azok számos részében; de ez a felemelkedési terv, melynek célja az idő és tér halandóinak szellemivé alakítása és felkészítése, egyáltalán nem kizárólagos elfoglaltsága a világegyetemi értelmeknek. Valóban van számos egyéb lebilincselő foglalatosság, mely a mennyei seregek idejét kitölti és energiáit igénybe veszi.

1. AZ ATYA VILÁGEGYETEMI MAGATARTÁSFORMÁJA

[1] Az Urantia lakosai korszakokon keresztül félreértették az isteni gondviselést. Az isteni működésből eredően van egyfajta gondviselés a világotokon, de ez nem az a gyerekes,

önkényes és anyagi szolgálat, ahogyan azt számos halandó elképzeli. Az isteni gondviselés lényege azon égi lények és isteni szellemek beavatkozó tevékenysége, akik a mindenségrendi törvénnyel összhangban szakadatlanul Isten dicsőségére és az ő világegyetemi gyermekeinek szellemi felemelkedése érdekében munkálkodnak.

2 Hát nem tudjátok továbbfejleszteni az emberrel törődő Istenről alkotott fogalmatokat annak felismeréséig, hogy a világegyetem jelszava a *fejlődés?* Az emberi faj hosszú korszakokon küzdötte át magát, míg a mai elismertségi szintre eljutott. Mindezen évezredek alatt a Gondviselés a fokozatos evolúció tervének kidolgozásán munkálkodott. A két eszme nem a gyakorlatban áll szem-

ben egymással, hanem csak az ember hibás fogalmaiban. Az isteni gondviselés sohasem kerül szembe az igaz emberi fejlődéssel, legyen az akár időbeli, akár szellemi. A Gondviselés mindig összhangban van a legfelsőbb Törvényalkotó változatlan és tökéletes természetével.

3 „Hű az Isten” és „minden parancsolata igaz”. „Az ő hűséges volta az egekben van megerősítve.” „Uram, örökké megmarad a te igéd a mennyben. Nemzedékről nemzedékre van a te igazságod; te erősítetted meg a földet és áll az.” „Ő hű Teremtő.”

4 Nincs korlátja azon erőknek és személyiségeknek, melyeket az Atya adott esetben igénybe vehet annak érdekében, hogy célját megtartsa és teremtményeit fenntartsa. „Az

örök Isten a mi oltalmunk, és alant vannak örökkévaló karjai.” „Aki a Fenségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az.” „Íme, nem szunnyad és nem alszik ki minket őriz!” „Tudjuk pedig, hogy minden javukra van azoknak, akik Istent szeretik,”, „mert az Úr szeme az igazakon van, és az ő füle azoknak könyörgésein”.

5 Isten „a mindenséget hatalma szavával” tartja fenn. És amint új világok születnek, ő „kibocsátja a Fiait, s megújulnak”. Isten nemcsak teremt, hanem „életet ad mindnyájuknak”. Isten folyamatosan fenntart minden anyagi dolgot és minden szellemi lényt. A világegyetemek örökkön-örökké állékonyak. Állandóság van a látszólagos változékonyság közepette. A csillagos terek

energia-forgatagai és pusztító fizikai események közepette a felszín alatt rend és biztonság van.

6 Az Egyetemes Atya nem vonult vissza a világegyetemek irányításától; ő nem tétlen Istenség. Ha Isten, mint a teremtésösszesség jelenlegi megtartója visszavonulna, akkor azon nyomban világegyetemi összeomlás következne be. Istent leszámítva nem létezne olyasmi, mint a *valóság.* A jelen pillanatban, miként a múlt távoli korszakaiban és az örökkévaló jövőben, Isten folyamatosan kifejti megtartói tevékenységét. Az isteni kéz eléri az örökkévalóság körét. A világegyetemet nem húzza fel, mint egy órát, hogy járjon egy darabig, majd pedig leálljon; minden dolgot folytonosan megújít. Az

Atya szakadatlanul áraszt energiát, fényt és életet. Isten munkája éppúgy szigorúan valóságos, mint szellemi. „Ő terjeszti ki északkot az üresség fölé és függeszti fel a földet a semmiség fölé.”

7 ¶ A rendembe tartozó lények a világegyetemi igazgatás szokványos ügyeiben képesek végleges összehangzást felfedezni és messze ható, valamint mély mellérendeltséget érzékelni. A halandói elme számára összefüggéstelennek és véletlenszerűnek tűnő sok dolog az én felfogásomban rendezett és építő jellegű. De a világegyetemekben zajló dolgok közül sokat nem teljesen értek én magam sem. Már régóta tanulmányozom és többé-kevésbé elég jól ismerem is a feltárt térerőket, energiákat, elméket,

morontiákat, szellemeket, valamint a helyi világegyetemek és a felsőbb-világegyetemek személyiségeit. Általában értem, hogy e segítők és személyiségek miként működnek, és egészen közelről ismerem a nagy világegyetem meghatalmazott szellem-értelmeinek tevékenykedését. Azonban a világegyetemi jelenségekre vonatkozó ismereteim ellenére állandóan találkozom olyan mindenségrendi egymásra hatásokkal, melyeket képtelen vagyok a maguk teljességében felfogni. Folyton találkozom a térerők, energiák, értelmes elmék és szellemek társulásának olyan, látszólag véletlenszerű formáival, melyekre nem tudok kielégítő magyarázatot adni.

8 Felkészültségemet tekintve teljes mérték-

ben képes vagyok feltárni és elemezni mindazon jelenségek munkálását, melyek közvetlenül az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú, a Végtelen Szellem, valamint nagymértékben a Paradicsom Szigetének működéséből ered. Zavarodottságom olyankor áll elő, amikor azt próbálom értelmezni, ami az ő rejtélyes mellérendeltjei, a lehetségesség három Abszolútja teljesítményének tűnik. Úgy látszik, hogy ezen Abszolútok átlépik az anyagot, túlhaladják az elmét és meghaladják a szellemet. Állandó értelmezési nehézséget okoz és gyakran komolyan zavarba ejt, hogy képtelen vagyok e bonyolult ügyeket felfogni, melyeket a Korlátlan Abszolút, az Istenségi Abszolút és az Egyetemes Abszolút jelenléteinek és tevékenységeinek

tulajdonítok.

9 Ezek az Abszolútok kint a világegyetemben szükségképpen nem teljesen kinyilatkoztatott olyan jelenlétek, melyek a térpotencia jelenségeiben és az egyéb végleges-felettiek működésében lehetetlenné teszik a fizikusok, a bölcselők, sőt még akár a vallási hívők számára is azt, hogy teljes bizonyossággal megjósolhassák, hogy a térerő, a gondolat és a szellem elsődlegesei miként fognak válaszolni azokra az igényekre, melyek a legfelsőbb igazodásokat és végleges értékeket felmutató összetett világegyetemi helyzetekben megjelennek.

10 ¶ Az idő és tér világegyetemeiben olyan szerves egység is van, mely láthatólag a mindenségrendi események teljes szerkeze-

tét alapként hordozza. A kifejlődő Legfelsőbb Lény ezen élő jelenléte, a Kivetült Befejezetlen ezen Bennmaradósága mindegyre megmagyarázhatatlanul nyilvánul meg annak révén, ami a látszólag kapcsolatban nem lévő világegyetemi történések elképesztően váratlan összhangba kerülésének tűnik. Ez csakis a Gondviselés — a Legfelsőbb Lény és az Együttes Cselekvő területének — működése lehet.

[11] Hajlamos vagyok azt hinni, hogy a világegyetemi tevékenység minden szakaszára és formájára kiterjedő mellérendeltségnek és kölcsönös viszonynak e kiterjedt és általában felismerhetetlen szabályozása az, ami a fizikai, elme-, erkölcsi és szellemi jelenségek sokszínű és látszólag reménytelenül zavaros

olyan keverékét okozza, mely oly tévedhetetlenül munkálkodik Isten dicsőségén, valamint az emberek és angyalok jólétén.

[12] De tágabb értelemben a mindenségrend látszólagos „véletlenségei” kétségkívül részét képezik a Végtelen tér-idő kalandja véges színművének, melynek tárgya az ő örök beavatkozása az Abszolútokba.

2. ISTEN ÉS TERMÉSZET

[1] A természet szűkebb értelemben az Isten fizikai szokása. Az Isten viselkedését vagy cselekedetét valamely helyi világegyetem, csillagvilág, csillagrendszer vagy bolygó kísérleti tervei és evolúciós mintái korlátozzák és átmenetileg módosítják. Isten egy jól meghatározott, változatlan és vál-

tozhatatlan törvény szerint cselekszik szerte a széles világmindenségben; de módosítja a cselekvési mintáit annak érdekében, hogy az egyes világegyetemek, csillagvilágok, csillagrendszerek, bolygók és személyiségek összehangolt és kiegyensúlyozott működését előmozdítsa az evolúciós kifejlés véges munkaterveiben foglalt általános és közvetlen helyi célkitűzéseknek és helyi terveknek megfelelően.

[2] Ennélfogva a természet, ahogy azt a halandó ember értelmezi, egy olyan változatlan Istenség és az ő változhatatlan törvényeinek szilárd alapját és lényegi hátterét alkotja, melyet azon helyi tervek, célkitűzések, minták és feltételek kimunkálása módosít, illetőleg emiatt hullámzik, illetőleg ezen keresz-

tül tapasztalhatók zavarok, melyeket a helyi világegyetemi, csillagvilágbeli, csillagrendszerbeli és bolygóerők, valamint személyiségek kezdeményeztek és visznek véghez. Például: Amint Isten törvényei elrendeltettek a Nebadonban, úgy módosulnak eme helyi világegyetem Teremtő Fia és az Alkotó Szelleme által kidolgozott tervek szerint; mindezen felül pedig e törvények működésére további hatást gyakorolnak a bolygótokon tartózkodó és a bolygótok saját csillagrendszeréhez, a Sataniához tartozó bizonyos lények vétkei, bűnei és lázadásai.

3 ¶ A természet két mindenségrendi tényező tér-idő eredménye: ezek közül első a paradicsomi Istenség változhatatlansága, tökéletessége és fedhetetlensége, a má-

sodik pedig a Paradicsomon kívüli teremtményeknek, a legmagasabb rendűtől a legalacsonyabbig, a kísérleti tervei, kivitelezési tévedései, lázadói hibái, félbeszakadt fejlődése és tökéletlen bölcsessége. A természetet ennélfogva átszövi az örökkévalóság köréből kiinduló tökéletesség egységes, változatlan, fenséges és bámulatos szála; de minden egyes világegyetemben, minden egyes bolygón és minden egyes egyedi életben e természetet módosítják, korlátozzák és esetleg lerontják az evolúciós csillagrendszerek és világegyetemek teremtményeinek cselekedetei, tévedései és hűtlenségei; és emiatt a természetnek mindig változó hangulatúnak, sőt mi több, szeszélyesnek, ugyanakkor a felszín alatt állandósultnak kell lennie,

és a helyi világegyetem működési rendjének megfelelően kell változnia.

4 A természet egyenlő a Paradicsom tökéletessége osztva a befejezetlen világegyetemek hiányos és rossz voltával, és bűnével. E hányados már kifejezi mind a tökéletest, mind a részlegest, és mind az örökkévalót, mind pedig az időlegest. A folytatódó evolúció azáltal módosítja a természetet, hogy növeli a paradicsomi tökéletességtartalmat és csökkenti a viszonylagos valóság rossz-, vétek- és kiegyensúlyozatlanság-tartalmát.

5 ¶ Isten nem személyesen van jelen a természetben vagy a természet bármely erőjében, mert a természet jelensége nem más, mint a fokozatos evolúció tökéletlenségeinek és néha a lázadás következményeinek

a ráépülése az Isten egyetemes törvényének paradicsomi alapjaira. Az olyan világon, mint az Urantia úgy tűnik, hogy a természet sohasem lehet a korlátlanul bölcs és végtelen Isten megfelelő kifejeződése, igaz megjelenítése és hű képe.

6 A természet a ti világotokon nem más, mint a tökéletesség törvényeinek korlátozása a helyi világegyetem evolúciós tervei révén. Mily szánalmas dolog a természetet imádni azért, mert azt valamilyen lehatárolt, korlátozott értelemben átjárja az Isten; mert az az egyetemes és ennélfogva isteni hatalom egyik szakaszát alkotja! A természet egyúttal az el nem készült, a befejezetlen, a tökéletlen kimunkálásának megnyilvánulása, mely kimunkálás alatt a minden-

ségrendi evolúcióban zajló valamely világegyetemi kísérlet alakulása, kiteljesedése és előhaladása értendő.

7 A természeti világ látszólagos fogyatékosságai nem az Isten jellemében meglévő valamiféle hasonló fogyatékosságot jeleznek. Az ilyen megfigyelt tökéletlenségek inkább pusztán szükségszerű állóképek a végtelen képjátékának örökké forgó tekercsén. A tökéletesség-folytonosság eme hiba-megszakításai azok, melyek az anyagi ember véges elméje számára lehetetlenné teszik, hogy az isteni valóság röpke pillanatát a térben és időben megragadja. Az isteniség anyagi megnyilatkozásai az ember evolúciós elméje számára pusztán azért tűnnek fogyatékosnak, mert a halandó ember mindig is ter-

mészet adta szemeken keresztül látja a természeti jelenségeket, mely emberi szemlélést nem segíti morontia mota vagy kinyilatkoztatás, lévén azok annak kiegyenlítő helyettesítői az idő világain.

8 És a természetet lerontja, a természet szép arcát elcsúfítja, tulajdonságait megnyirbálja azon teremtmények miriádjainak lázadása, helytelen viselkedése és téves gondolkodása, akik ugyan részei a természetnek, de akik hozzájárultak az ő elcsúfításához az időben. Nem, a természet nem Isten. A természet nem tárgya az imádatnak.

3. ISTEN VÁLTOZATLAN JELLEME

1 Az ember túl régóta gondolkodik úgy Istenről, mint aki olyan, mint ő maga. Isten

nem féltékeny az emberre vagy a világegyetemek mindenségének bármely más lényére, és nem volt az és nem is lesz az. Tudván tudva, hogy a Teremtő Fiú szándéka az emberrel az, hogy a bolygói teremtés remekműve legyen, hogy a teljes föld ura legyen, ezért annak látványa, hogy az embert a saját alantas kedvtelései irányítják, hogy fa-, kő- és aranybálványok előtt leborul, hogy önző késztetéseknek enged — vagyis e hitvány jelenetek arra indítják Istent és az ő Fiait hogy *féltsék* az embert, nem pedig arra, hogy féltékenyek legyenek rá.

2 Az örökkévaló Isten képtelen haragudni és mérgelődni abban az értelemben, ahogy ezeket az érzelmeket és e megnyilvánulásokat az ember értelmezi. Ezen érzelmek

közönségesek és hitványak; aligha érdemesek arra, hogy emberinek neveztessenek, hát még isteninek; és az ilyen magatartásformák az Egyetemes Atya tökéletes természetétől és dicső jellemétől teljesen idegenek.

3 ¶ Az Isten megértésével kapcsolatban az urantiai halandók nagyon sok nehézsége a luciferi lázadás és a Kaligasztia-féle árulás messze ható következményeiből ered. A bűn által el nem szigetelt bolygókon az evolúciós fajok sokkal jobb fogalmakat képesek alkotni az Egyetemes Atyáról; ők kevésbé szenvednek fogalomzavarban, kevesebbet szenvednek fogalomtorzulásoktól és torzképzetektől.

4 ¶ Isten semmit sem bán meg, amit valaha is tett vagy éppen tesz vagy valaha is

tenni fog. Ő végtelenül bölcs és mindenható is. Az emberi bölcsesség az emberi tapasztalás próbálkozásainak és tévedéseinek eredményeként jelenik meg; Isten bölcsesége az ő végtelen világegyetemi látásmódjának korlátlan tökéletességében áll, és ezen isteni mindentudás hatékonyan irányítja az alkotó szabad akaratot.

5 Az Egyetemes Atya sohasem tesz semmi olyat, amelynek eredménye szomorúság vagy sajnálkozás lenne, viszont az ő Teremtő személyiségei terveinek és munkájának eredményét képező, saját akarattal bíró teremtmények a központtól távol eső világegyetemekben, szerencsétlen választásaik révén, néha kiváltják az isteni sajnálat érzelmeit az ő Teremtő szüleik személyisége-

iben. És jóllehet az Atya nem követ el hibákat, nem érez sajnálatot és nem is szomorkodik, ő mégis atyai ragaszkodással bíró lény, és szíve kétségkívül búsul, amikor gyermekei nem jutnak el azokra a szellemi szintekre, melyek elérésére egyébként képesek lennének azzal a segítséggel, melyet oly önként bocsátott a rendelkezésükre a világegyetemi szellemi-fejlődési tervek és a halandói-felemelkedés irányvonalai révén.

[6] Az Atya végtelen jósága meghaladja az idő véges elméjének felfogóképességét; emiatt mindig is lennie kell egyfajta szembetűnő különbségnek a viszonylagos rosszhoz (nem a bűnhöz) képest ahhoz, hogy a viszonylagos jóság minden szakasza hatékonyan megmutatkozhasson. Az isteni jóság

tökéletessége csakis azért érzékelhető a halandói tökéletlen látásmód révén, mert az ellenkép alkotóan társul a viszonylagos tökéletlenséggel a térmozgásokban megjelenő idő és anyag viszonyokban.

7 Az Isten jelleme végtelenül emberfeletti; ennélfogva az ilyen isteniségi természetnek meg kell személyesülnie, úgy mint az isteni Fiakban, mielőtt azt az ember véges elméje hit révén egyáltalán megragadhatná.

4. AZ ISTEN MEGÉRTÉSE

1 Isten az egyetlen állandó, független és változatlan lény a világegyetemek teljes mindenségében, nincs semmi, ami számára kívül vagy rajta túl lenne, nincs múltja, sem pedig jövője. Isten célirányos energia (alko-

tó szellem) és abszolút akarat, és ezek önmagában-létezők és egyetemesek.

[2] Lévén, hogy Isten önmagában-létező, ezért abszolút független. Éppen az Isten azonossága alkotja a változás ellenpontját. „Én, az Úr, meg nem változom.” Isten változhatatlan; de amíg nem éritek el a paradicsomi osztályt, mindaddig nem is lesztek képesek megérteni még annak alapjait sem, hogy Isten miként megy át az egyszerűségből az összetettségbe, az azonosságból a változatosságba, a nyugalomból a mozgásba, a végtelenségből a végességbe, az isteniből az emberibe és az egységből a kettősségbe és a hármasegységbe. Hisz Isten képes módosítani az ő abszolútságának megnyilvánulásait, mert az isteni változhatatlanság nem je-

lent egyúttal mozdíthatatlanságot is; Istennek van akarata — ő *maga* akarat.

3 Isten az abszolút önmeghatározás lénye; e világegyetemi válaszoknak nincsenek határai, leszámítva azokat, amelyek önként vállaltak, és az ő szabad akaratú cselekedeteit csak azon isteni minőségjegyek és tökéletes magatartásformák korlátozzák, amelyek az ő örökkévaló természetének eredendő sajátjai. Ennélfogva Isten úgy viszonyul a világegyetemhez, mint a végleges jósággal és végtelen-teremtői szabad akarattal rendelkező lény.

4 Az Atya-Abszolút a teremtője a központi és tökéletes világegyetemnek, és ő az Atyja az összes többi Teremtőnek. A személyiséget, a jóságot és számos egyéb jegyet Is-

ten megoszt az emberrel és más lényekkel, viszont a végtelen akarat csakis az ő sajátja. Istent az ő alkotó cselekedeteiben csak az ő örökkévaló természetéből fakadó érzések és az ő végtelen bölcsességének parancsai korlátozzák. Isten személyesen csak azt választja, ami végtelenül tökéletes, s így választja a központi világegyetem fenséges tökéletességét; és miközben a Teremtő Fiak teljes mértékben osztoznak az ő isteniségében, sőt még az ő abszolútságának egyes szakaszaiban is, őket együttesen nem korlátozza az Atya végtelen akaratát irányító végleges bölcsesség. Ennélfogva a fiak Mihály-rendjébe tartozók esetében az alkotó szabad akarat még tevékenyebbé, teljesen istenivé és közel véglegessé, ha nem abszolúttá vá-

lik. Az Atya végtelen és örökkévaló, de az ő saját akaratán alapuló önkorlátozásának lehetőségét tagadók éppen az ő saját akaratán alapuló abszolútságának fogalmát tagadják.

5 ¶ Isten abszolútsága a világegyetemi valóságnak mind a hét szintjét áthatja. És ezen abszolút természet egésze annak a viszonynak az alanya, amely a Teremtő és annak világegyetemi teremtmény-családja között van. Talán pontosság jellemzi a háromsági igazságosságot a világegyetemek mindenségében, de az idő teremtményeihez fűződő kiterjedt családi kapcsolatában a világegyetemek Istenét *isteni érzés* vezérli. Először és utoljára — örökké — a végtelen Isten *Atya.* Engem úgy utasítottak, hogy az összes cím közül, mellyel őt megfelelően il-

lethetnénk, a teremtésösszesség Istenét úgy mutassam be, mint az Egyetemes Atyát.

6 Az Atya Istenben a szabad akarat szerint való cselekvést nem hatalom uralja, és nem is egyedül értelem vezérli; az isteni személyiség úgy határozható meg, mint amely szellemlényegű és amely a világegyetemek számára szeretetként nyilvánítja ki magát. Ennélfogva az Első Forrás és Középpont a világegyetemek teremtmény-személyiségeivel kialakított minden személyes kapcsolatában mindig és következetesen egy szerető Atya. Isten a szó legmagasabb rendű értelmében Atya. Örökké az isteni szeretet tökéletes eszményelvűsége hajtja, és e gyöngéd természet abban találja meg a legerősebb kifejeződési formáját és a legnagyobb mértékű

kielégülést, hogy szeret és hogy szeretik.

7 ¶ A tudományban Isten az Első Ok; a vallásban ő az egyetemes és szerető Atya; a bölcseletben ő az egyetlen lény, aki önmagától fogva létezik, akinek létezése egyetlen más lénytől sem függ, aki viszont a létezés valóságával jótékonyan felruház minden dolgot és minden egyéb teremtményt. De kinyilatkoztatás szükséges annak láttatásához, hogy a tudomány Első Oka és a bölcselet önmagától létező Egysége egyúttal a vallás, a teljes irgalom és a jóság Istene is, aki elkötelezett az ő földi gyermekei örök továbbélésének előmozdítása iránt.

8 A Végtelen fogalmáért könyörgünk, de az Isten tapasztalás-ideáját imádjuk, a bárhol és bármikor megmutatkozó azon képessé-

günket, hogy megragadhassuk az Istenségről alkotott legmagasabb rendű fogalmunk személyiségét és isteniségi tényezőit.

9 Egy győzedelmes emberi élet tudatossága a földön abban a teremtményi hitben fogan, mely vállalni meri a létezés minden egyes visszatérő mozzanatai által jelentett kihívást, amikor szembesülve az emberi korlátok szörnyű látványával megteszi a hűségnyilatkozatot, miszerint: Még ha én nem is vagyok képes ezt megtenni, él énbennem valaki, aki viszont igen, és aki meg is fogja tenni ezt, s ő a világegyetemek mindensége Atya-Abszolútjának része. És ez az „a győzedelem, amely legyőzi a világot, a ti hitetek.”

5. AZ ISTENRŐL ALKOTOTT TÉVESZMÉK

[1] A vallási hagyomány nem más, mint a letűnt korok Istent ismerő emberei által megszerzett tapasztalatok tökéletlenül megőrzött emléke, de az ilyen emlékek nem megbízható útmutatók a vallásos élethez, illetőleg nem megbízható ismereti alapok az Egyetemes Atyáról. Az ilyen ősi hitbéli meggyőződéseket minden esetben megmásította a hajdani ember hitregeteremtő voltának ténye.

[2] Az Isten természetét illető zűrzavar egyik legnagyobb forrása az Urantián annak következménye, hogy a szent könyveitek nem tudtak egyértelmű különbséget tenni a paradicsomi Háromság személyiségei között,

valamint a paradicsomi Istenség és a helyi világegyetemi teremtők és irányítók között. A papjaitok és látnokaitok, akik a múltban lezajlott megítéltetésekről csak részleges ismeretekkel rendelkeztek, képtelenek voltak világosan megkülönböztetni a Bolygóhercegeket, a Csillagrendszer Fejedelmeket, a Csillagvilági Atyákat, a Teremtő Fiakat, a Felsőbb-világegyetem Urait, a Legfelsőbb Lényt és az Egyetemes Atyát. Az alárendelt személyiségektől, mint például az élethordozóktól és különböző egyéb angyali rendbe tartozóktól érkezett üzenetek közül sokat a feljegyzéseitek úgy mutattak be, mint magától az Istentől jövőket. Az urantiai vallásos gondolkodásban még mindig keverednek az Istenség társszemélyiségei magával

az Egyetemes Atyával, úgy, hogy mindegyikükre egyazon megjelölés vonatkozik.

3 ¶ Az urantiai emberek tovább szenvednek a kezdetleges istenképek hatásától. Azokról az istenekről van szó, akik viharként tombolnak; akiknek haragjától a föld rázkódik és akik mérgükben lesújtják az embert; akik elégedetlenségüket úgy fejezik ki, hogy éhínséggel és árvizekkel sújtják az embereket — ezek a kezdetleges vallás istenei; ők nem azok az Istenek, akik a világegyetemekben élnek és kormányoznak. Az ilyen fogalmak azon idők emlékei, amikor az emberek azt feltételezték, hogy a világegyetemet ilyen képzelt istenek szeszélye irányítja és uralja. De a halandó ember most már kezdi megérteni, hogy a Legfelsőbb Terem-

tők és a Legfelsőbb Irányítók igazgatási elveit és gyakorlatát tekintve a viszonylagos törvény és rend teremtésrészében él.

4 ¶ Az a kezdetleges felfogás, hogy egy mérges Istent megbékítsenek, hogy egy megsértett Urat kiengeszteljenek, hogy az Istenség kegyét elnyerjék áldozatokon és vezeklésen, sőt akár véráldozaton keresztül is, egy teljesen gyerekes és kezdetleges vallást képvisel, olyan életfelfogást, mely a tudomány és az igazság felvilágosult korára érdemtelen. Az ilyen hitbéli meggyőződések a legnagyobb mértékben visszataszítóak a világegyetemekben szolgáló és uralkodó égi lények és isteni urak számára. Isten elleni nyílt támadásnak minősül azt hinni, úgy tartani vagy azt tanítani, hogy ártatlan vé-

rét kell ontani ahhoz, hogy az ő kegyét elnyerjük vagy hogy a képzelt isteni haragot magunkról elhárítsuk.

5 A héberek hitték, hogy „vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat.” Nem tudtak megszabadulni attól a régi és pogány felfogástól, hogy az Istenek csak a vér láttán engesztelhetők ki, habár Mózes tevékenysége valódi előrelépést hozott, amikor az emberáldozatot megtiltotta és annak helyébe, a gyermeteg beduin követőinek nehézkes felfogásában, állatok szertartásos feláldozását állította.

6 A paradicsomi Fiúnak a világotokon való megtestesülése egy bolygókorszak lezárulásához kapcsolódott; elkerülhetetlen volt, és nem azért vált szükségessé, hogy az Isten

kegyét valaki elnyerje. E megtestesülés történetesen a Teremtő Fiú végleges személyes cselekedete is volt abban a hosszú kalandban, melynek során kiérdemelte az ő világegyeteme feletti tapasztalati fennhatóságot. Mily szánalmas felfogása ez az Isten végtelen jellemének! E tanítás, mely szerint az ő atyai szíve oly zordan hideg és kemény lévén olyannyira érintetlen maradt a teremtményeinek szerencsétlenségei és nyomorúságai láttán, hogy az ő gyöngéd irgalma egészen addig nem nyilvánult meg, amíg végül meg nem látta az ő bűntelen Fiát a Kálvária keresztjén vérezni és meghalni!

7 De az Urantia lakosai meg fognak szabadulni az Egyetemes Atya természetével kapcsolatos ezen ősi hibáktól és pogány babo-

náktól. Az Istenről szóló igazság kinyilatkoztatása közeleg, és az emberi faj elkerülhetetlenül megismeri az Egyetemes Atyát az ő jellemének teljes szépségében és az ő sajátosságainak teljes szeretetteljességében, melyet oly csodálatosan mutatott be a Teremtő Fiú, aki úgy tartózkodott az Urantián, mint az Ember Fia és az Isten Fia.

8 [Közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos.]

5. ÍRÁS

ISTEN VISZONYA AZ EGYÉNHEZ

HA AZ ember véges elméje képtelen felfogni, hogy egy olyan nagy és fenséges Isten, mint az Egyetemes Atya miként képes a végtelen tökéletességű, örökkévaló lakóhelyéről leereszkedni annak érdekében, hogy az egyes ember-teremtmény barátjává legyen, akkor az ilyen véges értelem bízvást bízhat az isteni barátságban ama tény igazsága alapján, hogy az élő Isten egy tényleges szilánkja lakozik minden épelméjű és erkölcsileg tudatos urantiai halandó értelmes lényében. Az emberben lakozó Gondolatigazítók a paradicsomi Atya örök-

kéváló Istenségének részét képezik. Az embernek nem kell messzebb mennie e szellemi-valóság jelenlét lelki szemléléséből nyerhető saját belső tapasztalásánál ahhoz, hogy megtalálja Istent és hogy megpróbáljon vele közösséget teremteni.

2 Isten az örökkévaló természetének végtelenségét az ő hat abszolút mellérendelt társának lételvi valóságán keresztül szétosztotta, de bármikor közvetlen személyes kapcsolatot létesíthet bármely teremtésrésszel vagy a teremtés bármely szakaszával, illetőleg fajtájával az ő elő-személyes részeinek segítségén keresztül. És az örökkévaló Isten fenntartotta magának azt az előjogot is, hogy személyiséget adományozzon az isteni Teremtőknek és a világegyetemek min-

densége élő teremtményeinek, míg fenntartotta azt az előjogot is, hogy közvetlen és szülői kapcsolatot tarthasson fenn mindeme személyes lényekkel a személyiségkörön keresztül.

1. AZ ISTEN MEGKÖZELÍTÉSE

[1] A véges teremtménynek a végtelen Atya megközelítésére való képtelensége nem az Atya tartózkodása miatti, hanem a teremtett lények végessége és anyagi korlátjai miatti eredendő sajátság. A világegyetemi létezés szintjét tekintve a legfelsőbb személyiség és a teremtett értelmek legalacsonyabb rendű csoportjai közötti szellemi távolság mértéke felfoghatatlanul nagy. Ha az alacsonyrendű értelmeket lehetséges volna rögtön ma-

gának az Atyának a színe elé szállítani, akkor azt sem vennék észre, hogy ott jártak. Amott éppen úgy nem tudatosulna bennük az Egyetemes Atya jelenléte, ahogy ott, ahol most éppen vannak. A halandó ember útja véges-végtelen, mielőtt képes lesz állhatatosan és a lehetőségei határain belül az Egyetemes Atya paradicsomi jelenlétébe való biztos eljutáshoz segítségért folyamodni. Az embernek szellemileg sokszor át kell alakulnia, mielőtt képes lesz elérni azon szellemi látásmódot megteremtő síkot, mely képessé teszi arra, hogy a Hét Tökéletes Szellem akár egyikét is megláthassa.

2 Atyánk nem rejtőzködik; nem zárkózott el önkényesen. Az isteni bölcsesség erőforrásait mozgósította egy soha véget nem

érő erőfeszítéssel ahhoz, hogy megmutassa magát az ő világegyetemi területein élő gyermekeinek. Az ő fenséges szeretetével párosuló végtelen nemesség és kifejezhetetlen nagylelkűség arra készteti, hogy minden olyan teremtett lénnyel való társulás kialakítására vágyódjon, aki képes őt megérteni, szeretni és őhozzá közeledni; és ez alkotja a bennetek eredendően meglévő korlátokat, melyek elválaszthatatlanok a ti véges személyiségetektől és az anyagi létetektől, mely azt az időt és helyet, valamint azokat a körülményeket meghatározza, ahol, illetőleg amelyek közepette a halandói felemelkedési úti célotokat elérhetitek és a minden dolgok középpontjában az Atya színe elé állhattok.

3 ¶ Az Atya paradicsomi jelenlétének meg-

közelítéséhez előbb ugyan a szellemi fejlődés legmagasabb véges szintjeit is el kell érnetek, azonban örvendeznetek kelleme az Atya által adományozott szellemmel való közvetlen közösség megélésére mindig fennálló lehetőség felismerésében, mely szellem oly bensőséges kapcsolatban van a bensőtökben lévő lélekkel és a szellemivé lényegülő önnön valótokkal.

4 Az idő és tér teremtésrészeiben élő halandók az ösztönös és értelmi képességeiket tekintve nagyban különbözhetnek, élhetnek olyan környezetben, mely különlegesen kedvező feltételeket biztosít a társadalmi haladásra és az erkölcsi fejlődésre, vagy éppen szenvedhetnek a műveltségbeli fejlődéshez szükséges majd minden emberi

segítség hiányától és attól, hogy a polgárosodás folyamataiban az elvárt előrelépés feltételei hiányoznak; de a felemelkedési létpályán a szellemi fejlődés lehetőségei mindenki számára egyenlően biztosítottak; a szellemi rálátás és a mindenségrendi jelentéstartalmak egyre magasabb síkjai az evolúciós világokon uralkodó, eltérő anyagi környezetből eredő minden ilyen társadalmi-erkölcsi különbségtől meglehetősen függetlenül elérhetők.

5 Bármennyire is különbözők az urantiai halandók az ő értelmi, társadalmi, gazdasági, sőt erkölcsi fejlődési esélyeiket és adottságaikat tekintve, ne felejtsétek, hogy a szellemi képességeik egységesek és egyediek. Mindannyian az Atyától származó aján-

dék ugyanazon isteni jelenlétét élvezik, és mindannyian egyenlő jogokkal bírnak ahhoz, hogy bensőséges személyes közösséget hozzanak létre e bennük lakozó, isteni eredetű szellemmel, sőt mindannyian egyaránt választhatnak, hogy elfogadják e Titkos Nevelők egységes szellemi vezetését.

6 ¶ Ha a halandó ember szellemi indíttatása őszinte, és fenntartások nélkül az Atya akarata megcselekedésének szentelte magát, akkor, lévén oly bizonyosan és hatékonyan felruháztatott szellemileg a benne lakozó és isteni Igazító révén, abban az egyéni tapasztalásban bizonyosan a sajátjává tudja tenni az Isten ismeretének magasztos tudatosságát és azt a fenséges megnyugvást, hogy a túlélés az Isten megtalálásából, mint cél-

ból következik azon fokozatos tapasztalás révén, hogy maga is egyre inkább olyanná válik, mint ő.

7 Az emberben szellemileg ott lakozik egy túlélő Gondolatigazító. Ha egy ilyen emberi elme késztetése őszinte és szellemi, ha egy ilyen emberi lélek vágyik arra, hogy megismerje Istent és olyanná legyen mint ő, ha őszintén végre akarja hajtani az Atya akaratát, akkor nincs olyan, a halandói fogyatékosságokkal összefüggő ellenható befolyás, sem olyan, a lehetőségek kölcsönhatásából eredő együttható erő, mely képes lenne megakadályozni az ilyen istenmód serkentett lelket abban, hogy a Paradicsom kapuihoz bizonyosan feljusson.

8 Az Atya azt kívánja minden teremtmé-

nyétől, hogy személyes közösséget alkosson ővele. A Paradicsomon fenntart egy helyet, ahová várja mindazokat, akiknek túlélési besorolása és szellemi természete az odajutást lehetővé teszi. Ennélfogva most és mindörökre tegyétek az életfelfogásotok részévé: Mindegyikőtök számára és mindannyiunk számára Isten megközelíthető, az Atya elérhető, az út nyitva áll; az isteni szeretet erői és az isteni irányítás módjai és eszközei mind összekapcsolódnak annak érdekében, hogy lehetővé tegyék minden világegyetem minden arra érdemes értelme számára az Egyetemes Atya paradicsomi jelenlétéhez való eljutást.

9 Az a tény, hogy az Isten elérése igen sok időt vesz igénybe, még nem teszi kevésbé

valóságossá a Végtelen jelenlétét és személyiségét. Felemelkedésetek a hét felsőbbvilágegyetem körének része, és bár e kört számtalanszor bejárjátok, joggal várhatjátok el, hogy szellemileg és a besorolásotokat tekintve egyre beljebb kerüljetek. Bízhattok abban, hogy szféráról szférára visznek benneteket, a külső köröktől egyre beljebb, a belső kör felé közelítve, és egy nap, s ebben ne kételkedjetek, ott fogtok állni az isteni és központi jelenlétben és látni fogjátok őt, jelképes értelemben, szemtől szemben. Ez pusztán a tényleges és szigorúan valóságos szellemi szintek elérésének kérdése; és e szellemi szinteket elérheti bármely lény, akibe Titkos Nevelő költözött, és aki ezt követően örökre eggyé kapcsolódott azzal a Gon-

dolatigazítóval.

10 ¶ Az Atya nem rejtőzködik szellemi értelemben, viszont számos teremtménye saját tudatos döntéseinek ködébe burkolózik és eddig az ő és az ő Fia szellemének közösségétől távol tartotta magát azáltal, hogy saját tévelygése útját választotta, és hogy a másokat semmibe vevő elméje és nem-szellemi természete öntudatosságának kiélésébe merült.

11 A halandó ember közel kerülhet Istenhez és többször el is hagyhatja az isteni akaratot mindaddig, amíg a választás lehetőségét a kezében tartja. Az ember végső bukása addig nem válik bizonyossá, míg el nem veszíti a választás lehetőségét afölött, hogy az Atya akaratát teljesítse. Az Atya szíve so-

hasem zárul be az ő gyermekeitől jövő igények és kérelmek előtt. Gyermekei csak akkor zárják be szívüket mindörökre az Atya vonzereje elől, amikor véglegesen és mindörökre elveszítik a vágyat arra, hogy az ő isteni akaratát cselekedjék — hogy megismerjék őt és hogy olyanok legyenek mint ő. Az ember örök végzete hasonlóképpen akkor válik biztosítottá, amint az Igazítóval való eggyé kapcsolódás a világegyetem számára kinyilvánítja, hogy az adott felemelkedő lény meghozta azt a végleges és visszavonhatatlan döntést, hogy az Atya akarata szerint kíván élni.

12 A nagy Isten közvetlen kapcsolatot létesít a halandó emberrel és neki adja az ő végtelen és örökkévaló és felfoghatatlan sajátlé-

nyegének egy részét azért, hogy az emberben éljen és őbenne lakozzon. Isten örök kalandra szövetkezett az emberrel. Ha engedtek a bennetek élő és körülöttetek lévő szellemi erők iránymutatásának, akkor nem véthetitek el a felsőbb végzetet, melyet egy szerető Isten hozott létre úgy, mint a tér evolúciós világaiból jövő, felemelkedő teremtményei szeme előtt lebegő világegyetemi célt.

2. AZ ISTEN JELENLÉTE

[1] A Végtelen fizikai jelenléte az anyagi világegyetem valósága. Az Istenség elme-jelenlétét az egyéni értelmi tapasztalás és az evolúciós személyiségszint szükségszerűen meghatározza. Az Isteniség szellemi jelen-

léte a világegyetemben szükségszerűen különböző. Ezt a szellemi felfogóképesség, valamint az határozza meg, hogy a teremtmény milyen mértékben szentelte akaratát annak, hogy az isteni akarat szerint cselekedjen.

[2] Isten ott él minden, szellemtől született fiában. A paradicsomi Fiak mindig is bejáratosak az Isten színéhez, „az Atya jobbjához”, és az ő minden teremtmény-személyisége megtérhet az „Atya kebelére”. Ez az ő személyiségkörére utal, vagyis az Egyetemes Atyával bármikor, bárhol és bárhogyan kapcsolatba léphetnek, vagy egyéb módon személyes, öntudatos kapcsolatot és közösséget alakíthatnak ki vele, akár a központi teremtésrészben, akár valamely egyéb kijelölt he-

lyen, s így akár a Paradicsom hét szent szférájának egyikén is.

3 Az isteni jelenlét azonban a természetben vagy még inkább az Istent ismerő halandók életében sehol sem fedezhető fel oly teljesen és oly bizonyossággal, mint abban a próbaközösségben, melyet a bennetek lakozó Titkos Nevelővel, a paradicsomi Gondolatigazítóval alakítotok ki. Mekkora hiba azt képzelni, hogy Isten messzi az egekben van, mikor az Egyetemes Atya szelleme a ti saját elmétekben él!

4 ¶ A bennetek lakozó Isten-szilánk az oka annak, hogy az Igazító szellemi vezetésével egyre jobb összhangot találva bízhattok abban, hogy nagyobb mértékben érzékelitek majd azon egyéb szellemi hatások jelenlé-

tét és átalakító erőterét, melyek körülvesznek benneteket és hatnak rátok, de amelyek nem szerves részetekként fejtik ki hatásukat. Az a tény, hogy értelmileg nem vagytok tudatában az Igazítóval való szoros és bensőséges kapcsolatnak, még a legkevésbé sem cáfol egy ilyen fennkölt tapasztalást. Az isteni Igazítóval való testvériesség bizonyítéka teljes egészében azon szellemgyümölcsök természetében és mennyiségében áll, melyek az egyéni hívő élettapasztalatában teremnek. „Az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket.”

5 A halandó ember szerény mértékben szellemiesült anyagi elméjének túlságosan bonyolult dolog az olyan isteni entitások, mint a paradicsomi Igazítók szellemtevé-

kenységeit észlelhető tudatossággal megtapasztalni. Amint a közös elmének és az Igazító-teremtésrésznek a lelke egyre inkább létezővé válik, egyúttal kifejlődik a lélektudatosságnak egy új szakasza is, mely képes a Titkos Nevelő jelenlétet megtapasztalni és képes az ő szellemi útmutatásait és egyéb anyagfeletti tevékenységeit felismerni.

6 Az Igazítóval való közösség teljes körű megtapasztalása erkölcsi rangot, elmei készteté és szellemi tapasztalást jelent. Az ilyen eredmény ön-kiteljesítése főként, bár nem kizárólagosan, a lélektudatosság területeire korlátozódik, viszont annak bizonyítékai a küszöbön állnak és szellemgyümölcs-megnyilvánulásokban bővelkednek minden ilyen belső-szellemi kapcsola-

tot létesített lény életében.

3. IGAZ ISTENIMÁDAT

[1] Jóllehet a paradicsomi Istenségek világegyetemi nézőpontból egynek minősülnek, de az olyan lényekkel való szellemi viszonyaikban, mint amilyenek az Urantián lakók, ők egyúttal három élesen elkülönülő személyt alkotnak. Különbséget kell tenni az Istenségek között a személyes megkeresésük, a közösség és az egyéb bensőséges kapcsolatok tekintetében. A legfelsőbb értelemben az Egyetemes Atyát imádjuk és csakis őt. Igaz, hogy imádhatjuk és imádjuk is az Atyát, mint aki az ő Teremtő Fiában megnyilvánult, de közvetve vagy közvetlenül az Atya az, akit imádunk és akit rajongva sze-

retünk.

[2] Mindenféle kérelem az Örökkévaló Fiú területéhez és a Fiú szellemi szervezetéhez tartozik. Az imák, minden szertartásos közlés, minden, kivéve az Egyetemes Atya iránti rajongást és imádatot, ténylegesen a helyi világegyetemet érintő dolgok; ezek rendszerint nem lépnek ki a Teremtő Fiú hatáskörébe tartozó területről. Viszont az istenimádat kétségkívül a Teremtő személyéhez kötődik és továbbítódik, mégpedig az Atya személyiségköre működésének eredményeképpen. Hisszük továbbá, hogy az Igazító-lakta teremtmény hódolatának fogadására az Atya szellem-jelenléte révén kerül sor. Hatalmas mennyiségű bizonyíték áll rendelkezésre e meggyőződésünk alátámasztá-

sához, és tudom, hogy az Atya-szilánkok minden rendjének felhatalmazása van arra, hogy halandó társuk őszintén kinyilvánított imádatát elfogadásra az Egyetemes Atya jelenlétéhez továbbítsák. Az Igazítók kétségkívül igénybe vesznek közvetlen elő-személyes érintkezési csatornákat is az Istennel való kapcsolatba lépéshez, és hasonlóképpen arra is képesek, hogy igénybe vegyék az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációs köreit.

3 Az istenimádat saját magáért való; az ima viszont az ön- vagy teremtményérdek valamely elemét testesíti meg; ez a nagy különbség az istenimádat és az ima között. Az igaz istenimádatban egyáltalán semmiféle önös kérés vagy egyéb személyes érdek sincs; egyszerűen azért imádjuk Istent, ami-

ért őt olyannak fogjuk fel amilyen. Az istenimádatban semmit sem kérünk és semmit sem várunk el. Nem azért imádjuk az Atyát, mert bármit is remélünk e hódolat eredményeképpen; áhítattal adózunk és imádjuk őt, ami olyan, mint valami természetes és önkéntelen válasz, melyet az Atya páratlan személyiségének elismerése vált ki bennünk, s oka továbbá az ő szeretni való természete és imádni való sajátosságainak összessége.

4 Abban a pillanatban, amint az önös érdek valamely eleme behatol az imádatba, akkor a pillanatnyi áhítat istenimádatból imává alakul, és közelebbről az Örökkévaló Fiú és a Teremtő Fiú személye felé kell irányulnia. Viszont a gyakorlati vallásos tapasztalásban nem lelhető fel olyan ok, hogy az imát

miért ne lehetne igaz istenimádat részeként az Atya Istennek címezni.

5 A mindennapi életetek gyakorlati kérdéseivel foglalkozva a Harmadik Forrásból és Középpontból származó szellemszemélyiségek kezében vagytok; az Együttes Cselekvő közvetítőivel működtök együtt. A helyzet tehát a következő: Istent imádjátok; a Fiúhoz imádkoztok és övele alkottok közösséget; és a földön való tartózkodásotok részleteit a világotokon és szerte a világegyetemben működő Végtelen Szellem értelmeihez kapcsolódva dolgozzátok ki.

6 ¶ A Teremtő vagy Fejedelemfiak, akik a helyi világegyetemek végzete fölött uralkodnak, az Egyetemes Atyát és a paradicsomi Örökkévaló Fiút egyaránt helyettesítik.

Ezek a Világegyetemi Fiak az Atya nevében fogadják az imádatot és hallgatják meg a kérelmezők által átadott kérelmeket szerte a saját teremtésrészeikben. A helyi világegyetem gyermekei számára a Mihály Fiú, gyakorlatilag, Isten. Ő az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú helyi világegyetemi megszemélyesülése. A Végtelen Szellem a Világegyetemi Szellemeken, a paradicsomi Teremtő Fiak irányító- és teremtőtársain keresztül tart fenn személyes kapcsolatot e területek gyermekeivel.

7 ¶ Az őszinte istenimádat az emberi személyiség mindazon erőinek mozgósítását jelenti, melyek a kifejlődő lélek befolyása alatt állnak és amelyek feletti rendelkezéshez a halandóval társult Gondolatigazító isteni

iránymutatást ad. A korlátolt anyagi elme sohasem lesz képes magas szinten tudatosítani az igaz istenimádat valódi jelentőségét. Az istenimádati tapasztalás valóságának értelmezésekor az embert leginkább az befolyásolja, hogy a saját kifejlődő halhatatlan lelke milyen fejlődési állapotban van. A lélek szellemi növekedése az értelmi öntudatosság szintjétől teljesen függetlenül megy végbe.

8 Az istenimádati tapasztalás abban a magasztos kísérletben áll, melyet az emberrel eljegyzett Igazító tesz arra, hogy az isteni Atyával közölje az emberi lélek kifejezhetetlen vágyódását és elmondhatatlan igényét — ez az Isten-kereső halandói elme és az Istent kinyilatkoztató halhatatlan Igazító kö-

zös alkotása. Az istenimádat ennélfogva az anyagi elmének azon cselekedete, mellyel jóváhagyja a szellemivé váló sajátlényegének azon kísérletét (a vele társult szellem útmutatásai szerint), hogy úgy érintkezzen Istennel, mint az Egyetemes Atya hű fia. A halandói elme egyetértését adja az istenimádathoz; a halhatatlan lélek törekszik az istenimádatra és megindítja azt; az isteni Igazító jelenléte a halandói elme és a kifejlődő halhatatlan lélek részéről az ilyen istenimádatot vezeti. Az igaz istenimádat végső soron négy mindenségrendi síkon megjelenő tapasztalássá válik: az értelmi, a morontiai, a szellemi és a személyes síkon — az elme, a lélek és a szellem tudatosságában, valamint

ezek személyiségben való egyesülésében.

4. ISTEN A VALLÁSBAN

[1] Az evolúciós vallások erkölcsisége a félelem ösztönző ereje révén *hajtja előre* az embert az Isten megtalálásának útján. A kinyilatkoztatáson alapuló vallások a szeretet Istenének keresésére *csábítják* az embereket, mert az emberek olyanok akarnak lenni, mint ő. De a vallás nem pusztán a „teljes függőség” és a „biztos túlélés” közömbös érzete; a vallás egyfajta élő és erőteljes megtapasztalása az emberiség szolgálatára épülő isteniségi előrehaladásnak.

[2] Az igaz vallás nagy és közvetlen szolgálata nem más, mint szilárd egység megteremtése az emberi tapasztalásban, tartós béke és mély megnyugvás. Az ősi embernél

még a többistenhit is a kialakuló istenségkép viszonylagos egyesítését szolgálja; a többistenhit nem más, mint a kialakulóban lévő egyistenhit. Az Istent előbb-utóbb úgy fogják értelmezni, mint az értékek valóságát, a jelentéstartalmak lényegét és az igazság létét.

[3] Isten nemcsak a végzet megalkotója; ő *maga* az ember örökkévaló célállomása. Az összes nemvallásos emberi tevékenység a sajátlényeg torz szolgálatába igyekszik állítani a világegyetemet; az igazán vallásos egyén igyekszik azonosítani magát a világegyetemmel, majd pedig ezen egyesített sajátlényegnek olyan tevékenységeket szab meg, melyekkel az ő világegyetemi családjába tartozó emberi és emberfeletti lénytársainak

szolgálatára lehet.

4 ¶ A bölcselet és a művészet területei beékelődnek az ember önnön valójának nem vallási és vallási tevékenységei közé. A művészeten és a bölcseleten keresztül az anyagi-elméjű ember belemerül az örökkévaló jelentéstartalmak szellemi valóságainak és világegyetemi értékeinek szemlélésébe.

5 ¶ Minden vallás tanítja az Istenség imádatát és az emberi üdvözülés valamiféle hittételét. A buddhista vallás a szenvedéstől való megszabadulást, véget nem érő békét ígér; a zsidó vallás a nehézségektől való megszabadulást, pártatlanságra épülő jóléte t ígér; a görög vallás megszabadulást ígért az összehangzáshiánytól, a rútságtól a szépség felismerésén keresztül; a kereszténység

a bűntől való megszabadulást ígéri, valamint szentséget; a mohamedán vallás megszabadulást nyújt a zsidó és a keresztény vallás merev erkölcsi szabályaitól. Jézus vallása *magában* üdvözülést jelent az ember önnön valójától, megszabadulást az időben és az örökkévalóságban való teremtményi elszigeteltség rossz dolgaitól.

6 A héberek vallásukat a jóságra alapították; a görögök a szépségre; mindkét vallás az igazságot kereste. Jézus a szeretet Istenét nyilvánította ki, és a szeretet magába foglal minden igazságot, szépséget és jóságot.

7 A zoroaszterieknek erkölcsi vallásuk volt; a hinduknak pedig a létező dolgok bölcseletéhez kapcsolódó; a konfuciánusok vallása az erkölcstan volt. Jézus a *szolgálat* vallá-

sát élte. Mindeme vallások értékesek annyiban, hogy valódi közeledést mutatnak Jézus vallásához. A vallás rendeltetése az, hogy mindazon dolgok szellemi egyesítő valóságává váljon, amelyek az emberi tapasztalásban jók, szépek és igazak.

8 A görög vallás egyik jelmondata az „Ismerd meg önmagad”; a héberek tanításaik középpontjába az „Ismerd meg Istenedet” jelmondatot állították; a keresztények egyik evangéliumának rendelése az „Úr Jézus Krisztus megismerése”; Jézus azt a jó hírt hirdette, hogy „ismerd meg Istent, és magadat, mint Isten fiát”. A vallás célját másként meghatározó eme fogalmak szabják meg az egyén magatartásformáját a különféle élethelyzetekben és sejtetik az iste-

nimádat mélységét és az egyén személyes imádkozási szokásainak természetét. Bármely vallás szellemi állapota meghatározható a vallásbeli imák természete révén.

9 ¶ A féligember és féltékeny Isten fogalma szükségszerű átmenet a többistenhit és a magasztos egyistenhit között. A fennkölt emberszerű jelleg a tisztán evolúciós vallás legmagasabb elérhető szintje. A kereszténység az emberszerűség fogalmát az emberi eszménykép szintjéről a megdicsőült Krisztus személyének érzékfeletti és isteni fogalmi szintjére emelte. És ez az ember által valaha is felfogható legmagasabb szintű emberszerűség.

10 ¶ A keresztény istenkép egyfajta kísérlet három tanítás egyesítésére:

11 1. *A héber felfogás* — Isten, mint az erkölcsi értékek védelmezője, egy pártatlan Isten.

12 2. *A görög felfogás* — Isten, mint egyesítő, a bölcsesség Istene.

13 3. *A jézusi felfogás* — Isten, mint élő barát, szerető Atya, az isteni jelenlét.

14 ¶ Ennélfogva nyilvánvaló, hogy az összetett keresztény istentan nagy nehézségekkel találja szemben magát akkor, amikor a következetesség igényének meg akar felelni. E nehézséget fokozza az a tény, hogy a korai kereszténység tantételei alapvetően három különböző személy tapasztalatain alapultak: az alexandriai Filó, a názáreti Jézus és a tárzusi Pál személyes tapasztalatain.

15 ¶ Jézus vallási életének tanulmányozásakor tekintsétek őt igenlő felfogásúan. Ne

foglalkozzatok túl sokat az ő bűntelenségével, se az ő pártatlanságával, az általa teljesített szeretetteli szolgálattal. Jézus a mennyei Atya héber fogalmában foglalt tétlen szeretetet emelte egy olyan, magasabb rendű, *tevékeny* és teremtmény-szerető Isten ragaszkodásának szintjére, mely Isten minden egyén Atyja, még a rossztevőké is.

5. AZ ISTEN-TUDAT

1 Az erkölcsiség eredete az öntudat okában keresendő; ez állatfeletti, de teljes mértékben evolúciós. Az emberi evolúció a lefolyásában magával hoz minden képességet, mely megelőzi az Igazítók alászállását és az Igazság Szellemének kiáradását. Azonban az erkölcsi szintek elérése nem szaba-

dítja meg az embert a halandó lét valós küzdelmeitől. Az ember fizikai környezetének velejárója a létharc; a társadalmi körülmények erkölcstani igazodást követelnek meg az embertől; az erkölcsi helyzetek a legfelsőbb rendű erkölcsi ítélet meghozatalát kényszerítik ki; a szellemi tapasztalás (Isten megismerése) megköveteli az embertől, hogy találja meg őt és őszintén törekedjen arra, hogy olyanná váljon mint ő.

[2] A vallás nem a tudomány tényein, a társadalmi kötelezettségeken, a bölcselet alapvetésein vagy az erkölcsi kötelességeken alapul. A vallás az ember által az élethelyzetekre adott válasz önálló területe, és mindig tetten érhető az emberi fejlődés összes, az erkölcsi síkon túllépő szakaszában. A vallás

áthathatja az értékek felismerésének és a világegyetemi társlét örömének mind a négy szintjét: az önfenntartás fizikai vagy anyagi szintjét; a testvériség közösségi vagy érzelmi szintjét; az értelem erkölcsi vagy kötelességszintjét; s a világegyetemi testvériség tudatosságának szellemi szintjét az istenimádaton keresztül.

3 A tények után kutató tudós úgy tekint Istenre, mint az Első Okra, az erő Istenére. Az érzelmi beállítottságú művész úgy látja Istent, mint szépségeszményt, a szépségtan Istenét. Az okokat kereső bölcselő néha hajlamos úgy beállítani Istent, mint egyetemes egységet, sőt mint minden-isten tani Istenséget. A hívő ember egy olyan Istenben hisz, aki segíti a túlélést, aki az Atya a mennyben,

a szeretet Istene.

4 ¶ Az erkölcsös viselkedés mindig előzménye a kifejlődő vallásnak és részben még a kinyilatkoztatott vallásnak is, de sohasem előzménye a teljes vallásos tapasztalásnak. A társadalmi szolgálat az erkölcsös gondolkodás és a vallásos élet eredménye. Az erkölcsiség élőlénytani értelemben nem vezet el a vallásos tapasztalás felsőbb szellemi szintjeihez. Az elvont szépség imádása nem azonos az Isten imádásával; a természet magasztalása vagy az egységnek való hódolás ugyancsak nem azonos az Isten imádatával.

5 Az evolúciós vallás a tudomány, a művészet és a bölcselet szülőanyja, mely az embert felemelte arra a szintre, hogy képes legyen megérteni a kinyilatkoztatott vallást, beleértve az Igazító-adományt és az Igazság

Szellemének eljövetelét. Az emberi létezés evolúciós képe a vallással kezdődik és azzal fejeződik be, jóllehet e két véglet vallási jellegében igencsak eltérő, lévén az egyik evolúciós és élőlénytani, a másik pedig kinyilatkoztatáson alapuló és rendszeres időközönként megjelenő. És így a vallás, bár az ember számára szokványos és természetes, egyúttal szabadon választható. Az embernek nem kell akarata ellenére vallásossá lennie.

6 ¶ A vallásos tapasztalást, lévén az lényegében szellemi természetű, az anyagi elme sohasem képes teljesen megérteni; vagyis az istentan rendeltetését, a valláslélektant sem. Az emberi istenfelfogás alapvető tantétele a véges felfogóképességben látszólagos képtelenséget támaszt. Az emberi oktan és a vé-

ges ész gyakorlatilag képtelen megtalálni az összhangot az isteni bennmaradóság, vagyis az Istennek a minden egyénben jelenvalósága és az ő részükként való léte, valamint az Isten érzékfelettiségének felfogása, vagyis a világegyetemek mindensége feletti isteni uralom között. E két alapvető istenségképet a személyes Isten érzékfeletti voltát leíró fogalom hit révén való megragadásában, valamint az ezen Isten szilánkja emberben lakozó jelenlétének megértésében kell egyesíteni annak érdekében, hogy az értelmes istenimádat igazolható legyen és hogy a személyiség túlélésének reménye is megerősítést nyerjen. A vallási nehézségek és látszólagos képtelenségek abból a tényből erednek, hogy a vallási valóságok a halandói értelmi

felfogóképességet messze meghaladják.

7 ¶ A halandó ember három nagy megelégedést talál a vallásos tapasztalásban, még a földön átmenetileg eltöltött idő alatt is:

8 1. *Értelmileg* megelégedést nyer egy egyesítettebb emberi tudatosságban.

9 2. *Bölcseletileg* eljut az erkölcsi értékekről alkotott eszményképeinek igazolásához.

10 3. *Szellemileg* gyarapodik az isteni társaság megtapasztalásában, az igaz istenimádattal járó szellemi megelégedésben.

11 ¶ Az Isten-tudat, ahogy azt a teremtésrészekben kifejlődő halandó megtapasztalja, szükségképpen három változó tényezőből tevődik össze, a valóság megértésének három különböző szintjéből. Először is itt van az elme-tudatosság — az Isten *ideájának*

megértése. Ezt követi a lélek-tudatosság — az Istenről alkotott *eszménykép* megértése. Végül pedig a nyiladozó szellem-tudatosság — az Isten *szellemvalóságának* megértése. Az Isten megértéséhez szükséges e tényezők egyesítése révén, függetlenül annak tökéletlenségétől, a halandói személyiség mindig lefedi az összes tudatos szintet az Isten *személyiségének* megértésével. Ama halandókban, akik felvétettek a Végleges Testületbe, mindez egyszer majd elvezet az Isten *felsőségének* megértéséhez, és később elvezethet az Isten *véglegességének* megértéséhez is, mely a paradicsomi Atya abszonit jellegű, felső-tudatosságának egy szakasza.

12 Az Isten-tudat megtapasztalása nemzedékről nemzedékre ugyanaz marad, viszont

az Istenről alkotott bölcseleti fogalmaknak és hittudományi meghatározásoknak az emberi tudás minden egyes fejlődési korszakával változniuk *kell.* Az Isten ismerete, a vallásos tudatosság világegyetemi valóság, de nem mindegy, hogy a vallásos tapasztalás mennyire érvényes (valóságos), annak önként alá kell vetnie magát értelmes bírálatnak és ésszerű bölcseleti értelmezésnek; nem szabad elkülönülésre törekednie az emberi tapasztalás teljességén belül.

13 ¶ A személyiség örök továbbélése teljes mértékben a halandói elme választásától függ, melynek döntése meghatározza a halhatatlan lélek túlélési esélyét. Amikor az elme hiszi Istent és a lélek ismeri Istent, és amikor az Igazító támogatásával mind

együtt *vágynak* Istenre, akkor válik a túlélés bizonyossá. Sem a korlátolt értelem, sem a képzettség hiánya, sem a műveltségbeli szegénység vagy a romló társadalmi helyzet, sőt még az alacsony emberi erkölcsi értékrend (mely az oktatási, műveltségi és társadalmi előnyök szerencsétlen okokból előálló hiányából fakad) sem képes érvényteleníteni az isteni szellem jelenlétét az ilyen szerencsétlen és emberi mivoltukban fogyatékos, de hívő egyénekben. A Titkos Nevelő jelenléte az emberben lehetővé teszi és egyúttal biztosítja a halhatatlan lélek növekedési és túlélési esélyét.

[14] A halandó szülők nemzőképessége nem az ő képzettségi, műveltségi, társadalmi vagy gazdasági helyzetükön alapul. A szülői

tényezők természetes körülmények közötti egyesülése bőven elégséges az utódnemzéshez. Az emberi elme azon képessége, hogy érzékeli a jót és a rosszat, valamint hogy rendelkezik az istenimádat képességével, tehát mindez az isteni Igazítóval egyesülve egyúttal az összes szükséges feltétel ahhoz, hogy e halandóban megindulj on az ő, túlélési sajátságokkal bíró, halhatatlan lelkének kialakulása, valamint annak előrehaladása, ha az ilyen, szellemmel felruházott egyén keresi Istent és őszintén vágyik arra, hogy olyanná váljon mint ő, ha őszintén választja a mennyei Atya akaratának megcselekedését.

6. A SZEMÉLYISÉG ISTENE

[1] Az Egyetemes Atya a személyiségek Istene. A világegyetemi személyiség területének

középpontja és széle az Egyetemes Atyában van, mely terület a személyiségi besorolású, legalacsonyabb rendű, halandó és anyagi teremtményektől a teremtői tisztű és isteni besorolású, legmagasabb rangú személyekig terjed. Az Atya Isten a minden személyiség adományozója és megőrzője. És a paradicsomi Atya hasonlóképpen a végzete mindazon véges személyiségeknek, akik az isteni akarat megcselekedését őszintén választják, akik szeretik Istent és olyanná akarnak válni, mint ő.

[2] ¶ A személyiség a világegyetemek egyik megoldatlan rejtélye. Képesek vagyunk megfelelő fogalmat alkotni a különféle rendű és szintű személyiségek kialakulásában szerepet játszó tényezőkről, de nem teljesen

értjük magának a személyiségnek a valódi természetét. Világosan látjuk azon számos tényezőt, melyek együttesen az emberi személyiséget hordozzák, de nem teljesen értjük az ilyen véges személyiség természetét és jelentőségét.

[3] Személyiség minden olyan teremtményben magvában létezik, mely teremtmény rendelkezik olyan elmeadottsággal, amely az öntudattól mint legalsóbb szinttől az Isten-tudatig, mint legfelsőbb szintig terjedhet. Azonban az elmeadottság egyedül még nem személyiség, és nem is szellem vagy fizikai energia. A személyiség az a sajátosság és érték a mindenségrendi valóságban, melyet kizárólag az Atya Isten adományoz az anyag, az elme és a szellem társított és

összehangolt energiáiból álló ezen élő rendszereknek. A fokozatos fejlődés sem azonos a személyiséggel. A személyiség lehet anyagi vagy szellemi lényegű, de vagy van személyiség vagy nincs személyiség. A személyestől-különböző sohasem éri el a személyes szintjét, hacsaknem a paradicsomi Atya közvetlen cselekedete révén.

4 A személyiségadományozás az Egyetemes Atya kizárólagos működése, vagyis az élő energiarendszerek megszemélyesítése, melyeket felruház a viszonylagos alkotó tudatosság és annak szabad akaratú irányításának sajátosságaival. Az Atya Istenen kívüli forrásból nem ered személyiség, és az Atya Istenen kívül nem létezik személyiség. Az emberi sajátlényeg alapvető sajá-

tosságait, csakúgy mint az emberi személyiség tiszta Igazító-magját az Egyetemes Atya a mindenségrendi segédkezés kizárólagos személyes területén való tevékenykedése során adományozza.

5 ¶ Az elő-személyes besorolású Igazítók számos különböző válfajú halandó teremtménybe költöznek, így biztosítva, hogy e lények a halandói halált túlélhessék, és a végleges szellem-fejlődési lehetőséggel rendelkező morontia teremtményekként személyesüljenek meg. Ezért, amikor a személyiséggel felruházott ilyen teremtmény-elmébe az örökkévaló Isten szellemének egy szilánkja, a személyes Atya elő-személyes adománya beköltözik, akkor jut e véges személyiség az isteni és az örökkévaló lehetőségé-

nek birtokába, és joggal vágyakozhat a Véglegessel rokon végzetre, sőt még az Abszolút elérésére is megalapozottan törekedhet.

6 Az isteni személyiség megszerzésére való képesség az elő-személyes Igazító sajátja; az emberi személyiség megszerzésére való képesség pedig eredendően az emberi lény mindenségrendi-elmével való felruházottságában rejlik. Viszont a halandó ember élményelvi személyisége nem figyelhető meg tevékeny és működési valóságként mindaddig, amíg a halandó teremtmény anyagi élethordozóját meg nem ragadta az Egyetemes Atya felszabadító istenisége, melyet aztán mint öntudatos és (viszonylag) önálló és magateremtő személyiséget bocsátott a tapasztalás vizére. Az anyagi sajátlényeg iga-

zán és *korlátlanul személyes.*

7 ¶ Az anyagi sajátlényegnek van személyisége és önazonossága, időbeli önazonossága; az elő-személyes szellem-Igazítónak szintén van önazonossága, örökkévaló önazonossága. Ezen anyagi személyiség és e szellem elő-személyiség képes úgy egyesíteni alkotó sajátosságaikat, hogy létrehozzák a halhatatlan lélek túlélő önazonosságát.

8 Miután így gondoskodott a halhatatlan lélek növekedéséről és megszabadította az ember benső valóját a megelőző okozati viszonytól való teljes függőség jelentette korlátoktól, az Atya félreáll az ember útjából. Most, hogy az ember megszabadult az okozati viszony jelentette válaszok korlátaitól (legalábbis az örök végzet tekintetében), és

lehetőséget teremtettek az ő halhatatlan sajátlényegének, a léleknek a növekedésére, már csak magára az emberre vár, hogy akarja vagy megakadályozza ennek a túlélő és örökkévaló sajátlényegnek a megteremtését, mely választás szerint az övé. A világegyetemek széles mindenségében egyetlen lény, erő, teremtő vagy segítő sem csorbíthatja semmilyen mértékben a halandói szabad akarat teljes önállóságát, amint az a teremtményi választásban gyakorolható, a választással élő halandó lény személyiségének örök végzete terén. Ami pedig az örök továbbélést illeti, Isten elrendelte az anyagi és halandói akarat függetlenségét, és e parancsa végérvényű.

9 ¶ A teremtmény-személyiség adományo-

zása viszonylagos megszabadulást biztosít a megelőző okozati viszonyra adott szolgai válaszadástól, és minden ilyen erkölcsi lény, legyen az evolúciós vagy egyéb rendű, személyiségének középpontja az Egyetemes Atya személyiségében van. A többi lénnyel való azon rokonság révén jutnak egyre közelebb az ő paradicsomi jelenlétéhez, mely az örökkévaló Isten hatalmas és egyetemes családi körét és testvéri körét alkotja. Minden személyiségben fellelhető az isteni önkéntelenségből eredő rokon vonás.

10 ¶ A világegyetemek mindensége személyiségkörének középpontja az Egyetemes Atya személye, és a paradicsomi Atya személyesen tudatában van és személyes kapcsolatban áll az öntudatos létezés minden

szintjén élő összes személyiséggel. És a teremtésösszesség e személyiség-tudatossága a Gondolatigazítók küldetésétől függetlenül létezik.

11 ¶ Miként minden gravitációs kör a Paradicsom Szigetén halad át, és miként minden elme bekapcsolódik az Együttes Cselekvő körébe, és minden szellem az Örökkévaló Fiúéba, ugyanígy minden személyiség rákapcsolódik az Egyetemes Atya személyes jelenlét körére, és e kör biztosan továbbítja minden személyiség imádatát az Eredeti és Örökkévaló Személyiségnek.

12 ¶ Ama személyiségeket illetően, akikben Igazító nem lakozik: Az Egyetemes Atya adományozás révén a számukra is biztosítja a választási szabadság sajátosságát, és az

ilyen személyeket hasonlóképpen körülöleli az isteni szeretet nagy köre, az Egyetemes Atya személyiségköre. Isten minden igaz személyiség esetében gondoskodik a független választási lehetőségről. Egyetlen személyes teremtményt sem lehet az örök kalandra kényszeríteni; az örökkévalóság kapuja csakis a szabad akarattal rendelkező Isten szabadakaratú fiainak szabadakaratú választására válaszul tárul fel.

13 ¶ És ez képezi azon erőfeszítéseimet, hogy az élő Istennek az idő gyermekeihez fűződő viszonyát bemutassam. És végső soron semmi hasznosabbat nem tehetek, minthogy megismétlem, Isten a ti világegyetemi Atyátok, és ti mindannyian az ő gyermekei vagytok a bolygón.

14 [Ez az ötödik és egyben utolsó azon írások sorában, melyek egy uverszai Isteni Tanácsosnak az Egyetemes Atyáról készített beszámolóját tartalmazzák.]

6. ÍRÁS

AZ ÖRÖKKÉVALÓ FIÚ

AZ ÖRÖKKÉVALÓ Fiú az Egyetemes Atya „első” személyes és abszolút gondolatának tökéletes és végleges kifejeződése. Ennek megfelelően, amikor és ahogyan az Atya személyesen és abszolút módon kifejezi magát, akkor az ő Örökkévaló Fián keresztül teszi ezt, aki mindig is az isteni és élő Szó volt, most is az és mindig is az lesz. Ez az Örökkévaló Fiú ott lakozik minden dolog közepében, társulva az Örökkévaló és Egyetemes Atyával és közvetlenül elfedve az ő személyes jelenlétét.

2 Isten „első” gondolatáról beszélünk és az Örökkévaló Fiú lehetetlen idő-eredeté-

re utalunk annak érdekében, hogy az emberi értelem fogalmi csatornáihoz hozzáférhessünk. E nyelvi torzításokkal megtettük a lehető legtöbbet annak érdekében, hogy engedmények útján kapcsolatot létesítsünk a halandó teremtmények idő-korlátolta elméivel. Egymásra következési értelemben az Egyetemes Atyának sohasem lehetett első gondolata, és az Örökkévaló Fiúnak sem lehetett kezdete. De azt az utasítást kaptam, hogy az örökkévalóság valóságait e fogalmi jelképekkel mutassam be az idő-korlátolta halandói elméknek, és az egymásra következés ilyen idő-fogalmaival magyarázzam számukra az örökkévalósági összefüggéseket.

3 Az Örökkévaló Fiú a paradicsomi Atyának az isteni valóságról, a korlátlan szel-

lemről és az abszolút személyiségről alkotott egyetemes és végtelen gondolatának szellemi megszemélyesülése. Ezáltal alkotja a Fiú az Egyetemes Atya teremtői önazonosságának isteni kinyilatkoztatását. A Fiú tökéletes személyisége mutatja meg azt, hogy az Atya ténylegesen is az örök és egyetemes forrása minden szellemi, akarati, elhatározott és személyes jelentéstartalomnak és értéknek.

4 Azon erőfeszítésünk során, hogy képessé tegyük az idő véges elméit a paradicsomi Háromság örök és végtelen lényeinek összefüggéseit leíró néhány egymásra következési jellegű fogalom megalkotására, azzal a fogalomalkotási felhatalmazással élünk, hogy mint az „Atya első személyes, egyetemes és végtelen gondolata” utalást alkalmazzuk.

Lehetetlen feladat megfelelőképpen elmagyaráznom az emberi elmének az Istenségek örök összefüggéseit; ezért olyan kifejezéseket használok, melyek révén a véges elme valamennyire fogalmat alkothat ezen örökkévaló lények kapcsolatairól az egymást követő korszakokban. Úgy hisszük, hogy a Fiú az Atyától származik; úgy tanították nekünk, hogy mindkettő korlátlan mértékben örökkévaló. Ebből nyilvánvaló, hogy egyetlen idő-teremtmény sem képes teljes mértékben megérteni annak a Fiúnak a rejtélyét, aki az Atyától ered, és aki mellérendelten mégis örök magával az Atyával.

1. AZ ÖRÖKKÉVALÓ FIÚ ÖNAZONOSSÁGA

1 Az Örökkévaló Fiú az Isten eredeti és egyszülött Fia. Ő a Fiú Isten, az Istenség Második Személye és minden dolog társteremtője. Miként az Atya az Első Nagy Forrás és Középpont, úgy az Örökkévaló Fiú a Második Nagy Forrás és Középpont.

2 Az Örökkévaló Fiú a világegyetemek mindensége szellemi kormányzatának szellemi központja és isteni igazgatója. Az Egyetemes Atya először teremtő és azután szabályozó; az Örökkévaló Fiú először társteremtő és azután *szellemi igazgató.* „Az Isten szellem”, és a Fiú annak a szellemnek a személyes megnyilatkozása. Az Első Forrás és Középpont az Akarati Abszolút; a Máso-

dik Forrás és Középpont a Személyiségi Abszolút.

3 Az Egyetemes Atya személyesen sohasem működik teremtőként, hacsaknem a Fiúval vagy a Fiú összehangolt cselekedetével kapcsolatban. Ha az Újszövetség írója az Örökkévaló Fiúra utalt volna, akkor kimondta volna az igazságot a következők leírásakor: „Kezdetben volt a Szó, és a Szó az Istennél volt, és a Szó Isten volt. Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.”

4 Amikor az Örökkévaló Fiú egyik Fia megjelent az Urantián, azok, akik megbarátkoztak ezzel az emberi alakban lévő isteni lénnyel, úgy emlegették őt, mint „Aki kezdettől fogva volt, akit hallottunk, akit szemünkkel láttunk, akit szemléltünk, és ke-

zünkkel illettünk, az életnek Szavát". És ez az alászállt Fiú éppúgy az Atyától jött elő, mint az Eredeti Fiú, amint azt az egyik földi imájában sejtetni engedte: „És most, ó, Atyám, dicsőíts meg engem tenmagaddal, azzal a dicsőséggel, amelyet veled bírtam akkor, mielőtt e világ volt."

5 ¶ Az Örökkévaló Fiút különböző neveken ismerik a különböző világegyetemekben. A központi világegyetemben úgy nevezik, mint a Mellérendelt Forrás, a Társteremtő és a Társ-abszolút. A felsőbb-világegyetem központjában, az Uverszán a Fiút a Mellérendelt Szellem Középpont és az Örökkévaló Szellemi Igazgató névvel illetjük. A helyi világegyetemetek központján, a Szalvingtonon a feljegyzések szerinti neve a

Második Örökkévaló Forrás és Középpont. A melkizedekek mint a Fiak Fiát emlegetik. A ti világotokban, de nem a lakott szférákból álló csillagrendszeretekben, ezt az Eredeti Fiút összekeverik az egyik mellérendelt Teremtő Fiúval, a nebadoni Mihállyal, aki magát adományozta az Urantia halandó fajainak.

6 Noha bármelyik paradicsomi Fiúra ráillik az Isten Fia elnevezés, „az Örökkévaló Fiú” megnevezést szokás szerint ennek az Eredeti Fiúnak, a Második Forrásnak és Középpontnak, a hatalmas és tökéletes központi világegyetem Egyetemes Atyjával együtt-teremtőnek és a végtelen Istenségektől eredő minden más isteni Fiú társ-terem-

tőjének tartjuk fenn.

2. AZ ÖRÖKKÉVALÓ FIÚ TERMÉSZETE

[1] Az Örökkévaló Fiú éppoly változhatatlan és végtelenül megbízható, mint az Egyetemes Atya. Éppoly szellemi, mint az Atya, s éppoly igazmód korlátlan szellem is. Ti, alacsonyrendű lények számára a Fiú sokkal inkább személyes jellegűnek tűnik, mivel egy lépéssel közelebb áll hozzátok az elérhetőség szempontjából, mint az Egyetemes Atya.

[2] Az Örökkévaló Fiú az Isten örök Szava. Ő teljesen olyan, mint az Atya; valójában az Örökkévaló Fiú *maga* az Atya Isten személyes megnyilvánulása a világegyetemek mindensége számára. Ezért igaz, igaz volt,

és mindig igaz lesz az Örökkévaló Fiúra és az összes mellérendelt Teremtő Fiúra: „Aki látta a Fiút, az látta az Atyát.”

3 Természetét tekintve a Fiú teljesen olyan, mint a szellem-Atya. Az Egyetemes Atyát imádva egyúttal imádjuk a Fiú Istent és a Szellem Istent. A Fiú Isten természetében éppoly istenmód valóságos és örökkévaló, mint az Atya Isten.

4 A Fiú nemcsak hogy birtokolja az Atya minden végtelen és érzékfeletti pártatlanságát, hanem az Atya jellemének minden szentségét is tükrözi. A Fiú osztozik az Atya tökéletességében és együttesen megosztják azt a felelősséget, hogy segítsék az összes tökéletlen teremtményt az isteni tökéletesség elérésére irányuló szellemi erőfeszíté-

sükben.

5 Az Örökkévaló Fiú az Atya teljes isteniségi jellemét és szellemiségi sajátságait birtokolja. A Fiú személyiségben és szellemben *maga* az Isten abszolútságának teljessége, és a Fiú mindezen jellemvonásait a világegyetemek mindensége szellemi kormányának személyes irányításában nyilvánítja ki.

6 Az Isten valóban egyetemes szellem; az Isten szellem; és az Atyának eme szellemtermészete az Örökkévaló Fiú Istenségében összpontosul és személyesül meg. A Fiúban minden szellemi jellemvonás láthatólag nagymértékben kiteljesedve jelenik meg azáltal, hogy mindezek különválnak az Első Forrás és Középpont egyetemességétől. És ahogyan az Atya megosztja szellemtermé-

szetét a Fiúval, úgy közösen osztoznak ők teljes mértékben és feltétlenül az Együttes Cselekvővel, a Végtelen Szellemmel az isteni szellemben.

7 Az igazság szeretetében és a szépség teremtésében az Atya és a Fiú egyenlő, eltekintve attól, hogy a Fiú *látszólag* nagyobb mértékben szenteli magát az egyetemes értékek kizárólagos szellemi szépsége létrehozásának.

8 Az isteni jóságban én nem észlelek különbséget az Atya és a Fiú között. Az Atya az ő világegyetemi gyermekeit atyaként szereti; az Örökkévaló Fiú úgy tekint minden teremtményre, mint atya és mint testvér.

3. SEGÉDKEZÉS AZ ATYA SZERETETÉBEN

[1] A Fiú osztozik a Háromság igazságosságában és pártatlanságában, de ezekbe az isteniségi jellemvonásokba belevegyül az Atya szeretetének és kegyelmének végtelen megszemélyesülése; a Fiú az isteni szeretet kinyilatkoztatása a világegyetemek számára. Ahogy az Isten szeretet, úgy a Fiú kegyelem. A Fiú nem szerethet jobban az Atyánál, de képes irgalmat mutatni a teremtményeknek egy további módon is, mivel ő nem csak elsődleges teremtő, mint az Atya, hanem ugyanezen Atyának az Örökkévaló Fia is, s ezáltal osztozik az Egyetemes Atya összes többi fiának fiúsági tapasztalásában.

[2] Az Örökkévaló Fiú a nagy kegyelem-se-

gédkező a teremtésösszesség számára. A kegyelem a Fiú szellemi jellemének lényege. Az Örökkévaló Fiú rendelkezései, amint a Második Forrás és Középpont szellemi körein áthaladnak, kegyelemre hangolódnak.

3 Az Örökkévaló Fiú szeretetének megértéséhez először isteni forrását, az Atyát kell megértenetek, aki *maga* a szeretet, majd pedig látnotok kell ennek a végtelen ragaszkodásnak a kiteljesedését a Végtelen Szellem messze ható segédkezésében és az ő majdnem végtelen számú segédkező személyiségeinek seregében.

4 Az Örökkévaló Fiú segédkezését a szeretet Istene kinyilatkoztatásának szenteli a világegyetemek mindensége számára. Ez az isteni Fiú nem vállalja fel azt az alantas

feladatot, hogy megpróbálja meggyőzni kegyes Atyját arról, hogy szeresse alacsonyrendű teremtményeit vagy mutasson irgalmat az idő rossztevőinek. Mennyire hibás az a képzet, hogy az Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atyához folyamodna annak érdekében, hogy az Atya a tér anyagi világain élő alacsonyrendű teremtményeinek irgalmat mutasson! Az ilyen istenképek nyersek és torzak. Inkább azt kellene felismernetek, hogy az Istenfiak minden irgalmas segédkezése az Atya szívéből áradó egyetemes szeretet és végtelen könyörület közvetlen kinyilatkoztatása. Az Atya szeretete a Fiú kegyelmének valós és örök forrása.

5 Az Isten szeretet, a Fiú irgalom. Az irgalom alkalmazott szeretet, az Atya szeretete,

mely az ő Örökkévaló Fiának személyében nyilvánul meg. Ezen egyetemes Fiú szeretete úgyszintén egyetemes. Ha a szeretetet az ivaros teremtmények lakta bolygók gyakorlatában értelmezzük, akkor az Isten szeretete inkább az apai szeretethez hasonlítható, míg az Örökkévaló Fiú szeretete az anya ragaszkodásához hasonlatos. Természetesen ezek a hasonlatok is sántítanak, de annak reményében alkalmazom ezeket, hogy megértessem az emberi elmével azt, hogy ha isteni tartalmában nem is, de minőségében és kifejeződési formájában van különbség az Atya szeretete és a Fiú szeretete között.

4. AZ ÖRÖKKÉVALÓ FIÚ SAJÁTOSSÁGAI

[1] Az Örökkévaló Fiú a mindenségrendi valóság szellemi síkját serkenti; a Fiú szellemi hatalma minden világegyetemi ténylegesen létező dologgal összefüggésben abszolút. Szellem-gravitációs abszolút vonzerején keresztül tökéletes szabályozást valósít meg minden szét nem vált szellem-energia belső kapcsolódásai felett, továbbá minden ténylegessé vált szellem-valóság felett. Minden tiszta, külön nem vált szellem és minden szellemi teremtmény és érték érzékeny az elsődleges paradicsomi Fiú végtelen vonzerejére. És ha az örökkévaló jövőben megjelenne egy korlátlan világegyetem, akkor az Eredeti Fiú szellem-gravitációja és szellem-

ereje annak a határtalan teremtésösszességnek a szellemi szabályozására és hatékony igazgatására teljesen alkalmasnak találtatna.

2 ¶ A Fiú csak a szellemi területen mindenható. A világegyetemi igazgatás örök működésében sohasem kerül sor a rendeltetések felesleges és szükségtelen megkettőzésére; az Istenségek nem rabjai a világegyetemi segédkezés haszontalan megkettőzésének.

3 ¶ Az Eredeti Fiú mindenütt-jelenvalósága alkotja a világegyetemek mindenségének szellemi egységét. A teljes teremtésösszesség szellemi összetartásának alapja az Örökkévaló Fiú isteni szellemének mindenhol ható jelenléte. Amikor az Atya szellemi jelenlétét értelmezzük, akkor bizony nehéz azt gondolatilag megkülönböztetni az Örökké-

való Fiú szellemi jelenlététől. Az Atya szelleme örökmód ott lakozik a Fiú szellemében.

4 Az Atya szükségképpen mindenütt jelen van szellemileg, de ez a mindenütt-jelenvalóság elválaszthatatlannak tűnik az Örökkévaló Fiú mindenütt jelenlévő szellem-tevékenységeitől. Ugyanakkor meggyőződésünk, hogy a kettős szellemi természetű Atya-Fiú jelenlét minden helyzetében a Fiú szelleme összhangban van az Atya szellemével.

5 Személyiségi kapcsolataiban az Atya a személyiségi körben cselekszik. Személyes és kimutatható szellemi teremtési kapcsolataiban az ő Istensége teljességének részeiben jelenik meg, és ezeknek az Atya-szilánkoknak a működése egyedüli, egyedi és kizá-

rólagos, jelenjenek meg bárhol és bármikor a világegyetemekben. Minden ilyen helyzetben a Fiú szelleme összhangban van az Egyetemes Atya töredékes jelenlétének szellemi működésével.

6 Szellemi szempontból az Örökkévaló Fiú mindenütt-jelenvaló. Az Örökkévaló Fiú szelleme egészen biztosan veled és körülötted van, de nincs benned, és nem részed, miként a Titkos Nevelő. A benned lakozó Atya-szilánk fokozatos isteni viszonyulások elérése felé igazgatja az emberi elmét, s ezáltal az ilyen felemelkedő elme egyre növekvő mértékben válik érzékennyé a Második Forrás és Középpont mindenható szellem-gravitációs körének szellemi vonzerejére.

7 ¶ Az Eredeti Fiú egyetemes és szellemi ér-

telemben öntudattal rendelkezik. Bölcsességben a Fiú teljesen egyenlő az Atyával. A tudás, a mindentudás terén képtelenek vagyunk megkülönböztetni az Első és a Második Forrást; miként az Atya, a Fiú is tud mindent; semmilyen világegyetemi esemény soha nem éri őt váratlanul; ő a kezdettől fogva érti a véget.

8 ¶ Az Atya és a Fiú tényleg ismeri az összes szellem és szellemiesült lény valóját és helyzetét a világegyetemek mindenségében. A Fiú nemcsak az ő mindenütt-jelenvaló szelleménél fogva tud minden dolgot, hanem, egyenlő mértékben az Atyával és az Együttes Cselekvővel, tökéletesen ismeri a Legfelsőbb Lény hatalmas tükrözőműködés-értelmét, mely értelem minden időben tudatá-

ban van mindazon dolgoknak, melyek a hét felsőbb-világegyetem összes világán végbemennek. Ezen kívül vannak egyéb módok is, amelyekben a paradicsomi Fiú mindentudó.

9 ¶ Az Örökkévaló Fiú, mint szerető, irgalmas és segédkező szellemi személyiség, teljesen és végtelenül egyenlő az Egyetemes Atyával, miközben az alacsonyrendű világok felemelkedő lényeivel létesített mindazon irgalmas és ragaszkodó személyes kapcsolatokban éppen olyan kedves és előzékeny, éppen olyan türelmes és béketűrő az Örökkévaló Fiú, mint az ő paradicsomi Fiai a helyi világegyetemekben, akik oly gyakran adományozzák magukat az idő evolúciós világainak.

10 Szükségtelen bővebben tárgyalnunk az Örökkévaló Fiú sajátosságait. A jelzett kivételek figyelembevételével pusztán az Atya Isten szellemi sajátosságait szükséges tanulmányoznotok ahhoz, hogy a Fiú Isten sajátosságait megértsétek és helyesen értékeljétek.

5. AZ ÖRÖKKÉVALÓ FIÚ KORLÁTAI

1 Az Örökkévaló Fiú nem személyesen működik a fizikai területeken, és az Együttes Cselekvőn keresztüli tevékenységet kivéve nem is működik a teremtménylények számára való elme-segédkezés síkjain. De mindezek a megszorítások egyébként semmilyen mértékben nem korlátozzák az Örökkévaló Fiút a *szellemi* minden-

tudás, mindenütt-jelenvalóság és mindenhatóság összes isteni sajátosságának teljes és szabad gyakorlásában.

2 Az Örökkévaló Fiú nem hatja át személyesen az Istenségi Abszolút végtelenségében eredendően meglévő szellemi potenciálokat, de amint ezek a potenciálok ténylegessé válnak, azon nyomban a Fiú szellem-gravitációs körének mindenható vonzása alá kerülnek.

3 A személyiség az Egyetemes Atya kizárólagos adománya. Az Örökkévaló Fiú az Atyától eredezteti a személyiséget, de ő maga az Atya nélkül nem adományoz személyiséget. A Fiú hatalmas szellem-sereget hoz létre, de ezek a leszármazottak nem személyiségek. A személyiséget teremtő Fiú

vagy az Atyával közösen teszi azt, vagy az Együttes Teremtővel, aki ezekben a kapcsolatokban az Atyát képviseli. Az Örökkévaló Fiú tehát a személyiségek társteremtője, de egyetlen lénynek sem adományoz személyiséget, és magától, egyedül sohasem teremt személyiséggel rendelkező lényeket. A tevékenységi körének e korlátozása ugyanakkor nem fosztja meg a Fiút attól a képességtől, hogy a személyi jellegű valóságtól különböző bármilyen más vagy minden egyéb valóságfajtát teremtsen.

4 Az Örökkévaló Fiú joga korlátozott a teremtői előjogok átadásában. Az Eredeti Fiút örökkévalóvá tevő Atya hatalmat és előjogot adományozott neki arra, hogy később csatlakozzon az Atyához teremtői sajátosságok-

kal rendelkező további Fiak isteni létrehozásában, és így is tettek eddig és így tesznek ma is. De ezeknek az összehangolt teremtésből származó Fiaknak a megjelenésével a teremtői előjogok tovább már nyilvánvalóan nem adhatók. Az Örökkévaló Fiú teremtői sajátosságait csak az első vagy közvetlen megszemélyesülésnek adja át. Ezért aztán, amikor az Atya és a Fiú Teremtő Fiú teremtésére egyesül, akkor elérik céljukat; ám az így életre hívott Teremtő Fiú sohasem képes átadni vagy leadni teremtőségi előjogait a Fiak azon különböző rendjeinek, akiket ezt követően megteremt, függetlenül attól, hogy a legmagasabb rangú helyi világegyetemi Fiakban igen korlátozott mértékben tükröződnek a Teremtő Fiú teremtői sa-

játosságai.

5 Az Örökkévaló Fiú, mint végtelen és kizárólagosan személyes lény, nem képes a természetét felosztani, nem képes önnön lényegének egyéniségivé alakított részeit más entitásoknak vagy személyeknek szétosztani és adományozni, miként azt az Egyetemes Atya vagy a Végtelen Szellem teszi. Viszont a Fiú képes önmagát korlátlan szellemként az egész teremtés áthatásául adományozni és minden szellemszemélyiséget és szellemi valóságot szüntelenül magához vonzani, és ténylegesen így is tesz.

6 Mindig emlékezzetek arra, hogy az Örökkévaló Fiú a szellem-Atya személyes megmutatkozása a teremtésösszesség számára. A Fiú személyes és istenségi értelemben csakis személyes; egy ilyen isteni és abszo-

lút személyiség nem bontható elemeire, illetőleg nem osztható részekre. Az Atya Isten és a Szellem Isten igaz személyes lényegű, de amellett, hogy ilyen Istenség-személyiségek, minden mások is egyben.

7 Jóllehet az Örökkévaló Fiú személyesen nem vehet részt a Gondolatigazítók adományozásában, az örök múltban részt vett azon a tanácskozáson, ahol a Gondolatigazítók adományozására vonatkozó tervet jóváhagyták és a kivitelezésben való együttműködésben megállapodtak az Egyetemes Atyával, amikor is az Atya, előrevetítve a Gondolatigazítók adományozását, azt javasolta a Fiúnak, „Saját képünkre alkossunk halandó embert.” És ahogy az Atya szellemszilánkja benned lakozik, úgy burkol be té-

ged a Fiú szellem-jelenléte, és e kettő egyként munkálkodik örökkön a szellemi felemelkedéseden.

6. A SZELLEM-ELME

[1] Az Örökkévaló Fiú szellem és rendelkezik elmével, de nem olyan szellem ő és nem olyan elmével rendelkezik, amelyet a halandói elme képes felfogni. A halandó ember az elme fogalmát a véges, mindenségrendi, anyagi és személyes síkon értelmezi. Az ember érzékeli az elme-jelenségeket a személyest el nem érő (állati) szinten működő élő szervezetekben is, de nehezen képes megragadni az anyagi létsík feletti lényekkel összefüggő és a kizárólagos szellemszemélyiségek részét képező elmetermészetet. Az

elmét azonban feltétlenül különbözőképpen szükséges meghatározni attól függően, hogy a lét szellemsíkjára utalunk vele, vagy pedig az értelem szellemműködési köreit jelöljük vele. A szellemmel közvetlen szövetségben álló elmefajta nem hasonlítható sem ahhoz az elméhez, amelyik összehangolja a szellemet és az anyagot, sem ahhoz, amelyik csak az anyaggal szövetkezik.

[2] A szellem mindig tudatos, elmével rendelkezik, és különböző szintű azonosságtudat birtokában van. Elme nélkül némely szakaszban nem volna szellemi öntudat a szellemlények testvériességében. Az elme megfelelője, vagyis a megismerés és a megismerhetőség képessége, az Istenség velejárója. Az Istenség lehet személyes, elő-sze-

mélyes, személyes-feletti vagy személytelen, de az Istenség sohasem elmenélküli, vagyis sohasem lehet híján annak a képességnek, hogy legalább érintkezhessen a hasonló entitásokkal, lényekkel vagy személyiségekkel.

3 Az Örökkévaló Fiú elméje hasonlatos az Atyáéhoz, de nem hasonlítható semmilyen más elméhez a világegyetemben, és az Atya elméjével együtt az ő elméje az őse az Együttes Teremtő változatos és messze ható elméinek. Az Atya és a Fiú elméje, vagyis a Harmadik Forrás és Középpont abszolút elméjének ősét alkotó értelem, talán a Gondolatigazító elő-elméjével példázható a legjobban, mivel, ezek az Atya-szilánkok ugyan teljesen kívül esnek az Együttes Cselekvő elme-körein, valamiféle elő-elmével rendelkeznek;

azáltal szereznek ismeretet, hogy megismerik őket; emberi gondolkodás egyenértékkel bírnak.

4 Az Örökkévaló Fiú teljes mértékben szellemi; az ember éppen csak nem teljesen anyagi jellegű; ezért az Örökkévaló Fiú szellemszemélyiségéhez, a Paradicsomot körülvevő hét szellemi szférájához és a paradicsomi Fiú személytelen teremtésrészei természetéhez tartozó dolgok nagy részének várniuk kell addig, amíg a Nebadon helyi világegyetemben teljesített morontia felemelkedéseteket követően elnyeritek a szellemi besorolást. És ekkor, amint áthaladtok a felsőbb-világegyetemen, és tovább, a Havona felé, akkor e szellem-fedte rejtelmek közül sokat végre megértetek, amint kezdtek fel-

ruházódni a „szellem elméjével” — a szellemi látásmóddal.

7. AZ ÖRÖKKÉVALÓ FIÚ SZEMÉLYISÉGE

[1] Az Örökkévaló Fiú az a végtelen személyiség, akinek korlátozott személyiség-béklyóitól a háromság létrehozásának módszerével szabadult meg az Egyetemes Atya, s amely révén azóta is mindig végtelen bőségben adományozza magát az ő folyton-táguló, Teremtőkből és teremtményekből álló világegyetemének. A Fiú *abszolút személyiség*; az Isten *atyai személyiség* — a személyiség forrása, a személyiség adományozója, a személyiség oka. Minden személyes lény az Egyetemes Atyától eredezteti személyiségét,

miként az Eredeti Fiú a paradicsomi Atyától nyeri örökmód a személyiségét.

2 A paradicsomi Fiú személyisége abszolút és tisztán szellemi, és ez az abszolút személyiség az isteni és örök minta is, először, az Együttes Cselekvőnek szánt atyai személyiségadományhoz, ezt követően pedig, a kiterjedt világegyetemben létező miriádnyi teremtményének személyiségadományához.

3 Az Örökkévaló Fiú valóban irgalmas segédkező, isteni szellem, szellemi erő és valós személyiség. A Fiú a világegyetemeknek kinyilvánított Isten szellemi és személyes természete — az Első Forrás és Középpont összessége és lényege, aki nem rendelkezik semmi olyasmivel, ami nem-személyes, istenin-kívüli, nem-szellemi és tisz-

tán magvábanvaló. Azonban lehetetlenség az emberi elme számára szavakba önteni az Örökkévaló Fiú fenséges személyiségének szépségét és nagyszerűségét. Minden, ami az Egyetemes Atyát homályba burkolni igyekszik, majdnem ugyanolyan mértékben fejti ki hatását az Örökkévaló Fiú fogalmi megértésének megakadályozására. Várnotok kell addig, amíg eléritek a Paradicsomot, és akkor majd megértitek, hogy miért voltam képtelen ezen abszolút személyiség jellemét a véges elme számára felfogható módon bemutatni.

8. AZ ÖRÖKKÉVALÓ FIÚ MEGÉRTÉSE

[1] Személyazonosságát, természetét és egyéb személyiségjegyeit tekintve az Örökkévaló

Fiú az Egyetemes Atyának teljes megfelelője, tökéletes kiegészítője és örök párja. Abban az értelemben, hogy az Isten az Egyetemes Atya, úgy a Fiú az Egyetemes Anya. És mi, felsőrendű és alsórendű lények mindannyian, az ő világegyetemi családjukat alkotjuk.

[2] A Fiú jellemének megértéséhez az Atya isteni jellemének kinyilatkoztatását kell tanulmányoznotok; ők ketten mindörökre és szétválaszthatatlanul egyek. Isteni személyiségekként gyakorlatilag megkülönböztethetetlenek az alacsonyabb rendű értelmek számára. Nem ennyire nehéz a különválasztás azok számára, akiknek a származása maguknak ezeknek az Istenségeknek az alkotó cselekedeteiben gyökerezik. A közpon-

ti világegyetemből és a Paradicsomról származó lények nemcsak az egy egyetemes szabályozási személyes egységként fogják fel az Atyát és a Fiút, hanem a világegyetemi igazgatás meghatározott területein működő két különböző személyiségként is.

3 Ti, mint személyek talán úgy látjátok, hogy az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú különböző egyén, és valóban azok is; viszont a világegyetemek igazgatásában annyira egymásba fonódnak és összekapcsolódnak, hogy nem mindig lehetséges különbséget tenni közöttük. Amikor a világegyetemi ügyekben az Atya és a Fiú egybevegyült kölcsönös társulásokat alkotva találkozik egymással, nem mindig van értelme működéseik elhatárolásával próbálkoz-

ni; emlékezzetek csak arra, hogy az Isten az első gondolat és a Fiú a kifejeződő szó. Az egyes helyi világegyetemekben ez a szétválaszthatatlanság a Teremtő Fiú isteniségében személyesül meg, aki a tízmillió lakott világ teremtményeinek mind az Atyát, mind a Fiút jelenti.

4 Az Örökkévaló Fiú végtelen, de megközelíthető az ő paradicsomi Fiainak személyén keresztül, valamint a Végtelen Szellem türelmes segédkezésén keresztül. A paradicsomi Fiak alászállási szolgálata és a Végtelen Szellem teremtményeinek szerető segédkezése nélkül az anyagi eredetű lények aligha reménykedhetnének az Örökkévaló Fiú elérésében. S ugyanígy igaz: Ezeknek a mennyei közvetítőknek a segítségével és útmutatásá-

val az Isten-tudatos halandó bizton eléri a Paradicsomot és valamikor ott fog majd állni a Fiak eme felséges Fiának személyes jelenlétében.

5 ¶ Még ha az Örökkévaló Fiú a halandói személyiség fejlődésének mintája is, könnyebben megérthetitek mind az Atya, mind a Szellem valóságát az okból, hogy a ti emberi személyiségeteknek az Atya a tényleges adományozója és a Végtelen Szellem a ti halandói elmétek abszolút forrása. De amint a szellemi fejlődés paradicsomi útján felfelé haladtok, egyre inkább valóságossá válik számotokra az Örökkévaló Fiú személyisége, és az ő végtelen-szellemi elméjének valósága egyre inkább érzékelhetővé lesz az egyre nagyobb mértékben szellemi-

vé váló elmétek számára.

[6] Az Örökkévaló Fiú fogalma sohasem ragyoghat fényesen az anyagi vagy a későbbi morontiai elmétekben; csak azután, hogy szellemivé váltok és megkezditek szellemi felemelkedéseteket, akkor fogjátok majd értelmezni az Örökkévaló Fiú személyiségét olyan életszerűen, mint ahogy a paradicsomi eredetű Teremtő Fiú személyiségének fogalmát elképzelitek, aki személyében és mint személy egykor megtestesült és az emberek között emberként élt az Urantián.

[7] Helyi világegyetemi tapasztalásaitok során a Teremtő Fiúnak, akinek személyiségét ember megismerheti, ellentételeznie kell azt, hogy képtelenek vagytok teljes jelentőségében értelmezni a meglehetősen egyedi

szellemi, mindazonáltal személyes jellegű, paradicsomi Örökkévaló Fiút. Amint a fejlődésetek során áthaladtok az Orvontonon és a Havonán, amint magatok mögött hagyjátok a helyi világegyetemetek Teremtő Fiának élénk képét és a róla mélyen elraktározott emlékeket, ezeknek a kihulló anyagi és morontia tapasztalásoknak ellentételezéseként a paradicsomi Örökkévaló Fiú folyton-növekvő fogalomösszességéhez és egyre jobban kiteljesedő értelmezéséhez fogtok eljutni, akinek a valósága és a közelsége mindig felfelé fog emelni titeket, amint a Paradicsom irányában fejlődve haladtok.

8 ¶ Az Örökkévaló Fiú nagy és tündöklő személyiség. Bár a halandói és anyagi elme képességét meghaladja az, hogy egy ilyen

végtelen lény személyiségének ténylegességét felfogja, ne kételkedjetek abban, hogy ő személy. Tudom, hogy mit beszélek. Csaknem végtelen számú alkalommal álltam már ezen Örökkévaló Fiú isteni jelenlétében és azután útnak indultam a világegyetemben, hogy végrehajtsam az ő kegyes parancsát.

9 [Összeállította egy, a paradicsomi Örökkévaló Fiút bemutató írás elkészítésére kijelölt Isteni Tanácsos.]

7. ÍRÁS

AZ ÖRÖKKÉVALÓ FIÚ VISZONYAA VILÁGEGYETEMHEZ

AZ EREDETI Fiú mindig is érdekelt az Atya örökkévaló célja szellemi szempontjainak kimunkálásában, amint e cél fokozatosan feltárul a fejlődő világegyetemek jelenségeiben, azok élőlényei számos csoportjával összefüggésben. Mi nem teljesen értjük ezen örökkévaló tervet, de a paradicsomi Fiú kétségkívül igen.

[2] A Fiú olyan, mint az Atya annyiban, hogy arra törekszik, hogy önmagából minden lehetőt az ő mellérendelt Fiainak és az ő alárendelt Fiaiknak adományozzon. És a Fiú

osztozik az Atya önmagát szétosztó természetében, amikor is önmagából bőkezűen adományoz a Végtelen Szellem, az ő közös végrehajtójuk számára.

3 ¶ Mint a szellemvalóságok megtartója, a Második Forrás és Középpont a Paradicsom Szigetének örökkévaló ellensúlya, mely oly nagyszerűen fenntart minden anyagi dolgot. Így az Első Forrás és Középpont a központi Sziget tökéletes mintájának anyagi szépségében és az Örökkévaló Fiú fenséges személyiségének szellemi értékeiben örökkön megnyilvánul.

4 ¶ Az Örökkévaló Fiú a tényleges megtartója a szellemvalóságok és szellemi lények hatalmas teremtésösszességének. A szellemvilág a Fiú szokása, személyes viselkedé-

se, és a szellemtermészet személytelen valóságai mindig érzékenyek az Abszolút Fiú tökéletes személyiségének akaratára és céljára.

5 A Fiú ugyanakkor személyesen nem felel az összes szellemszemélyiség viselkedéséért. A személyes teremtmény akarata viszonylag szabad és ez meghatározza e saját akarattal bíró lények cselekedeteit. Ennélfogva a szabad akaratú szellemvilág nem mindig tükrözi hűen az Örökkévaló Fiú jellemét, miként az Urantián létező természet sem igaz megnyilvánulása a Paradicsom és az Istenség tökéletességének és változhatatlanságának. De nem számít, hogy mi jellemzi az ember vagy angyal szabad akaratú tetteit, a Fiú örökkévaló törekvése a minden szellemvalóság feletti egyetemes gravitáció ellenőr-

zés alatt tartására mindig is abszolút.

1. A SZELLEM-GRAVITÁCIÓS KÖR

[1] Minden tanítás, mely az Isten bennmaradóságára, az ő mindenütt-jelenvalóságára, mindenhatóságára és mindentudására vonatkozik, egyaránt igaz a Fiúra is a szellemi területeken. A teremtésösszesség tiszta és egyetemes szellemgravitációja, ez a kizárólagosan szellemi kör, közvetlenül visszavezet a Második Forrás és Középpont személyéhez a Paradicsomon. Ő bírja a minden igaz szellemértékre irányuló mindig-jelenlévő és biztos szellemi uralom feletti ellenőrzés és működtetés hatáskörét. Így gyakorol az Örökkévaló Fiú abszolút szellemi fennhatóságot. Mondhatni, hogy szó sze-

rint a markában tartja az összes szellemvalóságot és az összes szellemivé vált értéket. Az egyetemes szellemi gravitáció feletti ellenőrzés *maga* egyetemes szellemi hatáskör.

[2] A szellemi dolgok feletti eme gravitációs ellenőrzés az időtől és tértől függetlenül működik; ebből eredően a szellemenergia az átvitel során nem gyengül. A szellemgravitáció sohasem szenved időbeli késedelmet, és nem is veszi fel a tér mérséklő hatását. Nem gyengül az átvitel távolságának négyzetével arányosan; a tiszta szellem-erőtér köreit nem késlelteti az anyagi teremtésrészek tömege. És a szellemenergiák időt és teret meghaladó sajátsága a Fiú abszolútságából ered; ennek oka nem a Harmadik Forrás és Középpont ellengravitációs térerőinek

beavatkozása.

3 A szellemvalóságok a saját minőségi értékük, a szellemtermészetük tényleges mértékének függvényében érzékenyek a szellemi gravitációs központ vonzóerejére. A szellemlényeg (minőség) éppúgy válaszol a szellemgravitációra, mint ahogy a fizikai anyag szervezett energiája (mennyiség) visszahat a fizikai gravitációra. A szellemi értékek és a szellem-térerők *valóságosak.* Személyiségi nézőpontból a szellem a teremtésrész lelke; az anyag az árnyas fizikai test.

4 A szellemgravitáció válaszai és hullámzásai mindig igazodnak a szellemi értékek tartalmához, az egyén vagy világ minőségi szellemi állapotához. E vonzóerő állandóan válaszol bármely világegyetemi hely-

zet vagy bolygói körülmény szellemközi és szellemen belüli értékeire. Bármely szellemvalóságnak a világegyetemekben való ténylegesülésekor e változás a szellemgravitáció azonnali és pillanatszerűen kialakuló igazodását váltja ki. Egy ilyen új szellem ténylegesen részét képezi a Második Forrásnak és Középpontnak; és amint a halandó ember bizonyosan szellemi lénnyé válik, akkor eléri a szellemi Fiút, a szellemgravitáció középpontját és forrását.

5 ¶ A Fiú szellemi vonzóereje kisebb mértékben a fiak számos, paradicsomi származási rendjében rejlik. Ugyanis az abszolút szellem-gravitációs körön belül találhatók a kisebb teremtési egységekben működő, szellemi vonzással bíró helyi rendsze-

rek. A szellemgravitáció ezen abszolútat el nem érő csomópontjai az idő és tér Teremtő személyiségei isteniségének részét képezik, és kapcsolatba hozhatók a Legfelsőbb Lény által gyakorolt, kibontakozó élményelvi felügyelettel.

6 A szellem-gravitációs vonzás és az arra adódó válasz nem csak a világegyetem, mint egész viszonylatában működik, hanem még az egyének és az egyének csoportjai között is. Egyfajta szellemi összetartozás van bármely világhoz, fajhoz, nemzethez vagy hívő egyének csoportjához tartozó szellemi és szellemivé vált személyiségek között. Közvetlen szellemi természetű vonzás fedezhető fel a hasonló ízlésű és ugyanarra vágyó, szellemi gondolkodású személyek között. A

rokonszellemek kifejezés nem üres szófordulat.

7 ¶ Miként a Paradicsom anyagi gravitációja, az Örökkévaló Fiú szellemi gravitációja is abszolút. A bűn és a lázadás talán megzavarhatja a helyi világegyetemi köröket, de az Örökkévaló Fiú szellemgravitációját semmi sem képes felfüggeszteni. A luciferi lázadás sok változást eredményezett a lakott bolygókból álló csillagrendszeretekben és az Urantián, de a megfigyeléseink szerint a lázadás következményeként a bolygótokra elrendelt szellemi vesztegzár a legcsekélyebb mértékben sem befolyásolta az Örökkévaló Fiú mindenütt-jelenvaló szellemének vagy az azt segítő szellem-gravitációs körnek a jelenlétét vagy működését.

8 ¶ A nagy világegyetem szellem-gravitációs körének minden válasza előre kiszámítható. Mi felismerjük az Örökkévaló Fiú mindenütt-jelenvaló szellemének minden cselekedetét és válaszát, és ezeket megbízhatónak találjuk. A jól ismert törvények alapján képesek vagyunk mérni a szellemi gravitációt (és mérjük is), éppen úgy, ahogy az ember a véges fizikai gravitáció hatásának kiszámítására törekszik. Egyfajta változatlanság van a Fiú szelleme által az összes dologra, lényre és személyre adott válaszban, és e válasz mindig megfelel az összes ilyen szellemi érték ténylegessége fokának (a valóság minőségi mértékének).

9 De az Örökkévaló Fiú szellemi jelenlétének ezen igen megbízható és kiszámítható

működése mellett találkozhatunk a válaszaikat tekintve már nem ennyire kiszámítható jelenségekkel is. Az ilyen jelenségek feltehetőleg az Istenségi Abszolút mellérendelt cselekedetét jelzik a megjelenő szellemi magvábanvalók területein. Tudjuk, hogy az Örökkévaló Fiú szellemjelenléte nem más, mint egy fenséges és végtelen személyiség befolyása, viszont nemigen tekintjük személyesnek az Istenségi Abszolútnak tulajdonított tevékenységekhez társuló válaszokat.

10 ¶ Személyiségi nézőpontból, valamint ahogyan maguk a személyek látják, az Örökkévaló Fiú és az Istenségi Abszolút viszonya a következőképpen jelenik meg: Az Örökkévaló Fiú a tényleges szellemi értékek területén meghatározó, míg úgy tűnik, hogy

az Istenségi Abszolút a magvábanvaló szellemértékek hatalmas területét hatja át. Minden szellemtermészetű tényleges értéket az Örökkévaló Fiú gravitációs hatalma fogad be, viszont amíg magvábanvaló, addig láthatóan az Istenségi Abszolút jelenléte a befogadója.

[11] Úgy tűnik, hogy a szellem az Istenségi Abszolút magvábanvalóiból emelkedik ki; a kifejlődő szellem a Legfelsőbb és a Végleges élményelvi és befejezetlen törekvéseiben talál rá az összefüggésekre; a szellem végső beteljesülését az Örökkévaló Fiú szellemi gravitációs abszolút hatalmában találja meg. Láthatóan ez az élményelvi szellem körfolyamata, de a lételvi szellem a Második For-

rás és Középpont végtelenségében rejlik.

2. AZ ÖRÖKKÉVALÓ FIÚ KORMÁNYZÁSA

[1] A Paradicsomon az Eredeti Fiú jelenléte és személyes tevékenysége szellemi értelemben mélységes, abszolút. Amint a Paradicsomtól a Havonán keresztül kifelé, a hét felsőbb-világegyetem területei felé haladunk, egyre kevésbé érzékeljük az Örökkévaló Fiú személyes tevékenységét. A Havona-utáni világegyetemekben az Örökkévaló Fiú jelenléte a paradicsomi Fiakban személyesül, melyet a Legfelsőbb és a Végleges élményelvi valóságai szabályoznak és amely az Istenségi Abszolút korlátlan szellempotenciáljával hangolódik össze.

[2] A központi világegyetemben az Eredeti Fiú személyes tevékenysége az örök teremtés páratlan szellemi összhangjában érzékelhető. A Havona oly bámulatosan tökéletes, hogy e minta-világegyetem szellemi helyzete és energiaállapotai tökéletes és folytonos egyensúlyban vannak.

[3] A felsőbb-világegyetemekben a Fiú nem személyesen van jelen, illetőleg nem személyesen lakozik; e teremtésrészekben ő mindössze személyes-feletti képviseletet tart fenn. A Fiú eme szellem-megnyilatkozásai nem személyesek; nincsenek benne az Egyetemes Atya személyiségkörében. Megjelölésükre nincs jobb fogalmunk, mint az, hogy *felső-személyiségek*; és ők véges lények; nem abszonitok és nem is abszolútok.

[4] Az Örökkévaló Fiúnak a felsőbb-világegyetemekben gyakorolt kormányzását, lévén az kizárólagosan szellemi és személyesfeletti, teremtmény személyiségek nem érzékelik. Mindazonáltal a Fiú személyes befolyásának mindent átható szellemi késztetése a Nappalok Elődei területeinek minden övezetében zajló tevékenységek minden szakaszában tetten érhető. Ugyanakkor a helyi világegyetemekben megfigyeltük, hogy az Örökkévaló Fiú személyesen van jelen a paradicsomi Fiak személyében. A végtelen Fiú itt szellemileg és teremtőleg működik a mellérendelt Teremtő Fiak fenséges testületét alkotó személyekben.

3. AZ ÖRÖKKÉVALÓ FIÚ VISZONYA AZ EGYÉNHEZ

[1] A helyi világegyetemi felemelkedés során az idő halandói úgy tekintenek a Teremtő Fiúra, mint az Örökkévaló Fiú személyes képviselőjére. De amint megkezdik a felsőbb-világegyetemi felkészítési rendnek megfelelő felemelkedésüket, az idő zarándokai egyre jobban érzékelik az Örökkévaló Fiú lelkesítő szellemének fenséges jelenlétét, és ekkor már képesek hasznát venni e szellemi energizáló segédkezésnek. A Havonában a felemelkedők még inkább tudatosítják az Eredeti Fiú mindent átható szerető ölelését. Az Örökkévaló Fiú szelleme a teljes halandói felemelkedés egyetlen szakaszában sem költözik az idő zarándokának elméjébe vagy

lelkébe, viszont az ő jótékony hatása mindig közel lesz és mindig az idő fejlődő gyermekeinek jólétére és szellemi biztonságára irányul.

[2] Az Örökkévaló Fiú szellemi-gravitációs vonzása alkotja a túlélő emberi lelkek Paradicsomra való felemelkedésének eredendő titkát. Minden tiszta szellemérték és minden igazmód szellemiesült egyén az Örökkévaló Fiú kimeríthetetlen szellemi gravitációs hatalmában van. A halandói elme például létpályáját anyagi működési rendűként kezdi és később felvétetik a Végleges Testületbe mint jó közelítéssel tökéletessé vált szellemlényegű lételvi lény, melyre egyre kevésbé hat már az anyagi gravitáció és eme teljes tapasztalás folyamán ennek megfele-

lően egyre jobban viszonozza a befelé húzó szellemgravitációs késztetést. A szellemgravitációs kör szó szerint a Paradicsom felé vonzza az emberi lelket.

3 ¶ A szellem-gravitációs kör alapvető csatornája továbbítja a hívő emberi szív őszinte imáit az emberi tudatosság szintjéről az Istenség tényleges tudatosságához. A kérelmeitek igaz szellemiérték-tartalmát a szellemgravitáció egyetemes köre felfogja és azonnal, egyidejűleg továbbítja az érintett összes isteni személyiséghez. Mindegyik azzal foglalkozik, mely az ő személyes területéhez tartozik. Ennélfogva a gyakorlati vallásos tapasztalásotokban nincs jelentősége annak, hogy kérelmeitek címzettjeként a helyi világegyetemetek Teremtő Fiát jelenítitek

meg vagy a minden dolgok középpontjában lévő Örökkévaló Fiút.

4 ¶ A szellem-gravitációs kör megkülönböztető működése talán hasonlítható az emberi testben lévő idegpályák működéséhez: az idegpályákon ingerek haladnak befelé; ezek közül némelyeket az alacsonyabb rendű gerincvelői idegközpontok felfognak és válaszolnak azokra; mások továbbhaladnak az agy alacsonyabb rendű központjai közül azok felé, melyek kevésbé önműködők, ellenben taníthatók, míg a legfontosabb és létfontosságú bejövő üzenetek túljutnak ezen alárendelt központokon is és rögtön az emberi tudat legfelsőbb szintjein ágyazódnak be.

5 De mennyivel tökéletesebb a szellemi vi-

lág fenséges eljárása! Ha a tudatotokban megjelenik valami legfelsőbb szellemi értéket hordozó, akkor amint kifejezésre juttatjátok, már nincs a világegyetemben hatalom, mely megakadályozhatná, hogy az azon nyomban közvetlenül a teremtésösszesség Abszolút Szellemszemélyiségéhez eljusson.

6 Viszont, ha a kérelmeitek tisztán anyagi jellegűek és teljesen önzők, akkor nincs olyan terv, mely révén az ilyen érdemtelen imák helyet találhatnának az Örökkévaló Fiú szellemkörében. Bármely olyan kérelem tartalma, mely nem „szellem alkotta” nem találhat magának helyet az egyetemes szellemi körben; az ilyen tisztán önző és anyagias kérések elhalnak; nem emelked-

nek fel az igaz szellemértékek köreibe. Az ilyen szavak olyanok, mint „zengő harsona és csengő cintányér”.

[7] A késztető gondolat, a szellemi tartalom az, amely a halandói kérelmet igazolja. A szavak értéktelenek.

4. AZ ISTENI TÖKÉLETESSÉGI TERVEK

[1] Az Örökkévaló Fiú örökké tartó kapcsolatban áll az Atyával az *isteni fejlődési terv* sikeres kivitelezésében: a saját akarattal bíró teremtmények teremtésére, fejlődésére, felemelkedésére és tökéletessé válására vonatkozó egyetemes tervről van szó. És a Fiú az isteni állhatatosságot tekintve örökmód egyenrangú az Atyával.

[2] Az Atya és Fia egyként működik annak a roppant nagy fejlődési tervnek a megalkotásában és kivitelezésében, melynek célja, hogy az idő anyagi lényei elérjék az örök tökéletességet. A tér felemelkedő lelkeinek szellemi felemelését biztosító eme hosszú távú elképzelés az Atya és a Fiú közös alkotása, és az isteni céljuk elérésében a Végtelen Szellemmel együttműködve közösen dolgoznak.

[3] ¶ A tökéletesség elérésének isteni terve három egyedi, bár csodálatosan összefüggő világegyetemi kalandos vállalkozásból áll:

[4] ¶ 1. *A Fokozatos Haladási Terv.* Ez az Egyetemes Atyának az evolúciós felemelkedésre vonatkozó terve, az Örökkévaló Fiú által fenntartás nélkül elfogadott program,

melyet akkor hagyott jóvá, amikor egyesült az Atyával annak a javaslatnak a végrehajtásában, hogy „Alkossunk halandó teremtményt a saját képünkre”. Az idő teremtményeinek felemelésére vonatkozó ezen rendelkezés egyúttal a Gondolatigazítóknak az Atya általi adományozását jelenti, valamint azt is, hogy az anyagi teremtményeket felruházzák a személyiségi előjogokkal.

5 ¶ 2. *Az Alászállási Terv.* A következő világegyetemi terv az, hogy az Örökkévaló Fiú és az ő mellérendelt Fiai hozzáfognak a nagy Atya-kinyilatkoztatáshoz. Ez az Örökkévaló Fiú javaslata, és abból áll, hogy ő az Istenfiak révén alászáll az evolúciós teremtésrészekbe, ahol megszemélyesül és tényleges formát ölt, megtestesül és valóságos-

sá válik az összes világegyetemi teremtmény számára úgy, mint az Atya szeretete és a Fiú kegyelme. Az alászállási terv részét képezi, mint e szeretetszolgálat átmeneti jellemzője, az, hogy a paradicsomi Fiak úgy lépnek fel, mint helyreállítói annak, amit a félrevezetett teremtményi akarat szellemi értelemben veszélybe sodort. Ha valahol, valamikor késedelem nyilvánul meg a haladási tervben, ha esetleg lázadás hátráltatja vagy bonyolítja e vállalkozás előmenetelét, akkor azon nyomban érvénybe lépnek az alászállási terv veszélyhelyzeti rendelkezései. A paradicsomi Fiak elkötelezték magukat és készen állnak arra, hogy helyreállítóként működjenek, hogy a lázadók területének kellős közepébe is elmenjenek és ott helyreállítsák

a szférák szellemi állapotát. És éppen ilyen hősi szolgálatot teljesített az egyik mellérendelt Teremtő Fiú az Urantián összefüggésben azzal a tapasztalatszerző alászállási küldetéssel, melyen a fennhatóságának megszerzése érdekében vett részt.

6 ¶ 3. *A Kegyes Segédkezési Terv.* Amint a haladási terv és az alászállási terv elkészült és azt ki is hirdették, a Végtelen Szellem egyedül és önmagánál fogva kivetült és működésbe hozta a kegyes segédkezés hatalmas és egyetemes vállalkozását. Ez az a szolgálat, mely oly alapvető a haladási és alászállási vállalkozás gyakorlati és hatékony működéséhez egyaránt, és a Harmadik Forrás és Középpont szellemi személyiségei mind osztoznak a kegyes segédkezés szellemében,

mely oly jelentős részét képezi az Istenség Harmadik Személye Természetének. A Végtelen Szellem nemcsak a teremtésben, hanem az irányításban is igazul és szó szerint úgy működik, mint az Atya és a Fiú közös végrehajtója.

7 ¶ Az Örökkévaló Fiú az Atya egyetemes teremtmény-felemelkedési tervének személyes gondnoka, isteni őrzője. Miután kihirdette azt az egyetemes parancsot, hogy „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok”, az Atya az Örökkévaló Fiúra bízta e hatalmas feladat végrehajtását; és az Örökkévaló Fiú e fenséges vállalkozás kivitelezésében osztozik az ő isteni mellérendeltjével, a Végtelen Szellemmel. Az Istenségek ily hatékonyan működnek együtt a teremtési, sza-

bályozási, fejlődési, kinyilatkoztatási és segédkezési feladatokban — és ha szükséges, akkor a visszaállításban és a helyreállításban is.

5. A SZELLEMADOMÁNY

[1] Az Örökkévaló Fiú fenntartás nélkül egyesült az Egyetemes Atyával azon nagy parancsnak a minden teremtésrész számára való közreadásában, miszerint: „Légy tökéletes, miként Atyátok a Havonában is az.” És azóta is mindig az a felhívás-utasítás munkált az Örökkévaló Fiú és az ő mellérendelt és társult Fiai hatalmas családjának minden túlélési tervében és alászállási vállalkozásában. És az Istenfiak éppen ezen alászállásokban váltak minden evolúciós teremtmény számára „az úttá, az igazsággá és az életté”.

2 ¶ Az Örökkévaló Fiú nem képes emberi lényekkel közvetlen kapcsolatba lépni úgy, miként azt az Atya az elő-személyes Gondolatigazítókon, mint az ő ajándékain keresztül teszi, viszont az Örökkévaló Fiú igen közel kerül a teremtett személyiségekhez az isteni fiúi rend fokozatos mérséklésével, míg végül megjelenhet az ember színe előtt, néha pedig úgy, mint maga az ember.

3 Az Örökkévaló Fiú tisztán személyes természete nem képes magából részeket adni. Az Örökkévaló Fiú szellemi hatásként vagy személyként segédkezik, nem másként. A Fiú képtelen a teremtményi tapasztalás részévé válni olyan értelemben, mint ahogyan azt az Atya-Igazító teszi, azonban az Örökkévaló Fiú e korlátot az alászállás eljárásá-

val ellensúlyozza. Amit a szilánk-entitások tapasztalása jelent az Egyetemes Atyának, ugyanazt jelentik a paradicsomi Fiak megtestesülési tapasztalásai az Örökkévaló Fiúnak.

[4] Az Örökkévaló Fiú nem jön el a halandó emberhez, mint az isteni akarat, az emberi elmében lakozó Gondolatigazító, viszont az Örökkévaló Fiú eljött az urantiai halandó emberhez, amikor az ő Fiának, a nebadoni Mihálynak az isteni *személyisége* a názáreti Jézus emberi természetében megtestesült. A teremtett személyiségek tapasztalásában való osztozás érdekében az Isten paradicsomi Fiainak a magukévá kell tenniük eme teremtmények tényleges természetét, és isteni személyiségüket meg kell testesíteniük úgy,

mint tényleges teremtményt. A megtestesülés, a Szonarington titka, a Fiú azon eljárása, mellyel megszabadul a személyiségének abszolút jelleget adó, mindent magába foglaló béklyóitól.

5 ¶ Réges-régen az Örökkévaló Fiú önmagát adta a központi teremtésrész minden egyes körének azért, hogy a Havona minden lakosa és zarándoka, beleértve az idő felemelkedő zarándokait is, megvilágosodását és fejlődését segítse. E hét alászállása közül egyikben sem működött felemelkedőként vagy havonai honosként. Ő saját magaként létezett. Tapasztalása egyedi volt; e tapasztalás nem *emberrel* vagy egyéb *zarándokkal* volt kapcsolatos, és nem is *emberként* vagy egyéb *zarándokként* zajlott le, de sze-

mélyes-feletti értelemben bizonyos értelemben társuló volt.

6 Azon az egyéb részen sem kelt át, amely a belső Havona-kör és a Paradicsom területe között van. Számára, abszolút lény számára nem lehetséges, hogy a személyiségtudatát felfüggessze, mert minden szellemi gravitációs erővonal őrajta halad át. És ezen alászállások alatt a szellemi fényességű központi paradicsomi lakóhely fénye nem halványult el, és a Fiú egyetemes szellemgravitációs hatalma sem gyengült.

7 ¶ Az Örökkévaló Fiú havonabeli megtestesülései kívül esnek az emberi képzelet határain; ezek tapasztalás-meghaladók voltak. Ő hozzájárult az összes Havona tapasztaláshoz akkor és azt követően, azt viszont nem

tudjuk, hogy hozzájárult-e az ő lételvi természetének feltételezett élményelvi készségéhez. Ez a paradicsomi Fiak alászállási rejtélyéhez tartozik. Azt azonban hisszük, hogy bármire tett is szert az Örökkévaló Fiú ezeken az alászállási küldetéseken, azt azóta is visszatartja; de nem tudjuk, hogy valójában mi az.

8 ¶ Bármily nehézséget okoz is nekünk az Istenség Második Személye alászállásainak megértése, mégis értjük az Örökkévaló Fiú egyik Fiának Havona-alászállását, aki szó szerint átment a központi világegyetem körein és ténylegesen is osztozott azon tapasztalásokban, melyek az Istenség elérésére törekvő felemelkedő lény felkészülésének részét képezik. Ez volt az eredeti Mihály, az

elsőszülött Teremtő Fiú, és ő körről körre megszerezte a felemelkedő zarándoki léttel járó élettapasztalatokat, miközben minden egyes kör valamely szakaszában személyesen utazott e zarándokokkal Grandfanda, az összes közül a Havonát először elért halandó idejében.

9 Talán egyebet is kinyilvánított ezen eredeti Mihály, mindenesetre a Havona teremtményei számára valóságossá tette az Eredeti Anya Fiú érzékfeletti alászállását. Olyannyira valóságossá, hogy az időnek a Havona-körök elérésén munkálkodó minden egyes zarándokát mindörökre örömmel töltött el és megerősített az a bizonyos tudás, hogy Isten Örökkévaló Fia hétszer mondott le a paradicsomi hatalomról és dicsőségről

annak érdekében, hogy szert tehessen a téridő zarándokok tapasztalataira a fokozatos Havona-fejlődés hét körén.

10 ¶ Az Örökkévaló Fiú nem más, mint a minden Istenfit az alászállási segédkezéseikben szerte az idő és tér világegyetemeiben megihlető minta. A mellérendelt Teremtő Fiak és társaik, az Ítélkező Fiak egyéb ki nem nyilvánított fiúi rendekkel együtt mind osztoznak e csodálatos szándékban, hogy magukat a teremtményi élet különféle rendjeinek adományozzák és maguk teremtményként is alászálljanak. Ennélfogva, szellemlényegét tekintve, valamint természetének és eredetének rokonsága okán igazolódik, hogy minden egyes Istenfiúnak a tér világaiba történő alászállásában, ezen alászállá-

sokban, azokon keresztül és azok révén, az Örökkévaló Fiú magát a világegyetemek sajátakarattal bíró, értelmes teremtményeinek adományozta.

[11] Szellemében és természetében, hacsak nem minden sajátosságában, minden egyes paradicsomi Fiú istenmód tökéletes képe az Eredeti Fiúnak. Szó szerint igaz, hogy aki látta a paradicsomi Fiút, az látta az Isten Örökkévaló Fiát is.

6. A PARADICSOMI ISTENFIAK

[1] A több Istenfira vonatkozó ismeretek hiánya komoly félreértések forrása az Urantián. És e tudatlanság mindegyre megmarad az olyan kijelentések ellenére is, mint amelyet ezen isteni személyiségek egyik tanácskozásáról készített feljegyzés őriz: „Amikor

az Istenfiak jó hírt jelentettek, és az összes Hajnalcsillag együtt dalolt.” Az övezeti szabványidőben mért ezerévenként az isteni Fiak különböző rendjei rendszeres tanácskozásra gyűlnek.

[2] Az Örökkévaló Fiú a személyes forrása azon imádatra méltó irgalmas és segédkező sajátosságoknak, melyek oly nagy mértékben jellemzik az alászálló Istenfiak minden rendjét amint szerte a teremtésrészekben működnek. A teljes isteni természetet, hacsak nem akár a sajátosságok teljes végtelenségét, az Örökkévaló Fiú kimeríthetetlenül átadja a paradicsomi Fiaknak, akik az örökkévaló Szigetből jönnek elő azért, hogy a világegyetemek mindensége számára az ő isteni jellemét kinyilatkoztassák.

3 ¶ Az Eredeti és Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atya „első” teljessé tett és végtelen gondolatából leszármazott személy. Minden alkalommal, amikor az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú közösen megtervez egy új, eredeti, azonos, egyedi és abszolút személyes gondolatot, akkor abban az adott pillanatban ezen alkotó idea tökéletesen és véglegesen megszemélyesül egy új és eredeti *Teremtő Fiú* lényében és személyiségében. E Teremtő Fiak szellemtermészetükben, isteni bölcsességükben és mellérendelt teremtő erejükben a lehetőséget tekintve egyenlők az Atya Istennel és a Fiú Istennel.

4 A Teremtő Fiak a Paradicsomról indulnak el az idő világegyetemeibe és a Harmadik Forrás és Középpont szabályozó és al-

kotó segítőivel együttműködve fejezik be a fokozatos evolúción áteső helyi világegyetemek megszervezését. E Fiak nem kapcsolódnak be az anyag, az elme és a szellem központi és egyetemes szabályozási tevékenységeibe, és nem is érintettek ezekben. Így az ő alkotó cselekedeteiket korlátozza az Első Forrás és Középpont és az ő mellérendelt Abszolútjainak elő-létezése, elsőbbsége és elsődlegessége. E Fiak csak azt képesek irányítani, amit maguk hoznak létre. Az abszolút irányítás az elsődleges létezésben rejlik és elválaszthatatlan az örök jelenléttől. Az Atya marad az elsődleges a világegyetemekben.

5 ¶ Miként az Atya és a Fiú megszemélyesíti a Teremtő Fiakat, nagyobbrészt úgy sze-

mélyesíti meg a Fiú és a Szellem az *Ítélkező Fiakat*. E Fiak azok, akik a teremtményi megtestesülés során szerzett tapasztalatokban elnyerik a jogot ahhoz, hogy úgy szolgáljanak, mint az idő és tér teremtésrészeinek túlélését megítélő bírák.

6 ¶ Az Atya, a Fiú és a Szellem egyesül abból a célból is, hogy a sokoldalú *Háromsági Tanító Fiakat* megszemélyesítse, akik az összes személyiség, legyen az emberi vagy isteni, fenséges tanítóiként bejárják a nagy világegyetemet. És ezen kívül van még számos egyéb, paradicsomi fiúi rend, melyekre eddig az urantiai halandók figyelmét még nem hívta fel senki.

7 ¶ Az Eredeti Anya Fiú és a szerte a teremtésösszességben lakozó paradicsomi Fi-

ak serege között közvetlen és kizárólagos összeköttetés van, olyan csatorna, melynek rendeltetése azon szellemi rokonsági jegyben rejlik, mely őket a közel-abszolút szellemi társulás kötelékeivel fűzi össze. E fiúköztes kör teljes mértékben eltér a szellemgravitációs egyetemes körtől, melynek középpontja szintén a Második Forrás és Középpont. A paradicsomi Istenségek személyeiből származó összes Istenfiú közvetlen és állandó közléscserét folytat az Örökkévaló Anya Fiúval. És az ilyen közléscsere pillanatszerű; független az időtől, bár néha a tér befolyásolja azt.

8 Az Örökkévaló Fiú nemcsak hogy állandóan tökéletes tudással rendelkezik a paradicsomi fiúi rendbe tartozók helyzeté-

ről, gondolatairól és sokféle tevékenységéről, hanem az ő tudása mindig is tökéletes minden olyan, szellemi értékkel bíró dologról, mely az összes teremtmény szívében létezik az örökkévaló, elsődleges központi teremtésrészben és a mellérendelt Teremtő Fiak másodlagos idő-teremtésrészeiben.

7. AZ ATYA LEGFELSŐBB KINYILATKOZTATÁSA

[1] Az Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atya szellemének és személyiségének teljes, kizárólagos, egyetemes és végleges kinyilatkoztatása. Az Atyára vonatkozó és az Atyával kapcsolatos minden tudás szükségképpen az Örökkévaló Fiútól és az ő paradicsomi Fiaitól származik. Az Örökkévaló Fiú

öröktől fogva létezik, és teljesen és szellemi korlátozások nélkül egy az Atyával. Isteni személyiségüket tekintve ők egymás mellérendeltjei; szellemi természetüket tekintve ők egyenlők; isteniségükben pedig azonosak.

[2] Isten jelleme valójában nemigen tökéletesíthető a Fiú személyében, mert az isteni Atya végtelenül tökéletes, viszont e jellem és személyiség a teremtményi lények számára való kinyilatkoztatás céljából megerősödik azáltal, hogy megszabadul a nem-személyestől és a nem-szellemitől. Az Első Forrás és Középpont sokkal több, mint személyiség, azonban az Első Forrás és Középpont atyai személyiségének összes szellemi minőségjegye szellemi lényegében jelen van az

Örökkévaló Fiú abszolút személyiségében.

[3] Az elsődleges Fiú és az ő Fiai az Atya szellemi és személyes természetének egyetemes kinyilatkoztatásán munkálkodnak az összes teremtésrész számára. A központi világegyetemben, a felsőbb-világegyetemekben, a helyi világegyetemekben vagy a lakott bolygókon a paradicsomi Fiú az, aki az Egyetemes Atyát az embereknek és az angyaloknak kinyilatkoztatja. Az Örökkévaló Fiú és az ő Fiai nyilatkoztatják ki az Egyetemes Atyához vezető teremtményi utat. És még mi, magasabb rendűek is sokkal jobban megértjük az Atyát akkor, ha a jellemének és személyiségének az Örökkévaló Fiúban és az Örökkévaló Fiú Fiaiban való megnyilvánulását tanulmányozzuk.

4 Az Atya személyiségként csak az Örökkévaló Fiú isteni Fiaiként jön le hozzátok. És az Atyát ugyanezen élő úton éritek el; az isteni Fiak e csoportjának útmutatásaival emelkedtek fel az Atyához. És ez igaz függetlenül attól, hogy a ti saját személyiségetek az Egyetemes Atya közvetlen adománya.

5 ¶ Az Örökkévaló Fiú kiterjedt szellemi kormányzásával kapcsolatos mindeme sokszínű tevékenység áttekintésekor ne feledkezzetek meg arról, hogy a Fiú személy, mégpedig éppen olyan igazul és ténylegesen, mint ahogy személy az Atya. És valóban, az egykor az emberi rendbe tartozott lények számára az Örökkévaló Fiút könnyebb megközelíteni, mint az Egyetemes Atyát. Az idő zarándokainak a Havona-

körökben teljesített előrehaladásában a Fiút sokkal előbb lesztek képesek elérni, minthogy felkészültök az Atya érzékelésére.

6 Az irgalmas Örökkévaló Fiú jelleméről és könyörületes természetéről bizonyára többet megértetek, ha mélyen elgondolkoztok az ezen isteni sajátosságokkal kapcsolatos kinyilatkoztatáson, melyet a ti saját Teremtő Fiatok szeretetteljes szolgálatban tett, aki egykor az Ember Fia volt a földön, s aki ma a helyi világegyetemetek magas fejedelme — az Ember Fia és az Isten Fia.

7 [Összeállította egy, a paradicsomi Örökkévaló Fiút bemutató írás elkészítésére kijelölt Isteni Tanácsos.]

8. ÍRÁS

A VÉGTELEN SZELLEM

A MÚLT örökkévalóságában, amikor az Egyetemes Atya „első” végtelen és abszolút gondolata az Örökkévaló Fiúban oly tökéletes és megfelelő szóra talál annak isteni kifejezéséhez, onnan ered a Gondolat-Isten és a Szó-Isten legfelsőbb vágya egy egyetemes és végtelen segéd iránt az ő közös kifejeződésükhöz és együttes cselekvésükhöz.

[2] Az örökkévalóság hajnalán az Atya és a Fiú egyaránt végtelenül tudatában van a kölcsönös függőségüknek, örökkévaló és abszolút egységüknek; és ezért lépnek társakként végtelen és örökké tartó isteni szövetségre. E soha véget nem érő egység az ő

egyesített gondolataik kivitelezése érdekében jön létre szerte az örökkévalóság teljes körében; és ezen örök esemény óta az Atya és a Fiú fenntartja ezt az isteni egyesülést.

3 És ekkor már szemtől szemben állunk a Végtelen Szellem örök eredetével, az Istenség Harmadik Személyével. Abban a pillanatban, amikor az Atya Isten és a Fiú Isten közösen eltervez egy azonos és végtelen cselekedetet — egy abszolút gondolatterv kivitelezését elképzeli — akkor, azon nyomban és a maga teljességében létrejön a Végtelen Szellem.

4 ¶ Az Istenségek eredete rendjének ilyeténképpen való ismertetésével a célom pusztán az, hogy ráirányítsam a figyelmeteket a közöttük lévő viszonyra. A valóságban

mindhárman öröktől fogva léteznek; ők lételviek. Az ő napjaiknak sem kezdete, sem vége nincs; ők egymás mellérendeltjei, legfelsőbbek, véglegesek, abszolútok és végtelenek. Ők vannak, mindig is voltak és mindig is lesznek. És ők három külön-külön egyedivé vált, de örökmód társult személy, az Atya Isten, a Fiú Isten és a Szellem Isten.

1. A CSELEKVŐ ISTEN

[1] A múlt örökkévalóságában, a Végtelen Szellem megszemélyesülésekor az isteni személyiségkör tökéletessé és teljessé válik. A Cselekvő Isten létezik, és a hatalmas színtér készen áll a teremtés rendkívüli színművéhez — a világegyetemi kalandhoz — az örök korszakok isteni körképéhez.

[2] A Végtelen Szellem első cselekedete az ő isteni szüleinek, az Atya-Atyának és az Anya-Fiúnak a vizsgálata és elismerése. Ő, a Szellem, korlátlanul azonosítja mindkettejüket. Teljes mértékben tudatában van az ő külön személyiségüknek és végtelen sajátosságaiknak csakúgy, mint egyesített természetüknek és egyesült működésüknek. Ezt követően, önként, érzékfeletti hajlandósággal és ihletett önkéntelenséggel, az Istenség Harmadik Személye, függetlenül attól, hogy az Első és a Második személlyel egyenlő, örök hűséget fogad az Atya Istennek és elismeri a Fiú Istentől való örök függőségét.

[3] E művelet jellegéből, valamint az ő személyiségeik függetlenségének, továbbá a hármójuk tevékeny egyesülésének kölcsö-

nös elismeréséből következően létrejön az örökkévalósági kör. A paradicsomi Háromság létezik. Az egyetemes tér színe készen áll az Egyetemes Atya célja alkotó kifejlésének sokszínű és soha véget nem érő körképe számára, mely cél beteljesülésére az Örökkévaló Fiún keresztül és a Cselekvő Isten kivitelezői tevékenysége, vagyis az Atya-Fiú teremtői társulás valóságcselekedeteit segítő végrehajtói tevékenység révén kerül sor.

4 ¶ A Cselekvő Isten működik és a tér sírboltjai megmozdulnak. Egymilliárd tökéletes szféra kel életre egy pillanat alatt. Ezen elméleti örökkévalósági pillanatot megelőzően a Paradicsom saját térenergiái már léteznek és a lehetőséget tekintve működőképesek, viszont létük még nem tényleges; fi-

zikai gravitáció sem mérhető, hacsak nem tekintjük azon anyagi valóság válaszokat, melyek annak szüntelen vonzására adatnak. E (feltételezett) örökké távoli pillanatban anyagi világegyetem nincs, de abban a pillanatban, amint egymilliárd világ anyagivá lényegül, a gravitáció már bizonyíthatóan elégséges és megfelelő ahhoz, hogy mindezeket a Paradicsom örök befolyása alatt tartsa.

5 És ekkor az Istenek teremtésén pillanatszerűen áthalad az energia második formája, s e kiáramló szellemet mindenkor ellenőrzés alatt tartja az Örökkévaló Fiú szellemi gravitációja. Így a kettős gravitáció által befogott világegyetemet megérinti a végtelenség energiája és belemerül az isteniség

szellemébe. A tudatos elme számára előkészített élettalaj így nyilvánul meg a Végtelen Szellem társult értelemköreiben.

6 A potenciális létezés e magjain, melyek az Istenek központi teremtésrészét átjárják, cselekszik az Atya, és a teremtményi személyiség megjelenik. Ez után a paradicsomi Istenségek jelenléte a teljes szervezett teret kitölti és hatékonyan vonzani kezd minden dolgot és lényt a Paradicsom felé.

7 ¶ A Végtelen Szellem a Havona világok születésével egyszerre válik örökkévalóvá, lévén, hogy e központi világegyetem őáltala és övele és őbenne teremtetik meg, az Atya és a Fiú közös elképzeléseinek és egyesített akaratának engedelmeskedve. A Harmadik Személy ezen együttes teremtői cselekedet

révén válik Isten-lényegűvé, és ennélfogva ő lesz mindörökre az Együttes Teremtő.

8 ¶ Ezek az Atya és a Fiú alkotó kiterjeszkedésének nagyszerű és tiszteletet keltő idői, mely eseményre az ő közös társuk és kizárólagos végrehajtójuk, a Harmadik Forrás és Középpont által és őbenne kerül sor. E mozgalmas időkről nincsenek feljegyzések. Csak kevés bizonyítékunk van, mellyel a Végtelen Szellem által végzett e fenséges műveleteket alátámaszthatnánk, és ő pusztán azt a tényt igazolja, hogy a központi világegyetem és minden, ami ahhoz tartozik azzal egyidejűleg vált örökkévalóvá, hogy ő személyiséget és tudatos létet nyert.

9 Röviden, a Végtelen Szellem igazolja, hogy, lévén ő örökkévaló, így örökkévaló a

központi világegyetem is. És ez a hagyományos kiindulópontja a világegyetemek mindensége történelmének. Egyáltalán semmilyen ismeretünk sincs és semmilyen adat sem létezik azokról az eseményekről, illetőleg műveletekről, melyek a hatalmas világegyetemet kikristályosító eme hatalmas alkotóenergia- és irányító bölcsesség-kitörést megelőzték volna, mely világegyetem minden dolgok középpontjában létezik és oly kiválóan működik. Ezen eseményen túl az örökkévalóság kifürkészhetetlen folyamatai és a végtelenség mélységei — a legteljesebb rejtelem található.

10 ¶ És így mutatjuk be a Harmadik Forrás és Középpont egymásra következési jelleget mutató eredetét úgy, miként az a ha-

landó teremtmények idő-korlátolta és térkötötte elméje számára leegyszerűsítve egyáltalán tolmácsolható. Az emberi elmének szüksége van kiindulópontra a világegyetem történetének megjelenítéséhez, és engem úgy utasítottak, hogy az örökkévalóság történeti fogalmát e megközelítésben adjam elő. Az anyagi elmében a következetesség egy Első Okot igényel; ezért rögzítjük először az Egyetemes Atyát, mint a teremtésösszesség Első Forrását és Abszolút Középpontját, ugyanakkor arra oktatunk minden teremtményelmét, hogy a Fiú és a Szellem a világegyetemi történelem minden szakaszában és az alkotótevékenység minden területén örökkévaló társa az Atyának. És tesszük ezt anélkül, hogy bármily értelemben figyel-

men kívül hagynánk a Paradicsom Szigetének, valamint a Korlátlan, az Egyetemes és az Istenségi Abszolútnak a valóságát és örökkévalóságát.

11 Az idő gyermekei anyagi elméinek épp elég megragadniuk az Atyát az örökkévalóságban. Tudjuk, hogy a gyermek is akkor tud a legjobban alkalmazkodni a valósághoz, ha előbb megérti a gyermek-szülő viszonyt, és azt követően e fogalmat tovább bővíti úgy, hogy az a családot, mint teljes egészet magába foglalja. Ezután a gyermek fejlődő elméje képes lesz alkalmazkodni a családi kapcsolatok fogalmához, a közösségi, a faji és a világviszonyokhoz, majd pedig a világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi viszonyokhoz, sőt a világegyetemek min-

denségének viszonyaihoz is.

2. A VÉGTELEN SZELLEM TERMÉSZETE

[1] Az Együttes Teremtő az örökkévalóságtól fogva és teljesen és korlátozás nélkül egy az Egyetemes Atyával és az Örökkévaló Fiúval. A Végtelen Szellem nemcsak a paradicsomi Atya természetét, hanem az Eredeti Fiú természetét is tökéletesen tükrözi.

[2] ¶ A Harmadik Forrásnak és Középpontnak sok megnevezése ismeretes: az Egyetemes Szellem, a Legfelsőbb Kísérő, az Együttes Teremtő, az Isteni Végrehajtó, a Végtelen Elme, a Szellemek Szelleme, a paradicsomi Anyaszellem, az Együttes Cselekvő, a Végső Összehangoló, a Mindenütt-jelenvaló Szel-

lem, az Abszolút Értelem, az Isteni Cselekedet; és az Urantián néha összekeverik a mindenségrendi elmével.

3 Hasonlóképpen helyes az Istenség Harmadik Személyét a Végtelen Szellem megnevezéssel illetni, hiszen az Isten szellem. De az anyagi teremtmények, akik hajlamosak tévesen úgy gondolni, hogy az anyag az alapvető valóság, és hogy az elme, a szellemmel együtt, az anyagban gyökerező alapigazság, tehát e teremtmények talán jobban megértenék a Harmadik Forrást és Középpontot, ha úgy hívnák, mint a Végtelen Valóság, az Egyetemes Szervező, vagy mint a Személyiség Összehangoló.

4 ¶ A Végtelen Szellem, mint az isteniség világegyetemi kinyilatkoztatása, kifürkész-

hetetlen és az emberi felfogóképesség határain messze kívül esik. A Szellem abszolútságának érzékeléséhez csak arra van szükségetek, hogy az Egyetemes Atya végtelenségét szemléljétek és az Eredeti Fiú örökkévalóságára tisztelettel tekintsetek.

5 ¶ Valóban van rejtély a Végtelen Szellem személyében, de nem akkora, mint az Atyáében és a Fiúében. Az Atya természetének minden oldala közül az Együttes Teremtő a végtelenséget mutatja a legfeltűnőbben. Még ha a világmindenség a végtelenségig tágul is, az Együttes Cselekvő szellemjelenléte, energiaszabályozása és elmepotenciálja meg fog felelni az ilyen határtalan teremtésösszesség igényeinek.

6 Bár a tökéletesség, a pártatlanság és a sze-

retet minden formájában osztozik az Egyetemes Atyával, a Végtelen Szellem inkább az Örökkévaló Fiú könyörületessége felé hajlik, s így lesz a nagy világegyetem számára a paradicsomi Istenségek könyörületes segédkezője. A Szellem örökkön-örökké — egyetemesen és örökkévalón — könyörületes segédkező, mert miként az isteni Fiak az Isten szeretetét nyilvánítják ki, úgy az isteni Szellem az Isten kegyelmét mutatja.

[7] Nem lehetséges, hogy a Szellem az Atyánál több jósággal rendelkezzen, mert minden jóság az Atyából ered, viszont a Szellem cselekedeteiben jobban megérthetjük e jóságot. Az Atya állhatatossága és a Fiú állandósága a Végtelen Szellem személyiségeinek szerető segédkezése és szüntelen szolgálata

révén válik igencsak valóssá a szférák szellemlényei és anyagi teremtményei számára.

8 Az Együttes Teremtő örökli az Atya összes szép gondolatát és igaz jellemét. És az isteniség e magasztos vonásai a mindenségrendi elmének a legfelsőbb-közeli szintjein hangolódnak össze, mely elme a Harmadik Forrás és Középpont korlátlan és határtalan elméjének végtelen és örökkévaló bölcsességének van alárendelve.

3. A SZELLEM VISZONYA AZ ATYÁHOZ ÉS A FIÚHOZ

1 Miként az Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atya „első” abszolút és végtelen gondolatának szó-kifejeződése, úgy az Együttes Cselekvő az „első” teljes értékű teremtő fogalom, illetőleg terv tökéletes kivitelezése,

mely fogalom, illetőleg terv arra az együttes cselekedetre készült, melyet az abszolút gondolat-szó egyesülést mutató Atya-Fiú személyiségtársulás hajt végre. A Harmadik Forrás és Középpont a központi vagy elrendelt teremtésrésszel egyszerre válik örökkévalóvá, és létezésében csak e központi teremtésrész örökkévaló a világegyetemek között.

2 A Harmadik Forrás megszemélyesülése óta az Első Forrás személyesen nem vesz részt a világegyetem-teremtésben. Az Egyetemes Atya minden lehetőt az Örökkévaló Fiúra ruház át; az Örökkévaló Fiú hasonlóképpen minden lehetséges hatáskörrel és hatalommal felruházza az Együttes Teremtőt.

3 Az Örökkévaló Fiú és az Együttes Teremtő, társakként, valamint az ő mellérendelt személyiségeiken keresztül, tervezett meg fő vonalaiban és részleteiben minden Havona-utáni világegyetemet, mely valaha is létrehozatott. A Szellem ugyanolyan személyes kapcsolatot tart fenn a Fiúval minden ezt követő teremtésrészben, mint amilyet a Fiú fenntart az Atyával az első és központi teremtésrészben.

4 Az Örökkévaló Fiú egyik Teremtő Fia és a Végtelen Szellem egyik Alkotó Szelleme teremtett benneteket és a ti világegyetemeteket is; és míg az Atya állhatatosan fenntartja azt, amit ők megszerveztek, addig e Világegyetemi Fiúra és e Világegyetemi Szellemre hárul a kötelesség, hogy a munkájukat se-

gítsék és megtartsák, valamint hogy a saját maguk teremtette teremtményeknek segédkezzenek.

5 ¶ A Végtelen Szellem hatékonyan segíti a mindent szerető Atyát és a minden iránt irgalmas Fiút abban, hogy ama közös hosszú távú tervüket végrehajtsák, hogy az idő és tér összes világán élő, minden igazságszerető lelket magukhoz vonzzanak. Azon nyomban, hogy az Örökkévaló Fiú elfogadta az Atyának a világegyetemek teremtményeire kidolgozott tökéletesség-elérési tervét, abban a pillanatban, hogy a felemelkedési irányterv az Atya-Fiú tervévé vált, akkor tehát a Végtelen Szellem az Atya és a Fiú együttes vezetőjévé vált az ő közös és örökkévaló céljuk elérése terén. És e cselekede-

tével a Végtelen Szellem az isteni jelenlétből és a szellemszemélyiségekből fakadó összes erőforrását az Atya és a Fiú számára lekötötte; *mindent* annak a nagyléptékű tervnek szentelt, melynek célja a továbbélő, sajátakarattal bíró teremtmények felemelése a paradicsomi tökéletesség isteni magasságaiba.

6 A Végtelen Szellem az Egyetemes Atyának és az ő Örökkévaló Fiának tökéletes, kizárólagos és egyetemes kinyilatkoztatása. Az Atya-Fiú társulásra vonatkozó összes ismeretet a Végtelen Szellemen keresztül kell megszerezni, aki az isteni gondolat-szó egyesülés közös képviselője.

7 Az Örökkévaló Fiú az egyetlen út az Egyetemes Atya megközelítéséhez, és a Végtelen Szellem az egyetlen eszköz az Örökké-

való Fiú eléréséhez. Kizárólag a Szellem türelmes segédkezése révén képesek az idő felemelkedő lényei felfedezni a Fiút.

8 A minden dolgok középpontjában a Végtelen Szellemet érik el elsőként a felemelkedő zarándokok a paradicsomi Istenségek közül. A Harmadik Személy körülveszi a Második és az Első Személyt, és ennélfogva először mindig őt kell megismerniük mindazoknak, akik a Fiúnak és az ő Atyjának megmutatkozását kívánják.

9 És a Szellem még számos egyéb módon is egyformán képviseli és hasonlóképpen szolgálja az Atyát és a Fiút.

4. AZ ISTENI SEGÉDKEZÉS SZELLEME

[1] A fizikai világegyetemmel, amelyben a paradicsomi gravitáció minden dolgot összetart, párhuzamot alkot a szellemi világegyetem, melyben a Fiú szava az Isten gondolatát lefordítja, és amikor „hússá válik”, akkor megmutatja a társult Teremtők közös természetének szeretetteli kegyelmét. De mindezen anyagi és szellemi teremtésrészekben és ezeken keresztül áll egy hatalmas színtér, melyen a Végtelen Szellem és az ő szellem-utódai az isteni szülők közös irgalmát, türelmét és örökké tartó ragaszkodását kinyilvánítják azon értelmes gyermekeik iránt, akik az ő közös tervezői és kivitelezői tevékenységüknek az eredményei.

A Szellem isteni jellemének lényege az elme számára végzett örökös segédkezés. És az Együttes Cselekvő összes szellem-utóda osztozik e segédkezési vágyban, a szolgálatra irányuló ezen isteni késztetésben.

2 Az Isten szeretet, a Fiú kegyelem, a Szellem segédkezés — isteni szeretetet és végtelen kegyelmet mutató segédkezés az összes értelmes teremtésrész számára. A Szellem az Atya szeretetének és a Fiú kegyelmének megszemélyesülése; örökmód egyesülnek őbenne egyetemes szolgálatra. A Szellem a teremtményi teremtésrészek esetében *alkalmazott szeretet*, az Atya és a Fiú egyesített szeretete.

3 Az Urantián a Végtelen Szellemet úgy ismerik, mint mindenütt jelenvaló hatást,

egyetemes jelenlétet, azonban a Havonán úgy ismeritek majd meg, mint tényleges segédkezést végző személyes jelenlétet. Itt a paradicsomi Szellem segédkezése példaszerű és ösztönző minta minden egyes, az ő mellérendelt Szelleme és alárendelt személyisége számára, akik az idő és tér világain élő teremtett lényeknek segédkeznek. Ezen isteni világegyetemben a Végtelen Szellem teljes körűen részt vett az Örökkévaló Fiú hét tapasztalás-meghaladó megjelenésében; hasonlóképpen részt vett az eredeti Mihály Fiúval annak hét alászállásában, melyre a Havona körein került sor, mely révén rokonszenves és megértő szellemsegítővé vált az idő mindazon zarándokai számára, akik e magas, tökéletes köröket elérik.

4 ¶ Amikor Isten egyik Teremtő Fia vala-

mely megtervezett helyi világegyetem esetében a teremtői megbízatással járó felelősséget vállalja, akkor a Végtelen Szellem személyiségei megfogadják, hogy fáradhatatlanul segítik e Mihály Fiút, amint az a teremtői vállalkozását végigviszi. Mi leginkább az Alkotó Leányok, a helyi világegyetemi Anyaszellemek esetében észleljük, hogy a Végtelen Szellem annak a feladatnak szentelte magát, hogy támogassa az anyagi teremtményeket az egyre magasabb szellemi szintekre való felemelkedésben. És a teremtmények érdekében végzendő mindeme munkát e helyi világegyetemek Teremtő Fiainak céljaival tökéletes összhangban és az ő személyükkel szoros együttműködésben teljesítik.

5 Míg az Istenfiak arra a hatalmas feladat-

ra vállalkoznak, hogy az Atya szeretettel-jes személyiségét a világegyetemnek kinyilvánítsák, addig a Végtelen Szellem annak a végtelen segédkezésnek szenteli magát, hogy az Atya és a Fiú közös szeretetét kinyilvánítsa minden egyes világegyetembeli összes gyermek elméje számára különkülön. E helyi teremtésrészekben a Szellem nem jön le a halandó fajokhoz húsvér test alakban, mint bizonyos Istenfiak, viszont a Végtelen Szellem és az ő mellérendelt Szellemei önmagukat kisebbítik, örömmel mennek keresztül az isteniség-csökkenésnek egyfajta bámulatos sorozatán, míg végül angyalokként megjelenve az oldalatokon állnak és mutatják az utat az alacsonyrendű földi létben.

6 Éppen e mérséklődési sorozatok révén

kerül igen közel a Végtelen Szellem ténylegesen és személyként is az állati eredetű szférák minden lényéhez. És a Szellem mindezt úgy teszi meg, hogy a legkisebb mértékben sem érvényteleníti az Istenség Harmadik Személyeként való létezését, aki minden dolgok középpontjában ott van.

7 ¶ Az Együttes Teremtő igazán és mindörökre a nagy segédkező személyiség, az egyetemes kegyelem-segédkező. Ahhoz, hogy a Szellem segédkezését megértsétek, gondoljatok arra az igazságra, hogy ő az Atya soha véget nem érő szeretetének és a Fiú örökkévaló kegyelmének közös megjelenése. A Szellem segédkezése azonban nem irányul kizárólag az Örökkévaló Fiú és az Egyetemes Atya megjelenítésére. A Végte-

len Szellem hatalmában áll az is, hogy a saját nevében és jogán segédkezzen a teremtésrészek teremtményeinek; a Harmadik Személy isteni méltósággal bír, és a maga részéről is gyakorolja a kegyelmet az egyetemes segédkezés keretében.

8 Amint az ember többet megtud e Végtelen Szellem teremtményi családjába tartozó alacsonyabb rendűek által végzett szeretetteli és fáradhatatlan segédkezésről, úgy egyre inkább csodálni fogja az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú közös Cselekedetének érzékfeletti természetét és páratlan jellemét és rajongani fog azért. E Szellem valóban „az Úr szeme, mely mindig az igazakon van” és „az isteni fül, mely mindig hallja azoknak

könyörgéseit”.

5. AZ ISTEN JELENLÉTE

[1] A Végtelen Szellem kiemelkedő sajátossága a mindenütt-jelenvalóság. Szerte a világegyetemek mindenségében e mindent áthatószellem mindenhol jelen van, mely szellem oly nagy mértékben hasonló az egyetemes és isteni elme jelenlétéhez. Az Istenség Második Személyét és a Harmadik Személyét egyaránt az ő mindig jelenlévő szellemei képviselik minden világon.

[2] Az Atya *végtelen* és ezért kizárólag az akarat korlátozza. Az Igazítók adományozásával és a személyiségbe való bekapcsolódásával az Atya egyedül cselekszik, azonban a szellemerőknek az értelmes lényekkel va-

ló kapcsolatában ő igénybe veszi az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem szellemeit és személyiségeit. Ő, akarata szerint egyformán jelen van szellemileg a Fiúval vagy az Együttes Cselekvővel; ő ott van a *Fiúval* és a *Szellemben*. Az Atya minden bizonnyal mindenhol jelen van, és az ő jelenlétét e különböző, de társult erők, hatások és jelenlétek révén és ezeken keresztül érzékeljük.

3 ¶ A ti szent írásaitokban az *Isten Szelleme* fogalom egyaránt használatos a paradicsomi Végtelen Szellemnek és a helyi világegyetemetek Alkotó Szellemének megjelölésére. Azonban a Szent Szellem a paradicsomi Végtelen Szellem ezen Alkotó Leányának szellemi köre. A Szent Szellem minden egyes helyi világegyetemben őshonos és

működése az adott teremtésrész szellemi területére korlátozódik; a Végtelen Szellem viszont mindenütt jelenvaló.

4 ¶ Számos szellemi hatás van, de valójában mind *egy.* Még a Gondolatigazítók munkája is, bár minden egyéb befolyástól mentes, változatlanul egybeesik a Végtelen Szellem és a helyi világegyetemi Anyaszellem közös befolyásának szellem-segédkezésével. Ahogyan e szellemi jelenlétek az urantiaiak életében működnek, azokat nem lehet szétválasztani. Elmétekben és lelketeken egy szellemként munkálnak, mégpedig különböző eredetüktől függetlenül. És ahogyan ezen egyesített szellemi segédkezést megtapasztaljátok, az a Legfelsőbb befolyásának tűnik számotokra, „aki mindig képes megóvni

benneteket a bukástól és benneteket hibátlanul a fenti Atya elé vezetni”.

5 Mindig emlékezzetek arra, hogy a Végtelen Szellem az *Együttes* Cselekvő; az Atya és a Fiú egyaránt őbenne és rajta keresztül működik; nemcsak mint önmaga van jelen, hanem mint az Atya és a Fiú és az Atya-Fiú. Ezt felismerve, valamint számos további ok miatt a Végtelen Szellem szellem-jelenlétére gyakran utalnak úgy, mint „az Isten szellemére”.

6 Következetes dolog a teljes szellemi segédkezési kapcsolatra utalni úgy, mint az Isten szelleme, mert a kapcsolat igazán az Atya Isten, a Fiú Isten, a Szellem Isten és a Hétszeres Isten — sőt a Legfelsőbb Isten —

szellemének egyesülése.

6. A VÉGTELEN SZELLEM SZEMÉLYISÉGE

[1] Ne engedjétek, hogy a Harmadik Forrás és Középpont kiterjedt alászállása és általános jelenléte elhomályosítsa vagy egyéb módon kisebbítse az ő személyiségének tényét. A Végtelen Szellem világegyetemi jelenlét, örökkévaló cselekedet, mindenségrendi hatalom, szent befolyás és egyetemes elme; ő ezek mindegyike, és végtelenül több is, ugyanakkor igaz és isteni személyiség is.

[2] A Végtelen Szellem teljes és tökéletes személyiség, az Egyetemes Atyának és az Örökkévaló Fiúnak isteni társa és mellérendeltje. Az Együttes Teremtő éppúgy valóságos

és látható a világegyetemek felsőbb értelmei számára, mint az Atya és a Fiú; és ez annál is inkább így van, mert a Szellem az, akit a felemelkedőknek el kell érniük azt megelőzően, hogy a Fiún keresztül egyáltalán megközelíthetnék az Atyát.

[3] A Végtelen Szellem, az Istenség Harmadik Személye mindazon sajátosságokkal rendelkezik, melyeket ti a személyiséggel társítotok. A Szellem abszolút elmével bír: „A Szellem mindent vizsgál, még az Istennek mélységeit is.” A Szellem nemcsak elmével, hanem akarattal is rendelkezik. Az ő ajándékainak adományozásával kapcsolatosan jegyeztetett fel: „De mindezeket egyazon Szellem végzi, mely minden embernek külön-külön s a saját akarata szerint adomá-

nyoz.”

4 A „Szellem szeretete” valóságos, miként az ő szomorúsága is az; ennélfogva „meg ne szomorítsátok az Isten Szellemét”. Akár paradicsomi Istenségként, akár helyi világegyetemi Alkotó Szellemként figyeljük meg a Végtelen Szellemet, azt találjuk, hogy az Együttes Teremtő nem csak a Harmadik Forrás és Középpont, hanem isteni személy is. Ezen isteni személyiség is személyként válaszol a világegyetemre. A Szellem beszél hozzátok, „akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem”. „A Szellem maga jár közben értetek.” A Szellem közvetlen és személyes hatást gyakorol a teremtett lényekre, „mert akiket Isten Szelleme vezérel, azok Istennek fiai”.

5 Még ha a Végtelen Szellem által a világegyetemek mindenségében lévő távoli világok segédkezésének jelenségét tekintjük is, még ha felmérjük is ugyanezen összehangoló Istenséget, amint meghatározhatatlan sokaságú, a Harmadik Forrásból és Középpontból eredő különféle lényben és lényen keresztül hat, még ha felismerjük is a Szellem mindenütt-jelenvalóságát, akkor is megerősíthetjük, hogy ugyanezen Harmadik Forrás és Középpont személy, ő az összes dolog, az összes lény és az összes világegyetem Együttes Teremtője.

6 ¶ A világegyetemek igazgatásában az Atya, a Fiú és a Szellem tökéletesen és örökmód kölcsönösen összekapcsolódik. Bár mindegyikük személyesen is segédkezik az

összes teremtésrész számára, mégis mind a három istenien és abszolút módon összefonódik a teremtési és szabályozási szolgálatban, mely örökre *eggyé* teszi őket.

7 A Végtelen Szellem személyében az Atya és a Fiú kölcsönösen jelen van mindig és korlátlan tökéletességben, mert a Szellem olyan, mint az Atya és mint a Fiú, és ő olyan is, mint az Atya és a Fiú, amint ők ketten mindörökre egyek.

8 [Az Urantián közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos, akit a Nappalok Elődei bíztak meg azzal, hogy a Végtelen Szellem természetét és munkáját bemutassa.]

9. ÍRÁS

A VÉGTELEN SZELLEM VISZONYAA VILÁGEGYETEMHEZ

AZ EGYETEMES Atyának és az Örökkévaló Fiúnak a Paradicsom jelenlétében önmaguk megszemélyesítése céljából való egyesülésekor különös dolog ment végbe. Ezen örökkévalósági helyzetben semmi sem utal arra, hogy az Együttes Cselekvő úgy személyesül meg, mint abszolút elmével összehangolt korlátlan szellemiség, mely különleges előjogokkal is bír az energiaátalakítás terén. Létrejöttével kiteljesedik az Atya felszabadulása a központosított tökéletesség kötelékeitől és a személyi-

ség-abszolutizmus korlátaitól. És e felszabadulás az Együttes Teremtő olyan bámulatos hatalmában jelenik meg, mellyel olyan lények teremtésére hivatott, akik kiválóan alkalmasak a segédkező szellemi szolgálatra még az ezt követően kifejlődő világegyetemek anyagi teremtményei számára is.

2 ¶ Az Atya végtelen a szeretetben és az akaratban, a szellemi gondolatban és célban; ő az egyetemes megtartó. A Fiú végtelen a bölcsességben és az igazságban, a szellemi kifejeződésben és közvetítésben; ő az egyetemes kinyilatkoztató. A Paradicsom végtelen a térerő-képesség potenciáljában és az energia feletti ellenőrzés képességében; ez az egyetemes kiegyensúlyozó. Az Együttes Cselekvő minden létező világegyetemi ener-

gia, minden tényleges világegyetemi szellem és minden valós világegyetemi értelem egységbe foglalásában különleges előjogokkal és összehangolásukban végtelen készséggel rendelkezik; a Harmadik Forrás és Középpont azon sokféle energia és különböző teremtésrész egyetemes egyesítője, melyek az Egyetemes Atya isteni tervének és örökkévaló céljának megfelelően megjelentek.

3 A Végtelen Szellem, az Együttes Teremtő egyetemes és isteni segédkező. A Szellem szakadatlanul segédkezik a Fiú kegyelmének és az Atya szeretetének megnyilvánulásában, és összhangban van a paradicsomi Háromság szilárd, változatlan és pártatlan igazságosságával is. Az ő befolyása és személyiségei mindig közel vannak hozzá-

tok; ők tényleg ismernek és igazán megértenek benneteket.

4 Az Együttes Cselekvő közvetítői szerte a világegyetemekben szüntelenül átalakítják a teljes tér erőit és energiáit. Miként az Első Forrás és Középpont, a Harmadik is érzékeny a szellemire és az anyagira. Az Együttes Cselekvő az Isten egységének kinyilatkoztatása, akiben fennáll minden dolog — dolgok, jelentéstartalmak és értékek; energiák, elmék és szellemek.

5 ¶ A Végtelen Szellem kitölti a teljes teret; ő az örökkévalóság körében lakozik; és a Szellem, az Atyához és a Fiúhoz hasonlóan, tökéletes és változatlan — abszolút.

1. A HARMADIK FORRÁS ÉS KÖZÉPPONT SAJÁTOSSÁGAI

[1] A Harmadik Forrás és Középpont sokféle néven ismert, melyek mindegyike a következő viszonyt jelöli és a következő rendeltetést ismeri el: Mint a Szellem Isten, ő a Fiú Isten és az Atya Isten személyiségi mellérendeltje és isteni társa. Mint a Végtelen Szellem, ő mindenütt jelenvaló szellemi befolyás. Mint az Egyetemes Közvetítő, ő az erőtér-szabályozó teremtmények őse és a mindenségrendi térerők beindítója. Mint az Együttes Cselekvő, ő az Atya-Fiú közös képviselője és társulásuk végrehajtója. Mint az Abszolút Elme, ő az értelmi képesség forrása szerte a világegyetemekben. Mint a Cselekvő Isten, ő a mozgás, a változás és a kapcso-

lat nyilvánvaló őse.

2 A Harmadik Forrás és Középpont némely sajátossága az Atyától, mások a Fiútól származnak, míg mások tevékeny és személyes jelenléte nem fedezhető fel sem az Atyában, sem a Fiúban — olyan sajátosságokról van szó, melyek aligha magyarázhatók meg, kivéve, ha feltételezzük, hogy az Atya-Fiú közösség, mely örökkévalóvá teszi a Harmadik Forrást és Középpontot, a Paradicsom abszolútsága örökkévaló tényével összhangban és annak elismerése mellett következetesen működik. Az Együttes Teremtő az Istenség Első és Második Személye egyesített és végtelen fogalmának teljességét testesíti meg.

3 ¶ Ha az Atyát mint eredeti teremtőt és

a Fiút mint szellemi intézőt képzelitek el, akkor a Harmadik Forrásra és Középpontra úgy kell gondolnotok, mint egyetemes összehangolóra, a korlátlan együttműködés segítőjére. Az Együttes Cselekvő a minden tényleges valóság összekapcsolója; ő az Atya gondolatának és a Fiú szavának istenségi letéteményese, és cselekedeteiben örökmód figyelembe veszi a központi Sziget anyagi abszolútságát. A paradicsomi Háromság rendelte el az *előrehaladás* egyetemes rendjét, és az isteni gondviselés az Együttes Teremtő és a kifejlődő Legfelsőbb Lény területe. Egyetlen tényleges vagy ténylegessé váló valóság sem térhet ki a Harmadik Forrással és Középponttal való kapcsolat elől.

4 ¶ Az Egyetemes Atya felel az elő-ener-

giai, az elő-szellemi és a személyiségi területekért; az Örökkévaló Fiú az egyeduralkodó a szellemi tevékenységek szféráiban; a Paradicsom Szigetének jelenléte egyesíti a fizikai energiát és az anyagivá váló erőteret; az Együttes Cselekvő nem csak úgy működik, mint a Fiút képviselő végtelen szellem, hanem úgy is, mint a paradicsomi térerők és energiák egyetemes átalakítója, létrehozva így az egyetemes és abszolút elmét. Az Együttes Cselekvő szerte a nagy világegyetemben úgy működik, mint határozott és külön személyiség, különösen a szellemi értékek, a fizikai-energiai viszonyok és az igaz elme-jelentéstartalmak felsőbb szféráiban. Különösen akkor és ott működik, amikor és ahol energia és szellem társulására és

kölcsönhatására kerül sor; elmével gyakorol ellenőrzést minden válasz fölött, erős hatalmat gyakorol a szellemi világban és fenséges befolyást fejt ki az energiára és az anyagra. A Harmadik Forrás mindenkor kifejezője az Első Forrásnak és Középpontnak.

5 ¶ A Harmadik Forrás és Középpont tökéletesen és korlátlanul osztozik az Első Forrás és Középpont mindenütt-jelenvalóságában, melyet néha Mindenütt-jelenvaló Szellemnek neveznek. Bizonyos különleges és igen személyes módon az Istenelme osztozik az Egyetemes Atyával és az ő Örökkévaló Fiával a mindentudásban; a Szellem tudása mély és teljes. Az Együttes Teremtő kinyilatkoztatja az Egyetemes Atya mindenhatóságának bizonyos szakaszait, viszont ténylege-

sen csak az elme területén mindenható. Az Istenség Harmadik Személye az elmeterületek értelmi középpontja és egyetemes irányítója; itt abszolút ő — a fennhatósága itt korlátlan.

6 Úgy tűnik, hogy az Együttes Cselekvőt az Atya-Fiú közösség serkenti, de az összes cselekedete során nyilvánvalóan elismeri az Atya-Paradicsom kapcsolatot. Alkalmanként és bizonyos szerepköreiben úgy látszik, mintha ellentételezést nyújtana az élményelvi Istenségek — a Legfelsőbb Isten és a Végleges Isten — fejlődési hiányosságaiért.

7 ¶ És végtelen rejtély áll ebben: Hogy a Végtelen egyszerre nyilvánította ki az ő végtelenségét a Fiúban és a Paradicsomként, és ez után létrejön egy lény, mely egyenlő Is-

tennel az isteniségben, tükrözi a Fiú szellemi természetét és képes a paradicsomi minta megelevenítésére, egy olyan lény, melynek fennhatósága átmenetileg alárendelt jellegű, viszont sok tekintetben nyilvánvalóan a legváltozatosabban *cselekvő.* És e cselekedetbeli nyilvánvaló felsőbbség a Harmadik Forrás és Középpont egyik sajátosságaként nyilvánul meg, mely felette áll még a fizikai gravitációnak — a Paradicsom Szigete egyetemes megnyilvánulásának — is.

8 Az energia és a fizikai dolgok legfelsőbb szintű szabályozásán túl a Végtelen Szellem nagyszerűen felruháztatik a türelem, a könyörületesség és a szeretet azon sajátosságaival, melyek oly kiválóan megmutatkoznak az ő szellemi segédkezésében. A Szel-

lem a legnagyobb mértékben képes a szeretetben segédkezni és az igazságosságban érvényre juttatni a könyörületességet. A Szellem Isten az Eredeti és Örökkévaló Fiú minden fenséges kedvességével és könyörületes ragaszkodásával rendelkezik. Szülőhelyetek világegyeteme az igazságosság üllője és a szenvedés kalapácsa között nyer végső formát; de a kalapácsot forgatók nem mások, mint az irgalmasság gyermekei, a Végtelen Szellem szellem-utódai.

2. A MINDENÜTT JELENVALÓ SZELLEM

[1] Isten háromszoros értelemben is szellem: ő maga szellem; a Fiában korlátlan szellemként jelenik meg; az Együttes Cselekvőben

pedig úgy, mint elmével szövetkező szellem. És e szellemi valóságok mellett, úgy gondoljuk, hogy élményelvi szellemi jelenségek szintjeit is érzékeljük — a Legfelsőbb Lény, a Végleges Istenség és az Istenségi Abszolút szellemeit.

[2] A Végtelen Szellem éppen annyira kiegészítője az Örökkévaló Fiúnak, mint amennyire a Fiú kiegészítője az Egyetemes Atyának. Az Örökkévaló Fiú az Atya szellemivé lényegült megszemélyesülése; a Végtelen Szellem pedig az Örökkévaló Fiú és az Egyetemes Atya megszemélyesült szellemlényege.

[3] Számos akadálymentesen ható szellemi erővonal és számos anyagfeletti erőtér-forrás létezik, mely az urantiai embereket köz-

vetlenül összeköti a paradicsomi Istenségekkel. Így létezik az Egyetemes Atyával való összeköttetést biztosító Gondolatigazító, az Örökkévaló Fiú szellemi-gravitációs késztetésének kiterjedt befolyása, valamint az Együttes Teremtő szellemi jelenléte is. Működésbeli különbség van a Fiú szelleme és a Szellem szelleme között. A Harmadik Személy a szellemi segédkezésében működhet úgy, mint elme és szellem, vagy mint szellem egyedül.

[4] A paradicsomi jelenlétek mellett az urantiaiaknak a helyi világegyetem és a felsőbbvilágegyetem szellemi hatásai és tevékenységei is a hasznukra vannak, mégpedig azon szeretetteli személyiségek csaknem végtelen serege révén, akik az igaz célért tiszta szívvel

küzdőket mindig egyre feljebb és beljebb, az isteniség eszményképei és a legteljesebb tökéletességi cél felé vezetik.

5 Az Örökkévaló Fiú egyetemes szellemének jelenlétét mi *ismerjük* — képesek vagyunk csalhatatlanul felismerni. A Végtelen Szellem, az Istenség Harmadik Személyének jelenlétét még a halandó ember is megismerheti, mert az anyagi teremtmények képesek ténylegesen is megtapasztalni ezen isteni befolyás jótékony hatását, mely befolyás az emberi fajok számára helyi világegyetemi adományként, a Szent Szellemként működik. Az emberi lények bizonyos mértékben képesek tudatosítani az Igazítót, az Egyetemes Atya személytelen jelenlétét is. Ezen isteni szellemek, melyek az ember felemelé-

sén és szellemi lényegűvé alakításán munkálkodnak, mind egyetértésben és tökéletesen együttműködve tevékenykednek. Egyek ők a halandói felemelkedési és tökéletességelérési tervek szellemi kivitelezésében.

3. AZ EGYETEMES ÁTALAKÍTÓ

[1] A Paradicsom Szigete a fizikai gravitáció forrása és lényege; és ennek elegendőnek kell lennie számotokra annak megértéséhez, hogy a gravitáció az egyik leginkább *valóságos* és örökmód bizonyos dolgok egyike a világegyetemek teljes fizikai mindenségében. A gravitáció nem módosítható, illetőleg nem semlegesíthető, kivéve az Atya és a Fiú által közösen biztosított térerők és energiák révén, melyeket a Harmadik Forrás és

Középpont személyére bíztak és működésileg az ő személyéhez társítottak.

2 ¶ A Végtelen Szellem különleges és bámulatos erőteret birtokol — az *ellengravitációt.* Ezen erőtér működésileg (megfigyelhetően) nincs jelen sem az Atyában, sem a Fiúban. Eme képesség, vagyis az anyagi gravitációnak való ellenállás képessége, mely a Harmadik Forrás eredendő sajátsága, az Együttes Cselekvőnek a világegyetemi viszonyok bizonyos szakaszaira adott személyes válaszaiban nyilvánul meg. És e különleges sajátosság átvihető a Végtelen Szellem bizonyos felsőbb személyiségeire is.

3 ¶ Az ellengravitáció helyi viszonyok közepette képes semlegesíteni a gravitációt; a működése egyenértékű térerő-jelenlét gya-

korlását jelenti. Kizárólag az anyagi gravitáció vonatkozásában működik, és ez nem az elme cselekedete. A pörgettyű esetében a gravitációnak való ellenállás jelensége jól példázza az ellengravitáció *hatását,* de ez nem ad értékelhető ismeretet az ellengravitáció *okára* vonatkozóan.

4 Az Együttes Cselekvő ezen kívül még a térerőt meghaladni és az energiát semlegesíteni képes erőtereket is mutat. Ezen erőterek működésének lényege az energia lelassítása addig a pontig, amikor anyaggá válnak, és vannak számotokra ismeretlen egyéb működési rendjeik is.

5 ¶ Az Együttes Teremtő nem energia, nem az energia forrása és nem is az energia végső szakasza; ő az energia *átalakítója.* Az Együt-

tes Teremtő nem más, mint művelet — mozgatás, változtatás, átalakítás, összehangolás, megszilárdítás és kiegyensúlyozás. A Paradicsom közvetlen és közvetett irányítása alá tartozó energiák természetüknél fogva érzékenyek a Harmadik Forrás és Középpont és az ő számos közvetítőinek cselekedeteire.

6 A világegyetemek mindenségét áthatják a Harmadik Forrás és Középpont erőtér-szabályozó teremtményei: fizikai szabályozók, erőtér-irányítók, erőtér-központok és a Cselekvő Isten egyéb képviselői, akik a fizikai energiák szabályozásával és kiegyensúlyozásával foglalkoznak. E fizikai feladatkört ellátó különleges teremtmények mind különféle erőtér-szabályozói sajátosságokkal rendelkeznek, mint például az ellengra-

vitáció, melyet munkájuk során arra használnak, hogy a nagy világegyetem anyagát és energiáit fizikai egyensúlyban tartsák.

[7] A Cselekvő Isten mindezen anyagi tevékenységei láthatóan kapcsolatba hozzák az ő működését a Paradicsom Szigetével, és valóban, az erőtér közvetítői mind figyelemmel vannak az örökkévaló Sziget abszolútságára, sőt attól függenek is. Viszont az Együttes Cselekvő nem képviseli a Paradicsomot és nem is erre válaszul cselekszik. Ő személyesen az Atyát és a Fiút képviseli. A Paradicsom nem személy. A Harmadik Forrás és Középpont nem-személyes, személytelen és más értelemben sem személyes tevékenységei mind magának az Együttes Cselekvőnek a saját akaratán alapuló cselekedetei; ezek

nem valaminek vagy valakinek a gondolatai, származékai vagy tükröződései.

8 A Paradicsom a végtelenség mintája; a Cselekvő Isten e minta megelevenítője. A Paradicsom a végtelenség anyagi forgáspontja; a Harmadik Forrás és Középpont közvetítői pedig azok az értelmes emelőkarok, melyek az anyagi szintet mozgásba hozzák és a fizikai teremtés működési rendjébe önkéntelenséget visznek.

4. AZ ABSZOLÚT ELME

1 A Harmadik Forrásnak és Középpontnak értelmi természete eltér az ő fizikai és szellemi sajátosságaitól. E természettel nemigen létesíthető kapcsolat, viszont képes társulni — inkább értelmileg, semmint szemé-

lyesen. A működési elmeszinteken ez megkülönböztethető a Harmadik Személy fizikai sajátosságaitól és szellemi jellemétől, de a személyiségektől eltérően e természet sohasem a fizikai vagy szellemi megnyilatkozásoktól függetlenül működik.

[2] Az abszolút elme a Harmadik Személy elméje; elválaszthatatlan a Szellem Isten személyétől. A működő lényekben az elme nem válik el az energiától vagy a szellemtől, illetőleg kettejüktől. Az elme nem az energiában rejlik; az energia befogadja az elmét és visszahat arra; az elme rátelepedhet az energiára, de a tudat nem a pusztán anyagi szintben rejlik. Elme nem szükséges a tiszta szellemhez, mert a szellem eredendően tudatos és azonosuló. A szellem mindig értel-

mes, bizonyos értelemben *elmével ellátott*. Lehet ez az elme vagy az az elme, lehet elő-elme vagy felső-elme, sőt még szellem-elme is, viszont a gondolkodásban és a tudásban egyenértékűek. A szellemi rálátás az elme tudatosságát meghaladja, arra következik és elméletileg megelőzi azt.

3 ¶ Az Együttes Teremtő kizárólag az elme területén, az egyetemes értelem területein abszolút. A Harmadik Forrás és Középpont elméje végtelen; teljesen meghaladja a világegyetemek mindenségének tevékeny és működő elme-köreit. A hét felsőbb-világegyetem elme-képessége a Hét Tökéletes Szellemtől, az Együttes Teremtő elsődleges személyiségeitől származik. E Tökéletes Szellemek az elmét, mint a mindenségrendi elmét

osztják szét a nagy világegyetemnek, és a ti helyi világegyetemeteket a mindenségrendi elme orvontoni fajtájának nebadoni módosulata hatja át.

4 A végtelen elme nem vesz tudomást az időről, a végleges elme meghaladja az időt, a mindenségrendi elmét pedig korlátozza az idő. És a térrel ez a helyzet: A Végtelen Elme független a tértől, viszont amint a végtelentől a segéd-elmeszintek felé közelítünk, az értelemnek egyre inkább számolnia kell a tér tényével és korlátaival.

5 ¶ A mindenségrendi térerő éppen úgy hat vissza az elmére, ahogy a mindenségrendi elme válaszol a szellemre. A szellem isteni cél, a szellem-elme pedig isteni cél beteljesülés közben. Az energia dolog, az elme jelen-

téstartalom, a szellem érték. Az elme még az időben és térben is létrehozza az energia és a szellem között ama viszonylagos kapcsolatokat, melyek az örökkévalóságbeli rokonságukra utalnak.

6 Az elme a szellemi értékeket értelmi jelentéstartalmakká alakítja; az akarat hatalmában áll az, hogy az elme-jelentéstartalmakat az anyagi és a szellemi területeken egyaránt kibontakoztassa. A Paradicsomra való felemelkedés viszonylagos és megkülönböztethető növekedéssel jár a szellemben, az elmében és az energiában. A személyiség az élményelvi egyéniség ezen elemeinek egyesítője.

5. AZ ELME-SEGÉDKEZÉS

[1] A Harmadik Forrás és Középpont elméje végtelen. Ha a világegyetem a végtelenségig növekedne, az ő elme-potenciálja akkor is megfelelő lenne ahhoz, hogy számtalan teremtményt felruházzon megfelelő elmével és egyéb értelmi előfeltétellel.

[2] A *teremtett elme* területén a Harmadik Személy az ő mellérendelt és alárendelt társaival mindenek fölött állóan uralkodik. A teremtményi elme területeinek kizárólagos eredete a Harmadik Forrás és Középpont; ő az elme adományozója. Még az Atya szilánkjai is képtelenek beköltözni az emberi elmébe mindaddig, amíg a Végtelen Szellem elme-cselekedete és szellemi működése megfelelően elő nem készítette számukra az

utat.

3 Az elme sajátossága, hogy az élet oly tág köre számára adományozható. A Harmadik Forrás és Középpont az ő alkotótársain és teremtményi társain keresztül segédkezik minden elme számára minden szférán. Az emberi és az emberit el nem érő értelemnek a helyi világegyetemek segédjein keresztül, valamint a fizikai szabályozók közvetítői tevékenységén keresztül segédkezik, és segédkezése eléri még az élő dolgok legkezdetlegesebb fajtáinak a legalacsonyabb rendű, nem-tapasztaló entitásait is. És az elmeirányultság mindig elme-szellemi vagy elme-energiai személyiségek segédkezése.

4 ¶ Lévén, hogy az Istenség Harmadik Személye az elme forrása, ezért egészen természetes, hogy a saját akarattal bíró, evolúci-

ós teremtmények könnyebben tudnak fogalmat alkotni a Végtelen Szellemről, mint az Örökkévaló Fiúról vagy az Egyetemes Atyáról. Az Együttes Teremtő valósága tökéletlenül jelenik meg ezen emberi elme létezésében. Az Együttes Teremtő a mindenségrendi elme őse, és az emberi elme ennek a mindenségrendi elmének egy egyedivé vált köre, személytelen része, s azt a Harmadik Forrás és Középpont Alkotó Leánya adományozza a helyi világegyetemben.

5 ¶ Ne vetemedjetek arra, hogy minden elme-jelenségről azt feltételezitek, hogy isteni, csak mert a Harmadik Személy az elme forrása. Az emberi értelem az állati fajok anyagi eredetében gyökerezik. A világegyetemi értelem éppen annyira nem az Isten, aki el-

me, igaz kinyilatkoztatása, mint amennyire a fizikai természet nem a paradicsomi szépség és összhang igaz kinyilatkoztatása. A természetben tökéletesség van, azonban a természet nem tökéletes. Az Együttes Teremtő az elme forrása, de az elme nem az Együttes Teremtő.

6 Az elme az Urantián egyfajta kölcsönös engedmény a gondolati tökéletesség lényege és a ti éretlen emberi természetetek fejlődő gondolkodásmódja között. A ti értelmi fejlődési tervetek valóban páratlanul tökéletes a maga nemében, azonban amikor a húsvér test templomában működtök, igencsak messze vagytok attól az isteni céltól. Az elme igazán isteni eredetű, és isteni végzete is van, de a halandói elmétek még nem bír ez-

zel az isteni ranggal.

7 Túl gyakran, túlságosan is gyakran rontjátok meg elméteket őszintétlenséggel és bénítjátok meg pártossággal; állati félelemnek teszitek ki és haszontalan aggodalommal torzítjátok el. Ennélfogva, bár az elme forrása isteni, az elme, ahogy ti ismeritek a felemelkedésetek világán, aligha válik nagyszerű csodálat, s még kevésbé rajongás vagy imádat tárgyává. Az éretlen és tétlen emberi értelem szemlélése csak az alázat válaszainak kiváltásához vezethet.

6. AZ ELME-GRAVITÁCIÓS KÖR

1 A Harmadik Forrás és Középpont, az egyetemes értelem, személyesen tudatában van minden *elmének,* minden értelemnek

a teljes teremtésösszességben, és az elmével rendelkező mindeme fizikai, morontiai és szellemi teremtményekkel személyes és tökéletes kapcsolatot tart fenn szerte a tágas világegyetemekben. Mindezen elme-tevékenységeket az abszolút elme-gravitációs kör fogja össze, mely a Harmadik Forrásban és Középpontban összpontosul és amely a Végtelen Szellem személyes tudatának részét képezi.

2 Sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy az Atya minden személyiséget magához vonz és ahogy a Fiú minden szellemi valóságot magához terel, úgy gyakorol vonzóhatást az Együttes Cselekvő minden elmére; ő korlátlanul érvényesül az egyetemes elme-körökben és szabályozza azokat. Min-

den igaz és tiszta értelmi értéket, minden isteni gondolatot és tökéletes képzetet biztosan vonz ez az abszolút elme-kör.

3 ¶ Az elme-gravitáció az anyagi és a szellemi gravitációtól függetlenül képes működni, de amikor és ahol e kettő hatást fejt ki, akkor és ott az elme-gravitáció mindig működik. Amikor mindhárom együtt hat, akkor a személyiség-gravitáció áthathatja az anyagi teremtményt — legyen az fizikai vagy morontiai, véges vagy abszonit. De ettől függetlenül az elme-képesség még a személytelen lények esetében is oda vezet, hogy képessé teszi őket a gondolkodásra és tudattal látja el őket akár a személyiség teljes hiánya mellett is.

4 ¶ A személyiség-rangú sajátlényeg, le-

gyen az emberi vagy isteni, halhatatlan vagy magvában halhatatlan, mégsem a szellemből vagy az elméből vagy az anyagból ered; ez az Egyetemes Atya adománya. A szellem-, az elme- és az anyagi gravitáció közrehatása sem előfeltétele a személyiség-gravitáció megjelenésének. Az Atya köre befogadhat olyan elme-anyagi lényt, aki nem érzékeny a szellem-gravitációra, vagy tartalmazhat olyan elme-szellemi lényt, aki nem viszonozza az anyagi gravitációt. A személyiség-gravitáció működése mindig az Egyetemes Atya saját akaratán alapul.

5 Míg az elme a tisztán anyagi lényekben nem más, mint társult energia, és a tisztán szellemi személyiségekben nem más, mint társult szellem, addig megszámlálha-

tatlan személyiségrend, beleértve az emberit is, energiával és szellemmel egyaránt társult elmével rendelkezik. A teremtményi elme szellemi vonásai biztosan válaszolnak az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációs vonzására; az anyagi jegyek pedig az anyagi világegyetem gravitációs késztetését viszonozzák.

6 ¶ A mindenségrendi elme, amikor nem társul sem energiával, sem szellemmel, nem válik tárgyává sem anyagi, sem szellemi körök gravitációs igényének. A tiszta elmében kizárólag az Együttes Cselekvő egyetemes gravitációs vonzására ébred válasz. A tiszta elme közeli rokonságban van a végtelen elmével, és a végtelen elme (a szellem és az energia abszolútjainak elméleti mellére-

deltje) nyilvánvalóan magában véve is törvény.

7 Minél nagyobb a szellem-energia különbözet, annál nagyobb mértékű a megfigyelhető elmeműködés; és minél kisebb az energia és a szellem közötti különbség, annál kevésbé figyelhető meg az elmeműködés. A mindenségrendi elme legnagyobb mértékű működése nyilvánvalóan a tér idő-világegyetemeiben folyik. Úgy tűnik, hogy itt az elme az energia és a szellem közötti középkörzetben működik, de ez nem igaz a felsőbb szintű elmék esetében; a Paradicsomon az energia és a szellem lényegénél fogva egy.

8 ¶ Az elme-gravitációs kör kiszámítható; a paradicsomon lévő Istenség Harmadik Sze-

mélyéből sugárzik ki, de nem minden megfigyelhető elmeműködés jelezhető előre. Az összes ismert teremtésrészben ezen elmekör párhuzamosan működik egyfajta kevéssé ismert jelenléttel, melynek működése előre nem jelezhető. Meggyőződésünk, hogy e megjósolhatatlanság részben az Egyetemes Abszolút működésének tulajdonítható. Azt azonban nem tudjuk, hogy mi is e rendeltetés; csak sejtésünk van arról, hogy mi működteti mindezt; annak a teremtményekhez fűződő viszonyáról pedig csak feltevéseink vannak.

9 ¶ A véges elme megjósolhatatlanságának egyes szakaszai a Legfelsőbb Lény nem teljes voltából eredhetnek, és van egy hatalmas tevékenységi terület, ahol az Együttes Cselek-

vő és az Egyetemes Abszolút talán összeér. Sok mindent nem tudunk az elméről, azonban egy dologban biztosak vagyunk: A Végtelen Szellem a Teremtő elméjének tökéletes megnyilvánulása az összes teremtmény számára; a Legfelsőbb Lény pedig az összes teremtmény elméjének kialakuló kifejeződése a Teremtőjük számára.

7. VILÁGEGYETEMI TÜKRÖZŐMŰKÖDÉS

[1] Az Együttes Cselekvő a világegyetemi tényleges dolgok minden szintjét képes úgy összehangolni, hogy levetővé váljon számára az elmebéli, az anyagi és a szellemi dolgok egyidejű észlelése. Ez a *világegyetemi tükrözőműködés* jelensége, a különleges és meg-

magyarázhatatlan hatalom arra, hogy lássa, hallja, érezze és ismerje az összes dolgot, amint azok szerte a felsőbb-világegyetemben felbukkannak, és hogy tükrözőműködés révén mindezen ismeretet és tudást bármely kiválasztott pontba összpontosítsa. A tükrözőműködés a maga tökéletességében megmutatkozik a hét felsőbb-világegyetem minden egyes központi világán. Működik szerte a felsőbb-világegyetemi övezetekben is, valamint a helyi világegyetemi határokon belül is. A tükrözőműködés végeredményben a Paradicsomon összpontosul.

2 A felsőbb-világegyetemi központi világokon az ott állomásoztatott tükröző személyiségek hihetetlen teljesítményében megnyilvánuló tükrözőműködés jelensége kép-

viseli a legösszetettebb kapcsolatrendszerét mindazon létszakaszoknak, melyek a teremtésösszességben megtalálhatók. A szellemi erővonalak végigkövethetők, vissza egészen a Fiúig, a fizikai energia a Paradicsomig, az elme pedig a Harmadik Forrásig; a világegyetemi tükrözőműködés rendkívüli jelenségében viszont e háromnak valamilyen különleges és kivételes egyesülése foglaltatik, mely társulás olyan mértékű, hogy ezáltal a világegyetem irányítói képesek a távoli körülményekről abban a pillanatban, azzal egyidejűleg tudomást szerezni, ahogy azok előállnak.

[3] A tükrözőműködés eljárásának sok elemét már ismerjük, de számos, bennünket igazán zavarba ejtő vetülete is van. Tudjuk,

hogy az Együttes Cselekvő az elme-kör világegyetemi középpontja, és hogy ő a mindenségrendi elme őse, valamint hogy a mindenségrendi elme a Harmadik Forrás és Középpont abszolút elme-gravitációjának engedelmeskedve működik. Tudjuk továbbá, hogy a mindenségrendi elme körei minden ismert lételvi lény értelmi szintjeit befolyásolják; tartalmazzák az egyetemes térjelentéseket, és éppoly bizonyosan a Hét Tökéletes Szellemben összpontosulnak és a Harmadik Forráshoz és Középponthoz tartanak.

4 ¶ Úgy tűnik, hogy a véges mindenségrendi elme és az isteni abszolút elme közötti kapcsolat a Legfelsőbb élményelvi elméjében alakul ki. Nekünk azt tanították,

hogy az idő kezdetén ezen élményelvi elmét a Végtelen Szellem adományozta a Legfelsőbbnek, és gyanítjuk, hogy a tükrözőműködés jelenségének bizonyos szakaszai csakis úgy magyarázhatók meg, ha feltételezzük a Legfelsőbb Elme tevékenységét. Ha a Véglegesnek nincs köze a tükrözőműködéshez, akkor nem tudjuk megmagyarázni a mindenségrend e tudatának bonyolult folyamatait és tévedhetetlen működését.

5 A tükrözőműködés mindentudásnak tekinthető az élményelvi véges határain belül, és talán a Legfelsőbb Lény jelenlét-tudatának ébredését képviseli. Amennyiben e feltételezés igaz, akkor a tükrözőműködés igénybevétele annak bármely szakaszában egyenértékű a Legfelsőbb tudatával való

részleges kapcsolatteremtésnek.

8. A VÉGTELEN SZELLEM SZEMÉLYISÉGEI

[1] A Végtelen Szellem teljes hatalommal rendelkezik ahhoz, hogy erőinek és előjogainak nagy részét a mellérendelt és a neki alárendelt személyiségeknek és közvetítőknek átadja.

[2] A Végtelen Szellemnek, aki a Háromságtól függetlenül, azonban az Atyával és a Fiúval alkotott valamely ismeretlen közösségben működik, tehát az ő első Istenség-teremtő cselekedete a paradicsomi Hét Tökéletes Szellem létezésében személyesült meg, akik a Végtelen Szellemet osztják szét a világegyetemeknek.

3 A Harmadik Forrásnak és Középpontnak a felsőbb-világegyetem központján nincs közvetlen képviselője. E hét teremtésrész mindegyike valamelyik paradicsomi Tökéletes Szellemtől függ, aki a felsőbb-világegyetemi székhelyen található hét Tükröző Szellemen keresztül irányít.

4 A Végtelen Szellem következő és folyamatos alkotó cselekedete időről időre az Alkotó Szellemek létrehozásában nyilvánul meg. Minden alkalommal, amikor az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú egy Teremtő Fiú szülőjévé lesz, akkor a Végtelen Szellem egy helyi világegyetemi Alkotó Szellem ősévé válik, aki e Teremtő Fiú közeli társaként osztozik a további világegyetemi tapasztalásokban.

5 Amennyire fontos dolog különbséget tenni az Örökkévaló Fiú és a Teremtő Fiak között, éppoly fontos megkülönböztetni a Végtelen Szellemet és az Alkotó Szellemeket, a Teremtő Fiak helyi világegyetemi társait. A Végtelen Szellem a teljes teremtésösszesség számára ugyanaz, mint az Alkotó Szellem a helyi világegyetem számára.

6 ¶ A Harmadik Forrást és Középpontot a nagy világegyetemben segédkező szellemek, hírvivők, tanítók, bírák, segítők és tanácsadók, valamint bizonyos fizikai, morontiai és szellemi természetű körök felügyelőinek hatalmas tömege képviseli. E lények nem mindegyike tekinthető a szó szoros értelmében személyiségnek. A véges-teremtményi formákban a személyiséget a következők jel-

lemzik:

7 1. Alanyi öntudat.

8 2. Tárgyilagos válasz az Atya személyiség-körére.

9 ¶ Vannak olyan teremtői személyiségek és olyan teremtményi személyiségek, továbbá e két alapfajtán kívül vannak a *Harmadik Forrásnak és Középpontnak olyan személyiségei,* mely lények a Végtelen Szellem számára személyesek, akik azonban a teremtményi lények számára nem korlátlanul személyesek. E Harmadik-Forrás személyiségek nem részei az Atya személyiség-körének. Az Első-Forrás személyiség és a Harmadik-Forrás személyiség kölcsönösen elérheti egymást; minden személyiség elérheti egymást.

10 ¶ Az Atya a saját szabad akarata szerint adományoz személyiséget. Hogy ezt miért teszi, azt csak gyaníthatjuk; arról viszont, hogy miként teszi ezt, fogalmunk sincs. Azt sem tudjuk, hogy a Harmadik Forrás miért adományoz nem-Atyai személyiséget, de ezt a Végtelen Szellem a maga részéről teszi, alkotó társulásban az Örökkévaló Fiúval számos, számotokra ismeretlen módon. A Végtelen Szellem képes az Atya nevében is cselekedni az Első-Forrás személyiség adományozásában.

11 ¶ A Harmadik-Forrás személyiségeknek sok fajtája létezik. A Végtelen Szellem számos olyan csoportnak adományoz Harmadik-Forrás személyiséget, akik nem részei az Atya személyiség-körének, mint például

az erőtér-irányítók bizonyos fajtái. A Végtelen Szellem hasonlóképpen személyiségként kezeli a lények számos olyan csoportját, mint például az Alkotó Szellemeket, akik az Atya körébe tartozó teremtményekkel fenntartott kapcsolatukat tekintve alkotnak csoportot.

12 Az Első-Forrás személyiségek és a Harmadik-Forrás személyiségek egyaránt rendelkeznek mindazzal, amit az ember a személyiség fogalmával társít, sőt még annál többel is; van elméjük, mely magába foglal emlékezetet, értelmet, ítélőképességet, alkotó képzeletet, képzettársítást, döntést, választást és számos további, a halandók számára teljesen ismeretlen értelmi erőt. Kevés kivételtől eltekintve a nektek bemuta-

tott rendek rendelkeznek formával és külön egyéniséggel; ők valódi lények. A többségük a szellemi létezési rendek mindegyike számára látható.

13 Még ti is képesek lesztek majd meglátni az alacsonyabb rendbe tartozó szellemi társaitokat, amint a mostani anyagi szemeteken keresztül látható, korlátozott képtől megszabadultok és morontia formában szert tesztek a szellemi dolgok valósága tágabb érzékelésének képességére.

14 ¶ *A Harmadik Forrás és Középpont működési családja,* amint azt e beszámolókban bemutattuk, három nagy csoportra bontható:

15 ¶ I. *A Legfelsőbb Szellemek.* Többeredetűek csoportja, mely egyebek mellett

magába foglalja a következő rendeket:

16 1. A Paradicsom Hét Tökéletes Szellame.

17 2. A Felsőbb-világegyetemek Tükröző Szellemei.

18 3. A Helyi Világegyetemek Alkotó Szellemei.

19 ¶ II. *Az Erőtér-irányítók.* Szabályozó teremtmények és közvetítők csoportja, melyek a szervezett térben mindenütt működnek.

20 ¶ III. *A Végtelen Szellem Személyiségei.* E megjelölés nem feltétlenül jelenti azt, hogy e lények Harmadik-Személy személyiségek, bár némelyikük olyan különleges, mint a saját akarattal rendelkező teremtmények. Rendszerint három nagyobb osztályba so-

roljuk őket:

21 1. A Végtelen Szellem Felsőbb Személyiségei.

22 2. A Tér Hírvivő Seregei.

23 3. Az Idő Segédkező Szellemei.

24 E csoportok a Paradicsomon, a központi vagy székhely-világegyetemben, a felsőbb-világegyetemekben szolgálnak, és olyan rendek is vannak közöttük, melyek a helyi világegyetemekben, sőt a csillagvilágokban, a csillagrendszerekben és a bolygókon működnek.

25 Az Isteni és Végtelen Szellem nagy családjának szellemszemélyiségei örökre annak a feladatnak szentelték magukat, hogy Isten szeretetében és a Fiú könyörületességében segédkezzenek az idő és tér evolúciós

világain élő minden értelmes teremtménynek. E szellemlények képezik azt az élő létrát, melyen a halandó ember az őskuszaságból a megdicsőülésig felkapaszkodhat.

26 [Az Urantián közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos, akit a Nappalok Elődei bíztak meg azzal, hogy a Végtelen Szellem természetét és munkáját bemutassa.]

10. ÍRÁS

A PARADICSOMI HÁROMSÁG

AZ ÖRÖKKÉVALÓ Istenségek paradicsomi Háromsága teszi lehetővé az Atya megszabadulását a személyiség-abszolutizmusból. A Háromság tökéletesen társítja az Isten végtelenül személyes akaratának korlátlan kifejeződését az Istenség abszolútságával. Az Örökkévaló Fiú és a különféle, isteni eredetű Fiak az Együttes Cselekvővel és az ő világegyetemi gyermekeivel együtt hatékonyan gondoskodnak arról, hogy az Atya megszabaduljon ama korlátoktól, melyek egyébként az elsőségben, a tökéletességben, a változatlanságban, az örökkévalóságban, az egyetemességben,

az abszolútságban és a végtelenségben rejlenek.

2 A paradicsomi Háromság hatékonyan gondoskodik az Istenség örök természetének teljes kifejeződéséről és tökéletes kinyilatkoztatásáról. A Háromság Állandó Fiai hasonlóképpen lehetővé teszik az isteni igazságosság teljes és tökéletes kinyilatkoztatását. A Háromság nem más, mint Istenség-egység, és ezen egység örökmód azokon az abszolút alapokon nyugszik, melyeket a három eredeti és mellérendelt és egymás mellett létező személyiség, vagyis az Atya Isten, a Fiú Isten és a Szellem Isten isteni egysége alkot.

3 ¶ Az örökkévalóság körének jelenlegi helyzetéből a végtelen múltba visszatekint-

ve mindössze egyetlen elkerülhetetlen szükségszerűséget találhatunk a világegyetemi ügyekben, és ez a paradicsomi Háromság. Én a Háromságot olyannak tartom, amely elkerülhetetlen volt. Az idő múltját, jelenét és jövőjét szemlélve a világegyetemek teljes mindenségében semmi mást sem tekintek olyannak, amely elkerülhetetlen lett volna. A jelenlegi világmindenség, akár visszafelé, akár előre tekintve szemléljük is, elképzelhetetlen a Háromság nélkül. Ha adott a paradicsomi Háromság, akkor feltételezhetjük a minden dolgok megtételének egy választható lehetőségét vagy akár több különböző módját is, viszont az Atya, a Fiú és a Szellem Háromsága nélkül képtelenek vagyunk megérteni azt, hogy a Végtelen

miként tudott háromszoros és mellérendelt megszemélyesülést megvalósítani az Istenség abszolút egy voltával szemben. Egyetlen más teremtési fogalom sem üti meg az abszolútság teljességének háromsági mércéjét, mely abszolútság az akarat szabadságának teljességével társuló Istenség-egységben rejlik, s amely akarati szabadság pedig az Istenség háromszoros megszemélyesülésének eredendő sajátja.

1. AZ ÖNMAGÁT SZÉTOSZTÓ ELSŐ FORRÁS ÉS KÖZÉPPONT

[1] Úgy tűnhet, hogy az Atya, az örökkévalósági múltban, az önmaga mélyreható szétosztásának eljárását léptette életbe. Az Egyetemes Atya önzetlen, szeretetteli és sze-

rethető természetében eredendően van valami, ami arra készteti, hogy csak azokat a hatalmakat és hatáskköröket tartsa magánál, melyek továbbadását vagy adományozását egyértelműen lehetetlennek tekinti.

2 Az Egyetemes Atya ezalatt megvált önmaga mindazon részeitől, melyek az egyéb Teremtőknek vagy a teremtményeknek adományozhatók. Minden átruházható hatalmat és hatáskört átadott az ő isteni Fiainak és az ő társ-értelmeiknek. A saját világegyetemeik tekintetében minden átadható, az irányítási hatáskörökkel összefüggő előjogot átadott az ő Fejedelemfiainak. A helyi világegyetemi ügyekben minden egyes Felséges Teremtő Fiút olyan tökéletessé, hozzáértővé és meghatalmazottá tett, mint ami-

lyen az Örökkévaló Fiú az eredeti és központi világegyetemben. Ajándékként, ténylegesen inkább adományként adta a személyiség birtoklásának méltóságát és szentségét, teljes önmagát és minden sajátosságát, mindent, amitől csak meg tudott válni, minden módon, minden korszakban, mindenütt és minden személy számára, és minden világegyetemnek, kivéve az ő központi lakhelyét.

3 ¶ Az isteni személyiség nem önközéppontú; önmaga szétosztása és a személyiség megosztása az isteni szabad-akaratú sajátlényeg ismérve. A teremtmények az egyéb személyes teremtményekkel való közösséget keresik; a Teremtők az isteniségnek az ő világegyetemi gyermekeikkel való megosztá-

sára éreznek késztetést; a Végtelen személyisége úgy jelenik meg, mint az Egyetemes Atya, aki a lét valóságát és a sajátlényeg egyenlőségét megosztja két mellérendelt személyiséggel, az Örökkévaló Fiúval és az Együttes Cselekvővel.

4 ¶ Az Atya személyiségére és isteni sajátosságaira vonatkozó tudást mi mindig is az Örökkévaló Fiú kinyilatkoztatásaitól függően értékeljük, mert amikor a teremtés együttes cselekedete végrehajtatott, amikor az Istenség Harmadik Személye személyiségi létet nyert és keresztülvitte az ő isteni szüleinek együttes elképzeléseit, akkor az Atya korlátlan személyiségként megszűnt tovább létezni. Az Együttes Cselekvő létrejöttével és a teremtés központi magjának anya-

gi megjelenésével bizonyos örök változások mentek végbe. Isten, mint abszolút személyiség magát az Örökkévaló Fiának adta. Az Atya így adományozza a „végtelenség személyiségét” az egyszülött Fiának, míg ketten együtt az ő örökkévaló egyesülésük „együttes személyiségét” adományozzák a Végtelen Szellemnek.

5 Mindezen és más, a véges elme fogalmait meghaladó okok miatt túlságosan bonyolult dolog az emberi teremtménynek megértenie az Isten végtelen atya-személyiségét, kivéve azt, hogy ez egyetemesen megnyilvánul az Örökkévaló Fiúban, és a Fiúval egyetemesen tevékeny a Végtelen Szellemben.

6 Lévén, hogy az Isten paradicsomi Fiai ellátogatnak az evolúciós világokra és ott né-

ha halandói húsvér test alakban időznek, és mert ezen megtestesülések lehetővé teszik a halandó ember számára, hogy valamennyire ténylegesen is megismerje az isteni személyiség természetét és jellemét, ezért a bolygószférák teremtményeinek úgy kell tekinteniük e paradicsomi Fiak alászállásait, mint az Atyára, a Fiúra és a Szellemre vonatkozó hiteles és megbízható ismereteket.

2. ISTENSÉGI MEGSZEMÉLYESÜLÉS

[1] A háromság megvalósításának módszerével az Atya megválik attól a korlátlan szellemszemélyiségtől, ami a Fiú, viszont ezzel önmagát e Fiú Atyjává teszi és ezáltal végtelen képességekre tesz szert ahhoz, hogy az isteni Atyjává váljon minden későbbi meg-

teremtett, meglényegített vagy egyéb módon megszemélyesített értelmes, saját akarattal bíró teremtmény-fajtának. Mint *abszolút és korlátlan személyiség* az Atya csakis úgy működhet, mint a Fiú és a Fiúval együtt, azonban mint *személyes Atya* továbbra is adományoz személyiséget az értelmes, sajátakarattal bíró teremtmények különböző szinteken álló, különféle seregeinek, és szeretetteli közösségben mindörökké személyes kapcsolatokat tart fenn a világegyetemi gyermekeinek e hatalmas családjával.

[2] Miután az Atya a maga teljességét a Fia személyiségének adományozta, és amint ez az önadományozás teljesen és tökéletesen megfelel annak a végtelen hatalomnak és

természetnek, mely így már az Atya-Fiú egyesülésben létezik, akkor ezen örök társak közösen olyan sajátosságokat és jegyeket adományoznak, melyek egy további, szintén őhozzájuk hasonló lényt alkotnak; és ezen együttes személyiség, a Végtelen Szellem teljesíti ki az Istenség lételvi megszemélyesülését.

3 A Fiú nélkülözhetetlen az Isten atyaságához. A Szellem nélkülözhetetlen a Második és a Harmadik Személy testvéri viszonyához. Legalább három személy szükséges egy személycsoporthoz, de ez csak a leggyengébb indok arra, hogy az Együttes Cselekvő elkerülhetetlenségét elhiggyük.

4 ¶ Az Első Forrás és Középpont a végtelen *atya-személyiség,* a korlátlan forrás-szemé-

lyiség. Az Örökkévaló Fiú a korlátlan *személyiség-abszolút,* azon isteni lény, aki úgy áll végig az időben és az örökkévalóságban, mint az Isten személyes természetének tökéletes kinyilatkoztatása. A Végtelen Szellem az *együttes személyiség,* az örökké tartó Atya-Fiú egyesülés különleges személyi következménye.

5 ¶ Az Első Forrás és Középpont személyisége nem más, mint a végtelenség személyisége, kivonva belőle az Örökkévaló Fiú abszolút személyiségét. A Harmadik Forrás és Középpont személyisége pedig nem más, mint a felszabadult Atya-személyiség és az abszolút Fiú-személyiség egyesülésének végső összegződési következménye.

6 ¶ Az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú

és a Végtelen Szellem mind egyedi személy; egyikük sem másolat; mindegyikük eredeti; mindannyian egyesítettek.

7 ¶ Egyedül az Örökkévaló Fiú tapasztalja meg azon isteni személyiségi kapcsolatokat a maguk teljességében, annak tudatosságát, hogy egyszerre fia az Atyának és szülője a Szellemnek, valamint annak a tudatosságát, hogy isteni egyenlőségben van mind az Atya-őssel, mind a Szellem-társsal. Az Atya ismeri azt a tapasztalást, hogy olyan Fia van, aki övele egyenlő, azonban az Atya nem ismer őst maga előtt. Az Örökkévaló Fiú rendelkezik a fiúi tapasztalással, felismeri a személyiségi elődöt és ezzel egyidejűleg tudatában van annak, hogy ő is közös őse a Végtelen Szellemnek. A Végte-

len Szellem tudatában van a kettős személyiség-ősnek, de nem tölt be szülői szerepet egyetlen mellérendelt Istenség-személyiségnél sem. A Szellemmel az Istenség-megszemélyesülés lételvi köre eléri a teljességet; a Harmadik Forrás és Középpont elsődleges személyiségei élményelviek és szám szerint heten vannak.

8 Az én származásom a paradicsomi Háromsághoz kötődik. Én úgy ismerem a Háromságot, mint egyesített Istenséget; tudom azt is, hogy az Atya, a Fiú és a Szellem létezik és a saját meghatározott személyiség-minőségükben cselekednek. Határozottan tudom, hogy nemcsak személyesen és együttesen cselekednek, hanem különféle csoportosulásokban is összehangolják működésü-

ket, s így végül is hét különböző egyes és többes minőségben működnek. És mivel e hét társulás kimeríti az ilyen isteniségi összetételképzés minden lehetőségét, ezért elkerülhetetlen, hogy a világegyetem valóságai az értékek, a jelentéstartalmak és a személyiség hétféle változataként jelenjenek meg.

3. AZ ISTENSÉG HÁROM SZEMÉLYE

[1] Eltekintve attól, hogy csak egyetlen Istenség van, azért az Istenségnek három jól meghatározott és isteni megszemélyesülése létezik. Az embernek az isteni Igazítókkal való felruházása esetében az Atya azt mondta, hogy: „Saját képünkre alkossunk halandó embert.” Az urantiai írásokban többször

előfordul ez a hivatkozás a többes Istenség cselekedeteire és tevékenységére, mely világosan utal a három Forrás és Középpont létezésének és munkálásának felismerésére.

2 ¶ Nekünk azt tanították, hogy a Fiú és a Szellem a Háromság közösségében ugyanolyan és egyenértékű kapcsolatot tart fenn az Atyával. Az örökkévalóságban és Istenségekként kétségkívül így is tesznek, viszont az időben és személyiségekként ettől bizonyosan eltérő természetű viszonyt tartanak fenn. A Paradicsomból kitekintve a világegyetemekre e viszonyok igen hasonlónak tűnnek, de mihelyt a tér területeiről nézzük azokat, már egészen különbözőnek látszanak.

3 Az isteni Fiak valóban „Isten Szava”,

azonban a Szellem gyermekei igazán „Isten Cselekedete”. Isten a Fiún keresztül szól és a Végtelen Szellemen keresztül cselekszik a Fiúval, míg minden világegyetemi tevékenységben a Fiú és a Szellem kiválón testvéries, úgy munkálkodnak, mint két egyenlő testvér, akik csodálattal és szeretettel viseltetnek nagyra becsült és istenien tisztelt közös Atyjuk iránt.

[4] Az Atya, a Fiú és a Szellem a természetüket tekintve bizonyosan egyenlők, létüket tekintve bizonyosan társak, viszont világegyetemi teljesítményükben félreismerhetetlen eltérések vannak, és amikor egyedül cselekednek, akkor az Istenség mindegyik személye nyilvánvalóan korlátozott az abszolútságában.

5 ¶ Úgy tűnik, hogy az Egyetemes Atya, azt megelőzően, hogy a saját akaratából megvált a Fiút és a Szellemet alkotó személyiségtől, hatalomtól és sajátosságoktól, (bölcseleti nézőpontból vizsgálva) korlátlan, abszolút, és végtelen Istenség. De egy ilyen elméleti Első Forrás és Középpont egy Fiú nélkül a szónak még a legszűkebb értelmében sem lenne az *Egyetemes Atyának* tekinthető; az atyaság nem igazi fiúi kapcsolat nélkül. Továbbá, az Atya, lévén, hogy a szó teljes értelmében abszolút volt, valamely örökkévalón távoli pillanatban egyedül kellett, hogy létezzen. Ő azonban ilyen magányos létet sohasem élt meg; a Fiú és a Szellem az Atyával közösen örökkévaló. Az Első Forrás és Középpont az Eredeti Fiú örökkévaló Atyja

és a Fiúval együtt a Végtelen Szellem örökkévaló őse volt mindig is és az lesz mindig is.

6 Megfigyeléseink szerint az Atya az abszolútságának minden közvetlen megnyilatkozásától tartózkodik, kivéve az abszolút atyaságot és az abszolút akaratot. Nem tudjuk, hogy vajon az akarat az Atya át nem ruházható sajátossága-e; csak annyit figyelhetünk meg, hogy *nem* vált meg az akarattól. Az ilyen végtelen akaratnak szükségképpen örökmód az Első Forrásban és Középpontban kell rejlenie.

7 Az Egyetemes Atya azáltal, hogy abszolút személyiséget adományoz az Örökkévaló Fiúnak megszabadul a személyiségi abszolutizmus béklyóitól, azonban e cseleke-

detével olyan lépést tesz, mely mindörökre megakadályozza őt abban, hogy személyiség-abszolútként egyedül cselekedjen. És a társlétező Istenség — az Együttes Cselekvő — végleges megszemélyesítésével kialakul a három isteni személyiség háromsági kapcsolatrendszere, mely az abszolút lényegű Istenségként való működés teljességéhez viszonyítva meghatározó jelentőségű.

8 Isten a világegyetemek mindenségében lakozó összes személyiség Atya-Abszolútja. Az Atya személyesen abszolút a cselekvés szabadságában, viszont az idő és tér már megalkotott, megalkotás alatt álló és még meg nem alkotott világegyetemeiben az Atya nem érzékelhető abszolútnak a paradicsomi Háromságon kívüli teljes Isten-

ségként.

9 ¶ Az Első Forrás és Középpont a Havonán kívül a jelenségek világegyetemeiben a következőképpen működik:

10 1. Teremtőként, a Teremtő Fiakon, az unokáin keresztül.

11 2. Szabályozóként, a Paradicsom gravitációs középpontján keresztül.

12 3. Szellemként, az Örökkévaló Fiún keresztül.

13 4. Elmeként, az Együttes Teremtőn keresztül.

14 5. Atyaként, így szülői kapcsolatot tart fenn minden teremtménnyel az ő személyiségi körén keresztül.

15 6. Személyként, így szerte a teremtésrészekben *közvetlenül* cselekszik az ő kizáróla-

gos szilánkjai révén — a halandó ember esetében a Gondolatigazítók által.

16 7. Teljes Istenségként, így kizárólag a paradicsomi Háromságban működik.

17 ¶ Mindezen lemondásokat és hatáskör-átruházást az Egyetemes Atya teljesen önként vállalta. A mindenható Atya céltudatosan veti magát alá a világegyetemi hatáskörbeli korlátozásoknak.

18 ¶ Úgy tűnik, hogy az Örökkévaló Fiú minden szellemi szempontból az Atyával egyként működik, eltekintve az Isten-szilánkok adományozásától és egyéb elő-személyes tevékenységektől. A Fiú nem azonosul közelebbről sem az anyagi teremtmények értelmi tevékenységeivel, sem pedig az anyagi világegyetemek energia-tevékenysé-

geivel. Abszolútként a Fiú mint személy működik, és csakis a szellemi világegyetem területén tesz így.

19 ¶ A Végtelen Szellem meglepően egyetemes és hihetetlenül változatos minden tettében. Tevékenysége kiterjed az elme, az anyag és a szellem szféráira is. Az Együttes Cselekvő az Atya-Fiú közösséget képviseli, de önmagaként is működik. Nem sok köze van a fizikai gravitációhoz, a szellemi gravitációhoz vagy a személyiségi körhöz, azonban minden egyéb világegyetemi tevékenységben többé-kevésbé részt vesz. A Végtelen Szellem ugyan nyilvánvalóan függ a három lételvi és abszolút gravitációs szabályzástól, mégis úgy tűnik, hogy három felsőbb szintű felügyeletet gyakorol. E hármas képes-

ségét sokféleképpen használja az elsődleges térerők és energiák meghaladására, sőt láthatóan még azok semlegesítésére is, s e tevékenysége egészen az abszolútság legvégső határaiig terjed. Bizonyos helyzetekben e felügyeleti tevékenységei abszolút értelemben meghaladják még a mindenségrendi valóság elsődleges megnyilvánulásait is.

4. AZ ISTENSÉG HÁROMSÁGI EGYESÜLÉSE

[1] Az összes abszolút társulás közül a paradicsomi Háromság (az első hármasegység) annyiban különleges, hogy az a személyes Istenség kizárólagos közössége. Isten Istenként kizárólag az Isten viszonylatában működik és azok számára, akik képesek megismerni Istent, viszont abszolút Istenségként

csakis a paradicsomi Háromságban és csakis a világegyetemi teljesség viszonylatában működik.

2 ¶ Az örökkévaló Istenség tökéletesen egyesített; mindazonáltal az Istenségnek van három tökéletesen egyedivé lett személye. A paradicsomi Háromság lehetővé teszi az Első Forrás és Középpont és az ő örökkévaló társai jellemvonásainak és végtelen hatalmának a maga teljes változatosságában való egyidejű kifejeződését, s ebben az egyidejű kifejeződésben mindezek mellett helyet kap az osztatlan Istenség világegyetemi működésének teljes isteni egysége is.

3 A Háromság nem más, mint nem-személyes minőségben működő végtelen személyek társulása, de amely nem áll ellentét-

ben a személyiséggel. Talán durva hasonlat, de egy apa, egy fiú és egy unoka alkothat olyan testületet, mely lehet nem-személyes, viszont ebben az ő személyes akaratuk megjelenhet.

4 A paradicsomi Háromság *valóságos.* Úgy létezik, mint az Atya, a Fiú és a Szellem Istenség-egyesülése; ugyanakkor az Atya, a Fiú vagy a Szellem közül bármelyik kettő működhet ugyanezen paradicsomi Háromság viszonylatában. Az Atya, a Fiú és a Szellem együttműködhet valamely nem-háromsági módon, de nem három Istenségként. Személyekként akaratuk szerint együttműködhetnek, azonban ez már nem a Háromság.

5 ¶ Mindig emlékezzetek arra, hogy a Vég-

telen Szellem tevékenysége nem más, mint az Együttes Cselekvő működése. Az Atya és a Fiú benne, rajta keresztül és mint ő működik. Hasztalan volna azonban a Háromság rejtelmének feltárásával próbálkozni: három egyként és egyben, és egy kettőként és kettejük képviseletében.

6 ¶ A Háromság oly szorosan kötődik a világegyetemi ügyek teljes köréhez, hogy az elszigetelt mindenségrendi események és személyiségi viszonyok teljességének értelmezésére irányuló próbálkozásaink során kénytelenek vagyunk számolni vele. A Háromság a mindenségrend minden szintjén működik, és a halandó ember a véges szinthez kötött; ennélfogva az embernek meg kell elégednie a Háromság azon véges fogalmá-

val, hogy az Háromság.

7 Mint húsvér testben élő halandóknak úgy kell tekintenetek a Háromságra, hogy az megfeleljen az egyéni megvilágosodottságotoknak és összhangban legyen az elmétek és a lelketek válaszaival. Igen keveset tudhattok meg a Háromság abszolútságáról, de amint a Paradicsom irányában felfelé emelkedtek, majd sokszor meglepve éltek meg a Háromság felsőségével és véglegességével, vagy akár abszolútságával kapcsolatos sorozatos kinyilatkoztatásokat és váratlan felfedezéseket.

5. A HÁROMSÁG SZEREPKÖREI

1 A személyes Istenségeknek vannak sajátosságaik, de aligha lenne következetes do-

log azt állítani, hogy a Háromság is rendelkezik sajátosságokkal. Az isteni lények e közösségét helyesebb úgy tekinteni, mint amely *feladatkörökkel* rendelkezik, mint például az igazságszolgáltatás, a teljességi magatartásformák, az összehangolt cselekvés és a mindenségrendi felügyelet. E rendeltetések tevékenyen felsőbbek, véglegesek és (az Istenség határain belül) abszolútak, már ami a személyiség-érték összes élő valóságát illeti.

[2] A paradicsomi Háromság szerepeit nem egyszerűen csak az Atya nyilvánvaló isteniségi sajátságának és azon sajátos jegyeknek az összessége alkotja, melyek a Fiú és a Szellem személyes létezésében egyediek. A három paradicsomi Istenség Háromságot

alkotó közössége új jelentéstartalmak, értékek, hatalmak és a világegyetemi kinyilatkoztatásra, cselekvésre és irányításra való képességek kifejlődését, meglényegülését és istenivé válását eredményezi. Az élő közösségek, az emberi családok, a társadalmi csoportok vagy a paradicsomi Háromság nem pusztán számtani összegzéssel lesz több. A csoportpotenciál mindig messze meghaladja az egyes alkotóelemek sajátosságainak egyszerű összegét.

3 ¶ A Háromság, mint Háromság, különleges magatartást tanúsít a múlt, a jelen és a jövő teljes világegyeteme irányában. És a Háromság feladatköreit a legjobban a Háromság világegyetemi magatartásformáinak viszonylatában lehet vizsgálni. E magatar-

tásformák egyidejűek és bármely elszigetelt helyzet vagy esemény vonatkozásában többszörösek lehetnek:

4 ¶ 1. *A Végessel szemben tanúsított Magatartás.* A Háromság legnagyobb mértékű önkorlátozása nem más, mint a végessel szemben tanúsított magatartása. A Háromság nem személy, és a Legfelsőbb Lény sem a Háromság kizárólagos megszemélyesülése, azonban a Legfelsőbb tekinthető a Háromság hatalmi-személyiségi összpontosulásának legjobb közelítő fogalmaként, amit csak a véges teremtmények megérthetnek. Ennélfogva a Háromságot a véges viszonylatában néha úgy említjük, mint a Felsőség Háromságát.

5 ¶ 2. *Az Abszonittal szemben tanúsított*

Magatartás. A paradicsomi Háromság tekintettel van azokra a létszintekre, melyek a végesnél többek, de az abszolútnál kevesebbek, és e viszonyra néha úgy utalunk, mint a Véglegesség Háromságára. Sem a Végleges, sem a Legfelsőbb nem képviseli teljesen a paradicsomi Háromságot, viszont szűkebb értelemben és a saját szintjükön mindegyik láthatóan a Háromságot képviseli az élményelvi-hatalmi fejlődés előszemélyes korszakaiban.

6 ¶ 3. A paradicsomi Háromság *Abszolút Magatartása* kapcsolódik az abszolút lételvi lényekhez és a teljes Istenség működésében csúcsosodik ki.

7 ¶ A Háromsági Végtelen magába foglalja az Első Forrás és Középpont minden —

akár istenivé nem tett, akár istenivé tett — hármasegységi viszonylatának összehangolt működését, és ennélfogva a személyiségek számára igen nehezen megragadható. A Háromság, mint végtelen szemlélésekor ne hagyjátok figyelmen kívül a hét hármasegységet; ezzel az értelmezési nehézségek egy része elkerülhető és bizonyos látszólagos ellentétek is részben feloldhatók.

8 ¶ Én azonban nem ismerek olyan nyelvet, mely révén képes lennék a korlátolt emberi elme számára bemutatni a paradicsomi Háromság teljes igazságát és örök jelentőségét és a három, végtelen tökéletességű lény soha véget nem érő társulásának természetét.

6. A HÁROMSÁG ÁLLANDÓ FIAI

1 Az egész törvény az Első Forrásból és Középpontból ered; *ő törvény.* A szellemi törvényen alapuló irányítás a Második Forrás és Középpont lényegéhez tartozik. A törvény kinyilatkoztatása, az isteni rendelkezések kihirdetése és értelmezése a Harmadik Forrás és Középpont dolga. A törvény alkalmazása, az igazságosság a paradicsomi Háromság hatáskörébe tartozik és azt bizonyos, a Háromsághoz tartozó Fiak juttatják érvényre.

2 ¶ Az *igazságosság* a paradicsomi Háromság egyetemes fennhatóságával együtt jár, viszont a jóság, a könyörületesség és az igazság azon isteni személyiségek világegyetemi segédkezése, akiknek Istenség-egyesülése a

Háromságot alkotja. Az igazságosság nem az Atya, a Fiú vagy a Szellem magatartásformája. Az igazságosság a szeretet, a kegyelem és a segédkezés eme személyiségeinek háromsági beállítottsága. A paradicsomi Istenségek egyike sem mozdítja elő magában az igazságszolgáltatást. Az igazságosság sohasem személyes magatartásforma; az mindig többes működés.

3 ¶ A *bizonyítékot,* a pártatlanság (vagyis a könyörületességgel összhangban lévő igazságosság) alapját a Harmadik Forrás és Középpont személyiségei szolgáltatják, aki az Atya és a Fiú közös képviselője minden területen és a teremtésösszesség értelmes lényeinek elméi számára.

4 ¶ Az *ítélkezés,* az igazságosság végső al-

kalmazása a Végtelen Szellem személyiségei által szolgáltatott bizonyítéknak megfelelően a Háromság Állandó Fiainak feladata, akik az egyesített Atya, Fiú és Szellem háromsági természetében osztozó lények.

5 ¶ A Háromsági Fiak e csoportjába a következő személyiségek tartoznak:

6 1. A Felsőség háromságivá tett Titkai.

7 2. A Nappalok Örökkévalói.

8 3. A Nappalok Elődei.

9 4. A Nappalok Tökéletességei.

10 5. A Nappalok Utódai.

11 6. A Nappalok Szövetségei.

12 7. A Nappalok Hűséges Követői.

13 8. Bölcsesség-tökéletesítők.

14 9. Isteni Tanácsosok.

15 10. Világegyetemi Ítélők.

16 ¶ Mi a Háromságként működő három paradicsomi Istenség gyermekei vagyunk, s én történetesen e csoport tizedik osztályába, a Világegyetemi Ítélők közé tartozom. Ezen osztályok általános értelemben véve nem képviselik a Háromság magatartásformáját; ők az Istenség ezen együttes magatartásformáját csak a végrehajtói ítélkezés — az igazságosság — terén képviselik. A Háromság kifejezetten arra tervezte őket, hogy a kijelölt feladatukat pontosan ellássák, és a Háromságot csak azokban a feladatkörökben képviseljék, amelyekhez őket megszemélyesítette.

17 A Nappalok Elődei és Háromság-eredetű társaik pártatlansággal szolgáltatnak igazságot a hét felsőbb-világegyetem számára. A

központi világegyetemben ilyen tevékenységi körök csak elméletileg léteznek; ott a pártatlanság a tökéletességnek magától értetődően része, és a Havona-tökéletesség eleve kizárja az összhanghiány minden lehetőségét.

18 Az igazságosság a pártatlanság közösségi eszméje; a könyörületesség pedig ennek személyes kifejeződése. A kegyelem a szeretet magatartásformája; a törvény működését a pontosság jellemzi; az isteni ítélkezés a pártatlanság lelke, mely mindig megfelel a Háromság igazságosságának, mely mindig eleget tesz az Isten isteni szeretetének. Amennyiben teljesen felfogjuk és tökéletesen megértjük a Háromság pártatlan igazságosságát és az Egyetemes Atya irgalmas sze-

retetét, akkor láthatjuk, hogy azok egybeesnek. De az ember ily teljességgel nem értheti meg az isteni igazságosságot. Ennélfogva a Háromságban, ahogy az ember láthatja, az Atya, a Fiú és a Szellem személyiségei úgy igazodnak egymáshoz, hogy összehangolhassák a szeretetben és a törvényben való segédkezésüket az idő élményelvi világegyetemeiben.

7. A FELSŐSÉG FELÜGYELETE

[1] Az Istenség Első, Második és Harmadik Személye a másik kettőhöz viszonyítva egyenlő, és egyek ők. „Az Úr, a mi Istenünk egy Isten.” Az örökkévaló Istenségek isteni Háromságában tökéletes a cél és egységes a kivitelezés. Az Atya, a Fiú és az Együttes Cselekvő igazán és istenien egy. Igazat

mond az írás: „Én vagyok az első, és én vagyok az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten.”

2 ¶ A halandó számára a dolgok véges szinten való megjelenését tekintve a paradicsomi Háromság a Legfelsőbb Lényhez hasonlóan csakis a teljessel foglalkozik — a teljes bolygóval, a teljes világegyetemmel, a teljes felsőbb-világegyetemmel, a teljes nagy világegyetemmel. E teljességi magatartás azért létezhet, mert a Háromság az Istenség teljessége, és van még számos egyéb oka is.

3 A Legfelsőbb Lény valamivel kevesebb és valamiben más, mint a véges világegyetemekben működő Háromság; de bizonyos határokon belül és a tökéletlen hatalommegszemélyesülés jelen korszakában ezen

evolúciós Istenség tükrözni látszik a Felsőség Háromságának magatartásformáját. Az Atya, a Fiú és a Szellem nem személyesen működik együtt a Legfelsőbb Lénnyel, azonban a jelen világegyetemi korszakban a Háromságként működnek vele együtt. Értjük, hogy hasonló viszonyban vannak a Véglegessel is. Gyakran sejtjük, hogy milyen is lesz a paradicsomi Istenségek és a Legfelsőbb Isten közötti személyes viszony, amikor ő végre kifejlődik, de mindezt igazán nem tudhatjuk.

4 ¶ Szerintünk a Felsőség felügyelete nem teljesen kiszámítható. E megjósolhatatlanságot ezen felül bizonyos fejlődési hiányosság jellemzi, mely kétségkívül a Legfelsőbb nem teljes voltának és a paradicsomi Há-

romságra adott véges válasz nem teljes voltának ismertetőjegye.

5 A halandói elme ekkor rögtön ezer és egy dolgot képzelhet — vészes természeti eseményeket, szörnyű baleseteket, borzalmas szerencsétlenségeket, fájdalmas betegségeket és világméretű csapásokat — és azt kérdezné, hogy vajon e megpróbáltatások kapcsolatba hozhatók-e a Legfelsőbb Lény valószínű működésének részét képező ismeretlen ténykedésekkel. Őszintén szólva, nem tudjuk; ebben nem igazán vagyunk biztosak. De azt megfigyeltük, hogy az idő múlásával mindeme bonyolult és többé-kevésbé megmagyarázhatatlan helyzetek *mindig* a világegyetemek jólétét és fejlődését szolgálják. Meglehet, hogy a Legfelsőbb ren-

deltetése és a Háromság felügyelete a létezés körülményeinek és az élet megmagyarázhatatlan megpróbáltatásainak összességét egy felsőbb értéket képviselő, jelentőségteljes minta szálai közé szövi.

6 Isten fiaiként képesek vagytok felismerni a szeretet személyes magatartásformáját az Atya Isten minden cselekedetében. Viszont nem mindig lesztek képesek megérteni, hogy a paradicsomi Háromság világegyetemi cselekedetei közül mennyi válik a tér evolúciós világain élő halandó egyének javára. Az örökkévalóság előrehaladása során a Háromság cselekedetei egyszerre jelentőségteljesnek és körültekintőnek mutatkoznak, de az idő teremtményei számára

nem mindig tűnnek ilyennek.

8. A VÉGESEN TÚLI HÁROMSÁG

[1] A paradicsomi Háromságra vonatkozó számos igazság és tény még részlegesen is csak azáltal érthető meg, hogy felismerünk valamilyen, a végest meghaladó rendeltetést.

[2] Nem célszerű tárgyalni a Véglegesség Háromságának feladatköreit, de annyi azért talán felfedhető, hogy a Végleges Isten a Tapasztalattól Függetlenül Létezők által magába foglalt Háromság-megnyilatkozás. Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy a világmindenség egyesítése a Végleges meglényegítő cselekedete és az valószínűleg tükrözi a paradicsomi Háromság abszonit felügye-

letének bizonyos, de nem az összes szakaszát. A Végleges az abszonithoz fűződő viszonyát tekintve csak annyiban tekinthető a Háromság korlátozott megnyilvánulásának, amennyiben a Legfelsőbb részlegesen képviseli a Háromságot a végeshez fűződő viszonyában.

3 ¶ Az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem bizonyos értelemben a teljes Istenség alkotó személyiségei. Egyesülésük a paradicsomi Háromságban és a Háromság abszolút rendeltetése egyenértékű a teljes Istenség szerepkörével. És az Istenség e teljessége a végest és az abszonitot egyaránt meghaladja.

4 Jóllehet a paradicsomi Istenségek egyetlen személye sem tölti be külön-külön a

teljes Istenség-potenciált, hármójuk együtt azonban már igen. Úgy tűnik, hogy legalább három végtelen személy szükséges a teljes Istenség — az Istenségi Abszolút — elő-személyes és lételvi potenciáljának megelevenítéséhez.

5 *Személyként* ismerjük az Egyetemes Atyát, az Örökkévaló Fiút és a Végtelen Szellemet, viszont én személyesen nem ismerem az Istenségi Abszolútot. Az Atya Istent szeretem és imádom; az Istenségi Abszolútot tisztelem és becsülöm.

6 ¶ Egyszer jártam egy olyan világegyetemben, ahol a lények egy bizonyos csoportja azt tanította, hogy a véglegességet elért lények az örökkévalóságban végső soron arra rendeltettek, hogy az Istenségi Abszolút

gyermekei legyenek. Én azonban nemigen tudom elfogadni a véglegesrendűek jövőjét övező rejtélynek e feloldását.

7 A Végleges Testület egyebek mellett magába foglalja az idő és tér azon halandóit, akik minden olyan szempontból elérték a tökéletességet, ami csak az Isten akaratához köthető. Teremtményként és a teremtményi lehetőségek korlátain belül ők teljesen és igazán ismerik az Istent. S miután megtalálták az Istent, mint az összes teremtmény Atyját, e véglegességet elért lényeknek valamikor a véges-feletti Atya keresésére kell indulniuk. De e keresés egyúttal azt is jelenti, hogy meg kell ragadniuk a paradicsomi Atya végleges sajátosságainak és jellemének abszonit természetét. Az örökkévaló-

ságban majd elválik, hogy ez elérhető-e vagy sem, mi azonban meg vagyunk győződve arról, hogy még ha a véglegességet elért lények megragadják is az isteniségnek e véglegességét, valószínűleg akkor is képtelenek lesznek elérni az abszolút Istenség végleges-feletti szintjeit.

8 Talán lehetséges, hogy a véglegességet elért lények részlegesen elérjék az Istenségi Abszolútot, viszont még ha így is lesz, az örökkévalóságok örökkévalóságában az Egyetemes Abszolút problémája továbbra is izgatja, zavarba hozza és ámulatba ejti a véglegességet elért, felemelkedő és fejlődő lényeket és kihívást fog jelenteni számukra, mert érzékeljük, hogy az Egyetemes Abszolút mindenségrendi kapcsolatainak kifür-

készhetetlensége az anyagi világegyetemek és azok szellemi irányításának folyamatos kiterjedésével arányosan növekszik.

9 ¶ Csak a végtelenség fedheti fel az Atya-Végtelent.

10 [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az uverszai székhelyű Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján működő Világegyetemi Ítélő hitelesítette.]

11. ÍRÁS

A PARADICSOM ÖRÖK SZIGETE

A PARADICSOM a világegyetemek mindenségének örökkévaló középpontja és az Egyetemes Atyának, az Örökkévaló Fiúnak, a Végtelen Szellemnek és az ő isteni mellérendeltjeiknek és társaiknak lakóhelye. E központi Sziget a mindenségrendi valóság leghatalmasabb szervezett égiteste az egész világmindenségben. A Paradicsom egyaránt anyagi szféra és szellemi lakhely. Az Egyetemes Atya teljes értelmes teremtésösszessége anyagi lakóhelyeken lakozik; ennélfogva az abszolút irányító-központnak szintén anyaginak, szigorúan való-

ságosnak kell lennie. És újból megismételjük, hogy a szellemi dolgok és a szellemi lények *valóságosak*.

2 A Paradicsom anyagi szépségét a fizikai tökéletességének mértéke adja; az Isten Szigetének nagysága a lakosainak nagyszerű értelmi teljesítményében és elmebéli fejlettségében mutatkozik meg; a központi Sziget dicsősége az isteni szellemszemélyiség végtelen képességében — az élet fényében — nyilvánul meg. Azonban e nagyszerű együttes szellemi szépségének és csodáinak mélységei az anyagi teremtmények véges elméjének felfogóképességét messze meghaladják. Az isteni lakóhely dicsőségét és szellemi ragyogását a halandó képzelet nem képes megragadni. És a Paradicsom öröktől fog-

va van; sem feljegyzések, sem hagyományok nem utalnak e központi Fény és Élet Szigetének eredetére.

1. AZ ISTENI SZÉKHELY

[1] A világegyetemi területek igazgatásában a Paradicsom sokféle célt szolgál, de a teremtmény-lények számára elsődlegesen úgy létezik, mint az Istenség lakóhelye. Az Egyetemes Atya személyes jelenléte az Istenségek e csaknem kör alakú, de nem gömbszerű lakóhelye felső felszínének kellős közepén lakozik. Az Egyetemes Atya e paradicsomi jelenlétét közvetlenül körbeveszi az Örökkévaló Fiú személyes jelenléte, míg mindkettőjüket a Végtelen Szellem leírhatatlan dicsősége övezi.

[2] Isten e központi és örök lakóhelyen lakozik, mindig is itt lakozott és mindörökké itt is fog lakozni. Eddig mindig itt találtuk őt és mindig is itt fogjuk találni. Az Egyetemes Atya mindenségrendi értelemben a világegyetemek mindenségének e középpontjában összpontosul, szellemileg ott személyesül meg és földrajzi értelemben ott lakozik.

[3] ¶ Mi tökéletesen ismerjük az Egyetemes Atyához vezető legrövidebb utat. Ti nem vagytok képesek valami sokat megérteni az isteni székhelyről, mert az oly távol esik tőletek és a közbenső tér oly hatalmas, viszont azok, akik képesek felfogni ezen óriási távolságokat, azok oly bizonyossággal és szó szerint éppúgy ismerik Isten helyzetét és szék-

helyét, ahogyan ti tudjátok azt, hogy hol van New York, London, Róma vagy Szingapúr, mely városoknak jól meghatározható és földrajzilag behatárolható az elhelyezkedése az Urantián. Ha ügyes hajósok vagytok, akinek hajója, térképei és iránytűje is van, akkor könnyen megtalálhatjátok e városokat. Hasonlóképpen, ha lenne időtök és megfelelő közlekedési eszközötök, ha szellemi értelemben felkészültek lennétek és meglenne a szükséges útmutatás is, akkor mindez világegyetemről világegyetemre és körről körre vezérelne benneteket, s a csillagos tereken keresztül egyre beljebb haladnátok, míg végül ott állnátok az Egyetemes Atya szellemi dicsőségének központi ragyogásában. Az úthoz szükséges minden dolog-

gal ellátva éppúgy lehetséges megtalálnotok az Isten személyes jelenlétét a minden dolgok középpontjában, mint amilyen könnyű megtalálnotok távoli városokat a bolygótokon. Az, hogy ti e helyeken esetleg még nem jártatok, még semmiben sem érvényteleníti azok valóságát vagy tényleges létezését. Az, hogy oly kevés világegyetemi teremtmény találta meg Istent a Paradicsomon, még semmiben sem érvényteleníti az ő létezésének valóságát vagy az ő szellemi személyének ténylegességét a minden dolgok középpontjában.

4 Az Atya mindig e központi helyen található. Ha elmozdulna onnan, akkor általános zűrzavar alakulna ki, mert a teremtés végeiből kiinduló gravitációs erővonalak

őbenne tartanak össze e székhely-központban. Ha végigkövetjük a személyiség-kört vissza a világegyetemeken keresztül vagy ha követjük a felemelkedő személyiségeket amint befelé, az Atyához utaznak; ha végigkövetjük az anyagi gravitációs erővonalakat az alsó-Paradicsomra vagy ha követjük a mindenségrendi térerő megújuló körfolyamatait; ha végigkövetjük a szellemi gravitáció erővonalait az Örökkévaló Fiúig vagy ha követjük az Isten paradicsomi Fiainak befelé haladását; ha felvázoljuk az elme-köröket vagy ha követjük a sokbilliónyi mennyei lényt, akik a Végtelen Szellemből származnak — tehát akkor e megfigyelések révén vagy akár mindezen összes megfigyelés révén is közvetlenül visszajutunk az Atya je-

lenlétéhez, az ő központi lakóhelyéhez. Itt az Isten személyesen, szó szerint és ténylegesen jelen van. És az ő végtelen lényéből áramlanak az élet, az energia és a személyiség bőséges folyamai az összes világegyetemhez.

2. AZ ÖRÖK SZIGET TERMÉSZETE

[1] Mivel ti most érkeztek el oda, hogy érzékelhessétek annak az anyagi világegyetemnek a hatalmas voltát, melyet a csillagászati helyzetetekből, a csillagok rendszerében elfoglalt térbeli helyzetetekből egyáltalán észlelhettek, számotokra is nyilvánvalónak kell lennie, hogy egy ilyen roppant nagy anyagi világegyetemhez lennie kell egy megfelelő és méltó középpontnak, egy olyan központi résznek, mely illik az anyagi területek

és élőlények eme nagy és kiterjedt teremtés-összessége egyetemes Urának méltóságához és végtelenségéhez.

2 ¶ Alakját illetően a Paradicsom eltér a lakott égitestektől: nem gömb alakú. Határozottan hosszúkás, szabályos, tojásdad idomú, melynek észak-déli átmérője egyhatodával meghaladja a kelet-nyugati átmérőjét. A központi Sziget lényegében lapos, és a felső és az alsó felszíne közötti távolság a kelet-nyugati átmérő tizedét teszi ki.

3 A méretekben megmutatkozó eltérés, mely összefügg az állandó helyzetével és azzal, hogy a Sziget északi végén nagyobb mértékű térerő-energia túlnyomás tapasztalható, lehetővé teszi, hogy abszolút irányítás legyen gyakorolható a világmindenség

felett.

4 ¶ A központi Sziget földrajzilag három működési területre osztható:

5 1. Felső-Paradicsom.

6 2. Külső-Paradicsom.

7 3. Alsó-Paradicsom.

8 ¶ A Paradicsom azon felszínét, melyet személyiség-tevékenységek töltenek ki, felső oldalnak, ennek ellentétes felszínét pedig alsó oldalnak nevezzük. A Paradicsom külső pereme olyan tevékenységeknek szolgál helyszínéül, melyek nem kifejezetten személyesek vagy nem-személyesek. Úgy tűnik, hogy a Háromság a meghatározó a személyes vagy felső síkon, míg a Korlátlan Abszolút az alsó vagy személytelen síkon. A Korlátlan Abszolútot mi nemigen tekintjük

személynek, azonban ezen Abszolút működési tér-jelenlétet az alsó-Paradicsomon összpontosulónak gondoljuk.

9 ¶ Az örök Sziget egyetlen anyagiasult alakból áll — valóságos állandósult rendszerekből. A Paradicsom e valódi anyaga olyan térpotenciál egynemű szerveződése, mely a világegyetemek széles mindenségében sehol máshol nem található meg. A különböző világegyetemekben többféle néven ismeretes, és a nebadoni melkizedekek régóta úgy nevezik, hogy *abszolútum.* E paradicsomi forrásanyag nem élő és nem is holt; ez az Első Forrás és Középpont eredeti nem-szellemi kifejeződése; ez a *Paradicsom,* és a Paradicsomnak nincs másodpéldánya.

10 Nekünk úgy tűnik, hogy az Első For-

rás és Középpont a mindenségrendi valóság összes abszolút potenciálját a Paradicsomra összpontosította, mint azon eljárásának részét, mellyel megszabadította önmagát is a végtelenség jelentette korlátoktól, azzal a módszerrel, ahogy lehetővé teszi a végtelent el nem érő, sőt tér-idő jellegű teremtést. Ebből azonban még nem következik, hogy a Paradicsom csak azért tér-idő korlátolt lenne, mert a világegyetemek mindensége ilyen sajátosságokat mutat. A Paradicsom idő nélkül létezik és nincs térbeli elhelyezkedése sem.

[11] Durva közelítésben: a tér láthatóan éppen az alsó-Paradicsom alól ered; az idő pedig éppen a felső-Paradicsom felettről. Az idő, ahogy azt ti értelmezitek, nem a pa-

radicsomi létezés jellemzője, bár a központi Sziget létpolgárai teljesen tudatában vannak az események nem-idő jellegű sorozatának. A mozgás nem a Paradicsomban rejlik; a mozgás akarati lényegű. Viszont a távolság fogalma, beleértve még az abszolút távolság fogalmát is, igen bő jelentéstartalommal telik meg, ha a viszonylagos paradicsomi helyekre alkalmazzuk. A Paradicsom nem-tér jellegű; ennélfogva annak területei abszolútok és ezért sokféleképpen használhatók a halandói elme fogalmait meghaladó területeken.

3. A FELSŐ-PARADICSOM

[1] A felső-Paradicsomon három nagy tevékenység-szféra van, mégpedig az *Istenség-je-*

lenlét, a *Legszentebb Szféra* és a *Szent Terület.* Az Istenségek jelenlétét közvetlenül övező kiterjedt vidék a Legszentebb Szféraként van fenntartva, és rendeltetése szerint az istenimádatra, a háromság elérése és a felsőbb szellemi fejlődésre szolgál. E körzetben nincsenek sem anyagi szerkezetek, sem tisztán értelmi teremtésrészek; ott ezek nem létezhetnek. Nincs értelme azzal próbálkoznom, hogy az emberi elme számára bemutassam a Paradicsom Legszentebb Szférájának isteni természetet és csodálatraméltó nagyságát. E terület teljes mértékben szellemi, és ti majdnem teljes mértékben anyaglényegűek vagytok. A tisztán szellemi valóság a tisztán anyagi lény számára kétségtelenül nem-létező dolog.

2 Bár a Legszentebb területén nincs fizikai

anyagivá lényegülés, azonban a Szentföld-övezetekben bőségesen van emléktárgy a ti anyagi napjaitokból és még több ilyen dolog van a külső-Paradicsom történelmi emlékterületein.

3 A Szent Terület, a külső vagy tartózkodási terület hét egyközepű körzetre oszlik. A Paradicsomot néha „az Atya Házának” nevezik, mert ez az ő örökkévaló tartózkodási helye, és e hét körzetet gyakran úgy nevezik, mint „az Atya paradicsomi házai”. A belső vagy első körzetet a történetesen a Paradicsomon lakozó paradicsomi Létpolgárok és a Havona honosai foglalják el. A következő vagy második körzet az idő és tér hét felsőbb-világegyeteméből származó őslakosok szállásterülete. E második körzet

egy része hét óriási darabra oszlik, mely az evolúciós fejlődési világegyetemekből származó szellemlények és felemelkedő teremtmények paradicsomi otthona. Ezen övezetek mindegyike kizárólag egy-egy adott felsőbb-világegyetem személyiségeinek jólétét és fejlődését szolgálja, de az itt rendelkezésre álló lehetőségek csaknem végtelen mértékben meghaladják a jelenlegi hét felsőbb-világegyetem támasztotta igényeket.

4 A Paradicsomnak mind a hét övezete olyan további tartózkodási egységekre tagolódik, melyek egymilliárd megdicsőült egyed munkacsoportjainak biztosítanak szállásterületet. Ezer ilyen egység alkot egy osztályt. Százezer osztály kitesz egy gyülekezetet. Tízmillió gyülekezet alkot egy gyű-

lést. Egymilliárd gyűlés kitesz egy nagyegységet. És ez az összegzés folytatható a második, harmadik, és így tovább egészen a hetedik nagyegységig. És hét nagyegység alkotja a főegységet, és hét főegység kitesz egy felsőbb-egységet; és ezen összegződés hetesével sorra kiteszi a felsőbb-, a nagyfelsőbb-, a mennyei-, a felsőbbmennyei- és végül a legfelsőbb-egységet. De még ez sem használja ki teljesen a rendelkezésre álló teret. A Paradicsomon elfoglalt tartózkodási helyek ezen elképesztően nagy száma, mely a ti fogalmaitokat meghaladja, jóval kevesebb mint egy százalékát teszi ki a Szent Területen e célra kijelölt területnek. Még bőven van hely azoknak, akik úton vannak befelé, s még azok számára is, akik a Paradicsom-

ra való felkapaszkodást csak az örökkévaló jövőben fogják megkezdeni.

4. A KÜLSŐ-PARADICSOM

[1] A központi Sziget hirtelen ér véget a peremnél, de a mérete oly hatalmas, hogy ezen éles szög viszonylag észrevehetetlen bármely véges, zárt területről nézzük is. A Paradicsom külső felszínét részben azok a be- és kilépőmezők foglalják el, melyeket a szellemszemélyiségek különféle csoportjai vesznek igénybe. Mivel a nem-kitöltött térkörzetek csaknem érintik e peremet, ezért a Paradicsomra irányuló minden személyiség-szállítmány e vidékeken ér földet. A szállító szupernáfok vagy másfajta térutazók sem a felső-, sem az alsó-Paradicsomot nem közelíthetik meg.

[2] A Hét Tökéletes Szellem személyes hatalmi és hatásköri székhelyei a Szellem hét szféráján vannak, melyek a Fiú ragyogó éggömbjei és a Havona-világok belső köre között a Paradicsomot övezve helyezkednek el a térben, de a Hét Tökéletes Szellem térerőösszpontosító parancsnokságot is fenntart a Paradicsom peremén. A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító itteni, lassan keringő jelenléte annak a hét átvivő-állomásnak a telepítési helyét jelzi, melyekből bizonyos paradicsomi energiák áramlanak a hét felsőbb-világegyetembe.

[3] Itt, a külső-Paradicsomon találhatók a Teremtő Fiaknak adott hatalmas, történelmi és látnoki kiállítási területek, melyeket az idő és tér helyi világegyetemeinek szen-

teltek. Jelenleg éppen hétbillió ilyen történelmi emlékhely van használatban, illetőleg előkészületben, de mindezek együttesen is csak mintegy négy százalékát teszik ki a peremterület e célra kijelölt részének. Bizonyítani tudjuk, hogy e hatalmas tartalékok olyan teremtésrészekhez tartoznak, melyek egykor majd a jelenleg ismert és lakott hét felsőbb-világegyetem határain kívül fognak elhelyezkedni.

4 A Paradicsomnak azon része, melyet a már létező világegyetemek használatára jelöltek ki, csak egy és négy százalék közötti arányban foglalt, míg az e tevékenységekhez rendelt terület legalább egymilliószor nagyobb annál, mint amennyire e célból ténylegesen szükség lenne. A Paradi-

csom elég nagy ahhoz, hogy közel végtelen számú teremtésrésszel összefüggő tevékenységnek adjon helyt.

5 De ezen túl hasztalan lenne minden további erőfeszítés, mely a Paradicsom tündökletességének a számotokra való bemutatására irányulna. Várnotok kell, és a várakozás közben emelkednetek kell, mert igazság van abban, hogy „szem nem látta, fül nem hallotta, és a halandó ember elméjében sem jelentek meg ama dolgok, melyeket az Egyetemes Atya azoknak készített, akik az idő és tér világain a húsvér testben eltöltött életet túlélik”.

5. AZ ALSÓ-PARADICSOM

1 Az alsó-Paradicsomot illetően csak annyit tudunk, amennyi már kinyilatkoztatott; ott

személyiségek nem tartózkodnak. Egyáltalán semmi köze sincs a szellemi értelmek dolgaihoz, és az Istenségi Abszolút sem működik ott. Annyit közöltek velünk, hogy minden fizikaienergia- és mindenségrendierő-kör az alsó-Paradicsomról ered, és annak felépítése a következő:

2 1. A Háromság telephelye alatt közvetlenül, az alsó-Paradicsom központi részében található az ismeretlen és ki nem nyilatkoztatott Végtelenség-körzet.

3 ¶ 2. E Körzetet egy meg nem nevezett terület övezi szorosan.

4 ¶ 3. Az alsó felület külső peremeit a leginkább a térpotenciállal és a térerő-energiával összefüggésbe hozható területrész tölti ki. E hatalmas elliptikus térerő-központ te-

vékenységei egyetlen hármasegység ismert rendeltetéseként sem azonosíthatók, azonban úgy tűnik, hogy a tér elsőfajú erő-töltése e területen összpontosul. E központ három egyközepű, elliptikus körzetből áll: a legbelső magához a Paradicsomhoz tartozó térerő-energiai tevékenységek góca; a legkülső valószínűleg a Korlátlan Abszolút feladatköreivel azonosítható, viszont a középkörzet térműködéseiben nem vagyunk biztosak.

5 ¶ Úgy tűnik, hogy e térerő-központ *belső körzete* egyfajta óriási szívként működik, melynek lüktetése áramokat küld a fizikai tér legkülső határaira. Irányítja és módosítja a térerő-energiákat, de nem ez hajtja azokat. Ezen elsődleges térerő valóságos nyomás-jelenléte határozottan nagyobb a paradicsomi

középpont északi végénél mint a déli vidékeken; ez egyenletesen érzékelhető különbség. Úgy tűnik, hogy a tér gyűjtőerője a déli részen áramlik be és az északi részen áramlik ki egy olyan ismeretlen keringési rendszer működésének részeként, melynek rendeltetése a térerő-energia ezen alapvető formájának szétterjesztése. Időről időre észlelhetők kelet-nyugati nyomáskülönbségek is. Az e körzetből kisugárzó térerők nem hatnak vissza a megfigyelhető fizikai gravitációra, viszont mindig engedelmeskednek a paradicsomi gravitációnak.

6 ¶ A térerő-központ *középkörzete* e területet szorosan körbefogja. E középkörzet nyugvónak tűnik eltekintve attól, hogy háromütemű rendben tágul és húzódik össze.

E lüktetések leggyengébbike kelet-nyugat irányú, a következő észak-déli irányú, míg a legerősebb lüktetés minden irányban tapasztalható, s ez egyfajta általános kiterjedés és visszahúzódás. E középső terület rendeltetését eddig még nem igazán sikerült meghatározni, azonban bizonyosan köze van a térerő-középpont belső és külső körzete közötti ellentétes mozgáshoz. Sokan úgy hiszik, hogy a középkörzet azon középtér- vagy nyugalmi körzeteknek a szabályozórendje, melyek a világmindenség egymást követő térszintjeit elválasztják, de ezt semmilyen bizonyíték vagy kinyilatkoztatás nem támasztja alá. E következtetés abból az ismeretből ered, hogy e középső terület valamiképpen kapcsolatban van a világmin-

denség nemkitöltött-térbeli rendjének működésével.

7 ¶ *A külső körzet* a legnagyobb és a legtevékenyebb a nem azonosított térpotenciál három egyközepű és elliptikus öve közül. E terület elképzelhetetlen tevékenységek színtere, olyan kiáradások központi csomópontja, melyek a tér minden irányában kifelé haladnak egészen a hét felsőbb-világegyetem legkülső határaiig, sőt azon túl is, hogy kiterjedjenek a teljes külső tér hatalmas és felfoghatatlan területeire is. E tér-jelenlét teljes mértékben személytelen, eltekintve attól, hogy bizonyos nem világos módon láthatólag közvetve válaszol a végtelen Istenségek akaratára és rendelkezéseire, amikor ők a Háromságként cselekednek. Úgy gondol-

juk, hogy ez a Korlátlan Abszolút tér-jelenlétének központi összpontosulása, a paradicsomi középpontja.

8 Úgy tűnik, hogy a térerő minden formája és az energia minden szakasza összeköttetésben van egymással; átjárják a világegyetemeket és meghatározott útvonalakon visszatérnek. Viszont a Korlátlan Abszolút megelevenített körzetének kiáradásai esetében úgy tűnik, hogy vagy egy kifelé vagy pedig egy befelé mutató irányultság érvényesül — de sohasem egyidejűleg. E külső körzet roppant nagy méretekben, korszakos hosszúságú körökben lüktet. Egy kicsivel több mint egymilliárd urantiai évig e középpont térerője kifelé irányul; ezután hasonló időtartamig befelé. És e középpont térerő

megnyilvánulásai egyetemesek; a teljes betölthető térre kiterjednek.

9 ¶ Az összes fizikai térerő, energia és anyag valójában egy. Minden térerő-energia eredetileg az alsó-Paradicsomról indult ki és egyszer majd oda is tér vissza, miután térkörét befutotta. Azonban a világegyetemek mindenségének energiái és anyagi szerveződései a jelenlegi megjelenési állapotukat tekintve nem mind az alsó-Paradicsomról származnak; a tér az anyag és az elő-anyag többféle formájának ad életet. Bár a paradicsomi térerő-középpont külső körzete tér-energiák forrása, azonban a tér nem innen ered. A tér nem erő, energia vagy erőtér. E körzet lüktetései nem felelősek a tér lélegzéséért sem, viszont e körzet bejövő és kimenő

szakaszai tartják az ütemet a tér kétmilliárd éves tágulási-összehúzódási körfolyamataival.

6. A TÉR LÉLEGZÉSE

[1] A tér lélegzésének tényleges működési rendjét nem ismerjük; pusztán annyit figyelhetünk meg, hogy az egész tér váltakozva hol összehúzódik, hol kiterjed. Ez érinti mind a kitöltött tér vízszintes kiterjedését, mind pedig a ki nem töltött tér függőleges kiterjedéseit, melyek a Paradicsom feletti és alatti hatalmas tér-tárolókban léteznek. Ha megpróbálnátok elképzelni e tér-tárolók alakját, akkor egy homokóra-formára kellene gondolnotok.

[2] Amikor a kitöltött tér vízszintes kiterjedése tágul, akkor a ki nem töltött tér függő-

leges kiterjedése összehúzódik, és viszont. A kitöltött és a ki nem töltött tér az alsó-Paradicsom alatt torkollik egymásba. Mindkét féle tér átalakító szabályozó-csatornákon áramlik át, ahol a különböző változások következtében a mindenségrend összehúzódási és tágulási körei során a kitölthető tér ki nem tölthetővé alakul és viszont.

3 ¶ A „ki nem töltött” tér jelentése: nincs kitöltve a kitöltött térben tudvalevőleg jelen lévő erőkkel, energiákkal, erőterekkel és jelenlétekkel. Nem tudjuk, hogy vajon a függőleges (tároló) tér örökös szerepe-e az, hogy egyensúlyban tartsa a vízszintes (világegyetemi) teret; nem tudjuk, hogy van-e teremtői szándék a ki nem töltött teret illetően; valójában igen keveset tudunk a tér-

tárolókról, pusztán annyit tudunk, hogy léteznek, és láthatóan egyensúlyban tartják a világegyetemek mindenségének tér-tágulási-összehúzódási köreit.

4 ¶ A tér-lélegzés köreinek mindegyik szakasza egy kicsit több mint egymilliárd urantiai évig tart. Az egyik szakaszban a világegyetemek tágulnak; a következőben pedig összehúzódnak. A kitöltött tér jelenleg a kiterjedési szakasz középpontjához közelít, míg a ki nem töltött tér az összezsugorodási szakasz közepe felé halad, és ismereteink szerint mindkét tér-kiterjedés felső határa jelenleg és elvileg körülbelül egyenlő távolságra esik a Paradicsomtól. A ki nem töltött tér tárolói éppen most függőleges irányban terjednek ki a felső-Paradicsom fölött és

az alsó-Paradicsom alatt, miközben a világegyetem kitöltött tere vízszintesen kifelé terjeszkedik a külső-Paradicsom felől egészen a negyedik külső térszinten túlra.

5 Egymilliárd urantiai évig tart a tér-tárolók összehúzódása, mialatt a világmindenség és a teljes vízszintes tér erő-tevékenységei tágulnak. Így kevéssel több mint kétmilliárd urantiai év szükséges a teljes tágulási-összehúzódási körhöz.

7. A PARADICSOM TÉRMŰKÖDÉSEI

1 A tér a Paradicsom egyik felszínén sem létezik. Ha valaki egyenesen „feltekintene” a Paradicsom felső felszínéről, akkor nem „látna” mást, mint a ki nem töltött tér kifelé vagy befelé irányuló mozgását, mely tér je-

lenleg éppen befelé áramlik. Tér nem érintkezik a Paradicsommal; kizárólag a nyugalmi *középtér-körzetek* lépnek kapcsolatba a központi Szigettel.

2 A Paradicsom a kitöltött és a ki nem töltött tér között elhelyezkedő viszonylagos nyugalmi állapotú körzetek ténylegesen mozdulatlan magja. Földrajzilag e körzetek a Paradicsom viszonylagos meghosszabbításának tűnnek, azonban valószínűleg van valamilyen mozgás bennük. Igen keveset tudunk ezekről, de annyit megfigyeltünk, hogy e csökkent térmozgású körzetek választják el a kitöltött és a ki nem töltött teret. Léteztek egykor hasonló körzetek a kitöltött tér szintjei között, azonban ezek mára már kevésbé nyugalmi jellegűek.

3 A teljes tér függőleges metszete valamennyire hasonlít a máltai kereszt alakjára, ahol is a vízszintes karok jelképezik a kitöltött (világegyetemi) teret, a függőleges karok pedig a ki nem töltött (tároló) teret. A négy kar közötti területrész valahogy úgy választja el a karokat, ahogyan a középtéri körzetek elkülönítik a kitöltött és a ki nem töltött teret. E nyugalmi középtéri körzetek a Paradicsomtól távolodva egyre nagyobb és nagyobb méreteket öltenek, és lényegében körbeveszik az egész tér határait, valamint teljesen magukba zárják mind a tér-tárolókat, mind pedig a kitöltött tér teljes vízszintes kiterjedését.

4 ¶ A tér nem a Korlátlan Abszolúton belüli, abszolútat el nem érő feltétel, nem is an-

nak jelenléte, és nem is a Végleges működése. Ez a Paradicsom adománya, és úgy tartjuk, hogy a nagy világegyetem és az összes külső vidék terét ténylegesen a Korlátlan Abszolút ősi tér-potenciálja tölti ki. A külső-Paradicsom közvetlen közeléből indulva a kitöltött tér vízszintesen terjed ki a negyedik külső térszinten át egészen a világmindenség határain túlra, ám hogy meddig, azt nem tudjuk.

5 Ha elképzeltek egy véges, ám felfoghatatlanul nagy V-alakú síkot, mely merőlegesen áll mind a felső-, mind az alsó-paradicsomi felszínre, s a csúcsa majdnem érinti a külső-Paradicsomot, majd e síkot képzeletben a Paradicsom körül elliptikus pályán körbeforgatjátok, akkor annak forgása nagyjából

szemlélteti a kitöltött tér térfogatát.

6 Bármely adott világegyetemi helyszín vonatkozásában a vízszintes térnek van egy felső és egy alsó korlátja. Ha valaki az Orvonton síkjához képest merőlegesen eléggé el tud távolodni akár felfelé, akár lefelé, akkor elérheti a kitöltött tér felső, illetőleg alsó határát. A világmindenség ismert kiterjedésein belül e határok a Paradicsomtól való távolsággal egyre kijjebb és kijjebb kerülnek; a tér sűrűsödik, mégpedig valamivel gyorsabban, mint a teremtés síkja, a világegyetemek összessége.

7 ¶ A térszintek közötti viszonylagos nyugalmi körzetek, mint például a hét felsőbbvilágegyetemet az első külső térszinttől elválasztó körzet, nyugalmi tér-működésű, óri-

ási méretű, elliptikus területek. Ezek a körzetek választják el a Paradicsom körül szabályozott rendben száguldó hatalmas galaxisokat. Képzeljétek el az első külső térszintet, ahol számtalan világegyetem van formálódóban, mint a Paradicsom körül keringő hatalmas galaxis-folyamot, melyet felül és alul a nyugalmi középtér- körzetek kötnek össze, és amelynek belső és külső határait a viszonylag nyugalmas térkörzetek jelölik ki.

8 A térszint tehát egyfajta elliptikus mozgási területként működik, melyet minden oldalról viszonylagos mozdulatlanság vesz körül. A mozgás és a nyugalom ezen összefüggései a mozgással szembeni csökkent ellenállású görbült térsávot alkotnak, melyet mindenhol mindenségrendi térerő és kilépő

energia követ, amint a Paradicsom Szigete körül örökkön keringenek.

9 A világmindenség váltakozó körzetkiosztása, a galaxisok váltakozó irányú, azaz az óramutató járásával megegyező, illetőleg azzal ellentétes irányban haladó áramlásával együtt, hozzájárulnak azon fizikai gravitáció egyensúlyba jutásához, melynek rendeltetése a gravitációs nyomás oly mérvű felerősödésének megelőzése, mely elindítaná a szétesési és szétszóródási folyamatokat. Ez az elrendezés ellengravitációs hatású, és fékezi az egyébként veszélyes sebességeket.

8. PARADICSOMI GRAVITÁCIÓ

1 Az elkerülhetetlen gravitációs vonzás a teljes tér összes világegyetemének minden

világára erőteljes hatással van. A gravitáció a Paradicsom fizikai jelenlétének erős szorítása. A gravitáció a mindenható füzér, melyre azok a fénylő csillagok, ragyogó napok és forgó szférák vannak felfűzve, melyek az örökkévaló Isten egyetemes fizikai ékességét jelentik, mely örökkévaló Isten maga a minden dolog, aki kitölt minden dolgot, és akiben minden dolog fennáll.

2 Az abszolút anyagi gravitáció középpontja és góca a Paradicsom Szigete, melyet a Havona körül keringő sötét gravitációs testek egészítenek ki, és amelyet a felső és alsó tér-tárolók tartanak egyensúlyban. Az alsó-Paradicsomról származó minden ismert kiáradás egyenletesen és pontosan válaszol a világmindenség elliptikus térszintjei végte-

len köreiben működő központi gravitációs vonzásra. A mindenségrendi valóság minden ismert formájában fellelhető az idő-görbületnek, a kör-irányultságnak és a nagy elliptikus forgásnak a sajátsága.

3 A tér nem hat vissza a gravitációra, de annak kiegyenlítőjeként működik. A térpárna nélkül az égitesteket robbanások sora rázkódtatná. A kitöltött tér is gyakorol ellengravitációs hatást a fizikai vagy egyenes irányú gravitációra; a tér ténylegesen semlegesíteni tudja az effajta gravitációs hatást, még ha késleltetni nem is képes azt. Az abszolút gravitáció a Paradicsom gravitációja. A helyi vagy egyenes irányú gravitáció az energia vagy az anyag villamos állapotának sajátossága; jelen van a központi világegyetem-

ben, a felsőbb-világegyetemekben és a külső világegyetemekben, bárhol, ahol megfelelő anyagkeletkezés zajlott le.

4 ¶ A mindenségrendi térerő, a fizikai energia, a világegyetemi erőtér számos formája és a különféle anyagiasulások alapvetően háromféle, bár nem tökéletesen elkülönült választ mutatnak a Paradicsom gravitációjára:

5 1. *Előgravitációs Szakaszok (Térerő).* Ez a térpotenciál egyedivé válásának első lépése, ahol a térpotenciál a mindenségrendi térerő valamilyen elő-energia formájába alakul át. Ez az állapot megfelel a tér elsőfajú erő-töltése fogalmának, melyet néha *tiszta energiának* vagy *szegregátának* neveznek.

6 ¶ 2. *Gravitációs Szakaszok (Energia).* A

tér erő-töltésének átalakulását a Paradicsom erőszervezőinek tevékenysége okozza. Ez a Paradicsom gravitációjának vonzására érzékeny energiarendszerek megjelenését jelzi. E kilépő energia eredetileg semleges, ám a további átalakulások folytán úgynevezett ellenható és együttható sajátosságokat mutat. E szakaszokat *ultimátának* nevezzük.

7 ¶ 3. *Utógravitációs Szakaszok (Világegyetemi Erőtér).* E szakaszban az energia-anyag válaszol az egyenes irányú gravitáció szabályozására. A központi világegyetemben e fizikai rendszerek háromszoros szerveződésűek és *triáta* névvel jelölik őket. Ezek az idő és a tér teremtésrészeinek nagyhatású alaprendszerei. A felsőbb-világegyetemek fizikai rendszereit a Világegyete-

mi Erőtér-irányítók és társaik hozzák mozgásba. Ezen anyagi szerveződések kettős felépítésűek és *gravita* néven ismeretesek. A Havona körül keringő sötét gravitációs testek sem nem triáták, sem pedig graviták, és vonzóerejük mindkét fizikai gravitációs forma, azaz az egyenes irányú és az abszolút gravitáció sajátosságait egyaránt mutatja.

8 ¶ A térpotenciál nem vesz részt semmiféle gravitációs kölcsönhatásban. A Paradicsom ezen elsődleges sajátsága nem tényleges szintű valóság, de ez az őse minden viszonylagos, működési nem-szellemi valóságnak — minden térerő-energia megnyilvánulásnak, és az erőtér és az anyag mindenfajta szerveződésének. A térpotenciál fogalmát nehéz lenne meghatározni. Nem va-

lami olyasmit jelent, ami a tér őse; jelentése inkább a téren belül létező erőkre és potenciálokra utal. Közelítőleg úgy tekinthető, mint a Paradicsomról kiáradó abszolút hatások és potenciálok összessége, mely a Korlátlan Abszolút térjelenlétét alkotja.

9 A Paradicsom az abszolút forrása és az örök gócpontja minden energia-anyagnak a világegyetemek mindenségében. A Korlátlan Abszolút a kinyilatkoztatója, a szabályozója és a tára annak, aminek a Paradicsom a forrása és az eredete. A Korlátlan Abszolút egyetemes jelenléte egyenértékűnek tűnik a gravitációs kiterjedés magvábanvaló végtelenségével, a Paradicsomi jelenlét rugalmas feszültségének fogalmával. E fogalom révén könnyebb megértenünk azt a tényt, hogy

minden a Paradicsom irányába, befelé vonzódik. E szemléltetés eléggé erőltetett, de azért hasznos. Azt is megmagyarázza, hogy a gravitáció miért hat lehetőleg mindig a tömegre merőleges síkban, mely jelenség egyszersmind jelzi a Paradicsom és az azt körülvevő teremtésrészek különböző kiterjedéseit.

9. A PARADICSOM KÜLÖNLEGESSÉGE

[1] A Paradicsom különleges annyiban, hogy az minden szellemszemélyiség számára az elsődleges eredet területe és a beteljesülés végleges célja. Igaz ugyan, hogy a helyi világegyetemek alacsonyabb rendű szellemlényei közül nem az összesnek közvetlen végzete a Paradicsom, de azért a Paradicsom

ettől még az összes anyagfeletti személyiség vágyának tárgya marad.

2 ¶ A Paradicsom a végtelenség földrajzi középpontja; nem része az egyetemes teremtésnek, még csak az örökkévaló Havona világegyetemnek sem igazán alkotja részét. A központi Szigetre egyszerűen csak úgy utalunk, mint amely az isteni világegyetemhez tartozik, de valójában nem ez a helyzet. A Paradicsom örökkévaló és páratlan lételvi létező.

3 ¶ A múlt örökkévalóságában, amikor az Egyetemes Atya a saját szellemlényegének végtelen személyiségi kifejeződést adott az Örökkévaló Fiú lényében, akkor egyidejűleg kinyilatkoztatta az ő nem-személyes sajátlényegének végtelenség-potenciálját úgy,

mint a Paradicsomot. Úgy tűnik, hogy a nem-személyes és nem-szellemi Paradicsom elkerülhetetlen tükröződése volt az Atya azon akaratának és cselekedetének, mely örökkévalóvá tette az Eredeti Fiút. Tehát az Atya így vetítette ki a valóságot két tényleges szakaszban — a személyesben és a nem-személyesben, a szellemiben és a nem-szellemiben. Az ezek közötti feszültség, az Atya és a Fiú által véghezvitt cselekedet mellett megjelenő akarat hozta létre az Együttes Cselekvőt és az anyagi világok és szellemi lények központi világegyetemét.

[4] Amikor a valóság szétválik a személyesre és a nem-személyesre (az Örökkévaló Fiúra és a Paradicsomra), akkor már aligha helyénvaló „Istenségnek” hívni azt, ami nem-

személyes, hacsak nem valamilyen korlátozott értelemben tesszük. Az Istenség cselekedeteinek energia- és anyagi tükröződései aligha nevezhetők Istenségnek. Az Istenség sok olyat hozhat létre, amely nem Istenség, és a Paradicsom nem Istenség; és nem is tudatos, ahogyan e fogalmat a halandó ember egyáltalán értelmezni tudja.

5 ¶ A Paradicsom nem őse egyetlen lénynek vagy élő entitásnak sem; a Paradicsom nem teremtő. A személyiség és az elme-szellem viszonyok *átvihetők,* de a minta nem. A minták nem tükröződések; a minták másodpéldányok — másolatok. A Paradicsom a minták abszolútja; a Havona pedig eme magvábanvalók megjelenése a ténylegességben.

6 ¶ Az Isten székhelye központi és örökkévaló, dicsőséges és eszményi. Az ő otthona minden világegyetemi központi világ számára a szépséges minta; és az ő közvetlen lakásának központi világegyeteme minden világegyetem számára a mintát jelenti az eszményképek, a szerveződés és a végleges beteljesülés terén.

7 A Paradicsom minden személyiségi tevékenység egyetemes központja és minden erőtér- és energia-megnyilatkozás forrásközepe. Minden, ami valaha csak volt vagy ma van, vagy holnap lesz, az mind az örökkévaló Istenek e központi lakhelyéből jött vagy jön, vagy fog jönni. A Paradicsom a középpontja a teremtésösszességnek, az a forrása az összes energiának, és az a helyszí-

ne minden személyiség elsődleges eredetének.

8 ¶ Végső soron a halandók számára a legfontosabb dolog az örök Paradicsomot illetően az a tény, hogy az Egyetemes Atyának e tökéletes lakóhelye az Isten halandó és anyagi fiai halhatatlan lelkeinek valós és roppant távoli végzete, azon fiakról van szó, akik az idő és tér evolúciós világainak felemelkedő teremtményei. Minden, Istent ismerő halandó, aki eljegyezte magát az Atya akaratának megcselekedését jelentő életpályával, már neki is indult annak a véges-végtelen paradicsomi útnak, melyet az isteniség keresése és a tökéletesség elérése jellemez. És amint az ilyen, állati eredetű lények ott állnak majd a Paradicsomon az Istenek előtt

éppen olyan mérhetetlenül nagy számban, mint ahányan most vannak, lévén, hogy a tér alsóbb szféráiból emelkedtek fel, bizony akkor e teljesítmény nem jelent majd mást, mint annak a szellemi átalakulásnak a valóságát, mely a felsőség határait övezi.

9 [Közreadta egy, az uverszai Nappalok Elődei által e feladattal megbízott Bölcsesség-tökéletesítő.]

12. ÍRÁS

A VILÁGEGYETEMEK MINDENSÉGE

AZ EGYETEMES Atya tágas teremtésösszességének kiterjedése jóval meghaladja a véges felfogóképesség határait; a világmindenség óriási méretei még a rendembeliek fogalmait is meghaladják. A halandói elmének azonban sok minden megtanítható a világegyetemek tervéről és elrendezéséről; megtudhattok valamennyit a fizikai szerveződésükről és a csodálatos igazgatásukról; sok mindent megismerhettek az idő hét felsőbb-világegyetemét és az örökkévalóság központi világegyetemét lakó értelmes lények különféle csoport-

jairól.

[2] Elvben, azaz az örök potenciált tekintve, az anyagi teremtést végtelennek vesszük, mivel az Egyetemes Atya ténylegesen végtelen, de a teljes anyagi teremtés tanulmányozásakor és megfigyelésekor megállapíthatjuk, hogy az bármely adott időpontban korlátozott, jóllehet a ti véges elmétek számára mindez viszonylag határtalan, gyakorlatilag korlátlan.

[3] A fizikai törvény tanulmányozásából és a csillagos terek megfigyeléséből eredő meggyőződésünk szerint a végtelen Teremtő mindenségrendi kifejeződése még nem kézzelfoghatóan végleges, és a Végtelen mindenségrendi potenciáljának nagy része még mindig önmagában áll és megnyilatkozat-

lan. A teremtett lények számára a világmindenség talán közel véglegesnek tűnik, de messze van még a befejezéstől; az anyagi teremtésnek még mindig vannak fizikai határai, és az örökkévaló cél élményelvi kinyilatkoztatása még mindig folyamatban van.

1. A VILÁGMINDENSÉG TÉRSZINTJEI

[1] A világegyetemek mindensége nem végtelen mező, határtalan kocka vagy korlátlan kiterjedésű kör; egyértelműen kiterjedésekkel bír. A fizikai szerveződés és igazgatás törvényei egyértelműen alátámasztják, hogy a teljes térerő-energia és anyag-erőtér halmaz végeredményben mint téregység, mint szervezett és összehangolt egész működik. Az anyagi teremtés megfigyelhető

viselkedése egy véges határokkal bíró fizikai világegyetem létére szolgáltat bizonyítékot. Mind a körön visszatérő, mind a határozott végességű világegyetem létéhez az az általunk jól ismert tény szolgáltatja a végső bizonyságot, hogy az alapenergia minden formája a paradicsomi gravitáció soha meg nem szűnő és abszolút vonzásának engedelmeskedve a világmindenség térszintjeinek görbült pályáin át áramlik oda-vissza.

[2] A világmindenség egymást követő térszintjei alkotják a kitöltött térnek — a már megszervezett és részben lakott vagy még megszervezendő és lakottá alakítandó teljes teremtésnek — a nagyövezeteit. Ha a világmindenség nem olyan elliptikus térszintek sorozatából állna, melyek egyre kisebb mér-

tékben állnak ellen a mozgásnak, s amely térszintek viszonylag nyugodt körzetekkel váltakoznak, akkor szerintünk a mindenségrendi energiák egy része a végtelenbe tartana, egyenesen ki az úttalan térbe; azonban sehol sem találkozunk ilyen viselkedésű térerővel, energiával vagy anyaggal; ezek mindig a nagy térpályák útjait követve, befelé haladnak.

3 ¶ A Paradicsomról kifelé, a kitöltött tér vízszintes kiterjedésében haladva a világmindenség hat egyközepű, elliptikus zárt görbében, a központi Szigetet körülvevő térszintekben nyilvánul meg:

4 1. A Központi Világegyetem — a Havona.

5 2. A Hét Felsőbb-világegyetem.

6 3. Az Első Külső Térszint.

7 4. A Második Külső Térszint.

8 5. A Harmadik Külső Térszint.

9 6. A Negyedik és Legkülső Térszint.

10 ¶ *A Havona,* a központi világegyetem, nem idő-teremtmény; ez öröklétű. E soha nem kezdődő, soha nem végződő világegyetem egymilliárd fenséges tökéletességű szférából áll és mindezt hatalmas, sötét gravitációs testek veszik körül. A Havona középpontjában helyezkedik el az egyhelyben álló és abszolút értelemben állandósult helyzetű Paradicsom Szigete, melyet a huszonegy égitestje vesz körbe. A sötét gravitációs testeknek a központi világegyetem pereme körül keringő hatalmas tömegei miatt e központi teremtésrész tömegmennyi-

sége nagyban meghaladja a nagy világegyetem hét övezetének teljes ismert tömegét.

11 ¶ *A Paradicsom-Havona Rendszer,* az örök Szigetet körülvevő örökkévaló világegyetem alkotja a világmindenség tökéletes és örökkévaló magját; mind a hét felsőbb-világegyetem és a külső tér minden tájéka meghatározott pályákon kering a paradicsomi égitestek és a Havona-szférák óriási központi halmaza körül.

12 *A Hét Felsőbb-világegyetem* nem elsődleges fizikai szerveződés; határai sehol sem választanak szét csillagködöt, és nem is szelnek át helyi világegyetemet, elsődleges teremtési egységet sem. Az egyes felsőbb-világegyetemek pusztán a szervezett és részben lakott Havona-utáni teremtésnek a kö-

rülbelül hetedét kitevő térrajzi halmazát képezik, és mindegyik nagyjából egyenlő számú helyi világegyetemet foglal magába és nagyjából egyenlő mennyiségű teret tartalmaz. Helyi világegyetemetek, a *Nebadon,* a hetedik felsőbb-világegyetem, az *Orvonton* egyik, viszonylag újabb teremtésrésze.

13 *A Nagy Világegyetem* a jelenlegi szervezett és lakott teremtésrész. A mintegy hétbillió lakott bolygónyi halmozott evolúciós potenciállal rendelkező hét felsőbb-világegyetem alkotja, nem is említve a központi teremtés örök szféráit. E durva becslés azonban nem veszi figyelembe az épített, igazgatási szférákat, és nem foglalja magába a még szervezetlen világegyetemek távol eső csoportjait. A nagy világegyetem jelen-

legi kimunkálatlan széle, egyenetlen és befejezetlen pereme a teljes csillagtérkép iszonyúan rendezetlen állapotával együtt azt sugallja a csillagok tanulmányozóinak, hogy még maga a hét felsőbb-világegyetem is befejezetlen. Ha belülről, az isteni középpontból bármely irányba kifelé haladunk, előbb-utóbb elérjük a szervezett és lakott teremtés legkülső határait; elérkezünk a nagy világegyetem legkülső határaihoz. És éppen e legkülső határ közelében, e nagyszerű teremtés egyik távoli sarkában éli eseménydús létét a ti helyi világegyetemetek.

14 *A Külső Térszintek.* Messze kint a térben, a hét lakott felsőbb-világegyetemtől roppant nagy távolságban hatalmas és hihetetlenül nagy erőkörök és anyagiasuló energiakörök

kialakulása zajlik. A hét felsőbb-világegyetem energiakörei és ezen erő-tevékenységi óriási külső övezet között egy viszonylag nyugodt térkörzet helyezkedik el, melynek kiterjedése változó, átlagosan azonban mintegy négyszázezer fényévnyire tehető. E térkörzetekben nincs csillagköd — mindenségrendi felhő. Az e jelenségeket nálunk tanulmányozók nem tudnak biztosat afelől, hogy a hét felsőbb-világegyetemet körülvevő, eme viszonylagos nyugalmi körzetben létező térerőknek mi a pontos rendeltetése. De mintegy másfél millió fényévvel a jelenlegi nagy világegyetem peremén túl megfigyelhetünk egy, a terjedelmében és erősségében már több mint huszonötmillió fényévnyi, hihetetlen energiaműködési körzetet.

E hatalmas, energiát adó erőkerekek az első külső térszintben helyezkednek el, abban a mindenségrendi működésű folytonos övben, mely a teljes ismert, szervezett és lakott teremtést körülveszi.

15 Az e vidékeken túli tevékenységek nagyságrendje még ezt is meghaladja, ugyanis az uverszai fizikusok már korán bizonyítékokat találtak az első külső térszintben folyó jelenségek legkülső tartományán több mint ötvenmillió fényévvel túl zajló térerő megnyilvánulásokra. Mindezek a megnyilvánulások kétségkívül arra engednek következtetni, hogy folyamatban van a világmindenség második külső térszintje anyagi teremtésrészeinek szervezése.

16 A központi világegyetem az örökkévaló-

ság teremtése; a hét felsőbb-világegyetem az idő teremtése; a négy külső térszint rendeltetése kétségkívül a teremtés véglegességének előidézése-kibontakoztatása. És vannak olyanok is, akik úgy tartják, hogy a Végtelen a végtelenségtől eltekintve sohasem nyilvánulhat meg teljesen; ezért feltételeznek egy további, eddig még kinyilvánítatlan teremtést a negyedik és legkülső térszinten túl, egy talán örökké táguló, soha véget nem érő, végtelen világegyetemet. Nincs elméletünk arra nézve, hogy hogyan lehet korlátozni akár a Teremtő végtelenségét, akár a teremtés magvábanvaló végtelenségét, de létének és igazgatásának módjából kiindulva a világmindenséget úgy tekintjük, mint amely korlátokkal bír, amelynek külső szé-

leit a nyílt tér határokkal veszi körül és határolja.

2. A KORLÁTLAN ABSZOLÚT TERÜLETE

[1] Amikor az urantiai csillagászok az egyre nagyobb teljesítményű távcsöveiken át a külső tér titokzatos távolságait vizsgálják és megfigyelik a majdnem számtalan fizikai világegyetem csodálatos fejlődését, észre kell venniük, hogy valójában a Világmindenség Építészei kifürkészhetetlen terveinek nagyszerű munkálását szemlélik. Az igaz, hogy vannak bizonyítékaink, melyek valamiféle paradicsomi személyiségi hatások meglétére utalnak itt-ott azokban az óriási energia-megnyilvánulásokban, melyek e külső

vidékeket ma jellemzik, nagyobb rálátással azonban a hét felsőbb-világegyetem külső határain túlnyúló téregységek általában a Korlátlan Abszolút területét alkotóknak tekinthetők.

[2] Bár az emberi szem segítség nélkül csupán két-három csillagködöt képes érzékelni az Orvonton felsőbb-világegyetem határain túl, a távcsöveitek azonban e kialakulóban lévő fizikai világegyetemek szó szerint sokmillióját tárják fel. A ma létező távcsövekkel megfigyelhető csillagos terek többsége az Orvontonban van, viszont fényképészeti eljárások alkalmazása révén a nagyobb távcsövek képesek messze a nagy világegyetem határain túlra, a külső tér tájékaiba behatolni, oda, ahol tömérdek világegyetem

áll szervezés alatt. És még további sokmillió világegyetem található a jelenlegi eszközeitekkel vizsgálható tartományokon túl is.

[3] A nem is olyan távoli jövőben az új távcsövek nem kevesebb mint 375 millió új galaxist fognak a csodálkozó urantiai csillagászok szeme elé tárni a messzi külső térből. Ezzel egy időben e nagyteljesítményű távcsövek azt is kimutatják majd, hogy azok az elszigetelt világegyetemek, melyeket korábban a külső térhez tartozónak hittek, valójában az Orvonton csillagrendszertani egységébe tartoznak. A hét felsőbb-világegyetem még mindig növekedik; mindegyikük peremterülete fokozatosan tágul; az új csillagködök egyensúlyi állapotba kerülése és szerveződése folyamatos; és az urantiai csillagá-

szok által galaxison túlinak tartott némely csillagköd valójában az Orvonton szegélyéhez tartozik és velünk együtt utazik.

4 ¶ Az uverszai csillagászat-hallgatók azt figyelik meg, hogy a nagy világegyetemet csillag- és bolygóhalmazok sorozatának olyan ősei veszik körül, melyek az egymásra következő külső világegyetemekből álló egyközepű gyűrűkként teljesen körülölelik a jelenleg lakott teremtésrészt. Az uverszai fizikusok számításai szerint e külső, még felderítetlen vidékek energia- és anyagtartalma már most sokszorosan felülmúlja a hét felsőbb-világegyetemben meglévő teljes anyagtömeget és energiatartalmat. Tudomásunk szerint a mindenségrendi erőnek az eme külső térszintekben zajló átalakulása

a paradicsomi erőszervezők működését jelzi. Tudjuk azt is, hogy mindezen erők az ősei a nagy világegyetemet jelenleg mozgásban tartó fizikai energiáknak. Az orvontoni erőtér-irányítóknak azonban semmi közük sincs e távoli teremtésrészekhez, és az ott jelenlévő energia-megnyilvánulásoknak sincs kapcsolatuk a szervezett és lakott teremtésrészek erőtér-köreivel.

5 ¶ Igen keveset tudunk a külső tér e mérhetetlen jelenségeinek jelentőségéről. A jövő még nagyobb teremtésének folyamata zajlik most. Megfigyelhetjük roppant terjedelmét, észlelhetjük mértékét és érzékelhetjük fenséges méreteit, de különben nem tudunk sokkal többet e teremtésrészekről, mint az urantiai csillagászok. Amennyire

mi tudjuk, sem emberi rendű anyagi lények, sem angyalok, sem más szellemteremtmények nincsenek jelen a csillagködökből, napokból, és bolygókból álló külső gyűrűben. E távoli terület kívül esik a felsőbb-világegyetemi kormányzatok fennhatóságán és igazgatásán.

6 Szerte az Orvontonban úgy gondolják, hogy egy újfajta teremtés van folyamatban, a világegyetemek valamely rendjének kell az összeálló Végleges Testület jövőbeni tevékenységei színterévé válnia; és ha a feltevéseink helyesek, akkor a vég nélküli jövő mindannyiotok számára ugyanazt a lenyűgöző látványt tartogatja, mint amelyet a vég nélküli múlt nyújtott őseiteknek és elődeiteknek.

3. VILÁGEGYETEMI GRAVITÁCIÓ

1 Az erő-energia minden formájára — legyen az anyagi, elmei vagy szellemi — egyaránt hatnak azok a vonzások, azok az egyetemes jelenlétek, melyeket gravitációnak nevezünk. A személyiség szintén visszahat a gravitációra — az Atya kizárólagos köre; bár e kör kizárólag az Atyához tartozik, azonban ő a többi körből sem marad ki; az Egyetemes Atya végtelen és ő a világmindenségben *mind* a négy abszolút-gravitációs körben hat:

2 1. Az Egyetemes Atya Személyiség-gravitációja.

3 2. Az Örökkévaló Fiú Szellem-gravitációja.

4 3. Az Együttes Cselekvő Elme-gravitációja.

5 4. A Paradicsom Szigetének Mindenségrendi Gravitációja.

6 ¶ E négy kör nem kapcsolódik az alsóparadicsomi erőközponthoz; ezek nem erő-, energia- vagy erőtér-körök. E körök abszolút *jelenléti* körök és Istenhez hasonlóan függetlenek az időtől és a tértől.

7 Ezzel kapcsolatban érdemes feljegyezni néhányat azok közül az uverszai megfigyelések közül, melyeket az elmúlt néhány ezer év során a gravitációkutatók testületei végeztek. E szakértői munkacsoport a világmindenség különböző gravitációs rendszereivel kapcsolatban az alábbi következtetésekre jutott:

8 ¶ 1. *Fizikai Gravitáció.* A kutatók, miután közelítőleg kiszámították a nagy világegyetem teljes fizikai gravitációs tárlóképességét, aprólékos munkával összevetették ezt az eredményt a jelenleg működő teljes abszolút gravitációs jelenlét becsült értékével. E számítások szerint a nagy világegyetem teljes gravitációs hatása csak igen kis részét képezi a Paradicsom becsült gravitációs vonzásának, ha a számításokat a világegyetemi anyag alapvető fizikai egységeinek gravitációs válaszára alapozzuk. E kutatók arra a meglepő következtetésre jutottak, hogy a központi világegyetem és az azt körülvevő hét felsőbb-világegyetem a Paradicsom abszolút-gravitációs vonzási tevékenységének jelenleg csupán mintegy öt százalékát köti

le. Más szóval: A teljesség figyelembevételével elvégzett számítások szerint a Paradicsom Szigetének eleven mindenségrendi-gravitációs tevékenysége kilencvenöt százalékban a jelenlegi szervezett világegyetemek határain túl lévő anyagi rendszerek szabályozására fordítódik. E számítások mind az abszolút gravitációra vonatkoznak; az egyenes irányú gravitáció kölcsönhatás jellegű jelenség, mely csak a tényleges paradicsomi gravitáció ismerete alapján számítható ki.

9 ¶ 2. *Szellemi Gravitáció.* E kutatók ugyanezzel az összehasonlító becslési és számszerűsítő eljárással meghatározták a szellem-gravitáció jelenlegi működőképességét és a Független Hírvivőkkel és más szellemszemélyiségekkel együttműködve meg-

állapították a Második Forrás és Középpont hatásos szellem-gravitációjának összességét. Igen tanulságos megemlíteni, hogy az eredmények szerint a nagy világegyetemi szellem-gravitációs jelenlét tényleges és hatásos értéke nagyjából megegyezik azzal az értékkel, melyet a működő szellem-gravitáció jelenlegi teljes mértékének tartanak. Más szóval: A teljességi elmélet alapján elvégzett számítások szerint az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációjának gyakorlatilag az egésze jelenleg működőként figyelhető meg a nagy világegyetemben. Ha ezek az eredmények megbízhatók, akkor feltételezhetjük, hogy a külső térben kialakuló világegyetemek jelenleg teljes egészében nemszellemiek. És ha ez igaz, akkor elégséges

magyarázatul szolgál arra, hogy a szellemmel felruházott lények miért tudnak oly keveset vagy egyáltalán semmit ezekről az óriási energia-megnyilvánulásokról azon kívül, hogy a jelenségek fizikai léte tényének tudatában vannak.

10 ¶ 3. *Elme-gravitáció.* Az összehasonlító számításokhoz használható ugyanezen alapelvek alkalmazásával fogták meg e szakértők az elme-gravitáció létének és megnyilvánulásának problémáját. A becsült elmeegységet három anyagi és három szellemi elmefajta átlagolásával számították ki, bár az elme-gravitáció becsléséhez szükséges alapegység meghatározásánál zavaró tényezőnek bizonyult az erőtér-irányítók és segítőik elmefajtája. A teljességi elmélet alapján

nem ütközött komoly nehézségekbe a Harmadik Forrás és Középpont elme-gravitációs működőképességének becslése. Noha az eredmények ezúttal nem olyan egyértelműek, mint a fizikai és a szellemi gravitáció esetében, azért viszonylag tanulságosak, sőt izgalmasak. E kutatók levezetése szerint az Együttes Cselekvő értelmi vonzására adott elme-gravitációs válasznak nagyjából a nyolcvanöt százalékára ébred válasz a ma létező nagy világegyetemben. Ez arra enged következtetni, hogy a külső tér teremtésrészeiben jelenleg zajló, megfigyelhető fizikai tevékenységekhez elmeműködés is kapcsolódhat. Bár ez a becslés valószínűleg igen messze van a pontos értéktől, elvileg egyezik azon meggyőződésünkkel, hogy jelenleg ér-

telmes erőszervezők irányítják a világegyetemi evolúciót a nagy világegyetem mostani külső határain túli térszintekben. Akármilyen is a természete e feltételezett értelemnek, nyilvánvalóan nem érzékeny a szellemgravitációra.

[11] Mindezek a számítások azonban a legjobb esetben is csak becslések, melyek feltételezett törvényszerűségek alapján készültek. Úgy gondoljuk, hogy eléggé megbízhatóak. Még ha tartózkodna is néhány szellemlény a külső térben, az együttes jelenlétük akkor sem módosítaná jelentősen e roppant nagy mennyiségeket figyelembe vevő számításokat.

[12] ¶ A *Személyiség-gravitáció* nem számítható ki. E kört felismerjük, de nem tudunk

mérni rá visszaható minőségi vagy mennyiségi valóságokat.

4. TÉR ÉS MOZGÁS

[1] A mindenségrendi energia minden egysége elsődleges forgásban van, a küldetésének teljesítésén munkálkodik, miközben bejárja világegyetemi pályáját. A tér világegyetemei és azok részrendszerei és világai mind forgó szférák, melyek a világmindenségi térszintek végtelen körei mentén haladnak. Egyáltalán semmi nyugvó sincs a világmindenségben, kivéve magát a Havona központot, a Paradicsom örök Szigetét, a gravitáció középpontját.

[2] A Korlátlan Abszolút szervesen a térre korlátozódik, de az Abszolútnak a mozgáshoz való viszonyában nem vagyunk ilyen

bizonyosak. Vajon a mozgás eredendően megvan benne? Nem tudjuk. Azt tudjuk, hogy a mozgás nem a tér saját tulajdonsága; még magának a *térnek* a mozgásai sem belső eredetűek. A Korlátlannak a mozgáshoz való viszonyáról viszont nem sok bizonyosat tudunk. Valójában ki vagy mi felelős azokért a mérhetetlen erő-energia átalakulási megnyilvánulásokért, melyek a jelenlegi hét felsőbb-világegyetem határain túl éppen folynak? A mozgás eredetével kapcsolatos nézeteink a következők:

3 1. Szerintünk az Együttes Cselekvő kelti a mozgást a *térben*.

4 2. Ha az Együttes Cselekvő okozza is a *térmozgásokat,* ezt nem tudjuk bizonyítani.

5 3. Az Egyetemes Abszolút nem kelt ere-

deti mozgást, de kiegyenlíti és szabályozza a mozgás keltette összes feszültséget.

6 ¶ A külső térben nyilván az erőszervezők felelősek azoknak a hatalmas világegyetemi kerekeknek a kialakulásáért, melyek jelenleg a csillagevolúciós folyamatban vesznek részt, de azon képességük, hogy így működhessenek, csakis azért vált lehetővé, mert a Korlátlan Abszolút térjelenléte valamelyest megváltozott.

7 ¶ A tér emberi szemszögből semmi — hiánylényegű; csak valami többletlényegűvel, nem térjellegűvel kapcsolatban létezik. A tér ugyanakkor valós. Mozgást tartalmaz és szabályoz. Sőt még mozog is. A térmozgásokat a következők szerint lehet csoportosítani:

8 1. Elsődleges mozgás — a tér lélegzése, magának a térnek a mozgása.

9 2. Másodlagos mozgás — az egymást követő térszintek váltakozó irányú mozgása.

10 3. Viszonylagos mozgások — viszonylagosak abban az értelemben, hogy nem a Paradicsomhoz mint alapponthoz viszonyítjuk őket. Az elsődleges és másodlagos mozgások abszolútak, a mozdulatlan Paradicsomhoz viszonyított mozgások.

11 4. Kiegyenlítő vagy kölcsönösségi mozgás, melynek rendeltetése az összes többi mozgás összehangolása.

12 ¶ A napotok és annak bolygói közötti jelenlegi kapcsolat, noha számos viszonylagos és abszolút mozgást mutat a térben, azt a be-

nyomást kelti a csillagfigyelőkben, hogy viszonylag állandó helyzetet foglaltok el a térben, és hogy a környező csillaghalmazok és csillagáramlatok egyre növekvő sebességgel haladnak kifelé, ha egyre kijjebb eső térbeli pontokra alkalmazzátok a számításokat. De nem erről van szó. Nem ismeritek fel a teljes kitöltött tér fizikai teremtésrészeinek jelenleg kifelé irányuló és egységes tágulását. A ti helyi teremtésrészetek (a Nebadon) ebben az általános táguló mozgásban vesz részt. Mind a hét felsőbb-világegyetem a világmindenség külső tájékaival együtt vesz részt a tér lélegzésének kétmilliárd éves körében.

[13] Amikor a világegyetemek kiterjednek és összehúzódnak, a kitöltött térben lévő anya-

gi tömegek oda-vissza mozgást végeznek a paradicsomi gravitációs vonzás ellenében, illetőleg annak engedelmeskedve. A teremtésrész anyagi energiatömegének mozgását okozó munka *tér*-munka, de nem *erőtér-energia* munka.

14 ¶ Noha a ti színképelemzéses becsléseitek igen megbízhatóak a felsőbb-világegyetemetekhez vagy a szomszédos felsőbb-világegyetemekhez tartozó csillagos terek csillagászati sebességének méréséhez, a külső tér területeinek megfigyelése esetében teljesen megbízhatatlanok. A színképek vonalai közeledő csillag esetében a szokványostól az ibolya felé tolódnak; e vonalak távolodó csillag esetében pedig a vörös felé tolódnak. Számos hatás eredmé-

nyeként tűnik úgy, hogy a külső világegyetemek távolodási sebessége másodpercenkénti több mint százhatvan kilométerrel növekszik minden egymillió fényévnyi távolságnövekmény esetén. E számítási módszer szerint, figyelembe véve a nagyobb teljesítményű távcsövek jövőbeni alkalmazását, úgy fog tűnni, hogy ezek az igen távoli rendszerek a világegyetem e részétől a másodpercenkénti mintegy negyvennyolcezer kilométeres hihetetlen sebességgel távolodnak. De ez a megfigyelhető távolodási sebesség nem valóságos; a hiba számos oka között szerepel a megfigyelési szög hatása és egyéb tér-idő torzulások is.

15 A torzítások legnagyobbika azonban onnan ered, hogy a külső tér hatalmas világ-

egyetemei a hét felsőbb-világegyetem szomszédságában a nagy világegyetem keringési irányával szembe forgónak látszanak. Vagyis a csillagködök és az azokat kísérő napok és szférák e miriádjai jelenleg az órajárás szerint forognak a központi teremtésrész körül. A hét felsőbb-világegyetem az óra járásával ellentétes irányban forog a Paradicsom körül. Úgy tűnik, hogy a galaxisok második külső világegyeteme a hét felsőbb-világegyetemhez hasonlóan az óra járásával ellentétesen forog a Paradicsom körül. És az uverszai csillagfigyelők véleménye szerint van bizonyíték a távoli tér harmadik külső övében végbemenő forgómozgásokra, melyek egyre inkább az óra járásának megfelelő irányultságot kezdenek mutatni.

16 Valószínű, hogy a világegyetemek egy-

másra következő térforgásainak váltakozó irányultságai valamiképpen összefüggésbe hozhatók az Egyetemes Abszolút világmindenség-közti gravitációs eljárásával, mely az erők összehangolásából és a térfeszültségek kiegyenlítéséből áll. A mozgás csakúgy, mint a tér, a gravitáció kiegészítője, illetőleg kiegyenlítője.

5. TÉR ÉS IDŐ

[1] Miként a tér, az idő is a Paradicsom adománya, bár nem ugyanabban az értelemben, csak közvetve. Az idő a mozgásból származik és mert az elme önmagától tudatában van az események egymásra következésének. Gyakorlati szempontból a mozgás alapvető jelentőségű az idő számára, de mozgáson alapuló általános időegység

nincs, hacsak a Paradicsom-Havona szabványnapot önkényesen nem választjuk annak. A tér lélegzésének teljessége megszűnteti annak időforráskénti helyi értékét.

2 A tér nem végtelen, még ha a Paradicsomról ered is; nem abszolút, mivel átjárja a Korlátlan Abszolút. A tér abszolút határait nem ismerjük, viszont tudjuk, hogy az idő abszolútuma az örökkévalóság.

3 ¶ Az idő és a tér csak a tér-idő teremtésrészeiben, a hét felsőbb-világegyetemben szétválaszthatatlan. A nem-időléti tér (az idő nélküli tér) elvben létezik, de az egyetlen valóban nem-időléti tér a paradicsomi *térség.* A nem-térléti idő (a tér nélküli idő) a paradicsomszintű működés elméjében létezik.

4 A Paradicsommal érintkező és a kitöltött teret a ki nem töltött tértől elválasztó viszonylag mozdulatlan középtéri körzetek az idő és az örökkévalóság közötti átmeneti körzetek, és ennélfogva szükséges, hogy a Paradicsomra igyekvő zarándokok ne legyenek tudatuknál ezen átkelés alatt, amikor is megkapják a paradicsomi létjogosultságot. Az időtudattal rendelkező *látogatók* eljuthatnak a Paradicsomra alvás nélkül, ám ők az idő teremtményei maradnak.

5 ¶ Az időhöz fűződő kapcsolatok nem léteznek a térben való mozgás nélkül, viszont az időtudat igen. A sorozatos egymásra következés tudatosíthatja az időt még a mozgás hiányában is. Az emberi elme azért kevésbé kötött az idő által, mint a tér által,

mert ilyen az elme eredendő természete. Az alkotó emberi képzelet még a testben töltött földi lét napjai alatt is viszonylag időfüggetlen, noha az ember elméje erősen térkorlátolt. De maga az idő fejlődésileg nem az elme sajátsága.

6 ¶ Az idő érzékelésének három különböző szintje van:

7 1. Elme-érzékelte idő — a sorozatok, a mozgás tudata és az időtartam érzéklete.

8 2. Szellem-érzékelte idő — az Isten felé irányuló mozgás belső észlelése és a növekvő mértékű isteniség egyre magasabb szintjei felé való emelkedés mozgásának tudomása.

9 3. A személyiség egyedi időérzetet *alakít* a rálátásból a Valósággá, valamint a je-

lenlét tudatosságává és az időtartam tudomásává.

10 ¶ A nem-szellemi lényegű állatok csak a múltat ismerik és a jelenben élnek. Az ember, akiben szellem lakozik, előrelátási (rálátási) képességekkel rendelkezik; az ember megjelenítheti a jövőt. Kizárólag az előretekintő és fokozatos viszonyulások személyesen valósak. Az állandósult erkölcstan és a hagyományos erkölcsiség alig valamivel az állati szint fölött van. A sztoicizmus sem magasrendű önmegvalósítás. Az erkölcstan és az erkölcsök akkor válnak igazán emberivé, amikor lendületet adók és haladók, amikor világegyetemi valóság élteti azokat.

11 Az emberi személyiség nem pusztán a tér-és-idő események velejárója; az emberi

személyiség az ilyen események mindenségrendi okaként is működhet.

6. EGYETEMES FELÜGYELET

[1] A világegyetem nem-nyugvó. Az egyensúlyi állapot biztonsága nem a tehetetlenség eredménye, hanem a kiegyenlített energiák, az együttműködő elmék, az összehangolt morontiák, a szellem-felügyelet és a személyiség-egyesülés terméke. Az állandóság teljesen és mindig arányban áll az isteniséggel.

[2] A világmindenség fizikai szabályozásában az Egyetemes Atya a Paradicsom Szigetén keresztül gyakorol elsőbbséget és elsődlegességet; az Isten az Örökkévaló Fiú személyében abszolút a mindenségrend szelle-

mi igazgatásában. Az elme területeit illetően pedig az Atya és a Fiú összehangoltan működik az Együttes Cselekvőben.

3 A Harmadik Forrás és Középpont segédkezik a társított fizikai és szellemi energiák és szerveződések egyensúlyban tartásában és összehangolásában a mindenségrendi elme iránt megnyilvánuló vonzásának abszolútsága révén, továbbá belső és általános fizikai és szellemi gravitációs kiegészítő hatásainak gyakorlása által. Amikor és ahol kapcsolat alakul ki az anyagi és a szellemi között, akkor az ilyen elme-jelenség a Végtelen Szellem cselekedete. Az elme képes egyedül is összekötni az anyagi szint fizikai erőit és energiáit a szellemi erőterekkel és a szellemszint lényeivel.

4 A világegyetemi jelenségek megfigyelésekor mindig ügyeljetek arra, hogy figyelembe veszitek a fizikai, az értelmi és a szellemi energiák közötti kölcsönös kapcsolatot, és hogy kellőképpen figyeltek azokra a váratlan jelenségekre, melyek a személyiség révén végbemenő egyesülésükkel járnak és azokra a megjósolhatatlan jelenségekre, melyek az élményelvi Istenség és az Abszolútok tevékenységéből és válaszaiból erednek.

5 A világegyetem jól csak mennyiségi értelemben vagy gravitációs mértékkel mérve számítható ki előre; még az elsődleges fizikai erők sem hatnak vissza az egyenes irányú gravitációra, sőt a végleges világegyetemi valóságok magasabb elme-jelentőségtartalmai és igaz szellemértékei sem. Mi-

nőségileg a világegyetem nem igazán megjósolható, már ami az erők új kapcsolódásait illeti, legyenek azok fizikai, elme- vagy szellemi jellegűek, bár számos ilyen energia- vagy erőtársulás részben előre kiszámítható, ha alapos megfigyelés alá vonjuk őket. Amint az anyagot, az elmét és a szellemet teremtmény-személyiség egyesíti, akkor már képtelenek vagyunk pontosan megjósolni az ilyen, szabad akaratú lény döntéseit.

6 ¶ Az elsőfajú erőnek, a kifejlődő szellemnek és a többi nem-személyes végleges minőségnek minden szakasza bizonyos, viszonylag állandó, de ismeretlen törvényeknek megfelelően látszik működni és jellegzetességük a cselekvés mozgástere és a vá-

lasz képlékeny volta, melyek gyakran meghökkentőek, amikor valamely körülhatárolt és elszigetelt helyzet jelenségeiben találkoznak. Mi a magyarázata ennek a kiszámíthatatlan visszahatás-szabadságnak, mely ezekben a kiemelkedő világegyetemi tényleges-ségekben mutatkozik? Ezek az ismeretlen, kifürkészhetetlen megjósolhatatlanok — akár az elsőfajú erőegység viselkedésének, egy azonosítatlan elmeszint válaszának vagy a külső térrész területeiben formálódó hatalmas elő-világegyetem jelenségének sajátságai — valószínűleg feltárják a Végleges tevékenységeit és az Abszolútok jelenlét-cselekvéseit, melyek megelőzik az összes világegyetemi Teremtő működését.

7 Nem igazán tudjuk, ám gyanítjuk, hogy

ez a csodálatos változatosság és ez a tökéletes összehangoltság az Abszolútok jelenlétét és teljesítményét jelzi, és hogy a válaszok e változatossága a láthatóan egységes okozat mellett az Abszolútok visszahatását mutatja, nem csak a közvetlen és helyzeti okozatokra, hanem az egész világmindenség minden egyéb okozatára is.

8 ¶ Az egyének végzet-őrangyalokkal rendelkeznek; a bolygóknak, csillagrendszereknek, csillagvilágoknak, világegyetemeknek és felsőbb-világegyetemeknek is megvannak a saját urai, akik a rájuk bízott területek javát keresik. A Havonát, sőt a nagy világegyetemet ilyen nagy felelősségekkel felruházottak felügyelik. De ki biztosítja a Paradicsomtól a negyedik és legkülső térszin-

tig terjedő világmindenség, mint egész alapvető szükségleteit, és ki törődik mindezekkel? E nagyfokú gondoskodás lételvileg valószínűleg a paradicsomi Háromságnak tulajdonítható, ám élményelvi nézőpontból a Havonán túli világegyetemek megjelenése függ:

9 1. Az Abszolútoktól a potenciálban.

10 2. A Véglegestől az irányításban.

11 3. A Legfelsőbbtől az evolúciós összehangolódásban.

12 4. A Világmindenség Építészeitől az egyedi irányítók megjelenését megelőző igazgatásban.

13 ¶ A Korlátlan Abszolút kitölti az egész teret. Az Istenségnek és az Egyetemes Abszolútoknak a pontos helyzetét nem ismerjük,

de azt tudjuk, hogy az utóbbi mindig működik ott, ahol az Istenség és a Korlátlan Abszolútok működnek. Az Istenségi Abszolút talán mindenhol jelen lehet, de a térben aligha. A Végleges jelen van vagy valamikor majd jelen lesz a térben a negyedik térszint külső határáig. Abban kételkedünk, hogy a Végleges valaha is megjelenik a térben a világmindenség határain túl, ám e határokon belül a Végleges egyre növekvő mértékben kapcsolódik be a három Abszolút potenciáljainak teremtő szerveződésébe.

7. A RÉSZ ÉS AZ EGÉSZ

[1] Minden időben és térben, és akármilyen természetű valósággal kapcsolatban hat egy feltartóztathatatlan és személytelen törvény,

mely egyenértékű a mindenségrendi gondviselés feladatkörével. Irgalom jellemzi az Istennek az egyén iránti szeretetteljes beállítottságát; pártatlanság hajtja az Isten viselkedését a teljesség irányában. Isten akarata nem feltétlenül kerekedik felül a részben — bármely egyes személyiség szívében — de ténylegesen az ő akarata irányítja az egészet, a világegyetemek mindenségét.

2 ¶ A minden lényével való minden viszonyára vonatkozóan igaz, hogy Isten törvényei nem saját maguktól fogva önkényesek. Számotokra, akik korlátolt belátással és véges nézőponttal rendelkeztek, Isten cselekedetei gyakorta szükségképpen önhatalmúnak és önkényesnek tűnnek. Isten törvényei pusztán Isten szokásai, annak módja,

ahogyan a dolgokat újra és újra teszi; és ő mindig minden dolgot jól cselekszik meg. Úgy látjátok, hogy Isten ugyanazt a dolgot ugyanúgy teszi meg többször is, s ez egyszerűen azért van így, mert ez a legjobb módja az adott dolog megtételének az adott körülmények között; és a legjobb út a helyes út, s ezért a végtelen bölcsesség a dolgoknak mindig e pontos és tökéletes megtételét rendeli el. Emlékezzetek arra is, hogy a természet az Istenségnek nem kizárólagos cselekedete; egyéb hatások is közrejátszanak azokban a jelenségekben, melyeket az ember természetnek nevez.

[3] Ellentmond az isteni természetnek az, hogy bármiféle torzulást szenvedjen vagy bármikor is megengedje valamiféle tisztán

személyes cselekedet alacsonyabb rendű kivitelezését. Tisztában kell lenni azonban azzal, hogy *ha* bármely helyzet isteniségében, bármely körülmény szélsőségességében, bármely esetben, amikor is a legfelsőbb bölcsesség másmilyen viselkedés igényét jelzi — ha a tökéletesség igénye bármely okból más, egy jobb viszonzási módot követel meg, akkor és ott a végtelen bölcsességű Isten e jobb és megfelelőbb módon működik. Ez egy magasabb törvény kifejeződése és nem egy alacsonyabb törvény érvénytelenítése lenne.

[4] Az Isten nem rabja a megszokásnak, hogy saját akaratlagos cselekedeteit ismételgesse. Nincs összeütközés a Végtelen törvényei között; ezek mind a tévedhetetlen természet

tökéletes következményei; mind a hibátlan döntéseket kifejező megkérdőjelezhetetlen cselekedetek. A törvény egy végtelen, tökéletes és isteni elme változatlan válasza. E látszólagos azonosságtól függetlenül Isten cselekedetei mind az ő akarata szerint valók. Istenben „nincs változás, vagy változásnak árnyéka”. De mindaz, amit az Egyetemes Atyáról bizton elmondhatunk, már nem állítható ugyanilyen bizonyossággal az ő alárendelt értelmeiről vagy az ő evolúciós teremtményeiről.

5 Mivel az Isten változatlan, ezért bízhattok abban, hogy minden szokványos körülmény közepette ugyanazt a dolgot ugyanazon egyedi és szokványos módon cselekszi meg. Az Isten az állandóság biztosítéka

minden teremtett dolog és lény számára. Ő az Isten; ezért nem változik ő.

6 És mindezen állhatatos viselkedés és egységes cselekvés személyes, tudatos és magas fokon akarati, ugyanis a nagy Isten nem tehetetlen rabja a saját tökéletességének és végtelenségének. Az Isten nem öntevékeny önműködő erő; ő nem valamiféle szolgai törvény-kötötte hatalom. Isten nem mennyiségtani egyenlet, sem vegytani képlet. Ő szabad akaratú és elsődleges személyiség. Ő az Egyetemes Atya, személyiséggel gazdagon felruházott lény és minden teremtmény-személyiség egyetemes forrása.

7 ¶ Az Isten akarata nem egységesen érvényesül az istenkereső anyagi halandó szívében, de ha az időkeretet a pillanattól a teljes

első életre tágítjuk, akkor Isten akarata egyre inkább észlelhető azokban a szellemi gyümölcsökben, melyek a szellem vezette Istengyermekek életében teremnek. És akkor, ha az emberi élet tovább gyarapszik a morontia tapasztalásban, az isteni akarat egyre fényesebben világlik ki az idő ama teremtményeinek szellemiesülő cselekedeteiből, akik elkezdték megízlelni az ember személyisége és az Egyetemes Atya személyisége közötti viszony megtapasztalásából származó isteni boldogságokat.

8 A személyiség szintjén az Isten Atyasága és az emberek közötti testvériség képezi a rész és az egész feloldhatatlan ellentmondását. Isten *minden egyes* egyént úgy szeret, mint a mennyei család egy tagját.

Isten ugyanakkor az *összes* egyént szereti; nem tesz különbséget a személyek között, és a szeretetének egyetemessége hozza létre a teljesség kapcsolatát, az egyetemes testvériséget.

9 Az Atya szeretete abszolút értelemben egyénít minden egyes személyiséget, mint az Egyetemes Atya különleges gyermekét, akiből csupán egy van a végtelenségben, olyan sajátakarattal rendelkező teremtményt, aki helyettesíthetetlen a teljes örökkévalóságban. Az Atya szeretete dicsőít meg minden Isten-gyermeket, világítja meg az égi család minden egyes tagját, a mindenek Atyjának testvéri körén kívül eső személytelen szintekkel szemben élesen kirajzolja minden egyes személyes lény különle-

ges természetét. Az Isten szeretete szembetűnően mutatja meg minden egyes sajátakarattal bíró teremtmény érzékfeletti értékét, hibátlanul tárja fel azt a magasrendű értéket, melyet az Egyetemes Atya adományozott minden egyes gyermekének a paradicsomi besorolású legmagasabb teremtő személyiségektől azokig az akarati méltósággal bíró legalacsonyabb rendű személyiségekig, akik vad embertörzsekben élnek az emberi faj keletkezésekor az idő és tér valamely evolúciós világán.

[10] Az Istennek az egyén iránti eme szeretete hozza létre a minden egyén isteni családját, a paradicsomi Atya szabad akaratú gyermekeinek egyetemes testvériségét. És mivel ez a testvériség egyetemes, ezért ez a tel-

jesség kapcsolata. A testvériség, ha egyetemes, nem az *egyes* kapcsolatokat mutatja meg, hanem a *minden* kapcsolatot. A testvériség a teljesség valósága és ezért felfedi a teljesség tulajdonságait, szembeállítva azokat a részleges tulajdonságaival.

[11] A testvériség a minden személyiség közötti kapcsolat tényét alkotja az egyetemes létben. Egyetlen személy sem vonhatja ki magát azon előnyök vagy büntetések alól, melyek a más személyekkel való kapcsolat eredményeképpen jelennek meg. A rész az egészhez való viszonyának mértékében nyer vagy szenved. Az egyes emberek jó erőfeszítései minden ember hasznára válnak; az egyes emberek tévedése vagy rossz volta az összes ember szenvedését növeli. Miként a

rész mozog, úgy halad az egész is. Miként az egész fejlődik, úgy fejlődik a rész is. A rész és az egész egymáshoz viszonyított sebessége határozza meg azt, hogy a részt az egész tehetetlensége tartja-e vissza vagy a mindenségrendi testvériség lendülete viszi-e előre.

12 ¶ Valóságos rejtély az, hogy az Isten meglehetős személyi öntudattal rendelkező lény, akinek lakóhelyei vannak a világban, s ugyanakkor személyesen jelen van egy ilyen hatalmas világegyetemben és személyes kapcsolatban áll a jó közelítéssel végtelen számú lénnyel. Hogy e jelenség az emberi felfogóképességen túl való léte miatt rejtélynek tűnik, semmiképpen ne gyöngítse a hiteteket! Ne engedjétek, hogy a végtelenség kiterjedtsége, az örökkévalóság mér-

hetetlen terjedelme és az Isten páratlan jellemének nagyszerűsége és dicsősége megfélemlítsen, eltántorítson vagy elbátortalanítson benneteket; ugyanis az Atya egyikőtöktől sincs nagyon messze; bennetek lakozik ő, és szó szerint őbenne mozgunk, ténylegesen élünk és igazából őbenne vagyunk mi.

13 ¶ Még ha a paradicsomi Atya az isteni teremtőin és a teremtmény-gyermekein keresztül működik is, ő akkor is élvezi a veletek kialakított legbensőségesebb kapcsolatot, mely oly árnyalt, olyannyira személyes, hogy már meghaladja az én értelmemet is — ez pedig az Atya szilánkjának rejtélyes közössége az emberi lélekkel és az annak tényleges lakóhelyét képező halandói elmével. Azzal, hogy tudod mit kezdj Isten ezen

ajándékaival, azt is tudod, hogy az Atya nem csak az isteni társaival van bensőséges kapcsolatban, hanem az időben élő, evolúciós halandó gyermekeivel is. Az Atya valóban a Paradicsomon tartózkodik, de az ő isteni jelenléte az emberek elméjében is ott lakozik.

[14] Még ha egy Fiú szelleme minden testbe kiáradhat is, még ha egy Fiú egyszer a halandói húsvér testhez hasonló alakban veletek lakozott is, még ha szeráf vigyáz is rád személyesen és vezeti lépteidet, hogyan is remélheti a Második és a Harmadik Forrás ezen isteni lényeinek akármelyike, hogy közelebb kerülhet hozzád vagy tökéletesebben megérthet téged, mint az Atya, aki önmagából adott neked egy részt, hogy benned legyen, hogy a te valóságos és isteni, sőt örök

sajátlényeged legyen?

8. ANYAG, ELME ÉS SZELLEM

1 „Az Isten szellem”, de a Paradicsom nem az. Mindig az anyagi világegyetem a színkör, ahol az összes szellemi tevékenység zajlik; a szellemlények és a szellemi felemelkedők az anyagi valóság fizikai szféráiban élnek és munkálkodnak.

2 ¶ A mindenségrendi erő adományozása, a mindenségrendi gravitáció területe a Paradicsom Szigetének rendeltetése. Minden eredeti erő-energia a Paradicsomból áramlik ki, és a majdani számtalan világegyetemet felépítő anyag most kiterjedt gravitációs jelenlét formájában kering keresztül a világmindenségen, ami a kitöltött tér erő-töltését alkotja.

[3] Bármilyen átalakuláson megy is át az erő a külső világegyetemekben, miután a Paradicsomból kiindult, halad előre, mindig érzékenyen az örökkévaló Sziget soha meg nem szűnő, mindig jelenlévő, kifogyhatatlan vonzására, engedelmesen és elválaszthatatlanul keringve örökre a világegyetemek örök térösvényein. A fizikai energia nem más, mint az egyetemes törvénynek igazán és állandóan engedelmeskedő valóság. Csak a teremtményi akarattal jellemzett teremtésrészekben került sor az isteni ösvényektől és az eredeti tervektől való eltérésre. Az erőtér és az energia a központi paradicsomi Sziget egyensúlyának, változatlanságának és örökkévalóságának egyetemes bizonyítéka.

[4] ¶ A szellem adományozása és a személyi-

ség szellemiesülése, a szellemi gravitáció területe, ténylegesen az Örökkévaló Fiú birodalma. És a Fiúnak e szellem-gravitációja, mely örökké magához vonz minden szellemi valóságot, éppoly valóságos és abszolút, mint a Paradicsom Szigetének mindenható anyagi vonzása. De az anyagias beállítottságú ember természetesen sokkal könnyebben eligazodik a fizikai természetű anyagi megnyilvánulásokon, mint az éppoly valós és komoly szellemi természetű folyamatokon, melyeket kizárólag a lélek szellemi rálátása képes érzékelni.

5 Amint valamely személyiség elméje a világegyetemben elkezd szellemiesülni — Istenszerűvé válni — egyre kevésbé marad fogékony a gravitációra. A fizikai-gravitáci-

ós válasszal mért valóság a szellemtartalom minősége által meghatározott valóság ellentétele. A fizikai-gravitációs esemény a nemszellemi energia mennyiségi meghatározója; a szellemi-gravitációs esemény az isteniség élő energiájának minőségi mértéke.

6 ¶ Ami a Paradicsom a fizikai teremtésnek és ami az Örökkévaló Fiú a szellemi világegyetemnek, ugyanaz az Együttes Cselekvő az elme birodalmainak — az anyagi, a morontiai és a szellemi lények és személyiségek értelmes világegyetemének.

7 Az Együttes Cselekvő mind az anyagi, mind a szellemi valóságokra válaszol és ezért eredendően minden értelmes lény egyetemes segítőjévé válik, ama lényeké, akik a teremtés anyagi és szellemi szakasza-

inak egyesülését jelenthetik. Az értelemmel való felruházottság, az anyagi és a szellemi számára való segédkezés az elme jelenségében, az Együttes Cselekvő kizárólagos területe, aki így a szellemi elme társává, a morontia elme lényegévé és az idő evolúciós teremtményei anyagi elméjének valójává válik.

8 Az elme nem más, mint a teremtmény-személyiségek módszere a szellemvalóságok megtapasztalásához. És végső soron még az emberi elme egyesítő lehetőségei is, tehát a dolgok, a képzetek és az értékek összehangolásának képessége is anyagfeletti.

9 ¶ Noha nemigen lehetséges, hogy a halandói elme megértse a viszonylagos mindenségrendi valóság hét szintjét, mégis az

emberi értelemnek képesnek kell lennie a véges valóság három működési szintjéből elég sok mindent felfogni:

10 1. *Anyag.* Szervezett energia, mely visszahat az egyenes irányú gravitációra, kivéve, ha mozgás módosítja vagy ha elme korlátozza.

11 2. *Elme.* Szervezett tudat, mely nem hat vissza teljes mértékben az anyagi gravitációra, és amely akkor szabadul fel igazán, ha szellem módosítja.

12 3. *Szellem.* A legfelsőbb személyes valóság. Az igaz szellemre nem hat a fizikai gravitáció, de végső soron szellemből válik a személyiség-rang összes kialakuló energiarendszerének serkentő hatása.

13 ¶ Minden személyiség létezésének célja szellemi; az anyagi megnyilvánulások vi-

szonylagosak, és a mindenségrendi elme lép e világegyetemi ellenpontok közé. Az elme adományozása és a szellem segédkezése az Istenség, a Végtelen Szellem és az Örökkévaló Fiú társszemélyiségeinek munkája. A teljes Istenség-valóság nem elme, hanem szellem-elme — személyiség által egyesített elme-szellem. Mindazonáltal a szellem és a dolog abszolútjai az Egyetemes Atya személyében érnek össze.

14 ¶ A Paradicsomon a három energia, tehát a fizikai, az elme- és a szellemi energia összhangban van. Az evolúciós mindenségrendben az energia-anyag uralkodik, kivéve a személyiséget, amelyben az elme közvetítésével a szellem törekszik az uralomra. A szellem minden teremtmény személyi-

ség-tapasztalásának alapvető valósága, mert az Isten szellem. A szellem nem változik, s ezért, minden személyiségi viszonyban, meghaladja mind az elmét, mind az anyagot, melyek a fokozatos fejlődés élményelvi változói.

15 A mindenségrendi evolúcióban az anyag az elme által vetett bölcseleti árnyékká lesz az isteni megvilágosodás szellem-fényességének jelenlétében, ám ez nem érvénytelen-íti az anyag-energia valóságát. Az elme, az anyag és a szellem mind egyenlő mértékben valóságos, de a személyiség számára az isteniség elérésében nem egyenértékűek. Az isteniség tudata fokozatos szellemi tapasztalás.

16 Minél fényesebben ragyog a szellemiesült

személyiség (az Atya a világegyetemben, a magvábanvaló szellemszemélyiség szilánkja az egyes teremtményben), annál nagyobb árnyékot vet a beavatkozó elme a saját anyagi burkára. Az időben az emberi test éppoly valós, mint az elme vagy a szellem, de a halált mind az elme (a személyazonosság), mind a szellem túléli, a test azonban nem. A mindenségrendi valóság lehet nemlétező a személyiségi tapasztalásban. És ilyen értelemben van bölcseleti jelentősége a ti görög szóképeteknek — az anyag, mint a valóságosabb szellemanyag árnyéka.

9. SZEMÉLYES VALÓSÁGOK

[1] A szellem az alapvető személyes valóság a világegyetemekben, és a személyiség alapvető a szellemi valósággal kapcsolatos minden

fejlődési tapasztalásban. A személyiségi tapasztalás minden szakasza az egymást követő világegyetemi fejlődési szinteken bőven el van látva a csábító személyes valóságok felfedezéséhez vezető vezérfonalakkal. Az ember igaz végzete új és szellem-célok megteremtésében áll fenn s ez után pedig az ilyen nem-anyagi értékű fenséges célok mindenségrendi vonzására való válaszadásban.

2 ¶ A szeretet a személyiségek közötti jótékony társulás titka. Egyszeri érintkezés eredményeként nem ismerhetsz meg egy embert. A zenét nem ítélheted meg helyesen mennyiségtani levezetés útján, még ha a zene mennyiségtanilag egyfajta szabályos ismétlődés is. Egy távbeszélő-előfizető száma semmilyen mértékben nem azonosítja ma-

gának az előfizetőnek a személyét és nem is mond semmit annak jelleméről.

3 A mennyiség- és tértan, az anyagi tudomány, nélkülözhetetlen a világegyetem anyagi oldalról való feltáró vizsgálatához, ám ez a tudás nem szükségképpen része az igazság teljesebb megértésének vagy a szellemi valóságok személyes értékelésének. Nemcsak az élet birodalmaiban, hanem még a fizikai energia világában is két vagy több dolog összege nagyon gyakran valamivel *több,* vagy valamiben *más,* mint az ilyen összesítések kiszámítható, összeadódó következményei. Az egész mennyiség- és tértan, a bölcselet teljes területe, a legfejlettebb fizika vagy vegyészet sem képes megjósolni vagy megmondani, hogy két gázállapo-

tú hidrogénatom és egy gázállapotú oxigénatom egyesülésének eredménye egy új, minőségileg az összetevőket meghaladó anyag — a folyékony víz lesz. Ezen egy életvegytani jelenség teljes megértésének meg kellett volna akadályoznia az anyagelvű bölcselet és a működéselvű mindenségtan kialakulását.

4 Műszaki elemzéssel nem állapítható meg, hogy egy személy vagy egy dolog mire képes. Például: A vízzel hatékonyan lehet tüzet oltani. Az, hogy a víz oltja a tüzet mindennapos tapasztalat, de e tulajdonsága a víz semmiféle vizsgálatával nem volna kimutatható. Az elemzés megadja, hogy a víz hidrogénből és oxigénből áll; ezen elemek további vizsgálata azt mutatja ki, hogy az oxigén igencsak elősegíti az égést és hogy a hidro-

gén maga könnyen éghető gáz.

5 A vallásotok azért válik valóságossá, mert kilép a félelem rabszolgaságából és a babonaság béklyójából. Bölcseletetek a tantételektől és a hagyományoktól való megszabadulásért küzd. Tudományotok hosszú ideje őrlődik igazság és tévedés közepette, míg az elvonatkoztatás körétől, a mennyiségtan rabszolgaságától, és a működésközpontú anyagelvűség viszonylagos vakságától való szabadulásért harcol.

6 ¶ A halandó emberben él egy szellemi mag. Az elme nem más, mint az isteni szellem-mag körül létező és anyagi környezetben működő személyes-energia rendszer. A személyes elme és a szellem közötti élő kapcsolat alkotja az örökkévaló személyiség vi-

lágegyetemi potenciálját. Valódi probléma, tartós csalódottság, súlyos vereség, vagy elkerülhetetlen halál csak azután jelentkezhet, ha az ön-megfogalmazások teljesen kiszorítják a központi szellemi mag kormányzó hatalmát, s így összezúzzák a személyazonosság mindenségrendjét.

7 [Közreadta egy, a Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján működő Bölcsesség-tökéletesítő.]

13. ÍRÁS

A PARADICSOM SZENT SZFÉRÁI

A PARADICSOM központi Szigete és a Havona legbelső bolygókörei közötti térben különleges szférák három kisebb köre található. A legbelső kör az Egyetemes Atya hét titkos szféráját alkotja; a második csoport az Örökkévaló Fiú hét fényes világából áll; a legkülsőben a Végtelen Szellem hét hatalmas szférája, a Hét Tökéletes Szellem központi székhely-világa van.

[2] Az Atya, a Fiú és a Szellem e három, hét-hét bolygóból álló köre nagyszerűségében páratlan és elképzelhetetlen dicsőségű szférákat képez. Még az anyagi vagy fizikai fel-

építésük is számotokra ismeretlen minőséget képvisel. Anyagi értelemben mindegyik kör más és más, és az egyes körök egyes világai is eltérnek egymástól, kivéve a Fiú hét világát, melyek a fizikai felépítésüket tekintve azonosak. Mind a huszonegy hatalmas szféra és mindegyik hetes csoport eltérő mértékben alakíttatott örökkévalóvá. Amennyire tudjuk, ezek mindig is léteztek; hasonlóan a Paradicsomhoz, ezek is örökkévalók. Eredetükre vonatkozóan nincsenek sem feljegyzések, sem szóbeli emlékek.

3 ¶ Az Egyetemes Atya hét titkos köre, mely a Paradicsom körül, az örökkévaló Szigethez nagyon közel kering, nagymértékben tükrözi az örökkévaló Istenségek központi ragyogásának szellemi fényességét, az iste-

ni dicsőség e fényét árasztva szerte a Paradicsomon és még a Havona hét körében is.

4 ¶ Úgy tűnik, hogy az Örökkévaló Fiú hét szent világán erednek a szellem-fényesség személytelen energiái. A hét fénylő szférán személyiséggel bíró lény nem tartózkodhat. A világok szellemi dicsőséggel világítják be az egész Paradicsomot és a Havonát, és tiszta szellem-fényességet küldenek a hét felsőbb-világegyetembe is. A második kör e ragyogó szférái fényüket (hő nélküli fényt) a Paradicsomra és a hétkörös központi világegyetem milliárdnyi világára is kisugározzák.

5 ¶ A Végtelen Szellem hét világát a Hét Tökéletes Szellem foglalja el, akik a hét felsőbb-világegyetem végzete felett gyakorolnak el-

lenőrzést, s akik az Istenség Harmadik Személyének szellemi fényét árasztják ezen idő és tér teremtésrészek számára. És az egész Havona, bele nem értve a Paradicsom Szigetét, az ő, e szellemivé lényegítő befolyásukban fürdik.

6 ¶ Bár az Atya világai minden, az Atya adományával bíró személyiség számára végleges rendű szférák, mégsem ez a kizárólagos rendeltetésük. Számos nem személyes lény és entitás tartózkodik e világokon. Az Atya köréhez tartozó világok és a Fiú köréhez tartozó világok mindegyike más és más válfajú állandó létpolgárságot feltételez, azonban szerintünk a Fiú világait a személyestől különböző lények azonos fajtái lakják. A Divinington honosai között vannak

az Atya-szilánkok is; az egyéb, állandóan itt tartózkodó rendeket itt nem ismertetjük.

7 A huszonegy paradicsomi égitest sokféle célt szolgál a központi világegyetemben és a felsőbb-világegyetemekben egyaránt, mely célokat e beszámolókban nem közöljük. Oly keveset érthettek meg e szférák életéből, hogy semmi remény sincs arra, hogy valamiféle következetes képet tudnátok róluk kialakítani, legyen szó akár azok természetéről, akár azok rendeltetéséről; számotokra teljesen ismeretlen tevékenységek ezrei folynak ott. E huszonegy szféra jelenti a világmindenség rendeltetésének *magvábanvalóit.* Ezen írások révén legfeljebb csak halvány képet rajzolhatunk bizonyos, korlátozott mértékben ismertethető olyan tevé-

kenységekről, melyek a nagy világegyetem — vagyis inkább a nagy világegyetem hét övezete egyikének — jelenlegi világegyetemi korszakát jellemzik.

1. AZ ATYA HÉT SZENT VILÁGA

[1] Egyedül a szent életszférák Atya-köre tartalmazza a világegyetemek mindenségében az eredendően meglévő személyiségtitkokat. A Paradicsom ezen égitestjei, a három kör legbelsőbbjében azok, melyek egyedül tiltott területek a központi világegyetem személyiségei számára. Az alsó-Paradicsom és a Fiú világai hasonlóképpen el vannak zárva a személyiségek elől, de e területeken egyébként sincs semmi, ami személyiségi viszonylatban érdekes lenne.

[2] Az Atya paradicsomi világait a Háromság Állandó Fiainak legfelsőbb rendje, a Felső-ség háromságivá tett Titkai vezetik. E világokról keveset tudok közölni; a számos és különféle tevékenységeikről pedig még kevesebbet. Ezek az ismeretek csak azokra a lényekre tartoznak, akik ott tartózkodnak és onnan indulnak. És bár jómagam e különleges világok közül hatot némileg ismerek, mégsem szálltam le sohasem Divining-tonon; az a világ számomra tiltott.

[3] E világok titokzatos voltának egyik magyarázata abban rejlik, hogy e szent szférák mindegyike a paradicsomi Háromságot alkotó Istenségek sajátos megjelenítése, illetőleg megnyilatkozása; ez nem személyiség, hanem az Isteniség egyedi jelenléte, me-

lyet kizárólag olyan értelmek ama különleges csoportjai képesek értékelni és megérteni, akik ott lakoznak, illetőleg az adott szférára beléphetnek. A Felsőség háromságivá tett Titkai ezen szakosodott és személytelen Isteniség-jelenléteknek a személyes segítői. És a Felsőség Titkai felsőbb személyes lények, akik magasztos és nagy pontosságot igénylő munkájukhoz kiváló képességekkel rendelkeznek és ahhoz nagyszerűen alkalmazkodtak.

4 ¶ 1. DIVININGTON. E világ, sajátos értelemben az „Atya kebele", az Egyetemes Atya személyes-közösségi szférája, és azon az ő isteniségének különleges megnyilatkozása. Divinington a Gondolatigazítók paradicsomi gyülekezőhelye, de egyúttal számos

egyéb, az Egyetemes Atyától származó entitás, személyiség és más lény otthona is. Az Örökkévaló Fiú mellett számos személyiség közvetlenül az Egyetemes Atyának az egyedüli cselekedetéből származik. Kizárólag az Atya-szilánkok és a közvetlenül és kizárólagosan az Egyetemes Atyától származó személyiségek és egyéb lények találkoznak és működnek e helyen.

5 ¶ *A Divinington titkai* közé tartozik a Gondolatigazítók adományozásának és küldetésének titka. E paradicsomi szféra titkát képezi az ő természetük, eredetük és az a mód, ahogy az evolúciós világok alacsonyrendű teremtményeivel kapcsolatot teremtenek. E bámulatos folyamatok minket, többieket személyesen nem érintenek, és ezért

tartják az Istenségek helyénvalónak, hogy e nagyszerű és isteni segédkezés némely vonását nem ismertetik meg velünk teljes mélységében. Amilyen mértékben kapcsolatba kerültünk az isteni tevékenység e szakaszával, addig teljes mértékben megismerhetjük a folyamatokat, azonban e nagyszerű adományozás legapróbb részleteiről már nincs teljes körű ismeretünk.

6 E szféra titkai közé tartoznak továbbá az Atya-szilánkok minden egyéb formáinak, a Gravitációs Hírvivőknek és az általatok nem ismert seregnyi egyéb lénynek a természetével, rendeltetésével és tevékenységével kapcsolatos titkok. Felettébb valószínű, hogy a Diviningtonnal kapcsolatos azon igazságok, melyekről nekem nem lehet tudomásom,

amennyiben azok kinyilatkoztatnának, csak összezavarnának és hátráltatnának a jelenlegi feladatomban, és, ismétlem, talán meg is haladják a rendem felfogóképességének határait.

7 ¶ 2. SZONARINGTON. E szféra a „Fiú kebele”, az Örökkévaló Fiú személyes fogadóvilága. Ez a hely a paradicsomi központja a felemelkedő és alászálló Istenfiaknak, amikor és miután megkapták a teljes hatáskört és a végleges kinevezést. E világ a paradicsomi otthona az Örökkévaló Fiú összes Fiának, valamint az ő mellérendelt és társ Fiainak. Számos olyan isteni fiúi rend is köthető e fenséges helyhez, melyeket a halandók nem ismerhetnek, lévén, hogy azok nem kapcsolódnak azokhoz a felemelkedési

tervmintákhoz, melyek rendeltetése az emberek szellemi fejlődésének segítése a világegyetemeken keresztül egészen a Paradicsomig.

8 ¶ *A Szonarington titkai* közé tartozik az isteni Fiak megtestesülésének titka. Amikor az Isten Fia az Ember Fiává válik, vagyis hogy ténylegesen asszony szüli, miként az a ti világotokon is így történt ezerkilencszáz évvel ezelőtt, ez bizony általános rejtély. Ez szerte a világegyetemekben mindenütt végbemegy és ez az isteni fiúi besorolás szonaringtoni titka. Az Igazítók az Atya Isten rejtélyének körébe tartoznak. Az isteni Fiak megtestesülése a Fiú Isten rejtélye; e titok a Szonarington hetedik övezetében van elzárva, egy olyan területen, ahová csak azok

léphetnek be, akik e különleges élményen személyesen is átestek. Nektek csak azokra a megtestesülési szakaszokra hívtuk fel a figyelmeteket, melyek kapcsolatba hozhatók a felemelkedési létpályátokkal. Számos olyan egyéb, rejtélyes megtestesülése is van a paradicsomi Fiaknak, melyeket olyan világegyetemi szolgálattal összefüggő küldetésben teljesítenek, melyekről ti nem tudhattok. És vannak még egyéb szonaringtoni rejtélyek is.

9 ¶ 3. SPIRITINGTON. E világ a „Szellem kebele", a kizárólag a Végtelen Szellemet képviselő felsőbb lények paradicsomi otthona. Itt gyűlik össze a Hét Tökéletes Szellem és némely utóduk az összes világegyetemből. E mennyei lakóhelyen találha-

tó még számos, általatok nem ismert szellemi személyiségrend is, olyan lények, akiket olyan, sokféle tevékenységre jelöltek ki a világegyetemekben, mely tevékenységek nem kapcsolódnak az idő halandó teremtményeinek az örökkévalóság paradicsomi szintjeire való felemelésének terveihez.

10 ¶ *A Spiritington titkai* közé tartozik a tükrözőműködés megfejthetetlen rejtélye is. Beszámolunk nektek a tükrözőműködés hatalmas és egyetemes jelenségéről, közelebbről, ahogyan az a hét felsőbb-világegyetem központi világain működik, azonban sohasem magyarázzuk meg teljesen e jelenséget, mert mi magunk sem értjük tökéletesen. Sokat, nagyon sokat megértünk, de számos alapvető részlet még előttünk is homá-

lyos. A tükrözőműködés a Szellem Isten titka. Már ismertettük nektek a tükrözőműködési feladatköröket a halandói túlélés felemelkedési rendjével összefüggésben, és az így is működik, azonban a tükrözőműködés a világegyetemi foglalatosságok számos egyéb szakaszának szabályszerű működésében is nélkülözhetetlen. A Végtelen Szellem e képességét az információgyűjtés és -továbbítás csatornáitól különböző csatornákhoz is igénybe veszik. És Spiritingtonnak vannak egyéb titkai is.

11 ¶ 4. VICEGERINGTON. E bolygó az „Atya és a Fiú kebele” és bizonyos, ismeretlen lények titkos szférája, akik az Atya és a Fiú cselekedeteiből származnak. E bolygó egyúttal számos, összetett származású meg-

dicsőült lény paradicsomi otthona is, olyan lényekről van szó, akiknek származása azért bonyolult, mert abban a hét felsőbb-világegyetemben működő számos különféle eljárások kaptak szerepet. A lények számos olyan csoportja is gyülekezik e világon, melyek azonosságát az urantiai halandók számára eddig még senki sem fedte fel.

12 ¶ *A Vicegerington titkai* közé tartoznak a háromságivá válás titkai, és a háromságivá válás a Háromság képviseletére vonatkozó hatáskör titkát jelenti, azt, hogy az Istenek helyetteseiként való cselekvésre adatik engedély. A Háromság képviseletére adott hatáskör csak azon lények esetében érvényesül, legyenek azok számotokra ismertek vagy ismeretlenek, akiket háromságivá tett,

megteremtett, meglényegített vagy örökkévalóvá tett két vagy mindhárom paradicsomi Háromság. A megdicsőült teremtmények bizonyos fajtáinak háromsági cselekedetei által létrehozott személyiségek azt a fogalmi potenciált képviselik, melyet az adott háromságivá alakítás ténylegessé tett, jóllehet az ilyen teremtmények felemelkedhetnek az Istenség elérésének azon az útján, mely a fajtájuk előtt nyitva áll.

[13] A háromságivá nem tett lények nem érthetik teljesen azt a háromsági eljárást, melyet két vagy három Teremtő vagy bizonyos teremtmények alkalmaznak. Sohasem fogjátok teljesen megérteni az ilyen jelenséget, hacsak a dicső létpályátok nagyon távoli jövőjében nem próbáltok ki és nem éltek át

sikeresen egy ilyen kalandot, mert máskülönben a Vicegerington e titkai örökre rejtve maradnak előttetek. De előttem, felsőbb Háromság-eredetű lény előtt a Vicegerington minden övezete nyitva áll. Származásom és végzetem titkát teljesen megértem, és éppúgy teljes mértékben és szentül is óvom.

14 A háromságivá alakításnak vannak még más formái és szakaszai is, melyek eddig nem jutottak az urantiai népek tudomására, és e tapasztalatok, személyiségi szempontból, kellően védettek a Vicegerington titkos övezetében.

15 ¶ 5. SZOLITARINGTON. E világ az „Atya és a Szellem kebele” és azon ismeretlen lények kiváló seregeinek gyülekezőhelye, melyek az Egyetemes Atya és a Végtelen

Szellem együttes cselekedeteiből származnak, olyan lények ők, akik a Szellem örökségén kívül az Atya jegyeit is hordozzák.

16 E világ egyúttal a Független Hírvivők és egyéb, a felsőbb angyali rendbe tartozó személyiségek otthona is. E lényekről igen keveset tudtok; nagyszámú rendjük ismeretlen az Urantián. Pusztán abból, hogy az ötödik világon lakoznak, még nem szükségképpen következik, hogy az Atyának köze lenne a Független Hírvivők vagy az ő felsőbb angyali társaik teremtéséhez, bár a jelen világegyetemi korszakban neki igenis van köze a feladatkörükhöz. A jelen világegyetemi korszakban szintén ez a kijelölt szférája a Világegyetemi Erőtér-irányítóknak.

17 Számos olyan további szellemszemélyisé-

gi rend létezik, ők egyébként a halandó ember előtt ismeretlen lények, akik úgy tekintenek a Szolitaringtonra, mint paradicsomi otthonszférájukra. Emlékezzetek, hogy a világegyetemi tevékenységek minden területe és szintje éppúgy teljes mértékben bővelkedik a szellemi segédkezésben, mint az a terület, ahol a halandó embert segítik az isteni paradicsomi végzethez való felemelkedésében.

18 ¶ *A Szolitarington titkai.* A háromságivá alakítás bizonyos titkai mellett e világhoz kötődnek a Végtelen Szellem azon személyes viszonyának titkai, mely viszonyt a Harmadik Forrás és Középpont felsőbb utódaival tart fenn. A Szolitaringtonon találhatók azok a rejtélyek, melyek a különféle isme-

retlen rendek, valamint az Atya, a Fiú és a Szellem szellemei, a Háromság hármas szellemei, a Legfelsőbb, a Végleges és a Legfelsőbb-Végleges szellemei közötti bensőséges társulásban fedezhetők fel.

19 ¶ 6. SZERAFINGTON. E szféra a „Fiú és a Szellem kebele”, és a Fiú és a Szellem által teremtett ismeretlen lények hatalmas seregeinek otthona. E világ egyúttal az angyali seregek, beleértve a szupernáfokat, a szekonáfokat és a szeráfokat, összes szolgáló rendjének végső szférája. A központi világegyetemben és az attól kijjebb eső világegyetemekben a fenséges szellemeknek számos rendje szolgál, melyek nem „segédkező szellemei azoknak, akik az üdvözülés örökösei lesznek”. Mindezen szellemi munkások

a világegyetemi tevékenységek összes szintjén és területén mind úgy tekintenek a Szerafingtonra, mint paradicsomi otthonukra.

20 ¶ *A Szerafington titkai* hármas rejtélyt alkotnak, melyek közül csak egyről — a szeráfi szállítás rejtélyéről — tehetek említést. Az a képesség, melynek birtokában különböző szeráfi rendek és közreműködő szellemlények a maguk szellemi formájába foglalnak mindenféle nem-anyagi személyiségrendekbe tartozókat és hosszú bolygóközi utakon hordozzák őket, nos, ez a titok a Szerafington szent szféráiban rejlik. A szállító szeráfok értik e rejtélyt, de velünk, többiekkel nem osztják meg, vagy talán nem is képesek rá. A Szerafington további rejtélyei közé tartoznak azok a személyes tapasz-

talások, melyeket a szellemi szolgálók azon fajtái élnek át, mely lények a halandók előtt még nem ismertek. Mi pedig tartózkodunk e hozzátok oly közeli lények titkainak kitárgyalásától, mert csaknem képesek vagytok megérteni e hozzátok közel álló létezési rendeket, és a bizalmuk elárulásával érne fel az, ha e jelenségekről akár csak részlegesen is beszámolnánk.

21 ¶ 7. ASZENDINGTON. E különleges világ az „Atya, a Fiú és a Szellem kebele”, a tér felemelkedő teremtményeinek találkozóhelye, az idő azon zarándokainak fogadószférája, akik a Paradicsomra vezető útjukon áthaladnak a Havonán. Aszendington az idő és tér felemelkedő lelkeinek tényleges paradicsomi otthona addig, amíg el nem

érik a paradicsomi besorolást. Ti halandók a Havona „szabadságotok” legnagyobb részét az Aszendingtonon fogjátok eltölteni. A havonabeli életetek alatt a számotokra Aszendington tölti be azt a szerepet, melyet a visszatekintési igazgatók játszottak a helyi és felsőbb-világegyetemi felemelkedés folyamán. Itt ezernyi olyan tevékenységet fogtok végezni, melyet a halandói képzelet nem képes megragadni. És miként az Isten felé való emelkedés minden egyes előző szakaszában, emberi sajátlényegetek itt is újabb viszonyt alakít ki az isteni lényegetekkel.

22 ¶ *Az Aszendington titkai* közé tartozik az a rejtély, hogy az anyagi és halandói elmében fokozatosan és biztosan kiépül a jellem és az önazonosság szellemi és magvában

halhatatlan mása. E jelenség alkotja a világegyetemek leginkább zavarba ejtő rejtélyeinek egyikét — a halhatatlan lélek kifejlődését a halandó és anyagi teremtmény elméjében.

[23] Nem fogjátok teljesen megérteni e rejtélyes folyamatot addig, amíg el nem éritek Aszendingtont. És ez az oka annak, hogy Aszendington egésze miért tarthat igényt a ti ámuló tekintetetekre. Aszendington egyhetede számomra tiltott terület — az az övezet éppen e titokkal hozható összefüggésbe, mely titok ma (vagy holnap) a ti fajtátok kizárólagos tapasztalásának és birtokának van fenntartva. E tapasztalás a ti emberi létezési rendetekhez tartozik. Az én személyiségrendem e folyamatokban köz-

vetlenül nem érintett. Ezért ez nekem tiltott, míg számotokra később megismerhető. De még azután, hogy mindezt megismertétek, bizonyos okból mindörökre megmarad néhány titok. Nem osztjátok meg azokat sem velünk, sem más rendbéli lényekkel. Tudomásunk van az isteni Igazító és az emberi eredetű halhatatlan lélek örökkévaló eggyé kapcsolódásáról, viszont e tapasztalást a felemelkedő véglegesrendűek abszolút valóságként ismerik.

2. ATYA-VILÁGI VISZONYOK

[1] A szellemi lények különféle rendjeinek ezen otthonvilágai óriási, elképesztően nagy szférák, és páratlan szépségükben és fenséges dicsőségükben a Paradicsommal egyen-

rangúak. Ezek találkozóhely-világok, gyülekezési szférák, melyek állandó mindenségrendi helyszínül szolgálnak. Végleges rendű lényekként a Paradicsomon fogtok lakozni, de Aszendington még akkor is az otthonotok marad mindig, amikor csak külső térbeli szolgálatba léptek. A teljes örökkévalóságban úgy tekintetek Aszendingtonra, mint az érzelmi színezetű emlékeitek és a múltbéli emlékképeitek otthonára. Amint hetedikszakaszú szellemlényekké váltok, talán feladjátok a paradicsomi állandó lakosi besorolásotokat.

[2] Ha külső világegyetemek vannak készülőben, ha felemelkedési potenciállal bíró időteremtmények fognak ott lakozni, akkor arra következtetünk, hogy a jövő e gyerme-

keinek szintén az a sorsuk, hogy Aszendingtonra mint az ő paradicsomi otthonukra tekintsenek.

3 ¶ Aszendington az egyetlen, a Paradicsomra való megérkezésetekkor előttetek korlátlanul nyitva álló szent szféra. Vicegerington az egyetlen, előttem teljesen és korlátozások nélkül nyitva álló szent szféra. Bár a titkai érdekesek az én származásom vonatkozásában, de ebben a világegyetemi korszakban nem úgy tekintek Vicegeringtonra, mint otthonomra. A Háromság-eredetű lények és a háromságot-elért lények nem egyformák.

4 ¶ A Háromság-eredetű lények nem teljesen osztoznak az Atya világain; egyedüli otthonuk a Paradicsom Szigetén, a Legszen-

tebb Szféra közvetlen közelében van. Gyakran feltűnnek az Aszendingtonon, az „Atya-Fiú-Szellem kebelén”, ahol ama testvéreikkel találkoznak, akik a tér alsóbb világaiból érkeztek.

5 ¶ Feltételezhetitek, hogy a Teremtő Fiak, lévén Atya-Fiú eredetűek, úgy tekintenek Vicegeringtonra, mint otthonukra, azonban a Hétszeres Isten működésének jelen világegyetemi korszakában nem ez a helyzet. És még sok hasonló, titeket zavarba ejtő probléma van, mert minden bizonnyal sok nehézségbe ütköznétek, amint megpróbálnátok megérteni ezeket a Paradicsomhoz oly közeli dolgokat. És nem is következtethetitek ki e kérdésekre a helyes válaszokat; olyan keveset tudtok. És ha többet tudnátok

az Atya világairól, akkor egész egyszerűen mind több és több nehézséggel találkoznátok egészen addig, amíg *mindent* meg nem tudnátok azokról. E titkos világok bármelyikén beosztás nyerhető szolgálat útján vagy származás okán, és az egymást követő világegyetemi korszakok e személyiségi megoszlás bizonyos elemeit átrendezhetik és át is fogják rendezni.

6 ¶ A belső kör világai valójában inkább testvéri vagy rendi világok, mint tényleges lakószférák. A halandók különféle beosztásokat tölthetnek be az Atya világainak mindegyikén, egy világot kivéve. Például: A Havonát elérve ti halandók engedélyt kaptok belépni Aszendingtonra, ahol igen szívesen látnak benneteket, viszont nem en-

gedélyezik, hogy ellátogathassatok a többi hat szent világra. Amint átutaztok a paradicsomi rendszeren és miután felvétettetek a Végleges Testületbe, engedélyt kaptok a szonaringtoni belépésre, lévén, hogy Istenfiak és felemelkedők — és még mindennél is többek — vagytok. De még mindig ott lesz a Szonarington egyhetede, az isteni Fiak megtestesülési titkainak övezete, mely elzárva marad előletek. A felemelkedő istenfiak számára azok a titkok sohasem fognak feltárulni.

7 Később teljes bejárásotok lesz Aszendingtonra és korlátozott bejárásotok az Atya más szféráira, kivéve Diviningtont. De amikor majd engedélyt kaptok arra, hogy öt további titkos szférán is leszálljatok, miután

eljutottatok a végleges rendre, még akkor sem fogják megengedni, hogy e világoknak mind az összes övezetét látogathassátok. Nem léphettek Divinington területére sem, mely az „Atya kebele”, bár bizonyosan többször is ott állhattok majd az „Atya jobbján”. A teljes örökkévalóságban sem állhat elő olyan helyzet, hogy jelenlétetekre a Gondolatigazítók világán szükség lenne.

8 A szellemléthez tartozó e gyülekezővilágok tiltott területek annyiban, hogy arra kérnek minket, ne kérjünk bebocsátást e szféráknak a tapasztalási körünkön kívül eső szakaszaira. Teremtményi valótokban éppoly tökéletessé válhattok, mint amilyen tökéletes az Egyetemes Atya az ő istenségi valójában, viszont nem ismerhetitek meg

a világegyetemi személyiségek összes többi rendjének minden élményelvi titkát. A saját teremtményének valamely élményelvi személyiségi titkát megismerő Teremtő az örökkévalóságig bizalmasan kezeli azt.

9 ¶ Mindeme titkok feltehetően ismertek a Felsőség háromságivá tett Titkainak együttes testülete előtt. E lényeket teljesen csak az ő különleges bolygócsoportjaik ismerik; más rendek igen kevéssé értik meg őket. Miután elértétek a Paradicsomot, megismeritek és szívből megszeretitek a Felsőség tíz Titkát, akik Aszendingtont irányítják. Divinington esetét kivéve, részben megértitek majd a Felsőség Titkait az Atya más világain is, bár e megértés nem lesz olyan tökéletes, mint az Aszendingtonon.

[10] A Felsőség háromságivá tett Titkai, amint arra az elnevezésük is utal, a Legfelsőbbel vannak kapcsolatban; hasonlóképpen kapcsolatba hozhatók a Véglegessel és a jövőbeli Legfelsőbb-Véglegessel. A Felsőség e Titkai a Legfelsőbb és a Végleges, sőt a Legfelsőbb-Végleges titkai is.

3. AZ ÖRÖKKÉVALÓ FIÚ SZENT VILÁGAI

[1] Az Örökkévaló Fiú hét fényes szférája alkotja a tisztán szellemi létezés hét szakaszának világait. E fénylő égitestek képezik a Havona és a Paradicsom hármas fényének forrását, s a hatásuk nagyrészt, bár nem teljes mértékben a központi világegyetemre korlátozódik.

[2] Személyiség nincs jelen e paradicsomi segédszférákon; ennélfogva e tisztán szellemi helyszíneken kevés olyasmi van, mely a halandó és anyagi személyiség számára bemutatható. Nekünk azt tanították, hogy e világok hemzsegnek az Örökkévaló Fiú lényei jelentette, a személyestől különböző élettől. Következtetéseink szerint ezen entitások a külső térbe tervezett új világegyetemekben való segédkezésre gyülekeznek. A paradicsomi bölcselők úgy tartják, hogy minden egyes paradicsomi körben, urantiai időben mérve mintegy kétmilliárd évente, e rendből további tartalékosok állnak fel az Örökkévaló Fiú titkos világain.

[3] ¶ Tudomásom szerint személyiség még sohasem járt az Örökkévaló Fiú e szférái-

nak egyikén sem. A Paradicsomon belül és azon kívül eltöltött hosszú szolgálatok alatt egyszer sem kaptam megbízást arra, hogy e világok valamelyikére ellátogassak. Még az Örökkévaló Fiú által társul teremtett személyiségek sem járnak e világokon. Arra következtetünk, hogy mindenféle személytelen szellemet — eredetüktől függetlenül — beengednek e szellemi honokba. Mivel én személy vagyok és szellemalakkal rendelkezem, ezért nekem az ilyen világ kétségkívül üres és sivár lenne, még ha engedélyt kapnék is az odautazásra. A felsőbb szellemi személyiségek nem merülnek el a céltalan kíváncsiság, a tisztán haszontalan kalandvágy kielégítésében. Mindenkor túl sok érdekfeszítő és célirányos kaland áll előttünk, sem-

hogy lehetőségünk lenne komolyabb érdeklődést mutatni jelentéktelen vagy nem valós vállalkozások iránt.

4. A VÉGTELEN SZELLEM VILÁGAI

[1] A Havona belső köre és az Örökkévaló Fiú fénylő szférái között helyezkedik el a Végtelen Szellem hét égitestje, azok a világok, melyeken a Végtelen Szellem utódai, a megdicsőített teremtett személyiségek háromságivá tett fiai, valamint egyéb, a világegyetemi tevékenységek különféle területeivel kapcsolatos számos ügy hatékony igazgatásában közreműködő ismeretlen lények lakoznak.

[2] A Hét Tökéletes Szellem a Végtelen Szellem legfelsőbb és végleges képviselője. Sze-

mélyesen a Paradicsom peremén állomásoznak, hatalmuk ott összpontosul, azonban a nagy világegyetem igazgatásával és irányításával összefüggő minden tevékenységüket a Végtelen Szellem e hét különleges igazgatási szféráján és onnan fejtik ki. A Hét Tökéletes Szellem valójában nem más, mint a világegyetemek mindenségének elme-szellemi lendkereke, egy mindent átfogó, mindent magába foglaló és mindent összehangoló, központi elhelyezkedésű erőtér.

3 A Tökéletes Szellemek e hét különleges szféráról működve hozzák egyensúlyba és állandósítják a nagy világegyetem mindenségrendi-elme köreit. Közük van az Istenségeknek a szerte a nagy világegyetemben

megnyilvánuló, kiegyenlítő szellemi magatartásformájához és jelenlétéhez is. A fizikai válaszok egységesek, változhatatlanok és mindig pillanatszerűek és önmaguktól lejátszódók. Viszont az élményelvi szellemi jelenlét eleget tesz azon szellemi felfogóképesség alapjául szolgáló feltételeknek vagy állapotoknak, mely a teremtésrészek egyedi elméinek sajátja.

4 ¶ A fizikai hatáskör, jelenlét és működés állandó az összes világegyetemben, legyen az kicsi vagy nagy. A szellemi jelenlétben vagy válaszban az eltérő tényező nem más, mint a teremtményi felismerésben és érzékelésben megjelenő lüktető különbözet. Bár az abszolút és lételvi Istenség szellemi jelenléte semmilyen módon nem változik, bár-

milyen nagy mértékben befolyásolja is azt a teremtett lények részéről mutatott hűség vagy hűtlenség, az is igaz, hogy az abszolútat el nem érő élményelvi Istenséget határozottan és közvetlenül befolyásolják az ilyen véges teremtménylények döntései, választásai és a sajátakaraton alapuló magatartásformái — az egyedi lény, bolygó, csillagrendszer, csillagvilág vagy világegyetem hűsége és áhítata. Azonban az isteniség szellemi jelenléte nem szeszélyes vagy önkényes; élményelvi változásai a személyes teremtmények szabadakaratú képességéből erednek.

5 A szellemi jelenlétbeli különbözet előállítója a ti saját szívetekben és elmétekben van, és a saját választásotokban, az elmétek döntéseiben és a saját akaratotok elrende-

zésében áll fenn. E különbözet eredendően ott van az értelmes személyes lények szabadakaratú válaszaiban, mely lények esetében az Egyetemes Atya biztosította e választási szabadság gyakorlását. És az Istenségek mindig is igazak a szellemeik hullámzásához, a teremtményi választás e változásaival megjelenő feltételeket és igényeket biztosítva és teljesítve, egyszer többet adva jelenlétükből, ha a teremtmény őszinte vágyára válaszolnak, másszor pedig visszahúzódva, ha a teremtményeik a választási szabadság isteni adományának gyakorlásában hátrányosan döntenek. És az isteniségi szellem így válik a teremtésrészek teremtményei választásának szerényen engedelmeskedővé.

6 ¶ A Hét Tökéletes Szellem igazgatási tar-

tózkodási helye valójában a hét felsőbb-világegyetem és az azokhoz tartozó külsőtérrészek paradicsomi központjain van. Minden egyes Tökéletes Szellem egy felsőbb-világegyetem felett gyakorol vezető hatalmat, és a hét világ mindegyike egy-egy Tökéletes Szellemhez tartozik. A hét felsőbb-világegyetem Paradicsom alatti igazgatási szintjein egyetlen olyan szakasz sincs, melyről ezen igazgatási világokon ne gondoskodnának. Ezek nem olyan kizárólagosak, mint az Atya szférái vagy mint a Fiúéi, és bár ott állandó lakóhellyel csak a honos lények, valamint az ott dolgozók rendelkeznek, mégis e hét igazgatási bolygó mindig nyitva áll minden olyan lény előtt, aki oda el akar látogatni és aki rendelkezik a szükséges közlekedési

eszközzel.

7 Számomra ezek az igazgatási világok a legérdekesebb és a legizgalmasabb helyek a Paradicsomon kívül. A széles világegyetemben sehol máshol nem figyelhető meg a tevékenységek ilyen változatos köre, beleértve az oly sokféle rendű élőlényt, melyek annyi különféle szinten látnak el feladatokat, közvetlenül anyagi, értelmi és szellemi dolgokkal foglalatoskodnak. A feladatoktól mentes időmet töltve, és ha éppen a Paradicsomon vagy a Havonában tartózkodom, rendszerint elmegyek a Hét Tökéletes Szellem eme elfoglalt világaira, hogy ott elmémet a vállalkozókészség, az odaadás, a hűség, a bölcsesség és a hatékonyság szemlélésével serkentsem. Sehol máshol nem figyelhetem meg

a személyiségi tevékenységeknek ilyen bámulatos összefonódását a világegyetemi valóságnak mind a hét szintjén. És mindig ösztönzőleg hatnak rám ama tevékenységek, melyeket a dolgukat értők és e munkában igen nagy örömüket is lelők végeznek.

8 [Közreadta egy, az uverszai Nappalok Elődeinek megbízásából működő Bölcsesség-tökéletesítő.]

14. ÍRÁS

A KÖZPONTI ÉS ISTENI VILÁGEGYETEM

A TÖKÉLETES és isteni világegyetem a teremtésösszesség közepét foglalja el; az idő és tér hatalmas teremtésrészei ezen örökkévaló mag körül keringenek. A Paradicsom a csodálatos, örökkévaló világegyetem kellős közepében mozdulatlanul álló, teljesen állandósult állapotban lévő óriási központi Sziget. E központi bolygócsaládot Havonának nevezzük, és az igen távol helyezkedik el a Nebadon helyi világegyetemhez képest. Méretei óriásiak, tömege csaknem felfoghatatlanul nagy és felépítését tekintve egymilliárd, elképzelhetet-

lenül szép és fenséges szférából áll, de e hatalmas teremtésrész igazi méretei ténylegesen meghaladják az emberi elme felfogóképességét.

2 Ez az egyetlen végleges állapotú, tökéletes és megalkotott világ-együttes. Ez teljes mértékben teremtett és tökéletes világegyetem; nem evolúciós fejlődés eredményeként jött létre. Ez a tökéletesség örökkévaló magja, mely körül a világegyetemek végtelen folyama örvénylik, melyek azon, Isten Teremtő Fiainak óriási evolúciós kísérletét, bátor kalandját alkotják, akik arra törekednek, hogy a minta-világegyetem, vagyis az isteni teljesség, a legfelsőbb véglegesség, a végleges valóság és az örökkévaló tökéletesség eszményképének másolatát az időben és térben

megalkossák.

1. A PARADICSOM-HAVONA RENDSZER

1 A Paradicsom peremétől a hét felsőbb-világegyetem belső határaiig a következő hét térfeltétel és térmozgás figyelhető meg:

2 1. A Paradicsomot körülvevő nyugalmi középtéri körzetek.

3 2. A három paradicsomi és a hét havonai kör órajárásnak megfelelő irányú forgása.

4 3. A Havona-köröket a központi világegyetem sötét gravitációs testjeitől elválasztó félig nyugalmi állapotú térkörzet.

5 4. A sötét gravitációs testek belső, az óra járásával ellentétes irányban forgó öve.

6 5. A második különleges térkörzet, mely kettéosztja a sötét gravitációs testek két térösvényét.

7 6. A sötét gravitációs testek külső öve, mely az órajárás szerinti irányban forog a Paradicsom körül.

8 7. A harmadik térkörzet — egy félig nyugalmi állapotú körzet — mely a sötét gravitációs testek külső övét a hét felsőbbvilágegyetem legbelső köreitől elválasztja.

9 ¶ A Havona egymilliárd világa hét egyközepű körbe szerveződik, melyek közvetlenül a Paradicsomi égitestek három körét övezik. A legbelső Havona-körben több mint harmincötmillió világ, a legkülsőben pedig több mint kétszáznegyvenötmillió világ van, a maradék pedig közöttük találha-

tó. Mindegyik kör különbözik a többitől, azonban mind tökéletesen kiegyensúlyozott és kiválóan szervezett, és mindegyiket átjárja a Végtelen Szellemet képviselő sajátos megnyilvánulás, a Körök Hét Szellemének egyike. Egyéb foglalatosságai mellett e személytelen Szellem hangolja össze a mennyei ügyek intézését az egyes körökben.

[10] A Havona bolygókörök nem egymásra épülnek; világaik egyszerűen sorban követik egymást. A központi világegyetem a nyugalomban lévő Paradicsom Szigete körül egyetlen hatalmas síkban forog, mely tíz egyközepű, állandósított egységből — a három Paradicsom-szférai körből és a hét Havona-világi körből — áll. Fizikai szempontból a Havona- és a paradicsomi körök egy

és ugyanazon rendszer; a megkülönböztetés alapját a működésbeli és igazgatási eltérések képezik.

11 ¶ Az időt a Paradicsomon nem mérik; az egymást követő események sorozata azok fogalmaiban él, akik a központi Szigeten honosak. De az idő a Havona körökhöz és az ott tartózkodó számos mennyei és földi eredetű lényhez köthető. Mindegyik Havona-világnak megvan a saját helyi ideje, melyet annak köre szab meg. Valamely adott körben minden világnak azonos hosszúságú az éve, lévén, hogy egyformán keringenek a Paradicsom körül, és e bolygóévek hossza a külső körtől befelé haladva egészen a legbelső körig egyre csökken.

12 A Havona-köri idő mellett van Paradi-

csom-Havona szabványnap és más időlépték is, melyeket a Végtelen Szellem hét paradicsomi égitestjén és onnan mérnek. A Paradicsom-Havona szabványnap számításának alapja az első vagy belső Havona-kör bolygóinak a Paradicsom Szigete körüli egy teljes kör megtételéhez szükséges időtartam; és bár a sebességük óriási, abból eredően, hogy a sötét gravitációs testek és a roppant nagy Paradicsom között helyezkednek el, csaknem ezer évre van szükségük e szférák-nak ahhoz, hogy körüket teljesen befussák. Az „ezer esztendő annyi előtte, mint egy nap, mint egy őrjárási idő éjjel” kijelentést olvasva nem is voltatok tudatában az igazságtartalmának. Egy Paradicsom-Havona nap csupán hét perc, három és egynyolcad

másodperccel rövidebb annál, mint amit ti a jelenlegi urantiai szökőéves naptárral ezer évnek mértek.

13 E Paradicsom-Havona nap alkotja a hét felsőbb-világegyetemben a szabványos időmérés alapját, bár mindegyik saját belső szabványidőt is mér.

14 ¶ E hatalmas központi világegyetem külső övezetében, messze túl a Havona-világok hetedik övén, hihetetlenül nagy számú sötét gravitációs test kering. E roppant nagy sötét tömegek sok szempontból eltérnek a többi égitesttől; még a formájuk is nagyon más. E sötét gravitációs testek nem vernek vissza és nem nyelnek el fényt; nem érzékenyek a fizikai-energiai fényre, és olyan tökéletesen körülveszik és övezik a Havonát, hogy az még

az idő és tér közeli, lakott világegyetemeiből sem figyelhető meg.

15 A sötét gravitációs testek nagy övét egy különleges térbetüremkedés két egyenlő, elliptikus görbére osztja. A belső kör az órajárás irányával ellentétesen forog; a külső pedig az órajárás irányának megfelelően. Ezen ellentétes irányú mozgások a sötét testek rendkívül nagy tömegével együtt olyan hatékonyan ellensúlyozzák a Havona-gravitációs vonalakat, hogy mindez a központi világegyetemet fizikailag kiegyensúlyozott és tökéletesen állandósult teremtésrésszé teszi.

16 A sötét gravitációs testek belső körmozgása csőszerű, mely három kör alakú csoportból áll. E kör keresztmetszeti képén három, nagyjából egyenlő sűrűségű egykö-

zepű kört láthatnánk. A sötét gravitációs testek külső köre merőleges elrendezésű, és méretét tekintve ezerszerese a belső körnek. A külső kör függőleges átmérője ötvenezerszerese a keresztmetszeti átmérőnek.

17 A közbenső tér, mely a gravitációs testek e két köre között helyezkedik el, *különleges* annyiban, hogy ahhoz fogható a teljes széles világegyetemben sehol máshol nincs. E körzetet függőleges irányú, hatalmas mértékű hullámmozgás jellemzi és egy ismeretlen fajta, roppant nagy energiaműködés hatja át.

18 Véleményünk szerint a külső térszintek jövőbeli fejlődését a központi világegyetembeli sötét gravitációs testekhez hasonló dolgok nem fogják jellemezni; mi úgy tekintjük

eme váltakozó körmozgást végző, roppant nagy gravitációs-egyensúlyi testeket, mint a világmindenség különlegességeit.

2. A HAVONA FELÉPÍTÉSE

[1] A szellemlények nem csillagködös térben tartózkodnak; nem légies világokon lakoznak; lakóhelyeik anyagi természetű, tényleges szférák, olyan világok, melyek éppoly valóságosak, mint amilyeneken a halandók is élnek. A Havona-világok ténylegesek és valódi világok, jóllehet a valódi lényegük különbözik a hét felsőbb-világegyetem bolygóinak anyagi szerveződésétől.

[2] A Havona fizikai valóságai energiaszerveződési rendjüket tekintve gyökeresen eltérnek a tér evolúciós világegyetemeiben ural-

kodó energiaszerveződési formáktól. A Havona-energiák hármas jelleget mutatnak; az energia-anyag felsőbb-világegyetemi egységei kettős energiatartalommal rendelkeznek, bár egy energiaforma létezik ellenható és együttható szakaszban is. A központi világegyetemi teremtésrész hármas (Háromság); a helyi világegyetemi teremtésrész (közvetlenül) kettős, mely a Teremtő Fiúra és az Alkotó Szellemre mint okokra vezethető vissza.

[3] A Havona anyaga pontosan ezer vegytani alapelem szerveződéséből és a Havona-energia hét formájának kiegyensúlyozott működéséből tevődik össze. Ezen alapvető energiák mindegyike hét gerjesztési állapotban nyilvánul meg, s ebből eredően

a Havona honosai negyvenkilenc különböző érzékelési ingerre érzékenyek. Más szavakkal megfogalmazva, pusztán fizikai nézőpontból a központi világegyetem honosai negyvenkilenc különféle érzékelési formával rendelkeznek. A morontia érzékek száma hetven, és a felsőbb szellemi rendekbe tartozó különféle fajtájú lények esetében a válaszok változatosságának száma hetven és kétszáztíz között mozog.

4 A központi világegyetem fizikai lényeit az urantiaiak nem láthatják. E távoli világok fizikai ingerei sem keltenek választ a ti durva érzékszerveitekben. Ha egy urantiai halandót a Havonába lehetne szállítani, akkor ő ott süket, vak és minden egyéb érzékelési képességtől is megfosztott lenne; csak mint

korlátozottan öntudatos lény működhetne, mely nem érzékel semmiféle környezeti ingert és nem is válaszol azokra.

5 ¶ Számos olyan fizikai jelenség és szellemi visszahatás megy végbe a központi teremtésrészben, melyek nem ismertek az olyan világokon, mint az Urantia. A hármas teremtésrész alapvető szerveződése teljesen eltér az idő és tér teremtett világegyetemeinek kettős felépítésétől.

6 Az egész természeti törvény összehangolódásának alapja teljesen eltér attól, mint ami a fejlődő teremtésrészek kettős energiarendszereit jellemzi. Az egész központi világegyetem a tökéletesen és arányosan szabályozott hármas rendszernek megfelelően szerveződik. Az egész Paradicsom-Ha-

vona rendszerben tökéletes egyensúly van minden mindenségrendi valóság és minden szellemi erő között. A Paradicsom az anyagi teremtésrész felett gyakorolt abszolút hatalmával tökéletesen szabályozza és fenntartja e központi világegyetem fizikai energiáit; az Örökkévaló Fiú, a mindent felölelő szellemi hatalmának részeként tökéletesen fenntartja mindazok szellemi besorolását, akik a Havonában lakoznak. A Paradicsomon semmi sem kísérleti jellegű, és a Paradicsom-Havona rendszer az alkotó tökéletesség egysége.

7 Az Örökkévaló Fiú egyetemes szellemi gravitációja meglepően tevékeny szerte a központi világegyetemben. Minden szellemérték és szellemi személyiség folytonosan befelé, az Istenek lakóhelye felé vonzó-

dik. Ez az Isten-irányú késztetés mélyrehatók és kikerülhetetlen. Az Isten elérésére való törekvés erősebb a központi világegyetemben, és nem azért, mert a szellemi gravitáció ott erősebb, mint a külsőbb elhelyezkedésű világegyetemekben, hanem azért, mert a Havonát elért lények nagyobb mértékben szellemiek és ennélfogva érzékenyebbek az Örökkévaló Fiú egyetemes szellem-gravitációs vonzásából eredő mindig jelenlévő hatásra.

8 A Végtelen Szellem hasonlóképpen minden értelmi értéket a Paradicsom felé vonz. A Végtelen Szellem elme-gravitációja szerte a központi világegyetemben az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációjával együtt működik, és együtt alkotják a felemelkedő lelkek ese-

tében azt az összetett késztetést, hogy azok megtalálják Istent, elérjék az Istenséget, eljussanak a Paradicsomra és megismerjék az Atyát.

9 ¶ A Havona szellemi értelemben tökéletes és fizikailag állandósult világegyetem. A központi világegyetem szabályozása és egyensúlyi állapotának biztonsága tökéletesnek tűnik. Minden fizikai és szellemi dolog tökéletesen kiszámítható, azonban más a helyzet az elmejelenségekkel és a személyes akarattal. Következtetésünk szerint a bűn lehetetlen eseménynek tekinthető, de e véleményünknek alapja az, hogy a Havona honos, szabad akaratú teremtményei eddig még soha sem találtattak bűnösnek az Istenség akaratának való ellenszegülésben.

A teljes örökkévalóságban e fenséges lények mindig is következetesen hűségesek voltak a Nappalok Örökkévalóihoz. A Havonába zarándokként lépett egyetlen teremtményben sem termett bűn. Sohasem fordult elő helytelen viselkedés bármely olyan személyiség-csoportba tartozó teremtmény esetében, akit a központi Havona világegyetemben teremtettek vagy oda beengedtek. Az idő világegyetemeiben alkalmazott kiválasztási módszerek és eszközök oly tökéletesek és oly isteniek, hogy a Havona feljegyzéseiben sohasem fordult elő tévedés; sohasem vétettek hibát; egyetlen felemelkedő lelket sem engedtek be túl korán a központi világegyetembe.

3. A HAVONA-VILÁGOK

[1] A központi világegyetem kormányzását illetően az a helyzet, hogy olyan nincs. A Havona oly mértékben tökéletes, hogy semmiféle értelmi kormányzásra nincs szükség. Nincsenek rendszeresített bíróságok, sem törvényhozói gyűlések; a Havona csak ügyviteli irányítást igényel. Az igaz *ön*-kormányzati eszményképek legfelsőbb rendű változata itt figyelhető meg.

[2] Az ilyen tökéletes és közel tökéletes értelmek körében nincs szükség kormányzásra. Nem igényelnek szabályozást, mert az eredendően tökéletes lények összevegyülnek azokkal az evolúciós teremtményekkel, akik már régen átestek a felsőbb-világegyetemek legfelsőbb bíráinak alapos vizsgála-

tán.

3 A Havona igazgatása nem önszabályozó, viszont csodálatosan tökéletes és istenmód hatékony. Az igazgatás főként bolygóközpontú és a helyben lakozó Nappalok Örökkévalóján alapul, lévén, hogy mindegyik Havona-szférát e Háromság-eredetű személyiségek közül egy-egy irányítja. A Nappalok Örökkévalói nem teremtők, azonban tökéletes irányítók. A legfelsőbb fokú szakértelemmel tanítják és irányítják a bolygókon élő gyermekeiket és bölcsességük tökéletességének mértéke az abszolúttal határos.

4 A központi világegyetem egymilliárd szférája a Paradicsomon és a Havonában honos felsőbb személyiségek felkészülési világait alkotja, továbbá az idő evolúciós világaiból felemelkedő teremtmények számára

a végső megmérettetés színhelyéül is szolgál. Az Egyetemes Atyának a teremtményi felemelkedésre vonatkozó nagyszabású tervének kivitelezése során az idő zarándokai a külső vagy hetedik kör fogadóvilágain érnek földet, és a felkészítést és tapasztalatszerzést követően fokozatosan haladnak tovább, egyre beljebb, bolygóról bolygóra, körről körre, míg végül elérik az Istenségeket és lakóhelyre lelnek a Paradicsomon.

5 Jóllehet e hét kör szférái teljes fenséges dicsőségükben tartatnak fenn, mégis az Atya által a halandói felemelkedésre kidolgozott egyetemes terv végrehajtásához a teljes bolygói lehetőségeknek jelenleg csupán mintegy egy százaléka van kihasználva. E hatalmas világok területe egy százaléká-

nak mintegy egytizedét rendelték a Végleges Testületének életéhez és tevékenységeihez, akik olyan lények, melyek örökre a fényben és életben megállapodtak s akik igen gyakran tartózkodnak és segédkeznek a Havona-világokon. E magas lények saját otthona a Paradicsomon van.

[6] A Havona-szférák bolygórendszerű felépítése teljesen eltér a tér evolúciós világainak és csillagrendszereinek felépítésétől. Az egész nagy világegyetemben sehol sem szokás ilyen hatalmas szférákat lakott világ céljára igénybe venni. A triáta fizikai felépítés a roppant nagy, sötét gravitációs testek egyensúlyozó hatásával együttesen teszi lehetővé a fizikai térerők oly tökéletes egyensúlyban tartását és az ezen irdatlan nagy te-

remtésrész különféle folyamatainak oly tökéletes kiegyensúlyozását. E hatalmas világok anyagi szerepköreinek és szellemi tevékenységeinek megszervezéséhez az ellengravitációt is igénybe veszik.

7 A Havona-szférák építészeti, világítási és fűtési, valamint élőlénytani és művészeti jellegű ékesítése jelentősen meghaladja az emberi képzelet legtágabb határait is. Nektek nem sokat tudunk mondani a Havonáról; látnotok kellene ahhoz, hogy a szépségét és nagyszerűségét felmerhessétek. E tökéletes világokon még igazi folyók és tavak is vannak.

8 Szellemi értelemben e világok mintaszerűen kijelöltek; rendeltetési céljuknak megfelelően alakították ki őket, mely cél abban

áll, hogy a központi világegyetemben működő különféle lények számos rendjét befogadják. Sokféle tevékenység folyik a csodálatos világokon, melyek messze meghaladják az emberi felfogóképességet.

4. A KÖZPONTI VILÁGEGYETEM TEREMTMÉNYEI

1 Az élő dolgoknak és lényeknek hét alapformája van a Havona-világokon, és ezen alapformák mindegyike három különböző szakaszban létezik. E három-három szakasz mindegyike hetven nagyosztályba sorolható, és minden egyes nagyosztály ezer kisosztályból áll, mely még tovább bontható, és így tovább. Ezen alapvető életcsoportok felosztthatók úgy mint:

2 1. Anyagi.

3 2. Morontiai.

4 3. Szellemi.

5 4. Abszonit.

6 5. Végleges.

7 6. Mellérendelt-abszolút.

8 7. Abszolút.

9 ¶ A bomlás és a halál a Havona-világokon nem képezi részét az életpályának. A központi világegyetemben az alacsonyabb rendű élő dolgok anyagivá váláson esnek át. Alakot és megnyilvánulást váltanak, azonban nem hullanak szét bomlási folyamatok és sejthalál révén.

10 ¶ A Havona honosai mind a paradicsomi Háromság utódai. Nincsenek teremtményi szüleik és nem képesek szaporodásra. A központi világegyetem e polgárainak,

a sohasem teremtett lényeknek a teremtését nem mutathatjuk be. A Havona teremtésének teljes története olyan kísérlet, mely az örökkévalósági tényt tér-időssíti, mely ténynek pedig semmilyen kapcsolata sincs az idővel vagy a térrel, ahogy a halandó ember e fogalmakat értelmezi. Azonban az eredet kérdésében engednünk kell az emberi bölcseletnek; még a magasan az emberi szint felett álló személyiségeknek is szükségük van a „kezdetekre". Mindazonáltal a Paradicsom-Havona rendszer örökkévaló.

[11] A Havona honosai a központi világegyetem egymilliárd szféráján ugyanabban az értelemben élnek, mint ahogy az állandó létpolgársággal rendelkező más rendek lakoznak a saját szülőszférájukon. Miként a fiúi

besorolású anyagi rend valamely felsőbb-világegyetem milliárdnyi helyi csillagrendszerének anyagi, értelmi és szellemi gazdálkodásának megfelelően alakul, éppen úgy, bár nagyobb viszonylatban, élnek és működnek a havonai honosok a központi világegyetem milliárdnyi világán. E havonabelieket ti anyagi teremtményeknek is tekinthetitek olyan értelemben, hogy az „anyagi” tágabb fogalmába beleértitek az isteni világegyetem fizikai valóságait is.

12 Van honos havonai élet, mely önmagában és önmagától is jelentőséggel bír. A havonabeliek sokféleképpen segédkeznek a Paradicsomról alászállóknak és a felsőbb-világegyetemből felemelkedőknek, de olyan életet is élnek, mely csak a központi világegye-

temben figyelhető meg és viszonylagos jelentéssel bír egészen függetlenül a Paradicsomtól vagy a felsőbb-világegyetemektől.

[13] Miként az evolúciós világok hűséges fiainak imádata az Egyetemes Atya szeretetének kielégítésére szolgál, úgy a Havona teremtményeinek fennkölt imádata az isteni szépség és igazság tökéletes eszményképeit tölti ki. Miként a halandó ember az Isten akaratának megcselekedésére törekszik, a központi világegyetem e lényei azért élnek, hogy a paradicsomi Háromság eszményképeinek megfeleljenek. Saját természetükben ők *maguk* az Isten akarata. Az ember örvendezik az Isten jóságán, a havonabeliek örülnek az isteni szépségnek, míg mindkét csoport élvezi az élő igazság szabadságának se-

gédkezését.

14 A havonabelieknek szabadon választható jelenbeli és jövőbeli ismeretlen végzetük egyaránt van. És a honos teremtmények olyan előrehaladást mutatnak fel, mely a központi világegyetemben különösnek tekinthető, olyan fejlődésről van tehát szó, melynek sem a Paradicsomra való felemelkedéshez, sem a felsőbb-világegyetemekbe való behatoláshoz nincs köze. Ezen előrehaladás a felsőbb Havona besorolásig a következő lehet:

15 1. Élményelvi fejlődés kifelé, az első körtől a hetedik irányába.

16 2. Haladás befelé, a hetedik körtől az első irányába.

17 3. Körön belüli haladás — előrehaladás egy adott kör világain belül.

18 ¶ A Havona honosai mellett a központi világegyetem lakosai között is számos mintalény-osztály van a különféle világegyetemi csoportok körében — tanácsadók, igazgatók valamint a saját fajtájukat, illetőleg más fajtákat szerte a teremtésrészben tanítók. Minden lény az összes világegyetemben a Havona milliárdnyi világának egyikén létező valamely teremtményi mintaélet szerint formáltatik. Még az idő halandóinak teremtményi létezési céljai és eszményképei is e felsőbb, minta-szférák külső köreiből származnak.

19 És még ott vannak azok a lények is, akik elérték az Egyetemes Atyát, és akik kedvük szerint járhatnak-kelhetnek, akiket különleges szolgálatra küldenek a világegyetemek

különböző részeibe. És minden Havona-világon megtalálhatók az Atya elérésére pályázók, akik fizikailag elérték ugyan a központi világegyetemet, de még nem mutatták fel azt a szellemi fejlődést, mely egykor majd képessé teszi őket arra, hogy a Paradicsomon lakóhelyet igényeljenek.

[20] A Végtelen Szellemet a Havona-világokon személyiségek serege képviseli, olyan kegyes és dicső lények, akik a központi világegyetem bonyolult értelmi és szellemi ügyeit intézik. Ezen isteni tökéletességű világokon az e hatalmas teremtésrészen szokásos eljárás szerinti munkát végzik, továbbá számos feladatot látnak el ama nagyszámú felemelkedő teremtmény tanítása, képzése és segítése céljából, akik a tér sötét vilá-

gaiból a dicsőségre felkapaszkodtak.

[21] A Paradicsom-Havona rendszer honos lényeinek sok olyan csoportja van, melyek semmilyen módon nem kerülnek kapcsolatba a teremtményi tökéltesség-elérési felemelkedési tervvel; ennélfogva a halandó fajok számára bemutatott személyiség-osztályozásból kihagytuk őket. Csak az emberi szint felett álló lények nagyobb csoportjait, valamint azokat a rendeket mutatjuk itt be, melyek közvetlenül kapcsolódnak a túlélési tapasztalásotokhoz.

[22] A Havona hemzseg az értelmes lények mindenféle szakaszát felvonultató élettől, akik ott próbálnak előrehaladni az alsóbb köröktől a felsőbb körökbe, hogy az isteniség megjelenítésének magasabb szintjét el-

érhessék és a legfelsőbb jelentéstartalmakat, a végleges értékeket és az abszolút valóságot jobban megérthessék.

5. AZ ÉLET A HAVONÁBAN

[1] Az Urantián egy rövid és beható próbán estek át az anyagi lét első élete során. A lakóvilágokon, majd pedig feljebb, végig a csillagrendszereteken, csillagvilágotokon és helyi világegyetemeteken át, a felemelkedés morontia szakaszain mentek keresztül. A felsőbb-világegyetem felkészülési világain a fejlődés igaz szellemi szakaszain estek át és felkészültök a Havonába való átkelésre. A Havona hét körén fejlődésetek értelmi, szellemi és tapasztalásra épülő. És mindeme körökhöz tartozó világok mindegyikén meghatározott feladatot kell teljesítenetek.

[2] A központi világegyetem isteni világain az élet oly gazdag és tartalmas, oly teljes és tapasztalásban bővelkedő, hogy teljesen meghalad mindent, amit csak a teremtett lény tapasztalásairól alkotott emberi fogalmak leírhatnak. Ezen örökkévaló teremtésrész társadalmi és gazdasági tevékenységei teljesen eltérnek az Urantiához hasonló evolúciós világokon élő anyagi teremtmények foglalkozásaitól. Még a havonai észjárás sem hasonlít az urantiai gondolkodás folyamatához.

[3] A központi világegyetem szabályai megfelelően és eredendően természetesek; az igazgatási szabályok nem önkényesek. A Havona minden követelményében fellelhető a méltányosság érve és az igazságosság

szabálya. És e két tényező együttesen éppen egyenértékű azzal, amit az Urantián úgy neveznek, hogy *pártatlanság.* A Havonába megérkezve természetes élvezetet találtok a dolgok olyan módon való megtételében, ahogyan azokat meg kell tenni.

4 ¶ A központi világegyetembe először eljutó értelmes lényeket a hetedik Havonakör kísérleti világán fogadják és helyezik el. Amint az újonnan érkezettek szellemileg előrehaladnak, s megértik a felsőbb-világegyetemi Tökéletes Szellemüket, akkor kerülnek át a hatodik körbe. (Az emberi elme fejlődési köreit a központi világegyetembeli eme rendszer alapján azonosítjuk.) Miután a felemelkedők megértették a Felsőséget és ezáltal felkészültek az Istenség-ka-

landra, elviszik őket az ötödik körbe; és miután elérték a Végtelen Szellemet, átviszik őket a negyedikre. Az Örökkévaló Fiú elérését követően átkerülnek a harmadikra; és amint felismerték az Egyetemes Atyát, a második körhöz tartozó világokon fognak tartózkodni, ahol közelebbről is megismerkednek a paradicsomi seregekkel. A Havona első körére való megérkezésük jelzi, hogy a jelölteket felvették a paradicsomi szolgálatba. Meghatározatlan ideig, mely a teremtményi felemelkedés tartamától és természetétől függ, a fokozatos szellemi előrehaladás belső körén fognak időzni. E belső körtől kezdve a felemelkedő zarándokok továbbhaladnak befelé, a paradicsomi otthon és a Végleges Testületébe való felvétel felé.

5 A Havonában felfelé haladó zarándokként való tartózkodásotok alatt engedélyt kaptok arra, hogy a kijelöléseteknek megfelelő kör világai között szabadon utazhassatok. Azt is megengedik, hogy visszatérjetek ama körök bolygóira, melyeken megelőzőleg áthaladtatok. És mindez lehetséges azok számára, akik a Havona körein úgy tartózkodnak, hogy nincs szükség szupernáf-társításra. Az idő zarándokai képesek úgy felszerelkezni, hogy átszeljék a „teljesített” teret, de elengedhetetlenül szükségük van az előírt eljárásra a még „teljesítetlen” tér legyőzéséhez; a zarándok nem hagyhatja el a Havonát, és nem is mehet túl a számára kijelölt körön a szállító szupernáfok segítsége nélkül.

6 ¶ Üdítő eredetiség lelhető fel e hatalmas

központi teremtésrészben. Az anyag fizikai szerveződésétől, valamint az értelmes lények és egyéb élő dolgok alapvető rendjének alapfelépítésétől eltekintve semmi közös sincs a Havona világaiban. E bolygók mindegyike eredeti, különleges és kizárólagos teremtésrész; mindegyik bolygó páratlan, fenséges és tökéletes teremtésrész. És e változatos egyediség megmutatkozik a bolygólét minden fizikai, értelmi és szellemi oldalán. E milliárdnyi tökéletes szféra mindegyikét a helyi Nappalok Örökkévalójának tervei szerint dolgozták ki és ékesítették fel. És éppen ez az oka annak, hogy nincs közöttük két egyforma.

7 Amíg át nem szelitek az utolsó Havonakört is és el nem látogattok az utolsó Havo-

na-világra, mindaddig a kaland üdítő volta és a kíváncsiság serkentő jellege nem fog eltűnni a létpályátokból. És a késztetés, az örökkévalóság előremutató indíttatása akkor fogja majd felváltani előfutárát, az időkaland csábítását.

8 Az egyhangúság az alkotó képzelet éretlenségét és a szellemi képességekkel való értelmi összhang tétlenségét jelzi. A mennyei világokat felfedezni elkezdő felemelkedő halandó már érzelmi, értelmi és közösségi, vagy akár szellemi érettséget ért el.

9 A Havonában körről körre való emelkedésetek során nemcsak nem is álmodott változásokkal fogtok találkozni, hanem a megdöbbenésetek leírhatatlan lesz, amint az egyes körökben bolygóról bolygóra előreha-

ladtok. E milliárdnyi tanulmányvilág mindegyike a meglepetések valóságos világegyeteme. Folyamatos ámulatban, véget nem érő csodálkozásban részesülnek az e körökön áthaladók és az e hatalmas szférákat bejárók. Az egyhangúság nem része a havonabeli létpályának.

10 A kalandvágy, a kíváncsiság és az egyhangúságtól való rettegés — a fejlődő emberi természettel született eme sajátságok — nem azért vannak jelen, hogy pusztán nehezítsék a dolgotokat és bosszantsanak benneteket rövid földi ottlétetek alatt, hanem inkább annak sugalmazása céljából, hogy a halál csak a kezdete egy végtelen és kalandos létpályának, egy elvárt örök életnek, egy örökké tartó felfedezőútnak.

[11] A kíváncsiság — a vizsgálódás szelleme, a felfedezés késztetése, a feltárás hajtóereje — része az evolúciós térteremtmények veleszületett és isteni sajátságának. E természetes indíttatások nem pusztán azért jelentkeznek, hogy akadályozzanak és visszatartsanak benneteket. Igaz, e nagyratörő késztetéseket szükségképpen gyakorta vissza kell fognotok a rövid földi életetek során, gyakran csalódást kell megélnetek, azonban az eljövendő hosszú korszakokban mindezeket teljesen kibontakoztatjátok és dicsőségetekre tesztek eleget nekik.

6. A KÖZPONTI VILÁGEGYETEM RENDELTETÉSE

[1] A hétkörös Havona tevékenységi köre

igen kiterjedt. Általában úgy jellemezhető, mint:

2 1. Havonai.

3 2. Paradicsomi.

4 3. Felemelkedő-véges — Legfelsőbb-Végleges evolúciós.

5 ¶ Számos, a végest meghaladó szintű tevékenység zajlik a Havonában a jelen világegyetemi korszakban, beleértve megszámlálhatatlan sokféleségű abszonit és egyéb szakaszú elme- és szellemműködést. Meglehet, hogy a központi világegyetem a sokféle, a teremtett elme felfogóképességét meghaladó módon való működése során sok olyan célt szolgál, melyekről nekem nincs tudomásom. Mindazonáltal igyekszem bemutatni, hogy e tökéletes teremtésrész miként

szolgálja a világegyetemi értelmek hét rendjének igényeit és miként járul hozzá azok kielégítéséhez.

6 ¶ 1. *Az Egyetemes Atya* — az Első Forrás és Középpont. Az Atya Isten felsőbb atyai megelégedést nyer a központi teremtésrész tökéletességéből. Élvezi a szeretettel való eltelés élményét az egyenlőséghez közeli szinteken. A tökéletes Teremtő istenmód elégedett a tökéletes teremtmény imádatával.

7 A Havona a megelégedés legfelsőbb fokának elérését teszi lehetővé az Atya számára. A Havonában megtestesülő tökéletesség ellensúlyozza a végtelen kiterjedés örökkévaló késztetésének tér-idő késedelmét.

8 Az Atya örömét leli az isteni szépségnek a Havonában való tükröződésében. Megelé-

gedéssel tölti el az isteni elmét, hogy az minden fejlődő világegyetem számára a csodás összhang tökéletes mintáját nyújtja.

9 Atyánk tökéletes gyönyörűséggel szemléli a központi világegyetemet, mert az a szellemvalóság érdemes kinyilatkoztatása a világegyetemek mindenségének minden személyisége számára.

10 A világegyetemek Istene örömmel tekint a Havonára és a Paradicsomra, mint az időben és térben megjelenő minden későbbi világegyetemi kiterjedés örökkévaló hatalommagvára.

11 Az örökkévaló Atya soha meg nem szűnő megelégedettséggel tekint a Havona teremtésrészre, mint az idő felemelkedő jelöltjeinek, az ő, térből jövő halandó unokáinak

érdemes és hívogató céljára, akik az ő Teremtő-Atyjuk örök otthonát kívánják elérni. És az Isten örömét leli a Paradicsom-Havona világegyetemben mint az Istenség és az isteni család örökkévaló otthonában.

12 ¶ 2. *Az Örökkévaló Fiú* — a Második Forrás és Középpont. Az Örökkévaló Fiú számára a fenséges központi teremtésrész örök bizonyságot ad az isteni családi — az Atya, a Fiú és a Szellem — társulás hatékony működésére. Ez az Egyetemes Atyában való abszolút bizodalom szellemi és anyagi alapja.

13 A Havona csaknem korlátlan alapot szolgáltat az Örökkévaló Fiúnak a szellemi hatalom örökké bővülő kivitelezésére. A központi világegyetem bocsátotta az Örökké-

való Fiú rendelkezésére azt a színteret, melyen ő biztonságosan és zavartalanul bemutathatja az adományozási segédkezés szellemét és eljárását a paradicsomi társ Fiak tanítása érdekében.

[14] A Havona alkotja azt a valóságalapot, melyen az Örökkévaló Fiú a világegyetemek mindenségének szellem-gravitációs szabályozását kifejtheti. Ez a világegyetem teszi lehetővé a Fiú számára a szülői vágy, a szellemi újrateremtés örömének kiélését.

[15] A Havona világok és azok tökéletes lakosai alkotják azon első és örökmód végleges megnyilvánulást, miszerint a Fiú az Atya Szava. A Fiú tudatossága az Atya végtelen kiegészítőjeként ezáltal nyer tökéletes megelégedést.

[16] És ez a világegyetem ad lehetőséget az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú közötti egyenlőségbeli testvériség kölcsönös megjelenítésének, és ez alkotja az örök bizonyítékát mindkettejük végtelen személyiségének.

[17] ¶ 3. *A Végtelen Szellem* — a Harmadik Forrás és Középpont. A Havona világegyetem teszi lehetővé a Végtelen Szellem számára, hogy bizonyságot tegyen arról, hogy ő az Együttes Cselekvő, az egyesült Atya-Fiú végtelen képviselője. A Végtelen Szellem a Havonában kettős megelégedést merít abból, hogy alkotó tevékenységet folytat, miközben az ezen isteni teljesítmény okozta elégedettséget ettől teljesen függetlenül átéli.

[18] A Havonában a Végtelen Szellem olyan

színteret talált, melyen bizonyíthatja képességét és hajlandóságát arra, hogy magvábanvaló irgalmas segédkezőként szolgáljon. E tökéletes teremtésrészben próbálja el a Szellem az evolúciós világegyetemekben teljesítendő segédkezési kalandot.

[19] E tökéletes teremtésrész tette lehetővé a Végtelen Szellem számára, hogy mindkét isteni szülővel részt vegyen a világegyetemi igazgatásban — hogy társ-Teremtő utódként világegyetemet igazgasson, s ezáltal felkészül a helyi világegyetemek közös irányítására úgy, mint a Teremtő Fiak Alkotó Szellem-társa.

[20] A Havona-világok a mindenségrendi elme teremtőinek elme-kutatóállomásai és minden létező teremtményi elme segítői.

Az elme mindegyik Havona-világon más és más, és minden szellemi és anyagi teremtményi értelem számára mintául szolgál.

[21] E tökéletes világok a paradicsomi társaságra rendeltetett összes lény számára elmetovábbképző tanhelyként szolgálnak. Bőséges lehetőséget teremtettek a Szellem számára ahhoz, hogy az elme-segédkezés módszerét biztonságos és tanácsadó személyiségeken kísérletezhesse ki.

[22] A Havona ellentételezést jelent a Végtelen Szellemnek azért a kiterjedt és önzetlen munkáért, melyet a tér világegyetemeiben végez. A Havona az idő és tér fáradhatatlan Elme-Segédkezőjének tökéletes otthona és menedéke.

[23] ¶ 4. *A Legfelsőbb Lény* — az élményelvi Istenség evolúciós egyesülése. A Havo-

na teremtésrész a Legfelsőbb Lény szellemi valóságának örök és tökéletes bizonyítéka. E tökéletes teremtésrész a Legfelsőbb Isten tökéletes és arányos szellemtermészetének kinyilatkoztatása a paradicsomi Istenségeknek az idő és tér élményelvi világegyetemeiben való véges tükröződései erő-személyiség egységbe foglalásának kezdeteit megelőzően.

[24] A Havonában a Mindenható erőtér-potenciáljai egyesülnek a Legfelsőbb szellemi természetével. E központi teremtésrész a Legfelsőbb eljövendő-örökkévaló egységének mintapéldája.

[25] A Havona a Legfelsőbb egyetemességi potenciáljának tökéletes mintája. E világegyetem végleges képe a Legfelsőbb jövőbeli

tökéletességének és előrevetítője a Végleges potenciáljának.

[26] A Havona véglegességet mutat azon szellemértékekben, melyek a legfelsőbb szintű és tökéletes önuralommal rendelkező élő, saját akarattal bíró teremtményekként léteznek; azon elmében, mely végleges értelemben egyenrangú a szellemmel; a korlátlan potenciállal rendelkező értelem valóságában és egységében.

[27] ¶ 5. *A Mellérendelt Teremtő Fiak.* A Havona nem más, mint a paradicsomi Mihályok világegyetem-teremtéssel járó kalandokra való felkészítésének oktatási és felkészülési helye. Ezen isteni és tökéletes teremtésrész minden Teremtő Fiú számára minta. Arra törekszik ő, hogy a saját világegye-

temét a tökéletességnek e paradicsomi-havonai szintjére emelje.

28 A Teremtő Fiú a Havona teremtményeit személyiség-minta lehetőségként használja a saját halandó gyermekei és szellemlényei számára. A Mihály és az egyéb paradicsomi Fiak úgy tekintik a Paradicsomot és a Havonát, mint az idő gyermekeinek isteni végzetét.

29 A Teremtő Fiak tudják, hogy a központi teremtésrész a tényleges forrása annak a nélkülözhetetlen világegyetemi felügyeletnek, mely az ő helyi világegyetemüket kiegyensúlyozza és egyesíti. Tudják, hogy a Legfelsőbb és a Végleges mindig jelenvaló befolyásának személyes jelenléte a Havonához kötődik.

30 A Havona és a Paradicsom a forrása a Mihály Fiú teremtő erejének. Itt lakoznak a világegyetem-teremtésben vele együttműködő lények. A Paradicsomról jön a világegyetemi Anyaszellem, a helyi világegyetemek társteremtője.

31 A paradicsomi Fiak úgy tekintenek a központi teremtésrészre, mint az isteni szüleik otthonára — a saját otthonukra. Ide mindig szívesen visszatérnek.

32 ¶ 6. *A Mellérendelt Segédkező Leányok.* A világegyetemi Anyaszellemek, a helyi világegyetemek társteremtői a Havona-világokon kapják meg elő-személyes felkészítésüket a Körök Szellemeivel szoros együttműködésben. A helyi világegyetemek Szellem Leányai a központi világegyetemben

készültek fel megfelelően a paradicsomi Fiakkal való együttműködés módszereiből, mely mindig az Atya akarata szerint való.

33 A Szellem és a Szellem Leányai a Havonavilágokon találják meg az elme-mintát az ő összes szellemi és anyagi értelem-csoportjaiknak, és e központi világegyetem a valamikori végzete azon teremtményeknek, akiknek a világegyetemi Anyaszellem társával, a Teremtő Fiúval együtt segédkezik.

34 A világegyetemi Anyateremtő úgy emlékszik a Paradicsomra és a Havonára, mint származási helyére és mint a Végtelen Anyaszellem otthonára, a Végtelen Elme személyes jelenlétének tartózkodási helyére.

35 Szintén e központi világegyetemből származik a teremtői besorolással járó szemé-

lyes előjogok adománya, melyet a világegyetemi Isteni Segédkező gyakorol a Teremtő Fiú kiegészítőjeként az élő, saját akarattal bíró teremtmények teremtésének feladatában.

36 És végül, lévén, hogy a Végtelen Anyaszellem e Leány Szellemei valószínűleg sohasem térnek vissza a paradicsomi otthonukba, ezért nagy megelégedettséget merítenek azon egyetemes tükrözőműködési jelenségből, mely a Legfelsőbb Lényhez kapcsolódik a Havonában és Madzsesztonban személyesül meg a Paradicsomon.

37 ¶ 7. *A Felemelkedői létpályájú Evolúciós Halandók.* A Havona az otthona minden halandói fajtabeli minta-személyiségnek és minden, halandói társulásban érintett emberfeletti személyiségnek, aki nem az idő te-

remtésrészeiben honos.

38 E világok ösztönöznek minden emberi késztetést, mely a legmagasabb befogadható valóságszinteken lévő igaz szellemértékek felé irányul. A Havona minden felemelkedő halandó számára az elő-paradicsomi felkészülési cél. A halandók itt érik el az elő-paradicsomi Istenséget — a Legfelsőbb Lényt. A Havona minden saját akarattal bíró teremtmény számára a Paradicsom és az Isten-elérés kapuját jelenti.

39 A véglegesrendűek számára a Paradicsom az otthon, a Havona pedig a munkahely és a szórakozóhely. És minden Istent ismerő halandó arra törekszik, hogy eljusson e végleges rendre.

40 A központi világegyetem nemcsak hogy az ember biztos rendeltetési helye, hanem

a véglegesrendűek örökkévaló létpályájának kiindulópontja is, amikor is majd egyszer elindulnak az ismeretlen és világegyetemi kalandos úton, hogy betekintsenek az Egyetemes Atya végtelenségébe.

41 ¶ A Havona abszonit jelentőségében vitathatatlanul tovább fog működni még azon eljövendő világegyetemi korszakokban is, melyekben tanúi lehetünk annak, hogy a tér zarándokai megpróbálják megtalálni Istent a véges-feletti szinteken. A Havona képes arra, hogy abszonit lények felkészülési világegyetemeként szolgáljon. Valószínűleg ez lesz a felsőbb tanintézet, amely mellett a hét felsőbb-világegyetem szolgál középtanodaként a külső térbeli elemi tanodákból kikerülők számára. És hajlamosak vagyunk úgy

gondolni, hogy az örökkévaló Havona potenciáljai ténylegesen is korlátlanok, és hogy a központi világegyetem örökös képességgel rendelkezik ahhoz, hogy élményelvi felkészülési világegyetemül szolgáljon minden teremtett lénynek, legyenek azok múltbeli, jelenlegi vagy jövőbeli fajtájúak.

42 [Közreadta egy, az uverszai Nappalok Elődeinek megbízásából működő Bölcsesség-tökéletesítő.]

15. ÍRÁS

A HÉT FELSŐBB-VILÁGEGYETEM

AZ EGYETEMES Atya — mint Atya — számára a világegyetemek gyakorlatilag nemlétezők; neki személyiségekkel van dolga; ő a személyiségek Atyja. Az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem — mint teremtő társak — számára a világegyetemek helyiek és egyediek, melyek a Teremtő Fiak és az Alkotó Szellemek közös irányítása alatt állnak. A paradicsomi Háromság számára a Havonán kívül csupán hét lakott világegyetem van, a hét felsőbb-világegyetem, melyek fennhatóságot gyakorolnak az első Havonán-túli térszint köre fe-

lett. A Hét Tökéletes Szellem a központi Szigetről sugározza ki hatását, a hatalmas teremtésösszességet egyetlen óriási kerékké alakítva, melynek közepe a Paradicsom örökkévaló Szigete, hét küllője a Hét Tökéletes Szellem kisugárzása, a pereme pedig a nagy világegyetem külső vidékeinek összessége.

2 Már a világegyetemi teremtésösszesség anyagivá lényegülése kezdetén megalkottatott a felsőbb-világegyetemi szerveződés és irányítás hétszeres rendje. Az első Havonautáni teremtésrész hét hatalmas szelvényre osztatott fel, és e felsőbb-világegyetemi kormányzatok központi világai kijelöltettek és kiépíttettek. A jelenlegi igazgatási rend közel az örökkévalóság óta létezik, és e hét

felsőbb-világegyetem urait méltán hívják a Nappalok Elődeinek.

[3] A felsőbb-világegyetemekre vonatkozó óriási mennyiségű tudásanyagból vajmi kevés esetében remélhetem, hogy megoszthatom veletek, mindenesetre szerte e területeken a fizikai és a szellemi térerőknek egyfajta értelmes szabályozási eljárása érvényesül, és a világegyetemi gravitációs jelenlétek fenséges erőtérben és tökéletes összhangban működnek. Fontos, hogy elsőként megfelelő fogalmat alkossatok a felsőbb-világegyetemi területek fizikai felépítéséről és anyagi szerveződéséről, mert ekkor már felkészültebbek lesztek azon csodálatos szerveződés jelentőségének a megragadására, mely szerveződés biztosítja azok szellemi irányítását,

továbbá biztosítja azon, saját akarattal bíró teremtmények értelmi fejlődését, akik szerte e hét felsőbb-világegyetemben elszórtan elhelyezkedő lakott bolygókon élnek.

1. A FELSŐBB-VILÁGEGYETEMI TÉRSZINTEK

[1] Megmaradva azon korlátozott keretek között, melyeket a ti rövid éveitekben mért évmilliók vagy évmilliárdok során a nemzedékek feljegyeztek, megfigyeltek és emlékezetükben elraktároztak, az Urantia és a világegyetem, amelyhez ez tartozik, gyakorlatilag új térbe való hosszú és ismeretlenséget hozó alámerülés kalandját éli át; azonban az uverszai feljegyzések szerint, a régebbi megfigyelésekkel egyezően, a ren-

dünk teljesebb tapasztalataival és számításaival összhangban, és ezen, valamint egyéb kutatásokra alapozott következtetések eredményeként tudjuk, hogy a világegyetemek rendezetten, világosan megérthetően és tökéletesen szabályozott körpályán forognak fenségesen az Első Nagy Forrás és Középpont és az ő székhely-világegyeteme körül.

2 Már régen felfedeztük, hogy a hét felsőbb-világegyetem egy nagy, elliptikus zárt görbét, egy roppant nagy, elnyújtott kört jár be. A ti csillagrendszeretek és az idő egyéb világai nem térkép és iránytű nélkül merülnek bele az ismeretlen térbe. A ti rendszereteket is magába foglaló helyi világegyetem egy jól meghatározott és egyértelműen az órajárásával ellentétes irányú pályát kö-

vet abban a hatalmas forgatagban, mely a központi világegyetem körül halad. E mindenségrendi ösvény jól feltérképezett és a felsőbb-világegyetemi csillagvizsgálók előtt éppoly jól ismert, mint ahogy az urantiai csillagászok előtt ismert a csillagrendszereteket alkotó bolygók pályája.

3 Az Urantia egy még nem teljesen megszervezett helyi világegyetemben és felsőbb-világegyetemben található, és a helyi világegyetemetek közvetlen közelében számos részlegesen befejezett fizikai teremtésrész van. Ti az egyik viszonylag új világegyetemhez tartoztok. De ma már nem egy idegen, feltérképezetlen térbe merültök, és nem is vakon keringtek az ismeretlen vidékeken. A felsőbb-világegyetemi térszint helyes és elő-

re elrendelt útját követitek. Jelenleg ugyanazon a téren haladtok át, melyet sokkal korábban a bolygórendszeretek, illetőleg annak elődei is átszeltek; és a távoli jövőben egy napon a rendszeretek, illetőleg annak utódai újra át fognak haladni ugyanazon a téren, melyet most ti szeltek át sebesen.

4 ¶ A jelen korszakban és ahogy az irányokat az Urantián értelmezitek, az első felsőbb-világegyetem majdnem pontosan északnak tart, mely közelítőleg a Nagy Források és Középpontok paradicsomi honának és a Havona központi világegyetemének keleti fekvésével szemközti irányt jelent. Ez az elhelyezkedés azzal, mely nyugatra esik, együtt alkotja az idő szférái közül azokat, melyek az örökkévaló Szigethez fizi-

kailag a legközelebb vannak. A második felsőbb-világegyetem északon található, mely a nyugati irányba fog elmozdulni, míg a harmadik a nagy térösvény legészakibb szelvényében tartózkodik, s már megkezdte a déli irányra való ráfordulást. A negyedik viszonylag egyenesen halad déli irányban, és a legelőbbre járó vidékei már a Nagy Középpontok közvetlen közelében járnak. Az ötödik éppen most hagyta el a Középpontok Középpontjával szemközti helyzetet, s tovább halad egyenes déli útján, mely a keleti irányú visszatérést közvetlenül megelőzi; a hatodik a déli pálya legtávolabbi pontján tartózkodik, abban a szelvényben, amelynek közelében a ti felsőbb-világegyetemetek is elhaladt.

5 Helyi világegyetemetek, a Nebadon, a he-

tedik felsőbb-világegyetemhez, az Orvontonhoz tartozik, mely az első és a hatodik felsőbb-világegyetem között tartózkodik keringése során, és (a mi időszámításunk szerint) nem is olyan régen fordult a felsőbb-világegyetemi térszint délkeleti irányába. Az Urantiát is magába foglaló naprendszer jelenleg e déli görbületen már néhány milliárd év óta halad, s így éppen most hagyjátok el e délkeleti görbületű pályaszakaszt és sebesen haladtok a hosszú és viszonylag egyenes északi szakaszon. Az Orvonton e majdnem pontosan északi pályát ismeretlen időtartam alatt fogja befutni.

6 Az Urantia egy, a helyi világegyetemetek határterületein jócskán túlnyúló csillagrendszerhez tartozik; és a helyi világegyete-

metek jelenleg az Orvonton peremterületein halad keresztül. Rajtatok túl is vannak még mások, de már ti is igen messzire kerültetek azon fizikai csillagrendszerektől, melyek a Nagy Forráshoz és Középponthoz viszonylagos közelségben haladnak a nagy körön.

2. A FELSŐBB-VILÁGEGYETEMEK SZERVEZŐDÉSE

[1] Csak az Egyetemes Atya ismeri a térben található lakott világok helyét és tényleges számát; ő ismeri a nevüket és a számukat. Én csak hozzávetőlegesen adhatom meg a lakott vagy lakható bolygók számát, ugyanis némely helyi világegyetemben a többihez képest több, az értelmes életre alkalmas

bolygó van. A megtervezett helyi világegyetemek közül sem mindegyiknek fejeződött be a szervezése. Ennélfogva az általam közreadott becslés kizárólag azt a célt szolgálja, hogy az anyagi teremtésösszesség hatalmas voltáról némi fogalmat alkothassatok.

2 ¶ A nagy világegyetemben hét felsőbb-világegyetem van, és felépítésük nagyjából a következő:

3 ¶ 1. *A Csillagrendszer.* A felsőbb kormányzat alapegysége mintegy ezer lakott vagy lakható világból áll. Izzó napok, hideg világok, a forró naphoz túl közeli bolygók és a teremtmények lakhelyéül szolgálni nem képes egyéb szférák nem tartoznak e csoportba. Az élet támogatásának megfelelően kialakított ezen ezer világot hívjuk csil-

lagrendszernek, de a fiatalabb rendszerekben e világok közül csak viszonylag kisszámú a lakható. Minden egyes lakott bolygót egy Bolygóherceg kormányoz, és minden egyes helyi csillagrendszernek van egy épített szférája, mely annak központjául szolgál és amelyet egy Csillagrendszer Fejedelem irányít.

4 ¶ 2. *A Csillagvilág.* Száz csillagrendszer (mintegy 100.000 lakható bolygó) alkot egy csillagvilágot. Minden egyes csillagvilágnak van egy épített központi szférája, melyet három Vorondadek Fiú, a Fenségesek irányítanak. Minden egyes csillagvilágnak van egy megfigyelői besorolású, Nappalok Hűséges Követője is, aki a paradicsomi Háromság nagykövete.

5 ¶ 3. *A Helyi Világegyetem.* Száz csillagvilág (mintegy 10.000.000 lakható bolygó) alkot egy helyi világegyetemet. Minden egyes helyi világegyetemben van egy elragadó épített központi világ, melyet a Mihály-rendbe tartozó, Isten mellérendelt Teremtő Fiainak egyike irányít. Minden egyes világegyetem megáldatott egy Nappalok Szövetségével, a paradicsomi Háromság képviselőjével.

6 ¶ 4. *A Kisövezet.* Száz helyi világegyetem (mintegy 1.000.000.000 lakható bolygó) alkotja a felsőbb-világegyetemi kormányzás kisövezetét; a kisövezet egy csodálatos központi világgal rendelkezik, ahonnan annak urai, a Nappalok Utódai a kisövezet ügyeit igazgatják. Minden egyes kisövezeti köz-

pontban három Nappalok Utódja, Legfelsőbb Háromsági Személyiség működik.

7 ¶ 5. *A Nagyövezet.* Száz kisövezet (mintegy 100.000.000.000 lakható bolygó) alkot egy nagyövezetet. Minden egyes nagyövezetben van egy fenséges központ, melyet három Nappalok Tökéletessége, Legfelsőbb Háromsági Személyiség irányít.

8 ¶ 6. *A Felsőbb-világegyetem.* Tíz nagyövezet (mintegy 1.000.000.000.000 lakható bolygó) alkot egy felsőbb-világegyetemet. Minden egyes felsőbb-világegyetemben van egy óriási és dicsőséges központ, melyet három Nappalok Elődje irányít.

9 ¶ 7. *A Nagy Világegyetem.* Hét felsőbb-világegyetem alkotja a jelenlegi szervezett nagy világegyetemet, mely megközelítőleg

hétbillió lakható bolygóból, valamint az épített szférákból és egymilliárd lakott Havonaszférából áll. A felsőbb-világegyetemeket a Hét Tökéletes Szellem közvetve és tükrözőműködés útján a Paradicsomról irányítja és igazgatja. A Havona milliárdnyi világát a Nappalok Örökkévalói közvetlenül irányítják, minden egyes ilyen tökéletes szférát egy-egy Legfelsőbb Háromsági Személyiség vezet.

10 ¶ A Paradicsom-Havona szférán kívül a világegyetem-szervezési terv az alábbi egységeket írja elő:

11 Felsőbb-világegyetemek 7

12 Nagyövezetek 70

13 Kisövezetek 7.000

14 Helyi világegyetemek 700.000

15 Csillagvilágok 70.000.000

16 Helyi csillagrendszerek . 7.000.000.000

17 ¶ Lakható bolygók . 7.000.000.000.000

18 Minden egyes felsőbb-világegyetem felépítése közelítőleg az alábbi:

19 Egy csillagrendszerben van körülbelül 1.000 világ

20 Egy csillagvilágban (100 csillagrendszer) 100.000 világ

21 Egy világegyetemben (100 csillagvilág) 10.000.000 világ

22 Egy kisövezetben (100 világegyetem) 1.000 világ

23 Egy nagyövezetben (100 kisövezet) 100.000 világ

24 Egy felsőbb-világegyetemben (10 nagyö-

vezet) . . . . . 1.000.000.000.000 világ

25 ¶ Mindeme becslések a legjobb esetben is csak közelítő adatok, mert állandóan fejlődnek új csillagrendszerek, más szerveződések pedig kilépnek az anyagi létezésből.

3. AZ ORVONTON FELSŐBB-VILÁGEGYETEM

1 Az Urantiáról szabad szemmel látható csillagos terek gyakorlatilag a nagy világegyetem hetedik részéhez, az Orvonton felsőbb-világegyetemhez tartoznak. A hatalmas Tejút csillagrendszer alkotja az Orvonton központi magját, mely igen messze esik a helyi világegyetemetek határaitól. A napokból, a tér sötét szigeteiből, kettős csil-

lagokból, gömbhalmazokból, csillagfelhőkből, csavarvonalú és egyéb csillagködökből álló halmaz az egyedi bolygók miriádjaival együtt egy zsebóraszerű, megnyújtott kör alakú csoportot alkot, mely a lakott evolúciós világegyetemeknek nagyjából az egy hetedét teszi ki.

2 Az Urantia csillagászati helyzetéből nézve, ha ugyanis a közeli csillagrendszerek és a nagy Tejút kereszteződésén túl tekintetek, megfigyelhetitek, hogy az Orvonton szférái egy hatalmas, hosszan elnyúló síkon haladnak, melynek szélessége a vastagságánál sokkal nagyobb, és a hossza sokkal nagyobb, mint a szélessége.

3 Az úgynevezett Tejutat tanulmányozva megfigyelhetjük az Orvonton csillagsűrűsé-

gének viszonylagos növekedését, amikor a mennyeket egy irányból nézzük, míg a másik oldalon a sűrűség csökkenő; az anyagi felsőbb-világegyetemünk lényegét alkotó síktól távolodva a csillagok és az egyéb szférák száma csökken. Ha megfelelő szögben keresztülnéztek e térrész legnagyobb sűrűségű testén, akkor valójában a székhely-világegyetem és a minden dolgok középpontjának irányába néztek.

4 ¶ Az urantiai csillagászok az Orvonton tíz nagyobb osztálya közül nyolcat már nagyjából azonosítottak. A további kettőt igen nehéz elkülöníteni, mert e jelenségeket ti belülről vagytok kénytelenek szemlélni. Ha a távoli űr valamely pontjából tekintenétek az Orvonton felsőbb-világegyetemre, akkor

azonnal kivehetnétek e hetedik galaxis tíz nagyövezetét.

5 A kisövezetetek forgási középpontja az igen távoli, hatalmas és sűrű Vízöntő csillagfelhőben található, s a helyi világegyetemetek és annak minden égi társteremtménye e középpont körül mozog, és a hatalmas, ám a galaxisrendet el nem érő Vízöntő csillagrendszer átellenes oldalairól láthatnátok két nagy csillagfelhő vonulatot, melyek hatalmas csillag-csavarvonal formájában emelkednek ki.

6 Azon fizikai rendszer magja, melyhez a napotok és annak bolygói tartoznak, az egykori Andronover csillagköd központja. Ez az egykori csavarvonalú csillagköd kissé elcsavarodott azoktól a gravitációs összeom-

lásoktól és az azokat kísérő eseményektől, melyek a naprendszeretek születését kísérték, és amelyeknek kiváltó oka egy hatalmas szomszédos csillagköd túl közel kerülése volt. E majdnem-összeütközés az Andronovert egy kissé gömbszerű csoportosulássá változtatta, de nem szüntette meg a napok és az azokhoz tartozó fizikai csoportok kétirányú keringését. A naprendszeretek ma egy meglehetősen központi helyzetet foglal el az egyik csavarvonalszerű karban, mely maga nagyjából félúton helyezkedik el a csillagvonulat közepéhez képest kifelé, a szélek irányában.

7 ¶ A Vízöntő-övezet, valamint az Orvonton minden további övezete és osztálya az Uversza körül kering, és az urantiai csillagá-

szok számos tévedése azokból az érzékcsalódásokból és látszólagos torzulásokból ered, melyeket a következő, összetett forgómozgások keltenek:

8 1. Az Urantia keringése a Nap körül.

9 2. Naprendszeretek körforgása az egykori Andronover csillagköd magja körül.

10 3. Az Andronover csillagcsalád és a kapcsolódó csillaghalmazok forgása a Nebadon csillagfelhő összetett forgási-gravitációs középpontja körül.

11 4. A Nebadon helyi csillagfelhőnek és kapcsolódó teremtésrészeinek körmozgása a kisövezetük vízöntőbeli középpontja körül.

12 5. A száz kisövezet, közöttük a Vízöntővel, forgása a nagyövezetük körül.

13 6. A tíz nagyövezet forgása, az úgynevezett csillagsodródás, az Orvonton központja, az Uversza körül.

14 7. Az Orvonton és hat felsőbb-világegyetem-társának mozgása a Paradicsom és a Havona körül, vagyis a felsőbb-világegyetemi térszint óramutató járásával ellentétes irányú körmozgása.

15 ¶ E többszörös mozgás jellege is többféle: a bolygótok és a naprendszeretek űrbeli útvonalai fejlődésiek, vagyis az eredetükben rejlenek. Az Orvontonnak az óramutató járásával ellentétes, abszolút mozgása úgyszintén fejlődési, a világmindenség építészeti terveiből fakad. Viszont a közbenső mozgások eredete összetett, ennek oka részben az anyag-energia felsőbb-világegyetem-

alkotó rendeződése, részben pedig a Paradicsom erőszervezőinek értelmes és céltudatos munkája.

16 ¶ A helyi világegyetemek a Havona közelében egymáshoz is közelebb vannak; a körök száma nagyobb, és nagyobb azok átfedése is rétegről rétegre. De az örökkévaló középponttól távolodva egyre kevesebb a csillagrendszer, a réteg, a kör és a világegyetem.

4. CSILLAGKÖDÖK — A VILÁGEGYETEMEK ELŐDEI

1 Jóllehet a teremtés és a világegyetemek szervezése örökkön a végtelen Teremtők és társaik irányítása alatt marad, az egész folyamat elrendelt eljárás szerint és a térerő,

az energia és az anyag gravitációs törvényeinek megfelelően megy végbe. De van valamiféle rejtély a tér egyetemes erő-töltésében; mi elég jól értjük az anyagi teremtésrészek szerveződését az ultimatonikus szakasztól kezdődően, de nem teljesen értjük az ultimatonok mindenségrendi eredetét. Tudjuk, hogy ezen ősi térerők paradicsomi eredetűek, mert a kitöltött téren keresztül örökmód áthaladnak a Paradicsom jól meghatározható, mérhetetlen pontjain. A tér ezen erőtöltése, minden anyagiság elődje, a paradicsomi gravitációra nem érzékeny, azonban mindig is válaszol az alsó-Paradicsom jelenlétére, mert nyilvánvalóan az alsó-paradicsomi középpontba irányuló és abból kiinduló körbe kapcsolódik.

2 A Paradicsom erőszervezői a térpotenci-

ált elsőfajú erővé alakítják át, és ezt az ős-anyagi potenciált fejlesztik a fizikai valóság elsődleges és másodlagos energia-megnyilvánulásaivá. Amint ezen energia eléri azokat a szinteket, ahol már képes visszahatni a gravitációra, akkor az erőtér-irányítók és a felsőbb-világegyetemi rendszerbeli társaik megjelennek a színen és hozzáfognak azokhoz a soha véget nem érő tevékenységeikhez, melyeknek célja az idő és tér világegyetemei számos erőtér-köreinek és energiacsatornáinak kialakítása. A fizikai anyag így jelenik meg a térben, és ez jelenti a világegyetem-szervezés megkezdéséhez felállított színpadot.

[3] Az energia eme szelvényesülése jelenségének nyitját a nebadoni fizikusok eddig

még nem voltak képesek megtalálni. Az előttük álló legnagyobb nehézséget a Paradicsom erőszervezőinek viszonylagos elérhetetlensége jelenti, mert az élő erőtér-irányítóknak, jóllehet képesek a térenergiával bánni, a leghalványabb sejtelmük sincs azon energiák eredetéről, melyeket oly szakértelemmel és hozzáértőn igazgatnak.

4 ¶ Voltaképpen a Paradicsom erőszervezői felelősek a csillagködök létrejöttéért; térjelenlétük révén képesek beindítani azokat az óriási térerő-viharokat, melyek, ha egyszer megindultak, már soha nem állíthatók le és nem korlátozhatók egészen addig, amíg a mindent átható térerők mozgásba nem lendültek ahhoz, hogy a világegyetemi anyag ultimatonikus egységeinek

megjelenését biztosítsák. Így keletkeznek a csavarvonalú és egyéb csillagködök, a közvetlen eredetű napok és különféle rendszereik anya-kerekei. A külső térben tíz különböző formájú csillagköd figyelhető meg, melyek az elsődleges világegyetemi evolúció különböző szakaszai, és e hatalmas energiakerekek ugyanonnan származnak, ahonnan a hét felsőbb-világegyetem.

5 ¶ A csillagködök igen változatosak a méretüket és emiatt a csillag- és bolygó-utódaik számát és halmaz-tömegét tekintve. Valahol az Orvonton északi határainál, de a felsőbb-világegyetemi térszinten belül található nap-formáló csillagköd eddig már mintegy negyvenezer napot hozott létre, és az anyakerék még mindig szórja magából a na-

pokat, melyek többsége méretben a ti napotokénak sokszorosa. A külső tér nagy csillagködeinek némelyike akár százmillió napot is létrehoz.

6 A csillagködök nem közvetlen részei egyetlen olyan igazgatási egységnek sem, mint amilyen a kisövezet vagy a helyi világegyetem, bár néhány helyi világegyetem éppen egy ilyen egyedülálló csillagköd termé-ke. Minden egyes helyi világegyetem a felsőbb-világegyetemi összes energiatartalmának pontosan egy-százezred részét tartalmazza, függetlenül a felsőbb-világegyetem csillagködi kapcsolataitól, mert az energiát nem a csillagködök szervezik — az egyenletes eloszlású.

7 Nem minden csillagköd vesz részt a na-

pok létrehozásában. Némelyük ura maradt a számos, a térben szétszóródott csillag-utódának, és csavarvonalas megjelenésük abból a tényből fakad, hogy napjaik zárt alakzatban lépnek ki a csillagköd karjából, viszont különböző pályákon térnek oda vissza, s emiatt könnyű megfigyelni őket egy pontban, de már nehezebb meglátni őket, amint a különböző visszaútjaikon meglehetősen szétszórva és a csillagköd karjától távol helyezkednek el. Az Orvontonban jelenleg nem túl sok működő nap-formáló csillagköd van, bár az Andromeda, mely a lakott felsőbb-világegyetemen kívül esik, igen tevékeny. E távoli csillagköd szabad szemmel is látható, és ha szemlélitek, akkor gondoljatok arra, hogy a szemetekbe érkező fény ama

távoli napokat csaknem egymillió évvel korábban hagyta el.

8 A Tejút galaxis számos, korábban csavarvonalú és egyéb csillagködből áll, és sokuk még most is őrzi eredeti alakját. De a belső válságos állapotok és a külső események hatására sokuk oly mértékben eltorzult és átrendeződött, hogy e hatalmas halmazok most már olyan erősen izzó napok mérhetetlenül fénylő tömegének tűnnek, mint amilyen a Magellán-felhő is. Az Orvonton külső határainak közelében a csillaghalmazok gömbszerű fajtája van túlsúlyban.

9 Az Orvonton hatalmas csillagfelhőit úgy kell tekinteni, mint egyedi anyaghalmazokat, melyek összemérhetők a Tejút galaxison kívül eső téregységekben megfigyelhető, el-

különült csillagködökkel. A tér úgynevezett csillagködei azonban kizárólag gáz halmazállapotú anyagból állnak. E gázfelhők energiapotenciálja hihetetlenül nagy, és némelyikük közeli napokat kebelez be, s napkiáradásokat küld vissza a térbe.

5. AZ ÉGITESTEK EREDETE

1 A felsőbb-világegyetem napjaiban és bolygóiban foglalt össztömeg a csillagköd-kerekekből származik; a felsőbb-világegyetemi anyagnak csak nagyon kis részét szervezik közvetlenül az erőtér-irányítók (az épített szférák építéséhez képest), bár állandóan változó mennyiségű anyag azért keletkezik a nyílt térben.

2 Eredetük szerint a napok, bolygók és

egyéb szférák többsége az alábbi tíz csoport valamelyikébe sorolható:

3 ¶ 1. *Egyközepűen Szűkülő Gyűrűk.* Nem minden csillagköd csavarvonalú. Számos óriás-csillagköd ahelyett, hogy kettős csillagú rendszerré esne szét vagy csavarvonalszerűen fejlődne tovább, a többszörös gyűrűképződés révén sűrűsödésen megy át. Az ilyen csillagködök hosszú időn keresztül úgy figyelhetők meg, mint egy hatalmas központi nap és az azt körülvevő számos óriási felhő, melyek körben elhelyezkedő, gyűrűalakzatot képező anyagból állnak.

4 ¶ 2. *A Forgó Csillagok* olyan napokból állnak, melyeket az igen forró gázok alkotta nagy anyakerék dobott ki magából. Nem gyűrűként repültek ki, hanem jobb- és bal-

forgású egyedekként. A forgó csillagok között vannak nem csavarvonalú csillagköd eredetűek is.

5 ¶ 3. *Gravitációs Robbanásból Származó Bolygók.* A csavarvonalú vagy zárt csillagködből megszülető nap nemritkán meglehetősen messzire repül ki a térben. Az ilyen nap meglehetősen sok gázt tartalmaz, és azt követően, hogy valamelyest lehűlt és a gáz is kicsapódott, előfordulhat, hogy valamely, a közelben lévő hatalmas anyagtömeg, egy roppant nagy nap vagy a tér egy sötét szigete körüli keringésbe kezd. Annyira azért nem kerül a közelébe, hogy beleütközzön, de azért eléggé megközelíti ahhoz, hogy a nagyobb test gravitációs vonzása árapály-erőket ébresszen a kisebben, s ennélfogva a ráz-

kódások olyan sorozatát indítsa el, melyek a rázkódó nap átellenes oldalain egyidejűleg lépnek fel. E robbanásszerű kitörések kiteljesedésének eredményeként olyan, különböző méretű anyaghalmazok jönnek létre, melyek a napkitöréseket elszenvedő csillag gravitációs-szökési körzethatárán túljuthatnak, és a jelenségben érintett két égitest egyike körül saját maguk biztosan kiegyensúlyozta keringési pályára állnak. Később nagyobb anyagcsoportok is egyesülnek és a kisebb tömegeket magukba vonják. A kisebb rendszereket alkotó, szilárd tömegű bolygók közül sok így keletkezett. A ti naprendszeretek eredete is éppen ilyen.

6 ¶ 4. *Központhagyó Leánybolygók.* A hatalmas napok bizonyos fejlődési szakaszban,

és ha a forgási szögsebességük nagymértékben felgyorsul, elkezdenek nagy anyagtömegeket kiszórni magukból, melyek összeállhatnak, és létüket a napszülő körül keringve folytató kisebb világokat hozhatnak létre.

7 ¶ 5. *Csökkent-gravitációjú Szférák.* Az egyedi napokhoz határméret tartozik. E határméretet elérő nap szükségképpen szétesik, hacsak nem lassul a forgása; naphasadás következik be, és egy sajátos, új kettős csillag születik. E hatalmas kitörés melléktermékeiként számos kisebb bolygó keletkezhet.

8 ¶ 6. *Összehúzódó Napok.* A kisebb rendszerekben a legnagyobb külső bolygó néha magához vonzza a szomszédos vilá-

gokat, míg a naphoz közelebb eső bolygók megkezdik végső útjukat a napba. A ti naprendszeretek esetében egy ilyen vég azt jelentené, hogy a belső négy bolygót a nap kebelezné be, míg a nagybolygó, a Jupiter jelentősen meghízna a többi bolygó felfalásával. A naprendszer ilyen vége két szomszédos, ám nem egyenlő nap, egyfajta kettős csillag alakzat létrejöttét eredményezné. Az ilyen végromlások a felsőbb-világegyetem peremét alkotó csillaghalmazok esetét kivéve ritkák a felsőbb-világegyetemben.

9 ¶ 7. *Halmozódásos Szférák.* A térben keringő hatalmas anyagtömeg részét képező kisebb bolygók lassan tömegeket halmozhatnak fel. Gyarapodhatnak meteorok becsapódásával és kisebb ütközések eredmé-

nyeként is. Bizonyos térövezetekben kedvező feltételek vannak az ilyen bolygószületési formához. Számos lakott világ keletkezett így.

10 A sűrű sötét szigetek némelyike a tér átalakuló energiái begyűjtésének közvetlen eredménye. E sötét szigetek egy másik csoportja hatalmas mennyiségű hideg anyag, a térben keringő tömegdarabok és meteorok felhalmozásával jött létre. Az ilyen anyaghalmazok sohasem voltak forrók és a sűrűségüktől eltekintve felépítésükben nagyon hasonlók az Urantiához.

11 ¶ 8. *Kiégett Napok.* A tér sötét szigeteinek némelyike kiégett, magányos nap, melyek a rendelkezésükre álló összes tér-energiát már kiadták magukból. Az anyag szer-

vezett egységei már megközelítik a határsűrűséget, működésük látszólag már teljesen leállt; és e nagysűrűségű anyagból álló, hatalmas anyagtömegeknek nagyon sok időre van szükségük ahhoz, hogy a térkörökben újratöltődjenek és felkészülhessenek a világegyetemi működés következő köreire, mely valamely ütközést vagy egyéb, ezzel egyenértékű, életre keltő mindenségrendi történést követően indulhat be.

12 ¶ 9. *Ütközésből Származó Szférák.* A sűrűbb halmazokból álló vidékeken az ütközés nem szokatlan jelenség. Egy ilyen csillagászati méretű átrendeződést óriási mértékű energiaváltozás és anyagátalakulás kísér. A halott napokkal való ütközés különösen nagy hatással van a messze ható ener-

gialüktetések kialakulására. Az ütközésből származó tömegrészek gyakran a halandók által lakható bolygók kialakulásának anyagi magját alkotják.

13 ¶ 10. *Épített Világok.* Ezek azok a világok, melyek valamely különleges cél érdekében terv és előírás szerint épültek meg, mint amilyen a Szalvington, a helyi világegyetemetek központja, és az Uversza, mely pedig a felsőbb-világegyetemünk kormányának székhelye.

14 ¶ A napok kifejlődésének és a bolygók elkülönülésének számos egyéb módja is van, de a fent ismertetett folyamatok lefedik azokat a módozatokat, melyek révén a csillagrendszereknek és azok bolygócsaládjainak többsége létrejön. Ha megpróbálnám leírni

a csillagok átalakulásának és a bolygók kialakulásának összes módját, akkor legalább száz különböző nap- és bolygókeletkezési módot kellene ismertetnem. Amint a csillagászaitok a mennyeket pásztázzák, megfigyelnek majd a csillagevolúció összes különböző módját megmutató jelenségeket, de a megfigyeléseik során ritkán fognak bizonyítékot találni azon kisebb, nem fénylő anyagcsoportok kialakulására, melyek a hatalmas anyagi teremtésösszesség legfontosabb részét képező lakott bolygók gyanánt fognak szolgálni.

6. A TÉR SZFÉRÁI

[1] Eredetüktől függetlenül a különböző térszférák az alábbi nagyobb osztályokba so-

rolhatók:

2 1. A napok — a tér csillagai.

3 2. A tér sötét szigetei.

4 3. Kisebb égitestek — üstökösök, meteorok, és a bolygóknál kisebb égitestek.

5 4. A bolygók, beleértve a lakott világokat is.

6 5. Épített szférák — rendelésre létesített világok.

7 ¶ Az épített szférák kivételével minden égitest evolúciós eredetű, evolúciós abban az értelemben, hogy nem istenségi rendelkezés hozta létre őket, evolúciósak abban az értelemben, hogy az Isten alkotó cselekedetei tér-idő eljárás révén nyilvánultak meg számos, az Istenség által teremtett és meglényegített értelmen keresztül.

8 ¶ *A Napok.* Ezek a tér csillagai a legkülönbözőbb létformáikban. Némelyek egymagukban keringő, fejlődő égitestek; mások kettős csillagok, összehúzódó vagy eltűnő bolygórendszerek. A tér csillagai nem kevesebb mint ezer különféle állapotban és életszakaszban léteznek. A fényt és ezzel együtt hőt kibocsátó napokat jól ismeritek; vannak azonban hőkibocsátás nélkül világító napok is.

9 Egy közönséges nap hő- és fénykibocsátási időtartamának évbilliós nagyságrendje, mint tény, jól példázza a minden egyes anyagegységben foglalt hatalmas energiatárat. A fizikai anyag e láthatatlan részecskéiben tényleges tárolt energia gyakorlatilag elképzelhetetlenül nagy mennyiségű. És ez az

energia majdnem teljes egészében fényként jelenik meg annak az iszonyatosan nagy hőnyomásnak és az ezzel együtt járó energiaműködéseknek a hatására, melyek az izzó napok belsejében uralkodnak. Megint más feltételek képessé teszik e napokat arra, hogy átalakítsák és továbbítsák azon térenergia nagy részét, mely a megalkotott térkörökben az útjukba kerül. A fizikai energia sok szakaszát és az anyag minden formáját a nap-energiafejlesztők fogják fel és osztják szét. Így a napok az energiaáramlás helyi gyorsítóiul szolgálnak, úgy működnek, mint valamiféle önműködő teljesítménynszabályozó állomások.

10 Az Orvonton felsőbb-világegyetemet több mint tízbillió izzó nap világítja meg és me-

legíti. E napok az általatok is megfigyelhető csillagrendszer csillagai. Több mint kétbillió viszont olyan messze van és oly kicsi, hogy az Urantiáról sohasem látható. De a világmindenségben oly sok nap van, mint ahány pohár víz a világtengereitekből merhető.

11 ¶ *A Tér Sötét Szigetei.* Ezek azok a halott napok és egyéb nagy anyaghalmazok, melyek sem fényt, sem hőt nem bocsátanak ki. A sötét szigetek néha hatalmas tömegűek és igen jelentős hatást gyakorolnak a világegyetem egyensúlyi és energiaviszonyaira. E nagytömegű testek némelyikének gyakorlatilag felfoghatatlanul nagy a sűrűsége. És e hatalmas anyagtömörülés teszi képessé őket, hogy nagyteljesítményű lendkerekekként működjenek, s a szomszédos nagy

csillagrendszereket is erős pórázon tarthassák. Számos csillagvilágban ezek tartják a gravitációt egyensúlyban; sok fizikai rendszert, melyek máskülönben sebesen a közeli napokba zuhanva elpusztulnának, biztosan tartanak gravitációs szorításban ezek az őrzői feladatot ellátó sötét szigetek. E működésük okán vagyunk képesek a helyzetüket pontosan meghatározni. Megmértük a fénylő égitestek gravitációs vonzását, és ebből ki tudjuk számítani a tér azon sötét szigeteinek pontos méretét és helyzetét, melyek ilyen hatékonyan működve tartanak meg valamely adott rendszert annak állandósult pályáján.

12 ¶ *Kisebb Égitestek.* A térben keringő és fejlődő meteorok és kisméretű anyagdara-

bok óriási energia és anyag lényegű halmazt alkotnak.

[13] Sok üstökös a csillag-anyakerekek átmeneti besorolású, elvadult utóda, melyek fokozatosan a központi szerepet betöltő nap hatása alá kerülnek. Az üstökösök között is számos egyéb eredetű van. Az üstökös csóvája az őt vonzó égitest vagy nap helyzetéhez képest az ellenkező irányba mutat, melynek oka egyrészt az üstökös kiterjedt gázcsóvájában végbemenő villamos visszahatás, másrészt a napból kisugárzott fény és egyéb energiák által kifejtett fizikai nyomás. E jelenség az egyik meggyőző bizonyítéka a fény és a fénnyel kapcsolatba hozható energiák valóságának; azt mutatja, hogy a fénynek van tömege. A fény valóságos szubsz-

tancia, nem egyszerűen csak feltételezett légies hullámzás.

14 ¶ *A Bolygók.* Ezek azok a nagyobb anyaghalmazok, melyek valamely nap vagy más égitest körül keringenek; méretük a szokásos bolygóméret alatti méretektől az óriási gáz-, folyadék- és szilárd gömbökig terjed. A hideg világok, melyek a lebegő téranyagból álltak össze, amikor éppen megfelelő viszonyba kerülnek egy közeli nappal, tehát ezek tekinthetők eszményinek értelmes lakók befogadására. A halott napok rendszerint nem megfelelőek az élet számára; többnyire túlságosan messze vannak valamely élő, izzó naptól, továbbá túl tömörek; a felszínükön óriási a gravitáció.

15 A ti felsőbb-világegyetemetekben negy-

vennél is több hűvös bolygó jut egy olyanra, mely a rendetekbe tartozó lényeknek otthonul szolgálhatna. És természetesen a túl forró napok és a hideg peremvilágok is alkalmatlanok a felsőbb rendű élet befogadására. A naprendszeretekben jelenleg három bolygó alkalmas az élet befogadására. Az Urantia méretét, sűrűségét és helyzetét tekintve sok szempontból eszményi emberi lakóhely.

16 A fizikai-energia törvényei alapvetően egyetemesek, de a helyi hatások sok mindenben felelősek azoknak a fizikai körülményeknek a kialakulásáért, melyek az egyes bolygókon vagy helyi csillagrendszerekben uralkodnak. A tér számtalan világát a teremtményi életnek és az egyéb élet-megnyilvánulásoknak csaknem végtelen válto-

zatossága jellemzi. Ugyanakkor minden rendszerben vannak világok, melyek bizonyos hasonlóságuk okán csoportot képeznek, míg létezik az értelmes életnek világegyetemi mintája is. Fizikai kapcsolat van ama bolygórendszerek között, melyek egyazon fizikai körbe tartoznak, s amelyek a világegyetemek körét járva szorosan követik egymást a végtelen keringésben.

7. AZ ÉPÍTETT SZFÉRÁK

[1] Jóllehet minden egyes felsőbb-világegyetemi kormány a saját térrészét alkotó evolúciós világegyetemek középpontja közelében helyezkedik el, ugyanakkor olyan világon működik, mely rendelésre létesített és amelyet felhatalmazott személyiségek népesítenek be. E központi világok olyan épített

szférák, égitestek, melyeket a külön rendeltetési céljaiknak megfelelően építettek fel. Amellett, hogy a közeli napok fényéből is részesülnek, e szféráknak saját világításuk és fűtésük is van. Mindegyiknek van hő nélküli fényt kibocsátó napja, mint amilyenek a Paradicsom segédszférái, ugyanakkor mindegyik számára hőt biztosítanak a szféra felszíne közelében haladó, bizonyos energiaáramlások. E központi világok valamelyik nagyobb csillagrendszerhez tartoznak, mely az adott felsőbb-világegyetem csillagászati középpontja közelében helyezkedik el.

2 ¶ A felsőbb-világegyetemi központban az idő szabványos. Az Orvonton felsőbb-világegyetem szabványnapja közel harminc urantiai nappal egyenlő, és az orvontoni év

száz szabványnapból áll. Ezen uverszai év a szabványos év a hetedik felsőbb-világegyetemben, és a tartama huszonkét perccel kevesebb, mint háromezer urantiai nap, ami a ti éveitekben mérve körülbelül nyolc egész egyötödöt tesz ki.

3 ¶ A hét felsőbb-világegyetem központi világai osztoznak a Paradicsom természetében és nagyszerűségében, a tökéletesség központi mintájának lenyomatát hordozzák. A valóságban az összes központi világ paradicsomi. Ezek ténylegesen mennyei lakóhelyek, és a Jerusemtől a központi Sziget felé haladva anyagi méretükben, morontia szépségükben és szellemi nagyszerűségükben egyre kiteljesedettebbek. És e központi világok segédszférái ugyancsak épített szfé-

rák.

4 A különféle központi világok az anyagi és szellemi teremtésrészek minden szakaszával rendelkeznek. A világegyetemek e gyülekezőhelyein mindenféle anyagi, morontiai és szellemi lény otthonra lel. Ahogy a halandó teremtmények a világegyetemben felfelé emelkednek, az anyagitól a szellemi területek felé, mindig is értékelni fogják a korábbi létezési szintjeiket és örömüket is fogják lelni azokban.

5 ¶ A *Jerusemhez,* a ti helyi csillagrendszeretek, a Satania központjához hét olyan átmeneti műveltségű világa tartozik, melyek mindegyike körül hét égitest kering, melyek között megtalálható a morontia várakozás hét lakóvilága, az ember halál utáni

első tartózkodási helye is. A menny fogalmának urantiai jelentéséből kiindulva, mely alatt néha e lakóvilágokat értették, az első lakóvilágot nevezhetnénk első mennyországnak, és így tovább, egészen a hetedikig.

6 ¶ Az *Edentiának,* a ti csillagvilágotok, a Norlatiadek központjának hetven közösségépítő és felkészítési segédszférája van, ahol a jerusemi rend szerinti személyiség-mozgósításon, -egyesítésen és -kialakításon átesett felemelkedők tartózkodnak.

7 ¶ A *Szalvingtont,* a ti helyi világegyetemetek, a Nebadon központját tíz, egyenként negyvenkilenc szférából álló egyetem-halmaz övezi. A csillagvilági közösségiesülés után az ember itt válik szellemlényegűvé.

8 ¶ A *III. Uminort,* a kisövezetetek, az Ensza központját hét, a felemelkedői lét felsőbb

fizikai tanulmányozásának helyet adó szféra veszi körül.

9 ¶ Az *V. Umajort,* a nagyövezetetek, a Szplandon központját a felsőbb-világegyetemi, felsőbb értelmi felkészítés hetven szférája övezi.

10 ¶ Az *Uverszát,* a felsőbb-világegyetemetek, az Orvonton központját a felső szintű szellemi felkészítés hét felsőbb egyeteme veszi körbe közvetlenül, mely felkészítésben a saját akarattal rendelkező, felemelkedő teremtmények részesülnek. E hét csodálatos szféra-halmaz mindegyike hetven különleges világból áll, melyek ezer meg ezer olyan különféle tanintézményt és szervezetet foglalnak magukba, melyek rendeltetése világegyetemi felkészítés és szellemi műveltségi

képzés nyújtása az idő zarándokai számára, s amelynek során e zarándokok a Havonába tartó hosszú útjukra való felkészülés keretében újbóli oktatásban részesülnek és újbóli vizsgáztatáson esnek át. Az idő zarándokait a megérkezésükkor mindig e társvilágokon fogadják, viszont a távozó végzősök mindig közvetlenül az Uversza területéről indulnak el a Havona felé.

11 Az Uversza körülbelül egybillió lakott vagy lakható világ szellemi és igazgatási központja. Az orvontoni központ szépsége, nagyszerűsége és tökéletessége a tér-idő teremtésrészek bármely csodáján túltesz.

12 ¶ Ha az összes megtervezett helyi világegyetemnek és azok alkotóelemeinek létrehozására sor kerülne, akkor alig kevesebb

mint ötszázmilliárd épített világ lenne a hét felsőbb-világegyetemben.

8. ENERGIAFELÜGYELET ÉS ENERGIASZABÁLYOZÁS

[1] A felsőbb-világegyetemek központi szféráit úgy építették, hogy képesek a különböző övezeteiknél hatékony erőtér-energia szabályozói feladatkör betöltésére, képesek az őket alkotó helyi világegyetemekbe irányuló energia irányításának gócpontjaiként is működni. A szervezett téren áthaladó fizikai energiák egyensúlyban tartása és ellenőrzése érdekében erőteljes hatást fejtenek ki.

[2] További szabályozói feladatköröket látnak el a felsőbb-világegyetemi erőtér-központok és fizikai szabályozók, a kifejezet-

ten e célra létrehozott élő és félig élő értelmes entitások. Ezen erőtér-központokat és szabályozókat nehéz megérteni; az alacsonyabb rendbe tartozók nem akarati jellegűek, nem bírnak saját akarattal, nem választanak, a működésük bár nagyon értelmes, de nyilvánvalóan önműködő jellegű és az igen nagymértékben szakosodott szervezetükből ered. A felsőbb-világegyetemi erőtér-központok és fizikai szabályozók irányítása és részleges ellenőrzése alá harminc, a gravita területét alkotó energiarendszer tartozik. Az uverszai erőtér-központok felügyelte fizikai-energia köröknek 968 millió évre van szükségük ahhoz, hogy a felsőbb-világegyetemi kört teljesen befussák.

3 ¶ A kialakuló energia rendelkezik anyag-

lényeggel; van súlya, bár a súly mindig viszonylagos, mely függ a forgási sebességtől, a tömegtől és az ellengravitációtól. Az anyagtömeg fékezi az energiabeli sebességet; és az energia bárhol jelenlévő sebességének értelmezése: a kezdeti sebesség-felruházottság, levonva a mozgásban lévő tömeg jelentette fékezőhatást, hozzáadva a felsőbb-világegyetem élő energiaszabályozóinak működését, valamint a közeli, nagyhőmérsékletű vagy nagytöltésű testek fizikai hatását.

[4] Az anyag és energia közötti egyensúly fenntartásának egyetemes terve megköveteli a kisebb anyagi egységek létrehozásának és lebontásának örök folyamatait. A Világegyetemi Erőtér-irányítók rendelkeznek az-

zal a képességgel, hogy különböző energiamennyiségeket sűrítsenek és megkössenek, vagy ritkítsanak és felszabadítsanak.

5 Elegendő hosszúságú késleltető hatás mellett a gravitáció előbb-utóbb minden energiát anyaggá alakít, ha azt nem befolyásolja két tényező: az első az energiaszabályozók ellengravitációs beavatkozása, a második pedig az, hogy a szervezett anyag hajlamos a bomlásra a nagyon forró csillagokban uralkodó bizonyos körülmények között és olyan, sajátos körülmények között, melyek az összesűrűsödött anyag alkotta, nagyenergiájú, hideg testek közelében alakulnak ki a térben.

6 Amikor a tömeg túlságosan összeáll és az energiaegyensúly megbomlása fenyeget,

vagyis az, hogy kimerülnek a fizikai erőtérkörök, akkor a fizikai szabályozók beavatkoznak, hacsak a gravitáció azon saját folyamatait, melyek az energiának túlzottan nagy mértékű anyaggá való alakításával járnak, le nem győzi a tér halott óriásainak összeütközése, amelynek során a felhalmozódott gravitáció pillanatszerűen eloszlik. Az ilyen ütközések során hatalmas anyagtömegek hirtelenül az energia legritkább formájába alakulnak át, és az általános egyensúly iránti küzdelem újrakezdődik. Végül a nagyobb fizikai rendszerek biztonságos egyensúlyi állapotba, fizikailag nyugalmi helyzetbe kerülnek, és ráállnak valamilyen felsőbb-világegyetemi egyensúlyi és megalkotott körökön való mozgási pályára. Ezen eseményt

követően több ütközés vagy egyéb pusztító végromlás már nem alakul ki az ilyen megalkotott rendszerekben.

7 A többletenergia időszakában erőtér-zavarok és hőingadozások lépnek fel, melyeket villamos jelenségek kísérnek. Az energiahiányos időszakban felerősödnek az anyagot összeállásra, sűrűsödésre bíró folyamatok, és arra késztetik, hogy az aprólékosan kiegyensúlyozott körökben uralkodó szabályozó hatások alól kikerüljön, s ennek eredményeként árapály vagy ütközés gyorsan helyreállítja a keringő energia és az egyre inkább állandósult anyag közötti egyensúlyt. A sugárzó csillagok és a tér sötét szigetei e valószínű viselkedésének előrejelzése és pontosabb megértése a mennyei csillag-

vizsgálók egyik feladata.

8 Képesek vagyunk felismerni a világegyetemi egyensúlyt szabályozó törvények többségét és előre jelezni sok mindent, ami a világegyetemi egyensúlyi állapot biztonságával kapcsolatba hozható. Előrejelzéseink gyakorlatilag megbízhatónak tekinthetők, azonban mindig találkozunk bizonyos erőkkel, melyekre nem alkalmazhatók teljesen az energiaszabályozás és anyagviselkedés általunk ismert törvényszerűségei. Minden ilyen fizikai jelenség előrejelzése egyre nehezebbé válik, amint a Paradicsomtól távolodva kifelé haladunk a világegyetemekben. Amint elhagyjuk a paradicsomi Urak személyes irányítása alá tartozó területeket, egyre kevésbé vagyunk képesek felismerni

az összefüggést a szabványos rendszerek és azon tapasztalatok között, melyek a kizárólag a közeli csillagrendszerek által mutatott fizikai jelenségekkel kapcsolatos megfigyelésekből származnak. Még a hét felsőbb-világegyetemhez tartozó területeken is olyan térerő-hatások és energia-ellenhatások közepette élünk, melyek minden területünket kitöltik és egyesített egyensúlyuk hatása érvényesül a külső tér összes vidékén is.

[9] Minél kijjebb haladunk, annál bizonyosabb, hogy találkozunk azokkal a változatos és kiszámíthatatlan jelenségekkel, melyek oly határozottan jellemzik az Abszolútok és az élményelvi Istenségek kifürkészhetetlen jelenlét-működését. És e jelenségek szükségképpen a minden dolgoknak va-

lamiféle egyetemes felügyeletét mutatják.

10 Az Orvonton felsőbb-világegyetem jelenleg nyilvánvalóan visszahúzódóban van; a külső világegyetemekről úgy tűnik, hogy azok valamiféle példa nélküli, jövőbeli tevékenységekre készülnek fel; a központi Havona világegyetem örökmód állandósult állapotban van. A gravitáció és a hő hiánya (a hideg) szervezi és összetartja az anyagot; a hő és az ellengravitáció szétbontja az anyagot és elnyeli az energiát. Az élő erőtér-irányítók és az erőszervezők jelentik a világegyetem-alkotás, -lebontás és -újjáalkotás végtelen átalakulásának különleges szabályozásában és értelmes irányításában rejlő titkot. Csillagködök oszlanak szét, napok égnek ki, csillagrendszerek tűnnek el és

bolygók semmisülnek meg, de a világegyetemek nem pusztulnak el.

9. A FELSŐBB-VILÁGEGYETEMI KÖRÖK

[1] A Paradicsom világegyetemi körei ténylegesen átjárják a hét felsőbb-világegyetem területeit. E jelenlét-körök a következők: az Egyetemes Atya személyiség-gravitációja, az Örökkévaló Fiú szellemi gravitációja, az Együttes Cselekvő elme-gravitációja és az örökkévaló Sziget anyagi gravitációja.

[2] Az egyetemes paradicsomi körökön túl, valamint az Abszolútok és az élményelvi Istenségek jelenlét-működésén felül a felsőbb-világegyetemi térszinten belül csupán két energia-köri osztály vagy erőtér-csopor-

tosulás van: a felsőbb-világegyetemi körök és a helyi világegyetemi körök.

3 ¶ *A Felsőbb-világegyetemi Körök:*

4 1. A paradicsomi Hét Tökéletes Szellem egyikének egyesítő értelem-köre. Az ilyen mindenségrendi-elme kör egyetlen felsőbb-világegyetemre korlátozódik.

5 2. A hét Tükröző Szellem tükrözőműködés-szolgálati köre az egyes felsőbb-világegyetemekben.

6 3. A Titkos Nevelők titkos körei, melyeket Divinington bizonyos mértékig összekapcsol és az Egyetemes Atyához irányít a Paradicsomra.

7 4. Az Örökkévaló Fiú és az ő paradicsomi Fiai közötti közvetlen kapcsolat fenntartását szolgáló kör.

8 5. A Végtelen Szellem fényes jelenléte.

9 6. A paradicsomi híradások, a havonai térjelentések.

10 7. Az erőtér-központok és a fizikai szabályozók energiakörei.

11 ¶ *A Helyi Világegyetemi Körök:*

12 ¶ 1. A paradicsomi Fiak által adományozott szellem, az alászállási világok Vigasztalója. Az Igazság Szelleme, az Urantián pedig Mihály szelleme.

13 2. Az Isteni Segédkezők, a helyi világegyetemi Anyaszellemek, a ti világotokon pedig a Szent Szellem köre.

14 3. A helyi világegyetem értelem-segédkezési köre, beleértve az elmeszellem-segédek különbözőképpen működő jelenlétét.

15 ¶ Amint valamely helyi világegyetemben szellemi összhang alakul ki, vagyis amint

annak egyedi és összetett körei megkülönböztethetetlenné válnak a megfelelő felsőbb-világegyetemi köröktől, amikor e rendeltetésbeli azonosság és segédkezés-egyezőség ténylegesen létrejön, akkor a helyi világegyetem rögtön bekapcsolódik a fény és élet állandósult köreibe, egyből alkalmassá válik az óriási teremtésösszesség tökéletes egyesülésének szellemi szövetségébe való felvételre. A Nappalok Elődeinek tanácsaiba való felvételnek, a felsőbb-világegyetemi szövetség tagjává válásnak előfeltételei a következők:

16 1. *Fizikai Egyensúly.* A helyi világegyetem csillagainak és bolygóinak egyensúlyban kell lenniük; a közbenső csillag-átalakulási szakaszoknak már le kellett zárulniuk.

A világegyetemnek egyértelműen meghatározható pályán kell haladnia; pályája már biztonságos és végleges legyen.

17 ¶ 2. *Szellemi Hűség.* Olyan állapotnak kell fennállnia, melyben az Istennek az adott helyi világegyetemi ügyek felsőbb irányítását végző Fejedelemfiát általánosan elismerik és hűségesek hozzá. Ki kellett alakulnia egyfajta nyugodt együttműködésnek a teljes helyi világegyetem egyes bolygói, csillagrendszerei és csillagvilágai között.

18 ¶ A ti helyi világegyetemetek esetében még nem teljesül az sem, hogy ott a felsőbb-világegyetem fizikai rendje megvalósult volna, és még kevésbé tekinthető a felsőbb kormányzás szellemi családja tagjának. Bár a Nebadonnak még nincs képviselője az

Uverszán, mi, a felsőbb-világegyetemi kormányzat tagjai időről időre különleges küldetéseken veszünk részt annak világain, éppen úgy, ahogy én közvetlenül az Uverszáról jöttem az Urantiára. Minden lehetséges segítséget megadunk a vezetőiteknek és az uraitoknak a nehéz problémáik megoldásához; látni szeretnénk, hogy világegyetemetek végre teljesíti a felsőbb-világegyetemi család teremtésrészeinek társulásába való teljes jogú felvételhez szükséges feltételeket.

10. A FELSŐBB-VILÁGEGYETEMI VEZETŐK

[1] A felsőbb-világegyetemi központok szolgálnak székhelyül a tér-idő területek felsőbb

szellemi kormányának. A felsőbb kormányzás végrehajtói tagozatát, mely a Háromság Tanácsaiból ered, közvetlenül a Hét Tökéletes Szellem egyike irányítja, aki a legfelsőbb szintű felügyeleti hatáskört gyakorolja, lévén ők paradicsomi hatáskört gyakorló és a felsőbb-világegyetemeket a Hét Legfőbb Végrehajtón keresztül igazgató lények, mely utóbbiaknak a Végtelen Szellem hét különleges világán, a Paradicsom legkülső bolygóin van a székhelyük.

2 A felsőbb-világegyetemi központok a tartózkodási helyei a Tükröző Szellemeknek és a Tükröző Kép Segítőknek. E bámulatos lények e középső helyzetből végzik a nagy horderejű tükrözőműködési műveleteiket, s így segédkeznek a fenti központi világegye-

temnek és a lenti helyi világegyetemeknek.

3 ¶ Mindegyik felsőbb-világegyetemet három Nappalok Elődje vezet, ők a felsőbb kormányzat közös főigazgatói. A végrehajtói tagozaton a felsőbb-világegyetemi kormányzat hét csoportból áll:

4 1. A Nappalok Elődei.

5 2. A Bölcsesség-tökéletesítők.

6 3. Az Isteni Tanácsosok.

7 4. A Világegyetemi Ítélők.

8 5. A Fenséges Hírvivők.

9 6. A Nagytekintélyűek.

10 7. Az Ismeretlen Nevűek és Származásúak.

11 ¶ A három Nappalok Elődjét közvetlenül segíti egy, egymilliárd Bölcsesség-tökéletesítőből álló testület, akikhez hárommil-

liárd Isteni Tanácsos társul. Minden egyes felsőbb-világegyetemhez egymilliárd Világegyetemi Ítélő tartozik. E három csoport tagjai Mellérendelt Háromsági Személyiségek, akik közvetlenül és istenmód a paradicsomi Háromságból származnak.

[12] A maradék három rend, a Fenséges Hírvivők, a Nagytekintélyűek és az Ismeretlen Nevűek és Származásúak mind megdicsőült felemelkedő halandók. E rendek közül az első Grandfanda idején jelent meg, teljesítette a felemelkedési tervet és haladt át a Havonán. A Paradicsom elérését követően felvétettek a Végleges Testületébe, befogadta őket a paradicsomi Háromság, és ezt követően a Nappalok Elődei mellett teljesítendő fenséges szolgálatra osztották be őket.

Mint osztályt, e három rendet úgy nevezik, hogy Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiak, lévén kettős eredetűek, de ma már Háromság-szolgálatosak. Így bővült a felsőbb-világegyetemi kormányzat végrehajtói tagozata, s ezzel magába foglalja az evolúciós világok megdicsőült és tökéletessé vált gyermekeit is.

13 A felsőbb-világegyetem mellérendelt tanácsa az előzőekben említett hét végrehajtói csoportból, továbbá a következő övezeturakból és egyéb térségi felvigyázókból áll:

14 1. A Nappalok Tökéletességei — a felsőbb-világegyetemi nagyövezetek urai.

15 2. A Nappalok Utódai — a felsőbb-világegyetemi kisövezetek igazgatói.

16 3. A Nappalok Szövetségei — a helyi vi-

lágegyetemek urai mellett szolgáló paradicsomi tanácsadók.

17 4. A Nappalok Hűséges Követői — a csillagvilági kormányok Fenséges urai mellett működő paradicsomi tanácsosok.

18 5. A Háromsági Tanító Fiak, akik éppen a felsőbb-világegyetemi központban vannak szolgálatban.

19 6. A Nappalok Örökkévalói, akik éppen a felsőbb-világegyetemi központban tartózkodnak.

20 7. A hét Tükröző Kép Segítő — a hét Tükröző Szellem szóvivői és rajtuk keresztül a paradicsomi Hét Tökéletes Szellem képviselői.

21 ¶ A Tükröző Kép Segítők működnek úgy is, mint olyan lények számos csoportjának

képviselői, akiknek befolyása van a felsőbb-világegyetemi kormányzásra, de akik különféle okoknál fogva jelenleg nem teljesen tevékenyek az egyéni képességeiket tekintve. E csoportba tartoznak a következők: a Legfelsőbb Lény kifejlődő felsőbb-világegyetemi személyiség-megnyilatkozása, a Legfelsőbb Korlátlan Ellenőrei, a Végleges Korlátozott Helyettesei, Madzseszton meg-nem-nevezett összekötő-tükrözői és az Örökkévaló Fiú személyes-feletti szellem-képviselői.

22 ¶ Csaknem mindenkor lehetséges a teremtett lények összes csoportjának képviselőit fellelni a felsőbb-világegyetemek központi világain. A felsőbb-világegyetemek szokványos segédkezési munkáját a fenséges

szekonáfok, valamint a Végtelen Szellem népes családjának egyéb tagjai végzik. A felsőbb-világegyetemi igazgatás, szabályozás, segédkezés és végrehajtói ítélkezés e csodálatos központjainak munkájában a világegyetemi élet minden szférájának értelmei hatékony szolgálatra, bölcs igazgatásra, szeretetteljes segédkezésre és pártatlan ítélkezésre egyesülnek.

23 A felsőbb-világegyetemeknek nincsenek követségi szintű képviseletei; egymástól tökéletesen el vannak szigetelve. Egymás ügyeiről csak a paradicsomi információs elosztóközponton keresztül értesülnek, melyet a Hét Tökéletes Szellem tart fenn. Uraik isteni bölcsességű tanácsokban dolgoznak a saját felsőbb-világegyetemük érdeké-

ben, függetlenül attól, hogy a világegyetemi teremtésösszesség más részeiben éppen mi zajlik. A felsőbb-világegyetemek ezen elszigeteltsége mindaddig fennmarad, amíg összhangjukat meg nem valósítja a kifejlődő élményelvi Legfelsőbb Lény személyiségfennhatóságának teljesebb megnyilvánulása.

11. A TANÁCSKOZÓ KÖZGYŰLÉS

[1] Az olyan világokon, mint az Uversza az a helyzet áll fenn, hogy a tökéletes egyeduralmat és a kifejlődött demokráciát képviselő lények szembetalálkoznak egymással. A felsőbb kormányzat végrehajtói tagozata a tökéletesség területéről származik; a törvényhozó tagozata pedig az evolúciós világegyetemek virágzásából ered.

[2] A felsőbb-világegyetem tanácskozó közgyűlése a központi világra korlátozódik. A törvényalkotó tanács vagy tanácsadó testület hét házból áll, melyek mindegyikébe egy-egy állandó képviselőt jelölhetnek a felsőbb-világegyetembe felvett helyi világegyetemek. E képviselőket ezen helyi világegyetemek felsőbb tanácsai választják meg az éppen az Uverszán tartózkodó, orvontoni felemelkedő-zarándok végzősök közül, akik kiérdemelték a jogot a Havonába való átkelésre. Az átlagos szolgálati idejük mindegy száz felsőbb-világegyetemi szabványév.

[3] Én sohasem tapasztaltam ellentétet az orvontoni végrehajtók és az uverszai közgyűlés között. A felsőbb-világegyetemünk történelmében a tanácskozó testület eddig még

sohasem fogadott el olyan javaslatot, hogy a felsőbb kormányzat végrehajtó osztálya akár csak habozott volna azt végrehajtani. Mindig is a legtökéletesebb összhang és megegyezési alap érvényesült, mely mind azt igazolja, hogy az evolúciós lények ténylegesen is képesek elérni a tökéletesített bölcsesség magasságait, melyek képessé teszik őket a tökéletes eredetű és isteni természetű személyiségekkel való együttélésre. A tanácskozó közgyűlések jelenléte a felsőbb-világegyetemi központokon az Egyetemes Atya és az ő Örökkévaló Fia teljes, nagyszabású evolúciós elképzelésének bölcsességét mutatja és annak végső diadalát vetíti előre.

12. A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGOK

[1] Amikor az uverszai kormányzat végrehajtó és tanácskozói tagozatairól beszélünk, akkor az urantiai polgári kormányzatok bizonyos formáinak hasonlóságából kiindulva feltételezhetitek, hogy lennie kell egy harmadik vagy bírói tagozatnak is, és valóban ez a helyzet; azonban annak nincs külön személyi állománya. Bíróságaink felépítése a következő: Az eset természetétől és komolyságától függően egy Nappalok Elődje, egy Bölcsesség-tökéletesítő vagy egy Isteni Tanácsos elnököl. Az Ítélők terjesztik elő és magyarázzák a bizonyítékot valamely egyén, bolygó, csillagrendszer, csillagvilág vagy világegyetem ellen, vagy mellett. Az idő gyermekeinek és az evolúciós bolygók-

nak a védelmét a Fenséges Hírvivők látják el, akik a felsőbb-világegyetemi kormányzat hivatalos megfigyelői a helyi világegyetemekben és csillagrendszerekben. A felsőbb kormányzat álláspontját a Nagytekintélyűek ismertetik. És az ítéletet rendszerint az Ismeretlen Nevűekből és Származásúakból, valamint a tanácskozó közgyűlés legértelmesebb személyiségeiből álló csoport tagjai által fele-fele arányban alkotott, változó taglétszámú bizottság mondja ki.

[2] A Nappalok Elődeinek bíróságai a legfelsőbb ítélőszékek a felsőbb-világegyetemet alkotó összes világegyetem szellemi megítélésében. A helyi világegyetemi Fejedelemfiak a saját területükön a legfelsőbb bírói intézmények; csak annyiban tartoznak a fel-

sőbb kormányzat alá, amennyiben önként fordulnak valamely ügyben tanácsért vagy döntésért a Nappalok Elődeihez, kivéve azokat az ügyeket, amikor saját akarattal bíró teremtmények megsemmisítéséről van szó. Az ítélkezési jogkörök eredete a helyi világegyetem, azonban a saját akarattal rendelkező teremtmények elpusztítását elrendelő döntéseket mindig a felsőbb-világegyetemi központokon hozzák meg és onnan hajtják végre. A helyi világegyetemi Fiak dönthetnek halandó ember túléléséről, de kizárólag a Nappalok Elődei hozhatnak végrehajtandó döntést az örök élet és a halál kérdésében.

[3] Minden, tárgyalás tartását, bizonyíték benyújtását szükségessé nem tevő ügyben a Nappalok Elődei vagy társaik döntést hoz-

nak, és ezek mindig egyhangúak. Itt a tökéletes tanácsokról beszélhetünk. E legfelsőbb bíróságok ítéleteiben nincs különvélemény vagy kisebbségi álláspont.

4 Néhány kevés kivételtől eltekintve a felsőbb kormányzatok a területükhöz tartozó minden dolog és minden lény felett döntenek. A felsőbb-világegyetemi hatóságok döntései és határozatai ellen nincs fellebbezési lehetőség, lévén, hogy ők képviselik a Nappalok Elődeinek, valamint annak a Tökéletes Szellemnek az egyhangú véleményét, aki a Paradicsomról elnököl az adott felsőbb-világegyetem végzete felett.

13. AZ ÖVEZETI KORMÁNYZATOK

1 Egy *nagyövezet* a felsőbb-világegyetemnek mintegy az egytizedét teszi ki és száz

kisövezetből, tízezer helyi világegyetemből, mintegy százmilliárd lakható világból áll. E nagyövezeteket három Nappalok Tökéletessége, Legfelsőbb Háromsági Személyiség igazgatja.

2 A Nappalok Tökéletességei bíróságainak felépítése sokban hasonlít a Nappalok Elődeinek bíróságaiéhoz azzal a különbséggel, hogy ők szellemileg nem ítélkeznek a teremtésrészek felett. A nagyövezeti kormányok munkája főként a messze kiterjedő teremtésrész értelmi helyzetével van összefüggésben. A nagyövezetek megvizsgálnak, minősítenek, mérlegelnek és osztályoznak a Nappalok Elődeinek bíróságaihoz való felterjesztés céljából minden, felsőbb-világegyetemi jelentőségű, szokványos és igazgatási

jellegű dolgot, mely nem hozható közvetlen kapcsolatba a teremtésrészek szellemi igazgatásával vagy a paradicsomi Urak halandó-felemelési terveinek kivitelezésével. A nagyövezeti kormányzat személyi állománya nem különbözik a felsőbb-világegyetemi kormányzatétól.

3 Ahogy az Uversza fényes bolygói érintettek a ti végső szellemi felkészítésetekben a Havonába való eljutáshoz, úgy az V. Umajor hetven bolygója a ti felsőbb-világegyetemi értelmi felkészítéseteknek és fejlődéseteknek szenteltetett. Az egész Orvontonból itt gyűlnek össze ama bölcs lények, akik fáradhatatlanul munkálkodnak azon, hogy az idő halandóit felkészítsék az örökkévalósági létpályán való továbbfejlődésükre. A fel-

emelkedő halandók felkészítésének nagy része e hetven tanulmányvilágon zajlik.

4 ¶ A *kisövezeti* kormányzatokat három Nappalok Utódja vezeti. Az ő irányítási tevékenységük főként a kisövezetet alkotó helyi világegyetemek fizikai szabályozására, egyesítésére, biztos egyensúlyban tartására és azok igazgatásának szokványos összehangolására terjed ki. Minden egyes kisövezet száz helyi világegyetemet, tízezer csillagvilágot, egymillió csillagrendszert, illetőleg mintegy egymilliárd lakható világot foglal magába.

5 A kisövezeti központi világok a Fizikai Főszabályozók nagy találkozóhelye. E központi világokat hét oktatási szféra veszi körül, melyek a felsőbb-világegyetemi előké-

szítő tanhelyet jelentik és ezek a központjai a világegyetemek mindenségére vonatkozó fizikai és igazgatási ismeretek átadásának.

[6] A kisövezeti kormányok tagjai a nagyövezeti vezetők közvetlen irányítása alá tartoznak. A Nappalok Utódai fogadnak minden jelentést és ők hoznak összhangba minden javaslatot, mely a felsőbb-világegyetemi szintre érkezik a Nappalok Szövetségeitől, akik a Háromság megfigyelőiként és tanácsadóiként a helyi világegyetemek központi szféráin állomásoznak, valamint a Nappalok Hűséges Követőitől, akik hasonlóképpen a Fenségesek tanácsai mellett működnek a csillagvilági központokon. E jelentések mind eljutnak a Nappalok Tökéletességeihez a nagyövezetekre, majd továbbkül-

dik azokat a Nappalok Elődeinek bíróságához. A háromsági rendszer tehát így terjed ki a helyi világegyetemek csillagvilágaitól a felsőbb-világegyetemi központokig. A helyi csillagrendszeri központoknak nincsenek háromsági képviselőik.

14. A HÉT FELSŐBB-VILÁGEGYETEM RENDELTETÉSI CÉLJAI

[1] Hét rendeltetési cél létezik, melyek a hét felsőbb-világegyetem fejlődése során nyilvánulnak meg. Az egyes felsőbb-világegyetemi rendeltetési célok kizárólag egy-egy felsőbb-világegyetemben nyernek teljes kifejeződést, így minden egyes felsőbb-világegyetemnek külön rendeltetése és egyedi természete van.

[2] Az Orvonton, a hetedik felsőbb-világegyetem, melyhez a ti helyi világegyetemetek is tartozik, leginkább a halandók irgalmas gyámolításának hallatlanul pazar mértékéről ismeretes. Híres arról, ahogyan az igazság kegyelemmel győzedelmeskedik, ahogyan a hatalom türelemmel vezérel, míg az időbeli áldozatok szabadon és önmagukban biztosítják az örökkévalóság megszilárdulását. Az Orvonton a szeretet és az irgalom világegyetemi kimutatása.

[3] Ugyanakkor nagyon nehéz leírnunk az Orvontonban megjelenő evolúciós cél igazi természetével kapcsolatos elképzeléseinket, de annyit talán közreadhatunk, hogy érzésünk szerint ezen óriási teremtésösszességben itt kapcsolódik össze teljes-egésszé

a mindenségrendi evolúció ama hat különleges rendeltetési célja, melyek a hat másik óriási teremtésösszességben megnyilvánultak; és emiatt van az, hogy néha azt gyanítjuk, hogy a Legfelsőbb Isten kialakult és befejeződött megszemélyesülése a távoli jövőben az Uverszáról fogja irányítani a tökéletessé tett hét felsőbb-világegyetemet az ő akkori mindenható főhatalmának teljes élményelvi fenségességében.

4 Miként az Orvonton különleges a természetében és egyedi a végzetét tekintve, úgy igaz ez a többi hat felsőbb-világegyetemre is. Azonban sok mindent nem ismerhettek, ami az Orvontonban folyik, és az orvontoni élet e nem nyilvános jegyei közül sok valamelyik másik felsőbb-világegyetemben nyer

tökéletes kifejeződést. A felsőbb-világegyetemi evolúció hét rendeltetési célja mind a hét felsőbb-világegyetemben megnyilvánul, azonban az egyes óriási teremtésösszességekben e célok közül csupán egy-egy cél nyeri el a teljes kifejeződést. Ahhoz, hogy e felsőbb-világegyetemi rendeltetési célokból többet megértsetek, sok mindent meg kellene ismernetek azon dolgok közül, melyeket nem ismertek, és még akkor is csak keveset értenétek meg. Ez az egész beszámoló csak egy futó pillantás arra a hatalmas teremtésösszességre, melynek a világotok és helyi csillagrendszeretek a részét képezi.

5 ¶ A világotok neve Urantia, száma pedig 606 a Satania bolygócsoportban vagy csillagrendszerben. E csillagrendszerhez je-

lenleg 619 lakott bolygó tartozik, és további kétszáz olyan bolygó van, mely kedvező irányban fejlődik ahhoz, hogy a valamikori jövőben lakott bolygóvá váljon.

6 A Satania központi világának neve Jerusem, csillagrendszer-száma a Norlatiadek csillagvilágban huszonnégy. Csillagvilágotok, a Norlatiadek száz helyi csillagrendszerből áll és a központi világát Edentiának nevezik. A Norlatiadek a hetvenes számú a Nebadon világegyetemben. A Nebadon helyi világegyetem száz csillagvilágot foglal magába és a székhelyének neve Szalvington. A Nebadon világegyetem a nyolcvannégyes számú az Ensza kisövezetben.

7 Az Ensza kisövezet száz helyi világegyetemből áll és székhelyét III. Uminornak hív-

ják. E kisövezet a harmadik a Szplandon nagyövezetben. A Szplandont száz kisövezet alkotja és a központi világának neve V. Umajor. Ez az ötödik nagyövezet az Orvonton felsőbb-világegyetemben, mely a nagy világegyetem hetedik szelvénye. Így most már el tudjátok helyezni a bolygótokat a világegyetemek mindenségének szervezeti és igazgatási rendjében.

8 Az Urantia, a világotok nagy világegyetemi száma 5.342.482.337.666. Ez a nyilvántartási számotok az Uverszán és a Paradicsomon, a ti nyilvántartási számotok a lakott világok között. Én ismerem a bolygó fizikai-szféra nyilvántartási számát is, de e hatalmas számnak kevés gyakorlati haszna van a halandói elme számára.

9 ¶ Bolygótok egy roppant nagy mindenségrend tagja; a világok jó közelítéssel végtelen családjába tartoztok, de szférátokat éppoly gondosan igazgatják és éppoly szeretőn segítik, mintha az az egyetlen lakott világ lenne.

10 [Közreadta egy, az Uverszáról származó Világegyetemi Ítélő.]

16. ÍRÁS

A HÉT TÖKÉLETES SZELLEM

A PARADICSOM Hét Tökéletes Szelleme alkotja a Végtelen Szellem elsődleges személyiségeit. Az önmaga megkettőzésének e hétszeres alkotó cselekedetével a Végtelen Szellem kimerítette az Istenség három személyének tényszerű létezéséből következő összes, mennyiségtanilag lehetséges csoportosítási módját. Ha lehetséges lett volna több Tökéletes Szellemet létrehozni, akkor ők meg is teremtettek volna, azonban pontosan és csakis hét társulási lehetőség rejlik a három Istenségben. És ez megmagyarázza, hogy a világegyetem miért hét nagy osztályban működik, és hogy a

hetes szám miért olyan alapvető jelentőségű annak szervezésében és igazgatásában.

2 A Hét Tökéletes Szellem tehát a következő hét hasonlatosságból származik és innen eredezteti egyedi jellemzőit:

3 1. Az Egyetemes Atya.

4 2. Az Örökkévaló Fiú.

5 3. A Végtelen Szellem.

6 4. Az Atya és a Fiú.

7 5. Az Atya és a Szellem.

8 6. A Fiú és a Szellem.

9 7. Az Atya, a Fiú és a Szellem.

10 ¶ Mi igen keveset tudunk az Atyának és a Fiúnak a Tökéletes Szellemek teremtésében való közreműködéséről. Nyilvánvalóan a Végtelen Szellem személyes cselekedete hozta létre őket, de nekünk határozottan azt

tanították, hogy mind az Atya, mind a Fiú részt vett a származtatásukban.

[11] Szellemi jellemüket és természetüket tekintve a Paradicsom e Hét Szelleme azonos, de minden más azonossági szempontból igen különbözők, és a felsőbb-világegyetemekben való működésük eredménye olyan, hogy az egyedi különbségeik félreismerhetetlenek. A nagy világegyetem hét szelvényének — sőt még a külső tér kapcsolódó szelvényeinek is — összes utótervét is befolyásolja a legfelsőbb és végleges felügyeletet ellátó eme Hét Tökéletes Szellem szellemitől különböző változatossága.

[12] A Tökéletes Szellemeknek számos szerepkörük van, azonban jelenleg a működésük különös területe a hét felsőbb-világegye-

tem központi felügyelete. Minden egyes Tökéletes Szellem egy-egy hatalmas térerő-összpontosító központot tart fenn, mely a Paradicsom pereme körül lassan körbehalad, a közvetlen felügyeletük alatt álló felsőbb-világegyetemmel mindig szemközt elhelyezkedve és a felsőbb-világegyetem különleges erőtér-szabályozásának és szelvényes energia-elosztásának megfelelő paradicsomi gócponti helyzetet tartva. Bármelyik felsőbb-világegyetem sugárirányú határvonalai ténylegesen az azt felügyelő Tökéletes Szellem paradicsomi központjába tartanak.

1. A HÁRMAS ISTENSÉGHEZ FŰZŐDŐ VISZONY

[1] Az Együttes Teremtő, a Végtelen Szellem szükséges az osztatlan Istenség háromsági megszemélyesülésének kiteljesítéséhez. E hármas Istenség-megszemélyesülés eredendően hétszeres az egyedi és társas kifejeződés lehetőségében; ennélfogva az ezt követően kidolgozott terv, miszerint az Atyát, a Fiút és a Szellemet megfelelően kifejező, értelmes és a lehetőséget tekintve szellemi lények által lakható világegyetemeket kell teremteni, elkerülhetetlenné tette a Hét Tökéletes Szellem megszemélyesülését. Úgy említettük az Istenség hármas megszemélyesülését, mint *abszolút elkerülhetetlent*, míg úgy tekintünk a Hét Tökéletes Szellem megjele-

nésére, mint az *abszolútat el nem érő elkerülhetetlenre.*

[2] Míg a Hét Tökéletes Szellem kevéssé fejezi ki a *hármas* Istenséget, addig ők örök képét mutatják a *hétszeres* Istenségnek, az Istenség három, örökké létező személye tevékeny és társas szerepköreinek. E Hét Szellem révén és bennük és rajtuk keresztül képes működni az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú vagy a Végtelen Szellem, vagy bármely kettős társulásuk, mint olyan. Az együtt cselekvő Atya, Fiú és Szellem képes a Hetedik Tökéletes Szellemen keresztül működni és így is tesznek ők, azonban ekkor nem Háromságként működnek. A Tökéletes Szellemek egyedül és együttesen is képviselik bármelyik, illetőleg az összes lehetséges Istenség-

szerepkört, legyen az egyes vagy többes, de nem együttes, nem a Háromság. A Hetedik Tökéletes Szellem a paradicsomi Háromságot illetően személyesen nem működik, és ez az oka annak, hogy miért képes *személyesen* működni a Legfelsőbb Lény érdekében.

[3] De amikor a Hét Tökéletes Szellem elhagyja a személyes hatalmát és felsőbb-világegyetemi fennhatóságát jelentő egyéni fejedelemszékét és összegyűlik az Együttes Cselekvő körül a paradicsomi Istenség hármas jelenlétében, akkor és ott ők együttesen képviselik az osztatlan Istenség — a Háromság — működési hatalmát, bölcsességét és fennhatóságát a fejlődő világegyetemek számára, illetőleg azokban. Az Istenség elsődleges hétszeres kifejeződésének ilyen pa-

radicsomi egyesülése ténylegesen magába foglalja, szó szerint teljesen felöleli a három örökkévaló Istenség minden sajátosságát és magatartásformáját a Felsőségben és a Véglegességben. Gyakorlatilag a Hét Tökéletes Szellem akkor és ott felöleli a Legfelsőbb-Végleges működési területét a világmindenséghez, illetőleg a világmindenségben.

4 Ahogy mi látjuk, e Hét Szellem az Istenség három örökkévaló személyének isteni tevékenységeihez társul; nem észleljük bizonyítékát annak, hogy az Abszolút három örökkévaló szakaszának működő jelenléteivel közvetlenül társulnának. A társulás során a Tökéletes Szellemek abban képviselik a paradicsomi Istenségeket, amely közelítőleg úgy tekinthető, mint a véges cselekvési

terület. Sok olyat is magába foglalhat, amely végleges, de *nem* abszolút.

2. A VÉGTELEN SZELLEMHEZ FŰZŐDŐ VISZONY

[1] Éppen úgy, ahogy az Örökkévaló és Eredeti Fiú kinyilatkoztatik az isteni Fiak állandóan növekvő számú személyében, úgy nyilatkoztatik ki a Végtelen és Isteni Szellem a Hét Tökéletes Szellem és a velük társult szellemcsoportok csatornáin keresztül. A középpontok középpontjában a Végtelen Szellem megközelíthető, de a Paradicsomot elérők közül nem mindenki képes rögtön észlelni az ő személyiségét és elkülöníteni az ő jelenlétét; de mindenki, aki eléri a központi világegyetemet, képes azonnal bensőséges

kapcsolatba kerülni, és így is tesz, a Hét Tökéletes Szellem egyikével, mégpedig azzal, amelyik afelett a felsőbb-világegyetem felett elnököl, ahonnan az újonnan érkezett térzarándok származik.

2 A világegyetemek mindenségéhez a paradicsomi Atya csak a Fián keresztül szól, míg ő és a Fiú közösen csakis a Végtelen Szellemen keresztül cselekszik. A Paradicsomon és a Havonán kívül a Végtelen Szellem kizárólag a Hét Tökéletes Szellem hangjain *szól.*

3 ¶ A Végtelen Szellem *személyes jelenléti* hatást gyakorol a Paradicsom-Havona rendszer határain belül; másutt az ő személyes szellemjelenlétét a Hét Tökéletes Szellem egyike révén, illetőleg rajta keresztül gyakorolja. Ennélfogva a Harmadik Forrás

és Középpont felsőbb-világegyetemi szellemjelenlétét bármely világon vagy bármely egyedben az adott teremtés-szelvényt felügyelő Tökéletes Szellem egyedi természete határozza meg. Ellenben a szellemi térerő és értelem együttes vonalai befelé, az Istenség Harmadik Személye felé haladnak a Hét Tökéletes Szellem révén.

4 ¶ A Hét Tökéletes Szellem együttesen el van látva a Harmadik Forrás és Középpont legfelsőbb-végleges sajátosságaival. Míg mindegyikük külön-külön is rendelkezik e képességgel, csak együttesen mutatnak mindenhatósági, mindentudási és mindenütt-jelenvalósági sajátosságokat. Egyikük sem képes így működni általánosan; egyedekként és e felsőségi és véglegességi hatal-

muk gyakorlása során mindegyikük személyében korlátozott a maguk által közvetlenül felügyelt felsőbb-világegyetemre.

5 Minden, amiről az Együttes Cselekvő isteniségét és személyiségét illetően beszámoltunk nektek, éppúgy és teljesen érvényes a Hét Tökéletes Szellemre is, akik oly hatékonyan osztják szét a Végtelen Szellemet a nagy világegyetem hét szelvénye számára az isteni képességüknek megfelelően és a különböző és egyedien különleges természetük szerint. Ezért helyénvaló, hogy a héttagú csoportra a Végtelen Szellem bármely elnevezését alkalmazzuk. Együttesen egyek ők az Együttes Teremtővel minden, az abszolútat el nem érő szinten.

3. A TÖKÉLETES SZELLEMEK AZONOSSÁGA ÉS KÜLÖNBÖZŐSÉGE

1 A Hét Tökéletes Szellem leírhatatlan lény, azonban ők jól kivehetően és határozottan személyesek. Van nevük, de inkább úgy döntöttünk, hogy szám szerint ismertetjük őket. A Végtelen Szellem elsődleges megszemélyesüléseiként ők rokonságban állnak egymással, a hármas Istenség hét lehetséges társulásának elsődleges kifejeződéseiként viszont alapvetően különböző a természetük, és e természetbeni különbség határozza meg a felsőbb-világegyetemi viselkedésükben megmutatkozó eltéréseket. E Hét Tökéletes Szellem a következőképpen is jellemezhető:

2 *Az Első Tökéletes Szellem.* Bizonyos sa-

játos módon e Szellem a paradicsomi Atya közvetlen megjelenítése. Ő az Egyetemes Atya hatalmának, szeretetének és bölcsességének különleges és hatékony megnyilatkozása. Ő a Titkos Nevelők vezetőjének közvetlen társa és fenséges tanácsadója, a Megszemélyesült Igazítók Testületét vezető lény a Diviningtonon. A Hét Tökéletes Szellem mindegyik közösségében mindig az Első Tökéletes Szellem szól az Egyetemes Atya nevében.

3 E szellem elnököl az első felsőbb-világegyetem felett, és míg folyamatosan kimutatja a Végtelen Szellem elsődleges megszemélyesülésének isteni természetét, addig jellemében még inkább hasonlatosnak tűnik az Egyetemes Atyához. Ő mindig személyes

kapcsolatban van a hét Tükröző Szellemmel az első felsőbb-világegyetem központján.

4 ¶ *A Második Tökéletes Szellem.* E Szellem megfelelően mutatja az Örökkévaló Fiúnak, a teremtésösszesség első szülöttének páratlan természetét és elbűvölő jellemét. Ő mindig szoros kapcsolatban van az Istenfiak összes rendjével, legyenek ők bárhol a székhely-világegyetemben egyedekként vagy örömteli nagytalálkozók résztvevőiként. A Hét Tökéletes Szellem tanácsaiban ő mindig az Örökkévaló Fiú nevében és részéről szól.

5 E Szellem a második felsőbb-világegyetem kiteljesedését irányítja és e hatalmas területet úgy uralja, mint ahogy az Örökkévaló Fiú tenné. Ő mindig kapcsolatban van

a második felsőbb-világegyetem központján található hét Tükröző Szellemmel.

6 ¶ *A Harmadik Tökéletes Szellem.* E Szellemszemélyiség különösen hasonlít a Végtelen Szellemre, és ő irányítja a Végtelen Szellem sok felsőbb személyiségének tevékenységét és munkáját. Ő elnököl a tanácskozásaikon és szoros kapcsolatban áll minden, kizárólag a Harmadik Forrásból és Középpontból származó személyiséggel. Amikor a Hét Tökéletes Szellem tanácsot alkot, akkor a Harmadik Tökéletes Szellem az, aki mindig a Végtelen Szellem nevében szól.

7 E Szellemre van rábízva a harmadik felsőbb-világegyetem, és ő sok tekintetben úgy igazgatja e szelvény ügyeit, ahogy azt a Végtelen Szellem tenné. Ő mindig kapcsolatban

van a Tükröző Szellemekkel a harmadik felsőbb-világegyetem központján.

8 ¶ *A Negyedik Tökéletes Szellem.* Az Atya és a Fiú közös természetének részeseként e Tökéletes Szellem a döntő befolyásoló tényező az Atya-Fiú irányítási elvek és eljárások tekintetében a Hét Tökéletes Szellem tanácsaiban. E Szellem a főigazgatója és tanácsadója ama felemelkedő lényeknek, akik elérték a Végtelen Szellemet és így pályázhatnak arra, hogy megláthassák a Fiút és az Atyát. Ő segíti az Atyától és a Fiútól származó személyiségek hatalmas csoportját. Amikor az Atya és a Fiú képviseletére van szükség a Hét Tökéletes Szellem társaságában, akkor mindig a Negyedik Tökéletes Szellem az, aki szól.

9 E Szellem gyámolítja a nagy világegyetem negyedik szelvényét annak a sajátos társulásnak megfelelően, mely az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú sajátosságaival bír. Ő mindig személyes kapcsolatban áll a negyedik felsőbb-világegyetem központjának Tükröző Szellemeivel.

10 ¶ *Az Ötödik Tökéletes Szellem.* Ezen isteni személyiség, aki egyedül vegyíti az Egyetemes Atya és a Végtelen Szellem jellemét, ő a tanácsadója a lények ama hatalmas csoportjának, melyet erőtér-irányítókként, erőtér-központokként és fizikai szabályozókként ismerünk. E Szellem mindazon személyiségeket is segíti, akik az Atyától és az Együttes Cselekvőtől származnak. A Hét Tökéletes Szellem tanácsaiban, amikor az

Atya-Szellem állásfoglalása a kérdés, mindig az Ötödik Tökéletes Szellem az, aki szól.

11 E Szellem irányítja az ötödik felsőbb-világegyetem jólétét oly módon, hogy javasolja az Egyetemes Atya és a Végtelen Szellem együttes cselekvését. Ő mindig kapcsolatban van az ötödik felsőbb-világegyetem központjának Tükröző Szellemeivel.

12 ¶ *A Hatodik Tökéletes Szellem.* Ezen isteni lény láthatólag az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem együttes jellemét mutatja. Bármikor, amikor a Fiú és a Szellem által közösen teremtett teremtmények összegyűlnek a központi világegyetemben, e Tökéletes Szellem az, aki tanácsokkal látja el őket; és a Hét Tökéletes Szellem tanácsaiban mindig, amikor arra van szükség, hogy az Örök-

kéval ó Fiú és a Végtelen Szellem együttesen szóljon, akkor a Hatodik Tökéletes Szellem az, aki válaszol.

13 E Szellem úgy irányítja a hatodik felsőbb-világegyetem ügyeit, ahogy az Örökkéval ó Fiú és a Végtelen Szellem tenné. Ő mindig kapcsolatban van a hatodik felsőbb-világegyetem központjának Tükröző Szellemeivel.

14 ¶ *A Hetedik Tökéletes Szellem.* A hetedik felsőbb-világegyetem felett elnöklő Szellem egyaránt egyedien mutatja az Egyetemes Atya, az Örökkéval ó Fiú és a Végtelen Szellem képét. A Hetedik Szellem, az összes háromsági eredetű lényt segítő tanácsadó egyúttal a Havona összes felemelkedő zarándokának is tanácsadója és igaz-

gatója, azon alacsonyrendű lényeké, akik az Atya, a Fiú és a Szellem együttes segédkezésén keresztül eljutottak az üdvösség kertjeibe.

15 A Hetedik Tökéletes Szellem nem szervezeti képviselője a paradicsomi Háromságnak; de ismert tény, hogy az ő személyes és szellemi természete *maga* az Együttes Cselekvő képe, mely egyenlő mértékben foglalja magába a három végtelen személyt, akiknek Istenség-egysége *maga* a paradicsomi Háromság, és akiknek működése, mint olyan, *maga* a Legfelsőbb Isten személyes és szellemi természetének forrása. Ennélfogva a Hetedik Tökéletes Szellem személyes és szerves kapcsolatban van a kifejlődő Legfelsőbb szellem-személyével. Ezért a Tökéletes Szel-

lemek felsőbb tanácsaiban, amikor az Atya, a Fiú és a Szellem együttes személyes állásfoglalása a vita tárgya, vagy amikor a Legfelsőbb Lény szellemi álláspontját kell ismertetni, akkor a Hetedik Tökéletes Szellem az, aki működik. Így megkérdőjelezhetetlenül ő válik a Hét Tökéletes Szellem paradicsomi tanácsának elnökévé.

16 A Hét Szellem egyike sem képviseli szervezetileg a paradicsomi Háromságot, azonban amikor hétszeres Istenségként egyesülnek, akkor ez az egyesülés istenségi értelemben — nem személyes értelemben — egyenrangú azzal a működési szinttel, mely a háromsági rendeltetésekhez társítható. Ebben az értelemben a „Hétszeres Szellem” működésileg társítható a paradicsomi Háromság-

gal. Ugyancsak ebben az értelemben mondható, hogy a Hetedik Tökéletes Szellem néha a háromsági álláspontok megerősítése érdekében szólal fel vagy, és inkább ez a helyzet, a Hétszeres-Szellem-egyesülés álláspontjának szóvivőjeként lép fel a Háromszoros-Istenség-egyesülés álláspontját, a paradicsomi Háromság álláspontját illetően.

[17] A Hetedik Tökéletes Szellem többes szerepköre tehát az Atya, a Fiú és a Szellem *személyes természetének* együttes megjelenítésétől, a Legfelsőbb Isten *személyes álláspontjának* megjelenítésén keresztül, a paradicsomi Háromság *istenség-álláspontjának* kifejezéséig terjed. És bizonyos tekintetben ezen elnöklő Szellem hasonlóképpen kifejezi a Végleges és a Legfelsőbb-Végleges *állás-*

pontját is.

[18] A Hetedik Tökéletes Szellem az, aki e többes minőségében személyesen biztosítja az idő világaiból érkező, felemelkedésre pályázók fejlődését, akik megkísérlik megérteni a Felsőség osztatlan Istenségét. E megértésbe beleértendő a Felsőség Háromsága lételvi fennhatóságának megragadása is, mely oly tökéletes összhangban van a Legfelsőbb Lény növekvő élményelvi fennhatóságának fogalmával, hogy ez jelenti a teremtmények számára a Felsőség egységének megragadását. E három tényező teremtményi megértése egyenértékű a Háromság-valóság Havona megértésével, és felruházza az idő zarándokait azzal a képességgel, hogy behatolhassanak a Háromságba, hogy felfedezzék az Istenség három végtelen személyét.

[19] A Havona zarándokok ama fogyatékosságát, hogy nem képesek teljesen megtalálni a Legfelsőbb Istent kárpótolja a Hetedik Tökéletes Szellem, akinek háromsági természete oly sajátosan nyilatkoztatja ki a Legfelsőbb szellem-személyét. A jelen világegyetemi korszakban, amikor is a Legfelsőbb személye nem elérhető, a Hetedik Tökéletes Szellem működik a felemelkedő teremtmények Istenének helyén a személyes kapcsolatok területén. Ő az egyetlen felsőbb szellemlény, akit minden felemelkedő bizonyosan megismer és valamennyire megért, amikor eléri a megdicsőülés központjait.

[20] E Tökéletes Szellem mindig kapcsolatban van az Uverszán, a hetedik felsőbb-világegyetemnek, vagyis a teremtésösszesség sa-

játunknak mondott szelvényének központjában tartózkodó Tükröző Szellemekkel. Az ő orvontoni kormánya csodálatos arányosságban láttatja az Atya, a Fiú és a Szellem isteni természetének mellérendelt keverékét.

4. A TÖKÉLETES SZELLEMEK SAJÁTOSSÁGAI ÉS SZEREPKÖREI

[1] A Hét Tökéletes Szellem teljes körűen megjeleníti a Végtelen Szellemet az evolúciós világegyetemek számára. Ők képviselik a Harmadik Forrást és Középpontot az energia-, elme- és szellemviszonyokban. Miközben ők az Együttes Cselekvő egyetemes igazgatásában egyeztető feladatokat látnak el, ne felejtsétek el, hogy ők a paradicsomi Istenségek alkotó cselekedeteiből származnak. Szó szerint igaz, hogy e Hét Szellem

a hármas Istenség megszemélyesült fizikai hatalma, mindenségrendi elméje és szellemi jelenléte, „Isten Hét Szelleme elküldetett az egész világegyetembe”.

2 A Tökéletes Szellemek különlegesek annyiban, hogy az abszolútat kivéve minden világegyetemi valóságszinten működnek. Ezért aztán ők hatékony és tökéletes felügyelői az igazgatási ügyek minden szakaszának a felsőbb-világegyetemi tevékenységek minden szintjén. A halandói elme nehezen képes mélyebben megérteni a Tökéletes Szellemeket, mert a munkájuk oly mértékben szakosodott és mégis olyannyira mindenre kiterjedő, oly kivételesen anyagi jellegű és egyúttal oly kizárólagosan szellemi. A mindenségrendi elme e sokoldalú teremtői az

ősei a Világegyetemi Erőtér-irányítóknak és ők maguk a legfelsőbb igazgatói a hatalmas és kiterjedt szellem-teremtményi teremtés-összességnek.

[3] A Hét Tökéletes Szellem a teremtője a Világegyetemi Erőtér-irányítóknak és azok társainak, olyan entitásoknak, akik nélkülözhetetlenek a nagy világegyetem fizikai energiáinak szervezésében, felügyeletében és szabályozásában. És ugyanezen Tökéletes Szellemek igen nagy mértékben segítik a Teremtő Fiakat a helyi világegyetemek kialakítására és megszervezésére irányuló munkájukban.

[4] Mi nem vagyunk képesek kimutatni bármiféle személyes kapcsolat nyomát a Tökéletes Szellemek mindenségrendi-energia

munkája és a Korlátlan Abszolút térerő-működései között. A Tökéletes Szellemek ellenőrzése alatt álló energia-megnyilvánulások mind a Paradicsom pereméről indulnak; nem mutatnak semmiféle közvetlen kapcsolatot a Paradicsom alsó felszínével azonosítható térerő jelenségekkel.

5 Kétségtelen, hogy amikor a különböző Morontia Erőtér-felügyelők működési tevékenységeivel találkozunk, akkor szemtől szemben állunk a Tökéletes Szellemek valamiféle rejtett tevékenységeivel. Kik azok, eltekintve a fizikai szabályozók és a szellemsegédkezők e közös elődeitől, akik képesek lettek volna ilyen sikeresen egyesíteni és társítani az anyagi és szellemi energiákat és így létrehozni valamely, addig nem létező vi-

lágegyetemi valóságszakaszt — morontia lényegű dolgot és morontia elmét?

6 A szellemi világok valóságának nagy része a morontia rendbe, a világegyetemi valóságnak az Urantián teljesen ismeretlen szakaszához tartozik. A személyiségi létezés célja szellemi, azonban a morontia teremtésrészek mindig beavatkoznak, kitöltik az űrt a halandó eredetű anyagi területek és a felemelkedő szellemi besorolású felsőbbvilágegyetemi szférák között. E terület az, ahol a Tökéletes Szellemek nagymértékben hozzájárulnak az ember paradicsomi felemelkedési tervéhez.

7 A Hét Tökéletes Szellemnek vannak szerte a nagy világegyetemben működő személyes képviselői; mivel azonban ezen aláren-

delt lények döntő többsége nem közvetlenül érintett a paradicsomi tökéletesség útján való halandói felemelkedés tervének kivitelezésében, ezért keveset vagy semmit sem lehet róluk közreadni. A Hét Tökéletes Szellem tevékenységéről sok, nagyon sok minden azért marad rejtve az emberi elme elől, mert azok közvetlenül semennyire sem kapcsolódnak a ti paradicsomi felemelkedésetekkel összefüggő problémátokhoz.

8 ¶ Igencsak valószínű, bár ehhez nem tudunk egyértelmű bizonyítékot szolgáltatni, hogy az orvontoni Tökéletes Szellem az alábbi tevékenységi körökben fejt ki döntő hatást:

9 1. A helyi világegyetemi élethordozók élet-beindítási eljárásai.

10 2. A helyi világegyetemi Alkotó Szellem által a világoknak adományozott elmeszellem-segédek élet-megelevenedései.

11 3. A szervezett anyagnak az egyenes irányú gravitációra érzékeny egységei által mutatott energia-lüktetések.

12 4. A kilépő energia viselkedése, amikor az teljesen kikerül a Korlátlan Abszolút hatása alól, s így képessé válik arra, hogy válaszoljon az egyenes irányú gravitáció közvetlen hatására és a Világegyetemi Erőtér-irányítók és azok társainak beavatkozására.

13 5. A helyi világegyetemi Alkotó Szellemnek, akit az Urantián úgy ismernek, mint a Szent Szellem, a segédkező szellemadománya.

14 6. Az alászálló Fiak szellemének, akit az Urantián úgy ismernek, mint a Vigasztaló

vagy az Igazság Szelleme, ezt követő adományozása.

15 7. A helyi világegyetemek és a felsőbbvilágegyetem tükrözőműködési rendje. E rendkívüli jelenség számos jellemzője aligha magyarázható meg vagy indokolható okszerűen anélkül, hogy feltételeznénk a Tökéletes Szellemek közös tevékenységét az Együttes Cselekvővel és a Legfelsőbb Lénnyel.

16 ¶ Eltekintve attól, hogy nem vagyunk képesek megfelelően értelmezni a Hét Tökéletes Szellem sokféle tevékenységét, bizonyosak vagyunk abban, hogy a sokszínű világegyetemi tevékenységek között két olyan terület van, melyekhez nekik semmi közük sincs: az egyik a Gondolatigazítók adományozása és segédkezése, a másik a Korlátlan

Abszolút kifürkészhetetlen szerepkörei.

5. A TEREMTMÉNYEKHEZ FŰZŐDŐ VISZONY

[1] A nagy világegyetem minden egyes szelvénye, minden egyes világegyetem és világ élvezi mind a Hét Tökéletes Szellem egyesült tanácsának és bölcsességének előnyeit, azonban csak az egyikük személyes hatásában részesülnek. És az egyes Tökéletes Szellemek személyes természete teljesen áthatja és egyedien meghatározza az ő felsőbb-világegyetemét.

[2] A Hét Tökéletes Szellem e személyes befolyásán keresztül az értelmes lények összes rendjének minden teremtménye, a Paradicsomon és a Havonán kívül, szükségképpen hordozza e Hét Paradicsomi Szellem

egyikének egyedi őstermészetére jellemző lenyomatot. Ami a hét felsőbb-világegyetemet illeti, az onnan származó minden egyes teremtmény, legyen az ember vagy angyal, örökre magán viseli a születését azonosító eme jegyet.

3 A Hét Tökéletes Szellem nem közvetlenül költözik be az egyes teremtmények anyagi elméjébe a tér evolúciós világain. Az Urantia halandói nem tapasztalják meg az orvontoni Tökéletes Szellem elme-szellemi befolyásának személyes jelenlétét. Ha e Tökéletes Szellem kialakít valamiféle kapcsolatot az egyes halandói elmével valamely lakott világ korai evolúciós korszakaiban, akkor annak a helyi világegyetemi Alkotó Szellem segédkezésén keresztül kell megvalósul-

nia, aki az egyes helyi teremtésrészek sorsát irányító Teremtő Istenfinak a kísérője és társa. Azonban ezen Alkotó Anyaszellem a természetében és a jellemében igen hasonló az orvontoni Tökéletes Szellemhez.

4 A Tökéletes Szellem fizikai lenyomata az ember anyagi eredetének része. Az embernek a teljes morontia létpályát ugyanezen Tökéletes Szellem folyamatos hatása alatt kell befutnia. Aligha meglepő, hogy az ilyen felemelkedő halandó későbbi szellemi létpályája sem törli le teljesen e felügyelő Szellem jellegzetes bélyegét. A Tökéletes Szellem jegye alapvető jelentőségű a halandói felemelkedés minden elő-Havona szakaszbeli létezésben.

5 Az evolúciós halandók élettapasztalásá-

ban megnyilvánuló, megkülönböztető személyiségi hajlamok, melyek az egyes felsőbb-világegyetemekre jellemzők, és amelyek közvetlenül kifejezik a meghatározó hatást kifejtő Tökéletes Szellem természetét, sohasem törlődnek teljesen, még azután sem, hogy az ilyen felemelkedők átesnek azon a hosszú felkészítésen és egyesítő képzésen, melyre a Havona egymilliárd oktatási szféráján kerül sor. Még az ezt követő, mélyreható paradicsomi kiművelés sem elégséges ahhoz, hogy a felsőbb-világegyetemi származás nyomait eltüntesse. A felemelkedő halandó a teljes örökkévalóságban is mutatni fog a származási felsőbb-világegyetemét elnöklő Szellemre jellemző vonásokat. Még a Végleges Testületben is,

amikor igény merül fel arra, hogy az evolúciós teremtésösszességhez fűződő, *teljes* háromsági viszonyt elérjék vagy bemutassák, hét véglegességet elért lény akkor is mindig úgy alkot csoportot, hogy minden felsőbbvilágegyetemet egy-egy ilyen lény képviseljen.

6. A MINDENSÉGRENDI ELME

[1] A Tökéletes Szellemek a mindenségrendi elme hétszeres forrását, a nagy világegyetem értelmi potenciálját alkotják. E mindenségrendi elme a Harmadik Forrás és Középpont elméjének az abszolútat el nem érő megnyilatkozása, és bizonyos értelemben működésileg kapcsolódik a kifejlődő Legfelsőbb Lény elméjéhez.

[2] Az olyan világon, mint az Urantia nem találkozunk a Hét Tökéletes Szellemnek az emberi fajok ügyeibe való közvetlen beavatkozásával. Ti a nebadoni Alkotó Szellem közvetlen befolyása alatt éltek. Mindazonáltal ugyanezen Tökéletes Szellemek alapvetően meghatározzák az összes teremtményi elme alapvető válaszait, mert ők a tényleges forrásai azoknak az értelmi és szellemi potenciáloknak, melyeket sajátosan a helyi világegyetemekre szabtak ahhoz, hogy az idő és tér evolúciós világain élő egyedek életében fejtsenek ki hatást.

[3] A mindenségrendi elme ténye magyarázatot ad a különböző fajtájú emberi és emberfeletti elmék rokonságára. Nemcsak a rokonszellemek vonzzák egymást, hanem a

rokonelmék is igen testvériesek egymással és hajlamosak az együttműködésre. Az emberi elmék működésében néha meglepő hasonlóság és megmagyarázhatatlan egyezés fedezhető fel.

4 ¶ A mindenségrendi elme minden személyiségi társulásában létezik egyfajta minőség, melyet a „valóság-válasz” határoz meg. A saját akarattal rendelkező teremtmények ezen egyetemes mindenségrendi képessége az, amely megmenti őket attól, hogy védtelen áldozataivá váljanak a tudományban, a bölcseletben és a vallásban foglalt előfeltevéseknek. A mindenségrendi elme ezen valóság-érzékenysége úgy viszonyul a valóság bizonyos szakaszaihoz, mint ahogy az energia-anyagi dolgok viszonyul-

nak a gravitációhoz. Helyesebb volna azt mondani, hogy ezen anyagfeletti valóságok úgy hatnak vissza a mindenségrend elméjére.

5 A mindenségrendi elme állandóan felel (választ ad) a világegyetemi valóság három szintjén. E válaszok magától értetődők a világosan és elmélyülten gondolkodó elmék számára. E valóságszintek a következők:

6 1. *Okozati viszony* — a fizikai érzékek valóságterülete, az oktani azonosság tudományterülete, a tényszerű és a nem tényszerű elkülönítésének területe, a mindenségrendi válaszon alapuló gondolati következtetések területe. Ez a mindenségrendi különbségtétel mennyiségtani formája.

7 ¶ 2. *Kötelesség* — az erkölcsök valóságterülete a bölcselet mezején, az okok küzdő-

tere, a viszonylagos jó és rossz felismerése. Ez a mindenségrendi különbségtétel pártatlan formája.

8 ¶ 3. *Istenimádat* — a vallásos tapasztalás valóságának szellemi területe, az isteni közösség személyes megismerése, a szellemértékek felismerése, az örök továbbélés biztosítéka, a felemelkedés az Isten szolgálóinak besorolásából az Isten fiainak örömére és szabadságára. Ez a mindenségrendi elme legfelsőbb szintű látásmódja, a mindenségrendi különbségtétel áhítati és istenimádati formája.

9 ¶ E tudományos, erkölcsi és szellemi látásmódok, e mindenségrendi válaszok a mindenségrendi elmének istenadta sajátjai, mely mindenségrendi elme minden, saját

akarattal bíró teremtménynek megadatik. Az élettapasztalatban sohasem marad kifejletlen e három mindenségrendi meglátás; ezek alkotják az öntudatos gondolkodás lényegét. Ugyanakkor sajnálattal kell megjegyeznünk, hogy az Urantián oly kevés ember leli örömét a bátor és független mindenségrendi gondolkodás e minőségeinek művelésében.

10 ¶ A helyi világegyetemi elme-adományokban a mindenségrendi elmének e három látásmódja alkotja azokat az előfeltevéseket, melyek az ember számára lehetővé teszik, hogy józan és öntudatos személyiségként működjön a tudomány, a bölcselet és a vallás területén. Másként fogalmazva, a Végtelen e három megnyilatkozása *va-*

lóságának felismerése az ön-kinyilatkoztatás mindenségrendi eljárása révén lehetséges. Az anyag-energia az érzékek mennyiségtani ok-okozati összefüggése révén ismerhető fel; az elme-értelem a belső meglátás útján ismeri meg erkölcsi kötelességét; a szellem-hit (istenimádat) a szellemi létezés valóságának vallása. A gondolkodásbeli eme három alapvető tényező személyiségfejlődésben egyesíthető és összehangolható, vagy különben egymáshoz képest aránytalanná és gyakorlatilag összefüggéstelenné válnak az adott rendeltetésükben. De amint egyesítetté válnak, a tényszerű tudomány, az erkölcsi bölcselet és a tiszta vallásos tapasztalás kapcsolatából álló erős jellemet képeznek. És e három mindenségrendi meglátás

az, amely a dolgokban, a jelentéstartalmakban és az értékekben szerzett, illetőleg az azokkal kapcsolatos emberi tapasztaláshoz tárgyilagos igazolást, valóságalapot nyújt.

[11] Az oktatás célja, hogy az emberi elme e veleszületett képességeit fejlessze és élesítse; a polgárosultság célja azok kifejezése; az élettapasztalás célja azok megélése; a vallás célja azok nemesebbé tétele; és a személyiség célja azok egyesítése.

7. ERKÖLCSÖK, ERÉNY ÉS SZEMÉLYISÉG

[1] Az értelem egyedül nem lehet magyarázat az erkölcsi természetre. Az erkölcs, az erény az emberi személyiségben eredendően benne rejlik. Az erkölcsi érzék, a kötelesség fel-

ismerése az emberelme-képesség egyik alkotóeleme és társa az emberi természettől elidegeníthetetlen egyéb vonásoknak: a tudományos kíváncsiságnak és a szellemi látásmódnak. Az emberi gondolkodásmód messze meghaladja az ember állati rokonaiét, de az ember erkölcsös és vallásos természete az, ami alapvetően megkülönbözteti őt az állatvilágtól.

2 Egy állat különbségtételre utaló válasza a viselkedés hajtóerő szintjére korlátozódik. A felsőbbrendű állatok feltételezett rálátása a hajtóerő szinten van és rendszerint csak az ilyen szintű kísérlet és hibázás megtapasztalását követően jelenik meg. Az ember képes tudományos, erkölcsi és szellemi rálátást gyakorolni mindenfajta felfedezést és

kísérletezést megelőzően is.

[3] Csak egy személyiség tudhatja, hogy mit tesz, mielőtt megtenné azt; csakis a személyiségek rendelkeznek azzal a képességgel, hogy előre látják a tapasztalást. Egy személyiség képes előretekinteni mielőtt megtenne valamit és ezért képes tanulni mind az előrelátásból, mind pedig a cselekedésből. Egy nem személyes állat rendszerint csak cselekvés útján tanul.

[4] A tapasztalás eredményeként az állat képessé válik arra, hogy megvizsgálja a cél eléréséhez vezető különböző utakat és az összegyűjtött tapasztalatai alapján valamely megközelítési módot válasszon. A személyiség azonban képes magát a célt is megvizsgálni és ítéletet alkotni arról, hogy megéri-

e a cél elérése, vagyis képes ítéletet alkotni annak értékéről. Az értelem önmagában is képes a válogatás nélküli célok eléréséhez a legjobb módot megtalálni, azonban egy erkölcsi lény olyan rálátásnak van a birtokában, mely révén képessé válik a célok közötti és a jelentéstartalmak közötti különbségtételre. És egy erkölcsi lény a választás erénye birtokában nemkülönben értelmes. Tudja, hogy mit cselekszik, miért éppen úgy cselekszik, hol cselekszik és hogy miként fogja elérni a célját.

5 A halandói törekvéseinek céljait meg nem különböztető ember az állati létezés szintjén működőként találja magát. Képtelen volt kihasználni az anyagi éleslátás, erkölcsi különbségtétel és szellemi rálátás adta

ama legfelsőbb előnyöket, melyek az ő mint személyes lény mindenségrendielme-adottságának szerves részét képezik.

6 ¶ Az erény pártatlanság — a mindenségrenddel való összhang. Erényeket nevesíteni nem azt jelenti, hogy meghatározzuk azokat, hanem azt, hogy megéljük azokat annak érdekében, hogy megismerjük azokat. Az erény nem pusztán tudás és még csak nem is bölcsesség, hanem inkább a mindenségrendi előrehaladás egyre magasabb szintjeinek elérésében megszerzett fokozatos tapasztalás valósága. A halandó ember hétköznapi életében az erény a jónak a rossz ellenében való következetes választásában jelenik meg, és e választási képesség a bizonyítéka annak, hogy az ember erkölcsi természettel

rendelkezik.

7 Az embernek a jó és a rossz közötti választását nemcsak az ő erkölcsi természetének erőssége befolyásolja, hanem olyan hatások is közrejátszanak, mint a tudatlanság, az éretlenség és a csalatkozás. Arányérzék is érvényesül az erény gyakorlásában, mert rosszat művelhet akkor is, amikor a kevesebbet választja a nagyobb helyett hamisság vagy megtévesztés eredményeként. A viszonylagos becslés és az összehasonlító felmérés képessége az erkölcsi területen működő erények gyakorlásához vezet.

8 ¶ Az ember erkölcsi természete tehetetlen lenne a felmérés, a különbségtétel képessége nélkül, a jelentéstartalmak mélyreható elemzésére való képesség nélkül. Az erköl-

csi választás hasonlóképpen hasztalan volna a szellemi értékek tudatosságát megteremtő mindenségrendi rálátás nélkül. Az értelem oldaláról nézve az ember azért emelkedik fel az erkölcsi lény szintjére, mert személyiséggel rendelkezik.

9 ¶ Az erkölcs sohasem emelhető magasabb szintre törvénnyel vagy erővel. Ez a személyes és szabad akaraton alapul és olyan járvány útján kell elterjednie, melynek alapja az, hogy az erkölcsileg kitűnő személyek kapcsolatot teremtenek olyanokkal, akik erkölcsileg kevésbé fogékonyak, de akik valamilyen mértékben vágynak arra, hogy az Atya akaratát cselekedjék.

10 Az erkölcsös cselekedetek azok az emberi tettek, melyeket a legmagasabb értelmi szint

jellemez, melyeket a felsőbb célok és az e célok eléréséhez szükséges erkölcsi jelentéstartalmak megválasztásában megnyilvánuló igényes megkülönböztetés vezérel. Az ilyen viselkedés erényes. Következésképp a legfelsőbb szintű erény az, hogy a mennyei Atya akaratának megcselekedését választjuk.

8. AZ URANTIA-SZEMÉLYISÉG

[1] Az Egyetemes Atya a lények számos, a világegyetemi ténylegesség különféle szintjein működő rendjének adományoz személyiséget. Az urantiai emberi lények a véges-halandó fajtájú személyiséget kapják, mely a felemelkedő istenfiak szintjén működik.

[2] Bár aligha vállalhatjuk fel, hogy meghatározzuk a személyiséget, azonban kísérletet teszünk annak bemutatására, hogy mi

hogyan értelmezzük azokat az általunk ismert tényezőket, melyek azon anyagi, elmei és szellemi energiák együttesét alkotják, melyek összessége alkotja azt a működési rendet, amelyben és amelyen és amellyel az Egyetemes Atya az általa adományozott személyiséget működteti.

3 A személyiség az eredeti természetnek egyfajta különleges sajátsága, amelynek léte független a Gondolatigazító adományozásától és megelőzi azt. Mindazonáltal az Igazító jelenléte javít a személyiség minőségi megnyilvánulásán. A Gondolatigazítók, miután az Atya által elküldettek a természetüket tekintve azonosak, de a személyiségüket tekintve különbözők, eredetiek és egyediek; és a személyiség-megnyilatkozást még

jobban befolyásolják és korlátozzák azon, anyagi, elme- és szellemi természetű társult energiák sajátosságai és jellemzői, melyek a személyiség-megnyilatkozás szervezeti hordozóját alkotják.

4 A személyiségek lehetnek hasonlók, de sohasem lehetnek azonosak. Valamely adott sorozatba, fajtába, rendbe vagy mintába tartozó személyek hasonlíthatnak egymásra és hasonlítanak is, azonban sohasem azonosak. A személyiség az egyed azon ismérve, melyet *ismerünk,* és amely képessé tesz bennünket e személy jövőbeni felismerésére függetlenül az alakjában, az elméjében vagy a szellemi állapotában bekövetkezett változások jellegétől és mértékétől. A személyiség bármely egyed azon ré-

sze, mely képessé tesz bennünket az adott személy felismerésére és határozott azonosítására úgy, mint akit korábbról ismerünk, és nem számít, hogy mennyire változott meg azért, mert az ő személyisége kifejeződésének és megnyilvánulásának hordozója megváltozott.

5 ¶ A teremtményi személyiséget a halandói válaszviselkedésnek két, önmagát megnyilvánító és jellegzetes jelensége különbözteti meg: az öntudat és az ezzel társult, viszonylagosan szabad saját akarat.

6 Az öntudat a személyiség ténylegességének értelmi tudatosulását jelenti; ebbe beleértendő a más személyiségek valóságának megismerésére irányuló képesség. Jelzi a mindenségrendi valóságokban, illető-

leg azokkal összefüggésben szerzett, egyedivé alakított tapasztalásra való képességet, mely a világegyetemmel való személyiségi viszonyban egyenértékű az önazonossági besorolás elérésével. Az öntudat nem más, mint az elme-segédkezés ténylegességének felismerése és az alkotó és dönteni képes szabad akarat viszonylagos függetlenségének megértése.

7 ¶ Az emberi személyiség öntudatát jellemző, viszonylagosan szabad akarat az alábbiakat foglalja magába:

8 1. Erkölcsi döntés, a legfelsőbb bölcsesség.

9 2. Szellemi választás, az igazság érzékelése.

10 3. Önzetlen szeretet, a testvériség szolgálata.

11 4. Céltudatos együttműködés, csoporthűség.

12 5. Mindenségrendi látásmód, a világegyetemi jelentéstartalmak megragadása.

13 6. A személyiség felsőbb célnak való szentelése, teljes odaadás az Atya akaratának megcselekedésében.

14 7. Istenimádat, az isteni értékek őszinte keresése és az isteni Érték-Adó szívből való szeretete.

15 ¶ Az Urantia-fajtájú emberi személyiség tekinthető olyan fizikai rendben működőnek is, mely a Nebadon-fajtájú élő szervezet azon bolygó-módosításából áll, mely az élet-megelevenítés villamos-vegytani rendjébe tartozik és amely rendelkezik a mindenségrendi elme Orvonton-sorozata neb-

adoni rendjének szülői szaporító mintájával. Az ilyen, elmével felruházott halandó működési rendnek adott isteni személyiségajándék egyúttal mindenségrendi létpolgársági rangot kölcsönöz neki és képessé teszi e halandó teremtményt arra, hogy nyomban képessé váljon a mindenségrend három alapvető elme-valóságának lényegi felismerésére:

16 1. A fizikai okozati viszony egységes voltának mennyiségtani vagy oktani felismerése.

17 2. Az erkölcsös viselkedés kötelezettségének belátáson alapuló felismerése.

18 3. Az Istenség közösségi imádatának hitbeli megragadása, mely az emberiség szeretetteljes szolgálatával társul.

[19] ¶ Az ilyen személyiségjegy teljes körű működése az Istenséggel való rokonság megértésének kezdete. Az ilyen sajátlényeg, melyben az Atya Isten elő-személyes szilánkja lakozik valóban és ténylegesen az Isten szellemi fia. Az ilyen teremtmény nemcsak az isteni jelenlét ajándékának elfogadására mutat képességet, hanem válaszadó képességet mutat a minden személyiség paradicsomi Atyjának személyiség-gravitációs körére is.

9. AZ EMBERI TUDAT VALÓSÁGA

[1] A mindenségrendi elmével felruházott, Igazító-segítette személyes teremtmény veleszületett felismerő-megismerő képességet birtokol az energia-valóság, az elme-valóság

és a szellem-valóság terén. A saját akarattal rendelkező teremtmény tehát képes érzékelni az Isten tényét, törvényét és szeretetét. Az emberi tudat e három elidegeníthetetlen dolgán kívül a teljes emberi tapasztalás eléggé egyéni, eltekintve attól, hogy az igazolás belső meglátás útján történő megértése kapcsolódik a mindenségrendi felismerés e három világegyetemi valóság-válaszának *egyesítéséhez.*

2 Az Istent érzékelő halandó képes érezni e három mindenségrendi minőség egyesülési értékét a továbbélő lélek kifejlődésében, s ez a fejlődés az embernek a fizikai testbeli legmagasabb rendű vállalása, ahol is az erkölcsös elme együttműködik a bent lakozó isteni szellemmel a halhatatlan lélek kettőslé-

nyegűvé alakítása érdekében. A lélek már a kialakulásakor is *valós*; mindenségrendi túlélőképességgel rendelkezik.

[3] Ha a halandó ember nem képes túlélni a természetes halált, akkor az emberi tapasztalásának valódi szellemi értékei a Gondolatigazító folytatódó tapasztalásának részeként élnek tovább. Az ilyen nem-túlélő személyiségértékei a ténylegessé váló Legfelsőbb Lény személyiségének egy tényezőjeként maradnak fenn. A személyiségnek e fennmaradó jegyei már mentesek a személyazonosságtól, azonban nem mentesek azoktól az élményelvi értékektől, melyek a húsvér testbeni halandói élet során halmozódtak fel. A személyazonosság továbbélése a morontia besorolású halhatatlan lélek túl-

élésétől és a növekvő mértékű isteni értéktől függ. A személyazonosság a lélek továbbélésében és azáltal marad fenn.

4 ¶ Az emberi öntudat a tudatos sajátlényegtől különböző sajátlényegek valóságának felismerését jelenti, valamint azt is, hogy az ilyen tudatos felismerés kölcsönös; vagyis hogy a sajátlényeget megismerik, amint az megismer. Ez tisztán emberi módon az ember társadalmi életében látszik. De nem bizonyosodhattok meg oly abszolút mértékben valamely lénytársatok valóságáról, mint ahogy a bennetek élő Isten jelenlétének valóságáról megbizonyosodhattok. A társadalmi tudatosság nem olyan kisajátíthatatlan, mint az Isten-tudat; amaz egyfajta műveltségbeli fejlődés és függ

a tudástól, a jelképektől, valamint az embert alkotó képességek — a tudomány, az erkölcs és a vallás — hozzájárulásától. És e mindenségrendi ajándékok közösségiesülten alkotják a polgárosodott társadalmat.

5 A polgárosodott társadalmak egyensúlya bizonytalan, mert nem mindenségrendiek; nem eredendőek a fajok egyedeiben. Az embert alkotó tényezők — a tudomány, az erkölcs és a vallás — együttes hozzájárulásának kell azt táplálnia. Polgárosodott társadalmak jönnek, mennek, de a tudomány, az erkölcs és a vallás túléli az összeomlást.

6 Jézus nemcsak Istent nyilvánította ki az embernek, hanem új kinyilatkoztatást tett az embernek önmaga és a többi ember számára. Jézus életében a legjobban az ember tük-

röződik. Az ember azért válik oly csodálatosan valóssá, mert Jézus az életében oly sok mindenben volt Isten-szerű, és az Isten megértése (felismerése) elidegeníthetetlen minden embertől és minden embernek lényeges része.

7 ¶ Az önzetlenség, eltekintve a szülői ösztöntől, nem egészen természetes; az ember számára nem természetes, hogy a többi személyt szeresse és társadalmilag szolgálja. Az embernek értelemre, erkölcsiségre és vallási késztetésre, Isten-ismerésre van szüksége ahhoz, hogy önzetlen és emberbarát társadalmi rend alakuljon ki. Az ember saját személyiség-tudata, öntudata szintén közvetlenül függ a veleszületett más-tudat e tényétől, ezen eredendő képességtől, hogy felis-

merje és megragadja a másik személyiség, az emberitől az isteniig terjedő változatosságú személyiség valóságát.

8 Az önzetlen társadalmi tudatnak végeredményben vallásos tudatosságnak kell lennie; vagyis ha tárgyilagosan nézve is önzetlen; egyébként tisztán alanyi bölcseleti elvonatkoztatás és ezért mentes a szeretettől. Csakis egy Isten ismerő egyén képes szeretni egy másik személyt úgy, ahogy saját magát szereti.

9 Az öntudat lényegében közösségi tudat: Isten és ember, Atya és fiú, Teremtő és teremtmény. Az emberi öntudatban rejtetten és eredendően négy világegyetem-valósági eszmélés foglaltatik:

10 1. A tudásnak, a tudomány ok-okozati összefüggésének a keresése.

11 2. Az erkölcsi értékeknek, a kötelesség-érzésnek a keresése.

12 3. A szellemi értékeknek, a vallásos tapasztalásnak a keresése.

13 4. A személyiség-értékeknek, azon képességnek a keresése, hogy megismerjük az Isten valóságát mint személyiséget és hogy ezzel egyidejűleg kialakítsuk a személyiség-társainkkal való testvéri viszonyt.

14 ¶ Azért tudatosul bennetek az ember úgy, mint teremtményi testvéretek, mert Isten már úgy tudatosul bennetek, mint a Teremtő Atyátok. Az Atyaságból, mint kapcsolatból vezethetjük le magunknak a testvériség elismerését. És az Atyaság azért válik, illetőleg válhat minden erkölcsi teremtmény számára világegyetemi valósággá, mert maga

az Atya adományozott személyiséget minden ilyen lénynek és kapcsolta be őket az egyetemes személyiségkörbe. Elsősorban azért imádjuk Istent, mert *van*, azután azért, mert *bennünk van*, végül pedig azért, mert *őbenne vagyunk*.

15 Különös-e tehát, hogy a mindenségrendi elmének tudatosan kell ismernie a saját forrását, a Végtelen Szellem végtelen elméjét, és ugyanakkor tudatában kell lennie a kiterjedt világegyetemek fizikai valóságának, az Örökkévaló Fiú szellemi valóságának és az Egyetemes Atya személyiség-valóságának?

16 [Ennek az írásnak az összeállítását egy uverszai Világegyetemi Ítélő hitelesítette.]

17. ÍRÁS

A HÉT LEGFELSŐBB SZELLEM-CSOPORT

A HÉT Legfelsőbb Szellem-csoportot a nagy világegyetem hétszelvényű igazgatásának egyetemes mellérendelt igazgatói alkotják. Jóllehet mindegyikük a Végtelen Szellem működési családjába sorolható, mégis rendszerint az alábbi három csoportot alkalmazzuk a paradicsomi Háromság gyermekeinek elkülönítésére:

2 1. A Hét Tökéletes Szellem.

3 2. A Hét Legfőbb Végrehajtó.

4 3. A Tükröző Szellemek.

5 ¶ A további négy csoport a Végtelen Szel-

lemnek vagy az ő, alkotói besorolású társainak a teremtő cselekedetei révén jön létre:

6 4. Tükröző Kép Segítők.

7 5. A Körök Hét Szelleme.

8 6. A Helyi Világegyetemi Alkotó Szellemek.

9 7. Az Elmeszellem-segédek.

10 ¶ E hét rendet az Uverszán úgy nevezzük, hogy a hét Legfelsőbb Szellem-csoport. Működési területük a Hét Tökéletes Szellemnek az örökkévaló Sziget peremén való személyes jelenlététől a Szellem hét paradicsomi segédszféráján, a Havona-körökön, a felsőbb-világegyetemi kormányzatokon és a helyi világegyetemek igazgatásán és felügyeletén keresztül kiterjed egészen azon segédek alacsonyabb rendű szolgálatáig, melye-

ket az evolúciós elme területein nyújtanak az idő és tér világain.

[11] A Hét Tökéletes Szellem az összehangolásért felelős igazgatója e kiterjedt igazgatási területnek. A szervezett fizikai erőtér, az elme-energia és a személytelen szellem-segédkezés igazgatásával kapcsolatos némely ügyben személyesen és közvetlenül járnak el, más ügyekben pedig sokféle társukon keresztül működnek. Minden végrehajtói természetű ügyben — irányításban, szabályozásban, igazgatásban és egyéb ügyviteli jellegű döntésekben — a Tökéletes Szellemek a Hét Legfőbb Végrehajtó személyében cselekszenek. A Tökéletes Szellemek a központi világegyetemben működhetnek a Havona Körök Hét Szellemén keresztül; a hét fel-

sőbb-világegyetem központjain a Tükröző Szellemek csatornáján keresztül nyilvánulnak meg és a Nappalok Elődeinek személyén keresztül cselekednek, akikkel a Tükröző Kép Segítőkön keresztül vannak személyes kapcsolatban.

12 A Hét Tökéletes Szellem a Nappalok Elődjei bíróságainak szintje alatt nem közvetlenül és személyesen áll kapcsolatban a világegyetemi közigazgatással. Az orvontoni Tökéletes Szellem a ti helyi világegyetemeteket mint a felsőbb-világegyetemünk részét igazgatja, de az ő szerepkörét a Nebadonban honos lények esetében a Szalvingtonon, a helyi világegyetemetek központján honos Alkotó Anyaszellem látja el közvetle-

nül és a működését személyesen ő irányítja.

1. A HÉT LEGFŐBB IGAZGATÓ

1 A Tökéletes Szellemek igazgatási központjai a Végtelen Szellem hét paradicsomi segédszféráján helyezkednek el, melyek a központi Sziget körül, az Örökkévaló Fiú fénylő szférái és a legbelső Havona-kör között járják pályájukat. Ezen igazgatási szférák a Legfőbb Végrehajtók irányítása alatt állnak, akik olyan héttagú csoportot alkotnak, melynek tagjait az Atya, a Fiú és a Szellem tette háromságivá a Hét Tökéletes Szellem azon előírásainak megfelelően, melyek az ő egyetemes képviselőikként működni képes lényekre vonatkoznak.

2 A Tökéletes Szellemek e Legfőbb Végrehajtókon keresztül tartanak kapcsolatot

a felsőbb-világegyetemi kormányzatok különféle szerveivel. Ők azok, akik jelentős mértékben meghatározzák a hét felsőbb-világegyetem alapszerveződésének irányvonalait. Egységesen és istenmód tökéletesek, azonban a személyiségüket tekintve különböznek. Állandó vezetőjük nincsen; összejövetelükkor maguk közül választanak elnököt arra az adott tanácsülésre. Rendszeresen megfordulnak a Paradicsomon a Hét Tökéletes Szellemmel való tanácskozás céljából.

3 ¶ A Hét Legfőbb Végrehajtó a nagy világegyetem igazgatási szervezőjeként működik; tekinthetjük őket a Havona-utáni teremtésrész végrehajtói testületének is. A Paradicsom belső ügyeivel nem foglalkoznak, és a korlátozott Havona-tevékenységi körü-

ket a Körök Hét Szellemén keresztül látják el. A felügyeleti tevékenységük egyebekben kevéssé korlátozott; bekapcsolódnak a fizikai, az értelmi és a szellemi dolgok irányításába; mindent látnak, mindent hallanak, mindent éreznek, sőt mindent tudnak, ami csak a hét felsőbb-világegyetemben és a Havonában zajlik.

4 E Legfőbb Végrehajtók nem dolgoznak ki szabályozást, és nem is változtatnak a világegyetemi eljárásokon; feladatuk a Hét Tökéletes Szellem által kihirdetett istenisége tervek végrehajtása. Tevékenységük nem érinti sem a Nappalok Elődeinek hatáskörét a felsőbb-világegyetemekben, sem pedig a Teremtő Fiak fennhatóságát a helyi világegyetemekben. Ők olyan, az összehangolá-

sért felelős végrehajtók, akiknek feladata az, hogy az összes, szabályosan kinevezett nagy világegyetemi vezető együttes politikáját a gyakorlatban végrehajtsák.

5 Minden egyes végrehajtó és a végrehajtó szféráján az ő rendelkezésére álló összes lehetőség egyetlen felsőbb-világegyetem hatékony igazgatását szolgálja. Az Első Legfőbb Végrehajtót, aki az egyes számú igazgatási szférán működik, teljesen leköti az első felsőbb-világegyetem ügyeinek intézése, és így van ez a többivel is, tehát a Hetedik Legfőbb Végrehajtó, aki a Szellem hetedik paradicsomi segédszférájáról fejti ki tevékenységét, energiáit a hetedik felsőbb-világegyetem igazgatására fordítja. E hetedik szféra neve Orvonton, ugyanis a Szellem paradi-

csomi segédszféráinak neve megegyezik az adott felsőbb-világegyetemével; valójában a felsőbb-világegyetemek kapták róluk a nevüket.

6 A hetedik felsőbb-világegyetem igazgatási szféráján az Orvonton ügyeinek vitelével megbízott állomány taglétszáma meghaladja az emberi képzeletet és magába foglal gyakorlatilag minden mennyei értelemrendet. A felsőbb-világegyetemi személyszállító szolgálatok (kivéve az Ihletett Háromsági Szellemeket és a Gondolatigazítókat) a Paradicsomra vezető, illetőleg onnan kiinduló útjuk során e hét igazgatási világ egyikén áthaladnak, és a felsőbb-világegyetemekben működő mindazon személyiség esetében, akiket a Harmadik Forrás és Kö-

széppont teremtett, itt egyeztetik a központi nyilvántartásban rájuk vonatkozó bejegyzéseket. A Szellem ezen igazgatási szféráinak egyikén működtetett anyagi, morontiai és szellemi nyilvántartási rendszer még az én rendembe tartozókat is csodálattal tölti el.

7 A Legfőbb Végrehajtók közvetlen beosztottjai közé tartoznak nagyobb részben a Paradicsom-Havona személyiségek háromságot-elért fiai és azon megdicsőült halandók háromságot-elért utódai, akik az idő és tér felemelkedési tervének megfelelően a hosszú felkészítésen átestek. E háromságot-elért fiakat a Paradicsomi Végleges Testület Legfelsőbb Tanácsának vezetője jelöli ki a Legfőbb Végrehajtók szolgálatára.

8 Mindegyik Legfőbb Végrehajtónak két tanácsadó testülete van: A Végtelen Szellem gyermekei minden egyes felsőbb-világegyetem központján képviselőket választanak maguk közül arra, hogy ezer évig az ő Legfőbb Végrehajtójuk elsődleges tanácsadó testületében szolgáljanak. Az idő felemelkedő halandóit érintő összes kérdésben egy második tanács működik, mely a Paradicsomot elért halandókból, valamint olyan megdicsőült halandókból áll, akik egyben háromságot-elért fiak is; e testületet azon tökéletessé váló és felemelkedő lények állítják össze, akik átmenetileg a hét felsőbb-világegyetemi központon tartózkodnak. Az összes többi vezetőt a Legfőbb Végrehajtók nevezik ki.

9 ¶ A Szellem e paradicsomi segédszférá-

in időről időre nagytanácskozásra kerül sor. Az e világokra kinevezett, háromságot-elért fiak és a Paradicsomot elért felemelkedők a Harmadik Forrás és Középpont szellemszemélyiségeivel együtt összegyűlnek, hogy a felemelkedői létpálya küzdelmeit és győzelmeit megtárgyalják. Az ilyen testvéri összejöveteleken mindig a Legfőbb Végrehajtók elnökölnek.

10 A Hét Legfőbb Végrehajtó minden egyes paradicsomi ezredévben egyszer felfüggeszti megbízatását és elmegy a Paradicsomra, ahol ezeréves nagytanácskozás keretében köszöntik a teremtésösszesség értelmes lényeinek seregeit és átadják nekik jókívánságaikat. E fontos eseményen maga Madzseszton, az összes tükröző szellemcsoport

vezetője személyesen is részt vesz. És az egyetemes tükrözés különleges működésén keresztül így képesek minden társukkal egyidejűleg kapcsolatot tartani a nagy világegyetemben.

2. MADZSESZTON — A TÜKRÖZŐMŰKÖDÉS VEZETŐJE

1 A Tükröző Szellemek isteni Háromság-eredetűek. E különleges és némiképp rejtélyes lényekből ötven van. E rendkívüli személyiségek hetesével teremtettek, és minden egyes ilyen teremtési esemény a paradicsomi Háromság és a Hét Tökéletes Szellem valamelyike közös fellépésének lett az eredménye.

2 Az idők hajnalán végbement eme jelentős műveletük képezi a Tökéletes Szellemek

képviselte Legfelsőbb Teremtő Személyiségek első erőfeszítését a paradicsomi Háromság társteremtőiként való működésre. A Legfelsőbb Teremtők teremtő erejének és a Háromság teremtő potenciáljainak eme szövetsége a forrása a Legfelsőbb Lény ténylegességének. Ezért, amint a tükröző-teremtés végbement, amint a Hét Tökéletes Szellem mindegyike tökéletes teremtő összhangba került a paradicsomi Háromsággal, amint a negyvenkilencedik Tükröző Szellem megszemélyesült, akkor egy új és messze ható válasz jelent meg az Istenségi Abszolútban, mely új személyiségi előjogokat biztosított a Legfelsőbb Lény számára és Madzseszton megszemélyesülésében teljesedett ki, aki a negyvenkilenc Tükröző

Szellem és társaik teljes munkájának tükröző-működés-vezetője és paradicsomi középpontja szerte a világegyetemek mindenségében.

[3] Madzseszton valódi személy, a tükröző-működés jelenségének személyes és tévedhetetlen központja az idő és tér mind a hét felsőbb-világegyetemében. Állandó paradicsomi székhelyet tart fenn a minden dolgok középpontja közelében a Hét Tökéletes Szellem gyülekezőhelyén. Kizárólag a tükröző-működés-szolgálatnak a kiterjedt teremtés-összességbeli összehangolásában és fenntartásában érdekelt; egyebekben nem vesz részt a világegyetemi ügyek igazgatásában.

[4] Madzseszton nincs benne a paradicsomi személyekről vezetett nyilvántartásunkban,

mert ő az egyetlen létező, isteniségi személyiség, akit a Legfelsőbb Lény az Istenségi Abszolúttal alkotott működési kapcsolatában teremtett. Ő személy, de kizárólag és nyilvánvalóan önmagától a világegyetemi működésnek csakis ezen egyetlen szakaszával törődik; a világegyetemi személyiségek egyéb (nemtükröző) rendjeivel kapcsolatban jelenleg nem tevékenykedik semmilyen személyes minőségben.

5 ¶ Madzseszton teremtése a Legfelsőbb Lény első legfelsőbb teremtő cselekedetét jelezte. E cselekvési akarat a Legfelsőbb Lényben jelent meg szándékként, viszont az Istenségi Abszolút rendkívüli válaszát nem lehetett előre tudni. A Havona örökkévalósági megjelenése előtt a világegyetem so-

ha sem volt tanúja az erők és a rendeltetésszerű szellemtevékenységek ilyen óriási és kiterjedt rendeződésében, illetőleg összehangolódásában megmutatkozó ilyen óriás ténylegesülésnek. A Legfelsőbb Lény és társai teremtő akarataira adott Istenség-válasz messze meghaladta az ő eltökélt szándékukat és nagyban túltett az ő előzetes várakozásaikon.

6 Áhítattal várjuk, hogy a jövő korszakaiban, amikor a Legfelsőbb és a Végleges az isteniség új szintjeit érheti el és a személyiségi működés új területeit hódíthatja meg, vajon milyen lehetőségek nyílnak meg további váratlan és minden képzeletet felülmúló lények istenivé válásának területein, mely lények elképzelhetetlen hatalommal fognak

rendelkezni a világegyetem magasabb fokon való összehangolásához. Talán korlátlan lesz az Istenségi Abszolút választlehetőségeinek köre ahhoz, hogy az élményelvi Istenség és a lételvi paradicsomi Háromság közötti kapcsolatokat egyesítse.

3. A TÜKRÖZŐ SZELLEMEK

[1] A negyvenkilenc Tükröző Szellem Háromság-eredetű, de a megjelenésüket kísérő hét teremtési mozzanat mindegyike során létrejött egy olyan lényfajta is, mely természetében hasonlít a Tökéletes Szellem társős jellemvonásaihoz. Így különféleképpen tükrözik az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem isteniség-jellemzőben való társulása hét lehetséges cso-

portosításának természetét és jellemvonásait. Emiatt mindegyik felsőbb-világegyetemi központon szükségképpen lennie kell hét ilyen Tükröző Szellemnek. A hét fajta mindegyikéből egy szükséges annak érdekében, hogy a három paradicsomi Istenség összes lehetséges megnyilvánulásának minden szakasza tökéletesen tükröződhessen, mivel az ilyen jelenségek a hét felsőbb-világegyetem bármely részében előfordulhatnak. Minden egyes fajtából egy az egyes felsőbb-világegyetemekben való szolgálatra megfelelően kijelöltetett. A hét különböző Tükröző Szellem e csoportjai székhelyet tartanak fenn a felsőbb-világegyetemi központokon az egyes területek tükrözőgócában, és e góc-pont nem esik egybe a szellemi sarokpont-

tal.

[2] A Tükröző Szellemeknek van nevük, azonban e megnevezések a tér világai számára nem nyilváníttatnak ki. Az elnevezések e lények természetére és jellemére utalnak és részét képezik a Paradicsom titkos szféráit övező hét egyetemes rejtély egyikének.

[3] A tükrözőműködés sajátossága, az Együttes Cselekvő, a Legfelsőbb Lény és a Tökéletes Szellemek elmeszintjeinek jelensége átvihető minden, az egyetemes értelem e nagyszabású tervének kivitelezésében érdekelt lényre. És nagy rejtély lappang itt: Sem a Tökéletes Szellemek, sem a paradicsomi Istenségek, sem egyedül, sem együttesen, nem mutatnak olyan mellérendelt egyete-

mes tükrözőműködési erőket, mint amilyet a Madzsesztonnal kapcsolatban álló negyvenkilenc személyiség kinyilvánít, pedig ők a teremtői ezen összes, csodás képességgel felruházott lénynek. Az isteni örökség néha a Teremtőben fel nem fedezhető sajátosságokat mutat a teremtményben.

4 A tükrözőműködés-szolgálat személyi állományába tartozók, Madzseszton és a Tükröző Szellemek kivételével mind a Végtelen Szellemnek és az ő közvetlen társainak és alárendeltjeinek teremtményei. Az egyes felsőbb-világegyetemek Tükröző Szellemei a teremtői az ő Tükröző Kép Segítőiknek, az ő személyes képviselőiknek a Nappalok Elődeinek bíróságainál.

5 ¶ A Tükröző Szellemek nem pusztán az

átvitelben közreműködő segítők; megőrző személyiségek is. Utódaik, a szekonáfok szintén megőrző vagy feljegyző személyiségek. Mindenről, ami igaz szellemi értékkel rendelkezik, másolat készül, és egy lenyomat megőrződik azon szekoráfi személyiségek számos rendje egyikébe tartozók tagjainak személyes adottságaiban, akik a Tükröző Szellemek hatalmas személyi állományába tartoznak.

6 A világegyetemek hivatalos feljegyzései az angyali adatrögzítők révén és rajtuk keresztül továbbítódnak, de az igazi szellemi adatok tükrözőműködés útján gyűlnek össze és őrződnek meg a Végtelen Szellem családjába tartozó, alkalmas és megfelelő személyiségek elméiben. Ezek az *élő* ada-

tok, szemben a világegyetemi hivatalos és *holt* adatokkal, és ezek tökéletesen megőrződnek a Végtelen Szellem adatrögzítő személyiségeinek élő elméiben.

7 A tükrözőműködés-szervezet egyúttal a teremtésösszesség hírgyűjtő és döntés-kihirdető működési rendje is. Ez állandóan működik, ellentétben a különféle hírközlő szolgálatok időszakos tevékenységével.

8 A helyi világegyetemi központokon történő minden fontos dologról eredendően kép továbbítódik a felsőbb-világegyetemi központba. És fordítva, minden helyi világegyetemi szempontból fontos dologról kép továbbítódik a felsőbb-világegyetemi központból kifelé, a helyi világegyetemi központokba. A tükrözőműködés-szolgálat az

idő világegyetemeitől fel egészen a felsőbb-világegyetemi szintig láthatóan önműködő jelleggel, illetőleg magától működik, azonban nem ez a helyzet. E működés teljesen személyes és értelmes; pontosságát a közreműködő személyek tökéletes együttműködése adja, és ezért aligha tekinthető az Abszolútok személytelen jelenlét-cselekvései sajátosságának.

9 Jóllehet a Gondolatigazítók nem vesznek részt az egyetemes tükrözőműködés-rendszer működtetésében, minden okunk megvan azt hinni, hogy minden Atya-szilánk teljesen tudatában van e műveleteknek és képes azok tartalmát felhasználni.

10 ¶ Úgy tűnik, hogy a jelen világegyetemi korszakban a Paradicsomon kívüli tükröző-

működés-szolgálat tértartománya a hét felsőbb-világegyetem peremén belülre korlátozódik. Egyebekben e szolgálat működése az időtől és tértől függetlennek tűnik. Úgy tűnik, hogy ez független minden ismert, az abszolútat el nem érő világegyetemi körtől.

[11] Minden egyes felsőbb-világegyetemi központon a tükrözőszervezet elkülönült egységekben fejti ki hatását; de bizonyos különleges alkalmakkor, Madzseszton irányítása mellett, mind a hét a legteljesebb összhangban léphet fel és így is tesz, miként így történik akkor is, amikor megünneplik, hogy valamely teljes helyi világegyetemben beköszöntött a fény és élet korszaka, vagy amikor a Hét Legfőbb Végrehajtó ezeréves köszön-

tőjét megtartja.

4. A TÜKRÖZŐ KÉP SEGÍTŐK

[1] A negyvenkilenc Tükröző Kép Segítőt a Tükröző Szellemek teremtették, és minden egyes felsőbb-világegyetemi központon éppen hét Segítő van. Az uverszai hét Tükröző Szellem első alkotó cselekedete az ő hét Kép Segítőjüknek a létrehozása volt, és minden egyes Tükröző Szellem megteremtette a maga Segítőjét. A Kép Segítők bizonyos sajátosságaikat és jellemvonásaikat tekintve tökéletes másolatai a Tükröző Anyaszellemüknek; ők valódi másolatok, leszámítva a tükrözőműködés sajátosságát. Igazi képek ők, és folyamatos összeköttetést biztosítanak a Tükröző Szellemek és a felsőbb-világegyetemi hatóságok között. A Kép Segítők

nem pusztán segédek; ők tényleges képviselői a saját Szellem-ősüknek; ők *képek,* és ténylegesen is méltók a nevükhöz.

[2] A Tükröző Szellemek valódi személyiségek, de a rendjüket az anyagi lények nem képesek felfogni. Nekik még a felsőbb-világegyetemi központi szférán is szükségük van a Kép Segítőik közreműködésére a Nappalok Elődeivel és társaikkal való minden személyes érintkezésben. A Kép Segítők és a Nappalok Elődei közötti kapcsolatban néha egyetlen Segítő működése is megfelelő, míg más alkalmakkor kettő, három, négy vagy akár mind a hét Segítő szükséges az általuk továbbítandó közlemény teljes és megfelelő átvitelére. A Kép Segítők üzeneteit hasonlóképpen egy, kettő vagy mindhárom Nappa-

lok Elődje fogadja attól függően, hogy a közlemény tartalma milyen fogadást tesz szükségessé.

3 A Kép Segítők mindig a Szellem-ősük oldalán szolgálnak, és segítő szekonáfok hihetetlenül nagyszámú sokasága áll a rendelkezésükre. A Kép Segítők nem közvetlenül tevékenykednek a felemelkedő halandók felkészülési világainak szolgálatában. Szorosan együttműködnek a halandói fejlődés egyetemes tervének hírszerzőszolgálatával, azonban személyesen nem kerültök kapcsolatba velük az uverszai tanhelyek látogatása során, mert e látszólag személyes lényeknek nincs saját akaratuk; nem gyakorolják a választás hatalmát. Ők igazi képek, teljesen tükrözik az egyedi Szellem-ős

személyiségét és elméjét. Osztályként a felemelkedő halandók nem kerülnek bensőséges kapcsolatba a tükrözőműködéssel. Valamely tükröző természetű lény mindig ott lesz a szolgálat pillanatnyi megnyilvánulása és ti közöttetek.

5. A KÖRÖK HÉT SZELLEME

[1] A Havona Körök Hét Szelleme a Végtelen Szellem és a Hét Tökéletes Szellem közös, személytelen kifejeződése a központi világegyetem hét köre számára. Ők a Tökéletes Szellemek szolgálói, akiknek közös utódai ők. A Tökéletes Szellemek jól elkülönülő és megkülönböztethető igazgatási egyediséget jelentenek a hét felsőbb-világegyetemben. A Havona Körök ezen egyforma Szellemein keresztül képesek egyesített, egységes

és összehangolt szellemi felügyeletet gyakorolni a központi világegyetem felett.

[2] A Körök Hét Szellemének mindegyike csak egyetlen Havona-kört jár át. Közvetlenül nem érintettek a Nappalok Örökkévalói, az egyes Havona-világok urai rendszerének fenntartásában. Viszont kapcsolatban vannak a Hét Legfőbb Végrehajtóval, és összehangolódnak a Legfelsőbb Lény központi világegyetemi jelenlétével. Tevékenységük teljes egészében a Havonára korlátozódik.

[3] A Körök e Szellemei saját utódaikon, a harmadrendű szupernáfokon keresztül teremtenek kapcsolatot a Havonában tartózkodókkal. Míg a Kör Szellemek együtt léteznek a Hét Tökéletes Szellemmel, addig a har-

madrendű szupernáfok teremtésében való közreműködésük csak viszonylag kisebb jelentőségű volt egészen addig, amíg az idő első zarándoka el nem érte a Havona külső körét Grandfanda idején.

4 Amint körről körre haladtok előre a Havonában, ismereteket szereztek majd a Körök Szellemeiről, de nem lesztek képesek személyes közösséget kialakítani velük, még ha személyesen élvezhetitek is és felismeritek is az ő szellemi hatásuk személytelen jelenlétét.

5 A Kör Szellemek sok tekintetben úgy köthetők a Havona honos lakosaihoz, mint ahogy a Gondolatigazítók az evolúciós világegyetemek világain élő halandó teremtményekhez. Miként a Gondolatigazítók, a

Kör Szellemek is személytelenek, és sok tekintetben úgy társulnak a Havona-lények tökéletes elméihez, ahogyan az Egyetemes Atya személytelen szellemei a halandó emberek véges elméiben lakoznak. De a Körök Szellemei sohasem válnak a Havona-személyiségek állandó részévé.

6. A HELYI VILÁGEGYETEMI ALKOTÓ SZELLEMEK

[1] A helyi világegyetemi Alkotó Szellemek természetéről és működéséről elmondható dolgok közül sok minden igazából a Teremtő Fiakkal való azon közösségük ismertetéséhez tartozik, mely közösség a helyi teremtésrészek szervezésére és igazgatására alakul; azonban vannak e csodálatos lényeknek

a helyi világegyetemi működést megelőzően szerzett olyan tapasztalásai is, melyeket a hét Legfelsőbb Szellem bemutatásának részeként közreadhatunk.

2 ¶ Ismerjük a helyi világegyetemi Anyaszellem létpályájának hat szakaszát, és sokat elmélkedünk a hetedik tevékenységi szakasz valószínű mivoltán. E különböző létezési szakaszok a következők:

3 1. *Kezdeti Paradicsomi Elkülönülés.* Amikor az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú együttes cselekedetével egy Teremtő Fiú megszemélyesül, akkor ezzel egyidejűleg a Végtelen Szellem személyében olyasmi megy végbe, amelyet úgy ismerünk, mint a „kiegészülés legfelsőbb válasza”. Nem értjük e válasz természetét, azt azonban tudjuk,

hogy ez ama megszemélyesíthető lehetőségek alapvető megváltozását jelenti, amely az Együttes Teremtő teremtői lehetőségeiben benne foglaltatik. A mellérendelt Teremtő Fiú születése jelzi e paradicsomi Fiú jövőbeli helyi világegyetemi társa potenciáljának a Végtelen Szellem személyén belüli megszületését. Mi nem ismerjük ezen entitás új, elő-személyazonosságát, azonban tudjuk, hogy e tényt rögzítik az ilyen Teremtő Fiú létpályájáról vezetett paradicsomi feljegyzések.

4 ¶ 2. *Előzetes Teremtői Felkészítés.* A Mihály Fiúnak a világegyetem-szervezésre és világegyetem-igazgatásra való előzetes felkészítésének hosszú ideje alatt az ő jövőbeli társa további entitásfejlődésen megy ke-

resztül és csoporttudatra tesz szert a rendeltetését illetően. Tudni ugyan nem tudjuk, de gyanítjuk, hogy az ilyen csoporttudatos entitás képessé válik felismerni a teret és elkezdi az előfeltételül szabott felkészülést azon szellemi képesség megszerzésére, melyre az ő Mihály társával a világegyetem-teremtésben és -igazgatásban való közös munkája során szüksége lesz.

5 ¶ 3. *A Fizikai Teremtés Szakasza.* Amikor az Örökkévaló Fiú teremtői megbízást ad valamely Mihály Fiúnak, akkor az a Tökéletes Szellem, aki azt a felsőbb-világegyetemet irányítja, amelyben való működésre ezen új Teremtő Fiút szánták, a Végtelen Szellem jelenlétében bemutatja az „azonosság imáját”; és a későbbi Alkotó Szellem en-

titása ekkor jelenik meg első alkalommal a Végtelen Szellem személyétől elkülönülten. És ezen entitás közvetlenül a kérelmező Tökéletes Szellem személyéhez való megtérést követően eltűnik előlünk, s láthatóan e Tökéletes Szellem személyének részévé válik. Az újonnan azonosságot nyert Alkotó Szellem a Tökéletes Szellemmel marad mindaddig, amíg sor nem kerül a Teremtő Fiúnak a térbeli kalandra való elindulására; ami után a Tökéletes Szellem a Teremtő Fiúra bízza az új Szellem-társat, s egyidejűleg a Szellem-társat örök hűséggel és végtelen állhatatossággal bízza meg. És ekkor kerül sor a legmegindítóbb események egyikére, mely a Paradicsomon valaha is végbemegy. Az Egyetemes Atya méltatja a Teremtő Fiú

és az Alkotó Szellem örökkévaló szövetségét és megerősíti a felsőbb-világegyetemi hatáskörrel rendelkező Tökéletes Szellemtől származó, közös igazgatási hatalom adományát.

6 Az Atya-egyesített Teremtő Fiú és Alkotó Szellem ezt követően elindul világegyetem-teremtési kalandjára. És e közösségben munkálkodnak a világegyetemük anyagi megszervezésének hosszú és sok nehézséggel járó időszakában.

7 ¶ 4. *Az Élet-Teremtési Korszak.* Azon szándék bejelentését követően, miszerint élet teremtetik a Teremtő Fiú által, a Paradicsomon sor kerül a „megszemélyesülési szertartásokra”, melyeken részt vesz a Hét Tökéletes Szellem és amelyet személyesen megtapasztal a felügyeletet ellátó Tökéletes

Szellem. Ez a paradicsomi Istenség hozzájárulása a Teremtő Fiú Szellem-társának egyediségéhez és ez a világegyetem számára a Végtelen Szellem személyében végbemenő jelenségben, „az elsődleges kitörésben” nyilvánul meg. E jelenséggel egyidejűleg a Paradicsomon a Teremtő Fiú mindaddig személytelen Szellem-társa gyakorlatilag igazi személlyé válik. Ettől fogva mindörökre ez a helyi világegyetemi Anyaszellem személynek tekinthető és személyes kapcsolatot tart fenn a későbbi életteremtés teljes személyiség-sokaságával.

8 ¶ 5. *Az Alászállás utáni Korszakok.* Az Alkotó Szellem soha véget nem érő létpályáján további és nagymértékű változás következik be, amikor a Teremtő Fiú vissza-

tér a világegyetemi központra miután teljesítette a hetedik alászállását és ezt követően elnyerte a teljes világegyetemi főhatalmat. Akkor, az összesereglett világegyetemi intézők előtt, a győzelmes Teremtő Fiú a főhatalom gyakorlásához társául maga mellé emeli a világegyetemi Anyaszellemet és Szellemtársát önmagával egyenlőnek ismeri el.

9 ¶ 6. *A Fény és Élet Korszakai.* A fény és élet korszakának elérésével a helyi világegyetemi főhatalom társgyakorlója belép az Alkotó Szellem létpályájának hatodik szakaszába. Azonban e nagyszerű tapasztalásról nem számolhatunk be nektek. E dolgok a Nebadon egy későbbi fejlődési szakaszához tartoznak.

10 ¶ 7. *Az Ismeretlen Létpálya.* Ismerjük a

helyi világegyetemi Anyaszellem létpályájának e hat szakaszát. Elkerülhetetlen, hogy ne tegyük fel a kérdést: Vajon van hetedik létpálya is? Figyelembe véve azt, hogy amikor a véglegesrendűek eljutnak oda, ami az ő halandói felemelkedésük végső beteljesülését képezi, a feljegyzések szerint ekkor kezdik meg a hatodik-szakaszú szellemi létpályát. Gyanítjuk, hogy a véglegesrendűekre még további és ismeretlen létpálya vár a világegyetemi megbízatások teljesítése során. Kézenfekvő, hogy hasonlóképpen tekintsünk a világegyetemi Anyaszellemekre, vagyis mint akik előtt még valamilyen ismeretlen pálya áll, mely a világegyetemi szolgálatban és a Teremtő Mihályok rendjével való állhatatos együttműködésben szer-

zett személyes tapasztalásuk hetedik szakaszát alkotja.

7. AZ ELMESZELLEM-SEGÉDEK

[1] E szellem-segédek jelentik a helyi világegyetemi Anyaszellem hétszeres elmeadományát azon élő teremtményeknek, akik egy Teremtő Fiú és ezen Alkotó Szellem közös teremtései. Ezen adományozás akkor válik lehetségessé, amikor a Szellem eléri a személyiségi előjogok szintjét. A hét elmeszellem-segéd természetének és működésének bemutatása viszont már inkább a helyi világegyetemetek, a Nebadon történetéhez tartozik.

8. A LEGFELSŐBB SZELLEMEK SZEREPKÖREI

[1] A Legfelsőbb Szellemek hét csoportja alkotja a Harmadik Forrás és Középpont működési családjának magvát, úgy mint a Végtelen Szellem és úgy is mint az Együttes Cselekvő. A Legfelsőbb Szellemek területe a Háromságnak a Paradicsomon való jelenlététől a tér bolygóin élő evolúciós-halandói rend elméjének működéséig terjed. Így egyesítik a leszálló igazgatási szinteket és hangolják össze azok személyi állományának számos feladatkörét. Legyen az valamely Tükröző Szellem-csoport, mely kapcsolatban áll a Nappalok Elődeivel, vagy akár egy Alkotó Szellem, aki valamely Mihály Fiú társaként tevékenykedik,

vagy legyen akár a paradicsomi Háromságot övező Hét Tökéletes Szellem, a Legfelsőbb Szellemek tevékenysége mindenütt fellelhető, legyen szó a központi világegyetemről, a felsőbb-világegyetemekről vagy a helyi világegyetemekről. Szerepkörük hasonló a „Nappalok” rendjébe tartozó háromsági személyiségekéhez és a „Fiak” rendjébe tartozó paradicsomi személyiségekéhez.

2 ¶ A Legfelsőbb Szellem-csoportok a Végtelen Anyaszellemükkel együtt közvetlen teremtői a Harmadik Forrás és Középpont népes teremtménycsaládjának. A segédkező szellemek minden rendje ebből a társulásból származik. Az elsőfajú szupernáfok a Végtelen Szellemből származnak; az e rendbe tartozó másodfajú lényeket a Tökéletes

Szellemek teremtik; a harmadfajú szupernáfokat pedig a Körök Hét Szelleme. A Tükröző Szellemek együttesen az anyateremtői az angyali seregek egyik csodálatos rendjének, a felsőbb-világegyetemi szolgálatban álló fenséges szekonáfoknak. Alkotó Szellem az anyja a helyi teremtésrészek angyali rendjeinek; az ilyen szeráfsegédkezők az egyes helyi világegyetemekben őshonosak, bár központi világegyetemi minta után teremtik őket. A segédkező szellemek mindeme teremtőit csak közvetve segíti a Végtelen Szellemnek, az összes angyali segítő eredeti és örökkévaló anyjának központi elhelyezkedése.

3 ¶ A hét Legfelsőbb Szellem-csoport a szervezője a lakott teremtésösszességnek. A

vezetőiknek, a Hét Tökéletes Szellemnek a társulása láthatóan a Hétszeres Isten sokféle tevékenységének összehangolására irányul:

4 1. A Tökéletes Szellemek együttesen csaknem elérik a paradicsomi Istenségek Háromságának isteniségi szintjét.

5 2. Egyenként kimerítik a háromsági Istenség elsődleges társulási lehetőségeit.

6 3. Az Együttes Cselekvő különálló képviselőiként ők a letéteményesei a Legfelsőbb Lény azon szellem-elme-erő főhatalmának, melyet ő még nem személyesen gyakorol.

7 4. A Tükröző Szellemeken keresztül összehangolják a Nappalok Elődei felsőbbvilágegyetemi kormányainak működését Madzsesztonnal, az egyetemes tükrözőműködés paradicsomi középpontjával.

8 5. A helyi világegyetemi Isteni Segédkezők egyedivé alakításában való részvételükkel a Tökéletes Szellemek hozzájárulnak a Hétszeres Isten végső szintjéhez, a helyi világegyetemek Teremtő Fia és Alkotó Szellame szövetségéhez.

9 ¶ Az Együttes Cselekvőben eredendően meglévő működésbeli egység a fejlődő világegyetemek számára a Hét Tökéletes Szellemben, az ő elsődleges személyiségeiben jelenik meg. Viszont a jövő tökéletessé tett felsőbb-világegyetemeiben ez az egység kétségkívül elválaszthatatlan lesz a Legfelsőbb élményelvi főhatóságától.

10 [Közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos.]

18. ÍRÁS

A LEGFELSŐBB HÁROMSÁGI SZEMÉLYISÉGEK

A LEGFELSŐBB Háromsági Személyiségek mind valamilyen sajátos szolgálatra teremtettek. Az isteni Háromság tervezte őket abból a célból, hogy bizonyos sajátos feladatokat lássanak el, és képesek arra, hogy tökéletes készséggel és teljes odaadással szolgáljanak. A Legfelsőbb Háromsági Személyiségek hét rendje:

2 1. A Felsőség Háromságivá tett Titkai.
3 2. A Nappalok Örökkévalói.
4 3. A Nappalok Elődei.
5 4. A Nappalok Tökéletességei.
6 5. A Nappalok Utódai.

7 6. A Nappalok Szövetségei.

8 7. A Nappalok Hűséges Követői.

9 ¶ Az igazgatási területen tökéletes eme lények száma meghatározott és végleges. Teremtésük már a múlté; több ilyen lény már nem személyesül meg.

10 Nagy világegyetem szerte e Legfelsőbb Háromsági Személyiségek képviselik a paradicsomi Háromság igazgatási elveit; ők képviselik az igazságosságot és *ténylegesen* ők a paradicsomi Háromság végrehajtó szerve. Tökéletes igazgatási rendszert alkotnak, mely az Atya paradicsomi szféráitól a helyi világegyetemek központi világaiig és a helyi világegyetemek részét alkotó csillagvilágok központjaiig terjed és mindezen igazgatási egységeket egymással összekapcsolja.

[11] Minden Háromság-eredetű lény paradicsomi tökéletességben teremtetik az összes isteni sajátosságával együtt. Az idő múlása csak a tapasztalás terén ad hozzá valamennyit a mindenségrendi szolgálatra való felkészültségükhöz. A Háromság-eredetű lények esetében sem a bukás veszélye, sem a lázadás kockázata nem áll fenn. Ők lényegüket illetően isteniségiek, és még egyikükről sem derült ki, hogy letért volna az isteni és tökéletes személyiségi viselkedés ösvényéről.

1. A FELSŐSÉG HÁROMSÁGIVÁ TETT TITKAI

[1] A paradicsomi segédszférák legbelső körében hét világ van, és e magas világok mindegyikét egy tíztagú testület vezeti,

melynek tagjai a Felsőség Háromságivá tett Titkai. Ők nem teremtők, viszont felsőbb és végleges intézők. E hét testvéri szféra ügyeinek vitele teljes mértékben a hetven legfőbb igazgatóból álló eme testületre tartozik. Bár a Háromság utódai felügyelik a Paradicsomhoz legközelebb eső, eme hét szent szférát, a világok e csoportját általánosan úgy ismerik, mint az Egyetemes Atya személyes körét.

2 A Felsőség Háromságivá tett Titkai tízes csoportokban működnek úgy, mint a nekik kijelölt szférák egyenrangú és együttes igazgatói, azonban meghatározott felelősségi körökben működnek egyedileg is. E különleges világok mindegyikének munkája hét főosztályra osztható, és e mellérendelt

vezetők egy-egy ilyen, különleges tevékenységet folytató szervezeti egységet irányítanak. A többi három a háromsági Istenség személyes képviselőjeként tevékenykedik a többi hét viszonylatában, egy képviseli az Atyát, egy a Fiút és egy a Szellemet.

3 Bár van egy jól meghatározható osztályjegyük, mely a Felsőség Háromságivá tett Titkait jellemzi, azért hét különböző csoportjegyet is mutatnak. A diviningtoni ügyekkel foglalkozó tíz legfőbb igazgató az Egyetemes Atya személyes jellemét és természetét tükrözi; és így van ez e hét szféra mindegyikével is: Mindegyik tízes csoport arra az Istenségre vagy Istenség-társulásra hasonlít, amely az ő területükre jellemző. Az Aszendingtont irányító tíz igazgató

az Atya, a Fiú és a Szellem közös természetét tükrözi.

4 ¶ Igen keveset fedhetek fel e felsőbb személyiségeknek az Atya hét szent világán végzett munkájáról, mert ők igazán a Felsőség *Titkai.* Az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú vagy a Végtelen Szellem elérésével kapcsolatosan nincsenek önkényesen képzett titkok. Az Istenségek nyitott könyvek mindenki számára, aki isteni tökéletességet ér el, de a Felsőség Titkainak mindegyikét sohasem lehet megismerni. Mindig is képtelenek leszünk teljesen feltárni azokat a területeket, melyek az Istenség-társulások és a teremtett lények hetes csoportjai közötti viszony személyes jellegű titkait tartalmazzák.

5 Lévén, hogy e legfőbb igazgatók munká-

jának van köze az Istenségek, valamint a világegyetemi lények e hét alapvető csoportja közötti bensőséges és személyes kapcsolathoz, legalábbis amikor e hét különleges világon tartózkodnak, vagy amikor a nagy világegyetemben működnek, ezért helyénvaló dolog ezen igencsak személyes viszonyokat és rendkívüli kapcsolatokat szent titokként kezelni. A paradicsomi Teremtők tiszteletben tartják a személyiség magánjellegét és szentségét, még a legalacsonyabb rendű teremtmények esetében is. És ez igaz mind az egyének, mind pedig a többféle, külön személyiségrend esetében.

[6] E titkos világok még a magas világegyetemi szinten lévő lények számára is mindig a hűség próbái maradnak. Megadatik

nekünk, hogy teljesen és személyesen megismerhessük az örökkévaló Isteneket, hogy szabadon megismerhessük az ő isteniségi és tökéletes jellemüket, viszont nem adatik meg, hogy a paradicsomi Urak és az ő összes teremtmény-lényük között fennálló személyes viszonyokat a teljes mélységükben megismerjük.

2. A NAPPALOK ÖRÖKKÉVALÓI

[1] A Havona minden egyes milliárd évét egy Legfelsőbb Háromsági Személyiség irányítja. Ezeket az urakat úgy ismerjük, mint a Nappalok Örökkévalóit, és a számuk pontosan egymilliárd, tehát mindegyik Havonaszférára jut belőlük egy. Ők a paradicsomi Háromság utódai, de a Felsőség Titkainak

esetéhez hasonlóan az ő eredetükről sincs adat. A végtelenül bölcs atyák e két csoportjába tartozók öröktől fogva uralják a Paradicsom-Havona-rendszerben lévő elragadó világaikat, és váltások és újbóli kinevezések nélkül működnek.

[2] A Nappalok Örökkévalói minden, saját akarattal rendelkező teremtmény számára láthatók, aki az ő területükön tartózkodik. A rendszeres bolygószintű nagytanácskozásokon ők elnökölnek. Rendszeres időközönként és váltott rendszerben ellátogatnak a hét felsőbb-világegyetem központi szféráira. A Nappalok Elődeivel, akik a hét felsőbb kormányzat végzetét irányítják, közeli rokonságban vannak és velük istenmód egyenértékűek is. Amikor valamelyik Nap-

palok Örökkévalója távol van a szférájáról, akkor az ő világát egy Háromsági Tanító Fiú irányítja.

3 A Nappalok Örökkévalói a saját szférájukat az élet létesített rendjei, mint például a Havona honosai és a központi világegyetem más élő teremtményei kivételével a saját személyes ideáik és eszményképeik szerint alakították ki. Egymás bolygóját meglátogatják, azonban nem másolnak és nem utánoznak; ők mindig és teljesen eredetiek.

4 Az építészet, a természetes díszítés, a morontia építkezés és a szellemi teremtésrészek minden egyes szférán kizárólagosak és egyediek. Minden világ az örökké tartó szépség helyszíne és egyetlen más világhoz sem hasonlítható a központi világegyetem-

ben. És mindegyikőtök hosszabb-rövidebb időt fog eltölteni e különleges és izgalmas szférák mindegyikén azalatt, míg a Havonán keresztül a Paradicsomra tartotok. Természetes dolog, hogy a világotokon a Paradicsomról úgy beszéltek, mint ami *feljebb* van, de helyesebb volna úgy utalni a felemelkedés isteni céljára, mint ami *beljebb* van.

3. A NAPPALOK ELŐDEI

[1] A helyi világegyetemet körülvevő felkészítő világokból kikerült és a felsőbb-világegyetemük oktatási szféráira továbbhaladó idő halandói a szellemi előrehaladásban eljutottak arra a pontra, hogy az eme felsőbb területek magas szellemi vezetőit és igazgatóit, beleértve a Nappalok Elődeit is, képesek felismerni és érintkezésbe lépni velük.

[2] A Nappalok Elődei alapvetően mind egyformák; a Háromság együttes jellemét és egyesített természetét mutatják. Van egyéniségük és a személyiségük is különböző, de nem különböznek egymástól úgy, mint ahogy a Hét Tökéletes Szellem. Egységes irányítási gyakorlatot biztosítanak az egyébként különböző hét felsőbb-világegyetem számára, melyek mindegyike különböző, elkülönült és egyedi teremtésrész. A Hét Tökéletes Szellem természetét és sajátosságait tekintve nem hasonlít egymáshoz, viszont a Nappalok Elődei, a felsőbb-világegyetemek személyes urai, mind a paradicsomi Háromság egységes és végtelenül tökéletes utódai.

[3] A magas rangú Hét Tökéletes Szellem ha-

tározza meg a saját felsőbb-világegyetemük *természetét,* míg a Nappalok Elődei szabnak irányt ugyanezen felsőbb-világegyetemek *igazgatásának.* Végrehajtói egységességet visznek az alkotó változatosságba és biztosítják az egész összhangját azon teremtési különbségek ellenében, melyek a nagy világegyetem hétszelvényű csoportjában eredendően benne rejlenek.

4 ¶ A Nappalok Elődei mind egyidejűleg váltak háromságivá. Velük kezdődnek a világegyetemek mindenségének személyiségi nyilvántartásai, innen van a nevük is — Nappalok *Elődei.* A Paradicsomot elérve és a dolgok kezdetére vonatkozó feljegyzéseket tanulmányozva felfedezitek majd, hogy a személyiségi rész első bejegyzése nem más,

mint e huszonegy Nappalok Elődjének a háromságivá válásáról szóló beszámoló.

5 ¶ E magas rangú lények mindig hármas csoportokban kormányoznak. Sok tevékenységi területen működnek egyénileg, és vannak olyan területek is, ahol kettesével tevékenykedhetnek, azonban a felsőbb igazgatási szférákban közösen kell cselekedniük. Személyesen sohasem hagyják el a székhelyük világát, de erre nincs is szükség, mert ezek a világok a kiterjedt tükrözőműködésrendszer felsőbb-világegyetemi gócpontjai.

6 A Nappalok Elődeiből álló egyes hármasok személyes lakóhelyei a központi szférájuk szellemi sarkán található. E szféra hetven igazgatási övezetre oszlik és hetven igazgatási központja van, ahol is a Nappalok

Elődei időről időre megszállnak.

7 Hatalmukat, hatáskörüket és fennhatóságuk mértékét tekintve a Nappalok Elődei a tér-idő teremtésrészek közvetlen urai közül a leghatalmasabbak és a legfenségesebbek. A világegyetemek hatalmas mindenségében egyedül ők kaptak felsőbb hatalmat arra, hogy a saját akarattal rendelkező teremtmények esetében az örök megsemmisítésre vonatkozó döntést meghozzák. És mindhárom Nappalok Elődjének részt kell vennie a felsőbb-világegyetemi legfelsőbb bíróság végső döntésének meghozatalában.

8 ¶ Az Istenségektől és paradicsomi társaiktól eltekintve a Nappalok Elődei a legtökéletesebb, a legsokoldalúbb és az isteniségi sajátságokkal leginkább rendelkező ural-

kodók a teljes tér-idő létezésben. Látható-an ők a felsőbb-világegyetemek legfőbb urai; de nem tapasztalati úton érdemelték ki ezen uralkodási jogukat s ezért a sorsuk az, hogy egykor majd meghaladja őket a Legfelsőbb Lény, egy olyan élményelvi úr, akinek nyilvánvalóan ők lesznek majd a helyettesei.

9 A Legfelsőbb Lény élményelvi szolgálat révén éri el a hét felsőbb-világegyetem feletti főhatalmat, éppen úgy, mint ahogy a Teremtő Fiú tapasztalati úton nyeri el a helyi világegyeteme feletti hatalmat. De a Legfelsőbb még befejezetlen kialakulásának jelenlegi korszakában a Nappalok Elődei biztosítják az idő és tér fejlődő világegyetemei feletti összehangolt és tökéletes igazgatási felügyeletet. És eredeti bölcsesség és egyéni

kezdeményezés jellemzi a Nappalok Elődeinek minden határozatát és döntését.

4. A NAPPALOK TÖKÉLETESSÉGEI

[1] Éppen kétszáztíz Nappalok Tökéletessége van, és ők irányítják az egyes felsőbb-világegyetemek tíz nagyövezetének kormányait. A felsőbb-világegyetemi igazgatók segítése különleges feladatának ellátására tették őket háromságivá, és a Nappalok Elődeinek közvetlen és személyes helyetteseiként végzik vezetői feladataikat.

[2] Minden egyes nagyövezeti központra három Nappalok Tökéletességét jelölnek ki, azonban eltérően a Nappalok Elődeitől, az ő esetükben nem szükséges, hogy mindig mindhármuk jelen legyen. E hármas egyik

tagja időről időre eltávozhat abból a célból, hogy a területének jóléte tárgyában tanácskozzon a Nappalok Elődeivel.

3 ¶ A nagyövezetek e hármas vezetői különösen tökéletesek az igazgatási kérdések aprólékos gonddal való intézésében, s innen ered a nevük is — Nappalok *Tökéletességei.* A szellemi világ e lényei nevének feljegyzése során azzal a problémával találkozunk, hogy miként fordítsuk le azt a ti nyelvetekre, és nagyon gyakran túlságosan is bonyolult dolog kielégítő fordítást találni. A számotokra jelentéssel nem bíró, önkényes megjelölések alkalmazását nem kedveljük; ennélfogva gyakran bizony nehezünkre esik megfelelő elnevezést találni, olyat, amely számotokra világos és ugyanakkor valamennyire

utal az eredeti jelentésre is.

4 ¶ A Nappalok Tökéletességeinek kormánya mellett működik egy nem túl nagy létszámú testület, melyet Isteni Tanácsosok, Bölcsesség-tökéletesítők és Világegyetemi Ítélők alkotnak. Ennél nagyobb számban vannak mellettük Fenséges Hírvivők, Nagytekintélyűek, valamint Ismeretlen Nevűek és Származásúak. Azonban a nagyövezeti ügyek mindennapos intézését a Mennyei Oltalmazók és a Magas Fiú-segédek végzik. E két csoport tagjai a Paradicsom-Havona személyiségeknek vagy a megdicsőült halandó-véglegeseknek a háromságot elért utódai közül kerülnek ki. Az e két rendbe tartozó, teremtmény-háromságot elért lények bizonyos tagjait a paradi-

csomi Istenségek újból háromságivá teszik és ezt követően a felsőbb-világegyetemi kormányok igazgatási tevékenységében való segédkezésre küldik ki őket.

5 A Mennyei Oltalmazók és a Magas Fiúsegédek nagy részét a nagy- és a kisövezetekben teljesítendő szolgálatra osztják be, de a Háromságot-elért Felügyelők (a Háromságba foglalt szeráfok és közteslények) mindhárom osztály bíróságain tisztviselőként dolgoznak, s így működnek a Nappalok Elődeinek, a Nappalok Tökéletességeinek és a Nappalok Utódainak ítélőszékei mellett. A Háromságot-elért Követek (a Háromságba foglalt felemelkedő halandók, akik a Fiúval vagy a Szellemmel való eggyé kapcsolódást megélték) bárhol felbukkanhatnak a

felsőbb-világegyetemben, azonban a legnagyobb számban a kisövezeti szolgálatban találhatók.

6 Mielőtt a hét felsőbb-világegyetem kormányzási rendszere a maga teljességében kibontakozott volna, gyakorlatilag az e kormányok különféle részeiben működő összes intéző, kivéve a Nappalok Elődeit, különböző időtartamban inaskodott a Nappalok Örökkévalói mellett a tökéletes Havona világegyetem különböző világain. A Háromságot később elért lények hasonlóképpen átmentek egyfajta felkészítésen a Nappalok Örökkévalói mellett, mielőtt a Nappalok Elődei, a Nappalok Tökéletességei és a Nappalok Utódai melletti szolgálatra küldték volna őket. Mindannyian tapasztaltak,

kipróbáltak, és gyakorlott intézők.

7 ¶ Már korán meg fogjátok látni a Nappalok Tökéletességeit, amint a Szplandon központját eléritek, miután elidőztetek a kisövezetetek világain, mert e magas rangú urak szoros kapcsolatban vannak az idő felemelkedő teremtményeinek felsőbb felkészítésére kialakított hetven nagyövezeti világgal. A Nappalok Tökéletességei személyesen vezetik le a nagyövezeti tanodákból kikerülő felemelkedő lények csoportos eskütételét.

8 Az idő zarándokainak munkája a nagyövezeti központot körülvevő világokon főként értelmi természetű, szemben az inkább fizikai és anyagi jellegű felkészítéssel, mely a kisövezeti hét oktatási szférán folyik, és ugyancsak ellentétben a felsőbb-világegye-

temi központ négyszázkilencven egyetemvilágán folyó szellemi képzéssel.

[9] Bár ekkor még éppen csak bekerültetek a Szplandon nagyövezeti nyilvántartásba, mely magába foglalja a származásotok helyét, a ti helyi világegyetemeteket, át kell haladnotok a felsőbb-világegyetemünknek mind a tíz nagyövezetén. Az Orvonton mind a harminc Nappalok Tökéletességével találkozni fogtok mielőtt eléritek az Uverszát.

5. A NAPPALOK UTÓDAI

[1] A Nappalok Utódai a felsőbb-világegyetemi legfőbb igazgatók közül a legfiatalabbak; hármas csoportokban irányítják a kisövezetek ügyeit. Természetüket tekintve ők

a Nappalok Tökéletességeivel egyenrangúak, azonban az igazgatási hatásköröket tekintve ők az alárendeltek. E személyükben dicsőséges és istenien hatékony háromsági személyiségekből éppen huszonegyezer van. Egyidejűleg teremtették őket, és a Nappalok Örökkévalóinak felügyelete alatt mind együtt estek át a Havona-felkészítésen.

[2] A Nappalok Utódai mellett a társakból és segédekből álló olyan testület működik, mint amilyen a Nappalok Tökéletességei mellett is működik. Ezen felül óriási számban dolgoznak mellettük a mennyei lényeknek különböző alárendelt rendjei. A kisövezeti igazgatásban nagy számban veszik igénybe a honos felemelkedő halandókat, a különféle önkéntes telepesi állományokat

és a Végtelen Szellemtől származó különféle csoportokat.

3 A kisövezeti kormányzatok igen nagy mértékben, bár nem kizárólagosan a felsőbb-világegyetemek nagy fizikai problémáival foglalkoznak. A kisövezeti szférák a központjai a Fizikai Főszabályozóknak. E világokon a felemelkedő halandók olyan tanulmányokat folytatnak és olyan kísérleteket végeznek, melyek tárgya a Legfőbb Erőtér-központok harmadik rendjének és a Fizikai Főszabályozók mind a hét rendjének tevékenységével kapcsolatosak.

4 Lévén, hogy a kisövezeti működési rendjében oly nagy jelentősége van a fizikai problémák vizsgálatának, ezért a kisövezet három Nappalok Utódja ritkán van egyidejű-

leg jelen a székhelyszférán. Az idő legnagyobb részében egyikük a nagyövezeti felügyeletet ellátó Nappalok Tökéletességeivel egyeztet vagy úgy van távol, hogy közben a Nappalok Elődeit képviseli a paradicsomi nagytalálkozásokon, amelyen a magas rangú, háromsági származású lények vesznek részt. A Nappalok Tökéletességeivel váltva képviselik a Nappalok Elődeit a legfelsőbb tanácsokban a Paradicsomon. Ezalatt egy másik Nappalok Utódja ellenőrző körúton tartózkodik az illetékességi területéhez tartozó helyi világegyetemek központi világain. De legalább egyikük mindig ott marad a kisövezeti központon.

5 Egykor majd mindannyian megismeritek az Ensza, a kisövezetetek hivatalban lévő,

három Nappalok Utódját, ugyanis a nagyövezet felkészítő világaiba vezető utatok során az ő kezük alatt is át kell mennetek. Az Uverszára való felemelkedésetek során a kisövezeti felkészítő szféráknak csak egyetlen csoportján haladtok át.

6. A NAPPALOK SZÖVETSÉGEI

[1] A „Nappalok” rendjébe tartozó háromsági személyiségek igazgatási minőségben nem működnek a felsőbb-világegyetemi kormányzati szint alatt. A fejlődő helyi világegyetemben ők kizárólag tanácsosként és tanácsadóként tevékenykednek. A Nappalok Szövetségei olyan kapcsolattartó személyiségekből álló csoport, akiknek a paradicsomi Háromság adott megbízást a he-

lyi világegyetemek kettős vezetésére. Minden egyes megszervezett és lakott helyi világegyetemhez ki van jelölve egy ilyen paradicsomi tanácsos, aki a helyi teremtésrész számára a Háromság és némely tekintetben az Egyetemes Atya képviselőjeként lép fel.

2 E lényekből hétszázezer létezik, bár nem mindegyikük kapott megbízatást. A Nappalok Szövetségeinek tartalékos alakulata a Paradicsomon mint a Világegyetemi Legfelsőbb Egyeztetőtanács működik.

3 E háromsági megfigyelők sajátosan hangolják össze a világegyetemi kormányzás minden ágának igazgatási tevékenységeit, beleértve a helyi világegyetemi területeken folyóktól az övezeti kormányzati területeken folyókon keresztül egészen a felsőbb-vi-

lágegyetemi területeken folyó tevékenységeket, s innen ered a nevük is — Nappalok *Szövetségei.* Feletteseiknek háromféle jelentést készítenek: a kisövezetükre vonatkozóan fizikai és fél-értelmi adatokat közölnek a Nappalok Utódaival; a nagyövezetükben észlelt értelmi és szellemi-látszatú fejleményekről a Nappalok Tökéletességeinek számolnak be; szellemi és félparadicsomi tárgyú jelentéseket küldenek a Nappalok Elődeinek a felsőbb-világegyetemük központjára.

4 Lévén, hogy Háromság-eredetű lények, ezért az egymás közötti közléscsere céljából képesek igénybe venni a paradicsomi körök mindegyikét, és így mindig kapcsolatban állnak egymással és az összes többi szükséges személyiséggel, fel egészen a Pa-

radicsom legfelsőbb tanácsaiig.

5 ¶ Egy Nappalok Szövetsége nem kötődik szervesen a megbízatása tárgyát képező helyi világegyetem kormányához. Eltekintve a megfigyelőként végzendő feladataitól, ő kizárólag a helyi hatóságok felkérésére végzi tevékenységét. Hivatalból tagja minden elsődleges tanácsnak és minden fontos nagytanácsnak a helyi teremtésrészben, azonban nem vesz részt az igazgatási problémák gyakorlati megoldásában.

6 Amint valamely helyi világegyetem eléri a fény és élet korszakát, akkor annak megdicsőült lényei szabadon együttműködnek a Nappalok Szövetségével, aki ezt követően az evolúciós tökéletességet elért ilyen területen már megnövekedett hatáskörrel te-

vékenykedhet. De továbbra is elsődlegesen háromsági nagykövet és paradicsomi tanácsos marad.

[7] A helyi világegyetemet közvetlenül egy kettős Istenség-eredetű isteni Fiú vezeti, azonban állandóan mellette van egy paradicsomi testvére, egy Háromság-eredetű személyiség. Amikor a Teremtő Fiú a helyi világegyetemének központjától átmenetileg távol van, az ügyvezetést gyakorlók a komolyabb döntéseik meghozatala során leginkább a Nappalok Szövetségének tanácsát veszik figyelembe.

7. A NAPPALOK HŰSÉGES KÖVETŐI

[1] E magas rangú, Háromság-eredetű személyiségek paradicsomi tanácsadókként működnek az egyes helyi világegyetemek száz

csillagvilágának urai mellett. Hetvenmillió Nappalok Hűséges Követője van, és a Nappalok Szövetségeihez hasonlóan nem mindegyikük áll szolgálatban. Az ő paradicsomi tartalékos testületük a Világegyetemközi Erkölcstan és Önkormányzat Tanácsadó Bizottsága. A Nappalok Hűséges Követői ügyeleti rendben szolgálnak a tartalékos testületük legfelsőbb tanácsának irányítása mellett.

[2] Minden, amit egy Nappalok Szövetsége jelent a helyi világegyetemi Teremtő Fiúnak, mindazt jelentik a Nappalok Hűséges Követői azon Vorondadek Fiak számára, akik az adott helyi teremtésrész csillagvilágait irányítják. A megbízatásuk tárgyát képező csillagvilág jóléte iránt a legteljesebb mértékig

elhivatottak és istenien állhatatosak is ebben, s innen ered az elnevezésük — Nappalok *Hűséges* Követői. Kizárólag mint tanácsosok tevékenykednek; sohasem vesznek részt az igazgatási tevékenységekben, hacsaknem a csillagvilági hatóságok felkérésére. Közvetlenül nem érintettek a felemelkedő zarándokok számára végzett oktatási segédkezésben sem a csillagvilági központot körülvevő épített felkészülési szférákon. Minden ilyen kötelezettségüknek a Vorondadek Fiak felügyelete mellett tesznek eleget.

3 A helyi világegyetem csillagvilágaiban működő minden Nappalok Hűséges Követője a Nappalok Szövetségének felügyelete alatt áll és közvetlenül neki jelent. Nekik nincs kiterjedt érintkezési rendszerük, lévén

a tevékenységük a helyi világegyetemi közösségre korlátozódik. A Nebadonban szolgálatban lévő bármely Nappalok Hűséges Követője képes érintkezésbe lépni az ugyanazon helyi világegyetemben szolgálatban lévő rendbéli társainak mindegyikével, és valóban így is tesz.

4 Miként a Nappalok Szövetsége a világegyetemi központon, a Nappalok Hűséges Követői is személyes székhelyet tartanak fenn a csillagvilági központokon, mely nem esik egybe az adott terület ügyvezető igazgatóinak székhelyével. Lakóhelyük valóban szerénynek minősül a csillagvilágok Vorondadek urainak otthonaihoz képest.

5 A Nappalok Hűséges Követői jelentik az utolsó szemet abban a hosszú igazgatási-ta-

nácsadói láncban, mely az Egyetemes Atyának a minden dolog középpontja mellett elhelyezkedő szent szféráit köti össze a helyi világegyetemek elsődleges osztályaival. A Háromság-eredetű rendszer megáll a csillagvilágoknál; ilyen paradicsomi tanácsadó nem tartózkodik állandóan az azt alkotó csillagrendszereken vagy a lakott világokon. Ez utóbbi igazgatási egységek teljes mértékben a helyi világegyetemben honos lények irányítása alá tartoznak.

6 [Közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos.]

19. ÍRÁS

A MELLÉRENDELT HÁROMSÁGI-SZÁRMAZÁSÚ LÉNYEK

E PARADICSOMI csoportba, a Mellérendelt Háromsági-származású Lények csoportjába tartoznak a Háromsági Tanító Fiak, mely része a paradicsomi Istenfiak csoportjának, valamint ide tartozik a magas rangú felsőbb-világegyetemi intézők három csoportja és az Ihletett Háromsági Szellemek némiképp személytelen osztálya is. Még a Havona honosai is jól besorolhatók a háromsági személyiségek ezen osztályába a lények számos, a Paradicsomon lakozó csoportjával együtt. Ezen is-

mertetés a következő Háromsági-származású lényekről szól:

2 1. Háromsági Tanító Fiak.

3 2. Bölcsesség-tökéletesítők.

4 3. Isteni Tanácsosok.

5 4. Világegyetemi Ítélők.

6 5. Ihletett Háromsági Szellemek.

7 6. Havona-honosok.

8 7. Paradicsomi Létpolgárok.

9 ¶ A Háromsági Tanító Fiak és talán az Ihletett Háromsági Szellemek kivételével e csoportok meghatározott taglétszámúak; a teremtésük befejezettnek és lezártnak tekinthető.

1. A HÁROMSÁGI TANÍTÓ FIAK

[1] A nektek bemutatott magas rangú mennyei személyiségek közül egyedül a Háromsági Tanító Fiak cselekszenek kettős minőségben. Ők eredendően háromsági jellegűek, a működésüket tekintve majdnem teljesen az isteni fiúi szolgálatnak szentelik magukat. Ők azok a kapcsolattartó lények, akik a Háromsági- és a kettős-származású személyiségek közötti űrt betöltik.

[2] Míg a Háromság Állandó Fiainak száma már teljes, addig a Tanító Fiak száma folyamatosan nő. Azt nem tudjuk, hogy mennyi lesz a Tanító Fiak végleges száma. Kijelenthetem azonban, hogy a legutóbbi uverszai jelentési időszakra vonatkozóan a paradicsomi feljegyzésekben az áll, hogy e Fiak kö-

zül szolgálatban 21.001.624.821 volt.

3 E lények csoportja a nektek ismertetett Istenfiak csoportjai közül az egyetlen, amelynek eredete a paradicsomi Háromság. Megtalálhatók a központi világegyetemben és a felsőbb-világegyetemekben, és egy-egy nagyobb testületük áll szolgálatban az egyes helyi világegyetemekben. Szolgálnak a bolygókon is, miként az egyéb paradicsomi Istenfiak. Lévén, hogy a nagy világegyetemi rendszer még nem teljesen fejlődött ki, ezért a Tanító Fiak nagy számban állnak tartalékban a Paradicsomon, és önként jelentkeznek veszélyhelyzeti feladatokra és nem szokványos szolgálatra a nagy világegyetem minden részében, a tér magányos világain, a helyi világegyetemekben

és a felsőbb-világegyetemekben, valamint a Havona-világokon. Működnek a Paradicsomon is, de a részletes bemutatásukat jobb elhalasztani akkorra, amikor majd a paradicsomi Istenfiakkal foglalkozunk.

4 E vonatkozásban azonban megjegyezzük, hogy a Tanító Fiak a Háromsági-származású legfelsőbb összehangoló személyiségek. A világegyetemek e kiterjedt mindenségében mindig fennáll a veszélye annak, hogy a korlátolt nézőponttal rendelkezők engednek a véteknek, a valóság és az isteniség töredezettségében eredendően jelen lévő rossznak.

5 Például: Az emberi elme rendszerint arra törekszik, hogy az eme kinyilatkoztatásokban közreadott mindenségrendi bölcseletet azáltal értse meg, hogy az egyszerűtől és vé-

gestől az összetett és a végtelen felé, az emberi eredetűtől az isteni végzetig halad. Ám ez az út nem vezet *szellemi bölcsességhez.* Az ember ezen eljárása nem más, mint a legkönnyebb út a *fejlődéstörténeti ismeret* egy bizonyos formájának elsajátítása felé, azonban ez a legjobb esetben is csak az ember eredetét tárhatja fel; igen keveset vagy még inkább semmit sem mutat meg az ember isteni végzetéből.

[6] Még az embernek az urantiai élőlénytani fejlődésében is súlyos ellenérvek hozhatók fel azon megközelítés ellen, mely kizárólagosan történeti úton akarja magyarázni az ember mai helyzetét és jelenlegi problémáit. Bármely valós probléma — legyen az emberi vagy isteni, földi vagy mindenség-

rendi — helyes megközelítése kizárólag a világegyetemi valóság három szakasza közötti összefüggések teljes körű és elfogulatlan tanulmányozásával lehetséges: e szakaszok pedig az eredet, a történelem és a beteljesülés. E három élményelvi valóság helyes megértése szolgáltat alapot a jelen helyzet bölcs értékeléséhez.

7 ¶ Amikor az emberi elme azt a bölcseleti eljárást alkalmazza, hogy az alacsonyabb felől közelít a magasabb rendűhöz akár az élőlénytan, akár az istentan terén, akkor mindig fennáll a veszélye négyféle okfejtési hiba elkövetésének:

8 ¶ 1. Teljesen figyelmen kívül hagyja a személyes előrehaladás vagy a mindenségrendi végzet végleges és teljes fejlődési cél-

ját.

9 ¶ 2. A lehető legnagyobb bölcseleti baklövést követi el azzal, hogy túlságosan leegyszerűsíti a mindenségrendi fejlődési (élményelvi) valóságot, melynek eredményeként elferdíti a tényeket, kiforgatja az igazságot és félreértelmezi a végzeteket.

10 ¶ 3. Az okozati viszonyok vizsgálata a történelem gondos tanulmányozása. De a lény változása *mikéntjének* megismerése nem jelenti szükségképpen az adott lény jelenlegi helyzetének és igaz jellemének avatott megértését.

11 ¶ 4. A történelem egymagában nem mutatja megfelelően a jövőbeli fejleményeket — a végzetet. A véges eredetek hasznosak, azonban csakis az isteni okok tárnak

fel végleges hatásokat. Az örök végek nem látszanak az időbeli kezdetekben. A jelent csakis az egymással kapcsolatban álló múlt és jövő tükrében lehet helyesen értelmezni.

12 ¶ Ennélfogva, ezen és egyéb okból is, az ember és az ő bolygói problémáinak megközelítéséhez azt az eljárást alkalmazzuk, hogy tér-idő utazásba kezdünk a minden személyiségi valóság és minden mindenségrendi létezés végtelen, örökkévaló és isteni paradicsomi Forrásától és Középpontjától.

2. A BÖLCSESSÉG-TÖKÉLETESÍTŐK

1 A Bölcsesség-tökéletesítők a paradicsomi Háromság különleges rendeltetésű teremtésrészei, melyek feladata az isteniségi bölcsesség megszemélyesítése a felsőbb-világegyetemekben. Pontosan hétmilliárd ilyen

lény létezik, és egymilliárdan szolgálnak a hét felsőbb-világegyetem mindegyikében.

[2] A velük egyenrangú lényekkel, az Isteni Tanácsosokkal és a Világegyetemi Ítélőkkel együtt a Bölcsesség-tökéletesítők is átestek a Paradicsom, a Havona és — a Divinington kivételével — az Atya paradicsomi szféráinak bölcsességén. E tapasztalások megszerzését követően a Bölcsesség-tökéletesítőket állandó szolgálatra osztották be a Nappalok Elődei mellé. Nem szolgálnak sem a Paradicsomon, sem a Paradicsom-Havona körök világain; feladatuk teljes egészében a felsőbb-világegyetemi kormányzatok igazgatási tevékenységére korlátozódik.

[3] ¶ Ahol és amikor egy Bölcsesség-tökéletesítő működik, ott és akkor isteni bölcses-

ség munkál. Az e fenséges és méltóságteljes személyiségek cselekedeteit jellemző ismeret és bölcsesség ténylegesen jelen van és tökéletesen nyilvánul meg. Ők nem *tükrözik* a paradicsomi Háromság bölcsességét; ők *maguk* az a bölcsesség. Ők a bölcsesség forrásai minden, a világegyetemi ismereteket alkalmazó tanár számára; ők a megfontoltság kútjai és az éleslátás forrásai a tanulás és ítélőképesség intézményei számára az összes világegyetemben.

[4] A bölcsesség kettős eredetű, mert egyrészt a tökéletes lényekben eredendően meglévő isteni látásmód tökéletességéből, másrészt az evolúciós teremtmények által megszerzett személyes tapasztalatból származik. A Bölcsesség-tökéletesítők *maguk*

alkotják a paradicsomi tökéletességű istenségi látásmód isteni bölcsességét. Igazgatási társaik az Uverszán, a Fenséges Hírvivők, az Ismeretlen Nevűek és Származásúak, valamint a Nagytekintélyűek, amikor együttesen cselekednek, akkor ők *maguk* alkotják a tapasztalás világegyetemi bölcsességét. Egy isteni lény elérheti a tökéletességet az isteni tudásban. Egy evolúciós halandó idővel tökéletességet érhet el a felemelkedés során szerzett ismeretekben, de e lények egyike sem meríti ki az összes lehetséges bölcsesség potenciáljait. Ennek megfelelően, amikor a felsőbb-világegyetem vezetésében a legnagyobb mértékű igazgatási bölcsességre van szükség, az isteni rálátás bölcsességének eme tökéletesítői mindig

társulnak azokkal a felemelkedő személyiségekkel, akik a felsőbb szintű felsőbb-világegyetemi hatáskört az evolúciós fejlődésben átélt megpróbáltatásokon keresztül érték el.

5 A Bölcsesség-tökéletesítőknek mindig is szükségük lesz az élményelvi bölcsességnek e kiegészítő elemére ahhoz, hogy bölcsen végezhessék igazgatási feladataikat. De feltételezzük, hogy a bölcsesség magas és még el nem ért szintjeit akkor érhetik el a paradicsomi véglegességet már megszerzett lények, *miután* valamikor beléptek a szellemlét hetedik szakaszába. Amennyiben ez tényleg így van, akkor az ilyen evolúciós, tökéletessé vált lényekből kétségkívül a leghatékonyabb világegyetemi intéző válik, melyet a teremtésösszesség valaha is látott. Úgy

hiszem, hogy a véglegesrendűeknek ez a legfelsőbb végzete.

6 ¶ A Bölcsesség-tökéletesítők sokoldalúsága képessé teszi őket arra, hogy a felemelkedő teremtmények számára nyújtandó, gyakorlatilag minden mennyei szolgálat ellátásában részt vegyenek. A Bölcsesség-tökéletesítők és az én személyiségrendembe tartozók, vagyis az Isteni Tanácsosok, a Világegyetemi Ítélőkkel együtt alkotják a legmagasabb rangú lények azon csoportját, akik az igazság kinyilatkoztatására vállalkozhatnak és vállalkoznak is az egyes bolygók és csillagrendszerek számára a fény és élet korszakában éppúgy, mint az azt megelőző korszakokban. Időről időre mi mind kapcsolatba kerülünk a felemelkedő halan-

dók szolgálatával, a kezdetleges életet hordozó bolygóktól egészen a helyi világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi szintig, de leginkább ez utóbbi szinten.

3. AZ ISTENI TANÁCSOSOK

[1] E Háromság-származású lények az Istenség-tanácsok a hét felsőbb-világegyetem számára. Ők nem *tükrözik* a Háromság isteni tanácsát; ők *maguk* az a tanács. Huszonegymilliárd Tanácsos szolgál, és hárommilliárd működik az egyes felsőbb-világegyetemekben.

[2] Az Isteni Tanácsosok a Világegyetemi Ítélők és a Bölcsesség-tökéletesítők társai és egyenrangú társai, és az ezen utóbbi személyiségek mellett működő Tanácsosok száma

egy és hét között változhat. Mindhárom rend közreműködik a Nappalok Elődeinek kormányában, beleértve a nagy- és a kisövezeti kormányzatokat is, a helyi világegyetemekben és csillagvilágokban, valamint a helyi csillagrendszeri fejedelmek tanácsaiban is.

3 Mi egyedileg tevékenykedünk, miként e beszámoló elkészítésekor is így teszek, de működünk hármasban is, ha a feladat teljesítése megkívánja. A végrehajtói minőségben való fellépésünk során mindig közösen cselekszik egy Bölcsesség-tökéletesítő, egy Világegyetemi Ítélő és egy vagy több Isteni Tanácsos, mely utóbbiak száma hét is lehet.

4 ¶ Egy Bölcsesség-tökéletesítő, hét Isteni Tanácsos és egy Világegyetemi Ítélő alkotja

a Háromság-isteniségi ítélőszéket, a legfelsőbb, nem állandó székhelyű tanácsadó testületet az idő és tér világegyetemeiben. E kilenctagú csoportot ismerik úgy is mint tényfeltáró, illetőleg igazság-kinyilatkoztató ítélőszék, és amikor e testület valamely probléma megoldására és döntéshozatalra összeül, akkor az olyan, mintha a tárgyban valamelyik Nappalok Elődje járt volna el, mert a felsőbb-világegyetemi híradásokban sehol sincs arra vonatkozóan adat, hogy egy ilyen döntést a Nappalok Elődei megváltoztattak volna.

5 A három Nappalok Elődje működésekor a paradicsomi Háromság működik. Amikor a kilenctagú ítélőszék a tanácsüléseit követően döntést hoz, akkor valójában a Nap-

palok Elődei szóltak. És ez a módja annak, hogy a paradicsomi Urak igazgatási kérdésekben és a kormányzati irányításban személyes kapcsolatot teremtsenek az egyes bolygókkal, csillagrendszerekkel és világegyetemekkel.

6 ¶ Az Isteni Tanácsosok a paradicsomi Háromság isteni tanácsának tökéletességét jelentik. Mi képviseljük, valójában mi *vagyunk* a tökéletes tanács. Amikor kiegészülünk a társaink alkotta élményelvi tanáccsal, mely az evolúciós felemelkedésen átment, tökéletessé vált és Háromságba foglalt lényekből áll, akkor a közös döntéseink már több mint teljesek. Amint az egyesített tanácsunkhoz valamely Világegyetemi Ítélő társult, abban döntést hozott, a döntést meg-

erősítette és kihirdette, akkor igencsak valószínű, hogy az az egyetemes teljesség küszöbéhez közelít. Az ilyen ítéletek jelentik az Istenség abszolút magatartásának a lehető legjobb megközelítését az adott helyzet és probléma tér-idő korlátait tekintve.

[7] Hét Isteni Tanácsos egy háromságivá tett evolúciós hármassal — mely egy Fenséges Hírvivőből, egy Nagytekintélyűből, valamint egy Ismeretlen Nevűből és Származásúból áll — együtt jelenti azt a legjobb felsőbb-világegyetemi megközelítést, mely az emberi nézőpontot és az isteni magatartást egyesíti a szellemi jelentéstartalmak és a valóságértékek paradicsomközeli szintjein. A teremtmény és a Teremtő egyesített mindenségrendi magatartásformáinak eme jó

közelítése csak a paradicsomi alászálló Fiakban múlható felül, akik a személyes tapasztalás egyik szakaszában sem mások, mint Isten és ember.

4. A VILÁGEGYETEMI ÍTÉLŐK

[1] Pontosan egymilliárd Világegyetemi Ítélő létezik. E különleges lények *maguk* az Istenség ítélete. Ők nem pusztán a tökéletes döntéseket tükrözik; ők *maguk* a paradicsomi Háromság ítélete. Még a Nappalok Elődei is csak a Világegyetemi Ítélőkkel együtt hoznak ítéletet.

[2] A központi világegyetem egymilliárd világának mindegyikéhez egy-egy Ítélőt jelölnek ki, aki a bolygón honos Nappalok Örökkévalóinak igazgatási szervezetéhez tarto-

zik. Sem Bölcsesség-tökéletesítők, sem Isteni Tanácsosok nem kapnak állandó megbízatást a Havona-igazgatásban való közreműködésre, és azt sem értjük, hogy Világegyetemi Ítélők miért állomásoznak a központi világegyetemben. A jelenlegi tevékenységük aligha indokolja a Havonában betöltött feladatkörüket, és ezért gyanítjuk, hogy azért vannak ott, mert várják az új igényekkel beköszöntő világegyetemi korszakot, amikor is a Havona-népesség részlegesen megváltozik.

[3] Egymilliárd Ítélőt rendelnek ki a hét felsőbb-világegyetem mindegyikéhez. Mind egyedileg, mind pedig a Bölcsesség-tökéletesítőkkel és az Isteni Tanácsosokkal együtt a hét felsőbb-világegyetem minden részé-

ben működnek. Tehát az Ítélők a nagy világegyetem minden szintjén tevékenykednek, a Havona tökéletes világaitól a Csillagrendszer Fejedelmek tanácsaiig, és szerves részét képezik minden, az evolúciós világok megítéltetésére vonatkozó döntésnek.

4 ¶ Amikor és ahol jelen van egy Világegyetemi Ítélő, akkor és ott az Istenség ítélete van jelen. És mivel az Ítélők a döntéseiket a Bölcsesség-tökéletesítőkkel és az Isteni Tanácsosokkal közösen hozzák meg, ezért e döntések a paradicsomi Háromság közös bölcsességén, tanácsán és ítéletén alapulnak. E bíráskodási hármasban a Bölcsesség-tökéletesítő lehet a „voltam”, az Isteni Tanácsos a „leszek”, de mindig a Világegyetemi Ítélő a „vagyok”.

5 ¶ Az Ítélők világegyetem-összegző személyiségek. Amikor ezer — vagy millió — tanú tesz bizonyságot, amikor a bölcsesség hangja szólott és az isteniségi tanácsot feljegyezték, amikor ehhez hozzáadódik a tökéletes felemelkedők bizonyságtétele, akkor már az Ítélők működnek, és azon nyomban tévedhetetlenül és isteni teljességében nyilvánul meg mindaz, ami addig végbement; és e megnyilvánulás az isteni határozatot, a végleges és tökéletes döntés összességét és lényegét jelenti. Ennélfogva, amint egy Ítélő szólt, már senki sem szólhat, lévén, hogy az Ítélő mindazon dolgoknak az igaz és hibátlan képét felrajzolta, ami korábban megtörtént. Az ő megszólalásakor már nincs fellebbezési lehetőség.

6 Teljes mértékben értem a Bölcsesség-tö-

kéletesítő elméjének működését, azonban bizonyosan nem teljesen értem a Világegyetemi Ítélő ítélkező elméjének működését. Nekem úgy tűnik, hogy az Ítélők új jelentéstartalmakat alakítanak ki és új értékeket származtatnak azon tények, igazságok és ténymegállapítások halmazából, melyeket a világegyetemi ügyek kivizsgálása során eléjük tárnak. Valószínűnek tűnik, hogy a Világegyetemi Ítélők képesek eredeti értelmezést alkotni a tökéletes teremtői látásmód és a tökéletessé vált teremtményi tapasztalás társításából. A paradicsomi tökéletesség és a világegyetemi tapasztalás e keveréke kétségkívül új értéket teremt a végleges szinteken.

[7] De ez még nem jelenti a Világegyetemi

Ítélők elméje működésével kapcsolatos értelmezési nehézségeink végét. Ha mindazt figyelembe vesszük, amit az Ítélőnek valamely adott világegyetemi helyzetben való működéséről tudunk vagy gyanítunk, akkor azt tapasztaljuk, hogy még mindig nem vagyunk képesek a döntéseit megjósolni vagy az ítéletét előre megmondani. Mi igen aprólékos gonddal határozzuk meg a teremtői magatartás és a teremtményi tapasztalás együttesének valószínű eredményét, azonban ezek nem mindig pontos előrejelzései az Ítélő megnyilvánuló döntésének. Valószínű, hogy az Ítélők valamiképpen kapcsolatban vannak az Istenségi Abszolúttal; egyébként nem tudnánk magyarázni számos döntésüket és határozatukat.

8 ¶ A Bölcsesség-tökéletesítők, az Isteni Ta-

nácsosok és a Világegyetemi Ítélők a Legfelsőbb Háromsági Személyiségek hét rendjével együtt alkotják azt a tíz csoportot, melyet néha úgy jelölnek, hogy a *Háromság Állandó Fiai.* Együtt alkotják a háromsági intézők, vezetők, végrehajtók, tanácsadók, tanácsosok és bírák nagy testületét. A számuk kevéssel harminchétmilliárd felett van. Közülük kétmilliárd-hetvennek a központi világegyetemben van az állomáshelye és valamivel több mint ötmilliárdjuk állomásozik az egyes felsőbb-világegyetemekben.

9 Nagyon nehéz dolog bemutatni a Háromság Állandó Fiainak működési korlátait. Helytelen lenne azt állítani, hogy a cselekedeteiknek véges korlátja van, ugyanis a felsőbb-világegyetemi feljegyzésekben szó esik

másra utaló folyamatokról is. Ők a világegyetemi igazgatás vagy ítélkezés bármely szintjén működhetnek, amelyet a tér-idő körülmények szükségessé tesznek és amely a világmindenség múltbeli, jelenlegi és jövőbeli evolúciójával összefüggésben lehet.

5. IHLETETT HÁROMSÁGI SZELLEMEK

[1] Igen keveset tudok nektek mondani az Ihletett Háromsági Szellemekről, ugyanis ők a létező lények kevés, teljesen titkos rendjébe tartoznak, s valóban titkosak, mert nem képesek teljesen kinyilvánítani magukat még a mi számunkra sem, pedig a mi eredetünk igen közel van az ő forrásukhoz. Ők a paradicsomi Háromság cselekedetének eredményeként jönnek létre és egy, kettő vagy akár

mindhárom Istenség is működhet a teremtésükkor. Nem tudjuk, hogy e Szellemek száma teljes-e vagy pedig folyamatosan növekedik, azonban hajlamosak vagyunk feltételezni, hogy a számuk nem kötött.

2 Nem teljesen értjük az Ihletett Szellemeknek sem a természetét, sem pedig a viselkedését. Talán a személyes-feletti szellemek osztályába tartoznak. Láthatólag az összes körön működnek és úgy tűnik, hogy jó közelítéssel függetlenül tevékenykednek az időtől és tértől. De keveset tudunk róluk, legfeljebb annyit, amennyit a tevékenységeik jellegéből a jellemükről kikövetkeztethetünk, mely tevékenységeket bizonyosan megfigyelhetünk itt-ott a világegyetemekben.

[3] Bizonyos körülmények között ezen Ihletett Szellemek képesek elegendő mértékben egyedivé válni ahhoz, hogy a Háromsági-származású lények felismerhessék őket. Én láttam őket; de a mennyei lények alacsonyabb rendjei sohasem ismerhetik fel őket. Időről időre olyan körülmények is kialakulnak a kifejlődő világegyetemek irányításában, amelyek között bármely Háromsági-származású lény közvetlenül is igénybe veszi ezeket a Szellemeket a feladata teljesítése során. Ennélfogva tudjuk, hogy léteznek, és hogy bizonyos körülmények között kérhetjük és fogadhatjuk a segítségüket, néha pedig felismerhetjük a jelenlétüket. Azonban ők nem részei annak a megnyilvánult és egyértelműen kinyilvánított szer-

vezetnek, melyet a tér-idő világegyetemek vezetésével bíztak meg, mielőtt ezen anyagi teremtésrészek eljutnak a fény és élet korszakába. Nincs egyértelműen érzékelhető helyük a hét kifejlődő felsőbb-világegyetem jelenlegi működésében vagy igazgatásában. Ők a paradicsomi Háromság egyik titka.

4 A nebadoni melkizedekek azt tanítják, hogy az Ihletett Háromsági Szellemek végzete valamikor az örökkévaló jövőben az lesz, hogy a Független Hírvivők helyébe lépve működjenek, akiknek feladatkörét lassan, de biztosan felváltja az ő megbízatásuk, melyet mint a háromságivá tett fiak bizonyos fajtáinak társai kapnak.

5 ¶ Az Ihletett Szellemek a világegyetemek mindenségének magányos Szellemei. Mint

szellemek igen sokban hasonlítanak a Független Hírvivőkhöz, attól eltekintve, hogy az utóbbiak külön személyiségek. Az Ihletett Szellemekre vonatkozó ismereteink nagy része a Független Hírvivőktől származik, akik az előbbiek közelségét a sajátos érzékenységük révén képesek megállapítani, mely olyan pontosan válaszol az Ihletett Szellemek jelenlétére, mint ahogy a mágneses tű hegye a mágneses sarok irányába beáll. Egy Ihletett Háromsági Szellem közelébe kerülő Független Hírvivőben az ilyen isteni jelenlétnek egyfajta minőségi jelzése és egyfajta igen határozott mennyiségi jelzés is tudatosul, mely képessé teszi arra, hogy ténylegesen is meghatározza a Szellem-jelenlét, illetőleg -jelenlétek besorolását vagy számát.

6 Egy további érdekes tényt is megemlíthe-

tek: Amikor egy Független Hírvivő olyan bolygón tartózkodik, mely lakóinak elméjében Gondolatigazító lakozik, mint amilyen az Urantia is, akkor minőségi ingert érzékel a szellemjelenlét érzékelő-képességével. Ilyen esetben nincs mennyiségi inger, csak minőségi érzéklet. Amikor olyan bolygón tartózkodik, ahová Igazítók még nem érkeztek, akkor az ott lakókkal való kapcsolatteremtés során ilyen válasz nem jön létre. Ez arra utal, hogy a Gondolatigazítók valamiképpen kapcsolatban vannak és összefüggésbe hozhatók a paradicsomi Háromság Ihletett Szellemeivel. Bizonyos értelemben talán vannak közös elemei a tevékenységüknek; de ezt nem igazán tudjuk. Mindkét lény a minden dolog középpontja és forrá-

sa közeléből származik, azonban két különböző rendről van szó. A Gondolatigazítók egyedül az Atyától származnak; az Ihletett Szellemek a paradicsomi Háromság utódai.

7 Az Ihletett Szellemek láthatóan nem tartoznak az egyes bolygók vagy világegyetemek evolúciós rendjébe, és mégis úgy tűnik, hogy csaknem mindenütt jelen vannak. És éppen úgy, ahogy én mindezt közreadom, a Független Hírvivő társam személyes érzékelő-képessége, mely az ilyen Szellemrendbe tartozók jelenlétét képes kimutatni, jelzi, hogy épp e pillanatban bő hét méternyi távolságban egy, az Ihletett rendbe tartozó és harmadrendű erőtér-jelenléttel bíró Szellem tartózkodik. A harmadrendű erőtér-jelenlét annak valószínűségét jelzi számunkra, hogy

három Ihletett Szellem működik együtt.

8 ¶ Jelenleg több mint tizenkét különböző rendbe tartozó lény áll kapcsolatban velem, és egyedül a Független Hírvivő van tudatában a Háromság e rejtélyes entitásai jelenlétének. Továbbá, amennyire tudatában vagyunk ezen isteni Szellemek közelségének, éppen olyan mértékben fogalmunk sincs a küldetésükről. Tényleg nem tudjuk, hogy vajon pusztán érdeklődő szemlélői a dolgainknak vagy előttünk valamilyen ismeretlen módon ténylegesen is hozzájárulnak a feladatunk sikeres teljesítéséhez.

9 Tudjuk, hogy a Háromsági Tanító Fiak a világegyetemi teremtmények *tudatos* megvilágosításának szentelték magukat. Én arra a végső következtetésre jutottam, hogy

az Ihletett Háromsági Szellemek *felsőtudatos* eljárásokkal a teremtésrészek tanítóiként is működnek. Meggyőződésem, hogy van egyfajta alapvető szellemi ismeretösszesség, igazság, mely elengedhetetlenül szükséges a felsőbb szellemi előrehaladáshoz, melyet tudatosan nem lehet felfogni; az öntudat komolyan veszélyeztetné a befogadás bizonyosságát. Amennyiben e feltételezésünk helytálló, és ezt egyébként a teljes rendem is osztja, akkor ezen Ihletett Szellemek küldetése lehet az, hogy e nehézséget legyőzzék, hogy áthidalják az erkölcsi megvilágosodás és szellemi előrehaladás világegyetemi rendjében meglévő eme szakadékot. Úgy gondoljuk, hogy a Háromsági-származású tanítók e két fajtája valamiféle kapcsolatot ala-

kít ki a tevékenységük során, de hogy milyet, azt nem igazán tudjuk.

10 A felsőbb-világegyetemi felkészülési világokon és a Havona örökkévaló körein találkoztam a tökéletessé váló halandókkal — az evolúciós területekről származó, szellemivé vált és felemelkedő lelkekkel — de ők sohasem voltak képesek tudatosítani magukban az Ihletett Szellemek jelenlétét, melyek minduntalan igen közel voltak hozzánk, legalábbis a Független Hírvivőkben működő érzékelő-képesség ezt így jelezte. Szabadon kapcsolatba léptem az Istenfiak összes rendjével, felsőbbekkel és alsóbbakkal, és ők hasonlóképpen nem voltak tudatában az Ihletett Háromsági Szellemek buzdításainak. Ők képesek arra és meg is teszik

azt, hogy felidézik tapasztalataikat és újra előadják azokat a történéseket, melyeket nehéz lenne megmagyarázni, ha az ilyen Szellemek tevékenységét figyelmen kívül hagynánk. De a Független Hírvivők és néha a Háromsági-származású lények kivételével a mennyei család egyetlen tagjában sem tudatosul soha az Ihletett Szellemek közelsége.

[11] Nem hiszem, hogy az Ihletett Háromsági Szellemek bújócskát játszanak velem. Valószínűleg éppen olyan keményen küzdenek azért, hogy megmutassák magukat nekem, mint ahogy én igyekszem érintkezésbe lépni velük; nehézségeink és korlátaink bizonyosan kölcsönösek és eredendők. Megelégedésemre szolgál, hogy nincsenek önkényes titkok a világegyetemben; ennélfogva soha-

sem fogok felhagyni azzal, hogy megpróbáljam megoldani a teremtési rendembe tartozó eme Szellemek elszigeteltségének rejtélyét.

12 És mindebből ti halandók, akik az örökké tartó utazásotok első lépését teszitek meg éppen, jól láthatjátok, hogy még hosszú fejlődési utat kell bejárnotok, míg a „látási” és az „anyagi” biztonságérzet révén való fejlődést eléritek. Sokáig hitre és kinyilatkoztatásra fogtok támaszkodni, ha gyors és biztonságos fejlődésben bizakodtok.

6. HAVONA-HONOSOK

1 A Havona honosai a paradicsomi Háromság közvetlen teremtései, és számukat a korlátolt elme nem képes felfogni. Az urantiaiak azokat az eredendő képességeket sem

tudják felfogni, melyekkel az olyan istenien tökéletes teremtmények, mint az örökkévaló világegyetem eme Háromsági-származású fajai rendelkeznek. Ti sohasem lesztek képesek igazán jó képet alkotni e dicsőséges teremtményekről; a Havonára való megérkezésetekig kell várnotok, míg végre szellemtársaitokként köszönthetitek őket.

[2] A Havona-műveltség milliárdnyi világán való hosszú tartózkodásotok alatt örök barátságot fogtok kiépíteni e fenséges lényekkel. És milyen mély az a barátság, mely a tér világaiból érkező, legalacsonyabb rendű, személyes teremtmény és a központi világegyetem tökéletes szféráin honos, felsőbb rendű személyes lények között szövődik! A felemelkedő halandók, a Havona honosa-

ival való hosszú és szeretetteljes kapcsolatukban sokat tesznek azért, hogy ellentételezést nyerjenek a halandói fejlődés korábbi szakaszait jellemző szellemi szegénységért. Ugyanakkor a felemelkedő zarándokokkal való kapcsolatuk révén a havonaiak tapasztalatot szereznek, mely nem kis mértékben legyőzi azt az élményelvi hátrányt, hogy ők mindig is isteni tökéletességű életet éltek. A felemelkedő halandó és a Havona honos lénye számára mindebből származó jó dolgok nagyszerűek és kölcsönösek.

3 ¶ A Havona honosai, miként minden egyéb Háromsági-származású személyiség, isteni tökéletességgel terveztetett, és miként a többi Háromsági-származású személyiség esetében is, az idő múlása gazdagíthatja az

élményelvi képességeik tárát. De eltérően a Háromság Állandó Fiaitól a havonaiak helyzete alakulhat, ismeretlen jövőbeli örökkévalóság-végzet várhat rájuk. Ezt mutatja azoknak a havonaiaknak a példája, akik a szolgálatuk alatt tényleges képességet alakítottak ki az Atya nem-Igazító lényegű szilánkjával való eggyé kapcsolódásra és végül felvételt nyerhettek a Halandói Végleges Testületbe. Ezen kívül vannak még más végleges testületek is, melyek nyitva állnak a központi világegyetem e honosai előtt.

4 ¶ A Havona honosai helyzetének alakulása eddig is sok találgatásra adott okot az Uverszán. Lévén, hogy egy részük folyamatosan bejut a paradicsomi Végleges Testületek némelyikébe, és mivel belőlük több

nem teremtődik, ezért nyilvánvaló, hogy a Havonán maradó honosok száma folyamatosan csökken. E folyamatok végeredményét nekünk soha senki nem fedte fel, azonban nem hisszük, hogy a Havona valaha is teljesen honosok nélkül marad. Vizsgáltuk azt az elméletet is, hogy a havonaiak a külső térszintek teremtéssorozatának korszakában majd felhagynak azzal, hogy belépjenek a véglegesrendűek testületeibe. Foglalkoztunk azzal a gondolattal is, hogy ezekben az eljövendő világegyetemi korszakokban a központi világegyetemet keverék csoportok fogják benépesíteni, olyan létpolgárok, melyeknek csak egy részét alkotják az eredeti havonai honosok. Nem tudjuk, hogy milyen rendű vagy fajtájú teremtmények lesz-

nek azok, akiknek sorsa a jövőbeli Havonán való élet, de elképzelhetőnek tartjuk a következőket:

5 1. Az univitatia, akik jelenleg a helyi világegyetemi csillagvilágokban rendelkeznek állandó lakóhellyel.

6 ¶ 2. Jövőbeli fajtájú halandók, akik a fény és élet virágzó korszakaiban születnek a felsőbb-világegyetemek lakott szféráin.

7 3. Az egymást követő külső világegyetemekből betelepülő szellemi nemesség.

8 Tudjuk, hogy a megelőző világegyetemi korszak Havonája valamelyest különbözött a mai Havonától. Szerintünk több mint ésszerű dolog feltételezni, hogy az eljövendő korszak hírnökeinek minősülő lassú változásoknak vagyunk jelenleg tanúi a központi

világegyetemben. Egy dolog bizonyos: A világegyetem nem-nyugvó; kizárólag az Isten változhatatlan.

7. PARADICSOMI LÉTPOLGÁROK

[1] Nagyszerű lények számos csoportja lakozik a Paradicsomon, ők a Paradicsomi Létpolgárok. A tökéletessé váló, felemelkedői besorolású és saját akarattal bíró teremtményekre kidolgozott terv kivitelezésében ők közvetlenül nem vesznek részt és ezért nem mutatjuk be őket részletesen az urantiai halandóknak. E fenséges értelmeknek több mint háromezer rendje van, s a legutolsó csoportjuk a Háromságnak azon rendelésére személyesült meg, mely az idő és tér hét felsőbb-világegyetemének teremtési tervét életbe léptette.

2 ¶ A Paradicsomi Létpolgárokat és a Havona honosait együtt néha úgy említjük, mint *Paradicsom-Havona személyiségek.*

3 ¶ Ezzel a végére értünk a paradicsomi Háromság által létrehozott lények bemutatásának. Közülük egyetlen egy sem tért rossz útra soha. És a legfelsőbb értelemben véve mégis mindannyian szabad akarattal rendelkeznek.

4 A Háromsági-származású lények közlekedési előjogokkal rendelkeznek, mely függetleníti őket a személyszállítóktól, mint amilyenek a szeráfok. Mi mindannyian rendelkezünk a világegyetemek mindenségében való szabad és gyors mozgás képességével. Az Ihletett Háromsági Szellemek kivételével nem vagyunk képesek el-

érni a Független Hírvivők csaknem hihetetlen sebességét, viszont képesek vagyunk a térbeli szállítási lehetőségek összességét úgy kihasználni, hogy a felsőbb-világegyetemi központból kevesebb mint egy urantiai év alatt eljuthatunk a felsőbb-világegyetem bármely pontjára. A ti időtökben mérve nekem 109 napba telt, míg az Uverszáról eljutottam az Urantiára.

5 Ugyanezeken az utakon tudunk egymással azonnali közléscserét folytatni. A mi teljes teremtett rendünk kapcsolatban áll a paradicsomi Háromság gyermekeinek minden osztályába tartozó egyeddel, kivéve az Ihletett Szellemeket.

6 [Közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos.]

20. ÍRÁS

A PARADICSOMI ISTENFIAK

AZ ORVONTON felsőbb-világegyetembeli működésük alapján az Istenfiak három főbb osztályba sorolhatók:

2 1. Az Alászálló Istenfiak.

3 2. A Felemelkedő Istenfiak.

4 3. Az Isten Háromságot-elért Fiai.

5 ¶ Az alászálló fiúi rend közvetlen és isteni teremtésű személyiségeket foglal magába. A felemelkedő fiak, mint a halandó teremtmények, e szintet az evolúció néven ismert teremtési eljárásban való élményelvi részvétel útján érik el. A Háromságot-elért Fiak olyan, összetett eredetű lények csoportja,

melynek tagja minden paradicsomi Háromságba tartozó lény, függetlenül attól, hogy közvetlenül Háromsági-származású-e vagy nem.

1. AZ ALÁSZÁLLÓ ISTENFIAK

[1] Az összes alászálló Istenfiú felsőbb és isteni származású. Feladatuk az alászállási segédkezési szolgálat az idő és tér világain és csillagrendszereiben, és hogy ott a paradicsomi felemelkedés útján segítsék az evolúciós eredetű, alacsonyabb rendű teremtményeket — a felemelkedő istenfiakat. Az alászálló Fiak számos rendje közül e beszámolókban hetet ismertetünk. A Fény és Élet központi Szigetén lakozó Istenségektől származó Fiakat *Paradicsomi Istenfiaknak* hívják és az alábbi három rendbe soroljuk őket:

2 1. Teremtő Fiak — a Mihályok.

3 2. Ítélkező Fiak — az Avonalok.

4 3. Háromsági Tanító Fiak — a Daynalok.

5 ¶ Az alászálló fiúi besorolás négy további rendjét úgy nevezik, hogy *Helyi Világegyetemi Istenfiak*:

6 4. Melkizedek Fiak.

7 5. Vorondadek Fiak.

8 6. Lanonandek Fiak.

9 7. Az Élethordozók.

10 ¶ A melkizedekek a helyi világegyetemi Teremtő Fiú, az Alkotó Szellem, és a Melkizedek Atya közös utódai. Mind a vorondadekeket, mind a lanonandekeket egy Teremtő Fiú és az ő Alkotó Szellem társa hozza létre. A vorondadekek a leginkább úgy

ismeretesek, mint a Fenségesek, a Csillagvilági Atyák; a lanonandekek pedig úgy, mint Csillagrendszer Fejedelmek és mint Bolygóhercegek. Az élethordozók hármas rendjét egy Teremtő Fiú és egy Alkotó Szellem a három, felsőbb-világegyetemi hatáskörű Nappalok Elődjének egyikével társulva hozza létre. De e helyi világegyetemi Istenfiak természetét és tevékenységét közelebbről a helyi teremtésrészekről szóló írásokban ismertetjük.

11 ¶ A paradicsomi Istenfiak hármas eredetűek: Az elsődleges vagy Teremtő Fiakat az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú hozza létre; a másodlagos vagy Ítélkező Fiak az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem gyermekei; a Háromsági Tanító Fiak az Atya, a

Fiú és a Szellem utódai. A szolgálat, istenimádat és ima szempontjából a paradicsomi Fiak olyanok, mintha egyek volnának; a szellemük egy, és a feladatuk minőségében és teljességében azonos.

12 Miként a Nappalok paradicsomi rendjei isteni intézőknek bizonyultak, úgy a paradicsomi Fiak rendjei isteni segédkezőkként nyilvánulnak meg — teremtőkként, szolgálókként, adományozókként, bírákként, tanítókként és igazság-kinyilatkoztatókként. Járják a világegyetemek mindenségét az örökkévaló Sziget területétől az idő és tér lakott világaiig, és közben számos, e beszámolókban nem ismertetett szolgálatot végeznek a központi világegyetemben és a felsőbb-világegyetemekben. Különféleképpen

szerveződnek, attól függően, hogy milyen a szolgálat jellege és mi a célja, azonban a helyi világegyetemben az Ítélkező és a Tanító Fiak egyaránt az adott terület felett uralkodó Teremtő Fiú irányítása alatt szolgálnak.

13 Úgy tűnik, hogy a Teremtő Fiak olyan, a személyükben összpontosuló szellemi képességgel rendelkeznek, melyet irányítanak és amelyet képesek kiterjeszteni is, mint ahogy azt a ti Teremtő Fiatok is tette, amikor szellemét elküldte minden húsvér halandónak az Urantián. Minden Teremtő Fiú rendelkezik e szellemi vonzerővel a saját területén; ő személyesen tudatában van a területén szolgáló minden alászálló Istenfiú minden cselekedetének és érzelmének. Ez egyfajta isteni tükröződése, helyi világegyetemi

megkettőződése az Örökkévaló Fiú azon abszolút szellemi vonzerejének, mely képessé teszi őt arra, hogy kapcsolatot alakítson ki és tartson fenn az ő összes paradicsomi Fiával, bárhol legyenek is a világegyetemek teljes mindenségében.

14 A paradicsomi Teremtő Fiak nemcsak Fiakként szolgálnak az alászállási segédkezési szolgálatuk és megtestesülésük során, hanem az alászállási létpályájuk teljesítését követően mindegyikük világegyetemi Atyaként működik a saját teremtésrészében, míg a többi Istenfiú folytatja azon megtestesülési és szellemi felemelési tevékenységet, melynek célja, hogy egyenként megnyerje a bolygókat az Egyetemes Atya szeretetteljes uralma önkéntes elismerésének, mely abban tel-

jesedik ki, hogy a teremtmény a paradicsomi Atya akaratának teljesítésére törekszik és hogy a bolygó hűséggel viseltetik a Teremtő Fia világegyetemi fennhatósága iránt.

15 Egy hétszeres Teremtő Fiúban a Teremtő és a teremtmény megértő, rokonszenves és irgalmas közösségben keveredik össze örökre. A teljes Mihály-rend, a Teremtő Fiak rendje olyannyira különleges, hogy a természetük és tevékenységük ismertetésének az e sorozatba tartozó, következő írást szántuk, míg e beszámoló főként a másik két paradicsomi fiúi besorolású renddel foglalkozik: az Ítélkező Fiak és a Háromsági Tanító Fiak rendjével.

2. AZ ÍTÉLKEZŐ FIAK

[1] Minden alkalommal, amikor egy eredeti és abszolút gondolat formálódik az Örökkévaló Fiúban s az egyesül a Végtelen Szellem által megformált szeretetteljes szolgálat új és isteni eszményképével, akkor egy új és eredeti Istenfiú, egy paradicsomi Ítélkező Fiú jön létre. E Fiak alkotják az Avonalok rendjét szemben a Mihályok, a Teremtő Fiak rendjével. Bár ők személyi értelemben nem teremtők, azért minden tevékenységükben szorosan együttműködnek a Mihályokkal. Az Avonalok a bolygók segédkezői és bírái, a tér-idő teremtésrészek igazságszolgáltatási tisztviselői — minden faj, minden világ számára, és minden világegyetemben.

2 Több okunk is van azt hinni, hogy az Ítélkező Fiak teljes száma a nagy világegyetemben mintegy egymilliárd. Ők saját maguk szervezik a működésüket, és a tevékenységüket a belőlük álló legfelsőbb tanács irányítja a Paradicsomon, mely tanács a szolgálatból visszavonult, tapasztalt Avonalokból áll, mégpedig az összes világegyetemből. De amikor valamely helyi világegyetemben töltenek be feladatot, ott szolgálnak, akkor az adott területet irányító Teremtő Fiú alá tartoznak.

3 Az Avonalok a helyi világegyetemek egyes bolygói számára szolgálatot és alászállást végző paradicsomi Fiak. És mivel minden egyes Avonal Fiúnak egyedi személyisége van, mivel nincs két hasonló közöttük,

ezért a munkájuk is sajátosan egyedi azon a tartózkodási helyen, ahol gyakran halandói húsvér testben testesülnek meg, néha pedig földi anyától születnek az evolúciós világokon.

4 ¶ A felsőbb igazgatási szinteken végzett szolgálatukon felül az Avonalok hármas szerepkörben működnek a lakott világokon:

5 1. *Ítélkezési Tevékenység.* A bolygói megítéltetések lezárásakor is tevékenykednek. Ilyenkor e küldetések sokaságát — százait — hajtják végre az egyes bolygókon, és számtalanszor jelennek meg ugyanazon vagy éppen más világokon a megítéltetés kivitelezőiként, az alvó továbbélők szabadítóiként.

6 ¶ 2. *Ítélkezői Küldetések.* Az effajta látogatásra a bolygókon rendszerint az alászálló

Fiú érkezését megelőzően kerül sor. Ilyen esetben az Avonal a bolygó kifejlett egyedeként jelenik meg a halandó testben való megszületéssel nem járó megtestesülési eljárást alkalmazva. Ezen első és szokványos ítélkezői látogatást követően az Avonalok ítélkezői minőségben ugyanazon a bolygón több alkalommal is szolgálhatnak az alászálló Fiú megérkezése előtt és után egyaránt. Az ilyen ítélkezői küldetéseken az Avonal megjelenhet akár anyagi és látható alakban is, azonban egyik küldetésre sem védtelen csecsemőként születik meg a világra.

7 ¶ 3. *Alászállási Küldetések.* Az Avonal Fiak mindegyike legalább egyszer alászáll valamely evolúciós világon valamely halandó fajhoz. Számos bírói látogatásra és

több ítélkezői küldetésre is sor kerülhet egy adott bolygón, azonban egy bolygón csupán egyetlen alászálló Fiú jelenhet meg. Az Alászálló Avonalokat asszony szüli, miként így történt ez a nebadoni Mihály megtestesülése esetében is az Urantián.

8 ¶ Nincs megszabva, hogy az Avonal Fiak hány alkalommal szolgálhatnak ítélkezői és alászállási küldetésen, azonban amint hetedszer teljesítettek ilyen küldetést, akkortól már előnyt élveznek azokkal szemben, akik kevesebbet teljesítettek. Az ilyen, többszörös alászállást teljesített Fiakat kinevezik valamely Teremtő Fiú felsőbb személyes tanácsába, s így a világegyetemi ügyek igazgatásának részeseivé válnak.

9 Az Ítélkező Fiakat a lakott világok számá-

ra, illetőleg e lakott világokon végzett minden munkájukban a helyi világegyetemi teremtmények két rendje segíti, a melkizedekek és a főangyalok, míg az alászállási küldetésekre egy Ragyogó Estcsillag is elkíséri őket, aki szintén a helyi teremtésrészekből származik. A másodlagos paradicsomi Fiakat, az Avonalokat minden, a bolygókon végzett tevékenységükben támogatja valamely elsődleges paradicsomi Fiúnak, a szolgálati helyüket jelentő helyi világegyetem Teremtő Fiának a teljes hatalma és hatásköre. A lakott szférákon végzett minden munkájuk tulajdonképpen éppoly hatékony és elfogadható, mintha az egy Teremtő Fiúnak az ilyen, halandók által lakott világokon

végzett szolgálata lett volna.

3. BÍRÓI FELADATOK

[1] Az Avonalokat azért nevezik Ítélkező Fiaknak, mert ők a teremtésrészek felsőbb bírói tisztviselői, az idő világai rendszeres megítéltetésének bírái. Ők felügyelik az alvó továbbélők ébredését, ítéletet hoznak az adott teremtésrész felett, lezárják a késleltetett igazságszolgáltatású megítéltetési időszakot, végrehajtják a próbaidőt elrendelő kegyelmi döntéseket, új feladatokat osztanak a bolygón szolgáló égi teremtmények számára az új megítéltetési időszakban, és visszatérnek a helyi világegyetemük központjára a küldetésük teljesítését követően.

[2] Valamely korszak beteljesüléséről való döntés alkalmával az Avonalok irányt szab-

nak az evolúciós fajok végzetének, és bár dönthetnek a személyes teremtmények azonosságának megszüntetéséről, mégsem ők azok, akik ezen ítéletet végrehajtják. Az ilyen természetű ítéleteket csakis a felsőbbvilágegyetemi hatóságok hajthatják végre.

3 Egy paradicsomi Avonal eljövetele valamely evolúciós világra abból a célból, hogy egy megítéltetési időszakot lezárjon és egy új fejlődési szakaszt megnyisson a bolygó életében, nem szükségképpen ítélkezői küldetés vagy alászállási küldetés. Az ítélkezői küldetések néha, az alászállási küldetések pedig mindig megtestesülések; ami azt jelenti, hogy az Avonalok ilyenkor — szó szerint — anyagi alakban szolgálnak a bolygón. Egyéb látogatásaik „szakmai” jellegű-

ek, és e minőségben az Avonal nem testesül meg a bolygón végzendő szolgálathoz. Ha valamely Ítélkező Fiú kizárólag mint a végítéletben közreműködő bíraként jön el, akkor az ott élő anyagi teremtmények számára láthatatlan szellemi lényként érkezik a bolygóra. Az ilyen szakmai jellegű látogatásokra a lakott világ hosszú történelme során több alkalommal is sor kerül.

4 Az Avonal Fiak az ítélkezői és az alászállási tapasztalatokat megelőzően is működhetnek valamely bolygó bírájaként. E küldetéseken azonban a megtestesült Fiú ítéli meg a bolygó lezáruló korszakát; hasonlóképpen cselekszik a Teremtő Fiú, amikor az alászállási küldetésének részeként halandói húsvér testhez hasonló alakban testesül meg. Ami-

kor egy paradicsomi Fiú megjelenik valamely evolúciós világon és az ott élőkhöz hasonlóvá lesz, akkor az ő jelenléte zárja le az adott világ megítéltetési időszakát és hozza el magát a megítéltetést is.

4. ÍTÉLKEZŐI KÜLDETÉSEK

[1] Az alászálló Fiú megjelenését megelőzően ítélkezői küldetés keretében a lakott világra rendszerint ellátogat egy paradicsomi Avonal. Ha ez az ő első ítélkezői útja, akkor az Avonal mindig anyagi lényként testesül meg. A küldetése tárgyát képező bolygón a halandó fajok kifejlett hím egyedeként jelenik meg, mely az adott korszak és nemzedék halandó teremtményei számára teljes mértékben látható és fizikai kapcsolatot is

létesíthetnek vele. Az ítélkezői megtestesülés időtartama alatt az Avonal Fiú teljes és töretlen kapcsolatban áll a helyi és a világegyetemi szellemi erőkkel.

2 Egy bolygó több ítélkezői látogatásban részesülhet az alászálló Fiú megérkezését megelőzően vagy azt követően. Megítéltetési feladatot végzői tisztségben ugyanaz vagy más Avonal többször is megjelenhet a világon, de az ilyen ítélkezési szakmai jellegű küldetések nem alászállásiak és nem is ítélkezőiek, és az Avonalok ilyenkor sohasem testesülnek meg. Még ha a bolygó többször is részesül abban az áldásban, hogy ott többször kerül sor ítélkezői küldetésre, az Avonalok nem mindig esnek át halandói megtestesülésen; és amikor a halandói húsvér

testhez hasonló alakban szolgálnak, akkor is mindig az adott világ felnőtt egyedeként jelennek meg; nem asszonytól születnek.

3 Amikor a paradicsomi Fiak alászállási vagy ítélkezői küldetésen vesznek részt, akkor tapasztalt Igazító van velük, és minden egyes megtestesüléskor más és más Igazítóval kerülnek kapcsolatba. A megtestesült Istenfiak elméjébe költöző Igazító sohasem remélheti, hogy személyiségre tehet szert az adott emberi-isteni lénnyel való eggyé kapcsolódás révén, azonban gyakran megszemélyesülnek az Egyetemes Atya rendelése szerint. Ilyen Igazítók alkotják a legfelsőbb diviningtoni tanácsot, mely a Titkos Nevelők igazgatásának, azonosításának és a lakott teremtésrészekre való elküldésének irá-

nyítását végzi. Szintén ők fogadják és minősítik a földi szálláshelyük halandói felosztását követően az „Atya kebelére” visszatérő Igazítókat. Így a világok megítélőinek hű Igazítói a rendjük magas rangú vezetőivé válnak.

4 ¶ Az Urantián sohasem került sor Avonal Fiú ítélkezői küldetésen való megjelenésére. Ha az Urantia a lakott világokra érvényes általános terv szerint fejlődött volna, akkor az ádámi korszak és Krisztus Mihály alászállása közötti időszakban több ítélkezői küldetésben is részesült volna. Azonban a paradicsomi Fiak szokványos küldetési rendjét a bolygótokon teljesen megváltoztatta a Teremtő Fiatok megjelenése az ő végső megtestesülési küldetésén, melyre ezerki-

lencszáz évvel ezelőtt került sor.

5 Egyszer talán majd ellátogat egy Avonal az Urantiára valamely ítélkezői küldetéshez való megtestesülés céljával, de a paradicsomi Fiak jövőbeli megjelenését illetően még „az angyalok a mennyben sem ismerik e látogatások idejét és módját”, mert azok a világok, amelyekre egy Mihály alászállt, valójában e Tökéletes Fiú egyéni és személyes felügyelete alá tartoznak, és mint ilyenek, teljes mértékben az ő terveinek megfelelően és irányítása szerint működnek. És a ti világotok esetében a helyzetet tovább bonyolítja Mihály azon ígérete, hogy visszatér. A nebadoni Mihály urantiai ottlétével kapcsolatos félreértésektől függetlenül egy dolog bizonyosan hiteles — valóban megígérte, hogy

visszajön a világotokra. Mindezt figyelembe véve idővel talán majd megismerjük a paradicsomi Istenfiak urantiai látogatásainak jövőbeli rendjét.

5. A PARADICSOMI FIAK ALÁSZÁLLÁSA

[1] Az Örökkévaló Fiú az Isten örökkévaló Szava. Az Örökkévaló Fiú az ő örökkévaló Atyja „első” abszolút és végtelen gondolatának tökéletes kifejeződése. Amikor ezen Eredeti Fiú egyik személyes másolata vagy isteni kiterjesztése halandói megtestesülési alászállási küldetésbe kezd, akkor szó szerint igazzá válik az, hogy az isteni „Szó húsvér testté lesz” és hogy a Szó ekkor az állati eredetű, alacsonyrendű lények között lako-

zik.

2 Az Urantián széles körben elterjedt hiedelem, hogy a Fiú alászállásának célja valamiképpen befolyásolni az Egyetemes Atya magatartását. De az ismereteitek alapján sejtenetek kell, hogy ez bizony nem így van. Az Avonal és a Mihály Fiak alászállásai szükséges részét képezik annak a tapasztalási folyamatnak, melynek célja, hogy e Fiak az idő és tér népeinek és bolygóinak megbízható és rokonszenves bíráivá és uraivá váljanak. A hétszeres alászállás minden paradicsomi Teremtő Fiú legfőbb célja. És minden Ítélkező Fiút ugyanezen szolgálatkészség vezérel, mely olyannyira jellemzi az elsődleges Teremtő Fiakat és a Paradicsom Örökkévaló Fiát.

3 Valamely paradicsomi fiúi rendnek el kell jönnie minden egyes, halandó lakta világra annak érdekében, hogy a Gondolatigazítók számára lehetővé váljon, hogy azon a szférán minden egészséges emberi lény elméjébe beköltözhessenek, mert az Igazítók nem jönnek el *minden* őszinte emberi lényhez mindaddig, amíg az Igazság Szelleme ki nem áradt minden húsvér lényhez; és az Igazság Szellemének elküldése attól függ, hogy visszatért-e a világegyetemi központba az a paradicsomi Fiú, aki sikeresen teljesítette a halandói alászállási küldetését valamely fejlődő világon.

4 Egy lakott bolygó hosszú történelme alatt számos megítéltetésre és egynél több ítélkezői küldetésre kerül sor, azonban rendsze-

rint csak egyszer fog alászálló Fiú a bolygón szolgálni. Csak arra van szükség, hogy minden egyes lakott világ esetében legyen egy alászálló Fiú, aki azért jön el, hogy ott a születéstől a halálig a teljes halandói létet megélje. A szellemi besorolástól függetlenül előbb vagy utóbb minden halandó lakta világ sorsa úgy hozza, hogy a bolygó egy alászállási küldetésen lévő Ítélkező Fiúnak fog otthont adni, kivéve egyetlen bolygót minden egyes helyi világegyetemben, melyet a Teremtő Fiú a halandói alászállásához választ.

5 ¶ Most, hogy már többet tudtok az alászálló Fiakról, megérthetitek, hogy miért irányul oly nagy érdeklődés az Urantiára a Nebadon történelmét illetően. A ti kicsi és

jelentéktelen bolygótoknak egyszerűen csak azért van helyi világegyetemi jelentősége, mert ez a názáreti Jézus halandói szülővilága. Ez volt a helyszíne a Teremtő Fiatok végső és győzedelmes alászállásának, az a küzdőtér, ahol Mihály elnyerte a Nebadon világegyetem feletti legfőbb, személyes fennhatóságot.

6 A Teremtő Fiú, különösen a halandói alászállásának teljesítését követően, a helyi világegyetemének központján sok időt tölt azzal, hogy a Fiú-társakból, vagyis az Ítélkező Fiakból és másokból álló testületnek tanácsokat és utasításokat ad. Ezen Ítélkező Fiak szeretettel és odaadással, nemes irgalommal és tiszteletteljes előzékenységgel fordulnak a tér világai felé. És e bolygói szolgálatok sem-

mivel sem alacsonyabb rendűek a Mihályok halandói alászállásánál. Igaz, hogy a Teremtő Fiatok a teremtményi tapasztalás végső kalandjának helyszínéül szokatlanul szerencsétlen eseményeken keresztülment bolygót választott. De egyetlen bolygó sem kerülhet olyan körülmények közé, hogy a Teremtő Fiú alászállása váljon szükségessé a bolygó szellemi jóvá igazolásához. Az alászálló csoportba tartozók bármelyike éppúgy elégséges, mert az Ítélkező Fiak a helyi világegyetem világain végzett minden tevékenységükben éppoly istenien hatékonyak és éppoly bölcsek, mint amilyen a paradicsomi testvérük, a Teremtő Fiú lett volna.

7 ¶ Bár a teljes kudarc lehetősége benne van a paradicsomi Fiak alászállási megtestesülé-

sében, én mégsem láttam egyetlen feljegyzést sem akár Ítélkező, akár Teremtő Fiú hibázásáról vagy vétségéről az alászállási küldetések kapcsán. Mindkettő eredete oly közel áll az abszolút tökéleteshez, hogy nem tudnak hibázni. Ténylegesen vállalják a kockázatot, ténylegesen hasonlatossá válnak a húsvér testben élő halandókhoz és ezáltal szerzik meg az egyedi teremtményi tapasztalást, azonban az én megfigyeléseim szerint mindig sikerrel járnak. Sohasem tévesztik szem elől az alászállási küldetésük célját. Az alászállási küldetésük és a bolygókon teljesített szolgálatuk története Nebadon szerte a helyi világegyetemetek történelmének a legnemesebb és leglenyűgözőbb fejezetét jelenti.

6. A HALANDÓ-ALÁSZÁLLÁSI LÉTPÁLYÁK

[1] Egyetemes rejtély az a módszer, melynek révén a paradicsomi Fiú az alászálló Fiúként való halandói megtestesülésére felkészül, vagyis arra, hogy az alászállása tárgyát képező bolygón anyától szülessen; és e szonaringtoni eljárás megismerésére irányuló bármiféle igyekezet bizonyosan sikertelen lesz. Lélekben fogadjátok el a názáreti Jézus halandó életének nemes tudatát, de ne töprengjetek fölöslegesen azon, hogy a nebadoni Mihály rejtélyes megtestesülése miként mehetett végbe. Örvendezzünk együtt abban a tudásban és megnyugvásban, hogy ilyesmi megtörténhet az isteni természettel és ne pazaroljunk időt hasztalan okosko-

dásokra azzal kapcsolatosan, hogy az isteni bölcsesség miféle eljárást alkalmaz ilyen jelenségek előidézéséhez.

2 ¶ A halandói-alászállási küldetésen a paradicsomi Fiút mindig asszony szüli és mindig fiúgyermekként nő fel az adott világon, miként így volt ez Jézus esetében is az Urantián. E legfelsőbb szintű szolgálatot teljesítő Fiak a csecsemőkortól a fiatalkoron keresztül a felnőtt korig éppen úgy jutnak el, mint egy emberi lény. Minden tekintetben olyanná válnak, mint annak a fajnak a halandói, melyhez megszülettek. Kérelmeket küldenek az Atyához, mint ahogyan azok a gyermekek, akik ott élnek, ahol ő szolgál. Anyagi szempontból ezen emberi-isteni Fiak egy dologtól eltekintve hétköznapi életet

élnek: nem nemzenek utódot a tartózkodási helyük világán; ez az egyetemes tilalom a paradicsomi alászálló Fiak minden rendjére vonatkozik.

3 Miként Jézus az ács fiaként dolgozott a világotokon, úgy a paradicsomi Fiak is különféle minőségben tevékenykednek az alászállásuk tárgyát képező bolygókon. Aligha tudnátok olyan foglalkozást említeni, melyet valamely paradicsomi Fiú ne űzött volna az idő evolúciós világainak valamelyikén teljesített alászállása alatt.

4 Amint az alászálló Fiú megszerezte a halandói lét megélésének tapasztalatát, amint tökéletesítette a benne lakozó Igazítóhoz való igazodást, akkor kezdődik meg a bolygói küldetésének az a része, melynek célja a hús-

vér testvérei elméinek megvilágosítása és az ő lelkesítésük. Tanárokként e Fiak kizárólag a tartózkodási helyük világán élő halandó fajok szellemi felvilágosításának szentelik magukat.

5 ¶ A Mihályok és az Avonalok halandóalászállási létpályája sok szempontból azonos ugyan, de mégsem mindenben: Egy Ítélkező Fiú sohasem hirdeti, hogy „aki látta a Fiút, az látta az Atyát”, mint ahogy ezt tette a Teremtő Fiatok húsvér testben az Urantián. Az alászállt Avonal azt hirdeti, hogy „aki látott engem, az látta az Isten Örökkévaló Fiát”. Az Ítélkező Fiak nem az Egyetemes Atya közvetlen leszármazottai, és nem is az Atya akaratából testesülnek meg; ők mindig a paradicsomi Örökkévaló Fiú akarata sze-

rint szállnak alá mint paradicsomi *Fiak*.

6 ¶ A halál kapuin átlépő alászálló Fiak, legyenek azok Teremtő vagy Ítélkező Fiak, a harmadik napon újra megjelennek. De ne gondoljátok, hogy mindig olyan megrendítően szomorú véggel szembesülnek, mint az a Teremtő Fiú, aki ezerkilencszáz évvel ezelőtt a világotokon tartózkodott. A názáreti Jézus által átélt különleges és szokatlanul kegyetlen tapasztalás az oka annak, hogy az Urantiát helyi viszonylatban úgy emlegetik, mint „a kereszt világát”. Az Istenfiakkal való ilyen embertelen bánásmódra nincs szükség, és a bolygók nagy többsége körültekintőbben bánik velük, megengedi, hogy halandói létpályájukat befussák, lezárják a korszakot, megítéljék az alvó továbbélőket

és megnyissák az új megítéltetési időszakot anélkül, hogy erőszakos halált kellene halniuk. Egy alászálló Fiúnak szembe kell néznie a halállal, teljes egészében át kell élnie a világok halandóinak tényleges tapasztalását, azonban az isteni terv nem követeli meg, hogy a halála erőszakos vagy rendkívüli legyen.

7 Ha az alászálló Fiak nem erőszakos halállal halnak, akkor önként mondanak le az életükről és mennek át a halál kapuin, és nem azért, hogy eleget tegyenek a „könyörtelen igazságosság” vagy „isteni harag” követelményének, hanem inkább hogy teljesítsék az alászállást, „hogy kiigyák a keserűjét” annak a megtestesülési létpályának és mindazon személyes tapasztalásnak, ami azt a te-

remtményi létet alkotja, mely létet a halandói létezés világain a teremtmények élnek. Az alászállás bolygói és világegyetemi szükségszerűség, és a testi halál nem más, mint az alászállási küldetés szükséges része.

8 A halandói megtestesülés befejeződését követően a szolgáló Avonal a Paradicsomra indul, elfogadja őt az Egyetemes Atya, majd visszatér a neki kijelölt helyi világegyetembe, és a Teremtő Fiú is elismeri őt. Ez után az alászálló Avonal és a Teremtő Fiú elküldi közös Igazság Szellemüket azért, hogy az alászállási világon élő halandó fajok szívében működjön. A teljes hatáskör megszerzését megelőzően ez a helyi világegyetemben a két Fiú együttes szelleme, melyet az Alkotó Szellem valósít meg. Ez némileg különbö-

zik az Igazság Szellemétől, mely azt a helyi világegyetemi korszakot jellemzi, amely Mihály hetedik alászállása után kezdődik.

9 A Teremtő Fiú végső alászállásának teljesítését követően az Igazság Szelleme, melyet megelőzőleg elküldtek az összes Avonal-alászállási világra az adott helyi világegyetemben, természetében megváltozik, egyre inkább szó szerint az önálló Mihály szellemévé válik. E jelenség azzal egyidejűleg megy végbe, hogy az Igazság Szellemét felszabadítják a Mihály-halandói-alászállási bolygón való szolgálatra. Ezt követően minden egyes világ, mely ítélkezői alászállás megtiszteltetésében részesült, ugyanazon szellemi Vigasztalót kapja meg a hétszeres Teremtő Fiútól és a vele együttműködő Ítélkező Fi-

útól, amelyet akkor kapott volna, ha a helyi világegyetemi Fejedelem személyesen testesült volna meg úgy, mint a bolygó alászálló Fia.

7. A HÁROMSÁGI TANÍTÓ FIAK

[1] E meglehetősen személyes és felsőbb szellemi paradicsomi Fiakat a paradicsomi Háromság hozza létre. A Havonán úgy ismerik őket, mint a Daynalok rendjét. Az Orvontonban Háromsági Tanító Fiakként jegyzik őket, s ezzel az elnevezéssel az eredetükre utalnak. A Szalvingtonon néha úgy jelölik őket, mint a paradicsomi Szellemi Fiak.

[2] A Tanító Fiak száma folyamatosan növekszik. A legutóbbi világegyetemi összeírásról szóló híradás szerint a központi

világegyetemben és a felsőbb-világegyetemekben működő Háromsági Fiak száma valamivel meghaladta a huszonegymilliárdot, és ez nem tartalmazza a paradicsomi tartalékokat, melybe a létező Háromsági Tanító Fiaknak a több mint egyharmada tartozik.

3 A Daynalok fiúi rendje nem szerves része a helyi világegyetemi vagy a felsőbb-világegyetemi igazgatásnak. E rend tagjai nem teremtők és nem befogadók, nem bírák és nem vezetők. Nem annyira a világegyetemi igazgatásban, mint inkább az erkölcsi megvilágosodás és a szellemi fejlődés előmozdításában van szerepük. Ők a világegyetemi oktatók, feladatuk pedig az összes teremtésrész szellemi eszméltetése és erkölcsi útbaigazítása. Segédkezésük közelebbi kapcso-

latba hozható a Végtelen Szellemével, és szoros kapcsolatban van a teremtménylények paradicsomi felemelkedésével.

4 A Háromság e Fiai a három paradicsomi Istenség együttes természetével rendelkeznek, azonban a Havonában láthatólag jobban tükrözik az Egyetemes Atya természetét. A felsőbb-világegyetemekben láthatólag az Örökkévaló Fiú természetét mutatják, míg a helyi teremtésrészekben úgy tűnik, hogy a Végtelen Szellem jellemét nyilvánítják ki. Minden világegyetemben ők jelentik a megtestesült szolgálatot és a bölcs megfontolást.

5 Ellentétben a paradicsomi testvéreikkel, a Mihályokkal és az Avonalokkal, a Háromsági Tanító Fiak nem kapnak előzetes felké-

szítést a központi világegyetemben. Közvetlenül a felsőbb-világegyetemi központokra küldik ki őket és onnan rendelik őket szolgálatra valamelyik helyi világegyetembe. Az ezen evolúciós teremtésrészek számára végzett segédkezésük alatt a Teremtő Fiúnak és az ő Ítélkező Fiú társainak az együttes szellemi befolyását veszik igénybe, mert a Daynalok magukban és maguktól nem rendelkeznek szellemi vonzerővel.

8. A DAYNALOK HELYI VILÁGEGYETEMI SEGÉDKEZÉSE

[1] A paradicsomi Szellemi Fiak különleges Háromsági-származású lények, és ők az egyetlen Háromság-teremtmények, akik oly nagy mértékben társulnak a kettős erede-

tű világegyetemek igazgatásában. Lelkesülten végzik az oktatási szolgálatot a halandó teremtmények és az alacsonyabb rendű szellemlények számára. A helyi csillagrendszerekben kezdik meg a munkájukat és a megszerzett tapasztalataik alapján és az előrehaladásuknak megfelelően haladnak egyre beljebb a csillagvilági szolgálaton keresztül a helyi teremtésrészekben végzendő, legfelsőbb szintű munkáig. Minősítési eljárást követően szellemi nagykövetként képviselhetik a szolgálatuk tárgyát képező helyi világegyetemet.

[2] Én nem tudom a Tanító Fiak pontos számát a Nebadonban; sok ezernyi van belőlük. A Melkizedek tanodák tanszékvezetői közül sok e rendbe tartozik, míg a szokásos

rend szerint alapított Szalvingtoni Egyetem vegyes oktatói karába százezernél is több ilyen Fiú tartozik. Nagyszámban állomásoznak a különféle morontia-felkészülési világokon, azonban nem kizárólag a halandó teremtmények szellemi és értelmi fejlesztésének szentelik magukat; ugyanúgy foglalkoznak a szeráfi lények és a helyi teremtésrészek egyéb honosainak oktatásával is. Számos segédjük a teremtményi-háromságot elért lények rangjáról emelkedett fel.

3 A Tanító Fiak állítják össze azt a tantestületet, amely az összes megelőző világegyetemi szolgálati szakaszban az előőrsök feladataitól a csillagászat-hallgatók feladataiig minden vizsgát intéz és minden minősítést és igazolást elvégez. Hosszú felkészítésen

vesznek részt, mely a bolygói továbbképzésektől a Szalvingtonon található Bölcsességegyetemig terjed. Az igyekezetet és az előrehaladást mindenki esetében elismerik, legyen szó akár felemelkedő halandóról vagy törekvő kerubról, aki a bölcsesség és igazság terén e vállalkozásokat teljesíti.

4 Minden világegyetemben az összes Istenfi hálás ezen örökké hű és egyetemesen hatékony Háromsági Tanító Fiaknak. Ők az összes szellemszemélyiség kiváló tanítói, még maguknak az Istenfiaknak is kipróbált és igaz tanárai. De a Tanító Fiak végtelen részletességű feladatairól és foglalatosságairól aligha tudok nektek beszámolni. A Daynal Fiak széles tevékenységi körét jobban meg fogjátok érteni az Urantián, ami-

kor előreléptek az értelem terén és miután a bolygótok szellemi elszigeteltsége véget ér.

9. A DAYNALOK SZOLGÁLATA A BOLYGÓKON

[1] Amint valamely evolúciós világon az események sorának alakulása folytán nyilvánvalóvá válik, hogy elérkezett az ideje egy szellemi korszak kezdetének, akkor a Háromsági Tanító Fiak mindig önként jelentkeznek e szolgálatra. Ti azért nem ismeritek e fiúi rendet, mert az Urantia még sohasem élt át ilyen szellemi korszakot, a mindenségrendi megvilágosodás ezredévét. De a Tanító Fiak már most is ellátogatnak a világotokra abból a célból, hogy a szférátokon való későbbi ott tartózkodásuk terveit kidolgozzák. Akkor várható a megjelenésük az

Urantián, miután a bolygó lakói többé-kevésbé megszabadultak az állatiság béklyójától és az anyagelvű korlátoktól.

2 A Háromsági Tanító Fiaknak nincs szerepük a bolygói megítéltetés lezárásában. Ők nem ítélnek a holtakon és nem viszik át az élőket, azonban minden egyes bolygói küldetésükre elkíséri őket egy Ítélkező Fiú, aki e szolgálatokat elvégzi. A Tanító Fiak teljes mértékben érdekeltek az új szellemi korszak megindításában, a szellemi valóságok korának az adott evolúciós bolygón való megkezdésében. Tényleges szellemi párját képezik az anyagi tudásnak és az ideigvaló bölcsességnek.

3 A Tanító Fiak a látogatásuk tárgyát képező bolygó idejében mérve ezer évig van-

nak jelen az adott helyen. A bolygó ezeréves kormányzási időszakában egy Tanító Fiú elnököl és hetven rendbéli társa van a segítségére. A Daynalok nem testesülnek meg és más formában sem lényegülnek anyagivá azért, hogy a halandó lények láthassák őket; ennélfogva a meglátogatott bolygóval a kapcsolatot a Ragyogó Estcsillagok tevékenységén keresztül tartják, azon helyi világegyetemi személyiségeken keresztül, akik a Háromsági Tanító Fiakkal társultak.

4 A Daynalok számos alkalommal visszatérhetnek valamely lakott világra és a végső küldetésüket követően a bolygót beiktatják a fény és élet szférájának szintjét elértek közé, mely nem más, mint a halandók lakta világok evolúciós célja a jelen világ-

egyetemi korszakban. A Halandói Végleges Testület igencsak érdekelt a fény és élet besorolást elért szférák ügyeiben, és a bolygókon végzett tevékenységeik összefüggésbe hozhatók a Tanító Fiak tevékenységeivel. És valóban, a Daynal fiúi besorolásúak teljes rendje közvetlen kapcsolatba hozható a véglegességet elért lények által az idő és tér evolúciós teremtésrészeiben folytatott tevékenységek minden szakaszával.

5 ¶ A Háromsági Tanító Fiak láthatólag olyan nagy mértékben azonosulnak a halandói fejlődés azon rendjével, melynek iránya az evolúciós felemelkedés korai szakaszain vezet keresztül, hogy gyakran arra a következtetésre jutunk, hogy a jövő világegyetemeinek ismeretlen létpályáján esetleg

a véglegességet elért lényekkel fognak társulni. Megfigyeltük, hogy a felsőbb-világegyetemi intézők részben Háromsági-származású személyiségek, részben pedig Háromságba foglalt felemelkedő evolúciós teremtmények. Meg vagyunk győződve arról, hogy a Tanító Fiak és a véglegességet elért lények most szerzik meg azon időbeli-társulási tapasztalatokat, melyek az előzetes felkészülést jelenthetik az ismeretlen jövőbeli végzetükben való szoros együttműködéshez. Az Uverszán mi úgy hisszük, hogy amint a felsőbb-világegyetemek végül megkapják a fény és élet rendű besorolást, akkor e paradicsomi Tanító Fiak, akik oly alaposan megismerték az evolúciós világok problémáit és oly sokáig együtt haladtak az evo-

lúciós halandókkal az ő létpályájukon, valószínűleg örök társulást fognak kialakítani a Végleges Paradicsomi Testületével.

10. A PARADICSOMI FIAK EGYESÍTETT SEGÉDKEZÉSE

[1] Az összes paradicsomi Istenfiú eredetében és természetében isteni. Az egyes paradicsomi Fiak által az egyes bolygók számára végzett munka éppen olyan, mintha a szolgáló Fiú az Isten első és egyetlen Fia lenne.

[2] A paradicsomi Fiak az Istenség három személye cselekvő természetének isteni megjelenését jelentik az idő és tér területei számára. A Teremtő, az Ítélkező és a Tanító Fiak az örökkévaló Istenségek ajándékai az ember gyermekeinek és minden más, a fel-

emelkedésre eredendő lehetőséggel rendelkező világegyetemi teremtménynek. Ezen Istenfiak isteni segédkezőkként szüntelenül annak a munkának szentelik magukat, hogy segítsék az idő teremtményeit az örökkévalóság magas szellemi céljának elérésében.

3 A Teremtő Fiakban az Egyetemes Atya szeretete keveredik az Örökkévaló Fiú kegyelmével és az a helyi világegyetemek számára a Mihályok teremtő hatalmában, szeretetteljes szolgálatában és megértő fennhatóságában jelenik meg. Az Ítélkező Fiakban az Örökkévaló Fiú kegyelme a Végtelen Szellem segédkezésével egyesülve ezen ítélő, szolgáló és alászálló Avonalok létpályájában nyilvánul meg az evolúciós területek számára. A Háromsági Tanító Fiakban a három

paradicsomi Istenség szeretete, kegyelme és segédkezése hangolódik össze a legfelsőbb tér-idő értékszintekkel és a világegyetemek számára mint élő igazság, isteni jóság és igaz szellemi szépség jelenik meg.

4 A helyi világegyetemekben e fiúi rendek együttműködnek abból a célból, hogy kinyilatkoztassák a paradicsomi Istenségeket a tér teremtményei számára: Mint a helyi világegyetem Atyja, a Teremtő Fiú az Egyetemes Atya végtelen jellemét mutatja. Mint a kegyelem alászálló Fiai, az Avonalok a végtelenül könyörületes Örökkévaló Fiú páratlan természetét nyilatkoztatják ki. Mint a felemelkedő személyiségek igaz tanítói, a Háromsági Daynal Fiak a Végtelen Szellem tanító személyiségét mutatják meg. Az is-

tenien tökéletes együttműködésükben a Mihályok, az Avonalok és a Daynalok a Legfelsőbb Isten személyiségének és fennhatóságának megjelenéséhez és kinyilatkoztatásához járulnak hozzá a téridő világegyetemekben, illetőleg azok számára. A háromsági tevékenységeik összhangjában e paradicsomi Istenfiak mindig az Istenség személyiségeinek előőrseként működnek, amikor követik az Első Nagy Forrás és Középpont isteniségének az örök Paradicsom-Szigettől az ismeretlen mélységű térbe való végtelen kiterjedését.

5 [Közreadta egy uverszai Bölcsesség-tökéletesítő.]

21. ÍRÁS

A PARADICSOMI TEREMTŐ FIAK

A TEREMTŐ Fiak az idő és tér helyi világegyetemeinek alkotói és urai. E világegyetemi teremtők és fejedelmek kettős eredetűek, bennük az Atya Isten és a Fiú Isten jelleme is megtestesül. De minden egyes Teremtő Fiú különbözik egymástól; mindegyikük természete egyedi, s ez a helyzet a személyiségükkel is; mindegyikük az eredetük tökéletes istenség-eszményképének „egyszülött Fia”.

[2] A helyi világegyetem szervezésének, fejlesztésének és tökéletesítésének óriási munkájában e magas rangú Fiak mindig élvezik

az Egyetemes Atya éltető támogatását. A Teremtő Fiaknak a paradicsomi Atyához fűződő viszonya megható és páratlan. Nem vitás, hogy az Istenség-szülőknek az isteni utódjuk iránti mély ragaszkodása a forrása annak a csodálatos és jó közelítéssel isteni szeretetnek, melyet még a halandó szülők is képesek gyermekeik iránt táplálni.

3 Ezen elsődleges paradicsomi Fiak Mihályként személyesülnek meg. Amint elindulnak a Paradicsomról, hogy megtalálják világegyetemüket, onnantól fogva Teremtő Mihályoknak nevezik őket. Amint elnyerik a legfőbb hatáskört, akkor a nevük már Tökéletes Mihály. A világegyetemetek, a Nebadon urára néha úgy utalunk, mint Krisztus Mihályra. Mindig és örökké a „Mi-

hály-rend” szerint uralkodnak, lévén, hogy a rendjük és természetük első Fiának ez az elnevezése.

4 ¶ Az eredeti vagy elsőszülött Mihály sohasem élt át anyagi lényként való megtestesülést, azonban hétszer tapasztalt meg szellemi teremtményi felemelkedést a Havona hét körén, a külső körtől a központi teremtésrész legbelső köréig haladva. A Mihály-rend ismeri a nagy világegyetemet az egyik végétől a másikig; az idő és tér gyermekeinek egyike sem rendelkezik olyan alapvető tapasztalattal, melyben a Mihályok ne vettek volna részt személyesen; ők valójában nemcsak az isteni természetben osztoznak, hanem a ti természetetekben is, vagyis minden természetben, a legfelsőbb szintűtől a legal-

sóbb szintűig.

5 Az eredeti Mihály elnököl az elsődleges paradicsomi Fiak között a minden dolog középpontjában tartott tanácskozáson. Nem is olyan régen az Uverszán egy világegyetemi híradást rögzítettünk az örökkévaló Szigeten tartott különleges nagytanácskozásról, melyre ötvenezer Teremtő Fiú gyűlt össze az atyai jelenlétben és vitatta meg a világegyetemek mindensége egyesítésének és biztonságos egyensúlyba hozásának terén elért eredményeket. Ezen az eseményen a Mihály Fejedelmek egy válogatott csoportja, a hétszer alászállt Fiak vettek részt.

1. A TEREMTŐ FIAK EREDETE ÉS TERMÉSZETE

[1] Amikor az abszolút szellemi fogalomalkotás teljessége az Örökkévaló Fiúban találkozik az abszolút személyiség-fogalom teljességével az Egyetemes Atyában, amikor az ilyen teremtő egyesülés véglegessé és teljessé válik, amikor a szellem ezen abszolút önazonossága és a személyiség-fogalom ezen végtelen egyedi volta bekövetkezik, akkor, éppen akkor és ott, anélkül, hogy a végtelen Istenségek bármely személyiségi vonása vagy előjoga csorbulna, pillanatszerűen létrejön egy teljes, új és eredeti Teremtő Fiú, annak a tökéletes eszményképnek és ama nagy gondolatnak az egyszülött Fia, melyek szövetsége létrehozza e hatalmas és tökéletes, új te-

remtő személyiséget.

[2] Mindegyik Teremtő Fiú az egyszülött és egyetlen nemzhető utóda azon eredeti gondolatok tökéletes egyesülésének, mely gondolatok a világegyetemek mindensége örökké létező Teremtői két végtelen és örökkévaló és tökéletes elméjének sajátjai. Egy másik ugyanolyan Fiú már sohasem lehet, mert minden egyes Teremtő Fiú korlátlan, befejezett és végleges kifejeződése és megtestesülése minden olyan isteni valóság minden lehetősége minden vonása minden szakaszának, mely a teljes örökkévalóságban megtalálható, kifejeződhet vagy kifejlődhet azon isteni teremtő potenciálokból, melyek abból a célból egyesültek, hogy e Mihály Fiút létrehozzák. Mindegyik Teremtő Fiú azon egye-

sített istenségképeknek az abszolútja, melyek az isteni eredetüket alkotják.

3 E Teremtő Fiak isteni természete elvileg egyenlő mértékben származik a paradicsomi szüleik sajátosságaiból. Mindegyikük részesül az Egyetemes Atya isteni természetének és az Örökkévaló Fiú teremtői előjogainak teljességéből, de ha megfigyeljük a mihályi rendeltetések gyakorlati működését a világegyetemekben, akkor nyilvánvaló eltéréseket észlelhetünk. Némely Teremtő Fiú jobban hasonlít az Atya Istenre; mások inkább a Fiú Istenhez hasonlatosak. Például: A Nebadon világegyetem igazgatási irányzata azt sugallja, hogy annak Teremtő és uralkodó Fia olyan, akinek természete és jelleme inkább az Örökkévaló Anya Fiúéra ha-

sonlít. Azt is ki kell mondanunk, hogy némely világegyetemet olyan paradicsomi Mihályok irányítanak, akik láthatólag egyenlő mértékben hasonlítanak az Atya Istenre és a Fiú Istenre. És e megfigyelések semmilyen értelemben nem bíráló észrevételek; mindez egyszerűen csak a tények rögzítése.

4 Én nem tudom a létező Teremtő Fiak pontos számát, azonban több jó okom is van azt hinni, hogy több mint hétszázezren vannak. Tudjuk, hogy pontosan hétszázezer Nappalok Szövetsége van, és belőlük több nem képződik. Megfigyeltük azt is, hogy a jelen világegyetemi korszakra elrendelt terv azt jelzi, hogy egy Nappalok Szövetségének kell tartózkodnia minden egyes helyi világegyetemben, mint a Háromság tanácsadó

követe. Azt is tudjuk, hogy a Teremtő Fiak folyamatosan növekvő száma már meghaladja a Nappalok Szövetségeinek állandó számát. De eddig még semmilyen tájékoztatást nem kaptunk arról, hogy mi fog történni a hétszázezernél több Mihállyal.

2. A HELYI VILÁGEGYETEMEK TEREMTŐI

[1] Az első rendbe tartozó paradicsomi Fiak a saját területüknek, az idő és tér helyi világegyetemeinek, a hét evolúciós felsőbb-világegyetem alapvető teremtési egységeinek tervezői, teremtői, építői és irányítói. A Teremtő Fiúnak megengedik, hogy a jövőbeli mindenségrendi tevékenységének térbeli helyszínét megválassza, de mielőtt még hoz-

záfoghatna a világegyeteme fizikai megszervezéséhez, hosszabb ideig tanulmányoznia kell a bátyjainak erőfeszítéseit azokban a különböző teremtésrészekben, melyek a majdani tevékenységének helyet adó felsőbbvilágegyetemben találhatók. És mindezek előtt a Mihály Fiú már átélte a paradicsomi megfigyelésekkel és a Havona-felkészítéssel kapcsolatos hosszas és egyedi tapasztalást.

2 ¶ Amikor egy Teremtő Fiú elindul a Paradicsomról a világegyetem-készítési kalandjára, hogy a saját maga által megszervezett helyi világegyetemnek a vezetőjévé — mondhatni az Istenévé — váljon, akkor, első alkalommal bensőséges kapcsolatba kerül és sok tekintetben függővé válik a Harmadik Forrástól és Középponttól. A Végtelen Szel-

lem ugyan az Atyával és a Fiúval ott lakozik a minden dolog középpontjában, azonban rendeltetése, hogy az egyes Teremtő Fiak tényleges és hatékony segítőjeként működjön. Ennélfogva minden egyes Teremtő Fiút a Végtelen Szellem egy Alkotó Leánya kísér el, egy olyan lény, akinek az a rendeltetése, hogy az új helyi világegyetem Isteni Segédkezőjévé, Anyaszellemévé váljon.

[3] Egy Mihály Fiú útnak indulása ebből az alkalomból mindörökre felszabadítja az ő teremtői előjogait a paradicsomi Forrásokból és Középpontokból, melyre így csak bizonyos, e Forrásokban és Középpontokban elő-létezési szinten eredendően meglévő korlátozások, valamint bizonyos egyéb előzetes erőterek és jelenlétek hatása érvé-

nyesül. A helyi világegyetemi Atya egyébként mindenható teremtői előjogainak e korlátozásai közé tartoznak a következők:

4 1. Az *energia-anyagot* a Végtelen Szellem uralja. Mielőtt bármilyen új formájú dolog, legyen az nagy vagy kicsi, teremtésére sor kerülne, mielőtt bármilyen új energia-anyag átalakítással megpróbálkozna, a Teremtő Fiúnak be kell szereznie a Végtelen Szellem beleegyezését és bírnia kell a tevékeny együttműködését is.

5 2. A *teremtményi formaterveket és fajtákat* az Örökkévaló Fiú ellenőrzi. Mielőtt egy Teremtő Fiú bármilyen új fajtájú lény, bármilyen új teremtményi formaterv kialakításába belekezd, meg kell szereznie az Örökkévaló és Eredeti Anya Fiú egyetértését.

6 3. *Személyiséget* az Egyetemes Atya tervez és adományoz.

7 ¶ Az *elmék* fajtáit és mintáit a lény előteremtményi tényezői határozzák meg. Mihelyt ezek együtt vannak ahhoz, hogy (személyes vagy egyéb) teremtményt alkossanak, akkor az elme azon Harmadik Forrás és Középpont adományává lesz, mely az elmesegédkezés egyetemes forrása minden lény számára a paradicsomi Teremtők alatti szinteken.

8 ¶ A *szellemek* formatervei és fajtái a megnyilatkozásuk szintjétől függenek. Végső soron a szellemi formatervet magának a Háromságnak vagy a háromsági személyiségeknek — az Atyának, a Fiúnak és a Szellemnek — az elő-háromsági szellemi adott-

ságai határozzák meg.

9 ¶ Amint egy ilyen tökéletes és isteni Fiú birtokba vette az általa választott világegyetem térbeli helyét; amint a világegyetem anyagi megjelenítésével és a tömegek egyensúlyba hozásával kapcsolatos kezdeti problémákat megoldotta; mihelyt a Végtelen Szellem Leányával, aki az ő kiegészítője, hatékony és együttműködésen alapuló munkakapcsolatot alakított ki — akkor fog hozzá e Világegyetemi Fiú és e Világegyetemi Szellem annak a kapcsolatnak a kiépítéséhez, melynek rendeltetése az, hogy létrehozza az ő helyi világegyetemi gyermekeiknek megszámlálhatatlan sokaságát. Ezen eseményhez kapcsolódóan a paradicsomi Végtelen Szellemnek az Alkotó Szellemben va-

ló összpontosulása jellegében megváltozik, felveszi a helyi világegyetemi Anyaszellem személyes jegyeit.

10 Eltekintve attól, hogy az összes Teremtő Fiú isteni értelemben olyan, mint a paradicsomi szüleik, mégsem hasonlítanak teljesen egymásra; mindegyikük egyedi, eltérő, különleges és eredeti a *természetében* éppúgy, mint a személyiségében. És mivel ők a saját területük életterveinek tervezői és kivitelezői, ezért maga ez a különbözőség biztosítja, hogy a területeik is különbözni fognak mind olyan, Mihálytól származó élő lételvi lény formáját és szakaszát tekintve, mely az adott területen teremthető vagy később kifejlődhet. Ennélfogva a helyi világegyetemben honos teremtményi rendek megle-

hetősen eltérőek. Nincs közöttük kettő, melyet olyan kettős eredetű honos lények igazgatnának vagy laknának, melyek minden tekintetben egyformák. Egy felsőbb-világegyetemen belül a sajátosságaik fele meglehetősen hasonló, melyek az egységes Alkotó Szellemtől származnak; a másik fele változó, mely a különböző Teremtő Fiaktól származik. De ez a sokféleség nem jellemzi azokat a teremtményeket, melyek kizárólag az Alkotó Szellemből erednek, sem azokat a helyi világegyetembe áthelyezett lényeket, akik eredetileg a központi világegyetembe vagy a felsőbb-világegyetemekbe valók.

11 ¶ Amikor egy Mihály Fiú távol van a világegyetemétől, akkor a világegyetemi kormányt az elsőszülött honos lény, a Fényes

Hajnalcsillag, a helyi világegyetemi főigazgató vezeti. Ilyenkor a Nappalok Szövetségének tanácsai és javaslatai felbecsülhetetlen értékűek. E távollétek alatt a Teremtő Fiú képes felruházni az Anyaszellem társát azzal az ellenőrzési hatáskörrel, mely az ő, a lakott világokon és a halandó gyermekeinek szívében való szellemi jelenlétével kapcsolatos. És a helyi világegyetem Anyaszelleme mindig a székhelyen tartózkodik, s kiterjeszti a támogató gondoskodását és szellemi segédkezését az ilyen evolúciós terület legtávolabbi részére is.

12 A Teremtő Fiúnak a helyi világegyetemében való személyes jelenléte nem szükséges a megalkotott anyagi teremtésrész problémamentes működéséhez. E Fiak elutaz-

hatnak a Paradicsomra, és a világegyetemük mégis megmarad a térben. Lemondhatnak hatalmukról abból a célból, hogy az idő gyermekeiként megtestesüljenek; és a teremtésrészük mégis tovább forog a központja körül. Semmilyen anyagi szerveződés nem független a Paradicsom abszolút-gravitációs vonzásától vagy attól a mindenségrendi felügyelettől, mely a Korlátlan Abszolút tér-jelenlétével eredendően együtt jár.

3. A HELYI VILÁGEGYETEM FELETTI FENNHATÓSÁG

[1] A Teremtő Fiú a paradicsomi Háromság beleegyezésével és az adott felsőbb-világegyetemet felügyelő Tökéletes Szellem támogatásával kap egy világegyetemnyi részt.

Ez az adomány fizikai birtokbavételt, mindenségrendi örökbérletet jelent. Azonban a Mihály Fiú felemelkedése az uralkodói lét e kezdeti és önmaga korlátozta szakaszából a kiérdemelt fennhatóság élményelvi felsőségéig nem másnak az eredménye, mint az ő saját, személyes tapasztalásainak, melyeket a világegyetem-teremtési és megtestesülési alászállási feladatok elvégzésekor szerzett. Az alászállás teljesítésével kiérdemelt fennhatóság elérésig az Egyetemes Atya helyetteseként kormányoz.

2 ¶ Egy Teremtő Fiú bármikor követelhetné a teljes fennhatóságot az ő személyes teremtésrésze fölött, azonban, igen bölcsen, nem így tesz. Ha a teremtményi alászállások teljesítése előtt, ki nem érdemelten venné fel a

legfőbb hatalmat, akkor a helyi világegyetemében a paradicsomi személyiségek visszavonulnának. De ilyen az idő és tér teremtésösszességében eddig még nem történt.

3 A teremtőség ténye egyúttal a fennhatóság teljességét is jelenti, azonban a Mihályok a tapasztalati úton való *kiérdemlést* választják, s ezáltal fenntartják az adott helyi világegyetemi kormányzathoz tartozó összes paradicsomi személyiséggel való teljes körű együttműködést. Nem ismerünk egyetlen olyan Mihályt sem, aki másként cselekedett volna; de megtehetnék ezt is, mert ők valóban szabad akaratú Fiak.

4 ¶ Egy Teremtő Fiú hatásköre valamely helyi világegyetemben hat, esetleg hét élményelvi megnyilatkozási szakaszon megy

át. Ezek megjelenési sorrendje a következő:

5 1. Első helyettesi hatáskör — a Teremtő Fiú által gyakorolt egyes és átmeneti hatáskör azt megelőzően, hogy a vele társult Alkotó Szellem révén megszerezi a személyes értékeket.

6 ¶ 2. Együttes helyettesi hatáskör — a paradicsomi pár közös uralkodása azt követően, hogy a Világegyetemi Anyaszellem személyisége megjelent.

7 ¶ 3. Kibővülő helyettesi hatáskör — a Teremtő Fiú kiteljesedő hatásköre a hét teremtményi alászállási időszakban.

8 ¶ 4. A legfőbb hatáskör — a hetedik alászállás teljesítését követően elnyert szilárd fennhatóság. A Nebadonban a legfőbb hatáskör Mihály urantiai alászállásának telje-

sítésétől számítódik. Ez a ti bolygóidőtökben mérve alig több mint ezerkilencszáz év óta áll fenn.

9 ¶ 5. Kibővülő legfőbb hatáskör — a fény és élet korszakának a teremtményi területük többségén való beköszöntére épülő, erősödő kapcsolatrendszer. E szakasz a helyi világegyetemetek jövőjének része.

10 ¶ 6. Trinitárius hatáskör — melyet azt követően gyakorol, hogy a teljes helyi világegyetem elérte a fény és élet korszakát.

11 ¶ 7. Ismeretlen hatáskör — a jövőbeli világegyetemi korszak ismeretlen kapcsolatrendszere.

12 ¶ Egy megtervezett helyi világegyetem esetében az első helyettesi hatáskör elfogadásával a Teremtő Mihály esküt tesz a Há-

romságnak, hogy a legfőbb hatáskört addig nem gyakorolja, amíg a hét teremtményi alászállást nem teljesítette és azt el nem fogadták a felsőbb-világegyetem urai. De ha egy Mihály Fiú saját akaratából nem lenne képes ilyen ki nem érdemelt hatáskört gyakorolni, akkor értelmetlen dolog lenne arra esküdni, hogy nem tesz ilyet.

13 A Teremtő Fiú még az alászállást megelőző korszakokban is gyakorlatilag a legfelsőbb hatáskörben irányítja a területét, ha annak semelyik részében sincs ellenvélemény. Korlátozott mértékű vezetés aligha nyilvánulhatna meg, ha a fennhatóságot soha senki nem vonná kétségbe. Az alászállást még nem teljesített Teremtő Fiú által gyakorolt legfőbb hatáskör valamely világ-

egyetemben lázadás nélkül sem több, mint egy olyan világegyetemben, ahol van lázadás; de első ránézésre a hatásköri korlátok nem nyilvánvalók; közelebbről megvizsgálva viszont igen.

[14] Ha egy Teremtő Fiú fennhatóságát vagy kormányzását kétségbe vonják, támadják vagy veszélyeztetik, akkor az ő örök kötelessége, hogy fenntartsa, védelmezze, megvédje, és ha szükséges, visszavonja a személyes teremtését. Az ilyen Fiaknak csak a saját teremtményeik vagy az általa választott felsőbb lények okozhatnak problémát vagy gondot. Arra következtethetünk, hogy a „felsőbb lények”, vagyis a helyi világegyetemi szint felettiek esetében kevéssé valószínű, hogy gondot okoznak a Teremtő Fiúnak,

és ez így is van. De okozhatnának, ha úgy akarnák. Az erény a személyiségből eredően akarati jellegű; a szabad akarattal rendelkező teremtmények esetében a pártatlanság nem eredendően belőlük magukból fakadó jelenség.

15 Az alászállási létpálya teljesítését megelőzően a Teremtő Fiú bizonyos, saját maga által vállalt hatásköri korlátok között uralkodik, azonban az alászállási szolgálat teljesítését követően a tényleges tapasztalása folytán az ő sokféle teremtményének formájában és hozzájuk hasonlóvá váltan uralkodik. Amint egy Teremtő már hétszer alászállt a teremtményei közé, amint az alászállási létpályáját befejezte, akkor véglegesen elnyerte a világegyetemi fennhatóságot; Tökéletes

Fiúvá, önálló és legfőbb uralkodóvá lett.

16 ¶ Egy helyi világegyetemben a legfőbb hatáskör megszerzésének módja az alábbi hét élményelvi lépés megtételét jelenti:

17 ¶ 1. Tapasztalati úton el kell jutnia a lények hét teremtményi szintjére a megtestesülési alászállás eljárásán keresztül az adott szinten lévő teremtményekhez nagyon hasonló alakban.

18 ¶ 2. Tapasztalási értelemben el kell köteleznie magát a paradicsomi Istenség hétszeres akarata minden egyes szakaszának amint az a Hét Tökéletes Szellemben megtestesült.

19 ¶ 3. A teremtményi szinteken mind a hét tapasztaláson át kell esnie egyidejűleg azzal, hogy magát a paradicsomi Istenség

hét akarata egyikének alárendeli.

20 ¶ 4. Minden egyes teremtményszinten tapasztalásilag be kell mutatnia a teremtményi élet csúcsát a paradicsomi Istenségnek és minden világegyetemi értelemnek.

21 ¶ 5. Minden egyes teremtményszinten tapasztalásilag ki kell nyilvánítania az Istenség hétszeres akaratának egyik szakaszát az alászállási szint és minden világegyetem számára.

22 ¶ 6. Élményelvi úton egyesítenie kell a hétszeres teremtményi tapasztalást azzal a hétszeres tapasztalással, hogy az Istenség természete és akarata kinyilatkoztatásának szenteli magát.

23 ¶ 7. Új és magasabb szintű kapcsolatot kell kialakítania a Legfelsőbb Lénnyel. E

Teremtő-teremtmény tapasztalás teljességének tükröződése megnemesíti a Legfelsőbb Isten felsőbb-világegyetemi valóságát és a Mindenható Legfelsőbb tér-idő fennhatóságát, valamint ténylegessé teszi a paradicsomi Mihály helyi világegyetemi legfőbb hatáskörét.

24 ¶ Azzal, hogy egy helyi világegyetemben a fennhatóság kérdését véglegesen rendezi, a Teremtő Fiú nemcsak tanúbizonyságát adja a vezetésre való alkalmasságának, hanem kinyilvánítja a paradicsomi Istenségek természetét és bemutatja azok hétszeres beállítottságát is. Az Atya elsőségének véges megértése és teremtményi elismerése képezi a lényegét a Teremtő Fiú azon kalandjának, amikor vállalja, hogy a teremtményeinek alakját

és tapasztalásait magára veszi. Ezen elsődleges paradicsomi Fiak az Atya szeretettteljes természetének és jótékony fennhatóságának valódi kinyilatkoztatói, s itt ugyanazon Atyáról van szó, aki a Fiúval és a Szellemmel közösen, minden hatalom, személyiség és kormányzat egyetemes feje szerte a világegyetemi területeken.

4. A MIHÁLYI ALÁSZÁLLÁSOK

[1] Az alászálló Teremtő Fiak hét csoportba sorolhatók, és ezen osztályozás alapja az, hogy hányszor adományozták magukat a területük teremtményeinek. Vannak közöttük olyanok, akik még csak az első tapasztaláson estek át, s vannak olyanok, akik a további öt, egymást követő alászállási területet

is megismerték részben vagy egészben, míg a többiek már elérték a teremtményi-teremtői tapasztalás hetedik és végső szakaszát.

2 Az Avonal alászállások mindig a halandói húsvér testhez hasonló formában történnek, azonban a Teremtő Fiú hét alászállása egyúttal azt is jelenti, hogy meg kell jelennie a lények hét teremtményi szintjén és ki kell nyilatkoztatnia az Istenség akaratának és természetének hét elsődleges kifejeződését. Az összes Teremtő Fiú kivétel nélkül e hét alkalommal átadja magát a teremtett gyermekeinek még azelőtt, hogy a végleges és legfőbb hatáskört megkapná a maga teremtette világegyetemben.

3 Bár e hét alászállás a különböző övezetekben és világegyetemekben más és más le-

het, azért annak mindig része a halandó-alászállási kaland. A végső alászállás során a Teremtő Fiú úgy jelenik meg valamely lakott világon, mint az ottani felsőbbrendű halandó fajok egyikének tagja, mégpedig rendszerint annak a faji csoportnak a tagjaként, mely azon ádámi örökletes egység állományból a legtöbbet örökölt, melyet előzőleg abból a célból vittek be az állati eredetű népek örökítőanyag-egység állományába, hogy azok fizikai állapotát feljavítsák. Egy paradicsomi Mihály a hét alászállási létpályája során csak egyszer születik asszonytól, mint ahogy a betlehemi gyermek esetében az írásotok arról beszámol. Csak egyszer él és hal meg úgy, mint a saját akarattal rendelkező, evolúciós eredetű teremtmények leg-

alacsonyabb rendjébe tartozó lény.

4 Minden egyes alászállását követően a Teremtő Fiú visszatér az „Atya jobbjához”, hogy ott az Atya elfogadja az alászállás teljesítését és hogy megkapja tőle a világegyetemi szolgálat következő szakaszára való felkészüléshez szükséges utasításokat. A hetedik és utolsó alászállást követően a Teremtő Fiú megkapja az Egyetemes Atyától a világegyeteme feletti legfőbb hatáskört és fennhatóságot.

5 ¶ Feljegyezték, hogy a bolygótokon az utolsó alászállását teljesítő isteni Fiú olyan paradicsomi Teremtő Fiú volt, aki már előzőleg teljesítette az alászállási létpályájának hat szakaszát; következésképp, amikor megvált attól az élettől, melyet tudatosan vett

fel megtestesült életként az Urantián, akkor igazat szólhatott és szólt is, amikor azt mondta, „Bevégeztetett” — és ez szó szerint így igaz. Halála az Urantián kiteljesítette az ő alászállási létpályáját; ez volt az utolsó lépés a paradicsomi Teremtő Fiúként tett szent esküjének teljesítésében. És amint e tapasztalást megszerezték, az ilyen Fiak már legfőbb világegyetemi uralkodók; többé már nem úgy kormányoznak, mint az Atya helyettesei, hanem a saját jogukon és nevükben, mint a „Királyok Királyai és az Urak Urai”. Néhány nevesített kivételtől eltekintve e hétszer alászállt Fiak korlátlanul a legelsők a saját világegyetemükben. Az ő helyi világegyetemét illetően „minden hatalom a mennyben és a földön” e győzelmes és feje-

delemszékre emelt Tökéletes Fiúnak adatott át.

6 ¶ Az alászállási küldetéseiket teljesített Teremtő Fiakat már külön rendként ismerik el, mégpedig hétszeresen Tökéletes Fiakként. Személyükben a Tökéletes Fiak azonosak a Teremtő Fiakkal, azonban olyan különleges alászállási tapasztaláson mentek keresztül, hogy kézenfekvő dolog külön rendnek venni őket. Amikor egy Teremtő alászállásra vállalkozik, akkor egy valódi és végleges hatású változásnak kell végbemennie. Igaz, hogy az alászálló Fiú még mindig ugyanúgy egy Teremtő, viszont a természetéhez hozzáadódott a teremtményi tapasztalás, mely örökre elválasztja őt a Teremtő Fiú isteni szintjétől és felemeli a Tökéletes Fiú él-

ményelvi síkjára, egy olyan személyére, aki teljesen kiérdemelte valamely világegyetem feletti irányítás és az annak világai feletti igazgatás jogát. Az ilyen lények megtestesítik mindazt, ami megszerezhető az isteni örökségből és magukba foglalják mindazt, ami a tökéletesített-teremtményi tapasztalásból nyerhető. Miért kellene az embernek azon keseregnie, hogy milyen alacsonyrendű a származása és milyen kényszeredett az evolúciós létpályája, amikor maguk az Istenek is átmennek egy azzal egyenértékű tapasztaláson mielőtt olyannak tekinthetővé válnak, aki tapasztalatilag kiérdemelte, illetőleg véglegesen és teljesen képessé vált arra, hogy a világegyetemi területe felett uralkod-

jon!

5. A TÖKÉLETES FIAK VISZONYA A VILÁGEGYETEMHEZ

1 A Tökéletes Mihály hatalma korlátlan, mert a paradicsomi Háromsággal megtapasztalt közösségből ered, és megkérdőjelezhetetlen is, mert ténylegesen olyan tapasztalásból származik, mint amilyet a neki alárendelt teremtmények is ismernek. Egy hétszeres Teremtő Fiú hatáskörének jellege legfőbbnek minősül, mert:

2 1. Magába foglalja a paradicsomi Istenség hétszeres nézőpontját.

3 2. Megtestesíti a tér-idő teremtmények hétféle beállítottságát.

4 3. Tökéletes rendezett egészbe foglalá-

sát alkotja a paradicsomi hozzáállásnak és a teremtményi nézőpontnak.

5 ¶ Ezen élményelvi hatáskör teljes egészében magába foglalja a Hétszeres Isten isteniségét, mely a Legfelsőbb Lényben teljesedik ki. És a hétszeres Fiú személyes hatásköre hasonló az egykor-majd-teljessé-váló Legfelsőbb Lény jövőbeli fennhatóságához, mely a lehető legnagyobb mértékben magába foglalja az adott tér-idő keretek között megnyilvánulható, paradicsomi-háromsági hatalmat és hatáskört.

6 ¶ Azzal, hogy a Mihály Fiú megszerzi a helyi világegyetemi legfőbb hatáskört, egyúttal elveszti azon képességét és a lehetőséget, hogy teljesen új fajtájú teremtménylényeket teremtsen a jelen világegyetemi kor-

szakban. Azonban a Tökéletes Fiú e vesztesége, vagyis az, hogy nem hozhatja létre lények új rendjeit, semmilyen értelemben nem ütközik azzal az életkimunkálási tevékenységgel, mely feladat teljesítése már megkezdődött és a megszabott módon folyik; a világegyetemi evolúció e nagyszabású programjának kivitelezése megszakítás nélkül, töretlenül folytatódik. A legfőbb hatáskör megszerzése egyúttal annak a személyes elkötelezettségnek a felelősségét is jelenti, hogy a Tökéletes Fiú segíti és igazgatja mindazt, amit már megtervezett és megteremtett, továbbá amit ezt követően azok hoznak létre, akiket megtervezett és megteremtett. Idővel a különféle lényeknek csaknem végtelen evolúciója alakulhat ki, de az

értelmes teremtmények teljesen új mintája vagy fajtája innentől fogva és közvetlenül már nem a Tökéletes Fiútól ered. Bármely helyi világegyetem esetében ez a végleges igazgatási rend megindításának első lépése, a kezdete.

7 A hétszeresen alászállt Fiú felemelkedése a világegyetemének megkérdőjelezhetetlen hatáskörére jelenti a kezdetét a korszakos bizonytalanság és a viszonylagos zavar lezárulásának. Ezen eseményt követően felbomlik minden, ami idővel nem alakítható szellemivé; elpusztul minden, ami idővel nem hangolható össze a mindenségrendi valósággal. Amint már a végtelen irgalom és a leírhatatlan türelem sem képes a területek saját akarattal bíró teremtményeinek hűsé-

gét és odaadását elnyerni, előtérbe kerül az igazságosság és a pártatlanság. Amit az irgalom nem képes helyreállítani, azt az igazságosság elpusztítja.

8 ¶ A Tökéletes Mihályok a főhatalmú uralkodóként való beiktatásukat követően válnak a helyi világegyetemükben legfőbbekké. Az uralkodásukkal összefüggő kevés korlát bizonyos erők és személyiségek mindenségrendi elő-létezéséből ered. Egyébként e Tökéletes Fiak hatásköre, felelőssége és igazgatási jogköre a saját világegyetemükben a legfelsőbb szintű; Teremtőkként és Istenekként gyakorlatilag minden dologban ők a legfőbbek. Az ő bölcsességüket senki másé nem múlja felül az adott világegyetem működésével kapcsolatos kérdésekben.

9 Miután a helyi világegyetemben elnyerte a végleges fennhatóságot, a paradicsomi Mihály az ő működési területén az összes többi Istenfi felett teljes ellenőrzést gyakorol, és az adott terület igényei szerint szabadon kormányoz. A Tökéletes Fiú akarata szerint megváltoztathatja a lakott bolygók szellemi megítéltetési rendjét és evolúciós fejlődési menetét. És e Fiak a saját akaratuknak megfelelően készítenek és hajtanak végre terveket a sajátos bolygói igényekkel összefüggésben, különösen azon világok esetében tesznek így, ahol maguk is megfordultak és még inkább igaz ez azon világ esetében, ahol az utolsó alászállásukra sor került, vagyis a halandói húsvér testhez hasonlatos alakban való megtestesülés bolygó-

ja esetében.

10 Úgy tűnik, hogy a Tökéletes Fiak tökéletes közléscserét folytatnak az alászállási világokkal, és nemcsak azokkal, ahol személyesen is megfordultak, hanem azokkal is, ahová Ítélkező Fiú szállt alá. E kapcsolatot a saját szellemi jelenlétük, az Igazság Szelleme révén tartják fenn, melyet képesek „minden húsvér lényhez elküldeni”. E Tökéletes Fiak töretlen kapcsolatban állnak az Örökkévaló Anya Fiúval is a minden dolog középpontjában. Láthatatlan kötelék fűzi össze őket, mely fentről, az Egyetemes Atyától indul és egészen az idő területein lévő bolygókon élő, alacsonyrendű fajokig ér el.

6. A TÖKÉLETES MIHÁLYOK RENDELTETÉSE

[1] Senki sincs, aki megkérdőjelezhetetlen felsőbbséggel tárgyalhatná a helyi világegyetemek hétszeresen Tökéletes Urainak akár a természetét, akár a végzetét; mindazonáltal mi mindannyian sokat töprengünk ezeken a dolgokon. Nekünk azt tanították, és ezt is hisszük, hogy minden egyes paradicsomi Mihály a származására vonatkozó kettős istenségkép *abszolútja*; így az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú végtelenségének tényleges szakaszait testesíti meg. A Mihályok szükségképpen részlegesek a teljes végtelenséghez képest, azonban valószínűleg abszolútok az eredetüket érintő végtelenség-rész vonatkozásában. Ugyanakkor a jelen vi-

lágegyetemi korszakban végzett munkájukat szemlélve semmi olyat nem érzékelünk, ami a végest meghaladná; minden, a végest meghaladó esetleges képességük ezért szükségképpen még bennük rejlik, ez idáig ismeretlen.

[2] A teremtmény-alászállási létpályák teljesítése és a világegyetemi legfőbb hatáskör elérése szükségképpen azt jelzi, hogy a mihályi véges-cselekvési képességek felszabadítása kiteljesedett és a végest meghaladó szolgálatra való képesség megjelent. E vonatkozásban megjegyezzük, hogy az ilyen Tökéletes Fiak a teremtménylények új fajtáinak létrehozására ekkor már csak korlátozott lehetőséget kapnak, mely korlátozást kétségkívül az teszi szükségessé, hogy a véges-feletti

képességeik szabadon használhatóvá váltak.

3 Igencsak valószínű, hogy ezen egyelőre még ismeretlen teremtői hatalom a jelen világegyetemi korszakban végig rejtve marad. Úgy gondoljuk azonban, hogy valamikor a távoli jövőben, a már most mozgásban lévő külső térben, a hétszeresen Tökéletes Fiú és a hetedik-szakaszú Alkotó Szellem közötti kapcsolat elérheti az abszonit szolgálati szintet is és egyúttal új dolgok, jelentéstartalmak és értékek is megjelenhetnek a végleges világegyetemi jelentőségű tapasztalásmeghaladó szinteken.

4 Éppen úgy, ahogyan a Legfelsőbb Istensége élményelvi szolgálat révén ténylegessé válik, úgy teszik személyessé a Teremtő Fiak a kifürkészhetetlen természetükben ere-

dendően bennük rejlő paradicsomi-isteniségi képességeket. Az Urantián való tartózkodása során Krisztus Mihály azt mondta, hogy „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” És mi hisszük, hogy az örökkévalóságban a Mihályok szó szerint arra rendeltettek, hogy ők legyenek „az út, az igazság és az élet”, akik minden világegyetemi személyiség számára örökkön mutatják a legfelsőbb isteniségtől a végleges abszonitumon keresztül az örökkévaló istenség-véglegesség felé vivő utat.

5 [Közreadta egy uverszai Bölcsesség-tökéletesítő.]

22. ÍRÁS

AZ ISTEN HÁROMSÁGOT-ELÉRT FIAI

AZ ISTENFIAKNAK nevezett lények három csoportba sorolhatók. Az alászálló és a felemelkedő fiúi rendek mellett van egy harmadik is, az Isten Háromságot-elért Fiainak rendje. A háromságot-elért fiúi rend további három elsődleges osztályra bontható a megismerhető és az ismeretlen személyiségek számos fajtájának eredete szerint. Ezen elsődleges osztályok:

2 1. Istenségi-háromságot elért Fiak.

3 2. Háromságba-foglalt Fiak.

4 3. Teremtményi-háromságot elért Fiak.

5 Származásuktól függetlenül az Isten minden Háromságot-elért Fia egyaránt háromságivá válási tapasztalást élt meg, vagy a származása okán vagy a később elért Háromságba foglalási tapasztalás eredményeként. Az Istenségi-háromságot elért Fiakkal e beszámolókban nem foglalkozunk; emiatt ez az ismertetés a másik két csoportról, leginkább pedig az Isten Háromságba-foglalt Fiairól szól.

1. A HÁROMSÁGBA-FOGLALT FIAK

1 Minden Háromságba-foglalt fiú eredendően kettős vagy egyes származású, azonban a Háromságba foglalást követően örökre a háromsági szolgálatnak és feladatnak szentelik magukat. E testület ebben a bemu-

tatásban és a felsőbb-világegyetemi szolgálatra való szerveződést tekintve hét személyiségi rendből áll:

2 1. Fenséges Hírvivők.

3 2. Nagytekintélyűek.

4 3. Ismeretlen Nevűek és Származásúak.

5 4. Háromságot-elért Felügyelők.

6 5. Háromságot-elért Követek.

7 6. Mennyei Oltalmazók.

8 7. Magas Fiú-segédek.

9 ¶ E hét személyiségcsoport tovább bontható három nagyobb osztályba az eredetük, a természetük és a rendeltetésük szerint: a Méltóságra emelkedett Háromságot-elért Fiak, a Kiválasztott Háromságot-elért Fiak és a Tökéletes Háromságot-elért Fiak.

10 ¶ *A Méltóságra emelkedett Háromságot-elért Fiak* — a Fenséges Hírvivők, a Nagytekintélyűek és az Ismeretlen Nevűek és Származásúak — mindannyian Igazítóval eggyé kapcsolódott felemelkedő halandók, akik elérték a Paradicsomot és felvétettek a Végleges Testületbe. De ők nem véglegességet elért lények; amint Háromságba foglaltattak, a nevüket törölték a véglegességet elért lények nyilvántartásából. E rend új fiai különleges felkészítő tanfolyamokon vesznek részt egy viszonylag rövid időtartamban a Nappalok Örökkévalónak felügyelete alatt álló Havona-körök központi bolygóin. Ezt követően a Nappalok Elődeinek szolgálatára jelölik ki őket a hét felsőbb-világegyetemben.

11 ¶ *A Kiválasztott Háromságot-elért Fiak*

közé tartoznak a Háromságot-elért Felügyelők és a Háromságot-elért Követek. Ők bizonyos evolúciós szeráfok és átvitt köztes teremtmények közül kerülnek ki, akik áthaladtak a Havonán és elérték a Paradicsomot, továbbá vannak köztük a Fiúval és a Szellemmel való eggyé kapcsolódást megélt halandók is, akik hasonlóképpen felemelkedtek a Fény és Élet központi Szigetéhez. Miután a paradicsomi Háromság befogadta őket, és miután egy rövid felkészítésen részt vettek a Havonában, a Kiválasztott Háromságot-elért Fiakat beosztják a Nappalok Elődeinek bíróságaihoz.

12 ¶ *A Tökéletes Háromságot-elért Fiak.* A Mennyei Oltalmazók és mellérendelt társaik, a Magas Fiú-segédek a kétszeres há-

romságot-elért személyiségek egy különleges csoportját alkotják. Ők a Paradicsom-Havona személyiségek, illetőleg tökéletessé lett halandók azon teremtményi-háromságot elért fiai, akik már régóta kitűntek a Végleges Testületben. E teremtményi-háromságot elért fiak némelyikét, azt követően, hogy szolgáltak a Hét Tökéletes Szellem Legfőbb Végrehajtói mellett és a Háromsági Tanító Fiak alatt, újra háromságivá teszi (Háromságba foglalja) a paradicsomi Háromság és ez után megbízzák őket a Nappalok Elődeinek bíróságain Mennyei Oltalmazóként és Magas Fiú-segédként való szolgálattal. A Tökéletes Háromságot-elért Fiakat minden további felkészítés nélkül közvetlenül rendelik felsőbb-világegyetemi szolgálatra.

13 ¶ A háromsági eredetű társaink — a Böl-

csesség-tökéletesítők, az Isteni Tanácsosok és a Világegyetemi Ítélők — száma állandó, viszont a Háromságba-foglalt fiak száma folyamatosan nő. A Háromságba-foglalt fiaknak mind a hét rendjét a hét felsőbb-világegyetemi kormányzat egyikének tagjává nevezik ki, és minden egyes felsőbb-világegyetemben pontosan azonos számban szolgálnak; eddig még egy sem veszett el soha. A Háromságba-foglalt lények sohasem tévednek meg; esetleg átmenetileg megbotlanak, azonban eddig még egyikükről sem bizonyosodott be, hogy megsértette volna a felsőbb-világegyetemi kormányokat. A Méltóságra emelkedett Fiak és a Kiválasztott Fiak eddig még sohasem hibáztak az orvontoni szolgálatban, de a Tökéletes Háromságot-el-

ért Fiak néha bizony hoztak rossz döntést és ezzel átmeneti zavart is okoztak.

[14] A Nappalok Elődeinek felügyelete alatt mind a hét rend nagymértékben önálló csoportként működik. Szolgálati feladatkörük kiterjedt; a Tökéletes Háromságot-elért Fiak nem hagyják el a szolgálati helyük felsőbb-világegyetemét, azonban a Háromságot-elért társaik a nagy világegyetemet járják, az idő és tér evolúciós világaitól a Paradicsom örökkévaló Szigetéig utazva. Bármelyik felsőbb-világegyetemben működhetnek, de ennek során mindig a számukra eredetileg kijelölt felsőbb-világegyetem kormányzatának tagjaként cselekednek.

[15] A Háromságba-foglalt fiak láthatólag állandó megbízatást kaptak a hét felsőbb-vi-

lágegyetembeli szolgálatra; e kijelölés bizonyosan a jelen világegyetemi korszakra vonatkozik, de arról nincs tudomásunk, hogy ez az örökkévalóságban is így lenne.

2. A FENSÉGES HÍRVIVŐK

[1] A Fenséges Hírvivők a Háromságot-elért Fiak felemelkedői csoportjába tartoznak. Ők a tökéletessé lett halandók olyan osztályát alkotják, akik kiálltak lázadást vagy ezzel egyenértékűen, de másként bizonyították a személyes hűségüket; mindegyikük átesett valamilyen meghatározott, világegyetemi hűségpróbán. A paradicsomi felemelkedésük során valamikor szilárdan helytálltak és hűek maradtak akkor is, amikor a feletteseik hűtlenekké váltak, és némelyikük

még e pártos vezetők helyében is tevékenyen és hűségesen működött.

[2] E felemelkedő halandók a hűség és az elhivatottság ilyen személyes bizonyságával haladnak keresztül a Havonán az idő zarándokainak áradatában, elérik a Paradicsomot, onnan végzősként kikerülnek és felvétetnek a Végleges Testületbe. Ez után a paradicsomi Háromság titkos ölelésében háromságivá válnak, majd pedig megbízást kapnak arra, hogy társuljanak a Nappalok Elődeivel a hét felsőbb-világegyetem kormányzati igazgatásában.

[3] Minden, felkeléssel kapcsolatos tapasztalattal rendelkező felemelkedő halandóból, aki a kitört lázadás ellenére is hűségesen működik, előbb-utóbb felsőbb-világegyete-

mi szolgálatot ellátó Fenséges Hírvivő válik. Ugyanez vár minden olyan felemelkedő teremtményre is, aki hatékonyan megelőzi a vétekből, a rosszból vagy a bűnből táplálkozó ilyen felfordulásokat; mert azt a tevékenységet, mely a lázadás megelőzésére irányul vagy arra, hogy a világegyetemi válsághelyzetben felsőbb állhatatosságot eredményezzen, még értékesebbnek tartják annál, mint hogyha valaki hűséges marad a tényleges lázadás ellenére is.

4 A rangidős Fenséges Hírvivőket az idő és tér olyan felemelkedő halandói közül választották ki, akik ott voltak a Paradicsomra elsőként érkezők között, sokuk éppen Grandfanda idején haladt át a Havonán. De a Fenséges Hírvivők első háromságivá-tételé-

re addig nem került sor, amíg a jelöltek testületében nem képviseltette magát a hét felsőbb-világegyetem mindegyike. És a Paradicsomon ilyen minőséget utolsóként elért csoportban a Nebadon helyi világegyetemből származó felemelkedő zarándokok is voltak.

5 A Fenséges Hírvivőket a paradicsomi Háromság hétszázezres osztályokba foglalja, minden egyes felsőbb-világegyetemhez százezret jelölnek ki. Csaknem egybillió Fenséges Hírvivő teljesít szolgálatot az Uverszán, és minden okunk megvan azt hinni, hogy a hét felsőbb-világegyetem mindegyikében pontosan ugyanennyi a számuk.

6 ¶ Én Fenséges Hírvivő vagyok, és az uran-

tiaiak számára talán érdekes lehet, hogy a halandói tapasztalásom társa és bajtársa szintén győztesen állta ki a nagy próbát, és hogy bár sokszor és hosszú ideig voltunk külön a Havona felé vezető felemelkedésünk alatt, mégis ugyanazon hétszázezres csoportba kerültünk, és hogy a Vicegeringtonban való ott tartózkodásunk alatt szoros és szeretetteljes közösséget alkottunk. Végül megbízatást kaptunk és együtt kijelöltek minket az orvontoni Uverszára, és gyakran együtt küldenek ki bennünket a két Hírvivő szolgálatát igénylő feladatok elvégzésére.

7 ¶ A Fenséges Hírvivők csakúgy, mint minden Háromságba-foglalt fiú, a felsőbbvilágegyetemi tevékenységek mindenféle szakaszával kapcsolatos feladatokat végezhet-

nek. Állandó kapcsolatban állnak a központjukkal a felsőbb-világegyetemi tükrözőműködés-szolgálaton keresztül. Fenséges Hírvivők szolgálnak minden felsőbb-világegyetemi övezetben és gyakran hajtanak végre küldetéseket a helyi világegyetemek, sőt az egyes bolygók számára is, miként ez alkalommal én magam is így teszek.

8 A felsőbb-világegyetemi bíróságokban a Fenséges Hírvivők az egyének és a bolygók védőiként tevékenykednek, amikor a megítéltetésükre sor kerül; a Nappalok Tökéletességeit is segítik a nagyövezet ügyeinek igazgatásában. Csoportként a legmagasabb beosztást felsőbb-világegyetemi megfigyelőkként érik el. A különböző központi világokon és a fontosabb világokon a Nappalok

Elődeinek hivatalos megfigyelőiként állomásoznak. Kijelölés alapján tanácsadóként is szolgálnak a tartózkodási helyük szférájának ügyeit intéző hatóságok mellett. A Hírvivők tevékeny részt vállalnak a halandói fejlődés felemelkedési rendjének minden szakaszában. A halandói eredetű társaikkal biztosítják a szoros és személyes kapcsolatot a felsőbb-világegyetemi kormányzatok és az alászálló Istenfiak terveinek állása és alakulása között.

9 A Fenséges Hírvivők teljesen tudatában vannak a teljes felemelkedői létpályának, és ez az oka annak, hogy miért olyan hasznos és rokonszenves segédkezők, megértő hírvivők abban a szolgálatban, melyet a tér bármely világa és az idő bármely teremtménye

számára teljesítenek. Mihelyt kiszabadultok a húsvér testből, szabadon és hozzáértően érintkeztek majd velünk, hiszen mi a tér minden evolúciós világán élő minden fajtól származunk, vagyis azoktól a halandó fajoktól, akikben Gondolatigazító lakozik és akik később velük eggyé kapcsolódnak.

3. A NAGYTEKINTÉLYŰEK

[1] A Nagytekintélyűek, a Méltóságra emelkedett Háromságot-elért Fiak második csoportja mind Igazítóval eggyé kapcsolódott, halandó-eredetű lényből áll. Ezek olyan tökéletessé lett halandók, akik felsőbb rendű igazgatási képességekkel rendelkeznek és tanúbizonyságát adták kivételes irányítási tehetségüknek végig a felemelkedői létpályá-

juk során. Ők alkotják a tér továbbélő halandóiból származó igazgatási képesség színe-javát.

[2] Hetvenezer Nagytekintélyű lesz háromságivá minden egyes háromsági kapcsolatban. Bár a Nebadon helyi világegyetem viszonylag fiatal teremtésrész, mégis vannak képviselői az ezen rendbe tartozó, nemrégen háromságivá tett osztályban. Az Orvontonban jelenleg több mint tízmilliárd ilyen gyakorlott intéző működik. A mennyei lények minden külön rendjéhez hasonlóan ők is saját székhelyet tartanak fenn az Uverszán, és miként a többi Háromságba-foglalt fiúnak, nekik is vannak tartalékosaik az Uverszán, mely az orvontonbeli rendjük központi irányító testületeként működik.

[3] A Nagytekintélyűek intézőként való működésének nincsenek korlátai. Ők a Nappalok Elődeinek mindenütt jelenlévő és mindig hatékonyan tevékenykedő ügyintézői. Szolgálnak bármely szférán vagy bármely lakott bolygón, és bármilyen tevékenységi szakaszban a hét felsőbb-világegyetem bármelyikében.

[4] Lévén, hogy kiváló igazgatási bölcsességgel és szokatlanul hatékony ügyintézői képességekkel rendelkeznek, e ragyogó lények látják el az igazság szolgálatát a felsőbb-világegyetemi ítélőszékek érdekében; elősegítik az igazságszolgáltatást és a nem helyénvaló dolgok helyreállítását az evolúciós világegyetemekben. Ezért, ha valaha is a rossz ítélőképességetek miatt felelősségre vonnak

benneteket miközben az elrendelt mindenségrendi fejlődésetek keretében bolygók és szférák során keresztül felfelé haladtok, aligha valószínű, hogy igazságtalanság ér benneteket, lévén a vádlóitok egykor olyan felemelkedő teremtmények voltak, akik személyesen is ismerik annak a létpályának minden egyes lépését, melyen áthaladtatok és amelyen éppen akkor haladtok.

4. AZ ISMERETLEN NEVŰEK ÉS SZÁRMAZÁSÚAK

[1] Az Ismeretlen Nevűek és Származásúak alkotják a Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiak harmadik és utolsó csoportját; ők azok a felemelkedő lelkek, akik az istenimádat képességét magasabb szintre fej-

lesztették annál, mint amit az idő és tér világairól jövő evolúciós fajok minden más fiai és leányai elértek. Az Egyetemes Atya örökkévaló céljának olyan szellemi fogalmát ragadták meg, mely viszonylagosan meghaladja azt a szintet, amelyre a névvel, illetőleg számmal ellátott evolúciós teremtmények felfogása kiterjed; innen ered az elnevezés, hogy Ismeretlen Nevűek és Származásúak. Pontosabb fordításban a nevük az lenne, hogy „Nevet és Származást *Meghaladottak*".

[2] E fiúrendet a paradicsomi Háromság hétezres csoportokban foglalja magába. Az uverszai feljegyzések szerint több mint százmillió ilyen fiú rendelkezik kinevezéssel az Orvontonban.

[3] Lévén, hogy az Ismeretlen Nevűek és Származásúak a túlélő fajok felsőbb szellemi elméi, ezért különösen alkalmasak arra, hogy döntést hozzanak és véleményt alkossanak olyan esetben, amikor a szellemi nézőpont kifejtése kívánatos, és amikor a felemelkedési létpályával kapcsolatos tapasztalatok alapvető fontosságúak ahhoz, hogy a vizsgált problémával összefüggésben felmerült kérdéseket megfelelően tisztázni lehessen. Ők az Orvonton legfőbb esküdtjei. Egy rosszul működtetett esküdtszéki rendszer többé-kevésbé siralmas eredményre vezethet az igazságszolgáltatásban némely világon, azonban az Uverszán és annak kiterjesztett ítélőszékein a kifejlődött szellemi gondolkodásmód legfelsőbb rendű fajtáját

képviselőket alkalmazzuk esküdt-bíraként. Bármely kormányzatnak a megítéltetési tevékenység a legmagasabb rendű feladatköre, és az ítélethozatallal megbízott személyeket a legtapasztaltabb és legmegértőbb egyének legnagyobbjai és legnemesebbjei közül kell kiválasztani.

4 ¶ A Fenséges Hírvivők, a Nagytekintélyűek és az Ismeretlen Nevűek és Származásúak háromsági osztályaiba való felvételre jelentkezők kiválasztása magában a módszerben eredendően benne rejlik és abból következik. A paradicsomi kiválasztási eljárások semmilyen értelemben nem önkényesek. A Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiak tagjainak esetében a személyes tapasztalatok és a szellemi értékek a meghatá-

rozók. Az ilyen lények hatásköre egyenlő és az igazgatási besorolásuk is azonos, viszont mindegyikük egyéniséggel rendelkezik és a jellemük is eltérő; ők nem szabványosított lények. Jellegzetesen különbözők, mégpedig attól függően, hogy a felemelkedési létpályájuk mennyire volt eltérő.

5 Ezen az élményelvi minősítésen túl a Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiakat a paradicsomi Istenségek isteni befogadása tette háromságivá. Ezért aztán úgy tevékenykednek, mint a Háromság Állandó Fiainak mellérendelt társai, mert a Háromságba foglalás láthatólag a jövő sodrából vet ki számos, teremtménylényi megnyilvánulatlan lehetőséget. De ez csak a jelen világegyetemi korszakra igaz.

6 E fiúi csoport főként, de nem teljesen a tér-idő halandók felemelkedési létpályájának szolgálatában érintett. Ha valamely halandó teremtmény nézőpontja kérdéses, akkor a kérdés egy, a Fenséges Hírvivőből, egy Nagytekintélyűből és egy Ismeretlen Nevűből és Származásúból álló felemelkedési bizottsághoz benyújtott fellebbezés során tisztázható.

7 Ti, halandók, akik ezt az üzenetet olvassátok, talán magatok is eljuttok a Paradicsomra, eléritek a Háromságba-foglalást, és a távoli jövő korszakaiban a Nappalok Elődeinek szolgálatába léptek a hét felsőbb-világegyetem egyikében, és valamikor talán majd ti is azt a feladatot kapjátok, hogy járuljatok hozzá az igazság kinyilatkoztatásá-

hoz valamely fejlődő, lakott bolygón, mint ahogy nekem is most ez a feladatom az Urantián.

5. A HÁROMSÁGOT-ELÉRT FELÜGYELŐK

[1] A Háromságot-elért Felügyelők nem mások, mint Kiválasztott Háromságot-elért Fiak. Nemcsak a ti fajtáitok és egyéb, túlélési értékkel rendelkező halandók kelnek át a Havonán, érik el a Paradicsomot és részesülnek egykor felsőbb-világegyetemi szolgálatra való kirendelésben a Háromság Állandó Fiai mellett, hanem a ti hűséges szeráf őrangyalaitok és az ugyanennyire hű köztes-lény-társaitok is pályázhatnak ugyanilyen háromsági elismerésre és fényes személyiségi végzetre.

2 A Háromságot-elért Felügyelők olyan felemelkedő szerafok és átvitt köztes teremtmények, akik átjutottak a Havonán és elérték a Paradicsomot és a Végleges Testületet. Ezt követően pedig befogadta őket a paradicsomi Háromság és kijelöltettek a Nappalok Elődeinek szolgálatára.

3 A felemelkedő szerafok közül a Háromságba foglalásra pályázók azért kapják meg ezt az elismerést, mert bátran együttműködtek valamely felemelkedő halandóval, aki felvétetett a Végleges Testületbe és ez után háromságivá lett. Az én halandói létpályám szeráfi őrangyala végig velem volt, később háromságivá lett és most az uverszai kormányhoz tartozik mint Háromságot-elért Felügyelő.

4 És ugyanez a helyzet a köztes teremtményekkel is; sokuk felemeltetik és eléri a Paradicsomot, és a szeráfokkal együtt és ugyanezen okból, Háromságba foglaltatik és felügyelői megbízatást kap a felsőbb-világegyetemekben.

5 A Háromságot-elért Felügyelőket a paradicsomi Háromság hetvenezres csoportokban fogadja be, és minden egyes csoport hetedrészét egy-egy felsőbb-világegyetemhez rendelik. Az Orvontonban jelenleg valamivel több mint tízmillió ilyen megbízható és magas rangú Felügyelő szolgál. Szolgálnak az Uverszán, és a nagyobb és a kisebb központi szférákon is. Munkájuk során néhány milliárdnyi szekonáfból és egyéb ügyes, felsőbb-világegyetemi személyiségből álló tes-

tület segíti őket.

6 A Háromságot-elért Felügyelők felügyelőként kezdik a pályafutásukat, és így is folytatják a felsőbb-világegyetemi kormányzatok ügyeinek vitelében. Bizonyos értelemben ők a felsőbb-világegyetemi kormányaik tisztviselői, de nem egyénekkel foglalkoznak, mint a Mennyei Oltalmazók. A Háromságot-elért Felügyelők csoportügyeket segítenek és a csoportokra vonatkozó munkatervekkel foglalkoznak. Ők a feljegyzések, tervek és intézmények felügyelői; ők a felügyelői a vállalkozásoknak, a személyiségcsoportoknak, a felemelkedési munkaterveknek, a morontia terveknek, a világegyetemi nagyterveknek és a számtalan egyéb vállalkozásnak.

6. A HÁROMSÁGOT-ELÉRT KÖVETEK

[1] A Háromságot-elért Követek a Kiválasztott Háromságot-elért Fiak második rendjét alkotják, és a társaikhoz, a Felügyelőkhöz hasonlóan a felemelkedő teremtmények két fajtájából kerülnek ki. Nem minden felemelkedő halandó él meg eggyé kapcsolódást Igazítóval vagy az Atyával; némelyikük a Szellemmel, mások a Fiúval élnek meg ilyet. A Szellemmel és a Fiúval való eggyé kapcsolódást megélt halandók némelyike eléri a Havonát és eljut a Paradicsomra is. A Paradicsomra eljutott ezen felemelkedők közül választanak ki némelyeket a Háromságba foglalásra, és időről időre hétezres osztályokban háromságivá teszik őket.

Ezt követően a felsőbb-világegyetemekben a Nappalok Elődei mellé osztják be őket Háromságot-elért Követekként. Az Uverszán csaknem félmilliárdnyian vannak bejegyezve.

2 A Háromságot-elért Követeket a havonabeli tanáraik javaslata alapján választják ki a Háromságba foglalásra. Ők az adott csoporton belül a legmagasabb rendű elmék és ezért ők a legjobban felkészültek arra, hogy segítsék a felsőbb-világegyetemi vezetőket azon világok érdekeinek megértésében és igazgatásában, mely világokból a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók származnak. A Fiúval eggyé kapcsolódást megélt Követek nagy segítséget jelentenek nekünk ama problémák megoldá-

sában, melyek a Fiúval eggyé kapcsolódást megélt személyiségrenddel kapcsolatosak.

3 A Háromságot-elért Követek a Nappalok Elődeinek megbízottjai minden kérdésben, minden világon vagy világegyetemben, mely a hatáskörükbe tartozó felsőbb-világegyetemben található. Különleges és fontos szolgálatokat végeznek a kisövezetek központjain, és számtalan egyéb küldetést is teljesítenek a felsőbb-világegyetemben. Ők alkotják a felsőbb-világegyetemi kormányzatok Háromságot-elért Fiainak veszélyhelyzeti vagy tartalékos testületét, és ezért sokféle feladattal megbízhatók. A felsőbb-világegyetemi ügyek kapcsán ezer és egy feladatot kapnak, de ezeket lehetetlenség az emberi elmének bemutatni, mert az Urantián fo-

lyó dolgok között nincs olyan, amely bármiképpen is hasonlítana e tevékenységekhez.

7. A HÁROMSÁGIVÁ ALAKÍTÁS ELJÁRÁSA

[1] Az emberi elme számára nem tudom teljes körűen ismertetni azt a tapasztalást, mely a tökéletes és a tökéletesített szellemi lények legfelsőbb szintű teremtői teljesítményével — vagyis a háromságivá alakítással — kapcsolatos. A háromságivá alakítás eljárása a Vicegerington és a Szolitarington titkai közé tartozik és csakis azok számára megismerhető és felfogható, akik maguk is megtapasztalták e különleges eljárást. Ennélfogva bármely lény képtelen sikeresen bemutatni az emberi elme számára e rendkívüli jelenség természetét és értelmét.

[2] Az Istenségek mellett csak Paradicsom-Havona személyiségek és az egyes végleges testületek bizonyos tagjai vesznek részt a háromságivá alakításban. Különleges paradicsomi tökéletességű feltételek mellett e fenséges lények különleges gondolat-azonossági kalandba kezdenek, és számos alkalommal sikeresen hoznak létre egy új lényt, egy teremtményi-háromságot elért fiút.

[3] A háromságivá alakítás efféle kalandjára vállalkozó megdicsőült teremtmények csak egyetlen ilyet élhetnek át, míg a paradicsomi Istenségek számára láthatóan nincs korlátja a háromsági cselekedetek folyamatos végzésének. Az Istenség számára láthatólag csak egy tekintetben van korlát: Csak egyetlen Eredeti és Végtelen Szellem lehet, az Atya-

Fiú egyesített akaratának kizárólag egy végtelen intézője lehet.

4 Az Igazítóval eggyé kapcsolódást megért, végleges rendű felemelkedő halandók, akik elértek bizonyos paradicsomi műveltségi és szellemi fejlődési szintet, ugyancsak megpróbálkozhatnak egy teremtménylény háromságivá alakításával. A halandó-végleges társaságok a Paradicsomi ottlétük alatt Havona időben mért ezerévenként szabadságot kapnak. Hétféle módja van annak, hogy az ilyen végleges rendű lények a szolgálatmentességi idejüket eltölthessék, és ezek közül az egyik az, hogy, valamely végleges rendű társukkal vagy valamely Paradicsom-Havona személyiséggel kísérletet tesznek a teremtmény-háromságivá alakulásra.

5 Ha két végleges rendű halandó a Világmindenség Építészei elé járulva bizonyítja, hogy egymástól függetlenül azonos fogalmat választottak a háromságivá váláshoz, akkor az Építészek hatalmában áll a saját belátásuk szerint nyilvánosan elrendelni, hogy e megdicsőült halandói felemelkedők szabadságukat meghosszabbíthassák és egy időre a paradicsomi Létpolgárok háromságivá válási övezetébe vonulhassanak. Ezen elrendelt visszahívás leteltével, ha azt jelentik, hogy önállóan és együttesen is úgy döntöttek, hogy paradicsomi erőfeszítést tesznek egy olyan kiválasztott és eredeti gondolat szellemivé, eszményivé és ténylegessé alakítására, mely addig még nem vált háromságivá, akkor a Hetedik Tökéletes Szel-

lem rendelkezik e rendkívüli vállalkozás hivatalos elismeréséről.

6 E kalandok néha hihetetlenül hosszú ideig tartanak; úgy tűnik, hogy egy korszaknyi idő telik el, míg e hű és céltudatos egykori halandók — és néha Paradicsom-Havona személyiségek — végül elérik a céljukat, valóban tényleges lénnyé alakítják az általuk választott egyetemes igazságú gondolatot. És ezen elhivatott párok nem mindig járnak sikerrel; sokszor kudarcot vallanak, és ráadásul úgy, hogy ők nem vétettek felfedezhető hibát. A háromságivá válásra pályázók közül az így elbukók felvétetnek a véglegesrendűek egy különleges csoportjába, akiknek az a rendeltetése, hogy olyan lények legyenek, akik megtették a legfőbb

erőfeszítést és elviselték a legnagyobb csalódást. A háromságivá alakítás céljából egyesülő paradicsomi Istenségek mindig sikerrel járnak, azonban nem így van ez az azonnemű teremtmény-párok esetében, azok esetében, akik a keresett egyesülésben mint ugyanazon lényrend két tagja vesznek részt.

7 ¶ Amint egy új és eredeti lényt az Istenek háromságivá tesznek, az isteni szülők istenségi potenciáljukban nem változnak; de amikor magas rangú teremtménylények végeznek ilyen teremtői cselekedetet, akkor a Háromságot vállaló és abban résztvevő egyének egyike különleges személyiség-átalakuláson megy át. A teremtményi-háromságot elért fiak két őse bizonyos értelemben szellemileg eggyé válik. Úgy gon-

doljuk, hogy a személyiség bizonyos szellemi szakaszainak kettős egyesülési állapota valószínűleg addig fog fennmaradni, amíg a Legfelsőbb Lény el nem éri a teljes és végleges személyiség-megnyilvánulást a nagy világegyetemben.

8 Az új, teremtményi-háromságot elért fiú megjelenésével egyidejűleg megy végbe a két ős működési szellemi egyesülése; a háromságot kialakító két szülő eggyé válik a végleges működési szinten. A világegyetemben egyetlen teremtett lény sem képes teljes körűen leírni e bámulatos jelenséget; ez közel-isteni tapasztalás. Amikor az Atya és a Fiú egyesült abból a célból, hogy örökkévalóvá tegye a Végtelen Szellemet, akkor a céljuk elérése után azonnal eggyé váltak és az-

óta is egyek. És míg a két teremtmény háromsági egyesítésének rangja az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú tökéletes Istenség-egyesülésének végtelen sorában helyezkedik el, addig a teremtményi háromságivá alakítás következményei nem örök természetűek; véget érnek, amint az élményelvi Istenségek ténylegessé válása kiteljesedik.

9 Noha a teremtményi-háromságot elért fiak e szülei a világegyetemi feladatukban eggyé válnak, addig továbbra is két külön személyiségnek minősülnek a Végleges Testületnek és a Világmindenség Építészeinek jegyzékében és összeírásában. A jelen világegyetemi korszakban minden, háromsági-egyesült szülő elválaszthatatlan a feladatát és szerepkörét tekintve; ahová az egyik megy,

oda megy a másik is, amit az egyik tesz, azt teszi a másik is. Ha a szülői kettős egyesülésben egy halandó (vagy egyéb) véglegességet elért lény és egy Paradicsom-Havona személyiség vesz részt, akkor az egyesült szülői lény nem paradicsomi, nem havonai honosként, és nem is véglegességet elért lényként működik. Az ilyen vegyes egyesülések a hasonló lényekből álló különleges testülettté állnak össze. És minden háromsági egyesülésben, legyen az vegyes vagy másmilyen, a szülői lények egymásnak tudatában vannak és egymással érintkeznek, és olyan feladatokat láthatnak el, melyet előzőleg nem tudtak volna ellátni.

10 ¶ A Hét Tökéletes Szellem hatásköre kiterjed arra, hogy a véglegesrendűek és a Pa-

radicsom-Havona személyiségek háromsági egyesülését szentesítse, és az ilyen vegyes kapcsolatok mindig sikeresek. Az ennek eredményeként létrejött nagyszerű, teremtményi-háromságot elért fiak olyan fogalmakat képviselnek, melyeket sem a Paradicsom örökkévaló teremtményei, sem a tér idő-teremtményei nem képesek felfogni; ennélfogva ők a Világmindenség Építészeinek védenceivé válnak. A végzet eme háromságot-elért fiai olyan eszméket, eszményképeket és *tapasztalást* testesítenek meg, melyek nyilvánvalóan egy eljövendő világegyetemi korszakhoz tartoznak, és amelyeknek ezért semmilyen közvetlen gyakorlati értéke sincs sem a felsőbb-világegyetemi, sem a központi világegyetemi igazgatás számára. Az idő

gyermekeinek és az örökkévalóság létpolgárainak e különleges gyermekei tartalékosként a Vicegeringtonon állomásoznak, ahol is az idő fogalmait és az örökkévalóság valóságait tanulmányozzák a szféra egyik különleges övezetében, mely a Teremtő Fiak testülete titkos tanodáinak ad helyet.

11 ¶ A Legfelsőbb Lény az Istenség-valóság három szakaszának egyesítését alkotja, s e három szakasz pedig: a Legfelsőbb Isten, a paradicsomi Háromság bizonyos véges jellegeinek szellemi egyesülése; a Mindenható Legfelsőbb, a nagy világegyetemi Teremtők hatalom-egyesülése; és a Legfelsőbb Elme, a Harmadik Forrás és Középpont és az ő mellérendeltjeinek egyedi hozzájárulása a Legfelsőbb Lény valóságához. A központi világ-

egyetem és a Paradicsom fenséges teremtményei a háromságivá alakulási kalandjaik során a Legfelsőbb Istenségét hármas értelemben fedezik fel, melynek eredménye a teremtményi-háromságot elért fiak három rendje:

12 1. *Felemelkedő-háromságivá lett Fiak.* A végleges rendű lények alkotói erőfeszítéseik során megkísérlik háromságivá alakítani a Mindenható Legfelsőbb bizonyos fogalmi valóságait, melyeket tapasztalati úton megragadtak az időn és téren át a Paradicsomra vezető felemelkedési útjuk során.

13 ¶ 2. *Paradicsom-Havona-háromságivá lett Fiak.* A paradicsomi Létpolgárok és a havonaiak alkotó erőfeszítései a Legfelsőbb Lény bizonyos felsőbb szellemi jellegeinek

háromságivá alakítását eredményezik, melyeket tapasztalati úton megragadtak a Végleges és az Örökkévalóval határos, a legfelsőbbet meghaladó területen.

14 ¶ 3. *A Végzet Háromságot-elért Fiai.* Azonban amikor egy végleges rendű és egy Paradicsom-Havona lény együtt tesz háromságivá egy új teremtményt, akkor e közös erőfeszítés kihat a Legfelsőbb-Végleges Elme bizonyos szakaszaira is. Az így létrehozott, Teremtményi-háromságot elért Fiak a legteljesebb alkotói szintet jelentik; ők képviselik a Legfelsőbb-Végleges Istenség azon ténylegességeit, melyeket egyébként még senki sem ért el tapasztalati úton, és amelyek ennélfogva önmaguktól a Világmindenség Építészeinek, azon dolgok fel-

ügyelőinek a területéhez sorolódnak, mely dolgok meghaladják a jelen világegyetemi korszak teremtési korlátait. A végzet háromságot-elért fiai a Legfelsőbb-Végleges eddig még ki nem nyilatkoztatott világmindenségi rendeltetésének bizonyos jellegeit testesítik meg. Sok mindent nem tudunk az idő és örökkévalóság e közös gyermekeiről, de sokkal többet tudunk annál, mint amit közreadhatunk.

8. A TEREMTMÉNYI-HÁROMSÁGOT ELÉRT FIAK

[1] Az eme beszámoló tárgyát képező, teremtményi-háromságot elért fiakon túl a teremtményi-háromságot elért lényeknek számos további, nem ismertetett rendje létezik

— ők a hét végleges testület és a Paradicsom-Havona személyiségek sokféle viszonyának különféle leszármazottai. De mindeme teremtményi-háromságot elért lények, legyenek azok előttetek ismertek vagy ismeretlenek, az Egyetemes Atyától kapnak személyiséget.

2 ¶ A még fiatal és képzetlen, új felemelkedő-háromságivá lett fiakat és Paradicsom-Havona-háromságivá lett fiakat rendszerint hosszú világegyetemi szolgálatra küldik a Végtelen Szellem hét paradicsomi szférájára, ahol is a Hét Legfőbb Végrehajtó gyámsága alá kerülnek. Ezt követően néha a Háromsági Tanító Fiak fogadják be őket továbbképzés céljából a helyi világegyetemekben.

3 E magas rangú és megdicsőült, befogadott fiak a Tanító Fiak tanoncai, növendékei és a besorolásukat tekintve gyakran átmenetileg ők is e Fiak számát kapják. Számos nemes feladatot láthatnak és látnak is el önmegtartóztatásban a szolgálatuk helyszínéül választott terület érdekében.

4 A helyi világegyetemi Tanító Fiak a teremtményi-háromságot elért védenceiket jelölhetik arra, hogy a paradicsomi Háromság fogadja be őket. Ebből a befogadásból Tökéletes Háromságot-elért Fiakként kikerülve a Nappalok Elődeinek szolgálatába állnak a hét felsőbb-világegyetemben, lévén ez a ma ismert végzete a kétszeresen háromsági lények e különleges csoportjának.

5 Nem minden teremtményi-háromságot

elért fiú foglaltatik Háromságba; sokukból a paradicsomi Hét Tökéletes Szellemnek, a felsőbb-világegyetemek Tükröző Szellemeinek és a helyi teremtésrészek Anyaszellemeinek társa és követe válik. Mások különleges feladatot kapnak az örökkévaló Szigeten. Megint mások különleges szolgálatot látnak el az Atya titkos világain és a Szellem paradicsomi szféráin. Végül bekerülhetnek a Háromságot-elért Fiak közös testületébe a Havona belső körén.

6 A Tökéletes Háromságot-elért Fiak, valamint a Vicegeringtonon gyülekezők kivételével minden teremtményi-háromságot elért fiú legfelsőbb beteljesülése láthatólag az, hogy bejusson a Háromságot elért Végleges-rendűek Testületébe, mely a hét paradicso-

mi Végleges Testület egyike.

9. A MENNYEI OLTALMAZÓK

[1] A teremtményi-háromságot elért fiakat a paradicsomi Háromság hétezres osztályokban fogadja be. A tökéletessé lett emberek és a Paradicsom-Havona személyiségek háromságivá tett ezen utódait egyenlő mértékben fogadják be az Istenségek, azonban a felsőbb-világegyetemekbe a korábbi tanítóik, a Háromsági Tanító Fiak tanácsa alapján jelöltetnek ki. Az értékesebb szolgálatot teljesítettek Magas Fiú-segédként való működésre kapnak megbízatást; akik pedig kevésbé kiváló teljesítményt nyújtottak, azokat Mennyei Oltalmazóknak jelölik ki.

[2] E különleges lények a Háromságba foglalásukat követően a felsőbb-világegyetemi

kormányok értékes segédeivé válnak. Járatosak a felemelkedői létpálya ügyeiben, de nem a személyes felemelkedésük okán, hanem a Háromsági Tanító Fiak mellett a tér világain teljesített szolgálat eredményeként.

3 ¶ Csaknem egymilliárd Mennyei Oltalmazó kapott megbízatást az Orvontonban. Főként a Nappalok Tökéletességeinek kormányához vannak beosztva a nagyövezetek központjain, és hozzáértőn segíti őket a Fiúval eggyé kapcsolódást elért felemelkedő halandók testülete.

4 A Mennyei Oltalmazók a Nappalok Elődei bíróságainak tisztviselői, és bírósági hírnökként tevékenykednek, valamint a felsőbb-világegyetemi kormányok különböző ítélőszékeinek idézéseit és döntéseit kézbe-

sítik. Ők a Nappalok Elődeinek végrehajtó ügynökei; az Uverszáról ők mennek el azokért a lényekért, akiknek a felsőbb-világegyetemi bírák előtti megjelenésére szükség van; ők végzik bármely személyiség őrizetbe vételét a felsőbb-világegyetemben. Úgyszintén ők kísérik a Szellemmel eggyé kapcsolódást elért helyi világegyetemi halandók közül azokat, akiknek az Uverszán való megjelenésére bármely okból szükség van.

5 ¶ A Mennyei Oltalmazókba és társaikba, a Magas Fiú-segédekbe sohasem költözik Igazító. A Szellemmel és a Fiúval sem kapcsolódnak soha eggyé. Azonban a paradicsomi Háromság általi befoglalás ellentételezést nyújt a Tökéletes Háromságot-elért Fiak eggyé-nem-kapcsolódott helyzeté-

ért. A Háromságba foglalás kizárólag azon gondolatra van hatással, mely a teremtményi-háromságot elért fiúban megszemélyesült, egyebekben nem változtatja meg a befogadott fiút, azonban ilyen korlátozásra csak terv szerint kerül sor.

6 E kétszeresen háromsági fiak csodálatos lények, de nem olyan sokoldalúak és nem olyan megbízhatóak, mint a felemelkedő társaik; nem rendelkeznek olyan sok és olyan széleskörű személyes tapasztalattal, melyet az e csoportba tartozó többi fiú azáltal szerzett meg, hogy ténylegesen felemelkedett a dicsőségre a tér sötét területeiről. Mi, felemelkedői létpályájúak szeretjük őket és mindent megteszünk, amit csak megtehetünk annak érdekében, hogy kár-

pótoljuk őket e fogyatékosságukért, de ők mindig is hálát ébresztenek bennünk az alacsony származásunkért és tapasztalási képességünkért. Bizony páratlanul csodálatos és néha nagyon megindító az, hogy hajlandók elismerni és megismerni a fogyatékosságaikat a világegyetemi felemelkedés megtapasztalható valóságai terén.

7 A Tökéletes Háromságot-elért Fiak az egyéb Háromságba-foglalt Fiakhoz képest korlátozottak, mert az élményelvi képességük érvényesülését a tér-idő gátolja. A tapasztalataik hiányosak annak ellenére, hogy hosszú felkészítésben részesülnek a Legfőbb Végrehajtók és a Tanító Fiak mellett, és ha ez nem így lenne, akkor az élményelvi képesség követelménye eleve kizárná, hogy tar-

talékban álljanak az eljövendő világegyetemi korszakban való tapasztalatszerzésre. A világegyetemi létezésben egész egyszerűen nincs semmi, ami a tényleges személyes tapasztalást helyettesítheti, és e teremtményi-háromságot elért fiakat készenlétben tartják az élményelvi működésre, melyre valamely eljövendő világegyetemi korszakban fog sor kerülni.

8 A lakóvilágokon gyakran megfigyelhettem, amint a felsőbb-világegyetemi felsőbb bíróságok e méltóságteljes tisztviselői epekedve és vágyakozva tekintenek a tér evolúciós világaiból még a legújabban érkezőkre is, és nem lehetett nem észrevenni, hogy a nem-élményelvi Háromságot elnyert eme lények valóban irigyelték a feltehetően ke-

vésbé szerencsés testvéreiket, akik a világegyetemi utat az igaz tapasztalás és a tényleges megélés lépéseivel járják. A fogyatékosságaik és korlátaik ellenére ők csodálatosan hasznos munkát végző és mindig szolgálatkész testületnek minősülnek a felsőbb-világegyetemi kormányok összetett igazgatási terveinek kivitelezésében.

10. A MAGAS FIÚ-SEGÉDEK

[1] A Magas Fiú-segédek a legmagasabb rangú csoportját alkotják azon újonnan háromságivá tett háromsági fiaknak, akik a Halandói Végleges Testületnek és annak örökkévaló társainak, a Paradicsom-Havona személyiségeknek a megdicsőült felemelkedő lényei. Felsőbb-világegyetemi szolgálatra

jelölték ki őket és a Nappalok Elődei kormányai magas rangú fiainak személyes segítőiként tevékenykednek. A személyi titkári beosztást is megfelelően el tudják látni. Időről időre különleges megbízatásokban és a magas rangú fiak egyéb csoportos társulásai számára jegyzőként is működnek. Szolgálják a Bölcsesség-tökéletesítőket, az Isteni Tanácsosokat, a Világegyetemi Ítélőket, a Fenséges Hírvivőket, a Nagytekintélyűeket és az Ismeretlen Nevűeket és Származásúakat.

2 ¶ Ha a Mennyei Oltalmazók ismertetése során már világosan felhívtam a figyelmet e kétszeresen háromsági fiak korlátaira és fogyatékosságaira, engedtessék meg, hogy a helyénvalóság okán most felhívjam

a figyelmet az egyik nagy erősségükre, arra a sajátosságra, mely csaknem felbecsülhetetlen értékűvé teszi őket a számunkra. E lények a létüket annak a ténynek köszönhetik, hogy ők egyetlen és felsőbb gondolatnak a megszemélyesülései. Ők valamely isteni eszmének, valamely egyetemes eszmének a személyiségi megtestesülései, olyan gondolatnak, mely addig még sohasem fogant meg, fejeződött ki vagy lett háromságivá. És ők ez után Háromságba foglaltattak; így annyiban kinyilvánítják és ténylegesen megtestesítik az isteni Háromság bölcsességét, amennyiben az az ő személyiségi létezésük gondolat-eszményképét érinti. Amennyire az adott fogalom kinyilvánítható a világegyetemek számára, e személyisé-

gek megtestesítenek mindent, amit bármely teremtményi vagy teremtői értelem egyáltalán felfoghat, kifejezhet vagy példázhat. *Ők az a megszemélyesült gondolat.*

3 Hát nem látjátok, hogy a világegyetemi valóság valamely egyedi felsőbb fogalmának az ilyen élő tömörülései felmérhetetlen szolgálatot jelentenek azok számára, akik a felsőbb-világegyetemek igazgatásával vannak megbízva?

4 ¶ Nem is olyan régóta vagyok megbízva egy olyan hattagú — a magas rangú fiak mindegyikéből egy tagot magába foglaló — bizottságnak a vezetésével, melynek feladata az Orvonton déli részeiben lévő új világegyetemek egy csoportjával kapcsolatos három probléma vizsgálata. Egyértel-

műen tudatában voltam a Magas Fiú-segédek értékes voltának, amikor olyan igénnyel fordultam a rendjük vezetőjéhez az Uverszán, hogy időlegesen jelöljenek a szolgálatomra ilyen titkárokat. Az első gondolatunkat egy uverszai Magas Fiú-segéd képviselte, aki azonnal csatlakozott a csoportunkhoz. A második problémánk egy, a hármas számú felsőbb-világegyetembe kinevezett Magas Fiú-segédben testesült meg. Sok segítséget kaptunk e forrásból a központi világegyetemi információs elosztóközponton keresztül, melynek rendeltetése az alapvető ismeretek összehangolása és közreadása, de semmi sem volt hasonlítható ahhoz a segítséghez, melyet egy olyan személyiség tényleges jelenléte biztosított, aki *maga* az a gon-

dolat, mely a felsőségben vált teremtmény-háromságivá és a véglegességben lett Istenség-háromsági. Ami a harmadik problémánkat illeti, azzal kapcsolatban a paradicsomi feljegyzésekből kiderült, hogy ilyen gondolat eddig még sohasem vált teremtmény-háromságivá.

5 ¶ A Magas Fiú-segédek nagyszámú gondolatnak és óriási mennyiségű eszménykép-nek az egyedi és eredeti megszemélyesülései. És mint ilyenek a tanácsüléseinken elmondhatatlan mértékben képesek javítani a tisztánlátásunkat időről időre. Amikor jómagam valamilyen távoli küldetést teljesítek kint a tér világegyetemeiben, akkor, gondoljatok csak bele, hogy mit is jelenthet az, hogy segítség gyanánt olyan szerencsében

részesülök, hogy a küldetésemre elkísér egy olyan Magas Fiú-segéd is, aki maga éppen annak a problémának a lényegét megragadó isteni gondolat teljessége, melynek a megértésére és megoldására engem küldtek ki; és már többször is átéltem ilyen tapasztalást. Az e tervvel kapcsolatosan felmerült egyedüli nehézség az, hogy egyetlen felsőbb-világegyetem sem rendelkezhet e háromságivá lett gondolatok teljes tárával; mi e lényeknek csupán a hetedét kapjuk; tehát körülbelül minden hét alkalomból csak egyszer fordul elő, hogy az ő személyes társaságukat élvezhetjük, még akkor is, ha a feljegyzésekben az áll, hogy a gondolatot már háromságivá tették.

6 E lényeket sokkal nagyobb számban is

nagy haszonnal tudnánk igénybe venni az Uverszán. A felsőbb-világegyetemi igazgatás számára jelentett értékük miatt mi minden lehetséges módon arra bátorítjuk a tér zarándokait és a paradicsomi lakosokat is, hogy próbálkozzanak meg a háromságivá válással azt követően, hogy egymás után hozzájárultak az ilyen teremtői kalandok kivitelezéséhez alapvető élményelvi valóságokhoz.

7 ¶ A mi felsőbb-világegyetemünkben jelenleg egy és egynegyed millió Magas Fiú-segéd van, és a nagy- és a kisövezetekben egyaránt szolgálnak, sőt működnek még az Uverszán is. Gyakran elkísérnek bennünket a küldetéseinkre a távoli világegyetemekbe. A Magas Fiú-segédek nem állandó jelleg-

gel jelöltettek ki valamely Fiúhoz vagy valamely bizottságba. Állandóan úton vannak, ott szolgálnak, ahol éppen az ők *maguk* megtestesítette gondolat vagy eszménykép a legjobban szolgálja a paradicsomi Háromság örökkévaló céljait, melynek a fiaivá váltak.

8 A ragaszkodásuk megható, a hűségük nagyszerű, az értelmi képességeik kiválók, a bölcsességük — egy gondolatot illetően — tökéletes és a szerénységük páratlan. Átadhatják nektek a világegyetem tudástárát az ő egyetlen gondolatuk, illetőleg eszményképük vonatkozásában, viszont csaknem megrendítő látni őket, amint ismeretet és tudást gyűjtenek más dolgok sokaságáról, beleértve még a felemelkedő halandókat is.

9 ¶ És ez a beszámoló szólt azok eredetéről, természetéről és működéséről, akiket az Isten Háromságot-elért Fiainak nevez-nek, közelebbről is azokról, akik átjutottak a paradicsomi Háromság isteni befogadásán, és akiket ez után a felsőbb-világegyetemek szolgálatára küldtek ki, hogy ott bölcsen és megértően működjenek együtt a Nappalok Elődeinek intézőivel abban a fáradhatatlan erőfeszítésben, hogy elősegítsék az idő felemelkedő halandóinak haladását befelé, a közvetlen Havona célállomásuk és a paradicsomi végső céljuk elérése felé.

10 [Előadta az orvontoni kinyilatkoztatási testület egyik Fenséges Hírvivője.]

23. ÍRÁS

A FÜGGETLEN HÍRVIVŐK

A FÜGGETLEN Hírvivők az Együttes Teremtő személyes és egyetemes testületét alkotják; ők a Végtelen Szellem Felsőbb Személyiségeinek első és rangidős rendje. Ők képviselik a Végtelen Szellem első teremtő cselekedetét, melyet önmaga hajtott végre abból a célból, hogy független személyiség-szellemeket hozzon létre. Sem az Atya, sem a Fiú nem vett részt közvetlenül e rendkívüli szellemi munkában.

[2] E szellem-hírvivők egyetlen teremtési mozzanatban személyesültek meg, és a számuk állandó. Bár a jelen küldetésemen

itt van velem e különleges lények egyike, mégsem tudom, hogy hány ilyen személyiség létezik a világegyetemek mindenségében. Csak azt tudom, hogy időről időre hányan vannak nyilvántartva az adott pillanatban olyanokként, mint a felsőbb-világegyetemünk határain belül működők. A legutóbbi uverszai jelentésből kitűnik, hogy csaknem 7.690 billió Független Hírvivő működött az Orvonton határain belül; és gyanítom, hogy ez jóval kevesebb, mint a teljes létszámuk hetede.

1. A FÜGGETLEN HÍRVIVŐK TERMÉSZETE ÉS EREDETE

[1] A Végtelen Szellem közvetlenül a Havona Körök Hét Szellemének teremtését követően létrehozta a Független Hírvivők hatalmas

testületét. Nincs a világegyetemi teremtésösszességnek olyan része, mely előbb létezett volna, mint a Független Hírvivők, kivéve a paradicsomi és a Havona köröket; ezek már csaknem az örökkévalóság óta működnek a nagy világegyetemben. Ők alapvető jelentőségűek azon isteni eljárás szempontjából, mely eljárást a Végtelen Szellem egyrészt önmaga kinyilatkoztatásához alkalmaz az idő és tér kiterjedt teremtésrészei számára, másrészt ahhoz, hogy e teremtésrészekkel személyes kapcsolatot tartson fenn.

2 Eltekintve attól, hogy e hírvivők csaknem az örökkévalóság óta léteznek, mindannyian tudatában vannak a sajátlényegük kezdetének. Tudatosul bennük az idő, lévén ők a Végtelen Szellem első, ilyen időtudattal ren-

delkező teremtése. Ők a Végtelen Szellem azon elsőszülött teremtményei, akik az időben személyesülnek meg és a térben válnak szellemivé.

3 E független szellemek az idők kezdetén mint teljesen kifejlett és a képességeikkel tökéletesen felruházott szellemlények jelentek meg. Mind egyenlők, és nincsenek személyes különbségek alapján elkülönülő osztályaik vagy rétegeik. A besorolásuk alapját teljes egészében azon munka jellege szabja meg, melyre időről időre kijelöltetnek.

4 A halandók gyakorlatilag anyagi lényként kezdik létüket a tér világain és így emelkednek fel, befelé a Nagy Középpontok irányába; e független szellemek a minden dolog középpontjából indulnak és a legtávo-

labbi teremtésrészekben végzendő feladatokat kérnek, és még akár a legkülső helyi világegyetemekben lévő egyes világokon, sőt azokon túl is vállalnak feladatot.

5 Bár elnevezésük az, hogy Független Hírvivők, ők nem magányos szellemek, csak tényleg szeretnek egyedül dolgozni. Ők az egyetlen lények a teremtésösszességben, akik képesek és akarnak is egyedül létezni, jóllehet ugyanennyire élvezik azon kevés világegyetemi értelem-rendnek a társaságát, akikkel baráti viszonyt tartanak fenn.

6 ¶ A Független Hírvivők nem elszigetelten teljesítik a szolgálatukat; állandó kapcsolatban vannak a teremtésösszesség értelmének tömegével, mivel képesek „lehallgatni” a tartózkodási helyükön megjelenő

összes híradást. Ugyancsak képesek a saját közvetlen testületük tagjaival érintkezni, azokkal a lényekkel, akik ugyanolyan munkát végeznek ugyanabban a felsőbb-világegyetemben. Képesek volnának a társaikkal kapcsolatba lépni, de a Hét Tökéletes Szellem tanácsa úgy utasította őket, hogy tartózkodjanak ettől, és ők egy hűséges csoport; nem szegülnek ellene a parancsnak, illetőleg eleget tesznek annak. Nincs adatunk arról, hogy egyetlen Független Hírvivő valaha is elmerült volna a sötétségbe.

7 A Független Hírvivők, miként a Világegyetemi Erőtér-irányítók is a minden területen működő azon kevés lényfajta közé tartoznak, akik mentesülnek az idő és tér ítélőszékei által elrendelt őrizetbe vétel, illető-

leg letartóztatás alól. A Hét Tökéletes Szellemen kívül senki előtt sem kötelesek megjelenni, azonban a világmindenség összes híradásában sem található adat arra vonatkozóan, hogy e paradicsomi tanácsot valaha is összehívták volna egy Független Hírvivő perében.

8 Ezen önálló feladatokat teljesítő hírvivők megbízható, magabiztos, sokoldalú, teljes mértékben szellemi és alapvetően rokonszenves csoportját alkotják a Harmadik Forrástól és Középponttól származó teremtett lényeknek; a Paradicsom központi Szigetén honos és a helyi világegyetemi központi szférákon megszemélyesült Végtelen Szellem hatáskörétől fogva működnek. Állandó résztvevői a Végtelen Szellemből eredő köz-

vetlen köröknek, még akkor is, amikor a helyi világegyetemi Anyaszellemek közvetlen befolyása alatt álló helyi teremtésrészekben működnek.

9 ¶ Működési oka van annak, hogy e Független Hírvivőknek miért kell egyedül utazniuk és dolgozniuk. Rövid időszakokra, és amikor átmenetileg megállapodnak, képesek csoportban is működni, de amikor így együtt vannak, mindannyian leválasztódnak a paradicsomi körük fenntartó és irányító hatásától; ekkor teljesen elszigeteltek. Utazásuk során, vagy amikor a tér köreiben és az idő áramaiban tevékenykednek, akkor, ha két vagy több ilyen rendű lény túl közel kerül egymáshoz, mindkettő, illetőleg mindegyikük lekapcsolódik a felsőbb

keringtető erőkről. Jelképesen úgy lehetne mondani, hogy „rövidre zárás” következik be. Emiatt egy önműködő riasztó érzékük vészjelet ad nekik, mely biztosan jelzi a közelgő veszélyt és biztosan elég távol tartja őket egymástól ahhoz, hogy ne zavarják egymást a megfelelő és hatékony működésben. Ugyancsak önműködő képességeik érzékelik és jelzik az Ihletett Háromsági Szellemeknek és az isteni Gondolatigazítóknak a közelségét.

10 ¶ E hírvivők nem rendelkeznek személyiség-kiterjesztési vagy szaporodási képességgel, azonban gyakorlatilag nincs olyan világegyetemi munka, melyben ne lennének képesek részt venni, vagy amelyhez ne tudnának valami alapvető és hasznos dologgal

hozzájárulni. Különösen sok időt takarítanak meg a világegyetemi ügyek igazgatásával foglalkozóknak; és mindannyiunkat segítik, a legmagasabb rangútól a legalacsonyabbig.

2. A FÜGGETLEN HÍRVIVŐK FELADATAI

[1] A Független Hírvivőket nem állandó feladatra jelölik ki valamely egyénhez vagy mennyei személyiség-csoporthoz. Mindig kijelölés szerint látnak el feladatot, és e szolgálatban az adott feladattal kapcsolatba hozható területet irányítók közvetlen felügyelete alatt dolgoznak. Közöttük nincs semmiféle szervezet vagy kormányzat; ők valóban *Független* Hírvivők.

2 ¶ A Független Hírvivőket a Végtelen Szellem a következő hétféle szolgálatra jelölheti ki:

3 1. A paradicsomi Háromság Hírvivői.

4 2. A Havona Körök Hírvivői.

5 3. A Felsőbb-világegyetemek Hírvivői.

6 4. A Helyi Világegyetemek Hírvivői.

7 5. A Határozatlan Megbízatású Felfedezők.

8 6. Különleges Megbízatású Követek és Küldöttek.

9 7. Az Igazság Kinyilatkoztatói.

10 ¶ E szellemi hírvivők minden tekintetben helyettesíthetők egymással a különféle szolgálatokban; és ilyen cserék folyamatosan történnek. A Független Hírvivőknek nincsenek külön rendjeik; ők szellemileg

egyformák és minden tekintetben egyenlők. És bár alapvetően számmal jelölik őket, a Végtelen Szellem mégis a saját nevükön hívja őket. Mi többiek az adott feladatuk szerinti néven vagy számon ismerjük őket.

11 ¶ 1. *A paradicsomi Háromság Hírvivői.* Nincs felhatalmazásom arra, hogy részletesen beszámoljak a Háromsághoz kijelölt hírvivői csoport munkájáról. Ők az Istenségek megbízható és titkos szolgálói, és azokat az eseteket tekintve, amikor az Istenek nem nyilvános terveivel és jövőbeli viselkedésével kapcsolatos, különleges üzenetet bíztak rájuk, még egyikükről sem derült ki, hogy elárulták volna a titkot vagy elárulták volna a rendjükbe vetett bizalmat. És e tekintetben mindezt nem a tökéletességükkel való

hencegés okán említem meg, hanem inkább arra kívánok rámutatni, hogy az Istenségek képesek *tökéletes lényeket* teremteni és így is tesznek.

12 Az Urantián uralkodó zavarodottság és felfordulás nem azt jelzi, hogy a paradicsomi Urak nem érdeklődnek aziránt, hogy az ügyeket másként kezeljék vagy hogy nem is képesek arra. A Teremtők minden hatalommal rendelkeznek ahhoz, hogy az Urantiát igazi paradicsommá tegyék, azonban egy ilyen Éden nem járulna hozzá az olyan erős, nemes és tapasztalt jellemek kifejlődéséhez, melyeket az Istenek oly bizonyossággal kovácsolnak ki a világotokon a szükség üllője és a szenvedés kalapácsa között. Aggodalmaitok és szomorúságaitok, megpróbáltatá-

saitok és csalódásaitok éppen úgy az isteni tervnek a részét képezik a szférátokon, mint ahogy részét képezi annak a minden dolog kellő tökéletessége és végtelen alkalmazkodása a maga felsőbb céljához a központi és tökéletes világegyetem világain.

13 2. *A Havona Körök Hírvivői.* A felemelkedési létpályátok során bizonytalanul, de egyre nagyobb mértékben képesek lesztek érzékelni a Független Hírvivők jelenlétét, de a Havona eléréséig nem fogjátok őket teljes bizonyossággal felismerni. Az első hírvivők, akiket személyesen is láttok majd, a Havona-körökön szolgálók lesznek.

14 A Független Hírvivők különleges viszonyban vannak a Havona-világok honosaival. E hírvivők, akik egyébként a feladat-

körükből adódóan nagy hátrányban vannak az egymással való társuláskor, igen szoros és személyes közösséget képesek kialakítani a Havona honosaival és ténylegesen is így tesznek. De igencsak lehetetlen dolog az emberi elmével megértetni azt a legfelsőbb szintű megelégedettséget, mely az ezen istenien tökéletes lények elméinek az ilyen közel érzékfeletti személyiségek szellemeivel való kapcsolatteremtéséből fakad.

15 ¶ 3. *A Felsőbb-világegyetemek Hírvivői.* A Nappalok Elődei, azon háromsági eredetű személyiségek, akik a hét felsőbb-világegyetem végzetét vigyázzák, az isteni hatalmú és igazgatási bölcsességű hármasok, bőségesen el vannak látva Független Hírvivőkkel. Kizárólag e hírvivői renden keresztül le-

hetséges az, hogy egy felsőbb-világegyetem e hármas vezetői képesek közvetlenül és személyesen érintkezni egy másik felsőbb-világegyetem vezetőivel. Talán az Ihletett Háromsági Szellemek mellett csak a Független Hírvivők az egyetlen rendelkezésre álló szellem-értelem fajta, mely az egyik felsőbb-világegyetemi központról kiküldhető közvetlenül egy másik felsőbb-világegyetemi központra. Minden más személyiségnek ilyen útra a Havonán és a Tökéletes Szellemek igazgatási világain keresztül kell mennie.

[16] Bizonyos dolgokról még a Gravitációs Hírvivők, a tükrözőműködés vagy a híradások révén sem szerezhetők ismeretek. És amikor a Nappalok Elődei bizonyosat akarnak tudni e dolgokról, akkor egy Független

Hírvivőt kell kiküldeniük az ismeret forrásához. Már jóval azelőtt, hogy az élet megjelent volna az Urantián a most mellettem tevékenykedő hírvivő távol volt az Uverszától, a központi világegyetemben teljesített küldetést — csaknem egymillió évig volt távol az orvontoni összeírásokról, de a kért adatokkal a kellő időben visszatért.

17 A Független Hírvivők felsőbb-világegyetembeli szolgálatának nincs korlátja; működhetnek a felsőbb ítélőszékek végrehajtóiként vagy a teremtésrészek javára információk megszerzőjeként. A felsőbb-világegyetemi teremtésrészek közül a legszívesebben az Orvontonban szolgálnak, mert itt van a legnagyobb szükség és a legnagyobb lehetőség a hősies erőfeszítéseik megsokszorozá-

sára. A nagyobb szükséget szenvedő területeken mi mindannyian teljesebben működhetünk.

18 ¶ 4. *A Helyi Világegyetemek Hírvivői.* A helyi világegyetemi szolgálatokban semmi sem korlátozza a Független Hírvivők működését. Ők a hűséges kinyilatkoztatói a helyi világegyetemi Anyaszellem késztetéseinek és szándékának, bár ők maguk az uralkodó Tökéletes Fiú teljes felügyelete alatt állnak. És ez a helyi világegyetemben működő minden hírvivőre igaz, induljanak ki akár a világegyetemi központról vagy működjenek együtt átmenetileg a Csillagvilági Atyákkal, a Csillagrendszer Fejedelmekkel vagy a Bolygóhercegekkel. Mielőtt egy Teremtő Fiú kezében minden hatalom össz-

pontosulna, vagyis mielőtt a világegyetemének legfőbb urává válik, a helyi világegyetemek e hírvivői még a Nappalok Elődeinek általános irányítása alá tartoznak és az ő helyben működő képviselőjüknek, a Nappalok Szövetségének tartoznak közvetlen felelősséggel.

19 ¶ 5. *A Határozatlan Megbízatású Felfedezők.* Amikor a Független Hírvivők tartalékos testületének taglétszáma túlzottan nagy lesz, a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító egyike felhívást tesz közzé felfedező önkéntesek toborzása céljából; és önként jelentkezőkben soha nincs hiány, mert szívesen mennek szabad és korlátlan felfedezői küldetésre, örömmel élik át az új világok és világegyetemek szerveződő magjai megtalálá-

sának felkavaró érzését.

[20] Ők vonulnak ki kivizsgálni a teremtésrészek térszemlélői által feltárt nyomokat. A paradicsomi Istenségek kétségtelenül tudnak a tér e feltáratlan energiarendszereinek létezéséről, azonban ilyen ismereteket sohasem hoznak nyilvánosságra. Ha a Független Hírvivők nem tárnák fel és térképeznék fel ezen újonnan szerveződő energiaközpontokat, akkor az ilyen jelenségeket sokáig még a szomszédos területeken tartózkodó értelmek sem fedeznék fel. A Független Hírvivők osztályként igen érzékenyek a gravitációra; ennek megfelelően néha képesek érzékelni az igen kicsi sötét bolygók, az életkísérletekhez a legalkalmasabb világok valószínű jelenlétét.

[21] A határozatlan megbízatású hírvivő-felfedezők a világmindenségben járőröznek. Állandóan felfedező utakon járnak a teljes külső tér feltérképezetlen területein. A külső tér területein végbemenő folyamatokkal kapcsolatos ismereteink közül nagyon sokat a Független Hírvivőknek köszönhetünk, mivel ők gyakran működnek együtt és végeznek közös kutatásokat a mennyei csillagászokkal.

[22] ¶ 6. *Különleges Megbízatású Követek és Küldöttek.* Az egyazon felsőbb-világegyetemben lévő helyi világegyetemekben szokás a követek cseréje az azonos és honos fiúi renden belül. De a késedelmek elkerülése végett gyakran Független Hírvivőket kérnek fel arra, hogy követekként az egyik helyi

teremtésrészből átmenjenek egy másikba és ott képviseljék és tolmácsolják az egyik területet a másiknak. Például: Amikor egy újonnan lakott területet felfedeznek, akkor az esetleg olyan távol eshet, hogy hosszú időbe telik, amíg egy szeráf-társított követ e távoli világegyetembe eljuthat. Egy szeráf-társított lény nemigen tud a ti időmérésetek szerinti másodpercenként 899.370 kilométer sebességnél gyorsabban haladni. A nagytömegű csillagok, a keresztáramlások és a kerülőutak, valamint az érintőirányú vonzóerők mind fékezik e sebességet, így egy ilyen hosszú úton a sebesség átlagos értéke másodpercenként mintegy 885.000 kilométer lehet.

23 Amikor úgy alakul, hogy egy helyi kö-

vetnek évszázadokra lenne szüksége valamely távoli helyi világegyetem eléréséhez, akkor gyakran egy Független Hírvivőt kérnek fel arra, hogy haladéktalanul utazzon a helyszínre és átmenetileg következtén működjön. A Független Hírvivők nagyon rövid idő alatt képesek az utat megtenni, bár nem olyannyira függetlenül az időtől és térről, mint a Gravitációs Hírvivők, de azért majdnem ugyanolyan teljesítményre képesek. Más esetekben különleges feladattal megbízott küldöttekként is működnek.

24 ¶ 7. *Az Igazság Kinyilatkoztatói.* A Független Hírvivők rendje által a legnagyobbra értékelt feladat az igazság kinyilatkoztatása. És e minőségben mindig is működnek a felsőbb-világegyetemektől a tér egyes boly-

góiig. Gyakran csatlakoznak olyan bizottságokhoz, melyeket az igazság kinyilatkoztatásának kiteljesítésében való közreműködés céljából küldenek a világokra és csillagrendszerekbe.

3. A FÜGGETLEN HÍRVIVŐK IDŐ- ÉS TÉRSZOLGÁLATAI

[1] A Független Hírvivők a legmagasabb rendű fajtáját alkotják azon tökéletes és bizalmi személyiségeknek, akik a teremtésrészekben igénybe vehetők fontos és sürgős üzenetek gyors továbbítása céljából olyan esetben, amikor nem célravezető a híradási szolgálat vagy a tükrözőműködési rend igénybevétele. A területeken tartózkodó szellemi és anyagi lények segítésével összefüggő felada-

taik változatossága csaknem végtelen, különösen olyan esetekben, amikor az időtényezőnek is szerepe van. A felsőbb-világegyetemi területeken való szolgálatra kijelölt összes rend közül ők azok a legmagasabb rendű és legsokoldalúbb személyes lények, akik igen közel járnak ahhoz, hogy képesek legyenek dacolni az idővel és térrel.

2 ¶ A világegyetemben sok szellem utazási céllal veszi igénybe a gravitációt; képesek eljutni bárhova bármikor — egy pillanat alatt — de ők nem személyek. Bizonyos egyéb gravitációs átkelők személyes lények, mint például a Gravitációs Hírvivők és a Tapasztalás-meghaladó Adatrögzítők, de őket a felsőbb-világegyetemi és helyi világegyetemi intézők nem vehetik igénybe. A vi-

lágok tele vannak angyalokkal és emberekkel és egyéb felsőbb rendű személyes lényekkel, őket azonban korlátozza az idő és a tér: A nem szeráf-társított lények többsége számára a sebességhatár a ti időmérésetek szerinti másodpercenként 299.790 kilométer; a köztes teremtmények és bizonyos egyéb lények képesek elérni ennek a kétszeresét — vagyis a másodpercenkénti 599.580 kilométeres sebességet — is (és gyakran így is tesznek), míg a szeráfok és mások képesek a teret háromszor ilyen gyorsan vagyis másodpercenként 899.370 kilométerrel átszelni. A Független Hírvivőket kivéve azonban nincsenek olyan utazó vagy hírvivő személyiségek, akik a gravitációs átkelők pillanatszerű sebessége és a szeráfok viszonylag lassú se-

bessége közötti sebességgel képesek haladni.

3 A Független Hírvivőket ennélfogva általánosan igénybe veszik továbbítói feladatokra és szolgálatokra olyan helyzetekben, amikor a feladathoz személyiségre van szükség és ahol el kell kerülni azt az időveszteséget, mely akkor jelenne meg, ha a valamely egyéb igénybe vehető személyes hírvivőt küldenének ki. Egyedül ők azok a kétségkívül megszemélyesült lények, akik képesek a nagy világegyetem egyesített világegyetemi áramaival összehangolódni. A térben való mozgási sebességük a különféle zavaró hatásoktól függően változó, de a feljegyzésekből kiderül, hogy az én hírvivő társam a jelen küldetésre való utazása során

1.354.458.739.000 kilométert tett meg a ti időmérésetek szerinti másodpercenként.

4 Teljesen képtelen vagyok az anyagi fajtájú elme számára elmagyarázni, hogy egy szellem miként lehet valós személy és ezzel egyidejűleg miként képes ilyen hihetetlen sebességgel haladni a térben. De e Független Hírvivők ténylegesen ilyen felfoghatatlan sebességgel érkeznek az Urantiára és indulnak innen; és valóban, a teljes világegyetemi igazgatási rendszer személyes jellegében nagy veszteség állna elő, ha ez nem ténykérdés lenne.

5 ¶ A Független Hírvivők képesek veszélyhelyzeti tájékoztatóhálózatként működni a távoli téregységekben mindenütt, azokon a területeken, melyeket nem járják át a

nagy világegyetem kiépített körei. Előfordul, hogy az ilyen minőségben működő hírvivő képes a társának üzenetet vagy rövid jelzést küldeni körülbelül száz fényévnyire, ahol is fényév alatt az urantiai csillagászok által használt csillagászati távolságot értem.

6 A felsőbb-világegyetemi ügyek vitelében velünk együttműködő miriádnyi lény között a gyakorlati segítség és az időmegtakarítás szempontjából számunkra nincs fontosabb náluk. A tér világegyetemeiben számolnunk kell az idő jelentette korlátokkal; ezért ilyen értékes a Független Hírvivők által teljesített szolgálat, azon Független Hírvivőké, akik a közléscsere terén birtokolt előjogaik révén valamelyest függetlenek a togtól és a hihetetlen utazási sebességükből eredően csaknem

függetlenek az időtől.

7 ¶ Én nem tudom elmagyarázni az urantiai halandóknak azt, hogy a Független Hírvivők miként létezhetnek alak nélkül és ennek ellenére miként rendelkezhetnek valódi és határozott személyiséggel. Bár a személyiségükhöz természetes módon társítható formájuk nincs, azért rendelkeznek a minden magasabb rendű szellemlény által érzékelhető szellemjelenléttel. A Független Hírvivők az egyetlen olyan lényosztály, mely az alaktalan szellemeknek láthatólag minden előnyét élvezi s ugyanakkor a teljesen kifejlett személyiséghez tartozó előjogokkal is bírnak. Igazi személyiségek, sőt még a személytelen szellemi megnyilatkozás csaknem összes sajátosságával is rendelkeznek.

8 A hét felsőbb-világegyetemben rendszerint — de nem mindig — minden, ami hozzásegíti a teremtményt az idő és tér jelentette korlátoktól való megszabaduláshoz, az egyúttal ennek megfelelő mértékben korlátozza a személyiségi előjogait. A Független Hírvivők kivételek ezen általános szabály alól. A tevékenységük során csaknem korlátozás nélkül vehetik igénybe a szellemi kifejeződés, az isteni szolgálat, a személyes segédkezés és a mindenségrendi közléscsere határtalan lehetőségeinek teljes körét. Ha láthatnátok e rendkívüli lényeket az én világegyetemi igazgatási tapasztalataim tükrében, akkor megértenétek, hogy milyen nehéz volna a felsőbb-világegyetemi ügyek összehangolása, ha nem számíthatnánk az ő

sokoldalú közreműködésükre.

[9] Függetlenül a világegyetem növekedésétől, valószínűleg nem teremtetik több Független Hírvivő. A világegyetemek növekedésével a növekvő igazgatási terhet egyre nagyobb mértékben fogják egyéb fajtájú szellemi segédkezők és olyan lények átvenni, akik ezen új teremtésrészekből származnak, mint amilyenek a Fejedelemfiak és a helyi világegyetemi Anyaszellemek teremtményei.

4. A FÜGGETLEN HÍRVIVŐK KÜLÖNLEGES SEGÉDKEZÉSE

[1] Úgy tűnik, hogy a Független Hírvivők a személyiség összehangolói minden szellemlény-fajtának. Segédkezésük hozzájárul ah-

hoz, hogy a kiterjedt szellemi világ személyiségei testvérekké váljanak. Nagyban hozzájárulnak ahhoz, hogy minden szellemlényben kifejlődjön a csoport-azonosságtudat. Minden szellemlény-fajtát a Független Hírvivők egy különleges csoportja szolgál, akik segítik a lények azon képességének kialakulását, hogy megérthessék és barátjukká fogadhassák az összes többi fajtát és rendet, legyenek azok bármennyire különbözők is.

[2] A Független Hírvivők a véges személyiségek összes fajtájának és rendjének összehangolására való — beleértve még a világmindenségi felügyelők abszonit rendszerével való kapcsolatteremtést is — olyan hihetetlen képességükről tesznek tanúbizonyságot, hogy némelyikünk abból indul ki, hogy

a Végtelen Szellem e hírvivőinek teremtése valamilyen mértékben kapcsolatba hozható a Legfelsőbb-Végleges Elmének az Együttes Cselekvő általi adományozásával.

3 ¶ Amikor egy végleges rendű lény és egy paradicsomi Létpolgár egy, „az idő és örökkévalóság gyermekének” a háromságivá alakításában — a Legfelsőbb-Végleges ismeretlen elmepotenciáljaival kapcsolatos műveletben — működik együtt, és amikor e be nem sorolt személyiséget kiküldik a Vicegeringtonra, akkor egy Független Hírvivőt (az ilyen istenségelme-adomány vélelmezett személyiségi tükröződését) is mindig kijelölnek e teremtményi-háromságot elért fiú számára őrtársul. E hírvivő a végzet új fiát elkíséri a rendeltetési helyére és soha töb-

bé nem hagyja el Vicegeringtont. Az így az idő és örökkévalóság fiának végzeteihez kötött Független Hírvivő mindörökre átkerül a Világmindenség Építészeinek kizárólagos felügyelete alá. Hogy miként alakul e rendkívüli társulás jövője, azt nem tudjuk. A különleges személyiségek e viszonyainak száma már hosszú ideje gyarapodik a Vicegeringtonon, de eddig még egyetlen pár sem távozott onnan.

4 A Független Hírvivők száma állandó, azonban a végzet fiainak háromságivá alakítása nyilvánvalóan számában nem korlátozott eljárás. Lévén, hogy a végzet minden egyes háromságot-elért fia mellé egy-egy Független Hírvivő is ki van rendelve, ezért nekünk úgy tűnik, hogy a valamiko-

ri távoli jövőben a hírvivők száma egyszer majd kimerül. Ki fogja ekkor a feladatukat teljesíteni a nagy világegyetemben? Vajon a szolgálatukat az Ihletett Háromsági Szellemek körében megjelenő valamilyen új fejlemény fogja ellátni? Vajon a nagy világegyetemet valamikor majd csaknem teljesen háromsági származású lények fogják igazgatni, míg az egyes- és kettős-eredetű teremtmények átkerülnek a külső tér területeire? Ha a hírvivők visszatérnek az előző szolgálatukhoz, akkor a végzet e fiai vajon velük tartanak? Vajon a véglegesrendűek és a paradicsom-havonaiak közötti háromságivá alakulás befejeződik-e, amikor a Független Hírvivők száma a végzet fiak mellé őrtársul való hozzárendelésük miatt ki-

merül? Vajon az összes hatékony Független Hírvivőnk a Vicegeringtonon fog összegyűlni? Vajon e rendkívüli szellemszemélyiségek örökre társulnak-e ezen ismeretlen végzetű háromságot-elért fiakkal? Milyen jelentőséget kell tulajdonítanunk annak a ténynek, hogy a Vicegeringtonon gyülekező eme párok a fenséges rejtélyes lényeknek, a Világmindenség Építészeinek kizárólagos irányítása alatt állnak? Ilyen és sok hasonló kérdést teszünk fel magunknak, és kérdezzük mindezekről a mennyei lények számos más rendjeit is, de a válaszokat bizony nem ismerjük.

5 ¶ E művelet a világegyetemi igazgatásban végbemenő számos hasonló jelenséggel együtt egyértelműen jelzi, hogy a nagy

világegyetem, sőt még a Havona és a Paradicsom személyi állománya is valamilyen meghatározott és egyértelmű átszerveződésen megy keresztül a szerte a külső tér területein jelenleg zajló óriási energia-fejlődéssel való összehangolódásban, illetőleg azzal kapcsolatban.

6 Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy az örökkévaló jövőben a világegyetemi evolúció olyan jelenségeinek lehetünk tanúi, melyek messze meghaladnak majd mindent, ami az örök múltban megtapasztalható volt. És e hihetetlenül nagy kalandokra mi nagy és egyre fokozódó várakozással tekintünk, és bizony nektek is pontosan így kellene tennetek.

7 [Közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos.]

24. ÍRÁS

A VÉGTELEN SZELLEM FELSŐBBSZEMÉLYISÉGEI

AZ EGYÜTTES Teremtő összes személyiségét és entitását az Uverszán három nagy részre osztjuk: a Végtelen Szellem Felsőbb Személyiségei, a Tér Hírvivő Seregei és az Idő Segédkező Szellemei, azon szellemlények, akik a halandó-fejlődési felemelkedési rendbe tartozó, sajátakarattal rendelkező teremtmények tanításában és a számukra való segédkezésben érintettek.

2 ¶ A Végtelen Szellem e beszámolókban említett Felsőbb Személyiségei a nagy világegyetemben hét osztályban működnek:

3 1. Független Hírvivők.

4 2. A Világegyetemi Körök Felügyelői.

5 3. Összeírási Igazgatók.

6 4. A Végtelen Szellem Személyi Segédei.

7 5. Társfelügyelők.

8 6. Kinevezett Őrök.

9 7. Végzős Kísérők.

10 ¶ A Független Hírvivők, a Körök Felügyelői, az Összeírási Igazgatók és a Személyi Segédek közös jellemzője, hogy mindannyian igen komoly mértékű ellengravitációs képességek birtokában vannak. A Független Hírvivőknek nincs ismert székhelyük; ők a világegyetemek mindenségét járják. A Világegyetemi Körök Felügyelői és az Összeírási Igazgatók főhadiszállásokat tartanak fenn a felsőbb-világegyetemek

központjain. A Végtelen Szellem Személyi Segédei a Fény központi Szigetén állomásoznak. A Társfelügyelők és a Kinevezett Őrök a helyi világegyetemi, illetőleg a helyi világegyetemet alkotó csillagrendszeri központokon állomásoznak. A Végzős Kísérők a Havona világegyetemben honosak és annak mind a milliárdnyi világán működnek. E felsőbb személyiségek többségének vannak állomáshelyei a helyi világegyetemekben, azonban ezek nem kapcsolódnak szervesen az evolúciós területek igazgatásához.

[11] Az e csoportot alkotó hét osztályból csak a Független Hírvivők és talán a Személyi Segédek járják a világegyetemek mindenségét. Független Hírvivőkkel a Paradicsomról kifelé tartó útjukon lehet találkozni: a Havo-

na körein keresztül a felsőbb-világegyetemi központokon át és még tovább az övezeteken és helyi világegyetemeken, azok alkotórészein keresztül, sőt még a lakott világokon is megfordulnak. A Független Hírvivők a Végtelen Szellem Felsőbb Személyiségei közé tartoznak, az eredetüket, a természetüket és a szolgálatukat mégis az előző írásban ismertettük.

1. A VILÁGEGYETEMI KÖRÖK FELÜGYELŐI

[1] Úgy tűnhet, hogy a tér hatalmas erőtéráramai és a szellemi energia körei önműködők; úgy tűnhet, hogy szabadon működnek, de nem ez a helyzet. Mindezen hatalmas energiarendszerek működése szabályozott;

értelmes felügyelet alatt vannak. A Világegyetemi Körök Felügyelői nem a tisztán fizikai és anyagi energia területein — vagyis a Világegyetemi Erőtér-irányítók területén — fejtik ki tevékenységüket, hanem a viszonylagos szellemi energia körein és azon módosított körökön, melyeknek alapvető jelentősége van mind a magasan fejlett szellemi lények, mind pedig a morontia-fajta vagy átmenetben-lévő fajta értelmes teremtmények fenntartásában. A felügyelők nem hoznak létre energiaköröket és isteniségi nagylényeget, de általában véve összefüggésbe hozhatók az idő és örökkévalóság minden felsőbb szellemkörével és mindazon viszonylagos szellemkörökkel, melyek szerepet játszanak a nagy világegyetem alkotórészeinek

igazgatásában. A Paradicsom Szigetén kívül minden ilyen szellem-energia kört ők irányítanak és befolyásolnak.

2 ¶ A Világegyetemi Körök Felügyelői egyedül a Végtelen Szellem teremtései, és kizárólag mint az Együttes Cselekvő közvetítői működnek. Szolgálatra az alábbi négy rendben személyesülnek meg:

3 1. A Körök Legfelsőbb Felügyelői.

4 2. A Körök Társ-felügyelői.

5 3. A Körök Másodrendű Felügyelői.

6 4. A Körök Harmadrendű Felügyelői.

7 ¶ A havonai legfelsőbb felügyelőknek és a hét felsőbb-világegyetem társ-felügyelőinek száma már teljes; e rendekből több már nem teremtetik. A legfelsőbb felügyelők hetes csoportokban működnek és a hét Havo-

na-kör kísérleti világain állomásoznak. A hét felsőbb-világegyetem köreinek felügyeletével a hét társ-felügyelő e nagyszerű csoportja van megbízva, akik a Végtelen Szellem hét paradicsomi szféráján, a Hét Legfőbb Végrehajtó világain tartanak fenn állomáshelyet. Innen felügyelik és irányítják a tér felsőbb-világegyetemének köreit.

8 A Szellem paradicsomi szféráin a körök hét társ-felügyelője és a Legfőbb Erőtér-központok olyan hatékony kapcsolatot tartanak fenn, mely, a Legfőbb Végrehajtók irányítása mellett, paradicsomi szint alatti összhangot teremt a hét felsőbb-világegyetembe tartó összes anyagi és szellemi kör között.

9 Az idő és tér helyi világegyetemeinek másodrendű felügyelői az egyes felsőbb-vi-

lágegyetemek központi világain állomásoznak. A nagy- és a kisövezetek a felsőbb kormányzat igazgatási részterületei, azonban nem érintettek a szellem-energia felügyelettel kapcsolatos kérdésekben. Nem tudom, hogy mennyi másodrendű kör-felügyelő van a nagy világegyetemben, de az Uverszán 84.691 ilyen lény tartózkodik. A másodrendű felügyelők teremtése most is folyik; időről időre hetvenes csoportokban jelennek meg a Legfőbb Végrehajtók világain. Hozzánk kirendelés útján kerülnek, amikor az illetékességi területünkön lévő új, fejlődő világegyetemek számára külön szellem-energiai és összekötő-erőtéri körök létesítésére készülünk.

10 Harmadrendű kör-felügyelő minden he-

lyi világegyetem központi világán működik. E rend teremtése a másodrendű felügyelőkéhez hasonlóan folyamatos, és hétszázas csoportokban folyik. A Nappalok Elődei jelölik ki őket a helyi világegyetemekhez.

11 A kör-felügyelőket kifejezetten az ő sajátos feladatukra teremtik, és mindörökre az eredeti feladatuk szerinti csoportban szolgálnak. Nem váltják egymást a szolgálatban és ennélfogva korszaknyi időt töltenek az eredeti feladatuk tárgyát képező területek problémáinak tanulmányozásával. Például: Az 572.842-es számú harmadrendű kör-felügyelő a helyi világegyetemetek korai terveinek időpontjától fogva működik a Szalvingtonon, és a nebadoni Mihály személyi kíséretéhez tartozik.

12 ¶ Akár a helyi világegyetemekben, akár a nagyobb világegyetemekben működnek, a kör-felügyelők minden olyan dolgot irányításuk alá vonnak, melyek ténylegesen is kapcsolatba hozhatók a különféle szellemi hírek és bármilyen személyiség átviteléhez használatos körökkel. A kör-felügyeleti tevékenységük során e hatékony lények a világegyetemek mindenségében megtalálható mindenféle közvetítőt, térerőt és személyiséget igénybe vesznek. Igénybe veszik az ismeretlen „kör-szabályozó felsőbb szellemszemélyiségeket” és nagy hozzáértéssel segíti őket a Végtelen Szellem személyiségeiből álló számos testület. Ők szigetelik el az evolúciós világot, ha annak Bolygóhercege fellázadna az Egyetemes Atya és a helyet-

teseként működő Fia ellen. Bármely világegyetem bármely világát ki tudják kapcsolni a felsőbb szellemi rendből, de az erőtér-irányítók anyagi áramait nem képesek megszakítani.

13 ¶ A Világegyetemi Körök Felügyelői olyasféle kapcsolatban állnak a szellemkörökkel, mint a Világegyetemi Erőtér-irányítók az anyagi körökkel. A két rend kiegészíti egymást, együtt felügyelik a teremtmények által szabályozható és befolyásolható összes szellem- és anyagi kört.

14 A kör-felügyelők bizonyos felügyeletet gyakorolnak a szellem-társított elme-körök felett, sok tekintetben ahhoz hasonlóan, ahogy az erőtér-irányítók bizonyos irányítási hatáskörrel rendelkeznek a fizikai-ener-

gia társított elmeszakaszok felett — vagyis a gépies elmék felett. Az egyes rendek feladatkörei a másik renddel való kapcsolatukban általában véve kiteljesednek, de a tiszta elme-körök nem tartoznak ezek egyikének felügyelete alá sem. A két rend tevékenysége még csak nem is összehangolt; a Világegyetemi Körök Felügyelőinek sokrétű munkáját a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító és az ő alárendeltjeik irányítják.

15 ¶ Noha a kör-felügyelők egymáshoz teljesen hasonlók a saját rendjeiken belül, azért mindegyikük külön egyén. Igazán személyes lények, de az Atyától való felruházástól különböző fajta személyiséggel rendelkeznek, mely a világegyetemekben létező egyetlen más teremtményi fajtában sem lelhető

fel.

16 Bár a befelé, a Paradicsom felé tartó utatokon majd felismeritek és megismeritek őket, személyes kapcsolatba mégsem kerültök velük. Ők kör-felügyelők, és csakis a feladatukkal törődnek és azt hatékonyan teszik. Kizárólag a felügyeletük alá tartozó körökkel kapcsolatos tevékenységekre ügyelő személyiségekkel és entitásokkal foglalkoznak.

2. AZ ÖSSZEÍRÁSI IGAZGATÓK

1 Függetlenül attól, hogy a Világegyetemi Értelem mindenségrendi elméje tudatában van minden *gondolkodó* teremtmény jelenlétének és tartózkodási helyének, a világegyetemek mindenségében van ettől függet-

len módja is az összes, *sajátakaratú* teremtmény számon tartásának.

[2] Az Összeírási Igazgatók a Végtelen Szellem különleges és teljessé tett teremtése, és a számukat nem ismerjük. Úgy teremtettek, hogy képesek legyenek tökéletes összhangot kialakítani a felsőbb-világegyetemek tükrözőműködési eljárásával, s ezzel egyidejűleg személyesen is érzékenyek az értelmes *sajátakaratra* és viszonozzák is azt. Ezen igazgatók, valamiféle nem teljesen érthető eljárással képesek azonnal tudomást szerezni a nagy világegyetem bármely részében megszülető sajátakaratról. Ezért mindig képesek megadni nekünk a központi teremtésrész és a hét felsőbb-világegyetem bármely részében az összes, sajátakarattal rendelke-

ző teremtmény számát, természetét és tartózkodási helyét. De a Paradicsomon nem működnek; ott nincs rájuk szükség. A Paradicsomon a tudás eredendően megvan; az Istenségek mindenről tudnak.

3 ¶ Hét Összeírási Igazgató működik a Havonában, minden egyes Havona-körhöz tartozó kísérleti világon egy-egy állomásozik. E hét lény, valamint a Szellem paradicsomi világain tartózkodó tartalékos rend kivételével minden Összeírási Igazgató a Nappalok Elődeinek fennhatósága alá tartozik.

4 Minden egyes felsőbb-világegyetemi központon egy Összeírási Igazgató elnököl, s e főigazgató alá sok ezernyien tartoznak, mégpedig minden helyi világegyetemi központon egy-egy igazgató. Az e rendbe tar-

tozó minden személyiség egyenlő, kivéve a Havona kísérleti világain élőket és a hét felsőbb-világegyetemi vezetőt.

5 A hetedik felsőbb-világegyetemben százezer Összeírási Igazgató van. És e szám magába foglalja mindazokat, akik helyi világegyetemi szolgálatra kijelölhetők; ebben nincs benne Uszatiának, az összes orvontoni igazgató felsőbb-világegyetemi főnökének a törzskara. Uszatia a többi felsőbb-világegyetemi vezetőhöz hasonlóan nem foglalkozik közvetlenül az értelmes sajátakarat bejegyzésével. Ő kizárólag az orvontoni világegyetemekben állomásozó alárendeltjeivel törődik; tehát a helyi teremtésrészek központjairól beérkező jelentések nagyszerű összegző személyiségeként tevékenyke-

dik.

6 Az uverszai hivatalos adatrögzítők időről időre feljegyzik a felsőbb-világegyetem pillanatnyi állapotát annak alapján, hogy Uszatia személyiségében, illetőleg személyiségén milyen bejegyzések készültek. Az ilyen összeírási adatok a felsőbb-világegyetemek belső adatai; e jelentéseket nem továbbítják sem a Havonába, sem a Paradicsomra.

7 ¶ Az Összeírási Igazgatók csak olyan mértékig foglalkoznak az emberi lényekkel — mint az egyéb, sajátakarattal rendelkező teremtményekkel — amely a sajátakarat működése tényének rögzítéséhez szükséges. Nincs dolguk az életetek és dolgaitok rögzítésében; ők semmilyen tekintet-

ben nem adatrögzítő személyiségek. A nebadoni Összeírási Igazgató, akinek orvontoni száma 81.412, és aki jelenleg a Szalvingtonon állomásozik, a jelen pillanatban személyesen is tudatában van és ismeri a ti itteni, urantiai élő jelenléteteket; és ő készíti el a halálotokról szóló igazolási feljegyzést, amint sajátakarattal rendelkező teremtményként megszűntök létezni.

8 Az Összeírási Igazgatók akkor jegyzik be egy új, sajátakarattal rendelkező teremtmény létezését, amint az első saját akaratú cselekedetére sor kerül; a sajátakarattal rendelkező teremtmény halálát pedig akkor jelzik, amikor az utolsó saját akaratú cselekedet végbemegy. A sajátakaratnak a bizonyos, felsőbb rendű állatok válaszai-

ban megfigyelhető részleges megnyilvánulása nem tartozik az Összeírási Igazgatók hatáskörébe. Csakis az igazi sajátakarattal rendelkező teremtményeket tartják számon, és csakis a *sajátakarati működésre* válaszolnak. Hogy miként veszik nyilvántartásba a sajátakarat működését, azt nem tudjuk.

9 E lények mindig is Összeírási Igazgatók voltak és mindig is azok lesznek. Bármely más világegyetemi munkaterületen viszonylag kis hasznukat vehetnénk. De a működésükben tévedhetetlenek; sohasem hibáznak és sohasem hamisítják meg az adatokat. És annak ellenére személyek, hogy nagyszerű hatáskörökkel és hihetetlen előjogokkal rendelkeznek; felismerhető szel-

lemjelenlétük és alakjuk van.

3. A VÉGTELEN SZELLEM SZEMÉLYI SEGÉDEI

[1] A Személyi Segédek teremtésének idejéről és módjáról nincs hiteles ismeretünk. Bizonyosan rengetegen vannak, de erről nincs adat az Uverszán. A munkájukkal kapcsolatos ismereteinkre alapozott óvatos levezetés útján úgy merem becsülni, hogy a számuk jócskán billiónyi. Véleményünk szerint a Végtelen Szellem számára nincs számszerű korlát az ilyen Személyi Segédek teremtésében.

[2] A Végtelen Szellem Személyi Segédei az Istenség Harmadik Személye paradicsomi jelenlétének kizárólagos segítése céljából lé-

teznek. Bár közvetlenül a Végtelen Szellemhez tartoznak és a Paradicsomon tartózkodnak, mégis villanásszerűen közlekednek ide-oda a teremtésösszesség legtávolabbi részei között. Bárhová terjednek is ki az Együttes Teremtő körei, e Személyi Segédek a Végtelen Szellem parancsának végrehajtása céljából megjelenhetnek ott. A teret a Független Hírvivőkhöz sokban hasonlóan szelik át, de nem személyek olyan értelemben, mint a hírvivők.

3 A Személy Segédek mind egyenlők és egyformák; nem mutatnak egyedi eltéréseket. Bár az Együttes Cselekvő úgy néz rájuk, mint igazi személyiségekre, mások nehezen tudják valódi személyeknek tekinteni őket; a többi szellemlény számára nem nyilváníta-

nak ki érzékelhető szellemjelenlétet. A paradicsomi-származású lények mindig érzékelik e Segédek közelségét; de a személyiség-jelenlétüket nem ismerjük fel. E jelenlét-alak hiánya kétségtelenül annál inkább hasznossá teszi őket az Istenség Harmadik Személye számára.

4 A Végtelen Szellemből származó szellemlények összes ismert rendje közül nagyjából a Személyi Segédeké az egyetlen, mellyel a Paradicsomra tartó felemelkedésetek során nem fogtok találkozni.

4. A TÁRSFELÜGYELŐK

1 A Hét Legfőbb Végrehajtó, a Végtelen Szellem hét paradicsomi szféráján, a hét felsőbb-világegyetem legfelsőbb végrehajtóinak igazgatási testületeként működik. A

Társfelügyelők a Legfőbb Végrehajtók hatáskörének megtestesülését jelentik az idő és tér helyi világegyetemei számára. A helyi teremtésrészek ügyeinek e magas rangú megfigyelői a Végtelen Szellem és a paradicsomi Hét Tökéletes Szellem közös utódai. A csaknem az örökkévalósághoz fogható idő előtt hétszázezren személyesültek meg, és a tartalékos testületük a Paradicsomon lakozik.

2 A Társfelügyelők a Hét Legfőbb Végrehajtó közvetlen felügyelete alatt dolgoznak, lévén ők a személyes és hatalommal rendelkező képviselőik az idő és tér helyi világegyetemei számára. Minden egyes helyi teremtésrész központi szféráján egy-egy felügyelő állomásozik és e felügyelő közvetlen munkatársa az állandó besorolású Nappalok Szö-

vetségének.

[3] A Társfelügyelők kizárólag az alárendeltjeiktől, a Kinevezett Őröktől kapnak jelentéseket és javaslatokat, akik a lakott világok alkotta helyi csillagrendszerek székhelyszféráin állomásoznak, míg ők maguk csakis a közvetlen feletteseiknek, az adott felsőbbvilágegyetem Legfőbb Végrehajtójának készítenek jelentéseket.

5. A KINEVEZETT ŐRÖK

[1] A Kinevezett Őrök a Hét Legfőbb Végrehajtó összehangoló személyiségei és összekötő képviselői. A Végtelen Szellem személyesítette meg őket a Paradicsomon és a feladatuk ellátásával összefüggő különleges célok elérésére teremtették őket. Számuk ál-

landó, és pontosan hétmilliárd létezik belőlük.

2 Sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy egy Társfelügyelő a Hét Legfőbb Végrehajtót képviseli valamely teljes helyi világegyetem számára, úgy azon helyi teremtésrészben minden tízezer csillagrendszerhez található egy-egy Kinevezett Őr, aki annak a távoli és legfőbb felsőbb-felügyelőségnek a közvetlen képviselőjeként lép fel, mely mind a hét felsőbb-világegyetem ügyeinek felügyeletét ellátja. Az Orvonton helyi csillagrendszeri kormányaiban szolgálatot teljesítő őrök a Hetedik Legfőbb Végrehajtó, a hetedik felsőbb-világegyetem szervezőjének közvetlen fennhatósága alatt tevékenykednek. De az igazgatási szervezetüket tekintve a helyi vi-

lágegyetemben kinevezett minden őr a világegyetemi központon állomásozó Társfelügyelőnek van alárendelve.

3 Valamely helyi teremtésrészben a Kinevezett Őrök ügyeleti rendben szolgálnak, s ennek során csillagrendszerről csillagrendszerre mennek. A váltásra rendszerint minden ezer évben kerül sor, helyi világegyetemi időben mérve. Ők a csillagrendszeri központon állomásozó legmagasabb rangú személyiségek közé tartoznak, de sohasem vesznek részt a csillagrendszeri ügyekkel kapcsolatos tanácskozásokon. A helyi csillagrendszerekben mint hivatalból kirendelt vezetők irányítják az evolúciós világokból származó huszonnégy intézőt, de egyébként a felemelkedő halandók ritkán lépnek

kapcsolatba velük. Az őrök csaknem kizárólag azzal foglalkoznak, hogy a világegyetemük Társfelügyelőjét folyamatosan és teljes körűen tájékoztassák a nekik kijelölt csillagrendszer jólétével és állapotával kapcsolatos minden dologról.

4 A Kinevezett Őrök és a Társfelügyelők nem a felsőbb-világegyetemi központon keresztül jelentenek a Legfőbb Végrehajtóknak. Kizárólag az adott felsőbb-világegyetem Legfőbb Végrehajtójának tartoznak felelősséggel; tevékenységük különbözik a Nappalok Elődeinek igazgatási munkájától.

5 ¶ A Legfőbb Végrehajtók, a Társfelügyelők és a Kinevezett Őrök az omniáfokkal és egy sereg nem ismertetett személyiség-

gel együtt egy olyan hatékony, közvetlen, központosított, de kiterjedt rendszert alkotnak, melynek rendeltetése a dolgok és lények teljes nagy világegyetemének tanácsadói és igazgatási szervezése.

6. A VÉGZŐS KÍSÉRŐK

[1] A Végzős Kísérők, mint csoport tartja fenn és irányítja a szakoktatásra és szellemi képzésre szakosodott felsőbb egyetemet, mely olyannyira alapvető fontosságú a korszakos cél halandói elérése érdekében: Isten, nyugalom és azt követően a tökéletessé vált szolgálat örökkévalósága. E felsőbb rendű személyes lények az elnevezésüket a munkájuk természete és célja miatt kapták. Kizárólag annak a feladatnak szentelték magukat, hogy vezessék a halandó végzősöket az

idő felsőbb-világegyetemeitől azon a havonai felkészítő és továbbképző tanfolyamon keresztül, melynek célja, hogy felkészítse a felemelkedő zarándokokat a Paradicsomra való bebocsáttatásra és a Végleges Testületébe való felvételre.

[2] Nincs megtiltva, hogy megpróbáljam ismertetni nektek e Végzős Kísérők munkáját, de az olyannyira meghaladja a szellemi szintet is, hogy attól félek, képtelen lennék megfelelően bemutatni az anyagi elme számára az ő sokféle tevékenységüket. A lakóvilágokon, miután a látásmódotok kiszélesedett és megszabadultatok az anyagias összehasonlítások béklyóitól, megpróbálhatjátok megérteni azon valóságok jelentését, melyeket „szem nem láthat és fül sem hallhat, és ame-

lyeket emberi elme még sohasem fogott fel”, sőt még azokat a dolgokat is, melyeket „Isten az ilyen örök igazságokat szeretőknek készített”. A látásmódotok és a szellemi felfogóképességetek nem lesz mindig ilyen korlátozott.

[3] A Végzős Kísérők feladata az idő zarándokainak átvezetése a Havona világok hét körén. A kísérő, aki a külső Havona-kör fogadóvilágán üdvözöl benneteket végig veletek marad a mennyei körökben befutott teljes létpályátok alatt. Bár számtalan egyéb személyiséggel fogtok kapcsolatba kerülni a milliárdnyi világon való ottlétetek alatt, a Végzős Kísérőtök végigkísér benneteket a havonai fejlődésetek során és tanúja lesz, amint bekerültök a végső idő-alvás állapotá-

ba, a paradicsomi célhoz vezető örökkévalóságba lépési alvásba, ahol is, az ébredést követően, a fogadásotokra kijelölt Paradicsomi Társ fog köszönteni és talán veletek marad addig, amíg végül felvesznek benneteket a Halandói Végleges Testületbe.

4 ¶ A Végzős Kísérők száma már most meghaladja az emberi elme felfogóképességének határát, és a számuk tovább növekszik. Eredetük igencsak rejtélyes. Ők nem az örökkévalóságtól fogva léteznek; rejtélyesen megjelennek, amint szükség van rájuk. A Végzős Kísérőknek a központi világegyetem területein való létezéséről semmiféle adat sincs a feljegyzésekben egészen addig az igen távoli napig, amikor a minden idők első halandó zarándoka elérte a köz-

ponti teremtésrész külső övét. Amint a külső kör kísérleti világára megérkezett barátilag üdvözölte őt Malvorian, az első Végzős Kísérő, aki ma a legfelsőbb tanács feje és a hatalmas oktatási szervezetük igazgatója.

5 A Havona paradicsomi feljegyzéseinek „Végzős Kísérők” című részében e bevezetés található:

6 „És Malvorian, a rendjének első számú képviselője üdvözölte és útbaigazítással látta el a Havona zarándok felfedezőjét és kísérte őt az első tapasztalást adó külső köröktől, lépésről lépésre és körről körre, míg végül ott állt a minden személyiség Forrásának és Végzetének színe előtt, majd átlépte a Paradicsom örökkévalósági küszöbét.”

7 E távoli időpontban én a Nappalok Elődei melletti szolgálatra voltam beosztva az

Uverszán, és mindannyian örvendeztünk annak a bizonyosságnak, hogy a felsőbb-világegyetemünkből származó zarándokok végül elérik a Havonát. Korszaknyi hosszú időn keresztül azt tanultuk, hogy a tér evolúciós teremtményei el fogják érni a Paradicsomot, és az első zarándok tényleges megérkezésekor mindaddig példa nélkül való izgatottság lett úrrá a mennyei bíróságokon.

8 ¶ A Havona e zarándok felfedezőjének neve *Grandfanda,* és az egyes számú felsőbb-világegyetemben található 1.131-es helyi világegyetem 62-es csillagvilága 84-es csillagrendszerének 341-es bolygójáról jött. Az ő megérkezése volt a jel a világegyetemek mindensége hírszolgálatának létrehozására. Addig csak a felsőbb-világegyetemi és a he-

lyi világegyetemi híradások működtek, de annak bejelentése, hogy Grandfanda elérte a Havona kapuit azt jelentette, hogy elkezdődtek a „dicsőséges térjelentések”, mely elnevezést azért használjuk, mert ez volt az első világegyetemi híradás arról, hogy a Havonába érkeztek az első evolúciós lények és bebocsátásra várnak a felemelkedői lét céljához.

9 ¶ A Végzős Kísérők sohasem hagyják el a Havona világokat; az idő és tér végzős zarándokai szolgálatának szentelik magukat. És valamikor majd szemtől szemben találkozni is fogtok e nemes lényekkel, ha nem utasítjátok el azt a bizonyosan megvalósuló és teljesen tökéletessé tett tervet, mely a túl-

élésetekre és a felemelkedésetekre irányul.

7. A VÉGZŐS KÍSÉRŐK EREDETE

[1] Bár az evolúció nem a központi világegyetem rendje, mi mégis azt hisszük, hogy a Végzős Kísérők egy másik központi világegyetemi teremtményi rend tökéletessé tett vagy tapasztaltabb tagjaiból, vagyis a Havona-szolgálókból lesznek. A Végzős Kísérők olyan mély rokonszenvet mutatnak a felemelkedő teremtmények iránt és oly megértők velük, hogy meggyőződésünk, hogy e fejlettségüket a felsőbb-világegyetemi területeken világegyetemi segédkező Havona-szolgálókként végzett tényleges szolgálatban érték el. Ha ez a meglátás nem helyes, akkor vajon mivel magyarázható a rangidős és tapasztaltabb szolgálók folyamatos eltűnése?

[2] A szolgáló sokáig távol lehet a Havonától valamilyen felsőbb-világegyetemi feladat miatt, és miután sok ilyen küldetést teljesített előzőleg, hazatér, a paradicsomi Központi Ragyogással való „személyes kapcsolat” kiváltságát megkapja, felvétetik a Fényes Személyek közé és eltűnik a szellemtársai elől, hogy soha többé ne térjen vissza az övéihez.

[3] A felsőbb-világegyetemi szolgálatból való visszatérése során a Havona-szolgáló számos isteni befogadást élhet át és azokból tisztán magas rangú szolgálóként lép ki. A fényes befogadás megtapasztalása nem szükségképpen jelzi, hogy a szolgálónak Végzős Kísérővé kell átváltoznia, de az isteni befogadást megélteknek csaknem a negyede

sosem tér vissza a teremtésrészek szolgálatához.

4 ¶ Az egymást követő nagybecsű feljegyzések között ilyen bejegyzések vannak:

5 „És a 842.842.682.846.782-es számú havonai szolgáló, Szudna nevezetű, átjött a felsőbb-világegyetemi szolgálatból, fogadták őt a Paradicsomon, megismerte az Atyát, belépett az isteni ölelésbe és most már nincs többé.”

6 A feljegyzésekben található bejegyzés a szolgáló létpályájának lezárultára utal. De csak három pillanat múlva (a ti időtökben mérve ez kevéssel több mint három napot jelent) egy újszülött Végzős Kísérő „akaratlanul” megjelenik a Havona-világegyetem külső körén. És a Végzős Kísérők száma, a

csekély eltérés kétségkívül az éppen átmenetben lévők miatt van, pontosan megegyezik az eltűnt szolgálók számával.

7 ¶ Van egyéb alapja is annak a feltételezésnek, hogy a Végzős Kísérők nem mások, mint továbbfejlődött Havona-szolgálók, és ez pedig az a biztos hajlam, hogy e kísérők és a velük kapcsolatban álló szolgálók ilyen rendkívüli kapcsolatot teremtsenek egymással. E feltételezetten külön rendű lények teljesen megmagyarázhatatlan módon értik meg egymást és rokonszenveznek egymással. Üdítő és ösztönző látni a kölcsönös odaadásukat.

8 ¶ A Hét Tökéletes Szellem és a társaik, a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító a személyes letéteményese a Legfelsőbb Lény elmepo-

tenciáljának és erőtér-potenciáljának, melyet, egyelőre még, nem személyesen ő működtet. És amint e paradicsomi társak együttműködnek Havona-szolgálók teremtése céljából, akkor az utóbbiak eredendően kapcsolatba kerülnek a Felsőség bizonyos szakaszaival. Így a Havona-szolgálók ténylegesen is a tér-idő területek bizonyos evolúciós lehetségességeinek tükröződését alkotják a tökéletes központi világegyetemben, mely mind megnyilvánul, amikor a szolgáló átalakuláson és újrateremtésen esik át. Úgy hisszük, hogy ez az átalakulás a Legfelsőbb érdekében cselekvő Végtelen Szellem akaratára válaszul megy végbe. A Végzős Kísérőket nem a Legfelsőbb Lény teremti, de mi mind azt gyanítjuk, hogy az élmények-

vi Istenség valamiképpen érintett azokban a folyamatokban, melyek során e lények létre jönnek.

9 Az a Havona, melyen jelenleg felemelkedő halandók haladnák át, sok tekintetben különbözik attól a központi világegyetemtől, amilyen Grandfanda kora előtt volt. A halandó felemelkedőknek a Havona-körökre való megérkezése gyökeres változásokat indított el a központi és isteni teremtésrész szervezetében, olyan változásokat, melyeket kétségkívül a Legfelsőbb Lény — az evolúciós teremtmények Istene — arra válaszul indított útjára, hogy a hét felsőbb-világegyetemből származó élményelvi gyermekei közül az első megérkezett. A Végzős Kísérők megjelenése a harmadrendű szuperná-

fok teremtésével együtt jelzi a Legfelsőbb Isten e teljesítményét.

10 [Közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos.]

25. ÍRÁS

A TÉR HÍRVIVŐ SEREGEI

A TÉR Hírvivő Seregei a Végtelen Szellem családjában közbenső helyet foglalnak el. E sokoldalú lények a felsőbb személyiségek és a segédkező szellemek közötti összekötőként működnek. A hírvivő seregek közé a mennyei lények alábbi rendjei tartoznak:

2 1. Havona-szolgálók.

3 2. Világegyetemi Békéltetők.

4 3. Szakmai Tanácsadók.

5 4. Paradicsomi Feljegyzés-felügyelők.

6 5. Mennyei Adatrögzítők.

7 6. Morontia Társak.

8 7. Paradicsomi Társak.

9 ¶ A felsorolt hét csoportból csupán hárman — a szolgálók, a békéltetők és a Morontia Társak — teremtettek ilyennek; a többi négy az angyalrendi szinteket elérteket képviseli. Az eredendően meglévő természetüknek és az elért beosztásuknak megfelelően a hírvivő seregek különféleképpen szolgálnak a világegyetemek mindenségében, de mindig a tevékenységi területüket felügyelők irányítása alatt állnak.

1. A HAVONA-SZOLGÁLÓK

1 Bár szolgálóknak nevezik őket, a központi világegyetem e „köztes teremtményei” a szó semmiféle alantas értelemében nem szolgák. A szellemi világon nincs olyan, hogy alantas munka; minden szolgálat szent és

lelkesítő; és a felsőbbrendű lények sem néznek le az alacsonyabb rendű lételvi lényeket.

2 ¶ A Havona-szolgálók a Hét Tökéletes Szellemnek és társaiknak, a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányítónak a közös alkotómunkája. E teremtői együttműködés jut a legközelebb ahhoz, hogy mintául szolgáljon a kettős eredetű rend hosszú újrateremtési mezőnyének az evolúciós világegyetemekben, mely mezőny a Fényes Hajnalcsillagnak a Teremtő Fiú — Alkotó Szellem által való teremtésétől kiterjed egészen a nemzésig az olyan világokon, mint az Urantia.

3 A szolgálók száma már most óriási, és folyamatosan továbbiak teremtetnek. Ezres csoportokban jelennek meg három pillanattal a Tökéletes Szellemek és a Legfelsőbb

Erőtér-irányítók gyűlését követően, melyre a Paradicsom messzi északi övezetében, a közös területükön kerül sor. Minden negyedik szolgáló a többihez képest inkább fizikai fajtájú; vagyis minden ezer közül hétszázötven láthatóan az igazi szellemfajtába tartozik, viszont kétszázötven félfizikai természetű. E *negyedik teremtmények* valamilyen mértékben hasonlítanak az anyagi lényekhez (a Havona-értelemben vett anyagihoz), lévén, hogy inkább a fizikai erőtér-irányítókhoz hasonlók, mint a Tökéletes Szellemekhez.

4 ¶ A személyiségviszonyokban a szellemi érvényesül az anyagival szemben, még ha ez most nem is tűnik így az Urantián; és a Havona-szolgálók létrehozásában a szellemi

fölérendeltség törvénye érvényesül; a meghatározott arány eredményeként jut három szellemi lényre egy félfizikai.

5 ¶ Az újonnan teremtett szolgálók az újonnan megjelenő Végzős Kísérőkkel együtt mind elvégzik azokat a felkészítő tanfolyamokat, melyeket a rangidős kísérők folyamatosan tartanak a hét Havona-kör mindegyikén. A szolgálókat ezután olyan tevékenységekre vezénylik, melyekre a legalkalmasabbak, és lévén, hogy külön fajtába tartoznak — szellemibe és félfizikaiba — kevés olyan munka akad, melyet e sokoldalú lények ne lennének képesek elvégezni. A felsőbb vagy szellemi csoportokat az Atya, a Fiú és a Szellem szolgálatára válogatják, és a Hét Tökéletes Szellem számára is végeznek

munkát. Időről időre nagyszámban küldik őket a hét felsőbb-világegyetem központi szféráit körülvevő tanulmányvilágokon való szolgálatra, azokra a világokra, ahol az idő azon felemelkedő lelkeinek végső felkészítése és szellemi kiképzése folyik, akik a Havona köreibe való belépésre készülnek. A szellem-szolgálók és az inkább fizikai jellegű társaik egyaránt a Végzős Kísérők kijelölt segédei és társai abban, hogy segítsék és felkészítsék a felemelkedő teremtmények azon különböző rendjeit, melyek már elérték a Havonát és a Paradicsom elérésére készülnek.

6 A Havona-szolgálók és a Végzős Kísérők érzékfeletti odaadással viseltetnek a munkájuk iránt és megható ragaszkodást mutatnak

egymás iránt is, olyan ragaszkodást, melyet, noha az szellemi természetű, mégis leginkább az emberi szeretet jelenségével való összehasonlítás révén érthettek meg. Isteni indíttatás lelhető fel a szolgálóknak a kísérőktől való elkülönítésében, mivel nagyon gyakran előfordul, hogy a szolgálókat a központi világegyetem határain túl teljesítendő küldetésekre rendelik ki; de ők örömmel és nem szomorúan mennek. A felsőbb kötelezettséggel járó, megelégedést nyújtó öröm a szellemi lények mindent háttérbe szorító érzelme. A hűségesen teljesített isteni kötelesség tudata mellett nincs helye a szomorúságnak. És amikor az ember felemelkedő lelke ott áll a Legfőbb Bíró előtt, az örökkévalósági jelentőségű döntést nem az anya-

gi sikerek vagy a mennyiségi eredmények szabják meg; az ítélet a felsőbb bíróságtól elhangzott döntést visszhangozza: „Jól van, jó és *hűséges* szolgáló; hűséges voltál néhány lényeges dologban; most a világegyetemi valóságok urává leszel.”

7 A felsőbb-világegyetemi szolgálatban a Havona-szolgálókat mindig olyan területre jelölik ki, melyet az a Tökéletes Szellem irányít, akire az általános és a különös szellemi előjogokat tekintve a legjobban hasonlítanak. Csak a hét felsőbb-világegyetem központját körülvevő oktatási világokon szolgálnak, és a legutóbbi uverszai jelentés szerint csaknem 138 milliárd szolgáló segédkezett annak 490 segédszféráján. Végtelen különböző tevékenységet folytatnak azon ok-

tatási világokon folyó munkákkal összefüggésben, mely világok az Orvonton felsőbbvilágegyetem nagyegyetemeit foglalják magukba. Ők itt a ti társaitok; lejöttek a következő létpályátokról annak érdekében, hogy tanulmányozzanak titeket és meghallgassanak benneteket az idő világegyetemeiből az örökkévalóság területeire való végleges átjutásotok valóságával és bizonyosságával. És e kapcsolatfelvételben a szolgálók előzetes tapasztalatot szereznek az idő felemelkedő teremtményei számára nyújtott segédkezésben, mely oly hasznos a Végzős Kísérők társaiként vagy — mint átvitt szolgálók — Végzős Kísérőkként a későbbiekben végzendő munkájuk során a Havona körökben.

2. A VILÁGEGYETEMI BÉKÉLTETŐK

[1] Minden egyes megteremtett Havona-szolgálóhoz hét Világegyetemi Békéltetőt hoznak létre, mégpedig egyet mindegyik felsőbb-világegyetemben. E teremtési folyamattal együtt jár a Paradicsomon végbemenő műveletekre való tükrözőválasz egy meghatározott felsőbb-világegyetemi eljárásának alkalmazása.

[2] A hét felsőbb-világegyetem központi világain a Hét Tökéletes Szellem hétféleképpen tükröződik. Bonyolult dolog arra vállalkozni, hogy e Tükröző Szellemek természetét az anyagi elme számára bemutassuk. Ők igazi személyiségek; a felsőbb-világegyetemi csoport minden egyes tagja mégis tökéletesen tükrözi a Hét Tökéletes Szellem

egyikét. Amikor csak a Tökéletes Szellemek az erőtér-irányítókkal társulnak abból a célból, hogy egy csoport Havona-szolgálót teremtsenek, akkor ezzel egyidejűleg mindig minden egyes felsőbb-világegyetemi csoportban az egyik Tükröző Szellemre való összpontosulás megy végbe és azonnal és teljes kifejlettségben ugyanannyi Világegyetemi Békéltető jelenik meg ezen óriási teremtésösszesség központi világain. Ha a szolgálók teremtésében a Hetedik Tökéletes Szellem a kezdeményező, akkor csakis a hetedik rendű Tükröző Szellemeknek lesznek békéltetői; és az ezer Orvonton-fajtájú szolgáló teremtésével egyidejűleg ezer hetedrendű békéltető jelenik meg az egyes felsőbb-világegyetemi központokon. E folya-

matok révén jelenik meg a Tökéletes Szellemek hétszeres természetét tükröző, hét teremtett békéltetői rend, melyek az egyes felsőbb-világegyetemekben szolgálnak.

3 Az elő-paradicsomi rangú békéltetők nem felcserélhető rendben szolgálnak az egyes felsőbb-világegyetemekben, lévén, hogy az eredeti teremtésrészükben való tevékenységre rendeltettek. Minden felsőbb-világegyetemi testület, mely egyébként az egyes teremtett rendek hetedét foglalja magába, igen hosszú időt tölt az egyik Tökéletes Szellem kizárólagos befolyása alatt, mert, bár mind a hét *tükröződik* a felsőbb-világegyetemi központokon, kizárólag egy lehet *meghatározó* az egyes óriási teremtésösszességekben.

[4] Minden egyes óriási teremtésösszességet ténylegesen átjárja annak az egy Tökéletes Szellemnek a tükröződése, amely az adott teremtésrész végzetét irányítja. Így mindegyik felsőbb-világegyetem egyfajta hatalmas tükörré válik, mely a felügyeletét ellátó Tökéletes Szellem természetét és jellemét tükrözi, és mindez folytatódik annak minden helyi világegyetemében, mégpedig az Alkotó Anyaszellemek jelenléte és működése révén. Az ilyen környezetnek az evolúciós fejlődésre gyakorolt hatása olyan mélyrehatóan, hogy a békéltetők a felsőbb-világegyetem utáni létpályájuk során együttesen negyvenkilenc élményelvi nézőpontot vagy látásmódot nyilvánítanak ki, melyek egyike sem teljes látószögű — ennélfogva nem teljes —

de mind kölcsönösen kiegészíti egymást és együtt már-már elérik a Felsőség körét.

5 ¶ A Világegyetemi Békéltetők minden egyes felsőbb-világegyetemben furcsamód és eredendően négyes csoportokra tagolódnak, olyan társulásokra, melyekben azután tovább szolgálnak. Minden egyes csoportban három szellemszemélyiség mellett egy, a negyedik szolgáló-teremtményhez hasonló félanyagi lény található. E négyes alkotja a békéltető bizottságot, melynek felépítése a következő:

6 1. *A Döntőbíró.* Mint a csoport bírói vezetésére a legalkalmasabb és a legfelkészültebb, a másik három által egyhangúlag megválasztott személyiség.

7 ¶ 2. *A Szellem-Védő.* A Döntőbíró által kinevezett személy, akinek feladata a bizo-

nyítékok beterjesztése és mindazon személyiségek jogainak védelme, akik a békéltető bizottság megítélésére bízott ügyekben érintettek.

8 ¶ 3. *Az Isteni Végrehajtó.* Ő az a békéltető, akinek az a feladata, hogy eredendő képességei révén kapcsolatot teremtsen a teremtésrészek anyagi teremtményeivel és végrehajtsa a bizottság döntéseit. Az isteni végrehajtókat, lévén negyedik teremtmények — anyagi látszatú lények — csaknem, de azért mégsem egészen láthatják a rövidlátó halandó fajok is.

9 ¶ 4. *Az Adatrögzítők.* A bizottság negyedik tagja mindezekből következően az adatrögzítői feladatot kapja, ő a bírósági jegyzőkönyvvezető. Ő gondoskodik arról,

hogy minden feljegyzés megfelelően elkészüljön a felsőbb-világegyetemi levéltárak és a helyi világegyetemi irattárak számára. Ha a bizottság valamely evolúciós világon szolgál, akkor a végrehajtó közreműködésével egy harmadik jelentés is készül az adott csillagrendszeri kormányzat fizikai adattárai számára.

10 ¶ Előfordul, hogy a bizottság három taggal ülésezik, amikor is a védő az eljárás során távol van és csak a meghallgatás zárásakor vesz részt az ítélet megfogalmazásában. Ilyen esetben e bizottságokat néha hármasbíróságoknak nevezik.

11 ¶ A békéltetők igen értékesek a világegyetemek mindenségének zökkenésmentes működtetésében. A térben való utazá-

suk során háromszoros szeráfi sebességgel haladva a világok utazó bíróságaiként, a kisebb problémák gyors rendezésére szakosodott bizottságokként szolgálnak. Ha nem lennének ezek a mozgékony és felettébb pártatlan bizottságok, akkor a szférák bíróságait reménytelenül leterhelnék a teremtésrészek kisebb félreértéseinek kivizsgálásával kapcsolatos ügyek.

12 A hármasbíróságok nem ítélnek örökkévalósági jelentőségű ügyekben; az idő teremtményének lelkét, örökkévaló jövőjét az ő tevékenységeik sohasem veszélyeztetik. A békéltetők nem foglalkoznak az idő teremtményeinek pillanatnyi létezésén és mindenségrendi jólétén túlmutató kérdésekkel. De amint egy bizottság valamely problémát

megítélt, akkor a döntésük végleges és mindig egyhangú; a döntőbíró döntése ellen jogorvoslatnak nincs helye.

3. A BÉKÉLTETŐK KITERJEDT SZOLGÁLATA

[1] A békéltetők csoportos székhelyet tartanak fenn a felsőbb-világegyetemük központján, ahol az elsődleges tartalékosaik is tartózkodnak. A másodlagos tartalékosaik a helyi világegyetemi központokon állomásoznak. A fiatalabb és kevésbé tapasztalt biztosok az alacsonyabb rendű világokon kezdik a szolgálatot, olyan világokon, mint az Urantia, és a komolyabb problémák elbírálásában azt követően vesznek részt, hogy bővebb tapasztalatokat szereztek.

2 A békéltetők rendje teljesen megbízható; eddig még egy sem tévedt meg. Bár a bölcsességük és az ítélőképességük nem tévedhetetlen, mégis megkérdőjelezhetetlen a megbízhatóságuk és szilárd a hűségük. A felsőbb-világegyetem központjáról származnak és végül oda is térnek vissza miután végigjárták a következő világegyetemi szolgálati szinteket:

3 ¶ 1. *A Világok Békéltetői.* Amikor az egyes világok felügyelő személyiségeit komolyan zavarba ejti vagy ténylegesen tanácstalanná teszi az adott körülmények között alkalmazandó megfelelő eljárás keresése, és ha az adott ügy tárgya nem olyan fontos, hogy maga az ügy az adott teremtésrészen felállított állandó ítélőszék elé kerül-

jön, akkor két személyiség, vagyis egy-egy ellenérdekelt fél kérelmének kézhezvételét követően a békéltető bizottság haladéktalanul megkezdi a működését.

4 Teljes a fennhatóságuk az adott tárgyban attól fogva, hogy ezen igazgatási és jogi problémákat a békéltetők vizsgálatára és elbírálására bízták. De mindaddig nem hoznak döntést, amíg minden bizonyítékot meg nem hallgattak, és nincs hatásköri korlátjuk arra vonatkozóan, hogy honnan idézzenek be tanúkat. És ugyan a döntéseik ellen fellebbezésnek nincs helye, a dolgok néha mégis úgy alakulnak, hogy a bizottság egy adott ponton lezárja az iratokat, közli az álláspontját és az egész kérdés vizsgálatát átteszi a teremtésrész felsőbb bíróságaihoz.

5 A biztosok döntéseit a bolygói feljegyzések rögzítik, és ha szükséges, az isteni végrehajtó érvényt is szerez a döntésnek. A hatalma igen nagy, és az adott lakott világon igen széles körben tevékenykedhet. Az isteni végrehajtók tökéletes szakértelemmel járnak el abban, amit annak érdekében kell megtenniük, ami elrendeltetett. A munkájukat néha a teremtésrész látható jóléte érdekében végzik, néha viszont nehéz megmagyarázni az idő és tér világain véghezvitt tetteiket. Bár a határozatok végrehajtása során nem dacolnak sem a természeti törvényekkel, sem a teremtésrész rendeltetéséből adódó dolgokkal, mégis gyakran a csillagrendszeri igazgatás felsőbb törvényeinek megfelelően végzik a dolgukat és kényszerítik ki a

békéltetők rendelkezéseit.

6 ¶ 2. *A Csillagrendszeri Központok Békéltetői.* Az evolúciós világokon teljesített szolgálatból e négytagú bizottságok a csillagrendszeri központokon teljesítendő feladatra neveztetnek ki. Itt sok dolguk van, és az emberek, angyalok és egyéb szellemlények megértő barátainak bizonyulnak. A hármasbíróságok nem annyira a személyes nézeteltérések, mint inkább a csoportok közötti érdekellentétek és azon ügyek kivizsgálásával foglalkoznak, melyek a különböző teremtményrendek közötti nézeteltérésekből adódnak; és a csillagrendszeri központokon élnek szellemi és anyagi lények, és még keverék fajták is, mint az Anyagi Fiak.

7 Attól a pillanattól kezdve, hogy a Terem-

tők a választás képességével rendelkező fejlődő egyedeket hoznak létre, onnantól kezdve óhatatlanul eltérés jelenik meg az isteni tökéletességű, zökkenőmentes működéstől; bizonyosan kialakulnak félreértések, és gondoskodni kell e valódi nézőponteltérések pártatlan rendezéséről. Mindannyiunknak emlékeznünk kell arra, hogy a határtalanul bölcs és mindenható Teremtők a helyi világegyetemeket olyan tökéletessé tehették volna, mint a Havona. A központi világegyetemben nincs szükség a békéltető bizottságok működésére. De a Teremtők a végtelen bölcsességükben nem ezt az utat választották. És bár eltérésekben és nehézségekben bővelkedő világegyetemeket alkottak, ezzel együtt gondoskodtak a mindeme különbsé-

gek feloldását és e látszólagos zavar összebékítését biztosító működési rendekről és eszközökről is.

8 ¶ 3. *A Csillagvilági Békéltetők.* A békéltetők a csillagrendszeri szolgálat után a csillagvilágok problémáinak kivizsgálására kapnak lehetőséget, mely feladat lényegét a csillagvilágot alkotó száz csillagrendszerhez tartozó lakott világok között felmerülő kisebb jelentőségű problémák megoldása jelenti. A csillagvilági központokon felmerülő problémák nem mindegyikének kivizsgálása az ő feladatuk, azonban szorgalmasan járják a csillagrendszereket bizonyítékokat gyűjtve és előzetes állásfoglalásokat készítve. Ha a nézeteltérés valódi, ha a nehézségek tisztán véleménykülönbségből és a

nézőpontok valódi különbözőségéből adódnak, akkor függetlenül az érintett személyek kis számától vagy a félreértés nyilvánvalóan egyszerűen rendezhető voltától a békéltető bizottságnak az ügy érdemét érintően véleményt kell nyilvánítania.

9 ¶ 4. *A Helyi Világegyetemek Békéltetői.* A világegyetem e nagyobb horderejű munkájában a biztosok nagy segítséget jelentenek mind a melkizedekek, mind az Ítélkező Fiak számára, továbbá a száz csillagvilág ügyeinek összehangolásával és igazgatásával foglalkozó, csillagvilági vezetők és a seregnyi egyéb személyiség számára is. A helyi világegyetem központi szféráin lakozó különféle rendű szeráfoknak és más honosoknak ugyancsak hasznára van a hármasbíró-

ságok segítsége és döntése.

10 Csaknem lehetetlen ismertetni egy csillagrendszer, egy csillagvilág vagy egy világegyetem valóságos ügyeiben megnyilvánulni képes problémák jellegét. Problémák mindig adódnak, de ezek egyáltalán nem hasonlítanak az evolúciós világokon előforduló, az anyagi léttel járó jelentéktelen perekhez és gondokhoz.

11 ¶ 5. *A Felsőbb-világegyetemi Kisövezetek Békéltetői.* A helyi világegyetemi problémák kezelésével való foglalatosságból a biztosok továbblépnek a felsőbb-világegyetemük kisövezeteinek szintjén felmerült kérdéseknek a tanulmányozására. Minél jobban eltávolodnak felfelé az egyes bolygóktól, annál kevesebb anyagi feladatot kap az isteni

végrehajtó; fokozatosan az irgalom-igazságosság új szerepkörébe lép, s ezzel egyidejűleg — lévén csaknem anyagi — rokonszenves kapcsolatot tart fenn az egész bizottság és a vizsgálat anyagi szempontjai között.

12 ¶ 6. *A Felsőbb-világegyetemi Nagyövezetek Békéltetői.* A biztosok munkájának jellege további változásokon megy át az előrehaladásuk során. Egyre kevesebb a kivizsgálandó félreértés és egyre több a feltárandó és megmagyarázandó rejtélyes jelenség. Szakaszról szakaszra a különbségek elbírálóinak szerepéből átlépnek a *rejtélyek megmagyarázóinak* szerepkörébe — bírákból magyarázó tanítókká fejlődnek. Eddig bírálói voltak azoknak, akik tudatlanságból engedtek a problémák és a félreértések kialakulá-

sának; de most már oktatóivá lesznek azoknak, akik kellően értelmesek és türelmesek ahhoz, hogy az elmék összecsapásait és a véleményháborúkat elkerüljék. Minél magasabban képzett egy teremtmény, annál inkább tiszteletben tartja mások tudását, tapasztalatait és véleményét.

13 ¶ 7. *A Felsőbb-világegyetemek Békéltetői.* Itt a békéltetők már egymás mellérendeltjei — négy egymást kölcsönösen megértő és tökéletesen működő bíró-tanár. Az isteni végrehajtó már nem rendelkezik büntető hatalommal és ő lesz a szellemi hármas fizikai hangja. Ekkorra a tanácsosok és tanítók már kiválóan megismerték a felsőbb-világegyetemi ügyek vitelében felmerülő tényleges problémák és gondok több-

ségét. Így nagyszerű tanácsadóivá és bölcs tanáraivá váltak ama felemelkedő zarándokoknak, akik a felsőbb-világegyetemek központi világait körülvevő oktatási szférákon tartózkodnak.

14 ¶ Minden békéltető a Nappalok Elődeinek általános felügyelete és a Kép Segítők közvetlen irányítása alatt szolgál a Paradicsom eléréséig. A Paradicsomon való ottlétük alatt annak a Tökéletes Szellemnek jelentenek, aki a származási helyük szerinti felsőbb-világegyetemet vezeti.

15 A felsőbb-világegyetemi nyilvántartásokban nem szerepelnek a felsőbb-világegyetemet elhagyott békéltetők, és az ilyen bizottságok nagy világegyetem szerte működnek. A legutóbbi uverszai nyilvántartás sze-

rint az Orvontonban működő bizottságok száma csaknem tizennyolcbillió — ez több mint hetvenbillió egyedet jelent. De ez csak törtrésze az Orvontonban teremtetett összes békéltetőnek; e szám együttesen nagyságrendileg nagyobb, és megegyezik a Havona-szolgálók összes számával, beleértve még a Végzős Kísérőkké átalakulók számát is.

[16] A felsőbb-világegyetemi békéltetők a számuk növekedésével együtt időről időre átkerülnek a paradicsomi tökéletes tanácsba, ahonnan úgy kerülnek ki, mint a Végtelen Szellem által a világegyetemek mindensége számára létrehozott egyeztető testület, a lények olyan nagyszerű csoportja, melynek taglétszáma és hatékonysága folyamatosan nő. Az élményelvi felemelkedés és a pa-

radicsomi felkészítés révén egyedien képesek megragadni a Legfelsőbb Lény megjelenő valóságát, és különleges feladattal járják a világegyetemek mindenségét.

[17] A békéltető bizottság tagjai sohasem válnak külön. A négyes csoport örökre úgy szolgál együtt, ahogyan eredetileg összeállt. Még a megdicsőült szolgálatukban is az összegyűjtött mindenségrendi tapasztalatok és a tökéletessé tett élményelvi bölcsesség négyeseként működnek. Az idő és tér legfelsőbb igazságosságának megtestesüléseként váltak örök társakká.

4. SZAKMAI TANÁCSADÓK

[1] A szellemvilág e bírói és gyakorlati elméi eredetileg nem ilyennek teremtettek. Az el-

ső szupernáfok és omniáfok egymillió legfegyelmezettebb elméjét választotta a Végtelen Szellem e nagy és sokszínű csoport magjául. És ama távoli múltbeli időpont óta mindenkinek, aki Szakmai Tanácsadó akar lenni tényleges tapasztalattal kell rendelkeznie a tökéletes törvényeknek az evolúciós teremtésrészek terveire való alkalmazásában.

2 ¶ A Szakmai Tanácsadókat a következő személyiségrendek soraiból képezik ki:

3 1. A Szupernáfok.

4 2. A Szekonáfok.

5 3. A Terciáfok.

6 4. Az Omniáfok.

7 5. A Szeráfok.

8 6. A Felemelkedő Halandók Bizonyos Fajtái.

[9] 7. A Felemelkedő Közteslények Bizonyos Fajtái.

[10] ¶ Jelenleg, az átmeneti besorolásban lévő halandókat és közteslényeket nem számolva, az Uverszán bejegyzett és az Orvontonban működő Szakmai Tanácsadók száma valamivel meghaladja a hatvanegybilliót.

[11] A Szakmai Tanácsadók gyakran működnek egyedi minőségben, de hetes csoportokban osztják be őket szolgálatra és a rendeltetési helyükön is ilyen csoportokban tartanak fenn közös állomáshelyet. Minden egyes csoportban legalább ötnek állandó besorolással kell rendelkeznie, míg kettő lehet átmeneti társ. A felemelkedő halandók és a felemelkedő köztes teremtmények e tanács-

adó bizottságok mellett akkor szolgálnak, amikor a paradicsomi felemelkedést teljesítik, de nem végzik el a Szakmai Tanácsadók számára előírt rendszeres továbbképző tanfolyamokat, és nem is válnak a rend állandó tagjaivá.

12 A tanácsadók mellett átmenetileg szolgáló halandókat és közteslényeket azért választották erre a munkára, mert szakértői az egyetemes törvény és a legfelsőbb igazságosság fogalmának. A paradicsomi célod felé tartó utazásod során folyamatosan gyűjtöd a többlettudást és javulnak a képességeid, folyamatosan lehetőséget kapsz arra, hogy az általad összegyűjtött bölcsességet és tapasztalatot a többieknek átadd; a Havonába vezető utadon végig a tanítvány-tanító sze-

repét játszod. A felemelkedési létpályádon újonnan megszerzett tudásodat a nem sokkal alattad állók számára átadva haladsz át e hatalmas, tapasztalásra épülő egyetem felemelkedési szintjein. A világegyetemi rendszerben mindaddig nem ismernek el téged tudást és igazságot sajátjaként birtoklóként, amíg bizonyságot nem teszel eme tudás és igazság másokkal való megosztására meglévő képességedről és az erre való hajlandóságodról.

[13] Hosszú felkészítést és sok tényleges tapasztalást követően a kerubi rang feletti segédkező szellemek bármelyikének megengedik, hogy Szakmai Tanácsadóként állandó kinevezést kapjon. Minden pályázó önként lép e szolgálati rendbe; de ha egyszer

már vállalták e felelősséget, akkor többé már nem mondhatnak le róla. E tanácsadókat kizárólag a Nappalok Elődei rendelhetik más feladatra.

14 ¶ A Szakmai Tanácsadók felkészítése, mely a helyi világegyetemekben található Melkizedek-karokon kezdődött, a Nappalok Elődeinek bíróságain folytatódik. E felsőbb-világegyetemi továbbképzésről a Havona-körök kísérleti világain lévő, „a hét kör tanhelyeire” mennek. És a kísérleti világokról veszik fel őket „a törvényi erkölcstannak és a Felsőség készségének karára”, a tökéletessé váló Szakmai Tanácsadók paradicsomi felkészítő tanodájába.

15 E tanácsadók többek, mint jogi szakértők; ők az *alkalmazott* törvény hallgatói és

tanárai, azon világegyetemi törvényeké, melyek mindazok életére és végzetére alkalmaztatnak, akik a kiterjedt teremtésösszesség óriási területein lakoznak. Az idő múlásával az idő és tér élő törvénytáraivá válnak, végtelen sok problémát és szükségtelen késlekedést előznek meg azzal, hogy az idő személyiségeit az örökkévalósági urak számára legelfogadhatóbb eljárási formákra és módokra oktatják. Képesek a tér munkásainak olyan tanácsokat adni, hogy a paradicsomi követelményekkel miként működjenek összhangban; a Teremtők eljárásait illetően ők minden teremtménynek a tanítói.

16 Az alkalmazott törvénynek ilyen élő könyvtárát nem lehet megteremteni; az ilyen lényeknek tényleges tapasztalás révén

kell kifejlődniük. A végtelen Istenségek lételviek, ennélfogva ellentételezést kaptak a tapasztalás hiányáért; mindent tudnak még azelőtt, hogy mindent megtapasztalnának, viszont e nem-élményelvi tudást nem osztják meg a nekik alárendelt teremtményekkel.

17 ¶ A Szakmai Tanácsadók annak szentelik a munkájukat, hogy megelőzzék a késést, megkönnyítsék a haladást és tanácsot adjanak az előmenetelben. Mindig van egy *legjobb* és *helyes* útja a dolgok megtételének; mindig megvan a tökéletes eljárás, egy isteni módszer, és e tanácsadók tudják, hogy miként irányítsanak mindünket e jobb út megtalálása felé.

18 E szerfelett bölcs és gyakorlatias lények

mindig szorosan kötődnek a Világegyetemi Ítélők szolgálatához és munkájához. A melkizedekeket egy szakértő testület támogatja. A csillagrendszerek, csillagvilágok, világegyetemek és felsőbb-világegyetemek vezetői mind bővelkednek a szellemi világ e gyakorlati vagy jogi szakelméiben. Egy külön csoport törvényi tanácsadóként működik az élethordozók mellett, tanácsokkal segítik e Fiakat abban, hogy szabály szerint mikor térhetnek el az élet elterjesztésére kidolgozott rendtől, illetőleg egyéb utasításokkal látják el őket az előjogaikkal és a működési körükkel kapcsolatosan. A szellemvilágban folyó minden ügylet helyes alkalmazását és eljárását illetően a lények minden osztályának tanácsadói ők. De a terem-

tésrészek anyagi teremtményeivel nem közvetlenül és személyesen foglalkoznak.

19 A Szakmai Tanácsadók amellett, hogy jogalkalmazási tanácsokat adnak, a teremtett lényeket — legyenek azok fizikaiak, elmelényegűek vagy szellemiek — érintő minden törvény hatékony értelmezését is végzik. Segítségüket igénybe vehetik a Világegyetemi Békéltetők és mindenki más is, aki meg akarja ismerni a törvény igazságát; más szóval, aki meg akarja tudni, hogy az Istenség Felsőségére miként támaszkodhat valamely adott helyzet kezelése során, amikor is a szokásos fizikai, elme- és szellemi rend mint tényezők játszanak közre. Még a Végleges eljárásának értelmezésére is kísérletet tesznek.

[20] A Szakmai Tanácsadók kiválasztott és ellenőrzött lények; nekem nincs tudomásom arról, hogy közülük egy is megtévedt volna. Az Uverszán nincs adatunk arról, hogy bármelyiküket valaha is azzal vádolták volna, hogy semmibe vette az isteni törvényeket, melyeket oly hatékonyan tolmácsolnak és oly ékesen adnak elő. Szolgálati területüknek nincsenek ismert határai, a fejlődésüket sem tudta még felmérni senki. Még a Paradicsom kapuiban is folytatják tanácsadói tevékenységüket; a törvény és a tapasztalat teljes világegyetemi tárához hozzáférnek.

5. A PARADICSOMI FELJEGYZÉS-FELÜGYELŐK

[1] A havonabeli harmadrendű szupernáfok közül, mégpedig a rangidős vezető-adatrögzítők közül választják ki a Feljegyzés-felügyelőket, mint a Fény Szigete hivatalos irattárainak őreit, s itt azon gyűjteményekről van szó, melyek élesen elkülönülnek a tudás őrzőinek elméiben lévő élő adatoktól, melyeket egyébként néha a „Paradicsom élő könyvtárainak” neveznek.

[2] A lakott bolygók adatrögzítő angyalai a forrásai minden egyedi feljegyzésnek. A világegyetemekben más adatrögzítők is foglalkoznak hivatalos és élő feljegyzések készítésével. Az Urantiától a Paradicsomig mindkét féle feljegyzés fellelhető: egy helyi

világegyetemben több az írott feljegyzés és kevesebb az élő; a Paradicsomon több az élő és kevesebb az alakszerű; az Uverszán pedig egyenlő arányban készülnek.

3 A szervezett és lakott teremtésrészben végbemenő minden jelentős történésről feljegyzés készül. Míg a legfeljebb helyi jelentőségű eseményekről csak helyi feljegyzés készül, addig a jelentősebb eseményeket magasabb szinten rögzítik. A Nebadon bolygóiról, csillagrendszereiről és csillagvilágairól minden, aminek világegyetemi jelentősége van, feljegyzésként eljut a Szalvingtonra; és a világegyetemi központokról e történések adatai felsőbb szintre kerülnek, amennyiben övezeti és felsőbb-világegyetemi kormányzati ügyeket érintenek. A

Paradicsomnak szintén megvan a megfelelő felsőbb-világegyetemi és havonabeli adatösszefoglalója; és a világegyetemek mindenségének ezen időrendi és összesített története e magas rangú harmadrendű szupernáfok őrizetében van.

4 Bár e lények közül némelyeket abból a célból küldtek ki a felsőbb-világegyetemekbe, hogy ott a Vezető Adatrögzítőkként szolgáljanak s irányítsák a Mennyei Adatrögzítők tevékenységeit, eddig még egyiküket sem vették ki a rendjük rendes állományjegyzékéből.

6. A MENNYEI ADATRÖGZÍTŐK

1 Ők azok az adatrögzítők, akik minden feljegyzésből kettőt készítenek, egy erede-

ti szellemi feljegyzést és annak egy félanyagi mását — melyet nevezhetnénk indigómásolatnak is. Ezt azért tehetik, mert rendelkeznek azzal a különleges képességgel, hogy egyszerre alakítsák a szellemi és az anyagi energiát. Mennyei Adatrögzítők, mint ilyenek, nem teremtetnek; ők a helyi világegyetemekből való felemelkedő szeráfok. A hét felsőbb-világegyetem központjain működő Vezető Adatrögzítők tanácsa fogadja és sorolja be őket, valamint jelöli ki a munkakörüket. Ugyanott találhatók a Mennyei Adatrögzítők felkészítésére szolgáló tanhelyek is. Az uverszai tanodát a Bölcsesség-tökéletesítők és az Isteni Tanácsosok vezetik.

[2] A világegyetemi szolgálatban való előrehaladással az adatrögzítők továbbviszik a

kettős adatrögzítői rendszerüket, s így az általuk készített feljegyzések mindig a rendelkezésére állnak a lények minden osztályának, az anyagi rendűektől kezdve a fény magas szellemeinek rendjeiig. A ti átmeneti tapasztalásotokban, amint erről az anyagi világról felemelkedtek, mindig képesek lesztek e feljegyzéseket megnézni, és egyéb módon is megismerkedhettek a besorolásotoknak megfelelő szféra történelmével és hagyományaival.

3 Az adatrögzítők ellenőrzött és kipróbált testület. Én még sohasem hallottam a Mennyei Adatrögzítők hitehagyásáról, és az általuk rögzített adatok között sem találtak soha hamisítottat. Kettős ellenőrzés alatt állnak, a feljegyzéseiket vizsgálják a magas

rangú társaik az Uverszáról, valamint a Fenséges Hírvivők is, akik az eredeti szellemi feljegyzésekről készített félfizikai másolatok megfelelőségét hitelesítik.

4 Míg az orvontoni világegyetemekben lévő alárendelt adatrögzítési szférákon szolgáló, előrelépő adatrögzítők száma a billiók billiószorosa, addig az uverszai besorolást elértek száma nem éri el a nyolcmilliót. E rangidős vagy végzős adatrögzítők a felsőbb-világegyetemi felügyelői és továbbítói az időből és térből származó, megőrzött adatoknak. Állandó székhelyük az Uversza adatrögzítői területeit körülvevő, kör alakú lakóhelyeken van. Sohasem hagyják mások őrizetében e feljegyzéseket; lehetnek távol némelyek, de sohasem nagy számban.

5 Ama szupernáfokhoz hasonlóan, akik Feljegyzés-felügyelővé váltak, a Mennyei Adatrögzítők testülete is állandó megbízatású. Ha a szeráfpárt és a szupernáf-párt egyszer felvették e szolgálatba, akkor mindaddig Mennyei Adatrögzítők, illetőleg Feljegyzés-felügyelők maradnak, amíg a Legfelsőbb Isten teljes megszemélyesülése új és átalakított igazgatási rendjének napja el nem jön.

6 Az Uverszán e rangidős Mennyei Adatrögzítők képesek felmutatni bármely, az egész Orvontonban a Nappalok Elődei megérkezésének roppant távoli időpontja után történt mindenségrendi jelentőségű dologról készített feljegyzést, míg az örökkévaló Szigeten a Feljegyzés-felügyelők a Végte-

len Szellem megszemélyesülésének kora óta a Paradicsomon végbement események igazolásához összegyűjtött adatokat őrzik.

7. A MORONTIA TÁRSAK

[1] A helyi világegyetemi Anyaszellem e gyermekei mindazoknak a barátai és társai, akik a felemelkedő morontia létet élik. Nem nélkülözhetetlenek a felemelkedő lény igazi teremtményi fejlődési munkájához, és semmilyen értelemben nem helyettesítik a szeráfi őrangyalok munkáját, akik gyakran kísérik a halandó társukat a paradicsomi úton. A Morontia Társak egyszerűen csak nyájas házigazdákként működnek azok számára, akik éppen nekikezdenek a hosszú, befelé tartó felemelkedésnek. Ügyesen segédkeznek a játékokban is, és e munkájukban

szakszerű segítséget kapnak a visszatekintési igazgatóktól.

[2] Bár a Nebadon morontia felkészítési világain igen komoly és egyre nehezebb feladatokat kell elvégeznetek, mégis rendszeres időközönként mindig lesz lehetőségetek a pihenésre és a visszatekintésre. Végig a Paradicsomra tartó utatokon mindig lesz idő a pihenésre és a szellemi játékra; és a fény és élet létpályáján is mindig lesz idő az istenimádatra és az új dolgokra.

[3] A Morontia Társak olyan barátságos társaságot jelentenek, hogy amikor végül kiléptek az utolsó szakaszú morontia tapasztalásból és felkészültök a felsőbb-világegyetemi szellemi kalandra, valóban sajnálni fogjátok, hogy e társaságkedvelő teremtmények

nem tarthatnak veletek, ők ugyanis kizárólag a helyi világegyetemekben szolgálnak. A felemelkedési létpálya minden szakaszában minden megismerhető személyiség barátságos és társaságkedvelő lesz, de mindaddig nem fogtok találkozni egy további, a barátság és a társaság iránt olyannyira elkötelezett csoporttal, amíg a Paradicsomi Társakat meg nem ismeritek.

4 A Morontia Társak munkáját a helyi világegyetemetekről szóló beszámolókban ismertetjük részletesebben.

8. A PARADICSOMI TÁRSAK

1 A Paradicsomi Társak bonyolult és összetett csoportot alkotnak, melynek tagjai a szerафok, a szekonафok, a szupernафok és az

omniáfok közül kerülnek ki. Bár a szolgálatukat ti méltán tartanátok rendkívül hosszú időtartamúnak, a besorolásuk mégsem állandó. Amint e segédkezést befejezik, a szabályok szerint (de nem mindig) visszatérnek azokhoz a feladatokhoz, melyeket a paradicsomi szolgálatra szóló behívó átvételekor végeztek.

2 Az angyali seregek tagjai közül az e szolgálatra való kijelölést a helyi világegyetemi Anyaszellem, a felsőbb-világegyetemi Tükröző Szellemek és a paradicsomi Madzsesztón végzi. A központi Szigetre hívják be őket és a Hét Tökéletes Szellem egyikétől kapnak megbízatást a paradicsomi társi feladatra. A Paradicsomon elért állandó besorolás mellett a Paradicsomi Társként való átme-

neti szolgálat a legnagyobb megtiszteltetés, melyben a segédkező szellemek valaha is részesülhetnek.

3 E kiválasztott angyalok a társas létnek szentelték magukat és a lények minden olyan osztályához társul jelöltetnek, akik a Paradicsomon éppen egyedül vannak, főként pedig a felemelkedő halandók mellé, de minden egyéb olyan lény mellé is, akik a központi Szigeten egyedül vannak. A Paradicsomi Társaknak semmilyen különösebb dolguk nincs azokkal, akikkel barátkoznak; ők egyszerűen csak társak. A paradicsomi utatok során az általatok, halandók által megismert minden egyéb lény — a zarándoktársaitoktól eltekintve — valami meghatározott dolgot akar tenni veletek vagy érte-

tek; de e társak feladata csak az, hogy veletek legyenek és személyes társakként tartsanak veletek. E segédkezésükben gyakran segítik őket a kegyes és ragyogó Paradicsomi Létpolgárok.

4 A halandók igen közösségszerető fajokból származnak. A Teremtők jól tudják, hogy „nem tesz jót az embernek, ha egyedül van”, és megfelelő társaságról gondoskodnak a számukra, még a Paradicsomon is.

5 ¶ Ha te, mint felemelkedő halandó, egy ilyen társ vagy a földi léted egy közeli társa társaságában éred el a Paradicsomot, vagy ha a szeráfi végzet-őrangyalod történetesen veled együtt érkezik meg vagy már ott vár téged, akkor nem jelölnek ki melléd állandó társat. De ha egyedül érkezel, akkor

bizonyosan egy társ fogad majd, amint a Fény Szigetén a végső idő-alvásból felébredsz. Még ha tudható is, hogy egy felemelkedési társ érkezik majd veled, akkor is kijelölnek társat egy időre, aki az örökkévalósági területen üdvözöl és elkísér a neked és a társaidnak foglalt helyre. Biztosak lehettek abban, hogy szívélyes fogadtatásban fogtok részesülni, amint a Paradicsom örök területén megtapasztaljátok a feltámadást az örökkévalóságban.

6 A fogadó társakat akkor jelölik ki, amikor az adott felemelkedő lény az utolsó Havona körben való tartózkodásának végnapjait tölti, és ők gondosan áttekintik a halandó eredetét és a tér világain és a Havona-körökön keresztüli eseménydús felemelkedé-

sét ismertető feljegyzéseket. Az idő halandóinak üdvözlésekor már jól felkészültek az érkező zarándokok létpályájából és azonnal rokonszenves és érdeklődő társaknak bizonyulnak.

7 A végleges rendre való eljutás előtti időkben a Paradicsomon, ha bármilyen okból átmenetileg elválnátok a felemelkedési létpályát veletek megosztó társaktól, legyenek azok halandók vagy szerafok, egy Paradicsomi Társat tanácsadóként és társaság gyanánt nyomban kijelölnek mellétek. A társ, ha egyszer már valamely, a Paradicsomon egyedül lakozó felemelkedő halandóhoz kijelölték, e személlyel marad mindaddig, amíg a halandóhoz nem csatlakoznak a felemelkedő társai vagy amíg fel nem vétetik

a Végleges Testületébe.

8 ¶ A Paradicsomi Társakat a várakozási sorrendnek megfelelően jelölik ki, eltekintve attól, hogy egy felemelkedőhöz sohasem rendelnek ki olyan társat, akinek természete nem hasonlít az ő felsőbb-világegyetemi fajtájához. Ha egy urantiai halandó ma érkezne a Paradicsomra, akkor mellé az azon első várakozó társat jelölnék ki, aki vagy az Orvontonból származik vagy egyéb módon tükrözi a Hetedik Tökéletes Szellem természetét. Ennélfogva az omniáfok nem szolgálnak a hét felsőbb-világegyetemből származó felemelkedő teremtmények mellett.

9 ¶ Sok további szolgálatot látnak el a Paradicsomi Társak: Ha egy felemelkedő halandó egyedül éri el a központi világegyetemet,

és míg áthalad a Havonán, esetleg elbukik az Istenség-kaland valamely szakaszában, akkor a kellő időben visszarendelik az idő világegyetemeibe, és azonnal hívják a Paradicsomi Társak tartalékosait. Az e rendbeliek közül egyet kijelölnek arra a feladatra, hogy kövesse a kudarcot vallott zarándokot, vele legyen, vigasztalja és felvidítsa, és vele maradjon mindaddig, amíg a paradicsomi felemelkedésének befejezése céljából vissza nem tér a központi világegyetembe.

10 Ha egy felemelkedő zarándok elbukik az Istenség-kalandban, miközben áthalad a Havonán egy felemelkedő szeráfnak, a halandói létpálya őrangyalának társaságában, akkor e szeráf dönthet úgy, hogy a halandó társával tart. E szeráfok mindig önként te-

szik ezt és engedélyt kapnak arra, hogy a régi halandó társukat elkísérjék vissza, az idő és tér szolgálatba.

11 De nem ez történik két, közvetlen társas viszonyban lévő halandói felemelkedővel: Ha az egyikük eléri az Istent, míg a másik időlegesen nem jár sikerrel, akkor a sikeres egyén mindig azt szeretné, hogy a csalódott személyiséggel visszatérhessen az evolúciós teremtésrészekbe, de ezt nem engedik meg neki. Ezzel szemben az történik, hogy hívják a Paradicsomi Társak tartalékosait és az önkéntesek közül egyet a csalódott zarándok társául választanak. Egy önkéntes Paradicsomi Létpolgár ekkor a sikeres halandóhoz társul, aki a központi Szigeten tartózkodik és várja a kudarcot vallott társának a

Havonába való visszatértét, és ezalatt bizonyos paradicsomi tanhelyeken tanít, bemutatja az evolúciós felemelkedés kalandos történetét.

12 [Ennek az írásnak az összeállítását egy uverszai Nagytekintélyű hitelesítette.]

26. ÍRÁS

A KÖZPONTI VILÁGEGYETEM SEGÉDKEZŐSZELLEMEI

A SZUPERNÁFOK a Paradicsom és a központi világegyetem segédkező szellemei; ők a Végtelen Szellem gyermekei legalsó csoportjának — az angyali seregeknek — a legfelsőbb rendje. E segédkező szellemek a Paradicsom Szigetétől kezdve az idő és tér világaiig mindenhol előfordulnak. A szervezett és lakott teremtésösszesség nagyobb részeiben igénybe vehetők a szolgálataik.

1. A SEGÉDKEZŐ SZELLEMEK

[1] Az angyalok a teljes tér evolúciós és felemelkedő, sajátakaratú teremtményeinek segédkező-szellemi társai; a szférák isteni személyiségeiből álló, magasabb rendű seregeknek is szaktársai és munkatársai. Az összes angyali rend külön személyiségekből áll és nagymértékben egyéniesített. Jó képességekkel rendelkeznek a visszatekintési igazgatók által teljesített segédkezés felismerésében. A segédkező szellemek a Tér Hírvivő Seregeivel együtt a pihenés és a változás időszakait élik; igencsak közösségszerető a természetük és az emberi lényekénél messze jobb közösségteremtő képességekkel rendelkeznek.

2 ¶ A nagy világegyetem segédkező szellemeit a következőképpen osztályozzuk:

3 1. Szupernáfok.

4 2. Szekonáfok.

5 3. Terciáfok.

6 4. Omniáfok.

7 5. Szeráfok.

8 6. Kerubok és Szanóbok.

9 7. Köztes Teremtmények.

10 ¶ Az angyali rendek egyedei a személyes besorolásukat tekintve nem teljesen állandók. Bizonyos angyali rendek egy időre Paradicsomi Társakká válhatnak; némelyekből Mennyei Adatrögzítők lehetnek; mások a Szakmai Tanácsadók rangjára emelkednek. Bizonyos kerubok szeráfi besorolásra és végzetre pályázhatnak, míg az evolúci-

ós szeráfok elérhetik a felemelkedő Istenfiak szellemi szintjeit.

11 ¶ A segédkező szellemek fent ismertetett hét rendje a bemutatás érdekében csoportosítható a felemelkedő teremtmények számára a legnagyobb jelentőséggel bíró szerepköreik szerint is:

12 1. *A Központi Világegyetem Segédkező Szellemei.* A *szupernáfoknak* három rendje szolgál a Paradicsom-Havona rendszerben. Az elsőrendű vagy paradicsomi szupernáfokat a Végtelen Szellem teremti. A Havonában szolgáló másodrendűek a Tökéletes Szellemeknek, a harmadrendűek pedig a Körök Szellemeinek az utódai.

13 ¶ 2. *A Felsőbb-világegyetemek Segédkező Szellemei* — a szekonáfok, a terciáfok

és az omniáfok. A *szekonáfok*, a Tükröző Szellemek gyermekei különböző minőségben szolgálnak a hét felsőbb-világegyetemben. A Végtelen Szellemtől származó *terciáfok* végeredményben a Teremtő Fiak és a Nappalok Elődeinek összekötői szolgálatát látják el. Az *omniáfok* a Végtelen Szellem és a Hét Legfőbb Végrehajtó együttes teremtményei, és kizárólag az utóbbiaknak szolgálnak. E három rend ismertetése az e sorozatba tartozó következő beszámoló tárgyát képezi.

14 ¶ 3. *A Helyi Világegyetemek Segédkező Szellemei* közé a *szeráfok* és segítőik, a *kerubok* tartoznak. A halandó felemelkedők a világegyetemi Anyaszellem ezen utódaival kerülnek először kapcsolatba. A *köztes teremt-*

mények, akik eredetileg a lakott bolygókról származnak, nem a szigorúan vett angyali rendbe tartoznak, bár gyakran egy működési csoportot alkotnak a segédkező szellemekkel. Az ő történetüket a szeráfokról és a kerubokról szóló beszámolóval együtt a helyi világegyetemetekkel foglalkozó írásokban adjuk közre.

15 ¶ Az angyali seregek minden rendje a különféle világegyetemi szolgálatoknak szenteli magát, és így vagy úgy, de segédkeznek a felsőbb rendű mennyei lényeknek is; de igazából a szupernáfok, a szekonáfok és a szeráfok azok, akik nagy számban működnek közre az idő gyermekei számára kidolgozott, a tökéletesedésre irányuló felemelkedési rend érvényre juttatásában. A köz-

ponti világegyetemben, a felsőbb-világegyetemekben és a helyi világegyetemekben működve a szellemi segédkezők azon elszakíthatatlan láncát alkotják, melyet a Végtelen Szellem alkotott abból a célból, hogy segítséget és útmutatást nyújtson mindenkinek, aki az Egyetemes Atyának az Örökkévaló Fiún keresztül való elérésére törekszik.

16 A szupernáfok „szellem-sarkítása” egyetlen működési szakaszra korlátozott, vagyis az Egyetemes Atyával közös szakaszra. Képesek egymagukban dolgozni, kivéve, amikor az Atya kizárólagos köreit közvetlenül veszik igénybe. Az Atya közvetlen segédkezésén erőtér-befogadókként a szupernáfoknak önként párokat kell alkotniuk ahhoz, hogy működni tudjanak. A szekonáfok ha-

sonlóképpen korlátozottak és ezen felül még párokat is kell alkotniuk annak érdekében, hogy összhangba kerüljenek az Örökkévaló Fiú köreivel. A szeráfok dolgozhatnak egyedül mint elkülönített és helyhez kötött személyiségek, de csak akkor képesek a körökbe becsatlakozni, amikor összekapcsolódott párként sarkítódnak. Az ilyen, párt alkotó szellemlények esetében az egyiket a másik kiegészítőjeként tartják számon. A kiegészítő kapcsolat lehet átmeneti jellegű is; e viszony tehát nem szükségképpen állandó.

[17] A fény e ragyogó teremtményei azáltal tartják fenn magukat, hogy a világegyetem elsődleges köreinek szellemi energiáját közvetlenül magukba fogadják. Az urantiai halandóknak fényenergiát kell magukhoz ven-

niük növényi táplálékon keresztül, viszont az angyali seregek a körökbe kapcsolódnak; nekik „olyan étkük van, melyet ti nem ismertek”. Részesülnek a bámulatos Háromsági Tanító Fiak körforgásban lévő tanításaiból is; a tudást és a bölcsességet az életenergiák felvételéhez sok tekintetben hasonlóan fogadják be, illetőleg veszik fel.

2. A FENSÉGES SZUPERNÁFOK

[1] A szupernáfok mindenféle, a Paradicsomon és a központi világegyetemben tartózkodó lény számára gyakorlott segítőknek minősülnek. E magas rangú angyalok három nagyobb rend szerint teremtetnek: elsőrendűek, másodrendűek és harmadrendűek.

[2] ¶ Az *elsőrendű szupernáfok* az Együttes Teremtő kizárólagos utódai. Segédkezésük nagyjából egyenlő mértékben oszlik meg a Paradicsomi Létpolgároknak, valamint a felemelkedő zarándokok egyre bővülő taglétszámú testületének bizonyos csoportjai között. Az örökkévaló Sziget ezen angyalai igen hatékonyak e paradicsomi lakhelyű két csoport alapvető felkészítésének előmozdításában. Nagyban hozzájárulnak ahhoz, ami hasznos a világegyetemi teremtmények e két különleges rendjének kölcsönös megértéséhez — közülük az egyik rend az isteni és tökéletes sajátakaratú teremtmények legfelsőbb fajtája, a másik pedig a világegyetemek teljes mindenségében a legalacsonyabb rendű sajátakaratú teremtmé-

nyek tökéletességbeli kibontakozását képviseli.

3 ¶ Az elsőrendű szupernáfok munkája olyan különleges és egyedi, hogy erről a következő beszámolóban külön foglalkozunk.

4 ¶ A *másodrendű szupernáfok* a felemelkedő lényekkel kapcsolatos ügyeket vivő igazgatók a Havona hét körén. Ugyancsak érintettek a központi teremtésrész világkörein hosszabb ideig tartózkodó számos Paradicsomi Létpolgár elméleti jellegű felkészítésében való segédkezésben, de e szolgálati szakaszukat nem ismertetjük.

5 ¶ E magas rangú angyaloknak hét válfaja létezik, mindegyik a Hét Tökéletes Szellem valamelyikétől származik és az annak megfelelő mintát követi. A Hét Tökéletes

Szellem együttesen a különleges lényeknek és entitásoknak számos különböző csoportját teremti, és az egyes rendek egyes tagjainak természete viszonylag hasonló. De amikor ugyanezen Hét Szellem egyénileg teremt, akkor annak eredményei mindig hétszeres természetű rendek lesznek; az egyes Tökéletes Szellemek gyermekei osztoznak a teremtőjük természetében és ennek megfelelően különböznek egymástól. Ez az eredete a másodrendű szupernáfoknak, és mindazon hétféle teremtett angyalfajtának, amelyek a teljes rendjük számára nyitott tevékenységi csatornákon, főként pedig a központi és isteni világegyetem hét körén működnek.

6 ¶ A Havona hét bolygókörének mind-

egyike a Körök Hét Szelleme egyikének közvetlen felügyelete alatt áll, ők együttesen — s emiatt egységesen — a Hét Tökéletes Szellem teremtése. Bár osztoznak a Harmadik Forrás és Középpont természetében, e hét alárendelt Havona-szellem nem volt része az eredeti minta-világegyetemnek. Rendeltetésüket tekintve az eredeti (örökkévaló) teremtés után következtek, de jóval Grandfandát megelőzően. Kétségkívül a Tökéletes Szellemeknek a Legfelsőbb Lény megjelenő céljára adott alkotó válaszaként jelentek meg, és működésüket a nagy világegyetem szerveződésekor lehetett felfedezni. Úgy tűnik, hogy a Végtelen Szellem és minden teremtőtársa, mint egyetemes összehangolók bőségesen fel vannak ruházva azzal a képes-

séggel, hogy alkalmas teremtői választ adjanak az élményelvi Istenségekben és a fejlődő világegyetemekben végbemenő egyidejű fejleményekre.

7 ¶ A *harmadrendű szupernáfok* a Körök Hét Szellemétől származnak. A Végtelen Szellem mindegyiküket külön Havona-körön ruházta fel azzal a hatalommal, hogy elégséges számú, magas rangú, harmadrendű szuperáfi segítőt teremtsenek a központi világegyetem igényeinek kielégítése céljából. Míg a Kör-szellemek viszonylag keveset alkottak ezen angyali segédkezőkből azt megelőzően, hogy az idő zarándokai megérkeztek a Havonába, addig a Hét Tökéletes Szellem még csak hozzá sem fogott a másodrendű szupernáfok teremtésé-

hez Grandfanda megérkezéséig. A harmadrendű szupernáfokkal kezdjük a bemutatást, mert a két rend közül ők az idősebbek.

3. A HARMADRENDŰ SZUPERNÁFOK

[1] A Hét Tökéletes Szellem e szolgálói a különböző Havona-körök angyali szakértői, és a segédkezésük kiterjed mind az idő felemelkedő zarándokaira, mind pedig az örökkévalóság alászálló zarándokaira. A tökéletes központi teremtésrész milliárdnyi tanulmányvilágán a mindenféle rendű szuperáfi társaitok számotokra teljesen láthatók lesznek. Ti ott mindannyian a legtisztább értelemben kölcsönös kapcsolatot és rokonszenvet megélő, testvéri és megértő lé-

nyekké lesztek. Teljes mértékben fel fogjátok ismerni és kellően meg fogtok barátkozni az alászálló zarándokokkal, a Paradicsomi Létpolgárokkal, akik e köröket belülről kifelé haladva járják, az első kör kísérleti világán keresztül lépnek be a Havonába és kifelé, a hetedik kör felé haladnak.

2 A hét felsőbb-világegyetemből származó felemelkedő zarándokok az ellenkező irányban haladnak keresztül a Havonán, a hetedik kör kísérleti világán át lépnek be és haladnak befelé. Nincs előre meghatározott korlátja annak, hogy a felemelkedő teremtmények miként fejlődjenek világról világra és körről körre, mint ahogy nincs önkényesen rögzített időtartama a morontia világokon való tartózkodásnak sem. De míg

a megfelelően fejlett egyének mentesülhetnek a helyi világegyetem egy vagy több felkészülési világának meglátogatásától, addig egyetlen zarándok sem kerülheti el, hogy átkeljen a fokozatosan erősödő átszellemülésnek mind a hét Havona-körén.

3 ¶ A harmadrendű szupernáf-testület, melyet főként az idő zarándokainak szolgálatára jelölnek ki a következőképpen osztályozható:

4 1. *Az Összhang-felügyelők.* Világosan látni kell, hogy valamiféle összehangoló hatásra szükség van még a tökéletes Havonában is a rendszer fenntartásához és ahhoz, hogy biztosítható legyen az összhang az idő zarándokainak a paradicsomi előmenetelre való felkészítésével kapcsolatos munka egé-

szében. Ez az igazi küldetése az összhangfelügyelőknek — vagyis az, hogy gondoskodjanak arról, hogy minden simán és zökkenőmentesen folyjon. Az első körön való működésük során szerte a Havonában szolgálnak, és a körökön való jelenlétük azt jelenti, hogy semmi sem sülhet el rosszul. Azon kiváló képességük, hogy össze tudják hangolni a különböző rendű — sőt akár a különböző szintű — személyiségek által végzett sokféle tevékenységet, teszi képessé e szupernáfokat arra, hogy segítsenek ott és akkor, ahol és amikor arra szükség van. Igen nagy mértékben járulnak hozzá az idő zarándokainak és az örökkévalóság zarándokainak kölcsönös megértéséhez.

5 ¶ 2. *A Vezető Adatrögzítők.* Ezeket az

angyalokat a második körön teremtik, de a központi világegyetemben mindenhol működnek. A feljegyzések három példányban készülnek, így az adatokat rögzítik a szó szerinti havonai adatállományok, a rendjük szellemi adatállománya, és a hivatalos paradicsomi feljegyzéstár részére. Ezen kívül önmaguktól továbbítanak információkat az összegyűjtött igaz tudásról az élő paradicsomi könyvtárak, az elsőrendű szupernáfok tudásának őrzői számára.

6 ¶ 3. *A Hírközlők.* A harmadik Kör-szellem gyermekei szerte a Havonában működnek, bár hivatalos állomáshelyük a legkülső kör hetvenes számú bolygója. E tökéletes műszakiak a központi teremtésrész híradásainak vevői és küldői, és ők az összes, a

paradicsomi Istenség-jelenségről szóló térjelentés igazgatói. Minden alapvető térkörön képesek működni.

7 ¶ 4. *A Hírvivők* a négyes számú körről származnak. Úgy járják a Paradicsom-Havona rendszert, mint a személyes továbbítást igénylő üzenetek hordozói. Szolgálni a társaikat szolgálják, vagyis a mennyei személyiségeket, a paradicsomi zarándokokat, de még az idő felemelkedő lelkeit is.

8 ¶ 5. *A Hírszerzési Irányítók.* E harmadrendű szupernáfok, az ötödik Kör-szellem gyermekei mindig bölcs és rokonszenves támogatói a felemelkedő és az alászálló zarándokok közötti testvéri kapcsolatoknak. Segédkeznek a Havona összes lakosának, különösen pedig a felemelkedőknek, mégpe-

dig azáltal, hogy folyamatosan tájékoztatják őket a világegyetemek mindenségének ügyeiről. A hírközlőkkel és a tükrözőkkel fenntartott személyes kapcsolataik révén a Havona ezen „élő napilapjai” minden pillanatban rendelkeznek a központi világegyetem hatalmas, új körein végbemenő dolgokkal kapcsolatos mindenféle tudnivalóval. Hírszerzési tevékenységüket a Havonaíró-módszerrel végzik, amely révén képesek annyi információt befogadni egy urantiai óra leforgása alatt, amennyit a leggyorsabb távíró készüléki adatrögzítő eljárásokkal ezer év alatt tudnátok rögzíteni.

9 ¶ 6. *A Szállító Személyiségek.* A hatodik körről származó e lények rendszerint a legkülső kör negyvenes számú bolygójáról

működnek. Ők szállítják el azokat a csalódott pályázókat, akiknek átmenetileg nem sikerült az Istenség-kaland. Készek szolgálni bárkit, akinek Havona-szolgálatba, illetőleg onnan ki kell lépnie, és akik nem térutazók.

10 ¶ 7. *A Tartalékos Testület.* A felemelkedő lényekkel, a paradicsomi zarándokokkal és a lényeknek a Havonán tartózkodó egyéb csoportjaival kapcsolatosan végzett munka jellegének a változásai teszik szükségessé a szupernáfok tartalékosainak fenntartását a hetedik kör kísérleti világán, mely az ő származási helyük. Nem különleges formaterv szerint teremtetnek, és képesek szolgálatot vállalni a harmadrendű szuperáfi társaik bármely feladatának mérsékeltebb

gondosságot igénylő munkaszakaszában.

4. A MÁSODRENDŰ SZUPERNÁFOK

[1] A másodrendű szupernáfok a központi világegyetem hét bolygókörének segédkezői. Egy részük az idő zarándokait szolgálja és a rendjük felét az örökkévalóság paradicsomi zarándokainak felkészítésére jelölték ki. E Paradicsomi Létpolgárokat a Havona körökön való zarándokútjuk során a Halandói Végleges Testületből való önkéntesek is kísérik, mely intézkedés hatályos volta azóta figyelhető meg, amióta az első végleges rendű testület kiteljesedett.

[2] ¶ A felemelkedő zarándokok segédkezésére való rendszeres kijelölésüknek megfelelően a másodrendű szupernáfok a következő hét csoportban dolgoznak:

3 1. Zarándok-segítők.

4 2. Felsőségi Kísérők.

5 3. Háromsági Kísérők.

6 4. Fiút-elértek.

7 5. Atyai Kísérők.

8 6. Tanácsosok és Kísérők.

9 7. A Pihenés Személyi Állománya.

10 ¶ E munkacsoportok mindegyikében minc a hét teremtett fajtából vannak angyalok, és a tér valamely zarándokát mindig olyan másodrendű szupernáfok oktatják, akik attól a Tökéletes Szellemtől származnak, aki az adott zarándoknak az eredeti felsőbb-világegyeteme felett elnököl. Amint ti urantiai halandók eléritek a Havonát, akkor ott bizonyára olyan szupernáfok fogják az utat mutatni, akiknek teremtett természete —

hasonlóan a ti kifejlődött természetetekhez — az orvontoni Tökéletes Szellemtől ered. És lévén, hogy oktatóitok a ti felsőbb-világegyetemetek Tökéletes Szellemétől származnak, pontosan arra vannak felkészítve, hogy megértsenek, bátorítsanak és segítsenek benneteket a paradicsomi tökéletesség elérésére irányuló minden erőfeszítésetekben.

11 Az idő zarándokait a Havona sötét gravitációs testein túlra, a külső bolygókörbe a szekonáfok első rendjébe tartozó szállító személyiségek viszik, akik a hét felsőbb-világegyetem központjairól működnek. A bolygói és helyi világegyetemi szolgálatot ellátó azon szeráfok többsége, de nem mindegyikük, akik megbízást kaptak a paradicso-

mi felemelkedésre, a Havonába tartó hosszú út előtt elválnak a halandó társaiktól és nyomban hozzáfognak egy, a felséges feladatra irányuló hosszú és serény felkészüléshez, arra számítva, hogy szeráfokként elérik a tökéletességet a létezésben és a felsőséget a szolgálatban. És ezt abban a reményben teszik, hogy egyszer majd csatlakoznak az idő zarándokaihoz, hogy azok közé tartozókként ismerik el majd őket, mint akik örökre követik az olyan halandók pályáját, akik elérték az Egyetemes Atyát és feladatot kaptak a Végleges Testületben való fel nem fedett szolgálat keretében.

[12] A zarándok a Havona fogadóbolygójára, a hetedik kör kísérleti világára érkezik, egyetlen tökéletességgel felruházva, mégpe-

dig a tökéletes céllal. Az Egyetemes Atya úgy rendelte: „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok.” Ez a meglepő felhívás és parancs a tér világain élő véges gyermekeknek szóló hír. A rendelkezés elterjedése a teljes teremtésösszességben alapvető változásokat hozott abban az együttműködési erőfeszítésben, melyet a mennyei lények fejtenek ki abból a célból, hogy segítsék az Első Nagy Forrás és Középpont eme nagy jelentőségű parancsának teljesítését és megvalósulását.

[13] Amikor a túlélés egyetemes rendjének összes segítő serege által teljesített segédkezésen keresztül és révén végül megállapodtok a Havona fogadóvilágán, akkor csupán egyféle tökéletességgel érkeztek oda —

a *célbani tökéletességgel.* A célotok alaposan megvizsgáltatott; a hitetek megpróbáltatott. A csalódásokat elviselőnek bizonyultatok. Még az Egyetemes Atya megismerésére való törekvésben elszenvedett kudarc sem ingatja meg a hitét vagy veszélyezteti komoly mértékben a reményét annak a felemelkedő halandónak, aki átélte azt a tapasztalást, melyen mindenkinek át kell esnie, aki a Havona tökéletes szféráit el akarja érni. A Havonát elérve az őszinteségetek már teljessé vált. A célbani tökéletesség és a vágybani isteniség állhatatos hittel párosulva biztosította számotokra a belépést az örökkévalóság végleges rendű lakhelyére; az idő bizonytalanságaitól való megszabadulásotok teljessé és véglegessé vált; és ak-

kor szembe kell néznetek a Havona problémáival és a Paradicsom roppant voltával, hogy megismerjétek azt, amire oly hosszú ideig készültetek az idő élményelvi korszakaiban, a tér világtanodáiban.

14 A hit által a felemelkedő zarándok olyan célbani tökéletességre tett szert, mely révén az idő gyermeke beléphet az örökkévalóság kapuin. És ekkor a zarándok-segítőknek hozzá kell fogniuk a megértés azon tökéletességének és azon értelmezési eljárásnak a kidolgozásához, mely olyannyira nélkülözhetetlen a személyiség paradicsomi tökéletességéhez.

15 *A dolgok megértésére való képesség képezi a halandó útlevelét a Paradicsomra.* A hitre való hajlandóság a kulcs a Havonához. A

fiúi besorolás elfogadása, a bennlakozó Igazítóval való együttműködés az evolúciós túlélés ára.

5. A ZARÁNDOK-SEGÍTŐK

[1] A másodrendű szupernáfok hét csoportja közül először a zarándok-segítőkkel, azon gyorsfelfogású és igen rokonszenves lényekkel fogtok találkozni, akik a tér sokat utazott felemelkedőit a központi világegyetem állandósult világain és végleges rendű rendszerében üdvözlik. Ezzel egyidejűleg e magas rangú segédkezők hozzáfognak az örökkévalóság paradicsomi zarándokai számára végzendő munkához, azokról van szó, akik a belső Havona-kör kísérleti világaira érkezők között az elsők voltak akkoriban, ami-

kor Grandfanda elérte a külső kör kísérleti világát. Ezeken az igen távoli napokon a Paradicsomból érkezett zarándokok és az idő zarándokai először találkoztak a negyedik kör fogadóvilágán.

[2] A Havona-világok hetedik körén működő eme zarándok-segítők a felemelkedő halandók érdekében három nagy osztályban végzik a munkájukat: az első osztály a paradicsomi Háromság legfelsőbb szintű megértése; a második az Atya-Fiú társulás szellemi megértése; és a harmadik a Végtelen Szellem értelmi felismerése. Ezen oktatási szakaszok mindegyike hét, egyenként tizenkét kisebb tagozatból álló karra oszlik, mely kistagozatok hetven-hetven alsóbb rendű oktatási csoportból állnak; és e hetven oktatá-

si csoport mindegyike ezer kisosztályból áll. Felsőbb szintű oktatásban a következő körökön részesültök, de minden paradicsomi követelményről vázlatosan már a zarándok-segítők is tanítanak.

3 A hűségükben kipróbált és sokat utazott tér-zarándokok tehát ebben az általános vagy elemi szintű képzésben részesülnek. De az idő e felemelkedő gyermekei még jóval a Havona elérése előtt megtanultak örülni a bizonytalanságnak, erőt meríteni a csalódásból, felbuzdulni a nyilvánvaló vereségen, új erőre kapni a nehézségek jelenlétében, rettenthetetlen bátorságot mutatni a végtelenséggel szemben, és legyőzhetetlen hitet gyakorolni, amikor a felfoghatatlannal kerülnek szembe. Már régen e zarán-

dokok csatakiáltása lett ez: „Istennel semmi — egyáltalán semmi — sem lehetetlen.”

4 A Havona-körök mindegyikében az idő zarándokai számára meghatározott követelményt támasztanak; és míg minden zarándok továbbra is annak a szupernáfnak a gyámsága alatt marad, akinek a természete olyan, hogy alkalmas annak az adott fajtájú felemelkedő teremtménynek a segítésére, addig az a felkészítés, melyen át kell esnie, meglehetősen egységes a központi világegyetemet elért minden felemelkedő esetében. E képzés mennyiségi, minőségi és élményelvi — értelmi, szellemi és legfelsőbb szintű.

5 Az időnek kevés következménye van a Havona-körökön. Korlátozott értelemben

befolyásolja a fejlődési lehetőségeket, de az elért előrehaladás a végső és legfelsőbb próba. Amint a szuperáfi társatok képesnek tart benneteket arra, hogy beljebb, a következő körre átlépjetek, a hetedik Kör-szellem tizenkét segédje elé visznek benneteket. Itt ki kell állnotok a születésetek felsőbb-világegyeteme és csillagrendszere által meghatározott próbákat. E kör isteniségi teljesítésére a kísérleti világon kerül sor és az a felemelkedő zarándok felsőbb-világegyeteme Tökéletes Szellemének szellemi értelemben való felismeréséből és megértéséből áll.

6 Amint a zarándokok a külső Havonakörben előírt munkát elvégezték és a felkészültséget megszerezték, a zarándok-segítők elviszik védencüket a következő kör kísér-

leti világára és a felsőségi kísérők gondjaira bízzák őket. A zarándok-segítők mindig fordítanak valamennyi időt arra is, hogy az átszállítás kellemessé és egyúttal hasznossá tételében segítséget nyújtsanak.

6. A FELSŐSÉGI KÍSÉRŐK

[1] A tér felemelkedőit akkor nevezik „szellemi végzősöknek”, amikor a hetedik körről a hatodik körre átjuttatták és a felsőségi kísérők közvetlen felügyelete alá helyezték őket. E kísérőket nem szabad összekeverni a Végzős Kísérőkkel — akik a Végtelen Szellem Felsőbb Személyiségei közé tartoznak — akik a szolgáló társaikkal együtt szolgálnak minden Havona-körön a felemelkedő és az alászálló zarándokok számára egy-

aránt. A felsőségi kísérők kizárólag a központi világegyetem hatodik körén szolgálnak.

2 A felemelkedők a Legfelsőbb Istenséget ebben a körben újszerűen értik meg. Az evolúciós világegyetemekben befutott hosszú létpályájuk során az idő zarándokai egyre növekvő mértékben tudatosították magukban a tér-idő teremtésrészek mindenható felügyeletének valóságát. Itt, e Havona-körön közel kerülnek ahhoz, hogy a téridő-egység központi világegyetemi forrását — a Legfelsőbb Isten szellemi valóságát — megtalálják.

3 Némiképp nehezemre esik elmagyarázni, hogy mi is megy végbe ezen a körön. A felemelkedők számára a Felsőség megszemé-

lyesült jelenléte nem érzékelhető. Bizonyos tekintetben a Hetedik Tökéletes Szellemmel létesített új kapcsolatok kárpótolnak azért, hogy a Legfelsőbb Lénnyel nem létesíthető kapcsolat. De attól eltekintve, hogy nem vagyunk képesek megérteni az eljárást, úgy tűnik, hogy minden egyes felemelkedő teremtmény átformáló növekedést, a tudatosság egyfajta új egységesülését, a cél egyfajta új szellemivé lényegülését, az isteniség iránti új érzékenység kialakulását éli meg, mely aligha írható le kielégítően anélkül, hogy feltételeznénk a Legfelsőbb Lény meg nem nyilvánult tevékenységét. Azok számára, akik közülünk megfigyelték e rejtélyes folyamatokat, úgy tűnik, mintha a Legfelsőbb Isten az élményelvi lehetőségeinek végső ha-

táraiig elmenve az ő élményelvi gyermekeinek gyöngéden adományozna olyan, értelmi felismerési, szellemi meglátási, és személyiség-kiteljesítési többletet, amelyre nekik olyannyira szükségük lesz majd mindazokban az erőfeszítéseikben, amikor behatolnak a Felsőség Háromságának isteniségi szintjeire, hogy elérjék a Paradicsom örökkévaló és lételvi Istenségeit.

4 A tanítványaikat az előrelépésre már érettnek látó felsőségi kísérők a hetventagú bizottság elé viszik őket, egy olyan csoport elé, melynek tagjai a hatos számú kör kísérleti világainak vizsgáztatóiként szolgálnak. Amint a zarándokok a Legfelsőbb Lényből és a Felsőség Háromságából bizonyították felkészültségüket a bizottság előtt,

jogosítványt kapnak arra, hogy átkerüljenek az ötödik körre.

7. A HÁROMSÁGI KÍSÉRŐK

[1] A Háromsági kísérők az idő és tér fejlődő zarándokai számára előírt Havona-felkészítés ötödik körének fáradhatatlan segédkezői. A szellemi végzősöket itt úgy nevezik, hogy „az Istenség-kalandra pályázók", mert a zarándokok a Háromsági kísérők vezetése alatt e körön részesülnek felsőbb szintű oktatásban az isteni Háromságról, azon felkészülés keretében, hogy megpróbálkozhassanak a Végtelen Szellem személyiség-felismerésével. És a felemelkedő zarándokok itt fedezik fel, hogy mit jelent az igazi tanulás és a valódi elmebéli erőfeszítés, amikor elkezdik

megismerni annak a még megerőltetőbb és sokkal fárasztóbb szellemi erőfeszítésnek a természetét, melyre szükségük lesz majd ahhoz, hogy megfeleljenek az e körhöz tartozó világokon való előrehaladáshoz meghatározott magas célokkal együtt járó igényeknek.

2 A Háromsági kísérők igen hűségesek és hatékonyak; és minden egyes zarándok egy, az e rendbe tartozó másodrendű szupernáftól osztatlan figyelmet kap és az ő teljes odaadását élvezi. Az idő zarándoka sohasem tudná megtalálni a paradicsomi Háromság első megközelíthető személyét, ha nem volna a segítségére és hasznára e kísérők, valamint az egyéb szellemi lények serege, akik a felemelkedőket a küszöbön álló Istenség-kaland természetére és eljárására oktatják.

[3] Miután a zarándokok befejezték a felkészítő tanfolyamukat e körön, a Háromsági kísérők elviszik a tanulóikat a kör kísérleti világára és bemutatják őket azon számos, hármas bizottság egyikének, melyek az Istenség-kalandra jelentkezők vizsgáztatóiként és hitelesítőiként működnek. E bizottságok egyik tagja a végleges rendű lények közül kerül ki, egy másik tagja a viselkedés-igazgatói rangban lévő elsőrendű szupernáfok közül, egy további tag pedig vagy a tér egyik Független Hírvivője vagy a Paradicsom egyik Háromságot-elért Fia.

[4] A Paradicsomra ténylegesen elinduló felemelkedő lélekkel csak egy szállító-hármas tart: a szuperáfi kör-társ, a Végzős Kísérő, és az utóbbinak a mindig jelenlévő szolgáló

társa. A Havona-körökről a Paradicsomra tartó eme kirándulások valójában próbák; a felemelkedők ekkor még nem paradicsomi besorolásúak. Addig nem érik el az állandó besorolást a Paradicsomon, amíg át nem estek a végső idő-pihenésen, melyre az Egyetemes Atya és a Havona-körök végső területének elérését követően kerül sor. Egészen az isteni pihenésig nem részesülnek az „isteniség lényegében” és a „felsőség szellemében” és majd csak azt követően kezdenek el ténylegesen is működni az örökkévalósági körben és a Háromság jelenlétében.

5 ¶ A zarándok szállító-hármast alkotó társai nem szükségesek ahhoz, hogy a felemelkedő képessé váljon meghatározni a Háromság szellemi fényességének földrajzi je-

lenlétét, hanem ahhoz kellenek, hogy minden lehetséges segítséget megadjanak a zarándoknak azon nehéz feladat elvégzéséhez, hogy felismerje, felfogja és megértse a Végtelen Szellemet elegendő mértékben ahhoz, hogy mindez személyes felismerést alkosson. A Paradicsomon bármely felemelkedő zarándok érzékelheti a Háromság földrajzi vagy helyi jelenlétét, s a nagytöbbségük képes kapcsolatot teremteni az Istenségek értelmi valóságával, különösen pedig a Harmadik Személlyel, de nem mind képes felismerni vagy akár részlegesen is megérteni az Atya és a Fiú szellemi jelenlétének valóságát. Még ennél is nehezebb az Egyetemes Atya akár legalacsonyabb fokú szellemi megértése.

6 A Végtelen Szellem megtalálása ritkán

marad sikertelen, és amikor a védenceik sikeresen teljesítették az Istenség-kaland e szakaszát, a Háromsági kísérők felkészülnek arra, hogy átszállítsák őket a Fiút-elértek segédkezésére a negyedik Havona-körre.

8. A FIÚT-ELÉRTEK

[1] A negyedik Havona-kört néha úgy nevezik, hogy a „Fiak köre". E kör világairól a felemelkedő zarándokok a Paradicsomra mennek annak érdekében, hogy megértő kapcsolatot teremtsenek az Örökkévaló Fiúval, míg az e körhöz tartozó világokon az alászálló zarándokok újszerű módon értik meg az idő és tér Teremtő Fiainak természetét és küldetését. A körben hét olyan világ van, melyeken a paradicsomi Mihályok tartalé-

kos testülete különleges szolgálati tanhelyeket tart fenn, melyek rendeltetése a felemelkedő és az alászálló zarándokok közötti kölcsönös megértésben való segédkezés; és az idő zarándokai és az örökkévalóság zarándokai a Mihály Fiak e világain értik meg igazán egymást először. Sok tekintetben az e körön szerzett tapasztalatok minősülnek a legérdekesebbnek az egész havonai ottlét alatt.

[2] A Fiút-elértek a negyedik körös felemelkedő halandók szuperáfi segédkezői. Azon általános munka mellett, hogy felkészítik a jelentkezőket az Örökkévaló Fiú háromsági kapcsolatainak megértésére, e Fiút-elérteknek olyannyira teljes oktatásban kell részesíteniük védenceiket, hogy azok teljes si-

kert érhessenek el: először is a Fiú megfelelő szellemi megértésében; másodszor a Fiú kielégítő személyiségi felismerésében; és harmadszor a Fiúnak a Végtelen Szellem személyiségétől való megfelelő elkülönítésében.

3 A Végtelen Szellem elérését követően több vizsga már nincs. A belső körök próbáit akkor teljesítik a zarándok pályázók, amikor az Istenségek rejtélye övezi őket. Az előrehaladást tisztán az egyén szellemlényegének kiterjedtsége határozza meg, és vélhetően csakis az Istenek ítélhetik meg annak meglétét. Sikertelenség esetén nem keresik az okokat, és sem magukat a pályázókat, sem pedig a különböző oktatóikat és kísérőiket nem dorgálják meg vagy illetik bírá-

lattal. A Paradicsomon a csalódást sohasem tekintik vereségnek; a késedelmet sohasem tartják szégyennek; a nyilvánvaló idő-hibákat sohasem tévesztik össze a jelentős örökkévalóság-késedelmekkel.

4 ¶ Nem sok zarándok éli meg a nyilvánvaló kudarc jelentette késedelmet az Istenségkalandban. Csaknem mindegyikük eléri a Végtelen Szellemet, bár alkalmanként némely, az első felsőbb-világegyetemből származó zarándok első kísérlete nem eredményes. A Szellemet elért zarándokok ritkán buknak el a Fiú megtalálásában; az első kalandban elbukók csaknem mind a harmadik és az ötödik felsőbb-világegyetemből származnak. Az Atya elérésére irányuló első kalandban elbukók döntő többsége pedig, mi-

után a Szellemet és a Fiút is megtalálták, a hatodik felsőbb-világegyetemből származik, bár a második és a harmadik felsőbb-világegyetemből jövők között is van néhány sikertelen. És mindez világosan mutatja, hogy van valamiféle jó és elégséges oka e látható sikertelenségeknek; ez a valóságban egyszerűen csak elkerülhetetlen késedelmeket jelent.

5 Az elbukott, Istenség-kalandra pályázókat a kinevezési elöljáróknak, az elsőrendű szupernáfok egy csoportjának felügyelete alá helyezik, és visszarendelik a tér területein végzendő munkára ezer évnél nem rövidebb időtartamra. Sohasem térnek vissza az eredeti felsőbb-világegyetemükbe, mindig a továbbképzésük szempontjából leg-

kedvezőbb óriási teremtésösszességben tartózkodnak, mely révén felkészülhetnek a második Istenség-kalandra. E szolgálatot követően önszántukból visszatérnek a Havona külső körére, és nyomban elkísérik őket a megszakadt létpályájuk köréhez, és rögtön folytatják az Istenség-kalandra való felkészülésüket. A másodrendű szupernáfok sohasem hibáznak abban, hogy védenceiket sikeresen végigvezessék a második próbálkozásukon, és ugyanazon szuperáfi segédkezők és egyéb kísérők is mindig ott vannak a pályázókkal e második kaland során.

9. AZ ATYAI KÍSÉRŐK

[1] A Havona harmadik körét elérő zarándok lélek az Atyai kísérők gyámsága alá ke-

rül, akik idősebb, nagy szakértelemmel rendelkező és igen tapasztalt szuperáfi segédkezők. E kör világain az Atyai kísérők olyan bölcsesség-tanodákat és szakoktatási karokat tartanak fenn, ahol a központi világegyetemben lakozó minden lény tanárként szolgál. Semmi nem marad ki, ami az idő teremtményét szolgálhatja az örökkévalóság elérésére irányuló ezen átmeneti kalandban.

2 Az Egyetemes Atya elérése az útlevél az örökkévalóságba, eltekintve a még teljesítendő, fennmaradt köröktől. Ennélfogva nagy jelentőségű alkalom az, amikor a harmadik kör kísérleti világán a szállító-hármas bejelenti az utolsó idő-kaland elkövetkezését; azt, hogy egy újabb tér-teremtmény kér bebocsátást a Paradicsomra az örökkévaló-

ság kapuin keresztül.

3 ¶ Az idő-próba már csaknem befejeződött; az örökkévalósági versenyfutás már majdnem befejeződött. A bizonytalanság napjai véget érnek; a kísértés a kétkedésre eltűnőben van; a *tökéletesnek* lenni parancs már teljesítve van. Az idő-teremtmény és anyagi személyiség az értelmes létezés legalsó szintjéről felemelkedett a tér evolúciós szféráiba, s ezzel igazolta a felemelkedési terv kivitelezhetőségét, miközben örökre bizonyította az Egyetemes Atya által a világokon élő alacsonyrendű teremtményeinek adott igazságos és pártatlan parancsát: „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok.”

4 A felemelkedői létpálya lépésről lépésre,

életről életre, világról világra elsajátíttatott, és az Istenség-cél eléretett. A túlélés tökéletessége teljes, és teljes a tökéletesség az isteniség felsőségében is. Az idő elveszett az örökkévalóságban; a teret elnyelte az Egyetemes Atyával való imádati azonosság és összhang. A Havona-híradások dicsőséges térjelentéseket továbbítanak, azt a jó hírt, hogy az állati természetű és anyagi eredetű lelkiismeretes teremtmények evolúciós felemelkedésen keresztül valóságosan és örökkévalón Isten tökéletessé alakított fiaivá lettek.

10. A TANÁCSOSOK ÉS TANÁCSADÓK

[1] A második kör szuperáfi tanácsosai és tanácsadói az idő gyermekeinek oktatói az

örökkévalósági létpályát illető kérdésekben. A Paradicsom elérése új és magasabb rendű felelősségekkel jár, és a második körön való tartózkodás a lehetőségek széles körét biztosítja ahhoz, hogy ezen elhivatott szupernáfok segítő tanácsait az idő gyermekei igénybe vehessék.

2 ¶ Azok, akiknek nem sikerült az Istenség elérésére irányuló első erőfeszítésük, az elbukásuk köréről közvetlenül a második körre mennek tovább még azelőtt, hogy visszatérnének a felsőbb-világegyetemi szolgálatra. Így a tanácsosok és tanácsadók úgy is szolgálnak, mint e csalódott zarándokok tanácsosai és vigasztalói. E zarándokok éppen ekkor élték át a legnagyobb csalódást, mely semmiben sem különbözik azon ta-

pasztalások hosszú sorától, melyeken mint valami létrán az őskuszaságból a dicsőségre felkapaszkodtak — egyedül annak nagyságrendje más. Ők azok, akik fenékig ürítették az élményelvi kupát; és megfigyeltem, hogy úgy térnek vissza időlegesen a felsőbb-világegyetemi szolgálatra, mint az idő és az átmeneti csalódások gyermekei számára szerető segédkezést végző, legmagasabb rendű segítők.

[3] A második körön való hosszas ottlétüket követően a kör kísérleti világán állomásozó tökéletességi tanácsok megvizsgálják a csalódott védenceket és hitelesítik őket, mint olyanokat, akik kiállták a Havona-próbát; és ez, legalábbis ami a nem-szellemi besorolást illeti, ugyanolyan helyzetet jelent számukra

az idő világegyetemeiben, mintha ténylegesen is sikeresen teljesítették volna az Istenség-kalandot. E pályázók szelleme teljesen elfogadható volt; sikertelenségükben a megközelítési módszer valamely vetülete vagy az élményelvi hátterük valamely része játszott közre.

4 Ez után a kör tanácsosai elviszik őket a kinevezési elöljárókhoz a Paradicsomon, akik visszarendelik őket az idő-szolgálatra a tér világaira; s örömmel és boldogan mennek vissza a korábbi napjaik és koruk feladataihoz. Később visszatérnek arra a körre, ahol a legnagyobb csalódást átélték és újból megpróbálkoznak az Istenség-kalanddal.

5 Az evolúciós bizonytalanságból fakadó késztetés a sikeres zarándokok számára a

második körön megszűnik, de az örökkéval ó megbízatás kalandja még nem kezdődött el; és bár az e körön való tartózkodás igazán kellemes és meglehetősen hasznos, mégis hiányzik belőle az előző körök előzetes lelkesedése. Sok zarándok ilyenkor derűs irigykedéssel tekint vissza a roppant hosszú küzdelemre, s valóban azt kívánja, hogy valahogy visszatérhessen az idő világaira és mindent újrakezdhessen, úgy, mint ahogy ti halandók éreztek, amikor az érettebb kor közeledtével néha visszatekintetek a fiatalkori küzdelmeitekre és korai életszakaszotokra és őszintén kívánjátok, hogy bárcsak még egyszer újraélhetnétek az életeteket.

[6] De a legbelső körön való áthaladás éppen

előttetek áll, és röviddel azután az utolsó átkelési alvás véget ér, és az örökkévaló létpálya új kalandja elkezdődik. A tanácsosok és tanácsadók a második körön megkezdik a védenceik felkészítését e nagyszerű és végső pihenésre, arra az elkerülhetetlen alvásra, mely mindig elválasztja egymástól a felemelkedői létpálya korszakos szakaszait.

7 Amikor az Egyetemes Atyát elért felemelkedő zarándokok teljesítik a második köri tapasztalást, a mindig velük lévő Végzős Kísérők határozatot hoznak az utolsó körbe való felvételükről. E kísérők személyesen vezetik védenceiket a belső körre és ott a pihenés személyi állományának gondjaira bízzák őket, a másodrendű szupernáfok azon utolsó rendjéről van szó, amelynek feladata

az idő zarándokainak segítése a Havona világkörein.

11. A PIHENÉS SZEMÉLYI ÁLLOMÁNYA

[1] A felemelkedő az utolsó körön töltött idejének jelentős részét szenteli a paradicsomi ottlét során rá váró problémák tanulmányozásának. A lények hatalmas és sokszínű, többségében nem kinyilatkoztatott serege lakozik állandóan vagy átmenetileg a Havona világok e belső gyűrűjén. És e sok fajta összevegyülése a pihenés szuperáfi állománya számára helyzeti lehetőségekben gazdag környezetet biztosít, melyet eredményesen használhatnak fel a felemelkedő zarándokok oktatásához, különösen a Paradicsomon tartózkodó lények számos csoportjával

való találkozás miatt szükséges, megfelelő hozzáállás kialakításával kapcsolatos problémák tanulmányozásában.

2 ¶ A belső körön lakozók között ott vannak a teremtményi-háromságot elért fiak is. Az elsőrendű és másodrendű szupernáfok az e fiak együttes testületének általános felügyelői, beleértve e fiak csoportjába a halandói véglegesrendűek háromságot elért leszármazottait és a Paradicsomi Létpolgárok hasonló utódait is. E fiak némelyike Háromságba foglalt, és a felsőbb kormányzatban kapott feladatot, mások pedig különféle beosztásokban vannak, de a döntő többségük az együttes testületben gyülekezik a belső Havona-kör tökéletes világain. Itt a szupernáfok felügyelete alatt készíti fel őket va-

lamilyen jövőbeli munkára a magas Paradicsomi Létpolgárok egyik különleges és meg nem nevezett testülete, akik már Grandfanda előtt a Nappalok Örökkévalóinak első végrehajtói segítőiként tevékenykedtek. Számos okból gyanítható, hogy a háromságot elért lények e két különleges csoportja együtt fog dolgozni a távoli jövőben, s ezen okok közül nem az utolsó az, hogy az ő közös végzetük a Háromságot elért Paradicsomi Véglegesrendűek Testületének tartalékosaiként való szolgálat.

3 A legbelső körön a felemelkedő és az alászálló zarándokok egymással és a teremtményi-háromságot elért fiakkal közelebbről is megismerkednek. Szüleikhez hasonlóan e fiaknak is nagy előnyére válnak e kapcso-

latok, és a szupernáfok különleges küldetése, hogy megkönnyítsék és biztosítsák a halandói véglegesrendűek háromságot-elért fiai és a Paradicsomi Létpolgárok háromságot-elért fiai közötti kölcsönös testvéries viszonyt. A pihenés szuperáfi állománya nem annyira a felkészítésben, hanem inkább a különböző csoportok közötti megértésen alapuló társulások elősegítésében érintett.

4 A halandók ezt a paradicsomi parancsot kapták: „Legyetek tökéletesek, miként a paradicsomi Atyátok is az.” E háromságot-elért fiak együttes testületének a felügyelő szupernáfok folyamatosan azt hirdetik, hogy „Legyetek olyan megértők a felemelkedő testvéreitek iránt, mint amennyire a paradicsomi Teremtő Fiak ismerik és szeretik

őket”.

5 ¶ A halandó teremtménynek meg kell találnia Istent. A Teremtő Fiú nem nyugszik, amíg meg nem találja az embert — a legalacsonyabb rangú, sajátakaratú teremtményt. A Teremtő Fiak és halandó gyermekeik kétségkívül valamiféle eljövendő és ismeretlen világegyetemi szolgálatra készülnek. Mind áthaladnak a teljes élményelvi világegyetemen és így felkészítést és kiképzést kapnak az örökkévalósági küldetésükre. A világegyetemekben megy végbe az emberi és az isteni eme különleges összekeveredése, a teremtmény és a Teremtő összevegyülése. A meggondolatlan halandók úgy utaltak az isteni kegyelemnek és gyöngédségnek, különösen a gyengék irányában és

a szükséget szenvedők érdekében való megnyilvánulására, hogy az egy emberszerű Isten képét mutatja. Mekkora tévedés! Az irgalom és a türelem e megnyilvánulásait az emberi lényeknek inkább úgy kellene tekinteniük, mint annak bizonyítékát, hogy a halandó emberben ott lakozik az élő Isten szelleme; hogy a teremtményt végeredményben az isteniség készteti.

6 ¶ Az első körben való ottlét végének közeledtével a felemelkedő zarándokok először találkoznak az első szupernáfi rendbe tartozó pihenés-ösztönzőkkel. Ők azok a paradicsomi angyalok, akik az örökkévalóság küszöbén állók üdvözlésére jönnek, és hogy az utolsó feltámadás átkelési alvására való felkészítésüket bevégezzék. Mindaddig

nem vagytok igazán a Paradicsom gyermekei, amíg át nem keltetek a belső körön és meg nem tapasztaltátok az örökkévalóságra való feltámadást az utolsó idő-alvásból. A tökéletessé lett zarándokok a Havona első körén kezdik meg a pihenést, térnek aludni, viszont már a Paradicsom területén ébrednek. Az örökkévaló Szigetre felemelkedők közül csakis az így megérkezők az örökkévalóság gyermekei; a többiek látogatóként vagy az állandó lakosi besorolás nélkül juthatnak el oda.

7 És most, a Havona létpálya tetőpontján, amint ti halandók aludni tértek a belső kör kísérleti világán, nem egyedül tértek nyugovóra mint ahogy a szülővilágotokon tettétek, amikor a halandói halál természetes

alvásában lezártátok a szemeteket, és nem is úgy, mint amikor hosszú átkelési öntudatlanságba merültetek felkészülvén a Havonába irányuló utazásra. Most, amikor elérési pihenésre készültök, akkor mellettetek lesz az első-körbeli régi társatok, a pihenés személyi állományába tartozó fenséges lény, aki a pihenésre úgy készül, mint aki egy veletek, mint a Havona-biztosítéka annak, hogy az átalakulásotok már teljes és hogy már csak a tökéletességgel való végső érintkezésre vártok.

8 Az első átkelésetek valóban a halál volt, a második az eszményi alvás, és most a harmadik átalakulásotok az igazi pihenés, a korszakok kipihenése.

9 [Közreadta egy uverszai Bölcsesség-tökéletesítő.]

27. ÍRÁS

AZ ELSŐRENDŰ SZUPERNÁFOK SEGÉDKEZÉSE

AZ ELSŐRENDŰ szupernáfok az Istenségek fenséges szolgálói a Paradicsom örökkévaló Szigetén. Nincs tudomásunk arról, hogy valaha is letértek volna a fény és a pártatlanság ösvényéről. A nyilvántartás szerinti létszámuk teljes; az örökkévalóság óta e nagyszerű sereg egyetlen tagja sem veszett el. E magas rangú szupernáfok tökéletes lények, legfelsőbb szintű a tökéletességük, de nem abszonitok és nem is abszolútok. Lévén, hogy tökéletesek, a Végtelen Szellem e gyermekei egymást helyettesíteni képes rendben és önkén-

tes alapon tevékenykednek a számos kötelezettségük minden szakaszában. Esetükben nem jellemző a Paradicsomon kívüli kiterjedt működés, bár a központi világegyetemben rendezett, különböző ezeréves gyűléseken és csoport-összejöveteleken részt vesznek. Az Istenségek különleges hírvivőiként is előfordulnak, és nagyszámban emelkednek a Szakmai Tanácsadók rangjára is.

[2] Az elsőrendű szupernáfok a lázadás által elszigetelt világokon segédkező szeráfseregek vezetését is feladatul kapják. Amikor egy paradicsomi Fiú egy ilyen világon megtestesül, teljesíti a küldetését, felemelkedik az Egyetemes Atyához, elfogadtatik, és úgy tér vissza, mint ezen elszigetelt világ hivatalosan is elismert megszabadítója, akkor a

kinevezési elöljárók egy elsőrendű szupernáfot mindig kijelölnek az így helyreállított szférán szolgáló segédkező szellemek vezetésére. A szupernáfok e különleges szolgálatban rendszeresen váltják egymást. Az Urantián a jelenlegi „szeráfvezető” a második az e rendbe tartozók közül, akik Krisztus Mihály megtestesülése óta szolgálatot vállaltak.

3 Az elsőrendű szupernáfok az örökkévalóságtól fogva szolgálnak a Fény Szigetén és vesznek részt vezetői küldetéseken a tér világain, azonban a jelenlegi beosztásukban csak az idő Havona-zarándokainak a Paradicsomra való megérkezése óta működnek. E magas rangú angyalok jelenleg főleg az alábbi hét szolgálati rendben segédkeznek:

4 1. Istenimádat-vezetők.

5 2. A Bölcselet Mesterei.

6 3. A Tudás Őrzői.

7 4. Viselkedés-igazgatók.

8 5. Erkölcstan-tolmácsok.

9 6. Kinevezési Elöljárók.

10 7. Pihenés-ösztönzők.

11 Amíg a felemelkedő zarándokok el nem érik a paradicsomi állandó besorolást, addig nem kerülnek e szupernáfok közvetlen befolyása alá, és csak ekkor szerzik meg a felkészülési tapasztalatokat a fenti felsorolás fordítottjának megfelelő sorrend szerinti rendekbe tartozó ezen angyalok irányítása alatt. Vagyis, a paradicsomi létpályát a pihenés-ösztönzők gyámkodása alatt kezditek meg, és miután egy-egy időszakot eltöl-

töttetek a közbenső rendekkel is, e felkészülési időszakot az istenimádat-vezetőkkel közös tevékenységben zárjátok le. Ezzel végül készen álltok a végleges rendű lényként teljesítendő végtelen létpálya megkezdésére.

1. PIHENÉS-ÖSZTÖNZŐK

[1] A pihenés-ösztönzők a Paradicsom azon felügyelői, akik a központi Szigetről a Havona belső körébe mennek, hogy ott munkatársaikkal, a másodrendű szupernáfokból álló pihenés állományával együttműködjenek. A paradicsomi öröm egyetlen lényegi eleme a nyugalom, az isteni nyugalom; és e pihenés-ösztönzők az utolsó oktatók, akik az idő zarándokait felkészítik az örökkévalóságba való belépésre. Munkájukat a központi világegyetem utoljára teljesített körén

kezdik és addig folytatják, amíg a zarándok végül felébred az utolsó átkelési alvásból, abból az alvásból, amely révén a tér teremtménye képessé válik az örökkévalóság területére való átlépésre.

2 ¶ A pihenés a jellegét tekintve hétféle: Az alacsonyabb rendű életet jelentő rendeknél alvási pihenés és játékos pihenés van, a magasabb rendű lényeknél felfedezés, a legmagasabb fajtájú szellemszemélyiségeknél pedig istenimádat. Van azután energiabeviteli rendes pihenés is, amikor a lények fizikai és szellemi energiával töltődnek fel. És van átkelési alvás, az öntudatlan alvás, amikor szeráf-társításra kerül sor, tehát amikor a lényeket az egyik szféráról átviszik egy másik szférára. Mindezektől alapvetően külön-

bözik az a mély, átalakulási alvás, az egyik szakaszból a másikba, az egyik életből a másikba, az egyik létállapotból a másikba való átkelési pihenés, az az alvás, amely mindig együtt jár a pillanatnyi világegyetemi *besorolásból* való átmenettel, s amely élesen elkülönül az egy adott besorolásban megélt, különféle evolúciós *szakaszokon* való átmenettől.

3 De az utolsó átalakulási alvás még valamivel több, mint a korábbi átkelési alvások, melyek a felemelkedési létpályán való fokozatos besorolásbeli előrehaladást jellemezték; ezáltal az idő és tér teremtményei átkelnek az időlegesnek és a térbelinek a legbelső határain abból a célból, hogy állandó besorolást kapjanak a Paradicsom időtlen és tér-

nélküli lakhelyein. A pihenés-ösztönzők és a pihenés állományába tartozók éppoly lényegesek e határtalan átalakuláshoz, mint a szerafok és a társlények ahhoz, hogy a halandó teremtmény túlélje a halált.

4 ¶ A pihenést az utolsó Havona-körön kezditek meg és örökre a Paradicsomon támadtok fel. És ahogy ott szellemi értelemben újraszemélyesültök, nyomban észlelni fogjátok a pihenés-ösztönzőt, aki az örökkévaló területen úgy üdvözöl benneteket, mint a Havona legbelső körén a végső alvást intéző elsőrendű szupernáf; és vissza fogtok emlékezni a legutolsó hitbéli megerősödésetekre, amint még egyszer felkészítettek benneteket arra, hogy az önazonosságotokat az Egyetemes Atyára bízzátok.

5 Az időbeli utolsó pihenést már átéltétek; az utolsó átkelési alvást már megtapasztaltátok; most örök életre ébredtek az örökkévaló lakóhely területén. „És nem lesz több alvás. Az Istennek és az ő Fiának jelenléte előttetek áll, és ti immár örökre az ő szolgálói vagytok; láttátok az arcát, és az ő neve a ti szellemetek. Ott nem lesz éjszaka; és a nap fényére sincs szükségük, mert a Nagy Forrás és Középpont ad nekik fényt; örökkön-örökké fognak élni. És az Isten minden könnyet letöröl a szemükből; nem lesz többé halál, sem szomorúság, sem sírás, és fájdalom sem lesz többé, mert a régi dolgok már elmúltak.”

2. KINEVEZÉSI ELÖLJÁRÓK

[1] E csoportot időről időre a szupernáf-vezető, „az eredeti minta angyal” jelöli ki abból a célból, hogy irányítsa a mindhárom — az elsőrendű, a másodrendű és a harmadrendű — angyalrend alkotta szervezetet. A szupernáfok, mint testület teljes mértékben önkormányzati és önszabályozó jellegű, kivéve a közös vezetőjüknek, a Paradicsom első angyalának feladatköreit, aki mindig mindezen szellemszemélyiségek felett elnököl.

[2] A kinevezési angyaloknak sok dolguk van a Paradicsomon lakozó, megdicsőült halandókkal, mielőtt azok felvétetnek a Végleges Testületébe. A Paradicsomra érkezőknek nem kizárólagos foglalatossága a tanulmá-

nyok folytatása és a képzéseken való részvétel; a szolgálat szintén lényeges szerepet tölt be a végleges rendre való eljutást megelőző paradicsomi oktatási tapasztalásokban. És megfigyeltem, hogy a felemelkedő halandók a kikapcsolódás időtartama alatt előszeretettel barátkoznak a szuperáfi kinevezési elöljárók tartalékos testületével.

3 Amikor ti, halandó felemelkedők eléritek a Paradicsomot, a társadalmi kapcsolataitok jóval bővebbek, mint egyszerűen csak egyfajta kapcsolat a magas rangú és isteni lények seregével és a megdicsőült halandó társak baráti sokaságával. Barátkoznotok kell a felettetek álló, a Paradicsomi Létpolgárok háromezer különböző rendjével, a Tapasztalattól Függetlenül Létezők különféle cso-

portjaival, és a paradicsomi lakosok számos egyéb fajtáival, legyenek azok állandó vagy átmeneti lakosok, akiket nem mutattunk be az Urantián. Miután a Paradicsom e fenséges értelmes lényeivel kapcsolatot alakítottatok ki, nagyon pihentető dolog társalogni az angyali fajtájú elmékkel; ők az idő halandóit arra a szeráfra emlékeztetik, akivel oly hosszú ideig kapcsolatban álltak és oly üdítő társulást alkottak.

3. ERKÖLCSTAN-TOLMÁCSOK

[1] Minél magasabb létfokra juttok, annál több figyelmet kell fordítanotok a világegyetemi erkölcstanra. Az erkölcstani tudatosság egyszerűen az egyén általi felismerése ama jogoknak, melyek a többi egyén bármelyike és összessége létezésének velejárói. De

a szellemi erkölcstan messze meghaladja a személyes és a csoportkapcsolatok halandói fogalmát, de még a morontiaiét is.

2 Az idő zarándokainak megfelelően oktatták az erkölcstant és ők kellőképpen meg is tanulták azt a paradicsomi dicsőségekre való hosszú felemelkedés során. Lévén, hogy e befelé tartó felemelkedés a tér szülővilágairól kiindulva bontakozott ki, a felemelkedők csoportról csoportra folytatják a világegyetemi társulásaik egyre bővülő körének kiteljesítését. Minden új csoport, melyet azok a munkatársak alkotnak, akikkel találkoznak, egy további felismerendő és teljesítendő erkölcstani szintet hoz magával, s mindaddig, amíg az idő felemelkedő halandói végül elérik a Paradicsomot, szükségük van valaki-

re, aki erkölcstani kérdésekben hasznos és baráti tanácsokat ad. Nem kell, hogy oktatásban részesüljenek az erkölcstanról, de szükségük van arra, hogy *lefordítsák* nekik azt, amit addig oly szorgalmasan elsajátítottak, amikor szembe kerülnek a sok új dolog megismerésével járó rendkívüli feladattal.

3 Az erkölcstan-tolmácsok felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújtanak a Paradicsomra érkezőknek, mert segítik őket a fenséges lények számos csoportjához való igazodásban azon eseménydús időszakban, amely az állandó lakos besorolás elérésétől és a Halandói Véglegesrendűek Testületébe való hivatalos felvételig tart. A Paradicsomi Létpolgárok számos fajtája közül a felemelkedő zarándokok már sokkal találkoz-

tak a hét Havona-körön. A megdicsőült halandók eddigre már bensőséges kapcsolatot alakítottak ki az együttes testület teremtményi-háromságot elért fiaival a belső Havona-körön, ahol e lények oktatásának nagy része folyik. És a többi körön a felemelkedő zarándokok a Paradicsom-Havona rendszernek már számos, ki nem nyilatkoztatott honosával találkoztak, akik ott a jövőbeli, ki nem nyilatkoztatott feladataikra való felkészüléshez szükséges csoportos felkészítésen vesznek részt.

4 Mindezen mennyei társulások mindig kölcsönösek. Felemelkedő halandókként nemcsak e sorozatos világegyetemi társak és a számos, egyre inkább isteni társak különféle rendjeinek jelenléte válik a javatokra,

hanem e testvéri lények mindegyikével ti is megosztotok valamit a személyiségetekből és a tapasztalataitokból, mely mindegyiküket örökre különbözővé és jobbá teszi, mert az idő és tér evolúciós világaiból származó felemelkedő halandóval társultak.

4. VISELKEDÉS-IGAZGATÓK

[1] Miután teljesen felkészítettek benneteket a paradicsomi viszonyok erkölcstanából — s ez nem az értelmetlen illemtanokat, és nem is valamiféle mesterséges társadalmi ranghoz tartozó követelményeket, hanem inkább az eredendő sajátságokat jelenti — a felemelkedő halandók hasznosnak találják, hogy a szuperáfi viselkedés-igazgatóktól tanácsot kapjanak, akik a paradicsomi társadalom új tagjait felkészítik a Fény és Élet

központi Szigetén tartózkodó magas rangú lények tökéletes viselkedési gyakorlatára.

[2] Az összhang a kulcsa a központi világegyetemnek, és érzékelhető rend uralkodik a Paradicsomon. A megfelelő magatartás alapvető fontosságú az önkéntes istenimádat szellemi magasságainak a tudás révén, a bölcseleten keresztül való eléréséhez. Az Isteniség megközelítésére létezik isteni eljárás; és ezen eljárás elsajátításával a zarándoknak várnia kell a Paradicsomra való megérkezésig. Annak szellemét a Havonakörökön már megkapták, de az idő zarándokainak felkészítésében a végső pontosításokra csak a Fény Szigetének elérését követően kerülhet sor.

[3] Minden paradicsomi magatartás teljesen

önkéntes, minden értelemben természetes és szabad. De még az örökkévaló Szigeten is van a dolgok megtételének egy helyes és tökéletes módja, és a viselkedés-igazgatók mindig a „kapun belüli idegenek” oldalán állnak és tanítják őket, és úgy vezetik a lépteiket, hogy nyugodtnak érezzék magukat és egyúttal képessé tegyék a zarándokokat arra, hogy az egyébként elkerülhetetlen zavarodottságot és bizonytalanságot elkerüljék. Csak ilyen intézkedések mellett kerülhető el a végtelen zavarodottság; és zavarodottság soha sincs jelen a Paradicsomon.

[4] E viselkedés-igazgatók valóban megdicsőült tanítókként és kísérőkként szolgálnak. Főként az új halandó honosok oktatásával foglalkoznak az új helyzetek és isme-

retlen gyakorlat csaknem végtelen halmaza tárgyában. Mindazon hosszú felkészítés és hosszú utazás ellenére a Paradicsom továbbra is megmagyarázhatatlanul furcsa és váratlanul új azok számára, akik ott végül állandó lakó besorolást kaptak.

5. A TUDÁS ŐRZŐI

[1] A tudás szuperáfi őrzői mindazoknak az ismert és olvasott felsőbb „élő levelei”, akik a Paradicsomon lakoznak. Ők az igazság isteni feljegyzései, a valódi tudás élő könyvei. Az „élet könyvébe” tett bejegyzésekről már tudtok. A tudás őrzői éppen ilyen élő könyvek, tökéletes nyomatok az isteni élet és a legfelsőbb bizonyosság örökkévaló lapjain. Ők a valóságban is élő, önműködő könyvtá-

rak. A világegyetemek tényei ezen elsőrendű szupernáfokban eredendően benne rejlenek, ténylegesen ezen angyalokban vannak feljegyezve; és a valótlanságnak éppen olyan lehetetlen helyet kapnia ezen elmékben, melyek tökéletes és teljes letéteményesei az örökkévalóság igazságának és az idő értelmének.

[2] Ezek az őrök nem hivatalos felkészítő tanfolyamokat tartanak az örökkévaló Sziget honosainak, de az alaprendeltetésük a hivatkozási alap és az igazolások biztosítása. Bármely, a Paradicsomon tartózkodó lény szabadon maga mellé veheti a megismerni kívánt tény vagy igazság élő őrét. A Sziget északi szélén állnak rendelkezésre a tudás élő felkutatói, akik megjelölik a ke-

resett ismeretet birtokló csoport igazgatóját, és nyomban megjelennek ama fényes lények, akik *maguk* az a dolog, amelyet meg akartok ismerni. Nem kell tovább megvilágosodást keresgélnetek a szerkesztett oldalak között; már közvetlenül az élő lételvi lénnyel tanácskozhattok, szemtől-szemben. A legfelsőbb tudást így azon élőlényektől kapjátok meg, akik maguk annak végső őrzői.

3 Amint megtaláljátok azt a szupernáfot, aki pontosan az, amit igazolni akartok, a rendelkezésetekre fog állni az összes világegyetem *minden* ismert ténye, mert a tudás ezen őrzői a végleges és élő összefoglalói az adatrögzítő angyalok hatalmas hálózatának, mely a helyi világegyetemi és felsőbb-világ-

egyetemi szeráfoktól és szekonáfoktól a Havona harmadrendű szupernáfjai közül kikerülő vezető adatrögzítőkig terjed. És a tudás ezen élő felhalmozódása különbözik a hivatalos paradicsomi feljegyzésektől, az egyetemes történelem összegyűjtött kivonatától.

4 Az igazság bölcsessége a központi világegyetem isteniségéből származik, viszont a tudás, az élményelvi tudás gyökerei nagyobbrészt az idő és tér területein erednek — ezért van szükség a kiterjedt felsőbb-világegyetemi szervezet fenntartására, mely szervezetet az adatrögzítő szeráfok és szupernáfok alkotják, s amelyet a Mennyei Adatrögzítők tartanak fenn.

5 Ezen elsőrendű szupernáfok, akik eredendően birtokában vannak a világegyete-

mi tudásnak, annak szervezéséért és osztályozásáért is felelősek. Lévén, hogy ők maguk alkotják a világegyetemek mindenségének élő szakkönyvtárát, ezért a tudást hét nagy rendre osztották, melyek mindegyike körülbelül egymillió alosztályból áll. Az e hatalmas ismerettárnak a paradicsomi honosok számára való rendelkezésre állása csakis a tudás őrzőinek önkéntes és bölcs erőfeszítésein alapul. Az őrzők a központi világegyetem magas rangú tanítói is, akik önként adják át az élő kincseiket minden lénynek a Havona-körök bármelyikén, és a Nappalok Elődeinek bírósága kizárólagosan, bár csak közvetve, őket veszi igénybe. De ezen élő könyvtár, mely a központi világegyetemben és a felsőbb-világegye-

temekben látogatható, nem hozzáférhető a helyi teremtésrészekben. A helyi világegyetemekben a paradicsomi tudásból származó előnyök csakis közvetett úton és tükröző-működésen keresztül biztosítottak.

6. A BÖLCSELET MESTEREI

[1] Közvetlenül az istenimádat legfelsőbb szintű kielégítését követi a bölcseletből nyerhető derű. Sohasem emelkedtek olyan magasra és sohasem juttok olyannyira előre a fejlődésben, hogy ne maradna még ezer olyan rejtély, melyeknek megoldása ne igényelne valamilyen bölcseleti erőfeszítést.

[2] A Paradicsom bölcseleti mesterei örömmel vezetik a paradicsomi lakosok elméit, legyenek a lakosok honosok vagy felemelke-

dők a világegyetemi problémák megoldására irányuló örömteli kutatásban. A bölcselet e szuperáfi mesterei a „menny bölcsei”, azon bölcs lények, akik a tudás igazságát és a tapasztalás tényeit veszik igénybe az ismeretlen megismerésére irányuló erőfeszítéseik során. Esetükben a tudás igazsággá érik és a tapasztalás a bölcsesség szintjére emelkedik. A Paradicsomon a tér felemelkedő személyiségei megtapasztalják a lét magasságait: rendelkeznek tudással; ismerik az igazságot; bölcselkednek — gondolkodnak az igazságról; még a Végleges fogalmainak megértésével és az Abszolútok eljárásainak megragadásával is próbálkoznak.

[3] A hatalmas paradicsomi terület déli szélén a bölcselet mesterei színvonalas tanfo-

lyamokat tartanak a bölcsesség hetven működési osztályáról. Itt értekeznek a Végtelenség terveiről és céljairól, és keresik a módját mindazok tapasztalatai összehangolásának és tudása összeállításának, akikkel a bölcsességüket megosztják. A különféle világegyetemi problémák megragadásához egy igen sajátos megközelítést dolgoztak ki, de végkövetkeztetéseikre mindig teljes egyetértésben jutnak.

4 E paradicsomi bölcselők minden lehetséges oktatási módszerrel tanítanak, beleértve a havonai felsőbb íróeljárást és a tájékoztatás bizonyos egyéb paradicsomi módszereit is. A tudás átadásának és az eszmék közvetítésének mindezen felsőbb eljárásai teljesen meghaladják még a legfejlettebb embe-

ri elme felfogóképességét is. Egy óra oktatás a Paradicsomon az urantiai módszerekkel folytatott tízezer évnyi folyamatos szótanulással egyenértékű. Ti nem tudjátok elképzelni e tájékoztatási módszereket, és a halandói tapasztalásban egyszerűen semmi sincs, amihez ez fogható lenne, nincs semmi, amihez hasonlíthatnánk.

5 A bölcselet mesterei a legnagyobb örömmel adják át a világegyetemek mindenségéről kialakított értelmezéseiket a tér világairól felemelkedett lényeknek. És bár a bölcselet a következtetéseiben sohasem lehet olyan végleges, mint a tudáson alapuló tények és a tapasztalásból származó igazságok, mégis, amikor meghallgattátok ezen elsőrendű szupernáfok által tartott előadá-

sokat az örökkévalóság megoldatlan problémáiról és az Abszolútok működéséről, akkor egyfajta bizonyos és hosszan tartó megelégedést fogtok érezni e még meg nem oldott kérdések kapcsán.

6 A Paradicsom értelmi keresése nem hírközlést jelent; a tökéletes bölcseletet csak a személyesen jelen lévők vehetik igénybe. Az azt körülvevő teremtésrészek csak azoktól ismerik e tanításokat, akik átestek e tapasztaláson, és akik ezt követően kivitték magukkal e tudást a tér világegyetemeibe.

7. ISTENIMÁDAT-VEZETŐK

1 Az istenimádat a legnagyobb kiváltsága és a legfőbb kötelessége minden teremtett értelemnek. Az istenimádat a tudatos és

örömteli felismerése és elismerése a Teremtők és teremtményeik közötti bensőséges és személyes kapcsolat igazságának és tényének. Az istenimádat minőségét a teremtményi érzékelés mélysége határozza meg; és amint az Istenek végtelen jellemére vonatkozó tudás fejlődik, az istenimádati cselekedet egyre inkább mindent magába foglalóvá válik, míg végül eléri a teremtett lények által megismerhető legfelsőbb élményelvi gyönyörűséget és legnagyszerűbb örömöt.

2 ¶ Bár a Paradicsom Szigetén vannak külön istenimádati helyek is, azért a Sziget közelebbről mégiscsak egy hatalmas istenszolgálati szentély. Az istenimádat az elsődleges és meghatározó szenvedélye mindazoknak,

akik annak áldott területét elérik — azon lények akaratlan forrása, akik eleget tudnak már Istenről ahhoz, hogy eljussanak a színe elé. A Havonán keresztüli befelé tartó utazás során az istenimádat körről körre egyre növekvő szenvedéllyé alakul, míg végül a Paradicsomon szükségessé válik a kifejeződés irányítása vagy egyéb módon való szabályozása.

3 A legfelsőbb szintű imádatnak és szellemi magasztalásnak a rendszeres, az önkéntelen, a csoportos vagy az egyéb különleges alkalmait az elsőrendű szupernáfok különleges testületének vezetésével tartják a Paradicsomon. Az ezen istenimádat-vezetők irányítása mellett e hódolat eléri a legfelsőbb öröm teremtményi céljait és eljut a magasztos ön-

kifejezés és személyes gyönyör tökéletességének magasságaiba. Minden elsőrendű szupernáf arra törekszik, hogy istenimádatvezető legyen belőle; és minden felemelkedő lény örökre élvezné, ha az istenimádat beállítottságában maradhatna, ha a kinevezési elöljárók rendszeres időközönként nem oszlatnák fel e gyülekezeteket. De egyetlen felemelkedő lénytől sem követelik meg, hogy örökkévalósági szolgálatba lépjen mindaddig, amíg teljes megelégedést nem nyert az istenimádatban.

4 ¶ Az istenimádat-vezetők feladata, hogy megtanítsák a felemelkedő teremtményeket úgy imádni az Istent, hogy képesek legyenek ezen önkifejezésnek eleget tenni és ugyanakkor képesek legyenek figyelmet fordítani

a paradicsomi rendszer lényeges tevékenységeire is. Az istenimádati készség fejlesztése nélkül a Paradicsomot elért átlagos halandónak több száz évét venné igénybe az, hogy az értelmes imádat és a felemelkedői hála érzelmeit teljesen és kielégítően ki tudja fejezni. Az istenimádat-vezetők új és addig ismeretlen kifejezési lehetőségeket tárnak fel, s ezáltal a tér méhéből és az idő vajúdásából származó, e csodálatos gyermekek képessé válnak arra, hogy az istenimádatból származó teljes megelégedést sokkal rövidebb idő alatt érjék el.

5 A teljes világegyetem összes lényének minden tudománya, mely alkalmas az önkifejezés képességének hatékonyabbá tételére és magasabb szintre emelésére, valamint az

imádat közvetítésére, a paradicsomi Istenségek iránti imádat legfelsőbb szintű kifejeződésében nyer alkalmazást. *Az istenimádat a paradicsomi létezés legmagasabb szintű öröme;* ez a Paradicsom üdítő játéka. A játék a kimerült elmének a földön ugyanaz, mint az istenimádat a tökéletessé lett lelkeknek a Paradicsomon. A Paradicsomon az istenimádat módszere teljesen meghaladja a halandói értelmet, viszont annak szellemét már elkezdhetitek imádni még itt lenn az Urantián is, mert az Istenek szelleme már most bennetek lakozik, körülöttetek kering és igaz istenimádatra késztet benneteket.

[6] A Paradicsomon kijelölt időszakok és helyszínek vannak az istenimádatra, de ezek nem elégségesek a szellemi érzelmek egy-

re növekvő áramának kiszolgálására, mely az örökkévaló Szigetre tapasztalati úton felemelkedett ragyogó lények gyarapodó értelméből és kiterjedő isteniség-felismeréséből fakad. Grandfanda kora óta a szupernáfok sohasem voltak képesek teljesen befogadni az istenimádat szellemét a Paradicsomon. Mindig többlet mutatkozik az istenimádat-igényből ahhoz képest, amire felkészültek. És ez azért van, mert az eredendően tökéletes személyiségek sohasem képesek teljesen felbecsülni ama lények szellemi érzelmeinek lenyűgöző válaszait, akik lassan és szorgalmasan megtalálták az utat felfelé a paradicsomi dicsőségre az idő és tér alsóbb világai szellemi sötétségének mélységeiből. Amikor ezen angyalok és az idő

eme halandói eljutnak a Paradicsom Térerőinek jelenlétéhez, akkor a korszakok felhalmozódott érzelmei kifejeződnek, elképesztő látványt nyújtva a Paradicsom angyalainak és az isteni megelégedés legfelsőbb örömét okozva a paradicsomi Istenségeknek.

7 Néha az egész Paradicsom elmerül a szellemi és istenimádati kifejeződés mindent elborító árjában. Az istenimádat-vezetők gyakran nem képesek e jelenségek ellenőrzés alatt tartására mindaddig, amíg meg nem jelenik az Istenség lakhelye fényének hármas lüktetése, jelezve, hogy az Istenek isteni szíve teljes egészében megelégedést nyert a Paradicsomon lakozók, a dicsőséges és tökéletes létpolgárok, valamint az idő felemelkedő teremtményeinek őszinte imáda-

tától. Mily diadalmas készség! Mily beteljesülése ez az Istenek örökkévaló tervének és céljának, miszerint a teremtménygyermek értelmes szeretete adjon teljes megelégedést a Teremtő Atya végtelen szeretetének!

8 ¶ Az istenimádat teljességéből eredő legfelsőbb megelégedés elérését követően képessé váltatok a Végleges Testületébe való felvételre. A felemelkedői létpálya gyakorlatilag befejeződött, és a hetedik örömünnep megülése közeleg. Az első örömünnepet a Gondolatigazítóval kötött halandói megegyezés jelezte, amikor a továbbélés célja megpecsételődött; a második a morontia életben való felébredés volt; a harmadik a Gondolatigazítóval való eggyé kapcsolódás lett; a negyediket a Havonában való éb-

redés jelentette; az ötödikben az Egyetemes Atya megtalálását ünnepeltétek; és a hatodik örömünnepre a Paradicsomon, az utolsó átkelési alvásból való ébredés alkalmával került sor. A hetedik örömünnep a halandói véglegesrendűek testületébe való belépéshez kötődik és az örökkévalósági szolgálat kezdetét jelzi. Az, hogy a végleges rendű lény elérte a szellemmegvalósítás hetedik szakaszát, valószínűleg az örökkévalósági örömünnepek sorában az első ilyennek a megülését jelzi.

9 ¶ És így végződik a paradicsomi szupernáfok, az összes segédkező szellem közül a legfelsőbb rendűek története, ama lényeké, akik általános osztály révén mindig veletek lesznek a szülővilágotoktól egészen addig,

amíg végül az istenimádat-vezetők búcsút vesznek tőletek, amikor leteszitek az örökkévalóság háromsági esküjét és felvétettek a Halandói Végleges Testületbe.

10 A paradicsomi Háromság végtelen szolgálata ekkor kezdődik; és a végleges rendű lény most már a Végleges Isten által jelentett kihívással áll szemben.

11 [Közreadta egy uverszai Bölcsesség-tökéletesítő.]

28. ÍRÁS

A FELSŐBB-VILÁGEGYETEMEK SEGÉDKEZŐSZELLEMEI

AHOGY a szupernáfok a központi világegyetem, a szeráfok pedig a helyi világegyetemek angyali seregei, úgy a szekonáfok a felsőbb-világegyetemek segédkező szellemei. Isteniségük mértékét és felsőségük potenciálját tekintve azonban a Tükröző Szellemek e gyermekei sokkal inkább a szupernáfokhoz, semmint a szeráfokhoz hasonlítanak. Az óriási teremtésösszességben nem egyedül szolgálnak, és a ki nem nyilatkoztatott társaik által irányított folyamatok száma is nagy és azok igen érdekesek is.

2 ¶ Az eme beszámolókban közöltek szerint a felsőbb-világegyetemek segédkező szellemeit a következő három rend alkotja:

3 1. A Szekonáfok.

4 2. A Terciáfok.

5 3. Az Omniáfok.

6 ¶ Lévén, hogy a két utóbbi rendnek nincs közvetlen köze a halandói fejlődés felemelkedési rendjéhez, ezért őket ismertetjük röviden, mielőtt a szekonáfok részletesebb bemutatásához fognánk. Működési szempontból a terciáfok és az omniáfok nem a *felsőbb-világegyetemek* segédkező szellemei, bár mindkettő szellemsegédkezőként szolgál e *területeken*.

1. A TERCIÁFOK

[1] E magas rangú angyalokról a felsőbb-világegyetemi központokon vannak feljegyzések, és bár teljesítenek szolgálatot a helyi teremtésrészekben is, a szó szoros értelmében mégiscsak a felsőbb-világegyetemi székhelyek honosai annyiban, hogy nem a helyi világegyetemekből származnak. A terciáfok a Végtelen Szellem gyermekei és a Paradicsomon ezerfős csoportokban személyesülnek meg. Ezen isteni eredetű és közel legfelsőbb szintű változatosságú mennyei lények a Végtelen Szellem ajándékai az Isten Teremtő Fiai számára.

[2] Amikor egy Mihály Fiú elhagyja a Paradicsom szülői rendjét és felkészül a tér világegyetemi kalandjára, akkor a Végtelen Szel-

lem e társszellemekből egy ezertagú csoportot hoz létre. És e fenséges terciáfok e Teremtő Fiúval tartanak a világegyetem-szervezési kalandban.

3 A világegyetem-építés kezdetén ezen ezer terciáf alkotja a Teremtő Fiú egyetlen személyes kíséretét. A Fiú segédjeiként rendkívüli tapasztalatokat szereznek ezen, a világegyetem-összeállítás és egyéb csillagászati műveletek által jellemzett mozgalmas időkben. A Teremtő Fiú mellett szolgálnak a Fényes Hajnalcsillag, a helyi világegyetemi elsőszülött megszemélyesüléséig. Ez után a terciáfok hivatalosan is felajánlják a lemondásukat, melynek elfogadása meg is történik. És a helyi világegyetemben honos angyali élet első rendjeinek a megjelené-

sével visszavonulnak a helyi világegyetemi tevékeny szolgálattól, és az adott Teremtő Fiú és az adott felsőbb-világegyetem Nappalok Elődei közötti összekötő-segédkezőkként működnek tovább.

2. AZ OMNIÁFOK

[1] Az omniáfokat a Végtelen Szellem teremti együttműködésben a Hét Legfőbb Végrehajtóval, és e Legfőbb Végrehajtóknak ők a kizárólagos szolgálói és hírvivői. Az omniáfok nagy-világegyetemi feladatokat látnak el, és az orvontoni testületük az Uversza északi részein tart fenn főhadiszállást, ahol is különleges önkéntes telepesekként állomásoznak. Nem szerepelnek az uverszai nyilvántartásban és a mi igazgatási rendszerünknek

sem részei. A halandói fejlődés felemelkedési rendjéhez sincs közvetlen közük.

[2] Az omniáfok teljesen a felsőbb-világegyetemek felügyeletével foglalatoskodnak a Hét Legfőbb Végrehajtó nézőpontja szerinti igazgatási összhang megteremtésének támogatása érdekében. Az uverszai omniáftelepünk kizárólag az orvontoni Legfőbb Végrehajtótól kap utasításokat és kizárólag az ő részére készít jelentéseket, aki a paradicsomi segédszférák külső gyűrűjében lévő hetes számú közös igazgatási szférán található.

3. A SZEKONÁFOK

[1] A szekoráfi seregeket az egyes felsőbb-világegyetemek központjaira kijelölt hét Tük-

röző Szellem hozza létre. Ezen angyalok hetes csoportokban való teremtésére egy meghatározott, a Paradicsomra visszaható eljárás létezik. Minden egyes hetes csoportban mindig egy elsőfajú, három másodfajú és három harmadfajú szekonáf van; mindig pontosan ilyen arányban kerül sor a megszemélyesülésükre. Amikor hét ilyen szekonáfot teremtenek, akkor az első, az elsőfajú a Nappalok Elődeinek szolgálatába áll. A három másodfajú angyal a felsőbb-világegyetemi kormányzásban érintett három, paradicsomi eredetű intézőcsoporthoz kerül: az Isteni Tanácsosokhoz, a Bölcsesség-tökéletesítőkhöz és a Világegyetemi Ítélőkhöz. A három harmadfajú angyalt a felsőbb-világegyetemi vezetők felemelkedő, háromságot

elért társai mellé rendelik: ezek pedig a Fenséges Hírvivők, a Nagytekintélyűek és az Ismeretlen Nevűek és Származásúak.

[2] A felsőbb-világegyetemek e szekonáfjai a Tükröző Szellemek utódai, és ennélfogva a tükrözőműködés a természetük része. Tükrözőműködésileg viszonyulnak a Harmadik Forrástól és Középponttól, valamint a paradicsomi Teremtő Fiaktól származó minden teremtmény minden egyes szakaszához, de nem tükrözik közvetlenül ama lényeket és entitásokat, akik, legyenek azok személyesek vagy másmilyenek, kizárólag az Első Forrástól és Középponttól származnak. Számos bizonyíték áll rendelkezésünkre a Végtelen Szellem egyetemes értelemköreinek tényleges voltáról, de ha más bizonyí-

tékunk nem is lenne, a szekonáfok tükrözőműködése akkor is bőven elég volna az Együttes Cselekvő végtelen elméje egyetemes jelenléte valóságának kimutatásához.

4. AZ ELSŐFAJÚ SZEKONÁFOK

[1] Az elsőfajú szekonáfok, akik a Nappalok Elődeitől kapják a feladatukat, élő tükörként működnek e hármas uralkodók szolgálatában. Gondoljátok el, hogy mit jelent a felsőbb-világegyetemi működés szempontjából az, hogy mintegy élő tükröt lehet őket igénybe venni és bennük láthatók és hallhatók is egy, ezer vagy százezer fényév távolságra lévő másik lény bizonyos válaszai, és mindeme feladatukat a szekonáfok pillanatszerűen és hibátlanul teljesítik. A világ-

egyetemek igazgatása szempontjából a feljegyzések lényegesek, a híradások hasznosak, a Független és az egyéb hírvivők munkája pedig különösen hasznos, azonban a Nappalok Elődei a lakott világok és a Paradicsom — ember és Isten — között feleúton való elhelyezkedésük folytán képesek minden pillanatban mindkét irányba figyelni, mindkét irányban hallgatni és mindkét irányban *megismerni*.

[2] E képességet — vagyis azt, hogy mondhatni minden hallhatóvá és láthatóvá tehető — a felsőbb-világegyetemekben tökéletesen csak a Nappalok Elődei képesek kihasználni és ők is csak a saját központi világaikon. De még ott is vannak korlátai: Az Uverszáról kiinduló közléscsere az Orvonton világa-

ira és világegyetemeire korlátozódik, és bár e képesség nem vehető igénybe a felsőbb-világegyetemközi viszonylatban, a felsőbb-világegyetemek ugyanezen tükrözőműködési eljárás révén állnak szoros kapcsolatban a központi világegyetemmel és a Paradicsommal. Bár a hét felsőbb-világegyetemi kormányzat egyedileg működik, mégis tökéletesen tükrözik a magasabb szint fennhatóságát és teljes mértékben rokonszenvet mutatnak az alsóbb szintek igényei iránt és tökéletesen ismerik is azokat.

3 ¶ Az elsőfajú szekonáfok a megfigyelések alapján természetük szerint hétféle szolgálat végzésére hajlanak, és illő is, hogy az e rend elsőrendű tagjai úgy ruháztassanak fel, hogy eredendően képesek legyenek tolmácsolni a

Szellem elméjét a Nappalok Elődei számára:

4 1. *Az Együttes Cselekvő Hangja.* Minden egyes felsőbb-világegyetemben az első elsőfajú szekonáfok és e rend később teremtett, minden hetedik tagjai nagyfokú alkalmazkodóképességet mutatnak a Végtelen Szellem elméjének megértésében, valamint a Nappalok Elődei és a felsőbb-világegyetemi kormányzásban a mellettük segédkezők részére való tolmácsolásban. A felsőbb-világegyetemi központokon ez igen értékes segítség, mert, ellentétben a helyi teremtésrészekben működő Isteni Segédkezőkkel, a felsőbb-világegyetemi kormányban nincs a Végtelen Szellemnek külön megszemélyesülése. Ennélfogva e szekoráfi hangok azok, akik a Harmadik Forrást és Középpontot a

leginkább tudják személyesen képviselni e központi szférán. Igaz, hogy a hét Tükröző Szellem jelen van ott, de a szekoráfi seregek ezen anyjai kevésbé igazul és kevésbé önmaguktól tükrözik az Együttes Cselekvőt ahhoz képest, ahogyan a Hét Tökéletes Szellem esetében teszik.

5 ¶ 2. *A Hét Tökéletes Szellem Hangja.* A második és a később teremtett minden hetedik elsőfajú szekonáf hajlamos a Hét Tökéletes Szellem együttes természetének és válaszainak a megjelenítésére. Bár minden egyes Tökéletes Szellemet a felsőbb-világegyetemi székhelyen a kijelölt hét Tükröző Szellem valamelyike már képvisel, azonban e képviselet egyedi és nem együttes jellegű. Együttesen kizárólag tükrözőműkö-

désileg vannak jelen; ennélfogva a Tökéletes Szellemek üdvözlik e magas személyes angyalok, az elsőfajú szekonáfok második sorozatát alkotó angyalok szolgálatait, akik igen alkalmasak a Nappalok Elődei előtt való képviseletükre.

6 ¶ 3. *A Teremtő Fiak Hangja.* A Végtelen Szellemnek szükségképpen köze kellett, hogy legyen a Mihály-rendbe tartozó paradicsomi Fiak teremtéséhez és felkészítéséhez, mert a harmadik elsőfajú szekonáfok és minden, a sorban ezeket követő hetedik szekonáf azzal a figyelemre méltó képességgel rendelkezik, hogy képes tükrözni e Teremtő Fiak elméjét. Ha a Nappalok Elődei tudni szeretnék — ténylegesen ismerni szeretnék — a nebadoni Mihály hozzáállását va-

lamely időszerű kérdéshez, akkor nem kell hívniuk őt a tér vonalain; csak a Nebadoni Hangok Vezetőjét kell hívniuk, aki kérésükre közreadja a Mihályra vonatkozó szekonáfi feljegyzést; és akkor és ott a Nappalok Elődei meghallják a nebadoni Tökéletes Fiú hangját.

7 Egyetlen más fiúi besorolású rend sem képes „tükrözni” és egyetlen más angyali rend sem képes ilyen minőségben működni. Nem egészen értjük, hogy miként is megy mindez végbe, és igencsak kétlem, hogy a Teremtő Fiak maguk is teljesen értenék. De azt biztosan tudjuk, hogy a dolog működik, és azt is tudjuk, hogy folyamatosan elfogadható szinten működik, mert az Uversza teljes történelme alatt a szekoráfi hangok még

sohasem tévedtek e bemutatásokban.

8 Most már valamennyit láthattok abból, hogy az isteniség miként öleli körül az idő terét és miként uralja a tér idejét. Itt vethettek először egy futó pillantást az örökkévalósági kör eljárására, mely pillanatba-tartó kör az idő gyermekeinek a tér jelentette komoly nehézségek legyőzésében nyújt segítséget. És e jelenségek a Tükröző Szellemek számára létesített világegyetemi eljáráson felül léteznek.

9 Jóllehet a Nappalok Elődei nyilvánvalóan nem rendelkeznek sem a felettük álló Tökéletes Szellemek, sem az alattuk lévő Teremtő Fiak személyes jelenlétével, mégis a rendelkezésükre állnak olyan élőlények, akik képesek a tökéletes tükrözőműködési és a

végleges pontosságú mindenségi működési rendekre hangolódni, miáltal az előbbiek mindazon magas lények tükrözőműködési jelenlétét élvezhetik, akiknek a személyes jelenléte számukra nem hozzáférhető. Ezzel az eszközzel, illetőleg ezen keresztül, valamint egyéb, általatok nem ismert eszközök révén és azokon keresztül, Isten magvában jelen van a felsőbb-világegyetemi központokon.

10 A Nappalok Elődei tökéletesen levezetik az Atya akaratát azáltal, hogy kiegyenlítik a Szellem fentről érkező hang-villanását és Mihály lentről érkező hang-villanásait. Így tévedhetetlen bizonyossággal kiszámíthatják az Atya akaratát a helyi világegyetemi igazgatási kérdésekben. De ahhoz,

hogy az Istenek egyikének akaratát a másik kettőnek az ismeretéből levezethessék, a Nappalok Elődeinek együtt kell cselekedniük; ketten nem tudnák felfogni a választ. És emiatt, még ha nem is lenne egyéb oka, a felsőbb-világegyetemek felett mindig három Nappalok Elődje elnököl, és nem egy és nem is kettő.

11 ¶ 4. *Az Angyali Seregek Hangja.* A negyedik elsőfajú szekonáf és a sorban minden hetedik szekonáf különösen érzékeny angyalnak minősül a mindenféle angyali rend érzelmeire, beleértve e rendekbe a felettük álló szupernáfokat és az alattuk álló szeráfokat is. Így bármely, parancsnoki vagy felügyelői besorolású angyal azonnal rendelkezésre áll a Nappalok Elődeiből álló bár-

mely tanács számára. Soha nem telik el nap a világotokon úgy, hogy az urantiai szeráfvezetőt ne érintené a tükrözőműködési adatközlés jelensége, hogy ne vennék igénybe valamilyen célból az Uverszáról; de hacsak egy Független Hírvivő előre nem értesíti, a szeráfvezető előtt teljesen titokban marad a megkeresés célja és kivitelezési módja. Az idő e segédkező szellemei folyamatosan szolgáltatják ezen öntudatlan és ezért bizonyosan előítélet-mentes tanúságtételt a Nappalok Elődeinek és társaiknak a figyelmüket és véleményüket igénylő dolgok mérhetetlen tömegéről.

12 ¶ 5. *Híradás-fogadók.* A hírüzenetek egy sajátos osztályát kizárólag ezen elsőfajú szekonáfok fogadják. Bár ők nem az Uver-

sza állandó hírtovábbítói, mégis együttműködnek a tükrözőműködési hangok angyalaival abból a célból, hogy összhangba hozzák a Nappalok Elődeinek tükrözőműködési képét bizonyos, a világegyetemi közléscsere céljából létesített körökön éppen beérkező üzenetekkel. A híradás-fogadók a sorban az ötödikek, az ötödikként teremtett elsőfajú szekonáfok és az ezeket követően teremtett, minden hetedikek.

13 ¶ 6. *Szállító-személyiségek.* E szekonáfok szállítják az idő zarándokait a felsőbb-világegyetemek központi világairól a Havona külső körére. Ők a felsőbb-világegyetemek szállító testülete, mely a Paradicsom irányában és kifelé, a saját övezetük világai irányában működik. E testületet a hato-

dik elsőfajú szekonáfok és az ezeket követő, minden hetedik egyed alkotja.

14 ¶ 7. *Tartalékos Testület.* Ez a szekonáfok egyik igen nagy csoportja, melyet a sorozatban a hetedik elsőfajúak alkotnak, s amelyet ismeretlen küldetésekre és a teremtésrészek érdekében végzendő veszélyhelyzeti feladatokra tartanak készenlétben. Nem magas fokon szakosodott csoportról lévén szó, e szekonáfok a különféle társaik által betöltött feladatkörök bármelyikében igen jól megállják a helyüket, de ilyen feladatot csak veszélyhelyzetben kapnak. Szokásos feladatuk azon felsőbb-világegyetemi általános kötelezettségek ellátása, melyek nem tartoznak a különleges feladatot ellátó angyalok feladatkörébe.

5. A MÁSODFAJÚ SZEKONÁFOK

[1] A másodlagos rendbe tartozó szekonáfok semmivel sem kevésbé képesek a tükrözőműködésre, mint elsőfajú társaik. A szekonáfok elsőfajúként, másodfajúként és harmadfajúként való osztályozása nem valamiféle rendi vagy működésbeli különbségen alapul; pusztán eljárásrendi elkülönítésről van szó. Tevékenységeikben mindhárom csoport azonos képességekkel rendelkezik.

[2] ¶ A másodfajú szekonáfok hét tükröző fajtáját a következőképpen osztják be a Nappalok Elődei mellé rendelt Háromsági-származású társak szolgálatára:

[3] A Bölcsesség-tökéletesítőkhöz — a Bölcsesség Hangjait, a Bölcselet Lelkeit és a Lelkek Szövetségeit.

4 Az Isteni Tanácsosokhoz — a Tanács Szíveit, a Létezés Örömeit, és a Szolgálat Megelégedéseit.

5 A Világegyetemi Ítélőkhöz — a Szellemek Szakértőit.

6 ¶ Az elsődleges rendhez hasonlóan e csoportot is sorozatban teremtik; ez azt jelenti, hogy az elsőszülött a Bölcsesség Hangja, és hozzá hasonló az őt követő hetedik, és e tükrözőműködési angyalok további hat válfaja esetében is ez a rend.

7 ¶ 1. *A Bölcsesség Hangja.* E szekonáfok némelyike folyamatos kapcsolatban áll a Paradicsom élő könyvtáraival, az elsőrendű szupernáfokhoz tartozó, tudás őrzőivel. A különleges tükrözőszolgálatban a Bölcsesség Hangjai élő, folytonos, teljes és telje-

sen megbízható összpontosulásai és gócai a világegyetemek mindensége összehangolt bölcsességének. A felsőbb-világegyetemek főkörein áramló, közel végtelen mennyiségű információ vonatkozásában e kiváló lények oly jól képesek tükrözni és elkülöníteni, oly érzékenyek, hogy képesek szétválasztani és felfogni a bölcsességlényeget és tévedhetetlenül továbbítani a gondolkodáskincseket a feletteseikhez, a Bölcsesség-tökéletesítőkhöz. És úgy működnek, hogy a Bölcsesség-tökéletesítők nem csak hallják e bölcsesség tényleges és eredeti kifejeződését, hanem tükrözőműködés útján látják is azokat a lényeket, legyenek azok felsőbb rendűek vagy alacsonyabb rendűek, akiktől az a bölcsesség elhangzott.

8 Írva vagyon, hogy „ha bárkinek kevés

a bölcsessége, engedtessék meg neki, hogy kérdezzen". Az Uverszán, amikor a felsőbb-világegyetemi kormányzással összefüggő, összetett ügyekből fakadó bonyolult helyzetekben bölcs döntés meghozatalára van szükség, amikor a bölcsességnek tökéletességet és gyakorlatiasságot is kell mutatnia, akkor a Bölcsesség-tökéletesítők berendelik a Bölcsesség Hangjainak egy csoportját, és a rendjük tökéletes szakértelme révén úgy hangolják és irányítják a világegyetemek mindensége megőrzött és keringő bölcsességének ezen élő felfogóit, hogy e szekoráfi hangokból azon nyomban áradni kezd a fenti világegyetem isteniségi bölcsessége és az alsóbb világegyetemek felsőbb elméitől származó gyakorlatias bölcsesség.

9 Amennyiben a bölcsesség e két válto-

zatának összehangolásakor valamiféle zavar támadna, azonnal az Isteni Tanácsosokhoz fordulnak, akik haladéktalanul rendelkeznek a megfelelő egyeztetési eljárásról. Ha bármiféle kétség merül fel olyasminek a hitelességével kapcsolatban, ami valamely kiterjedt lázadás sújtotta teremtésrészből ered, akkor az Ítélőkhöz fordulnak, akik a hozzájuk kirendelt Szellemek Szakértőivel együtt képesek azonnal eldönteni, hogy „milyen szellemmagatartás” késztette a tanácsadót. Így az idők bölcsessége és a pillanat értelme mindig jelen van a Nappalok Elődeinél, mint a jótékony hatású tekintetük előtt fekvő nyitott könyv.

[10] Csak halványan érthetitek meg, hogy mindez mit jelent a felsőbb-világegyetemi

kormányzati igazgatásért felelősek számára. E folyamatok hatalmas és átfogó volta igencsak meghaladja a véges felfogóképességet. Amikor majd ott álltok az uverszai bölcsességtemplom különleges fogadótermeiben, miként én magam már többször is álltam ott, és látjátok mindezt működés közben, akkor a világegyetemek bolygóközi közléscseréje összetettségének tökéletes volta és működésének bizonyossága magával ragad majd benneteket. Tisztelettel adóztok majd az isteni bölcsességnek és az Istenek jóságának, akik ily fenséges eljárással élnek a tervezésben és a kivitelezésben. És e dolgok ténylegesen is úgy történnek, ahogy azokat bemutattam.

11 ¶ 2. *A Bölcselet Lelke.* E csodálatos ta-

nítók szintén a Bölcsesség-tökéletesítőkhöz tartoznak, és amikor másként nem irányítják őket, a Paradicsomon tartózkodó bölcselet mestereire összpontosulva és rájuk hangolódva működnek. Gondoljatok rájuk úgy, mint egy hatalmas élő tükörre, melyben azonban nem a véges és anyagi valótok látható, hanem az isteniség bölcsessége és a paradicsomi bölcselet tükröződik. És ha szükségessé válik e tökéletes bölcselet „megtestesítése", olyan mértékű felhígítása, hogy az a gyakorlatban is alkalmazható legyen, illetőleg befogadható legyen az alacsonyabb rendű világokon élő alacsonyabb rendű népek számára is, akkor ezen élő tükröknek csak annyit kell tenniük, hogy lefelé fordulnak és egy másik világ vagy világegyetem

alapelveit és igényeit tükrözik.

12 Ezen eljárások révén a Bölcsesség-tökéletesítők a döntéseket és a javaslatokat a vizsgált népek és világok valós igényeihez és tényleges helyzetéhez szabják, és mindig az Isteni Tanácsosokkal és a Világegyetemi Ítélőkkel egyetértésben cselekednek. De e folyamatok nagyszerű teljessége még az én felfogóképességemet is meghaladja.

13 ¶ 3. *A Lelkek Szövetsége.* A Bölcsesség-tökéletesítők háromtagú személyzetének harmadik tagjaként ők az erkölcstani viszonyok eszményképeinek és szintjének tükrözői. Az élményelvi és alkalmazható teljes bölcsességet igénylő világegyetemi problémák közül nincs fontosabb, mint azok, melyek az értelmes lények viszonya-

ival és társulásaival kapcsolatosak. Legyen szó akár ipari és kereskedelmi emberi társulásokról, barátságról és házasságról vagy éppen az angyali seregek kapcsolatairól, mindig vannak kisebb súrlódások, kisebb félreértések, melyek olyan jelentéktelenek, hogy nem vonják magukra még a békéltetők figyelmét sem, viszont eléggé kellemetlenek és zavaróak ahhoz, hogy hátráltassák a világegyetem zökkenőmentes működését, amennyiben engedik sokasodni és erősödni azokat. Ezért a Bölcsesség-tökéletesítők e rend bölcs tapasztalatait úgy teszik elérhetővé, mint „békéltető olajat” egy teljes felsőbb-világegyetem számára. Mindeme munkákban a felsőbb-világegyetemek e bölcseit szakszerűen segítik a tükrözőtársa-

ik, a Lelkek Szövetségei, akik a világegyetem helyzetére vonatkozó mindenkor érvényes ismereteket rendelkezésre bocsátják és ezzel egyidejűleg felrajzolják e zavaró problémák legjobb elintézésnek paradicsomi eszményképét. Ha nem irányítják tevékenységüket másfelé, akkor e szekonáfok tükröző-működési kapcsolatban maradnak a Paradicsomon lakozó erkölcstan-tolmácsokkal.

14 ¶ Ezek az angyalok az egész orvontoni csapatmunka támogatói és előmozdítói. A halandói létpályátok során az egyik legfontosabb megtanulandó dolog a *csapatmunka.* A tökéletes szférákat a más lényekkel együtt végzendő eme munkaformát elsajátítottak népesítik be. A világegyetemben kevés egyedül végzendő feladat van. Mi-

nél magasabbra juttok, annál magányosabbak lesztek, amikor átmenetileg a társaitok társasága nélkül kell működnötök.

15 ¶ 4. *A Tanács Szíve.* E tükröző lángelmék közül ők az első csoport, akiket az Isteni Tanácsosok felügyelete alá helyeznek. Az e fajtába tartozó szekonáfok rendelkeznek a tér tényeivel, mely adatokat az időkörökből emelik ki. Különösen a szuperáfi hírszerzési irányítókat tükrözik, de a választásuk szerint tükrözik az összes lény tanácsait is, legyen az magas vagy alacsony rendű. Amikor valaki az Isteni Tanácsosokat fontos tanácsért vagy döntés céljából megkeresi, akkor ők nyomban igénybe veszik a Tanács Szíveinek együttesét, és rögtön olyan döntést hoznak, mely ténylegesen is magá-

ba foglalja a teljes felsőbb-világegyetem legszakavatottabb elméinek összehangolt bölcsességét és tanácsát, mindent, amint megvizsgáltak és kijavítottak a Havona, sőt akár a Paradicsom legfelsőbb elméinek bölcsessége tükrében.

16 ¶ 5. *A Létezés Öröme.* E lények természetüknél fogva tükröző jelleget mutatnak a felettük álló szuperáfi összhang-felügyelők és bizonyos, alattuk álló szeráfok irányában, de nehéz lenne elmagyarázni, hogy ezen érdekes csoport valójában mivel is foglalkozik. Elsőrendű tevékenységeik arra irányulnak, hogy támogassák az angyali seregek különféle rendjeit és az alacsonyabb rendű, sajátakaratú teremtmények közötti örömmegnyilvánulásokat. Az Isteni Taná-

csosok, akikhez kijelöltetnek, néha különleges örömszerzésre használják őket. Általánosabb értelemben és a visszatekintési igazgatókkal együttműködve öröm-elosztóközpontokként működnek, arra törekednek, hogy fejlesszék a teremtésrészek örömmegnyilvánulásait, miközben megpróbálják fejleszteni a humorérzéket, kifejleszteni a felsőbb rendű humort a halandók és az angyalok között. Annak kimutatására vállalkoznak, hogy mindenféle külső behatástól függetlenül eredendő öröm van a szabadakaratú létezésben; és igazuk van, bár nagy nehézségekbe ütköznek, amikor ezt az igazságot a korai emberek elméjébe akarják beleoltani. A felsőbb szellemszemélyiségek és az angyalok gyorsabban válaszolnak e neve-

lési erőfeszítésekre.

17 ¶ 6. *A Szolgálat Megelégedése.* Ezen angyalok magas fokon tükrözik a Paradicsomon működő viselkedés-igazgatók beállítottságát, és sok tekintetben úgy működnek, mint a Létezés Örömei, arra törekednek, hogy növeljék a szolgálat értékét és emeljék az abból származó megelégedettség szintjét. Eddig is sokat tettek az önzetlen szolgálattal, az igazság országának kiterjesztésére irányuló szolgálattal járó, későbbi jutalmak megismertetése érdekében.

18 Az Isteni Tanácsosok, akikhez e rend tartozik, arra használják őket, hogy a szellemi szolgálatból nyerhető hasznokat az egyik világról a másikra tükrözzék. És azon eljárással, hogy a legjobb teljesítményével ösztön-

zik és bátorítják a középszerűt, e szekonáfok óriási mértékben járulnak hozzá az elhivatott szolgálathoz a felsőbb-világegyetemekben. Hatékonyan használják a testvéri versengő szellemet azáltal, hogy bármely világnak eljuttatják a tudnivalókat arról, hogy a többiek, leginkább pedig a legjobbak, mit is csinálnak. Még a szeráfi seregek közötti üdítő hatású és egészséges versengést is támogatják.

19 ¶ 7. *A Szellemek Szakértője.* Különleges összeköttetés van a második Havona-kör tanácsosai és tanácsadói, valamint e tükröző angyalok között. Ők a Világegyetemi Ítélőkhöz rendelt egyetlen szekonáf-csoport, de valószínűleg ők a leginkább szakosodottak az összes társuk közül. Az információ for-

rásától vagy csatornájától függetlenül, tehát nem számít, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok mennyire szegényesek, amikor valamely dolog a tükrözővizsgálatuk alá kerül, e szakértők azon nyomban tájékoztatnak bennünket annak igazi mozgatóerejéről, tényleges céljáról és az eredetének valódi természetéről. Én csak ámulok ezen angyalok nagyszerű működésén, akik oly tévedhetetlenül tükrözik bármely, az összpontosításuk tárgyát képező egyén tényleges erkölcsi és szellemi jellemét.

[20] A Szellemek Szakértői e bonyolult szolgálataikat az eredendően meglévő „szellemi rálátásuknál” fogva végzik, ha használhatok ilyen szavakat ahhoz, hogy át tudjam adni az emberi elmének azt a gondolatot,

hogy e tükröző angyalok ilyen ihletsugallta, eredendő és csalhatatlan módon működnek. Az eme beszámolókat megtekintő Világegyetemi Ítélők szemtől szemben állnak a tükrözött egyén csupasz lelkével; és részben a megjelenítés e bizonyosságával és tökéletességével magyarázható, hogy az Ítélők miért képesek mindig pontosan oly pártatlan bírákként működni. A szakértők mindig elkísérik az Ítélőket az Uverszáról kiinduló bármely küldetésükre, és kint a világegyetemekben éppoly hatékonyak, mint az uverszai telephelyükön.

[21] Biztosítalak benneteket, hogy a szellemvilág mindeme folyamatai valósak, és hogy kialakított gyakorlat szerint és a világegyetemi területek állandó törvényeivel összhang-

ban zajlanak. Minden újonnan teremtett rendbe tartozó lény rögtön azután, hogy megkapta az élet leheletét, nyomban tükröződik a magasban is; a teremtményi természet és potenciál élő képe villanásszerűen a felsőbb-világegyetemi központra továbbítódik. Így a szakértők révén az Ítélők teljes mértékben tudatában vannak annak, hogy „milyen szellemmagatartás” született meg a tér világain.

[22] És ez a helyzet a halandó emberrel: A szalvingtoni Anyaszellem teljes mértékben ismer benneteket, mert a Szent Szellem a világotokon „mindent felkutat” és amit az isteni Szellem tud rólatok, az azonnal igénybe vehető, amikor csak a szekoráfi szakértők tükrözőműködési kapcsolatba lépnek a

Szellemmel az általa rólatok birtokolt ismeret elérése érdekében. Azonban meg kell említenem, hogy az Atya-szilánkok tudása és tervei tükrözőműködési úton nem hozzáférhetők. A szakértők képesek tükrözni az Igazítók jelenlétét (és az Ítélők isteninek minősítik azt) és így is tesznek, de nem képesek megfejteni a Titkos Nevelők elmetartalmát.

6. A HARMADFAJÚ SZEKONÁFOK

[1] Társaikhoz hasonlóan ezek az angyalok is sorozatban teremtetnek és hétféle tükröző fajtát alkotnak, de e fajtákat nem egyedileg rendelik a felsőbb-világegyetemi intézők külön szolgálatába. Az összes harmadfajú szekonáfot együtt küldik a Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiakhoz, és

e felemelkedő fiak felváltva veszik igénybe őket; vagyis a Fenséges Hírvivők képesek bármely harmadfajú féleséget alkalmazni, és így is tesznek, de ugyanez érvényes a mellérendeltjeikre, vagyis a Nagytekintélyűekre és az Ismeretlen Nevűekre és Származásúakra is. A harmadfajú szekonáfok e hét fajtája:

2 ¶ 1. *Az Eredetek Jelentősége.* A felsőbb-világegyetemi kormányzat Háromságot-elért Fiai azt a felelősséget viselik, hogy foglalkozniuk kell mindazokkal a kérdésekkel, melyek bármely egyén, faj vagy világ eredetéből adódnak; és az eredet jelentősége kiemelkedő kérdés az adott teremtésrészen élő teremtmények mindenségrendi fejlődésére vonatkozó minden tervünkben. Minden kapcsolat és az erkölcstan alkalmazása

az eredet alapvető tényeiből származik. Az eredet az alapja az Istenek kapcsolati válaszainak. Az Együttes Cselekvő mindig „feljegyzi az emberről, hogy miként született”.

3 A magasabb rendű, alászálló lények esetében az eredet egyszerű ténykérdésként eldönthető; azonban a felemelkedő lényeknél, beleértve az alsóbb angyali rendeket is, az eredet természete és körülményei nem mindig ilyen egyértelműek, bár a világegyetemi ügyek csaknem minden fordulatában egyaránt jelentőséggel bírnak — ezért olyan fontos nekünk az, hogy rendelkezésünkre áll a tükröző szekonáfok sora, akik képesek azonnal megmutatni bármit, amire szükségünk van bármely lény keletkezésével kapcsolatosan, legyen az a lény akár a központi

világegyetemben, akár a felsőbb-világegyetem teljes területén bárhol.

4 Az Eredetek Jelentőségei az olyan lények — emberek, angyalok és mások — hatalmas seregeire vonatkozó feldolgozott leszármazási adatok élő tárai, akik a hét felsőbb-világegyetemben lakoznak. Mindig képesek a feletteseiknek naprakész, teljes és megbízható becsléseket készíteni az adott felsőbb-világegyetembeli bármely világon lévő bármely egyén őstényezőiről és a mindenkori tényleges helyzetéről; és a rendelkezésükre álló tényekből készített számításaik mindig a legnaprakészebbek.

5 ¶ 2. *Az Irgalom Emléke.* Ők azon kegyelem tényleges, teljes és egész, élő feljegyzései, melyeket a Végtelen Szellem eszköze-

inek gyöngéd közreműködésével terjesztettek ki az egyénekre és a fajokra abban a küldetésben, amelyben a pártatlan igazságosságot a teremtésrészek helyzetéhez szabták, amint az megnyilvánul az Eredetek Jelentősége által készített képekben. Az Irgalom Emléke a kegyelem gyermekeinek erkölcsi adósságát — a szellemi tartozásaikat — jelenti, melyet az Istenfiak által felhalmozott megtakarítási tartalékból származó követelésekkel kell szembeállítani. Az Atya előbblétezett kegyelmének kinyilatkoztatásával az Istenfiak létrehozzák ama szükséges mértékű hitelt, mely biztosítja a mindenek túlélését. És akkor, összhangban az Eredetek Jelentősége által feltárt dolgokkal, a kegyelmi hitel létrejön minden egyes józan teremt-

mény túlélése érdekében, e bőkezűen nyújtott és elégséges kegyet biztosító hitel, melynek rendeltetése minden, az isteni létpolgárságot valóban kívánó lélek továbbélésének a biztosítása.

6 Az Irgalom Emléke a teremtésrészek természetfeletti erőivel kapcsolatos számlátok élő próbamérlege, naprakész kimutatása. Ők azon kegyelem-segédkezés élő feljegyzései, melyeket felvesznek az uverszai bíróságok tanúságtételébe, amikor az egyes egyedeknek a végtelen élethez való jogát megítélik, amikor „királyszékek emelkednek és a Nappalok Elődei helyet foglalnak. Az uverszai híradások küldésére és fogadására a jelenlétükben kerül sor; ezrek és ezrek szolgálnak nekik, és tízezerszer és tízezerszer je-

lennek meg előttük. Az ítélethozatal ideje eljött és a könyvek feltárulnak." És e nagy jelentőségű alkalommal megnyílt könyvek a felsőbb-világegyetemek harmadfajú szekonáfjainak élő feljegyzései. A hivatalos feljegyzések aktában vannak abból a célból, hogy hitelesítsék az Irgalom Emlékeinek tanúságtételét, ha az igazolásra szükség lenne.

7 Az Irgalom Emlékének ki kell mutatnia, hogy az Istenfiak által létrehozott, megtakarított hitelt teljesen és hűségesen kifizettéke a Harmadik Forrás és Középpont türelmes személyiségeinek szeretetteljes segédkezésében. De amint a kegyelem kimerült, amikor annak „emlékezete" tanúsítja annak kimerülését, akkor az igazságosság nyer teret és a pártatlanság ítél. Mert ke-

gyelmet nem erőltetnek azokra, akik megvetik azt; a kegyelem nem ajándék, melyet az idő megrögzött lázadói eltiporhatnának. Mindazonáltal, bár a kegyelem ily becsesként és értékesként adományozott, a nektek intézményezett egyéni hitelek mindig messze meghaladják ama képességeteket, hogy a tartalékot kimerítsétek, ha a célotok őszinte és a szívetek nyílt.

8 ¶ A kegyelem tükrözői és az ő harmadrendű társaik számos felsőbb-világegyetemi segédkezést végeznek, beleértve a felemelkedő teremtmények tanítását is. Az Eredetek Jelentőségei sok egyéb dolog mellett a szellemerkölcstan alkalmazására tanítják e felemelkedőket, és e felkészítést követően az Irgalom Emlékei tanítják meg őket iga-

zán irgalmasnak lenni. Míg az irgalom-segédkezés szellemeljárásai meghaladják a fogalmaitokat, már most is képesnek kellene lennetek megérteni, hogy az irgalom növekedési minőség. Fel kell ismernetek, hogy a személyes megelégedésnek nagy jutalma van először a helyes cselekvésben, azután a tisztességességben, majd a türelemben, azután pedig a jóságosságban. És akkor, azokon az alapokon, ha úgy választotok és a szívetekben megvan a kegyelem, megtehetitek a következő lépést és valóban irgalmat mutathattok; de nem mutathattok kegyelmet önmagában és önmagának. E lépéseket mind meg kell tenni; egyébként nincs igazi kegyelem. Lehet támogatás, leereszkedés vagy jótékonyság — akár sajnálat is — de

nem kegyelem. Az igaz irgalom csakis úgy jön el, mint csoportos megértés, kölcsönös megbecsülés, testvéri társas viszony, szellemi közösség és az isteni összhang e megelőző járulékos elemeinek szép betetőzése.

9 ¶ 3. *Az Idő Jelentősége.* Az idő az egyetlen egyetemes dolog, amellyel az összes sajátakaratú teremtmény felruháztatott; ez az az „egyetlen talentum", melyet minden lényre rábíztak. Nektek mindannyiotoknak van elég időtök, melyben biztosítható a továbbélésetek; és az idő csak akkor pazarolódik el végzetesen, amikor nem figyeltek rá, amikor nem használjátok ki úgy, hogy az biztosítsa a lelketek továbbélését. Ha valaki nem tudja a lehető legteljesebb mértékig kihasználni az idejét, akkor az még nem jár végze-

tes következménnyel a számára; ez pusztán csak késlelteti az idő zarándokát a felemelkedés útján. Ha a továbbélést elnyeri, akkor az összes többi veszteség behozható.

[10] A bizalomra épülő feladatokban az Idő Jelentőségeinek tanácsa felbecsülhetetlen értékű. Az idő életbevágóan fontos tényező minden dologban a Havonának és a Paradicsomnak ezen az oldalán. A végső ítéletben a Nappalok Elődei előtt az idő a bizonyíték egy eleme. Az Idő Jelentőségeinek tanúságtétel révén mindig ki kell mutatniuk azt, hogy minden megítéltetés alatt állónak bőséges idő állt a rendelkezésére a döntések meghozatalára, a választásra.

[11] Az idő e kiértékelői egyúttal az előrelátás titkát is jelentik; bemutatják azon időtarta-

mot, amelyre bármely vállalkozás teljesítéséhez szükség van, és annak éppoly megbízható jelzői, mint a frandalankok és kronoldekek a többi élőrend esetében. Az Istenek előre látják a dolgokat, s így előre ismerik is azokat; de az idő világegyetemei felemelkedői hatóságainak ki kell kérniük az Idő Jelentőségeinek véleményét ahhoz, hogy képesek legyenek a jövő eseményeit előre jelezni.

[12] E lényekkel először a lakóvilágokon fogtok találkozni, és ott megtanítanak benneteket az általatok „időnek” nevezett dolog előnyös használatára, annak többlethozó igénybevételére, a munkára, és annak hiánylényegű igénybevételére, a pihenésre egyaránt. Az idő mindkét féle használata

fontos.

13 ¶ 4. *A Bizalom Komolysága.* A bizalom a sajátakaratú teremtmények döntő megmérettetése. A megbízhatóság az önuralom, a jellem igazi fokmérője. E szekonáfok a felsőbb-világegyetemek működésében kettős rendeltetésűek: Minden sajátakaratú teremtménynek megmutatják a kötelességtudatot, a szentség tudatát és a bizalom komolyságának tudatát. Ezzel egyidejűleg tévedhetetlenül tükrözik a kormányzó hatóságoknak a bizalmukra pályázó személy pontos megbízhatóságát.

14 Az Urantián fura módon tesztek kísérletet a jellem kiismerésére és az egyes képességek felmérésére, de mi az Uverszán e dolgokat ténylegesen is tökéletesen végez-

zük. E szekonáfok a megbízhatóságot a csalhatatlan jellemfelmérés élő mérlegén mérik meg, és miután megvizsgáltak benneteket, nekünk csak annyi a dolgunk, hogy rájuk tekintve megismerjük a felelősségvállalási, a bizalom-megőrzési és a küldetés-teljesítési képességetek határait. A megbízhatósági követeléseitek világosan szembeállíthatók a lehetséges vétekre és árulásra való tartozásaitokkal.

15 ¶ A feljebbvalóitok terve az, hogy egyre több bizalmat kapva olyan fejlődési ütemet érjetek el, amely megfelel annak, ahogyan a jellemetek elégséges mértékben fejlődik ahhoz, hogy e többletfelelősségeket kényelmesen elbírja, de az egyének túlterhelése csak végromláshoz vezet és csalódást okoz. És az

a hiba, hogy túl korán tesznek felelősséget emberre vagy angyalra, az idő és tér egyéneinek bizalom-képességét tévedhetetlenül megítélők segédkezésének igénybevételével kerülhető el. E szekonáfok mindig elkísérik a Nagytekintélyűeket, és ezen intézők addig nem szabnak feladatokat, amíg a pályázókat meg nem mérték a szekoráfi mérlegen és nem nyilvánították őket „nem könnyűnek”.

16 ¶ 5. *A Szolgálat Szentsége.* A szolgálat kiváltsága rögtön a megbízhatóság felfedezése után következik. Semmi sem állhat ti és a kiteljesedett szolgálat lehetősége közé, kivéve a saját megbízhatatlanságotok, azon képesség hiánya, hogy a bizalom komolyságát értékeljétek.

17 A szolgálat — az eltökélt szolgálat és

nem a rabszolgaság — a legmagasabb szintű megelégedést nyújtja és a legistenibb méltóságot fejezi ki. A szolgálat — több szolgálat, emelt szintű szolgálat, nehéz szolgálat, kalandos szolgálat és a végső isteni és tökéletes szolgálat — az idő célja és a tér célállomása. De a játékos időszakok mindig váltakozni fognak a fejlődés szolgálati szakaszaival. És az idő-szolgálat után az örökkévalóság nagyszolgálata következik. Az idő játéka során meg kell jelenítenetek az örökkévalóság munkáját, pontosan úgy, ahogy az örökkévalósági szolgálatban felidézitek az idő játékát.

18 ¶ Az egyetemes működési rend alapja a bevitel és a kihozatal; az örök létpályád során sohasem fogsz a tétlenség egyhangú-

ságával vagy a személyiség megrekedésével szembesülni. A fejlődést az eredendő mozgás teszi lehetővé, a haladás a cselekvésre meglévő isteni képességből ered, és az előbbre jutás az ábrándos kaland gyermeke. De az eredmények elérésére való eme képességben benne rejlik az erkölcsi felelősség is, azon felismerés szükségessége, hogy a világ és a világegyetem tele van különböző fajtájú lények sokaságával. E nagyszerű teremtésösszesség, *beleértve magadat is,* nem csak neked készült. Ez nem egy önközpontú világegyetem. Az Istenek elrendelték, hogy „áldottabb dolog adni, mint kapni” és a ti Tökéletes Fiatok mondta, hogy „aki a legnagyobb akar lenni közöttetek, engedjétek azt mindeneket szolgálni”.

19 ¶ Bármely szolgálat valódi természete,

teljesítse azt ember vagy angyal, a maga teljességében e szekoráfi szolgálatjelzők, a Szolgálat Szentségei előtt nyilvánul meg. Az igaz és a rejtett mozgatóerők teljes elemzése tisztán látható. Ezen angyalok a világegyetem elme-olvasói, szív-feltárói és lélekfelfedői. A halandók szavaikkal elrejthetik a gondolataikat, de e magas rangú szekonáfok felfedik az emberi szív és az angyali elme mélyen rejtező mozgatórugóit is.

20 ¶ 6. és 7. *A Nagyszerűség Titka és a Jóság Lelke.* A felemelkedő zarándokok előtt, miután ráébredtek az idő jelentőségére, nyitva áll az út a bizalom komolyságának felismerésére és a szolgálat szentségének elismerésére. Míg ezek a nagyszerűség erkölcsi alkotóelemei, vannak a nagyszerűségnek titkai

is. Amikor a nagyszerűség szellemi próbáin átestek, akkor az erkölcsi alkotóelemek nem kerülnek háttérbe, de a földi társaitok, különösen a szükséget szenvedő és rászorult, arra érdemes lények jóléte érdekében végzett önzetlen munkátokban megnyilvánuló önzetlenségetek jellege a bolygói nagyszerűség valós *fokmérője.* És a nagyszerűség *megnyilvánulása* az olyan világon, mint az Urantia, nem más, mint az önuralom megmutatása. Nem az a nagy ember, aki „bevesz egy várost” vagy „legyőz egy nemzetet”, hanem inkább az, aki „vigyáz a szavára”.

[21] A nagyszerűség az isteniség hasonszava. Az Isten a legfelsőbb értelemben nagyszerű és jó. *A nagyszerűség és a jóság egyszerűen nem választható szét.* Ezeket Isten mind-

örökre eggyé tette. Ezt az igazságot szó szerint és ékesen példázza a Nagyszerűség Titkának és a Jóság Lelkének tükrözőműködésbeni kölcsönös függése, mert egyik sem működhet a másik nélkül. Egyéb isteniségi sajátságokat felmutatva a felsőbb-világegyetemi szekonáfok képesek magukban cselekedni, és így is tesznek, de a nagyszerűségről és a jóságról készített tükrözőműködési értékelések elválaszthatatlannak tűnnek. Ennélfogva bármely világon, bármely világegyetemben a nagyszerűség és a jóság e tükrözőinek együtt kell dolgoznia, mindig kettős és egymástól függő jelentést kell adniuk bármely lényről, akire összpontosítanak. A nagyszerűség nem mérhető fel a jóságtartalom ismerete nélkül, míg a jóság nem mutat-

ható be az abban rejlő és isteni nagyszerűség feltárása nélkül.

22 A nagyszerűség felmérése szféráról szférára változik. Nagynak lenni azt jelenti, hogy Istenszerűnek lenni. És lévén, hogy a nagyszerűség ismérvét teljes mértékben meghatározza a jóságtartalom, ezért mindebből az következik, hogy még a jelenlegi emberi állapototokban is, ha a kegyelmen keresztül képesek vagytok jóvá válni, akkor ezáltal naggyá is lesztek. Minél kitartóbban vizsgáljátok és minél állhatatosabban keresitek az isteni jóság fogalmait, annál bizonyosabban növekedtek a nagyszerűségben, a valódi továbbélő jellem igaz jelentőségében.

7. A SZEKONÁFOK SEGÉDKEZÉSE

[1] A szekonáfok a felsőbb-világegyetemek székhelyéről származnak és ott van a telephelyük is, de a velük kapcsolatban álló társakkal együtt a Paradicsom területétől a tér evolúciós világaiig előfordulnak. A felsőbb kormányzásban közreműködő tanácskozó közgyűlések tagjainak értékes segédei ők, és nagy segítséget jelentenek az uverszai önkéntes telepek számára is: a csillagászat-hallgatóknak, az ezerévi látogatóknak, a mennyei megfigyelőknek és egy sereg egyéb lénynek, beleértve a Havonába való átkelésre várakozó felemelkedő lényeket is. A Nappalok Elődei örömmel jelölnek ki bizonyos elsőfajú szekonáfokat arra, hogy segítsék az Uverszát körülvevő négy-

százkilencven tanulmányvilágon elhelyezett felemelkedő teremtményt, és itt számos másodfajú és harmadfajú is szolgál tanítóként. Ezek az uverszai segédszférák az idő világegyetemeinek zárótanodái, melyek a Havona hétkörös egyetemére való felkészítő tanfolyamot nyújtják.

2 ¶ A szekonáfok három rendje közül a harmadik csoport, melyet egyébként a felemelkedői hatóságokhoz rendelnek, segédkezik a legszélesebb körben az idő felemelkedő teremtményei számára. Nem sokkal az Urantiáról való eltávozásotokat követően alkalmatok lesz találkozni velük, bár nem vehetitek igénybe szabadon a szolgálataikat mindaddig, amíg el nem éritek az Orvonton vároviláglait. Társaságukat akkor fogjátok él-

vezni, amikor teljesen megismerkedtek velük az uverszai oktatási világokon való ottlétetek alatt.

[3] E harmadfajú szekonáfok az idő megtakarítói, a tér korlátozói, a vétek érzékelői, a hű tanítók és az örök útirányjelzők — az isteni bizonyosság élő jelzései — akiket kegyelemmel helyeztek el az idő útkereszteződéseiben, hogy ott irányt mutassanak a gondterhelt zarándokoknak a nagy zavarodottság és a szellemi bizonytalanság pillanataiban. Már jóval a tökéletesség kapuinak elérése előtt elkezdesz hozzáférni az isteniség eszközeihez és kapcsolatba lépni az Istenség eljárásaival. Az első lakóvilágra való megérkezéstől kezdve egészen addig, amíg lezárod szemedet a paradicsomi átkelésre való fel-

készülés részét képező Havona-alvásra, egyre nagyobb mértékben fogod igénybe venni e nagyszerű lények veszélyhelyzeti segítségét, akik oly teljesen és szabadon tükrözik ama biztos és megbízható zarándokok biztos tudását és kétségtelen bölcsességét, akik a tökéletesség kapuiig tartó hosszú utat már előtted megtették.

[4] Nem engedtetik meg nekünk, hogy az angyalok igénybevétele során teljes mértékben előnyben részesítsük a tükröző rendbe tartozó ezen angyalokat az Urantián. Ők gyakori látogatók a világotokon, amint kijelölt személyiségeket kísérnek, de itt nem működhetnek szabadon. E szféra még mindig részleges szellemi vesztegzár alatt van, és a szolgálatukhoz alapvetően szükséges né-

mely kör még nincs jelen. Amint a világotok újra visszakerül az érintett tükrözőműködési körökbe, a bolygóközi és világegyetemközi tájékoztatási munkájuk nagy része jelentős mértékben egyszerűsödni fog és fel is gyorsul. Az Urantián működő mennyei munkások a tükröző társaik e működésbeli korlátozottságai miatt sok nehézségbe ütköznek. De mi örömmel irányítjuk az ügyeinket a rendelkezésünkre álló eszközökkel, függetlenül attól, hogy e nagyszerű lények, a tér élő tükrei és az idő jelenlét-kivetítői szolgálatainak jelentős részét nem tudjuk igénybe venni.

5 [Ennek az írásnak az összeállítását egy uverszai Fenséges Hírvivő hitelesítette.]

29. ÍRÁS

A VILÁGEGYETEMI ERŐTÉR-IRÁNYÍTÓK

A BOLYGÓKÖZI és világegyetem közi ügyek szabályozásában érintett összes világegyetemi személyiség közül az erőtér-irányítókról és társaikról tudtak eddig a legkevesebbet az Urantián. Bár a fajtáitok már régen tudomást szereztek az angyalok és egyéb mennyei lények létezéséről, eddig kevés tájékoztatást kaptatok a fizikai terület ellenőrzőiről és szabályozóiról. Az élőlények alábbi három csoportja közül, amelyek a térerő- és energiaszabályozásban a világmindenségben érintettek,

most is csak az utolsót mutathatom be részletesen:

2 ¶ 1. Meglényegített Elsőrendű Fő-erőszervezők.

3 2. Tapasztalás-meghaladó Társ-főerőszervezők.

4 3. Világegyetemi Erőtér-irányítók.

5 ¶ Bár a világegyetemi erőtér irányítóinak, központjainak és szabályozóinak különféle csoportjaiba tartozó egyedek bemutatását lehetetlennek tartom, azt azért remélem, hogy a tevékenységi köreiket képes leszek valamennyire leírni. Ők az élőlények olyan különleges csoportját alkotják, akik az energia értelmes szabályozásában érintettek szerte a nagy világegyetemben. A legfelsőbb irányítókat is beleértve az alábbi nagyobb

osztályok tartoznak ide:

6 1. A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító.

7 2. A Legfőbb Erőtér-központok.

8 3. A Fizikai Főszabályozók.

9 4. A Morontia Erőtér-felügyelők.

10 ¶ A Legfelsőbb Erőtér-irányítók és -központok csaknem az örökkévalóság óta léteznek, és amennyire tudjuk, e rendbe tartozó több lény már nem teremtetik. A Hét Legfelsőbb Irányítót a Hét Tökéletes Szellem személyesítette meg, és ezt követően együttműködtek szüleikkel a több mint tízmilliárd társuk létrehozásában. Az erőtér-irányítók színrelépése előtt a térnek a központi világegyetemen kívüli energiakörei a Paradicsom Fő-erőszervezőinek avatott felügyelete alatt álltak.

[11] Lévén, hogy az anyagi teremtményekről már rendelkeztek ismeretekkel, így legalább össze tudjátok hasonlítani azokat a szellemi lényekkel; de a halandói elme igen nehezen tudja elképzelni az erőtér-irányítókat. A magasabb létszintre való felemelkedés fejlődési rendjében nektek nincs közvetlen közötök sem a legfelsőbb irányítókhoz, sem pedig az erőtér-központokhoz. Bizonyos ritka alkalmakkor lesznek majd közös ügyeitek a fizikai szabályozókkal, és a lakóvilágok elérését követően szabadon dolgoztok majd együtt a morontia erőtér felügyelőivel is. E Morontia Erőtér-felügyelők oly kizárólagosan a helyi teremtésrészek morontia rendszerében működnek, hogy az a legjobb, ha a tevékenységükkel a helyi világegyetemről

szóló beszámolókban foglalkozunk.

1. A HÉT LEGFELSŐBB ERŐTÉR-IRÁNYÍTÓ

[1] A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító a nagy világegyetem fizikai-energia szabályozója. A Hét Tökéletes Szellem általi teremtésük az első feljegyzett esemény az igazi szellemőstől való félanyagi utódok leszármazási sorában. Az egyénileg teremtő Hét Tökéletes Szellem magas rangú szellemi személyiségeket hoz létre az angyali rendben; együttesen teremtve pedig néha ilyen felsőbb fajtájú félanyagi lényeket hoznak létre. De még e fizikai látszatú lények is láthatatlanok lennének az urantiai halandók rövidlátó szeme számára.

[2] A Legfelsőbb Erőtér-irányítók száma hét, és a megjelenésükben és a rendeltetésükben azonosak ők. Nem lehet megkülönböztetni őket egymástól, kivéve annak révén, hogy melyik Tökéletes Szellemmel vannak közvetlen kapcsolatban, és melyiknek vannak működésileg teljesen alárendelve. Mindegyik Tökéletes Szellem így örökkévaló kapcsolatban áll a közös utódaik egyikével. Ugyanaz az irányító mindig ugyanazzal a Szellemmel társul, és a munkakapcsolatuk eredménye a fizikai és szellemi energiáknak, egy félig fizikai lénynek és egy szellemszemélyiségnek a különleges társulása

[3] A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító a Paradicsom peremén állomásozik, ahol a lassan forgó jelenléteik jelzik a Tökéletes Szel-

lemek térerő-gócbeli központjainak helyzetét. Ezen erőtér-irányítók a felsőbb-világegyetemek erőtér-energia szabályozásában egymagukban, viszont a központi teremtésrész igazgatásában már együttesen működnek. A Paradicsomról fejtik ki tevékenységüket, de a nagy világegyetem minden nagyobb egységében fenntartják a hatékony erőtér-központi működésüket.

4 E fenséges lények a fizikai elődei az erőtér-központok hatalmas seregének, és rajtuk keresztül a hét felsőbb-világegyetemben elszórtan előforduló fizikai szabályozóknak. Ezen alárendelt fizikai-szabályozó élőlények alapvetően egyformák, azonosak, kivéve azt, hogy az egyes felsőbb-világegyetemi testületek eltérő hangolását tükrözik.

A felsőbb-világegyetemi szolgálatváltáshoz csupán annyit kell tenniük, hogy újrahangolásra visszatérnek a Paradicsomra. A fizikai teremtés alapvetően egységes az igazgatásban.

2. A LEGFŐBB ERŐTÉR-KÖZPONTOK

1 A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító egyedileg nem képes önmagát szaporítani, de együttesen és a Hét Tökéletes Szellemmel társulva képesek magukhoz hasonló lényeket szaporítani — teremteni — és így is teszznek. Innen származnak a nagy világegyetem Legfőbb Erőtér-központjai is, akik a következő hét csoportban működnek:

2 1. Legfőbb Központ-felügyelők.

3 2. Havona Központok.

4 3. Felsőbb-világegyetemi Központok.

5 4. Helyi Világegyetemi Központok.

6 5. Csillagvilági Központok.

7 6. Csillagrendszeri Központok.

8 7. Besorolatlan Központok.

9 ¶ Ezek az erőtér-központok a Legfelsőbb Erőtér-irányítókkal együtt nagyfokú szabad akarattal és cselekvőképességgel rendelkeznek. Mindegyikük felruháztatott Harmadik-Forrás személyiséggel és megkérdőjelezhetetlen, felsőbbrendű akarati képességgel rendelkeznek. A világegyetemi erőtér-rendszer ezen irányítóközpontjai kiváló értelem-adomány birtokosai; ők a nagy világegyetem erőtér-rendszerének értelme, és a Fizikai Főszabályozók, valamint a Morontia Erőtér-felügyelők kiterjedt működésére

épülő hatalmas hálózat egésze elmeszabályozó eljárásának a titka.

10 ¶ 1. *Legfőbb Központ-felügyelők.* A Legfelsőbb Erőtér-irányítók eme hét mellérendeltje és társa a nagy világegyetem főenergia-köreinek szabályozója. Az egyes központ-felügyelők a Hét Legfőbb Végrehajtó különleges világainak egyikén állomásoznak, és szoros együttműködésben dolgoznak az általános világegyetemi ügyek ezen irányítóival.

11 A Legfelsőbb Erőtér-irányítók és a Legfőbb Központ-felügyelők egyedekként és csoportosan is működnek minden mindenségrendi jelenség vonatkozásában a „gravitációs energia” szintjei alatt. Amikor kapcsolatban cselekednek, akkor e tizennégy

lény a világegyetemi erőtér vonatkozásában az, ami a Hét Legfőbb Végrehajtó az általános világegyetemi ügyek vonatkozásában, és ami a Hét Tökéletes Szellem a mindenségrendi elme számára.

12 ¶ 2. *Havona Központok.* Az idő és tér világegyetemeinek teremtése előtt a Havonában nem volt szükség erőtér-központokra, de e roppant távoli időponttól fogva egymillió működik belőlük a központi teremtésrészben, s mindegyik központ ezer Havona-világ felügyeletét látja el. Itt az isteni világegyetemben az energiaszabályozás tökéletes, ilyen körülmények máshol nincsenek. Az energiaszabályozás tökéletessége a végső célja minden erőtér-központnak és a tér fizikai szabályozóinak is.

13 ¶ 3. *Felsőbb-világegyetemi Központok.* A hét felsőbb-világegyetem mindegyikének központi szféráján egy-egy hatalmas területet foglal el az ezer harmadrendű erőtér-központ. Az elsődleges energiának a három, egyenként tíz részből álló árama ezen erőtér-központokba érkezik, de hét különleges és pontosan irányított, bár nem tökéletesen szabályozott erőtér-kör lép ki az egyesített tevékenységük központjából. Ez a világegyetemi erőtér villamos szerveződése.

14 Minden energia bekapcsolódik a paradicsomi körfolyamatba, de a Világegyetemi Erőtér-irányítók az alsó-Paradicsom erőenergiáit úgy *irányítják,* ahogy a központi világegyetemben és a felsőbb-világegyetemekben módosított formájuk hozzájuk ke-

rül, átalakítva és hasznos és építő jellegű alkalmazások csatornáiba irányítva azokat. A Havona-energia és a felsőbb-világegyetemek energiái különböznek. A felsőbb-világegyetem erőtér-tartalma háromállapotú energiából áll, mely fokozatok mindegyike tíz részből tevődik össze. E hármas energiatartalom eloszlik a nagy világegyetem terében; olyan ez, mint egy hatalmas energiatenger, mely a hét óriási teremtésösszesség mindegyikének egészét elönti és azokat magában fürdeti.

15 A világegyetemi erőtér villamos szerveződése hét szakaszban működik és változatosan hat vissza a helyi vagy egyenes irányú gravitációra. E hétszeres kör a felsőbb-világegyetemi erőtér-központoktól indul ki

és mindegyik óriási teremtésösszességet átjárja. Az idő és tér ezen elkülönülő áramai olyan meghatározott és helyhez kötött energia-mozgások, melyeket sajátos célok érdekében keltenek és irányítanak, sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy a Golf-áramlat jól meghatározható jelenségként zajlik az Atlanti-világtenger közepén.

16 ¶ 4. *Helyi Világegyetemi Központok.* Az egyes helyi világegyetemek központjain száz negyedrendű erőtér-központ állomásozik. Működésük célja a felsőbb-világegyetemi központokból áradó hét erőtér-kör mérséklése és egyéb módon való átalakítása, hogy így alkalmassá váljanak a csillagvilágok és a csillagrendszerek szolgálatára. A tér helyi csillagászati nagyságrendű összeomlásai

ezen erőtér-központok számára már csak múló problémákat jelentenek; ők már a hatékony energiának az alárendelt csillagvilágok és csillagrendszerek számára való rendezett továbbításával foglalkoznak. Nagy segítséget jelentenek a Teremtő Fiak számára a világegyetem-szervezés és energiamozgósítás későbbi szakaszaiban. E központok képesek nagyhatásfokú energiasávokat biztosítani, melyek hasznosak a fontos lakott pontok közötti bolygóközi közléscsere szempontjából. Az ilyen energia-*sáv* vagy energia-*vonal,* melyet néha energia-pályának is neveznek, nem más, mint az egyik erőtér-központtól a másikig, vagy az egyik fizikai szabályozótól a másikig terjedő közvetlen energiakör. Ez egyedivé alakított

erőtér-áram és élesen elkülönül a tagolatlan energia szabadtérbeli mozgásaitól.

17 ¶ 5. *Csillagvilági Központok.* Ezen élő erőtér-központok tízesével állomásoznak az egyes csillagvilágokban, és energia-kivetítőkként működnek a csillagvilág száz helyi csillagrendszere számára. E lényekből indulnak ki az erőtér-vonalak a közléscsere és a szállítás biztosítása, valamint azon élő teremtmények energiával való feltöltése céljából, akik esetében az életfenntartáshoz a fizikai energiának bizonyos formái szükségesek. De sem az erőtér-központoknak, sem pedig a nekik alárendelt fizikai szabályozóknak nincs egyéb közük az élethez, mint működési szerveződéshez.

18 ¶ 6. *Csillagrendszeri Központok.* Egy

Legfőbb Erőtér-központ állandóan ki van jelölve egy-egy helyi csillagrendszerhez. E csillagrendszeri központok biztosítják az erőtér-köröket az idő és tér lakott világainak. Összehangolják a nekik alárendelt fizikai szabályozók tevékenységeit és egyéb feladataik ellátása révén is gondoskodnak az erőtér kielégítő mértékű elosztásáról a helyi csillagrendszerben. A bolygók közötti körkapcsolat egyrészt bizonyos anyagi energiák tökéletes összehangolásától, másrészt a fizikai erőtér hatékony szabályozásától függ.

19 ¶ 7. *Besorolatlan Központok.* Ezek a különleges helyi viszonyok között, de nem a lakott bolygókon működő központok. Az egyes világok a Fizikai Főszabályozókra vannak bízva és a csillagrendszerük erő-

tér-központja által kibocsátott, a körre kapcsolt erőtér-vonalakat fogadják be. Csak a legkülönlegesebb energiaviszonyokkal rendelkező szféráknak vannak hetedrendű erőtér-központjai, akik világegyetemi lendkerékként vagy energiaszabályozóként avatkoznak be. Minden működési szakaszban ezen erőtér-központok teljesen egyenrangúak azokkal, akik a felsőbb szabályozási egységekben működnek, de kevesebb mint egymillió közül egy égitest ad otthont ilyen élő erőtér-szerveződésnek.

3. AZ ERŐTÉR-KÖZPONTOK TERÜLETE

[1] A felsőbb-világegyetem szerte jelenlévő Legfőbb Erőtér-központok száma a társaik-

kal és az alárendeltjeikkel együtt meghaladja a tízmilliárdot. És mindannyian tökéletes összhangban vannak és teljes kapcsolatban állnak a paradicsomi elődeikkel, a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányítóval. A nagy világegyetem erőtér-szabályozása tehát a Hét Tökéletes Szellemnek, a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító teremtőinek gondjaira és irányítására van bízva.

2 A Legfelsőbb Erőtér-irányítók minden társukkal, segédjükkel és alárendeltjükkel együtt mindörökre mentesültek a teljes tér összes bíróságával való szembekerüléstől vagy az ő beavatkozásuktól; és nem terjednek ki rájuk sem a Nappalok Elődei vezette felsőbb-világegyetemi kormányzatok, sem a Teremtő Fiak vezette helyi világegye-

temi igazgatás szabályozási-irányítási hatáskörei.

3 Ezen erőtér-központokat és -irányítókat a Végtelen Szellem gyermekei hozzák létre. Nem vonatkozik rájuk az Istenfiak igazgatási rendje, bár kapcsolatba lépnek a Teremtő Fiakkal a világegyetem anyagi szervezésének későbbi korszakaiban. De az erőtér-központok valamiféleképpen szoros kapcsolatban állnak a Legfelsőbb Lény mindenségrendi felügyeletével.

4 ¶ Az erőtér-központok és a fizikai szabályozók nem esnek át felkészítésen; mindannyian tökéletesnek teremtetnek és a cselekedeteikben eredendően tökéletesek. Rendeltetést sem változtatnak sohasem; mindig az eredeti feladatukat látják el. Az állomá-

nyukban nincs változás, és ez igaz mindkét rendnek mind a hét osztályára.

5 Nem lévén az emlékezetükbe idézhető felemelkedői múltjuk, az erőtér-központok és a fizikai szabályozók sohasem játszanak; minden cselekedetük teljesen hivatalos jellegű. Mindig szolgálatban vannak; a fizikai energia-vonalak megszakadásának esetére a világegyetemi rendszerben nincsenek intézkedési tervek; e lények soha a pillanat egy törtrészére sem hagyhatnak fel az idő és tér energia-köreinek közvetlen felügyeletével.

6 ¶ Az erőtér irányítóinak, központjainak és szabályozóinak semmi közük sincs a teremtésösszességben bármihez, kivéve az erőteret, az anyagi vagy félfizikai energiát; ez nem tőlük származik, de ők módosítják,

alakítják és irányítják azt. Hasonlóképpen semmi közük bármihez, ami összefüggésbe hozható a fizikai gravitációval, kivéve azt, hogy ellenállnak a fizikai gravitáció vonzerejének. A gravitációval való viszonyuk teljesen ellenható jellegű.

7 Az erőtér-központok anyagi rendű kiterjedt működési rendeket és összehangoló eljárásokat alkalmaznak a különféle tagolt energia-sűrűsödések élő rendszerei mellett. Minden egyes erőtér-központot pontosan egymillió működési szabályozóegység alkot, és ezen energiamódosító egységek nem olyan állandók, mint az ember fizikai testének létfontosságú szervei; az erőtér-szabályozás e „létfontosságú szervei” a társulási lehetőségek szempontjából változtathatók

és valóban gyorsan változók.

8 A képességeimet teljesen meghaladja annak elmagyarázása, hogy ezen élőlények miként képesek a világegyetemi energia főköreinek alakítására és szabályozására. Ha megpróbálnám számotokra részletesebben ismertetni e hatalmas és csaknem tökéletesen hatékony erőtér-központok méreteit és működését, akkor csak növelném a zavarotokat és a megdöbbenéseteket. Ők egyszerre élők és „személyesek”, de kívül esnek a felfogóképességetek határain.

9 ¶ A Havonán kívül a Legfőbb Erőtér-központok kizárólag különleges kialakítású (épített) szférákon vagy egyéb, megfelelően megalkotott égitesteken működnek. Az épített világokat úgy tervezik, hogy a tér

élő erőtér-központjai többállású kapcsolóként működve irányíthatják, módosíthatják és összpontosíthatják a tér energiáit amint azok e szférákra zúdulnak. Ilyen feladatkört nem tudnának ellátni egy közönséges evolúciós napon vagy bolygón. Bizonyos csoportoknak szintén van szerepük e különleges központi világok fűtésében vagy egyéb anyagi feltételek biztosításában. És bár ez meghaladja az urantiai tudásszintet, előadhatom, hogy az élő erőtér-személyiségek e rendjeinek sok közük van a hő nélkül világító fény elosztásához. Nem ők okozzák e jelenséget, de ők működnek közre annak szétosztásában és irányításában.

10 ¶ Az erőtér-központok és a nekik alárendelt szabályozók feladata a szervezett tér

összes fizikai energiájával összefügg. Dolgoznak az egyenként tíz energiából álló három alapvető árammal. Ez a szervezett tér energiatartalma; és a szervezett tér a működési területük. A Világegyetemi Erőtér-irányítóknak egyáltalán semmi közük a térerőnek a hét felsőbb-világegyetem jelenlegi határain kívül jelenleg zajló hatalmas folyamataihoz.

[11] Az erőtér-központok és -szabályozók az egyes alapvető világegyetemi áramokban jelenlévő tíz energiaforma közül csupán hét felett gyakorolnak tökéletes ellenőrzést; e formák, melyek részben vagy teljesen mentesülnek az ellenőrzésük alól, szükségképpen a Korlátlan Abszolút által uralt energiamegnyilvánulás kiszámíthatatlan területeit

képviselik. Ha ezen Abszolút elsőfajú erőire hatást gyakorolnak is, e szerepköreikről akkor sincs tudomásunk, bár van némi bizonyíték azon vélemény alátámasztására, hogy bizonyos fizikai szabályozók néha maguktól válaszolnak az Egyetemes Abszolút bizonyos indíttatásaira.

12 Ezen élő erőtér-rendek nem tudatosan kapcsolódnak a Korlátlan Abszolút által ellátott világmindenségi energia-felügyelethez, de úgy véljük, hogy az általuk végzett erőtér-irányítás teljes és csaknem tökéletes módszere valamiféle ismeretlen módon függ e kiterjedt gravitációs jelenléttől. Bármely helyi energiahelyzetben a központok és a szabályozók felsőség-közeli tevékenységet fejtenek ki, de mindig tudatában

vannak a Korlátlan Abszolút kiterjedt energia-jelenlétének bolygó- és energia-tárolók és felismerhetetlen teljesítményének.

4. A FIZIKAI FŐSZABÁLYOZÓK

[1] E lények a Legfőbb Erőtér-központok mozgékony alárendeltjei. A fizikai szabályozók olyan egyedi átalakulási képességek birtokában vannak, melyek révén képesek önmaguk figyelemre méltó változatosságú mozgatására, képesek a helyi teret a Független Hírvivők repülési sebességét megközelítő sebességgel átszelni. De a többi térutazóhoz hasonlóan az anyagi szféra elhagyásakor nekik is szükségük van mind a társaik, mind pedig bizonyos egyéb fajtájú lények segítségére a gravitációs hatás és a tehetetlenség legyőzéséhez.

[2] A Fizikai Főszabályozók nagy világegyetem szerte szolgálnak. A Paradicsomról a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító közvetlenül irányítja őket a felsőbb-világegyetemi központokig; innen az Egyensúlyi Tanács, az erőtér főbiztosai irányítják és osztják el őket, mely főbiztosokat a Hét Tökéletes Szellem küldi ki a Társ-főerőszervezők állományából. E főbiztosok képesek arra, hogy a frandalank-vezetők, vagyis azon élő eszközök, melyek a teljes felsőbb-világegyetem erőtérnyomását és energiatartalmát jelzik, jelzéseit és rögzített adatait értelmezzék.

[3] Míg a paradicsomi Istenségek jelenléte körülveszi a nagy világegyetemet és belengi az örökkévalósági kört, addig a Hét Tökéletes Szellem bármelyikének befolyása

egyetlen felsőbb-világegyetemre korlátozódik. Az energiában határozott tagolódás, az erőtér körökben pedig elkülönülés lelhető fel a hét óriási teremtésösszesség között; emiatt egyedi szabályozási módszerek alkalmazása szükséges és valóban ez is a gyakorlat.

4 ¶ A Fizikai Főszabályozók a Legfőbb Erőtér-központok közvetlen utódai, és soraikba a következők tartoznak:

5 1. Erőtér-irányító Segítők.

6 2. Gépies Szabályozók.

7 3. Energia-átalakítók.

8 4. Energia-továbbítók.

9 5. Elsődleges Társítók.

10 6. Másodlagos Szétbontók.

11 7. Frandalankok és Kronoldekek.

12 ¶ E rendeknek nem mindegyike személy abban az értelemben, hogy egyéni választási képességekkel rendelkeznének. Különösen az utolsó négy tűnik teljesen ön- és gépies működésűnek, amikor a feletteseik rövid jelzéseire és a fennálló energia-feltételekre válaszolnak. És bár e válaszok teljesen működéselvűnek tűnnek, valójában nem azok; az e rendekbe tartozók talán önműködő báboknak tűnnek, de mindegyikük különböző értelem-működést mutat.

13 A személyiség nem szükségszerű kísérője az elmének. Elme még olyankor is gondolkodhat, amikor már minden választási lehetőségtől megfosztatott, miként így van ez számos alacsonyrendű állat és bizonyos ilyen alárendelt fizikai szabályozók esetében

is. A fizikai erőtér eme jobbára önműködő szabályozói közül sok nem személy a szó szoros értelmében. Nem ruháztattak fel sajátakarattal és független döntésképességgel, lévén teljesen alá vannak rendelve a nekik kijelölt feladatra kidolgozott formaterv gépies tökéletességének. Ugyanakkor mindegyikük nagyon is értelmes lény.

14 A fizikai szabályozók főként az Urantián még fel nem fedezett alapvető energiák szabályozásával foglalkoznak. Ezen ismeretlen energiák meglehetősen alapvetők a bolygóközi szállítórendszer és bizonyos tájékoztatási eljárások szempontjából. Amikor energiavonalakat telepítünk hangátvitel vagy a teljesebb képátvitel biztosítása céljából, akkor az élő fizikai szabályozók és társaik e fel-

fedezetlen energiaformákat veszik igénybe. A köztes teremtmények alkalmanként szintén ugyanezeket az energiákat használják a rendes munkájuk során.

15 ¶ 1. *Erőtér-irányító Segítők.* E csodálatosan hatékony lényeket azzal bízták meg, hogy a teremtésrészek folyton változó energiaállapotából következően mindig változó igényeknek megfelelően a Fizikai Főszabályozók mindenféle rendjének feladatot szabjanak és annak teljesítésére kirendeljék őket. A fizikai szabályozók hatalmas tartalékos állománya a kisövezeti központi világokon állomásozik, és e gyülekezőhelyekről az erőtér-irányító segítők rendszeresen kiküldik őket a világegyetemek, a csillagvilágok és a csillagrendszerek központjaira, valamint az

egyes bolygókra. A fizikai szabályozókra e feladatok teljesítésekor érvényesek a békéltető bizottságban tevékenykedő isteni végrehajtók parancsai, de egyébként csak az irányító segítőik és a Legfőbb Erőtér-központok számára hozzáférhetők.

16 Az Orvonton minden egyes kisövezetéhez hárommillió erőtér-irányító segítőt rendelnek, s e meglepően sokoldalú lények felsőbb-világegyetemi hányada összesen hárommilliárdot tesz ki. A belőlük képzett tartalékosokat szintén ugyanezeken a kisövezeti világokon állomásoztatják, ahol a szakszerű energiaszabályozás és energiaátalakítás módszereinek tudományát tanulmányozók számára oktatóként is szolgálnak.

17 Ezen irányítók felváltva töltenek el azo-

nos időket intézői szolgálatban a kisövezetekben és felügyelői szolgálatban a tér területein. Legalább egy-egy szolgálatos felügyelő mindig jelen van az egyes helyi csillagrendszerekben, s annak központi szférában tart fenn főhadiszállást. A teljes, hatalmas élő energia-halmazt ők tartják nyugodt összhangban.

18 ¶ 2. *Gépies Szabályozók.* Ők az erőtér-irányító segítők rendkívül sokoldalú és mozgékony segédei. Sok billiószor billiónyian kaptak megbízatást az Enszában, a kisövezetetekben. E lényeket azért nevezik gépies szabályozóknak, mert felettük olyan nagy mértékben teljes az elöljáróik hatáskö-re, olyannyira alávetik magukat az erőtér-irányító segítők akaratának. Mindazonáltal

ők maguk igen értelmesek, és a munkájukat, bármily gépies és jellegét tekintve egyszerű is az, szakértelemmel végzik.

19 A lakott világokhoz rendelt összes Fizikai Főszabályozó közül a gépies szabályozók rendelkeznek messze a legnagyobb hatáskörrel. Lévén, hogy az összes többi lénynél nagyobb mértékben vannak felruházva az ellengravitáció képességével, minden egyes szabályozó olyan mértékben képes ellenállni a gravitációnak, hogy azt csak az iszonyú nagy sebességgel forgó óriási szférák képesek legyőzni. Tíz ilyen szabályozó jelenleg is az Urantián állomásozik, és az egyik legfontosabb tevékenységük a bolygón az, hogy lehetővé tegyék a szeráfi járatok indulását. E minőségben mind a tíz gépies szabályo-

zó együttesen működik, míg a szeráfjárat elindulásához szükséges mozgásmennyiséget egy ezertagú energia-továbbító csapat biztosítja.

20 A gépies szabályozók képesek irányítani az energia áramlását és lehetővé tenni annak a külön áramokba vagy körökbe való összpontosulását. E hatalmas lényeknek sok közük van a fizikai energiák széttagolásához, irányításához és hatékonyabbá tételéhez, valamint a bolygóközi körök nyomásának kiegyenlítéséhez. Szakértők a tér harminc fizikai energiája közül huszonegynek az alakításában, mely fizikai energiák a felsőbb-világegyetem erőtér-tartalmát jelentik. A fizikai energia kilenc lágyabb formája közül hatnak az irányításában és sza-

bályozásában is képesek jelentős mértékben közreműködni. Azzal, hogy e szabályozókat egymással és bizonyos erőtér-központokkal megfelelő műszaki összeköttetésbe helyezik, az erőtér-irányító segítők képesek hihetetlen mértékű változások előidézésére az erőtér hangolásában és az energia szabályozásában.

[21] A Fizikai Főszabályozók gyakran több százas, több ezres, néha pedig több milliós csoportokban működnek és az elhelyezkedésük és az alakzatuk változtatásával képesek együttesen és egyénileg is az energia szabályozására. A követelmények változásával képesek fejleszteni és gyorsítani az energia mennyiségét és mozgását, illetőleg visszatartani, sűríteni vagy késleltetni az energia-

áramokat. Valahogy úgy befolyásolják az energia- és erőtér-átalakulásokat, ahogy az úgynevezett folyamatszabályozó hatóanyagok segítik a vegyi kölcsönhatásokat. Rendeltetésüket az eredendően meglévő képességeik révén és a Legfőbb Erőtér-központokkal együttműködve töltik be.

22 ¶ 3. *Energia-átalakítók.* E lények száma a felsőbb-világegyetemben felfoghatatlanul nagy. Csak a Sataniában majdnem egymillió van belőlük, és az egyes világokon szokásosan százan vannak.

23 Az energia-átalakítók a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító és a Hét Központ-felügyelő közös teremtései. Ők a fizikai szabályozók személyesebb rendjei közé tartoznak, és mindig ők a parancsnokok, kivéve, amikor

valamely erőtér-irányító segítő is jelen van a lakott bolygón. Ők a bolygói felügyelői a bolygóról induló összes szeráfjáratnak. A mennyei élet minden osztálya csak az irányító segítők és az energia-átalakítók személyesebb rendjeivel együtt képes igénybe venni a fizikai szabályozók kevésbé személyes rendjeit.

[24] Ezen átalakítók hatalmas és hatékony élő kapcsolók, akik képesek beavatkozni egy adott erőtér-elrendeződés vagy -irányultság kialakulása vagy annak megakadályozása érdekében. Ugyancsak szakértelemmel végzik azon erőfeszítéseiket, hogy a bolygókat elszigeteljék az óriási bolygó- és csillagszomszédok között haladó nagy energiatartalmú áramlatoktól. Az energia-átalakítási

képességeik révén igen hasznosak a világegyetemi energia- illetőleg erőtér-egyensúly fenntartásának fontos feladatában. Egyszer úgy tűnik, hogy energiát fogyasztanak, illetőleg tárolnak; másszor pedig úgy, hogy kisugározzák, illetőleg felszabadítják az energiát. Az átalakítók képesek növelni vagy csökkenteni az adott területek élő és holt energiáinak „felhalmozott” potenciálját. De csak a fizikai és a félanyagi energiákkal dolgoznak, közvetlenül nem működnek az élet területén, és nem is változtatják meg az élőlények alakját.

[25] Bizonyos tekintetben az energia-átalakítók a legfigyelemreméltóbbak és a legrejtélyesebbek az összes félanyagi élő teremtmény között. Valamilyen ismeretlen mó-

don fizikailag úgy válnak szét és az egymás közötti kapcsolataikat úgy változtatják, hogy képesek mélyrehatóan befolyásolni a társult jelenlétükön áthaladó energiát. A fizikai területek helyzete láthatóan átalakuláson megy át a szakértő beavatkozásuk eredményeképpen. *Képesek megváltoztatni a tér energiáinak fizikai formáját, és így is teszznek.* Szabályozótársaik segítségével ténylegesen is képesek megváltoztatni a felsőbbvilágegyetemi erőtér-tartalom harminc fizikai energiája közül huszonhétnek a formáját és a potenciálját. A szabályozási körükön kívül eső e három energia bizonyítja, hogy ők nem a Korlátlan Abszolút szervei.

26 ¶ A Fizikai Főszabályozók maradék négy csoportja aligha tekinthető személynek a

szó bármely elfogadható értelmezése szerint. E továbbítók, társítók, szétbontók és frandalankok a megnyilvánulásaikat tekintve teljesen önműködők; azonban minden tekintetben értelmesek. Az e csodálatos lényekre vonatkozó ismereteink igencsak hiányosak, mert nem tudunk érintkezni velük. Úgy tűnik, hogy ők értik a teremtésrész nyelvét, de nem képesek kapcsolatba lépni velünk. Úgy tűnik, hogy teljes mértékben veszik a közléseinket, de nemigen van lehetőségük a válaszadásra.

27 ¶ 4. *Energia-továbbítók.* E lények főként, de nem kizárólag, bolygóközi feladatokat látnak el. Az egyes világokon megnyilvánuló energia bámulatos továbbítói ők.

28 Amikor az energiát egy új körbe kell át-

irányítani, akkor a továbbítók felsorakoznak a tervezett energia-pálya mentén, és a különleges energia-befogási képességük révén ténylegesen a kívánt irányba tudják vezetni az általuk felerősített energiaáramlást. Ezt ők szó szerint úgy teszik, mint ahogy bizonyos fém áramkörök megszabják a villamos energia bizonyos formáinak áramlását; és a fizikai energia harminc formájának több mint a fele esetében élő szupravezetőkként működnek.

29 A továbbítók olyan kiváló kapcsolatokat építenek ki, melyek hatékonyan alkalmazhatók a bolygóról bolygóra és a bolygón belül az állomásról állomásra haladó, elkülönített energia gyengülő áramainak helyreállítására. Más fajtájú élőlények által nem ész-

lelhető gyenge áramokat is fel tudnak fedezni, és képesek úgy felerősíteni ezen energiákat, hogy a szállított üzenet tökéletesen érthetővé válik. Szolgálataik felbecsülhetetlen értékűek a híradások vevői számára.

30 Az energia-továbbítók a közléscsere tárgyát képezhető minden érzékelési forma esetében képesek működni; képesek „láthatóvá” tenni távoli helyszíneket csakúgy, mint „hallhatóvá” tenni távoli hangokat. Ők biztosítják a veszélyhelyzeti tájékoztatási vonalakat a helyi csillagrendszerekben és az egyes bolygókon. E szolgáltatásokat kell igénybe vennie gyakorlatilag minden teremtménynek a rendszeresített körökön kívüli közléscsere céljaira.

31 E lények az energia-átalakítókkal együtt

nélkülözhetetlenek a halandói lét fenntartásához azokon a bolygókon, amelyeken szegényes a légkör, a nemlélegző bolygókon pedig szerves részét képezik az életkészségnek.

32 ¶ 5. *Elsődleges Társítók.* Ezen érdekes és felbecsülhetetlen értékű entitások mesteri energia-tárolók és energia-őrzők. Némiképp hasonlóan ahhoz, ahogy a növény tárolja a napenergiát, ezen élő szervezetek is úgy tárolják az energiát a többletműködésük idején. Roppant nagy léptékben működnek, a tér energiáit az Urantián nem ismert fizikai állapotba alakítják át. Ezen átalakításokat képesek addig fokozni, amíg az anyagi lét némely kezdeti egységei létre nem jönnek. E lények egyszerűen csak a jelenlétükkel hatnak. E szerepkörük semmilyen mér-

tékben nem merül vagy üresedik ki; élő folyamatszabályozó hatóanyagokként hatnak.

33 A hiányműködésük idején képesek felszabadítani e tárolt energiákat. De az energiára és az anyagra vonatkozó tudásotok nem elég fejlett ahhoz, hogy el tudnánk magyarázni az e munkaszakaszban alkalmazott eljárásukat. Mindig az egyetemes törvénynek megfelelően munkálkodnak, sok tekintetben úgy kezelik és irányítják az atomokat, elektronokat és ultimatonokat, ahogy ti az írógépet használjátok arra, hogy ugyanazon ábécé képjelekből jelentősen eltérő történeteket állítsatok össze.

34 A társítók az első életcsoport, mely a szerveződő anyagi szférán megjelenik, és az élőlények létezésével általatok összeegyeztethe-

tetlennek tartott fizikai hőmérsékleteken is képesek működni. Ők az emberi képzeletet egész egyszerűen meghaladó életrendet képviselnek. Munkatársaikkal, a szétbontókkal együtt ők a leginkább szolgaiak az összes értelmes teremtmény közül.

35 6. *Másodlagos Szétbontók.* Az elsődleges társítókkal összevetve ezek az óriási ellengravitációs képességgel felruházott lények éppen ellentétes feladatot látnak el. Sohasem állhat fenn a veszélye annak, hogy a helyi világokon vagy a helyi csillagrendszerekben kimerül a fizikai energia különleges vagy módosított formája, mert ezen élő szervezetek azzal a különleges képességgel vannak felruházva, hogy korlátlan energiaellátást biztosítsanak. Főként egy, az Uran-

tián alig ismert energiaforma kialakításával foglalkoznak, melyet egy mégannyira sem ismert anyagformából nyernek. Ők a tér valódi alkimistái és az idő valóságos csodatevői. De az általuk véghezvitt egyetlen csoda esetében sem lépnek túl a Mindenségrendi Felsőség adta felhatalmazáson.

36 7. *Frandalankok.* E lények a három energia-szabályozó lényrend közös teremtése: az elsőrendű és a másodrendű erőszervezőké és az erőtér-irányítóké. Az összes Fizikai Főszabályozó közül a frandalankok száma a legnagyobb; a csak a Sataniában működők száma is meghaladja a számfogalmaitokat. Minden lakott világon állomásoznak és mindig a felsőbbrendű fizikai szabályozókhoz tartoznak. Felcserélhetően működnek

a központi világegyetemben és a felsőbb-világegyetemekben, valamint a külső tér területein.

37 A frandalankokat harminc különböző osztályban teremtik, egyet-egyet az alapvető világegyetemi térerő-formákhoz, és kizárólag mint élő és önműködő jelenlét-, nyomás-, és sebességmérők tevékenykednek. Ezen élő nyomásmérők csakis az erőenergia mindenféle formája állapotának önműködő és tévedhetetlen feljegyzésével foglalkoznak. A fizikai világegyetem számára olyanok ők, mint a hatalmas tükrözőműködési rend az elme-világegyetem számára. Az energia-jelenlét mennyisége és minősége mellett az időt is jegyző frandalankokat *kronoldekeknek* nevezzük.

[38] Elismerem, hogy a frandalankok értelmesek, de nem tudom őket besorolni másként, mint élő gépekként. Ezen élő működési rendek megértésében egyedül és nagyjából annyit tudok segíteni nektek, hogy azon gépi eszközeitekhez hasonlítom őket, melyek csaknem értelemszerű hozzáértéssel és pontossággal dolgoznak. És ha most meg akarjátok érteni e lényeket, akkor képzeletben próbáljátok megérteni azt is, hogy a nagy világegyetemben ténylegesen vannak értelmes és *élő* működési rendjeink (entitásaink), melyek sokkal bonyolultabb feladatok ellátására képesek, mely feladatok között sokkal számításigényesebbek és még nagyobb pontosságot, sőt végleges szintű

pontosságot igénylők is vannak.

5. A FŐ-ERŐSZERVEZŐK

1 Az erőszervezők a Paradicsomon honosak, de szerte a világmindenségben, közelebbről pedig a szervezetlen térben működnek. E rendkívüli lények nem teremtők és nem is teremtmények, és két nagy szolgálati osztályt alkotnak:

2 1. Meglényegített Elsőrendű Fő-erőszervezők.

3 2. Tapasztalás-meghaladó Társ-főerőszervezők.

4 ¶ Az elsőfajú térerő alakítóinak e két hatalmas rendje kizárólag a Világmindenség Építészeinek felügyelete alatt dolgozik, és jelenleg kevéssé kiterjedt a működési körük a nagy világegyetem határain belül.

5 ¶ Az Elsőrendű Fő-erőszervezők a Korlátlan Abszolút elsőfajú vagy alapvető térerőinek alakítói; csillagköd teremtők. Ők a tér energiaviharainak élő kiváltói és e mérhetetlen megnyilatkozások első szervezői és irányítói. Ezen erőszervezők alakítják át az *elsőfajú erőt* (a közvetlen paradicsomi gravitációra nem érzékeny elő-energiát) elsődleges vagy *hatóenergiává,* olyan energiává, mely a Korlátlan Abszolút kizárólagos befolyása alól átkerül a Paradicsom Szigetének gravitációs befolyása alá. Ennek megvalósításában működnek közre az erőszervező segítők, akik folytatják az energiának az elsődleges szakaszból a másodlagos vagy *gravitációs-energia* szakaszon keresztül való átalakítását.

6 Egy helyi világegyetem teremtési terve

kivitelezésének befejezésekor, melyet a Teremtő Fiú megérkezése jelez, a Társ-főerőszervezők átadják a terepet a felsőbb-világegyetemben csillagászati hatáskörrel rendelkező erőtér-irányítói rendeknek. De ilyen tervek hiányában az erőszervező segítők határozatlan időre kapnak megbízást ezen anyagi teremtésrészek szervezésére, miként jelenleg a külső térben is így tevékenykednek.

7 A Társ-főerőszervezők olyan hőmérsékleteknek képesek ellenállni és olyan fizikai körülmények között működnek, melyek elviselhetetlenek lennének még az Orvonton sokoldalú erőtér-központjai és fizikai szabályozói számára is. A kinyilatkoztatott lények közül rajtuk kívül egyedül a Független Hír-

vivők és az Ihletett Háromsági Szellemek képesek működni a külső tér e területein.

8 [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az uverszai székhelyű Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján működő Világegyetemi Ítélő hitelesítette.]

30. ÍRÁS

A NAGY VILÁGEGYETEM SZEMÉLYISÉGEI

A PARADICSOMON és a nagy világegyetemben működő személyiségek és a személyestől különböző entitások jelenleg jó közelítéssel végtelen számú élőlényt jelentenek. Még a nagyobb rendek és fajták száma is meghaladja az emberi képzeletet, s akkor még nem is említettük a számtalan alfajt és változatot. Ugyanakkor kívánatos, hogy az élőlények két alapvető osztályozási rendjéről valamennyit közreadjunk — hogy röviden ismertessük a paradicsomi osztályozást és az Uverszai Személyi Nyilvántartást.

[2] Azért nem tudjuk teljes körűen és teljesen következetesen osztályozni a nagy világegyetem személyiségeit, mert nem *minden* csoportról közlünk kinyilatkoztatást. Számos további írást igényelne az összes csoport módszeres osztályozásához szükséges további kinyilatkoztatás. Az ilyen fogalmi kiterjesztés aligha kívánatos, mivel megfosztaná a gondolkodó halandókat a következő évezredekre attól a késztetéstől, hogy alkotóan elmélkedjenek e részlegesen kinyilatkoztatott dolgok tartalmáról. A legjobb, ha az ember nem részesül túl sok kinyilatkoztatásban; ez visszafogja a képzelőerejét.

1. AZ ÉLŐLÉNYEK PARADICSOMI OSZTÁLYOZÁSA

1 A Paradicsomon az élőlényeket a paradicsomi Istenségekkel való eredendő és kialakított kapcsolatuknak megfelelően osztályozzák. A központi világegyetembeli és felsőbb-világegyetembeli nagygyűléseken a megjelenteket gyakran az eredetük szerint csoportosítják: a háromsági származásúak, vagy a Háromságot elértek; a kettős származásúak; és az egyes származásúak. Nehéz dolog a halandói elme számára elmagyarázni az élőlények paradicsomi osztályozását, de felhatalmazásunk van az alábbiak közlésére:

2 ¶ I. *HÁROMSÁGI-SZÁRMAZÁSÚ LÉNYEK*. Ők a mindhárom paradicsomi Isten-

ség által teremtett lények, mely tettet vagy ilyen minőségükben vagy Háromságként, a Háromságot-elért Testülettel együtt vittek véghez, s amely megnevezés a háromságot elért lények minden csoportjára vonatkozik, legyenek azok kinyilatkoztatottak vagy ki nem nyilatkoztatottak.

3 ¶ A. *A Legfelsőbb Szellemek.*

4 1. A Hét Tökéletes Szellem.

5 2. A Hét Legfőbb Végrehajtó.

6 3. A Tükröző Szellemek Hét Rendje.

7 ¶ B. *A Háromság Állandó Fiai.*

8 1. A Felsőség háromságivá tett Titkai.

9 2. A Nappalok Örökkévalói.

10 3. A Nappalok Elődei.

11 4. A Nappalok Tökéletességei.

12 5. A Nappalok Utódai.

13 6. A Nappalok Szövetségei.

14 7. A Nappalok Hűséges Követői.

15 8. Bölcsesség-tökéletesítők.

16 9. Isteni Tanácsosok.

17 10. Világegyetemi Ítélők.

18 ¶ C. *Háromsági-származású és Háromságot elért Lények.*

19 ¶ 1. Háromsági Tanító Fiak.

20 2. Ihletett Háromsági Szellemek.

21 3. Havona-honosok.

22 4. Paradicsomi Létpolgárok.

23 5. Ki-nem-nyilatkoztatott Háromsági-származású Lények.

24 6. Ki-nem-nyilatkoztatott Istenségi-háromságot elért Lények.

25 7. Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiak.

26 8. Kiválasztott Háromságot-elért Fiak.

27 9. Tökéletes Háromságot-elért Fiak.

28 10. Teremtményi-háromságot elért Fiak.

29 ¶ II. *KETTŐS-SZÁRMAZÁSÚ LÉNYEK.* A bármely két paradicsomi Istenség által vagy a paradicsomi Istenségektől közvetlenül vagy közvetve származó bármely két lény által egyéb módon teremtett lények.

30 ¶ A. *Az Alászálló Rendek.*

31 1. Teremtő Fiak.

32 2. Ítélkező Fiak.

33 3. Fényes Hajnalcsillagok.

34 4. Melkizedek Atyák.

35 5. A melkizedekek.

36 6. A vorondadekek.

37 7. A lanonandekek.

38 8. Ragyogó Estcsillagok.

39 9. A főangyalok.

40 10. Élethordozók.

41 11. Ki-nem-nyilatkoztatott Világegyetemi Segítők.

42 12. Ki-nem-nyilatkoztatott Istenfiak.

43 ¶ B. *Az Állandó Rendek.*

44 1. Abandonterek.

45 2. Szuszatia.

46 3. Univitatia.

47 4. Spironga.

48 5. Ki-nem-nyilatkoztatott Kettős-származású Lények.

49 ¶ C. *A Felemelkedő Rendek.*

50 1. Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt Halandók.

51 2. A Fiúval eggyé kapcsolódást megélt Halandók.

52 3. A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt Halandók.

53 4. Átvitt Közteslények.

54 5. Ki-nem-nyilatkoztatott Felemelkedők

55 ¶ III. *EGYES-SZÁRMAZÁSÚ LÉNYEK.* A bármelyik paradicsomi Istenség által vagy a paradicsomi Istenségektől közvetlenül vagy közvetve származó bármely lény által egyéb módon teremtett lények.

56 ¶ A. *A Legfelsőbb Szellemek.*

57 1. Gravitációs Hírvivők.

58 2. A Havona Körök Hét Szelleme.

59 3. A Havona Körök Tizenkét Segéde.

60 4. A Tükröző Kép Segítők.

61 5. Világegyetemi Anyaszellemek.

62 6. A Hét Elmeszellem-segéd.

63 7. Ki-nem-nyilatkoztatott Istenségi-szár-
mazású Lények.

64 ¶ B. *A Felemelkedő Rendek.*

65 1. Megszemélyesült Igazítók.

66 2. Felemelkedő Anyagi Fiak.

67 3. Evolúciós Szeráfok.

68 4. Evolúciós Kerubok.

69 5. Ki-nem-nyilatkoztatott Felemelkedők

70 ¶ C. *A Végtelen Szellem Családja.*

71 1. Független Hírvivők.

72 2. A Világegyetemi Körök Felügyelői.

73 3. Összeírási Igazgatók.

74 4. A Végtelen Szellem Személyi Segédei.

75 5. Társfelügyelők.

76 6. Kinevezett Őrök.

77 7. Végzős Kísérők.

78 8. Havona-szolgálók.

79 9. Világegyetemi Békéltetők.

80 10. Morontia Társak.

81 11. Szupernáfok.

82 12. Szekonáfok.

83 13. Terciáfok.

84 14. Omniáfok.

85 15. Szeráfok.

86 16. Kerubok és Szanóbok.

87 17. Ki-nem-nyilatkoztatott Szellem-származású Lények.

88 18. A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító.

89 19. A Legfőbb Erőtér-központok.

90 20. A Fizikai Főszabályozók.

91 21. A Morontia Erőtér-felügyelők.

92 ¶ IV. *MEGLÉNYEGÍTETT TAPASZTA-*

LÁS-MEGHALADÓ LÉNYEK. A Paradicsomon található a tapasztalás-meghaladó lényeknek egy hatalmas serege, akiknek származása rendszerint nem nyilvánul meg az idő és tér világegyetemei számára mindaddig, amíg azokon be nem köszönt a fény és élet korszaka. E Tapasztalattól Függetlenül Létezők nem teremtők és nem is teremtmények; ők az isteniség, véglegesség és örökkévalóság *meglényegített* gyermekei. Ezek a „meglényegítők” nem végesek és nem is végtelenek — ők *abszonitok*; és az abszonit nem jelent sem végtelenséget, sem abszolútságot.

93 E nemteremtett nemteremtők mindig hűségesek a paradicsomi Háromsághoz és engedelmeskednek a Véglegesnek. A sze-

mélyiségi tevékenységek négy végleges szintjén léteznek és az abszonit hét szintjén működnek tizenkét nagy osztályban, melyek mindegyike ezer nagyobb munkacsoportból áll, s ez utóbbiak mindegyike hét-hét osztályból tevődik össze. E meglényegített lények az alábbi rendekbe sorolhatók:

94 1. A Világmindenség Építészei.

95 2. Tapasztalás-meghaladó Adatrögzítők.

96 3. Egyéb Tapasztalattól Függetlenül Létezők.

97 4. Meglényegített Elsőrendű Fő-erőszervezők.

98 5. Tapasztalás-meghaladó Társ-főerőszervezők.

99 ¶ Isten, mint felsőbbszemély, meglényegít; Isten, mint személy, teremt; Isten, mint

elő-személy, részeket képez; és e saját Igazító-szilánkja kifejleszti a szellem-lelket az anyagi és halandói elmében, összhangban azon személyiség szabadakaratú választásával, mely személyiséget az Isten mint Atya adományozott e halandó teremtménynek a szülői cselekedete révén.

100 ¶ V. *AZ ISTENSÉG SZILÁNKOSULT ENTITÁSAI.* Az Egyetemes Atyától származó ezen élő lételvilény-rend legjellegzetesebb képviselői a Gondolatigazítók, bár ezen entitások egyáltalán nem az egyetlen szilánkjai az Első Forrás és Középpont előszemélyes valóságának. Az Igazítótól különböző részek feladatkörei sokfélék és kevéssé ismertek. Egy Igazítóval vagy egyéb ilyen résszel való eggyé kapcsolódás a te-

remtményt az *Atyával eggyé kapcsolódást elért lénnyé* teszi.

101 A Harmadik Forrás és Középpont előelme-szellemének részei aligha hasonlíthatók az Atya-szilánkokhoz, ezt le kell szögeznünk. Az ilyen entitások nagyban különböznek az Igazítóktól; mint ilyenek nem lakoznak a Spiritingtonon, és ilyenként nem is szelik át az elme-gravitációs köröket; és nem is költöznek halandó teremtményekbe azok húsvér testben élt élete során. Nem elő-személyesek olyan értelemben, mint az Igazítók, de az ilyen előelme-szellemi szilánk adományoztatik bizonyos túlélő halandóknak, és a velük való eggyé kapcsolódás e halandókat a *Szellemmel eggyé kapcsolódást elért halandókká* teszi s így elkülönül-

nek az Igazítóval eggyé kapcsolódást elért halandóktól.

102 Még nehezebb leírni a Teremtő Fiú egyedivé tett szellemét, azt az egyesülést, mely a teremtményt a *Fiúval eggyé kapcsolódást elért halandóvá* teszi. És az Istenségnek vannak még egyéb részei is.

103 ¶ VI. *SZEMÉLYES-FELETTI LÉNYEK.* Az isteni eredetű és a világegyetemek mindenségében sokféle szolgálatot ellátó, a személyestől különböző lényeknek hatalmas serege létezik. E lények egy része a Fiú paradicsomi világain állomásozik; mások, mint az Örökkévaló Fiú személyes-feletti képviselői is, máshol találhatók. Róluk e beszámolók nagy részében nem teszünk említést, és teljesen értelmetlen dolog volna a *szemé-*

lyes teremtmények számára való ismertetésükkel próbálkozni.

104 ¶VII. *NEM OSZTÁLYOZOTT ÉS NEM KINYILATKOZTATOTT RENDEK.* A jelen világegyetemi korszakban nem volna lehetséges minden lényt, legyen az személyes vagy más, a jelen világegyetemi korszaknak megfelelő osztályokba sorolni; ráadásul ezen osztályok közül nem is mindet fedjük fel e beszámolókban; ennélfogva számos rendet kihagyunk e felsorolásokból. Vegyük az alábbiakat:

105 A Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtója.

106 A Végleges Korlátozott Helyettesei.

107 A Legfelsőbb Korlátlan Ellenőrei.

108 A Nappalok Elődeinek Ki-nem-nyilakoztatott Alkotó Közvetítői.

109 Paradicsomi Madzseszton.

110 Madzseszton Meg-nem-nevezett Tükrözőműködési Összekötői.

111 A Helyi Világegyetemek Midszonit Rendjei.

112 ¶ E rendek egy jegyzéken való szerepeltetésének nincs különösebb jelentősége, attól eltekintve, hogy egyikük sem szerepel az itt közreadott paradicsomi osztályozásban. Ők a nem osztályozott kevesek; van még mit megtudnotok a ki nem nyilatkoztatott sokakról is.

113 Különféle szellemek vannak: szellementitások, szellemjelenlétek, személyes szellemek, elő-személyes szellemek, személyes-

feletti szellemek, szellemlényegű lételvi lények, szellemszemélyiségek — de a leírásukra sem a halandói nyelv, sem a halandói értelem nem elégséges. Ugyanakkor azt kijelenthetjük, hogy nincsenek „tisztán elme” személyiségek; egyetlen entitásnak sincs személyisége, hacsak Isten nem ruházta fel őket ilyennel, aki pedig maga is szellem. Bármely, szellemi vagy fizikai energiával nem társult elmeentitás nem személyiség. De ugyanolyan értelemben, ahogy vannak elmével rendelkező szellemszemélyiségek, ugyanúgy vannak szellemmel rendelkező elmeszemélyiségek is. Madzsesztón és társai egészen jól példázzák az elme-uralta lényeket, de e személyiségfajtára vannak még jobb példák, ezeket azonban

ti nem ismeritek. Az ilyen *elmeszemélyiségeknek* egész ki-nem-nyilatkoztatott rendjei vannak, de ők is mindig szellem-társulásban élnek. Bizonyos egyéb, szintén ki-nem-nyilatkoztatott teremtményeket úgy lehetne megjelölni, mint *elme-energiai és fizikai energiai személyiségek.* A lények e fajtája nem érzékeny a szellemgravitációra, azonban igazi személyiség — az Atya körén belül található.

114 ¶ Ezen írásoknak nem célja — és nem is lehet az — hogy akárcsak elkezdje az élő teremtmények, a teremtők, a meglényegítők és az egyéb módon létező azon lények történelmének kimerítő ismertetését, akik az idő nyüzsgő világegyetemeiben és az örökkévalóság központi világegyetemében élnek,

imádják az Istent és szolgálnak. Ti, halandók, személyek vagytok; ennélfogva képesek vagyunk leírni ama lényeket, akik *megszemélyesültek,* de miként tudnánk valaha is bemutatni nektek egy *abszonit lényegűvé vált* lényt?

2. AZ UVERSZAI SZEMÉLYI NYILVÁNTARTÁS

1 Az élőlények isteni családját az Uverszán hét nagy osztályban tartják nyilván:

2 1. A paradicsomi Istenségek.

3 2. A Legfelsőbb Szellemek.

4 3. A Háromsági-származású Lények.

5 4. Az Istenfiak.

6 5. A Végtelen Szellem Személyiségei.

7 6. A Világegyetemi Erőtér-irányítók.

8 7. Az Állandó Létpolgárságú Testület.

9 ¶ A sajátakaratú teremtmények e csoportjai számos osztályra és kisebb egységre oszthatók. A nagy világegyetem személyiségei osztályozásának bemutatásakor azonban az értelmes lények rendjei közül főként azokkal foglalkozunk, amelyeket e beszámolókban már kinyilatkoztattunk, s akiknek többségével az idő halandói a Paradicsomra felfelé irányuló fokozatos fejlődési útjuk során a felemelkedési tapasztalásban találkozni fognak. Az itt következő felsorolásban nem szerepelnek a világegyetemi lények azon hatalmas rendjei, melyeknek munkája a halandói felemelkedési rendhez nem kapcsolódik.

10 ¶ I. *A PARADICSOMI ISTENSÉGEK.*

11 ¶ 1. Az Egyetemes Atya.

12 2. Az Örökkévaló Fiú.

13 3. A Végtelen Szellem.

14 ¶ II. *A LEGFELSŐBB SZELLEMEK.*

15 1. A Hét Tökéletes Szellem.

16 2. A Hét Legfőbb Végrehajtó.

17 3. A Tükröző Szellemek Hét Csoportja.

18 4. A Tükröző Kép Segítők.

19 5. A Körök Hét Szelleme.

20 6. A helyi világegyetemi Alkotó Szellemek.

21 7. Elmeszellem-segédek.

22 ¶ III. *A HÁROMSÁGI-SZÁRMAZÁSÚ LÉNYEK.*

23 1. A Felsőség háromságivá tett Titkai.

24 2. A Nappalok Örökkévalói.

25 3. A Nappalok Elődei.

26 4. A Nappalok Tökéletességei.

27 5. A Nappalok Utódai.

28 6. A Nappalok Szövetségei.

29 7. A Nappalok Hűséges Követői.

30 8. Háromsági Tanító Fiak.

31 9. Bölcsesség-tökéletesítők.

32 10. Isteni Tanácsosok.

33 11. Világegyetemi Ítélők.

34 12. Ihletett Háromsági Szellemek.

35 13. Havona-honosok.

36 14. Paradicsomi Létpolgárok.

37 ¶ IV. *AZ ISTENFIAK.*

38 ¶ A. *Alászálló Fiak.*

39 1. Teremtő Fiak — Mihályok.

40 2. Ítélkező Fiak — Avonalok.

41 3. Háromsági Tanító Fiak — Daynalok.

42 4. Melkizedek Fiak.

43 5. Vorondadek Fiak.

44 6. Lanonandek Fiak.

45 7. Élethordozó Fiak.

46 ¶ B. *Felemelkedő Fiak.*

47 1. Az Atyával eggyé kapcsolódást megélt Halandók.

48 2. A Fiúval eggyé kapcsolódást megélt Halandók.

49 3. A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt Halandók.

50 4. Evolúciós Szeráfok.

51 5. Felemelkedő Anyagi Fiak.

52 6. Átvitt Közteslények.

53 7. Megszemélyesült Igazítók.

54 ¶ C. *Háromsági Fiak.*

55 1. Fenséges Hírvivők.

56 2. Nagytekintélyűek.

57 3. Ismeretlen Nevűek és Származásúak.

58 4. Háromságot-elért Felügyelők.

59 5. Háromságot-elért Követek.

60 6. Mennyei Oltalmazók.

61 7. Magas Fiú-segédek.

62 8. Felemelkedő-háromságivá lett Fiak.

63 9. Paradicsom-Havona-háromságivá lett Fiak.

64 10. A Végzet Háromságot-elért Fiai.

65 ¶ V. *A VÉGTELEN SZELLEM SZEMÉLYISÉGEI.*

66 ¶ A. *A Végtelen Szellem Felsőbb Személyiségei.*

67 1. Független Hírvivők.

68 2. A Világegyetemi Körök Felügyelői.

69 3. Összeírási Igazgatók.

70 4. A Végtelen Szellem Személyi Segédei.

71 5. Társfelügyelők.

72 6. Kinevezett Őrök.

73 7. Végzős Kísérők.

74 ¶ B. *A Tér Hírvivő Seregei.*

75 1. Havona-szolgálók.

76 2. Világegyetemi Békéltetők.

77 3. Szakmai Tanácsadók.

78 4. Paradicsomi Feljegyzés-felügyelők.

79 5. Mennyei Adatrögzítők.

80 6. Morontia Társak.

81 7. Paradicsomi Társak.

82 ¶ C. *A Segédkező Szellemek.*

83 1. Szupernáfok.

84 2. Szekonáfok.

85 3. Terciáfok.

86 4. Omniáfok.

87 5. Szeráfok.

88 6. Kerubok és Szanóbok.

89 7. Közteslények.

90 ¶ VI. *VILÁGEGYETEMI ERŐTÉR-IRÁNYÍTÓK.*

91 ¶ A. *A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító.*

92 ¶ B. *A Legfőbb Erőtér-központok.*

93 1. Legfőbb Központ-felügyelők.

94 2. Havona Központok.

95 3. Felsőbb-világegyetemi Központok.

96 4. Helyi Világegyetemi Központok.

97 5. Csillagvilági Központok.

98 6. Csillagrendszeri Központok.

99 7. Besorolatlan Központok.

100 ¶ C. *Fizikai Főszabályozók.*

101 1. Erőtér-irányító Segítők.

102 2. Gépies Szabályozók.

103 3. Energia-átalakítók.

104 4. Energia-továbbítók.

105 5. Elsődleges Társítók.

106 6. Másodlagos Szétbontók.

107 7. Frandalankok és Kronoldekek.

108 ¶ D. *Morontia Erőtér-felügyelők.*

109 1. Kör-szabályozók.

110 2. Rendszer Összehangolók.

111 3. Bolygó Felügyelők.

112 4. Együttes Szabályozók.

113 5. Kapcsolat-állandósítók.

114 6. Válogató-osztályozók.

115 7. Iktató-segédek.

116 ¶VII. *AZ ÁLLANDÓ LÉTPOLGÁRSÁGÚ TESTÜLET.*

117 1. A bolygók Közteslényei.

118 2. A csillagrendszerek Ádámi Fiai.

119 3. A csillagvilági Univitatia.

120 4. A helyi világegyetemi Szuszatia.

121 5. A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt, helyi világegyetemi Halandók.

122 6. A felsőbb-világegyetemi Abandonterek.

123 7. A Fiúval eggyé kapcsolódást megélt, felsőbb-világegyetemi Halandók.

124 8. A Havona-honosok.

125 9. A Szellem paradicsomi szféráinak Honosai.

126 10. Az Atya paradicsomi szféráinak Honosai.

127 11. A Paradicsom Teremtett Létpolgárai.

128 12. Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt, paradicsomi Halandó Létpolgárok.

129 ¶ Ez a világegyetemek személyiségeinek az Uversza központi világán vezetett munkanyilvántartása.

130 ¶ *ÖSSZETETT SZEMÉLYISÉGCSOPORTOK.* Az Uverszán nyilvántartások vannak az értelmes lényeknek számos további csoportjáról, olyan lényekről, melyeknek szintén szoros kapcsolata van a nagy világegyetem szervezésével és igazgatásával. E rendek közé tartozik a következő három összetett személyiségcsoport is:

131 ¶ A. *A Végleges Paradicsomi Testülete.*

132 1. A Halandói Véglegesrendűek Testülete.

133 2. A Paradicsomi Véglegesrendűek Testülete.

134 3. A Háromságot elért Véglegesrendűek Testülete.

135 4. A Háromságot elért Együttes Véglegesrendűek Testülete.

136 5. A Havonai Véglegesrendűek Testülete.

137 6. A Tapasztalás-meghaladó Véglegesrendűek Testülete.

138 7. A Végzet Ki-nem-nyilatkoztatott Fiainak Testülete.

139 ¶ A Halandói Végleges Testületével az e sorozat következő és egyben utolsó írásában foglalkozunk.

140 ¶ B. *A Világegyetemi Segítők.*

141 1. Fényes Hajnalcsillagok.

142 2. Ragyogó Estcsillagok.

143 3. Főangyalok.

144 4. Fenséges Segédek.

145 5. Főbiztosok.

146 6. Mennyei Felvigyázók.

147 7. Lakóvilági Tanítók.

148 ¶ Mind a helyi világegyetemek, mind pedig a felsőbb-világegyetemek összes központi világán gondoskodnak azon lényekről, akik a Teremtő Fiak, a helyi világegyetemi vezetők érdekében különleges küldetéseken vesznek részt. Mi az Uverszán üdvözöljük e *Világegyetemi Segítőket,* de nem felügyeljük őket. E megbízottak a Teremtő Fiak felügyelete alatt végzik a munkájukat és a megfigyeléseiket. Tevékenységüket közelebbről a helyi világegyetemetekről szóló be-

számolóban ismertetjük.

149 ¶ C. *A Hét Önkéntes Telepes Csoport.*

150 1. Csillagászat-hallgatók.

151 2. Égi Mesterek.

152 3. Visszatekintési Igazgatók.

153 4. Kiterjesztési Tanodai Oktatók.

154 5. A Különféle Tartalékos Testületek.

155 6. Hallgató-látogatók.

156 7. Felemelkedő Zarándokok.

157 ¶ E lények hét csoportját ilyen szervezettségben és irányítás mellett megtalálhatjuk az összes központi világon a helyi csillagrendszerektől fel egészen a felsőbb-világegyetemek központjaiig, főként ez utóbbiakon. A hét felsőbb-világegyetem központjai a találkozóhelyei az értelmes lények csaknem minden osztályának és rendjének. A

Paradicsom-Havona-honosok számos csoportja kivételével a létezés bármely szakaszába tartozó sajátakaratú teremtmények megfigyelhetők és tanulmányozhatók itt.

3. AZ ÖNKÉNTES TELEPESEK

[1] A hét önkéntes telepes csoport hosszabb-rövidebb ideig az épített szférákon tartózkodik, s ezalatt a küldetései teljesítésével és a különleges megbízatásai végrehajtásával foglalkozik. Munkájuk a következőképpen jellemezhető:

[2] ¶ 1. *A Csillagászat-hallgatók,* a mennyei csillagászok a munkájukhoz olyan szférákat választanak, mit az Uversza, mert az ilyen különlegesen megépített világok rendkívül kedvezők a megfigyeléseikhez és számítása-

ikhoz. Az Uversza e telepes csoport munkájához nemcsak azért kedvező hely, mert központi elhelyezkedésű, hanem azért is, mert a közelében nincsenek óriási élő vagy halott napok, melyek zavarnák az energiaáramokat. E hallgatók semmilyen értelemben nem kapcsolódnak szervesen a felsőbbvilágegyetemi ügyekhez; ők pusztán vendégek.

[3] Az uverszai csillagásztelep számos közeli területről, a központi világegyetemből, sőt még a Norlatiadekből is érkezett tagokból áll. Bármely világegyetem bármely csillagrendszerének bármelyik világáról származó bármely lény csillagászat-hallgatóvá válhat, jelentkezhet a mennyei csillagászok valamely testületébe. Ennek előfeltételei: foly-

tatódó élet és elégséges ismeret a tér világairól, különösen azok evolúciójának és szabályozásának fizikai törvényeiről. A csillagászat-hallgatóknak nem kell örökké e testületben szolgálniuk, de az e csoportba felvettek közül senki sem léphet ki uverszai időben mért ezer év letelte előtt.

4 Az uverszai csillagvizsgáló telep taglétszáma jelenleg meghaladja az egymilliót. E csillagászok jönnek-mennek, bár némelyikük viszonylag hosszabb időt tölt a szolgálatban. Munkájukat sok gépi műszer és fizikai berendezés segítségével végzik; nagyban segítik őket a Független Hírvivők és az egyéb szellemi felfedezők is. E mennyei csillagászok a csillagok tanulmányozásában és a tér kutatásában folyamatosan igénybe veszik az

élő energia-átalakítókat és energia-továbbítókat, valamint a tükröző személyiségeket is. A téranyag és az energia-megnyilvánulások minden formáját és szakaszát kutatják, és éppúgy érdeklődnek a térerő működése, mint a csillagokkal kapcsolatos jelenségek iránt; aprólékos kutatómunkájuk mindenre kiterjed a térben.

5 Hasonló csillagásztelepek találhatók a felsőbb-világegyetem övezeteinek központi világain csakúgy, mint a helyi világegyetemek és azok igazgatási egységeinek épített központjain. A Paradicsom kivételével a tudás sehol sem eredendően meglévő dolog; a fizikai világegyetem megértése nagymértékben a megfigyeléseken és a kutatásokon alapul.

6 ¶ 2. *Az Égi Mesterek* szerte a hét felsőbb-

világegyetemben mindenütt szolgálnak. A felemelkedő halandók először a helyi világegyetemi morontia létpályán találkoznak e csoportokkal, s e mestereket majd abban a tárgykörben mutatjuk be részletesebben.

7 ¶ 3. *A Visszatekintési Igazgatók* a pihentető felüdülés és a jókedv segítői — a meghaladott emlékek helyreállítói. A halandói fejlődés felemelkedési rendjének gyakorlati működtetése számára nagy szolgálatot tesznek, különösen a morontia átmenet és a szellemi tapasztalás kezdeti szakaszaiban. Az ő történetük a halandói létpályának a helyi világegyetembeli alakulásáról szóló beszámolóhoz tartozik.

8 ¶ 4. *Kiterjesztési Tanodai Oktatók.* A felemelkedési létpálya következő, magasabb

lakóvilága mindig egy nagyobb létszámú tanári testületet tart fenn az eggyel alacsonyabb szintű világon, mely egyfajta előkészítő tanhelyül szolgál az adott szféra fejlődő lakosainak; ez az idő zarándokainak előmenetelét biztosító felemelkedési rend egyik szakasza. Ezen tanodák, illetőleg azok oktatási és vizsgáztatási módszerei egyáltalán nem hasonlítanak semmihez, amit az Urantián esetleg megismerhettek.

9 A halandói fejlődés teljes felemelkedési tervére az a gyakorlat jellemző, hogy az éppen megszerzett új igazságot és tapasztalatot más lényeknek át kell adni. A Paradicsom eléréséig tartó hosszú tanintézetet úgy végzitek el, hogy tanárként szolgáljátok azokat a tanulókat, akik a fejlődési rendben mögöt-

tetek állnak.

10 ¶ 5. *A Különböző Tartalékos Testületek.* A közvetlen felügyeletünk alá nem tartozó lények hatalmas tartalékai állnak tartalékos testületet alkotó telepek gyanánt mozgósítás alatt az Uverszán. E telepes csoportból hetven elsődleges osztályt állítottak fel az Uverszán, és a szabadelvű oktatás keretében megengedtetik, hogy egy időt e különleges személyiségekkel töltsetek. Hasonló általános tartalékokat képeznek a Szalvingtonon és más világegyetemi központokon; csoportvezetőik kérelmére vezénylik őket tevékeny szolgálatba.

11 ¶ 6. *A Hallgató-látogatók.* Az egész világegyetemből a mennyei látogatók folyamatos árama halad keresztül a különböző

központi világokon. Egyedekként és osztályokként e különböző fajtájú lények úgy özönlenek hozzánk, mint megfigyelők, cseretanulók és kisegítők. Az Uverszán jelenleg egymilliárdnál is több személy tartozik ehhez az önkéntes telepes csoporthoz. E látogatók némelyike egy napig marad, mások egy évig, ez a küldetésük jellegétől függ. E telepes csoportban a világegyetemi lényeknek csaknem mindegyik osztálya képviselteti magát, kivéve a Teremtő személyiségeket és a morontia halandókat.

12 A morontia halandók csak az eredeti helyi világegyetemük határain belül lehetnek hallgató-látogatók. Felsőbb-világegyetemi minőségben csak akkor tehetnek látogatásokat, ha már elérték a szellemi besorolást.

A látogató telepes csoportunknak bő a fele „útját megszakító” lény, vagyis olyan, aki útban másfelé megáll meglátogatni az Orvonton székhelyét. E személyiségek között vannak olyanok, akik világegyetemi feladatot teljesítenek, vagy éppen a szabadidejüket töltik — a feladatoktól mentes állapotot élvezik. A világegyetemen belüli utazás és megfigyelés minden felemelkedő lény létpályájának részét képezi. Az utazás és az új népek és világok megismerése iránti emberi vágy teljes kielégülést nyer majd a helyi világegyetemeken, a felsőbb-világegyetemeken és a központi világegyetemen keresztül a Paradicsomba való hosszú és eseménydús felkapaszkodás alatt.

13 ¶ 7. *A Felemelkedő Zarándokok.* Lévén,

hogy a felemelkedő zarándokokat különféle szolgálatokra rendelik a paradicsomi fejlődéssel kapcsolatban, ezért önkéntes telepes csoportként a különböző központi szférákon lakoznak. A felsőbb-világegyetemben sokfelé tevékenykedő csoportjaik nagymértékben önállók. Egy olyan folyton változó telepes csoportot alkotnak, amely az evolúciós halandók és felemelkedő társaik összes rendjét magukba foglalja.

4. A FELEMELKEDŐ HALANDÓK

[1] Az idő és tér halandó túlélőit *felemelkedő zarándokoknak* nevezzük amikor a Paradicsomra való fokozatos felemelkedésen munkálkodóknak minősülnek, s ezen evolúciós teremtmények eléggé fontos szerepet

kapnak e beszámolókban, így itt kívánatos egyfajta áttekintést adni a felemelkedési világegyetemi létpályájának a következő hét szakaszáról:

2 1. Bolygói Halandók.

3 2. Alvó Továbbélők.

4 3. Lakóvilági Hallgatók.

5 4. Morontia Fejlődő Lények.

6 5. Felsőbb-világegyetemi Védencek.

7 6. Havona-zarándokok.

8 7. Paradicsomi Jövevények.

9 ¶ A következő beszámoló az Igazító-segítette halandó világegyetemi létpályáját ismerteti. A Fiúval és a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók e létpályában részben osztoznak, de azért választottuk éppen az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt

halandók történetét, mert az Urantia összes emberfajtája előtt ilyen végzet áll.

10 ¶ 1. *Bolygói Halandók.* A halandók mind felemelkedési potenciállal rendelkező, állati eredetű evolúciós lények. Eredetüket, természetüket és végzetüket tekintve az emberi lények e különféle csoportjai és fajtái nem teljesen különböznek az urantiai népektől. Minden egyes világ emberfajtái az Istenfiak ugyanazon segédkezésében részesülnek és az idő segédkező szellemeinek jelenlétét élvezik. A természetes halált követően a felemelkedők minden fajtája egyetlen morontia családdá egyesül a lakóvilágokon.

11 ¶ 2. *Alvó Továbbélők.* A túlélési besorolású összes halandó a személyes végzet-őrangyalok felügyelete alatt megy át a termé-

szetes halál kapuin és a harmadik szakaszban megszemélyesül a lakóvilágokon. Azon elismert lények, akik bármely okból képtelenek voltak azt az értelmi szintet és szellemiségi felruházottságot elérni, amely feljogosította volna őket arra, hogy személyes oltalmazót kapjanak, nem juthatnak el azonnal és közvetlenül a lakóvilágokra. Az ilyen túlélő lelkeknek öntudatlan alvásban kell nyugodniuk az új korszakhoz tartozó ítéletnapig, az új megítéltetésig, az Istenfiú eljöveteléig, aki számba veszi a korszak túlélőit és megítéli a teremtésrészt, és Nebadon-szerte ez az általános gyakorlat. Krisztus Mihályról mondták, miután a földi munkájának elvégeztével a magasba emelkedett, hogy „Sok foglyot vezetett el”. És e foglyok az Ádám

korától fogva a Mester urantiai feltámadásának napjáig alvó továbbélővé lett halandók voltak.

12 Az idő múlása semmit sem jelent az alvó halandóknak; teljesen öntudatlanok és nincsenek tudatában a nyugvásuk időtartamának sem. Az adott korszak lezárultával a személyiségük újbóli összeállításakor az ötezer évet aludtak nem válaszolnak másként, mint azok, akik csak öt napot nyugodtak. Ezen időbeli késedelemtől eltekintve e továbbélők azokkal együtt mennek végig a felemelkedési renden, akik a halálbeli hosszabb-rövidebb alvást elkerülik.

13 A világzarándokok megítéltetési osztályait csoportos morontia tevékenységekre veszik igénybe a helyi világegyetemek mun-

kájában. Nagy előnye van annak, hogy ilyen nagy csoportok is munkára foghatók; ezért hosszú ideig együtt tartják őket a hatékony szolgálat érdekében.

14 ¶ 3. *Lakóvilági Hallgatók.* A lakóvilágokon felébredt összes továbbélő halandó ebbe az osztályba tartozik.

15 A halandói húsvér fizikai test nem része az alvó továbbélő újbóli összeállításának; a fizikai test visszatért a porhoz. A kijelölt szeráf biztosítja az új test, a morontia alak, mint a halhatatlan lélek és a visszatért, befogadandó Igazító számára készülő új élethordozó összeállítását. Az Igazító az alvó továbbélő elméje szellemi átiratának őrzője. A kijelölt szeráf a továbbélő önazonosság — a halhatatlan lélek — őre (amennyire az kifej-

lődött). És amikor e kettő, vagyis az Igazító és a szeráf újraegyesíti a gondjaikra bízott személyiséget, akkor ez az új egyed a régi személyiségének feltámadását, a lélek kifejlődő morontia azonosságának továbbélését alkotja. A lélek és az Igazító ezen újratársulását nevezhetjük helyesen feltámadásnak, a személyiséget alkotó tényezők újraegyesítésének; de még ez sem magyarázza meg teljesen a továbbélő *személyiség* újbóli megjelenését. Bár ti valószínűleg sohasem fogjátok megérteni az ilyen megmagyarázhatatlan folyamat tényszerű voltát, mégis valamikor majd tapasztalati úton megismeritek annak igazságát, ha nem utasítjátok el a halandói továbbélés tervét.

16 ¶ A fokozatos halandói felkészítést nyúj-

tó hét világon való kezdeti várakoztatás terve csaknem általános az Orvontonban. Az egyes, egyenként közelítőleg ezer lakott bolygóból álló helyi csillagrendszerekben hét lakóvilág van, s ezek rendszerint a csillagrendszeri központ segédszférái vagy kis-segédszférái. Ezek a felemelkedő halandók többségének a fogadóvilágai.

[17] Néha a halandók elhelyezésére szolgáló összes felkészülési világot világegyetemi „házaknak” nevezzük, és e szférákra utalt Jézus, amikor azt mondta: „Az én Atyám házában sok lakóhely van.” Innentől a felemelkedők, a lakóvilágokhoz hasonló szférák valamely adott csoportján belül, egyedül fejlődnek tovább az egyik szféráról a másikra, az egyik életszakaszból a másikba haladva,

de az egyik világegyetemi tanulmányi szakaszból mindig osztályostól lépnek tovább a következőbe.

18 ¶ 4. *Morontia Fejlődő Lények.* A lakóvilágok felett, a csillagrendszeri, a csillagvilági és a világegyetemi szférákon a halandókat már a morontia fejlődő lények osztályába sorolják; ekkor a halandói felemelkedés átmeneti szféráin haladnak keresztül. Ahogy a felemelkedő halandók az alsóbbtól a felsőbb morontia világok felé fejlődve haladnak, számtalan feladatot teljesítve szolgálnak a tanáraikkal együtt és a fejlettebb és rangidős testvéreik társaságában.

19 A morontia fejlődés együtt jár a folyamatos értelmi, szellemi és személyiség-formai fejlődéssel. A továbbélők hármas természe-

tű lények. A teljes morontia tapasztalás alatt ők a helyi világegyetem védencei. A felsőbb-világegyetemi rendszer az esetükben mindaddig nem érvényesül, amíg a szellemi létpályájuk meg nem kezdődik.

20 A halandók valódi szellem-önazonosságot csak röviddel az előtt kapnak, hogy a helyi világegyetemi központról elindulnak a felsőbb-világegyetem kisövezeteinek fogadóvilágaira. Az utolsó morontia szakaszból az első vagy legalsó szellemi besorolásba való átjutás csak egy kis átmenetet jelent. Az elme, a személyiség és a jellem az ilyen átmenet során nem változik; csak az alak megy át változáson. De a szellemalak éppoly valós, mint a morontia test, és éppen olyan észlelhető is.

[21] Mielőtt a helyi világegyetemükről a felsőbb-világegyetemi fogadóvilágokra elindulnának, az idő halandói szellemi megerősítést kapnak a Teremtő Fiútól és a helyi világegyetemi Anyaszellemtől. Ettől a ponttól a felemelkedő halandó besorolása örökre állandósult. A felsőbb-világegyetemi védencekről még sohasem derült ki, hogy megtévedtek volna. A felemelkedő szeráfokat is angyali szintre emelik a helyi világegyetemből való elindulásuk idején.

[22] ¶ 5. *Felsőbb-világegyetemi Védencek.* A felsőbb-világegyetemi felkészülési világokra érkező minden felemelkedő a Nappalok Elődeinek védencévé válik; áthaladtak a helyi világegyetemi morontia léten és most már elismert szellemek. Fiatal szellemek-

ként kezdik meg a felsőbb-világegyetemi felkészülési és műveltségi rendszerbeli felemelkedést, mely rendszer a kisövezeti fogadószféráktól a tíz nagyövezethez tartozó tanulmányvilágokon keresztül a felsőbb-világegyetemi központ felsőbb műveltségi szféráiig terjed.

[23] A tanulószellemeknek a kisövezet, a nagyövezet és a felsőbb-világegyetemi központok szellemi fejlődési világain való ottlétüknek megfelelően három rendje van. Ahogy morontia felemelkedőkként a helyi világegyetemi világokon tanultak és dolgoztak, úgy szellemi felemelkedőkként folytatják az új világok megismerését, miközben azt gyakorolják, hogy miként adják át másoknak azt, amit a bölcsesség élményelvi

forrásánál magukhoz vettek. De a felsőbb-világegyetemi létpályán haladó szellemlényként tanodába járni egészen mást jelent, mint amit az anyagias emberi elme valaha is el tudna képzelni.

[24] Mielőtt elhagynák a felsőbb-világegyetemet s elindulnának a Havonába, e felemelkedő szellemek ugyanazon alapos felkészítésben részesülnek a felsőbb-világegyetemi igazgatásból, mint amilyet a helyi világegyetemi felügyeletből a morontia tapasztalás során szereztek. Mielőtt a szellemi halandók elérik a Havonát, a tanulmányaik fő tárgya, de nem kizárólagos foglalatosságuk, a helyi és a felsőbb-világegyetemi igazgatás elsajátítása lesz. Mindeme tapasztalások oka jelenleg nem teljesen nyilvánvaló, de e felkészü-

lés kétségkívül bölcs és szükséges dolog abból a szempontból, hogy e halandók a jövőben talán a Végleges Testület tagjaként teljesítik be végzetüket.

25 A felsőbb-világegyetemi rend nem minden felemelkedő halandó számára azonos. Ugyanazt az általános oktatást kapják, azonban különleges csoportokat és osztályokat végeznek sajátos oktatási rend szerint és külön felkészítő tanfolyamokat teljesítenek.

26 ¶ 6. *Havona-zarándokok.* Amint a szellemi fejlődést teljesítette, még ha annak teljessége nem is végleges, a továbbélő halandó felkészül a Havonába, az evolúciós szellemek révébe tartó hosszú utazásra. A földön hús és vér teremtmények voltatok; a helyi világegyetemen átkelve morontia lények; a

felsőbb-világegyetemen áthaladva pedig fejlődő szellemek; a Havona fogadóvilágaira való megérkezésetekkel a szellemi képzésetek valóságosan és komolyan megkezdődik; a Paradicsomon később már mint tökéletessé lett szellemek jelentek meg.

27 A felsőbb-világegyetemi központról a Havona fogadószféráiig tartó utazást mindig egymagatokban teszitek meg. Ettől kezdve több osztály- vagy csoportszintű képzést már nem kaptok. Végeztetek az idő és tér evolúciós világaival kapcsolatos gyakorlati és igazgatási felkészüléssel. Most a *személyes képzésetek,* a ti egyéni szellemi felkészítésetek veszi kezdetét. Az elejétől a végéig, az egész Havonában az oktatás személyes és hármas természetű: értelmi, szellemi

és tapasztalási.

28 A Havona-létpályátokon az első cselekedetetek az lesz, hogy felismeritek a szállító szekonáfotokat és megköszönitek neki a hosszú és biztonságos utazást. Ezt követően bemutatnak benneteket ama lényeknek, akik az első havonai tevékenységeitekről fognak gondoskodni. Majd bejegyeztetitek a megérkezéseteket és elkészítitek azt az üzenetet, melyben köszönetet mondotok a helyi világegyetemetek Teremtő Fiának, a világegyetemi Atyának, aki a fiúi besorolású létpályátokat lehetővé tette és tiszteleteteket is kinyilvánítjátok neki. Ezzel eleget is tesztek a Havonába való megérkezésetekkel járó kötelezettségeiteknek; ez után egy hosszabb időre kikapcsolódhattok, szabadon szemlé-

lődhettek, és ez egyúttal lehetőséget ad nektek arra is, hogy felkeressétek a hosszú felemelkedési tapasztalásban szerzett barátaitokat, társaitokat és segítőtársaitokat. A híradásokban utánanézhettek annak is, hogy a zarándoktársaitok közül kik indultak el a Havonába azóta, hogy elhagytátok az Uverszát.

[29] A Havona fogadóvilágaira való megérkezésetek tényéről megfelelően értesülnek a helyi világegyetemetek központján és e hírt személyesen a szeráfi oltalmazótoknak továbbítják, tartózkodjon ő bárhol is.

[30] A felemelkedő halandókat alaposan felkészítették a tér evolúciós világainak ügyeire; most megkezdik a hosszú és gyümölcsöző kapcsolatukat a tökéletes teremtett szfé-

rákkal. Micsoda felkészítést nyújt e vegyes, egyedi és rendkívüli tapasztalás a jövőbeli munkákra! De én nem tudok beszámolni nektek a Havonáról; látnotok kell e világokat ahhoz, hogy értékeljétek a dicsőségüket vagy hogy megértsétek a nagyszerűségüket.

31 ¶ 7. *Paradicsomi Jövevények.* A paradicsomi állandó besorolás elérésével megkezdítek a fokozatos felkészülést az isteniség és az abszonit dolgok tárgyában. A paradicsomi állandó ottlétetek jelzi, hogy megtaláltátok Istent, és hogy fel fognak venni benneteket a Halandói Végleges Testületbe. A nagy világegyetem összes teremtménye közül csakis azok kerülnek be a Halandói Végleges Testületbe, akik eggyé kapcsolódást éltek meg az Atyával. Csakis ezek az egyedek

teszik le a véglegességet elért lények esküjét. A paradicsomi tökéletességet vagy a Paradicsomot elért egyéb lények átmenetileg bekerülhetnek e végleges testületbe, azonban az idő és tér evolúciós és tökéletessé lett érdemes személyiségeinek ezen összegyűlt seregei által teljesítendő ismeretlen és ki nem nyilatkoztatott küldetésben való részvételük nem örökre szól.

32 A Paradicsomra érkezőknek egy időre szabadság adatik, amelynek leteltével társulásokat hoznak létre az elsőrendű szupernáfok hét csoportjával. Akkor lesznek kinevezett paradicsomi végzősök, amikor az istenimádat-vezetők által tartott tanfolyamot elvégezték és azután mint végleges rendű lények megfigyelési és együttműködési szol-

gálatra rendelték őket a kiterjedt teremtésösszesség távoli vidékeire. Úgy tűnik, hogy még nincs különösebb vagy állandó feladata a Véglegesrendűek Halandói Testületének, bár számos minőségben szolgálnak a fényben és életben megállapodott világokon.

33 Ha a Halandói Végleges Testületnek nem lenne jövője vagy ki nem nyilatkoztatott végzete, e felemelkedő lények jelenlegi megbízatása akkor is megfelelő és dicső lenne. A jelenlegi végzetük teljes mértékben igazolja az evolúciós felemelkedés egyetemes tervét. De a külső tér szférái evolúciójának eljövendő korszakai kétségkívül még jobban kibontakoztatják és nagyobb mértékben istenien feltárják majd az Istenek bölcsességét és szeretetét, mely az emberi továbbélés és a ha-

landói felemelkedés isteni tervének kivitelezésében megnyilvánul.

34 ¶ E beszámoló, együtt mindazzal, amit már kinyilatkoztattunk nektek és amit még megismerhettek a saját világotokra vonatkozó közlések kapcsán, a felemelkedő halandó létpályájának egyfajta vázlatos ismertetését alkotja. A történet a különböző felsőbb-világegyetemekben más és más, azonban ez az ismertetés felvillantja a halandói fejlődés átlagos tervét, ahogyan az a Nebadon helyi világegyetemben és a nagy világegyetem hetedik szeletében, az Orvonton felsőbb-világegyetemben érvényesül.

35 [Ennek az írásnak az összeállítását egy uverszai Fenséges Hírvivő hitelesítette.]

31. ÍRÁS

A VÉGLEGES TESTÜLETEK

A HALANDÓI Véglegesrendűek Testülete jelenti az idő felemelkedő, Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt halandóinak jelenleg ismert végső célját. De más csoportok is tartoznak e testülethez. Az elsődleges végleges rendű testületet a következők alkotják:

2 1. A Havona Honosai.

3 2. Gravitációs Hírvivők.

4 3. Megdicsőült Halandók.

5 4. Befogadott Szeráfok.

6 5. Megdicsőült Anyagi Fiak.

7 6. Megdicsőült Köztes Teremtmények.

8 ¶ A megdicsőült lények e hat csoportja alkotja az örökkévaló végzetet elért eme különleges testületet. Úgy gondoljuk, hogy ismerjük a jövőbeli munkájukat, de biztosat nem tudunk. Míg a Halandói Végleges Testületet a Paradicsomon mozgósítják, és bár ők jelenleg is igen széles körben segédkeznek a tér világegyetemei számára és gondoskodnak a fényben és életben megállapodott világokról, addig a jövőbeli céljuk szükségképpen a külső tér éppen szerveződő világegyetemeiben való segédkezés. Legalábbis az Uverszán ez a vélekedés.

9 A testület a tér világai munkaközösségeinek megfelelően szerveződik és hasznosítja a hosszú és eseménydús felemelkedői létpálya alatt megszerzett társulási tapasztalato-

kat. A testületbe felvett minden felemelkedő teremtmény egyenlő megítélés alá esik, de e magas szintű egyenlőségi elv semmilyen mértékben nem érvényteleníti az egyediséget, illetőleg nem rombolja a személyazonosságot. Egy végleges rendű lénnyel érintkezve azonnal meg tudjuk állapítani, hogy ő vajon egy felemelkedő halandó, egy Havona-honos, egy befogadott szeráf, egy köztes teremtmény vagy egy Anyagi Fiú.

10 A jelen világegyetemi korszakban a véglegesrendűek visszatérnek szolgálatra az idő világegyetemeibe. Feladatuk, hogy a különböző felsőbb-világegyetemekben szolgáljanak és az eredeti felsőbb-világegyetemükbe mindaddig ne térjenek vissza, amíg mind a hat másik óriási teremtésösszességben nem

szolgáltak. Így ragadják meg a Legfelsőbb Lény hétszeres fogalmát.

11 A halandói véglegesrendűeknek egy vagy több egysége folyamatosan szolgálatban van az Urantián. Nincs a világegyetemi szolgálatnak olyan területe, melyre ne rendelnék ki őket; működésük általános és váltásban egyenlő időszakokra küldik ki őket meghatározott és szabad szolgálatra.

12 E különleges csoport jövőbeli szerveződésének természetére vonatkozóan nincs elképzelésünk, de a végleges rendű lények csoportja jelenleg teljesen önkormányzati elven működik. Maguk választják maguk közül az állandó, az időszakos és a küldetésbeli vezetőiket és igazgatóikat. Semmiféle külső befolyás nem jelenhet meg a szabályo-

zási gyakorlatukban, és hűségeskü̈t is csak a paradicsomi Háromságnak tesznek.

13 A végleges rendű lények telephelyeket a Paradicsomon, a felsőbb-világegyetemekben, a helyi világegyetemekben és minden nagyobb igazgatási egység központján tartanak fenn. Ők az evolúciós teremtés egy külön rendjét képviselik. Mi közvetlenül nem igazgatjuk vagy ellenőrizzük őket, és ők mégis abszolút hűnek és mindig együttműködőknek bizonyulnak a terveinkben foglaltakkal. Ők valóban az idő és tér összegyűjtött, kipróbált és igaz lelkei — a világegyetem evolúciós sója — és mindörökre ellenállnak a rossznak és biztonságot jelentenek a bűnnel szemben.

1. A HAVONA HONOSAI

[1] A központi világegyetem zarándok-felkészítő tanhelyein tanítóként szolgáló Havona-honosok közül sokan erősen kötődnek a felemelkedő halandókhoz és még nagyobb érdeklődést mutatnak a Halandói Végleges-rendűek Testületének jövőbeli munkája és végzete iránt. A Paradicsomon, a testület igazgatási központjában Grandfanda társának felügyelete alatt nyilvántartást vezetnek a Havona-önkéntesekről. Ma a várakozók sorában sokmillió Havona-honos található. A közvetlen és isteni teremtés e tökéletes lényei nagy segítséget jelentenek a Halandói Végleges Testület számára, és kétségkívül még nagyobb segítségére lesznek a távoli jövőben. Ők a tökéletességben és isteni

teljességben születettek nézőpontját jelenítik meg. E végleges rendű lények így az élményelvi létezés mindkét szakaszát magukba foglalják — a tökéletest és a tökéletessé lettet.

2 A Havona honosainak bizonyos élményelvi fejlődést kell felmutatniuk az evolúciós lényekkel való kapcsolatukon keresztül, mely révén megteremtődik a képesség az Egyetemes Atya szelleme szilánk-adományának befogadására. A Halandói Végleges Rendű Testület állandó tagjai csak olyan lények lehetnek, akik eggyé kapcsolódást éltek meg az Első Forrás és Középpont szellemével, vagy akik a Gravitációs Hírvivőkhöz hasonlóan eredendően rendelkeznek az Atya Isten e szellemével.

[3] A központi világegyetem lakói közül minden ezrediket veszik fel a testületbe — ez a véglegesrendűek egysége. A testületet átmeneti szolgálatot ellátó ezerfős egységekből szervezik, mely egységekben 997 felemelkedő teremtmény mellett egy Havona-honos és egy Gravitációs Hírvivő is helyet kap. A végleges rendű lények tehát ilyen egységekben szolgálnak, de a véglegességeskü egyenként teszik le. Ennek az eskünek mélyreható következménye és örök jelentősége van. A Havona-honos ugyanilyen esküt tesz és örökre a testület tagjává válik.

[4] A Havona-újoncok követik a nekik kijelölt egységet; akárhová megy a csoport, mennek ők is. És látnotok kellene a végleges rendű lények lelkesedését, amikor új mun-

kát kapnak. A Végleges Testületbe való bekerülés lehetősége a legizgalmasabb dolgok közé tartozik a Havonában; a végleges rendű lénnyé válás lehetősége a legnagyobb kalandok egyike e tökéletes fajok számára.

5 A Havona-honosokat ugyanilyen arányban veszik fel a Háromságot elért Együttes Véglegesrendűek Testületébe a Vicegeringtonon és a Tapasztalás-meghaladó Véglegesrendűek Testületébe a Paradicsomon. A Havona létpolgárai e három végzetet úgy tekintik, mint a fenséges létpályáik legfőbb célját, beleértve a Havonai Véglegesrendűek Testületébe való felvétel lehetőségét is.

2. GRAVITÁCIÓS HÍRVIVŐK

1 Ahol és amikor Gravitációs Hírvivők működnek, akkor mindig a végleges rendű lé-

nyek parancsnokolnak. Minden Gravitációs Hírvivő Grandfanda kizárólagos felügyelete alá tartozik, és kizárólag az elsődleges Végleges Testülethez rendelik ki őket. A végleges rendű lények számára még most is felbecsülhetetlen értékű segítséget jelentenek, és az örökkévaló jövőben is roppant hasznosak lesznek. Az értelmes teremtmények egyetlen más csoportja sem rendelkezik ilyen, az idő és tér meghaladására képes megszemélyesült hírvivői testülettel. Az egyéb végleges rendű testületekhez rendelt, hasonló fajtájú hírvivő-adatrögzítők nem megszemélyesült lények; azok abszonittá lényegültek.

2 ¶ A Gravitációs Hírvivők a Divingtonról származnak, és ők voltaképpen mó-

dosított és megszemélyesült Igazítók, de a mi uverszai csoportjaink egyike sem merne vállalkozni e hírvivők bármelyike természetének bemutatására. Tudjuk, hogy nagymértékben személyes lények, isteniek, értelmesek, és meghatóan megértők, azonban nem értjük, hogy milyen időtlen eljárással képesek a térben való átkelésre. Láthatólag képesek bármely energiát, kört, sőt még a gravitációt is igénybe venni. A halandói testületbe tartozó végleges rendű lények nem képesek legyőzni az időt és teret, azonban társulnak velük és az irányításuk alá tartoznak erre képes, majdnem végtelen szellemszemélyiségek. A Gravitációs Hírvivőket mi ugyan személyiségnek tekintjük, de a valóságban ők felsőbb-szellemi lények, korlátlan

és határtalan személyiségek. A Független Hírvivőkhöz képest egy teljesen külön személyiségrendet alkotnak.

3 ¶ A Gravitációs Hírvivők korlátlan számban csatlakozhatnak valamely végleges rendű lényekből álló egységhez, de a Halandói Végleges Testületbe csak egyetlen hírvivőt, a vezetőjüket veszik fel. E vezető azonban az állandó kíséretéül választhatja 999 hírvivő társát, és amikor úgy alakul, korlátlan számban segítségül hívhatja a rendjének tartalékosait.

4 A Gravitációs Hírvivők és a megdicsőült halandói véglegesrendűek megható és mély ragaszkodást mutatnak egymás iránt; sok a közös bennük: az egyik az Egyetemes Atya részének közvetlen megszemélye-

sülése, a másik pedig ugyanezen Egyetemes Atya szilánkjával, a szellemlényegű Gondolatigazítóval eggyé kapcsolódott továbbélő halhatatlan lélekben létező teremtményi személyiség.

3. MEGDICSŐÜLT HALANDÓK

[1] A felemelkedő, Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt halandók alkotják az elsődleges Végleges Testület zömét. A befogadott és megdicsőült szeráfokkal együtt rendszerint 990-en vannak minden egyes végleges rendű egységben. A halandók és angyalok aránya a csoportokban változó, bár a halandóké messze meghaladja az angyalokét. A Havona-honosok, a megdicsőült Anyagi Fiak, a megdicsőült köztes teremtmények, a Gra-

vitációs Hírvivők és az ismeretlen és még hiányzó tag a testületnek csak egy százalékát teszi ki; minden egyes, az ezernyi végleges rendű lényből álló egységben éppen tíz ilyen nemhalandó és nemszeráfi személyiség számára van hely.

2 Mi uverszaiak nem ismerjük az idő felemelkedő halandóinak „véglegességi beteljesülését”. Jelenleg a Paradicsomon lakoznak és átmenetileg a Fény és Élet Testületében szolgálnak, de ilyen roppant hosszú felemelkedési felkészítő tanfolyam és hosszas világegyetemi képzés vár rájuk ahhoz, hogy képessé váljanak még nagyobb bizalmi megmérettetésekre és még felelősségteljesebb szolgálatokra.

3 ¶ Függetlenül attól, hogy e felemelkedő

halandók már elérték a Paradicsomot, felvétettek a Végleges Testületbe, és nagy számban visszaküldettek abból a célból, hogy részt vegyenek a helyi világegyetemek igazgatásában és hogy segítsenek a felsőbb-világegyetemi ügyek vitelében — tehát e *nyilvánvaló* végzet ellenére, azért még mindig ott van az a jelentős tény, hogy még mindig csak hatodik szintű szellemekként vannak besorolva. Kétségkívül van még egy lépés a Halandói Végleges Testületbe tartozók létpályáján. E lépés természetét nem ismerjük, de három tényt felismertünk, és itt hívjuk fel a figyelmet ezekre:

4 ¶ 1. A feljegyzésekből tudjuk, hogy a halandók első szintű szellemek a kisövezeti tartózkodásuk alatt, és a második szintet ak-

kor érik el, amikor átkerülnek a nagyövezetbe, a harmadikat pedig akkor, amikor a felsőbb-világegyetem központi felkészülési világaira eljutnak. A halandók negyedik szintű vagy végzős szellemekké azután válnak, hogy elérik a hatodik Havona-kört és ötödik szintű szellemé akkor lesznek, amikor megtalálják az Egyetemes Atyát. Azután érik el a szellemlét hatodik szintjét, hogy leteszik azon esküjüket, mely révén mindörökre felvétetnek a Halandói Végleges Testület örökkévalósági feladatára.

5 Megfigyeltük, hogy a szellemi besorolást vagy megjelölést az egyik világegyetemi szolgálati területről egy másik világegyetemi szolgálati területre vagy az egyik világegyetemből egy másik világegyetembe való

tényleges előrelépés határozza meg; és gyanítjuk, hogy a Halandói Végleges Testület részére a hetedik szintű szellemi rang adományozására a mindezidáig fel nem jegyzett és ki nem nyilatkoztatott szférákon való örök szolgálati megbízással és a Legfelsőbb Isten elérésével egyidejűleg fog sor kerülni. De e puszta feltételezéseken túl e dolgokról valóban nem tudunk nálatok többet; a halandói létpályára vonatkozó ismereteink nem terjednek túl a jelenlegi paradicsomi beteljesülésen.

6 ¶ 2. A halandói véglegesrendűek teljesen eleget tettek az idők azon parancsának, hogy „Légy tökéletes”; felemelkedve végigjárták a halandói fejlődés egyetemes útját; megtalálták Istent, és annak rendje és mód-

ja szerint felvették őket a Végleges Testületbe. E lények elérték a szellemi fejlődés jelenlegi határát, de nem érték el *a végleges szellemi besorolás véglegességét.* Elérték a teremtményi tökéletesség jelenlegi határát, de nem érték el *a teremtményi szolgálat véglegességét.* Megtapasztalták az Istenség-imádat teljességét, de nem tapasztalták meg *az élményelvi Istenség-elérés véglegességét.*

7 ¶ 3. A Paradicsomi Végleges Testület megdicsőült halandói olyan felemelkedő lények, akik az értelmes létezésbeli lehető legteljesebb élet ténylegességének és felfogásának minden lépésével kapcsolatos élményelvi tudás birtokában vannak, míg a legalsó anyagi világoktól a Paradicsom szellemi magasságaiig tartó eme felemelkedés

ideje alatt e túlélő teremtményeket felkészítették azon képességeik korlátaira, melyek mindazon isteni elvek alkalmazásának minden részletével összefüggésben megnyilvánulnak, mely elveket az idő és tér világegyetemi teremtésösszességének pártatlan és hatékony, valamint irgalmas és türelmes igazgatásában alkalmaznak.

8 ¶ Úgy véljük, hogy az emberi lények jogosan oszthatják a véleményünket, és hogy ti velünk együtt szabadon állhattok elő elméletekkel a Paradicsomi Végleges Testület végleges beteljesülésének rejtélye kapcsán. Számunkra nyilvánvaló, hogy a tökéletessé lett evolúciós teremtmények jelenlegi feladatai a világegyetemi megértés és felsőbbvilágegyetemi igazgatás tárgykörében elvég-

zett alapképzés utáni továbbképzések jellegét tükrözik; és mi mind azt kérdezzük, hogy „Miért is fordítanak az Istenek annyi gondot arra, hogy a túlélő halandókat ilyen alaposan felkészítsék a világegyetem-irányítás módszerére?”

4. BEFOGADOTT SZERÁFOK

[1] A halandók hűséges szeráfi oltalmazói közül soknak engedik meg, hogy az emberi védenceikkel együtt járják végig a felemelkedési létpályát, és ezen őrangyalok közül sokan, miután az Atyával eggyé kapcsolódást értek el, egykori védenceikkel együtt teszik le az örökkévalóság végleges rendűi esküjét és mindörökre elfogadják a halandói társaik végzetét. Azok az angyalok, akik a

halandó lények felemelkedési tapasztalásain átmennek, osztozhatnak az emberi természet végzetében; éppúgy és örökre bekerülhetnek a Végleges Testületbe. A befogadott és megdicsőült szeráfokat nagy számban rendelik különböző nemhalandói végleges rendű testületekhez.

5. MEGDICSŐÜLT ANYAGI FIAK

1 Az idő és tér világegyetemeiben van egy olyan intézkedés, melynek értelmében a helyi csillagrendszerek ádámi létpolgárai, amennyiben hosszú időt töltöttek bolygói feladatok teljesítésével, kérvényezhetik, hogy mentsék fel őket az állandó létpolgársági besorolásukból. És amennyiben a kérelmüket elfogadják, csatlakoznak a felemelkedő zarándokokhoz a világegyetemi

központokon és innen haladnak tovább a Paradicsomra és a Végleges Testületbe.

[2] Amikor egy fejlett evolúciós világ eléri a fény és élet korának érett korszakait, akkor az Anyagi Fiak, vagyis a Bolygó Ádámja és Évája dönthet úgy, hogy emberré lényegül, Igazítót fogad be, és elindul a Halandói Véglegesrendűek Testületébe vezető világegyetemi felemelkedés evolúciós pályáján. Ezen Anyagi Fiak némelyike részlegesen sikertelen volt vagy gyakorlati értelemben megbukott az élőlénytani fejlődés gyorsítása érdekében végzett küldetésen, miként Ádám az Urantián; és ekkor kényszerítik őket, hogy végezzék el a teremtésrész népeinek természetes tanfolyamát, Igazítót fogadjanak be, menjenek át a halálon, és hit révén fejlődje-

nek a felemelkedési rendszerben, majd pedig érjék el a Paradicsomot és a Végleges Testületet.

3 Ezen Anyagi Fiak sok végleges rendű egységből hiányoznak. A jelenlétük a magas szintű szolgálat lehetőségeinek széles körét biztosítja az ilyen csoport számára, és a csoport mindig a vezetőjének választja őket. Ha az édeni pár mindkét tagja ugyanahhoz a csoporthoz kerül, akkor rendszerint megengedik nekik, hogy közösen, egy személyiségként működjenek. E felemelkedő párok sokkal sikeresebbek a háromságivá válás kalandjában, mint a felemelkedő halandók.

6. MEGDICSŐÜLT KÖZTES TEREMTMÉNYEK

[1] Sok bolygón a köztes teremtményeket nagyszámban hozzák létre, ám ritkán maradnak a szülőbolygójukon azt követően, hogy az megállapodott a fényben és életben. Ekkor, vagy nem sokkal ezt követően, kiemelik őket az állandó létpolgársági besorolásból és megkezdik a Paradicsomra tartó felemelkedésüket, melynek során az idő és tér halandóival együtt mennek át a morontia világokon, a felsőbb-világegyetemen és a Havonán.

[2] A különböző világegyetemekből származó köztes teremtmények eredetüket és természetüket tekintve igen eltérők, de mindnek a rendeltetése, hogy egyik vagy má-

sik paradicsomi végleges testületbe bekerüljenek. A másodfajú közteslények végül mind Igazítóval való eggyé kapcsolódást élnek meg és felvétetnek a halandói testületbe. Sok végleges rendű egységnek van egy ilyen megdicsőült lénye a csoportban.

7. A FÉNY ÖRÖMHÍRHOZÓI

[1] Jelenleg minden végleges rendű egységnek 999 esküt tett besorolású személyisége, állandó tagja van. Az üres helyet bármely egyedi küldetésen a kirendelt Fény Örömhírhozóinak vezetője foglalja el. De e lények csak átmeneti tagjai a testületnek.

[2] Bármely, a valamely végleges rendű testület szolgálatára kijelölt mennyei személyiség a Fény Örömhírhozója tisztségébe ke-

rül. E lények nem teszik le a véglegesrendűek esküjét, és bár részét képezik a testületi szervezetnek, a megbízatásuk nem állandó. E csoportban lehetnek Független Hírvivők, szupernáfok, szekonáfok, Paradicsomi Létpolgárok vagy azok háromságot elért utódai — bármely lény, melyre az átmeneti végleges-besorolásbeli feladat teljesítésében szükség van. Hogy az örökkévalósági küldetésre csatlakoznak-e a testülethez e lények vagy sem, azt nem tudjuk. A feladat teljesítésével a Fény ezen Örömhírhozói újból visszakerülnek a korábbi besorolásukba.

3 ¶ A Halandói Végleges Testületnek a jelenlegi felállás szerint éppen hat állandó tagságú osztálya van. A végleges rendű lények, amint az várható, sokat gondolkodnak

a jövőbeli munkatársaik személyazonosságán, de igen kicsi az egyetértés közöttük.

4 Mi, uverszaiak, gyakran elmélkedünk a végleges rendű lények hetedik csoportjának mibenlétén. Sokféle ötletünk van, melyek között ott van a Paradicsomon, a Vicegeringtonon és a belső Havona-körön gyülekező, számos, háromságot elért csoport testületei némelyikének esetleges kijelölése is. Még azt is gyanítjuk, hogy a Végleges Testületnek megengedik, hogy háromságivá alakítsa a segítőinek jelentős részét a világegyetem-igazgatási munkában, amennyiben a jelenleg kialakulóban lévő világegyetemek szolgálatára rendelik őket.

5 Egyikünknek véleménye szerint a testület ezen üres helyét a jövőbeli szolgálat tárgyát

képező új világegyetemből származó valamely lényfajta fogja betölteni; egy másikunk arra hajlik, hogy e helyet egy eddig még meg nem teremtett, meg nem lényegített, illetőleg háromságivá még nem tett paradicsomi személyiség fogja elfoglalni. De a legvalószínűbb az, hogy meg kell várnunk, amíg a végleges rendű lények eljutnak a szellemfejlődés hetedik szintjére, és biztosat csak ekkor tudunk majd.

8. A TAPASZTALATTÓL FÜGGETLENÜL LÉTEZŐK

[1] A tökéletessé lett halandóknak végleges rendű lényként a Paradicsomon szerzett tapasztalatai részben abból az erőfeszítésből származnak, hogy megértsék a Paradicsom

ezernél is több tapasztalás-meghaladó felsőbb-létpolgárainak, az abszonit sajátságokkal rendelkező, meglényegített lényeknek a természetét és működését. Az e felsőbb-személyiségekkel alkotott társulásaikban a felemelkedő, végleges rendű lények nagy segítséget kapnak azon tapasztalás-meghaladó segédkezők számos rendje által nyújtott hasznos útmutatásból, akiknek az a feladatuk, hogy a kifejlődött, végleges rendű lényeket bemutassák az új paradicsomi testvéreiknek. A Tapasztalattól Függetlenül Létezők egész rendje a Paradicsom nyugati részén él egy hatalmas területen, melyet kizárólag ők foglalnak el.

[2] A Tapasztalattól Függetlenül Létezők bemutatásakor nemcsak az emberi felfogóké-

pesség korlátoz bennünket, hanem a paradicsomi személyiségekre vonatkozó eme beszámolók tartalmát szabályozó utasításban foglaltak is. E lényeknek semmi közük sincs a halandók Havonába való felemelkedéséhez. A paradicsomi Tapasztalattól Függetlenül Létezők hatalmas seregének semmi köze sincs sem a Havonának, sem a hét felsőbb-világegyetemnek a dolgaihoz, lévén hogy csakis a világmindenség ügyeinek felsőbb szintű vitelével foglalkoznak.

3 Ti, mint teremtmények, képesek vagytok felfogni a Teremtőt, de aligha vagytok képesek megérteni, hogy létezik az értelmes lényeknek egy óriási és sokszínű halmaza, akik sem nem Teremtők, sem pedig teremtmények. E Tapasztalattól Függetlenül Léte-

zők nem teremtenek lényeket, és őket sem teremtették soha. Az eredetükről szólva, annak érdekében, hogy új fogalom — egy önkényesen választott és értelmetlen megjelölés — alkalmazását elkerüljük, úgy tartjuk a legjobbnak, ha azt mondjuk, hogy a Tapasztalattól Függetlenül Létezők egyszerűen csak *meglényegülnek.* Az Istenségi Abszolútnak talán sok köze lehetett a származásukhoz és talán szerepe van a végzetükben is, azonban e különleges lények felett az Istenségi Abszolút jelenleg nem gyakorol uralmat. A Végleges Isten felügyeli őket, és a jelenlegi paradicsomi ottlétüket minden tekintetben a Háromság felügyeli és irányítja.

[4] Bár minden, a Paradicsomot elért halandó gyakran úgy barátkozik a Tapasztalattól

Függetlenül Létezőkkel, mint a Paradicsomi Létpolgárokkal, mégis úgy alakul, hogy az ember első komoly találkozására egy Tapasztalattól Függetlenül Létezővel azon eseménydús alkalommal kerül sor, amikor a halandó felemelkedő egy új végleges rendű csoport tagjaként a végleges rendű lények fogadókörében állva leteszi az örökkévalósági Háromság-esküt, mely eseményt a Tapasztalattól Függetlenül Létezők vezetője, a Világmindenség Építészeinek elnöklő feje vezet le.

9. A VILÁGMINDENSÉG ÉPÍTÉSZEI

[1] A Világmindenség Építészei a paradicsomi Tapasztalattól Függetlenül Létezők irányító testületét alkotják. Ezen irányító tes-

tület 28.011 tökéletes elmével, kiváló szellemmel és felséges abszonit-lényeggel rendelkező személyiségből áll. E nagyszerű csoport elnöki tisztviselője, a rangidős Főépítész az összehangoltságért felelős irányítója az összes, Istenség-szint alatti paradicsomi értelemnek.

[2] Az e beszámolók elkészítését elrendelő parancs tizenhatodik korlátozó rendelkezése szerint: „Ha szükséges, akkor a Világmindenség Építészeinek és társaiknak a létezése felfedhető, azonban az eredetük, a természetük és a végzetük nem nyilatkoztatható ki teljesen.” Arról azonban mégis tájékoztathatunk benneteket, hogy e Főépítészek az abszonit hét szintjén léteznek. E hét csoport a következőképpen adható meg:

3 1. *A Paradicsom-szint.* Kizárólag a rangidős vagy először meglényegített Építész működik az abszonit e legfelső szintjén. E végleges személyiség — aki nem Teremtő és nem teremtmény — az örökkévalóság hajnalán lényegült meg és most a Paradicsom és annak huszonegy, kapcsolódó tevékenységet folytató világa kiváló szervezőjeként működik.

4 ¶ 2. *A Havona-szint.* A második Építész meglényegülése három tökéletes tervezőt és abszonit intézőt jelentett, és ők mindig is a központi világegyetem egymilliárd tökéletes szférája összehangolásának szentelték magukat. A paradicsomi hagyományok szerint e három Építész, az előttük meglényegült rangidős Építész tanácsával, hozzájá-

rult a Havona tervezéséhez, de ezt igazán nem tudhatjuk.

5 ¶ 3. *A Felsőbb-világegyetemi Szint.* A harmadik abszonit szinthez tartozik a hét felsőbb-világegyetem hét Főépítésze, akik jelenleg, csoportként, nagyjából egyenlő időket töltenek a Hét Tökéletes Szellem társaságában a Paradicsomon és a Hét Legfőbb Végrehajtóval a Végtelen Szellem hét különleges világán. Ők a nagy világegyetem legfelsőbb összehangolói.

6 ¶ 4. *Az Első Térszint.* E csoportot hetven Építész alkotja, és sejtésünk szerint közük van a külső tér első világegyetemének végleges terveihez, mely világegyetem kialakulása már folyik a jelenlegi hét felsőbb-világegyetem határain túl.

7 ¶ 5. *A Második Térszint.* Az Építészek ezen ötödik testülete 490 tagot számlál, és megint csak gyanítjuk, hogy közük van a külső tér második világegyeteméhez, ahol a fizikusaink már egyértelmű energiamozgásokat figyeltek meg.

8 ¶ 6. *A Harmadik Térszint.* A Főépítészek hatodik csoportja 3.430 tagú, és hasonlóképpen gyanítjuk, hogy ők a külső tér harmadik világegyetemének nagyszabású tervein dolgoznak.

9 ¶ 7. *A Negyedik Térszint.* Ezen utolsó és legnagyobb testület 24.010 Főépítészből áll, és amennyiben az előbbi sejtéseink helytállóak, úgy e testület áll kapcsolatban a külső tér egyre nagyobb kiterjedésű világegyetemei közül a negyedikkel és egyben utolsó-

val.

10 ¶ A Főépítészek e hét csoportjába összesen 28.011 világegyetemi tervező tartozik. Az egyik paradicsomi hagyomány szerint a messzi örökkévalóságban megpróbálkoztak a 28.012. Főépítész meglényegítésével, azonban állítólag e lény nem lényegült abszonittá, személyiségét az Egyetemes Abszolút vonta magához. Meglehet, hogy a Főépítészek felemelkedő rendjei a 28.011. Építészben elérték az abszonit jelleg határát, és a 28.012. kísérlet talán már az Abszolút jelenlétének mennyiségtani szintjét érintette. Más szóval a 28.012. meglényegülési szinten az abszonit jelleg egyenlővé lett az Egyetemes szinttel és elérte az Abszolút értékét.

11 ¶ A működési szerveződést tekintve a Ha-

vona három felügyelő Építésze kiegészítő segédként működik az önálló paradicsomi Építész mellett. A felsőbb-világegyetemek hét Építésze a Havona három felügyelőjének összehangolójaként tevékenykedik. Az első külső térszint világegyetemeinek hetven tervezője jelenleg kiegészítő segédként szolgál a hét felsőbb-világegyetem hét Építésze mellett.

12 A Világmindenség Építészei rendelkezésére segédek és segítők számos csoportja áll, beleértve az erőszervezők két hatalmas rendjét, a meglényegült elsőrendű tapasztalás-meghaladókat, és a tapasztalás-meghaladó társakat. E Fő-erőszervezők nem keverendők össze az erőtér-irányítókkal, akik a nagy világegyetemhez tartoznak.

[13] Az idő és örökkévalóság gyermekeinek egyesüléséből származó összes lény, mint a végleges rendű lények és a Paradicsomi Létpolgárok háromságot-elért utódai is, a Főépítészek védenceivé válnak. De az összes egyéb olyan teremtmény vagy entitás közül, amelyeket mint a jelenleg megszervezett világegyetemekben működőként nyilatkoztattunk ki, csak a Független Hírvivők és az Ihletett Háromsági Szellemek tartanak fenn szerves kapcsolatot a Tapasztalattól Függetlenül Létezőkkel és a Világmindenség Építészeivel.

[14] A Főépítészek szakmailag hagyják jóvá a Teremtő Fiak által a helyi világegyetemük megszervezése céljára kiválasztott térbeli helyekkel összefüggő feladatot. Igen

szoros kapcsolat van a Főépítészek és a paradicsomi Teremtő Fiak között, és bár e viszonyt e kinyilatkoztatás keretében nem mutatjuk be, már tájékoztattunk benneteket az Építészek és a nagy-világegyetemi Legfelsőbb Teremtők társulásáról az első élményelvi Háromságban. E két csoport a kifejlődő és élményelvi Legfelsőbb Lénnyel együtt alkotja a tapasztalás-meghaladó értékek és világmindenségi jelentéstartalmak Háromsági Véglegesét.

10. A VÉGSŐ KALAND

1 A rangidős Főépítész felügyeletet gyakorol a hét Végleges Testület felett, melyek a következők:

2 1. A Halandói Véglegesrendűek Testülete.

3 2. A Paradicsomi Véglegesrendűek Testülete.

4 3. A Háromságot elért Véglegesrendűek Testülete.

5 4. A Háromságot elért Együttes Véglegesrendűek Testülete.

6 5. A Havonai Véglegesrendűek Testülete.

7 6. A Tapasztalás-meghaladó Véglegesrendűek Testülete.

8 7. A Végzet Ki-nem-nyilatkoztatott Fiainak Testülete.

9 E beteljesülés-testületek mindegyikének van egy elnöklő feje, és heten alkotják a Paradicsomi Beteljesülés Legfelsőbb Tanácsát; és a jelen világegyetemi korszakban Grandfanda a vezetője a végleges beteljesülés gyer-

mekeinek világegyetemi feladatait megszabó eme legfelsőbb testületnek.

10 E hét végleges rendű testület összeállása jelzi azon potenciálok, személyiségek, elmék, abszonitok és élményelvi ténylegességek valóság-mozgósítását, melyek valószínűleg túlmutatnak még a Legfelsőbb Lény jövőbeli világmindenségi szerepkörein is. E hét végleges rendű testület feltehetőleg a Végleges Háromság ama jelenlegi tevékenységét jelzi, mely a véges és az abszonit térerőinek az összegyűjtésére irányul abból a célból, hogy felkészüljön a külső tér világegyetemeiben végbemenő felfoghatatlan eseményekre. Ilyen mozgósításra csaknem az örökkévalóság óta eddig még sohasem került sor, amikor is a paradicsomi Három-

ság hasonlóképpen mozgósította a Paradicsom és a Havona akkor már létező személyiségeit és megbízta őket az idő és tér megtervezett hét felsőbb-világegyetemének igazgatói és vezetői feladataival. A hét végleges rendű testület jelenti a nagy világegyetem isteniségi válaszát a jövő-örökkévalósági tevékenységeket mutató külső világegyetemekben meglévő kialakulatlan potenciálok jövőbeli igényeire.

[11] Bátorkodunk előrevetíteni a lakott világok alkotta eljövendő és nagyobb külső világegyetemeket, a nagyszerű és különleges lények új rendjei által benépesített új szférákat, a véglegességében fenséges anyagi világegyetemet, egy olyan hatalmas teremtésrészt, melyből pusztán egyetlen fontos rész-

let hiányzik — a felemelkedői létezés világegyetemi életében megszerzett tényleges *véges tapasztalás* jelenléte. Egy ilyen világegyetem rettentő sok élményelvi hátránnyal fog létrejönni: nem lesz lehetősége részt venni a Mindenható Legfelsőbb evolúciójában. E külső világegyetemek mind élvezni fogják a Legfelsőbb Lény páratlan segédkezését és fenséges felügyeletét, de éppen az ő tevékeny jelenlétének ténye az, ami eleve kizárja részvételüket a Legfelsőbb Istenség ténylegessé alakításában.

[12] A jelen világegyetemi korszakban a nagy világegyetem fejlődő személyiségei sok nehézségtől szenvednek a Legfelsőbb Isten fennhatósága tökéletlen megjelenése következtében, de mi mindannyian osztozunk

az ő kifejlődésének különleges tapasztalásában. Mi őbenne fejlődünk és ő mibennünk fejlődik. Valamikor az örökkévaló jövőben a Legfelsőbb Istenség evolúciója már a világegyetemi történelem kész tényéve lesz, és az e csodálatos tapasztalásban való részvétel lehetősége ekkorra már hiányozni fog a mindenségrendi cselekvés színpadáról.

13 De közülünk azok, akik a világegyetem ifjúkorában megszerezték e különleges tapasztalást, a jövő teljes örökkévalósága alatt meg fogják őrizni azt. És sokan közülünk úgy gondolják, hogy ez lehet a Végleges Testület felemelkedő és tökéletessé lett halandóiból fokozatosan összegyűlő tartalékos állomány küldetése, mely küldetést a másik hat most feltöltődő testülettel együtt fogják

végrehajtani, együtt fogják segíteni e külső világegyetemeket erőfeszítéseikben, hogy ellensúlyozzák az abból fakadó élményelvi fogyatékosságaikat, hogy nem vettek részt a Legfelsőbb Lény téridő evolúciójában.

14 E fogyatékosságok elkerülhetetlenül fennállnak a világegyetemi létezés minden szintjén. A jelen világegyetemi korszakban mi, a szellemi létezés felsőbb szintjein állók lereszkedünk az evolúciós világegyetemek segítése céljából és azért, hogy segédkezzünk a felemelkedő halandóknak, s így próbáljuk kárpótolni őket a felsőbb szellemi tapasztalás valóságaiban fennálló fogyatékosságaikért.

15 De annak ellenére, hogy valójában semmit sem tudunk a Világmindenség Épité-

szeinek e külső teremtésrészekre vonatkozó terveiről, azért három dologban biztosak vagyunk:

16 1. Egy hatalmas és új világegyetemrendszer fokozatos szerveződése zajlik a külső tér területein. Fizikai teremtésrészek új rendjei, világegyetemektől hemzsegő roppant nagy és mérhetetlen körök vannak a benépesített és szervezett teremtésrészek jelenlegi határain messze túl, melyek éppenséggel a távcsöveitekkel is láthatók. E külső teremtésrészek jelenleg teljesen fizikai jellegűek; nyilvánvalóan lakatlanok és úgy tűnik, hogy a teremtményi igazgatástól is mentesek.

17 ¶ 2. Korszakok hosszú során folytatódik az idő és tér tökéletessé lett és felemelkedő

lényeinek megmagyarázhatatlan és teljesen rejtélyes paradicsomi mozgósítása, melyre a hat másik végleges rendű testülettel együtt kerül sor.

18 ¶ 3. E folyamatokkal egyidejűleg az Istenség Legfelsőbb Személye az óriási teremtésösszességek mindenható uraként nyer hatalmat.

19 ¶ Amint e hármas fejlődést szemléljük, mely magába foglal teremtményeket, világegyetemeket és magába foglalja az Istenséget, vajon érhet-e bennünket bírálat azért, mert azzal számolunk, hogy valami új és eddig még ki nem nyilatkoztatott dolog közelít a végkifejlethez a világmindenségben? Vajon nem természetes dolog-e, hogy a fizikai világegyetemeknek az eddig ismeretlen lép-

tékű eme korszakos mozgósítását és szervezését valamint a Legfelsőbb Lény személyiségének kiemelkedését kapcsolatba hozzuk az idő halandóinak az isteni tökéletességre való felhozatalának eme rendkívüli tervével és azzal, hogy ezt követően a Paradicsomon felvétetnek a Végleges Testületbe — ahol olyan feladatot kapnak és olyan végzet vár rájuk, melyet világegyetemi rejtély fed? Az egész Uversza egyre inkább hisz abban, hogy a gyülekező Végleges Testületek a külső tér világegyetemeiben való szolgálatra rendeltettek, ahol már most is képesek vagyunk azonosítani legalább hetvenezer anyaghalmaz sűrűsödési folyamatát, melyek mindegyike nagyobb, mint a jelenlegi felsőbb-világegyetemek bármelyike.

20 ¶ Az evolúciós halandók a tér világain

megszületnek, átkelnek a morontia világokon, felemelkednek a szellem-világegyetemekbe, beutazzák a Havona-szférákat, megtalálják Istent, elérik a Paradicsomot és felvétetnek az elsődleges Végleges Testületbe, s ott várakoznak a következő világegyetemi szolgálati beosztásra. Van hat további gyülekező végleges testület is, de Grandfanda, az első halandó felemelkedő lény az összes végleges rendű lény rendjének paradicsomi főnökeként elnököl. És ahogy e magasztos látványt szemléljük, mindannyian elragadtatva csak azt mondhatjuk: Mily dicsőséges végzete ez az idő állati eredetű gyermekeinek, a tér anyagi fiainak!

21 ¶ [Ennek az írásnak az összeállítását egy Isteni Tanácsos és Egy Ismeretlen Nevű és

Származású együttesen hitelesítette, akik az e minőségben való működésre az uverszai Nappalok Elődeitől kaptak felhatalmazást.]

* * *

[22] Az Istenség természetét, a Paradicsom valóságát, a központi világegyetem és a felsőbb-világegyetemek szerveződését és tevékenységét, a nagy világegyetem személyiségeit és az evolúciós halandók felsőbb végzetét bemutató eme harmincegy írást egy olyan, huszonnégy orvontoni intézőből álló főbizottság hitelesítette, fogalmazta és angol nyelven szövegezte, mely az uverszai Nappalok Elődei által adott azon utasításnak megfelelően működött, miszerint mindezt a nebadoni Norlatiadekben, a Satania csillag-

rendszer 606-os világán, az Urantián Kr.u. 1934-ben kell elvégeznünk.

II. RÉSZ

A HELYI VILÁGEGYETEM

Ezen írások összeállítását egy, a szalvingtoni Gábriel felhatalmazása alapján működő, Helyi Világegyetemi Személyiségekből álló Nebadoni Testület hitelesítette.

32. ÍRÁS

A HELYI VILÁGEGYETEMEK KIALAKULÁSA

A HELYI világegyetem a Paradicsom Mihály-rendbe tartozó Teremtő Fiának a keze munkája. A helyi világegyetem száz csillagvilágból áll, melyek mindegyikét lakott világok száz csillagrendszere alkotja. Minden egyes csillagrendszerben mindent összevetve körülbelül ezer lakott szféra van.

[2] Az idő és tér e világegyetemei mind evolúciósak. A paradicsomi Mihályok teremtői terve mindig a helyi világegyetemet alkotó különböző rendű szférákon lakozó sokféle teremtmény fizikai, értelmi és szellemi

természete és képességei fokozatos kialakításának és fejlesztésének megfelelően valósul meg.

3 Az Urantia olyan helyi világegyetemhez tartozik, melynek ura a nebadoni Isten-ember, a názáreti Jézus és a szalvingtoni Mihály. És Mihálynak e helyi világegyetemre vonatkozó összes tervét teljes egészében jóváhagyta a paradicsomi Háromság még azelőtt, hogy ő a tér legnagyobb kalandjára indult volna.

4 Az Istenfiak ugyan maguk választhatják meg a teremtői tevékenységeik színterét, ám ezen anyagi teremtésrészek terveit eredetileg a paradicsomi Világmindenség Építészei vázolták fel és készítették el.

1. A VILÁGEGYETEMEK FIZIKAI MEGJELENÉSE

[1] A térerő és az elsőfajú energiák alakítása a világegyetemi időket megelőzően a paradicsomi Fő-erőszervezők munkája; azonban a felsőbb-világegyetemi területeken, amikor a kilépő energia válaszolni kezd a helyi vagy egyenes irányú gravitációra, átadják a terepet az adott felsőbb-világegyetem erőtér-irányítóinak.

[2] Ezen erőtér-irányítók egyedül működnek a helyi világegyetemi teremtésrész anyag-előtti és térerő-utáni szakaszaiban. A Teremtő Fiúnak nincs lehetősége megkezdeni a világegyetem-szervezést addig, amíg az erőtér-irányítók elegendő mértékben mozgásba nem hozták a térenergiákat ahhoz,

hogy megteremtődjön az előtűnő világegyetem anyagi alapja — annak valódi napjai és anyagi szférái.

3 ¶ A helyi világegyetemek mind hozzávetőleg ugyanazon az energia-potenciálon vannak, bár a fizikai méreteiket tekintve eléggé különböznek és a látható-anyag tartalmuk is időről időre változó. A helyi világegyetem erőtér-tartalmát és magvábanvaló-anyag tartalmát az erőtér-irányítók és elődeik átalakító munkája, valamint a Teremtő Fiú tevékenységei és az ő teremtőtársa által eredendően meglévő fizikai szabályozó képesség határozza meg.

4 A helyi világegyetem energia-tartalma körülbelül egy-százezred része a felsőbb-világegyetem térerővel való felruházottságá-

nak. A Nebadon, a helyi világegyetemetek esetében a tömeg-anyagiasulás valamivel kevesebbet tesz ki. Fizikai értelemben a Nebadon mindazokkal a fizikai energiai és anyagi adottságokkal rendelkezik, melyek az Orvonton bármelyik helyi teremtésrészében is megvannak. A Nebadon világegyetem fejlődési terjeszkedésének útjában álló egyetlen fizikai korlát a térenergia-tartalom, melyet az egyesített világegyetemi működési rend társult erőterei és személyiségei tartanak gravitációs ellenőrzés alatt.

5 ¶ Amikor az energia-anyag egy bizonyos tömeg-anyagiasulási szintet elér, egy paradicsomi Teremtő Fiú a Végtelen Szellem egyik Alkotó Leánya kíséretében megjelenik a színen. A Teremtő Fiú megérkezé-

sével egyidejűleg megkezdődik a munka az épített szférán, melyből a megtervezett helyi világegyetem központi világa lesz. E helyi teremtésrész hosszú időn keresztül fejlődik, napok jutnak állandósult állapotba, bolygók formálódnak és állnak pályára, miközben a csillagvilági és a csillagrendszeri központokként való működésre szánt épített világok teremtésének munkája folytatódik.

2. VILÁGEGYETEM-SZERVEZÉS

[1] A Teremtő Fiakat a világegyetem-szervezésben megelőzik az erőtér-irányítók és a Harmadik Forrástól és Középponttól származó egyéb lények. A tér így előzőleg már megszervezett energiáiból Mihály, a Teremtő Fiatok létrehozta a Nebadon világegyetem lakott területeit és azóta is gondoskodik

azok igazgatásáról. Ebből az előbb-létezett energiából ezen isteni Fiak látható anyagot hoznak létre, élő teremtményeket terveznek, és a Végtelen Szellem világegyetemi jelenlétével együttműködésben a szellemszemélyiségek sokszínű kíséretét teremtik meg.

[2] A világegyetem-szervezés előzetes fizikai munkája terén jóval a Teremtő Fiú előtt járó erőtér-irányítók és energiaszabályozók később kiváló együttműködésben szolgálnak e Világegyetemi Fiú mellett, örökre együtt szabályozzák az eredetileg általuk szervezett és körökbe terelt energiákat. A Szalvingtonon jelenleg ugyanaz a száz erőtér-központ működik, akik együttműködtek a Teremtő Fiatokkal e helyi világegyetem eredeti kialakításában.

[3] ¶ A Nebadon fizikai teremtésének először befejezett mozzanata a központi világ, a Szalvington épített szférájának és annak segédszféráinak megszervezése volt. Az erőtér-központok és fizikai szabályozók első megmozdulásától az élő kíséretnek a Szalvington befejezett szféráira való megérkezéséig a jelenlegi bolygóidőtökben mérve alig több mint egymilliárd év telt el. A Szalvington megépítését rögtön követte a megtervezett csillagvilágok száz központi világának és a bolygók szabályozására és igazgatására rendelt, megtervezett helyi csillagrendszerek tízezer központi szférájának, valamint azok segédszféráinak megteremtése. Ezen épített világokat arra tervezték, hogy lakóhelyei legyenek fizikai és szellemi sze-

mélyiségeknek éppúgy, mint a köztes morontia, illetőleg átmeneti életszakaszban lévő lényeknek.

4 A Szalvington, a Nebadon központja pontosan a helyi világegyetem energia-tömeg középpontjában helyezkedik el. De a helyi világegyetemetek nem alkot egyetlen csillagászati rendszert, bár annak fizikai középpontjában egy nagy csillagrendszer található.

5 A Szalvington a nebadoni Mihály személyes székhelye, de nem mindig tartózkodik ott. Bár a helyi világegyetemetek zökkenőmentes működése többé már nem teszi szükségessé a Teremtő Fiúnak a központi szférán való állandó jelenlétét, ez azért nem volt így a fizikai szerveződés korai időszaka-

iban. Egy Teremtő Fiú nem képes elhagyni a központi világát addig, amíg a terület gravitációs állandósulása végbe nem megy azon keresztül, hogy elégséges energia anyagiasul ahhoz, hogy a különböző körök és rendszerek ellensúlyozni tudják egymást a kölcsönös anyagi vonzás révén.

6 ¶ Ekkor a világegyetem fizikai terve elkészült, és a Teremtő Fiú együttműködésben az Alkotó Szellemmel felvázolja az életteremtési tervét; ami után a Végtelen Szellem e képviselője megkezdi a külön alkotó személyiségként való világegyetemi működését. Amint e teremtői cselekedet megformálódik és kivitelezést nyer, létrejön a Fényes Hajnalcsillag, az azonosság ezen első teremtői fogalmának és az isteniség esz-

ményképének megszemélyesülése. Ez a világegyetem főigazgatója, a Teremtő Fiú személyes társa, aki minden jellembéli ismérvében hozzá hasonló, bár az isteniségi sajátosságaiban határozottan korlátozottabb.

7 És ekkor, a Teremtő Fiú jobb kezének és főigazgatójának megjelenését követően a különféle teremtményeknek egy hatalmas és csodálatos halmaza jön létre. A helyi világegyetem fiainak és leányainak megjelenése a küszöbön áll, és nem sokkal ez után a teremtésrész kormányát is létrehozzák, mely a világegyetem legfelsőbb tanácsaitól a csillagvilági atyákig, valamint a helyi csillagrendszerek — ama világok csoportja, melyek rendeltetése, hogy később a sajátakarattal rendelkező teremtmények különféle ha-

landó fajainak otthonaiként szolgáljanak — fejedelmeiig terjed; és e világok mindegyikét egy-egy Bolygóherceg uralja.

8 És ez után, amint egy ilyen világegyetem ilyenformán teljesen megszerveződött és teljesen benépesült, a Teremtő Fiú hozzáfog az Atya azon javaslatának teljesítéséhez, hogy a saját isteni képükre halandó embert teremtsen.

9 ¶ A bolygói lakóhelyek szervezésének folyamata a Nebadonban még mindig tart, mert ez a világegyetem ténylegesen egy fiatal csillaghalmaz az Orvonton csillagok és bolygók alkotta területén. A legutóbbi összeíráskor 3.840.101 lakott bolygó volt a Nebadonban, és a Sataniának, a világotok helyi csillagrendszerének a felépítése meg-

lehetősen hasonló a többi csillagrendszeréhez.

10 A Satania nem egységes fizikai rendszer, csillagászati egység vagy szerveződés. 619 lakott bolygója több mint ötszáz különböző fizikai rendszerben helyezkedik el. Mindössze öt rendszer rendelkezik kettőnél több lakott bolygóval, s ezek között is csupán egyben van négy lakott bolygó, míg negyvenhat rendszerben található két lakott világ.

11 A lakott világokból álló Satania csillagrendszer igen messze esik az Uverszától és a hetedik felsőbb-világegyetem fizikai vagy csillagászati központjaként működő nagy csillaghalmaztól. A Jerusemtől, a Satania központjától több mint kétszázezer fényévnyire helyezkedik el az Orvonton felsőbb-vi-

lágegyetem fizikai középpontja, mely a roppant távoli, sűrű Tejúton van. A Satania a helyi világegyetem szélén található, és a Nebadon is az Orvonton pereméhez közelít. A lakott világok legkülső csillagrendszere és a felsőbb-világegyetem középpontja közötti távolság alig valamivel kevesebb, mint kétszázötvenezer fényév.

12 A Nebadon világegyetem jelenleg az Orvonton felsőbb-világegyetemi körének messzi déli és keleti részén jár. A legközelebbi szomszédos világegyetemek: Avalon, Henszelon, Szanszelon, Portalon, Wolvering, Fanoving, és Alvoring.

13 ¶ De a helyi világegyetem kialakulása hosszú történet. A felsőbb-világegyetemmel foglalkozó írások vezetik fel e tárgykört, me-

lyet a helyi teremtésrészekkel foglalkozó, e részbe tartozók folytatnak, míg a következő részben sorra kerülő, az Urantia történelmének alakulásáról és a rendeltetéséről szóló írások fejeznek be. Azonban kellőképpen megérthetitek az ilyen helyi teremtésrész halandóinak rendeltetését pusztán azáltal is, hogy figyelmesen áttanulmányozzátok a Teremtő Fiatok életéről és tanításairól szóló beszámolókat, aki egykor az ember életét élte a halandó húsvér testhez hasonló alakban a ti evolúciós világotokon.

3. AZ EVOLÚCIÓS ESZME

[1] Az egyetlen tökéletesen megállapodott teremtésrész a Havona, a központi világegyetem, melyet közvetlenül az Egyetemes Atya

gondolata és az Örökkévaló Fiú szava alkotott. A Havona lételvi, tökéletes és teljes világegyetem, mely az örökkévaló Istenségek otthonát, a minden dolgok középpontját veszi körül. A hét felsőbb-világegyetem teremtésrészei végesek, evolúciósok és következetesen fejlődők.

2 Az idő és tér fizikai rendszerei mind evolúciós eredetűek. Mindaddig még csak nem is állandósulnak fizikailag, amíg be nem kapcsolódnak a felsőbb-világegyetemük állandósult állapotú köreibe. És egy helyi világegyetem sem állapodik meg a fényben és életben, amíg a növekedésre és fejlődésre való fizikai lehetőségeket ki nem merítette, és amíg annak összes lakott világának szellemi helyzete mindörökre nem rendeződik és

nem ér el biztonságos egyensúlyt.

3 A központi világegyetemet kivéve a tökéletesség mindenhol fejlődés eredménye. A központi teremtésrészben a rendelkezésünkre áll a tökéletesség mintája, azonban minden egyéb területnek e tökéletességet az adott világok vagy világegyetemek fejlődésére kidolgozott módszerek révén kell elérnie. És csaknem végtelen változatosság jellemzi a Teremtő Fiak terveit a saját helyi világegyetemük szervezése, fejlesztése, formálása és véglegesítése terén.

4 ¶ Az Atya istenség-jelenléte kivételével minden helyi világegyetem bizonyos értelemben a központi vagy minta-teremtésrész igazgatási szervezésének másodpéldánya. Bár az Egyetemes Atya személyesen je-

len van az állandó tartózkodási helyét képező világegyetemben, ő nem lakozik ama lények elméiben, melyek abból a világegyetemből származnak, lévén, hogy ő szó szerint a tér és idő halandóinak lelkeinél lakozik. Úgy tűnik, hogy a kiterjedt teremtésrész szellemi ügyeinek igazgatásában és szabályozásában egy végtelenül bölcs ellentételezési elv érvényesül. A központi világegyetemben az Atya, mint olyan személyesen van jelen, de nincs jelen ama tökéletes teremtésrész gyermekeinek elméiben; a tér világegyetemeiben az Atya személyében nincs jelen, lévén hogy őt a Fejedelemfiai képviselik, ugyanakkor ő maga bensőséges formában jelen van a halandó gyermekeinek elméiben, lévén, hogy az e teremtmények el-

méiben lakozó Titkos Nevelők elő-személyes jelenléte szellemi értelemben őt képviseli.

5 A helyi világegyetem központján lakoznak mindazon teremtő és alkotó személyiségek, akik az Egyetemes Atya személyes jelenlétén kívül egyébként független hatáskört és igazgatási önállóságot képviselnek. A helyi világegyetemben megtalálható a központi világegyetemben létező minden értelmes élőlény és csaknem minden ilyen osztály képviselője, kivéve az Egyetemes Atyát. Bár az Egyetemes Atya személyesen nincs jelen a helyi világegyetemben, őt személyesen képviseli a Teremtő Fia, az Isten egykori helyettese és a későbbi legfőbb és saját jogán önálló úr.

6 Minél alacsonyabb létfokra megyünk, annál nehezebbé válik a láthatatlan Atya megtalálása a hit nézőpontjából. Az alacsonyabb rendű teremtményeknek — és néha a felsőbbrendű személyiségeknek is — nehezükre esik meglátni az Egyetemes Atyát az ő Teremtő Fiaiban. És így, a szellemi tökéletesedésük folyamán, amikor a fejlődés tökéletessége révén képessé válnak látni az Isten személyét, belefáradnak a fejlődésbe, szellemi kétségek gyötrik őket, összezavarodnak és így elrekesztik magukat az idejük és világegyetemük fokozatos szellemi céljaitól. Így elveszítik a képességet arra, hogy lássák az Atyát, amint a Teremtő Fiút figyelik. Az Atya elérésére irányuló hosszas küzdelmekben, amikor a helyzetben rejlő körül-

mények eleve lehetetlenné teszik az ő elérését, a legbiztosabb védelem az, hogy kitartóan ragaszkodnak ahhoz az igazság-tényhez, hogy az Atya jelenléte az ő Fiaiban van. Szó szerint és képletesen, szellemi és személyes értelemben, az Atya és a Fiak egy. Ez pedig tény: Aki látott egy Teremtő Fiút, az látta az Atyát.

7 ¶ Egy adott világegyetem személyiségeinek állhatatossága és megbízhatósága először kizárólag az Istenséggel való rokonság fokától függ. Amikor a teremtményeredet elegendően eltávolodik az eredeti és isteni Forrásoktól, legyen szó akár az Istenfiakról vagy a Végtelen Szellemhez tartozó segédkező teremtményekről, egyre inkább fennáll a lehetősége az összhanghiánynak, a zavarnak

és néha a lázadásnak — a bűnnek.

8 ¶ Az Istenség-eredetű tökéletes lényeket kivéve a felsőbb-világegyetemekben minden sajátakaratú teremtmény evolúciós természetű, akik alacsony szintről indulnak és mindig felfelé, valójában befelé haladnak. Még a magas rangú szellemi személyiségek is folytatják a felemelkedést az élet ranglétráján azáltal, hogy életről életre és szféráról szférára fokozatosan jutnak előre. És azok esetében, akikkel Titkos Nevelő lakozik, valóban nincs határa az ő szellemi felemelkedésük és világegyetemi előrelépésük lehetőségeinek.

9 Az idő teremtményeinek tökéletessége, amint végre eléretett, teljes mértékben megszerzett dolog, egy megkérdőjelezhetetlen

személyiségi szerzemény. Míg a kegyelem elemei szabadon társíthatók, addig a teremtmény eredményei az egyedi erőfeszítéseinek és a létező környezetre adott ténylegesen élő, személyes válaszainak az eredménye.

10 Az állati evolúciós eredet ténye nem bélyegez meg egyetlen személyiséget sem világegyetemi viszonylatban, mert ez az egyetlen módja, hogy a véges, értelmes, sajátakaratú teremtmények két alapfajtája közül az egyik létrejöjjön. A tökéletesség és az örökkévalóság szintjét elértek között annál is inkább tisztelet illeti azokat, akik legalul kezdték és örömmel kapaszkodtak fel az életlétrán, fordulóról fordulóra, mert amint eljutnak a dicsőség magaslataira, már olyan személyes tapasztalatot sze-

reztek, mely tényleges tudást foglal magába az élet minden szakaszáról a legalsótól a legfelsőig.

11 Mindebben a Teremtők bölcsessége mutatkozik meg. Könnyű lenne az Egyetemes Atyának minden halandót tökéletes lénnyé tenni, tökéletességet adni nekik az ő isteni szava által. De az megfosztaná őket ama kaland és felkészülés csodálatos élményétől, mely a hosszú és fokozatos befelé irányuló felkapaszkodással jár, egy olyan élménytől, melyet csakis azok szerezhetnek meg, akik elég szerencsések ahhoz, hogy az élő létezést a legelején kezdhetik.

12 A Havonát körülvevő világegyetemekben csak annyi tökéletes teremtmény áll rendelkezésre minta tanító-vezetőként, amennyi

az élet evolúciós lépcsőjén felemelkedők igényeinek kielégítéséhez szükséges. Az evolúciós fajtájú személyiség élményelvi mivolta természetes mindenségrendi kiegészítője a Paradicsom-Havona teremtmények örökké tökéletes mivoltának. A valóságban sem a tökéletes, sem pedig a tökéletessé lett teremtmények nem teljesek a véges teljesség szempontjából. Azonban a Paradicsom-Havona rendszer lételvileg tökéletes teremtményeinek az evolúciós világegyetemekből felemelkedett, tapasztalásilag tökéletessé lett, végleges rendű lényekkel alkotott kiegészítő jellegű közösségében mindkét fajta megszabadul a saját korlátaitól és így együtt próbálkozhatnak meg eljutni a teremtményi besorolás véglegességének fen-

séges magasságaiba.

13 E teremtményi folyamatok a hatások és ellenhatások világegyetem-tükröződései a Hétszeres Istenségen belül, ahol a paradicsomi Háromság örökkévaló istenisége egyesül a téridő világegyetemek Legfelsőbb Teremtőinek kifejlődő isteniségével a Legfelsőbb Lény erőtér-ténylegesülő Istenségében, annak révén és azon keresztül.

14 Az istenmód tökéletes teremtmény és az evolúciós úton tökéletessé lett teremtmény egyenlő az isteniség-potenciál mértékét tekintve, azonban természetükben különböznek. Mindegyikük rá van utalva a többire ahhoz, hogy elérhesse a szolgálat felsőségét. Az evolúciós felsőbb-világegyetemek a felemelkedő létpolgáraik számára nyújtan-

dó végső felkészítésben a tökéletes Havonától függenek, azonban a tökéletes központi világegyetemnek is szüksége van a tökéletesedő felsőbb-világegyetemek létezésére, melyek pedig az ő alászálló lakosainak teljes értékű fejlődéséről gondoskodnak.

15 A véges valóság két elsődleges megnyilvánulása, az eredendő tökéletesség és a kifejlődött tökéletesség, legyenek azok személyiségek vagy világegyetemek, mind egymás mellérendeltjei, egymástól függők és egységbe rendeződöttek. Mindegyiknek szüksége van a másikra ahhoz, hogy kiteljesíthesse a működését, a szolgálatát és betölthesse a rendeltetését.

4. ISTEN VISZONYA A HELYI VILÁGEGYETEMHEZ

[1] Ne gondoljátok, hogy mivel az Egyetemes Atya önmagából és az ő hatalmából oly sokat adott át másoknak, attól ő az Istenségközösség csendestársává vagy tétlen tagjává vált volna. A személyiség-területek és az Igazító-adományozás kivételével ő kétségtelenül a legkevésbé tevékeny a paradicsomi Istenségek között annyiban, hogy Istenségtársainak, a Fiainak és a számos teremtett értelemnek megengedi, hogy oly sokat vállaljanak át az ő örökkévaló céljának eléréséből. A teremtő hármasnak csak annyiban csendestársa ő, hogy soha nem tesz semmi olyat, melyet a mellérendelt vagy alárendelt társai meg tudnak tenni.

[2] Isten teljes mértékben megérti minden értelmes teremtmény igényét a működésre és a tapasztalásra, és ennélfogva minden helyzetben, legyen az valamely világegyetem rendeltetésével vagy a teremtményei legszerényebbjének jólétével kapcsolatos, Isten visszalép a cselekvéstől azon teremtmény- és Teremtő-személyiségek kiváló csoportja javára, akik eredendően jelen vannak ő és bármely adott világegyetemi helyzet vagy teremtőesemény között. De e visszavonulástól, a végtelen mellérendeltség e megnyilvánulásától eltekintve az Isten részéről megmutatkozik egyfajta tényleges, szószerinti és személyes részvétel ezen eseményekben az eleve elrendelt közvetítők és személyiségek révén és rajtuk keresztül. Az

Atya mindeme csatornákban és ezeken keresztül munkálkodik az ő kiterjedt teremtésösszességének jólétén.

3 ¶ Ami a helyi világegyetem szabályozási elveit, gyakorlatát és igazgatását illeti, az Egyetemes Atya az ő Teremtő Fiának személyében cselekszik. Az Istenfiak kölcsönviszonyába, a Harmadik Forrásból és Középpontból származó személyiségek csoportos viszonyába, illetőleg a bármely egyéb teremtmények, mint például az emberi lények közötti viszonyba — tehát az ilyen társulásokba az Egyetemes Atya sohasem avatkozik bele. A Teremtő Fiú törvénye, a Csillagvilági Atyák, a Csillagrendszer Fejedelmek és a Bolygóhercegek határozatai — az arra a világegyetemre elrendelt elvek és eljárások

— mindig érvényre jutnak. Nincs hatáskörmegosztás; az isteni hatalom és cél munkálásában soha nincsenek ütközések. Az Istenségek között tökéletes és örökkévaló nézetazonosság van.

4 A Teremtő Fiú a legfelsőbb úr a teremtmények bármely nagyosztálya és bármely osztálya közötti, illetőleg bármely adott csoporton belül két vagy több egyén közötti erkölcstani társulások, viszonyok bármely kérdéskörében; de e terv nem jelenti azt, hogy az Egyetemes Atya a maga módján ne léphetne közbe és ne tehetne semmit, amiben az isteni elmének kedve telik szerte a teremtésösszességben bármely *egyéni teremtmény* esetében azzal kapcsolatban, ami azon egyed pillanatnyi helyzetét vagy jövőbeli ki-

látásait érinti és ami az Atya örökkévaló tervét és végtelen célját illeti.

5 ¶ A halandó sajátakaratú teremtményekben az Atya ténylegesen jelen van a teremtményben lakozó Igazítóban, az ő elő-személyes szellemének szilánkjában; és az ilyen halandó sajátakaratú teremtmény személyiségének is az Atya a forrása.

6 ¶ E Gondolatigazítók, az Egyetemes Atya adományai viszonylagos elszigeteltségben léteznek; az emberi elmében lakoznak, azonban nincsenek érzékelhető kapcsolatban a helyi teremtésrészek erkölcstani ügyeivel. Nem működnek közvetlenül együtt sem a szeráfi szolgálattal, sem a csillagrendszeri, a csillagvilági vagy a helyi világegyetemi igazgatással, még a Teremtő Fiú kor-

mányzatával sem, akinek pedig az akarata a saját világegyetemében a legfelsőbb törvény.

7 A bennlakozó Igazítók az Isten egyik külön, de egyesített módszereinek egyike arra, hogy az ő csaknem végtelen teremtésrészében élő teremtményekkel kapcsolatot tartson. Így nyilvánítja meg a jelenlétét ő, aki a halandó ember számára láthatatlan, és ha tehetné, akkor még más módokon is megmutatná magát nekünk, azonban a további ilyen kinyilatkoztatás isteni mértékben nem lehetséges.

8 Láthatjuk és megérthetjük azt a működési rendet, melynek révén a Fiak közeli és teljes ismeretet szereznek az irányításuk alá tartozó világegyetemről; de nem érthetjük meg teljesen azokat a módszereket, amelyek ré-

vén Isten oly teljesen és személyesen ismeri a világegyetemek mindenségének részleteit, bár legalább felismerhetjük az utat, melynek révén az Egyetemes Atya tájékoztatást kaphat az ő óriási teremtésrészében lévő lényekről és amely révén számukra megmutathatja a jelenlétét. A személyiségkörön keresztül az Atya tudja — személyesen ismeri — a teremtésösszesség minden világegyeteme minden csillagrendszerében élő minden lény összes gondolatát és cselekedetét. Bár Istennek a gyermekeivel alkotott közösségének ezen eljárását nem vagyunk képesek teljesen megérteni, azért erőt meríthetünk abból a bizonyosságból, hogy „az Úr ismeri az ő gyermekeit”, és hogy mindegyikünkről „feljegyzi, hogy hol született”.

9 ¶ Az Egyetemes Atya szellemi értelemben

a központi lakóhelyű Hét Tökéletes Szellem egyike révén, közelebbről pedig azon isteni Igazító révén van jelen a világegyetemetekben és a szívetekben, aki a halandói elme mélyén él, munkál és várakozik.

10 ¶ Isten nem mindent saját magára vonatkoztató személyiség; az Atya szabadon ad magából a teremtésrészének és a teremtményeinek. Nemcsak az Istenségekben él és cselekszik, hanem a Fiaiban is, akiket megbíz mindennel, ami csak a számukra istenmód lehetséges. Az Egyetemes Atya valóban lemondott minden olyan szerepköréről, melyet egy másik lény is képes betölteni. És ez éppúgy igaz a halandó ember, mint a Teremtő Fiú esetében, mely utóbbi a helyi világegyetem központján, az Isten helyén

uralkodik. Így látjuk mi az Egyetemes Atya eszményi és végtelen szeretetének megvalósulását.

11 Az önmaga ezen egyetemes adományozásában bőséges bizonyítékát találjuk az Atya isteni természete nagyságának és nemességének. Ha Isten valamit is visszatartott önmagából s amelyet a világegyetemi teremtésösszességnek szánt, akkor az nem más, mint az a maradvány, melyből nagylelkűen bőven adományozza a teremtésrészeken élő halandóknak a Gondolatigazítókat, az idő Titkos Nevelőit, akik oly türelmesen lakoznak az örök életre pályázó halandókban.

12 Az Egyetemes Atya mintegy kiárasztotta magát abból a célból, hogy a teremtés-

összességet gazdagítsa a személyiség birtokában és a magvábanvaló szellemi előreléépésében. Isten nekünk adta magát azért, hogy olyanok lehessünk mint ő, és magának csak annyi hatalmat és nagyságot tartott meg, mely azon dolgok fenntartásához szükséges, melyek iránti szeretetéből eredően minden más dologról lemondott.

5. AZ ÖRÖKKÉVALÓ ÉS ISTENI CÉL

[1] A világegyetemek téren át való menetelésének nagyszerű és dicsőséges célja van. Az összes halandói küzdelmetek nem hiábavaló. Mi mindannyian egy hatalmas terv, egy hatalmas vállalkozás részei vagyunk, és e vállalkozás nagyságrendje miatt lehetetlen sokat meglátnunk abból bármely idő-

pontban és bármely életben. Mi mindannyian egy, az Istenek felügyelte és végrehajtotta örökkévaló munkaterv részesei vagyunk. A teljes bámulatos és egyetemes működési rend fenségesen hatja át a teret az Első Nagy Forrás és Középpont végtelen gondolata és örökkévaló célja adta ütemre.

2 Az örökkévaló Isten örökkévaló célja egy magas szellemi eszménykép. Az idő eseményei és az anyagi lét küzdelmei legfeljebb csak átmeneti hidat képeznek, mely összeköttetést biztosít a túloldallal, a szellemi valóság és a mennyei létezés alkotta ígéretföldjével. Nektek halandóknak természetesen nehezetekre esik megragadni egy örökkévaló cél eszméjét; jóformán képtelenek vagytok megérteni az örökkévalósági gondola-

tot, valamit, ami sohasem kezdődött és sohasem fejeződik be. Mindennek, amit csak ismertek, van vége.

3 ¶ Ami egy egyén életét, egy teremtésrész tartamát vagy az összefüggő események sorának időrendjét illeti, úgy tűnik, hogy egy elszigetelt időszakasszal van dolgunk; látszólag mindennek van kezdete és vége. És úgy tűnhet, hogy az ilyen tapasztalatok, életek, korok vagy korszakok sorozata, amikor így sorba rendezve szemléljük azokat, egy egyenes utat alkotnak, egy elszigetelt időeseményt, mely az örökkévalóság végtelen arcán pillanatszerűen suhan át. De ha mindezt a színfalak mögül szemléljük, akkor egy átfogóbb kép és egy teljesebb értelmezés azt sugallja, hogy e magyarázat elégtelen, értel-

metlen és egyáltalán nem felel meg arra a célra, hogy az idő folyamatait megmagyarázzuk vagy más módon összefüggésbe hozzuk az örökkévalóság mélyebben rejlő céljaival és alapvető válaszaival.

4 Számomra az tűnik célravezetőbbnek, ha a halandói elme számára való elmagyarázás céljából úgy tekintem az örökkévalóságot, mint egy körfolyamatot, az örökkévaló célt pedig úgy, mint egy végtelen kört, egy örökkévalósági körpályát, mely valamiképp összhangban van az idő átmeneti anyagi körfolyamataival. Ami az örökkévalósági körpályával kapcsolatban lévő és annak részét képező időövezeteket illeti, kénytelenek vagyunk elismerni, hogy az ilyen átmeneti korszakok éppúgy születnek, élnek és

meghalnak, mint ahogy az idő átmeneti lényei születnek, élnek és meghalnak. A legtöbb emberi lény meghal, mert nem tudta elérni az Igazítóval való eggyé kapcsolódás szellemi szintjét, s a halál átalakulása jelenti az egyetlen lehetséges eljárást, amely révén megmenekülhetnek az idő korlátaitól és az anyagi teremtés jelentette kötöttségektől, mely révén képessé válnak szellemi lépést tartani az örökkévalóság folytonos menetével. Amennyiben túléltétek az idő és az anyagi létezés próbalétét, lehetővé válik számotokra, hogy továbbra is kapcsolatban maradjatok az örökkévalósággal, akár annak részeként is, mindörökre együtt haladjatok a tér világaival az örökkévaló korok körén.

5 Az idő övezetei olyanok, mint a személyi-

ség felragyogásai múlandó formában; megjelennek egy időre, és aztán eltűnnek az ember látóköréből, hogy azután új hatótényezőkként és folytatódó hatóerőkként újból megjelenjenek az örökkévalósági körön való végtelen haladás felsőbb életében. Az örökkévalóság aligha tekinthető egy egyenes útnak, ha azon meggyőződésünkből indulunk ki, hogy egy körülhatárolt világegyetem halad az Egyetemes Atya központi lakóhelye körül egy hatalmas, elnyújtott körön.

6 Őszintén szólva az örökkévalóság felfoghatatlan az idő véges elméje számára. Ti egyszerűen nem tudjátok megragadni azt; nem érthetitek meg. Én sem teljesen írom le, és még ha így is tennék, akkor is lehetetlen volna a fogalmaimat az emberi elmé-

vel közölni. Mindazonáltal én minden tőlem telhetőt elkövettem, hogy a mi nézőpontunkból valamennyit bemutassak, hogy valamennyit elmondjak nektek abból, ahogyan mi látjuk az örökkévaló dolgokat. Arra vállalkozom, hogy segítsek nektek ezen értékekkel kapcsolatos gondolataitok kikristályosításában, melyek tehát végtelen természetűek és örökkévaló jelentőségűek.

7 ¶ Az Isten elméjében lévő terv az ő hatalmas területein élő minden teremtményére kiterjed, és e terv a határtalan lehetőségek, a korlátlan fejlődés és a végtelen élet örökkévaló célját foglalja magában. És e páratlan létpálya végtelen gyümölcseit küzdelem árán kaphatjátok meg.

8 Az örökkévalósági cél előttetek van. Az

isteniség-elérés kalandja rátok vár. A tökéletesedés versengése már folyik. Bárki belevághat, és bizonyosan győzelem fogja koronázni minden olyan emberi lény erőfeszítéseit, aki részt vesz a hit és a bizodalom versenyén, ahol minden lépését a benne lakozó Igazító vezeti, és a Világegyetemi Fiú ama jószelleme vezérli, mely oly szabadon áradt ki minden húsvér testbe.

9 [Közreadta egy, a nebadoni Legfelsőbb Tanács mellé átmenetileg kirendelt Fenséges Hírvivő, akit e küldetésre a szalvingtoni Gábriel jelölt ki.]

33. ÍRÁS

A HELYI VILÁGEGYETEM IGAZGATÁSA

MÍG az Egyetemes Atya a legbizonyosabban uralkodik az ő hatalmas teremtésösszessége felett, addig a helyi világegyetemi igazgatásban a Teremtő Fiú személyén keresztül működik. Az Atya másként nem avatkozik bele személyesen a helyi világegyetem igazgatási ügyeibe. E feladatokat a Teremtő Fiúra és a helyi világegyetemi Anyaszellemre, valamint az ő számos gyermekeikre bízza. A helyi világegyetem terveit, igazgatási elveit és gyakorlatát e Fiú alakítja ki és viszi véghez, illetőleg folytatja, aki a Szellem-társával közö-

sen végrehajtói hatalmat ad át Gábrielnek és ítélkezési hatáskört ad le a Csillagvilági Atyáknak, a Csillagrendszer Fejedelmeknek és a Bolygóhercegeknek.

1. A NEBADONI MIHÁLY

[1] Teremtő Fiunk az Egyetemes Atyától és az Örökkévaló Fiútól egyidejűleg származó végtelen azonosság 611.121. eredeti fogalma. A nebadoni Mihály az isteniség és végtelenség eme 611.121. egyetemes fogalmát megszemélyesítő „egyszülött Fiú”. Székhelye a fény hármas lakóvilágában, a Szalvingtonon van. És e lakóhelyet azért rendelték neki, mert Mihály megtapasztalta az értelmes teremtményi létezés mindhárom szakaszában való életet: a szellemit, a morontiait

és az anyagit. A hetedik és végső alászállása során az Urantián kapott neve miatt néha Krisztus Mihályként is emlegetik.

2 A Teremtő Fiunk nem az Örökkévaló Fiú, vagyis az Egyetemes Atya és a Végtelen Szellem lételvi paradicsomi társa. A nebadoni Mihály nem tagja a paradicsomi Háromságnak. Mindazonáltal a Tökéletes Fiunk a saját területén mindazon isteni sajátossággal és hatalommal rendelkezik, melyet maga az Örökkévaló Fiú nyilatkoztatna meg, ha ténylegesen is jelen volna a Szalvingtonon és működne a Nebadonban. Mihály még további hatalmat és hatáskört is gyakorol, mert nemcsak az Örökkévaló Fiút személyesíti meg, hanem teljes mértékben képviseli és ténylegesen megtestesíti az Egyetemes

Atya személyiség-jelenlétét az ő helyi világegyeteme számára, illetőleg abban. Még az Atya-Fiút is képviseli. E kapcsolatok teszik a Teremtő Fiút mindazon isteni lények leghatalmasabbjává, legsokoldalúbbjává és legbefolyásosabbjává, akik képesek az evolúciós világegyetemek közvetlen igazgatására és a tökéletlen teremtmény-lényekkel való személyes kapcsolatra.

3 Teremtő Fiunk ugyanolyan szellemi vonzóerőt, szellem-gravitációt gyakorol a helyi világegyetem központjából, mint amilyet a paradicsomi Örökkévaló Fiú gyakorolna, ha személyesen jelen lenne a Szalvingtonon, és még *többet* is; e Világegyetemi Fiú egyúttal az Egyetemes Atya megszemélyesülése is a Nebadon világegyetem számára. A Terem-

tő Fiak a paradicsomi Atya-Fiú szellemi erőinek személyiség-központjai. A Teremtő Fiak a végső hatalmi-személyiségi összpontosulásai a Hétszeres Isten fenséges téridő sajátosságainak.

4 A Teremtő Fiú az Egyetemes Atya helyettes megszemélyesülése, az Örökkévaló Fiú isteniségi mellérendeltje, és a Végtelen Szellem teremtőtársa. Világegyetemünk és annak minden lakott világa számára a Fejedelemfiú gyakorlatilag Isten. Az összes olyan paradicsomi Istenséget megszemélyesíti, melyet a fejlődő halandók megkülönböztetni képesek. E Fiú és Szellem-társa *maguk* a ti teremtő szüleitek. Számotokra Mihály, a Teremtő Fiú a legfelsőbb személyiség; számotokra az Örökkévaló Fiú a leg-

felsőbb feletti — egy végtelen Istenség-személyiség energia-anyag.

5 ¶ A Teremtő Fiú személyében olyan urunk és isteni atyánk van, aki éppen olyan fenséges, hozzáértő és jóságos, mint amilyen az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú lenne, ha mindkettő jelen volna a Szalvingtonon és részt venne a Nebadon világegyetem ügyeinek igazgatásában.

2. A NEBADON FEJEDELME

1 A Teremtő Fiak megfigyeléséből kiderült, hogy némelyikük az Atyára, mások a Fiúra, megint mások pedig a két végtelen szülőjük keverékére hasonlítanak. A mi Teremtő Fiunk igen határozottan inkább az Örökkévaló Fiúéhoz hasonlító jegyeket és sajátosságokat mutat.

2 E helyi világegyetem megszervezését Mihály választotta, és most már legfelsőbbként uralkodik itt. Személyes hatalmát korlátozzák a Paradicsomon összpontosuló, előbblétezett gravitációs körök, valamint az is, hogy a felsőbb-világegyetemi kormányzatban működő Nappalok Elődei a maguk részéről minden, a személyiség megsemmisítésével kapcsolatos kérdésben fenntartják a végső végrehajtói döntési jogot. A személyiség az Atya kizárólagos adománya, azonban a Teremtő Fiak, az Örökkévaló Fiú jóváhagyásával új teremtményi formaterveket készítenek, és a Szellem-társuk tevékeny közreműködésével megpróbálkozhatnak az energia-anyag új formájának kialakításával is.

3 ¶ Mihály a paradicsomi Atya-Fiú meg-

személyesülése a Nebadon helyi világegyetem számára, illetőleg abban; ennélfogva amikor az Alkotó Anyaszellem, a Végtelen Szellem helyi világegyetemi képviselője alárendelte magát Krisztus Mihálynak, amint az visszatért az Urantián teljesített utolsó alászállásáról, akkor a Tökéletes Fiú ezzel jogot szerzett „minden hatalomra a mennyben és a földön”.

4 Azáltal, hogy az Isteni Segédkezők alárendelik magukat a helyi világegyetemi Teremtő Fiaknak, e Tökéletes Fiak az Atya, a Fiú és a Szellem végesen megjeleníthető isteniségének személyes letéteményeseivé válnak, míg a Mihályok teremtmény-alászállási tapasztalatai képessé teszik őket a Legfelsőbb Lény élményelvi isteniségének be-

mutatására. A világegyetemekben egyetlen más lény sem merítette ki személyesen a jelenlegi véges tapasztalás potenciáljait ennyire, és a világegyetemekben egyetlen más lény sem rendelkezik ilyen képességekkel a független hatáskörre.

5 ¶ Bár Mihály székhelye hivatalosan a Szalvington, a Nebadon központja, ő sok időt tölt a csillagvilágok és a csillagrendszerek központjainak, sőt az egyes bolygóknak a meglátogatásával is. Rendszeresen elutazik a Paradicsomra és gyakran elmegy az Uverszára is, ahol a Nappalok Elődeivel tanácskozik. A Szalvingtontól való távolléte esetén a helyét Gábriel tölti be, aki ilyenkor a Nebadon világegyetem kormányzójaként működik.

3. A VILÁGEGYETEMI FIÚ ÉS SZELLEM

1 Bár a Végtelen Szellem átjárja az idő és tér összes világegyetemét, ő mégis az egyes helyi világegyetemek központjairól fejti ki tevékenységét úgy, mint egyfajta különleges összpontosulás, mely a Teremtő Fiúval való alkotó együttműködési eljárás révén tesz szert teljes személyiség-sajátosságra. A helyi világegyetem tekintetében a Teremtő Fiú igazgatási hatásköre a legfelsőbb szintű; a Végtelen Szellem, mint Isteni Segédkező teljes mértékben együttműködő, bár tökéletesen mellérendelt szerepet tölt be.

2 ¶ A szalvingtoni Világegyetemi Anyaszellem, Mihály társa a Nebadon szabályozásában és igazgatásában, a Legfelsőbb Szelle-

mek hatodik csoportjába tartozik, s e rend 611.121. tagja. Arra vállalkozott, hogy elkíséri Mihályt a paradicsomi kötelezettségei alól való felmentése alkalmával és azóta vele tevékenykedik Mihály világegyetemének megteremtésében és irányításában.

3 ¶ A Tökéletes Teremtő Fiú a világegyetemének személyes ura, de annak minden irányítási részletét illetően a Világegyetemi Szellem a Fiú igazgatótársa. Míg a Szellem mindig elismeri a Fiút feljebbvalójának és urának, a Fiú mindig mellérendelt helyzetben lévőként és egyenlő hatáskörrel rendelkezőként kezeli a Szellemet a terület minden ügyében. A Teremtő Fiút a szeretet és élet adományozására irányuló minden munkájában mindig és tökéletesen támogatja és

szakszerűen segíti a végtelenül bölcs és mindig hű Világegyetemi Szellem és az ő angyali személyiségekből álló színes kíséretének egésze. Az ilyen Isteni Segédkező valóban a szellemek és szellemszemélyiségek anyja, a Teremtő Fiú mindig jelenlévő és végtelenül bölcs tanácsadója, a paradicsomi Végtelen Szellem hűséges és igaz megnyilatkozása.

4 ¶ A Fiú atyaként működik a helyi világegyetemében. A Szellem, ahogy a halandó teremtmények értelmezik, egy anya szerepét játssza, aki mindig segíti a Fiút és örökké nélkülözhetetlen a világegyetem igazgatásában. Felkelés esetén kizárólag a Fiú és Fiú-társai működhetnek megszabadítóként. A Szellem sohasem léphet fel a lázadással

szemben, illetőleg védheti meg a fennhatóságát, azonban a Szellem mindig támogatja a Fiút mindabban, amit meg kell tapasztalnia azon erőfeszítései során, hogy megszilárdítsa az irányítását és fenntartsa a fennhatóságát a rossztól megfertőzött és a bűn uralta világokon. Csakis egy Fiú állíthatja helyre a közös teremtésük munkáját, de egyetlen Fiú sem remélhet végső sikert az Isteni Segédkező és az ő hatalmas szellem-segítői közösségének, Isten leányainak szüntelen együttműködése nélkül, akik oly hűen és vitézül küzdenek a halandó emberek jóléte-ért és az ő isteni szüleik dicsőségéért.

5 A Teremtő Fiú hetedik és utolsó teremtményi alászállásának teljesítését követően az időszakos elszigeteltséggel járó bizony-

talanságok véget érnek az Isteni Segédkező számára, és a Fiú világegyetemi segítője mindörökre eléri a végleges állapotot a bizonyosságban és a szabályozásban. A Teremtő Fiúnak Tökéletes Fiúvá koronázásakor, az örömünnepek ünnepe alkalmával kerül sor arra, hogy a Világegyetemi Szellem, az összegyűlt seregek előtt először tesz nyilvános és egyetemes nyilatkozatot a Fiú alattvalójaként, hűséget és engedelmességet fogad. Ez az esemény a Nebadonban akkor történt, amikor Mihály az urantiai alászállást követően visszatért a Szalvingtonra. E nagy jelentőségű alkalmat megelőzően a Világegyetemi Szellem sohasem ismerte el a Világegyetemi Fiú feljebbvalóságát, és azt megelőzően nem fordult elő, hogy a Szellem

így önkéntesen lemondott volna hatalomról és hatáskörről, sohasem lehetett igazul kijelenteni a Fiúról, hogy „minden hatalom a mennyben és a földön az ő kezébe adatott”.

6 Miután az Alkotó Anyaszellem ezen engedelmességi fogadalmát megtette, a nebadoni Mihály nemesen elismerte az örökkévaló függését a Szellem-társától, s a Szellemet a világegyetemi területeinek társuraként ismerte el és minden teremtménytől megkövetelte, hogy fogadjanak hűséget a Szellemnek úgy, ahogy a Fiúnak is megesküdtek; és ekkor tették közzé és hirdették ki a végső „Egyenlőség Nyilatkozatot”. Bár a Fiú eme helyi világegyetem fejedelme volt, a világok számára kihirdette, hogy a Szellem minden személyiség-képességében és isteni

jellemléli sajátosságában egyenlő vele. És ez lett az érzékfeletti mintája a család- és kormányszervezetnek még a tér világainak alacsonyabb rendű teremtményei számára is. Ez, ténylegesen és igazából, a családnak és az önkéntes házasság emberi intézményének felsőbb eszményképe.

7 A Fiú és a Szellem most sok tekintetben úgy uralkodik a világegyetem felett, mint ahogy egy atya és egy anya vigyázza és segíti a fiakból és leányokból álló családját. Nem teljesen helytelen dolog úgy utalni a Világegyetemi Szellemre, mint a Teremtő Fiú teremtőtársára és a teremtésrész gyermekeire úgy tekinteni, mint az ő fiaikra és leányaikra — egy nagy és dicső családra, melyben azonban sokféle felelősségnek és végte-

len gondoskodásnak van helye.

8 ¶ A Fiú kezdi meg a világegyetemi gyermekek teremtését, míg a Szellem kizárólag azon szellemszemélyiségek számos rendjének létrehozásáért felelős, akik ugyanezen Anyaszellem irányítása és útmutatása mellett segédkeznek és szolgálnak. A más fajtájú világegyetemi személyiségek teremtésében a Fiú és a Szellem együttműködik, és egyikük sem hajt végre teremtői cselekedetet anélkül, hogy azt ne egyeztette volna a másikkal és a jóváhagyását meg ne szerezte volna.

4. GÁBRIEL — A FŐIGAZGATÓ

1 A Fényes Hajnalcsillag a Teremtő Fiú által és a Végtelen Szellem helyi világegyetemi megnyilatkozása által megfogalmazott

első azonosság-fogalom és személyiség-eszménykép megszemélyesülése. Ha visszatérünk a helyi világegyetem kezdeteihez, még mielőtt a Teremtő Fiú és az Anyaszellem egyesülése a teremtői társulás kötelékeiben megvalósult volna, azokban az időkben, mielőtt a fiakból és leányokból álló, sokféle tehetséget felvonultató családjuk teremtése megkezdődött volna, e két isteni személy e korai és szabad társulásának első közös cselekedete a Fiú és a Szellem legmagasabb rendű szellemszemélyiségének, a Fényes Hajnalcsillagnak a teremtését eredményezi.

2 Minden egyes helyi világegyetemben csupán egyetlen ilyen bölcs és fenséges lényt teremtenek. Az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú korlátlan számban képes az iste-

niségben magukkal egyenlő Fiakat teremteni, és valójában így is tesznek; de e Fiak, a Végtelen Szellem Leányaival egyesülve csak egyetlen egy Fényes Hajnalcsillagot képesek teremteni minden egyes világegyetemben, egy olyan lényt, aki olyan, mint ők és aki szabadon részesül az ő közös természetükből, de nem részesül az ő teremtői előjogaikból. A szalvingtoni Gábriel isteniség-természetében olyan, mint a Világegyetemi Fiú bár az Istenség-sajátosságaiban jelentősen korlátozottabb.

3 Egy új világegyetem szüleinek ezen elsőszülöttje különleges személyiség, aki számos olyan csodálatos jegyet hordoz, melyek egyike sem fedezhető fel egyik ősében sem, s aki előzmény nélküli sokoldalúsággal és el-

képzelhetetlen tündökletességgel bír. E felséges személyiség a Fiú isteni akaratának és a Szellem alkotó képzelőerejének keverékével rendelkezik. A Fényes Hajnalcsillag gondolatai és cselekedetei mindig is teljesen a Teremtő Fiút és az Alkotó Szellemet fogják képviselni. Az ilyen lény képes arra is, hogy a szellemi szeráfseregeket és az anyagi evolúciós sajátakaratú lényeket egyaránt mélyebben megértse és velük rokonszenves kapcsolatot alakítson ki.

4 ¶ A Fényes Hajnalcsillag nem teremtő, viszont bámulatos intéző, lévén ő a Teremtő Fiú személyes igazgatási képviselője. A teremtésen és az életlétesítésen kívül a Fiú és a Szellem sohasem vitat meg fontos világegyetemi eljárási kérdéseket Gábriel jelenlé-

te nélkül.

5 A szalvingtoni Gábriel a Nebadon világegyetem főigazgatója és az annak igazgatását érintő minden végrehajtói jellegű folyamodvány elbírálója. E világegyetemi intézőt erre a munkára teljesen felkészültként teremtették, de a helyi teremtésrészünk növekedése és fejlődése során szerzett ő tapasztalatokat is.

6 Gábriel az elsőszámú vezető a nem személyi ügyekkel kapcsolatos felsőbb-világegyetemi rendelkezések végrehajtása terén a helyi világegyetemben. A tömeges megítéltetéssel és a korszakos feltámadásokkal összefüggő legtöbb ügyben is, melyeket egyébként a Nappalok Elődei intéznek, a végrehajtás Gábrielre és személyi állomá-

nyára tartozik. Gábriel tehát a felsőbb-világegyetemi és a helyi világegyetemi urak együttes főigazgatója. Igazgatási segítők felkészült testülete áll a rendelkezésére, akiket e szakmunkára teremtettek, s akiket az evolúciós halandóknak nem nyilatkoztatunk ki. E segítőkön kívül Gábriel alkalmazhatja a Nebadonban működő mennyei lények bármelyikét, illetőleg bármelyik osztályát, s ő a főparancsnoka az „ég seregeinek” — a mennyei seregeknek — is.

7 ¶ Gábriel és személyi állománya nem tanítókat jelent; ők intézők. Tudomásunk szerint eddig még sohasem hagytak fel a szokásos munkájukkal, kivéve, amikor Mihály megtestesült valamelyik teremtményi alászállása alkalmával. Ilyen alászállások ide-

jén Gábriel mindig a megtestesült Fiú akaratának megnyilvánulását várta, és a Nappalok Szövetségével együttműködve ő lett a világegyetemi ügyek tényleges igazgatója a későbbi alászállások alatt. Mihály halandói alászállása óta Gábriel neve szorosan összefonódott az Urantia történelmével és fejlődésével.

8 Az alászállási világokon és az általános és különleges feltámadási összeírások alkalmával való találkozásokon kívül a halandók ritkán látják Gábrielt a helyi világegyetemen át vezető felemelkedésük során egészen addig, amíg be nem vezetik őket a helyi teremtésrész igazgatási munkájába. Intézőkként, tartozzatok bármely rendbe vagy szinthez,

Gábriel irányítása alá fogtok tartozni.

5. A HÁROMSÁGI NAGYKÖVETEK

[1] A Háromsági-származású személyiségek igazgatásának csúcsán a felsőbb-világegyetemek kormányai állnak. A helyi világegyetemekre a kettős felügyelet jellemző, itt kezdődik az atya-anya fogalom. A világegyetemi atya a Teremtő Fiú; a világegyetemi anya az Isteni Segédkező, a helyi világegyetemi Alkotó Szellem. Ugyanakkor minden helyi világegyetem bizonyos, a központi világegyetemből és a Paradicsomról származó személyiségek jelenlétének áldásában részesül. E paradicsomi csoport vezetője a Nebadonban a paradicsomi Háromság nagykövete — a szalvingtoni Immanuel — a Neb-

adon helyi világegyetemhez kijelölt Nappalok Szövetsége. Bizonyos értelemben e magas rangú Háromsági Fiú egyúttal az Egyetemes Atya személyes képviselője a Teremtő Fiú udvarában; innen a neve, Immanuel.

2 A szalvingtoni Immanuel, a Legfelsőbb Háromsági Személyiségek hatodik rendjének 611.121. tagja oly fenséges méltóságú és oly felséges szerénységű lény, hogy visszautasít minden feléje irányuló imádatot és rajongást minden élő teremtmény részéről. Ő abban is különbözik minden más személyiségtől az egész Nebadonban, hogy sohasem nyilvánította ki a Mihály testvére alá tartozását. A Fejedelemfiú tanácsadójaként működik, de csak felkérésre ad tanácsot. A Teremtő Fiú távollétében bármely

magas világegyetemi tanácsban elnökölhet, ám egyébként nem vesz részt a világegyetem ügyvezetésében, kivéve, ha erre felkérik.

3 A Paradicsomnak a Nebadonba küldött e nagykövete fölött a helyi világegyetemi kormányzat nem intézkedhet. Ő sem gyakorol hatáskört a fejlődő helyi világegyetem ügyvezetésében sem, kivéve az összekötő testvéreivel, a csillagvilági központokon szolgáló Nappalok Hűséges Követőivel végzett felügyeletet.

4 A Nappalok Hűséges Követői, miként a Nappalok Szövetsége sohasem ajánl tanácsot vagy segítséget a csillagvilági vezetőknek, hacsak nem kérik erre. A csillagvilágokra kiküldött e paradicsomi nagykövetek a Háromság Állandó Fiainak végső

személyes jelenlétét képviselik, akik tanácsadói feladatkörben működnek a helyi világegyetemekben. A csillagvilágok a helyi csillagrendszereknél szorosabban kötődnek a felsőbb-világegyetemi igazgatáshoz, mely utóbbiakat kizárólag a helyi világegyetemben honos személyiségek igazgatnak.

6. ÁLTALÁNOS IGAZGATÁS

[1] Gábriel a Nebadon főigazgatója és ténylegese intézője. Mihály Szalvingtonról való távolléte semmilyen mértékben nem hátráltatja a világegyetemi ügyek vitelének szokásos menetét. Mihály távolléte alatt Gábriel a világegyetem kormányzója, miként legutóbb, az orvontoni Tökéletes Fiak paradicsomi összejövetele alkalmával is így volt ez.

Ilyenkor Gábriel mindig kikéri a szalvingtoni Immanuel tanácsát minden nagyobb probléma kapcsán.

2 A Melkizedek Atya Gábriel első segéde. A Szalvingtontól távollévő Fényes Hajnalcsillag felelősségi köreit ezen eredeti Melkizedek Fiú veszi át.

3 ¶ A világegyetem különféle alsóbb igazgatási egységei bizonyos különleges felelősségi körökkel bírnak. Míg egy csillagrendszeri kormányzat általánosságban az oda tartozó bolygók jólétéről gondoskodik, addig közelebbről az élőlények fizikai állapotával, élőlénytani problémákkal foglalkozik. Ennek megfelelően a csillagvilági vezetők külön figyelmet fordítanak a különböző bolygókon és csillagrendszerekben ural-

kodó társadalmi és kormányzási körülményekre. Egy csillagvilági kormányzat főként az egyesítéssel és a biztos egyensúlyba hozatallal foglalkozik. Még feljebb pedig, a világegyetemi vezetők inkább a teremtésrészek szellemi állapotára fordítanak gondot.

4 ¶ A nagyköveteket bírósági határozattal jelölik ki és ők a világegyetemeket képviselik a többi világegyetem számára. A külügyi tisztviselők a csillagvilágok képviselői egy másik csillagvilágban és a világegyetemi központokon; őket törvényerejű rendelettel jelölik ki és kizárólag a helyi világegyetem határain belül működnek. A megfigyelőket valamely Csillagrendszer Fejedelem igazgatási határozata alapján bízzák meg az adott csillagrendszernek más csillag-

rendszerekben és a csillagvilági központon való képviseletével, és ők is csak a helyi világegyetem határain belül működnek.

5 ¶ A Szalvingtonról egyidejűleg mennek híradások a csillagvilági központokra, a csillagrendszer-központokra és az egyes bolygókra. A mennyei lények minden felsőbb rendje képes a szerte a világegyetemben tartózkodó társaikkal való kapcsolatfelvétel céljából e tájékoztatási szolgálat igénybevételére. A világegyetemi híradások minden lakott bolygót elérnek, függetlenül annak szellemi helyzetétől. A bolygóközi közlés-cserétől csak a szellemi vesztegzár alá helyezett világokat vágják el.

6 A csillagvilági híradásokat a Csillagvilági Atyák vezetője küldi rendszeresen a csillag-

világi központról.

7 ¶ Az időszámítással kapcsolatos adatgyűjtést, számításokat és kiigazításokat egy különleges lénycsoport végzi a Szalvingtonon. A nebadoni szabvány nap urantiai időben mérve megegyezik tizennyolc nap hat óra két és fél perccel. A nebadoni évet az Uversza-körön való világegyetemi haladás idejéből származtatják, és ez egyenlő száz nappal világegyetemi szabványidőben mérve, ami nagyjából öt évet tesz ki urantiai időben.

8 A nebadoni mért idő, melyet a Szalvingtonról adnak közre, a helyi világegyetem minden csillagvilágában és csillagrendszerében szabványosnak minősül. Minden egyes csillagvilág a nebadoni időt használ-

ja hivatalos célokra, azonban a csillagrendszerek és az egyes bolygók megtartják a saját időszámításukat.

9 A Sataniában egy nap, ahogy az a Jerusemen megfigyelhető, egy kicsivel (1 óra 4 perc 15 másodperccel) kevesebb, mint három urantiai nap. Ezeket az időket általánosan szalvingtoni vagy világegyetemi időnek, illetőleg sataniai vagy csillagrendszeri időnek nevezik. A szabványidő a világegyetemi idő.

7. A NEBADONI BÍRÓSÁGOK

1 A Tökéletes Fiú, Mihály főként három dolloggal foglalkozik: a teremtéssel, a fenntartással és a segédkezéssel. Személyesen nem vesz részt a világegyetemi ítélkezési munká-

ban. A Teremtők sohasem ítélkeznek a teremtményeik felett; ez a magasan képzett és tényleges teremtményi tapasztalatokkal rendelkező teremtmények kizárólagos szerepköre.

2 A Nebadon egész ítélkezési rendje Gábriel felügyelete alá tartozik. A Szalvingtonon található felsőbb bíróságok az általános világegyetemi jelentőségű problémákkal és a csillagrendszeri ítélőszékektől felküldött fellebbezési ügyekkel foglalkoznak. E világegyetemi bíróságnak hetven tagozata van, és azok mindegyike tíz részlegre oszlik, egyenként hét osztállyal. Minden ítélkezési kérdésben kettős tisztviselői testület dönt, melyet egy tökéletes előéletű bíró és egy felemelkedői tapasztalattal rendelkező

igazságszolgáltatási tisztviselő alkot.

3 Az ítélkezést illetően a helyi világegyetemi bíróság hatásköre az alábbi területeken korlátozott:

4 1. A helyi világegyetem igazgatása a teremtésre, a fejlődésre, a fenntartásra és a segédkezésre terjed ki. A világegyetemi ítélőszékek ezért nem dönthetnek olyan ügyekben, ahol az örök élet és halál a kérdés. Ez nem érinti a természetes halált, ahogyan az az Urantián érvényesül, de ha a folytatódó létezés, az örökkévaló élet kérdésében kellene dönteni, akkor az ügyet át kell tenniük az orvontoni ítélőszékekhez, és ha azok az egyén hátrányára döntöttek, akkor minden elpusztítási ítéletet a felsőbb-kormány vezetőinek rendelkezése alapján és közvetí-

tőin keresztül kell végrehajtani.

5 ¶ 2. Bármely Helyi Világegyetemi Istenfiú vétkét vagy hitehagyását, mely az ő mint Fiak besorolását és hatáskörét veszélyezteti, sohasem vizsgálhatják ki a Fiú ítélőszékei; az ilyen vitás ügyeket haladéktalanul a felsőbb-világegyetemi bírósághoz kell továbbítani.

6 ¶ 3. Valamely helyi világegyetem bármely alkotórészének — mint például egy helyi csillagrendszernek — a szellemi elszigeteltséget követően a helyi teremtésrészbeli teljes szellemi besorolásba való újbóli felvétele kérdésében a felsőbb-világegyetemi felsőbb gyűlés jogosult dönteni.

7 ¶ Minden más tárgykörben a szalvingtoni bíróság hatásköre végleges és legfelsőbb. Döntéseik és határozataik ellen nincs helye

fellebbezésnek, azok alól senki nem vonhatja ki magát.

8 Bármilyen méltánytalanul is bíráljanak el néha emberi viszályokat az Urantián, azért a világegyetemben az igazságosság és az isteni pártatlanság érvényesül. Ti egy jól gondozott világegyetemben éltek, és előbb-utóbb számíthattok arra, hogy igazságos, sőt könyörületes bánásmódban részesültök.

8. JOGALKOTÓI ÉS VÉGREHAJTÓI FELADATKÖRÖK

1 A Szalvingtonon, a Nebadon központján nincsenek igazi jogalkotó testületek. A világegyetemi központi világok nagyobbrészt az ítélkezéssel vannak elfoglalva. A helyi világegyetem jogalkotó közgyűlései a száz

csillagvilág központjain találhatók. A csillagrendszerek jobbára a helyi teremtésrészek végrehajtói és igazgatási munkáját végzik. A Csillagrendszer Fejedelmek és társaik a csillagvilági vezetők előírásainak szereznek érvényt és a világegyetemi felsőbb bíróságok igazságszolgáltatási határozatait hajtják végre.

2 Míg igazi jogszabályokat nem hoznak a világegyetemi központon, tanácsadási és vizsgálati rendeltetésű közgyűlések sora működik a Szalvingtonon, melyek a feladatkörüknek és rendeltetési céljuknak megfelelő összetételben és irányítás mellett dolgoznak. Némelyikük állandó testület; a többi a célkitűzés elérésével feloszlik.

3 ¶ A helyi világegyetemi *legfelsőbb tanács-*

nak három tagja van minden egyes csillagrendszerből és hét képviselőt küld minden egyes csillagvilág. Az elszigetelt csillagrendszereknek nincsenek képviselői e gyűlésben, azonban küldhetnek megfigyelőket, akik jelen lehetnek a tanács minden ülésén és végighallgathatják azokat.

4 ¶ *A száz legfelsőbb jóváhagyási tanács* szintén a Szalvingtonon található. E tanácsok elnökei alkotják Gábriel közvetlen munkaszervezetét.

5 ¶ A felsőbb világegyetemi tanácsadó tanácsok minden vizsgálati eredménye vagy a szalvingtoni ítélkező-testületekhez vagy a csillagvilágok jogalkotó közgyűléseihez kerül. E felsőbb tanácsok nem rendelkeznek hatáskörrel, illetőleg hatalommal a javasla-

taik kikényszerítésére. Ha a tanácsuk a világegyetem alaptörvényein alapul, akkor a nebadoni bíróság dönt annak érvényesítéséről; de ha a javaslataik helyi vagy veszélyhelyzeti körülményekre vonatkoznak, akkor az ügyet határozathozatal és kihirdetés céljából át kell adniuk a csillagvilágok jogalkotó közgyűléseinek és azután végrehajtás céljából továbbítani kell azt a csillagrendszeri hatóságoknak. E felsőbb tanácsok a valóságban világegyetemi felsőszintű jogalkotó testületek, de ezek rendelkezési jogosultság és végrehajtó hatalom nélkül működnek.

6 Bár a világegyetemi igazgatás kapcsán a „bíróság” és a „közgyűlések” fogalmakat használjuk, tudnotok kell, hogy e szellemi folyamatok igencsak különböznek az Uran-

tián ilyen elnevezéssel illetett kezdetlegesebb és anyagi tevékenységektől.

7 [Közreadta a nebadoni Főangyalok Vezetője.]

34. ÍRÁS

A HELYI VILÁGEGYETEMI ANYASZELLEM

AMIKOR az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú megszemélyesít egy Teremtő Fiút, akkor a Végtelen Szellem önmaga új és egyedi megjelenítését hozza létre abból a célból, hogy e Teremtő Fiút a tér területére elkísérje, s ott a társa legyen, először a fizikai szervezési munkában, később pedig az újonnan megtervezett világegyetem teremtményeinek megteremtésében és a számukra való segédkezésben.

2 Az Alkotó Szellem a fizikai és a szellemi valóságokra egyaránt érzékeny; hasonlóképpen viselkedik a Teremtő Fiú is; és így ők

egymás mellérendeltjei és társai az idő és tér helyi világegyetemének igazgatásában.

3 E Leány Szellemek a Végtelen Szellem lényegével azonosak, de nem képesek a fizikai teremtési munka és a szellemi segédkezés feladatköreit egyszerre ellátni. A fizikai teremtésrészben a Világegyetemi Fiú adja a mintát, míg a fizikai valóságok megtestesítését a Világegyetemi Szellem kezdi. Az erőtér formatervekkel a Fiú dolgozik, viszont a Szellem alakítja át ezen energia-teremtéseket fizikai anyagokká. Bár némiképp bonyolult dolog bemutatni a Végtelen Szellem e korai világegyetemi jelenlétét úgy, mint személyt, mégis a Teremtő Fiú számára a Szellem-társ személyes és mindig is nyilvánva-

lóan egyedként működött.

1. AZ ALKOTÓ SZELLEM MEGSZEMÉLYESÜLÉSE

[1] A csillagok és bolygók alkotta halmaz fizikai kialakításának befejezését és azt követően, hogy a felsőbb-világegyetemi erőtér-központok létrehozták az energiaköröket, tehát a Végtelen Szellem közvetítői által elvégzett ezen előzetes teremtési munka után, az ő helyi világegyetemre való teremtői összpontosulásán keresztül működve és annak irányítása alatt jelenik meg a Mihály Fiú nyilatkozata, miszerint rövidesen sor kerül az élet megjelenítésére az újonnan megtervezett világegyetemben. E szándéknyilatkozat paradicsomi elfogadását követően a paradicsomi Háromság jóváhagyó

választ ad, melyet annak a Tökéletes Szellemnek az Istenségek szellemi ragyogásában való eltűnése követ, akinek a felsőbb-világegyetemében ezen új teremtésrész szervezése folyik. Eközben a többi Tökéletes Szellem a paradicsomi Istenségek e központi lakóhelyéhez közelít, majd amikor az Istenségbe-foglalt Tökéletes Szellem a társai számára is felismerhetően megjelenik, akkor megy végbe az, amit „elsődleges kitörésnek” neveznek. Ez a hatalmas szellemi villanás még az adott felsőbb-világegyetem központján is érzékelhető jelenség; és e kevéssé érthető Háromság-megnyilatkozással egyszerre feltűnő változás megy végbe a Végtelen Szellem adott helyi világegyetemben honos teremtői szellemjelenlétének és erőterének

természetében. E paradicsomi jelenségekre válaszként magának a Teremtő Fiúnak a jelenlétében azonnal megszemélyesül a Végtelen Szellem egy új személyes megjelenési formája. Ez az Isteni Segédkező. A Teremtő Fiú egyedivé lett Alkotó Szellem segítője az ő személyes teremtőtársává, a helyi világegyetemi Anyaszellemmé vált.

2 Az Együttes Teremtő ezen új személyes elkülönüléséből és azon keresztül haladnak a szellem-erőtér és a szellemi ráhatás létrehozott áramai és elrendelt körei, melyek rendeltetése az, hogy az adott helyi világegyetem minden világát és lényét átjárják. A valóságban ezen új és személyes jelenlét csak egyfajta átalakulása a fizikai világegyetemszervezés első munkaszakaszában előbb-lé-

tezett és kevésbé személyes Fiú-társnak.

3 ¶ Ez tehát az óriási színmű néhányszavas összefoglalása, de mindent tartalmaz, amit e nagy jelentőségű folyamatokról el lehet mondani. E folyamatok pillanatszerűek, megfejthetetlenek és felfoghatatlanok; a módszer és az eljárás titka a paradicsomi Háromság kebelében rejlik. Csak egy dologban vagyunk biztosak: A helyi világegyetembeli Szellem-jelenlét a tisztán fizikai teremtés vagy szervezés ideje alatt nem különült el teljesen a paradicsomi Végtelen Szellem szellemétől; ugyanakkor, miután a felügyelő Tökéletes Szellem újból megjelent az Istenek titkos öleléséből kikelve és miután a szellemi energia felvillant, a Végtelen Szellem helyi világegyetemi megnyilvá-

nulása hirtelen és teljesen átalakul ama Tökéletes Szellem személyes hasonmásává, aki átalakító kapcsolatban állt a Végtelen Szellemmel. A helyi világegyetemi Anyaszellem így tesz szert olyan személyes természetre, melyet a felsőbb-világegyetemi csillagászati illetékességű Tökéletes Szellem természete tesz színesebbé.

4 A Végtelen Szellem e megszemélyesült jelenléte, a helyi világegyetem Alkotó Anyaszelleme a Sataniában Isteni Segédkező néven ismeretes. Ezen Istenség-megnyilatkozás gyakorlatilag isteni egyed, szellemszemély. És ilyennek is tekinti őt a Teremtő Fiú. A Harmadik Forrásnak és Középpontnak a helyi világegyetemünkben való ezen elhelyezkedésén és megszemélyesülésén keresz-

tül tudott a Szellem később oly nagy mértékben a Teremtő Fiú fennhatósága alá kerülni, hogy e Fiúról igazul ki lehetett jelenteni, hogy „Minden hatalom a mennyben és a földön neki adatott”.

2. AZ ISTENI SEGÉDKEZŐ TERMÉSZETE

[1] Az életteremtés idején jelentős személyiség-átalakuláson átment Isteni Segédkező már személyként működik és igen személyes módon működik együtt a Teremtő Fiúval a helyi teremtésrészük kiterjedt ügyeinek tervezésében és igazgatásában. Számos világegyetemi lényfajta számára a Végtelen Szellemnek még e megjelenése sem tűnik teljesen személyesnek a Mihály utolsó

alászállását megelőző időkben; de azt követően, hogy a Teremtő Fiú felemelkedett a Tökéletes Fiú önálló rangjára, az Alkotó Anyaszellem személyiségjegyei oly mértékben kiteljesednek, hogy a vele kapcsolatba lépő minden egyén képes személyként is felismerni őt.

2 A Teremtő Fiúval való legelső társulásától kezdve a Világegyetemi Szellem a Végtelen Szellem összes fizikai-szabályozói sajátosságával rendelkezik, beleértve az ellengravitáció képességével való teljes felruházottságot is. A személyi besorolás elérését követően a Világegyetemi Szellem éppoly teljes és végleges elmegravitációs ellenőrzést gyakorol a helyi világegyetemben, mint amilyet a Végtelen Szellem gyakorolna, ha ott személye-

sen lenne jelen.

3 ¶ Minden egyes helyi világegyetemben az Isteni Segédkező a Végtelen Szellem ama természetének és eredendő jegyeinek megfelelően működik, melyek a Paradicsom Hét Tökéletes Szellemének egyikében megtestesülnek. Bár minden Világegyetemi Szellem egyfajta alapvető jellembeli egységességet mutat, azért vannak olyan működésbeli különbségeik is, melyeket a Hét Tökéletes Szellem egyikén keresztüli származásuk szab meg. Ezen eredetbeli különbözőség a magyarázata a helyi világegyetemi Anyaszellemek rendeltetésében érvényesülő eltérő eljárásoknak a különböző felsőbb-világegyetemekben. De e Szellemek minden alapvető fontosságú szellemi sajátosságuk-

ban azonosak, egyenlő mértékben szellemiek és teljesen isteniek, függetlenül a felsőbb-világegyetemi különbségeiktől.

4 ¶ Az Alkotó Szellem a Teremtő Fiúval közös felelősséget vállal a világok teremtményeinek létrehozásában és sohasem hagyja cserben a Fiút az e teremtések támogatására és megtartására irányuló erőfeszítéseiben. Az élet az Alkotó Szellem közvetítésén keresztül részesül segédkezésben és tartatik fenn. „Elküldöd a Szellemed, és ők megteremtetnek. Te újítod meg a föld arculatát.”

5 Az értelmes teremtmények világegyetemének megteremtésében az Alkotó Anyaszellem először a világegyetemi tökéletességű szférában működik, együttműködik a Fiúval a Fényes Hajnalcsillag létrehozásában.

Ez után a Szellem utódai egyre jobban megközelítik a teremtett lények rendjét a bolygókon, éppen úgy, ahogy a Fiak a melkizedekektől az Anyagi Fiakig egyre alacsonyabb szintekre mennek le, ténylegesen is kapcsolatba lépnek a teremtésrészek halandóival. A halandó teremtmények későbbi evolúciója során az Élethordozó Fiak bocsátják rendelkezésre a fizikai testet, melyet a teremtésrészen létező szervezett anyagból készítenek, míg a Világegyetemi Szellem az „élet leheletét” adja hozzá.

6 ¶ Jóllehet a nagy világegyetem hetedik szelvénye sok tekintetben elmarad a fejlődésben, a problémáinkat mélyrehatóan elemzők egy rendkívül jól kiegyensúlyozott teremtésrész evolúciójával számolnak

az eljövendő korokban. Azért jósolunk ilyen nagyfokú arányosságot az Orvontonban, mert e felsőbb-világegyetem elnöklő Szelleme az elöljárója a magas rangú Tökéletes Szellemeknek, aki mindhárom örökkévaló Istenség vonásainak és jellemének kiegyensúlyozott egységét és tökéletes összhangját megtestesítő szellemértelem. A többi övezethez képest lassúak és visszamaradottak vagyunk, azonban kétségtelenül érzékfeletti fejlődés és példa nélküli előrelépés vár ránk valamikor a jövő örökkévaló korszakaiban.

3. A FIÚ ÉS A SZELLEM AZ IDŐBEN ÉS TÉRBEN

[1] Sem az Örökkévaló Fiút, sem pedig a Végtelen Szellemet nem korlátozza vagy hatá-

rolja az idő vagy a tér, de az utódaik többségét igen.

[2] A Végtelen Szellem átjárja az egész teret és az örökkévalóság körén lakozik. Ennek ellenére a Végtelen Szellem személyiségeinek az idő gyermekeivel fenntartott személyes kapcsolataikban gyakran szembesülniük kell az időbeli elemekkel, míg a térrel nem annyira. Sok elmesegédkezés képes figyelmen kívül hagyni a teret, viszont időbeli késedelmet szenved a világegyetemi valóság különböző szintjeinek hatékony összehangolódásában. A Független Hírvivő jóformán független a tértől, eltekintve attól, hogy ténylegesen is idő szükséges az egyik helyszínről a másikra való eljutáshoz; és vannak még általatok nem ismert hasonló entitások

is.

3 ¶ Személyiségi előjogaiban az Alkotó Szellem a tértől teljesen független, de az időtől nem. Egy ilyen Világegyetemi Szellemnek nincs külön személyes jelenléte sem a csillagvilági, sem a csillagrendszeri központokon. Ő egyformán és általánosan van jelen az egész helyi világegyetemében és ezért szó szerint és személyesen is jelen van az egyik világon éppúgy, mint egy másikon.

4 Az Alkotó Szellem világegyetemi segédkezése állandó jelleggel csak az időelem esetében korlátozott. Egy Teremtő Fiú pillanatszerűen cselekszik szerte a világegyetemében; de az Alkotó Szellemnek szembesülnie kell az idővel az egyetemes elme segédkezésében, kivéve, amikor tudatosan és szándékosan él a Világegyetemi Fiú személyes elő-

jogaival. Tiszta-szellemi szerepkörében az Alkotó Szellem szintén függetlenül cselekszik az időtől, csakúgy, mint a világegyetemi tükrözőműködés rejtélyes rendeltetésével való együttműködésben.

5 ¶ Bár az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációs köre az időtől és tértől függetlenül működik, a Teremtő Fiaknak azért nem minden feladatköre mentesül a tér jelentette korlátok alól. Ha az evolúciós világok folyamatait figyelmen kívül hagyjuk, akkor e Mihály Fiak láthatólag képesek az időtől viszonylag függetlenül működni. A Teremtő Fiút nem korlátozza az idő, de határt szab neki a tér; egy időben nem tud két helyen lenni. A nebadoni Mihály időtlenül cselekszik a saját világegyetemén belül és a tük-

rözőműködés révén gyakorlatilag ugyanígy tesz a felsőbb-világegyetemben is. Időtlenül érintkezik közvetlenül az Örökkévaló Fiúval.

6 Az Isteni Segédkező a Teremtő Fiú megértő segítője, képessé teszi őt arra, hogy a térrel kapcsolatos eredendő korlátait legyőzze és ellensúlyozza, mert amikor ők ketten igazgatási egységet alkotva működnek, akkor gyakorlatilag függetlenek az időtől *és* a tértől a helyi teremtésrészük határain belül. Ezért, amint az a gyakorlatban is megfigyelhető, a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem a helyi világegyetemben rendszerint függetlenül működik az időtől és tértől, lévén, hogy mindegyikük számára rendelkezésre áll a másikuk időtől és tértől való men-

tessége.

7 ¶ Abszolút értelemben csakis az abszolút lények függetlenek az időtől és tértől. Az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem alárendelt személyeinek többségére az idő és a tér egyaránt hat.

8 A „tér-tudatossá” váló Alkotó Szellem arra készül, hogy egy elhatárolt „térrészt” a magáénak tekintsen, egy olyan területet, mely tér-mentes, szemben minden más térrel, melyben korlátokba ütközne. Mindig csak a bennünk tudatosult területen választhatunk és cselekedhetünk szabadon.

4. A HELYI VILÁGEGYETEMI KÖRÖK

1 A Nebadon helyi világegyetemben három különálló szellemkör van:

2 1. A Teremtő Fiú alászálló szelleme, a Vigasztaló, az Igazság Szelleme.

3 2. Az Isteni Segédkező szellemköre, a Szent Szellem.

4 3. Az értelem-segédkezési kör, beleértve a hét elmeszellem-segéd többé-kevésbé egyesített tevékenységeit, ám elkülönülő működését.

5 ¶ A Teremtő Fiak a világegyetemi jelenlét olyan szellemével vannak felruházva, mely sok tekintetben hasonló a paradicsomi Hét Tökéletes Szelleméhez. Ez az Igazság Szelleme, melynek valamely világra való kiáradásáért az alászálló Fiú a felelős, miután az ilyen szféra szellemi címét elnyeri. Ez az adományozott Vigasztaló az a szellemi erő, mely minden igazságkeresőt őfelé vonz, aki

az igazság megszemélyesülése a helyi világegyetemben. E szellem a Teremtő Fiú eredendően meglévő sajátsága, mely az ő isteni természetéből úgy emelkedik ki, mint ahogy a nagy-világegyetemi főkörök a paradicsomi Istenségek személyiség-jelenléteiből kilépnek.

6 A Teremtő Fiú jöhet-mehet; személyes jelenléte ott lehet a helyi világegyetemben vagy éppen máshol; az Igazság Szelleme mégis zavartalanul működik, mert ezen isteni jelenlét ugyan a Teremtő Fiú személyiségéből fakad, működésileg azonban az Isteni Segédkező személyében összpontosul.

7 De a Világegyetemi Anyaszellem sohasem hagyja el a helyi világegyetem központi világát. A Teremtő Fiú szelleme működ-

het a Fiú személyes jelenlététől függetlenül, és így is tesz, de más a helyzet az ő személyes szelleme esetében. Az Isteni Segédkező Szent Szelleme nem tudna tovább működni, ha a személyes jelenléte eltávolodna a Szalvingtontól. Úgy tűnik, hogy az ő szellemjelenléte állandó helyet foglal el a világegyetemi központi világon, és éppen e tény teszi lehetővé a Teremtő Fiú szelleme számára a Fiú hollététől független működést. A Világegyetemi Anyaszellem az Igazság Szellemének, valamint a saját személyes ráhatásának, a Szent Szellemnek a világegyetemi gócaként és központjaként cselekszik.

8 ¶ A Teremtő Atya-Fiú és az Alkotó Anyaszellem különbözőképpen járul hozzá a helyi világegyetemi gyermekeik elmével való

felruházásához. De az Alkotó Szellem nem adományoz elmét mindaddig, amíg személyes előjogokkal fel nem ruháztatik.

9 Egy helyi világegyetemben az evolúció felett álló személyiségrendek a felsőbb-világegyetemi mintájú elme helyi világegyetemi fajtájával vannak felruházva. Az evolúciós élet emberi és az emberi szint alatti rendjei pedig az elme-segédkezés szellem-segédi fajtáival vannak felruházva.

10 ¶ A hét elmeszellem-segéd a helyi világegyetemi Isteni Segédkező alkotása. Ezen elme-szellemek jellemükben hasonlók egymáshoz, azonban különböző a hatalmuk, és mindannyian egyformán részesülnek a Világegyetemi Szellem természetéből, bár Anyateremtőjüktől különvéve aligha tekint-

hetők személyiségeknek. A hét segéd a következő nevet kapta: a *bölcsesség* szelleme, az *istenimádat* szelleme, a *tanácskozás* szelleme, a *tudás* szelleme, a *bátorság* szelleme, az *értelem* szelleme, a *belső meglátás* — a gyors érzékelőképesség — szelleme.

11 ¶ Ez az „Isten hét szelleme”, „mint égő lámpások a királyiszék előtt”, melyeket a látnok a látomásában képletesen érzékelt. De nem látta e hét elmeszellem-segéd körül a huszonnégy őr székét. E feljegyzésben két beszámoló keveredik, ugyanis az egyik a világegyetemi központra, a másik pedig a csillagrendszeri központra vonatkozik. A huszonnégy vén széke a Jerusemen, a lakott világok alkotta helyi csillagrendszeretek központján van.

12 De tényleg Szalvingtonról írta János, hogy: „És a királyiszékből villámlások és mennydörgések és szózatok jöttek” — a helyi csillagrendszereknek továbbított világegyetemi híradások ezek. Látta a helyi világegyetem irányító-szabályozó teremtményeit is, a központi világ élő iránytűit. A Nebadonban ezen irányító-szabályozó működést négy szalvingtoni szabályozó teremtmény látja el, akik a világegyetemi áramokon működnek és szakértőn segíti őket az első működési elme-szellem, a meglátás-segéd, a „gyors felfogás” szelleme. Azonban e négy teremtmény — akiket állatnak nevez — leírása sajnálatosan gyengére sikeredett; ők valójában páratlan szépségűek és alakúak.

13 Az iránytű négy iránypontja a Nebadon

életében általános és eredendően fontos jelentőségű. Minden élő teremtmény ezen irányító áramokra érzékeny és felelni képes testi egységeket hordoz magában. E teremtmény-teremtések a világegyetemektől lefelé, az egyes bolygók irányában megkettőződnek, és a világok mágneses térerőivel együtt a parányi méretű testek seregét elevenítik meg az állati szervezetben, s ezen irányító sejtek mindig mutatják az északi és a déli irányt. Így a tájékozódási érzék örökre az élőlények sajátjává vált a világegyetemben. Ez az érzék azért nem teljesen hiányzik az emberiség tudatosan birtokolt dolgai közül. E testeket az Urantián először nagyjából az e beszámoló elkészítésekor figyelték meg.

5. A SZELLEM SEGÉDKEZÉSE

1 Az Isteni Segédkező együttműködik a Teremtő Fiúval az élet kialakításában és a lények új rendjeinek teremtésében egészen a Teremtő Fiú hetedik alászállásáig, és ezt követően, miután a Teremtő Fiú a teljes világegyetemi fennhatóságot megszerezte, továbbra is együttműködik vele és a Fiú adományozott szellemével a világok számára való segédkezés és a bolygók fejlődésének elősegítése érdekében végzett munkában.

2 A lakott világokon a Szellem fog hozzá először az evolúciós előrelépés munkájához, a teremtésrész élettelen anyagával kezdi, először felruházza a területet a növényi élettel, majd az állati élő szervezetekkel, azután az emberi létezés első rendjeivel;

és az egymást követő bevitelek hozzájárulnak a bolygói élet evolúciós lehetőségeinek további kibontakozásához, az első és kezdetleges szakaszoktól a sajátakaratú lények megjelenéséig. A Szellem e munkáját nagymértékben befolyásolják a hét segéd, az ígéret szellemeinek, a fejlődő bolygók egyesítő és összehangoló szellem-elméjének a tevékenységei, melyek mindig egységesen a felsőbb eszmék és a szellemi eszményképek felé terelik az emberi fajokat.

3 ¶ A halandó ember a Szellemnek az elmével együtt való segédkezését először akkor tapasztalja meg, amikor az evolúciós teremtmények tisztán állati elméje az istenimádat- és a bölcsesség-segéd iránti fogadókészségre szert tesz. A hatodik és a hetedik

segéd e segédkezése jelzi, hogy az elme evolúciója átlépte a szellemi segédkezés küszöbét. És az istenimádati és bölcsességi működést mutató ilyen elmék azonnal bekapcsolódnak az Isteni Segédkező szellemi köreibe.

4 Amint az elme így felruháztatik a Szent Szellem segédkezésével, már rendelkezik azzal a képességgel, hogy (tudatosan vagy öntudatlanul) az Egyetemes Atya szellemi jelenlétét — a Gondolatigazítót — válassza. De mindaddig, amíg az alászállt Fiú fel nem szabadította az Igazság Szellemét a minden halandó számára teljesítendő bolygói segédkezésre, addig egyetlen ép elme sem részesül magától a Gondolatigazító befogadására való felkészítésben. Az Igazság Szelleme egyként munkálkodik az Isteni Segédkező

szellemének jelenlétével. E kettős szellemi összeköttetés a világok felett kering, azt keresve, hogy miként taníthatná igazra az emberi elméket és miként világosíthatná meg azokat szellemileg, miként ösztönözhetné a felemelkedő fajok teremtményeinek lelkét, és miként terelhetné az evolúciós bolygókon lakozó népeket mindegyre az isteni beteljesülést jelentő paradicsomi céljuk felé.

5 Bár az Igazság Szelleme minden húsvér testre kiárad, a Fiú e szellemének működését és hatalmát majdnem teljes egészében korlátozza, hogy az ember személyesen miként fogadja azt, ami az alászálló Fiú küldetésének összességét és lényegét jelenti. A Szent Szellem részben független az emberi beállítottságtól és részlegesen korlátozzák őt az

emberi akarat döntései, valamint a vele való együttműködés mértéke is. Mindazonáltal a Szent Szellem segédkezése egyre hatékonyabbá válik azon halandók benső életének megszentesülésével és szellemiesülésével, akik a legteljesebben *engedelmeskednek* az isteni vezetésnek.

6 ¶ Egyénekként ti személyesen nem rendelkeztek a Teremtő Atya-Fiú vagy az Alkotó Anyaszellem szellemének különvált részével vagy entitásával; e segédkezések nem lépnek kapcsolatba az egyéni elme gondolkodás-központjaival és nem lakoznak benne, mint a Titkos Nevelők. A Gondolatigazítók határozottan egyedi meglényegülései az Egyetemes Atya elő-személyes valóságának, melyek ténylegesen a halandói elmében

lakoznak, mint annak része, és mindig tökéletes összhangban dolgoznak a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem együttes szellemeivel.

7 A Végtelen Szellem Világegyetemi Leánya Szent Szellemének, az Örökkévaló Fiú Világegyetemi Fia Igazság-szellemének és a paradicsomi Atya Igazító-szellemének jelenléte bármely evolúciós halandóban, illetőleg mellett, a szellemi felruházás és segédkezés arányosságát mutatja, és ez az ilyen halandót képessé teszi arra, hogy tudatosan megismerje az Istenhez fűződő fiúi viszony hiten alapuló tényét.

6. A SZELLEM AZ EMBERBEN

1 Egy lakott bolygó előremutató fejlődésével és a bolygó lakosainak folyamatos szellemiesülésével az ilyen érett személyiségek

további szellemi hatásokat fogadhatnak be. Ahogy a halandók az elme-szabályozás és a szellem-érzékenység terén fejlődnek, e sokszoros szellem-segédkezések szerepei egyre inkább összehangolódnak; egyre inkább összevegyülnek a paradicsomi Háromság mindenre kiterjedő segédkezésével.

2 Bár az Isteniség megnyilatkozása lehet többszörös is, az Istenség az emberi tapasztalásban egyes, mindig *egy*. Az emberi tapasztalásban a szellemi segédkezés sem többes. Tekintet nélkül az eredeti többes jellegre, minden szellemi befolyás a rendeltetésében egy. Valóban egyek, lévén ezek alkotják a Hétszeres Isten szellem-segédkezését a nagy világegyetem teremtményeiben és az ő számukra; és ahogy a teremtmények egyre

jobban értékelik és felismerik a szellem ezen egyesítő segédkezését, úgy válik az az ő tapasztalásukban a Legfelsőbb Isten segédkezésévé.

3 ¶ Az isteni Szellem az örök dicsőség magasságaiból ereszkedik alá, lépések hosszú során át, hogy találkozzon veletek, akik vagytok és ahol vagytok, és azután, a hit társas viszonyában, szeretőn magához ölelje a halandó eredetű lelket, és elinduljon visszafelé biztosan és csalhatatlanul az alászállási útvonalon, meg sem állva addig, míg az evolúciós lélek biztonságosan fel nem emelkedett azon üdvösség szintjére, ahonnan az isteni Szellem eredetileg elindult a kegyelem és a segédkezés e küldetésére.

4 A szellemi erők csalhatatlanul keresik

meg és érik el a saját eredeti szintjüket. Lévén, hogy az Örökkévalóból indultak ki, bizonyosan oda is térnek vissza, s magukkal viszik az idő és tér mindazon gyermekeit, akik eljegyezték magukat a bennük lakozó Igazító vezetésével és tanításával, akik igazán „a Szellemtől születtek”, akik az Isten hű fiai.

5 ¶ Az isteni Szellem örökös segédkezés és bátorítás az ember gyermekeinek. Erőtök és előrehaladásotok „az ő kegyelméből, a Szellem megújításán keresztül” van. A szellemi élet, mint a fizikai energia, felemésztődik. A szellemi erőfeszítés viszonylagos szellemi kimerüléssel jár. A teljes felemelkedési tapasztalás valóságos és szellemi is; ezért igaz az írás, miszerint „A Szellem elevenít meg.”

„A Szellem ad életet.”

6 Még a legmagasabb szintű vallási tantételek halott elmélete is alkalmatlan az emberi jellem alakítására vagy a halandói viselkedés szabályozására. Amire ma a világnak szüksége van az nem más, mint az igazság, melyet régi tanítótok hirdetett: „Nemcsak szóban, hanem hatalomban és a Szent Szellemben is.” Az elméleti igazság magva mindaddig halott, a legfelsőbb erkölcsi felfogások mindaddig hatástalanok, amíg az isteni Szellem meg nem tölti az igazság formáit és mozgásba nem hozza a pártatlanság mintáit.

7 Akik befogadták és felismerték a beköltöző Isten-szilánkot, azok a Szellemtől születtek. „Ti Isten temploma vagytok, és az Isten

szelleme bennetek lakozik.” Nem elég, hogy e szellem kiáradt rátok; az isteni Szellemnek uralnia és szabályoznia kell minden emberi létszakaszt.

8 Az isteni Szellem jelenléte, az élet vize az, ami a halandói elégedetlenség emésztő szomjúságának és a szellemiesületlen emberi elme leírhatatlan éhségének kialakulását megelőzi. A Szellem-késztette lények „sohasem szomjaznak, mert e szellemi víz bennük az örökkévaló életre feltörő megelégedés kútjává lesz”. Az isteni vízforrással rendelkező eme lelkek csaknem függetlenek az anyagi környezettől, ami az élet örömeit és a földi lét megelégedést okozó dolgait illeti. Ők szellemi értelemben megvilágosodottak és megújultak, erkölcsileg megerősödöttek

és felruháztattak.

9 ¶ Minden halandóban kettős természet él: az állati hajlamok öröksége és a szellemmel való felruháztatás erős késztetése. A rövid urantiai életetek alatt e két különböző és ellentétes hajlam csak ritkán békíthető össze teljesen; aligha hozhatók összhangba és aligha egyesíthetők; de életetek során az egyesített Szellem mindig segédkezik nektek abban, hogy a húsvér test egyre inkább a Szellem vezetése alá kerüljön. Még ha végig is kell élnetek az anyagi életet, még ha nem is szabadulhattok meg a testtől és annak szükségeitől, a céljaitok és az eszményképeitek akkor is egyre nagyobb hatalmat adnak nektek ahhoz, hogy az állati természetet alávessétek a Szellem uralmának. Va-

lóban munkál bennetek a szellemi erőknek egyfajta összeesküvése, az isteni erők egyfajta szövetsége, melyek kizárólagos célja, hogy végleg megszabaduljatok az anyagi kötöttségtől és a véges fogyatékosságoktól.

10 Mindeme segédkezés célja az, „hogy hatalmasan megerősödjetek az ő, az ember bensőjében lévő szellemén keresztül”. És mindez csak a kezdeti lépéseket jelenti a tökéletes hűség és szolgálat végső elérésében, ama tapasztalásban, melyben „az Isten teljességével teltek el”, „mert akiket az Isten szelleme vezet, mind az Isten fiai”.

11 ¶ A Szellem sohasem *hajt* senkit, csak vezet. Ha készséges tanulók vagytok, ha szellemi szinteket és isteni magasságokat akartok elérni, ha őszintén vágytok az örökké-

való cél elérésére, akkor az isteni Szellem gyöngéden és szeretőn vezetni fog benneteket a fiúi besorolás és szellemi fejlődés útján. Minden lépéseteket készségesen, okosan és derűs együttműködéssel kell megtennetek. A Szellem uralmát sohasem szennyezi erőszak és nem rontja kényszer.

12 És amint az ilyen szellem vezette életet szabadon és értelemmel vállaljátok, az emberi elmében fokozatosan kifejlődik az isteni kapcsolat határozott tudatossága és a szellemi közösség megnyugvása; előbb-utóbb „a Szellem a szellemeddel (az Igazítóval) tanúsítja, hogy az Isten gyermeke vagy”. Ekkor a saját Gondolatigazítód már megismertette veled az Istennel való rokonságodat, s a feljegyzés igazolja, hogy a Szellem a „szel-

lemeddel” tesz tanúságot, nem a szellemed *mellett.*

[13] Az emberi élet feletti szellemuralom tudatosságával azonnal együtt jár a Szellem ismérveinek növekvő megnyilvánulása az ilyen szellem vezette halandó életmegnyilvánulásaiban, „mert a szellem gyümölcsei a szeretet, az öröm, a békesség, a béketűrés, a szelídség, a jóság, a hit, az alázatosság és az önmérséklet”. Az ilyen szellem-vezérelte és istenien megvilágosodott halandók, miközben az alsóbb, fáradságos utat járják és emberi hűséggel tesznek eleget a földi feladataikkal járó kötelezettségeiknek, már meglátták az örök élet fényeit, amint azok a másik világ messzi vidékén derengenek; már elkezdték megérteni azon ösztönző és vigasz-

taló igazság valóságát, hogy „az Isten országa nem hús és ital, hanem méltányosság, béke és öröm a Szent Szellemben”. És minden megpróbáltatásban és minden nehézség mellett a szellemben-született lelkeket élteti a remény, mely legyőz minden félelmet, mert az Isten szeretete az isteni Szellem jelenléte révén minden szívhez eljut.

7. A SZELLEM ÉS A HÚSVÉR TEST

[1] A húsvér test, az állati eredetű fajoktól származó eredendő természet, természeténél fogva nem az isteni Szellem gyümölcseit termi. Amikor az Isten Anyagi Fiainak természete hozzáadódik a halandói természethez és magasabb fejlettségi szintre emeli azt, amint az urantiai emberfajták is bizonyos mértékben fejlődtek Ádám adománya

révén, akkor a terep már jól elő van készítve az Igazság Szelleme számára ahhoz, hogy együttműködjön az emberben lakozó Igazítóval abból a célból, hogy a szellem jellemgyümölcseinek nagyszerű termése leszedhető legyen. Ha nem utasítjátok el e szellemet, akkor, még ha örökkévalóság szükséges is a megbízatás kitöltéséhez, „el fog ő vezetni benneteket a teljes igazságba”.

2 A szellemi fejlődés terén rendesen haladó világokon lakozó evolúciós halandók nem tapasztalják meg a szellem és a húsvér test közötti ama heves összeütközéseket, melyek a mai urantiai emberfajtákat jellemzik. De az Ádám előtti embernek még a leginkább eszményi bolygókon is komoly erőfeszítéseket kell tennie ahhoz, hogy a létezés tisztán

állati síkjáról az egyre inkább értelmi jelentéstartalmak és felsőbb szellemi értékek egyre magasabb szintjein keresztül felemelkedjen.

3 Egy átlagos világ halandói nem élnek meg állandó háborúskodást a fizikai és a szellemi természetük között. Szembesülnek ugyan az állati létszintekről a szellemi élet magasabb síkjaira való felkapaszkodás szükségességével, azonban e felemelkedés inkább egyfajta felkészítő tanfolyamként zajlik, ha az urantiai halandók elütő anyagi és szellemi természetének e terén megélt éles összeütközéseihez hasonlítjuk.

4 ¶ Az urantiai népek a fokozatos bolygói szellemi előrehaladás eme feladatában igénybe vehető segítség kettős hiányának

következményeitől szenvednek. A Kaligasztia-féle felfordulás világszerte zavart okozott és minden későbbi nemzedéket megfosztott attól az erkölcsi segítségtől, melyet egy jól szabályozott társadalom nyújtott volna. De még ennél is szörnyűbb következményekkel járt az ádámi vétek annyiban, hogy a fajokat megfosztotta a fizikai természet ama felsőbbrendű fajtájától, mely jobban megfelelt volna a szellemi törekvéseknek.

5 Az urantiai halandók arra kényszerülnek, hogy a szellem és a húsvér test között éles küzdelmet éljenek meg, mert a távoli őseik nem váltak teljesen ádámivá az édeni adomány révén. Az isteni terv az volt, hogy az Urantia halandó emberfajtái a szellemre természetesebben válaszolni képes fizikai ter-

mészetet kapjanak.

6 ¶ Az ember természetét és környezetét érintő eme kettős végromlás ellenére a mai halandók a húsvér test és a szellem között dúló e nyilvánvaló háborúból kevesebbet élnének meg, ha belépnének a szellem-országba, ahol az Isten hű fiai viszonylagosan megszabadultak a húsvér test jelentette rablánctól azon felvilágosult és felszabadító szolgálatban, mely a mennyei Atya akaratának megcselekedésére irányuló meggyőződéses elhivatottságra épül. Jézus megmutatta az emberiségnek a halandói lét új útját, mely révén az emberi lények nagymértékben megszabadulhatnak a Kaligasztia-féle felkelés szörnyű következményeitől és hatékony ellentételezést kaphatnak az ádámi

vétekből eredő veszteségekért. „Krisztus Jézus életének szelleme megszabadított bennünket az állati lét törvényétől és a rossz és a bűn kísértéseitől.” „E győzelem az, mely felülkerekedik a húsvér testen, mégpedig a hitetek.”

7 Az Istent ismerő ama férfiak és nők, akik a Szellemtől születtek, nem élnek át több összeütközést a halandói erkölcsi természetükkel, mint a legátlagosabb világokon élők, itt ama bolygókról van szó, melyeket sohasem szennyezett bűn és lázadás sem érintette soha. A hites fiak olyan értelmi szinteken dolgoznak és olyan szellemi síkokon élnek, melyek sokkal felette vannak a zabolátlan vagy természetellenes fizikai vágyak okozta összeütközéseknek. Az állati lények egész-

séges ösztönei és a fizikai alkat természetes vágyai és késztetései nem ütköznek még a legmagasabb rendű szellemi fejlődéssel sem, kivéve a tudatlan, a rosszra oktatott vagy a sajnálatosan túlzottan lelkiismeretes személyek elméi esetében.

8 ¶ Miután elindultatok az örök élet útján, miután elfogadtátok a feladatot és megkaptátok a fejlődésre vonatkozó utasításokat, ne féljetek az emberi hanyagságtól és a halandói állhatatlanságtól, ne gyötörjön benneteket a hibázás lehetőségéből fakadó kétség vagy a nagyfokú zavar, ne tétovázzatok és ne kérdőjelezzétek meg a besorolásotokat és a helyzeteteket, mert minden sötét órán, az előremutató küzdelem minden keresztútján az Igazság Szelleme mindig szólni fog hoz-

zátok, mondván, „Ez a helyes út”.

9 [Közreadta egy, urantiai szolgálatra átmenetileg kirendelt Fenséges Hírvivő.]

35. ÍRÁS

A HELYI VILÁGEGYETEMI ISTENFIAK

AZ ELŐZŐEKBEN bemutatott Istenfiak paradicsomi eredetűek. Ők a világegyetemi területek isteni Urainak utódai. A Paradicsom első fiúi rendjéből, a Teremtő Fiakból csupán egy van a Nebadonban, Mihály, a világegyetem-atya és -fejedelem. A Paradicsom második fiúi rendjéből, az Avonal vagy Ítélkező Fiakból a nebadoni hányad már teljes — 1.062-en vannak. És e „kisebb Krisztusok" éppoly hatékonyak és mindenhatók a bolygói alászállásuk során, mint amilyen a Teremtő és Tökéletes Fiú volt az Urantián. A har-

madik rendet, mely Háromsági-származású, nem tartják nyilván a helyi világegyetemben, azonban a Háromsági Tanító Fiak száma a Nebadonban becslésem szerint tizenötezer és húszezer között van, melyben nincs benne a nyilvántartott 9.642 teremtményi-háromságot elért segéd. E paradicsomi Daynalok nem igazságszolgáltatási tisztviselők és nem is intézők; ők felsőbb-tanítók.

2 Az ismertetendő Fiak fajtái helyi világegyetemi eredetűek; ők a paradicsomi Teremtő Fiúnak és az őt kiegészítő Világegyetemi Anyaszellemnek a különféle társulásokban létrehozott utódai. E beszámolókban a helyi világegyetemi fiúi besorolás alábbi rendjeit ismertetjük:

3 1. Melkizedek Fiak.

4 2. Vorondadek Fiak.

5 3. Lanonandek Fiak.

6 4. Élethordozó Fiak.

7 ¶ A hármas paradicsomi Istenség a fiúi besorolást elnyerő három rend teremtésében működik: a Mihályokában, az Avonalokában és a Daynalokában. A helyi világegyetemi kettős Istenség, a Fiú és a Szellem szintén három magas rangú Fiú teremtésében működik: a melkizedekekében, a vorondadekekében és a lanonandekekében; és e hármas kifejeződés elérését követően együttműködnek a Hétszeres Isten következő szintjével az élethordozók sokoldalú rendjének létrehozásában. Ez utóbbi lényeket az alászálló Istenfiak közé soroljuk, de ők

a világegyetemi élet egyik különleges és eredeti formája. Az ő ismertetésükről szól az egész következő írás.

1. A MELKIZEDEK ATYA

[1] Miután létrehozták a személyes segítőjükként működő lényeket, mint amilyen a Fényes Hajnalcsillag és amilyenek az egyéb igazgatási személyiségek is, akkor, az adott világegyetem isteni céljának és teremtési tervének megfelelően egy új formájú teremtési egyesülésre kerül sor a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem, a Végtelen Szellem helyi világegyetemi Leánya között. Az eme teremtői társulásból származó személyiség-utód az eredeti Melkizedek — a Melkizedek Atya — az a különleges lény, aki később együtt-

működik a Teremtő Fiúval és az Alkotó Szellemmel az e névvel jelölt egész csoport létrehozásában.

[2] A Nebadon világegyetemben a Melkizedek Atya a Fényes Hajnalcsillag első végrehajtó társaként tevékenykedik. Gábriel inkább a világegyetemi irányelvekkel, a Melkizedek pedig a megvalósítási eljárásokkal foglalkozik. Gábriel a rendes alapítású nebadoni ítélőszékeket és tanácsokat vezeti, a Melkizedek pedig a különleges, rendkívüli és veszélyhelyzeti bizottságokat és tanácsadó testületeket. Gábriel és a Melkizedek Atya egyszerre soha sincs távol a Szalvingtontól, mert Gábriel távollétében a Melkizedek Atya működik a Nebadon főigazgatójaként.

[3] A világegyetemünk összes melkizedekjét a szabványidőben mért egyetlen ezeréves korszak alatt teremtette a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem a Melkizedek Atyával közösen. Lévén ők olyan fiúi rend, ahol egyikük társteremtőként működött, a melkizedekek szerveződésüket tekintve részben önmaguktól származnak és ezért pályázhatnak a fenséges fajtájú önkormányzatiság érvényesítésére. Rendszeresen megválasztják a maguk igazgatási vezetőjét a szabványidőben mért hétéves időtartamra, egyébként pedig önszabályozó rendként működnek, bár az eredeti Melkizedek bizonyos társatyai előjogokat gyakorol. E Melkizedek Atya időről időre kijelöl a rendjéből egyeseket arra, hogy különleges élethordozókként mű-

ködjenek a midszonit világokon, vagyis az olyasfajta lakott világokon, melyeket eddig még nem nyilatkoztattunk ki az Urantián.

4 A melkizedekek nem tevékenykednek széles körben a helyi világegyetemen kívül, kivéve amikor tanúként hívják őket a felsőbb-világegyetemi ítélőszékek előtt lévő ügyekben, és amikor kijelölt különleges nagykövetként tevékenykednek, mint ahogy néha egyazon felsőbb-világegyetemen belül képviselik az egyik világegyetemet a másikban. Minden egyes világegyetem eredeti vagy elsőszülött Melkizedekje mindig szabadon utazhat a szomszédos világegyetemekbe vagy a Paradicsomra a rendjének érdekeivel és feladataival kapcsolatos küldetésekre.

2. A MELKIZEDEK FIAK

[1] A melkizedekek az isteni Fiak első olyan rendje, mely elég közel kerülhet a teremtményi élethez abból a célból, hogy közvetlenül a halandói felemelkedési segédkezésben működjön, hogy megtestesülés nélkül is szolgálni tudja az evolúciós fajokat. E Fiak a nagy személyiségi alászállás természetes felezőpontján helyezkednek el, lévén eredetük szerint éppen félúton vannak a legfelsőbb Isteniségi és a sajátakarattal felruházott legalsóbb teremtményi élet között. Így ők egyfajta természetes átmenetet alkotnak az élő létezés felsőbb és isteni szintjei, valamint az evolúciós világok alacsonyabb, sőt anyagi életformái között. A szeráfi rendek, az angyalok örömmel dolgoznak a melki-

zedekekkel; valójában az értelmes élet minden formája megértő barátokra, rokonszenves tanítókra és bölcs tanácsosokra lel e Fiakban.

2 A melkizedekek rendje önkormányzati működésű. E különleges csoportban találkozunk a helyi világegyetemi lények részéről az első önmeghatározási kísérlettel és itt figyelhetjük meg a valódi önkormányzat legfelsőbb rendű fajtáját. E Fiak maguk szervezik meg a csoportos és a honbolygói igazgatásnak, valamint annak hat társszférája és azok segédvilágai működésének rendjét. És meg kell említenünk azt is, hogy még sohasem éltek vissza az előjogaikkal; e Melkizedek Fiak az egész Orvonton felsőbb-világegyetemben egyszer sem árulták el a rá-

juk bízott dolgokat. Ők jelentik a reményt minden önkormányzatra vágyó világegyetemi csoportnak; ők az önkormányzatiság mintája és tanítói a Nebadon minden szférája számára. Az értelmes lények minden rendje, legyenek azok a feljebbvalóik vagy az alárendeltjeik, őszintén elismerik a melkizedekek kormányát.

3 ¶ A fiúi besorolású Melkizedek-rend egy nagy család legidősebb fiúi tisztét tölti be és vállalja az azzal járó felelősséget. Munkájuk nagy része szokványos és némileg begyakorlott, azonban annak nagy része önkéntes és egyúttal önként vállalt kötelezettségekkel járó. A különleges gyűlések többségét, melyekre időről időre sor kerül a Szalvingtonon, a melkizedekek javaslatára hív-

ják össze. E Fiak saját indíttatásból is járják az eredeti világegyetemüket. A világegyetemi hírszerzésre szakosodott önálló szervezetet tartanak fenn, rendszeresen készítenek jelentéseket a Teremtő Fiú számára függetlenül mindazon információktól, melyek a teremtésrészre vonatkozó szokványos igazgatásban érintett rendszeres közvetítőkön keresztül jutnak el a világegyetemi központra. Ők természetüknél fogva előítéletmentes megfigyelők; az értelmes lények minden osztálya teljesen megbízik bennük.

4 A melkizedekek a teremtésrészek utazó és tanácsadó legfelsőbb semmítőszékeként működnek; e világegyetemi Fiak kiscsoportokban mennek a világokra abból a célból, hogy ott tanácsadó bizottságként szolgálja-

nak, tanúskodjanak, javaslatokat kérjenek és tanácsosokként ténykedjenek s így segítsenek az evolúciós területek ügyeivel kapcsolatban időről időre felmerülő nagyobb problémák kezelésében és a komoly nézeteltérések feloldásában.

5 A világegyetem e legidősebb Fiai a fő segítői a Fényes Hajnalcsillagnak a Teremtő Fiú parancsainak végrehajtásában. A Gábriel nevében valamely távoli világra utazó Melkizedek az adott küldetés céljainak elérése érdekében járhat el a küldő nevében és ilyenkor a feladatteljesítés bolygóján a Fényes Hajnalcsillag teljes hatáskörét birtokolva jelenhet meg. Ez különösen azokon a szférákon igaz, ahol magasabb rangú Fiú addig még nem jelent meg az ott élő teremtmé-

nyekhez hasonló alakban.

6 Az alászállási létpályáját valamely evolúciós világon megkezdő Teremtő Fiú egyedül megy; de amikor az egyik paradicsomi testvére, egy Avonal Fiú indul alászállásra, akkor őt a Melkizedek támogatók kísérik, szám szerint tizenketten, akik igen hatékonyan járulnak hozzá az alászállási küldetés sikeréhez. A lakott világokon teljesítendő ítélkezői küldetéseken is segítik a paradicsomi Avonalokat, és e feladatokban a melkizedekek a halandó szem számára is láthatók, amennyiben az Avonal Fiú is így jelenik meg.

7 Nincs olyan bolygói szellemi szükséghelyzet, melyben ne segédkeznének. Ők azok a tanítók, akik fejlett életet élő, teljes

világokat nyernek meg arra, hogy a Teremtő Fiút és az ő paradicsomi Atyját véglegesen és teljesen elismerjék.

8 ¶ A melkizedekek bölcsessége csaknem tökéletes, de az ítélőképességük nem az. Bolygói küldetéseken önmagukban és egyedül működve kisebb dolgokban néha hibáznak, vagyis előfordult már, hogy olyan dolgok mellett döntöttek, melyeket a felettéseik később nem hagytak jóvá. Az ilyen hibás döntés eredménye az, hogy a Melkizedek hatáskörét átmenetileg felfüggesztik, elmegy a Szalvingtonra és a Teremtő Fiúnál tartott meghallgatáson útbaigazítást kap, mely hatékonyan megtisztítja őt a társaival való szembekerüléshez vezető összhanghiánytól; és aztán, miután letelt a javító

pihenés ideje is, a harmadik napon visszahelyezik a szolgálatba. De az ilyen kisebb hibák a melkizedekek működésében ritkán fordulnak elő a Nebadonban.

9 E Fiak nem bővülő létszámú rend; taglétszámuk állandó, bár helyi világegyetemenként változik. A melkizedekek száma a székhely-bolygójuk hivatalos feljegyzése szerint a Nebadonban meghaladja a tízmilliót.

3. A MELKIZEDEK-VILÁGOK

1 A melkizedekek egy külön világon lakoznak a Szalvington, a világegyetemi központ közelében. E szféra, a nevét illetően Melkizedek, a hetven elsődleges szféra szalvingtoni körének kísérleti világa, mely hetven szféra mindegyikét hat, különféle meghatáro-

zott tevékenységekre szakosodott segédszféra vesz körül. E bámulatos szférákat — a hetven elsődleges és a 420 segédszférát — gyakran nevezik Melkizedek Egyetemnek is. Az összes nebadoni csillagvilágból érkező felemelkedő halandók mind a 490 világon felkészítésben részesülnek azalatt, amíg a szalvingtoni állandó besorolást megkapják. De a felemelkedők oktatása csupán egy szakasz az épített szférák szalvingtoni halmazában folyó sokféle tevékenység közül.

[2] A szalvingtoni kör 490 szférája tíz csoportra oszlik, melyek mindegyikébe hét elsődleges szféra és negyvenkét segédszféra tartozik. E csoportok mindegyike a világegyetemi élet felsőbb rendjei valamelyikének általános felügyelete alatt áll. Az első

csoport, melybe a kísérleti világ és az a körüli bolygói pályán keringő következő hat elsődleges szféra tartozik, a melkizedekek felügyelete alatt áll. E Melkizedek-világok:

3 1. A kísérleti világ — a Melkizedek Fiak honvilága.

4 2. A fizikai-élet tanodák és az élő energiák kutatóállomásainak világa.

5 3. A morontia élet világa.

6 4. A kezdő szellemlét szférája.

7 5. A szellemközép-lét világa.

8 6. A haladó szellemlét szférája.

9 7. A mellérendelt és legfelsőbb önmegvalósítás területe.

10 ¶ E Melkizedek szférák mindegyikének hat-hat segédvilágán a rendeltetésüknek megfelelően az elsődleges szférájukon folyó

munkával összefüggő tevékenységek zajlanak.

11 ¶ A kísérleti világ, a *Melkizedek*-szféra a találkozóhelye minden, az idő és tér felemelkedő halandóinak oktatásában és képzésében feladatot vállaló lénynek. Egy felemelkedő számára valószínűleg e világ a legérdekesebb hely az egész Nebadonban. Minden, a csillagvilági felkészülést befejező evolúciós halandó arra rendeltetett, hogy leszálljon a Melkizedeken, ahol megismertetik őt a szalvingtoni oktatási rendszer tanszakjainak és szellemi fejlődésének rendjével. És az e különös világon való életetek első napján szerzett benyomásaitokat sohasem fogjátok elfelejteni, még azután sem, hogy elértétek a paradicsomi célotokat.

12 A felemelkedő halandók a Melkizedek-világon lakoznak, azonban a képzésüket az e világot körülvevő hat, különleges képzést nyújtó bolygó szolgálja. És ugyanez az oktatási rend van érvényben az útjuk során végig, mind a hetven műveltségi világon, a szalvingtoni kör elsődleges szféráin.

13 ¶ A Melkizedek-szférához tartozó hat segédvilágon lakozó számos lény sokféle tevékenységgel tölti az idejét, ami azonban a felemelkedő halandókat illeti, e segédszférák a következő különleges tanulmányterületekre összpontosítanak:

14 ¶ 1. Az első szférán a felemelkedő halandók kezdeti bolygólétének áttekintésével foglalkoznak. E munka egy adott halandói eredetű világról származókból álló osz-

tályokban folyik. Az urantiaiak együtt vesznek részt az ilyen élményelvi felülvizsgálaton.

15 ¶ 2. A második szféra különleges feladata hasonlóképpen egyfajta áttekintés, de itt a helyi csillagrendszeri központ első segédszféráját körülvevő lakóvilágokon szerzett tapasztalatokra összpontosítanak.

16 ¶ 3. Az e szférán folytatott vizsgálódás a helyi csillagrendszeri központon való tartózkodással kapcsolatos és azokra a tevékenységekre terjed ki, melyek a csillagrendszer-központi halmaz egyéb épített világain szerzett élményekkel hozhatók összefüggésbe.

17 ¶ 4. A negyedik szférán a csillagvilág hetven segédvilágán és azok társszféráin

szerzett tapasztalatok áttekintésével foglalkoznak.

18 ¶ 5. Az ötödik szférán a csillagvilági központi világon való felemelkedői ottlétet tekintik át.

19 ¶ 6. A hatodik szférán annak szentelik idejüket, hogy megpróbálják ezen öt korszakot összekapcsolni s a tapasztalataikat összehangolni, mielőtt a világegyetemi felkészítés részét képező melkizedeki általános tanintézetbe belépnének.

20 ¶ A világegyetemi igazgatás és szellemi bölcsesség tanhelyei a Melkizedek-honvilágon találhatók, melyek egyúttal otthont adnak azoknak a tanodáknak is, melyek rendeltetése egyetlen kutatási terület művelése, mint amilyen az energia, az anyag, a szerve-

zés, a közléscsere, a feljegyzések, az erkölcstan és a viszonylagos teremtményi lét.

21 A Szellemi Felruházás Melkizedek-karán az Istenfiak minden rendje — még a paradicsomi rendek is — együttműködik a Melkizedek és a szeráfi tanítókkal azok seregeinek a felkészítésében, akik a végzet örömhírhozóiként kerülnek ki, akik a szellemi szabadságot és az isteni fiúi elismerést hirdetik a világegyetem legtávolabbi világain is. A Melkizedek-egyetem e sajátos tanhelye egyedülálló világegyetemi intézmény; más területekről nem fogad hallgató-látogatókat.

22 A világegyetemi igazgatásban a melkizedekek a legmagasabb szintű felkészítést a honvilágokon nyújtják. A Felsőbb Erkölcstan Karát az eredeti Melkizedek Atya vezeti.

A különböző világegyetemek ezekbe a tanintézetekbe küldenek cseretanulókat. Bár a fiatal Nebadon világegyetem alul helyezkedik el a világegyetemi rangsorban a szellemi előrehaladás és a felsőbb erkölcstani fejlődés terén, azonban az igazgatási jellegű problémáink az egész világegyetemet a közeli teremtésrészek számára egy hatalmas gyakorló kórházzá tették, s a Melkizedek-karokon rengeteg a más területről érkezett hallgató-látogató és megfigyelő. A helyben nyilvántartottak roppant nagy csoportja mellett több mint százezer külsős hallgató jár a Melkizedek-tanodákba, mert a nebadoni melkizedekek rendjének az egész Szplandonban neve van.

4. A MELKIZEDEKEK KÜLÖNLEGES TEVÉKENYSÉGE

[1] A melkizedekek által folytatott tevékenységek egyik magas fokon szakosodott ága a felemelkedő halandók fejlődési morontia-létpályájához kötődik. E felkészítés nagy részét türelmes és bölcs szeráfi segédkezők végzik, akiket viszonylag magas világegyetemi fejlődési szintre eljutott halandók segítenek, de mindezen oktatási tevékenységek a melkizedekek és a Háromsági Tanító Fiak közös általános felügyelete alatt állnak.

[2] ¶ Míg a Melkizedek-rendek leginkább a helyi világegyetem nagy oktatási rendszerének és élményelvi felkészítési rendjének szentelik magukat, azért különleges megbízatásokat is teljesítenek és nem szokvá-

nyos körülmények között is működnek. Egy fejlődő világegyetemben, melybe végeredményben körülbelül tízmillió lakott világ tartozik, szinte elkerülhetetlen, hogy ne történjen sok nem szokványos dolog is, és az ilyen szükséghelyzetekben lépnek fel a melkizedekek. Az Edentián, a csillagvilágotok központján veszélyhelyzeti Fiakként ismerik őket. Mindig készen állnak bármiféle szükséghelyzetben való beavatkozásra — legyen az akár fizikai, értelmi vagy szellemi — akár bolygón, akár csillagrendszerben, csillagvilágban vagy a világegyetemben. Amikor és ahol csak különleges segítségre van szükség, mindig megjelenik egy vagy több Melkizedek Fiú.

[3] Amikor a Teremtő Fiú tervének vala-

mely eleme veszélybe kerül, egy Melkizedek nyomban segítséget nyújt a veszély elhárításában. De nem gyakran hívják őket szolgálatba olyan bűnös lázadások kitörésekor, mint amilyen a Sataniában is történt.

4 Minden veszélyhelyzetben a melkizedekek cselekednek először, legyen az bármilyen természetű és legyen az bármely világon, ahol sajátakaratú teremtmények lakoznak. Néha átmeneti felügyelőkként működnek az ellenszegülő világokon, a vétkes bolygói kormányzatnál megbízottakként szolgálnak. A bolygószintű válsághelyzetekben e Melkizedek Fiak sokféle egyedi minőségben szolgálhatnak. E Fiak könnyűszerrel láthatóvá tehetik magukat a halandó lények számára, és néha az e rendbe tartozók egyi-

ke még meg is testesül a halandói testhez hasonló alakban. A Nebadonban hétszer szolgált Melkizedek valamely evolúciós világon a halandó testhez hasonló alakban, és e Fiak számos alkalommal jelentek meg a világegyetemi teremtmények egyéb rendjeihez hasonló alakban. Ők valóban sokoldalú és önkéntes veszélyhelyzeti segédkezők a világegyetemi értelmek minden rendje számára, minden világon és a világok minden rendszerében.

5 ¶ Az Ábrahám idejében az Urantián élt Melkizedeket a helyiek úgy ismerték mint Sálem Hercegét, mert az igazságkeresőknek egy, a Sálem nevű helységben lakókból álló kis csoportját vezette. Önként vállalta, hogy a halandói húsvér testhez hasonló alakban

megtestesül és a bolygó Melkizedek-megbízottainak jóváhagyásával így is tett, mert félő volt, hogy az élet fénye ki fog hunyni az egyre növekvő szellemi sötétség korában. És e korszakban ő táplálta az igazságot és biztonságban tovább is adta azt Ábrahámnak és társainak.

5. A VORONDADEK FIAK

[1] A személyes segítők és a sokoldalú melkizedekek első csoportjának megteremtése után a Teremtő Fiú és a helyi világegyetemi Alkotó Szellem megtervezte és létrehozta a világegyetemi fiúi besorolás második nagy és változatos rendjét, a vorondadekeket. Őket leginkább Csillagvilági Atyákként ismerik, mert az e rendbe tartozó Fiak egyi-

ke mindig megtalálható minden helyi világegyetem minden egyes csillagvilágának vezetésében.

2 ¶ A vorondadekek száma helyi világegyetemenként változó, a Nebadonban bejegyzettek száma pedig éppen egymillió. E Fiak, mint a mellérendeltjeik, a melkizedekek, nem rendelkeznek szaporodási képességgel. A számuk növelésére alkalmas módszer nem ismeretes.

3 ¶ E Fiak sok tekintetben önkormányzati testületet alkotnak; egyedekként, csoportokként, sőt még mind együttvéve is nagymértékben önrendelkezők, sok tekintetben olyanok, mint a melkizedekek, azonban a vorondadekek tevékenységi köre nem olyan széles. A Melkizedek testvéreik ra-

gyogó sokoldalúságával nem rendelkeznek, viszont vezetőkként és körültekintő intézőkként még megbízhatóbbak és hatékonyabbak. Az alárendeltjeik, a Lanonandek Csillagrendszer Fejedelmek igazgatási téren mutatott kiválóságát sem érik el, azonban a világegyetemi fiúi besorolásba tartozók összes rendjén túltesznek a rendíthetetlen célirányosságban és az isteniségi ítélőképességben.

4 Bár a Fiak e rendjének döntései és irányítása mindig megfelel az isteni fiúi besorolás szellemének és mindig összhangban van a Teremtő Fiú vezetési elveivel, mégis előfordult már, hogy a Teremtő Fiú magához rendelte őket valamely elkövetett vétkük miatt, és a döntéseiket a világegyetemi legfelsőbb

bíróságok néha bizony megváltoztatták. De e Fiak ritkán vétkeznek, és eddig még sohasem vettek részt lázadásban; a Nebadon egész történelme során eddig még egyetlen Vorondadekről sem derült ki, hogy semmibe vette volna a világegyetemi kormányt.

5 A vorondadekek szolgálata a helyi világegyetemekben kiterjedt és változatos. Szolgálnak nagykövetként a többi világegyetemben és külügyi tisztviselőkként is képviselik a csillagvilágokat a saját világegyetemükben. A helyi világegyetemi fiúi besorolásba tartozó rendek közül leginkább őket bízzák meg a komoly világegyetemi helyzetekben gyakorolható teljhatalommal.

6 A szellemi sötétségben elszigetelődött világokon, a lázadás és vétek miatt a boly-

gói elszigetelődés következményét elszenvedő szférákon rendszerint jelen van egy Vorondadek megfigyelő is addig, amíg a természetes rangba való visszavételre sor nem kerül. Bizonyos veszélyhelyzetekben e Fenséges megfigyelő korlátlan és megkérdőjelezhetetlen hatáskörrel rendelkezik minden, az adott bolygóra kirendelt mennyei lény felett. A Szalvingtonon feljegyezték, hogy a vorondadekek néha Fenséges kormányzóként valóban gyakorolták is e hatáskörüket az ilyen bolygókon. És ilyenre még a lázadás által meg nem rontott lakott bolygók esetében is volt példa.

7 Tizenkét vagy több Vorondadek Fiú együtt gyakran alkot felülvizsgálati és fellebbviteli bírói testületet valamely bolygó vagy csillag-

rendszer besorolásával kapcsolatos különleges ügyekben. De a munkájuk nagyobbrészt a csillagvilági kormányok saját jogalkotó feladatköreihez kötődnek. Mindeme szolgálataik eredményeként a Vorondadek Fiak a helyi világegyetemek történetíróivá lettek; személyesen is ismerik a lakott világok politikai küzdelmeit és társadalmi zavarait.

6. A CSILLAGVILÁGI ATYÁK

[1] Legalább három Vorondadeket bíznak meg a helyi világegyetem száz csillagvilága mindegyikének vezetésével. E Fiakat a Teremtő Fiú választja ki és Gábriel bízza meg a csillagvilágok *Fenségeseiként* való működéssel egy tíz ezredévnyi időszakra —

10.000 szabványévre, azaz mintegy 50.000 évre urantiai időben számolva. Az uralkodó Fenségesnek, a Csillagvilági Atyának két társa van, egy rangidős és egy beosztott társ. Minden egyes igazgatási változáskor a rangidős társ lesz a kormányfő, s a beosztott társ veszi át a rangidős feladatait, míg a szalvingtoni világokon tartózkodó, megbízással nem rendelkező vorondadekek maguk közül egyet jelölnek arra, hogy pályázzon a beosztott társ tisztére. Így minden Fenséges vezető a jelenlegi gyakorlatnak megfelelően három tíz-ezredévnyi, azaz 150.000 urantiai évnek megfelelő időt tölt el valamely csillagvilági központon való szolgálattal.

2 A száz Csillagvilági Atya, a csillagvilági kormányok tényleges vezetőinek összessége

alkotja a Teremtő Fiú legfelsőbb tanácsadó testületét. E tanács gyakran ülésezik a világegyetemi központon és a tanácskozás kérdésköreinek és vizsgálati területeinek köre végtelen, azonban leginkább a csillagvilágok jólétével és az egész helyi világegyetem igazgatásának egységesítésével foglalkoznak.

3 Amikor egy Csillagvilági Atya a világegyetemi központon tesz eleget a kötelezettségeinek, mint ahogy ez gyakran így is van, akkor a rangidős társa csillagvilági végrehajtói feladatkört lát el. A rangidős társ rendes működése során a szellemi ügyeket felügyeli, míg a beosztott társ személyesen a csillagvilág fizikai jólétével foglalkozik. Azonban a csillagvilágban egyetlen nagyobb jelentőségű irányelv végrehajtására sem kerül sor

anélkül, hogy a kivitelezés részleteiben a három Fenséges ne értene egyet.

4 A szellemi hírszerzési és tájékoztatási csatornák teljes rendszere a csillagvilági Fenségesek rendelkezésére áll. Tökéletes kapcsolatban vannak a szalvingtoni felettseikkel és a közvetlen beosztottaikkal, a helyi csillagrendszerek fejedelmeivel. Gyakran tanácskoznak e Csillagrendszer Fejedelmekkel a csillagvilág helyzetéről.

5 A Fenségesek tanácsadói testülettel veszik körül magukat, melynek taglétszáma és személyi állománya időről időre változik függően attól, hogy milyen csoportok vannak jelen a csillagvilági központon és attól is, hogy a helyi körülmények miként alakulnak. Szükséghelyzetben kérhetnek, és gyor-

san kapnak is további Vorondadek-rendű Fiakat annak érdekében, hogy segítsenek az igazgatási munkában. A Norlatiadek, a csillagvilágotok számára jelenleg tizenkét Vorondadek Fiú segédkezik.

7. A VORONDADEK-VILÁGOK

[1] A Szalvingtont körülvevő hetven elsődleges szféra körében lévő, hét világból álló második csoportot a Vorondadek-bolygók alkotják. E szférák mindegyike, azok hat-hat segédszférájával a Vorondadek tevékenységek egy külön szakaszára szolgál. E negyvenkilenc területen szerzik meg a felemelkedő halandók a világegyetemi jogalkotási felsőbb képesítésüket.

[2] A felemelkedő halandók már megfigyelhették a jogalkotó közgyűléseket, amikor a

csillagvilági központi világokon működtek, de e Vorondadek-világokon részt is vehetnek a helyi világegyetem tényleges általános jogalkotási folyamatában a rangidős Vorondadek felügyelete alatt. E jogalkotási feladatok célja a száz csillagvilág önkormányzati jogalkotó közgyűlései által hozott különféle határozatok összehangolása. A Vorondadek-tanodákban kapott felkészítésnek nincs párja még az Uverszán sem. A képzés fokozatos, az első szférán kezdődik, melyet kiegészít a hat segédszférán végzett munka, majd folytatódik a további hat elsődleges szférán és azok segédszféra-csoportjain végzett tanulmányokkal.

3 A felemelkedő zarándokok számos új tevékenységet ismernek meg a tanulásnak és

a gyakorlati munkának szentelt eme világokon. Nincs megtiltva nekünk, hogy ezen új és általatok soha nem álmodott elfoglaltságokról megpróbáljunk kinyilatkoztatást tenni, de kétségeink vannak afelől, hogy vajon képesek lennénk-e ezeket a tevékenységeket a halandó lények anyagi elméje számára bemutatni. E fenséges tevékenységek jelentéstartalmait szavakkal nem tudjuk közvetíteni, és a felemelkedő halandók ezen új, a negyvenkilenc világon folytatott tanulmányaikhoz kötődő foglalatosságainak bemutatására felhasználható, ahhoz hasonló emberi tevékenységek sincsenek. És a szalvingtoni kör e Vorondadek-világain számos, a felemelkedési rendhez nem kapcso-

lódó egyéb tevékenység is folyik.

8. A LANONANDEK FIAK

[1] A vorondadekek megteremtése után a Teremtő Fiú és a Világegyetemi Anyaszellem a világegyetemi fiúi besorolásba tartozók harmadik rendje, a lanonandekek létrehozására egyesül. Bár sokféle feladatot látnak el a csillagrendszeri igazgatás keretében, mégis leginkább Csillagrendszer Fejedelmekként, a helyi csillagrendszerek uraiként, valamint Bolygóhercegekként, a lakott világok igazgatási vezetőiként ismerik őket.

[2] Lévén, hogy e lények későbbi és — az isteniségi szinteket tekintve — alsóbb fiúi teremtési rend, ezért az ő esetükben megkövetelték, hogy bizonyos felkészítő tanfolyamokon vegyenek részt a Melkizedek-világokon

a későbbi szolgálatra való felkészülés céljából. Ők voltak a Melkizedek-egyetem első hallgatói, és a besorolásuk és minősítésük alapjának a képességeiket, a személyiségüket és az előmenetelüket tekintették a Melkizedek-tanáraik és vizsgáztatóik.

3 A Nebadon-világegyetem létének kezdetekor pontosan tizenkétmillió Lanonandek volt, és a Melkizedek-szféra teljesítését követően a záróvizsga eredménye alapján három osztályba sorolták őket:

4 1. *Elsőrendű lanonandekek.* A legmagasabb rangúakból 709.841 volt. E Fiakat jelölik Csillagrendszer Fejedelmeknek és a csillagvilágok legfelsőbb tanácsai segédeinek, valamint a világegyetem felsőbb szintű igazgatási feladataival foglalkozó tanácso-

soknak.

5 ¶ 2. *Másodrendű lanonandekek.* A Melkizedektől kikerülő eme rendbe tartozókból 10.234.601 volt. Őket Bolygóhercegeknek és e rend tartalékosainak jelölik.

6 ¶ 3. *Harmadrendű lanonandekek.* E rendbe 1.055.558-an tartoztak. E Fiak beosztott segédekként, hírvivőkként, felügyelőkként, biztosokként, megfigyelőkként működnek és különféle feladatokat látnak el a csillagrendszerben és annak világain.

7 ¶ E Fiak számára nem lehetséges az, ami az evolúciós lényeknek megadatott, vagyis hogy az egyik csoporttól a másikig fejlődjenek. Amint részt vettek a Melkizedek-felkészítésen, amint egyszer megmérettettek és

besoroltattak, folyamatosan e kijelölt rangban szolgálnak. E Fiak a szaporodásban sem vesznek részt; számuk a világegyetemben állandó.

8 A Lanonandek Fiak rendjének szalvingtoni osztályozása számokban és kerekítve a következő:

9 ¶ Világegyetemi Összehangolók és Csillagvilági Tanácsosok 100.000

10 Csillagrendszer Fejedelmek és Segédek 600.000

11 Bolygóhercegek és Tartalékosaik10.000.00

12 Hírvivő Testület 400.000

13 Felügyelők és Adatrögzítők . . . 100.000

14 Tartalékos Testület 800.000

15 ¶ Lévén, hogy a lanonandekek valamivel alacsonyabb fiúi rangban állnak, mint a

melkizedekek és a vorondadekek, még nagyobb szolgálatot tesznek a világegyetem kisebb egységeiben, mert képesek közel kerülni az értelmes fajok alacsonyabb rendű teremtményeihez. Az ő esetükben nagyobb a veszélye annak is, hogy eltévelyednek, hogy eltérnek a világegyetemi kormányzás elfogadható eljárásától. De e lanonandekek, különösen pedig az elsőrendűek, mindenféle helyi világegyetemi ügyintézői beosztásra kiválóan alkalmasak és e téren igen sokoldalú a felhasználhatóságuk. Ügyintézői képességükben csak Gábriel és az ő ki nem nyilatkoztatott társai múlják felül őket.

9. A LANONANDEK VEZETŐK

[1] A lanonandekek a bolygók állandó besorolású urai és a csillagrendszerek ügyeleti

rendben vezérlő fejedelmei. Egy ilyen Fiú uralkodik jelenleg a Jerusemen, a lakott világokból álló helyi csillagrendszeretek központján is.

2 A Csillagrendszer Fejedelmek a lakott világok alkotta csillagrendszerek mindegyikén két vagy három tagú bizottságokban uralkodnak. A Csillagvilági Atya minden tizedik ezeréves időszakban e lanonandekek egyikét vezetőnek jelöli ki. Néha nem változik a hármas vezetőjének személye, mert a változtatás csak lehetőségük, nem kötelességük a csillagvilági vezetőknek. A csillagrendszeri kormányzat személyi állománya nem változik meg hirtelen, hacsak nem következik be valamilyen szomorú esemény.

3 A visszahívott Csillagrendszer Fejedel-

mek vagy segédeik helyét a csillagvilági központon működő legfelsőbb tanács által az adott rend tartalékosai közül kiválasztottak töltik be, mely tartalékos csoport az Edentián nagyobb, mint a fent említett átlagos csoportméret.

4 A legfelsőbb Lanonandek tanácsok a különböző csillagvilági központokon állomásoznak. Az ilyen testület vezetője a Csillagvilági Atya rangidős Fenséges társa, míg a beosztott társ a másodrendűek tartalékosait felügyeli.

5 ¶ A Csillagrendszer Fejedelmek hűek az elnevezésükhöz; ők csaknem a legfelsőbbek a lakott világok helyi ügyeiben. Ők csaknem atya-fiú viszonyban vannak a Bolygóhercegekkel, az Anyagi Fiakkal és a segédke-

ző szellemekkel. A fejedelem személyes hatalma majdnem teljes. E vezetőket nem felügyelik a háromsági megfigyelők a központi világegyetemből. Ők a helyi világegyetem végrehajtói osztálya, és a jogerős rendelkezések végrehajtásának felügyelőiként, valamint a bírói ítéletek érdemi végrehajtatóiként ők jelentik az egyetlen szintet a teljes világegyetemi igazgatásban, ahol a Mihály Fiú akarata ellen fordulás a legkönnyebben és a legkézenfekvőbben csaphat át elzárkózásba és a sajátjogok követelésébe.

6 A helyi világegyetemünk szerencsétlen volt annyiban, hogy több mint hétszáz Lanonandek-rendű Fiú lázadt fel a világegyetemi kormányzat ellen, mely siettette a felfordulás kialakulását több csillagrendszer-

ben és számos bolygón is. E vétkezők közül mindössze három volt Csillagrendszer Fejedelem; gyakorlatilag e Fiak mindegyike a második és a harmadik rendbe tartozott, Bolygóhercegek és harmadrendű lanonandekek voltak.

7 Az egységből kiszakadt eme Fiak nagy száma nem a teremtői működés hibáját mutatja. Lehettek volna ők istenien tökéletesek, de úgy teremtették őket, hogy képesek legyenek jobban megérteni és jobban megközelíteni az idő és tér világain lakozó evolúciós teremtményeket.

8 Az Orvonton összes helyi világegyeteme közül a Henszelont kivéve a mi világegyetemünk veszítette a legtöbb Fiút e rendből. Az Uverszán egyetértés van abban, hogy azért

van annyi igazgatási probléma a Nebadonban, mert a Lanonandek-rendbe tartozó Fiaink a döntésben és a tervezésben oly nagyfokú szabadsággal teremtettek. Ezt az észrevételt nem bírálatként teszem. A világegyetemünk Teremtőjének minden hatásköre és hatalma megvan ehhez. A magas rangú vezetőink határozottan állítják, hogy bár az ilyen önálló Fiak igen nagy bajokat okoznak a világegyetem fiatalkorában, amikor a dolgok végre leülepednek és véglegesen rendeződnek, akkor ezen alaposan próbára tett Fiak részéről mutatott felsőbb szintű hűség és teljesebb odaadó szolgálat gyümölcsei sokkal nagyobb mértékben ellensúlyozzák a megelőző idők zavarát és gyötrelmeit.

9 ¶ Amikor valamely csillagrendszeri köz-

ponton lázadás tör ki, akkor rendszerint új fejedelmet neveznek ki egy viszonylag rövid időre, de az egyes bolygók esetében más a helyzet. Ez utóbbiak az anyagi teremtés alkotóelemei, és a teremtményi szabad akarat az egyik figyelembe veendő tényező az összes ilyen probléma végső elbírálásakor. Az elszigetelt világokra Második Bolygóherceget jelölnek ki, olyan bolygókról van szó, melyek eredeti hercegei eltévelyedtek, de az előbbiek nem gyakorolnak tevékeny uralmat az ilyen világok felett mindaddig, amíg a felkelés következményeit a melkizedekek és az egyéb segédkező személyiségek által meghozott intézkedések részlegesen le nem győzték és fel nem számolták. A Bolygóherceg által kirobbantott lázadás azonnal ma-

gával vonja a bolygó elszigetelését; a helyi szellemi köröket azonnal elvágják. Csak az alászálló Fiú képes helyreállítani a bolygóközi közléscserére használatos vonalakat az ilyen, szellemileg elszigetelt világon.

10 Ezen önfejű és botor Fiak megmentésére létezik terv, és sokak hasznára is vált ezen irgalmas rendelkezés; de ők soha többé nem tölthetnek be olyan tisztséget, amelyben vétkeztek. A jóvá igazolást követően felügyelői feladatokra és a fizikai igazgatási részlegekhez rendelik őket.

10. A LANONANDEK-VILÁGOK

1 A hetven bolygóból álló szalvingtoni körben található hét világból álló harmadik csoport, azok negyvenkét segédszférájával

együtt alkotja az igazgatási szférák Lanonandek-halmazát. E területeken az egykori csillagrendszer-fejedelmi testületbe tartozó tapasztalt lanonandekek a felemelkedő zarándokok és a szeráfi seregek igazgatási tanítóiként tevékenykednek. Az evolúciós halandók megfigyelhették a csillagrendszeri intézőket munka közben a csillagrendszeri központokon, itt viszont részt is vesznek a tízezer helyi csillagrendszer igazgatási határozatainak tényleges összehangolásában.

[2] A helyi világegyetem ezen igazgatási tanintézeteit a Lanonandek Fiak olyan testülete felügyeli, akik sok tapasztalatot szereztek Csillagrendszer Fejedelemként és csillagvilági tanácsosként. Ezen ügyvezetési karokat csak az enszai igazgatási tanodák múlják

felül.

3 A Lanonandek-világok amellett, hogy a felemelkedő halandók számára felkészülési szférákul szolgálnak, egyúttal a világegyetem általános és szokványos igazgatási tevékenységéhez kapcsolható, kiterjedt vállalkozások központjai is. A felemelkedő zarándokok végig a Paradicsomra vezető útjuk során az alkalmazott tudás gyakorlatias képzést nyújtó tanhelyein folytatnak tanulmányokat — tényleges felkészítést kapnak a nekik oktatott dolgok elvégzésének módjáról. A melkizedekek által fenntartott általános oktatási rendszer gyakorlatias, fokozatos, jelentőségteljes és tapasztalásra építő. Részét képezi az anyagi, az értelmi, a morontiai és a szellemi dolgokra való felkészí-

tés.

4 ¶ A lanonandekek ezen igazgatási szférával van összefüggésben az, hogy az e rendbe tartozó, megmentett Fiak többsége felügyelőként és a bolygói ügyek igazgatójaként szolgál. És e vétkezett Bolygóhercegek és lázadó társaik, akik úgy döntenek, hogy elfogadják a felajánlott jóvá igazolást, ilyen szokványos minőségben tovább szolgálhatnak, legalábbis addig, amíg a Nebadon világegyetem a fényben és életben meg nem állapodik.

5 ¶ Az idősebb rendszerekben működő Lanonandek Fiak közül sokan azonban nagyszerű szolgálati, igazgatási és szellemi-fejlődési előmenetellel rendelkeznek. Ők nemes, odaadó és hű csoport, függetlenül attól, hogy hajlamosak vétkezni a személyes

szabadsággal kapcsolatos tévképzeteik és az önrendelkezésről alkotott nézeteik miatt.

6 [Ennek az írásnak az összeállítását a szalvingtoni Gábriel felhatalmazása alapján működő Főangyalok Vezetője hitelesítette.]

36. ÍRÁS

AZ ÉLETHORDOZÓK

AZ ÉLET nem akaratlanul keletkezik. Az élet a Lét (rejtett) Építőinek tervei szerint alkottatik és jelenik meg a lakott bolygókon közvetlen betelepítéssel vagy a helyi világegyetemek Élethordozói tevékenységének eredményeképpen. Ezek az élethordozók a világegyetemi Fiak sokszínű családjának legérdekesebb és legsokoldalúbb tagjai közé tartoznak. Feladatuk a bolygószférákon létesítendő teremtményi élet részletes megtervezése és szállítása. És miután ezt az életet az új világba beleoltották, még hosszú ideig ott is maradnak annak érdekében, hogy elősegítsék annak fejlődé-

sét.

1. AZ ÉLETHORDOZÓK EREDETE ÉS TERMÉSZETE

[1] Jóllehet az élethordozók az isteni Fiak családjába tartoznak, mégis a világegyetemi Fiak különleges és egyedi fajtáját alkotják, lévén ők a helyi világegyetembeli értelmes életnek az egyetlen olyan csoportja, melynek teremtésében a felsőbb-világegyetem irányítói működnek közre. Az élethordozók három előbb-létezett személyiségnek az utódai: a Teremtő Fiúnak, a Világegyetemi Anyaszellemnek, és, kijelölés útján, az adott felsőbb-világegyetem beteljesülési céljai felett őrködő három Nappalok Elődei egyikének. E Nappalok Elődei, akik egyedül dönthetnek az értelmes élet kioltásában,

részt vesznek az élethordozók megteremtésében, akik pedig megbízást kapnak a fizikai élet létrehozására a kifejlődő világokon.

2 A feljegyzések szerint a Nebadon világegyetemben százmillió Élethordozó teremtetett. Az élet elterjesztőinek e hatékony testülete nem kimondottan egy önmagát igazgató csoport. Irányításukat az életet meghatározó hármas végzi, melyet Gábriel, a Melkizedek Atya és Nambia, a nebadoni elsőszülött Élethordozó alkot. Ugyanakkor belső szervezeti igazgatásuk minden elemében az élethordozók önszervezők.

3 Az élethordozók három nagy osztályba sorolhatók: az elsőt a rangidős élethordozók alkotják, a másodikat a segédek, míg a harmadikat a felügyelők. Az első osztály

tizenkét csoportra tagolódik, s olyan szakértőkből áll, akik az élet-megnyilatkozások különféle formáinak létrehozásában különleges szakértelemmel rendelkeznek. E hármas osztályozást a melkizedekek alakították ki, akik ilyen céllal végeztek vizsgálatokat az élethordozók központi szféráján. A melkizedekek mindig is szorosan együttműködtek az élethordozókkal és mindig elkísérik őket az életlétesítési utakra az új bolygókon.

4 Mihelyt egy evolúciós bolygó eljut a fény és élet korszakába, az élethordozókat magasabb rendű tanácsadó testületekké szervezik annak érdekében, hogy a továbbiakban is segédkezzenek az adott világnak és a világ megdicsőült lényeinek igazgatásában és fejlődésében. A fejlődő világegyetem későbbi,

végleges korszakaiban ezek az élethordozók számos új feladatot kapnak.

2. AZ ÉLETHORDOZÓK VILÁGAI

1 A melkizedekek általános ismeretekkel rendelkeznek a szalvingtoni körben lévő hét elsődleges szféra negyedik csoportjáról. Az élethordozók e világait a következőképpen jelölik:

2 1. Az élethordozók központja.

3 2. Az élet-tervezői szféra.

4 3. Az élet-megőrzői szféra.

5 4. Az élet evolúciójának szférája.

6 5. Az elmével társult élet szférája.

7 6. Az élőlényekben megjelent elme és szellem szférája.

8 7. A rejtett élet szférája.

9 ¶ Ezen elsődleges szférák mindegyikét hat segédszféra veszi körül, amelyekben a világegyetemi élethordozói tevékenységek különleges szakaszai összpontosulnak.

10 ¶ Az *Első Világ*, a központi szféra, melyen, beleértve annak hat segédszféráját is, általában az élet s annak minden megjelenő formájának tanulmányozása folyik. Itt található az élettervezési tanoda, ahová az Uverszáról és a Havonából, sőt még a Paradicsomról is jöttek tanárok és tanácsadók. Felhatalmazásom szerint közölhetem azt is, hogy az elmeszellem-segédek hét központi telephelye az élethordozók e világán található.

11 A tízes szám — a tízes számrendszer — a fizikai világegyetemhez hozzátartozik, de a szellemihez nem. Az élet területe a három,

a hét és a tizenkettő alapszámmal, illetőleg ezen alapszámok szorzataival és összegződéseivel jellemezhető. A három paradicsomi Forrásnak és Középpontnak megfelelően három elsődleges és lényegesen különböző életterv van, és a Nebadon világegyetemben e három alapvető életforma három különböző fajta bolygón létezik. Az átadható életnek eredetileg tizenkét különböző isteni terve volt. E tizenkettes szám, annak osztóival és többszöröseivel együtt mind a hét felsőbb-világegyetemnek az összes életmintájában jelen van. Emellett az élet formatervének, vagyis az élő anyag alapvető szaporodási jellegének hét különböző felépítésű fajtája is van. Az orvontoni életminták szerkezete a tizenkettes örökséget mutatja. A saját aka-

rattal bíró teremtmények különböző rendjeit a 12, a 24, a 48, a 96, a 192, a 384 és a 768 szám szerinti tagolás jellemzi. Az Urantián negyvennyolc mintaszabályozó — az egyedi sajátosságokat meghatározó — egység található az emberi ivarsejtekben.

12 ¶ A *Második Világ* az élettervező szféra; itt dolgozzák ki az életszerveződések összes új módját. Míg az eredeti élet formaterveket a Teremtő Fiú bocsátja rendelkezésre, addig e tervek tényleges kidolgozása az élethordozók és társaik feladata. Amint valamely új világhoz az általános élettervet kialakították, eljuttatják azokat a központi szférára, ahol is a rangidős élethordozók legfelsőbb tanácsa egy szakértői Melkizedek testülettel közösen tüzetes vizsgálatnak veti

alá. Amennyiben a tervekről megállapítják, hogy azok az előzetesen elfogadott előírásoktól eltérnek, abban az esetben a terveket a Teremtő Fiúnak véleményeznie kell és jóvá kell hagynia. A Teremtő Fiút e tanácsüléseken gyakran a melkizedekek vezetője képviseli.

[13] Ezért aztán a bolygókon megjelenő élet, noha bizonyos tekintetben mindenütt hasonló, minden egyes evolúciós világon sok szempontból különbözik. Még az ugyanazon életsorozatba tartozó, azonos világcsaládokban sem található két olyan bolygó, ahol az élet teljesen egyforma lenne; az élet mindig az adott bolygóra jellemző, ugyanis az élethordozók szüntelenül a rájuk bízott életképlet továbbfejlesztésén munkál-

kodnak.

14 Több mint egymillió olyan alapvető vagy mindenségrendi vegytani képlet létezik, amelyek az élet-megnyilatkozások alapmintáját és számos alapvető rendeltetési változatát alkotják. Az élettervező szféra egyes számú segédszféráján dolgoznak azok a fizikusok és villamosvegytan-kutatók, akik az élet átviteléhez szükséges anyagi alapokat, az úgynevezett csíra-sejtanyagot felépítő alapvető energiaegységek befogásában, összekapcsolásában és átalakításában segítik az élethordozókat.

15 A bolygólét tervezésével foglalkozó kutatóállomások e második világ második segédszféráján találhatók. E kísérleti állomásokon az élethordozók és összes segítőjük a

melkizedekekkel együtt dolgozik a nebadoni *tizedes bolygókra* telepítendő élet módosításán és esetleges továbbfejlesztésén. Az Urantián most fejlődő élet megtervezésére és részletes kidolgozására részben éppen ezen a világon került sor, ugyanis az Urantia, lévén tizedes bolygó, életkísérleti világ. Minden tíz bolygó közül egyen az előírt élet formaterveknek a többi (nem kísérleti) világhoz képest nagyobb mértékű módosításai engedélyezettek.

16 ¶ A *Harmadik Világot* az élet megőrzésének szentelik. Itt az élet védelmének és megőrzésének különféle módozatait tanulmányozzák és dolgozzák ki az Élethordozó testületekbe tartozó segédek és felügyelők. Az élettervek minden új világ esetében min-

dig rendelkeznek az életet megőrző bizottság első (korai) létrehozásáról, mely bizottság az alapvető életminták szakértő módosításában jártas felügyelőkből áll. Az Urantián huszonnégy ilyen felügyelő-biztos tevékenykedett, az életanyag szerveződésének minden egyes alapvető, illetőleg ős mintájához kettőt-kettőt rendeltek. A tiétekhez hasonló bolygókon az élet legfejlettebb formája esetében a szaporodás huszonnégy mintaegységet tartalmazó élet-hordköteg révén megy végbe. (És mivel az értelmes élet a fizikai létből nő ki és azon alapul, ezért jön létre a lelki szerveződésnek éppen huszonnégy alapfajtája.)

17 ¶ A *Negyedik Szférának* és segédszféráinak feladata a teremtményi lét általános

törzsfejlődésének és az egyes, adott életszintek evolúciós előzményeinek tanulmányozása. Egy evolúciós világ eredeti életsejtanyagának tartalmaznia kell a jövőbeni összes fejlődési út és minden további evolúciós változás és átalakulás lehetőségeinek teljes tárát. Az ilyen nagyszabású élet-átalakulás munkatervek sok, látszólag haszontalan állati és növényi létforma megjelenését is igényelhetik. A bolygón végbemenő evolúció e melléktermékei terv szerint vagy váratlanul csak azért jelennek meg a színen, hogy azután eltűnjenek, azonban e hosszú folyamatokban, illetőleg azokon keresztül vezet a bolygók élettervének és faji rendjének a nyomvonala, melyet az eredeti formatervezők bölcsen és avatottan kidolgoztak. Az

élőlénytani evolúció számos melléktermékére mind szükség van a magasabb rendű értelmes életformák végső és teljes működéséhez, függetlenül attól, hogy megjelenésében esetleg nagy összhanghiány fedezhető fel időről időre azon hosszú küzdelem során, ahol a felsőbbrendű teremtmények az alacsonyabb rendű életformák fölébe kerekednek, s az ellentmondások közül sok a kifejlődő, akarattal bíró teremtmények békéjét és biztonságát ellenpontozza.

18 ¶ Az *Ötödik Világ* teljes egészében az elmével társult élettel foglalkozik. Minden egyes segédszférája a teremtményi léthez kapcsolódó teremtményi elme egy-egy szakaszát tanulmányozza. Az emberi felfogóképesség szintjén az elme úgy is meghatá-

rozható, mint az a hét elmeszellem-segéd adomány, mellyel a Végtelen Szellem segítői ruházzák fel a nem-tanítható vagy gépies elmét. Az életminták különböző mértékben érzékenyek ezekre a segédekre és a tér és idő világegyetemeiben működő különféle szellemi segítőkre. Az anyagi teremtmények szellemi válaszadó képessége teljes mértékben az elme-adománytól függ, amely viszonzásképpen meghatározza e halandó teremtmények élőlénytani evolúciójának menetét.

19 ¶ A *Hatodik Világ* feladata az elme és a szellem közötti összefüggések vizsgálata az élő formákban és élő szervezetekben. E világ és hat segédszférája a teremtményi összehangolással foglalkozik, ahol a központi vi-

lágegyetemből és a felsőbb-világegyetemből jött tanárok a nebadoni oktatókkal együttműködve mutatják be a teremtmények által a térben és időben elérhető legnagyobb mértékű fejlődést.

20 ¶ Az élethordozók *Hetedik Szféráját* az evolúciós teremtményi lét rejtett területeinek szentelik, melyek a Legfelsőbb Lény egyre teljesebb megjelenésének mindenségrendi bölcseletével kapcsolatosak.

3. AZ ÉLET MEGTELEPÍTÉSE

1 Az élet nem magától jelenik meg a világegyetemekben; az életet az élethordozóknak kell megindítaniuk a sivár bolygókon. A tér evolúciós világain láthatólag ők az élet hordozói, elterjesztői és őrei. Az életnek az

Urantián ismert összes rendje és formája e Fiak által jelenik meg, bár a bolygói életnek nem minden formája létezik az Urantián.

2 Az életnek valamely új világon való megtelepítésével megbízott Élethordozó testület rendszerint száz rangidős hordozóból, száz segédből és ezer felügyelőből áll. Az élethordozók gyakran hoznak magukkal tényleges élet-sejtanyagot valamely új világra, de nem mindig ez a helyzet. Néha a kijelölt bolygóra való megérkezésük után szervezik meg az életmintákat, az életlétesítési új vállalkozáshoz előzetesen jóváhagyott szabályok szerint. Az Urantián létrehozott élet esetében is ez volt a helyzet.

3 Miután a jóváhagyott képletekkel összhangban a fizikai minták elkészültek, az

élethordozók ezen élettelen anyag folyamatszabályozójaként tevékenykednek, vagyis személyükön keresztül az anyagba viszik át az éltető szellemi szikrát; és ezáltal a semleges minták élő anyaggá válnak.

4 ¶ Az éltető szikra — az élet rejtélye — az élethordozókon keresztül adományozódik, nem pedig általuk. Ténylegesen ők felügyelik ezeket a műveleteket, ők alakítják ki magát az élet-sejtanyagot, de a Világegyetemi Anyaszellem az, aki az élő sejtanyag alapvető tényezőjét rendelkezésre bocsátja. A Végtelen Szellem Alkotó Leányától ered a testet életre keltő és az értelmet felkeltő energiaszikra.

5 ¶ Az élet adományozása során az élethordozók saját személyes lényegükből sem-

mit sem adnak át, még azokon a szférákon sem, ahol az élet új rendjeinek kialakításában működnek közre. Ilyenkor egyszerűen csak beindítják és átadják az életszikrát, megindítják az anyagban a szükséges változásokat az előírt tervekben és mintákban foglalt fizikai, vegyi és villamos sajátságoknak megfelelően. Az élethordozók olyan élő folyamatszabályozó-jelenlétek, melyek a lét anyagi rendjébe tartozó, egyébként semleges elemeket összekeverik, szervezik és életre keltik.

6 ¶ A bolygóra kirendelt Élethordozó testületnek egy bizonyos időtartam, az adott bolygó saját idejében mért mintegy félmillió év áll rendelkezésére ahhoz, hogy az új világon létrehozza az életet. Ezen időtartam

leteltével, melyet a bolygón kialakult élet bizonyos fejlődési fokozatainak elérése jelez, az élethordozók befejezik az élet beültetését, és több új vagy kiegészítő dolgot már nem adnak hozzá a bolygón létesített élethez.

7 Az élet létrehozása és az erkölcsi besorolású emberi teremtmények megjelenése között eltelt időszakokban az élethordozók engedélyt kapnak arra, hogy beavatkozzanak az életkörnyezetbe, illetőleg egyéb alkalmas módon irányt szabjanak az élőlénytani evolúció folyamatának. És e tevékenységüket hosszú időn keresztül végezhetik.

8 Amint valamely új világon az élethordozók sikeresen létrehoztak egy akarattal bíró lényt, amely képes erkölcsi és szellemi döntések meghozatalára, akkor és ott a mun-

kájuk véget ér — teljesítették a küldetésüket; a továbbiakban már nem avatkozhatnak e kifejlődő életbe. Ettől kezdve az élő dolgok továbbfejlődésének azon sajátságok és irányzatok szerint kell folytatódnia, amelyeket a bolygón megteremtett élet képleteibe és mintáiba már átvittek, illetőleg azokban létrehoztak. Az élethordozóknak nem engedik meg, hogy az élőlények saját akaratával kísérletezzenek, illetőleg azt befolyásolják; nem engedélyezett számukra az, hogy az erkölcsi teremtmények felett az irányítást átvegyék vagy önkényesen befolyásolják őket.

9 A Bolygóherceg megérkezésével megkezdik a felkészülést az adott világ elhagyására, bár két rangidős hordozó és tizenkét felügyelő átmeneti lemondó nyilatkozatot téve

önként vállalkozhat arra, hogy az élet-sejtanyag továbbfejlesztése és megőrzése érdekében meghatározatlan ideig tanácsadóként a bolygón marad. Az Urantián jelenleg két ilyen Fiú és tizenkét segítő tartózkodik.

4. A MELKIZEDEK ÉLETHORDOZÓK

[1] A Nebadon lakott világokat magába foglaló minden helyi csillagrendszerében van egy olyan szféra is, ahol a melkizedekek élethordozókként működtek. E lakóhelyek a csillagrendszer *midszonit* világaiként ismertek, és mindegyikükön egy anyagi síkon módosított Melkizedek Fiú egy, az anyagi rendbe tartozó, kiválasztott Leánnyal alkotott párt. Az ilyen midszonit világok Éva Anyái az adott csillagrendszer központjából

származnak, s azon számos önként jelentkező közül választották ki őket a kijelölt Melkizedek élethordozók, akik a Csillagrendszer Fejedelemnek az ő saját szférájához tartozó Anyagi Leányoknak címzett felhívására válaszoltak.

2 A Melkizedek élethordozó és az Anyagi Leány leszármazottai a *midszonit lények*. A felsőrendű teremtmények fajának Melkizedek apja rövidesen elhagyja e különleges működésének színterét, és a hetedik utódnemzedék megjelenésével e különleges rendű világegyetemi lények Éva Anyja is távozik a bolygóról. E világ irányítása ez után a legidősebb fiúra száll.

3 A midszonit teremtmények a csodálatos világukon sokasodó lényekként élnek és

munkálkodnak egészen addig, amíg el nem érik az ezer szabványéves életkort; ekkor szeráfok közreműködésével útra kelnek. Ezt követően a midszonit lények nem-szaporodó lényekként élnek tovább, mert a szeráftársításra való felkészítés során az anyagtalanná lényegítési eljárás mindörökre megfosztja őket szaporító kiváltságaiktól.

4 E lények jelenlegi besorolása aligha tekinthető halandóinak vagy halhatatlannak, és nemigen lehetne egyértelműen besorolni őket az emberi vagy az isteni rendbe sem. E teremtményekben nem lakozik Igazító, ennélfogva aligha lehetnek halhatatlanok. Ugyanakkor halandóknak sem tekinthetők; eddig még egyetlen midszonit lény sem halt meg. A Nebadonban szüle-

tett összes midszonit lény ma is él, s a szülőbolygójukon vagy valamely köztes szférán vagy pedig a véglegességet elért lények világaiban, a Szalvington midszonit szféráján tevékenykednek.

5 ¶ *A Véglegesrendűek Szalvingtoni Világai.* A Melkizedek élethordozók éppúgy, mint Éva Anya társaik a csillagrendszerbeli midszonit szférából a szalvingtoni kör véglegességet elért világaiba telepednek át, amely az utódaiknak ugyancsak végső úti célja.

6 E vonatkozásban meg kell említeni, hogy a szalvingtoni körhöz tartozó hét elsődleges világból álló ötödik csoport a véglegesrendűek nebadoni világösszességét alkotja. A Melkizedek élethordozók és az Anyagi Leányok gyermekei a véglegesrendűek hetedik

bolygóján, a Szalvington midszonit szférán lakoznak.

7 A véglegesrendűek hét elsődleges világának segédszférái azoknak a felsőbb-világegyetemi és központi világegyetemi személyiségeknek a találkozóhelyei, akik a Nebadonban teljesítendő küldetést kapnak. A felemelkedő halandók általában szabadon látogathatják a Melkizedek Egyetemet alkotó 490 világ összes műveltségi világát és oktatási szféráját, van azonban néhány különleges tanhely és számos tiltott körzet is, ahová nem juthatnak be. Ez különösen igaz a véglegesrendűek fennhatósága alatt álló negyvenkilenc szférára.

8 ¶ A midszonit teremtmények rendeltetése jelenleg nem ismeretes, de úgy tűnik,

hogy a világegyetemi fejlődésnek valamely jövőbeli eseményére való felkészülés céljából gyülekeznek a véglegesrendűek hetedik világán. A midszonit fajokra vonatkozó kérdéseinkkel mindig a véglegesrendűekhez irányítottak bennünket, és a véglegesrendűek minduntalan elzárkóznak az elől, hogy védenceikről felvilágosítást adjanak. Függetlenül attól, hogy a midszonit lények jövőbeli szerepére vonatkozó ismereteink mennyire bizonytalanok, azt azért tudjuk, hogy az Orvontonban minden helyi világegyetem e talányos lények egyre gyarapodó számú testületeinek ad otthont. A Melkizedek élethordozók meggyőződése szerint a Végleges Isten egy napon majd felruházza az ő midszonit gyermekeiket az abszonit ta-

pasztalás-meghaladó és örök szellemével.

5. A HÉT ELMESZELLEM-SEGÉD

[1] A kezdetleges világokon a hét elmeszellem-segéd jelenléte határozza meg a szerves törzsfejlődés menetének feltételeit; ez a magyarázat az evolúció célirányos és nem véletlenszerű voltára. E segédek jelentik a Végtelen Szellemnek az értelmes élet alacsonyabb rendjeit a helyi világegyetemi Anyaszellem működésén keresztül elérő elme-segédkezését. A segédek a Világegyetemi Anyaszellem gyermekei, és a világok anyagi elméi számára ők jelentik az ő személyes segédkezését. Ahol és amikor ilyen elme megnyilvánul, ott és akkor e szellemek különböző működése figyelhető meg.

[2] A hét elmeszellem-segédet a következő megjelöléseknek megfeleltethető elnevezéssel szokás azonosítani: belső meglátás, értelem, bátorság, tudás, tanácskozás, istenimádat és bölcsesség. Ezen elmeszellemek hatásukat különféle késztetésekként fejtik ki az összes lakott világon, s mindegyikük az adott hatásra való válaszadás képességének megnyilvánulását keresi meglehetősen függetlenül attól, hogy a többi elmeszellem milyen mértékű fogadtatást és működési lehetőséget talál.

[3] A segédszellemeknek az élethordozók központi világán való központi elhelyezkedése jelzi az Élethordozó ellenőrök számára, hogy a segédek milyen mértékben és milyen módon fejtik ki elmeműködésüket valamely

világon és valamely adott, értelmes besorolású szervezetben. Ezek az élet-elme elhelyezkedések tökéletes képet mutatnak az első öt segéd élő elmeműködéséről. Azonban a hatodik és a hetedik segédszellem — az istenimádat és a bölcsesség — esetében e központi elhelyezkedés csak a minőségi jegyekre utal. Az istenimádat segéd és a bölcsesség segéd tevékenységének mennyiségi jellemzése az Isteni Segédkező közvetlen jelenlétében lehetséges a Szalvingtonon, lévén az a Világegyetemi Anyaszellem személyes tapasztalása.

4 ¶ E hét elmeszellem-segéd mindig elkíséri az élethordozókat az új bolygóra, de nem szabad ezeket úgy tekinteni, mint entitásokat; inkább a körökre hasonlítanak. A

hét világegyetemi segéd szellem nem az Isteni Segédkező világegyetemi jelenlététől elkülönülő személyiségként működik; ők voltaképp az Isteni Segédkező tudatosságának szintjét jelentik, és mindig alkotó anyjuk cselekedeteinek és jelenlétének alárendelten munkálnak.

5 Képtelenek vagyunk szavakkal megfelelően bemutatni e hét elmeszellem-segédet. Ők az élményelvi elme alacsonyabb szintjeinek segítői, és fejlődési rendjüknek megfelelő sorrendben a következőképpen jellemezhetők:

6 ¶ 1. *A belső meglátás szelleme* — a gyors érzékelőképesség, a kezdetleges fizikai és veleszületett ingerválaszt adó ösztönök, az irányító és önfenntartó képességek minden el-

me-teremtményben; ez az egyetlen segéd, melynek működése általános az alacsonyrendű állati életben, és az egyetlen, amely a gépies elme nem-tanítható szintjeivel átfogó működési kapcsolatot létesít.

7 ¶ 2. *Az értelem szelleme* — az összehangolási késztetés, a képzetek önkéntelen és láthatóan önműködő társítása. Ez a megszerzett ismeretek összehangolásának képessége, a gyors helyzetfelismerésnek, a késlekedés nélküli ítéletalkotásnak és az azonnali döntéshozatalnak a jelensége.

8 ¶ 3. *A bátorság szelleme* — a hűség képessége — a személyiséggel rendelkező lényekben, a személyiség kialakításának alapja, és az erkölcsi tartás és a szellemi bátorság értelmi gyökere. A tények felismerése és az

igazság sugallata eredményeképpen ez válik az értelmes és tudatos ön-irányítás csatornáin keresztül való evolúciós felemelkedésre irányuló késztetés titkává.

9 ¶ 4. *A tudás szelleme* — a kaland és a felfedezés kíváncsiság-anyja, a tudományos szellem; a bátorság szellemének és a tanácskozás szellemének iránymutató vezetője és hűséges társa; a bátorság képességét a hasznos és tartós növekedési úton való haladás érdekében munkára bíró késztetés.

10 ¶ 5. *A tanácskozás szelleme* — a társas késztetés, a fajon belüli együttműködés felruházottsága; az akarattal bíró teremtmények képessége a társaikkal való összhang kialakítására; az alacsonyabb rendű teremtményeknél a társas ösztön eredete.

11 ¶ 6. *Az istenimádat szelleme* — az elme teremtményeket a két alapvető halandói létforma egyikébe való bekerülésre ösztökélő vallásos indíttatás, első önálló késztetés. Az istenimádat szelleme mindörökre megkülönbözteti a vele társult állatot az elmével rendelkező, léleknélküli teremtményektől. Az istenimádat a szellemi felemelkedésre való jelöltséget mutatja.

12 ¶ 7. *A bölcsesség szelleme* — a minden erkölcsi teremtményben eredendően munkáló, az elrendelt és fokozatos evolúciós fejlődésre irányuló késztetés. Ez a legmagasabb rendű a segédek között, ez a többi segéd munkájának szellemi összehangolója és szervezője. E szellem a titka az elme teremtmények veleszületett késztetésének a

felemelkedő besorolású létezés gyakorlati és hatékony programja elindítására és fenntartására; az élő dolgok esetében a megmagyarázhatatlan túlélőképesség oka, a továbbélő teremtmények esetében pedig annak a bámulatos képességnek a magyarázata, mely a hat másik elme-segítő közreműködésével az adott élőlény elméjében mozgósítható minden dolog megszerzéséhez az összes múltbéli tapasztalatukat és a mindenkori lehetőségeiket összehangolja. A bölcsesség az értelmi teljesítmény csúcsa. A bölcsesség a tisztán elmei és erkölcsi létezés célja.

13 ¶ Az elmeszellem-segédek élményelvi értelemben gyarapodnak, azonban sohasem válnak személyessé. Működésükben fejlődnek, és az első öt segéd működése az állatok

rendjében bizonyos mértékben elengedhetetlen a hét segédnek együttesen mint emberi értelemnek a működéséhez. Ez az állatvilági kapcsolat teszi lehetővé a segédek emberi elmeként való, ténylegesen is hatékonyabb működését; ennélfogva az állatok bizonyos mértékben nélkülözhetetlenek az ember értelmi és fizikai kifejlődéséhez.

[14] A helyi világegyetemi Anyaszellem ezen elmesegédei sok tekintetben úgy viszonyulnak az értelmes besorolású teremtményi élethez, mint ahogy az erőtér-központok és a fizikai szabályozók viszonyulnak a világegyetem élettelen hatóerőihez. Felbecsülhetetlen értékű segítő tevékenységet végeznek a lakott világok elmeköreiben és hatékonyan együttműködnek a Fizikai Főszabá-

lyozókkal, akik szintén a segéd-előtti elmeszintek, a nem-tanítható vagy gépies elme szintjeinek szabályozóiként és irányítóiként tevékenykedve szolgálnak.

15 Az élő elme, a tapasztalatokból való tanulás képességének megjelenése előtt, a Fizikai Főszabályozók segédkezési területe. A teremtményi elme, az isteniség felismerése képességének és az istenségimádás képességének megszerzése előtt, a szellem-segédek kizárólagos működési területe. A teremtményi értelem szellemi válaszadó-képességének megjelenésével e teremtett elmék egyszerre felsőbb rendű elmévé válnak, vagyis ettől kezdve állandó kapcsolatban lesznek a helyi világegyetemi Anyaszellem szellemköreivel.

16 Az elmeszellem-segédek semmilyen értelemben nem kötődnek közvetlenül az Isteni Segédkező, vagyis a lakott világok Szent Szelleme személyes jelenléte szellemének különféle, felsőbb szellemi szerepköreihez; ugyanakkor működési értelemben éppen e szellemnek az elődei és megjelenésének előkészítői ők az evolúciós emberben. A segédek teszik lehetővé a Világegyetemi Anyaszellemnek, hogy a helyi világegyetemben élő anyagi teremtményekkel kapcsolatba léphessen és szabályozza létüket, de a segédek nem tükröződnek az előszemélyiségi szinteken tevékenykedő Legfelsőbb Lényben.

17 ¶ A nem-szellemi elme vagy szellemenergia megnyilvánulás, vagy pedig fizikai-

energia jelenség. Még az emberi elme, a személyes elme sem rendelkezik a szellemazonosságtól független túlélési sajátosságokkal. Az elme isteniségi adomány, azonban nem halhatatlan akkor, ha világegyetemi szellemi látásmód nélkül működik és nem rendelkezik az istenimádat képességével és a továbbélés iránti vággyal.

6. AZ ÉLŐ HATÓERŐK

[1] Az élet egyszerre működéselvű és életelvű — anyagi és szellemi. Ha az Urantia fizikusai és vegyészei meg is értik valaha a növényi és az állati élet ős-sejtanyagi formáit, sohasem lesznek képesek élő szervezetek előállítására. Az élet valamiben mindig különbözik mindenféle energia megnyilvánulás-

tól; még a fizikai teremtmények anyagi léte sem magából az anyagból ered.

2 Az anyagi dolgok létezhetnek mindentől függetlenül, de élet kizárólag életből fakadhat. Elme csak előbb-létezett elméből nyerhető. Szellem csak szellem-őstől eredhet. A teremtmény előállíthatja az életformákat, de csak a teremtő személyiség vagy az alkotó hatóerő képes a megelevenítő életszikrát biztosítani.

3 Az élethordozók megszervezhetik az élőlények anyagi formáit vagy fizikai mintáit, de a Szellem adja a kezdeti életszikrát és ő adományozza az elme-képességet. Még a kísérleti élet azon élő formái is, amelyeket az élethordozók szerveznek a Szalvington világain, mindig mentesek a szaporodóké-

pességektől. Mihelyt az életképleteket és az élő mintákat megfelelően összeállították és a kellő módon megszervezték, az Élethordozó jelenléte már elégséges az élet megindításához, azonban minden ilyen élő szervezetből hiányzik két lényeges sajátosság — az elmével való felruházottság és a szaporodóképességek. Az állati elme és az emberi elme a hét elmeszellem-segéden keresztül tevékenykedő helyi világegyetemi Anyaszellem ajándéka, míg a teremtményi szaporodási képesség nem más, mint a Világegyetemi Szellem által az élethordozók életre keltette ősi életsejtanyagnak adott különleges és személyes adomány.

4 ¶ Mihelyt az élethordozók részletesen megtervezték az életmintákat, miután meg-

szervezték az energiarendszereket, végbe kell mennie egy további jelenségnek is; az „életnek leheletét” be kell vinni ezekbe az élettelen formákba. Az Istenfiak megalkothatják az életformákat, de az Isten Szellieme az, aki ténylegesen hozzáadja az életszikrát. És amint az így megadott élet letelik, a megmaradt anyagi test halott anyaggá válik. Amint az adományozott élet elmúlik, a test visszatér annak az anyagi világegyetemnek a kebelére, amelyből azt az élethordozók vették abból a célból, hogy átmeneti hordozójául szolgáljon annak az élet-adománynak, amelyet ehhez a látható energia-anyag társuláshoz továbbítottak.

5 Az élethordozók által növényeknek és állatoknak adományozott élet a növény vagy

állat halála után nem tér vissza az élethordozókhoz. Egy ilyen élő dolog eltávozó élete nem foglal magába sem azonosságot, sem személyiséget; nem egyedileg éli túl a halált. Létezése során és az anyagi testben való tartózkodása alatt változáson ment keresztül; energia-evolúción esett át, és csak mint a világegyetem mindenségrendi erejének része él tovább; nem egyedi életként létezik tovább. A halandó teremtmények túlélése teljes mértékben a halandói elmén belül kifejlődő halhatatlan lélekre épül.

6 ¶ Úgy beszélünk az életről mint „energia” és mint „hatóerő”, de az élet valójában egyik sem. A hatóerő-energia különböző mértékben ugyan, de érzékeny a gravitációra; az élet nem. A minta úgyszintén nem

érzékeny a gravitációra, lévén az a gravitációra való válaszadásból eredő kötelezettségeinek már eleget tett energia-elrendeződés. Az élet, mint olyan, valamiféle minta szerint rendezett vagy más módon különvált — anyagi, elme- vagy szellemi — energiarendszer lendülete.

7 ¶ Van az evolúciós bolygókon megtelepítendő élet kialakításával összefüggésbe hozható néhány, számunkra nem teljesen világos dolog. Teljesen értjük az élethordozók villamos-vegytani képleteinek fizikai felépítését, de nem teljesen értjük az *életet megelevenítő szikra* természetét és forrását. Tudjuk, hogy az élet az Atyától a Fiún keresztül és a Szellem *révén* áramlik. Felettébb valószínű, hogy a Tökéletes Szellemek a hétsze-

res csatornái a teremtésösszességre kiáradó életfolyamnak. Viszont nem értjük azt az eljárást, mely révén a Tökéletes Szellem részt vesz az élet adományozás első felvonásában valamely új bolygón. A Nappalok Elődeinek, s ebben biztosak vagyunk, szintén van valamilyen szerepük az élet beindításában az új világokon, de ennek természetét egyáltalán nem ismerjük. Tudjuk, hogy ténylegesen a Világegyetemi Anyaszellem kelti életre az élettelen mintákat, és ő az, aki ezt a megelevenített sejtanyagot ellátja az élőlény szaporodásához szükséges képességekkel. Felfedeztük, hogy ők hárman a Hétszeres Isten szintjei közé tartoznak, s akiket néha úgy neveznek, mint a tér és idő Legfelsőbb Teremtői; de egyébként alig tudunk

többet az Urantia halandóinál — tudásunk lényege egyszerűen tehát csak annyi, hogy a terv az Atya, a kifejeződés a Fiú, az élet megvalósulása pedig a Szellem sajátja.

8 [Összeállította egy, az Urantián megfigyelőként állomásozó Vorondadek Fiú, aki e tisztségét a Kinyilatkoztatást Felügyelő Testület Melkizedek Vezetőjének felkérésére tölti be.]

37. ÍRÁS

A HELYI VILÁGEGYETEM SZEMÉLYISÉGEI

A NEBADONBAN az összes személyiség felett a Teremtő és Tökéletes Fiú, Mihály, a világegyetemi atya és fejedelem áll. Isteniségében vele egyenrangú és a teremtői sajátosságainak kiegészítője a helyi világegyetemi Anyaszellem, a Szalvington Isteni Segédkezője. És e teremtők a szó szoros értelmében a Nebadonban honos összes teremtménynek az Atya-Fia és a Szellem-Anyja.

[2] Az előző írások a fiúi besorolásba tartozó teremtett rendekkel foglalkoztak; a következő beszámolók a segédkező szellemeket és a

fiúi besorolású felemelkedő rendeket mutatják be. Ezen írás főként egy köztes csoportról, a Világegyetemi Segítőkről szól, de tartalmaz egy rövid ismertetést is bizonyos, a Nebadonban állomásozó felsőbb szellemekről és bizonyos, a helyi világegyetemben állandó létpolgársággal rendelkező rendekről is.

1. A VILÁGEGYETEMI SEGÍTŐK

1 A rendszerint e csoportba sorolt különleges rendek közül sokról nem teszünk kinyilatkoztatást, azonban ahogy ezekben az írásokban közreadjuk, a Világegyetemi Segítők közé tartozik a következő hét rend is:

2 1. Fényes Hajnalcsillagok.

3 2. Ragyogó Estcsillagok.

4 3. Főangyalok.

5 4. Fenséges Segédek.

6 5. Főbiztosok.

7 6. Mennyei Felvigyázók.

8 7. Lakóvilági Tanítók.

9 ¶ A Világegyetemi Segítők első rendjéből, a Fényes Hajnalcsillagokból minden egyes helyi világegyetemben csupán egy van, és ő a helyi világegyetemben honos összes teremtmény közül az elsőszülött. A világegyetemünk Fényes Hajnalcsillagát szalvingtoni Gábrielnek hívják. Ő az egész Nebadon főigazgatója, aki a Fejedelemfiú személyes képviselőjeként és az ő teremtő társának szóvivőjeként működik.

10 A Nebadon létének kezdetén Gábriel teljesen egyedül munkálkodott Mihállyal és az

Alkotó Szellemmel. Ahogy a világegyetem növekedett és az igazgatási problémák sokasodtak, Gábriel mellé egy ki nem nyilatkoztatott segédekből álló személyes kíséretet adtak, és később az Estcsillagok nebadoni testületének megteremtésével e csoport magas rangra emelkedett.

2. A RAGYOGÓ ESTCSILLAGOK

[1] E ragyogó teremtményeket a melkizedekek tervezték és a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem hozta létre őket. Sokféle minőségben szolgálnak, ám főként Gábriel, a helyi világegyetemi főigazgató mellett tevékenykednek összekötő tisztviselőkként. Egy vagy több ilyen lény az ő képviselőjeként működik minden csillagvilági és csillagrendszeri központon a Nebadonban.

[2] A Nebadon főigazgatójaként Gábriel hivatalból a legtöbb szalvingtoni nagytanácskozás elnöke vagy megfigyelője, és ezekből akár ezer is ülésezik egyidejűleg. Ilyen alkalmakkor a Ragyogó Estcsillagok képviselik Gábrielt; egyszerre két helyen nem tud jelen lenni, és e fogyatékosságát e felsőbb angyalok ellensúlyozzák. Hasonló szolgálatot teljesítenek a Háromsági Tanító Fiak testülete számára is.

[3] Bár személyesen tesz eleget igazgatási kötelezettségeinek, Gábriel kapcsolatban van a világegyetemi élet és ügyek minden egyéb szakaszával is a Ragyogó Estcsillagokon keresztül. Ők mindig elkísérik a bolygói útjaira és az ő személyes képviselőiként is gyakran vesznek részt küldetéseken az egyes

bolygókon. Ilyen megbízatásaik során néha úgy nevezik őket, mint „az Úr angyala”. Gyakran jelennek meg az Uverszán a Fényes Hajnalcsillag képviseletében a Nappalok Elődeinek bírósága és közgyűlései előtt, azonban ritkán utaznak az Orvonton határain túlra.

4 ¶ A Ragyogó Estcsillagok különleges kettős rendet alkotnak, mert vannak közöttük teremtett rangúak és a teljesített szolgálatban rangra emeltek is. E felsőbb angyalok nebadoni testülete jelenleg 13.641 tagot számlál. Közülük 4.832 a teremtett rangú, míg 8.809-en vannak azok a felemelkedő szellemek, akik e magas szolgálati célt elérték. E felemelkedő Estcsillagok közül sokan szeráfként kezdték a világegyetemi pályafu-

tásukat; mások a teremtményi lét ki nem nyilatkoztatott szintjeiről emelkedtek fel. E magas testület addig nem lehet a felemelkedő pályázók elérhető célja, amíg a világegyetem a fényben és életben meg nem állapodott.

5 A Ragyogó Estcsillagok mindkét fajtáját könnyen megfigyelhetik a morontia személyiségek és a halandó-feletti anyagi lények bizonyos fajtái. Ezen érdekes és sokoldalú rendbe tartozó teremtett lények az ő személyes jelenlétüktől függetlenül is megnyilvánulni képes szellemerővel rendelkeznek.

6 ¶ E felsőbb angyalok vezetője Gavalia, aki e rend elsőszülötte a Nebadonban. Krisztus Mihálynak az urantiai győzedelmes alászállásról való visszatérése óta Gavaliáé a

felemelkedő halandók számára való segédkezés feladata, és az utóbbi ezerkilencszáz urantiai év alatt társa, Galantia, központot tart fenn a Jerusemen, ahol az idejének nagyjából a felét tölti. Galantia a felemelkedő felsőbb angyalok közül elsőként érte el ezt a magas szintet.

7 A Ragyogó Estcsillagoknak nincs más csoportos vagy társas szerveződésük, mint a számos feladatra előírt, szokásos páros társulásaik. Nem széles körűen kapnak a halandók felemelkedési létpályájával összefüggő küldetési feladatokat, de amikor ez a helyzet, akkor sohasem egyedül működnek. Mindig párban dolgoznak — az egyik egy teremtett lény, a másik pedig egy felemelkedő Estcsillag.

8 Az Estcsillagok egyik fő feladata az Avonal alászálló Fiak elkísérése a bolygói alászállásokra, éppen úgy, ahogy Gábriel is elkísérte Mihályt az urantiai alászállása alkalmával. A két kísérő felsőbb angyal a rangidős az ilyen küldetéseken, és a főangyalok, valamint az e vállalkozásokban való közreműködésre kijelölt minden más lény társparancsnokaiként szolgálnak. E felsőbb angyal parancsnokok közül a rangidős az, aki a fontos pillanatban és időben utasítja az Avonal alászálló Fiút, hogy „Most pedig foglalkozz a testvéred ügyével”.

9 E felsőbb angyalokból hasonlóképpen párokat rendelnek a Háromsági Tanító Fiak bolygói testületébe, mely a lakott világ alászállás utáni vagy kezdeti szellemi korának

elhozatalán munkálkodik. Ilyen feladatban az Estcsillagok összekötőként szolgálnak a teremtésrész halandói és a Tanító Fiak láthatatlan testülete között.

10 ¶ *Az Estcsillagok Világai.* A hét szalvingtoni világból álló hatodik csoport és azok negyvenkét segédszférája a Ragyogó Estcsillagok igazgatása alá tartozik. E hét elsődleges világot e felsőbb angyalok teremtett rendjei vezetik, míg a segédszférákat a felemelkedő Estcsillagok igazgatják.

11 Az első három világ segédszférái azon Tanító Fiak és Estcsillagok tanhelyeiül szolgálnak, akik a helyi világegyetem szellemszemélyiségeinek szentelték magukat. A következő három csoportba hasonló közös tanhelyek tartoznak, melyeket a felemelkedő

halandók felkészítésének szenteltek. A hetedvilági segédszférákat a Tanító Fiak, az Estcsillagok és a véglegességet elért lények hármas tanácsülései számára tartják fenn. Az utóbbi időben e felsőbb angyalok működése a Végleges Testület helyi világegyetemi munkájához kötődik, és ők már régóta együttműködnek a Tanító Fiakkal is. Az Estcsillagok és a véglegességet elért lények munkacsoportjaiban működő Gravitációs Hírvivők között hihetetlenül szoros és elmélyült a kapcsolat. Magát a hetedik elsődleges világot ama ki nem nyilvánított dolgok számára tartják fenn, melyek ahhoz a jövőbeli kapcsolathoz köthetők, mely a Tanító Fiak, a végleges rendű lények és az Estcsillagok között ki fog alakulni azt követően,

hogy a Legfelsőbb Isten személyisége teljesen megnyilvánult a felsőbb-világegyetemben.

3. A FŐANGYALOK

[1] A főangyalok a Teremtő Fiú és a Világegyetemi Anyaszellem utódai. A felsőbb szellemek közül ők a legfelsőbb fajtába tartozók, melyek nagy számban teremtetnek a helyi világegyetemben, és a legutóbbi összeíráskor csaknem nyolcszázezren voltak a Nebadonban.

[2] A főangyalok a helyi világegyetemi személyiségek azon kevés csoportjába tartoznak, akiket rendes körülmények között Gábriel nem felügyel. Semmilyen mértékben nem érintettek a világegyetem szokványos igazgatásában, lévén ők a teremtményi

túlélésnek, valamint annak szentelték magukat, hogy az idő és tér halandóinak felemelkedési létpályáját előmozdítsák. Bár rendes körülmények között nem tartoznak a Fényes Hajnalcsillag irányítása alá, a főangyalok néha az ő hatáskörében működnek. Együttműködnek egyéb Világegyetemi Segítőkkel is, mint például az Estcsillagokkal, amint azt jól mutatják az életnek a világotokon való megtelepítéséről szóló beszámolóban ismertetett folyamatok is.

3 ¶ A Nebadon főangyali testületét e rend elsőszülötte irányítja, és a legutóbbi időkben a főangyalok egységparancsnokságot tartanak fenn az Urantián. Legelőször e szokatlan tény vonja magára a Nebadonon kívülről jött hallgató-látogatók figyelmét. A világ-

egyetemen belüli folyamatok első megfigyeléseiből leszűrik, hogy a Ragyogó Estcsillagok számos felemelkedői tevékenységét a helyi csillagrendszer, a Satania központjáról irányítják. További vizsgálódásaik során felfedezik, hogy bizonyos főangyali tevékenységeket egy kis és nyilvánvalóan jelentéktelen lakott világról vezényelnek, melynek neve Urantia. És ott van még Mihály urantiai alászállásának megismerése is, ami tovább fokozza az érdeklődésüket irántatok és a ti szerény szférátok iránt.

[4] Vajon felfogjátok-e annak a ténynek a jelentőségét, hogy a ti szerény és összezavart bolygótok a paradicsomi felemelkedési rendhez kötődő főangyali tevékenységek világegyetemi igazgatási és irányítási egység-

parancsnokságává lett? Ez kétségtelenül jelzi az egyéb felemelkedői tevékenységeknek a Mihály alászállási világán való jövőbeli összpontosulását és egyúttal nagy és ünnepélyes jelentőséget ad a Mester személyes ígéretének, miszerint „újra eljövök”.

5 ¶ A főangyalokat általában a fiúi besorolású Avonal-rend szolgálatára és segédkezésére jelölik ki, de csak azt követően, hogy alapos előzetes felkészítésen vettek részt a különféle segédkező-szellemi munkák minden szakaszában. Minden paradicsomi alászálló Fiút egy száztagú testület kísér el a lakott világra, lévén, hogy az ilyen alászállás időtartamára átmenetileg kijelölik őket. Ha az Ítélkező Fiú átmenetileg a bolygó urává válna, akkor e főangyalok az egész mennyei

élet végrehajtóiként tevékenykednének az adott szférán.

6 Két rangidős főangyalt mindig a paradicsomi Avonal személyes segítőjéül jelölnek minden bolygói küldetésre, legyen az akár igazságszolgáltatás, ítélkezői küldetés vagy alászállási megtestesülés. Amint e paradicsomi Fiú végzett a teremtésrész megítélésével és számba vették a holtakat (ez az úgynevezett feltámadás), akkor szó szerint igaz, hogy az alvó személyiségek szeráf őrangyalai válaszolnak „a főangyal hangjára”. A megítéltetési időszak lezárásának eredményét az egyik főangyali kísérő teszi közzé. Ő a feltámadás főangyala, akit néha úgy nevez-nek, hogy „Mihály főangyala”.

7 ¶ *A Főangyalok Világai.* A keringő szal-

vingtoni világok hetedik csoportja, azok segédszféráival együtt a főangyalokhoz tartozik. Az első szférát és annak mind a hat segédszféráját a személyiségi adatrögzítők foglalják el. A rögzítők ezen óriási csoportja azzal foglalkozik, hogy pontosan rögzítse az idő minden egyes halandójának útját a születés pillanatától végig a világegyetemi létpályán, amíg az egyed vagy elhagyja a Szalvingtont a felsőbb-világegyetemi rendbe való átlépéssel vagy „kitöröltetik a feljegyzett létezésből” a Nappalok Elődeinek rendelkezése nyomán.

8 E világokon osztályozzák, rendezik és őrzik meg a személyiség-adatokat és azonosság-biztosítékokat azon idő alatt, amely a halandói halál és az újraszemélyesülés órá-

ja, a halálból való feltámadás között eltelik.

4. FENSÉGES SEGÉDEK

[1] A Fenséges Segédek olyan, a helyi világegyetemen kívülről származó, önkéntes lények csoportja, akiket átmenetileg központi világegyetemi és felsőbb-világegyetemi képviselőkként vagy megfigyelőkként jelöltek ki a helyi teremtésrészekhez. A számuk állandóan változik, azonban mindig sokmilliónyian vannak.

[2] Időről időre így részesülünk az olyan paradicsomi-származású lények mint a Bölcsesség-tökéletesítők, Isteni Tanácsosok, Világegyetemi Ítélők, Ihletett Háromsági Szellemek, Háromságot-elért Fiak, Független Hírvivők, szupernáfok, szekonáfok, terciá-

fok és egyéb kegyes segédkezők segédkezéséből és segítségéből, akik velünk vannak abból a célból, hogy segítsék az ugyanitt honos személyiségeket azon erőfeszítésekben, hogy az egész Nebadon jobban összhangba kerüljön az orvontoni eszmékkel és a paradicsomi eszményképekkel.

3 E lények bármelyike szolgálhat önkéntesen a Nebadonban és ennélfogva gyakorlatilag kívül kerülnek a hatáskörünkön, de amikor kijelölés útján teljesítendő feladatot látnak el, akkor az ilyen, felsőbb-világegyetemi és központi világegyetemi személyiségek nem teljesen mentesülnek az adott helyi világegyetemben érvényes szabályok hatálya alól, bár továbbra is a felsőbb világegyetemek képviselőiként működnek és a

mi teremtésrészünkben végrehajtandó küldetésüket alkotó utasításoknak megfelelően dolgoznak. Általános szállásuk a Nappalok Szövetségének szalvingtoni övezetében van, és tevékenységük a Nebadonban a paradicsomi Háromság e nagykövetének általános felügyelete alá tartozik. A szabadon szerveződő csoportokban való szolgálatuk során a felsőbb teremtésrészekből származó e személyiségek rendszerint önirányítók, de amikor felkérésre teljesítenek szolgálatot, akkor gyakran és teljesen az adott feladatban érintett teremtésrészeket felügyelő igazgatók felügyelete alá rendelik magukat.

4 A Fenséges Segédek helyi világegyetemi és csillagvilági minőségben szolgálnak, azonban nem tartoznak közvetlenül a csil-

lagrendszeri vagy bolygói kormányzatokhoz. Ugyanakkor a helyi világegyetemben bárhol működhetnek és a nebadoni — igazgatási, végrehajtói, oktatási és egyéb — tevékenységek bármely szakaszában kaphatnak feladatokat.

5 E testület többségét a nebadoni paradicsomi személyiségek — a Nappalok Szövetsége, a Teremtő Fiú, a Nappalok Hűséges Követője, az Ítélkező Fiak és a Háromsági Tanító Fiak — mellé rendelik segítségül. A helyi teremtésrész ügyeinek vitele kapcsán néha bölcs dolog bizonyos részleteket legalább átmenetileg nem közzé tenni azon ismeretekből, melyek az adott helyi világegyetem gyakorlatilag minden honos személyiségéről rendelkezésre állnak. Bizonyos rész-

letesebben kidolgozott terveket és összetett döntéseket szintén jobban megérthetnek és teljesebben felfoghatnak a Fenséges Segédek tapasztalt és előrelátó testületei, és ilyen helyzetekben, valamint sok egyéb helyzetben is ők igen nagy hasznára válnak a világegyetem irányítóinak és intézőinek.

5. FŐBIZTOSOK

[1] A Főbiztosok a Szellemmel való eggyé kapcsolódást megélt felemelkedő halandók; ők nem Igazítóval éltek meg eggyé kapcsolódást. Ti már igen sok mindent tudtok az Igazítóval való eggyé kapcsolódásra pályázó halandók világegyetemi-felemelkedési létpályájáról, mely minden urantiai halandó előtt álló felsőbb rendeltetés Krisztus Mihály

alászállása óta. De nem ez az egyetlen végzet, mely a tiétekhez hasonló, alászállás előtti világokon élő halandók előtt áll, és van egy másikfajta világ is, melynek lakosai sohasem élnek meg állandósult eggyé kapcsolódást Gondolatigazítókkal. Az ilyen halandókba sohasem költözik véglegesen paradicsomi alászálló Titkos Nevelő; mindazonáltal az Igazítók átmenetileg beléjük költöznek, kísérőként és mintául szolgálnak számukra a húsvér testben eltöltött idő alatt. Ezen átmeneti ottlétük során éppen úgy segítik egy halhatatlan lélek kifejlődését, mint azokban a lényekben, akikkel reményeik szerint egyszer majd eggyé kapcsolódnak, de amikor a halandói élet véget ér, az Igazítók örökre búcsút vesznek a velük átmeneti társulást alko-

tó teremtményektől.

2 Az e rendbe tartozó túlélő lelkek azáltal érnek el halhatatlanságot, hogy örökre eggyé kapcsolódnak a helyi világegyetemi Anyaszellem szellemének egy egyedivé lett szilánkjával. A csoportjuk nem nagy létszámú, legalábbis a Nebadonban nem. A lakóvilágokon találkozni fogtok és megbarátkoztok majd ezen, a Szellemmel való eggyé kapcsolódást megélt halandókkal, amint veletek együtt jutnak egyre feljebb a Paradicsom felé vezető úton, egészen a Szalvingtonig, ahol is ők megállnak. Némelyikük később tovább emelkedhet magasabb világegyetemi szintekre is, azonban a többség örökre a helyi világegyetem szolgálatában marad; osztályként nem rendeltetésük a Pa-

radicsom elérése.

3 Lévén, hogy ők nem éltek meg Igazítóval való eggyé kapcsolódást, sohasem lesz belőlük végleges rendű lény, de végül felvétetnek a helyi világegyetemi Tökéletes Testületbe. Szellemükben teljesítették az Atya azon parancsát, hogy „Légy tökéletes”.

4 ¶ Miután bekerültek a nebadoni Tökéletes Testületbe, a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt felemelkedők Világegyetemi Segítőként kaphatnak feladatot, mely az előttük nyitva álló folyamatos élményelvi növekedési lehetőségek egyike. Tehát így pályázhatnak olyan felsőbb szolgálati megbízásra, ahol tolmácsolhatják az anyagi világok fejlődő teremtményeinek nézőpontjait a helyi világegyetem mennyei hatóságainak.

5 A Főbiztosok a fajok biztosaiként kezdik a bolygói szolgálatot. E minőségben a különböző emberfajták nézőpontjait tolmácsolják és megjelenítik azok igényeit. Teljes mértékben a halandó fajok jólétének szentelik magukat, melyeknek szószólói ők, mindig arra törekednek, hogy számukra irgalmat, igazságosságot és méltányos elbánást biztosítsanak a többi néppel való mindenféle kapcsolatukban. A fajok biztosai a bolygói válsághelyzetek végtelen sorozatában működnek és a küzdő halandók teljes csoportjainak véleményét jelenítik meg.

6 Miután a lakott világokon a problémák megoldásában hosszú idő alatt tapasztalatot szereztek, a fajok e biztosai felsőbb szintű feladatkör betöltésére lépnek előre, vé-

gül pedig elnyerik a helyi világegyetemi főbiztosi tisztséget. A legutóbbi feljegyzések szerint e Főbiztosokból a Nebadonban valamivel több mint másfélmilliárd van. E lények nem végleges rendűek, viszont nagy tapasztalattal rendelkező és a saját teremtésrészük számára nagyszerű szolgálatot nyújtó felemelkedő lények.

7 Minden igazságszolgáltatási testületben megtaláljuk e biztosokat, a legalsóbb fokúról a legfelsőbb fokúig. Nem azért, mintha részt vennének az igazságszolgáltatásban, hanem azért, mert a bíróság barátaiként lépnek fel, tanácsokat adnak az elnöklő igazságszolgáltatási tisztviselőknek a kivizsgálandó ügy előzményeiről, körülményeiről és sajátos természetéről.

8 A Főbiztosok a tér különféle hírvivő seregeihez és mindig az idő segédkező szellemeihez tartoznak. Találkozni lehet velük a különféle világegyetemi nagytanácskozások programjain, és mindig ugyanezen halandóian bölcs biztosokat rendelik az Istenfiak által a tér világain teljesítendő küldetésekhez is.

9 Amikor csak a méltányosság és az igazságosság érdekében szükség van annak megismerésére, hogy valamely tervezett irányelv vagy eljárás miként érintené az idő evolúciós fajait, akkor e biztosok mindig készek előállni javaslatokkal; mindig készek szólni azokért, akik nem lehetnek jelen, hogy maguk szóljanak.

10 ¶ *A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt*

Halandók Világai. A hét elsődleges világból álló nyolcadik csoport és azok segédszférái a szalvingtoni körben a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt nebadoni halandók kizárólagos birtokában vannak. Az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt felemelkedő halandóknak nincs dolguk e világokkal, kivéve azt a számos alkalmat, amikor kellemesen és hasznosan töltik el az időt a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt lakosok meghívott vendégeiként.

11 Az Uverszát és a Paradicsomot elérteken kívül e világok állandó lakhelyül szolgálnak minden, a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt túlélő számára is. A halandói felemelkedés e tervszerű korlátozása a helyi világegyetemek javát szolgálja azáltal, hogy

egy állandó, kifejlődött lakosságot tart meg, akik a felsőbb rendű tapasztalataik révén hozzájárulnak a helyi világegyetemi igazgatás jövőbeli megszilárdulásához és kellő tagoltságához. E lények ugyan nem érik el a Paradicsomot, azonban élményelvi bölcsességre tesznek szert a nebadoni problémák kezelésében, mely teljesen felülmúl bármit, amit csak az átmeneti felemelkedők elérhetnek. És e túlélő lelkek az emberi és az isteni különleges társulásaiként fejlődnek tovább, egyre jobban képesek lesznek e két igencsak elkülönülő szint nézőpontjainak egyesítésére és e kettős nézőpont egyre jobban kiteljesedő bölcsességgel való megjelenítésére.

6. MENNYEI FELVIGYÁZÓK

[1] A nebadoni oktatási rendszert közösen igazgatják a Háromsági Tanító Fiak és a Melkizedek tanító testületek, de az annak fenntartására és fejlesztésére irányuló munkában jelentős részt vállalnak a Mennyei Felvigyázók is. E toborzott csoport tagjai között minden olyan egyed megtalálható, akinek a felemelkedő halandók oktatási és felkészítési rendjéhez köze van. A Nebadonban hárommilliónál is több van belőlük, és mindannyian olyan önkéntesek, akik a tapasztalataik alapján érdemesnek találtattak arra, hogy az egész teremtésrész számára oktatási tanácsadóként szolgáljanak. E felvigyázók a melkizedekek szalvingtoni világainak központjairól indulva a felemelkedő

teremtmények elme-felkészítésére és szellem-képzésére rendeltetett nebadoni oktatási módszer felügyelőiként járják a helyi világegyetemet.

2 Ezen elme-felkészítést és szellem-képzést az emberi eredetet jelentő bolygóktól a csillagrendszeri lakóvilágokon és a jerusemi fejlődéssel kapcsolatban álló egyéb szférákon keresztül az Edentiához tartozó hetven közösségiesítő teremtésrészig és a Szalvington körül keringő négyszázkilencven szellemfejlődési szféráig biztosítják. Magán a világegyetemi központon számos Melkizedek-tanoda van, valamint vannak karai a Világegyetemi Fiaknak, vannak szeráfi egyetemek és vannak tanintézetei a Tanító Fiaknak és a Nappalok Szövetségének is. Min-

den biztosított ahhoz, hogy a világegyetem különféle személyiségei felkészülhessenek a magasabb szintű szolgálatra és a felsőbb rendű működésre. Az egész világegyetem egy nagy tanhely.

3 ¶ A felsőbb tanintézetekben alkalmazott módszerek közül sok meghaladja az igazság tanítási módszeréről alkotott emberi fogalmakat, azonban a teljes oktatási rendszer alaphangja ez: a megvilágosodott tapasztalás révén kifejlesztett jellem. A tanítók megvilágosodást hoznak; a világegyetemi állás és a felemelkedői besorolás megteremti a tapasztalás lehetőségét; e kettő bölcs alkalmazása pedig fejleszti a jellemet.

4 Alapvetően a nebadoni oktatási rendszer gondoskodik a feladattal való megbízáso-

tokról és ezt követően lehetőséget biztosít arra, hogy oktatásban részesüljetek az adott feladat legjobb teljesítéséhez szükséges eszményi és isteni módszerről. Egy meghatározott feladatot kaptok, és ugyanakkor olyan tanárokat rendelnek mellétek, akik képesítéssel rendelkeznek arra, hogy a feladatotok végrehajtásához a legjobb módszert megtanítsák nektek. Az oktatás isteni terve gondoskodik a munka és a felkészítés bensőséges társításáról. Arra tanítunk benneteket, hogy mi a legjobb módja azon dolgok teljesítésének, mely dolgokat elvárunk tőletek.

5 ¶ Mindeme felkészítés és tapasztalás célja, hogy felkészítsünk benneteket a felsőbbvilágegyetem felsőbb és szellemibb felkészülési szféráiba való felvételre. Egy adott te-

remtésrészben a fejlődés egyéni, de az egyik szakaszból a másikba való átmenetre rendszerint osztályostól kerül sor.

6 Az örökkévalósági fejlődés nem kizárólag szellemi fejlődésből áll. A világegyetemi oktatásnak részét képezi az értelmi gyarapodás is. Az elme tapasztalási köre a szellemi láthatár szélesedésével arányosan tágul. Az elme és a szellem számára azonos lehetőségek biztosítottak a felkészülés és az előrehaladás terén. De az elme és a szellem mindezen kiváló felkészítésében ti már mindörökre megszabadultatok a halandó húsvér test jelentette fogyatékosságoktól. Többé már nem kell folyamatosan bíráskodnotok az oly különböző szellemi és anyagi természetetek versengő küzdelmében. Vég-

re képesek lettetek élvezni az anyagi dolgok irányában megnyilvánuló ősi állati vágyaktól már régóta mentes, megdicsőült elme egyesített késztetését.

7 ¶ Mielőtt elhagynák a Nebadon világegyetemet, a legtöbb urantiai halandó lehetőséget kap arra, hogy hosszabb-rövidebb időt szolgáljon a Mennyei Felvigyázók nebadoni testületének tagjaként.

7. LAKÓVILÁGI TANÍTÓK

1 A Lakóvilági Tanítók toborzott és megdicsőült kerubok. A többi nebadoni oktatóhoz hasonlóan őket is a melkizedekek bízzák meg a feladattal. A morontia élet legtöbb oktatási vállalkozásában működnek, és a számuk jócskán meghaladja a halandói elme felfogóképességét.

[2] A kerubok és a szanóbok által elérhető szintről, a Lakóvilági Tanítókról a következő írásban lesz szó, míg a morontia életben fontos szerepet játszó tanítói működésüket az ilyen című írásban ismertetjük bővebben.

8. KINEVEZETT FELSŐBB SZELLEMRENDEK

[1] Az erőtér-központok és a fizikai szabályozók mellett a Végtelen Szellem családjába tartozó felsőbb eredetű szellemlények némelyike állandó feladatot kap a helyi világegyetemben. A Végtelen Szellem családjába tartozó felsőbb szellemrendek közül az alábbiak kapnak ilyen jellegű feladatot:

[2] ¶ A *Független Hírvivők,* amikor működési kapcsolatba lépnek a helyi világegye-

temi igazgatással, felbecsülhetetlen értékű szolgálatot jelentenek nekünk az idő és tér képezte akadályok legyőzésében. Amikor nem ilyen feladatot teljesítenek, akkor nekünk, helyi világegyetembelieknek egyáltalán semmi hatalmunk sincs felettük, de e különleges lények még ilyenkor is mindig hajlandók segíteni nekünk a problémáink megoldásában és a kapott utasításaink végrehajtásában.

[3] Andovontia a neve a helyi világegyetemünkben állomásozó harmadrendű *Világegyetemi Körök Felügyelőjének.* Ő kizárólag szellem- és morontia-körökkel foglalkozik, és nem azokkal, melyek az erőtér-irányítók felügyelete alá tartoznak. Ő volt az, aki elszigetelte az Urantiát, amikor Ka-

ligasztia elárulta a bolygót a Lucifer-féle lázadás megpróbáltatási időszakában. Amellett, hogy üdvözletét küldi az Urantia halandóinak, Andovontia örömmel várja, hogy a felügyelete alá tartozó világegyetemi körbe egykor majd visszakerüljetek.

4 A nebadoni *Összeírási Igazgató,* Szalszatia központot tart fenn a Szalvington Gábriel-övezetén belül. Magától értesül a sajátakarat megszületéséről és haláláról és naprakészen feljegyzi a helyi világegyetemben működő sajátakaratú lények pontos számát. Szorosan együttműködik a főangyalok adatrögzítői világain lakozó személyiségi adatrögzítőkkel.

5 A Szalvingtonon lakozik egy *Társfelügyelő* is. Ő az Orvonton Legfőbb Végrehajtó-

jának személyes képviselője. Társai, a helyi csillagrendszerben *Kinevezett Őrök* szintén az orvontoni Legfőbb Végrehajtó képviselői.

[6] A *Világegyetemi Békéltetők* az idő és tér világegyetemeinek utazó bíróságai, akik az evolúciós világoktól kezdve a helyi világegyetem minden szintjén, sőt még feljebb is működnek. E bírákat az Uverszán tartják nyilván; a Nebadonban működők pontos számáról nincs feljegyzés, azonban becslésem szerint közel százmillió békéltető bizottság van a helyi világegyetemünkben.

[7] *Szakmai Tanácsadókból,* a teremtésrész törvénytudó elméiből kitöltjük az arányos részünket, vagyis a mintegy félmilliárdot. E lények a teljes tér élő és utazó élményelvi törvénytárai.

8 *Mennyei Adatrögzítőkből,* a felemelkedő szeráfokból a Nebadonban hetvenöt van. Ők a rangidős vagy felügyelő adatrögzítők. Az e rendbe tartozó, felkészítés alatt álló, haladó szintű hallgatók száma közel négymilliárd.

9 A hetvenmilliárd *Morontia Társ* segédkezését a Nebadonban az idő zarándokainak átmeneti bolygóival foglalkozó beszámolókban mutatjuk be.

10 ¶ Minden egyes világegyetemnek megvan a saját honos angyali testülete; mindazonáltal vannak alkalmak, amikor igen hasznos igénybe venni a helyi teremtésrészen kívülről származó felsőbb eredetű szellemeket is. A szupernáfok bizonyos ritka és különleges szolgálatot teljesítenek; az uran-

tiai szeráfok jelenlegi vezetője egy paradicsomi elsőrendű szupernáf. A tükröző szekonáfok mindig jelen vannak ott, ahol a felsőbb-világegyetemi személyzet működik, és rengeteg terciáf lát el időleges szolgálatot Fenséges Segédként.

9. A HELYI VILÁGEGYETEM ÁLLANDÓ LÉTPOLGÁRAI

1 Miként a felsőbb-világegyetemeknek és a központi világegyetemnek, a helyi világegyetemnek is megvan a maga állandó létpolgársága. Ebbe tartoznak az alábbi teremtett fajták is:

2 1. Szuszatia.

3 2. Univitatia.

4 3. Anyagi Fiak.

5 4. Köztes Teremtmények.

6 ¶ A helyi teremtésrész e honosai a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt felemelkedőkkel és a spirongával (akik más besorolásúak) együtt egy viszonylag állandó létpolgárságot alkotnak. E lényrendek mindent összevetve nem felemelkedők és nem is alászállók. Mindannyian élményelvi teremtmények, de az egyre bővülő tapasztalataik továbbra is elérhetők a világegyetem számára az ő eredeti szintjükön. Bár ez nem teljesen igaz az Ádámi Fiak és a köztes teremtmények esetében, a többi rend esetében azonban viszonylag jól teljesül.

7 ¶ *A Szuszatia.* E bámulatos lények állandó besorolású létpolgárokként lakoznak és működnek a Szalvingtonon, e helyi vi-

lágegyetem központján. Ők a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem ragyogó utódai és szoros kapcsolatban állnak a helyi világegyetem felemelkedő létpolgáraival, a nebadoni Tökéletes Testületbe felvett, a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandókkal.

8 ¶ *Az Univitatia.* Az épített szférák száz csillagvilági központja alkotta csoport mindegyike az univitatia néven ismert helyi lényrend folytonos segédkezését élvezi. A Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem e gyermekei alkotják a csillagvilági központi világok állandó lakosságát. Ők olyan nemszaporodó lények, melyek létsíkja a csillagrendszeri központokon lakozó Anyagi Fiak félanyagi besorolása, valamint a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók és

a szalvingtoni szuszatia határozottabb szellemi jelleget mutató létsíkja között helyezkedik el; azonban az univitatia nem morontia lényeket jelent. Azt nyújtják a felemelkedő halandóknak a csillagvilági szférákon való áthaladásuk során, mint amivel a Havona-honosok hozzájárulnak az idő zarándokainak a fejlődéséhez, amikor azok a központi teremtésrészen áthaladnak.

9 ¶ *Az Anyagi Istenfiak.* Amikor a Teremtő Fiú és a Végtelen Szellem világegyetemi képviselője, a Világegyetemi Anyaszellem közötti teremtői kapcsolat befejezte a teremtői körét, amikor már nem jelenik meg több egyesült természetű utód, akkor személyesíti meg a Teremtő Fiú kettős formában az ő utolsó lényfogalmát, s ezzel végül megerősí-

ti a maga eredeti kettős származását. Magában és magától ekkor teremti meg a világegyetemi fiúi besorolásba tartozó, anyagi rendű, csodálatos és fenséges Fiakat és Leányokat. Így jön létre a Nebadon minden egyes helyi csillagrendszerének eredeti Ádámja és Évája. Ők szaporodó fiúi besorolású rend, mivel egy hímnemű és egy nőnemű teremtetik. Leszármazottaik a csillagrendszeri központ viszonylag állandó besorolású létpolgárai, bár némelyiküket bolygói ádámi feladatokkal bízzák meg.

10 A bolygói küldetésen az Anyagi Fiú és Leány feladata az adott világ ádámi emberfajtájának megalapítása, melynek rendeltetése, hogy végül összeolvadjon az adott szféra halandói lakosaival. A Bolygók Ádámjai alá-

szálló és felemelkedő Fiak egyaránt, de mi rendszerint inkább felemelkedőkként soroljuk be őket.

11 ¶ *A Köztes Teremtmények.* A legtöbb lakott világ esetében a kezdeti időkben bizonyos emberfeletti, ám anyagiasult lények kapnak feladatot, azonban a Bolygó Ádámjainak megérkeztével ők rendszerint visszavonulnak. E lények tevékenysége és az Anyagi Fiak erőfeszítései, melyek az evolúciós emberfajták fejlesztésére irányulnak, gyakran nehezen besorolható teremtmények korlátozott számú megjelenését eredményezik. E különleges lények gyakran az Anyagi Fiak és az evolúciós teremtmények között éppen félúton helyezkednek el; innen az elnevezésük, köztes teremtmények.

E közteslények többé-kevésbé állandó besorolású létpolgárai az evolúciós világoknak. Már a Bolygóherceg megérkezésének első napjaitól fogva végig azon igen távoli időpontig, amikor a bolygó megállapodik a fényben és életben, ők az egyetlen, értelmes teremtmények alkotta csoport, mely folyamatosan e szférán tartózkodik. Az Urantián valójában a közteslény segédkezők a bolygó tényleges felügyelői; gyakorlatilag ők az Urantia létpolgárai. A halandók valóban az evolúciós világok fizikai és anyagi lakói, de ti mindannyian túl rövid életűek vagytok; oly kevés időt töltötök a szülőbolygótokon. Az evolúciós fejlődési bolygón megszülettek, éltek és meghaltok, és más evolúciós fejlődési bolygókra mentek tovább. Még a

bolygókon mennyei segédkezőkként szolgáló emberfeletti lények is csak átmeneti feladatot kapnak; közülük csak keveset bíznak meg valamely adott szférán való hosszabb szolgálattal. A köztes teremtmények azonban a bolygói igazgatás folytonosságát jelentik az örökösen változó mennyei segédkezési feladatokat ellátókkal és az állandóan kicserélődő halandói lakosokkal szemben. E sohasem szűnő változás és kicserélődés közepette a köztes teremtmények megszakítás nélkül folytatják a munkájukat a bolygón.

12 ¶ Hasonlóképpen, a helyi világegyetemek és a felsőbb-világegyetemek igazgatási szervezete minden osztályának is megvan a maga többé-kevésbé állandó népessége, létpolgári besorolású lakossága. Ahogy az

Urantiának közteslényei vannak, úgy a Jerusemnek, a csillagrendszeri központotoknak Anyagi Fiai és Leányai vannak; Edentiának, a csillagvilági központotoknak univitatiája van, míg a Szalvington létpolgárai kétfélék, mégpedig a teremtett szuszatia és a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt, kifejlődött halandók. A felsőbb-világegyetemek kis- és nagyövezetei igazgatási világainak nincsenek állandó létpolgáraik. De az Uversza központi szféráit folyamatosan segíti egy olyan bámulatos lénycsoport, akiket *abandontereknek* neveznek, őket a Nappalok Elődeinek és a hét Tükröző Szellemnek az Orvonton központján lakozó, ki nem nyilatkoztatott közvetítői teremtették. Az Uverszán tartózkodó eme létpolgárok jelen-

leg a világuk szokványos ügyeit igazgatják a Fiúval eggyé kapcsolódást megélt halandók uverszai testületének közvetlen felügyelete alatt. Még a Havonának is vannak honos lényei, a Fény és Élet központi Szigete pedig a Paradicsomi Létpolgárok különféle csoportjainak ad otthont.

10. EGYÉB HELYI VILÁGEGYETEMI CSOPORTOK

1 A következő írásokban bemutatandó szeráfi és halandói rendek mellett számos további lény van, mely érintett az olyan óriási szerveződés, mint a Nebadon világegyetem fenntartásában és tökéletesítésében, melyben már most is több mint hárommillió lakott világ található és amelyben további tíz-

millió van kialakulóban. A különféle nebadoni életfajták száma túl nagy, semhogy ezen írásban tételesen számba vehetnénk, azonban megemlíthetünk két, kizárólag a helyi világegyetem 647.591 épített szféráján működő rendkívüli rendet.

2 ¶ A *Spironga* a Fényes Hajnalcsillag és a Melkizedek Atya szellemi ivadéka. Nekik nincs személyiség-végzetük, de nem is evolúciós vagy felemelkedő lények. Működésileg sem érintettek az evolúciós felemelkedési rendben. Ők a helyi világegyetem szellemi segítői, akik a Nebadon mindennapi szellemi feladatait végzik.

3 ¶ A *Spornagia.* A helyi világegyetem épített központi világai valóságos világok — fizikai teremtések. Azok fizikai fenntartásá-

val sok munka van, és ebben kapunk segítséget a spornagiának nevezett fizikai teremtmények csoportjától. Ők a Jerusemtől a Szalvingtonig terjedő központi világok anyagi szakaszai gondozásának és fejlesztésének szentelik magukat. A spornagia nem szellemeket és nem is személyeket jelent; ők állati létezési rend, de ha láthatnátok őket, akkor egyetértenétek azzal, hogy tökéletes állatoknak tűnnek.

4 ¶ A különféle *önkéntes telepes csoportok* a Szalvingtonon és máshol lakoznak. Különösen sok hasznunk származik az égi mesterek segédkezéséből a csillagvilágokon és élvezzük előnyét a visszatekintési igazgatók tevékenységének is, akik főként a helyi csillagrendszerek központjain működnek.

5 A világegyetemi szolgálatra mindig kijelölnek egy, a felemelkedő halandókból álló testületet, melynek tagjai között vannak megdicsőült köztes teremtmények is. E felemelkedők, miután elérték a Szalvingtont, csaknem végtelen változatosságú tevékenységekre vehetők igénybe a világegyetemi ügyek vitelében. E fejlődő halandók minden egyes elért szintről visszanyúlnak és segédkezet nyújtanak a lenti társaiknak, a felkapaszkodásban őket követőknek. A Szalvingtonon átmenetileg tartózkodó eme halandókat igény szerint gyakorlatilag a mennyei személyiségek minden testülete mellé kijelölhetik segítőként, tanítványként, megfigyelőként és tanítóként.

6 A helyi világegyetemi igazgatásban részt-

vevők között egyéb értelmes életfajták is vannak, de e teremtési rendek mélyebb szintű kinyilatkoztatása nem lenne összhangban e beszámoló céljával. E világegyetem életéről és igazgatásáról már eleget adtunk közre ahhoz, hogy a halandói elme képes legyen fogalmat alkotni a továbbélési létezés valóságáról és nagyszerűségéről. A létpályátokon való előrehaladás során szerzett tapasztalataitok egyre jobban felfedik majd ezen érdekes és bájos lényeket. E beszámoló nem lehet több, mint rövid áttekintés ama sokféle személyiség természetéről és munkájáról, akik megtöltik a tér világegyetemeit és e teremtésrészeket segítve hatalmas felkészülési tanodákat alkotnak, olyan tanhelyeket, ahol az idő zarándokai életről életre és vi-

lágról világra fejlődnek, míg végül szeretettel útra bocsáttatnak az eredetük világegyetemének határairól a felsőbb-világegyetem felsőbb oktatási rendszerébe és onnan tovább, a Havona szellem-felkészülési világaira és még tovább a Paradicsomra és a végleges rendű lények felsőbb rendeltetésére — az örök megbízatásra az idő és tér világegyetemei számára még ki nem nyilatkoztatott küldetésekben.

7 [Tollba mondta a Nebadon egyik Ragyogó Estcsillaga, a Teremtett Testület 1.146. tagja.]

38. ÍRÁS

A HELYI VILÁGEGYETEM SEGÉDKEZŐSZELLEMEI

A VÉGTELEN Szellem személyiségeinek három külön rendje van. A szenvedélyes apostol erre gondolt, amikor Jézusról azt írta, hogy „annak, aki a mennybe ment és az Isten jobbján áll, angyalok és hatóságok és hatalmak adattak”. Az angyalok az idő segédkező szellemei; a hatóságok a tér hírvivő seregei; a hatalmak pedig a Végtelen Szellem felsőbb személyiségei.

[2] ¶ Miként a szupernáfok a központi világegyetemben és miként a szekonáfok a felsőbb-világegyetemben, úgy a szeráfok a ke-

rub és szanób társaikkal együtt alkotják a helyi világegyetem angyali testületét.

[3] A szeráfok meglehetősen egységes felépítésűek. Világegyetemről világegyetemre, szerte a hét felsőbb-világegyetemben a legkisebb mértékű eltérést mutatják; a személyes lények összes szellemfajtája közül ők a leginkább egyen szabásúak. Az ő különféle rendjeik alkotják a helyi teremtésrészek szakképzett és általános segédkezőinek testületét.

1. A SZERÁFOK EREDETE

[1] A szeráfokat a Világegyetemi Anyaszellem teremti és egységenként tervezi őket — 41.472-t egyszerre — a „minta angyaloknak” és bizonyos angyali ősalakoknak a Ne-

badon kezdeti időszakában való teremtése óta. A Teremtő Fiú és a Végtelen Szellem világegyetemi képviselője együttműködik a nagyszámú Fiú és az egyéb világegyetemi személyiségek teremtésében. E közös erőfeszítés befejeztével a Fiú hozzáfog az Anyagi Fiak, az első ivaros teremtmények teremtéséhez, míg a Világegyetemi Anyaszellem ezzel egyidejűleg megkezdi első önálló tevékenységét a szellem-újrateremtés terén. Így kezdődik a helyi világegyetem szeráfi seregeinek teremtése.

[2] Az ilyen angyali rendekkel kapcsolatos elképzeléseket a halandó, sajátakarattal rendelkező teremtmények fejlődésével összefüggő tervezési folyamat idején alakítják ki. A szeráfok teremtése akkor kezdődik, ami-

kor a Világegyetemi Anyaszellem viszonylagos személyiségre tesz szert, nem úgy, mint a Tökéletes Fiú későbbi mellérendeltje, hanem még mint a Teremtő Fiú korai alkotó segítője. Ezt megelőzően a Nebadonban szolgáló szeráfokat átmenetileg a szomszédos világegyetemből kölcsönzik.

3 Szeráfok rendszeres időközönként még mindig teremtetnek; a Nebadon világegyetem még kialakítás alatt áll. A Világegyetemi Anyaszellem egy növekvő és tökéletesedő világegyetemben sohasem hagy fel a teremtői tevékenységgel.

2. ANGYALI TERMÉSZETEK

1 Az angyaloknak nincs anyagi testük, azonban határozott és elkülönült lények;

szellemtermészetűek és szellemi eredetűek. Bár a halandók számára láthatatlanok, átalakítók és átvivők segítsége nélkül érzékelnek benneteket a húsvér testben; értelmi úton képesek felfogni a halandói életmódot, és osztoznak az ember minden nem-érzékszervi érzelmeiben és érzéseiben. Értékelik és igencsak élvezik a zene, a művészet és az igazi szellemesség terén tett erőfeszítéseiteket. Teljes mértékben ismerik a lelkiismereti küzdelmeiteket és szellemi nehézségeiteket. Szeretik az emberi lényeket, és csak jó származhat abból, ha megpróbáljátok megérteni és megszeretni őket.

2 ¶ Bár a szeráfok igen ragaszkodó és rokonszenves lények, azért ők mégsem ivaros-késztetésű teremtmények. Sok tekin-

tetben olyanok, mint amilyenek ti is lesztek a lakóvilágokon, ahol nem fogtok „megnősülni vagy férjhez menni, de ti lesztek a menny angyalai”. Mert senki, aki „érdemesnek találtatik a lakóvilágok elérésére, nem fog megnősülni vagy férjhez menni; ők többé már nem is halnak meg, mert már egyenlővé lettek az angyalokkal”. Mindazonáltal az ivaros teremtmények viszonylatában szokásunk, hogy az inkább közvetlenül az Atyától és a Fiútól származó lényekről úgy beszéljünk, mint az Isten fiairól, a Szellem gyermekeit pedig úgy emlegessük, mint az Isten leányait. Ezért az ivaros teremtmények lakta bolygókon általában nőnemű névmást használunk az angyalok esetében.

[3] A szeráfokat úgy teremtik, hogy képe-

sek legyenek a szellemi és a szigorú értelemben vett anyagi síkon is működni. A segédkezésük számára kevés nem elérhető morontiai vagy szellemi tevékenység van. Bár a személyi besorolásuk szerint az angyalok nem esnek nagyon távol az emberi lényektől, a szeráfok bizonyos működési képességeikben messze az emberek felett állnak. Sok olyasmire képesek, ami jóval meghaladja az emberi felfogóképességet. Például: Megtudhattátok, hogy „még a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva”, és valóban ez a helyzet, azonban egy szeráf nem azzal tölti az idejét, hogy számolgatja a hajszálaitokat és naprakészen tartja e számadatot. Az angyalok eredendő és maguktól való (maguktól való alatt itt azt értjük, amit

ti ezzel kapcsolatban el tudtok képzelni) képességgel rendelkeznek ahhoz, hogy az ilyen dolgokról tudomásuk legyen; igazából úgy minősíthetnétek egy szeráfot, mint valamiféle számtani lángelmét. Ezért számos, a halandók számára iszonyúan nehéz feladatot játszi könnyedséggel látnak el a szeráfok.

4 ¶ Az angyalok a szellemi besorolást tekintve felettetek állnak, de nem a bíráitok vagy vádlóitok. Mindegy miben vétkeztek, „az angyalok, bár erősebbek és hatalmasabbak nálatok, nem vádolnak benneteket”. Az angyalok nem mondanak ítéletet az emberiség felett, és az egyes halandóknak sem szabadna elhamarkodott ítéletet alkotniuk a teremtménytársaikról.

5 ¶ Jól teszitek, ha szeretitek őket, azonban

nem szabad imádnotok őket; az angyalok nem imádat tárgyai. A nagy szeráf, Loyalatia, amikor a látnokotok „leborult az angyal lába elé, hogy imádja őt”, azt mondta: „Ne tedd ezt; én szolgálótársad vagyok melletted és a fajtáitok mellett, akiknek meghagyták, hogy az Istent imádja.”

6 Természetükben és személyiségi felruházottságukban a szeráfok alig valamivel állnak a halandói fajok felett a teremtményi létezés ranglétráján. Valóban, amikor megszabadultok a húsvér testből, nagyon is hasonlók lesztek hozzájuk. A lakóvilágokon értékelni fogjátok a szeráfokat, a csillagvilági szférákon élvezni fogjátok a társaságukat, a Szalvingtonon pedig együtt osztoztok velük a pihenésben és az istenimádatban. A

teljes morontiai felemelkedésben és az azt követő szellemi felemelkedésben a szeráfok irányában megnyilvánuló testvériességetek eszményi lesz; társaságotok fenséges lesz.

3. KI NEM NYILATKOZTATOTT ANGYALOK

[1] Szellemlények számos rendje működik szerte a helyi világegyetemi területeken, melyekről azért nem szólnak kinyilatkoztatások a halandók számára, mert nekik semmilyen kapcsolatuk sincs a paradicsomi felemelkedés evolúciós tervével. Ezen írásban az „angyal” kifejezést tudatosan a Világegyetemi Anyaszellem azon szeráfi és társ-utódainak a megjelölésére alkalmazzuk, akik nagymértékben érintettek a halandói túlélési tervek kivitelezésében. A helyi

világegyetemben hat további hasonló lényrend szolgál, a ki nem nyilatkoztatott angyalok, akiknek semmilyen meghatározott formában nincs kapcsolatuk az evolúciós halandók paradicsomi felemelkedésével összefüggő világegyetemi tevékenységekkel. Az angyali társak e hat csoportját sohasem nevezzük szeráfoknak, és nem is utalunk rájuk úgy, mint segédkező szellemekre. E személyiségek teljesen a Nebadon igazgatási és egyéb ügyeivel foglalkoznak, olyan feladatokat látnak el, melyek egyáltalán nem hozhatók összefüggésbe az embernek a szellemi felemelkedésre és a tökéletesség elérésére irányuló fejlődési létpályájával.

4. A SZERÁFI VILÁGOK

[1] A hét elsődleges szférából álló kilencedik csoport a szalvingtoni körben a szeráfok világa. E világok mindegyikének hat segédszférája van, ahol a szeráfi felkészítés szakaszainak szentelt, különleges tanintézetek működnek. Jóllehet a szeráfok szabadon meglátogathatják a szalvingtoni szférák e csoportjába tartozó mind a negyvenkilenc világot, mégis kizárólag az első hetes csoporton tartózkodnak. A többi hat halmazt az Urantián ki nem nyilatkoztatott angyali társak hat rendje foglalja el; minden ilyen csoport központot tart fenn e hat elsődleges világ egyikén és külön tevékenységet folytat a hat segédszférán. Mindegyik angyali rendnek szabad bejárása van e hetes csopor-

tok világainak mindegyikére.

2 E központi világok a Nebadon tündöklettes területei közé tartoznak; a szeráfi birtokokra a szépség és a roppant nagy méretek egyaránt jellemzőek. Itt minden szeráfnak igazi otthona van, és az „otthon” két szeráf lakóhelyét jelenti; ők ugyanis párokban élnek.

3 ¶ Bár ők nem egy hímnemű és egy nőnemű lény, mint ahogy ez az Anyagi Fiak és a halandó fajok esetében van, a szeráfok egyike ellenható, a másik pedig együtthető. A feladatok többségében a teljesítés két angyalt igényel. A körhöz való kapcsolódás mellőzésével önmagukban is tudnak dolgozni; nincs szükségük a társukra akkor sem, amikor éppen nem teljesítenek felada-

tot. Rendszerint megtartják az eredeti társukat, de ez nem szükségszerűen van így. Az ilyen társulások elsődlegesen a működés jellegétől függnek; itt nem jellemző az ivaros késztetés, bár e kapcsolatok igencsak személyesek és igazán szeretetteljesek.

4 A nekik kijelölt otthon mellett a szeráfok csoportokat, századokat, zászlóaljakat és egységparancsnokságokat is alkotnak. Minden ezer évben összegyűlnek és mindannyian a teremtésük idejének megfelelően jelennek meg. Ha valamely szeráf a feladattól való elszakadást lehetővé nem tevő kötelezettséget vállalt, akkor a társával felváltva jelenik meg itt, egy más születési idejű szeráf váltja le őt. Ezáltal mindegyik szeráfi társ legalább minden második gyűlésen jelen le-

het.

5. SZERÁFI FELKÉSZÜLÉS

[1] A szerафok az első ezredévüket megbízatással nem rendelkező megfigyelőkként töltik a Szalvington és annak társvilági tanhelyein. A második ezer évet a szalvingtoni kör szerафi világain töltik. A központi felkészülési tanintézetüket jelenleg az első százezer nebadoni szeráf vezeti, főnökük pedig e helyi világegyetem eredeti vagy elsőszülött angyala. A nebadoni szerафok első teremtett csoportját egy ezertagú avaloni szeráftestület készítette fel; ez után angyalainkat a közülük való rangidősek tanították. A melkizedekeknek szintén nagy szerepük van minden helyi világegyetemi angyal — szeráf, ke-

rub és szanób — oktatásában és felkészítésében.

[2] A Szalvington szeráfi világain teljesített felkészülést követően a szeráfokat az angyali szerveződésnek megfelelően a szokványos csoportokba és egységekbe osztják és a csillagvilágok valamelyikére vezénylik. Ekkor még nem bízzák meg őket segédkező szellemi feladatokkal, bár már jócskán benne járnak az angyali felkészítés megbízatás-előtti szakaszaiban.

[3] A szeráfok segédkező szellemekként azzal kezdik, hogy megfigyelőkként szolgálnak a legalacsonyabb rendű evolúciós világokon. E tapasztalás után visszatérnek a nekik kijelölt csillagvilág központjának társvilágaira abból a célból, hogy felsőbb tanulmánya-

ikat megkezdjék és még jobban felkészüljenek a szolgálatra egy adott helyi csillagrendszerben. Ezen általános képzést követően lépnek előre a valamelyik helyi csillagrendszerben teljesítendő szolgálatra. Szeráfjaink az egyik nebadoni csillagrendszer központjához tartozó épített világokon fejezik be a felkészülést, és itt bízzák meg őket az idő segédkező szellemeiként való szolgálattal.

4 Ha a szeráfok ilyen megbízatást kaptak, akkor a feladatuk teljesítése során eljuthatnak bárhová az egész Nebadonban, sőt még az Orvontonban is. A világegyetemben végzendő munkájuk korlátozásoktól és megkötésektől mentes; szorosan együttműködnek a világok anyagi teremtményeivel és mindig szolgálatára állnak a szellemi személyi-

ségek alacsonyabb rendjeinek is, kapcsolatot teremtve így a szellemvilág e lényei és az anyagi teremtésrészek halandói között.

6. SZERÁFI SZERVEZET

[1] A szeráfi központon való ottlétük második ezer éve leteltével a szeráfokat vezető kijelölése mellett tizenkettes csoportokba szervezik (12 pár, 24 szeráf), és tizenkét ilyen csoport alkot egy századot (144 pár, 288 szeráf), melyet egy vezér irányít. Tizenkét század egy parancsnok alatt alkot egy zászlóaljat (1.728 pár, illetőleg 3.456 szeráf), és tizenkét zászlóalj egy igazgató vezetése alatt kitesz egy szeráfi egységet (20.736 pár vagy 41.472 egyed), míg tizenkét egység egy felügyelő irányítása alatt alkot egy

248.832 párból, illetőleg 497.664 egyedből álló hadosztályt. Jézus egy ilyen csoportra utalt azon az estén a Getszemáni kertben, amikor azt mondta: „Akár most is megkérhetném Atyámat, és ő nyomban több mint tizenkét angyalhadosztályt adna nekem.”

2 Tizenkét angyalhadosztály alkotja a 2.985.9 párból, illetőleg 5.971.968 egyedből álló hadtestet, és tizenkét hadtest (35.831.808 pár, illetőleg 71.663.616 egyed) teszi ki a legnagyobb működő szeráfszervezetet, az angyalsereget. A szeráfhadtestet egy főangyal vagy egyéb, mellérendelt besorolású személyiség vezeti, míg az angyalseregeket a Ragyogó Estcsillagok vagy Gábriel egyéb, közvetlen helyettesei irányítják. És Gábriel a „mennyei seregek főparancsnoka”, a Neb-

adon Fejedelmének főigazgatója, „a seregek Úristene”.

3 Bár a szeráfok és minden más helyi világegyetemi rend is Mihály urantiai alászállása óta a Végtelen Szellem szalvingtoni megszemélyesülésének közvetlen felügyelete alatt szolgál, azért ők mindannyian a Tökéletes Fiú fennhatósága alá tartoznak. Amikor Mihály húsvér testben megszületett az Urantián, még akkor is az szerepelt az egész Nebadonnak szóló felsőbb-világegyetemi híradásokban, hogy „és minden angyal őt imádja”. Mindenféle rangú angyal az ő fennhatósága alá tartozik; részei annak a csoportnak, melyet úgy jelölnek, mint „az ő fenséges angyalai”.

7. KERUBOK ÉS SZANÓBOK

[1] A kerubok és a szanóbok minden lényeges adottságukban hasonlítanak a szeráfokhoz. Az eredetük azonos, de a végzetük nem mindig ugyanaz. Csodálatosan értelmesek, bámulatra méltó a hatékonyságuk, megkapóan szeretetteljesek és csaknem emberiek. Ők a legalacsonyabb angyali rend, így ők állnak a legközelebb az evolúciós világok fejlettebb emberi lényfajtáihoz.

[2] A kerubok és a szanóbok eredendően társítottak, működésileg egyesítettek. Egyikük energia-együttható személyiség; a másikuk energia-ellenható. A jobboldali deflektor, vagy pozitívtöltésű angyal a kerub — ő a rangidős vagy irányító személyiség. A baloldali deflektor vagy negatívtöltésű angyal

pedig a szanób — a kiegészítő lény. Mindkét angyalfajta egyéni működése igencsak korlátozott; ezért rendszerint párban szolgálnak. A szeráfi igazgatóktól független szolgálatuk során még jobban függenek a kölcsönös kapcsolattól és mindig együtt tevékenykednek.

3 ¶ A kerubok és a szanóbok hűséges és hatékony segédei a szeráfi segédkezőknek, és a szeráfok mind a hét rendje mellett ott vannak ezen alárendelt segédek. A kerubok és a szanóbok hosszú időt szolgálnak ilyen minőségben, azonban nem kísérik el a szeráfokat a helyi világegyetem határain túli feladatokra.

4 A kerubok és a szanóbok szokványos szellemmunkát végeznek a csillagrendsze-

rek egyes világain. Nem-személyes megbízatásban és veszélyhelyzetben szolgálhatnak valamely szeráfpár helyében is, de még átmenetileg sem szolgálnak soha az emberi lényeket látogató angyalokként; ez egyedüli szeráfi kiváltság.

5 ¶ Amikor bolygói feladatra rendelik őket, a kerubok helyi felkészítő tanfolyamokon vesznek részt, mely kiterjed a bolygói szokások és nyelvek tanulmányozására is. Az idő segédkező szellemei kétnyelvűek, ismerik az eredeti helyi világegyetemük nyelvét és a saját felsőbb-világegyetemük nyelvét is. Az adott teremtésrész tanhelyein további nyelveket sajátítanak el. A kerubok és a szanóbok a szeráfokhoz és az összes többi szellemlény-rendhez hasonlóan folyamatosan fej-

lesztik magukat. Kizárólag az olyanok képtelenek a fejlődésre, mint az erőtér-szabályozó és energia-irányító alárendelt lények; minden, tényleges vagy magvábanvaló személyiségi sajátakarattal rendelkező teremtmény törekszik a fejlődésre.

[6] ¶ A kerubok és a szanóbok természetüknél fogva igen közel állnak a morontia létszinthez, és igen hatékonyak a fizikai, a morontiai és a szellemi területek határmezsgyéin való munkában. A helyi világegyetemi Anyaszellem e gyermekeire éppúgy jellemző a „négy teremtmény” jelleg, mint a Havona-szolgálókra és a békéltető bizottságokra. Minden negyedik kerub és minden negyedik szanób anyagi látszatú, nagyon határozottan hasonlít a morontiai létszintre.

7 Ezen angyali negyedik teremtmények nagy segítségére vannak a szeráfoknak az ő világegyetemi és bolygói tevékenységeik anyagibb szakaszaiban. E morontia kerubok számos nélkülözhetetlen határterületi feladatot is ellátnak a morontia felkészülési világokon és nagy számban kapnak megbízatást a Morontia Társak szolgálatára is. A morontia szférák számára ők körülbelül olyanok, mint a köztes teremtmények az evolúciós bolygók számára. A lakott világokon e morontia kerubok gyakran dolgoznak együtt a köztes teremtményekkel. A kerubok és a köztes teremtmények erősen különböző lényrendek; eredetük eltérő, mégis nagy a hasonlóság a természetükben és a működésükben.

8. A KERUBOK ÉS SZANÓBOK FEJLŐDÉSI LEHETŐSÉGEI

[1] A magasabb rendű szolgálat számos útja áll a kerubok és a szanóbok előtt, melyek a besorolásuk javulásához vezet s amelyek még tovább javíthatók az Isteni Segédkező általi befogadás révén. A fejlődési lehetőségeiket tekintve a kerubok és a szanóbok három nagyobb osztályba sorolhatók:

[2] ¶ 1. *Felemelkedésre Pályázók.* E lények a természetüknél fogva a szeráfi besorolás várományosai. Az e rendbe tartozó kerubok és szanóbok ragyogóak, de az nem ér fel a szeráfok természetes felruházottságának szintjével; de szorgalommal és tapasztalás révén elérhetik a teljes szeráfi rangot.

[3] ¶ 2. *Középszakaszú Kerubok.* Nem min-

den kerub és szanób rendelkezik azonos felemelkedési lehetőséggel, és ők az angyali teremtések eredendően korlátozott lényei. Többségük kerub és szanób marad, bár a tehetségesebb egyedek elérhetik a korlátozott szeráfi szolgálat szintjét.

4 ¶ 3. *Morontia Kerubok.* Az angyali rendek e „negyedik teremtményei” mindig megőrzik az anyagi látszatú jegyeiket. A középszakaszú fivéreik többségével együtt mindaddig megmaradnak keruboknak és szanóboknak, amíg a Legfelsőbb Lény ténylegessé válása végbe nem megy.

5 ¶ Míg a második és a harmadik csoport némiképp korlátozott növekedési lehetőségekkel rendelkezik, addig a felemelkedésre pályázók elérhetik a világegyetemi szeráfi

szolgálat szintjeit. E kerubok legtapasztaltabbjainak többségét a szeráfi végzet-őrangyalok mellé rendelik és így tovább fejlődve közvetlenül elnyerhetik a Lakóvilági Tanító besorolást, amikor a szeráfi elöljáróik elválnak tőlük. A végzet-őrangyalok nem kapnak kerub- és szanób-segítőt, amikor halandói védenceik elérik a morontiai életet. És amint az evolúciós szeráfok egyéb fajtái bebocsátást nyernek a Szerafingtonra és a Paradicsomra, el kell szakadniuk az addigi alárendeltjeiktől, ahogy a Nebadon határait átlépik. Az így egyedül maradt kerubokat és szanóbokat rendszerint a Világegyetemi Anyaszellem fogadja be, s ezzel a szeráfi besorolás elnyerésében a Lakóvilági Tanítóval egyenlő szintre kerülnek.

6 Amikor Lakóvilági Tanítókként az egy-

szer már befogadott kerubok és szanóbok elég hosszú ideig szolgáltak a morontia szférákon, mégpedig a legalsóbbtól a legmagasabb szintig, és amikor a szalvingtoni testületük létszáma betelik, a Fényes Hajnalcsillag magához rendeli az idő teremtményeinek e hűséges szolgálóit. Itt kerül sor a személyiségátalakulási esküre; és ez után, e haladó és rangidős kerubokat és szanóbokat hétezres csoportokban újból befogadja a Világegyetemi Anyaszellem. E második befogadásból teljesen kifejlett szeráfokként bontakoznak ki. Innentől már egy teljes egész szeráfi létpálya, annak minden paradicsomi lehetőségével, áll ezen újjászületett kerubok és szanóbok előtt. Ezeket az angyalokat kirendelhetik valamely halandó lényhez vég-

zet-őrangyalként, és ha a halandó védencük túléli a halált, akkor lehetőségük van eljutni a Szerafingtonra és a szeráfok által elérhető hét körhöz, sőt még a Paradicsomra és a Végleges Testületbe is.

9. A KÖZTES TEREMTMÉNYEK

[1] A köztes teremtmények háromféleképpen osztályozhatók: a pontos meghatározás szerint a felemelkedő Istenfiak közé tartoznak; ténylegesen viszont az állandó létpolgársággal bíró rendek csoportjába sorolhatók, míg feladatköreik alapján az idő segédkező szellemei közé tartoznak, mert bensőséges és hatékony társulást alkotnak az angyali seregekkel a halandó ember szolgálatában a tér egyes világain.

2 E különleges teremtmények a lakott világok többségén megjelennek és mindig megtalálhatók a tizedes vagy életkísérleti bolygókon, mint amilyen az Urantia is. A közteslényeknek két fajtája van — elsőfajúak és másodfajúak — és a következő módokon jelennek meg:

3 1. *Elsőfajú Közteslények,* az inkább szellemi csoport, egy némiképp egyen formára szabott lényrend, akik egységesen a Bolygóhercegek módosított felemelkedő-halandó kíséretétől származnak. Az elsőfajú köztes teremtmények csaknem ötvenezren vannak, és az ő szolgálataikat élvező bolygók egyikén sincs belőlük több.

4 ¶ 2. *Másodfajú Közteslények,* e teremtményeknek az inkább anyagi csoportja,

akiknek száma a különböző világokon nagy eltérést mutat, bár átlagosan ötvenezer körül mozog. Eltérő mértékben származnak a bolygó élőlénytani nemesítőitől, az Ádámoktól és Éváktól, illetőleg az ő közvetlen leszármazottaiktól. A tér evolúciós világain nem kevesebb mint huszonnégy különféle eljárás létezik e másodfajú köztes teremtmények létrehozására. E csoport eredetének módja az Urantián szokatlan és rendkívüli volt.

5 ¶ E csoportok egyike sem evolúciós véletlen esemény; mindkettő lényeges eleme a világegyetemi építészek előre kidolgozott terveinek, és a fejlődő világokon az alkalmas pillanatban való megjelenésük összhangban van a felügyeletet ellátó élethordozók erede-

ti formaterveivel és fejlesztési terveivel.

6 Az elsőfajú közteslények az angyali eljárás révén látják el magukat értelmi és szellemi energiákkal és az értelmi besorolásuk is azonos. A hét elmeszellem-segéd nem lép kapcsolatba velük; és csak a hatodik és a hetedik, vagyis az istenimádat szelleme és a bölcsesség szelleme képes a másodfajú csoport számára segédkezni.

7 A másodfajú közteslények fizikailag az ádámi eljárás révén töltődnek fel energiával, szellemileg a szeráfi elme révén kapcsolódnak rá a szellem-körre, értelmileg pedig a morontia-átmenet fajtába tartozó elmével vannak felruházva. Négy fizikai fajtába és hét szellemi rendbe sorolhatók, valamint tizenkétféle értelmi szinten válaszol-

nak a két utolsó szellem-segéd és a morontia elme együttes segédkezésére. E különbségek határozzák meg a tevékenységeik és a bolygói feladataik közötti különbségeket.

8 Az elsőfajú közteslények jobban hasonlítanak az angyalokra, mint a halandókra; a másodfajú rendek sokkal inkább olyanok, mint az emberi lények. Mindegyik felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújt a másiknak a sokféle bolygói feladatuk végrehajtásában. Az elsőfajú segédkezők képesek együttműködési kapcsolatot kialakítani a morontia- és a szellem-energia szabályozóival, valamint az elmekör-felügyelőkkel. A másodfajú csoport csak a fizikai szabályozókkal és az anyagi-kör alakítóival képes munkakapcsolatot kialakítani. De mivel a

közteslények mindkét rendje képes a másikkal tökéletes összhangot biztosító kapcsolat kiépítésére, ezért bármelyik csoport képes a gyakorlatban is igénybe venni a teljes energiasort, az anyagi világok nagy fizikai erőterétől a világegyetemi energiák átmeneti szakaszain keresztül a mennyei területek felsőbb szellem-valósági térerőiig.

9 Az anyagi és a szellemi világok közötti űrt tökéletesen hidalja át a halandó ember, a másodfajú közteslény, az elsőfajú közteslény, a morontia kerubok, a középszakaszú kerubok és a szeráfok által alkotott társulások sora. Az egyes halandó személyes tapasztalásában e külön szinteket kétségkívül az isteni Gondolatigazító észrevétlen és rejtélyes működése teszi többé-kevésbé egyesí-

tetté és ad ezeknek személyes jelentéstartalmat.

10 ¶ A szokványos világokon az elsőfajú közteslények a Bolygóherceg nevében szolgálnak hírszerző testületként és mennyei házigazdákként, míg a másodfajú segédkezők folytatják az együttműködést az ádámi rendszerrel a bolygói polgárosodott társadalom továbbfejlődése érdekében. A Bolygóherceg bukása és az Anyagi Fiú sikertelensége esetén, mint ahogy az Urantia esetében is történt, a köztes teremtmények a Csillagrendszer Fejedelem védenceivé válnak és a bolygóra kirendelt végrehajtó felügyelő iránymutatása mellett szolgálnak. De a Sataniában csupán három másik bolygón működnek e lények egyetlen csoportként, egye-

sített vezetés alatt úgy, ahogy azt az urantiai egyesített közteslény segédkezők teszik.

11 Az elsőfajú és a másodfajú közteslények bolygói munkája különbözik és eltérő jellegű a világegyetem számos világán, de a szokványos és átlagos bolygókon folytatott tevékenységeik is igencsak eltérnek ama kötelezettségeiktől, melyek az idejüket kitöltik az olyan elszigetelt világokon, mint az Urantia.

12 Az elsőfajú közteslények azok a bolygói történetírók, akik a Bolygóherceg megérkezésétől a fényben és életben való megállapodás korszakáig a bolygó történelmének ünnepélyes megjelenését kidolgozzák és bemutatását megtervezik a bolygóknak a csillagrendszeri központi világokon rendezett kiállításain.

13 ¶ A közteslények hosszú ideig valamely lakott világon maradnak, azonban ha hűségesek a megbízatásukhoz, akkor végül minden bizonnyal elismerik a Teremtő Fiú fennhatóságának fenntartásában teljesített hosszú szolgálataikat; az idő és tér világain élő anyagi halandók számára végzett türelmes segédkezésüknek meglesz a méltó jutalma. Előbb-utóbb minden hivatalosan is elismert köztes teremtményt a felemelkedő Istenfiak rangjára emelnek, és így méltón megkezdhetik a paradicsomi felemelkedés hosszú kalandját éppen azon állati eredetű halandók, a földi testvéreik társaságában, akiket oly féltékenyen vigyáztak és oly eredményesen szolgáltak a hosszú bolygói ottlétük alatt.

14 [Közreadta egy Melkizedek, aki a neb-

adoni Szeráfi Seregek Vezetőjének felkérésére működött közre.]

39. ÍRÁS

A SZERÁFSEREGEK

ISMERETEINK szerint a Végtelen Szellem a helyi világegyetemi központokon megszemélyesült formájában egységesen tökéletes szeráfokat szándékozik létrehozni, azonban valamilyen ismeretlen ok miatt e szeráfi utódok igen változatosak. E változatosság lehet a kifejlődő élményelvi Istenség ismeretlen természetű beavatkozásának eredménye is; ha valóban így van is, bizonyítani nem tudjuk. Azt viszont megfigyeltük, hogy amint a szeráfok átestek az oktatást követő vizsgákon és a kiképzéseken, mindig és egyértelműen besorolhatók a következő hét csoport valamelyikébe:

2 1. Legfelsőbb Szeráfok.

3 2. Felettes Szeráfok.

4 3. Felügyelő Szeráfok.

5 4. Intéző Szeráfok.

6 5. A Bolygók Segítői.

7 6. Az Átmenetben Segédkezők.

8 7. A Jövő Szeráfjai.

9 ¶ Aligha igaz az az állítás, hogy a szeráf bármely más angyali csoport egyedéhez képest alacsonyabb rendű. Ugyanakkor minden angyal szolgálata először az eredeti és természetes rendjének megfelelő csoportra korlátozódik. Szeráfi társam e beszámoló elkészítésében, Manotia, legfelsőbb szeráf, aki korábban is csak mint legfelsőbb szeráf működött. Szorgalommal és elkötelezett szolgálat révén egymás után teljesítette a szeráfi szolgálatnak mind a hét formáját, s ennek

során a szeráfok számára rendelkezésre álló tevékenységek közül csaknem az összest kipróbálta, és jelenleg szeráf-társvezetői rangban áll az Urantián.

10 Az emberi lények néha nehezen értik meg, hogy a felsőbb szintű szolgálatra teremtett képesség nem szükségszerűen foglalja magába az alsóbb szolgálati szinteken való működés képességét. Az ember védtelen csecsemőként kezdi éltét; így minden halandói előrelépéshez szüksége van az összes élményelvi előzményre; a szeráfoknak nincs ilyen, a kifejlett állapotot megelőző életszakaszuk — nincs gyermekkoruk. Ők ugyanakkor élményelvi teremtmények, és tapasztalás révén, valamint kiegészítő képzésen keresztül úgy fejleszthetik

azon isteni és természetes felruházottságukat, hogy egy vagy több szeráfi szolgálatban tapasztalati úton képesítést szereznek.

[11] Kinevezésüket követően a szeráfokat felveszik a saját csoportjuk tartalékosai közé. E bolygóügyi és intézői beosztásba helyezett szeráfok gyakran hosszabb időszakokat is eltöltenek eredeti besorolásukban, de minél magasabb az eredeti működési szintjük, ezen angyali segítők annál állhatatosabban keresik annak lehetőségét, hogy a világegyetemi szolgálat alacsonyabb szintjére kerülhessenek. Különösen kedvelt a köreikben a bolygók segítőinek tartalékosaiként való működés, és ha sikeresen teljesítenek, akkor felveszik őket valamely evolúciós világ Bolygóhercegének központjához tartozó

mennyei tanodába. Itt kezdik meg tanulmányaikat az emberi fajok nyelvéről, történelméről és helyi szokásairól. Az emberi lényekhez hasonlóan a szeráfoknak is tudást és tapasztalatokat kell gyűjteniük. Bizonyos személyiségjegyekben nem állnak nagyon távol tőletek. És mindannyian arra törekednek, hogy a legelején, a lehető legalacsonyabb szinten kezdjék meg a segédkezést; így remélhetik, hogy elérik az élményelvi végzetük lehető legfelsőbb szintjét.

1. LEGFELSŐBB SZERÁFOK

[1] E szeráfok a helyi világegyetemi angyalok hét kinyilatkoztatott rendjének legfelsőbbikébe tartoznak. Hét csoportban tevékenykednek, melyek mindegyike szoros kapcso-

latban áll a Teljes Szeráfi Testület angyali segédkezőivel.

2 ¶ 1. *Fiú-Szellem Segédkezők.* A legfelsőbb szeráfok első csoportjának feladata azon magas Fiak és Szellem-eredetű lények szolgálata, akik a helyi világegyetemben lakoznak és működnek. Az angyali segédkezők e csoportja a Világegyetemi Fiút és a Világegyetemi Szellemet is szolgálja, valamint szoros kapcsolatban áll a Fényes Hajnalcsillagnak, vagyis a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem egyesített akaratát világegyetemi síkon végrehajtó főigazgatónak a hírszerző testületével.

3 Mint a felsőbbrendű Fiak és Szellemek mellé kirendelt szeráfok, természetesen közreműködnek az Örökkévaló Fiú és a Végte-

len Szellem isteni utódainak, a paradicsomi Avonaloknak a kiterjedt szolgálatában is. A paradicsomi Avonalokat minden ítélkezői és alászállási küldetésükre elkíséri e felsőbb rendű és tapasztalt szeráfpár, akik ilyenkor egy adott bolygói megítéltetés lezárásával és egy új korszak megnyitásával kapcsolatos szervezési és igazgatási jellegű különleges feladatra vállalkoznak. Ők azonban nem vesznek részt magában az ítélkezésben, s e rendtől való eltérésre csak igen ritkán kerül sor.

4 ¶ *Az Alászállás-kísérők.* A paradicsomi Avonalokat, bele nem értve a Teremtő Fiakat, alászállási küldetésükre mindig elkíséri egy 144 tagú alászálló kísérőtestület. E 144 angyal a Fiú-Szellem összes olyan segí-

tőjének a felettese, akiknek valamely alászállási küldetésben szerepük lehet. Állhatnak angyalhadosztályok is a megtestesült Istenfi parancsnoksága alatt valamely bolygói megtestesülés során, azonban e szeráfok munkájának szervezését és irányítását e 144 alászállás-kísérő látja el. Felsőbb rendű angyalok, szupernáfok és szekonáfok is lehetnek e kísérősereg tagjai, és bár az ő küldetésük különbözik a szeráfokétól, mindeme tevékenységeket az alászállás-kísérők hangolják össze.

5 Ezen alászállás-kísérők már teljessé lett szeráfok; már mind megjárták a Szerafington köreit és bejutottak a Teljes Szeráfi Testületbe. És továbbképzésben is részesültek ahhoz, hogy szembenézhessenek azokkal a

nehézségekkel és megbirkózhassanak azokkal a szükséghelyzeti feladatokkal, melyek az idő gyermekeinek felemelése céljából az Istenfiak által teljesített alászállásokkal járnak. E szeráfok mindegyike eljutott már a Paradicsomra, és a Második Forrás és Középpont, az Örökkévaló Fiú mindegyiküket már személyesen is magához ölelte.

6 A szeráfok ugyanígy törekednek olyan feladatok vállalására is, mint a megtestesült Fiak küldetéseiben való részvétel, vagy a teremtésrészekben élő halandók részére teljesített végzet-őrangyali feladatok; ez utóbbi egyébként a legbiztosabb módja annak, hogy eljussanak a Paradicsomra, míg az alászállás-kísérők a feladatuk elvégzésével teljesítik azt a legmagasabb szintű, helyi világ-

egyetemi szolgálatot, mely a Paradicsomotelért, teljes-szeráffá válás részét képezi.

7 ¶ 2. *Bírósági Tanácsadók.* Ezek közé tartoznak a mindenféle megítélésben közreműködő tanácsadók és segítők, a békéltetőktől az adott terület legfelsőbb bíróságaiig. E bíróságoknak nem célja, hogy bűntető ítéleteket hozzanak, feladatuk sokkal inkább az, hogy az őszinte véleménykülönbségeket mérlegeljék és rendelkezzenek a felemelkedő halandó örökké tartó továbbéléséről. És itt van szerepe a bírósági tanácsadóknak: annak biztosítása, hogy a halandó teremtmények ellen felhozott minden vád igazságos legyen és a megítéltetés irgalommal párosuljon. E munkában szorosan együttműködnek a Főbiztosokkal, vagyis a Szel-

lemmel eggyé kapcsolódást megélt azon felemelkedő halandókkal, akik a helyi világegyetemben szolgálnak.

8 A szeráfi bírósági tanácsosok széles körű munkát végeznek a halandók védelmezőiként. Nem azért, mintha valaha is előfordulhatna olyan helyzet, hogy a világok alacsonyabb rendű teremtményeivel szemben igazságtalanság eshetne meg, hanem azért, mert az igazságosság megköveteli az isteni tökéletesedés útján felfelé haladók esetében az általuk elkövetett minden hibának a megítélését, és mert a kegyelem szükségessé teszi, hogy minden ilyen ballépést a teremtményi természetnek és az isteni célnak megfelelően igazságosan ítéljenek meg. Ezek az angyalok az isteni igazságosságban ere-

dendően meglévő kegyelmi elem kifejtői és szemléltetői — arról az igazságosságról van tehát szó, mely a személyes késztetések és a faji hajlamok tényeinek ismeretén alapul.

9 Ezen angyali rend a Bolygóhercegek tanácsaitól kezdve a helyi világegyetem legfelsőbb bíróságaiban is szolgál, míg a Teljes Szeráfi Testületbe tartozó társaik az Orvonton felsőbb területein, sőt még az uverszai Nappalok Elődeinek ítélőszékeinél is működnek.

10 ¶ 3. *Világegyetemi iránymutatók.* Ezek minden olyan felemelkedő teremtménynek igaz barátai és felkészített tanácsadói, akik még utoljára a Szalvingtonon, az eredeti világegyetemükben időznek egy keveset, amint a hatalmas Orvonton felsőbb-világ-

egyetemben rájuk váró szellemi kaland küszöbén állnak. És ekkor sok felemelkedőt olyan érzés tölt el, melyet a halandók csak az emberi vágyódásérzettel összehasonlítva érthetnek meg. Mögöttük vannak az előrehaladásuk során megismert területek, a hosszú szolgálatban és a morontia-előreléépésben megismert területek; előttük pedig egy nagyobb és hatalmasabb világegyetemi kaland rejtélye.

[11] A világegyetemi iránymutatók feladata, hogy elősegítsék a felemelkedő zarándokok átjutását a világegyetemi szolgálat már elért szintjéről a még el nem értre, hogy segítsék e zarándokokat azon jelentéstartalmak és értékek megértésének színgazdag pontosításában, melyek abban a felismerésben rejle-

nek, hogy az első-szakaszú szellemlény nem a helyi világegyetemi morontia felemelkedés végén vagy csúcsán áll, hanem inkább az Egyetemes Atyához a Paradicsomba felvezető magas szellemi lépcsőnek a legalján.

12 A Szerafington számos végzőse, a Teljes Szeráfi Testület tagjai, akik e szeráfokkal társultak, alapos oktatómunkába fognak bizonyos, a nebadoni teremtményeket a következő világegyetemi korszak viszonyaira felkészítő szalvingtoni tanintézetekben.

13 ¶ 4. *A Tanító Tanácsosok.* Ezen angyalok a helyi világegyetemi szellemi tanító testületek felbecsülhetetlen értékű segítői. A tanító tanácsosok különféle rendű tanároknak a segédei, a melkizedekektől és a Háromsági Tanító Fiaktól le egészen a moron-

tia halandókig, akiket a felemelkedői létben épp csak valamivel hátrébb tartó társaik segítésére jelöltek ki. Először e tanító szeráf társakat fogjátok *meglátni* a Jerusemet körülvevő hét lakóvilág egyikén.

[14] E szeráfok a helyi világegyetemük oktatási és továbbképző intézményeiben működő tagozatvezetők mellé kirendelt segédek, és nagyszámban tevékenykednek a helyi csillagrendszerek hét továbbképző világának és a csillagvilágok hetven oktatási szférájának karain. E segédkezési tevékenységek az egyes világokon is folynak. E legfelsőbb-szeráfi tanácsosok még az idő igaz és felszentelt tanárait is segítik és gyakorta meglátogatják.

[15] A Teremtő Fiú negyedik teremtményi

megtestesülésére is egy, a nebadoni legfelsőbb szeráfi rendbe tartozó tanító tanácsos alakjában került sor.

16 ¶ 5. *Jelölő Igazgatók.* Időről időre 144 legfelsőbb szeráfból álló testületet választanak a teremtmények lakhelyéül szolgáló evolúciós és épített szférákon szolgálatot teljesítő angyalok. Bármely szférán ez a legfelsőbb angyali tanács, és ez hangolja össze a szeráfi szolgálat és kijelölés önálló szeráfi hatáskörben rendezhető feladatait. Ezek az angyalok elnökölnek minden, a szeráfi szolgálati renddel vagy az istenimádatra való felhívással kapcsolatos szeráfi gyűlésen.

17 ¶ 6. *Az Adatrögzítők.* Ők végzik a legfelsőbb szeráfok számára a hivatalos adatok felvételét. E magasrendű angyalok közül so-

kan e képességeik teljes birtokában születtek; mások e tiszteletteljes tisztséget és felelős beosztást szorgalmas tanulással és az alacsonyabb, illetőleg kisebb felelősséggel bíró rendek mellett végzett hasonló feladatok állhatatos teljesítése révén érdemelték ki.

18 ¶ 7. *Önálló Segédkezők.* A legfelsőbb rendbe tartozó szerафok közül sokan öntevékeny szolgálatot végeznek az épített szférákon és a lakott bolygókon. E segítők önként tesznek eleget a legfelsőbb szerафok szolgálata iránti igénynek, s így e rend tartalékállományát alkotják.

2. FELETTES SZERÁFOK

1 A felettes szerафok a nevüket nem onnan kapták, hogy a többi rendbe tartozó angyaloknál bármely értelemben minőségileg

jobbak lennének, hanem onnan, hogy felsőbb tevékenységek végzésével bízzák meg őket a helyi világegyetemben. Az e szeráftestület első két csoportjába tartozók között igen sok a méltóságra emelkedett szeráf, vagyis olyan angyal, aki szolgált az összes felkészítő szakaszban és ezt követően saját fajtájának megdicsőült igazgatójaként tért vissza a korábbi tevékenységeinek szféráiba. Lévén, hogy a Nebadon fiatal világegyetem, itt nincs sok belőlük.

2 A felettes szeráfok a következő hét csoportban működnek:

3 1. *A Hírszerző Testület.* E szeráfok Gábriel, a Fényes Hajnalcsillag személyi állományához tartoznak. A helyi világegyetemet járják, s közben információt gyűjte-

nek számára a teremtésrészekről, melyet a nebadoni tanácsok munkájának irányításában használhat fel. Azon hatalmas angyalhadtestek hírszerző testületeit alkotják, melyeket Gábriel mint a Tökéletes Fiú helyettese vezet. E szeráfok nincsenek közvetlen összeköttetésben sem a csillagrendszerekkel, sem a csillagvilágokkal, és az általuk gyűjtött ismeretanyag közvetlenül a Szalvingtonra áramlik egy folytonos, közvetlen és független körön át.

4 A különféle helyi világegyetemek hírszerző testületei képesek érintkezni egymással, és így is tesznek, azonban erre mindig csak egy adott felsőbb-világegyetemen belül kerülhet sor. Létezik egyfajta energiakülönbözet, mely révén a különböző felsőbb kor-

mányzatok ügyletei és jelentései elkülönít-hetők egymástól. Egy felsőbb-világegyetem valamely másik felsőbb-világegyetemmel rendszerint csak a paradicsomi információs elosztóközpont által biztosított eszközök révén és lehetőségekkel élve képes érintkezni.

5 ¶ 2. *Az Irgalom Hangja.* Az irgalom a szeráfi szolgálat és az angyali segédkezés alapeszméje. Ennélfogva illik, hogy legyen egy angyali testület, mely ha sajátosan is, de bemutatja a kegyelmet. E szeráfok a helyi világegyetemek igazán irgalmas segédkezői. Ők azok az elhivatott vezetők, akik az emberek és angyalok felsőbbrendű késztetéseinek és szentebb érzelmeinek tápot adnak. E hadosztály igazgatói most már mindig olyan

teljes-szeráfok, akik egyúttal a halandói végzet képzett őrangyalai is; mert minden egyes ilyen angyali pár legalább egy állati eredetű lelket végigvezetett a húsvér testben eltöltött életben és ezt követően áthaladt a Szerafington körein és felvétetett a Teljes Szeráfi Testületbe.

6 ¶ 3. *Szellem Összehangolók.* A felettes szeráfok harmadik csoportja a Szalvingtonon állomásozik, viszont működik a helyi világegyetemben bárhol, ahol csak hasznos szolgálatot elláthat. Bár a feladataik lényegében szellemiek és ennélfogva meghaladják az emberi elme tényleges felfogóképességét, azért talán megérthettek valamennyit a halandók számára végzett segédkezésükből, ha közreadjuk, hogy ezek az angyalok

azt a megbízatást kapták, hogy a Szalvingtonon tartózkodó felemelkedőket felkészítsék a helyi világegyetembeli utolsó átmenetre — a legfelsőbb morontia szintről az újjászületett szellemlények állapotába. Ahogy az elmetervezők a lakóvilágokon segítenek a túlélő teremtményeknek a morontia elme potenciáljaihoz való igazodásban és azok hatékony felhasználásában, a szeráfok úgy oktatják a morontia-végzősöket a Szalvingtonon a szellem elméjének újonnan megszerzett képességeivel összefüggésben. És számos egyéb módon is szolgálják a felemelkedő halandókat.

7 ¶ 4. *Segédtanítók.* A segédtanítók a segítői és társai a tanító tanácsosoknak, az ő szeráftársaiknak. Nekik egyedileg is van kö-

zük a helyi világegyetem általános oktatási intézményeihez, különösen a helyi csillagrendszerekhez tartozó lakóvilágokon folyó hétszintű képzéshez. A szeráfi működés e rendjének bámulatos testülete az igazság és a pártatlanság ügyének elősegítése és továbbvitele céljából működik az Urantián.

8 ¶ 5. *A Szállítók.* A segédkező szellemek mindegyik csoportjának vannak szállítótestületei, olyan angyali rendek, melyek rendeltetése azon személyiségek közlekedésének segítése, akik maguktól nem képesek az egyik szféráról a másikra eljutni. A felettes szeráfok ötödik csoportjának székhelye a Szalvington, és a helyi világegyetemi központ viszonylatában teljesítenek térutaztatási szolgálatot. Miként a felettes szeráfok

egyéb alosztályai esetében is, itt is némelyek ilyennek teremtettek, míg mások valamely alacsonyabb rendű vagy kevésbé jól felruházott csoportokból emelkedtek ki.

9 ¶ A szeráfok „energia hordtávja” teljes mértékben megfelel a helyi világegyetemi, sőt még a felsőbb-világegyetemi követelményeknek is, azonban az Uverszáról a Havonába való hosszú úthoz szükséges energiaigényt nem képesek kielégíteni. Egy ilyen kimerítő utazás egy szállítási képességgel felruházott elsődleges szekonáf-pár különleges erejét igényli. A szállítók a repüléshez szükséges energiát az átkelés során veszik fel, míg a személyes energiáikat az út végeztével pótolják.

10 ¶ A felemelkedő halandók még a Szal-

vingtonon sem rendelkeznek személyes átkelésre alkalmas alakkal. A felemelkedőknek a szeráfi közreműködést kell igénybe venniük az egyik világról a másik világra való átkelés során egészen a Havona belső körén eltöltött utolsó öntudatlan alvási szakaszig, melyet a Paradicsomon való örök ébredés követ. Ezután többé már nem lesz szükségetek az angyalokra a világegyetemek közötti utazáshoz.

11 A szeráf-társítás folyamata hasonló a halál vagy az alvás tapasztaláshoz azzal a különbséggel, hogy az átkelés alatti alváshoz eredendően hozzátartozik az idő-elem is. A szeráfi pihenés alatt tudatosan öntudatlan állapotban vagytok. A Gondolatigazító azonban teljes mértékben tudatánál van,

sőt éppen hogy kivételesen hatékonyan képes tevékenykedni, hiszen akkor képtelenek vagytok ellenkezni, ellenállni vagy egyéb módon akadályozni az ő alkotó és átalakító munkáját.

[12] Amint a szeráf-társításon átestetek, egy meghatározott időre elalszotok, és az előre megadott időpontban felébredtek. Az ilyen átkelési alvásban megtett utazás hossza nem anyagi jellegű. Közvetlenül nem érzékelitek az idő múlását. Ez olyan, mint amikor valamelyik városban egy közlekedési eszközön elalszotok, és miután békésen átaludtátok az egész éjszakát, egy másik, távoli világvárosban ébredtek. Alvás közben utaztatok. És a téren keresztül szeráf-társítva repültök, miközben pihentek — alszotok. Az átkelési al-

vást az Igazítók és a szeráfi szállítók közötti együttműködés váltja ki.

13 ¶ Az angyalok nem képesek olyan éghető testeket — húsvér testeket — szállítani, mint amilyenben most ti is vagytok, de képesek minden más szállítására, a legalsóbb morontiától a legfelsőbb szellemi formákig. Ők nem vesznek részt a természetes halál eseményében. A földi létpályátok befejezésekor a testetek e bolygón marad. A Gondolatigazítótok visszatér az Atya kebelére, és ezen angyaloknak nincs közvetlen szerepük a személyiségetek ezt követő újbóli összeállításában az azonosság helyreállítására rendelt lakóvilágon. Ott az új testetek már morontia forma, mely képes a szeráf-társulásra. „Halandó testet vettek” a sírban; „morontia

formát arattok” a lakóvilágokon.

14 ¶ 6. *Az Adatrögzítők.* E személyiségek feladata különösen a szalvingtoni és az ahhoz tartozó világokról érkező feljegyzések fogadása, iktatása és visszaküldése. Szolgálnak úgy is, mint a felsőbb-világegyetemi és más magas rangú személyiségek helyben működő csoportjainak különleges adatrögzítői, valamint úgy is, mint a szalvingtoni bíróságok jegyzői, továbbá mint azok vezetőinek titkárai.

15 ¶ A *Hírközlők* — adatfogadók és adattovábbítók — a szeráfi adatrögzítők egy sajátos alosztályát alkotják, s feladatuk a feljegyzések továbbítása és a lényeges információk terjesztése. Munkájuk magas rendű s oly sokrétű, hogy egyszerre 144.000 üzenet is

haladhat ugyanazon energiavonalon. Átültetik a szuperáfi vezető adatrögzítők felsőbb képírásos módszereit és e közös képjelekkel kölcsönös kapcsolatot tartanak fenn mind a harmadrendű szupernáfok hírszerzési irányítóival, mind pedig a Teljes Szeráfi Testület megdicsőült hírszerzési irányítóival.

16 A felsőbb rendű szeráfi adatrögzítők tehát szoros kapcsolatban vannak a saját rendjük hírszerző testületével és az összes alárendelt adatrögzítővel is, míg a hírközlők révén képesek folyamatosan érintkezni a felsőbbvilágegyetemi felsőbb adatrögzítőkkel és e csatornán keresztül a Havona adatrögzítőivel és a tudás őrzőivel a Paradicsomon. Az adatrögzítők felsőbb rendjébe tartozók között sok olyan szeráf van, aki a világegyetem

alacsonyabb rendű részeiben teljesített hasonló szolgálatból emelkedett ki.

17 ¶ 7. *A Tartalékosok.* A Szalvingtonon a felettes szerafok minden fajtájának nagy tartalékai állnak rendelkezésre, azonnal bevethetők akár a Nebadon legtávolabbi világain is, ha igénybevételük a kijelölésért felelős igazgatók utasítása vagy a világegyetemi intézők kérése miatt szükségessé válna. A tartalékos felettes szerafok hírvivői segítséget is nyújtanak a Ragyogó Estcsillagok vezetőjének utasítására, aki minden személyes közléscsere ellenőrzésével és az adatforgalom szervezésével van megbízva. A helyi világegyetem teljes körűen el van látva a külső kapcsolattartáshoz szükséges, megfelelő eszközökkel, azonban az üzenetek némely

hányadának továbbításához mindig személyes hírvivők közreműködésére van szükség.

18 ¶ A teljes helyi világegyetem alapvető tartalékai a Szalvington szeráfi világain találhatók. E testületben az angyalok minden csoportjának minden fajtája képviselteti magát.

3. FELÜGYELŐ SZERÁFOK

1 A világegyetemi angyalok e sokszínű rendjét a csillagvilágok kizárólagos szolgálatára jelölték ki. E gyakorlott segítők a csillagvilági központokon építik ki a parancsnokságukat, de a rájuk bízott területek érdekében szerte az egész Nebadonban is működnek.

2 ¶ 1. *Segédfelügyelők.* A felügyelő szeráfok első rendjét a Csillagvilági Atyák közös

munkájának segítésére jelölték ki, ők a Fenségesek mindig hatékony segítői is. E szeráfok elsődlegesen az egész csillagvilág egyesítésével és egyensúlyba hozatalával foglalkoznak.

3 ¶ 2. *A Törvény Előrevetítői.* Az igazságosság értelmi alapja a törvény, és a helyi világegyetemben törvényt a csillagvilágok törvényalkotó gyűlése hoz. E független testületek szerkesztik és hirdetik ki hivatalosan a Nebadon alaptörvényeit, mely törvények rendeltetése az, hogy a lehető legnagyobb mértékben tegyék lehetővé az egész csillagvilág szervezését úgy, hogy az összhangban legyen a személyes teremtmények erkölcsi szabad akarata tiszteletben tartására hivatott, rögzített irányelvvel. A felügyelő

szerafok második rendjének feladata a csillagvilági törvényalkotók számára olyan előterjesztéseket készíteni, melyek bemutatják, hogy az indítvány milyen mértékben érintheti a szabad akaratú teremtmények életét. E szolgálat ellátására való alkalmasságukra a helyi csillagrendszerekben és a lakott világokon teljesített hosszú szolgálatban tettek szert. E szerafok nem keresik a kegyeit egyik vagy másik csoportnak, viszont a mennyei törvényalkotók előtt abból a célból jelennek meg, hogy azokért szóljanak, akik nem tudnak megjelenni és az érdekeiket maguk képviselni. Még a halandó ember is hozzájárulhat a világegyetemi törvény fejlődéséhez, mert éppen e szerafok azok, akik hű és teljes képet rajzolnak, nem szükségképpen az

ember átmeneti és tudatos vágyairól, hanem inkább az emberi benső igaz vágyódásáról, az anyagi halandó kifejlődő morontia lelkéről a tér világain.

4 ¶ 3. *A Közösségi érzék Kialakítói.* Az egyes bolygóktól fel egészen a morontia felkészülési világokig, e szeráfok azon munkálkodnak, hogy javítsák az összes őszinte társas kapcsolatot és előmozdítsák a világegyetemi teremtmények közösségi fejlődését. Ezek az angyalok arra törekednek, hogy az értelmes lények társulásait megtisztítsák minden mesterséges jellemzőtől, s azon igyekeznek, hogy megkönnyítsék a saját akarattal bíró teremtményeknek a saját maguk igaz megértésén és a valóban kölcsönös megbecsülésen alapuló társulását.

5 A közösségi érzék kialakítói mindent megtesznek, ami a hatáskörükbe belefér és a hatalmukban áll, hogy az olyan megfelelő egyéneket hozzák össze, akik hatékonyan és egyetértésben működő csoportokat képesek alkotni a földön; és e csoportok további eredményes szolgálat céljából néha újból összeállnak a lakóvilágokon. De e szeráfok nem mindig érik el céljukat; nem mindig képesek összehozni azokat, akik egy adott cél eléréséhez vagy egy bizonyos feladat ellátására az eszményi formát alkothatnák; ilyen körülmények között az elérhető legjobb anyagot kell igénybe venniük.

6 Ezen angyalok a lakóvilágokon és a felsőbb morontia világokon is folytatják segédkezési tevékenységüket. Részük van bár-

mely olyan vállalkozásban, melynek köze van a morontia világokon elérhető fejlődéshez és amely három vagy több személyt érint. Két lény úgy tekinthető mint páralkotási, kiegészítői vagy társulási alapon működő együttes, de amikor hármuk vagy többük alkot csoportot szolgálat céljából, akkor az már társadalmi problémát jelent és ennélfogva a közösségi érzék kialakítóinak hatáskörébe tartozik. E hatékonyan tevékenykedő szeráfok hetven egységbe szerveződnek az Edentián, és ezek az egységek a központi szféra körül keringő hetven morontia fejlődési világon szolgálnak.

7 ¶ 4. *Az Erkölcstani érzék Fejlesztői.* E szeráfok küldetése annak elősegítése és támogatása, hogy a személyek közötti kapcso-

latok erkölcsi értékét a teremtmények egyre nagyobb mértékben ismerjék el, ugyanis ez az alapja és a titka a társadalom és a kormányzás folyamatos és célirányos gyarapodásának. Az erkölcstani megbecsülés ezen előremozdítói bárhol és bármikor működhetnek, amikor csak a segítségükre igény támad, s ennek keretében a bolygók vezetői mellett önkéntes tanácsosként és a csillagrendszerbeli felkészülési világokon csereoktatóként tevékenykednek. Ti azonban mindaddig nem részesültök az ő teljes körű iránymutatásukban, amíg el nem juttok a testvériségi tanhelyekre az Edentián, ahol általuk gyorsabban elsajátíthatjátok a testvériességgel kapcsolatos igazságokat, melyek felfedezésére még akkor is oly őszintén

fogtok törekedni azon tényleges tapasztalás révén, melyet az edentiai társadalmi kutatóintézetekben, a Norlatiadek központ hetven segédszféráján az univitatiával való együttélésben fogtok átélni.

8 ¶ 5. *A Szállítók.* A felügyelő szerafok ötödik csoportja személyszállítóként működik, mégpedig a csillagvilági központok viszonylataiban szállít lényeket. E szállító szerafok az egyik szféráról a másikra tartó útjuk során teljesen tudatában vannak a repülési sebességüknek, irányuknak és csillagászati helyzetüknek. Nem élettelen lövedékként szelik át a teret. Útjuk során az összeütközés legkisebb veszélye nélkül közelíthetik meg egymást. Teljes mértékben képesek a haladási sebességük változtatására és a re-

pülési irány módosítására, sőt még a célállomás kijelölését is megváltoztathatják, ha a vezetőik erre utasítják őket a világegyetemi értelemkörök bármely tér-kereszteződésében.

9 A szállító személyiségek olyan felépítésűek, hogy képesek egyidejűleg mindhárom egyetemesen hozzáférhető energiavezetéket igénybe venni, mely vezetékek mindegyike tisztán 299.790 kilométer másodpercenkénti térsebességgel rendelkezik. E szállítók ezzel képesek az energia sebességét az erőtéri sebességhez hozzáadni s így a hosszú útjaikon elérni a földi másodpercenkénti 893.000 és a közel 900.000 kilométer közötti átlagos sebességet. A sebességet befolyásolja a környezetében lévő anyag tömege és kö-

zelsége, továbbá a világegyetemi erőtér közeli főköreinek erőssége és állása is. A lényeknek számos olyan, a szeráfokhoz hasonló fajtája van, akik képesek a teret átszelni és akik szintén képesek szállítani arra megfelelően felkészült lényeket.

10 ¶ 6. *Az Adatrögzítők.* A felügyelő szeráfok hatodik rendje a csillagvilági ügyek különleges feljegyzőiként tevékenykedik. A Norlatiadek csillagvilág központján, mely csillagvilághoz a ti csillagrendszeretek és bolygótok is tartozik, az Edentián nagy és hatékony testületük működik.

11 ¶ 7. *A Tartalékosok.* A felügyelő szeráfok általános tartalékosi állománya a csillagvilágok központjain tartózkodik. Ezen angyal-tartalékosok semmilyen értelemben

sem tétlenek; sokuk a csillagvilági vezetők hírvivőiként segédkezik; másokat a külön feladattal meg nem bízott vorondadekek szalvingtoni tartalékosaihoz vezényeltek; megint másokat a külön feladattal megbízott Vorondadek Fiakhoz jelölhetnek ki, mint amilyen az urantiai Vorondadek megfigyelő vagy az egykor közülük kikerült urantiai Fenséges kormányzó.

4. INTÉZŐ SZERÁFOK

[1] A szeráfok negyedik rendjét igazgatási feladatokra rendelik a helyi csillagrendszerekben. Ők a csillagrendszeri központokon őshonosak, de nagyszámban állomásoznak a lakó- és a morontia szférákon, valamint a lakott világokon is. A negyedrendű szeráfok

természetüknél fogva rendkívüli igazgatási képességekkel vannak felruházva. Ők a Teremtő Fiú világegyetemi kormánya alsóbb szintű egységei igazgatóinak ügyes segédei és főleg a helyi csillagrendszereknek és azok világainak ügyeivel foglalkoznak. Szolgálatukat az alábbiak szerint szervezik:

2 ¶ 1. *Igazgatási Segédek.* Ezen ügyes szeráfok a Csillagrendszer Fejedelemnek a közvetlen segédei, aki egyébként egy elsőrendű Lanonandek Fiú. Felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújtanak a csillagrendszeri központok gyakorlati munkájával kapcsolatos bonyolult feladatok végrehajtásában. A csillagrendszeri urak személyes közvetítőiként is szolgálnak, nagyszámban utaznak a különböző átmeneti világok és a lakott boly-

gók között s a csillagrendszer jóléte érdekében számos megbízatást teljesítenek az ide tartozó lakott világok fizikai és élőlénytani érdekeinek érvényesítése céljából.

3 Ugyanezeket a szeráfi intézőket rendelik a világurak, a Bolygóhercegek kormányaihoz is. Valamely adott világegyetemben a bolygók többsége egy másodrendű Lanonandek Fiú felügyelete alatt áll, azonban bizonyos világokon, mint amilyen az Urantia is, az isteni terv valamiképpen meghiúsult. A Bolygóherceg bukása esetén e szeráfokat a Melkizedek-megbízottak és a bolygói felügyeletben őket követők alá rendelik. Az Urantia jelenlegi ügyvezetőjét e sokoldalú szeráfrend ezer tagjából álló testület segíti.

4 ¶ 2. *Igazságossági Kísérők.* Ezek az angyalok terjesztik elő az emberek és az angyalok örökkévaló jólétére vonatkozó bizonyítékok összességét, amikor ilyen dolog megítélésére kerül sor valamely csillagrendszeri vagy bolygói ítélőszék előtt. A halandói túléléssel kapcsolatos minden előzetes nyilatkozatot ők rögzítenek, olyan nyilatkozatokról van szó, melyeket később mind csatolnak az ilyen ügyek jegyzőkönyveihez s így továbbítanak a világegyetemi és a felsőbbvilágegyetemi felsőbb ítélőszékekhez. Minden kétséges túlélési ügy esetében a védelmet e szeráfok készítik fel, akik tökéletesen ismerik a világegyetemi igazságosság intézői által felhozott vádak minden pontjának minden elemét és részletét.

5 Ezen angyaloknak nem küldetése az

igazságosság érvényesülésének akadályozása vagy késleltetése, hanem inkább az a dolguk, hogy biztosítsák, hogy a tévedhetetlen igazságosság nemes kegyelemmel nyilvánuljon meg a pártatlanságban minden teremtmény számára. E szeráfok gyakran működnek a helyi világokon, rendszerint megjelennek a békéltető bizottságok hármasbíróságai — a kisebb félreértések ügyeinek bíróságai — előtt. Azok közül, akik korábban igazságossági kísérőkként szolgáltak az alacsonyabb rendű területeken, sokan később Irgalom Hangjaiként jelennek meg a felsőbb szférákban és a Szalvingtonon.

6 A Sataniában a Lucifer-féle lázadás során kevesen vesztek oda az igazságossági kísérők közül, de az egyéb intéző szeráfoknak és

a szeráfi segédkezők alacsonyabb rendjeinek több mint a negyedét félrevezették és megtévesztették a korlátlan személyes szabadságra vonatkozó álokoskodások.

7 ¶ 3. *A Mindenségrendi Létpolgárság Tolmácsai.* Amint a felemelkedő halandók végeztek a lakóvilági felkészüléssel, kitöltötték a világegyetemi létpálya első tanulóidejét, engedélyt kapnak, hogy a viszonylagos érettségből nyerhető átmeneti megelégedettséget — a csillagrendszeri létpolgárságot — élvezzék. Jóllehet az egyes felemelkedési célok elérése tényszerű előrelépés, tágabb értelemben e célok egyszerűen csak mérföldkövek a Paradicsom felé vezető hosszú felemelkedési úton. De bármily viszonylagosak is e sikerek, egyetlen evolúciós

teremtménytől sem tagadják meg soha a cél elérésével járó teljes, bár átmeneti megelégedést. Mindig van valamilyen szünet, egy lélegzetvételnyi idő a paradicsomi felemelkedésben, amikor a világegyetemi látóhatár kitisztul, a teremtményi helyzet állandósul, és a személyiség megízleli a cél elérésének édességét.

8 A halandó felemelkedő lény létpályáján az effajta időszakok közül az elsőre a helyi csillagrendszer központján kerül sor. E pihenő alatt jerusemi létpolgárokként kísérletet fogtok tenni arra, hogy a teremtményi létben fejezzétek ki ama dolgokat, melyekre az előző nyolc élettapasztalásban — mely az urantiai és a hét lakóvilági élettapasztalást jelenti — szert tettetek.

9 A mindenségrendi létpolgárság szeráfi tolmácsai kísérik a csillagrendszeri központ új létpolgárait és serkentik bennük a világegyetemi kormányzati felelősségi körök iránti megbecsülést. E szeráfok úgyszintén szoros kapcsolatban állnak az Anyagi Fiakkal a csillagrendszeri igazgatásban, mialatt a lakott világokon élő anyagi halandóknak megmutatják a mindenségrendi létpolgársággal járó felelősséget és erkölcsiséget.

10 ¶ 4. *Az Erkölcsiség Serkentői.* A lakóvilágokon kezditek meg elsajátítani a minden érintett előnyére váló önkormányzatiságot. Elmétek megtanulja az együttműködést, megtanulja, hogy miként készítsen terveket más, bölcsebb lényekkel közösen. A csillagrendszeri központon a szeráfi tanítók

még tovább fejlesztik bennetek a mindenségrendi erkölcsiségnek — a szabadság és a hűség viszonyának — a megbecsülését.

11 Hogy mi a hűség? A hűség a világegyetemi testvériség értelmes megbecsülésének gyümölcse; nem vehetünk el sokat úgy, hogy közben semmit sem adunk. Amint egyre magasabb személyiségfokra juttok, először megtanultok hűségesnek lenni, azután megtanultok szeretni, majd fiúinak lenni, és azután lehettek szabadok; de amíg nem vagytok végleges rendű lények, amíg nem vagytok tökéletesen elkötelezettek, addig nem bontakoztathatjátok ki a saját végleges szabadságotokat.

12 ¶ E szeráfok a türelem gyümölcsöző voltáról tanítanak: hogy a megrekedés bizo-

nyosan halált jelent, de a túl gyors növekedés éppúgy öngyilkos; hogy miként a vízcsepp a magasabb szintről az alsóbbra hull, és tovább gördülve mindegyre lefelé halad kisebb zuhanások sorozatán keresztül, úgy a morontia- és a szellemvilágokon is így, egyre feljebb irányul a haladás — és éppoly lassan és éppoly fokozatosan.

13 A lakott világok számára az erkölcsiség serkentői úgy mutatják be a halandói létet, mint egy folytonos, sokszemű láncot. Az Urantián, a halandói gyermeklét e szféráján való rövid ottlétetek pusztán egyetlen ilyen láncszem, az első szem a világegyetemeket és az örökkévaló korszakokat összekötő hosszú láncban. Nem valami sokat tanultok ebben az első életben; ami viszont

fontos, az nem más, mint ezen élet megélésének tapasztalása. Még az e világon elvégzett *munka,* legyen az bármily kiemelkedő is, közel sem olyan fontos, mint az *út,* amelyen e munkát végzitek. Az erényes életnek nincs anyagi jutalma, de van egyfajta mély megelégedettség — a teljesítés tudatosulása — és ez meghalad minden anyagi jutalmat.

[14] A mennyország kulcsai a következők: őszinteség, több őszinteség és még több őszinteség. Minden ember rendelkezik e kulcsokkal. Az emberek használják azokat — haladnak a szellemi besorolásban — a döntéseik révén, több döntésük révén és még több döntésük révén. A legmagasabb rendű erkölcsi választási lehetőség nem más, mint a lehető legnagyobb érték válasz-

tása, és ez mindig — bármely szférában, s mindegyikben — az Isten akarata megcselekedésének választása. Ha az ember ezt választja, akkor ő *maga* is nagy, legyen akár a Jerusem legszerényebb létpolgára vagy akár a legutolsó halandó az Urantián.

15 ¶ 5. *A Szállítók.* Ezek a helyi csillagrendszerekben működő szállító szeráfok. A Sataniában, a csillagrendszeretekben utasokat szállítanak a Jerusemre és onnan vissza, egyébként pedig bolygóközi szállítókként szolgálnak. Ritkán telik el úgy nap, hogy egy sataniai szállító szeráf ne hozna hallgató-látogatót vagy valamilyen más, szellem- vagy félszellem-természetű utazót az Urantia földjére. Ugyanezek az űrutazók egykor majd benneteket fognak szállítani a csillag-

rendszer központi csoportjához tartozó különféle világok között, és amikor befejezitek a jerusemi küldetéseteket, ők visznek tovább benneteket az Edentiára. Azonban semmilyen körülmények között sem visznek vissza benneteket az emberi eredetetek világára. A halandó sohasem tér vissza a szülőbolygójára az átmeneti létezésének megítéltetési időszaka alatt, és ha valamelyik következő megítéltetési időszakban vissza is térne, akkor is a világegyetem központi csoportjába tartozó szállító szeráf kísérné az úton.

16 ¶ 6. *Az Adatrögzítők.* E szeráfok őrzik a helyi csillagrendszerek hármas feljegyzéseit. A csillagrendszer központján álló feljegyzés-templom különleges építmény, a harmada anyagból való, melyet fénylő fémek

és kristályok alkotnak; egy másik harmada morontiai, mely a szellemi és az anyagi energia kapcsolatára épül, de amelyet halandó szem nem láthat; egyharmada pedig szellemi. Az e rendbe tartozó adatrögzítők felügyelik és tartják fenn e hármas feljegyzési rendszert. A felemelkedő halandók elsőnek az anyagi irattárakat veszik igénybe, az Anyagi Fiak és a felsőbb átmeneti besorolású lények a morontia csarnokokban elhelyezett feljegyzéseket tanulmányozzák, míg a szeráfok és a teremtésrész felsőbb szellemszemélyiségei a szellemi részleg feljegyzéseit kutatják.

17 ¶ 7. *A Tartalékosok.* Az intéző szeráfok tartalékos testületei a Jerusemen a várakozási idejük jelentős részét töltik azzal, hogy

szellemtársakként meglátogatják a csillagrendszer különböző világairól újonnan érkezett felemelkedő halandókat — a lakóvilágokról kikerült, hivatalosan is elismert végzősöket. A jerusemi ottléteket egyik nagy élménye az lesz, hogy a várakozó tartalékos testületekbe tartozó, sokfelé járt és sokat tapasztaltalt szeráfokkal beszélhettek és meglátogathatjátok őket a nyugalmi időszakokban.

[18] Épp az ilyen baráti kapcsolatok azok, amelyek miatt a felemelkedő halandók olyannyira megkedvelik a csillagrendszeri központot. A Jerusemen először találkoztok majd az Anyagi Fiak, az angyalok és a felemelkedő zarándokok együttesével. Itt ismerkednek egymással azok a lények, akik

teljesen szellemiek és félszellemiek és az anyagi létből éppen hogy csak kiemelkedett egyedek. A halandói formák itt úgy módosulnak és a fényvisszahatás emberi kiterjedése úgy megnő, hogy mindenki képes élvezni az egymás felismeréséből és a másik személyisége rokonszenves megismeréséből származó előnyöket.

5. A BOLYGÓK SEGÍTŐI

[1] E szeráfok központi állomáshelyet tartanak fenn a csillagrendszeri központokon, és bár szorosan kötődnek a helyben honos ádámi létpolgárokhoz, elsődlegesen a Bolygók Ádámjainak, az evolúciós világokon élő anyagi fajok élőlénytani vagy testi nemesítőinek szolgálatát látják el. Az angyalok segédkezési munkája egyre érdekesebbé válik,

ahogy az a lakott világokhoz közelebb esik, ahogy egyre közelebb kerül ama tényleges problémákhoz, melyekkel az idő azon férfijai és női néznek szembe, akik az örökkévalósági cél elérésére irányuló kísérletre készülnek.

2 A bolygók segítőinek többségét az ádámi rendszer összeomlását követően kivonták az Urantiáról, és a világotok szeráfi felügyelete nagyobb mértékben hárult az intézőkre, az átmenetben segédkezőkre és a végzet-őrangyalokra. Ám a vétkező Anyagi Fiaitok e szeráfi segítői még mindig az Urantián szolgálnak a következő csoportokban:

3 ¶ 1. *A Kert Hangjai.* Amint az emberi törzsfejlődés bolygói menete eléri a maga legfelsőbb élőlénytani szintjét, mindig meg-

jelennek az Anyagi Fiak és Leányok, az Ádámok és Évák, hogy elősegítsék az emberfajták további evolúcióját azáltal, hogy ténylegesen is átadják a felsőbb rendű élet-sejtanyagukat. Az ilyen Ádám és Éva bolygói állomáshelyét nevezik rendszerint Édenkertnek, és az ő személyes szeráfjaikat pedig gyakran a „Kert hangjainak” hívják. E szeráfok felbecsülhetetlen értékű segítséget jelentenek a Bolygó Ádámjainak minden, az evolúciós emberfajták testi és értelmi fejlesztését célzó munkatervükben. Az urantiai ádámi vétket követően e szeráfok némelyikét a bolygón tartották és az ádámi hatáskört átvevő lény alá rendelték.

4 ¶ 2. *A Testvériség Szellemei.* Legyen számotokra is nyilvánvaló, hogy az evolúciós

világra érkező Ádám és Éva feladatainak jelentős hányadát az teszi ki, hogy a bolygó különböző emberfajtái között faji összhangot és közösségi együttműködést valósítsanak meg. Ezen eltérő bőrszínű és különböző természetű emberfajták ritkán fogadják szívesen az emberi testvériség tervét. E fejletlen emberek csak az érett emberi tapasztalás eredményeként és a testvériség szeráfi szellemeinek hűséges segédkezése révén kezdik felismerni a békés társulás bölcsességét. E szeráfok munkája nélkül igen sok késedelmet szenvednének az Anyagi Fiak azon erőfeszítései, hogy a fejlődő világ emberfajtái között összhangot teremtsenek és a fejlődésüket előmozdítsák. És ha Ádámotok kitartott volna az Urantia eredeti fejlesztési ter-

ve mellett, akkor e szellem-testvériség mára már hihetetlen mértékű átalakulásokat okozott volna az emberi fajon. Az ádámi vétekhez képest valóban figyelemre méltó, hogy e szeráfi rendek képesek voltak így előmozdítani a testvériség kialakulását és elérni annak a jelenlegi urantiai szintjét.

5 ¶ 3. *A Béke Lelkei.* Az evolúciós ember feltörekvését az első évezredekben sok küzdelem jellemzi. A béke nem természetes állapota az anyagi területeknek. A világok a béke szeráfi lelkeinek segédkezésén keresztül ismerik fel először a „békét a földön és a jó szándékot az emberek között”. Bár ezen angyalok első urantiai erőfeszítései komoly akadályokba ütköztek, Vevona, a béke lelkeinek vezetője az ádámi időkben, az Urantián

maradt és jelenleg az állandó főkormányzó kíséretéhez tartozik. És ugyanez a Vevona volt az, aki Mihály megszületésekor az angyali sereg vezetőjeként „Istennek dicsőséget a Havonán és az emberek között békét és jóakaratot” hirdetett a világoknak.

6 A bolygói evolúció későbbi korszakaiban e szeráfok közreműködnek a megbékélés eszméjének az isteni összhang fogalmával való kiváltásában a halandói továbbélési életfelfogásban.

7 ¶ 4. *A Bizodalom Szellemei.* Az ősi emberek veleszületett válasza a gyanakvás; az első idők túlélési küzdelmei nem táplálják természetes mértékben a bizalmat. A bizodalom az ádámi rendszer e bolygói szeráfjai által előidézett új, emberi szerzemény. Az

ő küldetésük, hogy a fejlődő emberek elmé-jébe véssék a bizalmat. Az Istenek igen bizalomteljesek; az Egyetemes Atya hajlandó magát — az Igazítót — önként az ember társaságára bízni.

8 E teljes szeráfcsoportot az ádámi balsikert követően az új rendszerbe helyezték, és ők azóta is így tevékenykednek az Urantián. És azóta nem is teljesen sikertelenül működnek, hiszen a polgárosodott társadalom a jelenlegi fejlődési útján sokat átvett a reményről és a bizakodásról általuk alkotott fogalmak közül.

9 A fejlettebb bolygói korokban e szeráfok elérik, hogy az ember egyre jobban értékelje azt az igazságot, hogy a bizonytalanság a titka a megelégedést nyújtó folytonosságnak.

Segítik a halandó bölcselőket annak felismerésében, hogy amikor a sikernek elengedhetetlen feltétele az ismerethiány, akkor elképesztő hiba volna, ha a teremtmény ismerné a jövőt. Javítják az ember ízlését a bizonytalanság ízének, a bizonytalan és ismeretlen jövő meghittségének és varázsának értékelésében.

10 ¶ 5. *A Szállítók.* A bolygói szállítók az egyes világokat szolgálják. A szeráf-társított lények többségét átutazókként hozzák e bolygóra; itt csak rövid időre szakítják meg útjukat; a saját szeráfi szállítóik gondjaira vannak bízva; de azért nagyszámban állomásoznak ilyen szeráfok az Urantián. Ők az olyan helyi bolygói viszonylatban működő szállító személyiségek, mint amilyen az

Urantia-Jerusem viszonylat is.

11 ¶ Az angyalokról alkotott szokványos fogalmatok eredete a következő: A testi halál előtti pillanatokban néha gondolati jelenség áll elő az emberi elmében, és úgy tűnik, hogy ezen elhomályosuló tudat valamiféle látogató-angyali formát jelenít meg, mely nyomban az angyalokról kialakított, az egyén elméjében rögzült fogalmakkal azonosul.

12 Az angyalok szárnyakkal való felruházottságának téveszméje nem teljesen azokból a régi képzetekből fakad, hogy a repüléshez szárnyakra van szükségük. Emberi lények néha engedélyt kaptak arra, hogy megfigyelhessék a szeráfokat, amint azok éppen szállítási szolgálatra készülődtek, és

e tapasztalatokból kialakult hagyományok nagyban meghatározták az urantiai angyalfogalmakat. Ha megfigyelünk egy szállító szeráfot, amint éppen felkészítik a bolygóközi utazásra rendelt utas fogadására, akkor olyasmit láthatunk, ami úgy tűnhet, mint az angyal fejétől a lábáig terjedő kettős szárny. A valóságban e szárnyak energiaszigetelések — súrlódási pajzsok.

13 ¶ Amikor a mennyei lényeket társítani akarják a szeráffal az egyik világról a másikra való átkelés érdekében, akkor a szféra központjára szállítják és a megfelelő nyilvántartásba vételt követően átkelési alvásba helyezik őket. Közben a szállító szeráf vízszintes helyzetbe áll közvetlenül a bolygó világegyetemi energiasarka fölött. Az ener-

giapajzsok teljesen nyitott állása mellett a szolgálatban lévő szeráfi segítők az alvó személyiséget ügyesen elhelyezik közvetlenül a szállító angyal felső részén. Ez után a felső és alsó pajzsot gondosan lezárják és a helyére igazítják.

[14] És ekkor, az átalakítók és a továbbítók hatására egy furcsa átalakulás indul meg, amint a szeráfot felkészítik a világegyetemi körök energiaáramaiba való bekapcsolódásra. Külső megjelenésében a szeráf mindkét végén elkezd kicsúcsosodni és egy borostyán árnyalatú különös fény úgy beborítja, hogy rövid idő múlva már nem lehet felismerni a szeráf-társított személyiséget. Amint minden kész az indulásra, a szállításvezető az életszállítmány megfele-

lő ellenőrzését elvégzi, végrehajtja azokat a szokványos ellenőrző vizsgálatokat, melyekkel meggyőződhet arról, hogy az angyal vajon megfelelően rákapcsolódott-e a körre, és ez után jelenti, hogy az utazó szeráf-társítása megfelelő, az energiák beállítása rendben van, az angyal szigetelése megfelelő és minden készen áll az indulási villanásra. Ez után a gépi szabályozók, mert ketten vannak, elfoglalják a helyüket. Ekkorra a szállító szeráf már egy csaknem átlátszó, rezgő és torpedó alakú, villódzó fényjelenséggé vált. Ekkor a teremtésrész forgalomirányítója odarendeli az élő energia-továbbítók segédcsoportjait, szám szerint rendszerint ezret; aztán megadja az úti célt, és megérinti a szeráfi szállítmány közelpontját,

mely villámlásszerű sebességgel kilő előre, mennyei fényességű nyomot hagyva maga után, amint a bolygó légkörén áthalad. Kevesebb mint tíz percen belül a csodás jelenség eltűnik még a legjobban felerősített szeráfi tekintet elől is.

15 ¶ A bolygói térjelentéseket ugyan a kijelölt szellemi központ szélességi körén délben fogadják, viszont a szállítókat ugyanerről a helyről éjfélkor indítják útnak. Ez a legkedvezőbb időpont az indulásra, és ha másként nem határoznak, akkor ez a szokásos időpont.

16 ¶ 6. *Az Adatrögzítők.* Ezek a bolygó komolyabb ügyeinek felügyelői, komolyabb alatt értve azt a viszonylatot, amelyben a bolygó a csillagrendszer részeként működik,

és ahogy a világegyetemi kormányzathoz viszonyul és ahogy abban érintett. A bolygói ügyek feljegyzésében érintettek, de nem foglalkoznak az egyes lények életével és létezésével kapcsolatos ügyekkel.

17 ¶ 7. *A Tartalékosok.* A bolygói szerá-fok sataniai tartalékos testületét a Jerusemen tartják fenn az Anyagi Fiak tartalékosaival szoros társulásban. E bőséges tartalékos állomány e szeráfi rend sokféle tevékenységének minden szakaszáról gondoskodik. Ezen angyalok egyúttal a helyi csillagrendszerek személyes hírvivői is. Szolgálják az átmenetben lévő halandókat, az angyalokat és az Anyagi Fiakat, valamint a csillagrendszeri központon lakozó más személyiségeket. Noha az Urantia jelenleg kívül esik a Sa-

tania és a Norlatiadek szellemi körein, azért egyebekben bizalmas kapcsolatban álltok a bolygóközi ügyekkel, mert e hírvivők gyakran jönnek a Jerusemről e világra is, mint ahogy a csillagrendszer összes többi szférájára is.

6. AZ ÁTMENETBEN SEGÉDKEZŐK

[1] Ahogy a nevük is sugallja, az átmenetben segédkező szerafok mindenhol szolgálnak, ahol csak hozzájárulhatnak a teremtmények átviteléhez az anyagiból a szellemi állapotba. Ezek az angyalok a lakott világoktól kezdve a csillagrendszeri központokig mindenhol szolgálnak, de a sataniaiak jelenleg a legnagyobb erőfeszítést a hét lakóvilágon tartózkodó túlélő halandók oktatása érdekében teszik. E segédkezés jellege

az alábbi hét kinevezési rendnek megfelelő-
en alakul:

2 1. Szeráfi Örömhírhozók.

3 2. Faji Közvetítők.

4 3. Elmetervezők.

5 4. Morontia Tanácsosok.

6 5. Műszakiak.

7 6. Adatrögzítő-Tanítók.

8 7. Segédkező Tartalékosok.

9 ¶ Az átmenetben lévő felemelkedők szá-
mára segédkező szeráfokról a lakóvilágok-
kal és a morontia élettel foglalkozó beszá-
molókból tudhattok meg többet.

7. A JÖVŐ SZERÁFJAI

1 Ezek az angyalok nem segédkeznek álta-

lánosan, kivéve a Nebadon idősebb teremtésrészeiben és fejlettebb bolygóin. Nagyszámú tartalékosuk állomásozik a Szalvington melletti szeráfi világokon, ahol a fényben és életben megállapodott korszak valamikori nebadoni beköszöntével kapcsolatos dolgokkal foglalkoznak. E szeráfok működésének van köze a felemelkedő-halandói létpályához, azonban csaknem kizárólag azon halandók számára segédkeznek, akik a módosított felemelkedési rend valamelyikébe tartoznak.

[2] Minthogy ezek az angyalok jelenleg közvetlenül nem kötődnek sem az Urantiához, sem az urantiaiakhoz, ezért az a legjobb, ha a lenyűgöző tevékenységeik leírását mellőzzük.

8. SZERÁFI VÉGZET

[1] A szeráfok őshonosak a helyi világegyetemekben, és éppen az otthonukat jelentő teremtésrészben éri el némelyikük a végső szolgálatot. A rangidős főangyalok segítsége és tanácsai révén némely szeráf felemelkedhet a Ragyogó Estcsillagok magas rangjára, mások az Estcsillagok ki nem nyilatkoztatott mellérendeltjeinek besorolását és szolgálatát érik el. Más kalandokra is vállalkozhatnak a helyi világegyetemi végzetben, azonban a Szerafington mindig is minden angyal örökkévaló célja marad. Szerafington jelenti az angyali küszöböt a Paradicsomhoz és az Istenség eléréséhez, az jelenti az átmeneti szférát az időbeni segédkezéstől az örökkévalóság felsőbb szolgálatához.

[2] ¶ A szerafok sokféleképpen — sok százféleképpen — érhetik el a Paradicsomot, de a legfontosabb módozatok, melyeket e beszámolókban is közzéteszünk, a következők:

[3] 1. Felvétetnek a paradicsomi szeráfi lakóhelyre személyes minőségükben azáltal, hogy égi mesterként, Szakmai Tanácsadóként vagy Mennyei Adatrögzítőként végzett szolgálatukban tökéletesen teljesítenek. Paradicsomi Társsá is válhatnak, és miután így elérték a minden dolog középpontját, esetleg a szeráfi rendek és mások számára örökkévaló segédkezővé és tanácsadóvá lesznek.

[4] ¶ 2. A Szerafingtonra rendelik őket. Bizonyos körülmények között a szerafokat fentről utasítják; más körülmények között az angyalok néha sokkal rövidebb idő alatt

érik el a Paradicsomot, mint a halandók. De függetlenül attól, hogy milyen rátermett is a szeráfpár, maguktól nem indulhatnak el a Szerafingtonra vagy máshová. Csakis a sikeres végzet-őrangyalok érhetik el biztosan a Paradicsomot az evolúciós felemelkedés fokozatos útján. Mindenki másnak türelmesen meg kell várnia a harmadrendű szupernáfok paradicsomi hírvivőinek megérkezését, akik a felsőbb szinten való megjelenésre a felhívást meghozzák.

5 ¶ 3. Evolúciós halandói eljárással elérik a Paradicsomot. A szeráfok legkomolyabb döntése az időbeli létpályájukon az őrangyali tisztség, mégpedig annyiban, hogy végleges létpályát nyerhetnek és képesítést szerezhetnek a szeráfi szolgálat örökkévaló

szféráiban teljesítendő feladatokra. Az idő gyermekeinek e személyes kísérőit végzetőrangyaloknak hívjuk, ezzel is jelezve, hogy ők vigyázzák a halandó teremtményeket az isteni végzet útján, és hogy ennek során a saját felsőbb végzetüket is meghatározzák.

6 A végzet-őrangyalokat a szeráfi rendek, mégpedig bármely szeráfi rend tapasztaltabb angyali személyiségeinek soraiból választják, az e szolgálatra alkalmasnak találtak közül. Minden, az Igazítóval eggyé kapcsolódási végzetre rendelt túlélő halandó mellé átmenetileg oltalmazókat rendelnek, és e társakat véglegesíthetik is, amint a halandó túlélők elérik a kellő értelmi és szellemi fejlettségi szintet. Mielőtt a halandó felemelkedők elhagynák a lakóvilágokat,

már mindegyiknek állandó szeráfi társa van. A segédkező szellemek e csoportját az Urantiáról szóló beszámolókban ismertetjük.

7 ¶ Az angyalok nem képesek elérni Istent az emberi származási szintről, mert „nálatok könnyebbnek” teremtettek; de a dolgok nagyon bölcsen úgy vannak elrendezve, hogy ők ugyan nem képesek legalulról, a halandói létezés alacsonyan fekvő területeiről elindulni, viszont leereszkedhetnek azokhoz, akik lentről indulnak és e teremtményeket lépésről-lépésre, világról-világra, a Havona kapuiig vezethetik. Amikor a halandó felemelkedők elhagyják az Uverszát, hogy megkezdjék a Havona-körökön való átkelést, a melléjük kirendelt oltalmazók a húsvér testbeli életet követően átmenetileg

búcsút vesznek zarándok társaiktól addig, amíg a Szerafingtonra, a nagy világegyetem angyali célállomására elmennek. Ezen oltalmazók itt aztán megpróbálják elérni, és kétségtelenül el is érik, a szeráfi fény hét körét.

8 Az anyagi lét időtartamára végzet-őrangyali feladattal megbízott szeráfok közül sokan, de nem mindannyian, elkísérik halandó társukat végig a Havona-körökön át, és bizonyos egyéb szeráfok a halandói felemelkedéstől teljesen különböző módon kelnek át a központi világegyetem körein. De függetlenül a felemelkedési útvonaltól, minden evolúciós szeráf átkel a Szerafingtonon, és a többségük ezen a tapasztaláson megy át, nem pedig a Havona-körökén.

9 ¶ Szerafington az angyalok végzet-szfé-

rája, és e világ elérésében szerzett tapasztalataik igencsak különböznek a halandó zarándokok által az Aszendingtonon szerzett tapasztalatoktól. Az angyalok mindaddig nem lehetnek abszolút biztosak az örökkéval ó jövőjükben, amíg el nem érték a Szerafingtont. A Szerafingtont elért angyalok közül még egyről sem derült ki, hogy megtévedt volna; bűn sohasem talál befogadásra egy teljessé lett szeráf szívében.

10 A Szerafingtonról kikerülők különféle feladatokat kapnak: A Havona-körben szerzett tapasztalatokkal rendelkező végzet-őrangyalok rendszerint belépnek a Halandói Végleges Rendű Testületbe. Más oltalmazók, akik letették a Havona-féle elkülönítési vizsgát, gyakran újra csatlakoznak halandói

társukhoz a Paradicsomon, és némelyikük a halandói véglegességet elért lények örökös társaivá lesznek, míg mások a különféle nemhalandói végleges rendű testületekbe lépnek be, és sokukat felveszik a Teljes Szerафok Testületébe.

9. A TELJES SZERÁFOK TESTÜLETE

[1] A szellemek Atyjának elérését és a teljes szeráfi szolgálatba való felvételt követően az angyalokat néha a fényben és életben megállapodott világokon való segédkezésre rendelik. A világegyetemek felsőbb háromságot-elért lényei mellé és paradicsomi, valamint havonai felsőbb szolgálatra jelölik őket. A helyi világegyetemek e szeráfjai már tapasztalati úton kiegyenlítették az

isteniségi potenciálban meglévő ama hiányosságaikat, melyek korábban elválasztották őket a központi világegyetem és a felsőbb-világegyetemek segédkező szellemeitől. A Teljes Szeráfi Testületbe tartozó angyalok a felsőbb-világegyetemi szekonáfok társaiként és a felsőbb Paradicsom-Havonarendű szupernáfok segédeiként szolgálnak. Ezen angyalok számára az időbeli létpálya véget ért; ők innentől mindörökre az Isten szolgálói, az isteni személyiségek kísérete és a paradicsomi véglegességet elért lények fő-rendjei.

2 A teljességet elért szeráfok nagyszámban térnek vissza a származási helyüket jelentő világegyetemekbe, hogy ott az isteni felruházáson alapuló segédkezést az élmények-

vi tökéletességű segédkezéssel teljesítsék ki. A Nebadon a viszonylag fiatal világegyetemek közé tartozik és ezért itt nincs olyan sok ezekből a visszatért szerafingtoni végzősökből, mint amennyi egy idősebb teremtésrészben van; mindazonáltal a helyi világegyetemünk kellőképpen el van látva ezekkel a teljessé lett szerafokkal, mert fontos, hogy a fény és élet besoroláshoz közeledvén az evolúciós teremtésrészek egyre növekvő igényt támasszanak a szolgálataikra. A kiteljesedett szerafok jelenleg szélesebb körben szolgálnak a legfelsőbb szerafok rendjei mellett, azonban némelyek szolgálnak minden egyes további angyali rend mellett is. Még a ti világotok is élvezi a Teljes Szerafi Testület tizenkét különleges csoportjának

a széles körű segédkezését; ezek a bolygói felügyeletet ellátó főszeráfok minden újonnan megbízott Bolygóherceget elkísérnek a lakott világokra.

3 Sok lenyűgöző segédkezési út áll a teljességet elért szeráfok előtt, de éppen úgy, ahogy mindannyian végzet-őrangyali megbízatás kiérdemlésére törekedtek a paradicsomi napjaikat megelőzően, úgy a paradicsomi szolgálat után a leghőbb vágyuk az, hogy a megtestesült paradicsomi Fiak mellett alászállási kísérőként szolgálhassanak. Ekkor is leginkább azon egyetemes terv kivitelezésének szentelik magukat, hogy az evolúciós világok halandó teremtményeit az isteniség és az örökkévalóság paradicsomi célja felé vezető hosszú és csábító úton el-

indítsák. A szeráfi teljességet elért eme szellemi segédkezők az idő hűséges segédkező szellemeivel együtt az Isten megtalálásának és az isteni tökéletesség elérésének halandói kalandjában mindvégig és örökre igaz barátaitok és hűséges segítőitek maradnak.

4 [Közreadta egy Melkizedek, aki a nebadoni Szeráfi Seregek Vezetőjének felkérésére működött közre.]

40. ÍRÁS

A FELEMELKEDŐ ISTENFIAK

A VILÁGEGYETEMI lények nagyobb csoportjai közül soknak az esetéhez hasonlóan a Felemelkedő Istenfiak kapcsán is hét általános osztályról teszünk kinyilatkoztatást:

2 1. Az Atyával eggyé kapcsolódást elért halandók.

3 2. A Fiúval eggyé kapcsolódást elért halandók.

4 3. A Szellemmel eggyé kapcsolódást elért halandók.

5 4. Evolúciós Szeráfok.

6 5. Felemelkedő Anyagi Fiak.

7 6. Átvitt Közteslények.

8 7. Megszemélyesült Igazítók.

9 ¶ E lények története végig az evolúciós világok alacsonyrendű, állati eredetű halandóitól kezdve az Egyetemes Atya Megszemélyesült Igazítóiig nem más, mint az isteni szeretet és a kegyes leereszkedés korlátlan megnyilvánulásáról szóló dicsőséges előadás szerte az egész időben és a paradicsomi Istenségek kiterjedt teremtésének minden világegyetemében.

10 E beszámolók az Istenségek bemutatásával kezdődtek, és az elbeszélés menete csoportról csoportra lejjebb jutott az élőlények világegyetemi sorozatában, míg végül elérte a halhatatlanság potenciáljával felruházott, legalacsonyabb életrendet; és engem — ki eredetileg a tér egyik evolúciós világáról

származó halandói eredetű vagyok — most azért küldtek a Szalvingtonról, hogy bővebben előadjam és folytassam az Isteneknek a felemelkedő fiúi rendekkel, közelebbről is az idő és tér halandó teremtményeivel kapcsolatos örökkévaló céljának ismertetését.

[11] Lévén, hogy e beszámoló nagyobb részét a felemelkedő halandók három alapvető rendje ismertetésének szentelem, ezért a nemhalandó felemelkedő fiúi rendekkel — a szeráfi, az ádámi, a közteslény- és az Igazító-renddel — kezdem.

1. EVOLÚCIÓS SZERÁFOK

[1] Az állati eredetű halandó teremtmények nem az egyetlen lények, melyek a fiúi besorolás kiváltságával rendelkeznek; az angyali seregek szintén osztoznak a Paradicsom

elérésének mennyei lehetőségében. Az őrangyal-szerафok az idő felemelkedő halandói mellett szerzett tapasztalatokon és a számukra végzett szolgálaton keresztül ugyancsak elnyerik a felemelkedő fiúi besorolást. Ezek az angyalok a Szerafingtonon keresztül érik el a Paradicsomot, és sokuk még a Halandói Végleges Testületbe is felvétetik.

2 Az Istenhez fűződő végleges rendű fiúi viszony mennyei szintjének elérése kiváló teljesítmény egy angyaltól, olyan beteljesülés, mely messze meghaladja a ti azon teljesítményeteket, hogy az Örökkévaló Fiú tervén és a bennetek lakozó Igazító mindig jelenlévő segítségén keresztül megvalósítjátok az örök továbbélést; azonban az őrangyal-szerафok, és alkalmanként mások is, ténylege-

sen is ilyen felemelkedést visznek véghez.

2. FELEMELKEDŐ ANYAGI FIAK

[1] Az Isten Anyagi Fiait a helyi világegyetemben teremtik a melkizedekekkel és társaikkal együtt, akiket mind alászálló Fiakként szokás osztályozni. És valóban, a Bolygók Ádámjai — az evolúciós világok Anyagi Fiai és Leányai — alászálló Fiak, a lakott világokra jönnek le az eredeti szféráikról, a helyi csillagrendszerek központjairól.

[2] Ha az ilyen Ádám és Éva élőlénytani fejlesztőként teljes sikert ér el a közös bolygói küldetésükön, akkor ők is osztoznak a világuk lakóinak végzetében. Amikor egy ilyen világ eljut a fény és élet fejlettebb szakaszaiba, e hűséges Anyagi Fiú és Leány enge-

délyt kap arra, hogy minden bolygói kötelezettségéről lemondjon, és miután így felmentették őket az alászállási kaland alól, engedélyezik számukra, hogy tökéletessé lett Anyagi Fiakként jegyeztessék be magukat a helyi világegyetemi nyilvántartásokba. Hasonlóképpen, amikor a bolygói minősítés sokat késik, az állandó besorolású Anyagi Fiak — a helyi csillagrendszerek létpolgárai — felhagyhatnak a besorolásuknak megfelelő szférákon folytatott tevékenységekkel és hasonlóképpen tökéletessé lett Anyagi Fiakként bejegyeztetnek. E hivatalos eljárásokat követően az így felszabadított Ádámok és Évák hivatalosan is elismert felemelkedő Istenfiakká lettek és nyomban megkezdhetik a Havonába és a Paradicsomra tartó hosszú

útjukat, melyet pontosan az akkori besorolásuknak és a szellemi fejlődésüknek megfelelő ponttól folytatnak. És ezt az utat a halandó és az egyéb felemelkedő Fiak társaságában teszik meg, addig mennek, míg meg nem találják Istent és el nem érik a Halandói Végleges Testületet a paradicsomi Istenségek örökkévaló szolgálatában.

3. ÁTVITT KÖZTESLÉNYEK

[1] Bár nem részesültek az alászálló Istenfiak bolygói felruházásával járó közvetlen előnyökből, és bár a paradicsomi felemelkedés az esetükben hosszan késik, mindennek ellenére, röviddel azt követően (ha nem még előbb), hogy valamely evolúciós bolygó elérte a fény és élet közbenső korszaka-

it, a köztes teremtmények mindkét csoportját felmentik a bolygói kötelezettségeik alól. Néha a többségüket az emberi unokatestvéreikkel együtt viszik át azon a napon, amikor a fény temploma alászáll és a Bolygóherceg a Bolygó Fejedelem rangjára emelkedik. Miután a bolygói szolgálatból felmentették őket, mindkét rendet felemelkedő Istenfiakként bejegyzik a helyi világegyetemben és ők rögtön megkezdik a hosszú paradicsomi felemelkedést az anyagi világok halandó fajainak fejlődésére kijelölt utakon. Az elsőfajú csoport rendeltetése a különböző végleges rendű lények testületébe való bekerülés, azonban a másodfajú vagy ádámi közteslények mindegyikét a Halandói Végleges Tes-

tületbe való felvételre irányítják.

4. MEGSZEMÉLYESÜLT IGAZÍTÓK

[1] Ha az idő halandóinak nem sikerül megvalósítaniuk a lelkük örök továbbélését az Egyetemes Atya szellemajándékával alkotott bolygói közösségben, akkor az ilyen kudarc sohasem abból ered, hogy az Igazító elhanyagolta volna a kötelességét, mulasztott volna a segédkezésben, a szolgálatban vagy az odaadásban. A halandói halálban az ilyen magukra hagyott Nevelők visszatérnek a Diviningtonra, majd pedig a nem-túlélő megítéltetését követően újból feladatot kaphatnak az idő és tér világain. Néha az effajta többszöri szolgálat után vagy valamilyen olyan szokatlan tapasztalást követően,

mint amilyen például egy megtestesült alászálló Fiúban lakozó Igazítóként való működés, e hatékony Igazítókat az Egyetemes Atya megszemélyesíti.

2 A Megszemélyesült Igazítók különleges és kifürkészhetetlen rendbe tartozó lények. Eredetileg lételvi elő-személyes besorolásúak voltak, majd élményelvivé lettek azáltal, hogy részt vettek az anyagi világok szerény halandóinak életében és létpályáján. És mivel az ilyen tapasztalt Gondolatigazítóknak adományozott személyiség az Egyetemes Atya ama személyes és folyamatos segédkezéséből ered és származik, amely által ő a teremtmény-teremtésének élményelvi személyiséget adományoz, ezért e Megszemélyesült Igazítókat felemelkedő Isten-

fiakként, a fiúi besorolásba tartozó rendek legfelsőbbikeként rangsoroljuk.

5. AZ IDŐ ÉS TÉR HALANDÓI

[1] A halandók jelentik az Isten fiainak nevezett lények láncában az utolsó láncszemet. Az Eredeti és Örökkévaló Fiú keze nyoma rajta van az egyre kevésbé isteni és egy inkább emberi megszemélyesülések egész során, mely sor vége egy olyan lény, aki sokban hasonlít rátok, s akit képesek vagytok látni, hallani és megérinteni. És akkor szellemileg fel fogjátok ismerni a nagy igazságot, melyet a hitetek megragadhat — az örökkévaló Istennel való atya-fiúi viszonyt.

[2] Az Eredeti és Végtelen Szellem hasonlóképpen egyre kevésbé isteni és egyre inkább

emberi rendek hosszú során keresztül kerül egyre közelebb a teremtésrészek küzdő teremtményeihez, és ennek során a végső kifejeződést az angyalokban éri el — melyekhez képest ti csak kevéssel vagytok alacsonyabb rendűnek teremtve — akik személyesen óvnak és kísérnek benneteket az idő halandói létpályáján való életutatokon.

3 Az Atya Isten nem kisebbíti magát, és nem is képes visszafogni magát ahhoz, hogy ilyen közeli személyes kapcsolatot alakítson ki a világegyetemek mindenségében létező, csaknem korlátlan számú felemelkedő teremtménnyel. De az Atya nincs megfosztva az ő alacsonyrendű teremtményeivel való személyes kapcsolattól; nem nélkülözitek az isteni jelenlétet. Jóllehet az Atya Is-

ten nem lehet veletek közvetlen személyiség-megnyilatkozás révén, ő bennetek van és veletek van a bennetek lakozó Gondolatigazítók, az isteni Nevelők azonosságában. Az Atya, aki személyiségében és szellemében a legtávolabb áll tőletek, így kerül hozzátok a legközelebb a személyiségkörben és a szellemi érintkezésben azon belső közösségben, melyet az ő halandó fiainak és leányainak lelkeivel alakít ki.

4 ¶ A szellemi azonosulás alkotja a személyes túlélés titkát és határozza meg a szellemi felemelkedés végzetét. És mivel a Gondolatigazítók az egyetlen szellemek, melyek olyan eggyé kapcsolódási potenciállal rendelkeznek, hogy azonosulhatnak az emberrel a húsvér testben eltöltött élet során, ezért

az idő és tér halandóit elsődlegesen az ezen isteni adományokhoz, a bennük lakozó Titkos Nevelőkhöz fűződő viszonyuknak megfelelően osztályozzuk. E besorolás a következő:

5 1. Olyan halandók, akikben átmenetileg vagy tapasztalatszerzési céllal tartózkodik Igazító.

6 2. Olyan halandók, akik az Igazítóval eggyé kapcsolódást meg nem élő fajtába tartoznak.

7 3. Olyan halandók, akik az Igazítóval való eggyé kapcsolódási potenciállal rendelkeznek.

8 ¶ *Első sorozat — olyan halandók, akikben átmenetileg vagy tapasztalatszerzési céllal tartózkodik Igazító.* Az e sorozathoz kap-

csolódó kijelölések átmenetiek bármely fejlődő bolygó esetében, s ezt a második sorozatba tartozó világok kivételével minden lakott világ korai létszakaszaiban alkalmazzák.

9 Az első sorozatba tartozó halandók az emberiség törzsfejlődésének korai szakaszaiban lakoznak a tér világain és a legfejletlenebb emberi elmék tartoznak ide. Az ádámi idők előtti Urantiához hasonló számos világon az ősemberek felsőbb rendű és fejlettebb fajtái közül sokan tesznek szert túlélőképességre, azonban az Igazítóval való eggyé kapcsolódás nem sikerül nekik. Korszakokon keresztül, mielőtt az ember elérné a felsőbb szellemi sajátakarat szintjét, az Igazítók e küzdelmes létet élő teremtmények

elméiben lakoznak az ember húsvér testben eltöltött rövid élete alatt, és amikor az ilyen sajátakaratú teremtményekbe Igazító költözik, akkor az őrangyalok csoportja kezd el működni. Az első sorozatba tartozó halandóknak ugyan nincsenek személyes oltalmazóik, vannak azonban csoportfelügyelőik.

10 Egy tapasztalatszerző Igazító a fejletlen emberi lénnyel marad annak a húsvér testben eltöltött egész élettartama alatt. Az Igazítók nagyban hozzájárulnak az ősemberek fejlődéséhez, azonban nem képesek örök egyesülésre e halandókkal. Az Igazítók ezen átmeneti segédkezése két dolgot eredményez: Először is értékes és tényleges tapasztalatot szereznek az evolúciós értelem

természetéről és működéséről, olyan tapasztalatot, mely felbecsülhetetlen értékű lesz a felsőbb fejlettségi szintet elért lényekkel való későbbi kapcsolatuk során más világokon. Másodszor pedig az Igazítók átmeneti ottléte nagyban hozzájárul a halandói társuk felkészítéséhez a Szellemmel való későbbi eggyé kapcsolódásra. Az e fajtába tartozó minden Isten-kereső lélek a helyi világegyetemi Anyaszellem általi szellemi befogadáson keresztül nyer örök életet, s így a helyi világegyetemi rendszer felemelkedő halandójává válik. Az Ádám előtti idők Urantiájáról sokan jutottak el így a Satania lakóvilágaira.

[11] ¶ Az Istenek, akik elrendelték, hogy a halandó embernek az evolúciós küzdelmek

és megpróbáltatások hosszú korszakain keresztül kell eljutnia a szellemi értelem felsőbb szintjeire, figyelembe veszik az ő helyzetét és igényeit a felemelkedés minden szakaszában; és ők mindig istenien pártatlanok és igazságosak, sőt még megkapóan irgalmasak is a fejlődő fajok első koraiban élő eme küzdelmes halandók végső megítélésekor.

12 ¶ *Második sorozat — olyan halandók, akik az Igazítóval eggyé kapcsolódást meg nem élő fajtába tartoznak.* Ezek olyan különleges emberi lény fajták, akik nem képesek örökkévaló eggyé kapcsolódásra a bennük lakozó Igazítóval. Az egy-, két- és három-agyszelvénnyel rendelkező fajok különbségeinek nincs szerepe az Igazítóval va-

ló eggyé kapcsolódásban; minden ilyen halandó hasonló, de ezek az Igazítóval eggyé nem kapcsolódó fajták egy teljesen más és komolyabb mértékben módosított sajátakaratú teremtményrend. A nemlégzők közül sokan tartoznak e sorozatba, és számos egyéb csoport is van, melyek rendszerint nem kapcsolódnak eggyé az Igazítóval.

13 Az első sorozathoz hasonlóan e csoport minden egyes tagja egyetlen Igazító segédkezését élvezi a húsvér testben töltött élet időtartama alatt. Az átmeneti élet során ezek az Igazítók minden olyasmit megtesznek az átmeneti otthonokul szolgáló társukért, amit az eggyé kapcsolódási potenciállal rendelkező halandók lakta más világokon is megtesznek. A második sorozatba tartozó

halandókba gyakran tiszta Igazítók költöznek, azonban a felsőbb emberi fajták gyakran a kiváló és tapasztalt Nevelőkkel kerülnek kapcsolatba.

[14] Az állati eredetű teremtmények fejlesztési tervében e lények ugyanúgy az Istenfiak elhivatott szolgálatát élvezik, mint amilyenben az Urantia-fajtájú halandók is részesülnek. A nem-eggyékapcsolódási bolygókon az Igazítókkal való szeráfi együttműködés éppoly teljes, mint az eggyé kapcsolódási potenciállal rendelkező világokon; a végzetőrangyalok úgy segédkeznek az ilyen szférákon, mint ahogy az Urantián és hasonlóképpen működnek a halandó továbbélés idején, amikor is a továbbélő lélek a Szellemmel él meg eggyé kapcsolódást.

15 Az e módosított halandói fajtákkal a lakóvilágokon való találkozásotok során nem fog gondot okozni a velük való közléscsere. Ők ott ugyanazt a csillagrendszeri nyelvet beszélik, bár más eljárással. E lények szellemi és személyes megnyilvánulásukat tekintve azonosak a ti teremtményélet-rendetekkel, csupán bizonyos fizikai jegyekben és abban a tényben különböznek, hogy nem élnek meg eggyé kapcsolódást a Gondolatigazítókkal.

16 Hogy miért éppen e teremtményfajta nem képes soha az Egyetemes Atya Igazítóival eggyé kapcsolódni, azt nem tudom megmondani. Némelyikünk hajlik arra a feltételezésre, hogy az élethordozók a szokatlan bolygói környezetben is fennmarad-

ni képes lények kialakítására irányuló erőfeszítéseik során szembesülnek annak szükségességével, hogy olyan mélyreható változtatásokat hajtsanak végre az értelmes sajátakaratú teremtmények világegyetemi tervében, hogy ennek következtében a teremtmény a természeténél fogva képtelen lesz az Igazítóval való állandósult eggyé kapcsolódásra. Gyakran feltesszük a kérdést: Vajon ez a felemelkedési tervnek szándékosan így rendelt része vagy sem? A választ azonban még nem találtuk meg.

17 ¶ *Harmadik sorozat — olyan halandók, akik az Igazítóval való eggyé kapcsolódási potenciállal rendelkeznek.* Az Atyával eggyé kapcsolódást megélt minden halandó állati eredetű, éppen úgy, mint az urantiai em-

berfajták. E halandók között vannak egy-agyszelvényű, két-agyszelvényű és három-agyszelvényű, az Igazítóval való eggyé kapcsolódási potenciállal rendelkező fajták. Az urantiaiak a középső vagy két-agyszelvényű fajtába tartoznak, sok tekintetben emberi szempontból felsőbbrendűek az egy-agyszelvényű csoportnál, viszont a három-agyszelvényűek rendjével összehasonlítva határozottan korlátozottabbak. A fizikai aggyal való felruházottság e három fajtája nincs hatással az Igazító-adományra, a szeráfi szolgálatra vagy a szellemsegédkezés bármely egyéb szakaszára. A három agyféleség közötti értelmi és szellemi különbség az elmefelruházottságban és a szellemi potenciálban egyébként igen hasonló egyedekre jel-

lemző, mely különbség nagyobb az ideigvaló életben és csökken, amint az egyed a lakóvilágokon sorra áthalad. A csillagrendszeri központtól kezdve a három fajta fejlődése azonos, és a paradicsomi végzetük is egyforma.

18 ¶ *A számba nem vett sorozatok.* E beszámolók nem terjedhetnek ki az evolúciós világokon fellelhető összes lenyűgöző válfajra. Már tudjátok, hogy minden tizedik világ tizedes vagy kísérleti világ, de semmit sem tudtok az evolúciós szférák létmenetében megnyilvánuló eltérésekről. Túl sok a különbség ahhoz, hogy azokat akár az egyazon csoportba tartozó bolygókon élő teremtmények kinyilvánított rendjei esetében is áttekintsük, de ez az ismertetés világos-

sá teszi a felemelkedési létpályával összefüggő lényeges eltéréseket. És a felemelkedési létpálya a legfontosabb tényező az idő és tér halandóinak bármely szempontú vizsgálatakor.

19 ¶ Ami a halandói túlélési esélyeket illeti, egyet végérvényesen tisztáznunk kell: A halandói létezés bármely lehetséges szakaszába tartozó összes lélek teljesíteni fogja a túlélést, feltéve, hogy hajlandóságot mutatnak a bennük lakozó Igazítóval való együttműködésre és vágyat mutatnak Isten megtalálására és az isteni tökéletesség elérésére, még ha e vágyak csak a nyiladozását jelentik is azon fény kezdetleges felismerésének, mely „igaz fény a világra jött minden embert be-

ragyog”.

6. AZ ISTEN HŰ FIAI

[1] A halandó fajok az értelmes és személyes teremtés legalacsonyabb rendű képviselői. Ti, halandók istenien kedveltek vagytok, és mindegyikőtök dönthet a dicső tapasztalás biztos végzetének elfogadása mellett, de a természeteteknél fogva még nem vagytok isteni rendűek; teljesen halandóiak vagytok. Azon nyomban felemelkedő fiakként ismernek el benneteket, amint az eggyé kapcsolódás létrejön, viszont az idő és tér halandói a hűséges fiak besorolását kapják akkor, amikor a továbbélő halandó lélek még valamely örökkévaló és halhatatlan szellemfajtával való végleges összeolvadás előtt áll.

[2] Magasztos és mennyei tény, hogy az olyan alacsonyrendű és anyagi teremtmények, mint az urantiai emberi lények az Isten fiai, a Legfelsőbb hűséges gyermekei. „Nézzétek, mily szeretettel ruházott fel bennünket az Atya, hogy az Isten fiainak neveztessünk.” „Mindenkinek aki elfogadja őt, hatalmat ad ahhoz, hogy felismerjék, hogy ők az Isten fiai.” Jóllehet „még nem jelent meg az, amivé lennetek kell,” már most is „az Isten hűséges fiai vagytok”; „mert nem a félelmet hozó, megkötött szellemet fogadtátok be, hanem fiúi besorolású szellemet kaptatok, mely révén azt kiáltjátok ‚Atyánk.’” A régi kor látnoka mondta az örökkévaló Isten nevében: „Még nekik is adok a házamban helyet s a fiakénál jobb nevet; örökké-

való nevet adok nekik, olyat, mely sohasem választható el tőlük.” „És mert ti fiak vagytok, ezért Isten elküldte az ő Fiának szellemét a szívetekbe.”

3 Minden, halandói lakhelyül szolgáló evolúciós világ otthont ad az Isten e hűséges fiainak, a kegyes és irgalmas fiaknak, olyan halandó lényeknek, akik az isteni családba tartoznak és akiket ennek megfelelően az Isten fiainak neveznek. Az urantiai halandók fel vannak jogosítva arra, hogy úgy tekintsenek magukra, mint az Isten fiaira, ugyanis:

4 1. A szellemi ígéret fiai, hűséges fiak vagytok; elfogadtátok a fiúi besorolást. Hisztek a fiúi rendetek valóságában, és így az Istennel való atya-fiúi viszonyotok örök valóság.

5 ¶ 2. Az Isten Teremtő Fia egyikőtökké lesz; ténylegesen is a bátyátok ő; és ha szellemben igazán Krisztus, a győzelmes Mihály testvéreivé lesztek, akkor szellemben szükségképpen annak is fiai lesztek, aki a közös Atyátok — aki ráadásul mindenkinek az Egyetemes Atyja.

6 ¶ 3. Fiak vagytok, mert egy Fiú szelleme kiáradt bennetek, szabadon és biztosan adományozódott minden urantiai emberfajtára. E szellem mindegyre az isteni Fiú felé vonz benneteket, aki annak forrása, és tovább, a paradicsomi Atya felé, aki pedig ezen isteni Fiú forrása.

7 ¶ 4. Ezen isteni szabad akarattal adta nektek az Egyetemes Atya a teremtményi személyiségeteket. Felruházott benneteket a

szabadakaratú cselekvés azon isteni önkéntelenségével, melyet Isten megoszt mindenkivel, aki a fiává lesz.

8 ¶ 5. Az Egyetemes Atya egy szilánkja lakozik bennetek, és így közvetlen rokonságban álltok a minden Istenfi isteni Atyjával.

7. AZ ATYÁVAL EGGYÉ KAPCSOLÓDÁST ELÉRT HALANDÓK

1 Az Igazítók elküldése, azok beköltözése valóban az Atya Isten kifürkészhetetlen rejtélyei közé tartozik. Az Egyetemes Atya isteni természetének e szilánkjai magukban hordozzák a teremtményi halhatatlanság lehetőségét. Az Igazítók halhatatlan szellemek, és a velük való egyesülés örök élethez juttatja az eggyé kapcsolódott halandó lel-

két.

2 A túlélő halandók alkotta fajotok a felemelkedő Istenfiak e csoportjába tartozik. Jelenleg bolygói fiak vagytok, olyan evolúciós teremtmények, akik az élethordozói beültetésből származnak és akiket az ádámi élethozzájárulás módosított, s akik még aligha tekinthetők felemelkedő fiaknak; de valóban felemelkedési képességgel rendelkező fiak vagytok — sőt még a legfelsőbb dicsőség és isteniség szintjét is elérhetitek — és a felemelkedő fiúi szellemi besorolást elnyerhetitek hit által és a bennetek lakozó, szellemi átlényegítő tevékenységet folytató Igazítóval való szabadakaratú együttműködés révén. Amikor te és az Igazítód véglegesen és mindörökre eggyé kapcsolódtok, amikor

ti ketten eggyé lesztek, éppen úgy, ahogy Krisztus Mihályban az Isten Fia és az Ember Fia is egy, akkor váltok ténylegesen felemelkedő istenfiakká.

3 Az elmébe költöző Igazítónak a kísérleti és evolúciós bolygón való segédkezési létpályájának részletezése nem képezi a feladatom részét; e nagy igazság megismerése a teljes létpályátokra kiterjed. Azért említek meg mégis bizonyos igazítói szerepköröket, hogy az Igazítóval eggyé kapcsolódó halandókról teljes körű ismertetést adjak. Az elmében lakozó ezen Isten-szilánkok a fizikai létezés első napjaitól fogva a lényrendetekkel vannak végig a nebadonbeli és az orvontonbeli felemelkedési létpályátokon, és még azután, a Havonán való áthaladásotok so-

rán is egészen a Paradicsom eléréséig. Ezt követően pedig, az örökkévaló kalandban, ugyanez az Igazító már egy veletek és a részetekké lett.

4 E halandóknak parancsolta meg az Egyetemes Atya, hogy „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok.” Az Atya magát adományozta nektek, a saját szellemét helyezte belétek; *ezért* követel tőletek végleges tökéletességet. Az embernek az idő halandói szféráiról az örökkévalóság isteni területeire való felemelkedésének ismertetése izgalmas beszámolót képez, s bár az én felhatalmazásomon kívül esik, attól még e fenséges kaland tanulmányozása a halandó ember számára mindenekfelett kívánatos.

5 Az Egyetemes Atya szilánkjával való

eggyé kapcsolódás egyenrangú a Paradicsom későbbi elérésének isteni elismerésével, és az ilyen, Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt halandók az emberi lények egyetlen olyan osztályát alkotják, akik áthaladnak a Havona-körökön és megtalálják Istent a Paradicsomon. Az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt halandó előtt széles világegyetemi szolgálati létpálya áll. Mily magas végzet és dicsőséges előrehaladás vár mindegyikőtökre! Vajon felfogjátok-e igazán, hogy mit is tesznek értetek? Vajon megértitek-e annak az örökkévaló teljesítménynek a nagyságát, mely előttetek áll — még előttetek is, akik éppen az élet alacsonyrendű útjának „siralomvölgyén” haladtok át?

8. A FIÚVAL EGGYÉ KAPCSOLÓDÁST ELÉRT HALANDÓK

[1] Gyakorlatilag ugyan minden túlélő halandó eggyé kapcsolódik az Igazítójával a lakóvilágok valamelyikén vagy rögtön a felsőbb morontia-szférákra való megérkezését követően, bizonyos esetekben mégis késik az eggyé kapcsolódás, némelyikük addig nem tapasztalja meg a túlélés e végleges bizonyosságát, amíg el nem éri a világegyetemi központ utolsó oktatási világát; és a soha véget nem érő életre pályázó eme halandók közül néhánynak egyáltalán nem sikerül a hűséges Igazítóval való azonosság-egyesülés.

[2] Az ilyen halandókat a megítéltetési hatóságok érdemesnek találták a továbbélés-

re, és még a Diviningtonról visszatért Igazítójuk is közreműködött a lakóvilágokra való felemelkedésükben. E lények csillagrendszeren, csillagvilágon és a szalvingtoni kör oktatási tanhelyein át emelkedtek fel; „hetvenszer hét” lehetőségük volt az eggyé kapcsolódásra és mégis képtelenek voltak eggyé válni az Igazítójukkal.

3 Amikor nyilvánvalóvá válik, hogy valamilyen összehangolódási nehézség akadályozza az atyai eggyé kapcsolódást, akkor hívják össze a Teremtő Fiú túlélési bíráit. És amikor e vizsgáló bizottság, melyet a Nappalok Elődeinek személyes képviselője szentesít, véglegesen eldönti, hogy a felemelkedő halandó nem bűnös semmi olyasmiben, ami az eggyé kapcsolódás elérésének sikertelen-

ségében felfedezhetően közrejátszott, akkor ezt hivatalosan igazolják is a helyi világegyetemi feljegyzésekben, és e megállapításukat továbbítják a Nappalok Elődeinek. Ezt követően a halandóban lakozó Igazító nyomban visszatér a Diviningtonra, hogy megerősítést nyerjen a Megszemélyesült Nevelőktől, és e búcsút követően a morontia halandó azonnal eggyé kapcsolódik a Teremtő Fiú szellemének valamely egyedivé lett ajándékával.

4 ¶ Sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy a Nebadon morontia szférái osztoznak a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandókkal, úgy a Fiúval eggyé kapcsolódást megélt eme teremtmények megosztják az orvontoni szolgálatot az Igazítóval eggyé

kapcsolódott testvéreikkel, akik befelé, a távoli Paradicsom Szigete felé utaznak. Ők igazán a testvéreitek, és nagyon is élvezni fogjátok a társaságukat, amint a felsőbb-világegyetem felkészülési világain áthaladtok.

5 A Fiúval eggyé kapcsolódást megélt halandók nem nagy létszámú csoport, az Orvonton felsőbb-világegyetemben kevesebb mint egymillió van belőlük. A paradicsomi honos végzettől eltekintve ők minden tekintetben egyenrangúak az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt társaikkal. Gyakran utaznak a Paradicsomra felsőbb-világegyetemi feladattal, de ritkán kapnak ott állandó lakói besorolást, lévén, hogy osztályként az eredeti felsőbb-világegyetemükre korlá-

tozódik a tevékenységük.

9. A SZELLEMMEL EGGYÉ KAPCSOLÓDÁST ELÉRT HALANDÓK

[1] A felemelkedő, a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók nem Harmadik-Forrás személyiségek; részei az Atya személyiségkörének, azonban a Harmadik Forrás és Középpont előelme-szellemének egyedivé lényegült részével kapcsolódtak eggyé. A Szellemmel való ilyen eggyé kapcsolódásra sohasem kerül sor a természetes élet időtartama alatt; ilyesmi csakis a halandói újbóli felébredéskor megy végbe a morontia létben a lakóvilágokon. Az eggyé kapcsolódási tapasztalásban nincs átfedés; a sajátakaratú teremtmény vagy a Szellemmel vagy a Fiúval vagy az Atyával kapcsolódik eggyé. Akik

az Igazítóval, illetőleg az Atyával éltek meg eggyé kapcsolódást, azok sohasem kapcsolódhatnak eggyé a Szellemmel vagy a Fiúval.

2 ¶ Az a tény, hogy az ilyen fajtájú halandó teremtmények nem pályázhatnak az Igazítóval való eggyé kapcsolódásra, nem akadályozza az Igazítókat abban, hogy a húsvér testben leélt élet időtartamára ne költözzenek beléjük. Az Igazítók az anyagi élet tartama alatt munkálkodnak az ilyen lények elméiben, de sohasem válnak örökre eggyé a tanítványlelkeikkel. Átmeneti ottlétük során az Igazítók hatékonyan építik fel a halandói természet ugyanazon szellemmását — a lelket — mint amelyet az Igazítóval való egyesülésre pályázókban hoznak létre. Az Igazítók munkája egészen a halandói halál

időpontjáig teljesen hasonló a ti fajaitokban való működésükhöz, de a halandói felbomlás során az Igazítók örökre búcsút vesznek ezektől a Szellemmel való eggyé kapcsolódásra pályázóktól, s közvetlenül a Divining-tonra, minden isteni Nevelő központjára távoznak, ahol a rendjük új feladatai várják őket.

3 Amikor az ilyen alvó továbbélők újból megszemélyesülnek a lakóvilágokon, akkor az eltávozott Igazító helyét az Isteni Segédkező szellemének egyede tölti be, aki az adott helyi világegyetem Végtelen Szellemének képviselője. E szellem-átadás teszi e túlélő teremtményeket a Szellemmel eggyé kapcsolódott halandókká. E lények elméjükben és szellemükben minden tekintet-

ben egyenrangúak veletek; és valóban a kortársaitok, osztoznak a lakó- és a morontia szférákon a ti rendetekbe tartozó, az eggyé kapcsolódásra pályázókkal és azokkal is, akik a Fiúval fognak eggyé kapcsolódást megélni.

4 ¶ Van azonban egy sajátosság, melyben a Szellemmel eggyé kapcsolódott halandók különböznek a felemelkedő testvéreiktől: Az anyagi honvilágon szerzett emberi tapasztalás halandó emlékei túlélik a húsvér test halálát, mert a halandóban lakozó Igazító szert tett egy szellemmásra vagy szellemátiratra az emberi élet szellemi jelentőséggel bíró eseményeiről. Viszont a Szellemmel eggyé kapcsolódott halandók esetében nem létezik olyan működési rend, mely

révén az emberi emlékek fennmaradnának. Az Igazító teljesen és érintetlen formában írja át az emlékezetet, de e szerzemények az eltávozó Igazítók élményelvi tulajdonát képezik és a korábbi alászállásuk tárgyát képező teremtmények nem férhetnek hozzá, akik ezért úgy ébrednek fel a Nebadon morontia szféráinak feltámadási csarnokaiban, mintha újonnan teremtett lények lennének, olyan teremtmények, akikben nem tudatosul korábbi létezés.

5 A helyi világegyetem e gyermekei képesek újra visszaszerezni a korábbi emberi emlék-élményeik nagy részét azáltal, hogy azokat újra elmesélik nekik a társult szeráfok és kerubok, valamint azáltal, hogy átnézik az adatrögzítő angyalok által a halandó létpá-

lyáról gyűjtött feljegyzéseket. Ezt teljes bizonyossággal tehetik meg, mert a túlélő lélek, mely az anyagi és halandó életből tapasztalati úton származik, nem rendelkezik ugyan emlékekkel a halandói eseményekről, viszont rendelkezik egyfajta élményelvi-felismerési válasz-maradvánnyal a múltbeli tapasztalások ezen elfelejtett eseményeiről.

6 Amikor a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandó hall az elfelejtett múltbeli tapasztalásról, akkor e túlélő lelkében (azonosságában) azonnal egy élményelvi felismerési válaszhatás jelenik meg, mely nyomban felruházza az elmondott eseményt a valóság érzelmi színével és a tények értelmi minőségével; és e kettős válaszhatás alkotja a halandói tapasztalás elfelejtett nézőpont-

jának helyreállítását, felismerését és érvényesítését.

7 Még az Igazítóval való eggyé kapcsolódás megélésének várományosai esetében is csak azok az emberi élmények válnak a túlélő halandó és a visszatérő Igazító közös tulajdonává, melyek szellemi értékkel bírnak és a halandó csak ezekre fog emlékezni nyomban a halandói túlélést követően. A szellemi jelentőséggel nem bíró események esetében még az Igazítóval eggyé kapcsolódottaknak is a túlélő lélekben megjelenő felismerés-válasz sajátosságára kell hagyatkozniuk. És mivel bármely adott eseménynek lehet szellemi jelentése az egyik halandó számára, egy másikéra pedig esetleg nem lehet, ezért válik lehetővé az azonos bolygóról származó, kor-

társ felemelkedők által alkotott csoport számára, hogy az Igazítók által megőrzött eseményemlékeket összeadják és így helyreállítsanak bármely élményt, melyet együtt éltek át, és amely bármelyikük életében szellemi értékkel bírt.

8 ¶ Az emlék-helyreállítás ezen eljárásait elég jól ismerjük, nem értjük viszont a személyiség-felismerés módszerét. Az egykori közösséget alkotó személyiségek egymástól meglehetősen függetlenül válaszolnak az emlékezet működésére, jóllehet az emlék maga és annak helyreállítási eljárásai szükségesek ahhoz, hogy az ilyen kölcsönös személyiségi válasz a teljes felismeréssel párosuljon.

9 ¶ A Szellemmel eggyé kapcsolódott túl-

élő is képes sok mindent megtudni a húsvér testben töltött életről azáltal, hogy újra ellátogat a szülővilágára azt követően, hogy véget ér az a bolygói megítéltetés, melyben ő maga is élt. A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt gyermekek képesek élni azzal a lehetőséggel, hogy megvizsgálják az emberi létpályájukat, ugyanis általában a helyi világegyetemben teljesítendő szolgálatra osztották be őket. Ők nem osztoznak veletek a felsőbb és dicső végzetben a Végleges Paradicsomi Testületében; kizárólag az Igazítóval eggyé kapcsolódott halandók vagy egyéb különlegesen befogadott felemelkedő lények emeltetnek fel azok rangjára, akikre az örökkévaló Istenség-kaland vár. A Szellemmel eggyé kapcsolódott halandók a he-

lyi világegyetemek állandó létpolgárai; törekedhetnek paradicsomi végzetre, azonban nem lehetnek biztosak benne. A Nebadonban az ő világegyetemi otthonuk a Szalington körül keringő világok nyolcadik csoportja, egy olyan végzet-menny, melynek jellegét és elhelyezkedését sok tekintetben jó közelítéssel ábrázolják az urantiai bolygói hagyományok.

10. FELEMELKEDŐI VÉGZETEK

[1] A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandókról általában elmondható, hogy a helyi világegyetem határain belülre korlátozott a tevékenységük; a Fiúval eggyé kapcsolódott túlélők valamely felsőbb-világegyetem határain belül tevékenykednek; az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt halandók

végzete pedig a világegyetemek mindenségének birtokba vétele. A halandói eggyé kapcsolódást megélt szellemek mindig a származásuk szintjére emelkednek fel; az ilyen szellementitások kivétel nélkül visszatérnek az elsődleges forrásuk szférájára.

2 A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók helyi világegyetembeliek; ők rendszerint nem emelkednek az eredeti teremtésrészük jelentette határokon túlra, nem jutnak túl az őket átjáró szellem térrészének határain. A Fiúval eggyé kapcsolódást megélt felemelkedők szintén a szellemi felruházottságuk forrásáig emelkednek, mert sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy a Teremtő Fiú Igazságszelleme összpontosul a vele társult Isteni Segédkezőben,

úgy nyilvánul meg az ő „eggyé kapcsolódott szelleme” a felsőbb világegyetemek Tükröző Szellemeiben. A Hétszeres Istennek a helyi világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi szintek közötti eme szellemi kapcsolatát nehéz lenne jellemezni, de nem nehéz elkülöníteni, lévén félreismerhetetlenül megnyilatkozik a Tükröző Szellemek gyermekeiben — a Teremtő Fiak szekoráfi Hangjaiban. A Paradicsomon lakozó Atyától származó Gondolatigazító sohasem nyugszik, míg a halandó fiú szemtől szembe nem kerül az örökkévaló Istennel.

3 ¶ A társulási eljárás rejtélyes változója, amitől egy halandó lény nem kapcsolódik örökre eggyé vagy nem képes örökre eggyé kapcsolódni a benne lakozó Gondolatiga-

zítóval, a felemelkedési terv gyenge pontjának tűnhet; a Fiúval és a Szellemmel való eggyé kapcsolódás a paradicsom-elérési terv némely részletében lévő megmagyarázhatatlan hibák ellentételezésének tűnhet a felületes szemlélő számára; de minden ilyen következtetés hibás; nekünk azt tanították, hogy mindeme folyamatok a Legfelsőbb Világegyetemi Urak által felállított törvényeknek megfelelően bontakoznak ki.

4 Elemeztük e problémát és arra a vitathatatlan következésre jutottunk, hogy az összes halandónak valamely végleges paradicsomi végzetre való elküldése nem lenne tisztességes a téridő világegyetemekkel szemben annyiban, hogy a Teremtő Fiak és a Nappalok Elődeinek bíróságai ekkor tel-

jesen azoknak a szolgálataitól függenének, akik a felsőbb teremtésrészek felé haladnak. És a legjobb magyarázatnak az tűnik, hogy a helyi világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi kormányok mindegyike rendelkezzen a felemelkedő fiúi besorolásúaknak egy állandó csoportjával; hogy e kormányzatok feladatkörei bővüljenek ki olyan megdicsőült halandók bizonyos csoportjainak erőfeszítései révén, akik állandó besorolásúak, akik az abandonterek és a szuszatia evolúciós kiegészítői. Most már teljesen nyilvánvaló, hogy a jelenlegi felemelkedési rendszer hatékonyan látja el a téridő kormányzatokat a felemelkedő teremtmények efféle csoportjaival; és sokszor csodálkoztunk el ezen is: Vajon mindez eredetileg is tervezett részét ké-

pezi-e a Világmindenség Építészeinek ama végtelenül bölcs terveinek, hogy a Teremtő Fiakat és a Nappalok Elődeit egy állandó felemelkedői lakossággal lássák el? Olyan kifejlett létpolgárság-rendekkel, melyek egyre jobban képesek lesznek e teremtésrészek ügyeinek vitelére az eljövendő világegyetemi korszakokban?

5 ¶ Az, hogy a halandói végzetek ily változatosak, még semmiképpen nem bizonyítja, hogy az egyik nagyszerűbb, mint a másik, pusztán azt mutatja, hogy különböznek egymástól. Az Igazítóval eggyé kapcsolódott felemelkedők mint végleges rendű lények előtt valóban nagy és dicső létpálya bontakozik ki az örökkévaló jövőben, ez azonban nem jelenti azt, hogy előnyben részesül-

nének a felemelkedő testvéreikkel szemben. Nincs kivételezés, nincs önkényesség a halandói továbbélés isteni tervének általános működtetésében.

6 ¶ Bár mindenki közül nyilvánvalóan az Igazítóval eggyé kapcsolódott, végleges rendű lények élvezik a lehetőségek legszélesebb körét, e cél elérése egyúttal mégis megfosztja őket attól a lehetőségtől, hogy részt vegyenek valamely világegyetem vagy felsőbb-világegyetem korszaknyi hosszúságú küzdelmeiben, a korai és kevéssé végleges korok-tól a viszonylagos tökéletességet elért, későbbi és érett korokig. A végleges rendű lények csodálatos és kiterjedt tapasztalatokat hozó átmeneti szolgálatot kapnak a nagy világegyetemnek mind a hét szelvé-

nyében, azonban rendszerint nem tesznek szert arra a bensőséges ismeretre bármely világegyetemről, mely már most is jellemzi a nebadoni Teljes Testület Szellemmel eggyé kapcsolódott érdemes személyiségeit. Ezen egyedeknek lehetőségük van arra, hogy a felemelkedési menetet alkotó bolygói korszakok tanúi legyenek, amint azok egymás után kifejlenek a tízmillió lakott világon. És az ilyen helyi világegyetemi létpolgárok hű szolgálatában az egyik tapasztalás a másikra épül, míg az idő végül kiérleli azt a magas szintű bölcsességet, melyet az összpontosuló tapasztalás — *ellentmondást nem tűrő* bölcsesség — alkot meg, és ez önmagában is létfontosságú tényező bármely helyi világegyetem megállapodásának elérésében.

7 Miként a Szellemmel eggyé kapcsolódást

megélt lények esetében, úgy van ez a Fiúval eggyé kapcsolódást megélt halandók közül azokkal is, akik állandó honos besorolást kaptak az Uverszán. E lények némelyike az Orvonton kezdeti idejéből való, és annak a szellemi rálátási mélységet fokozó bölcsességnek a lassan bővülő taglétszámú testületét képviselik, mely örökké fejlődő szolgálattal járul hozzá a hetedik felsőbb-világegyetem jólétéhez és későbbi megállapodásához.

8 ¶ Hogy mi lesz a végleges beteljesülésük a helyi világegyetemi és felsőbb-világegyetemi létpolgárságú, ezen állandó besorolású rendeknek, azt nem tudjuk, azonban igencsak lehetséges, hogy amikor a paradicsomi, végleges rendű lények felfedezik az isteniség táguló határait az első külső térszint

bolygói rendszereiben, akkor a Fiúval, illetőleg a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt társaik a felemelkedői evolúciós küzdelemben majd elfogadhatóan fognak hozzájárulni a tökéletessé lett felsőbb-világegyetemek élményelvi egyensúlyának fenntartásához, miközben készen állnak azon paradicsomi zarándokok áradatának fogadására, akik egy távoli napon majd az Orvontonon és annak testvér-területein keresztül fognak beözönleni, mint valamiféle hatalmas szellem-áradat, mely a külső tér most még feltáratlan és lakatlan galaxisaiból tör elő.

9 ¶ Noha a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt lények többsége helyi világegyetemi létpolgárként teljesít állandó szolgálatot, azért nem mindannyiuk esetében ez a hely-

zet. Ha a világegyetemi szolgálatuk valamely szakasza az ő személyes jelenlétüket igényelné a felsőbb-világegyetemben, akkor e létpolgárokban a felsőbb világegyetembe való felemelkedésre őket képessé tevő létbeli átalakulás menne végbe; és amint megérkeznek a Mennyei Oltalmazók a paranccsal, hogy a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt eme halandók jelenjenek meg a Nappalok Elődeinek bírósága előtt, akkor valóban felemelkednének és soha nem térnének vissza. A felsőbb-világegyetem védenceivé válnak, a Mennyei Oltalmazók segítőiként szolgálnak, mégpedig véglegesen, azon kevesek kivételével, akiket viszonzásul paradicsomi és havonai szolgálatra hívnak össze.

10 A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt

testvéreikhez hasonlóan a Fiúval eggyé kapcsolódást megéltek sem haladnak át a Havonán és nem is érik el a Paradicsomot, hacsak nem esnek át bizonyos átalakuláson. Elégséges számú és jó okból e változásokon bizonyos, a Fiúval eggyé kapcsolódott túlélők esnek át, és e lényekkel mindig lehet találkozni a központi világegyetem hét körén. Így a Fiúval, illetőleg a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók egy bizonyos számban ténylegesen felemelkednek a Paradicsomra, sok tekintetben olyan úton érnek célt, mint amely az Atyával eggyé kapcsolódást megélt halandókra is vár.

[11] Az Atyával eggyé kapcsolódást megélt halandók a lehetőséget tekintve végleges-rendűek; végcéljuk az Egyetemes Atya, és el

is érik őt, azonban a jelen világegyetemi korszak belátható határain belül a végleges rendű lények, mint olyanok, még nem érték el a végzetüket. Még mindig befejezetlen teremtmények — hatodik szintű szellemek — és ennélfogva nem tevékenyek a fényben és életben való megállapodás elérése előtti evolúciós területeken.

[12] Amikor egy halandói véglegesrendűt befogad a Háromság — Háromságot-elért Fiúvá válik, mint amilyen a Fenséges Hírvivő is — akkor érte el az a végleges rendű lény a végzetét, legalábbis a jelen világegyetemi korszakban. A Fenséges Hírvivők és társaik a szó szoros értelmében talán nem hetedik szintű szellemek, azonban a Háromság általi befogadás egyebek mellett felruházza

őket mindennel, amit csak egy végleges rendű lény hetedik szintű szellemként valamikor is elérhet. Miután a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók, illetőleg a Fiúval eggyé kapcsolódást megélt halandók háromságivá lesznek, átesnek az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt felemelkedőkkel való paradicsomi tapasztaláson, akikkel azt követően már minden olyan dologban azonosak, aminek a felsőbb-világegyetemi igazgatáshoz köze van. A Kiválasztott Háromságot-elért Fiak, illetőleg a Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiak mostanra legalábbis befejezett teremtmények, szemben a végleges rendű lényekkel, akik jelenleg még befejezetlen teremtmények.

13 ¶ Így végső soron aligha lenne helyes a

„felsőbb” vagy „alsóbb” kifejezést használni a fiúi besorolásba tartozók felemelkedő rendjei végzetének összemérésekor. Isten minden ilyen fia osztozik az Isten atyaságában, és Isten az ő minden teremtményét egyformán szereti; nem tesz jobban kivételt a felemelkedői végzetekben, mint ama teremtmények között, akik e végzeteket elérhetik. Az Atya az ő *minden egyes* fiát szereti, és e ragaszkodása nem kevesebb, mint igaz, szent, isteni, határtalan, örökkévaló és egyedi — olyan szeretet ez, melyet *emennek* és *amannak* a fiúnak adott, mégpedig egyénileg, személyesen és kizárólagosan. És ez a szeretet minden más tényt háttérbe szorít. A fiúi rend a teremtmény legfelsőbb szintű viszonya a Teremtőhöz.

[14] Halandókként most már láthatjátok a he-

lyeteket az isteni fiúi besorolásúak családjában és most már érzékelhetitek azt a kötelességet, hogy ki kell használnotok a halandói túlélés érdekében a paradicsomi tervben, illetőleg a paradicsomi terv által oly önként biztosított előnyöket, mely tervet az egyik alászálló Fiú élettapasztalása oly nagy mértékben kiemelt és megvilágított. Minden lehetőségről és minden hatalomról gondoskodtak annak érdekében, hogy az isteni tökéletesség paradicsomi céljának végleges elérése számotokra biztosított legyen.

15 [Közreadta egy, a szalvingtoni Gábriel kíséretéhez átmenetileg beosztott Fenséges Hírvivő.]

41. ÍRÁS

A HELYI VILÁGEGYETEM FIZIKAI SAJÁTOSSÁGAI

AZ EGYES helyi teremtésrészeket az összes többitől megkülönböztető sajátos térjelenség nem más, mint az Alkotó Szellem jelenléte. Az egész Nebadont bizonyosan átjárja a szalvingtoni Isteni Segédkező térjelenléte, és e jelenlét éppoly biztosan véget is ér a helyi világegyetemünk külső határainál. Amit a helyi világegyetemi Anyaszellemünk átjár, az *maga* a Nebadon; ami pedig az ő térjelenlétén kívül esik, az a Nebadonon kívüli rész, vagyis az Orvonton felsőbb-világegyetem Nebadonon kívüli téregységei — az egyéb helyi vi-

lágegyetemek.

[2] ¶ Bár a nagy világegyetem igazgatási szerveződése egyértelműen széttagozódik a központi világegyetemi, a felsőbb-világegyetemi és a helyi világegyetemi kormányzatokra, és bár ezek az egységek csillagászatilag egymás mellett vannak jelen a Havona és a hét felsőbb-világegyetem térbeli elkülönülésében, azért nincs semmiféle egyértelműen meghatározható fizikai határvonala az elkülönülő helyi teremtésrészeknek. Még az Orvonton nagy- és kisövezetei is világosan megkülönböztethetők (számunkra), a helyi világegyetemek fizikai határait azonban már nem ilyen könnyű azonosítani. Ez azért van így, mert e helyi teremtésrészeket igazgatásilag úgy szervezik, hogy megfeleljenek bi-

zonyos, a felsőbb-világegyetem teljes energiamennyiségének szelvényesülését irányító *teremtői* elveknek, míg azok fizikai összetevői, a tér szférái — napok, sötét szigetek, bolygók, stb. — elsősorban csillagködökből származnak, melyek pedig a Világmindenség Építészei által kidolgozott, bizonyos *elő-teremtési* (tapasztalás-meghaladó) tervek szerint befolyásolják az előbbiek megjelenését.

[3] Egy vagy több — sőt akár sok — ilyen csillagködöt foglalhat magába egyetlen helyi világegyetem területe, mint ahogy a Nebadon az Andronover és más csillagködök csillag- és bolygó-utódjaiból állt össze. A Nebadon szférái különféle csillagködi eredettel rendelkeznek, azonban mindnek van

egy bizonyos kismértékű közös térmozgása, melyet az erőtér-irányítók a szakavatott erőfeszítéseik révén úgy állítottak be, hogy az létrehozza a tértestek jelenlegi halmazát, melyek együtt, egymás szomszédjaiként járják a felsőbb-világegyetemi pályákat.

4 Ilyen tehát a felépítése a Nebadon helyi csillagködnek, mely jelenleg egy folyamatosan állandósuló pályán halad az Orvonton ama kisövezetének Nyilas-központja körül, melyhez a helyi teremtésrészünk tartozik.

1. A NEBADONI ERŐTÉR-KÖZPONTOK

1 A csavarvonalú és más csillagködöket, a tér szféráinak anyakerekeit a paradicsomi erőszervezők mozgatják; és a gravitációs

válasz csillagködbeli megjelenését követően e felsőbb-világegyetemi szerepkört átveszik tőlük az erőtér-központok és a fizikai szabályozók, akik ezt követően teljes felelősséggel tartoznak a csillag- és bolygóutódok további nemzedékei fizikai evolúciójának irányításáért. A Nebadon elő-világegyetem felett gyakorolt felügyeletük a Teremtő Fiunk megérkezését követően azonnal összehangolódott az ő világegyetem-szervezési tervével. E paradicsomi Istenfi működési területén belül a Legfőbb Erőtér-központok és a Fizikai Főszabályozók együttműködtek a később megjelenő Morontia Erőtér-felügyelőkkel és másokkal annak érdekében, hogy létrehozzák a közléscserére szolgáló hálózatok, energiakörök és erőtér-sávok hatalmas,

összetett rendszerét, melyek a Nebadon számos tértestét szorosan, egyetlen rendezett igazgatási egységgé fogják össze.

[2] Száz negyedrendű Legfőbb Erőtér-központ állandóan szolgálatban van a helyi világegyetemünkben. E lények fogadják az Uversza harmadrendű központjaitól jövő erőtér-vonalakat és kötik át a mérsékelt és átalakított köröket a csillagvilágaink és csillagrendszereink erőtér-központjaira. Ezen erőtér-központok egymással társulva azért működnek, hogy olyan szabályozó és biztos egyensúlyt teremtő élőrendszert hozzanak létre, melynek rendeltetése az egyébként lüktető és változó energiák egyensúlyban tartása és szétosztása. Az erőtér-központoknak azonban nincs szerepük az olyan

átmeneti jellegű és helyi energia-zavarokban, mint amilyenek a napfoltok és a csillagrendszeri villamos zavarok; a fény és a villamosság nem alapenergiái a térnek; ezek másodlagos vagy kiegészítő megnyilvánulások.

3 A száz helyi világegyetemi központ a Szalvingtonra települt, ahol pontosan annak a szférának az energiaközpontján működnek. Az olyan épített szférák, mint a Szalvington, az Edentia és a Jerusem részére úgy biztosítják a világítást, a fűtést és az energiát, hogy azok meglehetősen függetlenek lehetnek a tér napjaitól. E szférákat az erőtér-központok és a fizikai szabályozók építették — létesítették rendelésre — és úgy tervezték azokat, hogy erőteljes hatást gyakoroljanak az energia-elosztásra. Az erőtér-

központok azáltal, hogy tevékenységeiket az ilyen energiaszabályozási gócpontokra alapozzák, a maguk élő jelenléte révén irányítják és terelik csatornákba a tér fizikai energiáit. És ezen energiakörök az alapjai minden fizikai-anyagi és morontia-szellemi jelenségnek.

[4] Tíz ötödrendű Legfőbb Erőtér-központot jelölnek ki a Nebadon elsődleges alegységeinek, a száz csillagvilág mindegyikéhez. A Norlatiadekben, a csillagvilágotokban nem a központi szférán, hanem a csillagvilág fizikai magját alkotó hatalmas csillagrendszer központjára települtek. Az Edentián tíz társult gépies szabályozó és tíz frandalank van, akik tökéletes és állandó kapcsolatban állnak a közeli erőtér-központokkal.

[5] Egy hatodrendű Legfőbb Erőtér-központ állomásozik minden egyes helyi csillagrendszernek pontosan a gravitációs gócpontjában. A Satania csillagrendszerben a kijelölt erőtér-központ a tér egyik sötét szigetén van, mely helyileg a csillagrendszer csillagászati középpontjában található. Sok sötét sziget valójában bizonyos térenergiákat mozgató és irányító, hatalmas energiafejlesztő, és e természetes körülményeket hatékonyan használja ki a sataniai Erőtér-központ, melynek élő tömege a felsőbb központokkal tart kapcsolatot azáltal, hogy az anyagiasultabb erőtér-áramokat a tér evolúciós bolygóin működő Fizikai Főszabályozókhoz irányítja.

2. A SATANIAI FIZIKAI SZABÁLYOZÓK

[1] Jóllehet a Fizikai Főszabályozók az erőtér-központok mellett szolgálnak nagy világegyetem szerte, a helyi csillagrendszeri működésük, mint amilyen a sataniai is, már könnyebben megérthető. A Satania azon száz helyi csillagrendszer egyike, melyek a Norlatiadek csillagvilág igazgatási szervezetét alkotják, s amelynek közvetlen szomszédos csillagrendszerei közé tartozik a Szandmatia, az Aszuntia, a Porogia, a Szortoria, a Rantulia és a Glantonia. A Norlatiadek csillagrendszerek sok tekintetben különböznek, azonban mindannyian evolúciósak és fejlődők, s ebben nagyon hasonlók a Sataniához.

[2] Maga a Satania több mint hétezer csillagászati csoportból vagy fizikai rendszerből áll, melyek közül csak kevésnek olyan az eredete, mint a ti naprendszereteknek. A Satania csillagászati középpontja a tér egy óriási sötét szigete, mely annak segédszféráival együtt nem messze helyezkedik el a csillagrendszeri kormány székhelyétől.

[3] ¶ A kijelölt erőtér-központ jelenlététől eltekintve a Satania teljes fizikai-energia rendszerének felügyelete a Jerusemen összpontosul. Egy Fizikai Főszabályozó, aki e központi szférán állomásozik, a csillagrendszeri erőtér-központtal együttműködik és a Jerusemen székhelyet fenntartó és az egész helyi csillagrendszerben működő erőtér-felügyelők összekötő-főnökeként szolgál.

4 Az energia körökbe szervezését és csatornákba terelését a Sataniában elszórtan jelenlévő ötszázezer élő és értelmes energia átalakító felügyeli. Az ilyen fizikai szabályozók tevékenységén keresztül a felügyeletet ellátó erőtér-központok teljes és tökéletes ellenőrzést gyakorolnak a tér alapenergiának többsége felett, beleértve a nagyhőmérsékletű égitestek és a sötét, energia-töltetű szférák kisugárzásait is. Az élő entitások e csoportja a szervezett térnek csaknem minden fizikai energiáját képes mozgásba hozni, módosítani, megváltoztatni, átalakítani és továbbítani.

5 Az élet eredendő képességekkel rendelkezik a világegyetemi energia serkentésére és átalakítására. Ti már ismeritek a növé-

nyi életnek azt a tevékenységét, hogy a fény anyagi energiáját a növényvilág különféle megnyilvánulásaivá alakítja. Hasonlóképpen van már némi ismeretetek arról, hogy e növényi energia milyen módszerrel alakítható át az állati tevékenységek jelenségeivé, azonban gyakorlatilag semmit sem tudtok az erőtér-irányítók és a fizikai szabályozók eljárásáról, akik fel vannak ruházva azzal a képességgel, hogy a tér sokféle energiáját mozgásba hozzák, átalakítsák, irányítsák és összpontosítsák.

6 ¶ Az energiaterületeken működő eme lények közvetlenül nem érintettek az energiában úgy, mint azok az élő teremtmények, akiknek alkotóeleme az, és még csak az élettani vegyészet területéhez sincs közük. Né-

ha ugyan akad dolguk az élet fizikai előzményeivel, azon energiarendszerek kidolgozásával, melyek az elemi-anyagi szervezetek élő energiáinak fizikai hordozóeszközeiként szolgálnak. A fizikai szabályozók bizonyos mértékben úgy kapcsolódnak az anyagi energia élet-előtti megnyilvánulásaihoz, mint ahogy az elmeszellem-segédek is érintettek az anyagi elme elő-szellemi feladatköreiben.

7 ¶ Az erőtér-szabályozás és energiairányítás ezen értelmes teremtményei kötelesek úgy alakítani az eljárásukat minden egyes szférán, hogy az megfeleljen az adott bolygó fizikai felépítésének és szerkezetének. Csalhatatlanul veszik igénybe a fizikusokból és egyéb szakmai tanácsadókból álló állomá-

nyukat azokhoz a számításokhoz és levezetésekhez, melyek a nagyhőmérsékletű napok és másfajta óriáscsillagok helyi hatásának meghatározásához szükségesek. Még a tér hatalmas, hideg és sötét óriásaival és a csillagködök nagytömegű felhőivel is számolniuk kell; mindezen anyagi dolgoknak is szerepük van az energia-átalakítás gyakorlati problémáiban.

8 Az evolúciós lakott világok erőtér-energia felügyelete a Fizikai Főszabályozók felelőssége, azonban e lények nem tartoznak felelősséggel az Urantia minden energiazavaráért. Számos oka lehet az ilyen zavaroknak, melyek némelyike a fizikai felügyelők területén és felügyeletén kívül esik. Az Urantia hatalmas energiák vonalában helyezke-

dik el, egy kis bolygó a hatalmas tömegek körében, és a helyi szabályozók néha óriási számban avatkoznak be, hogy egyensúlyba hozzák ezen energiavonalakat. Tevékenységüket a Satania fizikai körei vonatkozásában igen jól végzik, azonban a bolygónak az erőteljes Norlatiadek-áramoktól való elszigetelése már gondot jelent nekik.

3. CSILLAGTÁRSAINK

[1] A Sataniában kétezernél is több ragyogó nap ontja fényét és energiáját, és a ti napotok egy átlagosan ragyogó égitest. A tiétekéhez legközelebb eső harminc nap között csupán három fényesebb van. A Világegyetemi Erőtér-irányítók váltják ki azon elkülönült energiaáramokat, melyek az egyes csil-

lagok és azok naprendszerei között működnek. E napkemencék a tér sötét óriásaival együtt állomásokként szolgálnak az erőtérközpontok és a fizikai szabályozók számára ahhoz, hogy az anyagi teremtésrészek energiaköreit hatékonyan összpontosíthassák és irányíthassák.

[2] A Nebadon napjai nem különböznek a többi világegyeteméitől. Az összes nap, sötét sziget, bolygó és hold, beleértve még a meteorokat is, meglehetősen azonos. E napok átlagos átmérője mintegy egymilliókhatszázezer kilométer, s a ti napotoké ennél valamivel kevesebb. A világegyetem legnagyobb csillaga, az Antaresz csillagköd négyszázötvenszer nagyobb átmérőjű a ti napotokénál, a tömege pedig hatvanmilliószo-

ros. De van elég tér mindeme hatalmas napoknak. Hozzávetőlegesen annyi mozgásterük van a térben, mint amennyi tizenkét narancsnak lenne, ha az Urantia belsejében keringenének, amennyiben a bolygó üreges volna.

3 ¶ Amikor a csillagködi anyakerék kidobja magából a túl nagy napokat, azok hamarosan szétesnek és kettős csillagokat formálnak. Minden nap eredetileg gázállapotú, bár később átmenetileg léteznek félig folyadékállapotban is. Amikor a napotok elérte a folyékonygáz-nyomáshoz tartozó eme szinte folyékony állapotot, akkor még nem volt elég nagy ahhoz, hogy az egyenlítője mentén széthasadjon, mely folyamat a kettős csillag kialakulásának egyik fajtája.

4 Ha ezen izzó szférák a napotok méretének kevesebb mint a tizedét elérik, gyors összehúzódáson, sűrűsödésen és hűlésen mennek keresztül. Ha pedig harmincszorosan meghaladják a napotok méretét — vagyis inkább a tényleges anyagtartalom összmennyiségének harmincszorosát — a napok hamar két külön égitestre esnek szét, és vagy új rendszerek középpontjai lesznek vagy megmaradnak egymás gravitációs vonzáskörében és egy közös középpont körül keringenek a kettős csillagok egyik fajtájaként.

5 ¶ A legutóbbi nagy mindenségrendi kitörés az Orvontonban a rendkívüli kettőscsillag-robbanás volt, melynek fénye Kr.u. 1572-ben érte el az Urantiát. Ez az izzás

oly heves volt, hogy a robbanást még fényes nappal is lehetett látni szabad szemmel.

[6] ¶ Nem minden csillag szilárd, de az idősebbek között sok ilyen van. A vöröses, gyengén világító csillagok némelyike a hatalmas tömegük középpontjában olyan sűrűséget mutat, melyet úgy lehetne jellemezni, hogy az ilyen csillagból származó minden köbcentiméter, ha az Urantián lenne, mintegy 170 kilogrammot nyomna. Az óriási nyomás a hő és a keringő energia csökkenésével együtt azt eredményezte, hogy az alapvető anyagi egységek pályái mind közelebb és közelebb kerültek, míg végül már nagyon közel jutottak a villamos összesűrűsödés állapotához. E hűlési és összehúzódási folyamat egészen az ultimatonikus sűrűsö-

dés robbanási határpontjáig folytatódhat.

7 Az óriásnapok többsége viszonylag fiatal; a törpecsillagok többsége pedig idős, de azért nem mindegyikük. Az összeütközést szenvedett törpék lehetnek igen fiatalok és erős fehér fénnyel izzók, melyek a fiatalkori ragyogásuk időszakában sohasem mentek át a kezdeti vörös szakaszon. De a nagyon fiatal és a nagyon öreg napok rendszerint vörösesen izzanak. A sárgás árnyalat szelídebb fiatalkort vagy közelgő időskort jelez, azonban a ragyogó fehér fény robusztus és hosszantartó felnőttkori létet mutat.

8 ¶ Bár az ifjú napok nem mennek át lüktető életszakaszon, legalábbis láthatóan nem, mégis, amikor kitekintetek a térbe, megfigyelhettek számos olyan fiatalabb csillagot,

melyek hatalmas lélegzetének kettő és hét nap közötti időre van szüksége egy teljes körhöz. A napotok még mindig hordozza a fiatalkori, óriási mértékű felduzzadásának ma már egyre kevesebb jelentőséggel bíró következményeit, de a visszatérő időköz a korábbi három és fél napos lüktetésről a jelenlegi tizenegy és fél éves napfolttevékenységi szakaszokra hosszabbodott.

9 A csillagváltozatoknak sokféle eredete lehet. Némely kettőscsillag esetében a két égitest ütemes haladásakor a gyorsan változó távolságok miatt kialakuló árapályerők szintén visszatérő időközű fényingadozásokat okoznak bennük. E gravitációs változások rendszeres és ismétlődő fellobbanásokat váltanak ki, mint ahogy a meteorokat be-

fogó felgyülemlett energia-anyagú égitest-felszínen is ilyenkor egy viszonylag hirtelen villanás következik be, mely fényesség azután gyorsan az adott nap szokványos szintjére esik vissza. A nap néha meteorrajt fog be a csökkent gravitációs ellenállás egyik vonalában, alkalmanként pedig ütközések okoznak fellobbanásokat a csillagon, azonban az ilyen jelenségek többsége teljes mértékben belső ingadozásokból ered.

[10] A változékony csillagok egyik csoportjában a fénylüktetés üteme közvetlenül a fényességtől függ, és e tény ismeretét a csillagászok arra használják, hogy e napokat világegyetemi világítótornyoknak vagy pontos mérési pontoknak tekintsék a távoli csillaghalmazok alaposabb feltérképezéséhez.

Ezzel az eljárással sokkal pontosabban mérhetők a csillagászati távolságok több mint egymillió fényévig. A térmérés jobb módszerei és a műszakilag fejlettebb távcsövek egykor majd még teljesebb képet adnak az Orvonton felsőbb-világegyetem tíz egységéről; e hatalmas és meglehetősen egybevágó csillaghalmazok közül legalább nyolcat fel fogtok ismerni.

4. NAPSŰRŰSÉG

[1] A napotok tömege valamennyivel meghaladja azt, amennyire a fizikusaitok becsülik, akik szerint a naptömeg tonnában körülbelül ezernyolcszáz kvadrillió ($1{,}8 \times 10^{27}$). Jelenleg félúton van a legsűrűbb és a leghígabb csillagok között, mert sűrűsége a ví-

zének mintegy a másfélszerese. De a napotok nem folyékony és nem is szilárd — hanem gázállapotú — és ez attól függetlenül igaz, hogy milyen nehéz megérteni azt, hogy a gázállapotú anyag miként képes elérni ezt és a még ennél is nagyobb sűrűséget.

[2] ¶ A gáz, a folyékony és a szilárd állapotok az atomi-molekuláris viszonyok függvényei, de a sűrűség a tér és a tömeg viszonyával van összefüggésben. A sűrűség a térben lévő tömeg mennyiségétől közvetlenül függ és fordított arányban áll a tömegben lévő tér mennyiségével, azzal a térrel, mely az anyag központi magjai és azon részecskék között van, melyek e középpontok körül keringenek, továbbá amely tér ezen anyagi részecskékben van.

3 ¶ A kihűlő csillagok egyszerre lehetnek fizikailag gázállapotúak és iszonyúan nagy sűrűségűek. Ti még nem ismeritek a csillagok *folyékonygázait*, de ezen és más szokatlan anyagformák megmagyarázzák, hogy akár a nemszilárd napok is miként képesek a vassal azonos sűrűséget elérni — nagyjából olyat, mint az Urantia — és ugyanakkor magas hőmérsékletű gázállapotban lenni és napként tovább működni. E sűrű folyékonygázokban az atomok kivételesen kicsik; kevés elektront tartalmaznak. E napok a szabad ultimatonikus energiatartalékaikat is nagyobbrészt elveszítették.

4 A hozzátok közeli napok közül az egyik, mely a tiétekével nagyjából megegyező tömeggel kezdte a létét, mára már csaknem

olyan méretűre zsugorodott, mint az Urantia, a napotokénál negyvenezerszer sűrűbb lett. E forró-hideg gáz-szilárd égitest tömege köbcentiméterenként mintegy 55 kilogramm. És e nap gyenge vöröses izzásban még mindig világít, mely nem más, mint a fény haldokló fejedelmének öregkori pislákolása.

5 A napok többsége azonban nem ilyen sűrű. Az egyik közeli szomszédotok sűrűsége pontosan megegyezik a ti légkörötök tengerszinten mért sűrűségével. Ha e nap belsejében lennétek, akkor nem volnátok képesek érzékelni semmit sem. És ha a hőmérsékleti viszonyok lehetővé tennék, s mindazon napok többségébe behatolhatnátok, melyek az éjszakai égen tündökölnek,

akkor sem találnátok bennük több anyagot, mint amennyi a földi nappali szobáitok légterében van.

6 A Veluntia nagy tömegű napjának, mely az Orvonton egyik legnagyobb napja, a sűrűsége is csupán ezrede az Urantia légkörének. Ha felépítésében a légkörötökhöz hasonló volna és nem lenne olyan magas hőmérsékletű, akkor e légüresség olyan mértékű lenne, hogy az emberi lények rövid idő alatt megfulladnának, amennyiben benne, illetőleg a felszínén tartózkodnának.

7 Egy másik orvontoni óriás felszíni hőmérséklete jelenleg alig valamivel van alatta az ezerhatszáz foknak. Átmérője meghaladja a négyszáznyolcvan-millió kilométert — mely tér elég nagy lenne ahhoz, helyet ad-

jon a napotoknak és még a föld jelenlegi pályájának is. És mindeme hatalmas mérete ellenére, mely negyvenmilliónál is többször haladja meg a napotokét, a tömege mindössze körülbelül harmincszorosa. E hatalmas napok mozgási határterülete olyan kiterjedt, hogy azok csaknem összeérnek.

5. NAPSUGÁRZÁS

[1] Hogy a tér napjai nem nagyon sűrűk, azt a megszökő fényenergiák állandó áramai is igazolják. A túl nagy sűrűség az átlátszatlanság révén visszatartja a fényt addig, amíg a fényenergia nyomása el nem éri a robbanási pontot. A nap belsejében hatalmas fény- vagy gáznyomás van, mely olyan energiaáram kilövellést okozza, amely milliószor milliónyi kilométerekre behatol a térbe,

hogy ott energiával, fénnyel és hővel árassza el a távoli bolygókat. Az urantiai sűrűségű felszínből öt méternyi már ténylegesen is megakadályozza az összes röntgensugárzás és minden fényenergia kilépését a napból mindaddig, amíg a felgyülemlő energiák növekvő belső nyomása eredményeként egy hatalmas, kifelé irányuló robbanás formájában az atomi bomlás le nem győzi a gravitációt.

2 A kilökődő gázok jelenlétében a fény igen robbanóképes, amikor nagy hőmérsékleten fényáthatlan védőfalak közé van szorítva. A fény valóságos. Ha a napfény értékét is úgy mérnénk, ahogy a világotokon a különböző energiafajták értékét is méritek, akkor egy kilogramm napfény gazdasági értéke két-

millió dollár lenne.

3 A napotok belseje egy óriási röntgensugár-fejlesztő. A napokat belülről ezen óriási sugárzások folyamatosan bombázzák.

4 A röntgensugárzás által gerjesztett elektronnak több mint félmillió évébe kerül, hogy utat törjön egy átlagos nap közepétől a napfelszínig, ahonnan végre elindulhat a térbeli kalandjára, ahol is talán egy lakott bolygót fog melegíteni, vagy befogja egy meteor, vagy közreműködik egy atom megszületésében, vagy magához vonzza a tér valamely nagytömegű sötét szigete, vagy a térbeli repülőútját a saját szülőnapjához hasonló nap felszínébe való utolsó becsapódással fejezi be.

5 A nap belsejének röntgensugárzása elegendő energiával tölti fel a felhevült és ger-

jesztett elektronokat ahhoz, hogy általa keresztülhatoljanak a téren, a közbenső anyag ellenálló hatásainak sokaságán, a széttartó gravitációs vonzások ellenében, s eljussanak a messzi csillagrendszerek távoli szféráira is. A nap gravitációs szorításából való kiszabaduláshoz szükséges sebességhez tartozó nagy energia elegendő ahhoz is, hogy a napsugár változatlan sebességgel haladjon tovább mindaddig, amíg jelentősebb mennyiségű anyaggal nem találkozik; ekkor gyorsan hővé alakul egyéb energiák felszabadulása mellett.

6 ¶ Az energia fényként vagy más formában a téren keresztüli útja során egyenesen halad. Az anyagi létezés tényleges részecskéi a téren puskalövés módjára haladnak keresz-

tül. Egyenes vonalú vagy pályájú folytonos mozgást végeznek, kivéve, ha felsőbbrendű térerők hatása alá kerülnek, valamint attól is eltekintve, hogy mindig engedelmeskednek az anyagi tömeggel eredendően együtt járó egyenes irányú gravitációs vonzásnak, továbbá a Paradicsom Szigete körön visszatérő gravitációs jelenlétének.

7 ¶ Úgy tűnhet, hogy a napenergia hullámokban halad, azonban ez csak az egymás mellett létező és ugyanakkor különböző hatások eredménye. A szervezett energia valamely adott formája nem hullámokban terjed, hanem egyenes vonalban. Az erő-energia valamely második vagy harmadik formájának jelenléte a megfigyelt áramot arra késztetheti, hogy *úgy tűnjön, mintha* hul-

lámformában haladna, pontosan úgy, mint amikor a sűrű felhőszakadást erős szél kíséri és így néha úgy tűnik, mintha a víz rétegekben zúdulna vagy hullámokban esne le. Az esőcseppek folytonos pályájú, egyenes vonalban hullanak, azonban a szél hatása olyan, hogy mindennek látszatra vízrétegszerű és esőcsepphullámzás szerű megjelenést kölcsönöz.

8 Bizonyos, a helyi világegyetemetek téregységeiben jelenlévő, másodrendű és egyéb, még fel nem fedezett energiák hatása olyan, hogy a napok fénysugárzása látszólag bizonyos hullámjelenségeket okoz, és mintha meghatározott hosszúságú és tömegű, végtelenül kicsi adagokra bomlana. És gyakorlati szempontból pontosan ez történik.

Addig aligha reménykedhettek abban, hogy jobban megértitek a fény viselkedését, amíg világosabb képet nem alkottok a Nebadon téregységeiben működő különféle térerők és napenergiák egymásra hatásáról és viszonyáról. A jelenlegi zavarotok abból is ered, hogy nem teljesen értitek e problémát, melynek részét képezik a világmindenség személyes és nem személyes szabályozásában szerepet játszó, kölcsönösen összefüggő tevékenységek — az Együttes Cselekvő és a Korlátlan Abszolút jelenléte, működése és összehangolódása.

6. KALCIUM — A TÉR VÁNDORA

[1] A színképi jelenségek elemzésekor szem előtt kell tartani, hogy a tér nem üres; hogy a

fényt a térbeli útja során néha kismértékben módosítják a teljes szervezett térben keringő különféle energia- és anyagformák. A napotok színképében ismeretlen anyagra utaló vonalak némelyike olyan, jól ismert elemek módosulatainak tulajdonítható, melyek töredezett formában lebegnek a térben, ezek a napok elemi csatáiban lefolyt vad összecsapások atomi sérültjei. A térben mindenütt megtalálhatók e vándorló roncsok, különösen a nátrium és a kalcium maradványai.

[2] A kalcium valójában az anyaggal átjárt tér fő eleme szerte az Orvontonban. Az egész felsőbb-világegyetemünk tele van szórva porított kővel. A kő ténylegesen is a tér bolygóinak és szféráinak alapvető építőanyaga. A mindenségrendi felhő, a nagy

tértakaró nagyobbrészt a kalcium módosított atomjaiból áll. A kőatom az egyik leggyakoribb és legtartósabb elem. Nemcsak hogy bírja a nap ionizáló sugárzását — a hasítást — hanem képes megtartani társult azonosságát még azután is, hogy a pusztító röntgensugarak szétbombázták és a magas naphőmérséklet összezúzta. A kalcium az összes általános anyagformán túltevő egyedi jelleget és hosszú élettartamot mutat.

3 ¶ Amint azt a fizikusaitok gyanították, a napból származó kalcium e sérült maradványai szó szerint a fénysugarakon utaznak különböző távolságokra, és ez igen nagymértékben megkönnyíti a térben való általános elterjedésüket. A nátrium atom bizonyos módosítások mellett szintén képes

fény- és energiamozgásra. A kalcium remeklése annál is inkább figyelemre méltó, mert ezen elem csaknem kétszer akkora tömegű, mint a nátrium. A tér helyi részeinek a kalciummal való átjárt volta annak a ténynek tulajdonítható, hogy a kalcium megszökik a nap fotoszférájából azáltal, hogy módosult formában meglovagolja a kifelé tartó napsugarakat. A nap összes eleme közül a kalcium, annak viszonylag nagy halmazattömege — mely húsz keringő elektront tartalmaz — mellett is a legsikeresebben képes megszökni a nap belsejéből a tér területei felé. Ez megmagyarázza, hogy miért van a napon kalciumréteg, egy gázszerű kőfelszín kilencezerhatszáz kilométer vastagságban; és ez annak ellenére van így, hogy

tizenkilenc könnyebb és természetesen számos nehezebb elem is található e réteg alatt.

4 A nap hőmérsékletein a kalcium tevékeny és változékony elem. A kőatomnak két mozgékony és lazán kapcsolódó elektronja van a két külső elektronkörön, melyek igen közel esnek egymáshoz. Az atomi küzdelem korai szakaszában az atom elveszti a külső elektronjait; ezt követően mesterien ügyeskedve helyezgeti a tizenkilencedik elektront az elektronkeringés tizenkilencedik és a huszadik köre között ide-oda. Azáltal, hogy másodpercenként huszonötezernél is többször lökdösi ide-oda a tizenkilencedik elektront annak saját pályája és az elveszített társának pályája között, a sérült kőatom képes részlegesen dacolni a gravitációval és így si-

keresen meglovagolni a kiemelkedő fény- és energiaáramokat, a napsugarakat, s elindulni a szabadság és a kaland felé. E kalcium atom az előremozgató, váltakozó lökések révén halad kifelé, megragadva és elengedve a napsugarat másodpercenként mintegy huszonötezerszer. És ezért a kő a tér világainak főeleme. A kalcium a legnagyobb szakértője a napbörtönből való szökésnek.

5 Ezen egyensúlyozó-művész kalcium elektronnak a mozgékonyságát jelzi az a tény is, hogy amikor a nagy hőmérsékletű röntgensugárzás naperői egy magasabb keringési körbe taszítják, akkor a másodpercnek a mintegy egy milliomod részéig marad azon a pályán; de még mielőtt az atommag villamos-gravitációs erőtere visszahúzná a ré-

gi pályájára, az elektron képes egymilliószor megfordulni az atomi központ körül.

6 ¶ A napotok a kalciumtartalmának hatalmas részétől vált meg, s ezen óriási mennyiséget a naprendszer kialakulásakor végbement sokszoros kitörései idején veszítette el. A napból származó kalciumnak egy jelentős része jelenleg a nap külső héjában található.

7 ¶ Emlékezzetek arra, hogy a színképelemzések csak a napfelszín összetételét mutatják. Például: A nap színképeiben sok vasvonal található, holott a vas nem főeleme a napnak. E jelenséget csaknem teljesen a napfelszín jelenlegi hőmérséklete okozza, mely egy kicsivel kevesebb 3.300 foknál, s amely igen kedvező a vas színképének meg-

jelenéséhez.

7. A NAPENERGIA FORRÁSAI

[1] Sok nap belső hőmérséklete, még a ti napotoké is, sokkal magasabb, mint azt általában gondoljátok. Egy nap belsejében gyakorlatilag nem létezik teljes atom; mindet többé-kevésbé szétroncsolta az erős röntgensugár-bombázás, mely az ilyen nagy hőmérsékletek velejárója. Függetlenül attól, hogy milyen anyagi elemek jelenhetnek meg egy nap külső rétegeiben, a belsejében lévők mind nagyon hasonlóvá válnak a pusztító röntgensugarak bomlasztó hatása révén. A röntgensugárzás az atomi létezés nagy egységesítője.

[2] A napotok felszíni hőmérséklete majdnem 3.300 fok, de gyorsan növekszik, amint

a belseje felé haladunk, míg a középső részein eléri a hihetetlen, körülbelül 19.400.000 fok körüli értéket. (Mindeme hőmérséklet-adatok a ti Celsius fokbeosztásotokon értendők.)

3 ¶ Mindezek a jelenségek hatalmas energiafelhasználást jeleznek, és a napenergia forrásai, a fontosságuk sorrendjében említve, a következők:

4 1. Az atomok és később az elektronok megsemmisülése.

5 2. Az elemek átalakulása, beleértve az így felszabadult energiák radioaktív csoportját is.

6 3. Bizonyos térenergiák felhalmozódása és átadódása.

7 4. Téranyagok és meteorok, melyek szüntelenül az izzó napokba zuhannak.

8 5. A nap összehúzódása; a nap hűlése és az ezt követő összehúzódása néha több energiát és hőt eredményez, mint a téranyag által termelt hőmennyiség.

9 6. Magas hőmérsékleten a gravitációs hatás bizonyos keringő erőteret sugárzó energiává alakít.

10 7. Újból befogott fény és egyéb anyag, melyeket a nap magába visszahúzott, miután azok kiléptek belőle, valamint ide tartoznak az ezekkel együtt befogott, a napon kívülről származó egyéb energiák is.

11 ¶ Létezik a forró (néha több millió fokos) gázoknak egyfajta szabályozó takarója, mely beburkolja a napokat, és amely kiegyensúlyozza a hőveszteséget és más módon is akadályozza a hőteljesítmény veszélyes ingado-

zásait. A nap tevékeny élettartama alatt a 19.400.000 fokos belső hőmérséklet nagyjából végig megmarad, függetlenül a külső hőmérséklet folyamatos esésétől.

12 ¶ Tekinthetitek a 19.400.000 fokos hőt a meghatározott gravitációs nyomásokkal együtt úgy, mint a villamos forráspontot. Ilyen nyomás alatt és ilyen hőmérsékleten minden atom felbomlik és szétesik elektronjaira és egyéb kezdeti összetevőire; még az elektronok és az ultimatonok egyéb társulásai is felbomolhatnak, azonban az ultimatonok szétbontására a napok nem képesek.

13 E naphőmérsékletek az ultimatonokat és az elektronokat óriási sebességre gyorsítják fel, az utóbbiak esetében legalábbis annyira, hogy az ilyen körülmények közötti folyama-

tos fennmaradásuk biztosított legyen. Megérthetitek mit jelent a magas hőmérséklet az ultimaton- és elektron-működés felgyorsítása szempontjából, ha belegondoltok, hogy egy csepp közönséges víz több mint egy milliárd-billió atomot tartalmaz. Ez megfelel a több mint száz lóerő által két év alatt folyamatosan kifejtett teljesítmény energiamennyiségének. A naprendszeri nap által másodpercenként leadott összes hő tehát elegendő lenne az Urantia összes világtengere vizének mindössze egyetlen másodperc alatti felforralásához.

14 ¶ Kizárólag azok a napok képesek örökké ragyogni, amelyek a világegyetemi energia főáramainak közvetlen csatornáiban működnek. Az ilyen napkemencék meghatáro-

zatlan ideig világítanak, mert képesek pótolni az elvesztett anyagmennyiséget a térenergia és hasonló keringő energia felvételével. De az ilyen főcsatornáktól távol eső napok sorsa az energia elvesztése — a fokozatos kihűlés és végül a kiégés.

15 Az ilyen halott és haldokló napok megfiatalodhatnak összeütközések hatására vagy újratöltődhetnek a tér bizonyos, nemfénylő energiaszigetei révén vagy a közeli kisebb napok, illetőleg naprendszerek gravitációs kifosztásán keresztül. A halott napok többsége ilyen és más evolúciós módokon kel új életre. Amelyek nem töltődnek így fel, azoknak az a sorsa, hogy tömegrobbanás által szétessenek, amikor a gravitációs sűrűsödés eléri az energianyomás ultimatonikus sűrű-

ködésének határértékét. Az így eltűnő napokból az energia legritkább formája válik, mely kiválóan alkalmas az egyéb, kedvezőbb helyzetű napok energiával való ellátására.

8. NAPENERGIA-KÖLCSÖNHATÁSOK

[1] A térenergia csatornákban elhelyezkedő napokban a napenergiát különféle összetett mag-kölcsönhatási láncok szabadítják fel, melyek közül a legáltalánosabb a hidrogén-szén-hélium kölcsönhatás. Ebben az átalakulásban a szén energiai folyamatszabályozóként működik, ugyanis a hidrogénnek a héliummá alakulási folyamata ténylegesen semmilyen változást nem okoz a szénben. A magas hőmérséklet melletti bizonyos körülmények között a hidrogén behatol a szén-

atomok magjaiba. Lévén, hogy a szén négynél több ilyen protont nem képes befogadni, ezért amikor e behatolási állapot beállt, megindul a protonok kilökődése, mégpedig az újabbak érkezésével egy ütemben. E kölcsönhatásban a bejövő hidrogén részecskék hélium atomként lépnek ki.

2 ¶ A hidrogéntartalom csökkenése növeli a nap fényességét. A kiégési végzetre rendelt napokban a fényesség legnagyobb értékét a hidrogén kimerülésének pontja határozza meg. E pont elérését követően a ragyogást már a kialakuló gravitációs összehúzódás tartja fenn. Végül az ilyen csillag úgynevezett fehér törpévé, nagyon sűrű szférává válik.

3 ¶ A nagy napokban — a kisebb forgá-

si csillagködökben — a hidrogén kimerülésével és a gravitációs összehúzódás beálltával, ha a naptest nem elég átlátszatlan ahhoz, hogy a külső gázmezőt fenntartó belső nyomást megtartsa, akkor hirtelen összeomlás következik be. A gravitációs-villamos változások villamos potenciállal nem rendelkező, kis részecskék hatalmas mennyiségeit eredményezik, és e részecskék könnyen megszöknek a napbelsőből, s így néhány nap alatt előidézik a hatalmas nap összeomlását. Ilyen „szökevény részecskék” kilépése vezetett az Andromeda csillagköd óriási novájának összeomlásához mintegy ötven évvel ezelőtt. E hatalmas csillagtest urantiai időben mérve negyven perc alatt omlott össze.

[4] Az ilyen hatalmas anyagkilökődés sza-

bály szerint a megmaradt és kihűlő nap környezetében tovább él úgy, mint csillagködi gázok kiterjedt felhőzete. És mindez megmagyarázza a szabálytalan csillagködök számos fajtájának eredetét, mint amilyen a Rák csillagköd is, mely körülbelül kilencszáz évvel ezelőtt keletkezett, és amely még mindig hordozza az anyaszféra nyomait abban a magányos csillagban, mely e szabálytalan csillagköd-tömeg közepének szomszédságában található.

9. A NAP EGYENSÚLYI ÁLLAPOTÁNAK BIZTONSÁGA

[1] A nagyobb napok olyan gravitációs ellenőrzés alatt tartják elektronjaikat, hogy a fény csak a röntgensugarak segítségével tud meg-

szökni. E segítő sugarak az egész térbe behatolnak és az energia alapvető ultimatonikus társulásainak fenntartására összpontosítanak. A nap kezdeti korszakaiban a legmagasabb hőmérséklet — a 19.400.000 fok feletti hőmérséklet — elérését követő nagy energiaveszteség nem annyira a fényszökésből, mint inkább az ultimatonikus szivárgásból ered. Ezen ultimaton-energiák kiszöknek a térbe, hogy ott a nap ifjúkorának valóságos energia-lökéshullámaként bekapcsolódjanak az elektron-társulás és energia-anyagiasulás kalandjába.

2 ¶ Az atomokra és az elektronokra hat a gravitáció. Az ultimatonokra *nem* hat a helyi gravitáció, az anyagi vonzás kölcsönhatása, azonban teljes mértékben engedel-

meskednek az abszolút vagy paradicsomi gravitációnak, a világegyetemek mindensége egyetemes és örökkévaló köre fejlődési irányvonalának, ütemének. Az ultimatonikus energia nem engedelmeskedik a közeli, illetőleg távoli anyagtömegek egyenes irányú vagy közvetlen gravitációs vonzásának, viszont mindig pontosan tartja a kiterjedt teremtésrész nagy, elliptikus zárt görbéjének köre által meghatározott ütemet.

3 ¶ A ti napközpontotok évente mintegy százmilliárd tonna tényleges anyagot sugároz ki, míg az óriásnapok a növekedésük első korszakában, az első egymilliárd év alatt elképesztő arányban veszítenek anyagukból. A nap élete akkor jut biztos egyensúlyi állapotba, miután elérte a belső hőmérsékleti

csúcsot és az atomi szint alatti energiák kibocsátása megindult. És éppen e határállapotban szokott beindulni a nagyobb napok sorozatos lüktetése.

4 A napállandóság teljes mértékben a gravitáció és a hő közötti küzdelem egyensúlyától függ — amikor a hatalmas nyomásokat ellensúlyozzák az elképzelhetetlenül magas hőmérsékletek. A napok belső gázrugalmassága tartja fenn a különféle anyagokból álló fedőrétegeket, és amikor a hőegyensúly kialakul, a külső anyagok súlya pontosan megegyezik az alsó és belső gázok hőmérsékleti nyomásával. A fiatal csillagok közül sokban a folytatódó gravitációs összehúzódás a belső hőmérséklet folyamatos emelkedéséhez vezet, és a belső hő

növekedésével a folyékonygáz-szelek belső röntgensugár-nyomása oly mértékben megnő, hogy a központhagyó mozgás közrehatásával a nap elkezdi a külső rétegeit kiszórni a térbe, helyreállítva így a gravitáció és a hő közötti egyensúlyt.

5 A napotok már régen elérte a tágulási és összehúzódási szakasza közötti egyensúlyi állapotot, azon zavarok közötti egyensúlyt, mely a fiatalabb csillagok közül sok esetében a hatalmas lüktetéseket kiváltják. A napotok jelenleg éppen túllép a hatmilliárdodik évén. Jelenleg a legtakarékosabb időszakán megy keresztül. A jelenlegi hatékonysággal fog sugározni még több mint huszonötmilliárd évig. Valószínűleg ennél kisebb hatékonyságot fog mutatni a fiatal-

kori és az állandósult működési korszakai együttes hosszúságának megfelelő időtartamú hanyatlási létszakaszában.

10. A LAKOTT VILÁGOK EREDETE

[1] A változó csillagok némelyike a legnagyobb mértékű lüktetés állapotában, vagy annak közelében, alárendelt naprendszerek létrehozásán munkálkodik, melyek közül sok végül igen hasonló lesz a napotokhoz és a körülötte keringő bolygókhoz. A napotok akkor volt az ilyen óriási lüktetések állapotában, amikor a hatalmas tömegű Angona csillagrendszer oda-vissza mozgása során megközelítette, és a nap a külső felszínéből valódi anyagáramokat — folytonos anyaglemezeket — kezdett el kiszórni. Ez

a legnagyobb mértékű megközelítésig egyre hevesebben zajlott, míg végül a nap elérkezett az összetartó erejének határaihoz és egy hatalmas anyagkitüremkedést, a naprendszer elődjét, adott ki magából. Hasonló körülmények között a vonzóhatást gyakorló test legközelebbi helyzete néha egész bolygók leválását okozza, melyek a napnak akár a negyedét, harmadát is kitehetik. E nagyobb kitüremkedések különös, felhő övezte világfajtákat formálnak, a Jupiterre és a Szaturnuszra nagyon hasonlító szférákat.

[2] A naprendszerek többsége azonban a tiétekétől teljesen eltérő eredettel rendelkezik, és ez még azok esetében is igaz, melyeket gravitációs árapály eljárás hozott létre. De függetlenül a világkeletkezés módjá-

tól, mindig a gravitáció hozza létre a teremtés naprendszer-fajtáját; vagyis egy központi napot, illetőleg sötét szigetet bolygókkal, holdakkal, segédszférákkal és meteorokkal.

3 ¶ Az egyes világok fizikai sajátságait nagymértékben a származási módjuk, a csillagászati helyzetük és a fizikai környezetük határozza meg. Meghatározó tényező továbbá a kor, a méret, a forgási ütem, valamint a térbeli haladási sebesség. A gáz-tömörülésből származó és a szilárd anyagból összeállt világokra egyaránt jellemző a hegyek, valamint az életük korai szakaszaiban, amikor nem túl kicsik, a víz és a levegő jelenléte is. A megolvadásból, illetőleg kihasadásból és az ütközésből létrejött világokon néha nincsenek kiterjedt hegyes területek.

4 Mindezen új világok első időszakaiban gyakoriak a földrengések, és mindegyikre jellemzők a nagy fizikai zavarok; különösen igaz ez a gáz-tömörüléses szférákra, azokra a világokra, melyek bizonyos egyedi napok korai sűrűsödését és összehúzódását követően visszamaradt óriási csillagköd-gyűrűkből jöttek létre. Az Urantiához hasonló kettős eredetű bolygók kevésbé erőszakos és viharos fiatalkori létpályát futnak be. A világotok így aztán a tűzhányóműködés, a földrengések, az áradások és az iszonyú viharok jellemezte hatalmas zavarok korai szakaszát élte át.

5 ¶ Az Urantia viszonylag elszigetelten helyezkedik el a Satania peremén, lévén a naprendszeretek egyetlen másik naprend-

szer kivételével a legmesszebbre esik a Jerusemtől, míg maga a Satania szinte a legkülső csillagrendszer a Norlatiadekben, és e csillagvilág jelenleg a Nebadon külső részében halad. Ti valóban a teremtésösszesség legjelentéktelenebbjei voltatok, mígnem Mihály alászállása a tisztelet és a nagy világegyetemi érdeklődés szintjére emelte a bolygótokat. Néha az utolsókból lesznek az elsők, míg valóban a legkisebbekből lesznek a legnagyobbak.

6 [Közreadta egy Főangyal, együttműködve a Nebadoni Erőtér-központok Vezetőjével.]

42. ÍRÁS

ENERGIA — ELME ÉS ANYAG

A VILÁGEGYETEM alapja anyagi abban az értelemben, hogy minden létezés az energián alapul, és a tiszta energiát az Egyetemes Atya szabályozza. Az Egyetemes Abszolút létezését és jelenlétét örök emlékként jelző és bizonyító egyetlen dolog éppen az erő, az energia. A paradicsomi Jelenvalóktól jövő eme hatalmas energiafolyam soha nem gyengült, nem apadt el; a végtelen gondviselés még soha nem szakadt meg.

[2] A világegyetem-energia irányítása mindig összhangban van az Egyetemes Atya sajátakaratával és végtelen bölcsességű paran-

csaival. A megnyilvánult erőtér és a körforgásban lévő energia e személyes irányítását az Örökkévaló Fiú párhuzamos cselekedetei és döntései mellett a Fiú és az Atya egyesített céljait megvalósító Együttes Cselekvő is módosítja. Ezek az isteni lények személyesen és egyénekként cselekszenek; ezen kívül közel végtelen számú alárendelt személyében és erőterében is működnek, melyek mindegyike másként fejezi ki az örök és isteni célt a világegyetemek mindenségében. De az isteni erőtér e működési és átmeneti változatai vagy átalakulásai semmiben sem csökkentik annak az állításnak az igazságtartalmát, hogy minden erő-energia a minden dolog középpontjában lévő személyes

Isten végső ellenőrzése alatt áll.

1. A PARADICSOMI ERŐK ÉS ENERGIÁK

[1] A világegyetem alapja anyagi, az élet lényege azonban szellem. A szellemek Atyja a világegyetemek ősapja is; az Eredeti Fiú örökkévaló Atyja egyúttal az eredeti mintának, a Paradicsom Szigetének az örökkévalóság-forrása is.

[2] Az anyag — az energia — (mert azok csak különböző megnyilvánulásai ugyanannak a mindenségrendi valóságnak) világegyetemi jelenségként eredendően az Egyetemes Atyában rejlik. „Minden őbenne áll fenn.” Úgy tűnhet, hogy az anyag belső tulajdonsága az energia és hogy magában erőte-

reket tartalmaz, de a mindezen fizikai jelenségekben megmutatkozó energia gravitációs vonalai a Paradicsomból erednek és attól függenek. Az első mérhető energiafajta, az ultimaton középponti forrása a Paradicsom.

3 ¶ Létezik egy, az anyagban eredendően meglévő, a világegyetemi térben pedig jelen lévő, az Urantián ismeretlen energiafajta. Amikor e felfedezésre végül sor kerül, a tudósok úgy fogják érezni, hogy megoldották, legalábbis majdnem megoldották az anyag rejtélyét. És ekkorra egy lépéssel közelebb jutottak a Teremtőhöz; ekkorra az isteni műtudás újabb fokát sajátították el; csakhogy ekkorra semmilyen értelemben nem találták meg Istent, és nem állapították meg a Paradicsom mindenségrendi eljárá-

sától és az Egyetemes Atya késztetést jelentő céljától független létezését az anyagnak, működését a természeti törvényeknek.

4 A még nagyobb mértékű fejlődést és a további felfedezéseket követően, miután az Urantia a maival össze nem mérhető nagyságú tudásra tett szert, bár esetleg szabályozni tudjátok majd az anyag villamos egységeinek energiaforgásait a fizikai megnyilvánulásaik megváltoztatásáig is — tehát minden ilyen lehetséges haladás ellenére a tudósok sohasem lesznek képesek arra, hogy anyagi atomot teremtsenek vagy energiavillanást hozzanak létre vagy az anyagba valaha is olyasmit vigyenek be, amit életnek hívunk.

5 ¶ Az energia létrehozása és az élet adomá-

nyozása az Egyetemes Atyának és az ő társ-Teremtő személyiségeinek előjoga. Az energia és az élet, a paradicsomi erő egyetemes és egyesített folyama az Istenségekből szakadatlanul áramlik ki az egész térbe. Ez az isteni energia átjárja a teremtésösszességet. Az erő-szervezők indítják be azokat a változtatásokat és hajtják végre azokat a módosításokat a térerőben, melyek következménye az energia; az energiát az erőtér-irányítók alakítják át anyaggá; így születnek meg az anyagi világok. Az élethordozók indítják el azokat a folyamatokat a halott anyagban, melyet életnek, anyagi életnek hívunk. Az anyagi világ és a szellemi világ közötti átmeneti teremtésrészekben a Morontia Erőtér-felügyelők működnek hasonlóképpen. A fel-

sőbbrendű szellem Teremtők az energia isteni formáiban hasonló folyamatokat indítanak be, és innen erednek az értelmes élet felsőbb szellemformái.

6 ¶ Az isteni rendre szabott energia a Paradicsomból indul ki. Az energia — a tiszta energia — az isteni szerveződés természetének része; úgy formálták meg, hogy hasonlatos legyen az egybefoglalt három Istenhez, ahogyan ők a világegyetemek mindenségének központjaiban működnek. És a teljes erő a Paradicsomba van bekötve, a paradicsomi Jelenvalókból indul ki és oda is tér vissza, és lényegében az okozatlan Ok — az Egyetemes Atya — megnyilvánulása; és az Atya nélkül semmi sem létezne, ami létezik.

7 Az önmagától létező Istenségtől eredő

erő önmagában örökké létezik. Az erőenergia sohasem hibásodik meg, elpusztíthatatlan; a Végtelen e megnyilvánulásai korlátlan átalakulás, végtelen változás és örökkévaló átváltozás tárgyává lehetnek; de semmilyen elképzelhető formában vagy mértékben sem szűnhetnek meg vagy szűnnek meg létezni. De az energia, noha a Végtelenből ered, nem végtelenül nyilvánul meg; az éppen megalkotott világmindenségnek külső határai vannak.

8 Az energia örök, de nem végtelen; mindig érzékeny a Végtelenség mindent felölelő vonzására. Az erő és az energia örökké mozgásban marad; lévén, hogy a Paradicsomból indultak, oda is kell visszatérniük, még ha korszakok sorozatának kell is eltelnie az elő-

írt kör megtételéhez. Ami a paradicsomi Istenségtől ered, annak csakis paradicsomi úti célja vagy istenségi végzete lehet.

9 ¶ És mindez igazolja a feltevésünket egy körön visszatérő, némiképp korlátozott, de rendezett és nagykiterjedésű világegyetemek mindenségének létezéséről. Ha nem így lenne, akkor előbb-utóbb valahol energiafogyást észlelnénk. Minden törvény, szervezet, kormányzat és a világegyetem felfedezőinek bizonyítékai — mind egy végtelen Isten létezésére utalnak ugyan, de még csak egy véges világegyetem, a végtelen lét forgásának létezésére, mely jó közelítéssel korlátlan, ám a végtelennel szembeállítva véges.

2. A VILÁGEGYETEM NEM-SZELLEMI ENERGIARENDSZEREI (A FIZIKAI ENERGIÁK)

[1] Igen nehéz megfelelő szavakat találni az angol nyelvben a különféle — fizikai, elmei vagy szellemi — erő- és energiaszintek megjelölésére és leírására. E beszámolókban nem használhatók az általatok elfogadott erő, energia és erőtér meghatározások. A nyelv fogyatékosságai miatt e kifejezéseket kénytelenek vagyunk többes értelemben használni. Ebben az írásban például az *energia* a megnyilvánuló mozgás, hatás és potenciál minden szakaszát és formáját jelöli, míg az *erőt* a gravitáció előttire, az *erőteret* pedig a gravitáció utánira, mint energiaszakaszok-

ra alkalmazzuk.

[2] Mindazonáltal megkísérlem csökkenteni a fogalomzavart azzal, hogy a mindenségrendi erő, a kilépő energia és a világegyetemi erőtér — a fizikai energia — következő osztályozásának elfogadását javasolom:

[3] ¶ 1. *Térpotenciál.* Ez a Korlátlan Abszolút megkérdőjelezhetetlen szabad térjelenléte. E fogalom kiterjesztése maga után vonja a Korlátlan Abszolút működési teljességének szerves részét képező világegyetemi erő-tér potenciált, míg e fogalom tartalma magába foglalja a mindenségrendi valóság teljességét — a világegyetemeket — mely a kezdet és vég nélküli, soha nem mozduló, változatlan Paradicsom Szigetéből örökmód áradt ki.

4 A Paradicsom alsó részének sajátos jelenségei valószínűleg három abszolút erőjelenlétet és erőtevékenységet takarnak: a Korlátlan Abszolút forgásponti körzete, magának a Paradicsom Szigetének körzete, és bizonyos nem azonosított kiegyensúlyozó és kiegyenlítő közvetítők vagy rendeltetések beavatkozási körzete. Ezek a hármas-egyközepű körzetek alkotják a mindenségrendi valóság paradicsomi körének középpontját.

5 A térpotenciál a valóság előtt létezik; az a Korlátlan Abszolút területe és csak az Egyetemes Atya személyes hatalmára érzékeny, függetlenül attól, hogy az Elsőrendű Fő-erőszervezők jelenléte láthatólag módosíthatja is.

6 A térpotenciál elnevezése az Uverszán ABSZOLUTA.

7 ¶ 2. *Elsőfajú erő.* Ez jelenti az első alapvető változást a térpotenciálban és talán ez a Korlátlan Abszolút egyik alsó-paradicsomi rendeltetése. Tudjuk, hogy az alsó-Paradicsomból kiinduló térjelenlét némiképp módosul a bejövőhöz képest. De függetlenül minden ilyen esetleges kapcsolattól, a térpotenciál közvetlenül észlelhető átalakítása elsőfajú erővé nem más, mint az élő paradicsomi erő-szervezők feszültségjelenlétének elsőrendű szétválasztó működése.

8 A tétlen és magvábanvaló erő a Meglényegített Elsőrendű Fő-erőszervezők térjelenlétéből származó ellenállás következtében válik tevékennyé és elsőfajúvá. Az erő

kilép a Korlátlan Abszolút kizárólagos területéből a sokszoros válaszok — a Cselekvő Isten keltette bizonyos eredeti mozgásokra, majd az Egyetemes Abszolúttól kisugárzó, bizonyos kiegyenlítő mozgásokra adott válaszok — birodalmaiba. Az elsőfajú erő láthatóan az abszolútság mértékének megfelelően válaszol a tapasztalás-meghaladó okozati folyamatokra.

9 Az elsőfajú erő alatt néha *tiszta energiát* értenek; az Uverszán úgy nevezzük, hogy SZEGREGÁTA.

10 ¶ 3. *Kilépő energiák.* Az elsőrendű erőszervezők tétlen jelenléte elégséges a térpotenciál elsőfajú erővé alakításához, és ugyanezen erő-szervezők ezen a beindított téren kezdik meg első és tevékeny művelete-

iket. Az elsőfajú erő rendeltetése, hogy két különböző átalakulási szakaszon menjen át az energia kisugárzás birodalmaiban, mielőtt világegyetemi erőtérként megjelenik. A kilépő energia e két szintje:

11 ¶ a. *Hatóenergia.* Ez erő-irányította, tömeg-mozgatta, nagyfeszültségű és erőszakos megnyilvánulású energia — az elsőrendű erőszervezők tevékenysége révén mozgásba lendült óriási energiarendszerek. Ez az elsőrendű vagy hatóenergia nem egyből válaszol határozottan a Paradicsom gravitációs vonzására, bár valószínűleg összmennyiség jellegű vagy tér-irányultsági választ ad a Paradicsom alsó részéből eredő abszolút hatások együttes csoportjára. Amint az energia a Paradicsom körön

visszatérő és abszolút-gravitációs vonzásának szintjét eléri, az elsőrendű erőszervezők átadják a helyet másodrendű társaiknak.

12 ¶ b. *Gravitációs energia.* Az ekkor megjelenő, a gravitációra érzékeny energia a világegyetemi erőtér potenciálját hordozza és belőle válik minden világegyetemi anyag tevékeny őse. Ez a másodrendű vagy gravitációs energia a Tapasztalás-meghaladó Társfőerőszervezők által kialakított nyomás-jelenlét és feszültség-irányultságok eredménye. A térenergia ezen erőbefolyásolók munkájának következtében a hatóenergia szakaszból gyorsan átmegy a gravitációs szakaszba, s így közvetlenül a paradicsomi (abszolút) gravitáció körön visszatérő hatása alá kerül, miközben a térenergia az

egyenes irányú gravitációs vonzásra is mutat bizonyos válaszpotenciált, mely az energia és az anyag elektron- és elektron-utáni szakaszaiban nem sokkal ez után megjelenő anyagtömegre sajátosan jellemző. A gravitációs visszahatás megjelenésével a Társ-főerőszervezők kilépnek a tér energia-viharaiból, feltéve, hogy a Világegyetemi Erőtér-irányítók ilyen tevékenységi területre kijelölhetők.

13 ¶ Meglehetősen bizonytalanok vagyunk az erő kialakulása kezdeti szakaszainak egyértelmű megmagyarázásában, de a Végleges értelmes beavatkozását mindkét kilépő energia megnyilvánulásában észleljük. A hatóenergiát és a gravitációs energiát, amikor együtt kezeljük, ULTIMÁTA néven ne-

vezzük az Uverszán.

[14] ¶ 4. *Világegyetemi erőtér.* A térerő tér-energiává és így gravitáció szabályozta energiává alakul. A fizikai energia ekképp eljutott arra a pontra, hogy az erőtér csatornáiba vezettessen és a világegyetemi Teremtők különböző céljaira rendelkezésre bocsáttasson. E munkát a nagy világegyetemben — a szervezett és lakott teremtésrészekben — a fizikai energia sokoldalú irányítói, központjai és szabályozói folytatják. A Világegyetemi Erőtér-irányítók a hét felsőbb-világegyetem jelenlegi energiarendszerét alkotó harminc energiaállapotból huszonegyet többé-kevésbé tökéletes ellenőrzés alatt tartanak. Az erőtér-energia-anyag e területe a Legfelsőbb tér-idő-felügyelete alatt álló Hétszeres

értelmes tevékenységének tartománya.

15 A világegyetemi erőtér tartományára az Uverszán úgy utalunk, mint GRAVITA.

16 ¶ 5. *Havona-energia.* E beszámoló gondolatmenete szerint végigkövettük az átalakuló térerő útját a Paradicsom felé, szintről szintre, egészen az idő és tér világegyetemeinek ama szintjéig, ahol az energia-erőtér működik. A Paradicsom felé tovább haladva következik a központi világegyetemre jellemző, előbb-létezett energiaszakasz. Úgy tűnik, hogy az evolúciós körforgás itt visszafordul önmagába; az energia-erőtér a térpotenciálhoz vagy az elsőfajú erőhöz egyáltalán nem hasonlító erővé kezd visszaalakulni látszólag. A Havona-energiarendszerek nem kettősek; azok hármas jellegűek. Ez

a paradicsomi Háromságért tevékenykedő Együttes Cselekvő lételvi energiaterülete.

17 A Havona ezen energiáit az Uverszán TRIÁTA néven ismerik.

18 ¶ 6. *Tapasztalás-meghaladó energia.* Ez az energiarendszer a felsőbb paradicsomi szinten, illetőleg szintből működik és kizárólag az abszonit népességgel kapcsolatban. Uverszai neve TRANOSZTA.

19 ¶ 7. *Monota.* Az energia közeli rokonságban van az isteniséggel, amikor az paradicsomi energia. Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy a monota a Paradicsom élő, nem-szellem energiája — az Eredeti Fiú élő, szellem energiájának örök kiegészítője — így az Egyetemes Atya nem-szellemi energiarendszere.

[20] Nem tudunk különbséget tenni a paradicsomi szellem és a paradicsomi monota *természete* között; látszólag egyformák. A nevük különbözik, de nektek nemigen tudnánk sok mindent elmondani egy olyan valóságról, melynek szellemi vagy nem-szellemi megnyilvánulásai kizárólag a *megnevezés* alapján különböztethetők meg.

[21] ¶ Tudjuk, hogy a véges teremtmények az Egyetemes Atya imádatát a Hétszeres Isten és a Gondolatigazítók segédkezése révén élhetik át, de abban kételkedünk, hogy az abszolútat el nem érő akármilyen személyiség, legyenek azok akár erőtér-irányítók, képes lenne az Első Nagy Forrás és Központ energia-végtelenségét felfogni. Egy biztos: Ha az erőtér-irányítók ismerik is a térerő átalakí-

tásának eljárását, nekünk, többieknek akkor sem fogják elárulni a titkot. Véleményem szerint az erőszervezők működését ők sem értik teljesen.

[22] Maguk az erőtér-irányítók energiai folyamatszabályozók; azaz jelenlétükkel az energiát bomlásra, rendeződésre vagy egységbe szerveződésre bírják. És mindebből következik, hogy az energiában eredendően lennie kell valaminek, ami magát az energiát az erőtéri entitások jelenlétében ilyen működésre kényszeríti. A Nebadon melkizedekjei a mindenségrendi erő világegyetemi erőtérré alakulásának jelenségét már régóta az „isteniség hét végtelenségének” egyikeként tartják számon. És a helyi világegyetemi felemelkedésetek e pontján ennél többet nem

tudhattok meg.

[23] ¶ Figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy nem tudunk mindent a mindenségrendi erő eredetéről, természetéről és átalakulásairól, alaposan ismerjük a kilépő energia összes viselkedési szakaszát attól a pillanattól kezdve, hogy az energia közvetlenül és tökéletesen válaszol a paradicsomi gravitációra — vagyis nagyjából attól kezdve, hogy a felsőbb-világegyetemi erőtér-irányítók megkezdik működésüket.

3. AZ ANYAG OSZTÁLYOZÁSA

[1] Az anyag, a központi világegyetemet kivéve, mindenhol ugyanolyan. Az anyag fizikai tulajdonságait az határozza meg, hogy az alkotó részecskék milyen keringési sebes-

séggel rendelkeznek, mekkora a keringő alkotórészek száma és mérete, azok milyen távol vannak a magtól, illetőleg mekkora az anyagot kitöltő térrész, valamint függ bizonyos, az Urantián eddig még fel nem fedezett erők jelenlététől is.

2 A különféle napok, bolygók és égitestek körében tíz nagy anyagcsoport létezik:

3 ¶ 1. Ultimatonikus anyag — az anyagi létezés első fizikai egységei, azok az energiarészecskék, melyekből az elektronok felépülnek.

4 ¶ 2. Elektronszint alatti anyag — a napok folyékonygázainak robbanékony és taszító hatású állapota.

5 ¶ 3. Elektron-anyag — az anyagi szerveződés villamos állapota — elektronok, pro-

tonok és különféle egyéb részecskék, melyek elektron-csoportokat képeznek.

6 ¶ 4. Atomszint alatti anyag — a forró napok belsejében nagy mennyiségben előforduló anyag.

7 ¶ 5. Szétesett atomok — a kihűlő napokban és a világűrben fordulnak elő.

8 ¶ 6. Ionizált anyag — villamosság, hőhatás vagy röntgensugárzás és oldószerek által a külső (vegyileg hatóképes) elektronhéjuktól megfosztott atomok halmaza.

9 ¶ 7. Atomi anyag — az elemi szerveződés vegyi állapota, a molekuláris vagy látható anyag alkotóelemei.

10 ¶ 8. Az anyag molekuláris állapota — mint az Urantián szokványos körülmények között viszonylag állandósult állapot-

ban előforduló anyag.

11 ¶ 9. Radioaktív anyag — a nehezebb elemek bomlási hajlama és tevékenysége nem túl magas hőmérséklet és csökkenő gravitációs nyomás mellett.

12 ¶ 10. Összeomlott anyag — a kihűlt, illetőleg halott napok belsejében található, viszonylag állandósult állapotú anyag. Ez az anyagforma nem igazán nyugalmi állapot; bizonyos ultimaton-, sőt elektron-működés is észlelhető, de ezek az egységek nagyon közel vannak egymáshoz, és a keringési idejük is nagyon rövid.

13 ¶ A fenti osztályozás alapja inkább az anyag szerveződése, mintsem a teremtett lények által észlelhető forma. Nem veszi figyelembe sem az energia kilépés előtti sza-

kaszait, sem az anyagnak a Paradicsomon és a központi világegyetemben lezajló örök keletkezését.

4. AZ ENERGIA ÉS AZ ANYAG ÁTALAKULÁSAI

[1] A fény, a hő, a villamosság, a mágnesesség, a vegyi folyamatok, az energia, és az anyag — eredetében, természetében és rendeltetésében — az Urantián eddig még fel nem fedezett egyéb anyagi valóságokkal együtt egy és ugyanazon dolog.

[2] A fizikai energia közel végtelen számú átalakulását nem értjük teljesen. Az egyik világegyetemben fényként, egy másikban fényként és hőként, egy továbbiban pedig az Urantián ismeretlen energiaformákként je-

lenik meg; sokmillió év elteltével esetleg valamilyen nyughatatlan, hullámzó villamos energia vagy mágneses erőtér formájában tűnik fel újra; később pedig, egy következő világegyetemben átalakulások sorozatán áteső, változó anyag formájában jelenik meg, hogy aztán a teremtésrészek valamely hatalmas pusztító eseményében fizikailag eltűnjön. Ez után, számtalan korszakon és majdnem végtelenszámú világegyetem csaknem végtelen bejárása után, ugyanez az energia újból kilép és számtalanszor megváltoztatja formáját és potenciálját; és így zajlanak az átalakulások az egymást követő korszakokon át és szerte a számtalan teremtésrészben. Az anyag töretlenül így halad előre, az időben változva, de az örökkévalósági kör-

forgásnak mindig megfelelően; és még ha sokszor akadályoztatik is a forrásához való visszatérésben, sohasem függetlenedik attól, és mindig azon az úton halad, amelyen a Végtelen Személyiség elindította.

[3] Az erőtér-központok és segítőik nagy gondot fordítanak arra, hogy az ultimatont az elektron pályájára és keringésére állítsák. E különleges lények az anyagivá lényegített energia alapegységeinek, az ultimatonoknak a szintjén való szakszerű beavatkozás révén képesek az erőtér-szabályozásra és összehangolásra. Ők az e kezdetleges állapotban keringő energia urai. A fizikai szabályozókkal együttműködve képesek hatásosan szabályozni és irányítani az energiát még a villamos szintre, az úgynevezett elekt-

ron-szakaszba való átalakulása után is. Befolyásuk azonban jelentősen csökken, amikor az elektronmód szervezett energia az atomi rendszerek örvényébe kerül. Ezen anyagiasulás után ezek az energiák teljesen az egyenes irányú gravitáció vonzó hatása alá kerülnek.

4 A gravitáció nagymértékben hat az erőtér-mezőkre, valamint az erőtér-központok és a fizikai szabályozók energiacsatornáira, de e lények — ellengravitációs felruházottságaik gyakorlása révén — kizárólag ellentett hatással vannak a gravitációra.

5 A hideg- és más hatások alkotó munkával alakítják át az ultimatonokat elektronokká szerte a térben. A hő az elektron-tevékenység mértékét jellemzi, míg a hideg pusztán

a hő — az összehasonlítható energiatartalék — hiányát, a tér általános erő-töltésének állapotát jelzi, feltéve, hogy sem kilépő energia, sem szervezett anyag nincs jelen és nem válaszol a gravitációra.

[6] A gravitáció jelenléte és hatása az, ami megakadályozza az elméleti abszolút nulla fok kialakulását, mert még a csillagközi térben sincs ilyen alacsony hőmérséklet. A teljes rendezett térben találhatók a gravitációra érzékeny energiaáramlások, erőtér-körök és ultimatonikus tevékenységek, valamint szerveződő elektron-energiák is. A tér gyakorlatilag nem üres. Még az Urantia légköre is folyamatosan vékonyodik a felszíntől mért magasság függvényében, és mintegy négyezernyolcszáz kilométernyi távol-

ságban elkezd áttűnni a világegyetem e részének átlagos téranyagává. A Nebadonban ismert legritkább tér köbhüvelykje [16,4 köbcentiméter] nagyjából száz ultimatont tartalmaz — ez egy elektron egyenértéke. Az ilyen ritka anyag már gyakorlatilag üres térnek tekinthető.

7 A hőmérséklet — a meleg és a hideg — az energia és az anyag evolúciós területein csak a gravitációhoz képest másodrendű jelentőségű. Az ultimatonok alázatosan engedelmeskednek a szélsőséges hőmérsékleteknek. Az alacsony hőmérsékletek bizonyos elektron-szerveződési és atomi rendeződési formáknak kedveznek, míg a magas hőmérsékletek az atomok bomlásának és az anyag szétesésének különféle formáit segítik elő.

8 Ha az anyagot bizonyos belső csillagállapotok hője és nyomása éri, akkor a legegyszerűbb szerveződések kivételével az anyag felbomolhat. A hő hatása tehát jelentősen felülmúlhatja a gravitációs állandóságot. De az ultimatont hatóenergiává visszaalakító csillaghő vagy nyomás nem ismert.

9 A napok tűző sugarai az anyagot különböző állapotú energiákká képesek alakítani, de a sötét világok és a teljes külső tér az elektron- és ultimaton-működést egészen addig a pontig lassíthatja, hogy ezek az energiák átalakulnak a teremtésrészek anyagává. A hasonló elektron-csoportosulások, valamint a radioaktív anyag számos alapszerveződése a nyílt tér szélsőségesen alacsony hőmérsékletében képződik, később pedig az

anyagivá lényegülő energia nagyobb egységeivel összekapcsolódva magasabb szervezettségi szintre jut.

10 Az energia és az anyag e soha véget nem érő átalakulásainak vizsgálatakor számolni kell a gravitációs nyomással és az ultimatonikus energiáknak a meghatározott hőmérsékleti, sebességi és keringési feltételek mellett fellépő ellengravitációs viselkedésével. A hőmérséklet, az energiaáramok, a távolság, és az élő erő-szervezők és az erőtér-irányítók jelenléte ugyancsak közrejátszik az energia és az anyag minden átalakulási jelenségében.

11 Az anyagbeli tömegnövekedés egyenlő az energiatartalom növekedése osztva a fénysebesség négyzetével. Erőtani értelmezés-

ben a nyugalomban lévő anyag által végezhető munka egyenlő az alkotórészeknek a paradicsomi indulástól számított összegyűjtéséhez szükséges energia, levonva az átmenet során legyőzött erők ellenállását és az anyagi részek által egymásra kifejtett vonzást.

12 ¶ Az ólom két különböző atomtömege is az anyag elektron-szerveződés előtti formáinak létezését jelzi. Az ólom eredeti formájában alig nagyobb tömegű, mint az urán bomlásakor rádium kisugárzódás mellett keletkező részecske; ez az atomtömegkülönbözet jelenti az atomok bomlásakor fellépő energiaveszteséget.

13 ¶ Az anyag szerkezetének viszonylagos egységességét az a tény biztosítja, hogy az

energia pontosan meghatározott adagokban nyelődik el, illetőleg bocsátódik ki, amelyeket az urantiai tudósok kvantumoknak neveztek el. Az anyagi teremtésrészekben érvényesített eme bölcs rend szolgálja a világegyetemek mozgásban maradását.

[14] Az elektron- vagy más helyzetek megváltozásakor elnyelődő vagy kilépő energiamennyiség mindig „kvantumnyi” vagy annak valamely többszöröse, de az ilyen energia-egységek rezgés- vagy hullámszerű viselkedését kizárólag az adott anyagi szerkezet méretei határozzák meg. Az ilyen hullámjellegű energialüktetések kiterjedése 860-szorosa az ultimatonok, elektronok, atomok vagy más, hasonlóan viselkedő egységek átmérőjének. A kvantumvi-

selkedés hullám-erőtani vizsgálatában meglévő állandó értelemzavart az energiahullámok összeadódása okozza: két hullámhegy alkothat egy kétszeres magasságú hullámhegyet, míg egy hullámhegy és egy hullámvölgy is összekerülhet, s így kiolthatja egymást.

5. HULLÁMENERGIA MEGNYILVÁNULÁSOK

[1] Az Orvonton felsőbb-világegyetemben száz hullámenergia-sor létezik. Az energiamegnyilvánulások e száz csoportjából hatvannégyet többé-kevésbé már ismernek az Urantián is. A napsugárzás a felsőbb-világegyetemi sorozatban négy, a látható sugárzás egyetlen sávot fed le, e sorban a negyven-

hatodikat. A következő csoportot az ibolyán túli sugárzás alkotja, míg tíz sávval feljebb a röntgensugarak találhatók, ezeket pedig a rádium gamma-sugarai követik. Harminckét sávval a nap látható fényén túl helyezkednek el a külső tér energiasugárzásai, amelyek nagyon gyakran összekapcsolódnak a nagy energiatartalmú, parányi-anyagi részecskesugárzásokkal. A látható napsugárzástól lefelé előbb a vörösön inneni sugárzás, harminc sávval lejjebb pedig a rádióhullámok csoportja található.

2 ¶ A hullámenergia megnyilvánulásokat — az Urantia huszadik századi tudásszintjének megfelelően — a következő tíz osztályba lehet sorolni:

3 1. *Ultimatonikuson inneni sugarak* — az

ultimatonok határhelyzeti keringései, amikor határozott formát kezdenek ölteni. Ez a kilépő energia első olyan szakasza, ahol hullámjelenségek észlelhetők és mérhetők.

4 ¶ 2. *Ultimatonikus sugarak.* Az energia összeállása az ultimatonok parányi szféráivá érzékelhető és mérhető rezgéseket kelt a térfartalomban. És a tudósok még jóval az ultimaton felfedezése előtt biztosan észlelni fogják az Urantiát bombázó eme sugárzások jelenségeit. Ezek a rövid hullámhosszú és nagy erejű sugarak képviselik az ultimatonok első működését, amint addig a pontig lassulnak, ahol az anyag elektron-szerveződése felé veszik az irányt. Amint az ultimatonok elektronokká állnak össze, sűrűsödés lép fel, ami viszont már energiatárolással jár.

5 ¶ 3. *A rövidhullámú térsugárzás.* Az összes tisztán elektron-rezgés között ezek a legrövidebb hullámhosszúak és az anyag e formájának az atomképződés előtti szintjét képviselik. Létrejöttük szélsőségesen magas vagy alacsony hőmérsékletet feltételez. Kétféle ilyen térsugárzás létezik: az egyik az atomok keletkezését kíséri, a másik pedig az atomok szétesését jelzi. A legnagyobb mennyiségben a felsőbb-világegyetem legsűrűbb síkjából, a Tejútból sugározódnak ki, mely egyúttal a külső világegyetemek legsűrűbb síkja is.

6 ¶ 4. *Az elektronszakasz.* Ez az energiaszakasz az alapja minden anyagiasulásnak a hét felsőbb-világegyetemben. Amint az elektronok magasabb keringési pályá-

ról alacsonyabbra kerülnek, mindig kvantumok lépnek ki az atomból. Az elektronok ilyen pályaeltolódása a fényenergia jól meghatározott és egységes, mérhető részecskéinek kilépését vagy elnyelődését eredményezi, míg az egyes elektron az ütközés során fényenergia-részecskét ad le. A hullámenergia megnyilvánulások a pozitív magok és más elektronszakaszú részek működését is kísérik.

7 ¶ 5. *Gammasugarak* — az atomi anyag természetes bomlását kísérő kisugárzások. Az elektron-tevékenység e formájára a legjobb példa a rádium bomlását kísérő jelenségek csoportja.

8 ¶ 6. *A röntgensugarak csoportja.* Az elektronok lassulásának következő fokoza-

tában keletkeznek a különböző csillagi eredetű, valamint a mesterségesen keltett röntgensugarak. Az elektron töltése villamos mezőt kelt; a mozgás villamos áramot idéz elő; az áram pedig mágneses mezőt hoz létre. Ha az elektron hirtelen megáll, a keletkező elektromágneses zavar röntgensugárzást kelt; a zavar *maga* a röntgensugárzás. A csillagi eredetű röntgensugárzás azonos az emberi test átvilágítására gépileg előidézett sugárzással, azzal a különbséggel, hogy a hullámhossza egy kicsit nagyobb.

9 ¶ 7. A nap *ibolyán túli* vagy másként vegyi sugárzása és a különböző működési eredetű sugárzások.

10 ¶ 8. *A fehér fény* — a napok összes látható fénye.

11 ¶ 9. *Vörösön inneni sugárzások* — az elektron-tevékenység csökkenése, mely még mindig közelebb van az észlelhető hőtartalmú szakaszhoz.

12 ¶ 10. *Hertz-hullámok* — az Urantián rádiótávközlésre használt energiák.

13 ¶ Az emberi szem a felsorolt tíz hullámszerű energiaműködési szakaszból csak egy sávra, a közönséges napfény színeire érzékeny.

14 ¶ Az úgynevezett éter pusztán a térben előforduló erő- és energiacsoportok gyűjtőneve. Az ultimatonok, az elektronok és az energia más tömegszerveződései az anyag egységes építőkövei, és a téren való átkelésük során valóban egyenes vonalban terjednek. A fény és az érzékelhető energia-meg-

nyilvánulások minden más formája meghatározott energiarészecskék sorozatából áll, melyek egyenes vonalban haladnak, kivéve, ha gravitáció vagy más beavatkozó erő hat rájuk. Az, hogy az energiarészecskék e vonulatai hullámjelenségeket mutatnak bizonyos vizsgálódások során, valójában az egész tér egységes erő mezője, a feltételezett éter ellenállásának és az összeállt anyaghalmazok gravitációközi feszültségének tulajdonítható. Az anyag részecskefolytonossági hiányai, az energiasugarak kezdősebességével együtt okozzák az energia-anyag különféle formáinak hullámszerű megnyilvánulását.

15 A tértartalom gerjesztődése a gyorsan mozgó anyagi részecskék haladására hul-

lámszerűen válaszol, éppen úgy, ahogy a hajó haladása során különböző magasságú és távközű hullámokat kelt a vízben.

16 Az elsőfajú-erő viselkedés a ti úgynevezett éteretekhez több tekintetben is hasonló jelenségeket idéz elő. A tér nem üres; az egész tér szférái egy, a mindent átható erő-energia hatalmas tengerében örvénylenek és fürdenek; még az atomok belső tere sem üres. Az éter azonban nem létezik, és éppen ennek a feltételezett éternek a hiánya teszi lehetővé, hogy a lakott bolygók ne zuhanjanak a napjukba és a keringő elektron ne essen bele az atommagba.

6. ULTIMATONOK, ELEKTRONOK ÉS ATOMOK

[1] Míg a világegyetemi erő tér-töltése egyenletes eloszlású és tagolatlan szerveződésű, addig az energia anyaggá való szerveződése során meghatározott méretű és tömegű elkülönült részecskékké sűrűsödik — ez nem más, mint tökéletes gravitációs válasz.

[2] A helyi vagy egyenes irányú gravitáció az anyag atomi szerveződésének megjelenésével lép működésbe. Az atomi szerveződés előtt álló anyag a röntgensugárzás és egyéb hasonló energiák hatására kismértékben érzékeny a gravitációra, de a szabad, nem kötött és töltetlen elektron-energia részecskék vagy a szabad ultimatonok semmilyen mérhető egyenes irányú gravitációs kölcsönha-

tást nem mutatnak.

3 ¶ Az ultimatonok kölcsönösen vonzzák egymást, és kizárólag a Paradicsom körön visszatérő gravitációs vonzásának engedelmeskednek. Egyenes irányú gravitációs kölcsönhatás híján így a világegyetemi téráramlásban maradnak. Az ultimatonok gyorsuló keringésük során képesek eljutni addig a pontig, ahol részleges ellengravitációs viselkedést mutatnak, de az egyediségük elveszítéséhez szükséges szökési határsebességet az erőszervezőktől és az erőtérirányítóktól függetlenül nem képesek elérni, nem tudnak visszatérni a hatóenergiaszakaszba. Az ultimatonok a valóságban csak akkor léphetnek ki a fizikai létállapotból, amikor egy kihűlő vagy haldokló nap

hőtani okokra visszavezethető szétesésében vesznek részt.

4 ¶ Az Urantián ismeretlen ultimatonok sok fizikai működési szakaszon keresztül lassulva jutnak el az elektron-szerveződéshez szükséges keringési energiák megszerzéséig. Az ultimatonok háromféleképpen mozoghatnak: kölcsönös ellenállás a mindenségrendi erőnek, ellengravitációs potenciállal bíró egyedi keringések, és az egymással kölcsönhatásban álló száz ultimaton elhelyezkedése az elektronon belül.

5 Az elektronban a kölcsönös vonzás tartja össze a száz ultimatont; és egy átlagos elektronban soha sincs száznál se több, se kevesebb ultimaton. Egy vagy több ultimaton elvesztése megszünteti a jellemző elekt-

ronazonosságot, s így létrehozza az elektron tíz módosult formájának egyikét.

6 Az ultimatonok nem pályákat írnak le, illetőleg nem körökben keringenek az elektronokon belül, de a tengelykörüli forgási sebességükkel összhangban kijjebb kerülhetnek vagy csoportosulhatnak, és így meghatározzák a különbözeti elektron-méreteket. Ugyanez az ultimatonikus tengelykörüli forgási sebesség határozza meg a különféle elektron-egységek ellen- vagy együtthatásait is. Az elektron-anyag teljes elkülönülései és csoportosulásai, a negatív és pozitív energia-anyagi testek villamos elkülönülésével együtt, az összetevők ultimatonikus kölcsönhatása által megteremtett, e különböző rendeltetések következményei.

7 ¶ Az egyes atomok átmérője a milliméter 1/4.000.000 részénél alig nagyobb, míg az elektron tömege a legkisebb atom, a hidrogén tömegének kicsivel több, mint 1/2.000 része. Az atommag sajátosságait meghatározó pozitív proton, noha nem nagyobb a negatív elektronnál, a tömege annak majdnem kétezerszerese.

8 ¶ Ha az anyagi tömeget addig lehetne nagyítani, hogy az elektroné elérné az uncia tizedét [2,84 gramm], akkor a mérete az arányosságot tartva a földével lenne egyenlő. Ha a protonnak — mely az elektronnál ezernyolcszázszor nehezebb — a térfogatát tűfejnyire nagyíthatnánk, akkor, a helyes arányokat megtartva, a tű fejének átmérőjét akkorára kellene növelni, mint a föld napkörü-

li pályájának átmérője.

7. ATOMI ANYAG

[1] Minden anyag a naprendszerben uralkodó rendnek megfelelően keletkezik. Minden kis energia-világegyetem középpontjában van az anyagi létnek egy viszonylag állandó, aránylag mozdulatlan, központi része. Ez a központi egység háromszoros megnyilvánulási képességgel van felruházva. Ezen energiaközpontot végtelenszámú, de hullámzó pályákon forgó energia-egységek veszik körül, melyek nemigen hasonlíthatók az égitesthalmazok, mint például a ti naprendszeretek, napja körül keringő bolygókhoz.

[2] ¶ Az atomban az elektronok az arányokat tekintve olyan távolságra keringenek a köz-

ponti proton körül, mint amennyire a bolygók a naprendszer napja körül. A tényleges mérethez viszonyítva az atommag és a belső elektronhéj között ugyanaz a viszonylagos távolság van meg, mint a belső bolygó, a Merkúr, és a napotok között.

3 Az elektronok tengelykörüli forgása és az atommag körüli keringésük az emberi elme számára felfoghatatlan, és akkor még ott van az elektront alkotó ultimatonok sebessége is. A rádium pozitív töltésű részecskéi másodpercenként tizenhatezer kilométeres sebességgel távoznak, míg a negatív töltésűek kilépéskor csaknem elérik a fénysebességet.

4 ¶ A helyi világegyetemek tizedes szerkezetűek. Egy kettős világegyetemben a térenergiának éppen száz különböző atomi

anyagiasulása létezik; a Nebadonban a lehetséges anyagszerveződéseknek ez a legnagyobb száma. E száz anyagforma szabályos sort alkot, amelyben egy és száz közötti elektron kering a központi, viszonylag állandó atommag körül. A különböző energiák e rendezett és egymástól függő szerveződése alkotja az anyagot.

5 Nem minden világ felszínén lelhető fel száz különböző elem, de valamiképpen mind jelen van, mindig is jelen volt vagy éppen kialakulóban van. A bolygó eredetére és fejlődésére jellemző feltételek határozzák meg, hogy a száz közül hány atomi fajta lesz észlelhető. A nehezebb atomok sok világ felszínen nem találhatók meg. Az ismert nehezebb elemek még az Urantián is hajlamosak

a bomlásra, amint azt a rádium viselkedése is mutatja.

6 Az atom egyensúlyi állapotának biztonsága a magban lévő, villamosan semleges neutronok számától függ. A vegyi tulajdonságokat teljes mértékben a szabadon keringő elektronok működése szabja meg.

7 ¶ Az Orvontonban természetes körülmények között még sohasem képződött száznál több pályaelektront tartalmazó atomi rendszer. Amikor egy százegyedik atomot vittünk be mesterségesen a pályamezőbe, akkor az eredmény mindig a központi proton azonnali szétesése volt, melyet erőteljes elektron kisugárzás és más energiák felszabadulása kísért.

8 ¶ Bár az atomok egy és száz között tartalmazhatnak pályaelektronokat, csak a na-

gyobb atomok külső tíz elektronja kering a központi mag körül meghatározott és elkülönült egységekként, érintetlenül és zártan befutva a pontos és meghatározott pályákat. A maghoz legközelebb eső harminc elektront igen nehéz különálló és rendezett testekként észlelni vagy kimutatni. Az elektronok számától függetlenül a maghoz való közelség vonatkozásában minden atomban ilyen arányban érvényesül ez a viselkedés. Minél közelebb van a mag, annál kevésbé egyedi az elektronok jellege. Az elektron hullámszerű energia-jellege úgy jön létre, hogy az elektron az összes alacsonyabb atompályát betölti; ez leginkább az atommaghoz legközelebbi elektronokra igaz.

9 A harminc legbelső pályaelektron rendel-

kezik ugyan egyediséggel, energiarendszereik azonban hajlamosak összekapcsolódni, összekötik egymással az elektronokat és ez közelítőleg érvényes a pályákra is. A következő harminc elektron alkotja a második családot, vagy energiasávot, és azok egyedi jellege is határozottabb, az anyagi részecskék sokkal jobban szabályozzák a kísérő energiarendszereiket. A következő harminc elektron, a harmadik energiasáv még egyedibb és az elektronok még elkülönültebb és meghatározottabb pályákon keringenek. Az utolsó tíz elektron, melyek csak a tíz legnehezebb elemben vannak jelen, igen nagy önállósággal bírnak, és ezért képesek többé-kevésbé szabadon kilépni a mag ellenőrzése alól. E negyedik és legkülső elekt-

roncsoport tagjai a legkisebb hőmérséklet- vagy nyomásváltozásra megszöknek a központi mag hatóteréből, amint azt az urán és rokonelemeinek természetes bomlása is mutatja.

[10] Az első huszonhét atom, melyek pályaelektronjainak száma egy és huszonhét között van, sokkal könnyebben megérthető, mint a többi. Huszonnyolctól fölfelé a Korlátlan Abszolút feltételezett jelenlétének kiszámíthatatlansága egyre jobban megmutatkozik. Ugyanakkor az elektronok e kiszámíthatatlan viselkedését részben az ultimatonok tengelykörüli eltérő sebessége és megmagyarázhatatlan „összezsúfolódási” hajlandósága is befolyásolja. Egyéb — fizikai, villamos, mágneses és gravitációs — ha-

tások szintén közrejátszanak az elektronok különféle viselkedésében. Az atomok tehát hasonlítanak az emberekhez, ami a kiszámíthatatlanságukat illeti. Az adatsor-vizsgálók törvényeket állíthatnak fel nagyszámú atom vagy személy viselkedésének előrejelzésére, de egyetlen atomra vagy személyre ezek a szabályok sohasem alkalmazhatók.

8. ATOMI ÖSSZETARTÓ ERŐ

[1] Jóllehet a parányi atomi energiarendszer fenntartásában a gravitáció az egyik tényező, e fizikai egységekben és közöttük jelen van egy nagy és ismeretlen energia is, az alapvető atomi felépítés és az általános viselkedés titka, egy, az Urantián még felfedezendő erő. Ez az egyetemes hatás az

ezen apró energia-szerveződés tartalmazta térrészt teljes egészében áthatja.

2 Az atom elektronközi tere nem üres. Az atomban ezt az elektronközi teret olyan hullámszerű megnyilvánulások gerjesztik, melyek az elektronok sebességével és az ultimatonok forgásával tökéletesen tartják az ütemet. Az általatok ismert pozitív-negatív vonzás nem felel meg teljesen ennek az erőnek; a viselkedése ezért néha kiszámíthatatlan. Ez a meg nem nevezett hatás a Korlátlan Abszolút térerő jellegű visszahatásának tűnik.

3 ¶ Az atom töltött protonjait és a töltéssel nem rendelkező neutronjait az elektron tömegénél 180-szor nagyobb tömegű részecske, a mezotron váltakozó jellege tartja össze.

A mezotron hatása nélkül a protonok villamos töltése szétvetné az atommagot.

[4] Az atomok szerkezete olyan, hogy sem a villamos, sem a gravitációs erők nem tudnák egybetartani a magot. A mag egységét a mezotron ellentett jellegű összetartó képessége tartja fenn, amely képes a töltött és nem töltött részecskéket együtt tartani a felsőbbrendű térerő-tömeg terének és annak köszönhetően, hogy a protonokat és a neutronokat állandó helycserére kényszeríti. A mezotron arra készteti a nukleonok villamos töltését, hogy megállás nélkül cserélődjenek a protonok és neutronok között. A nukleon a másodperc egy végtelenül rövid részében töltött proton, a következőben pedig nem töltött neutron. És ez

az állandó energiaállapot-változás olyan elképzelhetetlenül gyorsan zajlik, hogy a villamos töltésnek semmi esélye sincs bomlasztó hatás kifejtésére. A mezotron tehát „energiaszállító” részecskeként viselkedik, mely nagymértékben hozzájárul a magegyensúly fenntartásához.

5 A mezotron jelenléte és tevékenysége egy másik atomi talányt is megold. Az atomok a radioaktív bomlás során sokkal több energiát bocsátanak ki, mint az várható lenne. Ez a sugárzási többlet a mezotron „energiaszállító” szerepkörének megszűnéséből származik, mely maga ezáltal közönséges elektronná alakul át. A mezotron szétesését bizonyos kisméretű, töltéssel nem rendelkező részecskék kisugárzódása is kíséri.

[6] A mezotron létezésével megmagyarázható a nukleonok némely összetartási tulajdonsága, de mindez nem alkalmazható a proton-proton, illetőleg a neutron-neutron adhézió jelenségének magyarázatához. Az atomok összetartásbeli egységét biztosító, látszólag képtelen és nagy erő az Urantián ez ideig még fel nem fedezett energiaforma.

[7] A bolygótokat érő szakadatlan térsugárzásban bőven előfordulnak mezotronok is.

9. A TERMÉSZETBÖLCSELETEK

[1] Nemcsak a vallás épül megkövesedett felfogásra; a természetbölcseletek szintén hajlanak a tantételekhez való szolgai alkalmazkodásra. Amikor egy neves vallási tanítómester azzal indokolta meg a hetes szám

alapvető fontosságát a természetben, hogy az ember fején is éppen hét nyílás van, akkor, ha jobban értett volna a vegyészethez, a fizikai világ egy valós jelenségére alapozhatta volna az álláspontját. Az idő és tér minden fizikai világegyetemében, a tízes energia-szerkezet egyetemes jellege mellett, az anyag kialakulásának hétszeres elektron-valósága is lépten-nyomon megnyilvánul.

[2] A hetes szám alapvető jelentőségű a központi világegyetemben és a sajátosságok belső, szellemi átviteli rendszerében, míg a tízes szám, a tízes rendszer, az energia, az anyag és az anyagi teremtés sajátsága. Ugyanakkor az atomok világa is mutat bizonyos, hetes elrendeződésű, ismétlődő sajátosságokat — az ezen anyagi világ által vi-

selt anyajegy ez, mely annak távoli, szellemi eredetére utal.

[3] A teremtő szerveződés e hétszeressége a vegytan területén hasonló fizikai és vegyi tulajdonságok hetes elrendeződésében is megnyilvánul, ha az elemeket tömegszámaik szerint rendezzük. Az urantiai elemek ily módon való sorba rendezése esetén bármely adott tulajdonság vagy sajátosság minden hetedik elemnél megjelenik. Ez a hetesalapú, ismétlődő váltakozás egyre kisebb mértékben és elég változatosan az elemek ismétlődést mutató teljes rendszerében megfigyelhető, a legjellegzetesebben azonban a sor elején álló, kisebb atomi csoportoknál van jelen. Egy tulajdonságot kiválasztva, bármely elemtől indulunk is ki, az adott tu-

lajdonság hat egymást követő elemen keresztül változik, de a nyolcadik elemnél várható az újramegjelenése, azaz a vegyileg hatóképes nyolcadik elem hasonlít az elsőre, a kilencedik a másodikra, és így tovább. A fizikai világ e ténye kristálytisztán mutatja az ősi energia hétszeres felépítését, valamint az idő és tér teremtésrészei hétszeres változatosságának alapvető valóságát. Érdemes felfigyelni arra is, hogy a természetes színkép hét alapszínből áll.

[4] De a természetbölcseleteknek nem minden feltételezése igaz; itt van például a feltételezett éter, az emberiség elmés próbálkozása, hogy a tér ismeretlen jelenségeit összefoglalja. A világegyetem bölcseletét nem lehet az úgynevezett tudományos megfigyelé-

sekre építeni. Ha a tudós nem figyelheti meg magát az átalakulást, akkor hajlik ama lehetőség tagadására, hogy a lepke a hernyóból lesz.

5 Az élőlénytani rugalmassággal együtt járó fizikai állandóság csakis a teremtés Főépítészeinek közel végtelen bölcsessége folytán lehet jelen a természetben. Csakis a tapasztalás-meghaladó bölcsesség képes valaha is egyszerre ilyen állandó és ily kellően rugalmas anyagi egységeket tervezni.

10. A VILÁGEGYETEM NEM-SZELLEMI ENERGIARENDSZEREI (AZ ANYAGI ELMERENDSZEREK)

1 A viszonylagos mindenségrendi valóságnak, a paradicsomi monota abszolútságától

a térpotenciál abszolútságáig terjedő végtelen sodrása az Első Forrás és Középpont nem-szellemi valóságainak kapcsolódásaiban végbemenő bizonyos változásokra utal — ama valóságokról van szó, melyek a térpotenciálban rejlenek, a monotában nyilvánulnak meg, és a közbenső mindenségrendi szinteken átmenetileg megjelennek. A világegyetemek Atyjában keringő eme végtelen energiakör abszolút, és mint abszolút, sem valóságában, sem jelentőségében nem terjeszthető ki; mindazonáltal a Legfőbb Atya most is — ahogy mindig — a tér-idő és a tér-időt meghaladó jelentéstartalmak örökké terjeszkedő színterében teljesíti ki önmagát, a változó viszonyok egy olyan színterében, ahol az energia-anyag az élő és

személyes elme élményelvi törekvésein keresztül kerül az élő és isteni szellem egyre teljesebb felügyelete alá.

[2] A világegyetem nem-szellemi energiái a különböző szintű nem-Teremtő elmék élő rendszereiben különböző szinteken egyesülnek újra, melyek közül néhányat az alábbiak szerint lehet jellemezni:

[3] ¶ 1. *Segédelőtti-szellemi elmék.* Az ilyen elme nem tapasztal, és számukra a lakott világokon a Fizikai Főszabályozók segédkeznek. Ez gépies elme, a legkezdetlegesebb anyagi létformák nem tanítható értelme, de a nem tanítható elme a kezdetleges bolygói élet mellett számos szinten is működik.

[4] ¶ 2. *Segéd-szellemi elmék.* A tanítható (nem gépies) anyagielme-szinten a hét el-

meszellem-segédjén keresztül tevékenykedő helyi világegyetemi Anyaszellem segédkezése ez. Ezen a szinten az anyagi elme úgy tapasztal: mint ember alatti (állati) értelem az első öt segédben; mint emberi (erkölcsi) értelem a hét segédben; mint emberfeletti (közteslényi) értelem a két utolsó segédben.

5 ¶ 3. *Kibontakozó morontia elmék* — a helyi világegyetemek emelkedő létpályáiban fejlődő személyiségek kiteljesedő tudata. Ez a helyi világegyetemi Anyaszellemnek és a Teremtő Fiúnak a közös adománya. Ezzel az elmeszinttel együtt jár a morontia-fajta élethordozó szerveződése, a helyi világegyetemek Morontia Erőtér-felügyelőinek tevékenysége révén létrejövő anyagi és szellemi egységbe rendeződés. A morontia el-

me mind az 570 morontia létformában másként működik, az elért egyre magasabb szinteken egyre tökéletesebben képes társulni a mindenségrendi elmével. Ez a halandó teremtmények fejlődési pályája, de egy Világegyetemi Fiú és egy Világegyetemi Szellem is adományozhat nem-morontia rendű elmét a helyi teremtésrészek nem-morontia gyermekeinek.

6 ¶ *A mindenségrendi elme.* Ez az idő és tér hétszer különvált elméje, melynek egy-egy szakasza számára a hét felsőbb-világegyetem egyikéhez tartozó Tökéletes Szellem segédkezik. A mindenségrendi elme magába foglal minden végeselme-szintet, és ő hangolja össze tapasztalásilag a Legfelsőbb Elme evolúciós-istenségi szintjeivel és tapasz-

talás-meghaladóan az abszolút elme lételvi szintjeivel — az Együttes Cselekvő közvetlen köreivel.

7 A Paradicsomon az elme abszolút; a Havonában abszonit; az Orvontonban véges. Az elme mindig az élő segédkezés jelenlét-működését, valamint különböző energiarendszereket von maga után, és ez minden szintű és minden fajta elmére igaz. De a mindenségrendi elmén túl már egyre nehezebb bemutatni az elme és a nem-szellemi energia kapcsolódásait. A Havona elme nem éri el az abszolút szintet, de meghaladja az evolúciósat; lételvi-élményelvi lévén közelebb áll az abszonithoz, mint a nektek kinyilatkoztatott bármely más fogalom. A paradicsomi elme meghaladja az emberi fel-

fogóképességet; ez lételvi, nem-tér és nem-idő jellegű. Mindazonáltal az összes, e felsorolt elmeszint érvényesülését korlátozza az Együttes Cselekvő egyetemes jelenléte — a paradicsomi Istenelme elme-gravitációs befolyása.

11. VILÁGEGYETEMI MŰKÖDÉSI RENDEK

[1] Az elme értékelésénél és megismerésénél emlékeztetünk arra, hogy a világegyetem nem gépies és nem is varázslatos alapon működő; a világegyetem elme-teremtette, törvénynek engedelmeskedő működési rend. De míg a természeti törvények a gyakorlatban olyasmiben működnek, ami a fizikai és a szellemi kettős birodalmának tű-

nik, ezek a valóságban mégis egyek. Minden anyagivá lényegülés eredeti oka az Első Forrás és Középpont, és egyúttal az összes szellem első és végső Atyja. A paradicsomi Atya a Havonán kívül személyesen csak mint tiszta energia és mint tiszta szellem jelenik meg — mint a Gondolatigazítók és egyéb hasonló részek.

[2] ¶ A működési rendek nem uralják a teremtésösszességet; a világegyetemek mindenségét *teljes egészében* elme tervezte, elme alkotta meg és elme irányítja. De a világegyetemek mindenségének isteni működési rendje mindent összevéve túlságosan tökéletes az ember véges elméjének tudományos módszereihez viszonyítva, semhogy a végtelen elme irányító jellegének akár halvány

nyomát is ki lehetne mutatni. Ugyanis ez a teremtő, szabályozó és fenntartó elme nem anyagi elme és nem is teremtményi elme; ez az isteni valóság teremtői szintjein és szintjeiből működő szellem-elme.

3 Az elmének a világegyetemi működési rendekben való kimutathatóságára és felfedezhetőségére irányuló képesség teljes egészében az ilyenfajta vizsgálódást folytató kutató elme adottságaitól, felfogó- és befogadóképességétől függ. Az idő és tér energiáiból alkotott tér-idő elmék ki vannak téve az idő és a tér működési rendjeinek.

4 ¶ A mozgás és a világegyetemi gravitáció a világegyetemek mindensége személytelen tér-idő működési rendjének két oldala. A szellemre, az elmére és az anyagra való gra-

vitációs válasz szintjei meglehetősen függetlenek az időtől, de a valóságnak csak a valódi szellemszintjei függetlenek a tértől (térfüggetlenek). A világegyetem magasabb elmeszintjei — a szellem-elme szintek — szintén lehetnek térfüggetlenek, de az anyagi elme szintjei, mint amilyen az emberi elme is, érzékenyek a világegyetemi gravitációs hatásokra, és ezen érzékenységüket csak a szellem-azonosulás során, fokozatosan vetik le magukról. A szellem-valóság szinteket a szellem-tartalmuk alapján lehet azonosítani, és a szellemlényegűség az időben és térben fordított arányban áll az egyenes irányú gravitációs válasszal.

5 Az egyenes irányú gravitációs kölcsönhatás a nem-szellemi energia mennyiségi mér-

téke. Minden anyagi tömeg — rendezett energia — e vonzás hatása alatt áll, kivéve, ha mozog és elme hatása éri. Az egyenes irányú gravitáció a nagy-mindenségrend rövid hatótávolságú összetartó ereje, némiképp úgy, mint ahogy az atomon belüli összetartó erők a kis-mindenségrend rövid hatótávolságú erői. A fizikailag anyagiasult energia, melynek szerveződése az úgynevezett anyag, nem képes haladni a térben anélkül, hogy egyenes irányú gravitációs visszahatást ne váltana ki. Noha az ilyen gravitációs kölcsönhatás közvetlenül az anyagmennyiséggel arányos, a közbenső tér úgy módosítja, hogy a távolság négyzetével való osztással számítható érték a végeredményt csak durván közelíti. A tér végül is azért

győzi le az egyenes irányú gravitációt, mert számos anyagfeletti erőtől származó ellengravitációs hatások vannak jelen benne, mely erők a gravitációs hatás és minden arra adott válasz semlegesítését végzik.

6 ¶ A nagyon összetett és a meglehetősen önműködő jellegű mindenségi működési rendek mindig is hajlamosak a teremtő vagy alkotó, bent lakozó elme jelenlétét elrejteni mindazon értelmes lények elől, melyek magának a működési rendnek a természetéhez és felfogóképességéhez képest sokkal alacsonyabb világegyetemi szinteken állnak. Ezért szükségszerű, hogy a felsőbb világegyetemi működési rendek az alacsonyabb rendű teremtmények számára elme nélküliként jelenjenek meg. Az ilyen vég-

következtetés alól talán csak a *nyilvánvalóan önfenntartó világegyetem* bámulatos jelenségében megmutatkozó elme-felruházottság feltételes következtetése lenne kivétel — de ez már inkább a bölcselet, mintsem a tényleges tapasztalás területéhez tartozik.

[7] Lévén, hogy elme hangolja össze a világegyetemet, ezért a működési rendek nem lehetnek mereven rögzítettek. A mindenségrendi önfenntartással összekapcsolódó fokozatos evolúció jelensége egyetemes. A világegyetem fejlődési készsége kimeríthetetlen a végtelen önkéntelenségében. Az összarányos egység felé haladást, a kapcsolódások örökké növekvő összetettségére épülő kiteljesedő élményelvi egységbe rendeződést kizárólag céltudatos és uraló elme

valósíthatja meg.

8 Minél magasabb szinten kapcsolódik össze a világegyetemi elme valamely világegyetemi jelenséggel, annál nehezebben értik meg azt az alacsonyrendű elmék. És mivel a világegyetemi működési rend elméje teremtő szellem-elme (vagy még inkább az elmekészséggel bíró Végtelen), ezért azt a világegyetem alacsonyrendű elméi soha nem fedezhetik fel, illetőleg nem észlelhetik, az emberi elme, mint a *legalacsonyabb rendű* elme pedig végképp nem. A fejlődő állati elme, mely ugyan a természeténél fogva Istenkereső, nem egyedül és önmagától Istent ismerő.

12. MINTA ÉS FORMA — AZ ELME FÖLÉRENDELTSÉGE

1 A működési rendek fejlődése maga után vonja és jelzi a teremtő elme rejtett jelenlétét és irányító jellegét. A halandói értelem önműködő működési rendeket érzékelő, tervező és alkotó képessége az emberi elmének, mint a bolygón egyeduralkodó befolyásnak a felsőbbrendű, termékeny és céltudatos sajátságait mutatja. Az elme tevékenysége mindig a következőkre irányul:

2 1. Anyagi működési rendek teremtése.

3 2. Ködös rejtélyek megoldása.

4 3. Távoli helyzetek felmérése.

5 4. Gondolati rendszerek alkotása.

6 5. Bölcsességcélok elérése.

7 6. Szellemszintekre való eljutás.

8 7. Az isteni végzetek — a legfelsőbb, a végleges és az abszolút — beteljesítése.

9 ¶ Az elme mindig alkotó. Az állati, halandói, morontiai, szellemi felemelkedő lény vagy a véglegességet elérő egyed elme-felruházottsága mindig képes az élő teremtményi azonosságnak megfelelő és használható testet létrehozni. De a személyiség tényleges megnyilvánulása vagy a személyazonosság mintája, mint olyan, nem fizikai, elmei vagy szellemi energia megnyilvánulás. A személyiségalak az élőlény *minta* jellege; ez foglalja magába az energiák *elrendezését,* és ez az élettel, valamint a mozgással együtt alkotja a teremtményi lét *működési rendjét.*

10 Még a szellemlényeknek is van alakjuk, és ezek a szellemalakok (minták) valóságo-

sak. Még a legfelsőbb rendű szellemszemélyiségek is rendelkeznek alakkal — a személyiség-jelenlétek minden értelemben hasonlók az urantiai halandói testekhez. A hét felsőbb-világegyetemben előforduló szinte minden lénynek van alakja. De ez alól azért van néhány kivétel is: A Gondolatigazítóknak addig nincs alakjuk, amíg halandó társuk továbbélő lelkével nem egyesülnek. A Független Hírvivőknek, az Ihletett Háromsági Szellemeknek, a Végtelen Szellem Személyi Segédeinek, a Gravitációs Hírvivőknek, a Tapasztalás-meghaladó Adatrögzítőknek és bizonyos más rendeknek szintén nincs észlelhető alakjuk. Ám ők a kevés kivétel jellegzetes esetei; a nagy többségnek van igazi személyiségi alakja, mégpedig

egyedi, felismerhető és személyesen is elkülöníthető alakja.

[11] A mindenségrendi elme kapcsolata és az elmeszellem-segédek segédkezése megfelelő fizikai szentélyt alakít ki a fejlődő emberi lény számára. A morontia elme hasonlóképpen hoz létre egyedi morontia alakot minden halandó túlélőnek. Miként minden emberi lény halandó teste személyes és rá jellemző, úgy a morontia alak is az azt uraló alkotó elméhez egyedileg és megfelelően szabott. A morontia testek sem hasonlítanak jobban egymásra, mint az emberi testek. A Morontia Erőtér-felügyelők biztosítják és a kísérő szeráf továbbítja azt a tagolatlan szerveződésű morontia anyagot, mellyel a morontia élet megkezdheti működ-

dését. És a morontia élet után nyilvánvalóvá válik, hogy a szellemalakok éppen úgy különbözők, személyesek és a bennük lakozó szellem-elme sajátosságait mutatják.

12 ¶ Ti az anyagi világban úgy gondoljátok, hogy a testnek van szelleme, mi azonban úgy tartjuk, hogy a szellem öltött anyagi testet. Az anyagi szemek valóban a szellemtől született lélek ablakai. A szellem az építész, az elme az építőmunkás, a test pedig az anyagi építmény.

13 ¶ A fizikai, a szellemi és az elme-energiák, mint olyanok, tiszta állapotukban az érzékelhető világegyetemek tényleges valóságaiként nem teljes kölcsönösséggel hatnak egymásra. A Paradicsomon a három energia egymás mellé van rendelve, a Havonában

ezeket összhangba hozzák, míg a véges tevékenységek világegyetemi szintjein az anyagi, az elme- és a szellemi fölérendeltség legváltozatosabb formái fordulnak elő. Az idő és tér személytelen helyzeteiben a fizikai energia először uralkodónak tűnik, de az is látszik, hogy minél jobban megközelíti a szellem-elme működése az isteniséget a célban és a felsőséget a cselekedetben, annál meghatározóbbá válik a szellemszakasz; hogy a végleges szintjén a szellem-elme egyeduralma már majdnem teljessé válhat. Az abszolút szintjén természetesen már a szellem a meghatározó. És onnantól kezdve szerte az idő és tér teremtésrészein, ahol csak egy isteni szellemvalóság jelen van, amikor csak egy valódi szellem-elme működik, mindig van

esély ama szellemvalóság anyagi vagy fizikai lenyomatának létrejöttére.

14 A szellem a teremtő valóság; a fizikai lenyomat a szellemvalóság tér-idő tükörképe, a szellem-elme alkotó tevékenységének fizikai következménye.

15 Az elme irányító jellege az anyaggal szemben általános, éppen úgy, ahogy maga az elme a szellem teljes felügyelete alatt áll. És a halandó ember esetében csak a magát a szellemirányításnak szabad akaratából alávető elme remélheti, hogy a halandói tér-idő létet túléli úgy, mint örökkévaló szellemvilágbeli halhatatlan gyermeke a Legfelsőbbnek, a Véglegesnek és az Abszolútnak: a Végtelennek.

16 [Közreadta egy, a Nebadonban szolgáló Fenséges Hírvivő Gábriel felkérésére.]

43. ÍRÁS

A CSILLAGVILÁGOK

AZ URANTIÁRA általában úgy utalnak, mint a nebadonbeli Norlatiadek Sataniájának 606-os számára, mely azt jelenti, hogy ez a hatszázhatodik lakott világ a Satania helyi csillagrendszerben, mely a Norlatiadek csillagvilágban található, mely pedig egyike a Nebadon helyi világegyetembeli száz csillagvilágnak. A csillagvilágok a helyi világegyetem elsődleges egységei, uraik személye pedig összekapcsolja a lakott világok helyi csillagrendszereit a helyi világegyetem Szalvingtonon működő központi igazgatásával és a tükrözőműködés révén a Nappalok Elődeinek az Uverszán működő felsőbb igazgatásával.

2 ¶ A csillagvilágotok kormánya helyileg egy 771 épített szférából álló halmazban helyezkedik el, melyek között a legnagyobb és a legközpontibb az Edentia, a Csillagvilági Atyáknak, a Norlatiadek Fenségeseinek igazgatási székhelye. Maga az Edentia körülbelül százszor akkora, mint a világotok. Az Edentiát körülvevő hetven nagyobb szféra mérete mintegy tízszerese az Urantiáénak, míg a hetven világ körül keringő tíztíz segédszféra nagyjából Urantia méretű. E 771 épített szféra mérete elég jól összevethető az egyéb csillagvilágokban lévőkével.

3 ¶ Az edentiai idő- és távolságmérés rendszere megegyezik a szalvingtoniéval, és a világegyetemi központ szféráihoz hasonlóan a csillagvilágok központi világain is megtalál-

ható a mennyei értelmek mindenféle rendje. E személyiségek általában nemigen különböznek azoktól, akiket a világegyetemi igazgatás bemutatása kapcsán leírtunk.

[4] A felügyelő szeráfokat, a helyi világegyetem harmadrendű angyalait a csillagvilágok szolgálatára rendelik. Központi telephelyeiket a központi szférákon alakítják ki és kiterjedt szolgálatot teljesítenek az azokat körülvevő morontia-felkészülési világokon is. A Norlatiadekben a hetven nagyobb szférán, valamint a hétszáz kisebb segédszférán lakozik az univitatia, akik a csillagvilág állandó létpolgárai. Mindezen épített világokat teljes egészében a helyi élethez tartozó különböző csoportok igazgatják, melyek nagyobb részéről nem teszünk kinyilatkozta-

tást, de közéjük tartozik a hatékony spironga és a szépséges spornagia is. Lévén, hogy csillagvilág a morontia-felkészítési rendszer felezőpontja, amint az sejthetitek is, az itt zajló morontia élet egyaránt jellegzetes és eszményi.

1. A CSILLAGVILÁGI KÖZPONTOK

[1] Az Edentia bővelkedik a lenyűgöző szépségű hegyvidékekben, a fizikai anyagból álló nagykiterjedésű kiemelkedésekben, melyeket morontia élet koronáz és amelyek szellemi nagyszerűségben pompáznak, viszont nincsenek olyan csipkézett hegyvonulatok, mint az Urantián. Több tízezer szikrázó tava, valamint ezer és egy egymásba torkolló folyója van, ellenben nincsenek nagy világ-

tengerei, sem pedig zuhatagos folyói. Csak a hegyvidéken nincsenek ilyen felszíni folyók.

2 Az Edentia és a hasonló épített szférák vize nem különbözik az evolúciós bolygók vizétől. E szférák vízrendszere felszíni és felszínalatti egyaránt, és a nedvesség folyamatos körforgásban van. Az Edentia e különféle vízi útvonalakon körülhajózható, bár a fő szállítási csatorna a légkör. A szellemlények természetesen a szféra felszíne felett utaznak, míg a morontia és az anyagi lények anyagi és félanyagi eszközöket vesznek igénybe a légköri utazáshoz.

3 Az Edentia és társvilágai valódi, rendszerint három gáz keverékéből álló légkörrel rendelkeznek, mely az ilyen épített teremtésrészekre jellemző, és amely az urantiai

légkör két elemét is tartalmazza, továbbá azt a morontia-gázt, mely a morontia teremtmények légzését lehetővé teszi. De míg e légkör egyszerre anyagi és morontiai, még sincsenek viharok vagy hurrikánok; nyár és tél sincs. A légköri zavaroknak és az évszakok változásának e hiánya teszi lehetővé a szabad tér feldíszítését e különlegesen teremtett világokon.

4 Az edentiai hegyvidékek kiváló fizikai vonásokat mutatnak, és szépségüket fokozza az élet végtelen gazdagsága, mely bőségesen jelen van annak széltében-hosszában. Néhány meglehetősen elszigetelt területet kivéve e hegyvidékek nem viselik teremtményi kéz nyomát. Az anyagi és morontiai díszítés a lakóövezetekre korlátozódik. A kisebb

kiemelkedések különleges otthonoknak adnak helyet és gyönyörűen fel vannak díszítve az élőlénytani és morontia művészet alkotásaival.

5 ¶ A hetedik hegyvidéki körzet csúcsán helyezkednek el az Edentia feltámadási csarnokai, ahol a felemelkedés második módosított rendjébe tartozó felemelkedő halandók felébrednek. A teremtmények újbóli összeállításának e termei a melkizedekek felügyelete alatt állnak. Az Edentia első fogadószféráján (mint a Melkizedek-bolygó a Szalvington mellett) szintén vannak feltámadási csarnokok, ahol a felemelkedés módosított rendjeibe tartozó halandókat állítják össze újra.

6 A melkizedekek az Edentián is fenntarta-

nak két különleges kart. Az egyiknek, a veszélyhelyzeti tanintézetnek a rendeltetése a sataniabeli lázadásból eredő problémák tanulmányozása. A másiknak, az alászállási tanhelynek a rendeltetése azon új problémák megértése, mely abból a tényből ered, hogy Mihály az utolsó alászállását a Norlatiadek egyik világán teljesítette. Ez utóbbi kart csaknem negyvenezer évvel ezelőtt hozták létre, rögtön az után, hogy Mihály bejelentette, hogy az Urantiát választotta az utolsó alászállásának világául.

7 ¶ Az üvegtenger, az Edentia fogadóvilága az igazgatási központ közelében van és azt a központi fogadóterem veszi körül. E területet a csillagvilági ügyek hetven egységének kormányzati központjai övezik. Az Edentia

felét hetven háromszögletű övezetre osztották, melyek határvonalai az adott övezetek központi épületei felé mutatnak. E szféra egyéb részét pedig egyetlen hatalmas liget, az Isten kertjei fedik.

8 Az edentiai rendszeres látogatásaitok során, bár az egész bolygót szabadon bejárhatjátok, az időtök nagy részét mégis abban az igazgatási háromszögben fogjátok eltölteni, melynek száma a pillanatnyi lakóvilágotok számával azonos. A jogalkotó közgyűléseken is mindig szívesen fogadnak benneteket megfigyelőként.

9 Az Edentián lakozó felemelkedő halandók számára kijelölt morontia terület a végleges rendű lények harminchatodik háromszögben található állomáshelyének szom-

szédságában lévő, harmincötödik háromszög középső körzetében található. Az univitatia központi állomáshelye a morontia létpolgárok számára fenntartott lakóterülettel közvetlenül szomszédos, harmincnegyedik háromszög középső részében egy hatalmas területet foglal el. Ebből az elrendezésből is látható, hogy szállást biztosítanak a mennyei élet legalább hetven nagyobb egységének, és az is, hogy e hetven háromszögterület mindegyike a morontia felkészítés hetven nagyobb szférájának valamelyikével összefüggésbe hozható.

[10] Az edentiai üvegtenger egyetlen hatalmas, kör alakú kristály, melynek kerülete mintegy százhatvan kilométer, szélessége pedig körülbelül ötven kilométer. E pazar

kristály szolgál fogadómezőül minden szállítószeráf és más lény számára, akik a szférán kívüli pontokból érkeznek; ez az üvegtenger nagymértékben megkönnyíti a szállítószeráfok leszállását.

[11] Ilyen rendű kristálymező van csaknem minden épített világon; és a díszítő értéke mellett számos célt szolgál, használatos a felsőbb-világegyetemi tükrözőműködés bemutatására az összegyűlt csoportok előtt és az energiaátalakítási eljárás egyik elemeként is igénybe vehető abból a célból, hogy a tér áramait módosítsák és a belépő fizikai-energia áramokat átalakítsák.

2. A CSILLAGVILÁGI KORMÁNYZAT

[1] A csillagvilágok a helyi világegyetem önhatóságú egységei, mindegyik csillagvilágot

a maga jogszabályi rendelkezéseinek megfelelően igazgatnak. Világegyetemi ügy tárgyalása során a Nebadon bíróságai minden belső ügyet az érintett csillagvilágon érvényes törvényeknek megfelelően bírálnak el. A Szalvington eme bírói határozatait, valamint a csillagvilágok törvényalkotói rendelkezéseit a helyi csillagrendszerek intézői hajtják végre.

2 A csillagvilágok tehát jogalkotói vagy törvényhozói egységekként működnek, míg a helyi csillagrendszerek a végrehajtó vagy kikényszerítő egységek. A szalvingtoni kormányzat a legfelsőbb bírói és összehangoló hatóság.

3 ¶ Bár a helyi világegyetemben a legfőbb bírói működés a központi igazgatásra épül,

azért minden egyes csillagvilágban van két alárendelt, bár nagyobb ítélőszék is, mégpedig a Melkizedek tanács és a Fenséges bírósága.

4 Minden bírói problémát először a melkizedekek tanácsa vizsgál meg. Az e rendbe tartozók közül tizenkettőt, akiknek megvan a kellő tapasztalatuk az evolúciós bolygók és a csillagrendszeri központi világok terén, felhatalmaznak a bizonyítékok áttekintésére, a védelem átgondolására és előzetes ítélet megfogalmazására, melyeket azután továbbítanak a Fenségesnek, a legfőbb hatalmat gyakoroló Csillagvilági Atyának a bíróságához. Ez utóbbi ítélőszék halandói tagozata hét bírából áll, akiknek mindegyike felemelkedő halandó. Minél magasabbra emelked-

tek a világegyetemben, annál bizonyosabb, hogy a ti fajtátok fog ítéletet mondani felettetek.

5 ¶ A csillagvilági jogalkotó testület három csoportot formál. A csillagvilág jogalkotási programja a felemelkedők alsóházából indul, mely csoport elnöke egy végleges rendű lény, s amely ezer képviselő halandóból áll. Minden egyes csillagrendszer tíz tagot küld e tanácskozó közgyűlésbe. Az Edentián e testület létszáma jelenleg nem teljes.

6 A jogalkotók középső testülete szeráfi seregekből és azok társaiból, a helyi világegyetemi Anyaszellem egyéb gyermekeiből áll. E csoport létszáma száz fő és tagjait azok a felügyelő személyiségek jelölik, akik az ilyen lények által a csillagvilágbeli működés so-

rán folytatott különféle tevékenységeket felügyelik.

7 A csillagvilági törvényalkotók tanácsadó vagy legfelsőbb testületét a főrendek háza — az isteni Fiak háza — alkotja. E testületet a Fenséges Atyák választják, taglétszáma pedig tíz fő. Kizárólag a különleges tapasztalatokkal rendelkező Fiak szolgálhatnak e felsőházban. E tényfeltáró csoport jelentős időt takarít meg és igen hatékonyan szolgálja a jogalkotó közgyűlés mindkét alsóbb egységét.

8 A jogalkotók együttes tanácsa a csillagvilági tanácskozó közgyűlés e külön tagozatainak mindegyikéből három-három tagot foglal magába és az elnöki feladatkört a beosztott Fenséges látja el. E csoport szentesí-

ti az összes rendelkezést a végleges formájában és rendeli el a hírközlők útján való közzétételt. Az e legfelsőbb bizottság általi jóváhagyás a jogszabályi rendelkezéseket a teremtésrész törvényi rangjára emeli; a rendelkezéseik véglegesek. Az Edentia jognyilatkozatai alkotják az alaptörvényt az egész Norlatiadekben.

3. A NORLATIADEK FENSÉGESEI

[1] A csillagvilágok urai a helyi világegyetemi fiak Vorondadek rendjébe tartoznak. Amikor világegyetemi tevékeny szolgálattal bízzák meg őket csillagvilági urakként vagy más beosztásban, akkor e Fiak *Fenségesekként* ismeretesek, mert az Isten Helyi Világegyetemi Fiainak összes rendje kö-

zött a legfelsőbb szintű igazgatási bölcsességet testesítik meg, mely a legkörültekintőbb és legavatottabb hűséggel párosul. Személyes feddhetetlenségüket és a csoportjuk hűségét eddig még senki sem kérdőjelezte meg; a Vorondadek Fiak részéről eddig még nem fordult elő hűtlenség a Nebadonban.

2 ¶ Gábriel a nebadoni csillagvilágok mindegyikében legalább három Vorondadek Fiút bíz meg a Fenségesek feladatának ellátásával. E hármas elnöklő tagját nevezik a *Csillagvilági Atyának*, két társát pedig a *rangidős Fenségesnek*, illetőleg *beosztott Fenségesnek*. Egy Csillagvilági Atya tízezer szabványévig (mintegy 50.000 urantiai évig) uralkodik, aki ezt megelőzően egyenlő időket töltött beosztott társként és rangidős társként.

3 A Zsoltáros tudta, hogy az Edentiát három Csillagvilági Atya vezeti és eszerint beszélt az ő lakóhelyeikről: „Forrásainak árja megörvendezteti Isten városát, a Fenségesek legszentebb hajlékait.”

4 ¶ Korokon keresztül nagy zavar jellemezte az Urantián a különféle világegyetemi urakkal kapcsolatos felfogásokat. Sok későbbi tanító összekeverte a ködös és határozatlan törzsi istenségeiket a Fenséges Atyákkal. Később pedig a zsidók mindezen mennyei uralkodókból egy összetett Istenséget alkottak. Egy tanító megértette, hogy a Fenségesek nem a Legfelsőbb Urak, mert azt mondta, hogy „Aki a Fenségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az.” Az urantiai feljegyzések-

ben olykor nagyon nehéz felismerni, hogy pontosan kire is utalnak a „Fenséges” fogalommal. Dániel azonban teljesen megértette e dolgokat. Azt mondta, hogy „A Fenséges uralkodik az emberek országán, és akinek akarja, annak adja azt.”

5 ¶ A Csillagvilági Atyák keveset foglalkoznak valamely lakott bolygó egyedeivel, viszont szoros kapcsolatban állnak a csillagvilágok azon jogalkotói és törvényhozói szerepköreivel, melyek oly nagymértékben érintik a lakott világok minden halandó *emberfajtáját* és nemzeti *csoportját*.

6 Bár a csillagvilági rendszer a tiétek és a világegyetem igazgatása között helyezkedik el, egyénileg rendszerint mégis csak kevéssé vagytok érintettek a csillagvilági kormány-

zásban. A részetekről nagyobb érdeklődésre rendes körülmények között a helyi csillagrendszer, a Satania tartana számot; viszont átmenetileg az Urantia azért kötődik szorosan a csillagvilági urakhoz, mert a Lucifer-féle lázadás folytán sajátos csillagrendszeri és bolygói körülmények álltak elő.

7 Az edentiai Fenségesek a luciferi elszakadás idején a lázadó világok bolygói fennhatóságának bizonyos területeit magukhoz ragadták. E hatalom gyakorlását ma is folytatják és a Nappalok Elődei már régen jóváhagyták ezen ellenőrzési feladatkör gyakorlását az ilyen ellenszegülő világok esetében. Kétség sem fér ahhoz, hogy e felvett hatáskört mindaddig gyakorolni fogják, amíg Lucifer életben van. A hűséges bolygókon e

hatáskör nagy részét rendszerint a Csillagrendszer Fejedelemre ruházzák.

8 Ám van még egy kapcsolatfajta, mellyel az Urantia különösen kötődik a Fenségesekhez. Amikor Mihály, a Teremtő Fiú az utolsó alászállását teljesítette, az alászállásával összefüggő minden urantiai ügyet közvetlenül a Norlatiadek Fenségesei felügyeltek, lévén, hogy Lucifer utódja nem rendelkezett teljhatalommal a helyi csillagrendszerben.

4. A GYŰLÉS-HEGY — A NAPPALOK HŰSÉGES KÖVETŐJE

1 A gyülekezés legszentebb hegye a Nappalok Hűséges Követőjének, a paradicsomi Háromság Edentián működő képviselőjének lakhelye.

[2] E Nappalok Hűséges Követője a Paradicsom egyik Háromsági Fia és az Edentián Immanuel személyes képviselőjeként van jelen e központi világ teremtése óta. A Nappalok Hűséges követője mindig a Csillagvilági Atyák jobbján áll, kész tanácsokat adni, de sohasem tesz így, hacsak nem kérik erre. A Paradicsom magas Fiai sohasem vesznek részt a helyi világegyetemi ügyek vitelében, kivéve, ha e területek végrehajtói erre felkérik őket. De mindaz, ami egy Nappalok Szövetsége egy Teremtő Fiúnak, ugyanazt jelenti egy Nappalok Hűséges Követője a csillagvilág Fenségesei számára.

[3] Az edentiai Nappalok Hűséges Követőjének székhelye a világegyetemen kívüli, paradicsomi tájékoztatási és hírközlő rendszer

csillagvilági központja. E Háromsági Fiak a havonai és paradicsomi személyiségekből álló kíséretükkel együtt, valamint a Nappalok Szövetségével összeköttetésben, közvetlen és állandó közléscserét folytatnak a rendjükbe tartozókkal az összes világegyetemben, sőt még a Havonában és a Paradicsomon is.

4 A legszentebb hegy szépsége tökéletes és elhelyezése csodálatos, azonban a paradicsomi Fiú tényleges lakóhelye szerénynek minősül, ha összevetjük a Fenségesek központi lakhelyével és a Vorondadek Fiak tartózkodási egységének helyet adó, azt körülvevő hetven építménnyel. Ezek a felszerelésüket tekintve kizárólag lakó célt szolgálnak; teljesen el vannak különítve azoktól a kiter-

jedt igazgatási központi épületektől, ahol a csillagvilági ügyeket intézik.

5 A Nappalok Hűséges Követőjének edentiai székhelye a Fenségesek e székhelyeitől északra helyezkedik el és úgy nevezik, hogy a „paradicsomi gyűlés hegye”. E felszentelt hegyvidéken a felemelkedő halandók rendszeresen összegyűlnek, hogy meghallgassák a Paradicsom e Fiát, aki a fejlődő halandók ama hosszú és érdekes utazásáról szól, mely a Havona egymilliárd tökéletes világán keresztül és annál is tovább, a Paradicsom leírhatatlan magasságaiba vezet. És a Gyűlés-hegyen megtartott e különleges összejöveteleken a morontia halandók közelebbről is megismerkednek a központi világegyetemből származó személyiségek különféle cso-

portjaival.

6 Amikor a hűtlen Lucifer, a Satania egykori fejedelme bejelentette igényét a nagyobb irányítási befolyásra, megkísérelte elmozdítani a helyi világegyetem kormányzati tervében szereplő fiúi besorolásúak összes rendjét. Ezt tűzte ki célul a szívében, mondván: „Az Isten Fiai fölé helyezem ülőszékemet; a gyülekezet hegyén, északon fogok ülni; olyan leszek, mint a Fenséges.”

7 ¶ A száz Csillagrendszer Fejedelem rendszeresen eljön a csillagvilág jólétével foglalkozó edentiai nagytanácskozásokra. A sataniai lázadást követően a jerusemi főlázadók szokás szerint el akartak jönni ezen edentiai tanácskozásokra, ahogy azt a korábbi alkalmakkor is tették. És nem volt mód megállí-

tani ezt az öntelt, pimasz fellépést mindaddig, amíg Mihály alá nem szállt az Urantiára és ezt követően fel nem vette az egész Nebadon feletti korlátlan fennhatóságot. Attól a naptól fogva e bűnre-bujtogatóknak nem engedik meg, hogy helyet foglaljanak a hűséges Csillagrendszer Fejedelmek edentiai tanácsaiban.

8 Hogy a régi korok tanítói tudtak e dolgokról, azt mutatják a feljegyzések is: „És volt egy nap, amikor az Isten Fiai a Fenségesek elébe járultak, és Sátán is eljött és megjelent közöttük.” És ez tényközlés, függetlenül attól, hogy milyen összefüggésben jelenik meg.

9 ¶ Krisztus győzelme óta folyik az egész Norlatiadek megtisztítása a bűntől és a lá-

zadóktól. Valamivel Mihály húsvér testbeni halála előtt a bukott Lucifer társa, Sátán megpróbált részt venni az egyik ilyen edentiai nagytanácskozáson, azonban a főlázadókkal szemben megnyilvánuló erős ellenérzés olyan mértéket ért el, hogy a rokonszenv kapui gyakorlatilag mindenkinél zárva maradtak, s így a Satania ellenségeinek nem jutott egy talpalatnyi hely sem. Amint a rossz befogadásához már nincs nyitott kapu, akkor már nincs lehetőség a bűn befogadására sem. Az egész Edentia szíveinek kapui bezárultak Sátán előtt; az összegyűlt Csillagrendszer Fejedelmek egyhangúlag elutasították őt, és ugyanekkor történt meg az is, hogy az Ember Fia „meglátta Sátánt mint villámlást lehullani a mennyből”.

10 A Lucifer-féle lázadás óta egy új építmény

áll a Nappalok Hűséges Követőjének székhelye közelében. Ezen átmeneti épület a Fenséges összekötő székhelye, aki a paradicsomi Fiúval szoros kapcsolatban működik, mint a csillagvilági kormányzat tanácsadója minden, a Nappaloknak a bűnnel és a lázadással kapcsolatos politikáját és magatartását érintő ügyben.

5. AZ EDENTIAI ATYÁK A LUCIFER-FÉLE LÁZADÁS ÓTA

[1] A Fenségesek ügyeleti rendjét az Edentián a Lucifer-féle lázadás idejére felfüggesztették. Jelenleg ugyanazok az uraink, mint akik akkoriban szolgálatban voltak. Következtetésünk szerint a személyükben nem is lesz változás addig, amíg Lucifer és társainak ügye véglegesen le nem zárul.

2 A csillagvilág jelenlegi kormánya azonban tizenkét Vorondadek-rendű Fiúval bővült. E tizenkettek a következők:

3 1. A Csillagvilági Atya. A Norlatiadek jelenlegi Fenséges ura a 617.318. a Nebadon Vorondadek-sorozatában. Sok csillagvilágban teljesített szolgálatot szerte a helyi világegyetemünkben, mielőtt az edentiai feladatait elvállalta.

4 ¶ 2. A rangidős Fenséges társ.

5 ¶ 3. A beosztott Fenséges társ.

6 ¶ 4. A Fenséges tanácsadó, Mihály személyes képviselője azóta, hogy Mihályt elismerték Tökéletes Fiúként.

7 ¶ 5. A Fenséges végrehajtó, Gábriel személyes képviselője, aki a Lucifer-féle lázadás óta az Edentián állomásozik.

8 ¶ 6. A bolygói megfigyelők Fenséges vezetője, a Satania elszigetelt világain állomásozó Vorondadek megfigyelők igazgatója.

9 ¶ 7. A Fenséges bíró, az a Vorondadek Fiú, akit azzal bíztak meg, hogy oldjon meg minden, a lázadásból eredő nehézséget a csillagvilágban.

10 ¶ 8. A Fenséges veszélyhelyzeti intéző, az a Vorondadek Fiú, akinek feladata a Norlatiadek jogi rendszerében hozott veszélyhelyzeti határozatoknak a lázadás által elszigetelt sataniai világokhoz való igazítása.

11 ¶ 9. A Fenséges közbenjáró, az a Vorondadek Fiú, akinek feladata a különleges urantiai alászállási gyakorlatnak a csillagvilág szokványos igazgatásával való összehangolása. E Fiak működését bizonyos főan-

gyali tevékenységek és számos egyéb nem szokványos segédkezés jelenléte az Urantián, valamint a Ragyogó Estcsillagok különleges tevékenységei a Jerusemen teszik szükségessé.

12 ¶ 10. A Fenséges bíró-védő, a veszélyhelyzeti ítélőszék feje a Norlatiadek ama különleges problémái megoldásának szenteli magát, melyek a sataniai lázadásból eredő zavaros helyzet következményei.

13 ¶ 11. A Fenséges összekötő, az a Vorondadek Fiú, akit az edentiai urak mellé rendeltek, de akit a Nappalok Hűséges Követőjének különleges tanácsosaként azzal bíztak meg, hogy találja meg a lázadással és a teremtményi hűtlenséggel kapcsolatos problémák kezelésének legjobb módját.

14 ¶ 12. A Fenséges igazgató, az Edentia veszélyhelyzeti tanácsának elnöke. A sataniai lázadás miatt a Norlatiadekbe kijelölt összes személyiség együtt alkotja a veszélyhelyzeti tanácsot, és az ő elnöklő tisztviselőjük egy kivételes tapasztalatokkal rendelkező Vorondadek Fiú.

15 És ez nem veszi figyelembe a számos Vorondadeket, a nebadoni csillagvilágok követeit, és másokat sem, akik szintén az Edentián lakoznak.

16 ¶ A Lucifer-féle lázadás óta az edentiai Atyák különös gondot fordítanak az Urantiára és a Satania többi elszigetelt bolygójára. Régen a látnok felismerte a Csillagvilági Atyák szabályozó kéznyomát a nemzetek ügyeiben. „Mikor a Fenséges öröksé-

get osztott a népeknek, mikor szétválasztotta Ádám fiait, akkor megszabta a népek határait."

17 Minden vesztegzár alá helyezett vagy elszigetelt világhoz egy megfigyelőként tevékenykedő Vorondadek Fiú tartozik. Ő nem vesz részt a bolygó igazgatásában, kivéve, amikor a Csillagvilági Atya utasítja a nemzetek ügyeibe való beavatkozásra. Voltaképpen e Fenséges megfigyelő az, aki „uralkodik az emberek országain". Az Urantia a Norlatiadek elszigetelt világainak egyike, és egy Vorondadek megfigyelő állomásozik a bolygón a Kaligasztia által elkövetett árulás óta. Az Urantián félanyagi alakban szolgáló Makiventa Melkizedek tisztelettel adózott az akkor szolgálatban lévő Fenséges megfi-

gyelőnek, amint az meg is van írva, „És a Melkizedek, Sálem királya, a Fenséges papja volt”. A Melkizedek e Fenséges megfigyelőnek Ábrahámhoz fűződő viszonyát nyilatkoztatta ki, amikor azt mondta, hogy „És áldott legyen a Fenséges, aki a kezedre adta a te ellenségeidet”.

6. AZ ISTEN KERTJEI

[1] A csillagrendszeri központot csodálatosan díszítik anyagi és ásványi építmények, míg a világegyetemi központ inkább szellemi dicsőséget tükröz, a csillagvilági központok viszont a morontia tevékenységek és az élő díszítmények csúcsát jelentik. A csillagvilági központi világokon az élő díszítményeket általánosabban alkalmazzák, és az

élet e túlsúlya — a növénytani művészet — az oka annak, hogy e világokat „az Isten kertjeinek” nevezik.

2 ¶ Nagyjából az Edentia felét foglalják el a Fenségesek páratlan szépségű kertjei, és e kertek a leginkább lenyűgöző morontia teremtésrészek közé tartoznak a helyi világegyetemben. Ez megmagyarázza, hogy a Norlatiadek lakott világain található rendkívüli szépségű helyeket miért hívják oly gyakran „Édenkertnek”.

3 E csodálatos kert központi részén helyezkedik el a Fenségesek istenimádati szentélye. A Zsoltárosnak tudomása kellett, hogy legyen e dolgokról, mert azt írta: „Kicsoda megy fel a Fenségesek hegyére? És kicsoda áll meg e szent helyen? Az ártatlan kezű

és tiszta szívű, aki nem adta lelkét hiábavalóságra, és nem esküdött meg csalárdságra.” A Fenségesek e szentélyénél a nyugalmi időszak minden tizedik napján az egész Edentia elmerül a Legfelsőbb Istenre irányuló imádatteljes szemlélődésben.

4 ¶ Az épített világokon az anyagi rendbe sorolt életnek tíz formájával lehet találkozni. Az Urantián növényi és állati élet van, míg az olyan világokon, mint az Edentia az anyagi életrendnek tíz osztálya létezik. Ha láthatnátok az edentiai élet e tíz osztályát, akkor az első hármat rögvest növényinek, az utolsó hármat állatinak sorolnátok be, de teljesen képtelenek lennétek megérteni a burjánzó és lenyűgöző létformák közbenső négy csoportjának természetét.

[5] Még a határozottan állati élet is nagyon eltér az evolúciós világokon létezőtől, olyannyira különbözik, hogy csaknem lehetetlen bemutatni a halandói elmének e nembeszélő teremtmények egyedi jellemét és ragaszkodó természetét. Ezer és egy olyan élő teremtmény van, melyet a képzeletetek sehogyan sem képes megragadni. A teljes állati teremtésösszesség teljesen más rendet alkot az evolúciós bolygók szilaj állatfajaihoz képest. De ez az egész állati élet nagyon értelmes és tökéletesen szolgálatkész, és a különféle fajok mindegyike meglepően szeretetreméltó és meghatóan barátkozó. Az ilyen épített világokon nincsenek húsevő teremtmények; az egész Edentián semmi sincs, amitől bármely élőlénynek félnie

kellene.

[6] A növényi élet is jelentősen különbözik az urantiaitól, mely előbbi anyagi és morontia válfajokból tevődik össze. Az anyagi növekedés jellemzője a zöldes színezet, azonban a növényi élet morontia megfelelője ibolyaszín vagy lilás árnyalatú különféle színekben és tükröződéssel jelenik meg. E morontia növényzet tisztán energianövekedés; ha megeszik, nem marad belőle semmi.

[7] Lévén, hogy a fizikai élet tíz osztálya jelen van, nem is említve a morontia válfajokat, ezeken az épített világokon rettentő sok lehetőség van a táj, valamint az anyagi és a morontia építmények élőlénytani megszépítésére. Az égi mesterek a növénytani díszítés és az élőlénytani megszépítés eme hatal-

mas munkájában a honos spornagiát igazgatják. Míg a ti művészeiteknek az élettelen festékre és a holt márványra kell hagyatkozniuk az elképzeléseik kifejezéséhez, addig az égi mesterek és az univitatia gyakrabban vesznek igénybe élő anyagokat az eszméik bemutatásához és az eszményképeik megragadásához.

8 Ha szeretitek az Urantia virágait, cserjéit és fáit, akkor a szemetek gyönyörködhet majd az Edentia mennyei kertjeinek növénytani szépségében és virágos tündöklettségében. De az én képességeimet meghaladja, hogy a halandói elme számára megfelelő fogalmat találjak a mennyei világok e szépségeire. Tényleg nem látott még emberi szem oly nagyszerű dolgokat, mint ami a ha-

landói-felemelkedési kaland e világain rátok vár.

7. AZ UNIVITATIA

[1] Az univitatia az Edentia és társvilágainak állandó létpolgárait jelenti, a társvilágokba beleértve mind a hétszázhetven világot, melyek a felügyeletüket ellátó csillagvilági központot körülveszik. A Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem e gyermekei az anyagi és a szellemi közötti létsíkra terveztettek, de ők nem morontia teremtmények. Az Edentia hetven nagyobb szférája mindegyikének honosai különböző látható alakkal rendelkeznek, és a morontia halandók a morontia alakjukat úgy alakítják, hogy az megfeleljen az univitatia felemelkedési fokának minden

alkalommal, amikor lakóhelyet váltanak az egyik edentiai szféráról a másikra, amint az első világtól a hetvenedik felé haladnak.

[2] Szellemi tekintetben az univitatiát alkotók azonosak; értelmi szempontból azonban éppoly különbözők, mint a halandók; alakjukat tekintve sokban hasonlítanak a morontia létállapotra, és arra teremtettek, hogy hetven különböző személyiségrendben működjenek. Az univitatia e rendjeinek mindegyike tíz nagyobb értelmi működési változatot alkot, és e különböző értelmi fajták mindegyike részt vesz a különleges felkészítő és műveltségi tanodáknak a vezetésében, melyek fokozatos foglalkozási vagy gyakorlati közösségiesítő képzést nyújtanak a nagyobb edentiai világok körül keringő tíz se-

gédszféra némelyikén.

[3] A hétszáz kisebb világ gyakorlati oktatással foglalkozó szakképzési szféra, melyeken az egész helyi világegyetem működéséről tanítanak és amelyek kapui az értelmes lények minden osztálya előtt nyitva állnak. A különleges szakértelmet és műtudási ismereteket nyújtó eme felkészítő tanintézeteket nem kizárólagosan a felemelkedő halandók számára tartják fenn, bár a morontia hallgatók alkotják messze a legnagyobb csoportot mindazok közül, akik e felkészítő tanfolyamokat látogatják. Amikor a közösségi műveltség hetven nagyobb világának valamelyikén fogadnak benneteket, akkor nyomban az azt körülvevő tíz segédszféra mindegyikén is biztosítanak számotokra

helyet.

4 A különböző önkéntes telepes csoportokban a felemelkedő morontia halandók túlsúlya érvényesül a visszatekintési igazgatók között, azonban az univitatiát alkotók képviselik az égi mesterek nebadoni testületével társult legnagyobb csoportot. Az egész Orvontonban az uverszai abandontereken kívül egyetlen Havonán kívüli lény sem ér fel az univitatiába tartozók művészi tehetségével, társas alkalmazkodóképességével és szervezői ügyességével.

5 A csillagvilág e létpolgárai nem tényleges tagjai a mesterek testületének, azonban ők szabadon dolgoznak minden csoporttal és nagy mértékben hozzájárulnak ahhoz, hogy a csillagvilági világok a vezető szférák legye-

nek az átmeneti műveltség nagyszerű művészi lehetőségeinek kihasználásában. A csillagvilági központi világok határain túl nem működnek.

8. AZ EDENTIAI FELKÉSZÜLÉSI VILÁGOK

[1] Az Edentia és az azt körülvevő szférák fizikai felruházottsága jó közelítéssel tökéletes; a Szalvington szféráinak szellemi nagyságával aligha érnek fel, viszont a tündöklettségük messze meghaladja a Jerusem felkészülési világaiét. Mindezen edentiai szférák energiaellátását közvetlenül a világegyetemi téráramok biztosítják, és ezek hatalmas anyagi és morontiai erőtér-rendszereit szakértelemmel felügyelik és osztják szét a csil-

lagvilági központok, melyeket a Fizikai Főszabályozók és a Morontia Erőtér-felügyelők hozzáértő testülete segít.

[2] A halandói felemelkedés edentiai korszakában az átmeneti morontia műveltség hetven felkészülési világán eltöltött idő a legnyugalmasabb időszak a felemelkedő halandó létpályáján végig a végleges rendre való eljutásig; ez valóban a jellegzetes morontia élet. Ugyan minden egyes alkalommal újrahangolnak benneteket, amikor az egyik nagyobb műveltségi világról egy másikra átkerültök, mégis végig megtartjátok ugyanazt a morontia testet, és a személyiségetek öntudatlansági időszakokat sem él át.

[3] Az Edentián és annak társszféráin való ottlétetek során főként a csoporterkölcstan

elsajátításával lesztek elfoglalva, azon kellemes és hasznos kölcsönös viszony titkának az elsajátításáról van szó, mely az értelmes személyiségek különböző világegyetemi és felsőbb-világegyetemi rendjei között fennáll.

4 A lakóvilágokon már elértétek a fejlődő halandói személyiség egyesülését; a csillagrendszeri központon megkaptátok a jerusemi létpolgárságot és szert tettetek azon hajlandóságra, hogy sajátlényegeteket alávessétek a csoporttevékenységek és az összehangoltságot igénylő feladatok teljesítésének; de most a csillagvilági felkészülési világokon el kell érnetek a fejlődő morontia személyiségetek valódi közösségiesülését. E mennyei műveltségi készség az alábbiak elsajátítása-

ból áll:

5 1. Élj boldogul és dolgozz hatékonyan tíz különböző morontia-társsal, míg tíz ilyen csoport százfős századokat alkot és ezek pedig ezerfős testületekbe szerveződnek.

6 ¶ 2. Lakj boldogan és működj együtt őszintén a tíz univitatiával, akik bár értelmileg hasonlók a morontia lényekhez, minden más tekintetben mégiscsak különbözők. És azután e tízes csoporttal úgy kell működnöd, hogy az további tíz családdal működik együtt, mely pedig ezer univitatiából álló testületként alkot szövetséget.

7 ¶ 3. Egyidejűleg igazodj a morontia társaidhoz és e házigazda univitatiához. Tégy szert arra a képességre, hogy önként és ha-

tékonyan működsz együtt a rendedbe tartozó lényekkel és szoros kapcsolatot alakítasz ki az értelmes teremtmények némiképp más csoportjával is.

8 ¶ 4. Míg így közösségi szinten együttműködsz a hozzád hasonló és nem hasonló lényekkel, valósíts meg értelmi összhangot a társcsoportokkal és a tevékenységeidet is alakítsd ennek megfelelően.

9 ¶ 5. Miközben kielégítő személyiségközösségiesülést valósítasz meg értelmi és tevékenységi szinten, tökéletesítsd azon képességedet, hogy bensőséges kapcsolatban élj a hasonló és a nem hasonló lényekkel egyre csökkenő mértékű ingerlékenység és egyre kisebb mértékű sértődékenység mellett. A visszatekintési igazgatók nagyban

hozzájárulnak ez utóbbinak az eléréséhez a csoportjáték foglalkozásokon keresztül.

10 ¶ 6. Mindeme különféle közösségiesítő eljárásokat a paradicsomi-felemelkedési létpálya fokozatos összehangoltsága érdekében szervezd meg; fejleszd a világegyetemi látásmódodat azáltal, hogy képessé válsz azon örökkévaló célokat felfedő jelentéstartalmaknak a megragadására, melyek ezekben a látszólag jelentéktelen téridő tevékenységekben rejlenek.

11 ¶ 7. És ez után, tetőzd be mindeme sokféle közösségiesítő eljárást a szellemi látásmód egyidejű fejlesztésével, ami a csoportos szellemi társuláson és a morontia együttműködésen keresztüli személyes felruházás minden szakaszának fejlesztését jelenti. Két

erkölcsi teremtmény értelmileg, közösségileg és szellemileg nem egyszerűen csak megkettőzi a társulási eljárás révén a világegyetemi fejlődésre bennük rejlő személyes potenciálokat; sokkal inkább megnégyszerezik a feladatok teljesítésének és a célok elérésének lehetőségeit.

12 ¶ Az edentiai közösségépítést úgy mutattuk be, mint egy morontia halandónak egy, tíz értelmileg különböző egyedből álló univitatia családcsoporttal alkotott társulását, s ezzel egyidejűleg bemutattuk a tíz morontia társ alkotta hasonló társulást. De az első hét nagyobb világon csak egy felemelkedő halandó él tíz univitatiával. A hét nagyobb világ második csoportján két halandó lakik együtt minden tízes honos csoporttal, és így

tovább, egészen a hét nagyobb szféra utolsó csoportjáig, amelyben tíz morontia lény lakik tíz univitatiával. Amint megtanultok jobban érintkezni az univitatiával, a morontia fejlődő társaitokkal való kapcsolataitokban is fejlettebb erkölcstan szerint viselkedhettek.

13 Felemelkedő halandókként élvezni fogjátok az Edentia fejlődési világain való ottlétet, de nem fogjátok megtapasztalni a megelégedés azon személyes izgalmas élményét, mely a központi világokon folyó világegyetemi ügyekkel való első kapcsolatotokat jellemzi, illetőleg amely azt a búcsúeseményt jellemzi, amikor e valóságokkal utoljára kapcsolatba kerültök a világegyete-

mi központ utolsó világain.

9. AZ EDENTIAI LÉTPOLGÁRSÁG

1 A hetvenedik világról kikerült felemelkedő halandók lakóhelyet kapnak az Edentián. A felemelkedők most először vesznek részt a „paradicsomi közgyűléseken” és hallgathatják meg a saját kiterjedt teremtésrészük történetét úgy, ahogy azt a Nappalok Hűséges Követője, a Legfelsőbb Háromsági-származású Személyiségei közül az első előadja.

2 ¶ A csillagvilági felkészülési világokon való teljes ottlét, mely az edentiai létpolgárságban csúcsosodik ki, a morontia fejlődő lények számára igazi és mennyei boldogságos időszak. A csillagrendszeri világokon való ottlétetek során a csaknem állatiról a

morontia teremtmény szintjére fejlődtetek; inkább anyagiak voltatok, semmint szellemiek. A szalvingtoni szférákon a morontia lény rendjétől az igaz szellem rendjéig fejlődtök; inkább szellemivé lesztek, mintsem anyagivá. De az Edentián a felemelkedők félúton járnak az előbbi és a jövőbeli állapotaik között, félúton az evolúciós állat és a felemelkedő szellem között. Az Edentián és annak világain való tartózkodásotok alatt mindvégig olyanok vagytok, „mint az angyalok”; állandóan fejlődtök, de mindeközben megtartotok egy általános és egy jellegzetes morontia besorolást.

3 A felemelkedő halandónak a csillagvilágban való tartózkodása a legegységesebb és a legkiegyenlítettebb korszak a teljes moron-

tia fejlődési létpályáján. E tapasztalás alkotja a felemelkedők előszellemi közösségiesítési felkészítését. Ez hasonlít a végleges rendre való eljutás előtti szellemi tapasztaláshoz a Havonán és az abszonit előtti felkészüléshez a Paradicsomon.

4 ¶ A felemelkedő halandók az Edentián főként a hetven fejlődési univitatia világon teljesítendő feladatokkal foglalkoznak. Különböző minőségekben magán az Edentián is szolgálnak, főként a csoportok, fajok, nemzetek és bolygók jólétével kapcsolatos csillagvilági programmal összefüggésben. A Fenségesek nemigen érintettek az egyes emberek boldogulásának elősegítésében a lakott bolygókon; ők inkább az emberek országait uralják, mintsem az egyedek szívét.

5 És azon a napon, amikor már készen álltok az Edentia elhagyására a szalvingtoni létpályáért, majd egy időre megálltok és visszatekintetek a Paradicsomon inneni felkészülési korszakok legcsodálatosabbjára és legüdítőbbjére. De mindennek a tündöklete-tessége csak erősödik, amint egyre beljebb emelkedtek és egyre inkább képesek lesztek elismerni az isteni jelentéstartalmakat és a szellemi értékeket.

6 [Ennek az írásnak az összeállítását Malavatia Melkizedek hitelesítette.]

44. ÍRÁS

AZ ÉGI MESTEREK

A KÜLÖNBÖZŐ téregységi és világegyetemi központi világok önkéntes telepes csoportjai között található az égi mestereknek nevezett, összetett személyiségek különleges rendje. E lények a morontia és az alsóbb szellemi területek főművészei és főmesterei. Ők a morontia díszítéssel és a szellemi szépítéssel foglalkozó szellemek és félszellemek. E mesterek megtalálhatók szerte a nagy világegyetemben — a felsőbb-világegyetemek, a helyi világegyetemek, a csillagvilágok és a csillagrendszerek központi világain, valamint a fényben és életben megállapodott minden szférán is; de a fő tevékenységi területük a csillagvilágok,

közelebbről is az egyes központi szférákat körülvevő hétszázhetven világ.

[2] Bár a munkájukat az anyagi elme csaknem képtelen felfogni, azt azért tudnotok kell, hogy a morontia- és a szellemvilágok nem nélkülözik a magas művészetet és a mennyei műveltséget.

[3] ¶ Az égi mesterek nem ilyennek teremtetnek; ők a lényeknek egy olyan kiválasztott és kiképzett csoportja, mely csoport bizonyos, a központi világegyetemben honos tanítószemélyiségekből, valamint az ő önkéntes tanítványaikból áll, mely utóbbiak a felemelkedő halandók közül és számos egyéb mennyei csoportból kerülnek ki. E mesterek eredeti tanító testületét egykor a Végtelen Szellem jelölte ki a Hét Tökéletes

Szellemmel együttműködésben, s e testület hétezer havonai oktatóból állt, mégpedig ezer oktató esett a mesterek hét osztályának mindegyikére. E kezdeti felállásból fejlődött ki a korszakok alatt a szellemi és a morontia ügyek szakértő munkásainak e ragyogó testülete.

4 Bármely morontia személyiség vagy szellementitás alkalmas az égi mesterek testületébe való felvételre; vagyis bármely, az eredendően isteni fiúi besorolásúak szintje alatti lény. Az Isten evolúciós szférákról származó felemelkedő fiai a morontia világokra való megérkezésüket követően felvételre jelentkeznek a mesterek testületébe, és ha elég tehetségesek, akkor hosszabb-rövidebb időre választhatják e létpályát. De sen-

ki sem léphet az égi mesterek közé egy ezredévnél, vagyis ezer felsőbb-világegyetemi évnél rövidebb időre.

5 Minden égi mestert a felsőbb-világegyetemi központon iktatnak be, viszont irányításukat a morontia felügyelők végzik a helyi világegyetemi központokon. Megbízatásukat az alábbi hét főbb tevékenységi osztályban kapják az egyes helyi világegyetemi központi világokon működő morontia felügyelők központi testületétől:

6 1. Égi Zenészek.

7 2. Mennyei Előadóművészek.

8 3. Isteni Építők.

9 4. Gondolatrögzítők.

10 5. Energia-átalakítók.

11 6. Formatervezők és Díszítők.

12 7. Összhangmunkások.

13 ¶ E hét csoport eredeti tanítói mind a Havona tökéletes világairól jöttek, és a Havona rendelkezik a mintával, a mintatanulmányokkal a szellemművészet minden vetülete és formája esetében. Jóllehet mérhetetlen feladat e Havona-művészetnek a tér világaira való átvitelét felvállalni, az égi mesterek korszakokon keresztül fejlesztették a műtudásukat és a kivitelezési módszereiket. Mint a felemelkedői létpálya minden egyéb szakasza esetében, itt is azoknak a folyamatos tevékenységére van szükség, akik valamely kísérleti területen a legfejlettebbek abból a célból, hogy a felsőbb tudásukat és szakértelmüket a kevésbé fejlett társaiknak átadják.

[14] Első betekintést ezekre a Havonából betelepített művészetekre a lakóvilágokon fogtok nyerni, és a szépségük és a szépségüknek az általatok való elismerése növekedni fog, illetőleg ragyogóbbá fog válni, míg végül ott álltok majd a Szalvington szellemi csarnokaiban és a szellemi területek mennyei művészeinek megihlető mesterműveit szemlélhetitek.

[15] ¶ A morontia- és a szellemvilágok mindeme tevékenységei valóságosak. A szellemlények számára a szellemvilág valóság. Számunkra az anyagi világ már inkább valószerűtlen. A felsőbb szellemformák szabadon áthaladnak a közönséges anyagon. A felsőbb szellemek semmiféle anyagira nem érzékenyek, kivéve bizonyos alapvető energi-

ákat. Az anyagi lények számára a szellemvilág többé-kevésbé valószerűtlen; a szellemlények számára az anyagi világ csaknem teljesen valószerűtlen, mely pusztán a szellemvalóságok lényegének árnyéka.

16 Kizárólagos szellemi látásmóddal nem vagyok képes érzékelni azt az épületet, melyben e beszámoló fordítása és rögzítése folyik. Egy Isteni Tanácsos az Uverszáról, aki történetesen itt áll mellettem, még kevesebbet érzékel e tisztán anyagi teremtésrészekből. Azáltal fogjuk fel azt, hogy ezen anyagi szerkezetek miként jelennek meg a számotokra, hogy annak szellemmását szemléljük, melyet az elménk számára az egyik velünk lévő energia-átalakító mutat meg. Ez az anyagból való épület nem tökéle-

tesen valós a számomra, szellemlény számára, de természetesen igencsak valós és meglehetősen hasznos az anyagi halandók számára.

17 Vannak bizonyos lényfajták, akik mind a szellem-, mind az anyagi világok teremtményeinek valóságát képesek felfogni. Ebbe az osztályba tartoznak az úgynevezett negyedik teremtmények a Havona-szolgálók között és a békéltetők között. Az idő és tér angyalai fel vannak ruházva azzal a képességgel, hogy érzékeljék mind a szellemlényeket, mind pedig az anyagi lényeket, miként a felemelkedő halandók is képessé válnak erre, amint kiszabadulnak a húsvér testben élt életből. A felsőbb szellemi szintek elérését követően a felemelkedők már képesek felis-

merni az anyagi, a morontia és a szellemvalóságokat.

[18] Ugyancsak itt van velem egy Fenséges Hírvivő az Uverszáról, egy felemelkedő, az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt, egykor halandó lény, és ő olyannak érzékel benneteket, amilyenek vagytok, ugyanakkor látja a Független Hírvivőt, a szupernáfot, és a jelenlévő egyéb mennyei lényeket is. A hosszú felemelkedésetek során sohasem fogjátok elveszteni azon képességeteket, hogy a korábbi létezési szintjeiteken lévő társaitokat felismerjétek. Amint befelé haladva egyre magasabb létfokra juttok, mindig megőrzitek ama képességeteket, hogy az előző és az alsóbb tapasztalási szintjeiteken lévő lénytársaitokat felis-

merjétek és testvérileg közeledjetek hozzájuk. Minden egyes új átmenettel és feltámadással egy további szellemlény-csoport kerül a látómezőtökbe anélkül, hogy bármennyit is veszítenétek az előző állapotokban megismert barátaitok és társaitok felismerésére való képességből.

19 A felemelkedő halandók tapasztalásában mindez a bennük lakozó Gondolatigazító tevékenysége révén válik lehetővé. Azáltal, hogy a teljes élettapasztalatotok másolatait megőrzik, biztosítják számotokra, hogy sohasem veszítetek el egyetlen olyan igaz sajátosságot sem, mellyel valaha is rendelkeztetek; és ezek az Igazítók végig mennek veletek, a ti részetekként, valójában ti *magatokként*.

[20] Azonban szinte semmi reményem sincs arra, hogy az anyagi elme számára be tudjam mutatni az égi mesterek munkájának természetét. Folyton arra kényszerülök, hogy elferdítsem a gondolatokat és torzítsam a nyelvet abban az erőfeszítésben, hogy a halandói elme előtt feltárjam e morontia folyamatok és közel szellemi jelenségek valóságát. A felfogóképességetek nem alkalmas e félszellemi tevékenységek jelentéstartalmának, értékének és viszonyának a megragadására, a nyelvetek pedig alkalmatlan mindezek közvetítésére. És az emberi elmének az e valóságokkal kapcsolatos megvilágosítására irányuló erőfeszítéseimet annak teljes tudatában folytatom, hogy a lényem számára teljes mértékben lehetetlen dolog e

feladatban komolyabb sikert elérni.

[21] ¶ Nem tehetek többet, mint megkísérlek vázlatosan bemutatni egy durva párhuzamot, mely a halandói anyagi tevékenységek és az égi mesterek sokféle foglalatossága között húzható. Ha az urantiai emberfajták fejlettebbek lennének a művészetben és az egyéb műveltségi készségekben, akkor léphetnék tovább abban, hogy az emberi elmét az anyagi dolgok felől a morontiaiak felé tereljem. Reményeim szerint legfeljebb annyit érhetek el, hogy kiemelem a morontia- és a szellemvilágok e folyamatai valóságának tényét.

1. AZ ÉGI ZENÉSZEK

[1] A korlátozott halandói hallásotokkal aligha tudjátok érzékelni a morontia dallamo-

kat. A csodálatos hangoknak még egy, az emberi hallóérzet által fel nem ismerhető anyagi tartománya is van, nem is beszélve a morontia és a szellemi összhang felfoghatatlan tartományáról. A szellemi dallamok nem anyagi hanghullámok, hanem a mennyei személyiségek szellemei által felfogott szellemi lüktetések. A szférák dallama oly széles tartományban, a lélek kifejezésének oly területein és oly nagyszerű játékkal adható elő, mely az emberi felfogóképességet teljesen meghaladja. Én láttam a teremtésrész dallamától elragadtatott lények millióit, amint a mennyei körök szellemenergiáján keresztül áramló dallam hatása alatt álltak. E csodálatos dallamok a világegyetem legtávolabbi részeibe is közvetíthetők.

2 Az égi zenészek a mennyei összhang elő-

állításával foglalkoznak az alábbi szellemerők átalakítása révén:

3 1. *Szellemi hang* — szellemáram-megszakítások.

4 ¶ 2. *Szellemi fény* — a morontia és a szellemi területek fényének szabályozása és tartalmasabbá tétele.

5 ¶ 3. *Energia-ütköztetések* — a morontia- és a szellemenergiák szakszerű irányítása révén előállított dallam.

6 ¶ 4. *Szín-összhangzások* — a morontia színárnyalatok dallama; az égi zenészek nyújtotta teljesítmények közül ez a legrangosabb.

7 ¶ 5. *A társult szellemek összhangja* — a különféle morontia- és szellemlény-rendek összerendeződése és társulása önmagában is

fenséges dallamokat kelt.

8 ¶ 6. *A gondolat dallama* — a szellemi gondolatok elgondolása oly tökéletes is lehet, hogy Havona-dallam előtörését eredményezi.

9 ¶ 7. *A tér zenéje* — a más szférák dallamai megfelelő behangolást követően foghatók a világegyetemi híradási körökön.

10 ¶ Százezernél is több különféle hang-, szín- és energiaátalakítási mód létezik, olyan eljárások, melyek az emberek által használt hangszerekhez hasonlók. A tánczenekaraitok kétségkívül az anyagi teremtmények durva és szánalmas próbálkozását jelentik arra, hogy megközelítsék az égi összehangzást hangvételében és személyi összetételében. A többi öt morontia dalla-

mot az anyagi test érzékelő működési rendje nem ismeri fel.

11 Az összehangzás, a dallamtársítás hét szintje a szellemi érintkezés egyetlen egyetemes jelrendszere. A zene, ahogy azt az urantiai halandók értelmezik, a legmagasabb szinten a Jerusem, a csillagrendszeri központ tanodáiban fejeződik ki, ahol a félanyagi lényeket a hangok összehangzásaira oktatják. A halandók a morontia dallam és a mennyei összhang egyéb formáira nem érzékenyek.

12 ¶ A zene élvezete az Urantián fizikai és szellemi egyaránt; és az emberi zenészeitek sokat tettek a zenei ízlés magasabb szintre emelése érdekében a korai elődeitek nyers, egyhangú szövegénekléseitől a hang elis-

merésének felsőbb szintjeiig. Az urantiai halandók többsége túlságosan is az anyagból való izmaival válaszol a zenére és nem annyira az elméjével és a szellemével; de folyamatos fejlődés ment végbe a zenei műveltség terén a több mint harmincötezer év alatt.

[13] Az összhangzatos szinkópa jelenti az átmenetet az ősember zenei egyhangúsága és a későbbi zenészeitek kifejező összehangzású és tartalmas dallamai között. E korai ütemfajták anélkül serkentik a zeneszerető érzék válaszát, hogy az összhang értékelésére hivatott felsőbb értelmi erők igénybevételére sor kerülne és így sokkal általánosabban szól az éretlen vagy szellemileg tunya egyedekhez.

14 ¶ Az Urantia legjobb zenéje is csak sekély visszhangja a zenészeitek mennyei társai által hallott fennkölt dallamoknak, mely előbbiek a morontia erők eme összehangzásaiból kiragadott részletekre hagyatkoztak, s azokat úgy jegyezték le, mint az összehangzások zenei dallamait. A szellem-morontia zene nemritkán alkalmazza mind a hét kifejezés- és visszaadás-módot, így az emberi elme bármely, a felsőbb szférák e dallamainak pusztán zenei hangjegyekké történő leképezésére irányuló próbálkozása iszonyú mértékben korlátozott. Az ilyen erőfeszítés olyasmi lenne, mint megpróbálkozni egy nagyzenekar zenéjének egyetlen hangszerrel való előállításával.

15 Bár összegyűjtöttetek néhány csodálatos

dallamot az Urantián, nem fejlődtetek még csak a közelébe sem annak a szintnek, melyre számos sataniabeli szomszédbolygótok eljutott. Ha Ádám és Éva továbbélő lett volna, akkor valóságos zenével rendelkeznétek; de az összehangzás értékelésének képességét jellegében oly nagy mértékben felhígították a zeneietlen készségek, hogy csupán minden ezredik halandó életében mutatkozik meg az igazán jó összhang-érzékelőképesség. De ez ne szegje kedveteket; egy napon talán majd megjelenik egy igazi zenész az Urantián, és egész népeket fog magával ragadni a dallamainak fennkölt hangzása. Egy ilyen emberi lény mindörökre megváltoztathatja egy teljes nemzet pályáját, még a teljes polgárosodott világot is. Szó szerint

igaz, hogy „a dallam egy egész világ átformálására alkalmas erővel bír”. A zene mindörökre az emberek, az angyalok és a szellemek egyetemes nyelve lesz. Az összhang a Havona nyelve.

2. A MENNYEI ELŐADÓMŰVÉSZEK

[1] A halandó ember aligha remélhet többet annál, hogy halvány és torz fogalmat alkot a mennyei előadóművészek működéséről, melynek bemutatására nekem kísérletet kell tennem a ti anyagi nyelvetek durva és korlátozott jelképeinek alkalmazásán keresztül. A szellem-morontia világ ezer és egy legfelsőbb szintű értékkel rendelkezik, olyan dolgokkal, melyeket érdemes visszaadni, de amelyek ismeretlenek az Urantián,

olyan tapasztalásokról van szó, melyek abba a tevékenységi osztályba tartoznak, melyek már aligha „bukkanhatnak fel az emberi elmében”, olyan valóságok ezek, melyekkel az Isten a húsvér testbeli életet túlélőket várja.

2 ¶ A mennyei előadóművészeknek hét csoportja van, és most kísérletet teszek a munkájuk bemutatására az alábbi csoportosításban:

3 1. *Az énekesek* — ők a múlt sajátos összehangzásait megújító és a jelen dallamait tolmácsoló egyeztetők. De mindez a morontia szinten folyik.

4 ¶ 2. *A színmunkások* — a fény és árnyék azon művészei, akiket rajzművészeknek és festőművészeknek hívnátok, akik a jövőbeli morontia műélvezethez megőrzik a tovatű-

nő képeket és átmeneti eseményeket.

5 ¶ 3. *A fény-képírók* — a valódi félszellemi jelenségek megőrzését végzők, melynek a mozgókép-készítéshez való hasonlítása csak nagyon durva szemléltetés lehetne.

6 ¶ 4. *A történelmi látványosságszervezők* — akik megindítóan idézik fel a világegyetemi feljegyzések és történelem komoly eseményeit.

7 ¶ 5. *A látnoki művészek* — akik a történelem jelentéstartalmait kivetítik a jövőre.

8 ¶ 6. *Az élettörténet-mesélők* — akik megörökítik az élettapasztalat jelentéstartalmát és jelentőségét. A jelenbeli személyes tapasztalatok kivetítése a jövőben elérendő értékek felé.

9 ¶ 7. *Az igazgatási színjátszók* — akik megjelenítik a kormányzati bölcselet és az

igazgatási műtudás jelentőségét, ők a fennhatóság mennyei színműírói.

10 ¶ A mennyei előadóművészek nagyon gyakran és hatékonyan működnek együtt a visszatekintési igazgatókkal abban, hogy társítsák az emlékek újbóli összegzését az elme pihenésének és a személyiség kikapcsolódásának bizonyos formáival. A morontia nagytanácskozások és a szellem-gyűlések előtt ezen előadóművészek néha óriási színi előadásokra állnak össze, melyekkel a gyűlés célját fejezik ki. A közelmúltban tanúja voltam egy ilyen rendkívüli előadásnak, melyben egymilliónál is több színész adott elő egy ezer felvonásos színművet.

11 A felsőbb értelmi tanítók és az átmenetben segédkezők szabadon és hatékonyan ve-

szik igénybe az előadóművészek e különféle csoportjait a morontia oktatási tevékenységeik során. De nem minden erőfeszítésüket szentelik az átmeneti képformálásnak; a munkájuk nagy, igen nagy része állandó jellegű és örökségül is marad minden eljövendő idő számára. E mesterek oly sokoldalúak, hogy a csoportos működésük során képesek egy korszakot újrajátszani, és a szeráfi segédkezőkkel együttműködve képesek ténylegesen is bemutatni az idő halandó látnokai számára a szellemvilág örökkévaló értékeit.

3. AZ ISTENI ÉPÍTŐK

[1] Vannak városok „melyeknek építője és alkotója az Isten”. Szellemmásában nekünk

minden olyasmink megvan, amit ti halandók ismertek, sőt még annál elmondhatatlanul is több. Vannak otthonaink, melyek szellemi kényelmet biztosítanak és eleget tesznek a morontia szükségleteknek. Minden, az emberek által élvezhető anyagi kényelemre ezer, a létünket gazdagabbá és teljesebbé tevő szellemi valóság jut. Az isteni építők hét csoportban működnek:

[2] ¶ 1. *Az otthontervezők és építők* — az egyedeknek és a munkacsoportoknak kijelölt lakóhelyeket építők és átalakítók. E morontia és szellemi lakóhelyek valóságosak. A ti rövidlátó szemetek számára ezek láthatatlanok, de a számunkra bizony igen valóságosak és csodálatosak. Bizonyos mértékig minden szellemlény megvitathat bizo-

nyos tervrészleteket és kivitelezést a morontia, illetőleg szellemi lakóhely vonatkozásában. Ezeket az otthonokat a majdan ott lakó morontia-, illetőleg a szellemteremtmények igényeinek megfelelően szerelik fel és díszítik. Mindezen építményekben bőséges választéka és tág tere van az egyéniség kifejezésének.

3 ¶ 2. *Az építő szakmunkások* — a szellemi és a morontia területek általános és szokványos munkásainak lakhelyeit tervezők és összeállítók. Ezek az építők hasonlíthatók azokhoz, akik az urantiai létesítményeket és egyéb ipari üzemeket építik. Az átmeneti világokon a kölcsönös segédkezésnek és a szakosodott munkamegosztásnak egy szükséges mértékű rendszere működik. Mi nem

magunk csinálunk mindent; a morontia és a fejlődő lények a szerepköröket megosztják egymás között, és ezek az építő szakmunkások nemcsak hogy jobb műhelyeket építenek, hanem hozzájárulnak a munkás szakmai fejlődéséhez is.

4 ¶ 3. *A játék építői.* Ők hatalmas épületeket vesznek igénybe a pihenés időszakaiban, melyeket a halandók kikapcsolódásnak, és bizonyos értelemben játéknak neveznének. Gondoskodnak a visszatekintési igazgatók, a morontia világok mulattatói számára a megfelelő lehetőségekről, azon átmeneti világokon, ahol az evolúciós bolygókat csak nemrég elhagyott felemelkedő lényeknek a felkészítése folyik. Még a felsőbb szellemek is elmerülnek a múltidéző humor

bizonyos formájában a szellemi feltöltődésük időszakaiban.

5 ¶ 4. *Az istenimádat építői* — a szellemi és a morontia templomok tapasztalt építészei. A halandói felemelkedés minden világán vannak az istenimádat számára templomok, és ezek a morontia területek és a szellemi szférák legremekebb alkotásai.

6 ¶ 5. *Az oktatási építők* — a morontia felkészülés és a felsőbb szellemi képzés központjait építők. Mindig nyitva áll az út a tudás megszerzése előtt, hogy az egyén további ismereteket szerezzen a jelenlegi és a jövőbeli munkájáról, és arról az egyetemes műveltségi tudásról, ismeretről, melyet arra szántak, hogy általa a felemelkedő halandókból a morontia- és a szellemvilágok

értelmesebb és eredményesebb létpolgárai váljanak.

7 ¶ 6. *Morontia tervezők* — azoknak a mellérendelésen alapuló társulásoknak építők, melyeket bármely területen bármely személyiségek alkotnak, legyenek is jelen bármely időpontban bármely szférán. E tervezők együttműködnek a Morontia Erőtérfelügyelőkkel annak érdekében, hogy a fejlődő morontia lét összehangoltságát gazdagítsák.

8 ¶ 7. *A közcélú építők* — az istenimádati célú közgyűléseken kívül bármely más közgyűlés számára kijelölt helyeket megtervező és megépítő mesterek. A közgyűlések helyei nagyszerűek és pazarak.

9 Bár sem ezek az építmények, sem pedig azok díszítése nem volna tökéletesen

valós az anyagi halandók érzékszervi felfogóképessége számára, azért ezek számunkra igencsak valósak. Ti képtelenek lennétek látni e templomokat, ha jelen lehetnétek ott húsvér testben; mindazonáltal mindezen felsőbb-anyagi teremtésrészek ténylegesen ott vannak, és mi világosan érzékeljük és éppily egyértelműen élvezzük is azokat.

4. A GONDOLATRÖGZÍTŐK

[1] E mesterek a területek felsőbb gondolata megőrzésének és visszaadásának szentelték magukat, és hét csoportban működnek:

[2] ¶ 1. *Gondolat-megőrzők.* Ezek a mesterek a területek felsőbb gondolata megőrzésének szentelték magukat. A morontia világokon ők valóban a gondolkodás gyöngyszemeit gyűjtik össze. Mielőtt először az

Urantiára jöttem volna, megnéztem a bolygó néhány nagy elméjének gondolatait a feljegyzésekben és meghallgattam azokat a híradásokban. A gondolatrögzítők uverszai nyelven őrzik meg a nemes eszméket.

3 Minden felsőbb-világegyetemnek megvan a maga nyelve, egy olyan nyelv, melyet annak személyiségei beszélnek, és amely általános is annak övezeteiben. A mi felsőbb-világegyetemünkben ez az uverszai nyelv. Minden egyes helyi világegyetemnek szintén megvan a saját nyelve. A Nebadon minden felsőbb rendje kétnyelvű, beszéli a nebadoni nyelvet és az uverszai nyelvet. A különböző helyi világegyetemből származó két egyed a találkozáskor uverszai nyelven érintkezik; ha azonban az egyikük egy má-

sik felsőbb-világegyetemből való, akkor tolmácsra van szükségük. A központi világegyetemben kevéssé van szükség a nyelvre; ott tökéletes és gyakorlatilag teljes a megértés; ott kizárólag az Istenek nem érthetők teljesen. Nekünk azt tanították, hogy egy paradicsomi véletlen találkozás több kölcsönös megértést hoz magával, mint amennyit halandói nyelven a felek egymással ezer év alatt közölni tudnának. Még a Szalvingtonon is „úgy tudunk másokról, ahogy rólunk tudnak”.

4 A gondolatoknak a morontia és a szellemi szférákon beszélt nyelvre való lefordításának képessége meghaladja a halandói felfogóképességet. A gondolatoknak az állandó feljegyzéssé való alakítását a szakértő rög-

zítők olyan sebességgel képesek véghezvinni, hogy az megfelelne több mint félmillió szó vagy gondolatkép egy urantiai másodperc alatti rögzítésének. Ezek a világegyetemi nyelvek messze teljesebbek a fejlődő világok nyelvénél. Az Uversza fogalmi jelképei egymilliárdnál is több írásjelet tartalmaznak, bár az alapábécé mindössze hetven jelből áll. A nebadoni nyelv nem ilyen fejlett, az alapjeleinek száma negyvennyolc.

5 ¶ 2. *Fogalom-rögzítők.* A rögzítők e második csoportja a fogalmi képek, a gondolatminták megőrzésével foglalkozik. Ezen állandó rögzítési forma ismeretlen az anyagi területeken, és e módszerrel több ismeretet szerezhetek a ti időtökben mért egyetlen óra leforgása alatt, mint amennyit a közönséges

írott nyelv száz éven keresztüli figyelmes olvasásával szerezhetnétek.

6 ¶ 3. *Gondolatírás-rögzítők.* Nálunk is megvan a ti írott és beszélt nyelvetek megfelelője, azonban a gondolat megőrzéséhez mi rendszerint a fogalomképi és gondolatírási eljárásokat vesszük igénybe. A gondolatírásokat őrzők képesek ezerszeresére tökéletesíteni a fogalom-rögzítők munkáját.

7 ¶ 4. *A szónoklás támogatói.* A rögzítők e csoportja a gondolat megőrzésével foglalkozik a szónoklás útján való visszaadás érdekében. De a nebadoni nyelven egy félórás beszédben egy urantiai halandó teljes élettartamát, mint tárgyat ki tudnánk meríteni. Csak akkor remélhetitek, hogy e folyamatokat megértitek, ha eltűnődtök a rendezet-

len és csonka álomélletetek működésén — hogy miként tudtok néhány másodperc alatt többéves tapasztalatokon áthaladni ezen éjszakai káprázatokban.

8 A szellemvilági szónoklás azon ritka élvezetek egyike, mely előttetek áll, akik eddig csak urantiai nyers és döcögős beszédeket hallottatok. A szalvingtoni és edentiai szónoklatokban leírhatatlanul lelkesítő zenei összhang és széphangzású kifejeződés van. Ezek a sugárzó fogalmak olyanok, mint a gyöngyszemek a dicsőség koronáján. De én képtelen vagyok erre. Én nem tudom az emberi elme számára megmutatni egy másik világ eme valóságainak keresztmetszetét és mélységeit.

9 ¶ 5. *A híradási igazgatók.* A paradicso-

mi, a felsőbb-világegyetemi és a helyi világegyetemi híradások a gondolat-megőrzők e csoportjának általános felügyelete alá tartoznak. A híradási anyagok minősítőiként, szerkesztőiként, valamint összehangolóiként szolgálnak, felsőbb-világegyetemi értelmezést adnak minden paradicsomi híradásnak, valamint a Nappalok Elődeinek híradásait is átalakítják és lefordítják a helyi világegyetem egyes nyelveire.

10 A helyi világegyetemi híradásokat módosítani kell ahhoz is, hogy a csillagrendszerek és az egyes bolygók vehessék azokat. E térjelentések továbbítását gondosan felügyelik, és mindig van visszajelentés annak érdekében, hogy biztosítsák minden jelentés megfelelő vételét minden világon egy adott kör-

ben. E híradási igazgatók műszaki szakértői a téráramok mindenféle hírszerzési-tájékoztatási célokra való igénybevételének.

11 ¶ 6. *Az ütem-rögzítők.* Az urantiaiak e mestereket kétségkívül költőknek neveznék, bár a munkájuk igencsak különbözik a ti költőitek munkájától és csaknem végtelenül meghaladja azt. Az ütem kevéssé fárasztó a morontia- és a szellemlények számára, és így gyakran próbálkoznak a hatékonyságnöveléssel, valamint a megelégedettség fokának javításával azáltal, hogy számos feladatkört ütemes formában látnak el. Csak azt kívánom, bár lennétek oly kiváltságosak, hogy meghallgathassátok az edentiai közgyűlések némely költőies híradását és hogy élvezhessétek ama csillagvilági lángel-

mék szín- és hangszíngazdagságát, akik az önkifejezés és a társadalmi összhang megteremtése ezen művészi formájának mesterei.

12 ¶ 7. *A morontia-rögzítők.* Fogalmam sincs, hogy miként tudnám az anyagi elme számára bemutatni a gondolat-rögzítők e fontos csoportjának működését, melyet arra a feladatra jelöltek ki, hogy megőrizzék a morontia ügyek és a szellemi folyamatok különféle csoportjairól készített csoportképeket; elég nyers szemléltetéssel élve, ők az átmeneti világok csoportkép-készítői. A jövő számára megmentik e fokozatos fejlődési korok életképeit és társulásait, megőrzik azokat a morontia feljegyzési csarnokok irattáraiban.

5. AZ ENERGIA-ÁTALAKÍTÓK

[1] Ezek az érdekes és hatékony mesterek mindenféle energiával foglalkoznak: fizikaival, elmeivel és szellemivel.

[2] ¶ 1. *Fizikai-energia átalakítók.* A fizikai-energia átalakítók hosszú ideig az erőtér-irányítókkal szolgálnak és szakértői a fizikai energia sok szakasza átalakításának és szabályozásának. Jól ismerik a felsőbb-világegyetemek három alapvető áramát és a harminc segédenergia-osztályát. E lények felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújtanak az átmeneti világok Morontia Erőtér-felügyelőinek. Ők a Paradicsom mindenségrendi kivetüléseinek állhatatos kutatói.

[3] ¶ 2. *Elme-energia átalakítók.* Ezek a morontia és a másfajta értelmes lények kö-

zötti érintkezés szakértői. Halandók között effajta közléscsere gyakorlatilag nem létezik az Urantián. Ők azok a szakértők, akik a felemelkedő morontia lények azon képességét fejlesztik, hogy egymással érintkezzenek, és a munkájukhoz tartozik számos különleges, értelmi természetű kaland is, melyek messze meghaladják a képességeimet, semhogy azokat az anyagi elme számára be tudnám mutatni. E mesterek a Végtelen Szellem elmeköreinek lelkes kutatói.

4 ¶ 3. *Szellem-energia átalakítók.* A szellemi energia átalakítói egy igen érdekes csoportot alkotnak. A szellemi energia a felállított törvények szerint fejti ki hatását, miként a fizikai energia is. Vagyis a szellemerőt tanulmányozva megbízható következ-

tetésekre lehet jutni és pontosan le lehet írni azt, éppen úgy, mint a fizikai energiákat. A szellemvilágban éppoly szilárd és megbízható törvények működnek, mint az anyagi területeken. A legutóbbi néhány millió év alatt számos tökéletesített szellemenergia-felvételi eljárást dolgoztak ki e kutatók, akik az Örökkévaló Fiú azon alapvető törvényeit tanulmányozzák, melyek a morontia és az egyéb mennyei lények által szerte a világegyetemekben alkalmazott szellemenergiát irányítják.

5 ¶ 4. *A vegyes-átalakítók.* Ez olyan jól képzett lények kalandos csoportja, akik az isteni energia három eredeti szakasza működési társításának szentelték magukat, mely energiaszakaszok szerte a világegyete-

mekben fizikai, elme- és szellemi energiákként nyilvánulnak meg. Ezek azok a lelkes személyiségek, akik a valóságban is arra törekednek, hogy felfedezzék a Legfelsőbb Isten világegyetemi jelenlétét, mert ebben az Istenség-jelenlétben kell megtörténnie a nagy-világegyetemi isteniség élményelvi egyesülésének. És bizonyos mértékben e mesterek a legutóbbi időkben némi sikert értek el.

6 ¶ 5. *A közlekedési tanácsadók.* A szállítószeráfok szakmai tanácsadóinak e testületét alkotók a leginkább szakértői a csillagászat-hallgatókkal való együttműködésnek, szakértők abban a munkában, hogy útvonalakat dolgozzanak ki és másként is segítsék a főszállítókat a tér világain. Ők a

szférák közlekedési felügyelői, és minden lakott bolygón jelen vannak. Az Urantiát egy hetvenfős közlekedési tanácsadó testület szolgálja.

7 ¶ 6. *A tájékoztatási szakértők.* Az Urantiát hasonlóképpen tizenkét, a bolygóközi és a világegyetemközi érintkezésre szakosodott műszaki szakértő szolgálja. E sokat tapasztalt lények szakértő ismerői a teremtésrészek közötti közléscserében alkalmazott átviteli és hullámösszeadódási-törvényeknek. E testület a térüzenetek minden formájával foglalkozik, kivéve a Gravitációs és a Független Hírvivők által továbbítottakat. Az Urantián a munkájuk nagy részét a főangyali körön keresztül kell végezniük.

8 ¶ 7. *A pihenés tanítói.* Az isteni pihenés

a szellemi-energia felvétel eljárásával hozható összefüggésbe. A morontia- és a szellemenergiát ugyanúgy újra kell tölteni, mint a fizikai energiát, de nem ugyanazon okból. Én szükségképpen felszínes szemléltetésekkel vagyok kénytelen élni, amikor kísérletet teszek a felvilágosításotokra; mindazonáltal nekünk, szellemvilágiaknak rendszeres időközönként fel kell hagynunk a szokványos tevékenységeinkkel és megfelelő találkozási helyekre kell utaznunk, ahol isteni nyugalomba merülünk és így pótoljuk a kimerített energiáinkat.

9 E tárgykörökben az első tanításokat a lakóvilágok elérésekor kapjátok, azt követően, hogy morontia lényekké váltatok és elkezdtétek megtapasztalni a szellemi ügyren-

det. Ismeritek a Havona legbelső körét és azt, hogy miután a tér zarándokai átjutottak a megelőző körökön, hosszú és üdítő paradicsomi pihenésre kell térniük. Ez nem csak gyakorlati feltétele az időbeli létpályáról az örökkévalósági szolgálatra való átmenetnek, hanem szükségszerűség is, a pihenés egy olyan formája, mely azon elhasznált energiák pótlásához kell, mely energiaveszteségek a felemelkedési tapasztalás utolsó lépéseinek és a végtelen létpálya soron következő szakaszára való szellemerő-tartalékolásának a velejárói.

10 Ezek az energia-átalakítók sok száz más módon is működnek, melyeket nem lehet osztályozni, mint amilyen a szeráfokkal, a kerubokkal és a szanóbokkal az energia-

felvétel leghatékonyabb módozatairól való tanácskozás, és amilyen a tevékeny kerubok és a tétlen szanóbok közötti, széttartó erők leghasznosabb egyensúlyának fenntartása. E szakértők sok egyéb módon is segítséget nyújtanak a morontia- és a szellemteremtményeknek azokban az erőfeszítéseikben, hogy megértsék a tér alapenergiáinak hatékony igénybevételében oly alapvető jelentőségű isteni pihenést.

6. A FORMATERVEZŐK ÉS DÍSZÍTŐK

[1] Bárcsak tudnám, hogy miként mutassam be e különleges mesterek művészi munkáját! A szellemi díszítési munka ismertetésére irányuló kísérletem abban merül ki, hogy emlékeztetem az anyagi elméket a ti halo-

vány, bár értékes, ezzel kapcsolatos erőfeszítéseitekre az elme és anyag világán.

2 E testület, mely ugyan ezernél is több tevékenységi részterülettel foglalkozik, az alábbi hét nagyobb cím alá sorolható be:

3 1. *A színek szakmunkásai.* Ők állítják össze a szellemtükröződések tízezer színárnyalatából az összarányos szépségű művészi mondanivalójukat. A színérzékeléstől eltekintve az emberi tapasztalásban nincs semmi, amihez e tevékenységeket hasonlítani lehetne.

4 ¶ 2. *A hangtervezők.* A különböző azonosságú és morontia értékű szellemhangokat ezek a tervezők írják le, olyasmivé, amit ti hangnak neveznétek. Ezek a rövid jelzések a valóságban pazar tükröződései a mennyei

seregek leplezetlen és nemes szellem-lelkeinek.

5 ¶ 3. *Az érzelemtervezők.* Az érzelem e fokozói és megőrzői mentik meg a morontia érzéseket és az isteniségi érzelmeket abból a célból, hogy azokat az idő gyermekei tanulmányozhassák és az épülésükre szolgáljon, valamint, hogy ihletet adjanak a morontia fejlődőknek és a fejlődő szellemeknek és megszépítsék őket.

6 ¶ 4. *Az illatok művészei.* A mennyei szellemtevékenységeknek a vegyi illatok fizikai felismeréséhez való hasonlítása valóban szerencsétlen dolog, azonban az urantiai halandók aligha lennének képesek e segédkezést más néven azonosítani. E mesterek a különféle összhangzásaikat a fény fej-

lődő gyermekeinek épülésére és gyönyörűségére teremtik. Nálatok a földön semmi sincs, melyhez a szellemi nagyság e fajtája még távolról is akár csak hasonlítható lenne.

7 ¶ 5. *A megjelenés megszépítői.* E mesterek nem foglalkoznak az öndíszítés művészetével vagy a teremtményi megszépülés eljárásával. Ők az egyes morontia- és szellemteremtményekben azon sokszínű és örömteli válaszok kiváltásának szentelik magukat, melyeket a kapcsolatok jelentőségének megindító megjelenítése révén érnek el a különféle lényekből álló összetett együttesekben megtalálható különböző morontia- és szellemrendekhez rendelt helyzeti értékeken keresztül. E művészek anyagfeletti lé-

nyeket rendeznek össze úgy, ahogy ti az élő zenei hangjegyeket, illatokat és látványt, és azután dicsőítő énekké vegyítik azokat.

8 ¶ 6. *Az ízlésterezők.* És hát hogyan is mutathatnám be e művészeket! Talán azt mondhatnám, hogy ők a morontia ízlés fejlesztői, és arra is vállalkoznak, hogy javítsák a szépségérzéket a fejlődő szellemérzékek élesítése révén.

9 ¶ 7. *A morontia egységbe foglalók.* Ezek azok a mesteri szakmunkások, akik, amint mindenki más már a maga részéről hozzájárult a morontia együtteshez, elvégzik rajta az utolsó és végső simításokat, s így az isteni szépség ösztönző képét rajzolják meg, hosszantartó ihletettséget jelentenek a szellemlények és azok morontia társai számára.

De várnotok kell, amíg megszabadultok az állati testből, hogy elkezdhessétek felfogni a morontia- és a szellemvilágok művészi dicsőségét és míves szépségét.

7. AZ ÖSSZHANGMUNKÁSOK

[1] E művészek nem zenével, festéssel vagy más hasonlóval foglalkoznak, amire esetleg gondolhatnátok. Ők ama különleges térerők és energiák alakításával és szervezésével foglalkoznak, melyek a szellemvilágban jelen vannak, de amelyeket a halandók nem ismernek. Ha a legkevésbé szilárd alapom lenne az összehasonlításra, akkor megkísérelném bemutatni a szellemi teljesítmény e különleges területét, de erről le kell mondanom — nincs remény arra, hogy a halandói

elmék számára a mennyei művészet e szféráját közvetíthessem. Mindazonáltal, amit nem lehet bemutatni, azt lehet sejtetni:

2 A szépség, az ütem és az összhang értelmileg összetartozó és szellemileg rokon dolog. Az igazság, a tény és a kapcsolat értelmileg elválaszthatatlan és összetartozik a szépség bölcseleti fogalmaival. A jóság, a pártatlanság és az igazságosság bölcseletileg összetartozik és szellemileg össze van kötve az élő igazsággal és az isteni szépséggel.

3 Az igaz bölcselet mindenségrendi fogalmai, a mennyei művészet bemutatása vagy a halandói próbálkozás az isteni szépség emberi felismerésére, sohasem lehet valóban kielégítő, ha az így megkísérelt teremtményi fejlődés egyesítetlen. Az isteni késztetésnek

a fejlődő teremtménybeli eme kifejeződései lehetnek értelmileg igazak, érzelmileg szépek és szellemileg jók; de az igazi lélekkifejeződés nem történik meg, hacsak az igazság e valóságai, a szépség e jelentéstartalmai és a jóság ezen értékei nem egyesülnek a művész, a tudós és a bölcselő élettapasztalásában.

[4] Ezen isteni jegyek tökéletesen és abszolút értelemben egyesülnek Istenben. És minden Istent ismerő ember és angyal rendelkezik a korlátlan önkifejezés lehetőségével az egyesített önmegvalósítás örökké fejlődő szintjein az Istenszerűség soha be nem fejeződő elérésének eljárása révén — az örökkévaló igazság, az egyetemes szépség és az isteni jóság evolúciós tapasztalásában való él-

ményelvi összevegyülés révén.

8. HALANDÓI TÖREKVÉSEK ÉS MORONTIA TELJESÍTMÉNYEK

[1] Bár az égi mesterek nem személyesen dolgoznak az Urantiához hasonló anyagi bolygókon, azért időről időre eljönnek a csillagrendszeri központról, hogy felajánlják segítségüket a halandó fajok természetes tehetséggel felruházott egyedeinek. Ilyen megbízatásban e mesterek időlegesen a fejlődés bolygói angyalainak felügyelete alatt dolgoznak. A szeráfseregek e mesterekkel együtt próbálnak segítséget nyújtani azoknak a halandó művészeknek, akik eredendő képességekkel rendelkeznek, és akiknek különleges és korábbról származó tapasztalatokkal rendelkező Igazítójuk van.

[2] A különleges emberi tehetségnek három lehetséges forrása van: Alapként *mindig* ott van a természetes vagy eredendő tehetség. A különleges adottság sohasem az Istenek önkényes ajándéka; mindig van egy ősi alap minden kiemelkedő tehetség esetében. E természetes adottság mellett, vagy inkább azon felül, hozzáadódhat a Gondolatigazító vezetése is azokban az egyedekben, akikben az ott lakozó Igazító rendelkezik más világokon és más halandó teremtményekben szerzett, ilyen irányú tényleges és valódi tapasztalatokkal. Azokban az esetekben, amikor mind az emberi elme, mind pedig a benne lakozó Igazító szokatlanul ügyes, szellemi mestereket jelölhetnek ki abból a célból, hogy e tehetségeket összehangolja és más-

ként is segítse és ösztönözze e halandókat a mind tökéletesebb eszményképek felkutatására és arra, hogy megpróbálkozzanak azok tökéletesebb bemutatásával az adott terület épülésére.

3 ¶ A szellemi mesterek soraiban nincsenek kasztok. Nem számít mennyire alacsonyrendű a származásotok, ha van tehetségetek és rendelkeztek a kifejezőerő adományával, akkor megfelelően elismernek benneteket és kellő megbecsülésben részesültök, amint egyre magasabb fokra juttok a morontia tapasztalásban és a szellemi haladásban. Nincs olyan, az emberi örökségből vagy a halandói környezet szegényességéből származó hátrány, melyet a morontia létpálya ne ellensúlyozna teljesen és ne mentesí-

tene ezek alól teljes körűen. És a művészi teljesítmény minden ilyen kielégítése és a kifejezésre épülő önmegvalósítás a fokozatos fejlődés érdekében kifejtett személyes erőfeszítéseitek révén megy végbe. Végül eredményre vezethetnek a középszerűen felruházott evolúciós ember törekvései. Míg az Istenek önkényesen nem adományoznak tehetséget és képességet az idő gyermekeinek, azért igenis gondoskodnak az ő összes nemes vágyuk kielégüléséről és a mennyei önkifejezés minden emberi igényének beteljesüléséről.

[4] De minden emberi lénynek emlékeznie kell: A halandók kiemelkedésre irányuló sok olyan törekvése, mely a húsvér testben rettenetes kínokat okoz, a morontia és a

szellemi létpályán nem fog megmaradni. A felemelkedő morontiaiak megtanulják közösségiesíteni a korábbi, tisztán önző vágyaikat és önös törekvéseiket. Mindazonáltal azok a dolgok, melyekre oly őszintén vágyódtatok a földön és amelyeket a körülmények oly kitartóan megtagadtak tőletek, ha, miután igaz mota látásmódra tettetek szert a morontia létpálya során, még mindig vágytok annak megtételére, akkor egészen biztosan megkaptok minden lehetőséget, hogy teljesen kielégítsétek a régóta dédelgetett álmaitokat.

5 Mielőtt a felemelkedő halandók elhagyják a helyi világegyetemet, hogy a szellemi létpályájukon elinduljanak, minden olyan értelmi, művészi és társadalmi vágyukat

vagy igaz törekvésüket már teljesen kielégítették, melyek a létezés halandói vagy morontia síkjait valaha is jellemezték. Ez az önkifejezés és az önmegvalósítás kielégítésében az egyenlőség megteremtése, de nem az azonossági élményelvi rend elérése és nem is a szakértelemben, a műtudásban és a kifejezésmódban megmutatkozó jellegzetes egyéniség teljes kiirtása. De a személyes élményelvi képesség új szellemkülönbözete ezáltal nem válik egyszintűvé és kiegyenlítetté addig, amíg be nem fejezitek a Havona-létpálya utolsó körét is. És akkor a paradicsomi lakosok szembesülnek a személyes tapasztalás abszonit különbözetéhez való igazodás szükségességével, mely különbözet csak a teremtményi besorolás véglegességének —

a halandói végleges rendű lények hetedik szintű szellemi végzetének — csoportos elérése révén egyenlítődhet ki.

6 ¶ És ez az égi mesterek, azon művészi munkások mindenségpolgári testületének története, akik oly sokat tesznek annak érdekében, hogy a paradicsomi Teremtők isteni szépségének művészi bemutatásán keresztül az épített szférákat megszépítsék.

7 [Összeállította egy nebadoni Főangyal.]

45. ÍRÁS

A HELYI CSILLAGRENDSZER IGAZGATÁSA

A SATANIA igazgatási központja egy ötvenhét épített szféra alkotta halmazból áll — magából a Jerusemből, a hét nagyobb segédszférából és a negyvenkilenc kis-segédszférából. A Jerusem, a csillagrendszer-központ csaknem százszor akkora, mint az Urantia, ugyanakkor a gravitációja valamivel kisebb. A Jerusem nagyobb szférái alkotják a hét átmeneti világot, melyek mindegyike nagyjából tízszer akkora, mint az Urantia, míg ezen átmeneti szférák hét-hét kis-segédszférái nagyjából megfelelnek az Urantia méretének.

[2] A hét lakóvilágot az egyes számú átmeneti világ hét kis-segédszférája alkotja.

[3] Az ötvenhét épített világból álló teljes rendszer saját világítását, fűtését, víz- és energiaellátását a sataniai Erőtér-központok és a Fizikai Főszabályozók összhangja révén biztosítják a fizikai szerveződésekre meghatározott eljárásnak és az ilyen különleges teremtésű szférák igazgatásának megfelelően. E szféráknak fizikailag is gondját viseli és más módon is karbantartja azokat a honos spornagia.

1. AZ ÁTMENETI MŰVELTSÉG VILÁGAI

[1] A Jerusem körül keringő hét nagyobb világot közkeletűen az átmeneti műveltség

szféráinak nevezik. Vezetőiket időről időre a jerusemi legfelsőbb végrehajtó tanács nevezi ki. E szférák számozása és elnevezése a következő:

2 ¶ *Az 1-es számú. A Véglegesrendűek Világa.* Ez a helyi csillagrendszer végleges rendű lényeiből álló testület központi telephelye, s ezt övezik a fogadóvilágok, a hét lakóvilág, melyeket teljesen a halandói felemelkedési rendnek szenteltek. A véglegesrendűek világára beléphetnek mind a hét lakóvilág lakói. Szállítószerafok hozzák és viszik a felemelkedő személyiségeket e zarándokutakon, melyek célja az átmenetben lévő halandóknak a végső rendeltetésük kiteljesedésébe vetett hitének erősítése. Bár a véglegesrendűek és azok épített szerkezetei a moron-

tia szem számára rendszerint nem érzékelhetők, mégis megborzongtok majd időről időre, amint az energia-átalakítók és a Morontia Erőtér-felügyelők egy-egy pillanatra képessé tesznek benneteket a paradicsomi felemelkedést ténylegesen is teljesített, magas szellemszemélyiségek megpillantására, akik visszatértek a ti hosszú utatok kezdetének világára, azon bizonyosság biztosítékaként, hogy ti is teljesíthetitek és képesek vagytok teljesíteni e rendkívüli vállalkozást. A lakóvilágokon tartózkodó minden személy legalább évente egyszer elmegy a végleges rendű lények szférájára a végleges-rendűek láthatóvá tételére szervezett összejövetelekre.

3 ¶ *A 2-es számú. A Morontia Világ.* E boly-

gó a telephelye a morontia élet felügyelőinek, és azt hét olyan szféra veszi körül, ahol a morontia főnökök készítik fel a társaikat és a segítőiket, morontia lényeket és felemelkedő halandókat egyaránt.

4 A hét lakóvilágon való átkelésetek során a kiteljesedő morontia kapcsolatok e műveltségi és társadalmi szféráin is áthaladtok. Az első lakóvilágról a másodikra való átkeléssel jogosultakká váltok látogatóként belépni a kettes számú átmeneti központra, a morontia világra, és így tovább. És amikor e hat műveltségi szféra bármelyikén tartózkodtok, meghívásra látogatóként és megfigyelőként eljuthattok az e szférák körül keringő, a csoporttevékenységekre szakosodott hét világ bármelyikére is.

5 ¶ *A 3-as számú. Az Angyalvilág.* Ez a központja a csillagrendszeri tevékenységekre szakosodott összes szeráfseregnek, melyet az angyali felkészítés és oktatás hét világa vesz körül. Ezek a szeráfi közösségi szférák.

6 ¶ *A 4-es számú. A Felsőbbangyal-világ.* E szféra a Ragyogó Estcsillagok, valamint a mellérendelt és közel-mellérendelt lények hatalmas csoportjának sataniai otthona. E világ hét segédszféráját e meg nem nevezett mennyei lények hét nagyobb csoportja számára jelölték ki.

7 ¶ *Az 5-ös számú. A Fiak Világa.* E bolygó a központja a mindenféle rendű isteni Fiaknak, beleértve a teremtményi-háromságot elért fiakat is. A körülötte lévő hét világ ezen isteni rokonságú fiak bizonyos egyedi

csoportjai számára van fenntartva.

8 ¶ *A 6-os számú. A Szellem Világa.* E szféra a Végtelen Szellem magas személyiségeinek csillagrendszeri találkozóhelyéül szolgál. Az azt övező hét segédszféra e különféle rendek egyedi csoportjai számára van fenntartva. De a hatodik átmeneti világon a Szellemnek nincs képviselője, és ilyen jelenlét a csillagrendszeri központokon sem figyelhető meg; a Szalvington Isteni Segédkezője *mindenütt* jelen van a Nebadonban.

9 ¶ *A 7-es számú. Az Atya Világa.* Ez a csillagrendszer csendes szférája. Rajta a lények egyetlen csoportja sem lakozik. A fény nagytemploma központi helyet foglal el, de benne senki nem észlelhető. A rendszer minden világáról szívesen fogadnak bárkit,

aki istenimádati céllal érkezik.

10 Az Atya világát körülvevő hét segédszférát különféleképpen veszik igénybe a különböző csillagrendszerekben. A Sataniában jelenleg elkülönítő-szférákként szolgálnak a Lucifer-féle lázadásban érintett, őrizetben tartott csoportok számára. A csillagvilági központnak, az Edentiának nincsenek hasonló fogházvilágai; a sataniabeli lázadáskor a lázadók oldalára átállt néhány szeráfot és kerubot már régóta a Jerusem ezen elkülönítő-világain tartják elzárva.

11 A hetedik lakóvilágon való ottlétetek során ellátogathattok a hetedik átmeneti világra is, az Egyetemes Atya szférájára, és úgyszintén engedélyt kaptok az e bolygót körülvevő sataniai fogházvilágok megtekinté-

sére, ahol jelenleg Lucifert és a Mihály elleni lázadásban őt követő személyiségek többségét őrzik. És e szomorú látvány a legutóbbi idők óta megtekinthető és továbbra is az egész Nebadon számára komoly figyelmeztetésül fog szolgálni mindaddig, amíg a Nappalok Elődei ki nem vizsgálják Lucifer és az ő bukott társainak bűnét, akik elutasították a világegyetemi Atyjuk, Mihály által felkínált megbocsátást.

2. A CSILLAGRENDSZER FEJEDELEM

[1] A lakott világok alkotta helyi csillagrendszer elsőszámú vezetője egy elsőrendű Lanonandek Fiú, a Csillagrendszer Fejedelem. A mi helyi világegyetemünkben e fejedelmeket nagy végrehajtói felelősségi körrel, szokatlan személyi előjogokkal bízzák

meg. Nem minden világegyetemet szervez-nek úgy, még az Orvontonban sem, hogy a Csillagrendszer Fejedelmek engedélyt kap-janak ilyen szokatlanul széleskörű, szemé-lyes belátáson alapuló hatalomra a csillag-rendszeri ügyek irányításában. De a Neb-adon teljes történelme során e szabadkezű végrehajtók mindössze háromszor mutattak hűtlenséget. A Satania csillagrendszerbeli Lucifer-féle lázadás volt a legutóbbi és mind közül a legkiterjedtebb.

2 A Sataniában, még e pusztító felfordu-lás után is, egyáltalán semmiféle változta-tásra nem került sor a csillagrendszeri igaz-gatásban. A jelenlegi Csillagrendszer Fe-jedelem rendelkezik mindazon hatalommal és gyakorolja mindazt a hatáskört, melyet

a méltatlan elődje megkapott, kivéve bizonyos területeket, melyek jelenleg a Csillagvilági Atyák felügyelete alá tartoznak, s amelyeket a Nappalok Elődei még nem adtak vissza teljes egészében Lanaforge-nak, Lucifer utódának.

3 ¶ A Satania jelenlegi feje kegyes és ragyogó uralkodó, és egyben lázadás-próbált fejedelem is. A Csillagrendszer Fejedelem segédjeként való szolgálatban Lanaforge hű maradt Mihályhoz egy korábbi, a Nebadon világegyetemben végbement felfordulás során is. A Satania e fenséges és ragyogó Ura kipróbált és ellenőrzött intéző. A nebadonbeli második csillagrendszeri lázadás idején, amikor a Csillagrendszer Fejedelem elbukott és sötétségbe süllyedt, Lanaforge, a

megtévedt vezető első segéde átvette a kormányzást, és a csillagrendszer ügyeit úgy irányította, hogy viszonylag kevés személyiség veszett oda ama szerencsétlen csillagrendszer központi világain és lakott bolygóin. Lanaforge hírneve abban áll, hogy ő az egyetlen elsőrendű Lanonandek Fiú az egész Nebadonban, aki ilyen körülmények között is hűen szolgálta Mihályt még a hatáskörben felette, a ranglétrán pedig előtte álló testvérének a jelenlétében is. Lanaforge-ot valószínűleg meghagyják a Jerusemen mindaddig, amíg a legutóbbi megtévedés és lázadás összes következményét fel nem számolták a Sataniában.

4 ¶ Bár a Satania elszigetelt világainak összes ügyét még nem rendelték újból az

ő hatáskörébe, Lanaforge nagy érdeklődést mutat azok jóléte iránt, és gyakran látogat el az Urantiára is. Mint az egyéb és szokványos csillagrendszerek esetében is, a Fejedelem az elnöke a világurak csillagrendszeri tanácsának, vagyis a Bolygóhercegekből és az elszigetelt világok állandó főkormányzóiból álló tanácsnak. E bolygói tanács a csillagrendszer központján ül össze időről időre — „Az Istenfiak összegyűlése alkalmával”.

5 Hetente egy alkalommal, minden tizedik napon a Jerusemen, a Fejedelem nagytanácskozást tart a központi világon lakozó különféle rendű személyiségek valamely csoportjával. Ezek a Jerusem kellemesen kötetlen órái, és felejthetetlen alkalmak. A Jerusemen létezik a legmélyebb testvéries-

ség az összes különböző lényrend között, valamint minden egyes ilyen csoport és a Csillagrendszer Fejedelem között.

6 E különleges gyűlésekre az üvegtengeren kerül sor, a csillagrendszer-központ hatalmas gyülekezőmezőjén. Ezek tisztán társadalmi és szellemi alkalmak; a bolygói igazgatással vagy akár a felemelkedési tervvel kapcsolatos kérdéskköröket egyáltalán nem érintik. A felemelkedő halandók ilyenkor pusztán azért jönnek el, hogy jól érezzék magukat és találkozzanak jerusemi társaikkal. Azok a csoportok, akik éppen nem találkoznak a Fejedelemmel e heti kikapcsolódások alkalmával, a maguk központjain gyűlnek össze.

3. A CSILLAGRENDSZERI KORMÁNYZAT

1 A helyi csillagrendszer elsőszámú vezetőjét, a Csillagrendszer Fejedelmet mindig két vagy három Lanonandek Fiú segíti, akik első és második segédjeiként működnek. De jelenleg a Satania csillagrendszert egy hét Lanonandekből álló testület igazgatja:

2 1. *A Csillagrendszer Fejedelem* — Lanaforge, a 2.709. az elsőrendűek közül, és ő a lázadó Lucifer utódja.

3 ¶ 2. *A Fejedelem első segéde* — Manszurótia, a 17.841. a harmadrendű lanonandekek között. A Lanaforge Fiúval együtt rendelték ki a Sataniába.

4 ¶ 3. *A Fejedelem második segéde* — Sadib, a 271.402. a harmadrendűek között.

Sadib szintén a Lanaforge Fiúval jött a Sataniába.

5 ¶ 4. *A csillagrendszer felügyelője* — Holdant, a 19. a harmadrendű testületben, a halandói létezési rend felett álló összes őrizetben tartott szellem fogvatartója és felügyelője. Holdant ugyancsak a Lanaforge Fiúval együtt jött a Sataniába.

6 ¶ 5. *A csillagrendszeri adatrögzítő* — Vilton, a sataniai Lanonandek-szolgálat titkára, a harmadik rend 374. tagja. Vilton az eredeti Lanaforge-csoport tagja volt.

7 ¶ 6. *Az alászállási igazgató* — Fortant, a másodrendű lanonandekek tartalékosainak 319.847. tagja, és az összes olyan világegyetemi tevékenység átmeneti igazgatója, melyet Mihály urantiai alászállása óta a Je-

rusemre helyeztek át. Fortant urantiai időben ezerkilencszáz évvel ezelőtt csatlakozott Lanaforge kíséretéhez.

8 ¶ 7. *A főtanácsos* — Hanavard, az elsőrendű Lanonandek Fiak közül a 67., és ő tagja a világegyetemi tanácsosok és szervezők magas testületének is. Ő az ügyvezető elnöke a Satania végrehajtó tanácsának. A Lucifer-féle lázadás óta Hanavard a tizenkettedik lény e rendből, aki ilyen minőségben szolgál a Jerusemen.

9 ¶ A hét Lanonandek eme végrehajtó csoportja alkotja a Lucifer-féle lázadás miatt szükségessé vált, kibővített veszélyhelyzeti igazgatást. A Jerusemen csak kisebb bíróságok vannak, hiszen a csillagrendszer igazgatási egység, nem pedig ítélkezési, azonban

a Lanonandek-kormányt segíti a jerusemi végrehajtó tanács, a Satania legfelsőbb tanácsadó testülete is. E tanács tizenkét tagú:

10 1. Hanavard, a Lanonandek elnök.

11 2. Lanaforge, a Csillagrendszer Fejedelem.

12 3. Manszurótia, a Fejedelem első segédje.

13 4. A sataniai melkizedekek főnöke.

14 5. A sataniai élethordozók megbízott vezetője.

15 6. A végleges rendű lények sataniai főnöke.

16 7. Az eredeti sataniai Ádám, az Anyagi Fiak felügyelő vezetője.

17 8. A sataniai szeráfseregek igazgatója.

18 9. A sataniai fizikai szabályozók főnöke.

[19] 10. A csillagrendszeri Morontia Erőtér-felügyelők igazgatója.

[20] 11. A csillagrendszeri köztes teremtmények megbízott vezetője.

[21] 12. A felemelkedő halandók testületének megbízott vezetője.

[22] ¶ E tanács rendszeres időközönként három tagot választ, hogy képviseljék a helyi csillagrendszert a végrehajtó tanácsban a világegyetemi központon, de e képviseletet a lázadás miatt fel kellett függeszteni. A Sataniának jelenleg egy megfigyelője van a helyi világegyetem központján, azonban Mihály alászállása óta a csillagrendszer újból jelöl tíz tagot az edentiai törvényhozásba.

4. A HUSZONNÉGY TANÁCSOS

[1] A hét angyali tartózkodási kör közepén, a Jerusemen található az urantiai tanácsadó testület, a huszonnégy tanácsos telephelye. Kinyilatkoztató János a huszonnégy vénnek hívta őket: „És a királyszék körül huszonnégy szék volt, és a székekben láttam ülni huszonnégy vénet fehér ruhákba öltözve.” A csoport közepén álló királyszék az elnöklő főangyal ítélőszéke, az egész Satania számára kegyelmet és igazságot hozó feltámadási számbavétel királyszéke. Ez az ítélőszék mindig is a Jerusemen volt, de az azt körülvevő huszonnégy szék nem több mint ezerkilencszáz évvel ezelőtt került a helyére, nem sokkal azután, hogy Krisztus Mihály elnyerte a Nebadon feletti teljes fennható-

ságot. E huszonnégy tanácsos az ő személyes közvetítője a Jerusemen, és ők rendelkeznek hatáskörrel a Tökéletes Fiú képviseletére a sataniai számbavételekkel kapcsolatos minden ügyben, továbbá a halandói felemelkedés rendjének számos egyéb szakaszában is a csillagrendszer elszigetelt világain. Ők a kijelölt közvetítők Gábriel külön kéréseinek és Mihály nem szokványos rendelkezéseinek a végrehajtására.

2 E huszonnégy tanácsost a nyolc urantiai emberfajtából választják, és e csoport legutóbbi ülésére a Mihály által elrendelt feltámadási számbavétel idején, ezerkilencszáz évvel ezelőtt került sor. Ezen urantiai tanácsadó testület a következő tagokból áll:

3 1. *Onagar,* a Bolygóherceg előtti idők

kiváló elméje, aki „A Lélegzet Adójának” imádatára vezette társait.

4 ¶ 2. *Manszant,* a Bolygóherceg utáni idők nagy tanítója az Urantián, aki „A Nagy Világosság” tiszteletére vezette társait.

5 ¶ 3. *Onamonalonton,* a vörös emberek régi vezetője és az egyetlen, aki ezt az emberfajtát a többisten-imádatból „A Nagy Szellem” tiszteletére vezette.

6 ¶ 4. *Orlandof,* a kék emberek egyik hercege és vezetőjük „A Legfelsőbb Vezér” isteniségének felismerésében.

7 ¶ 5. *Porshunta,* a kihalt narancsszín emberfajta nagy bölcse és e nép vezetője „A Nagy Tanító” imádatában.

8 ¶ 6. *Szinglangton,* az első a sárga emberek közül, aki a több isten imádata helyett az

„Egy Igazság” imádatára tanította és vezette népét. A sárga ember már évezredekkel ezelőtt tudott az egy Istenről.

9 ¶ 7. *Fantad,* a zöld emberek megszabadítója a sötétségből és vezetőjük „Az Élet Egyetlen Forrásának” imádatában.

10 ¶ 8. *Orvonon,* az indigó fajták számára megvilágosodást hozó ember és vezetőjük „Az Istenek Istenének” egykori szolgálatában.

11 ¶ 9. *Ádám,* az Urantia felmentett majd tisztébe visszaállított bolygói atyja, Isten egyik Anyagi Fia, akit a halandói húsvér testbe száműztek, de aki megvalósította a túlélést és akit ezt követően Mihály rendelkezése szerint e tisztségbe emeltek.

12 ¶ 10. *Éva,* az Urantia ibolyaszín emberfajtájának anyja, aki társával együtt szen-

vedte el a vétkük büntetését, és akit vele együtt állítottak vissza és a halandó túlélők e csoportjában való szolgálatra beosztottak.

[13] ¶ 11. *Hánókh,* az első urantiai halandó, aki eggyé kapcsolódott a Gondolatigazítóval a húsvér testben töltött halandói lét során.

[14] ¶ 12. *Mózes,* a letűnt ibolyaszín emberfajta egyik maradványának felszabadítója és az Egyetemes Atya „Izráel Istenének” neve alatti imádata megújítójának ösztönzője.

[15] ¶ 13. *Illés,* az Anyagi Fiú utáni korszakban ragyogó szellemi előmenetelt tanúsító átvitt lélek.

[16] ¶ 14. *Makiventa Melkizedek,* az egyetlen Fiú e rendből, aki alászállt az urantiai emberfajtákhoz. Bár továbbra is Melkizedekként tartják számon, ő „örökre a Fenségesek

segédkezője” lett, örökre vállalva a halandó felemelkedőként való szolgálat feladatát, miután Ábrahám idejében a halandó húsvér testhez hasonló alakban élt az Urantián, Sálemben. E Melkizedeket nemrégiben nevezték ki az Urantia Bolygóhercegének helyettesévé, és a Jerusemen van a székhelye és hatáskörében Mihály nevében jár el, aki ténylegesen ama világ Bolygóhercege, ahol az emberi alakban eltöltött utolsó alászállását megélte. Ettől eltekintve az Urantiát még mindig az egymást váltó állandó főkormányzók felügyelik, akik a huszonnégy tanácsos közül kerülnek ki.

17 ¶ 15. *Keresztelő János,* Mihály urantiai küldetésének előfutára, és testileg az Ember Fiának távoli unokatestvére.

18 ¶ 16. *Az Első 1-2-3*, a Gábriel szolgálatában álló hűséges köztes teremtmények vezetője a Kaligasztia-féle árulás idején, akit e tisztségbe Mihály emelt az után, hogy megkapta a korlátlan fennhatóságot.

19 ¶ E kiválasztott személyiségek Gábriel kérésére egyelőre mentesültek a felemelkedési rend alól, és fogalmunk sincs, hogy meddig fognak szolgálni e minőségükben.

20 A 17., 18., 19. és 20. helynek nincs állandó betöltője. E helyeket átmenetileg a tizenhat állandó tag egyhangú véleménye alapján töltik fel és tartják fent olyan felemelkedő halandók számára, akiket az Urantia jelenlegi, a fiúi alászállás utáni korszakából később jelölnek ki.

21 A 21., 22., 23. és 24. helyet szintén átmenetileg töltik be, mert azokat más, késő-

bi korok nagy tanítói számára tartják fenn, mely korok kétségkívül eljönnek majd a jelen korszak után. Az Ítélkező Fiak és a Tanító Fiak korszakai, valamint a fény és élet korai eljönnek az Urantián, függetlenül az isteni Fiak váratlan látogatásaitól, melyekre vagy sor kerül vagy nem.

5. AZ ANYAGI FIAK

[1] A mennyei élet nagyosztályainak a Jerusemen vannak a telephelyei és ott vannak nagyszámú tartalékosai, beleértve az isteni Fiak különféle rendjeit, a főszellemeket, a felsőbb angyalokat, az angyalokat és a köztes teremtményeket. E csodálatos övezet központi lakóhelye szolgál helyszínül az Anyagi Fiak főtemplomának.

[2] Az Ádámok területe látványosságot jelentő központ minden, a Jerusemre újonnan érkező számára. Ez egy ezer központból álló hatalmas terület, bár az Anyagi Fiak és Leányok egyes családjai a saját területeiken élnek addig, amíg a tér evolúciós világain teljesítendő szolgálatra indulók közé felveszik őket, vagy amíg el nem indulnak a paradicsomi-felemelkedési létpályáján.

[3] Ezen Anyagi Fiak az ivarosan szaporodó lények legfelsőbb rendű fajtáját alkotják a fejlődő világegyetemek felkészülési szféráin. És ők valóban anyagiak; még a Bolygók Ádámjai és Évái is jól láthatók a lakott világok halandó fajai számára. Ezek az Anyagi Fiak alkotják az utolsó és egyben fizikai láncszemet abban a személyiség-lánc-

ban, mely a fenti isteniséget és tökéletességet a lenti emberi és anyagi létezéssel összeköti. E Fiak biztosítják a lakott világok számára a láthatatlan Bolygóherceg és a területek anyagi teremtményei között a mindkét fél által elérhető összeköttetést.

4 ¶ A legutóbbi ezeréves szalvingtoni összeíráskor az adatok szerint a Nebadonban 161.432.840 olyan Anyagi Fiú és Leány volt, akik létpolgári besorolásban voltak valamely helyi csillagrendszeri központon. Az Anyagi Fiak száma a különböző csillagrendszerekben más és más, és a számuk folyamatosan nő a természetes szaporulat révén. A szaporító-képességeik gyakorlása során nem teljesen a személyes vágyak vezérlik az egymással kapcsolatba lépő személyisé-

geket, beleszólnak ebbe a felsőbb kormányzó testületek és a tanácsadó testületek is.

5 ¶ Ezek az Anyagi Fiak és Leányok a Jerusem és az ahhoz tartozó világok állandó lakosai. Hatalmas területeket foglalnak el a Jerusemen és szabadon vesznek részt a központi szféra helyi irányításában, a közteslények és a felemelkedők segítségével gyakorlatilag minden szokványos ügy elintézésében segítenek.

6 A Jerusemen e szaporodó Fiak engedélyt kapnak, hogy kísérletezzenek az önkormányzatiság eszményképeivel a melkizedekek által megvalósított gyakorlat alapján, és igen magas szintű társadalmat építenek fel. A fiúi besorolásúak felsőbb rendjei vétójoggal rendelkeznek a terület vonatko-

zásában, azonban a jerusemi ádámfiak csaknem minden tekintetben egyetemes választójog és képviseleti kormányzás révén irányítják a társadalmukat. Remélik, hogy egyszer majd elnyerik a gyakorlatilag teljes önállóságot.

7 Az Anyagi Fiak szolgálatának jellegét nagymértékben meghatározza a koruk. Bár a szalvingtoni Melkizedek Egyetemre nem kerülhetnek be — lévén anyagiak és ennélfogva bizonyos bolygókra korlátozottak — mégis, a melkizedekek nagy létszámú oktatási karokat tartanak fenn minden egyes csillagrendszeri központon az Anyagi Fiak fiatalabb nemzedékeinek képzésére. A fiatal Anyagi Fiak és Leányok fejlődéséről gondoskodó oktatási és felkészítési rendszerek

az oktatott tárgyakat, az oktatási módszert és a gyakorlatiasságot tekintve a tökéletesség csúcsát jelentik.

6. A FELEMELKEDŐK ÁDÁMI FELKÉSZÍTÉSE

[1] Az anyagi Fiak és Leányok a gyermekeikkel együtt lenyűgöző látványt nyújtanak, mely kifogyhatatlan kíváncsiságot és érdeklődést vált ki minden felemelkedő halandóból. Ők olyannyira hasonlítanak a ti anyagi ivaros fajtáitokra, hogy mindkét fajnak komoly érdeke lehet a gondolatok megosztása és a testvéri kapcsolatok ápolása.

[2] A halandó túlélők a csillagrendszeri központon töltött szabadidejük nagy részében megfigyelik és tanulmányozzák e felsőbb

félfizikai ivaros teremtmények életvitelét és szokásait, mert e jerusemi létpolgárok közvetlen kezesei és pártfogói a halandó túlélőknek attól fogva, hogy azok létpolgárságot kapnak a központi világon, egészen addig, amíg el nem indulnak az Edentiára.

3 A hét lakóvilágon a felemelkedő halandók számára a lehetőségeknek tág tere nyílik bármely olyan tapasztalásbeli fogyatékosság ellensúlyozására, melynek hátrányát szenvedték a szülőbolygójukon, legyen az akár öröklődött, környezeti vagy a húsvér testbeli létpálya túl korai megszakadása miatti okra visszavezethető dolog. Ez minden értelemben igaz, kivéve a halandói nemi életet és annak velejáróit. Halandók ezrei érik el a lakóvilágokat úgy, hogy nem szereztek szemé-

lyes tapasztalatokat a szülőszférájukon meglehetősen általános nemi kapcsolatok terén. A lakóvilági tapasztalás igen kevés lehetőséget nyújt ezen igen személyes veszteségek kiegyenlítésére. A nemi tapasztaláson e felemelkedők fizikai értelemben már túlléptek, de az Anyagi Fiakkal és Leányokkal való szoros együttműködésben, mind egyedileg, mind az ő családjaik tagjaiként, e nemileg fogyatékos halandók képessé válnak arra, hogy az e téren meglévő közösségi, értelmi, érzelmi és szellemi fogyatékosságaikat kiegyenlítsék. Így az összes olyan emberi lény, aki a körülmények vagy a rossz ítélőképessége miatt az evolúciós világokon nem részesült a hasznos nemi kapcsolat előnyeiből, itt, a csillagrendszeri központon teljes

körű lehetőséget kap e lényeges halandói tapasztalások megszerzésére a fenséges ádámi ivaros teremtményekkel, a csillagrendszeri központok állandó lakosaival való közvetlen és szeretetteljes társulásban.

4 ¶ Egyetlen túlélő halandó, közteslény vagy szeráf sem emelkedhet fel a Paradicsomra, érheti el az Atyát és kerülhet be a Végleges Testületbe anélkül, hogy meg ne szerezte volna azt a magasztos élményt, hogy szülői viszonyba kerüljön a világok valamely fejlődő gyermekével, illetőleg ahhoz hasonló, azzal egyenértékű más tapasztalásra ne tenne szert. A gyermek-szülő viszony alapvető jelentőségű az Egyetemes Atyára és az ő világegyetemi gyermekeire vonatkozó elsőrendű fogalom tartalma szempontjából.

Ezért válik az ilyen tapasztalás az élményelvi felkészítés nélkülözhetetlen részévé minden felemelkedő esetében.

5 A felemelkedő köztes teremtményeknek és az evolúciós szeráfoknak át kell esniük ezen a szülői élményen a csillagrendszeri Anyagi Fiak és Leányok társaságában. Így a nem-szaporodó felemelkedők megtapasztalják a szülőséget azáltal, hogy segítik a jerusemi Ádámokat és Évákat az utódaik felnevelésében és felkészítésében.

6 Mindazok a halandó túlélők, akik nem tapasztalták meg a szülőséget az evolúciós világokon, e szükséges felkészítésen is át kell, hogy essenek, mialatt a jerusemi Anyagi Fiak otthonaiban tartózkodnak és ott e fenséges atyák és anyák szülői társaiként

működnek. Ez mindig így igaz, kivéve azt az esetet, amikor az ilyen halandók képesek voltak a fogyatékosságaikat ellensúlyozni a Jerusem első átmeneti-műveltségű világán lévő csillagrendszeri gyermekotthonban.

7 ¶ A Satania e gyakorlóotthonát bizonyos morontia személyiségek tartják fent a végleges rendű lények világán, s a bolygó egyik felét a gyermeknevelés e munkájának szentelik. Itt fogadják és állítják össze újból a túlélő halandók bizonyos gyermekeit, mint például az olyan utódokat, akik elpusztultak az evolúciós világokon még mielőtt elérték volna az egyéni szellemi szintet. Az ilyenek bármelyik szülőjének felemelkedése biztosítja, hogy a teremtésrészek e halandó gyermeke újraszemélyesülésben részesül a végle-

ges rendű lények csillagrendszeri bolygóján és ott megengedik neki, hogy a későbbi szabadakaratú döntésével kimutassa, hogy vajon a halandói felemelkedés szülői útját kívánja-e követni vagy sem. A gyermekek itt éppen olyanok, mint a szülőbolygón, kivéve a nemek szerinti elkülönülést. A halandói fajta már nem szaporodik a lakott világokon szerzett élettapasztalást követően.

8 Azok a lakóvilági hallgatók, akiknek egy vagy több gyermekük van a végleges rendű lények világán működő gyakorlóotthonban, valamint azok, akik nem rendelkeznek alapvető szülői tapasztalatokkal, kérelmezhetik a Melkizedeknél, hogy engedélyezze számukra, hogy a felemelkedési kötelezettségeik alól mentesülve a lakóvilágokról át-

menetileg átkerüljenek a végleges rendű lények világára, ahol lehetőséget kapnak a saját és mások gyermekei mellett társszülői szerep betöltésére. A szülői segédkezés e szolgálatát később hivatalosan is elismerhetik a Jerusemen úgy, mint ama felkészülés egyik felének teljesítését, melyen az ilyen felemelkedőknek át kell esniük az Anyagi Fiak és Leányok családjaiban.

9 Magát a gyakorlóotthont ezer, Anyagi Fiú és Leány alkotta pár felügyeli, akik a rendjük jerusemi telepes csoportjának önkéntesei közül kerülnek ki. Őket közvetlenül segítik a nagyjából ugyanilyen összlétszámú önkéntes midszonit szülői csoportok, akik e szolgálat miatt szakítják meg útjukat itt, útban a Satania midszonit világáról a végle-

ges rendű lények szalvingtoni szférái között a számukra fenntartott külön világokon való, ki nem nyilatkoztatott végzetük felé.

7. A MELKIZEDEK-TANODÁK

[1] A melkizedekek az igazgatói az oktatók — részlegesen szellemivé lényegült sajátakaratú teremtmények és mások — ama nagy testületének, akik oly kiválóan működnek a Jerusemen és az ahhoz tartozó világokon, különösen pedig a hét lakóvilágon. Ezek az elkülönítő-bolygók, ahol azokat a halandókat, akiknek nem sikerült eggyé kapcsolódniuk a bennük lakozó Igazítóval a húsvér testben eltöltött élet során, visszahelyezik egy átmeneti alakba, abból a célból, hogy további segítséget kapjanak és a szellemi előrelépésre

irányuló törekvésük folytatására újabb lehetőségük legyen, azokról az erőfeszítésekről van szó, melyeket túl korán tört meg a halál. Vagy, ha az öröklött fogyatékosságok, a kedvezőtlen környezet vagy a körülmények összejátszása miatt bármely okból e lélek-elérés nem volt teljes, az okoktól függetlenül mindenki, akinek igazak a szándékai és szellemében is méltó, olyan, folytatódó bolygói létben találja magát, mint önmagát, ahol el kell sajátítania az örökkévaló létpálya lényeges elemeit, olyan jellemvonásokra kell szert tennie, melyeket a húsvér testben eltöltött élet során nem volt képes megszerezni, illetőleg nem szerzett meg.

[2] A Ragyogó Estcsillagok (és a meg nem nevezett mellérendeltjeik) gyakran szolgál-

nak tanítókként a világegyetem különböző oktatási vállalkozásaiban, beleértve azokat is, melyeket a melkizedekek irányítanak. A Háromsági Tanító Fiak is közreműködnek, és ők biztosítják a paradicsomi tökéletességet e fokozatos felkészítő tanhelyek számára. De mindeme tevékenységek rendeltetése nem kizárólag a felemelkedő halandók előmenetelének elősegítése; sokuk éppen úgy foglalkozik a Nebadonban honos szellemszemélyiségek fokozatos felkészítésével is.

3 A Melkizedek Fiak harmincnál is több különféle oktatási központot működtetnek a Jerusemen. E felkészítő tanhelyeken az önértékelési karokon kezdődik és a jerusemi létpolgársági tanintézetekben fejeződik be a képzés, ahol az Anyagi Fiak és Leányok a

melkizedekekkel és másokkal társulnak abban a nagy erőfeszítésben, hogy képessé tegyék a halandó túlélőket a képviseleti kormányzással járó felsőbb szintű felelősségek vállalására. A teljes világegyetemet *képviseleti* terv szerint szervezik és igazgatják. A képviseleti kormányzás az önkormányzatiság isteni eszményképe a nem-tökéletes lényeknél.

4 Világegyetemi időben mérve minden száz évben minden egyes csillagrendszer tíz képviselőt választ a csillagvilági törvényhozásban való munkára. Őket az ezertagú jerusemi tanács választja, mely választótestület a csillagrendszer csoportokat képviseli minden ilyen felhatalmazási vagy jelölési kérdésben. Minden képviselőt vagy egyéb kül-

döttet az ezer választóból álló tanács választ meg, és nekik a Melkizedek Igazgatási Kar legfelsőbb tanintézetét kellett elvégezniük, és az ezerfős választói csoport mindegyik tagja szintén rendelkezik ilyen végzettséggel. Ezt a tanhelyet a melkizedekek vezetik, melyben mostanában a végleges rendű lények is besegítenek.

5 ¶ Számos választótestület van a Jerusemen, melynek tagjait időről időre a három létpolgársági rend választja meg — az Anyagi Fiak és Leányok, a szeráfok és azok társai, beleértve a köztes teremtményeket is, valamint a felemelkedő halandók. E megtisztelő rangra való jelöléshez a pályázónak megfelelő ajánlással kell rendelkeznie a Melkizedek igazgatási tanodáktól.

6 A választójog általános a Jerusemen e három létpolgársági csoport tagjai esetében, azonban különbözőképpen szavaznak, mégpedig annak megfelelően, hogy milyen elismert és hivatalosan is elfogadott személyes mértékben rendelkeznek a motával — a morontia bölcsességgel. A jerusemi választáson valamely személy által leadott szavazat értéke egy és ezer között lehet. A jerusemi létpolgárokat a mota szinten elért előrehaladásuknak megfelelően sorolják be.

7 A jerusemi létpolgárok időről időre megjelennek a Melkizedek vizsgáztatók előtt, akik hivatalosan is tanúsítják a morontia bölcsesség terén elért fejlődésüket. Ez után a Ragyogó Estcsillagok vagy az általuk kijelölt személyiségekből álló vizsgabizottságok elé

állnak, akik a szellemi látásmód elsajátításának fokát állapítják meg. Ezt követően megjelennek a huszonnégy tanácsos és társaik előtt, akik megítélik a közösségiesülés terén mutatott élményelvi előmenetelüket. E három tényező aztán a képviseleti kormányzat létpolgársági nyilvántartás-vezetői elé kerül, akik gyorsan kiszámítják a mota besorolást és ennek megfelelően adják meg a választójogi minősítést.

8 ¶ A melkizedekek felügyelete alatt a felemelkedő halandókat, különösen pedig azokat, akik késlekednek a személyiségegyesítésben az új morontia szinteken, az Anyagi Fiak veszik kézbe és alapos felkészítésben részesítik őket e hiányosságaik pótlása érdekében. Egyetlen felemelkedő halandó sem

hagyja el a csillagrendszeri központot a csillagvilágok általánosabb és sokrétűbb közösségteremtő létpályájáért addig, amíg ezen Anyagi Fiak nem igazolják a mota személyiség elérését — egy olyan egyéniségét, mely tapasztalásilag társítva egyesíti a kiteljesített halandói létezést a sarjadzó morontia létpályával, melyeket kellőképpen összevegyít a Gondolatigazító szellemi felügyelete.

9 [Közreadta egy, az Urantiára átmenetileg kirendelt Melkizedek.]

46. ÍRÁS

A HELYI CSILLAGRENDSZER KÖZPONTJA

A JERUSEM, a Satania központja átlagos helyi csillagrendszeri központ, és eltekintve számos, a Lucifer-féle lázadásból, valamint Mihály urantiai alászállásából eredő szokatlan dologtól, e szféra átlagos a hasonló fajtájú szférák között. A helyi csillagrendszeretek keresztülment már néhány viharos élményen, de jelenleg igen hatékonyan igazgatják, és az idő múlásával az összhanghiány következményeit lassan, de biztosan felszámolják. A rendet és a jóakaratot helyreállítják, és a körülmények a Jerusemen egyre job-

ban megközelítik a hagyományaitok szerinti mennyei állapotot, mert a csillagrendszeri központ valóban olyan mennyország, amilyennek a huszadik századi vallásos hívők többsége elképzeli.

1. A JERUSEM FIZIKAI FELÉPÍTÉSE

1 A Jerusemet ezer szélességi övezetre és tízezer hosszúsági területrészre osztották. A szférán hét nagyobb főváros és hetven kisebb igazgatási központ van. A hét területi főváros különböző tevékenységekre szakosodott, és a Csillagrendszer Fejedelem az év folyamán mindegyikbe legalább egyszer ellátogat.

2 ¶ A jerusemi szabványos mérföld nagyjából hét urantiai mérföldnek [11,2 kilo-

méter] felel meg. A súlyegység, a „gradáns” az állandósult ultimatonra épülő tízes számrendszerből származtatható és a ti súlymértéketek szerint nagyjából 280 grammot nyom. A sataniai nap egy óra négy perc és tizenöt másodperc híján egyenlő három urantiai nappal, ennyi idő kell ahhoz, hogy a Jerusem a tengelye körül egyszer körbeforduljon. A csillagrendszeri év száz jerusemi napból áll. A csillagrendszeri időt a főkronoldekek teszik közzé.

3 ¶ A Jerusem energiája nagyszerűen szabályozottan kering a szféra körül a körzetcsatornákban, melyeket közvetlenül a tér energiatöltése táplál és amelyeket szakszerűen igazgatnak a Fizikai Főszabályozók. Az ilyen energiáknak a fizikai vezetőcsator-

nákon való átáramoltatásával szembeni ellenállás során keletkező hőmennyiség biztosítja az egyenletes hőmérséklet-eloszlást a Jerusemen. A teljes fényesség időszakához tartozó hőmérsékletet körülbelül 21 Celsius fokon tartják, míg a fényszegény időszakban a hőmérséklet valamivel 10 fok alá esik.

4 ¶ A Jerusem világítási rendszere nem olyan bonyolult, hogy ne értenétek meg. Nincsenek nappalok és éjszakák, és nincs meleg és hideg évszak sem. Az erőtér-átalakítók százezer központot működtetnek, melyekből ritkított energiák haladnak felfelé, a bolygói légkörön keresztül, mialatt változásokon mennek át és elérik a szféra villamos levegőkupoláját; és akkor ezek az energiák úgy verődnek vissza, mint lágy, szűrt és

egyenletes fény, mely nagyjából olyan erősségű, mint az urantiai napsugárzás akkor, amikor a nap délelőtt tízkor süt.

5 Ilyen fényviszonyok mellett úgy tűnik, mintha a fénysugarak nem egy helyről érkeznének; csak kiszűrődnek az égből, a tér minden irányából egyenletesen sugározódnak. E fény igen hasonló a természetes napfényhez, attól eltekintve, hogy sokkal kevesebb hőt tartalmaz. Ebből is érzékelhető, az ilyen központi világok nem fénylenek a térben; ha a Jerusem az Urantiához nagyon közel helyezkedne el, akkor nem is lenne látható.

6 A fényenergiát a Jerusem felső ionizálódott légrétegéből a felszín felé visszaverő gázok nagyon hasonlók az urantiai felső légré-

tegekben lévőkhöz, melyek az úgynevezett sarki fényeitek aurorális jelenségeiért felelősek, bár ezek más okból képződnek. Az Urantián ugyanez a gázpajzs akadályozza meg a földi hírközlőhullámok kijutását az űrbe, mert a felszín felé visszaveri azokat, amikor a kifelé tartó útjuk során beleütköznek. Így a híradások a földfelszín közelében maradnak, amint a légtéren keresztül a világot körbeutazzák.

7 A szféra e világítását állandó szinten tartják a jerusemi nap hetvenöt százalékán át, és ezt követi a fokozatos gyengülés, és a legkisebb fényerősség mellett nagyjából olyanok a fényviszonyok, mint nálatok egy tiszta éjszakán teliholdkor. Ez a Jerusem csendes órája. Csak a híradás-fogadó állomások

működnek a pihenés és a feltöltődés ezen időszakában.

8 ¶ A Jerusem néhány közeli naptól gyenge fényt kap — egyfajta ragyogó csillagfényt — de nincs rájuk utalva; az olyan világok, mint a Jerusem nincsenek kitéve a napok okozta viszontagságoknak, és nem is szembesülnek a kihűlő, illetőleg a haldokló nap problémájával.

9 A hét átmeneti tanulmányvilágot és azok negyvenkilenc segédszféráját a jerusemi eljárással látják el hővel, fénnyel, energiával és vízzel.

2. A JERUSEM FIZIKAI ADOTTSÁGAI

1 A Jerusemen hiányolni fogjátok az Urantia és a más kifejlődött világok csipkézett

hegyvonulatait, ott ugyanis nincsenek sem földrengések, sem vízesések, azonban élvezhetitek majd az elragadóan szép hegyvidékeket és az egyéb különleges helyrajzi és tájképi változatosságokat. A Jerusem óriási területeit őrizték meg „természetes állapotban”, és e vidékek nagyszerű volta igencsak meghaladja az emberi képzeletet.

[2] Ezer és egy kisebb tó is van ott, nincsenek viszont tajtékzó folyók, sem kiterjedt világtengerek. Az épített világok egyikén sincs zápor, nincsenek viharok és hóviharok sem, azonban naponta kicsapódik a nedvesség a fényszegény állapot és a legalacsonyabb hőmérséklet időszakában. (A három gáz alkotta légkörű világon a harmatpont magasabb, mint az Urantiához hasonló kétgázos légkö-

rű világokon.) A fizikai növényi élet és az élő dolgok morontia világa egyaránt igényli a nedvességet, viszont ezt nagyobbrészt az egész szférát behálózó, talaj alatti keringtető-rendszer biztosítja, mely még a magasabb területek legtetejéig is elér. E vízrendszer nem teljesen felszínalatti, mert számos csatorna köti össze a gyöngyöző jerusemi tavakat.

3 A Jerusem légkörét három gáz keveréke alkotja. E levegő nagyon hasonlít az urantiaiéra, azzal a különbséggel, hogy a morontia életrend légzéséhez szabott gázt is tartalmaz. E gáz semmilyen mértékben nem akadályozza az anyagi rendbe tartozó állatok vagy növények légzését.

4 A szállítási rendszer össze van kapcsol-

va az energiaszállító-kör rendszerével, mely fő energiaáramok egymástól tizenhat kilométeres távolságra vannak telepítve. Fizikai szabályozó működési rendek révén a bolygó anyagi lényei képesek az óránkénti háromszáz-nyolcszáz kilométeres sebességgel haladni. A szállítómadarak körülbelül százhatvan kilométeres óránkénti sebességgel repülnek. Az Anyagi Fiak légi szerkezetei óránként nyolcszáz kilométer körüli sebességgel haladnak. Az anyagi és a kezdetleges morontia lényeknek e gépi szállítóeszközöket kell igénybe venniük, azonban a szellemszemélyiségek a felsőbbrendű térerőkhöz és az energia szellemi forrásaihoz való kapcsolódás révén haladnak.

5 ¶ A Jerusem és a hozzá tartozó világok

a fizikai életnek tíz, a Nebadon épített szféráira jellemző szabványos egységével rendelkeznek. És lévén, hogy a Jerusemen nincs szerves törzsfejlődés, ezért nincsenek összeütközések sem az életformák között, nincs küzdelem a létért, és nem érvényesül a legéletképesebb túlélésének gyakorlata sem. Inkább egyfajta alkotó alkalmazkodás érvényesül, mely előre vetíti a központi és isteni világegyetem örökkévaló világainak szépségét, összhangját és tökéletességét. És mindebben az alkotó tökéletességben jelen van a fizikai és a morontia élet legmeghökkentőbb keveréke, melyek elemeit művészien kiemelik az égi mesterek és társaik.

6 A Jerusem valóban némi ízelítő a paradicsomi dicsőségből és kiválóságból. De so-

hasem remélhetitek, hogy bármely erőltetett leírással megfelelő fogalmat fogtok tudni alkotni e dicsőséges épített világokról. Oly kevés dolog van, ami összevethető lenne bármivel is a világotokon, és ha lenne is ilyen, a jerusemi dolgok még akkor is oly mértékben meghaladják az urantiai dolgokat, hogy az ilyen összehasonlítás csaknem fájdalmasan torz lenne. Mindaddig, amíg ténylegesen is meg nem érkeztek a Jerusemre, addig nemigen lesztek képesek igazi fogalmat alkotni a mennyei világokról, de nem is olyan sok idő telik majd el a jövőben, amikor a csillagrendszeri központon megszerzendő tapasztalataitokat összevetitek a világegyetem, a felsőbb-világegyetem, majd pedig a Havona távolibb felkészülési szféráira való vala-

mikori megérkezésetekkel.

7 ¶ A Jerusem gyártó- vagy kutatóövezete kiterjedt terület, olyan, melyet az urantiaiak aligha ismernének fel, lévén, hogy nincsenek füstölgő kéményei; mindazonáltal e különleges világok bonyolult anyagi gazdasággal rendelkeznek, és olyan tökéletes a gépi módszerük és oly tökéletes a fizikai fejlettségük, mely még a legtapasztaltabb vegyészeiteket és feltalálóitokat is meghökkentené, sőt megdöbbentené. Gondoljatok csak arra, hogy a Paradicsomra vezető út ezen első elkülönítő világa messze anyagibb, mintsem szellemi. A Jerusemen és annak átmeneti világain való ottlétetek alatt végig sokkal közelebb lesztek az anyagi dolgokhoz kötődő földi létetekhez, mint a fejlődő szellemléte-

zésbeni későbbi életetekhez.

8 ¶ A Szeráf-hegy a Jerusem legmagasabb pontja, négyezerötszáz méter magas, és ez a kiindulópontja minden szállító szeráfnak. Számos gépi találmányt használnak arra, hogy a bolygói gravitáció és a légellenállás legyőzéséhez szükséges kezdeti energiát biztosítsák. Urantiai időben mérve három másodpercenként indulnak szeráfi szállítmányok a fényes időszakban és néha még jócskán a nyugalmi időszakban is. A szállítók nagyjából huszonöt szabványmérföld per urantiai másodperc sebességgel szállnak fel és az előírt repülési sebességet a Jerusemtől csak kétezer mérföld távolságban érik el.

9 A szállítmányok a kristálymezőre, az úgynevezett üvegtengerre érkeznek. E te-

rület körül fogadóállomások helyezkednek ama különböző lényrendek számára, akik a szeráfi utasszállítást veszik igénybe a téren való átkeléshez. A hallgató-látogatók számára kialakított sarki kristály-fogadóállomás közelében feljuthattok a gyöngyházfényű megfigyelőállomásra és megtekinthetitek az egész központi bolygó hatalmas domborzati képét.

3. A JERUSEMI HÍRADÁSOK

[1] A felsőbb-világegyetemi és a paradicsomhavonabeli híradásokat a Jerusemen a Szalvingtonnal összeköttetésben és egy olyan eljárás révén fogják, melyben szerepe van a sarki kristálynak, az üvegtengernek. Amellett, hogy gondoskodnak ezeknek a Nebadonon kívülről érkező közleményeknek a

vételéről, a fogadóállomásoknak három külön csoportja is van. Ezeket az elkülönült, de hármaskört alkotó állomáscsoportokat a helyi világokról, a csillagvilági központról és a helyi világegyetem központjáról érkező híradások vételére hangolták. Mindezeket a híradásokat közvetlenül jelenítik meg, s így a központi híradóteremben tartózkodó bármely lény érzékelheti azokat; az összes olyan dolog közül, melybe egy felemelkedő halandó a Jerusemen belefeledkezhet, egy sem lebilincselőbb és nem köti le jobban a figyelmét, mint az, hogy hallgathatja a világegyetemi térjelentések soha meg nem szűnő áradatát.

[2] E jerusemi híradás-vevő állomást egy óriási fogadóterem veszi körül, melyet az

Urantián nagyobbrészt ismeretlen, villódzó anyagokból építettek, és amelyben ötmilliárdnál is több — anyagi és morontia — lény számára van hely a megszámlálhatatlan szellemszemélyiségen kívül. Az egész Jerusem kedvenc időtöltése, hogy szabadidejüket a híradó-állomáson töltik, hogy tájékozódjanak a világegyetem jólétéről és helyzetéről. És ez az egyetlen bolygói tevékenység, melyet nem fog vissza a fényszegény időszak sem.

3 E hírvevő terembe folyamatosan érkeznek a szalvingtoni üzenetek. A Fenséges Csillagvilági Atya szavait a közeli Edentiáról legalább napi gyakorisággal veszik. Az állandó és a rendkívüli uverszai híradásokat rendszeres időközönként továbbítják a Szal-

vingtonon keresztül, és amikor paradicsomi üzenetek érkeznek, a teljes népesség összegyűlik az üvegtenger körül, és az uverszai barátaink a tükrözőműködési jelenségekkel kiegészítik a paradicsomi híradási eljárást, s így minden, ami hallható, egyúttal látható-vá is válik. És a halandó túlélők így ízlelgethetik folyamatosan az egyre magasabb szintű szépséget és nagyszerűséget, amint befelé haladnak az örökkévaló kaland útján.

4 ¶ A jerusemi adóállomás a szféra ellentétes sarkán helyezkedik el. Az egyes világoknak szóló összes híradást továbbítják a csillagrendszeri központokról, kivéve Mihály üzeneteit, melyek néha közvetlenül jutnak el a rendeltetési helyükre a főangyali körön át.

4. LAKÓ- ÉS IGAZGATÁSI TERÜLETEK

1 A Jerusem jókora részeit lakóterületként jelölték ki, míg a csillagrendszer központjának egyéb részeit a szükséges igazgatási feladatkörök ellátására engedték át, beleértve a 619 lakott szféra, az 56 átmeneti-műveltségű világ és maga a központi szféra ügyeinek felügyeletét is. A Jerusemen és a Nebadonban e beosztás a következő:

2 1. *A körök* — a nem honosok lakóterületei.

3 2. *A négyzetek* — a csillagrendszeri végrehajtói-igazgatási területek.

4 3. *A téglalapok* — az alsóbbrendű honos élet otthona.

5 4. *A háromszögek* — a helyi vagy jerusemi igazgatási területek.

6 ¶ A csillagrendszeri tevékenységeknek körökbe, négyzetekbe, téglalapokba és háromszögekbe való ekképpen való elrendezése általános a Nebadon minden csillagrendszeri központján. Egy másik világegyetemben ettől teljesen eltérő elrendezés érvényesülhet. E kérdéseket a Teremtő Fiak külön tervei szabályozzák.

7 ¶ Az e lakó- és igazgatási területekről szóló beszámolóinkban nem térünk ki az Isten Anyagi Fiainak, a Jerusem állandó létpolgárainak hatalmas és csodálatos uradalmaira, és nem teszünk említést a szellemi és a közel szellemi teremtmények számos egyéb elragadó rendjeiről sem. Például: A Jerusem

a csillagrendszeri működésre tervezett spironga hatékony szolgálatait élvezi. E lények rendeltetése az anyagfeletti lakosok és látogatók szellemi szolgálata. Olyan értelmes és szép lények nagyszerű csoportját alkotják, akik a teljes morontia teremtésösszesség fenntartásán és szebbé tételén munkálkodó felsőbb morontia teremtmények és morontia segítők átmeneti szolgálói. Szerepük a Jerusemen az, ami a köztes teremtményeké az Urantián, azoké a közteslény segítőké, akik az anyagi és a szellemi között működnek.

8 A csillagrendszeri központok különlegesek annyiban, hogy ezek az egyetlen világok, melyek gyakorlatilag tökéletesek a világegyetemi létezés mindhárom állapotában: az anyagiban, a morontiaiban és a

szellemiben. Legyél akár anyagi, morontia vagy szellemszemélyiség, otthon fogod érezni magad a Jerusemen; és így éreznek az összetett lények is, mint amilyenek a köztes teremtmények és az Anyagi Fiak.

9 A Jerusemen anyagi és morontia fajtájú, nagyszerű építmények egyaránt vannak, míg a tisztán szellemi körzetek dísze sem kevésbé páratlan és teljes. Bárcsak találnék szavakat, hogy beszámoljak nektek a nagyszerű fizikai berendezkedés jerusemi morontia párjáról! Bárcsak képes lennék bemutatni nektek e központi világ szellemi berendezkedésének fenséges kiválóságát és művészi tökéletességét! A szépség tökéletességéről és a felszereltség teljességéről alkotott legmerészebb fogalmaitok sem képesek

ezek nagyszerűségét megközelíteni. És a Jerusem csak az első lépés a paradicsomi szépség fenséges tökéletességéhez vezető úton.

5. A JERUSEMI KÖRÖK

1 A világegyetemi élet nagyobb csoportjai számára lakóhelyül fenntartott területeket nevezik jerusemi köröknek. Az e beszámolókban említett körcsoportok a következők:

2 1. Az Istenfiak körei.

3 2. Az angyalok és a főszellemek körei.

4 3. A Világegyetemi Segítők körei, közéjük sorolva azokat a teremtményi-háromságot elért fiakat is, akiket nem jelöltek Háromsági Tanító Fiaknak.

5 4. A Fizikai Főszabályozók körei.

6 5. A kijelölt felemelkedő halandók körei, közéjük sorolva a köztes teremtményeket is.

7 6. Az önkéntes telepes csoportok körei.

8 7. A Végleges Testület körei.

9 ¶ E lakócsoportok mindegyike hét egyközepű és egyre magasabban elhelyezett körből áll. Mindet egy mintára építették, de a méretük különböző és eltérő anyagösszetételt is mutatnak. Mindegyiket tágas szabadterek veszik körül, melyek kiterjedt sétányokat alkotva szövik át a hét egyközepű kör alkotta csoportokat.

10 ¶ 1. *Az Istenfiak Körei.* Bár az Istenfiaknak van saját közösségi rendeltetésű bolygójuk, mégpedig az átmeneti műveltségű világok egyike, mégis ilyen nagy területeket fog-

lalnak el a Jerusemen. Az átmeneti-műveltségű világukon a felemelkedő halandók szabadon keveredhetnek az isteni fiúi besorolásba tartozó rendekkel. Ott személyesen is meg fogjátok ismerni és meg fogjátok szeretni e Fiakat, azonban a társadalmi életük nagyobbrészt e külön világra és annak segédszféráira korlátozódik. A jerusemi körökben azonban a fiúi besorolásba tartozó eme különféle csoportok munka közben figyelhetők meg. És lévén, hogy a morontia látókör kellően széles, ti is sétálhattok a Fiak sétányain és megfigyelhetitek a számos különféle rendjeik érdekfeszítő tevékenységeit.

[11] A Fiak e hét köre egyközepű és egymás fölé magasodik, így az egyes külső, nagyobb körökből rá lehet látni a belső, kisebb kö-

rökre, melyek mindegyikét közcélú sétálófal övez. E falakat csillogó ragyogású kristálykövekből építették és olyannyira kimagasodnak, hogy róluk belátható az adott lakókör egésze. A falak mindegyikét átszelő kapuk — a számuk ötvenezer és százötvenezer között van — egyetlen gyöngyházfényű kristályból állnak.

12 A Fiak területének első körét az Ítélkező Fiak és az ő személyes kísérőik foglalják el. Itt összpontosulnak e bírói Fiak alászállási és ítélkezési szolgálataival kapcsolatos tervek és közvetlen tevékenységek. Szintén e központon keresztül tartanak kapcsolatot a csillagrendszeri Avonalok a világegyetemmel.

13 A második kört a Háromsági Tanító Fi-

ak töltik ki. E szent területen a Daynalok és társaik végzik az újonnan érkezett elsőrendű Tanító Fiak felkészítését. És mindebben a munkában szakszerűen segíti őket a Ragyogó Estcsillagok bizonyos mellérendeltjeinek egysége. A teremtményi-háromságot elért fiak egy övezetet foglalnak el a Daynalkörben. A Háromsági Tanító Fiak állnak a legközelebb ahhoz, hogy az Egyetemes Atya személyes képviselői legyenek a helyi csillagrendszerben; ők a legkevésbé Háromsági-származású lények. E második kör iránt a Jerusem összes népe különleges érdeklődést mutat.

[14] A harmadik kör a melkizedekek részére van fenntartva. Itt lakoznak a csillagrendszeri vezetők és innen felügyelik e sokolda-

lú Fiak csaknem végtelen tevékenységeit. A melkizedekek a felemelkedő halandók számára az első lakóvilágtól kezdve végig a jerusemi létpályája során nevelőapák és mindig jelen lévő tanácsadók. Nem tévedés azt állítani, hogy az Anyagi Fiak és Leányok állandó tevékenységei mellett ők a meghatározó tényezők a Jerusemen.

15 A negyedik kör ad otthont a vorondadekeknek, valamint a látogató és megfigyelő fiak minden más rendjének is, akikről másként nem gondoskodnak. A Fenséges Csillagvilági Atyák itt szállnak meg a helyi csillagrendszert ellenőrző útjaik során. A Bölcsesség-tökéletesítők, az Isteni Tanácsosok és a Világegyetemi Ítélők is mind e körben lakoznak, amikor a csillagrendszerben telje-

sítenek szolgálatot.

16 Az ötödik kör a lanonandekek, a Csillagrendszer Fejedelmek fiúi rendjének és a Bolygóhercegeknek a lakhelye. E három rend otthona egyetlen vegyes csoportot alkot e területen. A csillagrendszer tartalékosai is e körben állomásoznak, míg a Csillagrendszer Fejedelem temploma a kormányzati építménycsoport központjában az igazgatási hegyen található.

17 A hatodik kör a csillagrendszerbeli élethordozók tartózkodási helye. E Fiak összes rendje itt gyülekezik, és innen indulnak a világokon teljesítendő feladataikra.

18 A hetedik kör a felemelkedő fiak gyülekezőhelye, ama kijelölt halandóké, akik átmenetileg működnek a csillagrendszer köz-

pontján, mégpedig a szeráftársaikkal együtt. Minden egykori halandót, aki a jerusemi létpolgársági szint felett áll, de még nem jutott el a végleges rendűre, itt úgy tekintenek, mint az e körben központtal rendelkező csoporthoz tartozót.

19 A Fiak számára fenntartott e kör alakú helyek hatalmas területet foglalnak el, és egészen ezerkilencszáz évvel ezelőttig egy nagy üres terület állt annak közepén. E központi területet jelenleg a Mihály-emlékmű foglalja el, melyet mintegy ötszáz évvel ezelőtt fejeztek be. Négyszázkilencvenöt évvel ezelőtt, amikor is a templomot felavatták, Mihály személyesen is jelen volt, és az egész Jerusem meghallgatta a Tökéletes Fiúnak az Urantiára, a Satania legala-

csonyabb rendű bolygójára való alászállásának megható történetét. A Mihály-emlékmű ma már minden olyan tevékenység központja, mely a mihályi alászállás folytán megváltozott csillagrendszeri irányítással összefügg, beleértve a legújabban átvett szalvingtoni tevékenységek többségét is. Az emlékművet gondozó személyzet egymilliónál is több személyiségből áll.

20 ¶ 2. *Az angyalok körei.* A Fiak lakóterületeihez hasonlóan az angyalok e körei is hét egyközepű és egymás fölé magasodó körből állnak, melyek mindegyike a belső területekre néz.

21 ¶ Az angyalok első körét a Végtelen Szellem Felsőbb Személyiségei foglalják el, akik történetesen a központi világon állomásoz-

nak — a Független Hírvivők és társaik. A második kört a hírvivő seregeknek, a Szakmai Tanácsadóknak, a társaknak, a felügyelőknek és az adatrögzítőknek tartják fenn, akik időről időre a Jerusemen működnek. A harmadik kör a felsőbb rendbe és csoportba tartozó segédkező szellemeké.

22 A negyedik kör az intéző szeráfoké, és a Sataniához hasonló helyi csillagrendszerekben szolgáló szeráfok az „angyalok megszámlálhatatlan seregét” alkotják. Az ötödik kört a bolygók szeráfjai foglalják el, míg a hatodik az átmenetben segédkezők otthona. A hetedik kör a szeráfok bizonyos, ki nem nyilatkoztatott rendjeinek tartózkodási helye. Az angyalok mindeme csoportjainak adatrögzítői nem a társaikkal együtt laknak,

az ő otthonuk a jerusemi feljegyzés-templom. Minden feljegyzést három példányban őriznek e hármas irattári csarnokban. A csillagrendszeri központon a feljegyzéseket mindig megőrzik anyagi, morontia és szellemi formában egyaránt.

[23] E hét kört a kiállított jerusemi körkép veszi körül, melynek kerülete ötezer szabványmérföld, s amelynek rendeltetése a Satania benépesített világai felemelkedő helyzetének bemutatása, és amelyet állandóan úgy pontosítanak, hogy hűen mutassa az egyes bolygók pillanatnyi állapotát. Nem kétlem, hogy az angyalok köreire nyíló eme hatalmas sétány lesz az első jerusemi látvány, mely felhívja magára a figyelmeteket, amikor az első látogatásaitok alkalmá-

val hosszabb szabadidő eltöltésére kaptok engedélyt.

24 E kiállítások a jerusemi honos élet gondjaira vannak bízva, azonban ebben a segítségükre vannak a Satania különböző világairól jött felemelkedők, akik útban az Edentiára a Jerusemen megállnak. A bolygói körülményeket és a világfejlődést sokféleképpen mutatják be, melyek egy része számotokra is ismert, ám a legtöbb eljárás ismeretlen az Urantián. E kiállítások e hatalmas fal külső peremét foglalják el. A sétány egyéb részei csaknem teljesen beépítetlenek, díszítésük azonban gazdag és bőséges.

25 ¶ 3. *A Világegyetemi Segítők köreiben* vannak az Estcsillagok telephelyei, melyek a hatalmas központi téren helyezkednek el.

Itt található Galantia, a felsőbb angyalok e hatalmas csoportja társvezetőjének csillagrendszeri állomáshelye, aki az összes felemelkedő Estcsillag közül elsőként kapott megbízatást. Ez a Jerusem összes igazgatási övezete közül az egyik legpazarabb, még úgy is, hogy ez a viszonylag új építmények közé tartozik. E központ átmérője ötven mérföld. Galantia állomáshelye egy egytömbű, teljesen átlátszó kristályöntvény. Ezen anyagi-morontia kristályokat mind a morontia, mind az anyagi lények nagyra értékelik. A teremtett Estcsillagok az egész Jerusemre kifejtik hatásukat, ugyanis rendelkeznek az ehhez szükséges személyiségfeletti sajátosságokkal. Az egész világ szellemtől illatos, mert a tevékenységeik közül sokat a

Szalvingtonról telepítettek ide.

26 ¶ 4. *A Fizikai Főszabályozók körei.* A Fizikai Főszabályozók különféle rendjeit egyközepűen helyezték el a hatalmas erőtér-templom körül, ahol a csillagrendszer erőtér-főnöke és a Morontia Erőtér-felügyelők főnöke elnököl. Ez az erőtér-templom az egyike ama két övezetnek a Jerusemen, ahová felemelkedő halandók és köztes teremtmények nem léphetnek be. A másik az Anyagi Fiak területén található anyagtalanná lényegítő övezet, egy olyan kutatóállomás-együttes, ahol a szállító szeráfok az anyagi lényeket a morontia rendű létállapothoz igen hasonló állapotúvá alakítják át.

27 ¶ 5. *A felemelkedő halandók körei.* A felemelkedő halandók köreinek központi terü-

letét egy 619 bolygói emlékműből álló csoport foglalja el, mely a csillagrendszer lakott világait jelképezi, és ezek az építmények rendszeres időközönként alapos változtatásokon esnek át. Az egyes világokról származó halandók előjoga, hogy a bolygójuk emlékművének bizonyos változtatásait, illetőleg bővítményeit időről időre jóváhagyják. Sok változtatást éppen most hajtanak végre az urantiai építményeken. E 619 templom központját az Edentia és annak számos, felemelkedő-műveltségű világának működőképes hasonmása foglalja el. E leképezés átmérője negyven mérföld és tényleges mása az Edentia-rendszernek, minden részletében hű az eredetihez.

[28] A felemelkedők más csoportok jerusemi

szolgálatait élvezik és örömüket lelik ezek eljárásainak megfigyelésében. Az egész Jerusem számára teljes mértékben megfigyelhető minden, ami ezekben a különböző körökben folyik.

29 Az ilyen világon háromféle tevékenység folyik: munka, fejlődés és játék. Más szavakkal: szolgálat, tanulás és kikapcsolódás. Az összetett tevékenységek a társas érintkezésből, a csoportos szórakozásból és az istenimádatból állnak. Oktatási szempontból nagyon értékes dolog a különböző személyiségcsoportok vegyítése, az olyan rendeké, melyek az adott lény társaitól nagyon különböznek.

30 ¶ 6. *Az önkéntes telepes csoportok körei.* Az önkéntes telepes csoportok hét körét há-

rom óriási építmény díszíti: a Jerusem hatalmas csillagvizsgálója, a Satania nagyszabású szépművészeti kiállítása, és a visszatekintési igazgatók roppant nagy fogadóterme, a pihenésnek és a kikapcsolódásnak szentelt morontia tevékenységek háza.

31 Az égi mesterek irányítják a spornagiát és biztosítják az ötletes díszítések és a méreteikkel lenyűgöző emlékművek sokaságát, melyekben a nyilvános gyűlésekre szolgáló minden helyszín bővelkedik. E mesterek műtermei e csodálatos világ minden páratlan építménye között a legnagyobbak és a legszebbek közé tartoznak. A többi önkéntes telepes csoport is nagy kiterjedésű és szép központokat tart fenn. Ezen épületek közül sokat teljes egészében kristálykövek-

ből építettek. Az összes épített világ bővelkedik kristályokban és az úgynevezett nemesfémekben.

32 ¶ 7. *A végleges rendű lények körei* a központban különleges építményt képeznek. És ugyanez az üres templom megtalálható minden csillagrendszeri központon szerte a Nebadonban. Ez a jerusemi épület Mihály jelével van lepecsételve és ez az ajánlás áll rajta: „Nem a hetedik szintű szellemnek — az örökkévaló megbízatásnak — ajánlva.” E rejtélyes templomot Gábriel pecsételte le, és csakis Mihály képes feltörni, illetőleg törheti fel a Fényes Hajnalcsillag által feltett hatósági pecsétet. Egy napon majd ti is meglátjátok e néma templomot, még ha nem is oldhatjátok meg a rejtélyét.

33 ¶ *Egyéb jerusemi körök*: A lakócélokat szolgáló körökön felül számos egyéb célra kijelölt lakóhely van a Jerusemen.

6. A VÉGREHAJTÓI-IGAZGATÁSI NÉGYZETEK

1 A csillagrendszer végrehajtói-igazgatási egységei a hatalmas részleg-négyzetekben helyezkednek el, összesen ezren. Minden egyes igazgatási egység száz kisrészlegre van felosztva, melyek mindegyike tíz alcsoportból áll. Ez az ezer négyzet pedig tíz nagyegységbe van osztva, s így alkotják az alábbi tíz igazgatási részleget:

2 1. Fizikai fenntartás és anyagi fejlesztés, ezek a fizikai erőtér és energia területei.

3 2. Döntőbíráskodás, erkölcstan és igazgatási bíráskodás.

4 3. Bolygói és helyi ügyek.

5 4. Csillagvilági és világegyetemi ügyek.

6 5. Oktatás és egyéb Melkizedek tevékenységek.

7 6. Bolygói és csillagrendszeri fizikai fejlődés, a sataniabeli tevékenységek tudományos területei.

8 7. Morontia ügyek.

9 8. Tisztaszellem-tevékenységek és -erkölcstan.

10 9. Felemelkedési segédkezés.

11 10. Nagy világegyetemi bölcselet.

12 ¶ Ezek az épületek átlátszók; ennélfogva az összes csillagrendszeri tevékenységet megfigyelhetik még a hallgató-látogatók is.

7. A TÉGLALAPOK — A SPORNAGIA

[1] A Jerusem ezer *téglalapját* a központi bolygó alacsonyabb rendű, honos élete foglalja el, ezek közepén található a spornagia hatalmas kör alakú telephelye.

[2] A Jerusemen ámulni fogtok a nagyszerű spornagia mezőgazdasági vívmányain. Ott a földet nagyobbrészt művészi és díszítő céllal művelik. A spornagiát alkotók a központi világok tájkertészei, és ők a jerusemi szabadterek művelését eredetien és művészien végzik. Igénybe vesznek mind állati, mind pedig számos gépi eszközt a talajművelés-hez. Avatott szakértői a területeiken működő erőtér-közvetítők kihasználásának, valamint az alacsonyabb rendű, náluk kisebb testvér-teremtmények számos rendje igény-

bevételének, melyek közül sok áll a rendelkezésükre e különleges világokon. Az állati élet e rendjét jelenleg nagyobbrészt az evolúciós szférákról származó, felemelkedő köztes teremtmények irányítják.

3 A spornagiát alkotókba nem költözik Igazító. Nekik nincs túlélő lelkük, de azért hosszú életűek, néha negyven-ötvenezer szabványévig is elélnek. Rengetegen vannak, és fizikai segédkezést végeznek az anyagi szolgálatot igénylő világegyetemi személyiségek összes rendje számára.

4 ¶ Bár a spornagiába tartozók nem rendelkeznek túlélő lélekkel és nem is fejlődik bennük ilyen, és bár nincs személyiségük sem, mindazonáltal kifejlődik az egyénisége, mely képes megtapasztalni az újrates-

tesülést. Amikor az idő múlásával e különleges teremtmények fizikai teste az elhasználódás és a kor miatt tönkremegy, akkor a teremtőik az élethordozókkal együttműködve új testet készítenek a számukra, melyben a régi spornagia újra megtelepszik.

5 A spornagiát alkotók az egyetlen teremtmények az egész Nebadon világegyetemben, akik ezt vagy bármely másfajta újratestesülést átélnek. Ők csak az első öt elmeszellemsegédre érzékenyek; nem válaszolnak az istenimádat szellemének és a bölcsesség szellemének működésére. De az ötsegédes-elme felér a teljes vagy hatodik valóságszinttel, és e tényező az, ami élményelvi azonosságként megmarad.

6 ¶ Nem igazán van mihez hasonlítanom e

hasznos és szokatlan teremtményeket, mivel az evolúciós világokon nincs hozzájuk hasonló állat. Nem evolúciós lények, mert őket a jelenlegi alakjukban és besorolásukban az élethordozók tervezték. Kétneműek, és akkor szaporodnak, amikor a növekvő állomány igényei ezt megkövetelik.

7 Talán akkor tudnék a legjobban átadni valamit az urantiai elméknek e szép és szolgálatkész teremtmények természetéről, ha azt mondanám, hogy egy hűséges ló és egy ragaszkodó kutya egyesített jegyeit hordozzák és még a legfelsőbb rendű csimpánzét is meghaladó értelmi képességeket mutatnak. És nagyon szépek, ha az urantiai mérték szerint tekintünk rájuk. Rendkívül értékelik azt a figyelmet, melyet irányukban

az ilyen épített világokon tartózkodó anyagi és félanyagi lények mutatnak. Képesek látni — az anyagi lényeken kívül — a morontia teremtéseket, az alsóbb angyali rendeket, a köztes teremtményeket és a szellemszemélyiségek némely alsóbb rendjeit is. Nem értik meg a Végtelen imádatát, és nem képesek megragadni az Örökkévaló jelentőségét sem, viszont a gazdáikhoz való ragaszkodáson keresztül képesek bekapcsolódni a területük kifelé irányuló szellemi áhítatába.

8 ¶ Vannak, akik azt hiszik, hogy valamely eljövendő világegyetemi korszakban e hűséges spornagia elszakad a létezés állati szintjétől és méltó evolúciós végzetet ér el a fokozatos értelmi gyarapodásban, sőt még a szel-

lemi fejlődésben is.

8. A JERUSEMI HÁROMSZÖGEK

[1] A Jerusem tisztán helyi és szokványos ügyeit a száz *háromszögből* irányítják. Ezek az egységek ama tíz bámulatos építmény köré csoportosulnak, melyek a jerusemi helyi igazgatásnak adnak otthont. A háromszögeket a csillagrendszeri történelem körképszerű látványa övezi. Jelenleg e körképben két szabványmérföldnél is nagyobb kiürített terület van. Ezt az övezetet azt követően állítják helyre, hogy a Sataniát visszavették a csillagvilági családba. Ezzel kapcsolatban Mihály rendeletei alapján már minden intézkedést megtettek, de a Nappalok Elődei még nem fejezték be a Lucifer-féle lázadás

elbírálását. A Satania addig nem kerülhet vissza a Norlatiadek teljes jogú tagjai közé, amíg otthont ad a főlázadóknak, azoknak a magas rangú, teremtett lényeknek, akik a fényből a sötétségbe zuhantak.

2 Amikor a Satania visszatérhet a csillagvilág kebelére, akkor kerül majd elő annak kérdése, hogy az elszigetelt világokat visszavegyék a lakott világok csillagrendszeri családjába, s ezzel együtt visszakerüljenek a teremtésrészek szellemi közösségébe. De még ha az Urantia vissza is kerülne a csillagrendszeri körökbe, akkor is zavarba hozna benneteket az a tény, hogy az egész csillagrendszeretek Norlatiadek-vesztegzár alatt van, mely részlegesen elzárja azt az összes többi csillagrendszertől.

3 ¶ De Lucifer és társainak elítélése nemsokára visszaállítja a Sataniát a Norlatiadek csillagvilágba és ezt követően az Urantia és a többi elszigetelt szféra visszakerül a Satania köreibe, és e világok újból élvezni fogják a bolygóközi összeköttetésnek és a csillagrendszerek közösségének a kiváltságait.

4 ¶ Egyszer lejár a lázadók és a lázadás ideje. A Legfőbb Urak irgalmasak és türelmesek, de a szándékosan táplált rossz törvénye egyetemesen és csalhatatlanul végrehajtatik. „A bűn fizetsége a halál” — az örökre szóló eltöröltetés.

5 [Közreadta egy nebadoni Főangyal.]

47. ÍRÁS

A HÉT LAKÓVILÁG

A TEREMTŐ Fiú az Urantián való tartózkodása során beszélt az „Atya világegyetemében lévő sok házról” is. A Jerusem körül keringő ötvenhat világ mindegyikét bizonyos értelemben a felemelkedő halandók átmeneti műveltségének szentelték, azonban az első világ hét segédszféráját nevezik igazán a lakóvilágoknak.

[2] Maga az egyes számú átmeneti világ csaknem kizárólag a felemelkedéssel összefüggő tevékenységek színteréül szolgál, lévén ez a Sataniában a végleges rendű testületek számára kijelölt központ. E világ ma több mint

százezer végleges rendű társaság telephelyéül szolgál, és minden egyes ilyen csoportba ezer megdicsőült lény tartozik.

3 Amikor egy csillagrendszer megállapodik a fényben és életben, és a lakóvilágok egyesével megszűnnek halandó-felkészülési állomásokként szolgálni, akkor az ezekben az idősebb és a tökéletesség magasabb fokára eljutott csillagrendszerekben összegyűlt, növekvő létszámú, végleges rendű lényekből álló népesség veszi át az irányításukat.

4 A hét lakóvilág a morontia felügyelők és a melkizedekek gondjaira van bízva. Mindegyik világon van egy végrehajtó kormányzó, aki közvetlenül a jerusemi vezetőknek tartozik felelősséggel. Az uverszai békéltetők központokat tartanak fenn minden

egyes lakóvilágon, míg a szomszédban található a Szakmai Tanácsadók helyi gyülekezőtere. A visszatekintési igazgatók és az égi mesterek csoportos telephelyet tartanak fenn e világok mindegyikén. A spironga a második lakóvilágtól kezdve működik, míg mind a hét lakóvilág, a többi átmeneti-műveltségű bolygóval és a központi világgal együtt bőségesen el van látva a szabványos teremtésű spornagiával.

1. A VÉGLEGES RENDŰ LÉNYEK VILÁGA

[1] Bár az első átmeneti világon csak a végleges rendű lények, valamint a megmentett gyermekek bizonyos csoportjai és az ő gondozóik lakoznak, mégis a szellemlények, az

átmenetben lévő halandók és a hallgató-látogatók minden osztálya fogadására adott a lehetőség. A spornagiát alkotók, akik e világok mindegyikén működnek, vendégszerető házigazdái minden olyan lénynek, akit csak meg tudnak ismerni. Heves érzelmekkel viseltetnek a véglegesrendűek iránt, de látni nem látják őket. Bizonyára sok szempontból úgy tekintenek rájuk, mint ahogy ti az angyalokra a jelenlegi fizikai állapototokban.

2 Bár a végleges rendű lények világa pazar fizikai szépségű és különleges morontia díszű, a tevékenységek központjában elhelyezett nagy szellemi lakhelyet, a végleges rendű lények templomát az anyagi, illetőleg a korai morontia szem nem képes segítség

nélkül érzékelni. Azonban az energia-átalakítók képesek e valóságok közül sokat a felemelkedő halandók számára megjeleníteni, és időről időre így is tesznek, mint például a lakóvilági hallgatók e műveltségi szférán tartott osztálygyűléseinek alkalmával is.

3 Végig a lakóvilági tapasztalásban bizonyos mértékben szellemileg tudatosul bennetek a Paradicsomot elért, megdicsőült testvéreitek jelenléte, de igencsak üdítő néha ténylegesen is érzékelni őket, amint a központi lakhelyeiken tevékenykednek. Az igazi szellemi látásmód megszerzéséig akaratlanul nem fogjátok meglátni a végleges rendű lényeket.

4 ¶ Az első lakóvilágon az összes túlélőnek meg kell felelnie az ő szülőbolygójáról szár-

mazó szülői bizottság által támasztott követelményeknek. A jelenlegi urantiai bizottság tizenkét, nemrégiben érkezett szülői párból áll, akik halandói tapasztalatot szereztek három vagy több gyermek nevelésében azok serdülőkoráig. E bizottságban ügyeleti rend szerint folyik a szolgálat és alapszabályként csak tíz évig tart. A szülői tapasztalás terén e biztosok követelményeinek eleget nem tettek mindegyikének megfelelő minősítést kell szereznie az Anyagi Fiak otthonaiban a Jerusemen, vagy részben a gyakorlóotthonban a végleges rendű lények világán végzett szolgálat révén.

5 De a szülői tapasztalástól függetlenül a lakóvilági szülők, akiknek növekvő gyermekei vannak a gyakorlóotthonban, minden

lehetőséget megkapnak ahhoz, hogy együttműködhessenek e gyermekek morontia felügyelőivel azok képzésében és felkészítésében. E szülőknek megengedik, hogy évente négy alkalommal látogatásra odautazhassanak. És az egész felemelkedési létpálya legmegindítóbb szépségű jelenetei közé tartozik az, amikor a lakóvilági szülők magukhoz ölelik az anyagi utódukat a végleges rendű lények világán tett időszakos zarándokútjaik során. Bár egyik vagy mindkét szülő a gyermek előtt is elhagyhatja a lakóvilágot, egy időre gyakran együtt maradnak.

6 Egyetlen felemelkedő halandó sem mentesülhet — saját vagy idegen — gyermek nevelésének megtapasztalása alól vagy az anyagi világon, illetőleg azt követően a vég-

leges rendű lények világán vagy a Jerusemen. Az apáknak éppúgy át kell esniük ezen alapvető tapasztaláson, mint az anyáknak. Az Urantia újkori népeinek szerencsétlen és hibás felfogása, hogy a gyermekknevelés nagyrészt az anyák feladata. A gyermekeknek apára éppúgy szükségük van, mint anyára, és az apáknak éppúgy szükségük van e szülői tapasztalásra, mint az anyáknak.

2. A GYAKORLÓOTTHON

[1] A Satania gyermekeket befogadó tanhelyei a végleges rendű lények világán, az első jerusemi átmeneti-műveltségű szférán találhatók. Ezek a gyermek-fogadó tanodák a rendeltetésük szerint az idő gyermekeinek

gondozását és nevelését végző vállalkozások, beleértve azokat is, akik a tér evolúciós világain még a világegyetemi nyilvántartásokba egyénekként való bekerülésük előtt meghaltak. Az ilyen gyermek egyik vagy mindkét szülőjének túlélésekor a végzet-őrangyal megbízza a kerubtársát azzal a feladattal, hogy a gyermek magvábanvaló azonosságának őre legyen, s felruházza a kerubot azzal a felelősséggel, hogy e kifejletlen lelket a Lakóvilági Tanítóknak a morontia világok gyakorlóotthonaiban átadja.

2 Ugyanezek a magára hagyott kerubok azok, akik Lakóvilági Tanítókként a melkizedekek felügyelete alatt ilyen széleskörű oktatási intézményeket tartanak fenn a végleges rendű lények próbavédenceinek felké-

szítésére. A végleges rendű lények e védencei, a felemelkedő halandók e gyermekei mindig a haláluk idején volt fizikai állapotuknak tökéletesen megfelelő alakban személyesülnek meg, attól eltekintve, hogy nem rendelkeznek szaporodási képességgel. Erre az ébredésre pontosan akkor kerül sor, amikor a szülőjük megérkezik az első lakóvilágra. És ez után e gyermekek, gyermekként minden lehetőséget megkapnak arra, hogy a mennyei utat válasszák, s ez olyan, mintha e döntést azokon a világokon hozták volna meg, ahol a halál oly korán véget vetett a létpályájuknak.

3 A gyermekotthon-világon a gyakorló teremtmények annak megfelelően alkotnak csoportokat, hogy van-e Igazítójuk vagy

nincs, mert e gyermekekbe ugyanúgy költözik Igazító, mint az idő világain. Az Igazító megérkezése előtti időben a gyermekekre öttagú családokban viselnek gondot, mely család tagjainak életkora az egy évtől a körülbelül ötéves korig terjed, illetőleg addig az életkorig, amikor az Igazító megérkezik.

4 A fejlődő világokon minden gyermek, aki rendelkezik Gondolatigazítóval, de aki a halála előtt még nem hozott döntést a paradicsomi létpálya mellett, szintén újraszemélyesül a csillagrendszer végleges rendű lényeinek világán, ahol szintén az Anyagi Fiak és társaik családjaiba kerülnek, miként azok a kicsinyek is, akik Igazító nélkül érkeznek, de akik később Titkos Nevelőt kapnak azt követően, hogy elérték az erkölcsi választás-

hoz szükséges életkort.

5 Az Igazítót kapott gyermekek és ifjak a végleges rendű lények világán ugyancsak öttagú családokban nevelkednek, életkoruk hattól tizennégy évesig terjed; nagyjából azt lehet mondani, hogy e családokat hat, nyolc, tíz, tizenkettő és tizennégy éves korú gyermekek alkotják. A tizenhatodik év után, ha a végleges döntést meghozták, átkerülnek az első lakóvilágra és megkezdik a paradicsomi felemelkedésüket. Némelyikük még e kor előtt hoz döntést és tovább megy a felemelkedési szférákra, azonban az urantiai viszonyoknak megfelelő tizenhat évesek közül igen kevesen vannak a lakóvilágokon.

6 Az őrző szeráfok úgy látogatják e fiatalokat a gyakorlóotthonban a végleges rendű

lények világán, mint ahogy a halandóknak szellemileg segédkeznek az evolúciós bolygókon, míg a hűséges spornagia a fizikai szükségleteikben segédkezik. És így növekednek e gyermekek az átmeneti világon, amíg végül meghozzák a végleges döntést.

7 Amikor az anyagi élet lefutott, és ha a felemelkedési lét vonatkozásában döntés nem született, vagy ha az idő e gyermekei határozottan a Havona-kaland ellen foglalnak állást, akkor a halál magától véget vet a gyakorló létpályájuknak. Ilyen esetekben megítéltetésre nem kerül sor; e második halálból már nincs feltámadás. Egyszerűen olyanná lesznek, mintha nem is lettek volna.

8 De ha a tökéletesedés paradicsomi útját választják, akkor azonnal felkészítik őket az

első lakóvilágra való átkelésre, ahová sokuk még időben érkezik meg ahhoz, hogy csatlakozzanak szüleikhez a havonai felemelkedésben. A Havonán való átjutást és az Istenségek elérését követően e halandói eredetű, megmentett lelkek alkotják a Paradicsom állandó, felemelkedői létpolgárságát. Az értékes és alapvető fontosságú evolúciós tapasztalatokat a halandói születésük világán meg nem szerzett eme gyermekek nem vétetnek fel a Végleges Testületbe.

3. AZ ELSŐ LAKÓVILÁG

[1] A lakóvilágokon a feltámasztott halandó túlélők éppen ott folytatják az életüket, ahol a halál fölébük kerekedésekor tartottak. Az Urantiáról az első lakóvilágra eljutva jelentős változást fogtok észlelni, de ha az idő egy

szokványosabb és jobban fejlődő szférájáról jöttetek volna, akkor alig érzékelnétek a különbséget, eltekintve attól a ténytől, hogy más testtel rendelkeznétek; a húsvér sátrat a szülőbolygótokon hagytátok.

2 Az első lakóvilágon minden tevékenység legfőbb központja a feltámadási csarnok, a személyiség-összeállítás óriási temploma. E hatalmas építmény a szeráfi végzet-őrangyalok, a Gondolatigazítók és a feltámadási főangyalok központi gyülekezőhelye. Az élethordozók is e mennyei lényekkel együtt működnek közre a holtak feltámasztásában.

3 A halandó-elme átiratok és az eleven teremtmény-emlék minták, melyek az anyagi szintekről kerültek át a szellemire, a lekapcsolódott Gondolatigazítók saját tulaj-

donai; az elme, az emlékek és a teremtményi személyiség e szellemivé lényegített tényezői mindörökre ezen Igazítók részévé válnak. A teremtményi elme-alapok és az azonosság tétlen potenciáljai abban a morontia lélekben vannak jelen, mely a szeráfi végzetőrangyalok gondjára van bízva. És éppen a szeráf által őrzött morontia-lélek letétnek és az Igazító szellem-elme letétének újraegyesítése az, ami újra összeállítja a teremtményi személyiséget és képezi az alvó továbbélő feltámadását.

4 Ha egy halandói eredetű, átmeneti személyiség sohasem egyesülne így, akkor a túlélést meg nem valósító halandó teremtmény szellemelemei mindörökre az egykor benne lakozó Igazító egyéni élményelvi fel-

ruházottságának szerves részeként létezné-
nek tovább.

5 Az Új Élet Templomából sugárirányban hét szárny nyúlik ki, ezek a halandó fajok feltámadási csarnokai. Ezen épületek mindegyike az idő hét faja egyikének összegyűjtésére szolgál. E hét szárny mindegyikében százezer személyes feltámadási fülke van, mely szárnyak egymillió egyed részére ébredési fülkéül szolgáló, kör alakú gyülekezési csarnokokban végződnek. E termeket az Ádámot követő korok szokványos világairól származó kevert emberfajták személyiség-összeállító fülkéi veszik körül. Az idő egyes világain a különleges vagy korszakos-megítéltetési feltámadások esetében alkalmazott eljárástól függetlenül a tényleges

és teljes személyiség valódi és tudatos újbóli összeállítása az első lakóvilág feltámadási csarnokaiban megy végbe. Az egész örökkévalóságban mindig emlékezni fogtok az e feltámadási reggeleken először megtapasztalt mély emlék-élményekre.

6 ¶ A feltámadási csarnokokból a Melkizedek-részlegbe mész tovább, ahol állandó lakos besorolást kapsz. Ez után tíz nap személyes szabadságban részesülsz. Szabadon fedezheted fel az új otthonod közvetlen környékét és megismerkedhetsz a közvetlenül előtted álló programmal is. Arra is lesz idődd, hogy kielégítsd azon vágyadat, hogy belenézz a nyilvántartásokba és felkeresd a szeretteidet és más földi barátaidat, akik előtted érkeztek e világokra. A tíznapos szabad-

ságod leteltével hozzáfogsz a paradicsomi utad második lépésének megtételéhez, mert a lakóvilágok tényleges felkészülési szférák és nem pusztán elkülönítő-bolygók.

7 ¶ Az első lakóvilágon (vagy egy másikon, a fejlettségi szintetektől függően) pontosan azon a szinten folytatjátok az értelmi felkészülést és a szellemi fejlődést, ahol a halál azokat félbeszakította. A bolygón bekövetkezett halál, illetőleg az átvitel, valamint a lakóvilágon való feltámadás között eltelt időben a halandó ember egyáltalán semmire sem tesz szert, kivéve a túlélés tényének megtapasztalását. Ott fenn ugyanott kezditek, ahol idelent abbahagytátok.

8 Az első lakóvilágon szerzett tapasztalás csaknem teljes egészében az elégtelen segéd-

kezéssel kapcsolatos. Az első elkülönítőszférára érkező túlélők a teremtményi jellem megannyi és oly sokféle hibájával rendelkeznek, és a halandói tapasztalásnak hasonlóképpen híján vannak, ezért a teremtésrész főbb tevékenységei az idő és tér anyagi evolúciós világain húsvér-testben eltöltött élet e sokféle örökségének kijavítására és gyógyítására irányulnak.

9 Az első lakóvilágon való ottlét célja, hogy a halandó túlélők a fejlődés eredményeként eljussanak legalább arra a szintre, mely a szokványos evolúciós világokon az Ádám utáni megítéltetési korokra jellemző. Szellemi értelemben a lakóvilági hallgatók természetesen messze meghaladják a pusztán emberi fejlődés ezen állapotát.

10 Ha nem tartanak ott benneteket az első lakóvilágon, akkor a tíz nap leteltével átkelési alvásba merültök és eljuttok a második világra, és tíznaponként így haladtok előre mindaddig, amíg meg nem érkeztek a nektek előírt világra.

11 ¶ Az első lakóvilági igazgatás hét főkörének közepén áll a Morontia Társak, a felemelkedő halandók mellé kijelölt személyes kísérők temploma. E társak a helyi világegyetemi Anyaszellem utódai, és a Satania morontia világain több millió van belőlük. A csoporttársakként kijelölteken kívül sok dolgotok lesz a tolmácsokkal és fordítókkal, az építő felügyelőkkel és a kirándulás-felügyelőkkel. És mindezek a társak igen hatékonyan működnek együtt azokkal, akik-

nek a morontia testben lakozó személyes elme- és szellem-tényezőitek fejlesztéséhez van közük.

12 Ahogy elindultok az első lakóvilágon, egy Morontia Társat jelölnek ki az ezer felemelkedő halandóból álló minden egyes csoporthoz, de nagy számban is találkoztok majd velük, amint a hét lakószférán áthaladtok. E csodálatos és sokoldalú lények társaságkedvelő társak és elragadó kísérők. Szabadon csatlakozhatnak a felemelkedő lények egyedeihez vagy kiválasztott csoportjaihoz az átmeneti-műveltségű szférák bármelyikén, beleértve azok segédszféra-világait is. Ők minden felemelkedő halandó kirándulás-kísérői és szabadidős társai. Gyakran tartanak a túlélő csoportokkal

azok rendszeres látogatásain a Jerusemre, és bármikor, amikor csak ott vagytok elmehettek a csillagrendszeri központ nyilvántartási részlegébe és találkozhattok felemelkedő halandókkal mind a hét lakóvilágról, ugyanis ők szabadon utazhatnak oda-vissza a lakóhelyeik és a csillagrendszeri központ között.

4. A MÁSODIK LAKÓVILÁG

[1] E szférán még teljesebben elmerültök a lakóvilági létben. A morontia élet csoportok itt kezdenek összeállni; munkacsoportok és társas szerveződések kezdenek működni, meghatározott arányok szerint közösségek épülnek ki, és a fejlődő halandók új társadalmi rendeket és irányítási rendszereket léptetnek életbe.

[2] A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt túlélők az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt felemelkedő halandókkal együtt foglalják el a lakóvilágokat. Bár a mennyei élet különféle rendjei különböznek egymástól, azért mind baráti és testvéri viszonyban vannak egymással. Az összes felemelkedési világon nem fogtok olyasmivel találkozni, ami az emberi türelmetlenséghez és másokra tekintettel nem lévő, kasztrendszerszerű kirekesztéshez lenne hasonlítható.

[3] Amint a lakóvilágokon sorra áthaladtok, azok egyre jobban telítődnek a fejlődő túlélők morontia tevékenységeivel. Az előrehaladás során egyre több és több jerusemi jegyet ismertek fel a lakóvilágokon. Az üvegtenger a második lakóvilágon jelenik

meg.

4 Újonnan kifejlesztett és megfelelően kialakított morontia testet akkor kaptok, amikor az egyik lakóvilágról továbbmentek a következőre. A szeráfi szállításhoz aludni tértek és egy új, de még kidolgozatlan morontia testben ébredtek a feltámadási csarnokokban, sok tekintetben hasonlóan ahhoz, amikor először érkeztetek meg az első lakóvilágra, attól eltekintve, hogy a Gondolatigazító nem távozik el a lakóvilágok közötti átmenettel járó alvás időtartamára. A személyiségetek érintetlen marad, miután egyszer már átléptetek az evolúciós világokról az első lakóvilágra.

5 A morontia életben való felemelkedésetek során az Igazító-emléketek teljes mér-

tékben érintetlen marad. Azok az elmebéli képzettársítások, melyek tisztán állatiasak és teljesen anyagiak voltak, természetesen megszűnnek a fizikai aggyal együtt, azonban az elmebéli életetekből mindenről, ami arra érdemes volt és amely túlélési értékkel rendelkezett, az Igazító másolatot készített és a személyes emlékek részeként megőrzi végig a felemelkedési létpályán. Tudatában lesztek az összes, arra érdemes tapasztalásotoknak, amint az egyik lakóvilágról a másikra, a világegyetem egyik részéből a másikba — sőt egészen a Paradicsomig — haladtok.

6 Bár morontia testetek lesz, mégis mind a hét világon továbbra is esztek, isztok és pihentek. A morontia rendű ételt, az élő energiának az anyagi világokon nem ismert faj-

táját fogyasztjátok. Az étel és a víz egyaránt teljesen hasznosul a morontia testben; nincs hulladékot képező melléktermék. Gondoljátok csak el: Az első lakóvilág igencsak anyaglényegű szféra, mely a morontia rendszer legelejét képviseli. Itt még mindig csaknem emberiek vagytok és még nem távolodtatok el elég messze a halandói lét korlátolt nézőpontjaitól, de e téren minden egyes világ határozott fejlődést hoz. Szféráról szférára egyre kevésbé anyagivá, egyre inkább értelmivé és egy kicsivel szellemibbé váltok. A szellemi fejlődés a hét fokozatos fejlődési világ közül az utolsó hármon a legnagyobb.

[7] Az első lakóvilágon az élőlénytani hiányosságaitokat nagyrészt pótoltátok. A nemi élettel, a családi közösséggel és a szü-

lői szereppel kapcsolatos hiányos bolygói tapasztalatokat ott vagy kijavítottátok, vagy későbbi kijavításra beterveztétek az Anyagi Fiak családjaiban a Jerusemen.

8 A második lakóvilág közelebbről is gondoskodik az értelmi összeütközések minden szakaszának kiküszöböléséről és az elmebéli összhanghiány mindenféle változatából való kigyógyulásról. A morontia mota jelentőségének elsajátítására irányuló, az első lakóvilágon megkezdett erőfeszítés itt komolyabb formában folytatódik. A második lakóvilágon mutatott fejlődés összevethető a mintaszerű evolúciós világokon működő, az Ítélkező Fiakat követően érvényesülő műveltség jelentette értelmi szint elérésével.

5. A HARMADIK LAKÓVILÁG

[1] A harmadik lakóvilág a Lakóvilági Tanítók állomáshelye. Bár mind a hét lakószférán működnek, csoport-központjukat mégis a harmadik világ tanköreinek középpontjában tartják fenn. A lakóvilágokon és a felsőbb morontia világokon több millió oktató van. E fejlett és megdicsőült kerubok morontia tanítókként szolgálnak a lakóvilágok után mindenhol, egészen a helyi világegyetemi felkészülés utolsó szférájáig. Ők az utolsók között fognak búcsút venni tőletek, amikor az útnak indulás ideje közeleg, az idő, amikor — legalábbis hosszú időre — búcsút vesztek a szülő-világegyetemetektől, amikor a szeráf-társításotokra sor kerül a felsőbb-világegyetem kisövezetének foga-

dóvilágaira való átkelés érdekében.

2 Az első lakóvilágon való ottlétetek alatt engedélyt kaptok az első átmeneti világok, a végleges rendű lények központjának és a kifejletlen evolúciós gyermekek gondozását végző csillagrendszeri gyakorlóotthon meglátogatására. A második lakóvilágra érkezésetekkor engedélyt kaptok, hogy rendszeresen ellátogassatok a második átmeneti világra, ahol az egész Sataniát felügyelő morontia központ és a különböző morontia rendek felkészítő tanodái találhatók. A harmadik lakóvilág elérésekor nyomban engedélyezik nektek, hogy meglátogassátok a harmadik átmeneti szférát, az angyali rendek központját és a különböző csillagrendszeri felkészítő tanhelyek otthonát. Az e világról a Jerusem-

re irányuló látogatások egyre hasznosabbak a fejlődő halandók számára, akik egyre nagyobb érdeklődést mutatnak azok iránt.

3 A harmadik lakóvilág nagy, személyes és közösségi teljesítményt jelentő világ mindazok számára, akik a halandói szülővilágukon a húsvér testből való megszabadulást követően ezzel egyenértékű műveltségi köröket még nem teljesítettek. E szférán határozottabb oktatási munka kezdődik. Az első két lakóvilágon a felkészítés leginkább a hiányos természettel — a hiánylényegű sajátságokkal — függ össze annyiban, hogy a felkészítés a húsvér testben eltöltött élet tapasztalatait egészíti ki. E harmadik lakóvilágon a túlélők valóban megkezdik a maguk fokozatos morontia kiművelését. E felkészítés

fő célja a morontia mota és a halandói oktan közötti összefüggés tökéletesebb megértése, vagyis a morontia mota és az emberi bölcselet összehangolása. A túlélő halandók most gyakorlati betekintést nyernek a létező dolgok igazi bölcseletébe. Ez az igazi bevezetés a mindenségrendi jelentéstartalmak és a világegyetemi viszonyok avatott megértésébe. A harmadik lakóvilág műveltségében megmutatkozik a szokványos lakott világ fiúi alászállást követő korszakának természete.

6. A NEGYEDIK LAKÓVILÁG

[1] A negyedik lakóvilágra megérkezésetekkor már jól benne jártok a morontia létpályában; hosszú fejlődési utat tettetek meg

az első anyagi létezéstől. Most engedélyt kaptok, hogy ellátogathassatok a negyedik átmeneti világra, s ott megismerkedjetek a felsőbb angyalok, beleértve a Ragyogó Estcsillagokat is, központjával és felkészítő tanintézeteivel. A negyedik átmeneti világ e felsőbb angyalainak szívességéből a morontia látogatók képesek igen közel kerülni az Istenfiak különféle rendjeihez a Jerusemen tett rendszeres látogatások alkalmával, mert a csillagrendszeri központ új részlegei fokozatosan megnyílnak a központi világot rendszeresen látogató, fejlődő halandók előtt. E felemelkedők kiteljesedő elméi számára fokozatosan új nagyságok tárulnak fel.

[2] A negyedik lakóvilágon az egyes felemelkedő jobban megtalálja a helyét a morontia

lét csoportmunkájában és osztályszerepköreiben. A felemelkedők itt képessé válnak jobban értékelni a híradásokat és a helyi világegyetemi műveltség és haladás egyéb szakaszait.

3 A negyedik világon szerzett felkészítés időtartama alatt kerül sor arra, hogy a felemelkedő halandókat valóban először ismertetik meg a morontia teremtmények igaz közösségi igényeivel és örömeivel. És az evolúciós teremtmények számára valóban új élményt jelent, hogy részt vehetnek azokban a közösségi tevékenységekben, melyek nem épülnek sem személyes gyarapodásra, sem pedig önző hódításra. Egy új társadalmi rendet vezetnek itt be, mely a kölcsönös tiszteletbeli megértő rokonszenven,

a kölcsönös szolgálatbeli önzetlen szereteten és azon késztetés tökéletes elsajátításán alapul, mely a közös és legfelsőbb beteljesülés megismerésére irányul — ez az imádati és isteni tökéletesség paradicsomi célja. A felemelkedők mind öntudatosan Istent ismerővé, Istent kinyilatkoztatóvá, Istent keresővé és Istent megtalálóvá válnak.

[4] E negyedik lakóvilág értelmi és társadalmi műveltsége összevethető a rendesen fejlődő világok Tanító Fiút követő korszakának elmebéli és társadalmi életével. Az ilyen halandói megítéltetés szellemi rendje sokkal magasabb.

7. AZ ÖTÖDIK LAKÓVILÁG

[1] Az ötödik lakóvilágra való átkelés óriási előrelépést jelent a morontia fejlődő lény

életében. Az e világon szerzett tapasztalat valódi ízelítője a jerusemi életnek. Itt kezditek el felismerni az elkötelezett evolúciós világok felsőbb végzetét, hiszen ezek rendesen fejlődhettek e szakaszig a maguk természetes bolygói fejlődésmenete szerint. E lakóvilág műveltsége általában megfelel a szokványos evolúciós fejlődést mutató bolygók által elért fény és élet korszak kezdeti korának. És ebből megérthetitek azon elrendelés okát, hogy az egykor majd e fejlett evolúciós világokat lakó, művelt és haladó fajtájú lények a lakószférák egyikén vagy másikán, vagy esetleg bármelyikén való áthaladás alól mentesülnek.

2 Lévén, hogy a negyedik lakóvilág elhagyása előtt elsajátítottátok a helyi világegye-

temi nyelvet, most az uverszai nyelv tökéletesítésére szántok némi időt abból a célból, hogy mindkét nyelvben jártasak legyetek, mielőtt a Jerusemen állandó lakos besorolást kaptok. A csillagrendszeri központoktól felfelé, egészen a Havonáig minden felemelkedő halandó kétnyelvű. És akkor már csak a felsőbb-világegyetemi szókincseteket kell bővítenetek, mert a paradicsomi lakos besoroláshoz e téren van szükség fejlődésre.

3 Az ötödik lakóvilágra való megérkezést követően a zarándok engedélyt kap az ugyanilyen számú átmeneti világ, a Fiak állomáshelyének a meglátogatására. Itt a felemelkedő halandó személyesen is megismerkedik az isteni fiúi elismertségben lévők

különféle csoportjaival. Hallott már e fenséges lényekről és találkozott is velük a Jerusemen, de itt tudja őket igazán megismerni.

4 Az ötödik lakóvilágon kezdtek tanulni a csillagvilági tanulmányvilágokról. Itt találkoztok az első olyan oktatókkal, akik megkezdik a felkészítéseteket a későbbi csillagvilági ottlétekre. E felkészítés folytatódik a hatodik és a hetedik világon, míg a végső simításokra a felemelkedő halandók részlegében, a Jerusemen kerül sor.

5 A mindenségtudat igazi megszületése az ötödik lakóvilágon megy végbe. Itt váltok világegyetemi beállítottságúvá. Ez valóban a kitáguló látómezők ideje. Itt kezd derengeni a felemelkedő halandók kiteljesedő elméjében az, hogy valami nagy és elragadó,

valami magasztos és isteni végzet vár mindenkire, aki az oly sok munkával, ám nagy örömmel és kedvező körülmények között megkezdett fokozatos paradicsomi felemelkedést teljesítette. Valahol itt kezd el az átlagos halandó felemelkedő igaz tapasztalásbeli lelkesedést mutatni a havonai felemelkedés iránt. A tanulás önkéntessé, az önzetlen szolgálat természetessé és az istenimádat önkéntelenné kezd válni. Az igazi morontia jellem kisarjad; az igazi morontia teremtmény kifejlődik.

8. A HATODIK LAKÓVILÁG

[1] Az e szférán tartózkodóknak megengedik, hogy ellátogassanak a hatodik átmeneti világra, ahol többet is megtudhatnak

a felsőbb-világegyetem főszellemeiről, bár e mennyei lények közül sokat még nem képesek meglátni. Szintén itt részesülnek a várható szellemi létpályával kapcsolatos első tanításokban, mely rögtön az után következik, hogy a helyi világegyetemi morontia felkészülést teljesítették.

2 A Csillagrendszer Fejedelem segédje gyakran látogat el e világra, és itt kerül sor az első tanításra a világegyetemi igazgatási készség tárgykörében. Egy teljes világegyetem ügyeiről szólnak itt az első tanórák.

3 ¶ Ez ragyogó időszak a felemelkedő halandók számára és rendszerint ekkor kerül sor az emberi elme és az isteni Igazító tökéletes eggyé kapcsolódására. Ez az egyesülés magvában talán már korábban végbe-

ment, azonban a tényleges munkaazonosság korábban sok alkalommal nem, csak az ötödik lakóvilágon vagy esetleg a hatodikon való ottlét ideje alatt jön létre.

4 ¶ A kifejlődő halhatatlan lélek és az örökkévaló és isteni Igazító eggyé kapcsolódását a feltámasztott túlélőket felügyelő felsőbb angyal, valamint azon főangyal szeráfi berendelése jelzi, aki a harmadik napon megítélendőkről készít feljegyzést; és ekkor, az ilyen túlélő morontia társainak jelenlétében e megerősítő hírvivők szólnak: „E szeretett fiúban nagy örömöm telik.” Ezen egyszerű szertartás jelzi, hogy egy felemelkedő halandó megkezdte a paradicsomi szolgálat örökkévaló létpályáját.

5 Közvetlenül az Igazítóval való eggyé kap-

csolódás megerősítését követően az új morontia lényt először mutatják be a társainak az új nevén, és negyven napra szellemi viszonylatban felmentik mindenféle szokványos tevékenység alól, amikor is magába száll és kiválasztja a Havona felé vezető egyik lehetséges utat és választ a különféle paradicsom-elérési módszerek közül is.

6 ¶ De e ragyogó lények ekkor még mindig többé-kevésbé anyagiak; még messze vannak attól, hogy igaz szellemek legyenek; ők szellemi értelemben inkább halandó-felettiek, egy kicsit még mindig alacsonyabb rendűek az angyaloknál. Azonban most már valóban bámulatos teremtményekké válnak.

7 A hatodik világon való ottlétük alatt a lakóvilági hallgatók a fény és élet első sza-

kaszán rendesen fejlődve áthaladt evolúciós világokra jellemző komoly fejlődéssel összevethető szintet érnek el. E lakóvilágon a társadalom szerveződése felsőbbrendű. A halandói természet árnyéka e világok egymás utáni felemelkedésével egyre kisebbre zsugorodik. Ti is egyre elragadóbbakká lesztek, amint a bolygói állati eredet durva nyomait magatok mögött hagyjátok. A „nagy nyomorúságból való feljövetel” a megdicsőült halandók nagyon barátságossá és megértővé, nagyon rokonszenvessé és türelmessé válását szolgálja.

9. A HETEDIK LAKÓVILÁG

[1] Az e szférán szerzett tapasztalás a közvetlen halálutáni létpályán elért fejlődés be-

tetőzése. Ittlétetek alatt sok tanító részesít oktatásban benneteket, mindegyikük közreműködik a jerusemi életre való felkészítés feladatában. A hetedik lakóvilágon való ottlét alatt az elszigetelt és visszamaradt világokról származó halandók és a fejlettebb és megvilágosodottabb szférákról származó túlélők közötti minden érzékelhető különbség gyakorlatilag eltűnik. Itt a szerencsétlen örökség, a káros környezet és a szellemietlen bolygói irányzatok összes maradványától megszabadultok. A „fenevad bélyegének” utolsó maradványai itt tűnnek el végképp.

2 A hetedik lakóvilágon való ottlétetek alatt engedélyezik nektek a hetedik átmeneti világnak, az Egyetemes Atya világának a meg-

látogatását. Itt új és szellemibb értelemben kezditek imádni a nem látható Atyát, mely szokást egyre jobban fogtok követni végig a hosszú felemelkedési létpályátok során. Az átmeneti műveltség e világán megtaláljátok az Atya templomát, azonban az Atyát nem látjátok meg.

3 ¶ Itt kezdődik el a jerusemi végzős osztályok kialakítása. Eddig egyedül haladtatok világról világra, de most csoportokban készültök a Jerusemre való indulásra, bár bizonyos korlátok között a felemelkedő választhatja a hetedik lakóvilágon maradást is abból a célból, hogy az ő földi vagy lakóvilági munkacsoportjába tartozó késlekedő csoporttag beérhesse őt.

4 A hetedik lakóvilág állománya az üveg-

tengeren gyűlik össze, hogy tanúi legyenek a Jerusemre állandó lakos besorolásúként való elindulásotoknak. Százszor vagy ezerszer fordultatok már meg a Jerusemen, de mindig csak vendégként; addig még soha sem mentetek el a csillagrendszeri központra ama társaitokkal egy csoportban, akik felemelkedő halandókként örökre búcsút vesznek az egész lakóvilági létpályától. Hamarosan jerusemi létpolgárokként üdvözölnek benneteket a központi világ fogadómezőjén.

5 ¶ Nagyon fogjátok élvezni a hét anyagtalanná lényegítő világon keresztüli fejlődést; ezek tényleg halandóiság-mentesítő szférák. Az első lakóvilágon jórészt emberiek vagytok, éppen csak egy halandó lény, melynek nincs anyagi teste, egy morontia alak-

ban lakozó emberi elme — egy morontia világi anyagi test, amely azonban nem húsvér halandó-ház. Tényleg átmentek a halandó rendből a halhatatlan rendbe az Igazítóval való eggyé kapcsolódáskor, és amikorra befejezitek a jerusemi létpályátokat, addigra kifejlett morontiaiak lesztek.

10. JERUSEMI LÉTPOLGÁRSÁG

[1] A lakóvilági végzős morontia osztály fogadása a jel az egész Jerusem számára, hogy fogadóbizottságul összegyűljenek. Még a spornagia is örömét leli ezeknek az evolúciós származású, győzelmes felemelkedőknek a megérkezésében, azokában, akik teljesítették a bolygói létet és befejezték a lakóvilági fejlődést. Csak a fizikai szabályozók és a

Morontia Erőtér-felügyelők nincsenek jelen ezen örömteli alkalmakkor.

2 ¶ Kinyilatkoztató János látott egy jelenést a felemelkedő halandók egyik osztályának a hetedik lakóvilágról az első mennybe, a Jerusem dicsőségeire való megérkezéséről. Feljegyezte: „És láttam úgymint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, akik diadalmasok a fenevadon, aki eredetileg őbennük volt, és akik diadalmasok az ő képén, mely végig megvolt a lakóvilágokon, és akik diadalmaskodtak végül az utolsó bélyegén és jelén, láttam tehát állani az üvegtengeren azokat, kezükben az Istennek hárfájával, és énekelték a halandói félelemtől és haláltól való megszabadulás dalát.” (A tökéletesített térösszeköttetés mindeme világokon bizto-

sított; és hogy e közléseket bárhol venni tudjátok, az teszi lehetővé, hogy nálatok lesz az „Isten hárfája”, egy morontia eszköz, mely ellensúlyozza azon képesség hiányát, hogy az éretlen morontia érzékelő-rendszert közvetlenül a tér-közléscserés vételre hangoljátok.)

3 Pál szintén látta a tökéletesedő halandók felemelkedő-létpolgársági testületét a Jerusemen, mert azt írta, hogy „Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok megszámlálhatatlan csapataihoz, Mihály nagygyűléséhez, és a tökéletessé váló igaz emberek szellemeihez”.

4 ¶ A csillagrendszer-központi állandó lakos besorolás elnyerését követően a halan-

dók további, szigorúan valóságos feltámadást már nem élnek át. A lakóvilági létpályáról való elinduláskor kapott morontia alak megmarad a helyi világegyetemi tapasztalásotok végéig. Időről időre megváltozik ugyan, de mindig ugyanazt az alakot tartjátok meg egészen a búcsúzásig, amikor első-szakaszú szellemként megjelenve készültök fel a felemelkedési műveltség és a szellemi felkészítés felsőbb-világegyetemi világaira való átkelésre.

5 A teljes lakóvilági létpályát megtapasztaló halandók hétszer élik át a ráhangolódási alvást és a feltámadási ébredést. De az utolsó feltámadási csarnokot, az utolsó ébredési fülkét magatok mögött hagytátok a hetedik lakóvilágon. Alakváltás többé már nem

tesz szükségessé öntudatveszést vagy törést a személyes élmények folyamatosságában.

6 ¶ Az evolúciós világokon elindult és a húsvér testbe zárt halandói személyiség — akibe Titkos Nevelő költözött és akire kiáradt az Igazság Szelleme — mozgóképessége, tudatossága és egyesítettsége nem teljes addig a napig, amíg az ilyen jerusemi létpolgár helyet nem kap az Edentián való tartózkodás céljából és hivatalosan is a nebadoni morontia testület igaz tagjának nem nyilvánítják — ő az Igazítóval társult halhatatlan túlélő, paradicsomi felemelkedő, morontia besorolású személyiség, és a Fenségesek igaz gyermeke.

7 ¶ A halandói halál a húsvér testbeli anyagi léttől való megszabadulás módszere; és a

javítófelkészítés és a műveltségi képzés hét világán keresztül vezető fokozatos fejlődési élet lakóvilági tapasztalása jelenti a halandó túlélők bevezetését a morontia létpályára, az evolúciós anyagi létezés és az idő ama felemelkedőinek felsőbb szellemi teljesítménye között elhelyezkedő átmeneti létbe, akik az örökkévalóság kapuinak elérésére rendeltettek.

8 [Ennek az írásnak az összeállítását egy Ragyogó Estcsillag hitelesítette.]

48. ÍRÁS

A MORONTIA ÉLET

AZ ISTENEK a nagymértékben állati természettel rendelkező teremtményt nem képesek tökéletesített szellemmé átalakítani — legalábbis nem tesznek így — teremtői varázserőből táplálkozó valamiféle titokzatos cselekedettel. Amennyiben a Teremtők tökéletes lényeket kívánnak létrehozni, akkor azt közvetlen és eredeti teremtés révén teszik, de sohasem vállalkoznak arra, hogy állati eredetű és anyagi teremtményeket egyetlen lépésben tökéletes lényekké változtassanak.

[2] A helyi világegyetemi életpálya különböző szakaszaira kiterjedő morontia élet az

egyetlen lehetséges megközelítés, mely révén az anyagi halandók elérhetik a szellemvilág küszöbét. Ugyan miféle varázslattal bírhatna a halál, az anyagi test természetes elbomlása, hogy egy egyszerű lépésben azonnal átalakítsa a halandó és anyagi elmét halhatatlan és tökéletesített szellemmé? Az ilyen hiedelmek nem mások, mint tudatlan babonaságok és dajkamesék.

3 A továbbélő emberi lények esetében a halandó állapotot és az azt követő szellemi szintet mindig elválasztja e morontia átmenet. A világegyetemi fejlődés e közbenső állapota észrevehetően különböző az egyes helyi teremtésrészek esetében, de valójában mind meglehetősen hasonló. A lakóvilágok és a felsőbb morontia világok szerveződése a

Nebadonban a morontia átmeneti rendszerekre meglehetősen jellemző sajátosságokat mutat az Orvonton e részében.

1. MORONTIA ANYAGOK

[1] A morontia területek a teremtményi lét anyagi és szellemi szintjei közötti helyi világegyetemi kapcsolatot jelentik. E morontia életet a Bolygóherceg első napjaitól fogva ismerik az Urantián. A halandók időről időre oktatást kaptak ezen átmeneti állapotról, és a fogalom, ha torz formában is, de a mai vallásokban is helyet kapott.

[2] A morontia szférák a fejlődési világokon keresztül vezető halandói felemelkedés átmeneti szakaszai a helyi világegyetemben. A helyi csillagrendszerekben csak a végle-

ges rendű lények szféráját körülvevő hét világot nevezik lakóvilágoknak, viszont morontia világnak nevezzük mind az ötvenhat átmeneti tartózkodási helyet a csillagrendszerben, közéjük sorolva a csillagvilági és a világegyetemi központok körül található felsőbb szférákat is. E teremtésrészek osztoznak a helyi világegyetemi központi szférák fizikai szépségében és morontia tündökletességében.

3 E világok mind épített szférák, és elemeik száma éppen kétszerese a fejlődő bolygókénak. E rendelésre létesített világok nemcsak, hogy bővelkednek a nehézfémekben és a kristályokban, melyek száz különböző fizikai elemből épülnek fel, hanem ugyancsak éppen százféle formáját öltik egy különleges

energiaszerveződésnek, melynek neve *morontia anyag.* A Fizikai Főszabályozók és a Morontia Erőtér-felügyelők képesek úgy módosítani az anyag elsődleges egységeinek forgását és egyúttal úgy alakítani ezen energia-társulásokat, hogy ez az új anyag létrejöjjön.

4 ¶ A korai morontia élet a helyi csillagrendszerekben nagyon hasonló a jelenlegi anyagi világotokon élt élethez, s ez a csillagvilági tanulmányvilágokon egyre kevésbé mutat fizikai jegyeket és egyre inkább valódi morontiaivá lényegül. És amint a szalvingtoni szférák felé haladtok, egyre inkább eléritek a szellemi szinteket.

5 A Morontia Erőtér-felügyelők képesek az anyagi és a szellemi energiák egyfajta

egyesítésére, s ezáltal a szellemi szabályozói beavatkozásra fogékony morontia formájú anyagiasulás szervezésére. Amint áthaladtok a nebadoni morontia léten, e türelmes és gyakorlott Morontia Erőtér-felügyelők egymás után 570 morontia testet adnak nektek, mely testek mindegyike a fejlődési átalakulásotok egy-egy szakaszát jelenti. Attól kezdve, hogy elhagyjátok az anyagi világot, egészen addig, amíg első-szakaszú szellemmé nem váltok a Szalvingtonon, pontosan 570 különböző és felemelkedési jellegű morontia változáson estek át. Ezek közül nyolcra a csillagrendszerben, hetvenegyre a csillagvilágban és 491-re a Szalvington szféráin való ottlétetek alatt kerül sor.

6 A halandói húsvér testben töltött idő alatt

az isteni szellem bennetek lakozik, csaknem úgy, mint valami idegen dolog — a valóságban ez az embernek az Egyetemes Atyától kapott szellem-adomány által való megszállását jelenti. Azonban a morontia létben a szellem a személyiségetek valódi részévé válik, és amint az 570 fejlődési átalakuláson átestek, egyúttal a teremtményi lét anyagi állapotából felemelkedtek annak szellemi állapotába.

7 ¶ Pál tudott a morontia világok létezéséről és a morontia anyagok valóságáról, hiszen azt írta, hogy „van a mennyben egy jobb és többet bíró anyag”. És e morontia anyagok valóságosak, valódiak, még „az alapokkal bíró városban is, melynek építője és alkotója az Isten”. És e csodálatos

szférák mindegyike „egy jobb ország, vagyis mennyei ország.”

2. A MORONTIA ERŐTÉR-FELÜGYELŐK

[1] E különleges lények kizárólag a szellemi és a fizikai vagy félanyagi energiák egyesítésével kapcsolatos tevékenységek felügyeletével foglalkoznak. Kizárólag a morontia fejlődésben való segédkezésnek szentelik magukat. Nem is annyira a halandóknak az átmeneti tapasztalásban való szolgálatáról van szó, hanem inkább arról, hogy a fejlődő morontia teremtmények számára szükséges átmeneti környezetet ők biztosítják. Ők a morontia erőtérnek az átmeneti világok morontia szakaszait fenntartó és energiával el-

látó csatornái.

2 A Morontia Erőtér-felügyelők a helyi világegyetemi Anyaszellem utódai. Formatervük meglehetősen azonos, bár a különböző helyi teremtésrészekben kissé eltérő a természetük. A sajátos feladatkörük ellátására alkották meg őket és a feladatuk végrehajtásához nincs szükségük külön felkészítésre.

3 Az első Morontia Erőtér-felügyelők teremtésére azzal egyidejűleg kerül sor, hogy az első halandó túlélő a helyi világegyetembeli első lakóvilágok egyikének területére megérkezik. Teremtésük ezres csoportokban zajlik, s a következőképpen csoportosítjuk őket:

4 1. Kör-szabályozók 400

5 2. Rendszer Összehangolók . . . 200

6 3. Bolygó Felügyelők 100
7 4. Együttes Szabályozók 100
8 5. Kapcsolat-állandósítók 100
9 6. Válogató-osztályozók 50
10 7. Iktató-segédek 50

11 ¶ Az erőtér-felügyelők mindig a saját világegyetemükben szolgálnak. Kizárólagos irányításuk a Világegyetemi Fiú és a Világegyetemi Szellem közös szellem-tevékenysége, de egyébként teljesen öntevékenyen működő csoportot alkotnak. A helyi csillagrendszer első lakóvilágainak mindegyikén székhelyet tartanak fenn, ahol szorosan együttműködnek mind a fizikai szabályozókkal, mind pedig a szeráfokkal, de az energia-megnyilvánulások területén és a szellemi alkalmazási területeken a saját vilá-

gukat élik.

12 Átmeneti megbízással segédkezve munkálkodnak némely anyagfeletti jelenséggel kapcsolatban is az evolúciós világokon. Viszont lakott bolygókon ritkán szolgálnak; a felsőbb-világegyetem felsőbb felkészülési világain sem dolgoznak, mert elsősorban a morontia fejlődés átmeneti rendszerének szentelik magukat a helyi világegyetemben.

13 ¶ 1. *Kör-szabályozók.* E különleges lények hangolják össze a fizikai és a szellemi energiát és szabályozzák annak áramlását a morontia szférák különálló csatornáiban, és e körök kizárólag bolygóiak, vagyis egyetlen világra korlátozódnak. A morontia körök különböznek mind a fizikai, mind pedig a szellemi köröktől az átmeneti világokon és

ki is egészítik azokat, és e szabályozók milliói szükségesek ahhoz, hogy akár csak a lakóvilágok olyan rendszerét is ellássák energiával, mint amilyen a Satania.

14 A kör-szabályozók indítják meg az anyagi energiákban azokat a változásokat, melyek révén a társaik ellenőrizni és szabályozni tudják azokat. E lények morontia erőforrások és egyúttal kör-szabályozók is. Sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogyan az energiafejlesztő látszólag a környezetből termel villamosságot, ezen élő morontia energiafejlesztők látszólag úgy alakítják át a mindenütt jelenlévő térenergiákat olyan anyagokká, melyekből a morontia felügyelők a felemelkedő halandók testét és élettevékenységeit megszövik.

15 ¶ 2. *Rendszer Összehangolók.* Lévén, hogy minden egyes morontia világ külön rendű morontia energiával van ellátva, az emberi lények roppant nehezen képesek e szférákat látni. De az egymást követő minden egyes átmeneti szférán a halandók meg fogják találni a növényi életet és minden mást is, ami csak ahhoz a morontia létezéshez hozzátartozik, melyet fokozatosan úgy módosítottak, hogy az megfeleljen a felemelkedő túlélő fejlődési szellemiesülésének. És mivel az egyes világok energiarendszere így egyedivé van alakítva, e szervezők úgy működnek, hogy összehangolják és összevegyítsék a különböző erőtér-rendszereket bármely adott csoport társított szférái-hoz tartozó működő egységgé.

16 A felemelkedő halandók fokozatosan fej-

lődnek a fizikaitól a szellemi felé, amint az egyik morontia világról a másikra haladnak; innen ered az igény, hogy gondoskodjanak egy felemelkedési lépcsőről a morontia szférák esetében és egy felemelkedési lépcsőről a morontia formák esetében.

[17] Az egyik szféráról a másikra átkelő, lakóvilági felemelkedőket a szállító szeráfok adják át a fogadásukkal megbízott rendszer összehangolóknak a fejlettebb világon. Itt, ezekben a különleges templomokban, melyek azon hetven sugárirányú épületszárny középpontjában helyezkednek el, ahol a földi eredetű halandók első fogadóvilágán lévő feltámadási csarnokokhoz hasonló átmenet-fülkék vannak, itt hajtják végre szakszerűen a rendszer összehangolók a szükséges

teremtményformai változtatásokat. Ezeknek az első morontia-alakbeli változtatásoknak a végig viteléhez szabványidőben mérve nagyjából hét napra van szükség.

18 ¶ 3. *Bolygó Felügyelők.* Minden egyes morontia világ, a lakószféráktól fel egészen a világegyetemi központig — a morontia ügyeket illetően — hetven felügyelő felügyeletére van bízva. Ők alkotják a legfelsőbb morontia hatóság helyi bolygói tanácsát. E tanács bocsát morontia alakot minden, a szférákra leszálló felemelkedő teremtmény rendelkezésére, és e tanács engedélyezi a teremtményi alak megváltoztatását is, ami a felemelkedő számára lehetővé teszi a következő szférára való eljutást. Miután a lakóvilágokon átjutottatok, az öntudatotok elve-

szítése nélkül mentek át a morontia lét egyik szakaszából a másikba. Öntudatlanság csak az első átalakulásokkal, valamint a későbbi, az egyik világegyetemből a másikba való átmenettel, továbbá a Havonából a Paradicsomra való átkeléssel jár együtt.

19 ¶ 4. *Együttes Szabályozók.* E meglehetősen gépies lények egyike mindig ott állomásozik a morontia világ egyes igazgatási egységeinek központján. Az együttes szabályozó érzékeny a fizikai, a szellemi és a morontia energiákra, és ezekkel működik; és e lénnyel mindig együtt van két rendszer összehangoló, négy kör-szabályozó, egy bolygó felügyelő, egy kapcsolat-állandósító, valamint vagy egy iktató-segéd vagy egy válogató-osztályozó.

20 ¶ 5. *Kapcsolat-állandósítók.* Ezek a terület morontia energiájának, valamint fizikai és szellemerőinek szabályozói. Ők teszik lehetővé a morontia energiának a morontia anyaggá való átalakulását. E létezés teljes morontia-szerveződése az állandósítóktól függ. Addig a pontig lassítják az energiaforgásokat, hogy a fizikaivá alakulás végbemenjen. Én azonban nem ismerek olyan kifejezéseket, melyekkel összevethetném, illetőleg szemléltethetném e lények segédkezését. Mindez nagyon is meghaladja az emberi képzeletet.

21 ¶ 6. *Választó-osztályozók.* Amint a morontia világ egyik osztályától vagy szakaszától a következő felé haladtok, át és újjá kell hangolódnotok, és a választó-osztályo-

zók feladata, hogy fokozatosan egy ütemben tartsanak benneteket a morontia élettel.

[22] Míg az élet és az anyag alapvető morontia formái azonosak az első lakóvilágtól fogva az utolsó világegyetemi átmeneti szféráig, van azért egyfajta, az anyagiról a szellemire fokozatosan kiterjedő működési fejlődés. Ehhez az alapvetően egységes, de a sorozatos fejlődéssel és átszellemiesüléssel járó teremtéshez való alkalmazkodásotokat e célirányos újrahangolódás révén hajtjátok végre. A személyiségrendszeren végzett eme beállítódás új teremtéssel egyenértékű, függetlenül attól, hogy megtartjátok ugyanazt a morontia alakot.

[23] Ekkorra már akár többször is próbára tettek téged e vizsgáztatók, és amint kellő szel-

lemi előmenetelt mutatsz, örömmel tanúsítják a fejlett szintedet. E fokozatos változások eredményeként megváltoznak a morontia környezetre adott válaszaid, így például megváltoznak az étkezési igényeid és számos egyéb személyes szokásod is.

24 A választó-osztályozók szintén jó szolgálatot tesznek a morontia személyiségek tanulási, oktatási és egyéb célokra való csoportosításában. Természetes módon jelzik, hogy kik a legmegfelelőbbek valamely átmeneti társulásban való működésre.

25 ¶ 7. *Iktató-segédek.* A morontia világnak megvannak a saját adatrögzítői, akik a szellemi adatrögzítőkkel együttműködnek a morontia teremtésrészekre vonatkozó eredeti feljegyzések és egyéb adatok felügye-

letében és megőrzésében. A morontia feljegyzések minden személyiségrend számára hozzáférhetők.

[26] Az összes morontia átmeneti terület az anyagi és a szellemlények számára egyaránt átjárható. Morontia fejlődő lényekként teljes kapcsolatban fogtok maradni az anyagi világgal és az anyagi személyiségekkel, miközben egyre nagyobb mértékben fogjátok érzékelni és megismerni a szellemlényeket; és a morontia rendszertől való elszakadás idejére már mind a hét szellemrendet láttátok, kivéve néhány felsőbb fajtát, mint például a Független Hírvivőket.

3. A MORONTIA TÁRSAK

[1] A lakó- és a morontia világok e seregei a helyi világegyetemi Anyaszellem utódai.

Korszakról korszakra százezres csoportokban teremtetnek, és a Nebadonban jelenleg hetvenmilliárdnál is több ilyen különleges lény van.

2 A Morontia Társakat a melkizedekek képezik ki szolgálatra egy külön bolygón, a Szalvington közelében; ők nem a központi Melkizedek-tanodákba járnak. Szolgálatot a csillagrendszerek legalsóbb lakóvilágaitól a Szalvington legfelsőbb tanulmányszféráiig teljesítenek, a lakott világokon azonban ritkán fordulnak elő. Az Istenfiak általános felügyelete és a melkizedekek közvetlen irányítása alatt szolgálnak.

3 A Morontia Társak tízezer telephelyet tartanak fenn a helyi világegyetemben — a helyi csillagrendszerek minden egyes el-

ső lakóvilágán. Csaknem teljesen önálló kormányzatuk van és általában véve eszes és hűséges lénycsoportot alkotnak; de tudjuk, hogy nagy ritkán, bizonyos szerencsétlen mennybeni lázongások alkalmával azért megtévedtek már. A Lucifer-féle lázadás során e hasznos teremtmények ezrei vesztek oda a Sataniában. A ti helyi csillagrendszeretekben e lények aránya teljes, a Lucifer-féle lázadás okozta veszteségeket csak a közelmúltban pótolták.

4 ¶ A Morontia Társaknak két külön fajtája van; az egyik harcias, a másik visszahúzódó, de egyébként azonos rendűek. Nem ivaros teremtmények, de meghatóan szép ragaszkodást mutatnak egymás iránt. És bár anyagi (emberi) értelemben aligha tekinthe-

tők társaknak, nagyon közeli rokonságban vannak az emberi fajokkal a teremtményi létezési rendben. A világok köztes teremtményei a ti legközelebbi rokonaitok; ezt követik a morontia kerubok, majd pedig a Morontia Társak.

5 E társak megkapóan ragaszkodó és elbűvölően közösségi lények. A személyiségük eltérő, és amikor találkoztok velük a lakóvilágokon, miután megtanultátok osztályként felismerni őket, rövidesen megismeritek az egyéniségüket is. A halandók hasonlítanak egymásra; ugyanakkor mindegyikőtöknek külön és felismerhető személyisége van.

6 ¶ E Morontia Társak munkájának természetéről némi fogalmat alkothattok a helyi csillagrendszerben folytatott tevékenységeik

alábbi osztályozása alapján:

7 1. A *Zarándok-oltalmazók* nem kapnak külön feladatot a morontia fejlődő lények mellett. E társak felelősek a teljes morontia létpályáért és ezért ők minden egyéb morontia és átmenetben segédkező lény munkájának összehangolói.

8 ¶ 2. *Zarándok-fogadók és Szabadtársítók.* Ezek a társaságai a lakóvilágokra újonnan érkezőknek. Egyikük biztosan ott lesz, hogy üdvözöljön benneteket, amint az első lakóvilágon felébredtek az idő első átmenetalvásából, amikor megtapasztaljátok a húsvér test halálából a morontia életre való feltámadást. És e Morontia Társak végig veletek lesznek és időről időre így üdvözölnek benneteket az ébredések alkalmával egészen

addig a napig, amikor első-szakaszú szellemként elhagyjátok a helyi világegyetemet.

9 Társakat nem állandó jelleggel rendelnek ki mellétek. Valamelyik lakóvilágon vagy valamelyik felsőbb világon a felemelkedő halandó más és más társat kaphat az egymás utáni alkalmak során, és hosszú időszakokra megint csak egyedül maradhat. Minden a követelményektől, valamint attól is függ, hogy egyáltalán van-e igénybe vehető társ.

10 ¶ 3. *A Mennyei Látogatók Fogadói.* E kedves teremtmények annak szentelték magukat, hogy szórakoztassák a hallgató-látogatók és az egyéb mennyei lények emberfeletti csoportjait, akik éppen az átmeneti világokon tartózkodnak. Sok lehetőségetek lesz látogatásokat tenni bármely területen,

melyet tapasztalás útján elértetek. A hallgató-látogatókat beengedik az összes bolygóra, még az elszigeteltekre is.

11 ¶ 4. *Összehangolók és Összekötő Igazgatók.* E társak annak szentelik magukat, hogy megkönnyítsék a morontia érintkezést és megelőzzék a zavarok kialakulását. Ők a társas viselkedés és a morontia fejlődés oktatói, irányítják a felemelkedő halandók osztályszintű és más csoporttevékenységeit. Kiterjedt területeket tartanak fenn, ahol összegyűjtik a tanítványaikat és időről időre igénybe veszik az égi mestereket és a visszatekintési igazgatókat a programjaik színesítéséhez. A fejlődésetek során bensőséges kapcsolatba kerültök e társakkal, és lassacskán nagyon megkedvelitek mindkét csopor-

tot. Pusztán a véletlenen múlik, hogy harcias vagy visszahúzódó fajtájú társat kaptok.

12 ¶ 5. *Tolmácsok és Fordítók.* A lakóvilági létpálya elején gyakran fordultok a tolmácsokhoz és a fordítókhoz. Ők ismerik és beszélik az összes helyi világegyetemi nyelvet; ők a teremtésrészek nyelvészei.

13 Az új nyelvek elsajátítása nem magától történik; odaát nagyjából úgy tanultok meg egy nyelvet, mint idelent, és e ragyogó lények lesznek a nyelvtanáraitok. A lakóvilágokon megtanult első nyelv a Satania nyelve lesz, majd pedig a Nebadoné. És miközben ezen új nyelveket tanuljátok, a Morontia Társak a ti hatékony tolmácsaitok és türelmes fordítóitok lesznek. E világok egyikén sem, csakis a Morontia Társakén fogtok

találkozni tolmácsként működni képes látogatóval.

14 ¶ 6. *Kirándulás és Visszatekintés Felügyelők.* E társak fognak elkísérni benneteket a központi szférára és az átmeneti műveltség azt körülvevő világaira szervezett hosszabb útjaitokon. A felkészítéssel és a műveltséggel foglalkozó csillagrendszeri világokra szervezett minden egyéni és csoportos utat ők terveznek, vezetnek és felügyelnek.

15 ¶ 7. *Terület- és Épületfelügyelők.* Még az anyagi és a morontia építmények tökéletessége és tündökletessége is növekszik a lakóvilági létpályán való előrehaladásotok során. Egyénileg és csoportosan is engedélyt kaptok, hogy bizonyos változtatásokat hajt-

satok végre a különböző lakóvilágokon való tartózkodásotok helyszínéül kijelölt lakóhelyeken. E szférák sok tevékenysége a különböző rendeltetésű körök, négyzetek és háromszögek fedetlen területein folyik. A lakóvilági épületek többségének nincs teteje, ezek kiváló kialakítású, páratlan szépségű, körülkerített területek. Az épített világokon uralkodó éghajlati és egyéb fizikai körülmények a tetőket teljesen feleslegessé teszik.

16 ¶ A felemelkedői lét átmeneti szakaszainak e felügyelői magas szinten végzik a morontia ügyek irányítását. E munkára teremtettek és a Legfelsőbb Lény ténylegessé válásáig mindig is Morontia Társak maradnak; más kötelezettségeket sohasem teljesítenek.

17 Ahogy a csillagrendszerek és a világegye-

temek megállapodnak a fényben és életben, a lakóvilágok egyre kevésbé fognak a morontia felkészítés átmeneti szféráiként működni. Egyre több végleges rendű lény alapítja meg a maga új felkészülési rendszerét, ami arra utal, hogy a mindenségtudat a nagy világegyetem jelenlegi szintjéről a jövőbeli külső világegyetemekére helyeződik át. A Morontia Társak feladata, hogy egyre szorosabban működjenek együtt a végleges rendű lényekkel és számos egyéb területen is, melyekről most nem teszünk kinyilatkoztatást az Urantián.

[18] Számíthattok arra, hogy e lények valószínűleg nagymértékben hozzá fognak járulni ahhoz, hogy jól érezzétek magatokat a lakóvilágokon, akár hosszabb, akár rövidebb

időt töltötök ott. És a társaságukat élvezni fogjátok végig, a Szalvingtonig. Az ő szerepük a szó szoros értelmében nem alapvető a túlélési tapasztalásotok egyetlen része szempontjából sem. A Szalvingtont képesek lennétek elérni nélkülük is, de ekkor nagyon hiányoznának nektek. Ők jelentik a felemelkedői létpályátok személyiségi többletértékét a helyi világegyetemben.

4. A VISSZATEKINTÉSI IGAZGATÓK

[1] A szívből jövő nevetés és a mosollyal egyenértékű dolgok éppoly egyetemesek, mint a zene. A nevetésnek és a kacagásnak megvan a morontiai és a szellemi megfelelője. A felemelkedői lét nagyjából egyenlő mértékben oszlik meg a munka és a játék — a feladatoktól való mentesség — között.

[2] A mennyei kikapcsolódás és az emberfeletti humor meglehetősen különbözik az emberi megfelelőitől, de mi mindannyian valamilyen formában engedünk mindkettőnek; és ezek ugyanolyan szolgálatot tesznek nekünk, a mi állapotunkban, mint amilyet a legjobb humor tesz nektek az Urantián. A Morontia Társak szakértő segítői a játéknak, és ebben ügyesen támogatják őket a visszatekintési igazgatók.

[3] Talán akkor értenétek meg a legjobban a visszatekintési igazgatók munkáját, ha őket a rangosabb urantiai nevettetőkhöz hasonlítanánk, bár ez azért igencsak nyers és némiképp szerencsétlen módja lenne annak, hogy megpróbáljam a változás és kikapcsolódás ezen igazgatóinak, a morontia és

a szellemi területek fennkölt humorát előadóknak a működését bemutatni.

4 ¶ A szellemi humor kapcsán először is hadd mondjam el, hogy mi *nem* az. A szellemi mókába sohasem vegyül a gyengék és a tévelygők szerencsétlenségének pellengérezése. És sohasem becsmérli a pártatlanságot és az isteniség tündökletességét. A mi humorunk három általános értékszintet ismer:

5 ¶ 1. *Múltidéző móka.* Az egyén harcának, küzdelmének és néha félénkségének, és gyakran a bolondos és gyerekes aggodalmainak tárgyában a megtörtént események kapcsán őrzött emlékeken való csipkelődés. Számunkra a humor e vetülete abból a mélyen gyökerező és állandó képesség-

ből ered, hogy a múltra vonatkozó emlékanyagunkat hívjuk segítségül annak érdekében, hogy megédesítsük és más módon is könnyítsük a jelen nehéz terheit.

6 ¶ 2. *Jelenkori humor.* A nekünk oly gyakran komoly gondot okozó dolgok nem érzékelése, a komoly személyes aggodalmaink nagy része jelentéktelen voltának felfedezésével járó öröm. Akkor értékeljük a leginkább a humornak e vetületét, amikor a legjobban vissza tudjuk szorítani a jelenre vonatkozó aggodalmainkat a jövőre vonatkozó bizonyosságok ellenében.

7 ¶ 3. *Látnoki öröm.* A halandók számára talán nehéz dolog a humor e vetületét elképzelni, de mi különös megelégedést nyerünk abból a bizonyosságból, „hogy minden

a javunkra válik” — a szellemek és a morontiák, valamint a halandók javára egyaránt. A mennyei humor ezen oldala abból táplálkozik, hogy hiszünk a feljebbvalóink szeretetteljes gondoskodásában és a Legfelsőbb Igazgatóink isteni állandóságában.

8 ¶ De a teremtésrészek visszatekintési igazgatói nem kizárólag az értelmes lények különféle rendjei felsőbbrendű humorának bemutatásával foglalatoskodnak; feladataik közé tartozik a kikapcsolódás, a szellemi felüdülés és a morontia szórakozás vezetése is. És ezzel kapcsolatban szívélyes együttműködést folytatnak az égi mesterekkel.

9 Maguk a visszatekintési igazgatók nem teremtett csoport; ők egy kiképzett csoport, melyet a Havona-honosoktól kezdve a tér

hírvivő seregein és az idő segédkező szellemein keresztül egészen az evolúciós világokról származó morontia fejlődő lényekig különféle lények alkotnak. Mindegyikük önkéntes, így adják át magukat annak a munkának, hogy segítsék társaikat a gondolataik elterelésében és az elméjük megnyugtatásában, mert ezek a magatartások a leghasznosabbak a kimerített energiák visszanyerésében.

10 ¶ A célok elérése érdekében kifejtett erőfeszítésekbe való részleges belefáradás esetén, valamint az új energiatöltés befogadására való várakozás során kellemes örömöt okoz újra átélni a régebbi napok és idők mozzanatait. *A faj vagy a rend első tapasztalatainak elmesélése pihentető.* És ponto-

san emiatt nevezik e művészeket visszatekintési igazgatóknak — segítenek az emlékezetet egy korábbi fejlődési állapotába vagy a lét egy kevésbé megtapasztalt helyzetébe visszaállítani.

[11] Minden lény élvezi az effajta visszaállítást, kivéve azok, akik eredendően Teremtők, s ennélfogva maguktól önmegfiatalítók, valamint bizonyos, nagymértékben szakosodott teremtményfajták, mint amilyenek az erőtér-központok és a fizikai szabályozók, akik minden válaszukban mindig és örökké kíméletlenül komolyak. A működési kötelezettséggel járó feszültségtől való időszakos mentesülések állandó részét képezik az életnek minden világon, szerte a világegyetemek mindenségében, de nem ez a helyzet

a Paradicsom Szigetén. A központi lakóhelyen honos lények nem képesek a kimerülésre és ezért nem részesülnek feltöltődésben sem. És az ilyen, örökkévaló paradicsomi tökéletességű lények esetében az evolúciós tapasztalatok nem állíthatók vissza.

[12] A legtöbbünk alsóbb létezési szakaszon keresztül vagy a rendjeink egymást követő szintjein át emelkedett fel, és üdítő és bizonyos mértékben szórakoztató dolog visszatekinteni a korábbi tapasztalásunk bizonyos mozzanataira. Megnyugvást hoz annak szemlélése, ami az egyén rendje számára már régi dolog, és ami az elme emlékbirtokaként maradt meg. A jövő küzdelmet és előrehaladást foglal magában; munkát, erőfeszítést és eredményeket jelez; a múlt vi-

szont megízesíti a már elsajátított és elért dolgokat; a múlt szemlélése ellazulást enged meg és olyan figyelmes számbavételt, mely szellemi jókedvre derít és örömbe forduló morontia elmeállapotot hoz.

[13] Még a halandói humor is szívből jövővé válik, amikor olyan történéseket jelenít meg, melyek azokat a szinteket érintik, melyek az egyén pillanatnyi fejlettségi állapotánál csak kevéssel vannak lejjebb, vagy amikor olyan képet rajzol, hogy az egyén feltételezett felettesei áldozatul esnek azoknak a tapasztalásoknak, melyeket általánosan társítanak a feltételezett alattvalókkal. Ti urantiaiak, sok, egyszerre közönséges és kegyetlen dolgot hagytok összekeveredni a humorotokban, de egészében véve elismerésre méltó a

fejlett humorérzéketek. Némely fajtátok jól el van látva ezzel és mindez nagyban segíti a földi létpályájukat. Nyilvánvalóan gazdag örökséget kaptatok e téren az ádámi őstől, sokkal többet, mint amennyi a zenéből vagy a művészetből jutott.

14 ¶ Játékidőben, vagyis amikor a lakosok üdítőleg felélesztik az alsóbb szakaszbeli létezéssel kapcsolatos emlékeiket, az egész Satania okul az urantiai visszatekintési igazgatók testületének kellemes humorából. A mennyei humorérzék sosem hagy el bennünket, még akkor sem, amikor a legnehezebb feladatokat végezzük. A humor segít elkerülni azt, hogy az önteltség képzete túlzottan nagyra növekedjék. De a jókedvet nem engedjük szabadjára, ahogy ti mon-

danátok, hogy „mulassunk”, kivéve akkor, amikor a rendünk komoly feladatai alól fel vagyunk mentve.

15 Amikor kísért bennünket az erősödő önteltség, ha abbahagyjuk az Alkotóink nagysága és nagyszerűsége végtelenségének szemlélését, akkor a saját magunk dicsőítése teljesen nevetségessé válik, sőt akár mulatságossá is válhat. A humor egyik szerepe az, hogy segítsen mindnyájunknak kevésbé komolyan vennünk magunkat. *A humor a tudatos én felmagasztalásának isteni ellenszere.*

16 ¶ Az ellazulás és a humorra hangolódás iránti igény ama felemelkedő lényrendeknél a legnagyobb, akik a felfelé való haladás során folytatott küzdelmeikben állandó haj-

szoltságnak vannak kitéve. Az élet két végletének kevés igénye van a humor felé fordulás iránt. Az ősember nem rendelkezett ilyen képességgel, a paradicsomi tökéletességű lényeknek pedig nincs szükségük ilyesmire. A Havona seregei természetes módon egy végtelenül boldog személyiségekből álló örömteli és vidám gyülekezetet alkotnak. A Paradicsomon az istenimádat minősége szükségtelenné teszi a visszaállítási tevékenységeket. De a létpályájukat messze a paradicsomi tökéletesség célja alatt megkezdők esetében igen tág tere van a visszatekintési igazgatók segédkezésének.

[17] Minél inkább felsőbbrendű a halandói faj, annál nagyobb benne a feszültség és annál nagyobb a humorra való képessége, és a hu-

mor iránti igénye is. A szellemvilágra ennek az ellenkezője igaz: Minél magasabbra emelkedünk, annál kisebb igény mutatkozik a visszaállítási tapasztalatok révén való kikapcsolódásra. De amint a szellemlét fokain a Paradicsomtól a szeráfi seregekhez ereszkedünk, egyre nagyobb igényt tapasztalhatunk az öröm-küldetésre és a jókedv-segédkezésre. A korábbi tapasztalatok értelmi szintjéhez való rendszeres visszatérés által hozott felüdülés iránti legnagyobb igénye az emberi faj felsőbbrendű fajtáinak, a morontiáknak, az angyaloknak és az Anyagi Fiaknak van, de ide sorolható az összes hasonló személyiségfajta is.

[18] A humornak egyfajta biztonsági szelepként kell működnie, mely megelőzi a túl

nagy nyomás kialakulását, ami az egyén állandó és komoly önmegfigyelésével járó egyhangúságot kíséri, s ami mellett ott van még a fejlődés révén biztosítandó előrehaladásra és a célok nemes elérésére irányuló megfeszített küzdelem is. A humor azt a célt is szolgálja, hogy általa csökkenthető legyen a tények vagy az igazságok, a rideg és makacs tények és a rugalmas öröklétű igazságok váratlan hatása által okozott megrázkódtatás. A halandói személyiség, lévén, hogy sohasem lehet biztos abban, hogy mit hoz a jövő, a humoron keresztül sebesen felismerheti a helyzet, legyen az tény vagy igazság, váratlan természetét — megláthatja annak értelmét és betekintést nyerhet abba.

19 ¶ Bár az urantiai humor túlságosan is

nyers és végletesen művészietlen, azért értékes célt szolgál életbiztosításként és az érzelmi nyomás megszüntetőjeként, s így megakadályozza a káros idegfeszültség kialakulását és a túl komolyan vett önvizsgálatot. A humor és a játék — a lazítás — sohasem a folyamatos erőlködésből fakadó válaszok; ezek mindig is a visszatekintő pillantás visszhangjai, a múlt felidézése. Még az Urantián is, és még a jelenlegi helyzetetekben is mindig megfiatalítónak találjátok, amikor egy rövid időre felfüggeszthetitek az újabb és felsőbbrendű értelmi erőfeszítéseiteket és visszatértek az elődeitek egyszerűbb foglalatosságaihoz.

[20] Az urantiai játékvilág alapjai bölcseleti értelemben egészségesek és ez így ma-

rad végig a felemelkedői létetek során is, végig a Havona-körökön egészen a Paradicsom örökkévaló területéig. Felemelkedő lényekként személyes emlékekkel rendelkeztek minden korábbi és alsóbb létezésről, és a múlt ezen azonosság-emlékei nélkül nem lenne alapja a jelen humorának, sem a halandói nevetésnek vagy a morontia vidámságnak. A múltbeli élmények e felidézése teremt alapot a jelenbeli kikapcsolódáshoz és szórakozáshoz. És a földi humorotok mennyei megfelelőjét élvezni fogjátok végig a hosszú morontia és az azutáni, egyre szellemibbé váló létpályáitokon. És az Isten ama része (az Igazító), amely a felemelkedő halandó személyiségének örökre részévé válik, az isteniség felhangjaival járul hozzá az idő

és tér felemelkedő teremtményeinek örömteli megnyilvánulásaihoz, sőt még a szellemi nevetéshez is.

5. A LAKÓVILÁGI TANÍTÓK

[1] A Lakóvilági Tanítók magára hagyott, de megdicsőült kerubok és szanóbok testülete. A tér egyik próbavilágáról a morontia felkészítés lakóvilágaira, illetőleg társvilágaira eljutó idő zarándokával tart az ő személyes vagy csoport szeráfja, a végzet-őrangyal. A halandói létezés világain a szeráfot ügyesen segítik a kerubok és a szanóbok; de amikor a halandó védence megszabadul a húsvér test béklyóitól és elindul a felemelkedési létpályán, amikor az anyagi utáni vagy morontia élet megkezdődik, a kísérő szeráfnak töb-

bé már nincs szüksége a korábbi helyettese-inek, a keruboknak és a szanóboknak a segédkezésére.

2 A segédkező szeráf által e magára hagyott segédeket gyakran rendelik a világegyetemi központokra, ahol a Világegyetemi Anyaszellem befogadja őket és ez után elmennek a csillagrendszeri felkészülési szférákra Lakóvilági Tanítóknak. E tanítók gyakran látogatják meg az anyagi világokat és a legalsóbb lakóvilágoktól kezdve a világegyetemi központtal kapcsolatban álló legmagasabb rangú oktatási szférákig mindenhol működnek. Saját indíttatásból vissza is térhetnek a korábbi segédkező szeráfjuk mellett végzendő közös munkához.

3 Milliárd és milliárd ilyen tanító van a

Sataniában, és a számuk folyamatosan nő, mert az esetek többségében, amikor egy szeráf továbbhalad befelé az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt halandóval, akkor a kerubot és a szanóbot egyaránt hátrahagyja.

4 ¶ A Lakóvilági Tanítókat, ahogy a többi oktató többségét is, a melkizedekek bízzák meg. Felügyeletüket általában a Morontia Társak látják el, de mint egyedeket és mint tanítókat azon tanhelyek, illetőleg szférák megbízottai felügyelik, ahol oktatóként éppen működnek.

5 E fejlett kerubok rendszerint párokban dolgoznak, ahogy tették akkor is, amikor még a szerафok mellé voltak rendelve. Ők a természetüknél fogva nagyon közel állnak a morontia létfajtához, és eredendően rokon-

szenves tanítói a felemelkedő halandóknak és rendkívüli hatékonysággal viszik végig a lakóvilági és a morontia oktatási rendszer programját.

6 A morontia élet tanodáiban e tanítók egyének, csoportok, osztályok és nagyobb tömegek oktatását végzik. A lakóvilágokon ezeket a tanhelyeket száz-száz egységből álló három nagyobb csoportba szervezik: ezek a gondolkodás tanodái, az érzések tanhelyei és a cselekvés tanintézetei. Amint eléritek a csillagvilágot, ezek kiegészülnek az erkölcstan tanodáival, az igazgatás tanhelyeivel és a közösségi alkalmazkodás tanintézeteivel. A világegyetemi központi világokon beléptek a bölcselet, az isteniség és tiszta szellemiség tanodáiba.

7 ¶ Azokat a dolgokat, melyeket a földön megtanulhattatok volna, de amelyeket nem sikerült elsajátítanotok, e hűséges és türelmes tanítók gyámsága alatt kell megtanulnotok. Nincsenek királyi utak, rövidebb vagy könnyebb utak a Paradicsomra. Az út egyedi változatosságaitól függetlenül megtanuljátok az adott szféra tanításait, mielőtt a következő szférára tovább mehettek; legalábbis így van ez azt követően, ha egyszer elhagytátok a születésetek világát.

8 A morontia létpálya egyik célja a halandó túlélőből véglegesen kitörölni az olyan állati csökevényes vonásokat, mint a késlekedés, a köntörfalazás, az őszintétlenség, a problémakerülés, a tisztességtelenség és a kényelemkeresés. A lakóvilági élet hamar

megtanítja a fiatal morontia tanítványokat arra, hogy a halogatás semmilyen értelemben nem jelent elkerülést. A húsvér testbeli élet után az idő, mint módszer már nem áll rendelkezésre a helyzetek vagy a kellemetlen kötelességek előli kitéréshez.

9 ¶ A Lakóvilági Tanítók a tartózkodási szférák legalacsonyabb rendűjén kezdik a szolgálatot, majd tapasztalatokat szerezve haladnak tovább a csillagrendszer és a csillagvilág oktatási szféráin át a Szalvington felkészülési világaiig. Nem részesülnek különösebb oktatásban sem az előtt, sem az után, hogy a Világegyetemi Anyaszellem magához öleli őket. Már akkor felkészültek a munkájukra, amikor szeráfi társakként szolgáltak a lakóvilágon tartózkodó tanítvá-

nyaik szülőbolygóin. Tényleges tapasztalatokat szereztek e felemelkedő halandókkal a lakott világokon. Gyakorlatias és rokonszenves tanítók, bölcs és megértő oktatók, hozzáértő és eredményes kísérők. Tökéletesen ismerik a felemelkedési terveket és kellő tapasztalatokat szereztek a fejlődési létpálya kezdeti szakaszaiban.

10 E tanítók idősebbjei közül sokat, azokat, akik hosszú ideig szolgáltak a Szalvingtoni körhöz tartozó világokon, újra magához ölel a Világegyetemi Anyaszellem, és e második befogadásból e kerubok és szanóbok szeráfi rendben bontakoznak ki.

6. A MORONTIA-VILÁGI SZERÁFOK — AZ ÁTMENETBEN SEGÉDKEZŐK

[1] Noha az összes angyalrend, a bolygók segítőitől a legfelsőbb szeráfokig mind segédkezik a morontia világokon, az átmenetben segédkezők még inkább e tevékenységekre vannak kijelölve. Ezek az angyalok a szeráfi szolgálók hatodik rendjét képviselik, és a segédkezésük rendeltetése, hogy megkönnyítsék az anyagi és a halandó teremtmények átkelését a húsvér testben töltött ideigvaló létből tovább, a morontia létezés kezdeti szakaszaiba a hét lakóvilágon.

[2] Meg kell értenetek, hogy a felemelkedő halandó morontia élete valójában a lélek megfoganásakor kezdődik a lakott világokon, abban a pillanatban, amikor az erköl-

csi besorolású teremtményelmébe beköltözik a szellemi Igazító. És attól a pillanattól kezdve a halandó lélek magvábanvaló képességgel rendelkezik a halandó-feletti működésre, sőt még arra is, hogy elismerjék őt a helyi világegyetem morontia szféráinak felsőbb szintjein.

3 ¶ Azonban addig nem tudatosul bennetek az átmeneti szeráfok segédkezése, amíg el nem éritek a lakóvilágokat, ahol is ők fáradhatatlanul munkálkodnak a halandó tanítványaik előmenetelén, s ennek keretében a következő hét egységben kapnak szolgálatot:

4 ¶ 1. *Szeráfi Örömhírhozók.* Abban a pillanatban, amint visszanyeritek öntudatotokat a lakóvilágokon, a csillagrendszeri nyil-

vántartásokban mint fejlődő szellemek fogtok szerepelni. Igaz, ekkor még nem vagytok szellemek a valóságban, de már nem is vagytok többé halandó vagy anyagi lények; megkezdtétek az előszellemi létpályát és annak rendje és módja szerint bekerültetek a morontia létbe.

5 A lakóvilágokon a szeráfi örömhírhozók segítenek nektek az Edentiára, a Szalvingtonra, az Uverszára és a Havonába vezető lehetséges utak bölcs megválasztásában. Ha több, egyaránt ajánlható út létezik, akkor ezeket megmutatják nektek és engedélyt kaptok a nektek legjobban tetsző kiválasztására. E szeráfok ez után javaslatokat tesznek a jerusemi huszonnégy tanácsadónak az egyes felemelkedő lelkek számára legelő-

nyösebb pályára.

6 A jövőbeli pályátokat illetően nem kaptok korlátlan választási lehetőséget; viszont választhattok azokon a kereteken belül, melyeket az átmenetben segédkezők és felettéseik bölcsen megszabnak, mint olyat, mely a leginkább megfelel a jövőbeli szellemi előmeneteleteknek. A szellemvilágot a szabad akaratotok tiszteletben tartásának elvén kormányozzák, feltéve, hogy az általatok választandó pálya nincs a károtokra, illetőleg nem hátrányos a társaitokra nézve sem.

7 ¶ E szeráfi örömhírhozók az örökkévaló fejlődésről, a tökéletesség elérésének győzelméről szóló örömhír terjesztésének szentelték magukat. A lakóvilágokon a jóság megőrzésének és érvényesülésének törvé-

nyét hirdetik: Egyetlen jócselekedet sem vész el teljesen; talán sokáig feltartóztatik, de soha nem semmisül meg, és az abban foglalt isteniségi késztetés fokától függően örökké hatóképes.

8 Még az Urantián is azt tanácsolják az igazság és pártatlanság emberi tanítóinak, hogy ragaszkodjanak ahhoz a hitszónoklathoz, hogy „az Istennek jósága megtérésre indít” és hirdessék „az Isten szeretetét, mely minden félelmet elűz”. Ezeket az igazságokat éppen így hirdették a világotokon:

9 Az Istenek az én őreim; nem fogok eltévedni;

10 Kézen fogva vezetnek engem, az örökké tartó élet szépséges ösvényein és dicsőséges megújulásában.

[11] Ezen Isteni Jelenlét mellett nem kívánok ételt és nem szomjazom italt.

[12] Ereszkedjek alá akár a bizonytalanság völgyébe vagy emelkedjek fel a kétségek világaiba

[13] Haladjak akár magányosan vagy az enyéim társaságában,

[14] Győzedelmeskedjem akár a fény karában vagy botladozzak a szférák magányos helyein,

[15] A te jó szellemed segédkezni fog számomra, és a te dicsőséges angyalod vigaszt nyújt nekem.

[16] Szálljak akár a sötétség mélységeire vagy magára a halálra,

[17] Nem fogok kételkedni benned és félni sem fogok tőled,

18 Mert tudom, hogy az idő teljességében és a neved dicsőségére

19 Felemelsz engem magad mellé a magas ülőhelyre.

20 ¶ Ez az éjszakában a pásztorfiúnak elsuttogott történet. Nem tudta szóról szóra megőrizni, de amennyire csak fel tudta idézni, az nagyjából a ma rögzített formában szólt.

21 E szeráfok egyúttal a tökéletesség elérésének hirdetői is az egész csillagrendszer, valamint az egyes felemelkedők számára. A fiatal Satania csillagrendszerben az ő tanításaikban és a terveikben már most is szerepelnek intézkedések azokkal a jövőbeli korszakokkal kapcsolatban, amikor a lakóvilágok már nem fogják a halandó felemelkedő-

ket úgy szolgálni, mint felhágókövek a magas szférákhoz.

22 ¶ 2. *Faji Közvetítők.* A halandó lények fajai nem mind hasonlók. Igaz, hogy van egy bolygói minta, mely végigvonul valamely adott világ különböző emberfajtáinak fizikai, elmebéli és szellemi természetén és hajlamain; de azért vannak külön fajfélesége-gek, és vannak az emberi lények e különböző alapfajtáinak ivadékaira jellemző, igencsak meghatározott társas sajátságok is. Az idő világain a szeráfi faji közvetítők a fajok biztosainak erőfeszítéseit viszik tovább az eltérő faji nézőpontok összehangolása érdekében, és ők tovább működnek a lakóvilágokon is, ahol ugyanezek a különbségek bizonyos mértékig még megmaradnak. Egy

olyan összezavart bolygón, mint az Urantia, e ragyogó lények aligha kapnak megfelelő lehetőséget a működésre, azonban ők az első menny szakértő társadalomkutatói és bölcs közösségi tanácsadói.

23 ¶ Átgondolhatnátok a „mennyre” és a „mennyek országára” vonatkozó állításokat. A látnokaitok többsége által értelmezett menny a helyi csillagrendszer első lakóvilágát jelentette. Amikor az apostol arról beszélt, hogy „elragadtatott a harmadik égig”, akkor arra az élményre utalt, amikor az Igazítója elvált tőle az alvás időtartama alatt és e nem szokványos állapotban jelenítette meg a hét lakóvilág közül a harmadikat. A bölcseitek közül némelyek látták a nagyobb menny, „a mennyeknek országa”

képét, melyben a hét lakóvilági tapasztalás csak az első volt; a második a Jerusem volt; a harmadik az Edentia és annak segédszférái; a negyedik a Szalvington és az azt körülvevő oktatási szférák; az ötödik az Uversza; a hatodik a Havona; és a hetedik a Paradicsom.

24 ¶ 3. *Elmetervezők.* E szeráfok rendeltetése a morontia lények hatékony csoportba állítása és a lakóvilágokon való csapatmunkájuk megszervezése. Ők az első menny lélektankutatói. A szeráfi segédkezők e különleges egységének nagyobbik része rendelkezik korábbról, az idő gyermekei mellett őrangyalként szerzett tapasztalatokkal, de a védenceik valamilyen oknál fogva nem voltak képesek megszemélyesülni a lakóvilágokon vagy a Szellemmel való eggyé kap-

csolódási eljárás révén váltak továbbélővé.

25 Az elmetervezők feladata a lakóvilágokon áthaladó Igazító-lelkek természetének, tapasztalásának és állapotának tanulmányozása, valamint az, hogy elősegítsék a feladatra és előmenetelre való csoportosulásukat. De ezek az elmetervezők nem avatkoznak bele, nem befolyásolják, illetőleg más módon sem használják ki a lakóvilági hallgatók tudatlanságát vagy egyéb fogyatékosságait. Teljes mértékben tisztességesek és rendkívül pártatlanok. Tiszteletben tartják az újszülött morontia akaratot; úgy kezelnek téged, mint független, a saját szándékai szerint cselekvő lényt, és a gyors fejlődésed és előmeneteled bátorítására törekednek. Itt igaz barátokkal és megértő tanácsosokkal találod

szemben magadat, olyan angyalokkal, akik tényleg képesek segíteni neked abban, hogy „olyannak lásd magad, amilyennek mások látnak” és „hogy úgy ismerd meg magad, ahogy az angyalok ismernek”.

[26] E szeráfok még az Urantián is az örök igazságot tanítják: Ha a saját elméd nem jól szolgál téged, akkor elcserélheted azt a názáreti Jézus elméjével, aki mindig jól szolgál téged.

[27] ¶ 4. *Morontia Tanácsosok.* E segédkezők onnan kapták a nevüket, hogy az emberi eredetű világokról jött túlélő halandók tanítása, irányítása és tanácsokkal való ellátása a feladatuk, ama lények számára segédkeznek, akik a csillagrendszeri felsőbb tanintézetekbe tartanak. A szerteágazó életszintek

élményelvi egységébe való bepillantásra törekvők tanítói ők, azoké, akik megpróbálkoznak a jelentéstartalmak egységbe rendezésével és az értékek egyesítésével. Ez a bölcselet működése a halandói életben, s a motáé a morontia szférákon.

[28] A mota több mint felsőbbrendű bölcselet; annyival több a bölcseletnél, mint amennyivel több a két szem az egynél; térhatása van a jelentéstartalmakra és az értékekre. Az anyagi ember, hogy úgy mondjam, fél szemmel látja a világegyetemet — síknak látja azt. A lakóvilági hallgatók mindenségrendi távlatot — mélységet — is látnak azáltal, hogy a fizikai lét érzékleteire ráépítik a morontia élet érzékleteit. És képessé váltak ezen anyagi és morontiai nézőpontokat egy pont-

ba gyűjteni, mégpedig nagyobbrészt a szeráfi tanácsosaik fáradhatatlan segédkezésén keresztül, akik oly türelmesen tanítják a lakóvilági hallgatókat és a morontia fejlődő lényeket. A legfelsőbb rendű szeráfok köréből kikerülő tanító tanácsosok közül sokan az idő halandóinak újonnan felszabadult lelkei mellett tanácsosként kezdték a létpályájukat.

29 ¶ 5. *Műszakiak.* Ezek azok a szeráfok, akik az új felemelkedőknek segítenek hozzáigazodni az új és viszonylag idegen morontia-szférai környezethez. Az átmeneti világokon az élet részét képezi a fizikai és a morontia szinten létező energiákkal és anyagokkal való tényleges kapcsolat, és bizonyos mértékben igaz ez a szellemi valósá-

gokra is. A felemelkedőknek alkalmazkodniuk kell minden új morontia szinthez, és mindebben nagy segítséget kapnak a szeráfi műszakiaktól. E szeráfok összekötőkként szolgálnak a Morontia Erőtér-felügyelők és a Fizikai Főszabályozók irányában és széles körben működnek a felemelkedő zarándokok oktatóiként az átmeneti szférákon használatos energiák természete tárgyában. Veszélyhelyzeti térutazókként is szolgálnak és számos egyéb állandó és különleges feladatot látnak el.

30 ¶ 6. *Adatrögzítő-Tanítók.* E szeráfok a szellemi és a fizikai határterületi folyamatoknak, az emberek és az angyalok közötti viszonynak és az alsóbb világegyetemi területeken folyó morontia folyamatoknak a

rögzítői. Szolgálnak oktatókként is a tényrögzítés hatékony és hatásos eljárásai tárgyában. Van egyfajta művészet az összetartozó adatok szakszerű rendezésében és összeállításában, és e művészetet tökélyre fejlesztik az égi mesterekkel együttműködésben, és még a felemelkedő halandók is csatlakozhatnak az adatrögzítő szeráfokhoz.

31 Az összes szeráfi rend adatrögzítői az idejük bizonyos részét a morontia fejlődő lények oktatásának és felkészítésének szentelik. Az idő tényeinek ezen angyali felügyelői minden ténykereső számára az eszményi oktatók. Mielőtt elhagyjátok a Jerusemet, igen alaposan megismeritek a Sataniának és annak 619 lakott világának a történelmét, és e történet nagy részét a szeráfi adatrögzítők

adják át nektek.

[32] Ezek az angyalok mind részei az idő tényeinek és az örökkévalóság igazságainak legalsóbb és legfelsőbb rendű felügyelői között feszülő láncnak. Egyszer majd megtanítanak benneteket az igazság és a tények keresésére, a lélek és az elme kiterjesztésére. Már most meg kellene tanulnotok a szívetek kertjét öntözni és a tudás száraz homokját meglelni. A formának nincs jelentősége, ha már megkaptátok a tanítást. Nem létezhet tyúk a tojás nélkül, és a tojás is elveszti értékét, ha már kikelt belőle a csirke. De néha a vétek oly nagy, hogy a kinyilatkoztatás általi megtisztítás végzetes lehet a vétek élményelvi legyőzéséhez alapvető fontosságú, megjelenő igazságokra nézve. Ha a gyer-

mekeknek eszményképeik vannak, ne űzd el azokat; hadd növekedjenek. És ahogy megtanultok emberként gondolkodni, úgy meg kellene tanulnotok gyermekként imádkozni is.

[33] A törvény maga az élet, nem pedig annak a viselkedési szabályai. A rossz a törvény megszegése, nem pedig az élettel, amely *maga* a törvény, kapcsolatos viselkedési szabályok áthágása. A hamisság nem elbeszélési módszer kérdése, hanem valami előre elhatározott olyan dolog, mint az igazság elferdítése. A régi tényekből új képet teremteni, a szülői életet az utódok életében újból kifejteni — ezek az igazság művészi győzelmei. Hamis célból, előre megfontoltan cselekvőre még a meggörbült hajszál is árnyat

vet, s nem kevésbé vétkes az, aki alapvető elvet akár a legkisebb mértékben is elferdít vagy eltorzít — ezek jelentik a hamisságot. De a tényszerűvé tett igazság, a megkövült igazság bűvtárgya, az úgynevezett változatlan igazság vaspántja a hideg tények körében vakként zárja magába az egyént. A szó szoros értelmében igaza lehet valakinek a tényeket illetően és örök tévedésben lehet az igazság vonatkozásában.

34 ¶ 7. *Segédkező Tartalékosok.* Az átmeneti szeráfok minden rendjéből nagy testületet tartanak fenn az első lakóvilágon. A végzet-őrangyalok után ezek az átmenetben segédkezők jutnak a legközelebb az emberekhez az összes szeráfrend közül, és a szabadidőtök jelentős részét velük fogjá-

tok tölteni. Az angyalok örömüket lelik a szolgálatban és amikor nincs feladatuk, akkor gyakran segédkeznek önkéntesekként is. Sok felemelkedő halandó lelkében a szolgálni vágyás isteni tüzét először az szította fel, hogy baráti viszonyt alakítottak ki a szeráfi tartalékosok közül kikerült önkéntes szolgálókkal.

35 Tőlük tanuljátok majd meg, hogy miként engedjétek a nyomást addig fejlődni, míg az egyensúlyt és bizonyosságot nem hoz; hogy hűségesek és megfontoltak, sőt mi több, vidámak legyetek; hogy a kihívásokat panasz nélkül fogadjátok és félelem nélkül nézzetek szembe a nehézségekkel és a bizonytalanságokkal. Megkérdezik majd tőletek: Ha elbuksz, vajon visszatarthatatlanul nekivágsz-

e újra? Ha pedig sikerrel jársz, akkor vajon megtartod-e a biztos egyensúlyt — egy kiegyensúlyozott és szellemivé lényegített beállítottságot — azokban az erőfeszítésekben végig, ama hosszú küzdelem során, amikor is meg akarod törni az anyagi tehetetlenséget és el akarod érni a szellemi létezés szabadságát?

36 Miként a halandók is, ezek az angyalok is sok csalódást éltek át, és majd rámutatnak, hogy néha a legelkedvetlenítőbb csalódásaitokból lesznek a legnagyszerűbb áldások. Néha a mag elvetésével szükségképpen együtt jár a mag pusztulása, a legtitkosabb reményeitek halála, mielőtt újjászületne, hogy az új élet és az új lehetőségek gyümölcseit megteremje. És megtanultok tőlük

kevesebbet szenvedni a szomorúságtól és a csalódástól, először azáltal, hogy a más személyiségekre kevesebb tervet építetek, azután pedig annak révén, hogy elfogadjátok azt, ami nektek jutott, amikor hűségesen teljesítettétek a kötelességeteket.

[37] Meg fogod tanulni, hogy csak növeled a terheidet és csökkented a siker valószínűségét, ha túl komolyan veszed magad. Semmi sem lehet fontosabb, mint a besorolásodnak megfelelő szférán végzendő munka — legyen az e világon vagy egy másikon. Nagyon fontos a felkészülési munka a következő, felsőbb szférára, azonban semmi sem ér fel az éppen adott világban élt életben elvégzendő munka fontosságával. De azért a *munka* a fontos, nem pedig az *önnön va-*

lód. Amikor fontosnak érzed magad, akkor energiát vesztegetsz a tudatos éned méltóságának kiélésében, és így kevés energiád marad a feladat elvégzésére. Az önteltség, és nem a munka-központúság meríti ki az éretlen teremtményeket; a sajátlényeg-elem merít ki, nem pedig a cél elérése érdekében tett erőfeszítés. Akkor végezhetsz fontos munkát, ha nem válsz önteltté; több dolgot is végezhetsz ugyanolyan könnyedén, mint egyetlent, ha kihagyod magadat mindebből. A változatosság megnyugtat; az egyhangúság elhasznál és kimerít. Az egyik nap olyan, mint a másik — ez egyszerűen csak élet vagy a halál közötti választás lehetősége.

7. MORONTIA MOTA

[1] A morontia mota alsóbb síkjai közvetlenül az emberi bölcselet felsőbb szintjeihez csatlakoznak. A kevésbé fejlett hallgatókat az első lakóvilágon szokásos rend szerint a párhuzamos módszerrel oktatják; vagyis az egyik oszlopban bemutatják a mota jelentéstartalmak egyszerűbb fogalmait, a másik oszlopban pedig idézik a megfelelő halandói bölcselet alaptételeit.

[2] Nem is olyan régen, amikor a Satania első lakóvilágán teljesítettem feladatot, alkalmam volt megfigyelni e tanítási módszert; és bár nem vállalkozom a tanóra mota tartalmának előadására, engedélyt kaptam az emberi bölcselet ama huszonnyolc alaptételének rögzítésére, melyet e morontia ok-

tató is használt szemléltetőanyagként abból a célból, hogy segítse ezeket a lakóvilágra újonnan érkezetteket a mota jelentőségének és értelmének megértésére irányuló első erőfeszítéseikben. Az emberi bölcseletre vonatkozó szemléltető példák a következők voltak:

3 1. A szakértelem megnyilvánulása nem a szellemi képesség meglétét jelzi. Az értelem nem helyettesíti az igaz jellemet.

4 ¶ 2. Kevés ember felel meg az általa valójában birtokolt hitnek. Az indokolatlan félelem nem más, mint a kifejlődő halandó lélek fondorlatos értelmi félrevezetése.

5 ¶ 3. Az eredendően meglévő képességeket nem lehet meghaladni; egy félliteres korsó tartalma sohasem tehet ki egy egész litert.

A szellemi fogalmat nem lehet gépiesen beleerőszakolni az anyagi emlékmintába.

6 ¶ 4. Kevés halandó meri a természet és a kegyelem együttes segédkezéséből termett összes személyes hitelét valaha is felhasználni. Az elszegényedett lelkek többsége valóban gazdag, de ők maguk nem hajlandók ezt elhinni.

7 ¶ 5. A nehézségek tán dacolhatnak a középszerrel és legyőzhetik a bátortalanokat, de a Fenségesek igaz gyermekeire csak ösztönzőleg hatnak.

8 ¶ 6. Kiváltságot élvezni visszaélés nélkül, szabadnak lenni engedély nélkül, hatalmat gyakorolni és következetesen elutasítani annak igénybevételét a saját gyarapodásunk céljából — ezek a magasrendű polgá-

rosodott társadalom jegyei.

9 ¶ 7. Vak és előre nem látható véletlen dolgok nem történnek a mindenségrendben. A mennyei lények sem segítenek annak az alacsonyabb rendű lénynek, aki nem a saját igazságfénye szerint cselekszik.

10 ¶ 8. Az erőfeszítésnek nem mindig eredménye az öröm, de értelmes erőfeszítés nélkül nincs boldogság.

11 ¶ 9. A tett eredménye az erő; az önuralomé a kellem.

12 ¶ 10. Pártatlanság pengeti az igazság összhanghúrjait, és a dallam berezgi az egész mindenségrendet, még a Végtelen felismeréséig is eljut.

13 ¶ 11. A gyenge elmerül a megoldások keresésében, míg az erős cselekszik. Az élet is

csak olyan, mint a napi munka — végezd jól. A tett a miénk; a következmények Istenéi.

14 ¶ 12. A mindenségrend legnagyobb szomorúsága az, hogy még sohasem volt szomorú. A halandók bölcsességet csakis gyötrelmek megtapasztalása révén tanulhatnak.

15 ¶ 13. Csillagokat a tapasztalásbeli mélységekben megélt magányos elszigeteltségből lehet a legjobban megfigyelni, nem pedig a fényes és mámoros hegycsúcsokról.

16 ¶ 14. Csinálj étvágyat a társaidnak az igazsághoz; csak akkor adj tanácsot, ha kérik.

17 ¶ 15. A színlelés a tudatlan személy nevetséges erőfeszítése a bölcsnek mutatkozásra, a sivár lélek kísérlete a gazdagnak tűnésre.

18 ¶ 16. Szellemi igazságot nem ismerhettek fel annak bensőséges megtapasztalása előtt, és sok igazságot igazán csak a hányattatásokban érzékeltek.

19 ¶ 17. A törekvés mindaddig veszélyes, amíg nem közösségiesül teljesen. Mindaddig egyetlen erényt sem sajátítotok el igazán, amíg a tetteitek révén méltókká nem váltok arra.

20 ¶ 18. A türelmetlenség szellemméreg; a harag olyan, mint a darázsfészekbe hajított kő.

21 ¶ 19. Az aggodalmaskodással fel kell hagyni. A soha be nem következő csalódások a legelviselhetetlenebbek.

22 ¶ 20. Csak egy költő képes érzékelni a költészetet a mindennapi létezés szokványos szürkeségében.

[23] ¶ 21. Bármely művészet legfőbb küldetése, hogy ábrándjai révén egy felsőbb világegyetemi valóságot vetítsen előre, hogy az idő érzelmeit az örökkévalóság gondolataivá kristályosítsa.

[24] ¶ 22. A kifejlődő lélek nem a tette révén lesz istenivé, hanem a cselekvésre való törekvése által.

[25] ¶ 23. A halál semmit sem tett hozzá az értelmi képességekhez vagy a szellemi felruházottsághoz, viszont kiegészítette az élményelvi állapotot a *túlélés* tudatosságával.

[26] ¶ 24. Az örökkévalósági beteljesülést a napi életből származó eredmények határozzák meg pillanatról pillanatra. A ma tettei alkotják a holnap végzetét.

[27] ¶ 25. A nagyság nem annyira az erő bir-

toklásában áll, hanem ezen erő bölcs és isteni használatában.

28 ¶ 26. Tudás csakis úgy birtokolható, ha megosztjuk azt másokkal; a tudás őrzője a bölcsesség, közösségiesítője pedig a szeretet.

29 ¶ 27. A haladás megköveteli az egyéniség fejlődését; a középszerűség folyton szabványosításra törekszik.

30 ¶ 28. Bármely tétel érvekre épített védelme fordított arányban áll a tétel igazságtartalmával.

31 ¶ Ilyen tehát a kezdők munkája az első lakóvilágon, míg a haladóbb tanítványok a későbbi világokon sajátítják el a mindenségrendi látásmód és a morontia mota felsőbb szintjeit.

8. A MORONTIA FEJLŐDŐ LÉNYEK

[1] A felemelkedő halandókat morontia fejlődő lényeknek nevezik a lakóvilágokról kikerülés idején, amikor is a felsőbb-világegyetemi létpályán való szellemállapot elérésére indulnak. E csodálatos határterületi életen való áthaladásotok felejthetetlen élmény, elragadó emlék lesz. Ez jelenti az evolúciós kaput a szellemélethez és ama teremtményi tökéletesség későbbi eléréséhez, mely révén a felemelkedők elérik az idő célját — Isten megtalálását a Paradicsomon.

[2] A halandói fejlődés mindezen morontia és az ezt követő szellemi rendjében, a felemelkedő teremtmények e kidolgozott világegyetemi felkészítő tanodáiban határozott és isteni cél van. A Teremtők terve az,

hogy az idő teremtményei számára lehetővé tegyék, hogy alaposan megismerjék a nagy világegyetem működésének és igazgatásának részleteit, és e hosszú továbbképző tanfolyamot úgy végeztethetik el a legjobban e túlélő halandóval, hogy rábírják arra, hogy a felemelkedés minden lépését fokozatosan és tevékeny közreműködéssel tegye meg.

3 A halandói-túlélési tervnek gyakorlati és hasznos célja van; nem csak azért részesültök mindezen isteni munkában és szorgos törekvésben, hogy a végtelen üdvösség és az örökkévaló jólét élvezete érdekében váljatok továbbélőkké. Érzékfeletti szolgálattal összefüggő cél rejtőzik a jelen világegyetemi korszak látóhatárán túl. Ha az Istenek pusztán csak arra szántak volna benneteket,

hogy egyetlen hosszú és örökkévaló kéjutazásra vigyenek, akkor bizonyára nem alakították volna a teljes világegyetemet egyetlen hatalmas és összetett, gyakorlatias felkészítő tanhellyé, nem vennék igénybe a mennyei teremtésrész jelentékeny részét tanítókként és oktatókként, akik ez után is korszaknyi időket töltenek azzal, hogy végigkísérjenek benneteket az élményelvi felkészülés eme hatalmas világegyetemi tanintézetében. A halandói fejlődési rend előmozdítása láthatólag a fő feladata a jelenlegi szervezett világegyetemnek, és a teremtett értelmek megszámlálhatatlan rendjei közvetlenül vagy áttételesen részt vesznek a fokozatos tökéletesedési terv valamely szakaszának előmozdításában.

4 A halandó embertől az Istenség-befoga-

dásig tartó élő-létezés felemelkedési fokain való áthaladáskor ténylegesen is a tökéletessé lett teremtményi létezés minden lehetséges szakaszát és állomását nyújtó életet élitek a jelen világegyetemi korszak keretei között. A halandó embertől a Paradicsomon végleges rendű lényig tartó út magába foglal mindent, ami jelenleg lehetséges — kiterjed minden olyasmire, ami jelenleg lehetséges az értelmes, tökéletessé lett véges teremtménylények élő rendjei számára. Ha a paradicsomi véglegesrendűek jövőbeli végzete az, hogy a most kialakulóban lévő, új világegyetemekben szolgáljanak, akkor bizonyos, hogy ezen új és eljövendő teremtésrészben nem lesznek az élményelvi lényeknek olyan teremtett rendjei, akiknek az élete

teljesen eltérne attól, amilyet a halandói véglegesrendűek éltek meg valamely világon, a felemelkedési felkészülésük részeként, az állatitól az angyalira, az angyaliról a szellemire, és a szellemiről az Istenire való, korszakokon át tartó felemelkedési fejlődés egyik szakaszaként.

5 [Közreadta egy nebadoni Főangyal.]

49. ÍRÁS

A LAKOTT VILÁGOK

MINDEN halandó lakta világ az eredetét és természetét illetően evolúciós. E szférák alkotják az idő és tér halandó fajainak költőhelyét, evolúciós bölcsőjét. A felemelkedői lét minden egyes egysége valódi felkészítő tanhely az éppen soron következő létszakaszhoz, és ez az ember fokozatos paradicsomi felemelkedésének minden szakaszára igaz; éppúgy érvényes az első halandói tapasztalásra az evolúciós bolygón, mint a melkizedekek végső világegyetemi központi tanodája esetében, mely tanintézetbe a felemelkedő halandók addig nem járhatnak, amíg át nem kerül-

tek a felsőbb-világegyetemi rendszerbe és el nem érték az első-szakaszú szellemlétet.

2 ¶ A lakott világok összessége a mennyei közigazgatás szempontjából alapvetően helyi csillagrendszerekbe csoportosul, és e helyi csillagrendszerek mindegyike legfeljebb hozzávetőleg ezer evolúciós világból állhat. E korlátozást a Nappalok Elődei rendelték el, és ez azokra a ténylegesen is evolúciós világokra vonatkozik, ahol túlélői besorolású halandók élnek. Nem tartoznak e csoportba sem a fényben és életben megállapodott világok, sem pedig az életfejlődés ember előtti szakaszában lévő bolygók.

3 ¶ Maga a Satania még befejezetlen csillagrendszer, mely csupán 619 lakott világot foglal magába. E bolygókat folytonos szá-

mozással látják el annak megfelelően, ahogy a lakott világok jegyzékébe bekerültek, mégpedig olyan világokként, melyeken sajátakaratú teremtmények laknak. Az Urantia így a *sataniai 606-os* számot kapta, ami az e helyi csillagrendszerben lévő 606. olyan világot jelöli, amelyen a hosszú evolúciós életfolyamat az emberi lények megjelenésében teljesedett ki. Harminchat nem lakott bolygó közelíti meg az élettel való felruházottság szakaszát, néhányat pedig éppen most készítenek elő az élethordozók. Közel kétszáz olyan szféra van, melyek fejlődése olyan irányt vett, hogy készen áll az élet beültetésére az elkövetkező néhány millió év során.

4 Nem minden bolygó alkalmas halandói élet otthonául. A nagy tengelykörüli for-

gási sebességgel rendelkező kisebb bolygók teljesen alkalmatlanok az élet befogadására. A Satania némely fizikai rendszerében a központi nap körül keringő bolygók pedig túl nagyok, semhogy lakhatók lennének, ugyanis a hatalmas tömegük túl nagy gravitációt hoz létre. Ezeknek az óriási szféráknak vannak segédszféráik, néha hat vagy még több is, és e holdak mérete gyakran nagyon hasonló az Urantiáéhoz, és így lakhatósági szempontból csaknem tökéletesek.

5 A Satania legidősebb lakott világa, az első világ, az Anova egyike annak a negyvennégy segédszférának, mely egy hatalmas sötét bolygó körül kering, de amely három szomszédos nap különböző fényének van kitéve. Az Anova a haladó polgárosodott

társadalom egy magasan fejlett szakaszában van.

1. A BOLYGÓI ÉLET

[1] Az idő és tér világegyetemeinek fejlődése fokozatos; az élet — akár földi, akár mennyei — előrehaladása nem önkényes és nem is varázslatos. A mindenségrendi evolúció talán nem mindig érthető (kiszámítható), de szigorúan nem véletlenszerű.

[2] Az anyagi élet élőlénytani egysége az ősseitanyagi sejt, a vegyi, a villamos és az egyéb alapenergiák közös társulása. A vegyi képletek minden egyes csillagrendszerben mások, és az élő sejt szaporodási eljárása is különbözik egy kissé minden egyes helyi világegyetemben, de mindig az élethordozók

mint élő folyamatszabályozók indítják meg az anyagi élet elsőrendű kölcsönhatásait; ők az élő anyag energiaköreinek mozgásba hozói.

3 A helyi csillagrendszer minden világa félreismerhetetlen fizikai rokonságot mutat; mindazonáltal minden egyes bolygónak megvan a maga életsora, a növény és az állati élettel való felruházottságot tekintve nincs két tökéletesen azonos világ. A csillagrendszeri életfajták e bolygói változatai az élethordozók döntéseiből következnek. De e lények nem hóbortosak és nem is szeszélyesek; a világegyetemeket a törvénynek és a rendnek megfelelően irányítják. A Nebadon törvényei a Szalvington isteni előírásai, a sataniabeli evolúciós életrend pedig összhang-

ban van a Nebadon evolúciós mintájával.

4 Az evolúció az emberi fejlődés szabálya, viszont maga a folyamat nagyon is eltérő a különböző világokon. Az életet néha egyetlen központból indítják útjára, néha pedig háromból, mint ahogy az Urantián is ez utóbbi volt a helyzet. A légkörrel rendelkező világokon az élet rendszerint tengeri eredetű, de nem mindig; sok múlik a bolygó fizikai állapotán is. Az élethordozók nagy mozgásteret kapnak az élet-beindítási feladatköreik ellátásában.

5 A bolygói élet kifejlődésében a növényi életforma mindig megelőzi az állatit és csaknem teljesen kifejlődik, mire az állatminták elkülönülnek. Minden állatfajta az élő dolgok korábbi növényvilágának alapmintáiból

alakul ki; nem elkülönülten szerveződnek.

6 Az élet törzsfejlődésének korai szakaszai nem mindenben egyeznek a jelenlegi nézeteitekkel. *A halandó ember nem evolúciós véletlen esemény.* Pontos rendszere, világegyetemi törvénye van a bolygói életterv kibontakozása menetének a tér szféráin. Nem az idő múlása, s nem a faj képviselőinek nagy mennyiségben való felszaporodása alkotja a szabályozó rendszert. Az egerek sokkal gyorsabban szaporodnak, mint az elefántok, az elefántok mégis gyorsabban fejlődnek az egereknél.

7 A bolygói evolúció rendben és szabályozottan folyik. A felsőbbrendű élőlények kifejlődése az élet alacsonyabb rendű csoportjaiból nem véletlenszerűen megy végbe. Va-

lamely kiválasztott faj által hordozott életsejtanyag bizonyos kedvezőbb ágainak kipusztulása néha időlegesen késlelteti az evolúciós folyamatot. Gyakran több korszaknyi időre van szükség ahhoz, hogy az emberi örökség valamely egyetlen felsőbbrendű fajtájának elveszése által okozott veszteség pótlódjon. Az élő ős-sejtanyag e válogatott és felsőbbrendű fajtáit féltőn és okosan óvni kell, ha egyszer már megjelentek. És a lakott világok többségén sokkal többre értékelik e felsőbbrendű életpotenciálokat, mint az Urantián.

2. A BOLYGÓI FIZIKAI FAJTÁK

[1] Minden egyes csillagrendszerben létezik a növényi és az állati életnek egy szabványos

és alapvető mintája. Azonban az élethordozók gyakran szembesülnek ezen alapminták módosításának szükségességével annak érdekében, hogy alkalmazkodjanak a tér számos világán előforduló különféle fizikai körülményekhez. Ők a halandó teremtmény általános csillagrendszeri fajtájának elterjedését mozdítják elő, azonban hét különböző ilyen fizikai fajta is van, és e hét elsőrendű változatnak is ezer és egy kisebb válfaja létezik:

2 1. Légköri fajták.

3 2. Elemi fajták.

4 3. Gravitációs fajták.

5 4. Hőmérsékleti fajták.

6 5. Villamos fajták.

7 6. Az energia-felvételi fajták.

8 7. Külön meg nem nevezett fajták.

9 ¶ A Sataniában mindezek a fajták megtalálhatók és van számos köztes csoport is, bár ezek közül némelyik igen gyéren képviselteti magát.

10 ¶ 1. *A légköri fajták.* A halandók lakta világok közötti fizikai eltéréseket főként a légkör jellege határozza meg; az élet bolygói változatosságához hozzájáruló egyéb tényezők hatása viszonylag csekély.

11 Az Urantia jelenlegi légköri viszonyai csaknem tökéletesen megfelelők a légző fajta ember fennmaradásához, de az emberi fajta módosítható úgy is, hogy képes legyen a túl sűrű vagy a túl ritka légkörrel rendelkező bolygón való életre. E különbségek érvényesülnek az állatvilágban is, mely a kü-

lönböző lakott szférákon nagyon eltérő. Az állati rendek igen nagy eltéréseket mutatnak a ritka légkörű és a sűrű légkörű világokon.

12 A Satania légköri fajtái között két és fél százalék a ritka légkörben élők aránya, míg a sűrű légkörben élők aránya öt százalék, a közbenső sűrűségű légkörben élőké pedig meghaladja a kilencvenegy százalékot, melyek így összesen kiteszik a sataniai világok kilencvennyolc és fél százalékát.

13 Az urantiai emberfajtákhoz hasonló lényeket a közbenső sűrűségű légkörben élőkhöz sorolják; ti képviselitek a halandói létezés átlagos vagy jellegzetes légzési rendjét. Ha léteznének értelmes teremtmények a szomszédotok, a Vénusz légköréhez hasonló légkörrel rendelkező valamely bolygón, ak-

kor azok a sűrű légkörben élők csoportjába tartoznának, míg az olyan világon lakók, ahol a légkör olyan ritka, mint a külső szomszédotoké, a Marsé, a ritka légkörben élőkként lennének azonosíthatók.

14 Ha laknának halandók egy olyan, levegőtől mentes bolygón, mint amilyen a ti holdatok is, akkor ők a nemlégzők külön rendjébe tartoznának. E fajta a bolygói környezethez való szélsőséges vagy végletes alkalmazkodást képviseli és más helyen foglalkozunk velük. A nemlégzők teszik ki a sataniai világok között a maradék másfél százalékot.

15 ¶ 2. *Az elemi fajták.* E változatok a halandóknak a vízzel, a levegővel és a földdel való viszonyára épülnek, és az értelmes életnek a fenti élőhelyek szerint négy fajtája kü-

löníthető el. Az urantiai emberfajták a földi rendbe tartoznak.

16 Gyakorlatilag nem tudjátok elképzelni azokat a környezeti körülményeket, melyek némely világ kezdeti korszakaiban uralkodnak. E nem szokványos viszonyok teszik szükségessé, hogy a kifejlődő állati élet hosszabb ideig maradjon a tengeri bölcsőbeli lakóhelyén ama bolygók esetéhez képest, melyek igen hamar vendégszerető földi-légköri környezetet kínálnak. Ezzel szemben a túl sűrű légkörrel rendelkező világokon, amikor a bolygó nem túl nagy, a légkörben való mozgást könnyen elsajátító halandó fajták számára adódik alkalom. E légi utazók néha a vízi és a földi csoportok közötti csoportba sorolhatók, és ők mindig

valamennyivel a föld felett élnek, és csak később fejlődnek földlakóvá. De némely világon még hosszú időn keresztül is tudnak repülni azt követően, hogy föld-fajtájú lényekké lettek.

17 Elképesztő és szórakoztató dolog megfigyelni a formálódó emberi lények kezdetleges fajának első polgárosodott társadalmát, mely az egyik esetben a levegőben és a fák tetején található meg, egy másik esetben a védett, forró égövi tengeri medencék sekély vizében vagy éppen e rendkívüli szférákon élő korai fajok e tengeri kertjeinek alján, oldalában vagy partjain. Még az Urantián is volt egy olyan hosszú időszak, amikor az ősember azáltal tartotta fenn magát és vitte előbbre a kezdetleges polgárosodott tár-

sadalmát, hogy nagyobbrészt a fákon élt, ahogy a fán élő korai elődei is tették. És az Urantián még mindig jelen van a kisemlősök egy csoportja (a denevérek családja), mely a légi közlekedést gyakorolja, és a fókáitok és a bálnáitok, melyek tengeri környezetben élnek, szintén az emlősök rendjébe tartoznak.

[18] A Sataniában az elemi fajták között hét százalék a vízi fajták aránya, míg a légieké tíz, a földieké hetven, a vegyes földi-légi fajtáké pedig tizenhárom százalék. De a korai értelmes teremtmények e módosulatai nem emberi halak és nem is emberi madarak. Ők az emberi és az előemberi fajtába tartoznak, nem továbbfejlődött halak és nem is megdicsőült madarak, hanem egyértelműen ha-

landók.

19 ¶ 3. *A gravitációs fajták.* A teremtési formaterv megváltoztatása révén az értelmes lényeket úgy alkotják meg, hogy képesek legyenek szabadon működni az Urantiánál kisebb és nagyobb szférákon egyaránt, így bizonyos mértékig képesek alkalmazkodni a nem eszményi méretű és sűrűségű bolygók gravitációjához.

20 A halandók különféle bolygói fajtái eltérő magasságúak, a nebadoni átlag valamivel a két méter felett van. A nagyobb világok némelyikét csak mintegy hetvenöt centiméter magas lények népesítik be. A halandói termet e mérettől az átlagos nagyságú bolygókon élők átlagos magasságain keresztül a kisebb szférákon lakók mintegy három méter-

nyi magasságáig terjed. A Sataniában csupán egy olyan faj van, amelynek a testmagassága mintegy egy méter húsz centiméter. A sataniabeli lakott világok húsz százalékát népesítik be a módosított gravitációs fajtába tartozó halandók, ők a nagyobb és a kisebb bolygókat foglalják el.

21 ¶ 4. *A hőmérsékleti fajták.* Lehetséges olyan élőlényeket teremteni, akik az urantiai fajok élettartományánál magasabb és alacsonyabb hőmérsékleteket is elviselnek. A hőszabályozó működési rendjük szerint a lényeket öt külön rendbe soroljuk. E sorban az urantiai fajok a harmadikak. A sataniai világok harminc százalékát a módosított hőmérsékleti fajták népesítik be. Tizenkét százalék tartozik a nagy hőmérsékleti

tartományúakhoz, tizennyolc pedig az alacsonyabbakhoz, ha a hasonlítás alapjának az urantiai viszonyokat tekintjük, akik viszont a középső hőmérséklettartományú csoportba tartoznak.

22 ¶ 5. *A villamos fajták.* A világok villamos, mágneses és elektroni viselkedése nagyban eltérő. A halandói élet tíz formaterve különféleképpen viseli a szférák különbözeti energiáját. E tíz változat kismértékben eltérően viselkedik a közönséges napfény vegyi sugarainak hatására is. De e kisebb jelentőségű eltérések semmilyen mértékben nem befolyásolják az értelmi vagy a szellemi életet.

23 A halandói élet villamos csoportjainak csaknem huszonhárom százaléka tartozik a

negyedik csoportba, az urantiai fajtájú létezéshez. E fajták megoszlása a következő: 1. csoport, egy százalék; 2. csoport, két százalék; 3. csoport, öt százalék; 4. csoport, huszonhárom százalék; 5. csoport, huszonhét százalék; 6. csoport, huszonnégy százalék; 7. csoport, nyolc százalék; 8. csoport, öt százalék; 9. csoport, három százalék; 10. csoport, két százalék — mindenhol egész százalékokra kerekítve.

24 ¶ 6. *Az energia-felvételi fajták.* Az energia-felvétel szempontjából nem minden világ egyforma. Nem minden lakott világnak van olyan, a légzési gázcserére alkalmas légkörtengere, mint az Urantiának. Sok bolygó korai és későbbi fejlődési szakaszaiban a ti rendetekbe tartozó lények nem tudná-

nak létezni; és amikor egy bolygón a légzéshez szükséges tényezők aránya túl magas vagy túl alacsony, de az értelmes élet minden más előfeltétele megvan, akkor az élethordozók az ilyen világokon a halandói létezésnek gyakran egy módosított formáját hozzák létre, olyan lényeket, akik az életfolyamataikkal összefüggő változásokat képesek a fényenergia, valamint a Fizikai Főszabályozók elsődleges erőtér-átalakítói beavatkozása révén biztosítani.

25 Az állati és a halandói táplálkozásnak hat különböző válfaja van: A ritka légkörben élők alkotják az első táplálkozási fajtát, a tengerlakók a másodikat, az Urantiáéhoz hasonlóan átlagos sűrűségű légkörben élők pedig a harmadikat. A sűrű légkörben élők

jelentik az energia-felvétel negyedik fajtáját, míg a nemlégzők alkalmazzák a táplálék- és energia-felvétel ötödik fajtáját. Az energia-felvétel hatodik eljárása a köztes teremtmények korlátozódik.

26 ¶ 7. *A külön meg nem nevezett fajták.* A bolygói életnek számos további fizikai változata van, de mindeme változatok teljes mértékben a bonctani eltérésekben, az élettani elkülönülésben és a villamos-vegytani jellegben merülnek ki. A különbségek nem érintik az értelmi vagy szellemi életet.

3. A NEMLÉGZŐK VILÁGAI

1 A lakott világok többségét az értelmes lények lélegző fajtái népesítik be. Vannak azonban olyan halandói rendek is, melyek

képesek olyan világokon élni, ahol kevés vagy egyáltalán semmi levegő sincs. Az orvontoni lakott világok közül kevesebb mint hét százalék tartozik e fajtába. A Nebadonban ezek aránya kevesebb, mint három százalék. Az egész Sataniában csupán kilenc ilyen világ van.

[2] Azért van olyan kevés nemlégző fajta a Satania lakott világain, mert a Norlatiadek e nemrégiben megszervezett része még mindig bővelkedik a meteori tértestekben; és a súrlódási védőlégkörrel nem rendelkező világok ki vannak téve e vándorok állandó bombázásának. Még némely üstökös is meteorrajokból áll, bár ezek általában kisebb darabokra szétesett anyagtestek.

[3] Millió és millió meteorit lép be az Uran-

tia légkörébe naponta, mintegy háromszáz-húsz kilométeres másodpercenkénti sebességgel érkezve. A nemlégző világokon a fejlettebb emberfajták sokat vesződnek azzal, hogy megvédjék magukat a meteorok okozta károktól úgy, hogy a meteorokat felfogó vagy eltérítő villamos készülékeket készítenek. Nagy veszélybe kerülnek, amikor kimerészkednek e védett körzetekből. E világokon az Urantián ismeretlen, irtózatos hatású villamos viharok is előfordulnak. Az ilyen iszonyú energialüktetések idején a bolygó lakóinak a védőszigeteléssel ellátott különleges építményeikbe kell visszahúzódniuk.

4 A nemlégzők világain az élet gyökeresen különbözik az urantiaitól. A nemlég-

zők nem esznek ételt és nem isznak vizet úgy, mint az urantiai emberfajták. E különleges népek idegrendszeri válaszai, hőszabályozó működési rendje és anyagcseréje gyökeresen eltér az urantiai halandók e téren való működésétől. A szaporodás kivételével csaknem minden élettevékenységük más, és még a nemzési eljárásaik is némiképp különböznek.

5 A nemlégző világokon az állatfajok alapvetően eltérnek a légkörrel rendelkező bolygókon találhatóktól. Az élet nem-légzési terve különbözik a légkörrel rendelkező világon való létezési módszertől; népeik még a túlélésben is mások, lévén ők a Szellemmel való eggyé kapcsolódásra pályázhatnak. Mindazonáltal e lények nagyjából ugyan-

olyan megpróbáltatások és örömök közepette élik az életet és folytatják a tevékenységeiket a területükön, mint amilyen tapasztalatokat a légkörrel rendelkező világon élő halandók is szereznek. Elmében és jellemben a nemlégzők nem különböznek az egyéb halandói fajtáktól.

6 Azért ébredhet bennetek komoly érdeklődés az efféle halandók bolygói viselkedése iránt, mert e lények egyik fajtája lakja az Urantiához közeli egyik szférát.

4. EVOLÚCIÓS SAJÁTAKARATÚ TEREMTMÉNYEK

1 A halandók között nagy eltérések vannak a különböző világokon, még azok között is, amelyek egyazon értelmi és fizikai

fajtába tartoznak, azonban minden, sajátakarati rangú halandó felegyenesedett és két lábon járó állat.

[2] Hat alapvető evolúciós emberfajta létezik: három elsőrendű — a vörös, a sárga és a kék; és három másodrendű — a narancsszín, a zöld és az indigó. A legtöbb lakott világon mindezek a fajták megvannak, viszont a három-agyszelvényű lények bolygói közül sokon csak a három elsődleges fajta található meg. Némely helyi csillagrendszerben szintén csak e fajták vannak jelen.

[3] Az emberi lények átlagosan tizenkét különleges fizikai érzékkel vannak felruházva, bár a három-agyszelvényű halandók különleges érzékei valamivel teljesebbek, mint az egy- és a két-agyszelvényű fajtákéi; az ő látá-

suk és hallásuk számottevően jobb, mint az urantiai emberfajtáké.

4 A gyermekek rendszerint egyesével születnek, ritka az ikerszülés, és a családi élet is meglehetősen egységes a bolygók minden fajtáján. Az összes fejlettebb világon érvényesül a nemek egyenlősége; férfi és nő az elme-felruházottságot és a szellemi helyzetet tekintve egyenrangú. Nem tekintünk egy bolygót az embertelenség szintjéről felemelkedettnek, amíg az egyik nem a másik feletti uralomra tör. A teremtményi tapasztalás e vonása komoly javuláson megy keresztül az Anyagi Fiú és Leány megérkezését követően.

5 ¶ A nap fényében és hőjében részesülő bolygók mindegyikén vannak évszak- és hő-

mérséklet-változások. A mezőgazdaság általánosan jelen van minden légkörrel rendelkező világon; a földművelés az egyetlen foglalatosság, melyet az ilyen bolygók fejlődő emberfajtái általánosan űznek.

6 A halandók mindegyike ugyanolyan általános küzdelmeket folytat a parányi méretű ellenségeivel az első időkben, mint ti az Urantián jelenleg, bár talán nem annyira heveset. Az élettartam a különböző bolygókon változó, mely a kezdetlegesebb világokon a huszonöt évtől a fejlettebb és idősebb bolygókon az ötszáz évig terjed.

7 Az emberi lények mind hajlamosak csoportalkotásra, törzsi és faji téren egyaránt. A csoportokba szerveződésük az eredetükből és a felépítésükből fakad. E hajlamokat csak

a fejlődő polgárosodott társadalom és a fokozatos szellem átlényegülés képes módosítani. A lakott világok társadalmi, gazdasági és kormányzási problémái a bolygók korától, valamint attól függően változnak, hogy az isteni Fiak sorozatos ottlétei milyen mértékű befolyást gyakoroltak.

8 ¶ Az elme a Végtelen Szellem adománya és a különböző környezetekben is meglehetősen egyformán működik. A halandói elmék rokonok, függetlenül bizonyos, a helyi csillagrendszerek sajátakaratú teremtményeinek fizikai természetét jellemző felépítési és vegytani különbségektől. A személyes vagy fizikai bolygói különbségektől eltekintve mindezen különféle halandói rendek elmebéli élete igen hasonló, és a közvetlenül

a halál utáni létpályájuk is nagyon hasonló.

9 De a halandói elme a halhatatlan szellem nélkül nem képes a túlélésre. Az emberi elme halandó; csakis az adományozott szellem halhatatlan. A továbbélés az Igazító által végzett szellemivé lényegítéstől függ — a halhatatlan lélek megszületésétől és kifejlődésétől; legalábbis nem volna szabad ellenségességnek kialakulnia az anyagi elme szellemi átalakítását végző igazítói küldetéssel szemben.

5. A HALANDÓK BOLYGÓI SOROZATAI

1 Némiképp nehéz dolog megfelelő képet festeni a halandók bolygói sorozatairól, mert oly keveset tudtok ezekről, és mert oly

nagyok az eltérések. A halandó teremtményeket azonban számos nézőpontból lehet tanulmányozni, melyek közé tartoznak az alábbiak is:

2 1. A bolygói környezethez való alkalmazkodás.

3 2. Agyszelvény-fajta sorozatok.

4 3. Szellem-befogadási sorozatok.

5 4. Bolygói-halandói korszakok.

6 5. Teremtmény-rokonsági sorozatok.

7 6. Igazítói eggyé kapcsolódási sorozatok.

8 7. A föld elhagyásának eljárásai.

9 ¶ A hét felsőbb-világegyetem lakott szférái olyan halandókkal vannak benépesítve, akik egyszerre besorolhatók az evolúciós te-

remtményi élet e hét általános osztálya közül egybe vagy akár többe is. De még ezek az általános osztályok sem fedik le az olyan lényeket, mint a midszonit lények, és az értelmes élet bizonyos egyéb formáit sem. A lakott világok, ahogy azokat e beszámolókban ismertetjük, evolúciós halandó teremtményekkel vannak benépesítve, de vannak más életformák is.

10 ¶ 1. *A bolygói környezethez való alkalmazkodás.* A lakott világoknak három általános csoportja van abból a szempontból, hogy a teremtményi élet miként alkalmazkodik a bolygói környezethez: a szokványos alkalmazkodású csoport, a harcos alkalmazkodású csoport és a kísérleti csoport.

11 A bolygói körülményekhez való szokvá-

nyos alkalmazkodás a fentiekben ismertetett általános fizikai mintákat követi. A nemlégzők világai a harcos vagy szélsőséges alkalmazkodáshoz sorolhatók, de még más fajták is tartoznak e csoportba. A kísérleti világok rendszerint tökéletesen megfelelően alkalmazkodnak a jellemző életformákhoz, és e tizedes bolygókon az élethordozók megkísérelnek jótékony változtatásokat végrehajtani a szabványos élet-formaterveken. Lévén, hogy a ti világotok is kísérleti világ, szembetűnően különbözik a sataniabeli testvérszféráitól; az Urantián számos, máshol meg nem található életforma jelent meg; és hasonlóan, számos általánosan elterjedt faj hiányzik a bolygótokról.

[12] A Nebadon világegyetemeiben minden

életmódosítási világ sort alkot, és együtt a világegyetemi ügyeknek egy olyan különleges területét jelentik, melyre kijelölt intézők ügyelnek; és mindeme kísérleti világokat rendszeresen ellenőrzi a világegyetemi igazgatók egy testülete, melynek vezetője a Sataniában Tabamantia néven ismert, végleges rendű, érdemes személyiség.

13 ¶ 2. *Agyszelvény-fajta sorozatok.* A halandók testileg egységes volta egyedül az agy és az idegrendszer esetében mutatkozik meg; mindazonáltal az agyi rendszereknek három alapvető szerveződése létezik: az egy-, a két- és a három-agyszelvényű fajták. Az urantiaiak a két-agyszelvényű fajtába tartoznak, s így némiképp nagyobb képzelőerővel, kalandvággyal és bölcselői haj-

lammal rendelkeznek, mint az egy-agyszelvényű halandók, viszont valamivel kevésbé szellemiek, erkölcsösek és istenimádók, mint a három-agyszelvényű rendek. Ezek az agyi különbségek még az előemberi állati létezésre is jellemzők.

[14] Az urantiai agykéreg két agyféltekéjű fajtája alapján, a lényegi hasonlatosságot felhasználva, elképzelhetitek az egy-agyszelvényű fajtát. A három-agyszelvényű rendek harmadik agyáról úgy alkothattok képet a legjobban, mint az alsó vagy csökevényes agyformátok kifejlődéséről, mely addig a pontig fejlődött, hogy már főleg a fizikai tevékenységek szabályozását végzi, s így a két felsőbb agy szabadon foglalkozhat felsőbbrendű dolgokkal: az egyik az értelmi

szerepköröket látja el, a másik pedig a Gondolatigazító szellemi-másoló tevékenységeit szolgálja.

15 Jóllehet az egy-agyszelvényű fajták földi teljesítménye némileg korlátozott a két-agyszelvényű rendekéhez képest, a három-agyszelvényű csoportok idősebb bolygóin olyan polgárosodott társadalmak léteznek, melyek látványa megdöbbentené az urantiaiakat, és amelyek az összehasonlításban megszégyenítenék a tieiteket. A gépi fejlődésben és az anyagi polgárosodott társadalomban, még az értelmi fejlődés terén is, a két-agyszelvényű halandó világok képesek a három-agyszelvényű szférákkal egyenlő szintre eljutni. Viszont az elme felsőbb szintű szabályozása, valamint az értelmi és

a szellemi közötti átjárás kifejlesztése terén ti némiképp alacsonyabb rendűek vagytok.

16 Bármely világ vagy világcsoport esetében az értelmi fejlődést vagy a szellemi teljesítményeket illetően minden ilyen összehasonlító becslés készítésénél illik figyelembe venni a bolygó korát is; sok, nagyon sok múlik a koron, az élőlénytani nemesítők segítségén, és az isteni Fiak különféle rendjeinek későbbi küldetésein.

17 Bár a három-agyszelvényű népek valamivel felsőbbrendű bolygói evolúcióra képesek, mint az egy- vagy a két-agyszelvényű rendek, azért mindnek ugyanolyan életsejtanyaga van, és igen hasonlóan végzi a bolygói tevékenységeit, sok tekintetben úgy, ahogy az emberi lények az Urantián. E há-

romfajta halandó szerte a helyi csillagrendszer világain előfordul. A bolygói körülményeknek az esetek többségében igen kevés közük van az élethordozók ama döntéseihez, ahogy e változatos halandói rendeket a különböző világokra tervezik; a tervezés és a kivitelezés az élethordozók előjoga.

18 E három rend egymás mellett áll a felemelkedési létpályán. Mindegyiknek ugyanazt az értelmi felemelkedési sort kell bejárnia, és mindegyiknek ugyanazt a szellemi fejlődési vizsgát kell letennie. E különböző világok csillagrendszeri igazgatása és csillagvilági felügyelete egyaránt mentes a hátrányos megkülönböztetéstől; még a Bolygóhercegek rendszerei is egyformák.

19 ¶ 3. *Szellem-befogadási sorozatok.* Az

elme-formatervek a szellemi ügyekkel való kapcsolatuk szerint háromféle csoportba sorolhatók. Ez az osztályozás nem az egy-, két- és három-agyszelvényű halandókra vonatkozik; ez elsődlegesen a mirigyek vegyi működésével van összefüggésben, közelebbről is bizonyos, az agyalapi mirigyekkel összevethető mirigyszerveződésekkel. Némely világon az emberfajtáknak csak egy hipofízise van, más világokon élőknek kettő, mint az urantiaiaknak is, míg megint más szférákon az emberfajták három ilyen különleges miriggyel rendelkeznek. Ezek az eltérő vegyi adottságok jelentősen befolyásolják a természetes képzelőerőt és a szellemi felfogóképességet.

20 A szellem-befogadási sorozatok közül

hatvanöt százalék tartozik a második csoportba, mint ahogy az urantiai emberfajták is. Tizenkét százalék az első fajta aránya, mely eredendően kevesebb felfogóképességet jelent, míg a huszonhárom százalékot kitevők inkább hajlanak a szellemi dolgok felé a földi élet során. De e különbségek a természetes halál után nem maradnak meg; mindeme faji eltérések kizárólag a húsvér testben élt élethez tartoznak.

21 ¶ 4. *Bolygói-halandói korszakok.* Ez az osztályozás a megítéltetési időszakokon alapul, amennyiben azok az ember földi helyzetét és a mennyei segédkezés befogadását érintik.

22 Az életet az élethordozók indítják meg, akik figyelemmel kísérik annak fejlődését

mindaddig, amíg evolúciós úton meg nem jelenik a halandó ember. Mielőtt az élethordozók elhagynák a bolygót, a terület urául annak rendje és módja szerint Bolygóherceget állítanak. Ezzel az uralkodóval együtt érkezik meg az alárendelt segédek és egyéb segédkezők teljes testülete, és az élők és a holtak első megítéltetésére is az ő érkezésével egyidejűleg kerül sor.

23 Az emberi csoportok kiemelkedésével e Bolygóherceg nekilát az emberi polgárosodott társadalom útnak indításához és az emberi társadalom összefogásához. Az összezavart világotok állapota nem jellemző a Bolygóhercegek uralkodásának kezdetére, ugyanis az urantiai igazgatás felállítását követően nem sokkal került sor arra, hogy a

Bolygóhercegetek, Kaligasztia sorsközösséget vállalt a Csillagrendszer Fejedelem, Lucifer lázadásával. Bolygótok azóta is viharos időket él.

[24] Egy szokványos evolúciós világon a faji fejlődés a Bolygóherceg rendszerének ideje alatt éri el a maga természetes élőlénytani tetőpontját, és röviddel ez után a Csillagrendszer Fejedelem elküld a bolygóra egy Anyagi Fiút és Leányt. Ezek a behozott lények élőlénytani nemesítői szolgálatot látnak el; vétkük az Urantián tovább bonyolította a bolygó történetének menetét.

[25] Amikor egy emberi faj értelmi és erkölcstani fejlődése eléri az evolúciós fejlődés határait, akkor jön el ítélkezői küldetése keretében egy paradicsomi Avonal Fiú; és ké-

sőbb, amikor az ilyen világ szellemi állapota megközelíti a természetes teljesítőképessége határait, akkor látogat el a bolygóra egy paradicsomi alászálló Fiú. Az alászálló Fiú fő küldetése a bolygói rend megteremtése, az Igazság Szellemének a bolygói működésre elküldése, mellyel megteremti a lehetőséget a Gondolatigazítók általános eljövetelére.

[26] E téren az Urantia megint csak más: a ti világotokon sohasem került sor ítélkezői küldetésre, és az alászálló Fiatok sem az Avonal-rendbe tartozott; bolygótok abban a különleges megtiszteltetésben részesült, hogy a Fejedelemfiú, a nebadoni Mihály halandói szülőbolygója lehetett.

[27] Az isteni fiúi besorolású rendek sorozatos segédkezéseinek eredményeként a lakott vi-

lágok és azok fejlődő fajai elindulnak a bolygói evolúció csúcsának meghódítására. Az ilyen világok ekkor válnak éretté az utolsó küldetésre, a Háromsági Tanító Fiak érkezésére. A Tanító Fiak e kora jelenti az előszobát az utolsó bolygókorszakhoz — az evolúciós eszménykorhoz — a fény és élet korszakához.

28 Az emberi lények ezen osztályozásának a következő írásban szentelünk külön figyelmet.

29 ¶ 5. *Teremtmény-rokonsági sorozatok.* A bolygókat nemcsak alá- és fölérendeltségen alapulóan szervezik csillagrendszerekbe, csillagvilágokba, és így tovább, hanem a világegyetemi igazgatásban a mellérendelő csoportosítás is jelen van a fajta, a so-

rozat és más viszonyok alapján. A világegyetemnek ez a keresztirányú igazgatása inkább ama hasonló természetű tevékenységek összehangolásával függ össze, melyeket a különböző szférákon egymástól függetlenül vittek véghez. A világegyetemi teremtmények e rokon osztályait rendszeresen ellenőrzik bizonyos, változatos összetételű testületek, melyek magas rangú személyiségekből állnak és amelyeket sokat tapasztalt, végleges rendű lények vezetnek.

30 E rokonsági tényezők minden szinten megnyilvánulnak, mert léteznek rokon sorozatok a nem-emberi személyiségek között éppúgy, mint a halandó teremtmények között — még az emberi és az emberfeletti rendek között is. Az értelmes lények az

alá- és fölérendeltségen alapulóan tizenkét nagyobb csoportba sorolhatók, melyek hét-hét nagyegységből állnak. Az élőlények e különleges kapcsolatban álló csoportjainak összehangolását valószínűleg a Legfelsőbb Lény valamilyen nem teljesen ismert eljárása biztosítja.

31 ¶ 6. *Igazítói eggyé kapcsolódási sorozatok.* A halandók eggyé kapcsolódási tapasztalást megelőző állapota szerinti szellemi osztályozást vagy csoportosítást teljes mértékben a bennük lakozó Titkos Nevelő személyiségi rendjéhez fűződő viszony határozza meg. A Nebadon lakott világainak csaknem kilencven százalékát az Igazítóval való eggyé kapcsolódás képességével rendelkező halandók népesítik be, szemben a

közeli világegyetemmel, ahol alig több mint a bolygók fele ad otthont olyan lényeknek, akik az örökkévaló eggyé kapcsolódásra pályázó, Igazító-segítette lények.

32 ¶ 7. *A föld elhagyásának eljárásai.* Alapvetően csak egy módja van az egyedi emberi élet megindításának a lakott világokon, és ez a teremtménynemzésen és a természetes születésen keresztül valósul meg; azonban számos olyan eljárás létezik, amely révén az ember kimenekülhet a földi besorolásából és bejuthat a paradicsomi felemelkedők befelé tartó áramába.

6. A BOLYGÓ ELHAGYÁSA

1 A halandók különféle fizikai fajtáinak és bolygói sorozatainak mindegyike élvezi a

Gondolatigazítók, az őrangyalok és a Végtelen Szellem hírvivő seregei különféle rendjeinek segédkezését. A természetes halál jelentette felszabadulás révén mindegyik megszabadul a húsvér test kötelékeitől, és ezt követően mindegyik ugyanúgy éri el a szellemi evolúció és az elme-fejlődés morontia világait.

2 A bolygói hatóságok vagy a csillagrendszer urainak kezdeményezésére időről időre különleges feltámadást visznek véghez az alvó továbbélők között. E feltámadásokra legalább a bolygói időben mért ezerévenként sort kerítenek, amikor is nem mind, de „sokan azok közül, akik alusznak a porban, felserkennek”. A különleges feltámadások alkalmával a felemelkedők különleges

csoportjait a halandói felemelkedés helyi világegyetemi tervében való sajátos szolgálatra késztetik. E különleges feltámadásoknak gyakorlati szempontjai és érzelmi felhangjai egyaránt vannak.

3 A lakott világ fiatalkorában sok túlélőt a különleges és az ezeréves feltámadások során szólítanak a lakószférákra, de többségüket a bolygói szolgálatot teljesítő isteni Fiú eljövetelével összefüggő új megítéltetési időszak kezdetén személyesítik meg újra.

4 ¶ 1. *A túlélés megítéltetési vagy csoportos rendű halandói.* Az első Igazítónak a lakott világra való megérkezésével a szeráfi őrzőszellemek szintén megjelennek; ők nélkülözhetetlenek a bolygó elhagyásához. Az alvó továbbélők élete szünetelésének időszá-

kában az újonnan kifejlődött és halhatatlan lelkek szellemi értékeit és örökkévaló valóságait, mint szent zálogot a személy vagy a csoport szeráfi őrangyalai őrzik.

5 Az alvó továbbélők mellé kijelölt csoportőrzők mindig a megítéltetést végző Fiakkal működnek együtt azon a világon, ahol e Fiak megjelentek. „Elküldi az ő angyalait, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szél felől.” Minden egyes olyan szeráf mellett, akit egy alvó halandó újbóli megszemélyesülésében való közreműködésre rendeltek, ott működik a visszatért Igazító is, ugyanaz a halhatatlan Atya-szilánk, mely őbenne élt a húsvér testben töltött időben, és így állítják helyre a személyazonosságot és a személyiséget. Amíg a védenceik alszanak, e vára-

kozó Igazítók a Diviningtonon szolgálnak; ebben az átmeneti időszakban sohasem költöznek más halandóba.

6 Jóllehet a halandói létezés idősebb világai otthont adnak azoknak a magasan fejlett és tökéletesen szellemi fajta emberi lényeknek, akik gyakorlatilag mentesültek a morontia élet alól, az állati eredetű fajok kezdeti korszakaira azért mégis olyan fejletlen halandók a jellemzők, akik oly éretlenek, hogy az Igazítójukkal való eggyé kapcsolódás lehetetlen. E halandók felébresztését a szeráfi őrzőszellemek végzik a Harmadik Forrás és Középpont halhatatlan szelleme egy egyedivé tett részével közösen.

7 Egy bolygói korszak alvó továbbélői így személyesülnek meg újra a korszakos meg-

ítéltetési számbavétel során. De a teremtésrész meg nem menthető személyiségei esetében egyetlen halhatatlan szellem sem jelenik meg abból a célból, hogy a csoport végzet-őrangyalai mellett működjön, és ez jelenti a teremtményi lét megszűnését. Némely forrásotok úgy ábrázolta ezeket az eseményeket, mint amelyek a halandói halál bolygóin mennek végbe, valójában azonban az ilyesmire a lakóvilágokon kerül sor.

8 ¶ 2. *A felemelkedés egyedi rendjeibe tartozó halandók.* Az emberi lények egyedi fejlődése azzal mérhető, hogy miként érik el egymás után a hét mindenségrendi kört és miként haladnak át azokon (sajátítják el azokat). A halandói fejlődés e körei a társított értelmi, közösségi, szellemi és minden-

ségrendi látásmódbeli értékek szintjei. A hetedik körből indulva a halandó az elsőbe tart, és mindazokhoz, akik a harmadikat már elérték, nyomban személyes végzet-őrangyalt rendelnek. E halandók a megítéltetési vagy egyéb döntésektől függetlenül személyesülnek újra a morontia létben.

9 Az evolúciós világok első időiben kevés halandó ítéltetik meg a harmadik napon. De az idő múlásával mind több személyes végzet-őrangyalt rendelnek a felemelkedő halandók mellé, és e fejlődő teremtmények egyre nagyobb számban személyesülnek meg újra a természetes halált követő harmadik napon az első lakóvilágon. Ilyenkor az Igazító visszatérése jelzi az emberi lélek ébredését, és ez a halott újbóli megsze-

mélyesülése, pontosan úgy, mint az evolúciós világokon a tömeges számbavétel idején, a megítéltetési időszak végén.

10 Az egyéni felemelkedőknek három csoportja van: A kevésbé fejlettek a kezdeti vagy első lakóvilágon érnek földet. A fejlettebb csoportba tartozók a morontia létpályát a közbenső lakóvilágok bármelyikén kezdhetik, attól függően, hogy milyen volt a megelőző bolygói fejlődésük. E rendek legfejlettebbjei ténylegesen a hetedik lakóvilágon kezdik a morontia tapasztalást.

11 ¶ 3. *A felemelkedés próbaidős rendjeinek halandói.* A világegyetem előtt az Igazító megérkezése jelenti az azonosság megjelenését, és minden olyan lény, akibe Igazító költözött, benne van az igazság-összeírás-

ban. De az evolúciós világokon élt átmeneti lét bizonytalan, és sokan fiatalon meghalnak, mielőtt a paradicsomi létpálya mellett döntenének. Az ilyen gyermekek és ifjak, akikbe Igazító költözött, követik a fejlettebb szellemi besorolású szülőjüket, vagyis a harmadik napon eljutnak a csillagrendszer végleges rendű világára (a gyakorlóotthonba), vagy valamely különleges feltámadás alkalmával vagy az állandó ezeréves és megítéltetési számbavétel során.

12 Azok a gyermekek, akik túl fiatalon halnak meg, semhogy Gondolatigazítójuk lehetne, a helyi csillagrendszerek végleges rendű világain személyesülnek meg újra azzal egyidejűleg, hogy valamelyik szülőjük megérkezik a lakóvilágokra. A halandói

születéskor a gyermek fizikai entitásra tesz szert, de a túlélés szempontjából minden Igazító nélküli gyermeket úgy tekintenek, mint aki még mindig a szüleihez tartozik.

13 A Gondolatigazítók a kellő időben beköltöznek e kicsinyekbe, míg a szeráfi segédkezés a túlélés próbaidős rendjeinek mindkét csoportja esetében általában hasonló a fejlettebb szülőéhez, illetőleg egyenértékű a szülőével, amennyiben csak az egyik vált túlélővé. A harmadik kört elértek, függetlenül a szüleik helyzetétől, személyes őrzőt kapnak.

14 Hasonló gyakorlóotthonokat tartanak fenn a csillagvilági és a világegyetemi végleges rendű szférákon a felemelkedők első vagy második módosított rendjébe tartozó, Iga-

zító nélküli gyermekek számára.

15 ¶ 4. *A felemelkedés második módosított rendjeibe tartozó halandók.* Ezek a közbenső evolúciós világok haladó emberi lényei. Rendszerint nem képesek ellenállni a természetes halálnak, viszont mentesülnek a hét lakóvilágon való áthaladás kötelezettsége alól.

16 A legkevésbé tökéletes csoport a helyi csillagrendszerük központján ébred újra, ők csak a lakóvilágokat hagyják ki. A középső csoport a csillagvilági felkészülési világokra megy; ők a helyi csillagrendszer teljes morontia rendszerét kihagyják. A szellemi előmenetel bolygói korszakai során a későbbiekben sok túlélő ébred a csillagvilági központokon és a paradicsomi felemelkedés itt

kezdődik el.

[17] De mielőtt e csoportok bármelyike is továbbmenne, oktatókként vissza kell térniük a kihagyott világokra, s ott tanítókként sok tapasztalatot kell szerezniük a hallgatókként kihagyott területeken. Ez után mindannyian tovább haladnak a Paradicsom felé, a halandói fejlődés elrendelt útjain.

[18] ¶ 5. *A felemelkedés első módosított rendjébe tartozó halandók.* E halandók az evolúciós életnek az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt fajtájába tartoznak, de igen gyakran képviselik az emberi fejlődés végső szakaszait valamely fejlődő világon. E megdicsőült lények mentesülnek a halál kapuin való átlépéstől; őket a Fiú fogadja magához; elragadtatnak az élők közül és azonnal meg-

jelennek a Fejedelemfiú előtt a helyi világegyetem központján.

19 Ezek azok a halandók, akik a halandói élet folyamán élnek meg eggyé kapcsolódást az Igazítójukkal, és az ilyen, Igazítóval eggyé kapcsolódott személyiségek szabadon szelik át a teret, mielőtt morontia alakot öltenének. Ezek az eggyé kapcsolódott lények közvetlen Igazító-átkelésben jutnak el a felsőbb morontia szférák feltámadási csarnokaiba, ahol ugyanúgy megkapják az első morontia öltözéküket, mint minden más, az evolúciós világokról jövő halandó.

20 A halandói felemelkedés ezen első módosított rendjébe az Igazítóval eggyé kapcsolódott világok bármely, legyen az a legalsóbb vagy a legfelsőbb rendű, szakaszában

lévő bolygói fajtába sorolt egyed beletartozhat, de e rend a leggyakrabban mégis az isteni Fiak látogatásából már többször is részesült, idősebb szférákon működik.

21 A fény és élet bolygói korszakának elérésével sokan jutnak el a világegyetemi morontia világokra az átvitel első módosított rendjében. A végleges rendű létezés későbbi szakaszaiban, amikor egy területet elhagyó halandók többsége ebbe az osztályba kerül, a bolygót az e sorozatba tartozóként ismerik el. Természetes halál egyre ritkábban fordul elő a fényben és életben megállapodott szférákon.

22 [Közreadta egy, a Bolygói Igazgatás Jerusemi Tanodájából való Melkizedek.]

50. ÍRÁS

A BOLYGÓHERCEGEK

JÓLLEHET a Bolygóhercegek a Lanonandek Fiak rendjébe tartoznak, olyannyira e szolgálatra szakosodtak, hogy általában külön csoportnak tekintik őket. Miután a melkizedekek kinevezték őket másodrendű lanonandekeknek, e helyi világegyetemi Fiakat a rendjük tartalékosaihoz rendelik a csillagvilági központra. A Csillagrendszer Fejedelem innen különböző feladatokra küldi őket, végül pedig bolygóhercegi megbízást kapnak és a fejlődő lakott világra vezénylik őket.

2 A Csillagrendszer Fejedelem számára az jelzi annak szükségességét, hogy valamely

adott bolygóra vezetőt kell kijelölni, hogy megérkezik az élethordozók kérelme, miszerint igazgatási vezető kijelölésére van szükség e bolygón, ahol életet létesítettek és értelmes evolúciós lények kifejlődését érték el. Minden, evolúciós halandó teremtmények lakta bolygó rendelkezik egy ilyen, a fiúi besorolásúak eme rendjébe tartozó bolygói vezetővel.

1. A HERCEGEK KÜLDETÉSE

1 A Bolygóherceg és az ő testvéri segédei jelentik a legjobb megszemélyesülést (eltekintve a megtestesüléstől), mely révén a paradicsomi Örökkévaló Fiú egyáltalán megközelítheti az idő és tér alacsony rendű teremtményeit. Igaz, hogy a Teremtő Fiú

a szellemén keresztül éri el a teremtésrész teremtményeit, viszont a Bolygóherceg az utolsó a személyes Fiak azon rendjei közül, melyek a Paradicsomról az ember gyermekeihez elérnek. A Végtelen Szellem a végzetőrangyalok és az egyéb angyali lények személyében nagyon közel kerül; az Egyetemes Atya a Titkos Nevelők elő-személyes jelenléte révén benne él az emberben; viszont a Bolygóherceg jelenti az Örökkévaló Fiúnak és az ő Fiainak a hozzátok való közeledésre irányuló utolsó erőfeszítését. Egy újonnan lakottá vált világon a Bolygóherceg az egyedüli képviselője a teljes isteniségnek, mely a Teremtő Fiútól (az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú utódjától) és az Isteni Segédkezőtől (a Végtelen Szellem világegyete-

mi Leányától) ered.

[2] Az újonnan lakottá vált világ hercegét segítők és a segédek hű testülete, valamint nagyszámú segédkező szellem veszi körül. De az ilyen új világokat irányító testületet a csillagrendszer intézőinek alacsonyabb rendjeiből kell összeállítani annak érdekében, hogy az eredendően rokonszenvvel és megértéssel viseltessen a bolygó problémái és nehézségei iránt. És mindazon erőfeszítések, hogy az evolúciós világoknak rokonszenves vezetői legyenek, egyúttal ama veszély megnövekedésével járnak, hogy ezeket az emberekhez közeli személyiségeket rossz útra térítheti, ha nézeteiket a Legfőbb Urak akaratánál előbbre valónak tartják.

[3] Lévén, hogy egyedül képviselik az iste-

niséget az egyes bolygókon, e Fiak alaposan kipróbáltatnak, és a Nebadon több lázadásnak a csapását szenvedte már el eddig. A Csillagrendszer Fejedelmek és a Bolygóhercegek teremtésében megtestesülő eszme egyre jobban eltávolodik az Egyetemes Atyától és az Örökkévaló Fiútól, és így egyre nagyobb a veszélye annak, hogy a saját fontosságukat illetően elveszítik az arányérzéküket és nagyobb a hibázás lehetősége abban is, hogy helyesen fogják fel az isteni lények számos rendjeinek értékeit és viszonyát, valamint azok hatáskörmegosztását. Az, hogy az Atya nem személyesen van jelen a helyi világegyetemben, egyúttal az összes ilyen Fiú hitének és hűségének egyfajta próbája is.

4 De e világhercegek nem gyakran buknak

el a lakott szférák szervezésével és igazgatásával kapcsolatos küldetéseiken, és a sikerük nagymértékben megkönnyíti az Anyagi Fiak későbbi küldetéseit, akik a teremtményi élet felsőbbrendű formáit hozzák el a világok fejletlen emberei számára. Az ő uralkodásuk nagyban hozzájárul ahhoz is, hogy a bolygók felkészüljenek a paradicsomi Istenfiakra, akik később azért jönnek, hogy megítéljék a világokat és megnyissák az egymás utáni megítéltetési időszakokat.

2. A BOLYGÓ IGAZGATÁSA

[1] Minden Bolygóherceg Gábrielnek, Mihály főigazgatójának a világegyetemi igazgatási felügyelete alá tartozik, míg rájuk közvetlenül a Csillagrendszer Fejedelmek kizárólagos rendelkezései vonatkoznak.

[2] A Bolygóhercegek bármikor tanácsért fordulhatnak a melkizedekekhez, a korábbi oktatóikhoz és kezeseikhez, de a segítségüket nem kötelezően kell igénybe venniük, és ha e segítséget nem önként kérik, akkor a melkizedekek nem is avatkoznak bele a bolygói igazgatásba. E világurak a huszonnégy tanácsos tanácsait is kikérik, akik a csillagrendszerben alászállást megtapasztalt bolygókról gyűlnek össze. A Sataniában e tanácsosok jelenleg mind urantiai honosok. És van egy hetventagú hasonló tanács is a csillagvilági központon, melynek tagjai szintén a teremtésrészek evolúciós lényei közül valók.

[3] Az evolúciós bolygók irányítása a létpályájuk első és meg nem állapodott időszaka-

iban nagymértékben önkényes. A Bolygóhercegek a bolygói segédeikből álló testületeik közül választják ki azokat a segédeket, akikből külön feladatokra csoportokat alakítanak. Rendszerint egy tizenkét fős legfelsőbb tanáccsal veszik körül magukat, de ezt a különböző világokon másként választják ki és állítják össze. A Bolygóhercegnek lehet egy vagy több olyan segédje is, aki a fiúi besorolásúak csoportjának harmadik rendjéből kerül ki, és néha, bizonyos világokon még az ő rendjéből, a másodrendű lanonandekek közül is választ társat.

4 A világ urának teljes törzskara a Végtelen Szellem személyiségeiből, valamint a felsőbbrendű kifejlődött lények bizonyos fajtáiból és a más világokról származó felemel-

kedő halandókból áll. E személyi állomány átlagosan ezerfős, és a bolygó fejlődésével e segítői testület létszáma elérheti a százezret vagy még többet is. Bármikor, amikor még további segítőkre van szükség, a Bolygóhercegeknek csak kérniük kell azt a testvéreiktől, a Csillagrendszer Fejedelmektől, és a kérelem nyomban teljesül.

5 A bolygók jellegüket és szerveződésüket, valamint igazgatásukat tekintve jelentősen eltérnek egymástól, de mindegyik gondoskodik igazságszolgáltatási testületekről. A helyi világegyetem bírói rendszere a Bolygóherceg bíróságainál kezdődik, melyeket az ő személyi törzskarának egyik tagja vezet; e bíróságok ítéletei meglehetősen atyai és szabad mérlegelésen alapuló hozzáállást

tükröznek. Minden, a bolygó lakosai ügyeinek szabályozását meghaladó problémával fellebbezéssel lehet fordulni a felsőbb ítélőszékekhez, de az ő világa területéhez tartozó ügyeket jobbára a herceg személyes belátása szerint bírálják el.

6 A békéltetők tetszőleges helyen működtethető bizottságai szolgálják és kiegészítik a bolygói ítélőszékeket, és a szellemi és a fizikai szabályozók kötelesek elfogadni e békéltetők ténymegállapításait. De önkényesen semmit sem hajtanak végre a Csillagvilági Atya egyetértése nélkül, mert „A Fenségesek uralkodnak az emberek országain”.

7 A bolygói feladatot végző szabályozók és átalakítók szintén képesek együttműködni az angyalokkal és a mennyei lények más

rendjeivel abban, hogy ez utóbbi személyiségeket a halandók számára láthatóvá tegyék. Különleges alkalmakkor a szeráfi segítők, sőt még a melkizedekek is képesek láthatóvá válni az evolúciós világok lakói számára, és így is tesznek. A fő oka annak, hogy halandó felemelkedőket hoznak a csillagrendszeri központról a Bolygóherceg törzskarába az, hogy megkönnyítsék a terület lakóival való érintkezést.

3. A HERCEG TESTTEL BÍRÓ TÖRZSKARA

[1] Ha a Bolygóherceg egy fiatal világra indul, akkor rendszerint magával viszi az önkéntes felemelkedő lények egy csoportját a helyi csillagrendszeri központról. E felemelkedők a fajok fejlesztésével összefüggő első

feladatok elvégzése érdekében tanácsadókként és segítőkként kísérik el a herceget. Az anyagi segítők e testülete alkotja a herceg és a világ emberfajtái közötti kapcsolatot. Az Urantia Hercegének, Kaligasztiának száz ilyen segítőből álló testülete volt.

2 ¶ Ezen önkéntes segédek a csillagrendszeri központ létpolgárai, és még egyikük sem élt meg eggyé kapcsolódást a bennük lakozó Igazítóval. Az ilyen önkéntes szolgálók Igazítóinak besorolása a csillagrendszeri központ vonatkozásában állandó marad, míg e morontia fejlődő lények átmenetileg visszakerülnek egy korábbi morontia állapotba.

3 Az élethordozók, a forma építői látják el azokkal az új fizikai testekkel ezeket az ön-

kénteseket, mely testet a bolygói ottlétük során foglalnak el. E személyiségalakok mentesek ugyan a teremtésrészeken szokványos betegségektől, viszont a korábbi morontia testeikhez hasonlóan ki vannak téve bizonyos, működési jellegű véletlen eseményeknek.

4 ¶ A herceg testtel bíró törzskarát rendszerint eltávolítják a bolygóról a következő korszakos megítéltetéskor, amikor a Fiú másodszor jön el a szférára. Mielőtt elmennek, a különféle feladataikat szokás szerint a közös utódaiknak és bizonyos felsőbbrendű honos önkénteseknek adják át. Rendszerint ilyen utódok váltják őket azokon a világokon, ahol a herceg e segítőinek megengedték, hogy párba lépjenek a honos emberfaj-

ták felsőbbrendű csoportjaival.

5 A Bolygóherceg e segítői ritkán lépnek párba a világ emberfajtáival, viszont egymás között mindig párosodnak. Kétféle lényfajta származik ezekből az egyesülésekből: a köztes teremtmények elsőfajú fajtája és bizonyos olyan, magasabb rendű anyagi lények, akik a herceg törzskarában maradnak azt követően, hogy szüleiket Ádám és Éva megérkezésekor elviszik a bolygóról. E gyermekek nem lépnek párba a halandó fajokkal, kivéve bizonyos szükséghelyzeteket és akkor is csak a Bolygóherceg irányításával teszik ezt. Ilyenkor a gyermekeik — a testtel bíró törzskar unokái — olyan besorolásúak, mint a koruk és nemzedékük felsőbbrendű fajtái. A Bolygóherceg e félanyagi segédeinek min-

den utódába Igazító költözik.

6 A herceg által meghatározott megítéltetési időszak végén, amikor eljön az idő, hogy e „visszatérési törzskar” visszatérjen a csillagrendszeri központra a paradicsomi létpálya befejezése céljából, e felemelkedők megjelennek az élethordozók előtt annak érdekében, hogy az anyagi testüket átadják. Átkelési alvásba kerülnek és úgy ébrednek, hogy megszabadultak a halandói öltözéküktől és morontia alakba öltöztettek, készen állnak arra, hogy a szeráfok visszavigyék őket a csillagrendszeri központra, ahol a tőlük elvált Igazítóik várják őket. A jerusemi osztályuk már egy teljes megítéltetési időszakkal előttük jár, ők viszont egyedi és különleges tapasztalatot szereztek, a felemelkedő

halandó létpályájának egy ritka fejezetét ismerték meg.

4. A BOLYGÓN LÉTESÍTETT KÖZPONT ÉS A TANINTÉZETEK

[1] A herceg testtel bíró törzskara idejekorán megszervezi a képzés és a műveltség bolygói tanhelyeit, ahol az evolúciós emberfajták színe-javát tanítják ki s küldik vissza, hogy e jobb dolgokat tanítsák meg a népüknek is. A herceg e tanodái a bolygó anyagi központjában találhatók.

[2] E központi város létesítésével kapcsolatos fizikai munkát a testtel bíró törzskar végzi. A Bolygóherceg első időszakainak központi városai vagy települései nagyon eltérnek attól, amit az urantiai halandó elképzelne. A

későbbi korokkal összehasonlítva ezek egyszerűek, a kővel való díszítés és a viszonylag fejlett építőanyag-használat jellemzi ezeket. És mindez elüt attól az ádámi rendszertől, mely egy kertszerű központ körül összpontosul, ahol az emberfajták érdekét szolgáló munka folyik a világegyetemi Fiak második megítéltetési időszakában.

3 ¶ A világotok esetében a központi településen minden emberi lakóhelyhez elegendően nagy terület tartozott. Bár a távoli törzsek továbbra is vadásztak és gyűjtögettek, a Herceg tanintézeteinek tanítványai és tanítói földművelők és kertészek voltak. Idejüket nagyjából egyenlően osztották meg az alábbi tevékenységek között:

4 1. *Fizikai munka.* Földművelés, kiegé-

szítve házépítéssel és a házak berendezésével.

5 2. *Közösségi tevékenységek.* Játékok és művelődésközösségi csoportalkotás.

6 3. *Oktatói képzés.* Egyéni oktatás a családi-csoportos oktatással összefüggésben, melyet külön osztályszintű felkészítés egészít ki.

7 4. *Szakképzés.* A házasság és az otthonkészítés tanodái, művészeti és kézműves felkészítő tanhelyek, és a — világi, műveltségi, és vallási — tanítók felkészítő osztályai.

8 5. *Szellemi műveltség.* A testvériség tanítóinak felkészítése, a gyermekek és az ifjak csoportjainak felvilágosítása és a befogadott honos gyermekek felkészítése a népük közötti hitterjesztői feladatokra.

9 ¶ A Bolygóherceget halandó lények nem láthatják; a törzskarába tartozó félanyagi lények által képviselt dolgokban való hit egyfajta hűségpróba. De a műveltség és a felkészítés e tanhelyei jól alkalmazkodnak az egyes bolygók igényeihez, rövid időn belül kiélezett és nemes versengés indul az emberfajták között azért, hogy e különféle oktatási intézményekbe bekerüljenek.

10 E műveltségi és fejlődési világközpontból minden néphez olyan nemesítő és polgárosodást elindító hatás sugárzódik ki fokozatosan, mely lassan, de biztosan átalakítja az evolúciós fajtákat. Ezalatt a környező népek kiképzett és szellemiesült gyermekei közül azok, akiket felvettek és felkészítettek a herceg tanodáiban, visszatérnek az eredeti

csoportjukhoz és a legjobb tudásuk szerint olyan új és tekintélyes oktatási és műveltségi központokat létesítenek, melyeket a herceg tanodái terveinek megfelelően vezetnek.

11 ¶ Az Urantián a bolygói fejlődésre és műveltségbeli haladásra kidolgozott eme tervek már jócskán a végrehajtás szakaszában voltak, igencsak kielégítően haladtak, amikor az egész vállalkozást meglehetősen hirtelenül és gyalázatosan derékba törte Kaligasztia csatlakozása a Lucifer-féle lázadáshoz.

12 Számomra e lázadás kapcsán az volt a legmegrázóbb esemény, amikor tudomást szereztem a fiúi besorolású lények közül a saját rendembe tartozók egyikének, Kaligasztiának a csalárd árulásáról, aki szándékosan és előre megfontoltan, módszeresen elferdítet-

te és megmérgezte azokat a tanokat, melyeket abban az időben a bolygón működő tanhelyeken terjesztettek az egész Urantián. E tanhelyek összeomlása gyors és teljes volt.

13 A Herceg anyagivá lényegített törzskarát alkotó felemelkedők utódainak többsége hűséges maradt, és kilépett Kaligasztia soraiból. A hűeket az urantiai Melkizedek-megbízottak bátorították, és a későbbi korokban az ő leszármazottaik sokat tettek az igazság és a pártatlanság bolygói fogalmainak fennmaradása érdekében. E hűséges örömhírhozók munkája segített megakadályozni azt, hogy a szellemi igazság teljesen eltűnjön az Urantiáról. E bátor lelkek és az ő leszármazottaik életben tartottak valamennyi ismeretet az Atya uralmáról és a világ em-

berfajtái számára megőrizték az isteni Fiak különböző rendjei által elrendelt sorozatos bolygói megítéltetések fogalmát is.

5. A FOKOZATOSAN FEJLŐDŐ POLGÁROSODOTT TÁRSADALOM

[1] A lakott világok állhatatos hercegei állandó besorolásba kerülnek az eredeti feladatuk tárgyát képező bolygókon. A paradicsomi Fiak és a megítéltetések sorra elkövetkeznek, de a sikeres Bolygóherceg megmarad, mint a területének ura. A munkája meglehetősen független a felsőbbrendű Fiak küldetéseitől, mert annak rendeltetése a bolygói polgárosodott társadalom fejlesztése.

[2] A polgárosodott társadalom fejlődése a különböző bolygókon kevéssé hasonló. A

halandói törzsfejlődés kibontakozása nagyon eltér a számos nagyon is különböző világon. Azonban a bolygók testi, értelmi és társadalmi fejlődési irányaiban megmutatkozó számos különbség ellenére minden evolúciós szféra bizonyos, jól meghatározott irányokban halad előre.

3 A Bolygóherceg üdvözítő uralma alatt, melyet az Anyagi Fiak kiterjesztenek és amelyre a paradicsomi Fiak időszakos küldetései is rányomják a bélyegüket, az idő és tér átlagos világain a halandó emberfajták az alábbi hét fejlődési korszakon mennek keresztül:

4 1. *A táplálkozás kora.* Az előemberi teremtményeket és az ősember első fajtáit főként élelemproblémák foglalkoztatják. E

fejlődő lények a nem alvással töltött idejük nagy részében vagy élelmet keresnek vagy harcolnak, támadnak, illetőleg védekeznek. A későbbi polgárosodott társadalmak e korai elődei gondolatainak középpontjában az élelemszerzés áll.

5 ¶ 2. *A biztonság korszaka.* Amint az ősi vadász némi időt tud megtakarítani az élelemszerzésből, e szabadidejét a biztonsági helyzetének javítására fordítja. Egyre több figyelmet szentelnek a háborúzás módszereinek. Megerősítik az otthonaikat, és a nemzetséget az egymástól való félelem, valamint az idegen csoportokkal szemben szított gyűlölet kovácsolja össze. Az önvédelem olyan foglalatosság, melyet mindig megelőz az önfenntartás.

6 ¶ 3. *Az anyagi jólét kora.* Miután az ember az élelemproblémákat részlegesen megoldotta és bizonyos mértékű biztonságot is elért, a többi szabadidejét a személyes jólétére fordítja. A fényűzés a szükséggel verseng az emberi tevékenységek központjába kerülésért. Az ilyen korszakot túl gyakran jellemzi zsarnokság, türelmetlenség, falánkság és mámor. A fajok gyengébb elemei hajlamosak a mértéktelenségre és a kegyetlenkedésre. E gyönyörkereső gyengébb egyedeket azonban legyőzik a fejlődő polgárosodott társadalom erősebb és igazságszerető elemei.

7 ¶ 4. *A tudás és a bölcsesség keresése.* Az élelem, a biztonság, az örömök és a szabadidő megteremtik az alapját a műveltség fej-

lődésének és a tudás terjedésének. A tudás megszerzésére irányuló erőfeszítés bölcsességet eredményez, és amint egy műveltség megtanulta, hogy miként szerezzen előnyt a tapasztalásából és fejlődjön általa, a polgárosodott társadalom tényleg révbe ér. Még mindig az élelem, a biztonság és az anyagi jólét határozza meg a társadalmat, de már sok előretekintő egyén van kiéhezve a tudásra és szomjazza a bölcsességet. Minden gyermek lehetőséget kap a tettek révén tanulni; e korszak jelszava az oktatás.

8 ¶ 5. *A bölcselet és a testvériség kora.* Amikor a halandók megtanulnak elgondolkodni a tapasztalásaikon és elkezdenek hasznot húzni a tapasztalásból, akkor válik a szemléletük bölcselőivé — végre elkezdik

magukban keresni az okokat és józan ítélőképességre tesznek szert. E korszakban a társadalom erkölcsössé válik, e korszak halandói pedig valóban erkölcsi lényekké válnak. A bölcs erkölcsi lények képesek az emberi testvériség megteremtésére az ilyen fokozatosan fejlődő világon. Az erkölcsös és erkölcsi lények képesek megtanulni, hogy miként éljenek az aranyszabálynak megfelelően.

9 ¶ 6. *A szellemi törekvés korszaka.* Ahogy a fejlődő halandók keresztülmentek a testi, az értelmi és a társadalmi fejlődési szakaszokon, előbb-utóbb elérik a személyes látásmódnak ama szintjeit, amelyek a szellemi megelégedés és a mindenségrendi összefüggések megértésének keresésére késztetik

őket. A vallás kiteljesíti a félelem és a babonaság érzelmi területeiről a mindenségrendi bölcsesség és a személyes szellemi tapasztalás magasabb szintjeire való felemelkedést. Az oktatás a jelentéstartalmak megvilágítására törekszik, a műveltség pedig a mindenségrendi kapcsolódásokat és az igaz értékeket ragadja meg. Az ilyen fejlődő halandók műveltsége kiváló, képzettsége nagyszerű és Isten-tudata páratlan.

10 ¶ 7. *A fény és élet korszaka.* Ez a fizikai biztonságot, értelmi gyarapodást, társadalmi műveltséget és szellemi fejlődést hozó, egymást követő korszakok virágzása. Ezek az emberi vívmányok most mindenségrendi egységben és önzetlen szolgálatban vegyülnek össze, társítódnak és hangolódnak

össze. A véges természet és az anyagi felruházottság korlátai között nincsenek rögzített határai az idő és tér e tündökletes és végleges rendű világain egymást követő, haladó nemzedékek evolúciós fejlődési lehetőségeinek.

11 ¶ A Bolygóhercegek, miután a világtörténelem egymást követő megítéltetési időszakain és a bolygói fejlődés fokozatosan fejlődő korszakain át szolgálták a szféráikat, a fény és élet korának beköszöntével felemeltetnek a Bolygó Fejedelem rangjára.

6. BOLYGÓI MŰVELTSÉG

1 Az Urantia elszigetelt volta miatt nem vállalkozhatok arra, hogy ismertessem a sataniai szomszédjaitok életének és környezeté-

nek számos körülményeit. E beszámolókban a bolygói vesztegzár és a csillagrendszeri elszigeteltség korlátoz minket. Az urantiai halandók felvilágosítására irányuló minden erőfeszítésünkben tartanunk kell magunkat e megkötésekhez, de amennyire csak megengedett volt, beszámoltunk nektek az átlagos evolúciós világok fejlődéséről, és most már össze tudjátok hasonlítani az ilyen világ létpályáját az Urantia jelenlegi helyzetével.

2 A polgárosodott társadalom fejlődése az Urantián nem tért el oly nagyon a szellemi elszigetelés csapását ugyancsak elszenvedett egyéb világokétól. De ha összehasonlítjuk a világegyetem elkötelezett világaival, akkor a bolygótok felettébb összezavartnak és az értelmi fejlődés és a szellemi előrehala-

dás minden szakaszában nagyon visszamaradottnak tűnik.

3 A bolygót ért csapások miatt az urantiaiak nem sokat ismertek meg a szokványos világok műveltségéből. Azonban nem szabad úgy elképzelnetek az evolúciós világokat, még a leginkább eszményinek tekinthetőt sem, mint olyan szférákat, ahol az élet kényelmes nyugágy. A halandó fajok életének kezdete mindig küzdelmekkel jár. Az erőfeszítés és a döntések meghozatala alapvető része a túlélési értékek megszerzésének.

4 A műveltség elmeminőséget feltételez; a műveltség nem fejlődhet, hacsak az elme nem jut magasabb szintre. A felsőbbrendű értelem nemes műveltségre törekszik és e célt valamilyen úton el is éri. Az alacso-

nyabb rendű elmék még a legmagasabb rendű műveltséget is eltaszítják maguktól, még akkor is, ha készen kapják. Sok függ az isteni Fiak sorozatos küldetéseitől is, és annak mértékétől, hogy az általuk elrendelt megítéltetési időszakokban miként fogadják e megvilágosítást.

5 ¶ Nem szabad elfelejtenetek, hogy a Satania összes világa a Lucifer-féle lázadás következményeként kétszázezer éven keresztül szenvedett a Norlatiadekből való szellemi számkivetettségtől. És nagyon hosszú időnek kell még eltelnie, hogy a bűnből és az elszakadásból eredő hátrányokat ki lehessen egyenlíteni. A bolygótok még mindig egy nem szokványos és változatos létpályán halad egy lázadó Bolygóherceg és egy vét-

kező Anyagi Fiú kettős szomorújátékának eredményeként. Még Krisztus Mihálynak az Urantiára való alászállása sem söpörte el azonnal a világ korábbi igazgatásában vétett komoly hibák ideigvaló következményeit.

7. AZ ELSZIGETELTSÉG JUTALMA

[1] Elsőre úgy tűnhet, hogy az Urantia és a többi elszigetelt világ végtelenül szerencsétlen annyiban, hogy meg van fosztva az olyan emberfeletti személyiségek jótékony jelenlététől és hatásától, mint amilyen a Bolygóherceg és az Anyagi Fiú és Leány. Azonban e szférák elszigeteltsége e világok emberfajtáinak különleges lehetőséget ad a hit gyakorlására és a mindenségrendi bizonyosságban való olyan különleges adottság kifejlesztésére, mely nem függ a dolgok láthatóságtól

vagy bármely más anyagi tényezőtől. Kiderülhet, hogy a lázadás következményeként vesztegzár alá helyezett világokról származó halandó teremtmények végeredményben roppant szerencsések. Megfigyeltük, hogy az ilyen felemelkedőket sok különleges feladattal bízzák meg az olyan mindenségrendi vállalkozásokban, ahol a sikerhez alapvető fontosságú a megkérdőjelezhetetlen hit és a nemes bizakodás.

2 A Jerusemen az ezekről az elszigetelt világokról származó felemelkedők csak maguk egy lakóövezetet foglalnak el és őket *agondontereknek* nevezik, amely olyan evolúciós sajátakaratú teremtményeket jelent, akik képesek hinni anélkül, hogy látnának is, képesek állhatatosnak maradni elszigeteltség-

ben is, és képesek legyőzni a leküzdhetetlen nehézségeket még egyedül is. Az agondonterek e működési csoportosulása megtalálható végig a helyi világegyetemi felemelkedés során és a felsőbb-világegyetemen való áthaladáskor is; e csoport a Havonán való ottlét alatt tűnik el, de nyomban megjelenik újra a Paradicsom elérése után, és határozottan jelen van a Halandói Végleges Testületben. Tabamantia végleges rendű *agondonter,* aki az egyik vesztegzár alá helyezett szférán vált továbbélővé, mely szféra az idő és tér világegyetemeiben kitört első lázadásban érintett volt.

3 Az okok eredményeként az erőfeszítést jutalom követi a paradicsomi létpályán mindvégig. E jutalmak kiemelik az egye-

det az átlagból, a teremtményi tapasztalás sokrétűségét hozzák magukkal és hozzájárulnak a végleges teljesítmények sokféleségéhez a végleges rendű lények közös testületében.

4 [Közreadta egy, a Tartalékos Testületbe tartozó Másodrendű Lanonandek Fiú.]

51. ÍRÁS

A BOLYGÓK ÁDÁMJAI

A BOLYGÓHERCEG által elrendelt megítéltetési időszakban az ősember eléri a természetes evolúciós fejlődésének határát, és ezen élőlénytani szint jelzi a Csillagrendszer Fejedelem számára, hogy elküldje e világra a fiúi besorolásúak közé tartozó második rendet, az élőlénytani nemesítőket. E Fiakat, ugyanis ketten vannak — az Anyagi Fiú és Leány — rendszerint úgy ismerik a bolygón, mint Ádám és Éva. A Satania eredeti Anyagi Fia Ádám, és mindazok, akik a csillagrendszeri világokra élőlénytani nemesítőkként mennek, mindig az ő különleges rendjük ezen

első és eredeti Fiának nevét viselik.

[2] E Fiak a Teremtő Fiú anyagi ajándékát jelentik a lakott világok számára. A Bolygóherceggel együtt a rendeltetési világukon maradnak végig a szféra evolúciós pályája során. A Bolygóherceggel rendelkező világon e kaland nem igazán jár nagy veszélyekkel, de egy lázadó bolygón, egy olyan teremtésrészen, melynek nincs szellemi vezetője és ahol nem működik a bolygóközi közlés-csere sem, e küldetés komoly veszélyeket rejt magában.

[3] Bár ti nem reménykedhettek abban, hogy mindent megtudhattok e Fiaknak a Satania összes világán és az egyéb csillagrendszerekben végzett munkájáról, mégis, más írásokban teljesebb képet mutatunk az érdekes

pár, Ádám és Éva életéről és tapasztalásairól, akik a jerusemi élőlénytani nemesítők testületéből jöttek ide az urantiai emberfajták nemesítése céljából. A honos fajtáitok fejlesztésére kidolgozott eszményi tervek megbuktak ugyan, az ádámi küldetés mégsem volt hiábavaló; az Urantiának mérhetetlenül sok előnye származott az ádám-évai ajándékból, és sem a társaik, sem a tanácsok odafent nem minősítik teljes kudarcnak az ő munkájukat.

1. AZ ISTEN ANYAGI FIAINAK EREDETE ÉS TERMÉSZETE

1 Az anyagi vagy ivaros Fiak és Leányok a Teremtő Fiú utódai; a Világegyetemi Anyaszellem nem vesz részt e lények létrehozásá-

ban, akiknek rendeltetése, hogy fizikai nemesítőkként működjenek az evolúciós világokon.

2 A fiúi besorolásúak anyagi rendje nem egységes mindenhol a helyi világegyetemben. A Teremtő Fiú minden egyes helyi csillagrendszerben csak egy pár ilyen lényt hoz létre; az eredeti párok eltérő természetűek, mert a saját csillagrendszerük életmintájára vannak hangolva. Ez szükséges eljárás, hiszen egyébként az Ádámok szaporodási képessége nem volna érvényesíthető az adott csillagrendszer világain élő, fejlődő halandó lények esetében. Az Urantiára jött Ádám és Éva az Anyagi Fiak eredeti sataniai párjától származik.

3 ¶ Az Anyagi Fiak testmagassága két és fél

és három méter között változik, a testük pedig az ibolyaszín árnyalat sugárzó fényében ragyog. Jóllehet anyagi vér kering az anyagi testükben, azért isteni energia is eltölti és mennyei fény is átjárja azt. Ezen Anyagi Fiak (az Ádámok) és Anyagi Leányok (az Évák) egyenlők, pusztán a szaporodási természetükben és bizonyos vegytani sajátságaikban különböznek. Egyenlők, de különbözők, hím- és nőneműek — így egymás kiegészítői — és úgy tervezték őket, hogy csaknem minden feladatot párban lássanak el.

4 Az Anyagi Fiak kétféle táplálékon élnek; természetükben és felépítésükben valóban kettősek, részesülnek az anyagivá lényegült energiából éppúgy, ahogy a teremtésrész fi-

zikai lényei, míg a halhatatlan létezésüket teljes egészében bizonyos fenntartó mindenségrendi energiák közvetlen és önmagától végbemenő beviteli folyamata révén őrzik meg. Ha a feladatteljesítéssel összefüggő küldetésük során elbuknak vagy esetleg tudatosan és készakarva fellázadnak, akkor a Fiak e rendjét elszigetelik, elvágják a fény és élet világegyetemi forrásához való kapcsolódástól. Ez után gyakorlatilag anyagi lényekké válnak, akiknek sorsa az anyagi lét megélése a rendeltetési világukon, és a világegyetemi igazságszolgáltatási tisztviselő általi megítéltetés. Végül az anyagi halál vet véget az ilyen szerencsétlen és botor Anyagi Fiú és Leány bolygói létpályájának.

5 Az eredeti és közvetlenül teremtett Ádám

és Éva olyan eredendő felruházás révén halhatatlan, mellyel a helyi világegyetemi fiúi besorolásúak minden más rendje is bír, viszont a fiaikat és leányaikat a csökkenő mértékű halhatatlansági potenciál jellemzi. Ez az eredeti pár nem képes korlátlanul továbbadni a halhatatlanságot az általuk létrehozott fiaknak és leányoknak. A leszármazottaiknak az élet folytatásához töretlen értelmi összhangban kell lenniük a Szellem elmegravitációs körével. A Satania csillagrendszer létének kezdete óta tizenhárom bolygói Ádám veszett oda lázadásban és vétekben, 681.204 pedig kisebb mértékű hitehagyást mutatott. Ezek az elfordulások nagyobbrészt a Lucifer-féle lázadás idején történtek.

6 ¶ Bár a csillagrendszeri központokon ál-

landó besorolású létpolgárokként élnek, az Anyagi Fiak akkor sem rendelkeznek Gondolatigazítókkal, amikor alászállási küldetéseken vesznek részt az evolúciós bolygókon, de éppen e szolgálatokon keresztül tesznek szert élményelvi képességre ahhoz, hogy Igazítót kaphassanak és elindulhassanak a paradicsomi felemelkedési létpályán. E különleges és csodálatosan hasznos lények jelentik a kapcsolatot a szellemi és a fizikai világok között. Jelenlétük a csillagrendszeri központokra összpontosul, ahol a teremtésrész anyagi teremtményeiként szaporodnak és élnek, és ahonnan elküldetnek az evolúciós világokra.

7 A bolygói szolgálatot teljesítő más teremtett Fiaktól eltérően a fiúi besorolású-

ak anyagi rendje természeténél fogva nem láthatatlan az olyan anyagi teremtmények számára, mint amilyenek az Urantia lakosai is. Ezek az Istenfiak láthatók, megérthetők, másfelől pedig képesek ténylegesen is keveredni az idő teremtményeivel, még szaporodni is képesek velük, bár ezen élőlénytani nemesítői szerep rendszerint a Bolygók Ádámjainak utódaira hárul.

8 ¶ A Jerusemen bármely Ádám és Éva hűséges gyermekei halhatatlanok, de az Anyagi Fiú és Leány azon utódai, akiket az evolúciós bolygóra való megérkezésük után nemzettek, nem képesek ellenállni a természetes halálnak. Változás megy végbe az életátviteli működési rendben, amikor e Fiak újra anyagivá lényegülnek valamely evolúciós

világon való szaporodási céllal. Az élethordozók szándékosan fosztják meg a Bolygók Ádámjait és Éváit a halhatatlan fiak és leányok nemzésére való képességtől. Ha nem vétkeznek, akkor Ádám és Éva végtelenül hosszú ideig élhet a bolygói küldetés során, de a gyermekeik nemzedékről nemzedékre egy rövidebb élettartammal fognak rendelkezni.

2. A BOLYGÓK ÁDÁMJAINAK ÁTVITELE

[1] A Csillagrendszer Fejedelem, amint értesül arról, hogy egy újabb lakott világ érte el a fizikai evolúció csúcsát, összehívja az Anyagi Fiak és Leányok testületeit a csillagrendszeri központon; és az evolúciós világ

igényeinek megvitatása után az önkéntesek csoportjából kettőt — az Anyagi Fiak rangidős testületéből egy Ádámot és egy Évát — kiválaszt e kalandra, arra, hogy mély álomba merülve felkészüljenek a szeráf-társításra és a közös szolgálatot jelentő otthonaikból átszállítsák őket az új lehetőségeket és új veszélyeket jelentő új teremtésrészre.

2 Az Ádámok és Évák félanyagi teremtmények, és mint ilyeneket, a szeráfok nem képesek szállítani. Anyagtalanná lényegítésen kell átesniük a csillagrendszeri központon, mielőtt a rendeltetési világukra való átkeléshez a szeráf-társításukra sor kerülhetne. A szállító szeráfok képesek olyan változtatásokat végrehajtani az Anyagi Fiakon és az egyéb félanyagi lényeken, hogy alkalmassá

váljanak a szeráf-társításra, és így a téren át az egyik világról a másikra, illetőleg az egyik csillagrendszerből a másikba átszállíthatók legyenek. Szabványidőben mérve nagyjából három napot igényel e szállítmány felkészítése, és egy Élethordozó közreműködésére van szükség ahhoz, hogy az így anyagtalanná lényegített teremtményt a megszokott létállapotába visszaállítsák a szeráf-szállítmánnyal való utazás végén, a megérkezést követően.

3 ¶ Bár rendelkezésre áll anyagtalanná lényegítő eljárás az Ádámok felkészítéséhez a Jerusemről az evolúciós világokra való átszállításra, azonban arra már nem létezik módszer, hogy e világokról el is vigyék őket, hacsak nem kell kiüríteni az egész bolygót,

amikor is veszélyhelyzeti anyagtalanító eljárást alkalmaznak a teljes megmenthető népesség érdekében. Ha valamilyen fizikai válságos állapot pusztulással fenyegetné valamely fejlődő faj bolygói létét, a melkizedekek és az élethordozók minden túlélő számára anyagtalanító eljárást bocsátanak rendelkezésre, és szeráfi szállítmányokkal viszik el őket arra az új világra, melyet a továbbélésükhöz készítettek fel. Ha egyszer egy emberi faj törzsfejlődését a tér valamely világán megindították, annak meglehetősen függetlenül kell haladnia az adott bolygó fizikai túlélésétől, de az evolúciós korszakokban egyébként nincs tervbe véve, hogy a Bolygók Ádámjai és Évái elhagyják a választott világukat.

4 ¶ Miután az Anyagi Fiú és Leány megér-

kezett a rendeltetési bolygójára, az élethordozók irányítása mellett lényegülnek anyagivá újra. A teljes folyamat urantiai időben tíz és huszonnyolc nap közötti ideig tart. A szeráfi alvás öntudatlansága a helyreállítás e teljes tartama alatt is tart. Amint a testi élő szervezet helyreállítása befejeződött, ezen Anyagi Fiak és Leányok minden tekintetben úgy jelennek meg az új otthonukban és az új világukon, mint amilyenek az anyagtalanná lényegítési folyamat előtt a Jerusemen voltak.

3. AZ ÁDÁMI KÜLDETÉSEK

[1] A lakott világokon az Anyagi Fiak és Leányok felépítik a maguk kertotthonait, melyben rövidesen a gyermekeik is segítenek ne-

kik. A kert helyét rendszerint a Bolygóherceg jelöli ki, és a testtel bíró törzskara sok előzetes előkészítő munkát végez a honos emberfajták számos felsőbbrendű képviselőjének segítségével.

[2] Ezek az Édenkertek az Edentia, a csillagvilági központ iránti tiszteletből kapták a nevüket, valamint azért is, mert mintájukul a Fenséges Atyák központi világainak növénytani szépsége szolgál. E kertotthonok rendszerint elzárt részen és közel forróövi körzetben helyezkednek el. Egy átlagos világon ezek csodálatos alkotások. E gyönyörű műveltségközpontokról nem alkothattok képet abból a töredékes beszámolóból, mely e vállalkozás megszakadt urantiai fejlődéséről szól.

3 ¶ A Bolygók Ádámjai és Évái a lehetőséget tekintve a fizikai kellem legteljesebb ajándékát adják a halandó emberfajtáknak. E behozott pár fő feladata a sokasodás és az idő gyermekeinek nemesítése. De a kert népe és a világ népei között nem kerül sor azonnali keresztezésre; Ádám és Éva sok nemzedéken keresztül élőlénytanilag elszigetelt marad az evolúciós halandóktól, miközben a rendjüknek egy erős fajtáját építik ki. Ez az ibolyaszín emberfajta eredete a lakott világokon.

4 A fajnemesítési terveket a Bolygóherceg és törzskara készíti, és Ádám és Éva hajtja végre. És éppen ez az a mozzanat, ahol az Anyagi Fiatok és az ő társa nagy hátrányban volt az Urantiára való megérkezés-

kor. Kaligasztia fondorlatosan és hatékonyan szegült ellene az ádámi küldetésnek; és attól eltekintve, hogy az urantiai Melkizedek-megbízottak kellőképpen figyelmeztették mind Ádámot, mind Évát a lázadó Bolygóherceg jelenlétéből fakadó bolygói veszélyekre, e főlázadó ravasz fortéllyal keresztülhúzta az édeni pár számításait, csalárdul rávette őket, hogy megszegjék a világotok látható uraiként való működésre szóló meghatalmazás szövetségét. A hitszegő Bolygóhercegnek sikerült ugyan bajba kevernie Ádámot és Évát, viszont nem sikerült rávennie őket a Lucifer-féle lázadáshoz való csatlakozásra.

5 ¶ Az angyalok ötödik rendje, a bolygók segítői csatlakoznak az ádámi küldetéshez, s

mindig elkísérik a Bolygók Ádámjait a világkalandjaikra. Az eredetileg kijelölt testület nagyjából százezer egyedet számlál. Amikor az urantiai Ádám és Éva munkája túl korán kezdődött meg, amikor e Fiak eltértek az elrendelt tervtől, a Kert szeráfi Hangjainak egyike volt az, aki panaszt emelt a helytelen viselkedésük miatt. És az erről az eseményről készült beszámolótok jól példázza azt, hogy a bolygói hagyományaitok miként tulajdonítanak minden természetfeletti dolgot az Úristennek. Mert emiatt az urantiaiak gyakran zavarodnak össze az Egyetemes Atya természetét illetően, lévén az ő mindeme társainak és alárendeltjeinek szavait és tetteit általánosan neki tulajdonítják. Ádám és Éva esetében a Kert angyala nem volt más,

mint az éppen akkor szolgálatban lévő bolygói segítők vezetője. E szeráf, Szolonia jelentette be az isteni terv megbukását és rendelte el az urantiai Melkizedek-megbízottak visszatérését.

6 ¶ A másodfajú köztes teremtmények az ádámi küldetések lényeges közreműködői. Miként a Bolygóherceg testtel bíró törzskara esetében is, az Anyagi Fiak és Leányok leszármazottai kétfélék: az egyik rendet az ő húsvér gyermekeik, a másikat pedig a köztes teremtmények másodfajú rendje alkotja. Ezek az anyagból való, ám rendszerint láthatatlan bolygói segédkezők nagyban hozzájárulnak a polgárosodott társadalom fejlődéséhez, sőt még ahhoz is, hogy visszaszorulljanak azok az engedetlen kisebbségek, me-

lyek a társadalmi fejlődés és a szellemi haladás aláaknázására törekednek.

7 A másodfajú közteslényeket nem szabad összekeverni az elsőfajú renddel, akik a Bolygóherceg megérkezésének korából származnak. Az Urantián e korábbi köztes teremtmények többsége Kaligasztiával tartott a lázadásban és pünkösd óta el vannak különítve. Az ádámi csoport sok tagját, akik nem maradtak hűek a bolygói igazgatási rendhez, ugyancsak őrizet alá helyezték.

8 Pünkösd napján a hűséges elsőfajú és másodfajú közteslények önkéntes alapon egyesültek és azóta is egységben működnek a világ ügyeiben. A hűséges közteslények vezetése alatt szolgálnak, akiket a két csoportból felváltva jelölnek ki.

9 ¶ A világotokat a fiúi besorolásúak négyféle rendje látogatta meg: Kaligasztia, a Bolygóherceg; Ádám és Éva, az Anyagi Istenfiak; Makiventa Melkizedek, a „Sálem bölcse” Ábrahám idejében; és Krisztus Mihály, aki paradicsomi alászálló Fiúként jött el. Mennyivel hatásosabb és csodálatosabb lett volna Mihálynak, a Nebadon világegyetem legfőbb urának az üdvözlése a világotokon egy hűséges és eredményes Bolygóherceg és egy elhivatott és sikeres Anyagi Fiú mellett, mert mindkettő sokat tehetett volna az alászálló Fiú életművének és küldetésének kiteljesítése érdekében. De nem minden világ olyan szerencsétlen, mint az Urantia, és a Bolygók Ádámjainak a küldetése sem mindenütt olyan nehéz vagy ve-

szélyes. Sikeres működésük esetén nagyban hozzájárulnak egy nagyszerű nép kifejlődéséhez, s végig a világ ügyeinek látható vezetőiként működnek még abban a távoli korban is, amikor az ilyen világ megállapodik a fényben és életben.

4. A HAT EVOLÚCIÓS EMBERFAJTA

1 A lakott világok első időszakaiban az uralgó emberfajta a vörös ember, aki rendszerint az első, mely eléri a fejlettség emberi szintjeit. És bár a vörös ember a bolygók rangidős fajtája, azért a többi színes nép is nagyon hamar megjelenik a halandói kiemelkedés korszakában.

2 A korábbi fajták valamivel felsőbbrendűbbek a későbbieknél; a vörös ember magasan az indigó — a fekete — fajta felett áll.

Az élethordozók az élő energiák teljességével ruházzák fel az első vagy vörös fajtát, és a halandók különböző csoportjainak minden egyes evolúciós megjelenésével a változatosság növekedése az eredeti felruházottság kárára megy. Még a halandói termet is csökken a vörös embertől az indigó fajtáig, bár az Urantián az óriások váratlan fajtái jelentek meg a zöld és a narancsszín népek között.

3 Azokon a világokon, ahol mind a hat evolúciós emberfajta jelen van, ott az első, a harmadik és az ötödik fajta a felsőbbrendű — a vörös, a sárga és a kék. Az evolúciós fajtáknak így változik az értelmi gyarapodásra és a szellemi fejlődésre való képességük, s ilyen szempontból a második, a negyedik és a hatodik emberfajta valamivel rosszab-

bul van felruházva. E másodrendű emberfajták bizonyos világokon nem megtalálható népek; e fajtákat sok más világon kiirtották. Szerencsétlen dolog, hogy az Urantián éppen a felsőbbrendű kék emberek vesztek oda nagy számban, eltekintve azoktól, akik az összeolvadt „fehér fajtában” fennmaradtak. A narancsszín és a zöld törzs elvesztése nem ad okot komolyabb aggodalomra.

4 A hat — vagy három — színes emberfajta kifejlődése, mely láthatólag a vörös ember eredeti felruházottságának leépülésével jár, bizonyos, igencsak kívánatos változatokat hoz létre a halandói fajtákban, és lehetővé teszi a különféle emberi potenciálok egyébként elérhetetlen kifejeződését. E módosulatok jótékony hatással vannak az emberiség

mint egész fejlődésére, feltéve, hogy később tovább nemesíti azt a behozott ádámi vagy ibolyaszín fajta. Az Urantián az emberfajták összeolvasztásának szokásos tervét nem sikerült kellő alapossággal kivitelezni, és a faji evolúció terve végrehajtásának sikertelensége miatt csak keveset érthettek meg az átlagos lakott bolygókon élő népek helyzetéből azáltal, hogy megfigyelitek a világotok e korai fajtáinak maradványait.

5 ¶ A faji fejlődés kezdetén van némi hajlandóság a vörös, a sárga és a kék ember kereszteződésére; hasonló hajlamok érvényesülnek a narancsszín, a zöld és az indigó fajták keveredésében is.

6 A visszamaradottabb embereket rendszerint fizikai munkásként alkalmazzák a fejlet-

tebb fajták. Ez az oka a rabszolgaság eredetének a bolygókon e korai időszakokban. A narancsszín fajtát rendszerint a vörös emberfajta igázza le és taszítja szolgasorba — néha pedig kiírtja. A sárga és a vörös fajta gyakran ápol testvéri kapcsolatokat, de nem mindig. A sárga fajta rendszerint rabszolgasorba taszítja a zöldet, a kék ember pedig az indigót. Az ősemberek e fajtái nem foglalkoznak többet a visszamaradt társaik kényszermunkaként nyújtott szolgálatainak igénybevételével, mint az urantiaiak a lovak és a marhák adásvételével.

7 A leginkább szokványos világokon a rabszolgaság nem éli túl a Bolygóherceg által elrendelt megítéltetési időszakot, bár az elmefogyatékosakat és társadalmilag kártékony

egyedeket még mindig gyakran kényszerítik nem önként vállalt munkára. De minden szokványos szférán az elmaradott rabszolgaság e formája eltöröltetik a behozott ibolyaszín vagy ádámi fajta megérkezésével.

8 E hat evolúciós emberfajta rendeltetése, hogy keveredjen és felsőbbrendűvé váljon azáltal, hogy összeolvad az ádámi nemesítők utódaival. De mielőtt e népek keverednek, az alacsonyrendűek és alkalmatlanok nagy részét kiirtják. A Bolygóherceg és az Anyagi Fiú, valamint egyéb megfelelő hatóságok ítélik meg a szaporodó törzsek megfelelőségét. Az ilyen ellentmondást nem tűrő program végrehajtásának nehézsége az Urantián abban áll, hogy nincsenek szakértő bírák, akik dönthetnének a világotok em-

berfajtáiba tartozó egyedek élőlénytani alkalmasságáról vagy alkalmatlanságáról. Ettől az akadálytól eltekintve úgy tűnik, hogy nektek kell képesnek lennetek dönteni a kifejezetten alkalmatlan, fogyatékos, elfajzott és közösségellenes fajták élőlénytani kiközösítéséről.

5. AZ EMBERFAJTÁK ÖSSZEOLVADÁSA — AZ ÁDÁMI VÉR ADOMÁNYOZÁSA

[1] A Bolygók Ádámja és Évája úgy érkezik meg egy lakott világra, hogy a feljebbvalóik tökéletesen felkészítették őket az értelmes lények már meglévő fajtái fejlesztésének a legjobb módjára. A kivitelezési terv nem egységes; sok múlik a segédkező pár belátásán is, és nem ritkák a hibák, különösen

az olyan összezavart, lázadó világokon, mint amilyen az Urantia is.

2 Az ibolyaszín emberfajtához tartozók rendszerint nem kezdik meg az összeolvadást a bolygó honosaival addig, amíg a csoportlétszámuk el nem éri az egymilliót. De ezalatt a Bolygóherceg törzskara bejelenti, hogy az Istenek gyermekei leszálltak a földre, hogy mondhatni eggyé váljanak az emberfajtákkal; és az emberek türelmetlenül várják a napot, amikor elhangzik a bejelentés, hogy a faji szempontból felsőbbrendű fajtákhoz tartozóknak minősülők beléphetnek az Édenkertbe és ott Ádám fiai és leányai kiválasztják őket, hogy az emberiség új és kevert rendjének evolúciós atyjai és anyjai legyenek.

3 A szabályszerű világokon a bolygó Ádámja és Évája sohasem párosodik az evolúciós emberfajtákkal. Ezen élőlénytani tökéletesítési munka az ádámi utódok feladata. De ezek az ádámfiak nem mennek a fajok közé; a herceg törzskara hozza az Édenkertbe azokat a felsőbbrendű férfiakat és nőket, akik önként vállalják az ádámi leszármazottakkal való párosodást. És a legtöbb világon a legnagyobb megtiszteltetésnek minősül, ha valakit bevesznek a kert fiaival és leányaival való párosodásra pályázók közé.

4 Ilyenkor először szűnnek meg a faji háborúk és az egyéb törzsi küzdelmek, s a világ emberfajtái egyre inkább arra törekednek, hogy felsőbbrendűként ismerjék el őket és bebocsátást nyerjenek a kertbe. A legjobb

esetben is csak halvány fogalmat alkothattok arról, hogy e versengő küzdelem miként kerül minden tevékenység középpontjába egy szokványos bolygón. A fajnemesítés e teljes rendje az Urantián már korán zátonyra futott.

5 ¶ Az ibolyaszín emberfajta egytársú nép, és az ádámi fiakkal és leányokkal egyesülő minden evolúciós férfinak és nőnek meg kell fogadnia, hogy nem vesz más társat, és hogy a gyermekeit is erre neveli. Az ilyen egyesülésekből származó gyermekeket a Bolygóherceg tanodáiban oktatják és képezik ki, és ez után megengedik, hogy visszatérjenek az evolúciós szüleik fajtájához, s ott a felsőbbrendű halandók kiválasztott csoportjaiból válasszanak párt maguk-

nak.

6 Az Anyagi Fiak e fajtájának a világok fejlődő emberfajtáihoz való hozzáadódásával az evolúciós fejlődés egy új és nagyszerűbb korszaka veszi kezdetét. A behozott képességek és a felsőbb szintű evolúciós sajátságok nemzési úton való elterjedését követően gyors és nagy lépések sorozata jellemzi a polgárosodási és faji fejlődést; százezer év alatt nagyobb fejlődés megy végbe, mint a korábbi küzdelem egymillió éve alatt. A világotokon még az elrendelt tervek sikertelensége ellenére is nagymértékű volt az előrelépés, mivel a népeitek ajándékul kapták az ádámi élet-sejtanyagot.

7 De míg a bolygói Édenkert egyenesági gyermekei képesek magukból adományozni

az evolúciós emberfajták felsőbbrendű tagjainak és ezáltal képesek emelni az emberiség élőlénytani fejlettségi szintjét, addig nincs jótékony hatása annak, ha az urantiai halandók felsőbbrendű fajtái párosodnak az alsóbbrendű fajtákkal; az ilyen botor eljárás a világotok összes polgárosodott társadalmát veszélybe sodorná. Mivel az ádámi módszer nem volt képes faji összhangot elérni, ezért most nektek kell megoldanotok a fajnemesítéssel összefüggő bolygói problémátokat az alkalmazkodás és a szabályozás egyéb, főként emberi módszerei révén.

6. AZ ÉDENI RENDSZER

[1] A lakott világok többségén az Édenkertek megmaradnak fenséges műveltségi központoknak és korszakokon keresztül tovább

működnek úgy, mint a bolygói elvi irányítás és gyakorlat társadalmi mintái. Még az első időkben is, amikor az ibolyaszín népek még viszonylag elkülönülten élnek, a tanintézeteik kellő számú jelöltet fogadnak a világ emberfajtái közül, miközben a kert ipari fejlődése új lehetőségeket teremt a kereskedelmi kapcsolatokra. Az Ádámok és Évák, valamint leszármazottaik így járulnak hozzá a műveltség hirtelen elterjedéséhez és a világaik evolúciós emberfajtáinak gyors fejlődéséhez. És mindezeket a kapcsolatokat az evolúciós fajták és Ádám fiainak összeolvadása emeli magasabb szintre és erősíti meg, melynek eredménye az élőlénytani besorolás azonnali fejlődése, az értelmi potenciál megélénkülése és a szellemi felfogóképesség

erősödése.

2 Az átlagos világokon az ibolyaszín emberfajta kertközpontja a világműveltség második központjává válik, és a Bolygóherceg székhelyvárosával együtt szabja meg a polgárosodott társadalom fejlődési ütemét. A Bolygóherceg városközponti tanhelyei és Ádám és Éva kertbeli tanodái évszázadokon keresztül egymás mellett működnek. Rendszerint nem esnek messze egymástól, és békés együttműködésben dolgoznak.

3 Gondoljátok csak el, hogy mit jelentene a világotokon, ha valahol a Levantéban lenne egy polgárosult világközpont, egy nagyszerű bolygói műveltségegyetem, mely 37.000 év óta megszakítás nélkül működött volna. És gondoljatok bele abba is, hogy egy ilyen

ősi központ erkölcsi fennhatóságát milyen mértékben erősítené, ha attól nem messze létezne egy másik, még régibb központja a mennyei segédkezésnek, amelynek hagyományai 500.000 év összehangolt evolúciós hatáson alapuló erőt mutatnának fel. A szokás az, ami végül az egész világon elterjeszti az Édenről szóló eszményképeket.

4 A Bolygóherceg tanodái elsődlegesen bölcselettel, vallással és erkölccsel, valamint a felsőbbrendű értelmi és művészi teljesítményekkel foglalkoznak. Ádám és Éva kertbeli tanodáit rendszerint a gyakorlati mesterségeknek, az alapvető értelmi felkészítésnek, a társadalmi műveltségnek, a gazdasági fejlődésnek, a kereskedelmi kapcsolatoknak, a testedzésnek és a polgári kormány-

zásnak szentelik. Végül e világközpontok összeolvadnak, de e tényleges csatlakozásra néha mindaddig nem kerül sor, amíg az első Ítélkező Fiú ideje el nem érkezik.

5 ¶ A bolygó Ádámjának és Évájának, valamint az ibolyaszín emberfajta egyenesági magjának továbbélése olyan növekedési egyensúlyt biztosít az édeni műveltségnek, amely a hagyomány kényszerítő ereje révén hatást fejt ki a világ polgárosodott társadalmára. E halhatatlan Anyagi Fiakban és Leányokban találjuk meg azt az utolsó és nélkülözhetetlen kapcsolatot, mely összeköti az Istent az emberrel, mely áthidalja az örökkévaló Teremtő és az idő legalacsonyabb rendű, véges személyiségei között tátongó csaknem végtelen szakadékot. Itt egy olyan fel-

sőbbrendű lény áll, aki éppen úgy fizikai, anyagi, sőt még ivaros teremtmény is, mint amilyenek az urantiai halandók, aki képes látni és megérteni a láthatatlan Bolygóherceget és képes tolmácsolni a szavait a teremtésrész halandó teremtményei számára, mert az Anyagi Fiak és Leányok képesek látni a szellemlények összes alsóbb rendjét; látják a Bolygóherceget és az ő teljes törzskarát, legyenek azok egyébként láthatók vagy láthatatlanok.

6 Az évszázadok múltával, a leszármazottaiknak és az emberi fajtáknak az összeolvadásán keresztül ezen Anyagi Fiút és Leányt úgy lehet tekinteni, mint az emberiség közös őseit, az evolúciós emberfajták immár összekeveredett leszármazottainak kö-

zös szülőit. A lakott világról elinduló halandóknak tapasztalati úton hét apát kell azonosítaniuk:

7 ¶ 1. Az élőlénytani apa — a húsvér test apa.

8 2. A teremtésrészbeli apa — a Bolygó Ádámja.

9 3. A szférák atyja — a Csillagrendszer Fejedelem.

10 4. A Fenséges Atya — a Csillagvilági Atya.

11 5. A világegyetemi Atya — a helyi teremtésrészek Teremtő Fia és legfőbb ura.

12 6. A felsőbb-Atyák — a Nappalok Elődei, akik a felsőbb-világegyetemet kormányozzák.

13 7. A szellem- vagy Havona Atya — az

Egyetemes Atya, aki a Paradicsomon lakozik, és a szellemét küldi el, hogy azon alacsonyrendű teremtmények elméjében éljen és munkáljon, akik a világegyetemek mindenségében lakoznak.

7. EGYESÍTETT IGAZGATÁS

1 A paradicsomi Avonal Fiak időről időre igazságszolgáltatási feladattal jönnek el a lakott világokra, de az ítélkezői küldetésben érkező első Avonal nyitja meg az idő és tér evolúciós világának negyedik megítéltetési időszakát. Némely bolygón ezen Ítélkező Fiakat általánosan elfogadják, s ő egy korszakig marad; és így a bolygó három Fiú közös uralkodása alatt virágzik: a Bolygóherceg, az Anyagi Fiú és az Ítélkező Fiú uralkodása

alatt, mely két utóbbi a teremtésrész összes lakosa számára látható.

[2] Mielőtt az Ítélkező Fiú befejezné a küldetését valamely szokványos evolúciós világon, már sor került a Bolygóherceg és az Anyagi Fiú oktatási és igazgatási munkájának egyesítésére. A bolygó kettős felügyeletének ezen összeolvadása egy új és hatékony világigazgatási rendet hoz létre. Az Ítélkező Fiú visszavonulását követően a bolygó Ádámja folytatja a kifelé irányuló terjeszkedést a szférán. Az Anyagi Fiú és Leány így közösen tevékenykedik bolygói intézőként addig, amíg a világ meg nem állapodik a fényben és életben; amikor is a Bolygóherceg kineveztetik a Bolygó Fejedelem rangjára. A felsőbbrendű fejlődés e korszakában

Ádám és Éva azzá válik, amit úgy nevezhetnénk, mint a megdicsőült teremtésrész kormányfői.

3 Amint a fejlődő világ új és állandósult fővárosa jól kiépült, és ahogy a megfelelő alárendelt intézők kellőképpen kiképezhetők, másodlagos központokat alapítanak a távoli földrészeken és más népek között is. A következő megítéltetést végző Fiú megérkezéséig ötven és száz közötti számban szerveznek ilyen másodlagos központokat.

4 A Bolygóherceg és törzskara továbbra is besegít a szellemi és a bölcseleti tevékenységekben. Ádám és Éva a teremtésrész fizikai, tudományos és gazdasági helyzetének szentel különös figyelmet. Mindkét csoport egyenlő mértékben szenteli energiáit a mű-

vészet, a társadalmi kapcsolatok és az értelmi fejlődés elősegítésének.

5 A világ ügyei ötödik megítéltetésének idejére a bolygói tevékenységek irányítása kiváló szintet ér el. Az ilyen jól vezetett szférán a halandói létezés valóban ösztönző és gyümölcsöző. És ha az urantiaiak megfigyelhetnék az ilyen bolygón folyó életet, akkor nyomban elfogadnák ama dolgok értékét, melyeket a világuk elveszített a rossz befogadásán és a lázadásban való részvételen keresztül.

6 [Közreadta egy, a Tartalékos Testületbe tartozó Másodrendű Lanonandek Fiú.]

52. ÍRÁS

A BOLYGÓK HALANDÓI KORSZAKAI

AZ EVOLÚCIÓS bolygón létesített élet kezdetétől annak a fény és élet korszakában való végső virágzásáig a világesemények színterén az emberi életnek legalább hét korszaka jelenik meg. Ezeket az egymást követő korszakokat az isteni Fiak bolygói küldetései határozzák meg, és egy átlagos lakott világon e korok az alábbi sorrendben jelennek meg:

2 1. A Bolygóherceg Előtti Ember.

3 2. A Bolygóherceg Utáni Ember.

4 3. Az Ádám Utáni Ember.

5 4. Az Ítélkező Fiú Utáni Ember.

6 5. Az Alászálló Fiú Utáni Ember.

7 6. A Tanító Fiú Utáni Ember.

8 7. A Fény és Élet Kora.

9 ¶ A tér világai, mihelyt fizikailag alkalmassá válnak az élet számára, bekerülnek az élethordozók nyilvántartásába, és a kellő időben elküldik e Fiakat e bolygókra az élet beindítása céljából. Az élet beindításától az ember megjelenéséig tartó teljes időszakot előemberi korként jelölik és ez előzi meg az eme beszámolóban ismertetendő, egymást követő halandói korokat.

1. AZ ŐSEMBER

1 Attól az időtől kezdve, hogy az ember felemelkedett az állati szintről — amikor már képes úgy dönteni, hogy a Teremtőt imád-

ja — egészen a Bolygóherceg megérkezéséig a halandó sajátakaratú teremtményeket *ősembereknek* nevezzük. Az ősember fajoknak hat alapvető fajtája van, és e korai emberek a színsor szerint egymást követve jelennek meg, kezdve a vörössel. E korai életevolúcióhoz szükséges idő hosszúsága a különböző világokon más és más, urantiai időben mérve a százötvenezer évtől az egymilliónál is több évig terjedhet.

2 A színes evolúciós emberfajták — a vörös, a narancsszín, a sárga, a zöld, a kék és az indigó — nagyjából akkor jelennek meg, amikor az ősember kifejleszti a maga egyszerű nyelvét és használni kezdi az alkotó képzeletét. Ekkorra az ember már jól alkalmazkodott a felegyenesedve járáshoz.

3 ¶ Az ősemberek kiváló vadászok és vad harcosok. E korszak törvénye az, hogy az erősebbé a fizikai túlélés; ezekben az időkben a kormányzás teljes mértékben törzsi jellegű. A korai faji küzdelmek során számos világon kiirtják az evolúciós emberfajták egy részét, ahogy az Urantia esetében is történt. A túlélők ezt követően rendszerint keverednek a később behozott ibolyaszín fajtával, az ádámi népekkel.

4 A későbbi polgárosodott társadalom tükrében az ősember kora egy hosszú, sötét és véres fejezet. Az ősvadon erkölcstana és az őserdők erkölcse nincsen összhangban a kinyilatkoztatott vallás és a felsőbbrendű szellemi fejlődés későbbi megítéltetési időszakainak alapelveivel. A szokványos és nem

kísérleti világokon e kor nagyon eltér azoktól az elhúzódó és rendkívül kíméletlen küzdelmektől, melyek e korszakot jellemezték az Urantián. Amint kiemelkedtetek az első világi tapasztalásból, elkezdtek ráeszmélni, hogy miért folyik ilyen hosszú és fájdalmas küzdelem az evolúciós világokon, és ahogy a paradicsomi úton haladtok, egyre jobban meg fogjátok érteni e nyilván furcsa dolgok mögötti bölcs szándékot. De függetlenül az ember megjelenésének e kezdeti korszakait jellemző mindenféle hányattatástól, az ősember teljesítménye fényes, sőt hősies fejezet az idő és tér evolúciós világainak beszámolóiban.

5 ¶ A korai evolúciós ember nem színes bőrű teremtmény. Ezen ősi halandók általá-

ban barlanglakók vagy sziklalakók. A nagyobb fákon kezdetleges kunyhókat is építenek. Mielőtt felsőbbrendű értelmi képességekre tennének szert, a bolygókon nagyobb testű állatfajták terjednek el. De a halandók már e kor kezdetén megtanulnak tüzet gyújtani és őrizni, és a találékony képzelőerő növekedésével és az eszközök fejlesztésével a kifejlődő ember hamar legyőzi a nagyobb és lomhább állatokat. A korai emberfajták széles körben veszik hasznát a nagytestű repülő állatoknak is. E hatalmas madarak képesek egy-két átlagos termetű embert egyvégtében nyolcszáz kilométernél is hosszabb úton szállítani. Némely bolygón e madarak nagyon jó szolgálatot tesznek, mert meglehetősen értelmesek, s gyakran képesek az adott

teremtésrész nyelvén számos szót is kiejteni. E madarak roppant értelmesek, nagyon engedelmesek és hihetetlenül ragaszkodók. Az Urantián e vándormadarak már régen kihaltak, de a korai elődeitek még élvezték a szolgálataikat.

6 ¶ Rendszerint az erkölcstani ítélőképesség, az erkölcsi sajátakarat megszerzésével egyidejűleg kerül sor a nyelv megjelenésére. Az emberi szint elérését követően, a halandói sajátakarat e megjelenése után, e lények fogékonyakká válnak az isteni Igazítók átmeneti befogadására, és a halált követően sokukat továbbélőkké választják és hitelesítik őket a soron következő feltámadásban és a Szellemmel való eggyé kapcsolódásban segédkező főangyalok. A főangyalok mindig

elkísérik a Bolygóhercegeket, és a teremtésrész megítéltetésére a herceg megérkezésével egyidejűleg kerül sor.

7 Mindazok a halandók, akikbe Gondolatigazító költözött, gyökerükben istenimádók; „megvilágosította őket az igazi fény”, és képességgel rendelkeznek az isteniséggel való kölcsönös kapcsolat megtalálására. Mindazonáltal az ősember korai vagy élőlénytani vallása nagymértékben az állati félelem továbbélése, melyhez tudatlan áhítat és törzsi babona társul. A babona túlélése az urantiai emberfajtákban aligha az evolúciós fejlődésetek kiegészítője, és nem is mérhető össze az anyagi fejlődés terén mutatott egyébként ragyogó teljesítményetekkel. De e korai félelemvallás igen értékes célt szolgál e fejlet-

len teremtmények vad indulatainak megfékezésében. Ez a polgárosodott társadalom előfutára és a táptalaj a Bolygóhercegtől és segítőitől származó kinyilatkoztatott vallás magjainak későbbi elvetéséhez.

8 ¶ Az ember felegyenesedésétől számított százezer éven belül a Bolygóherceg rendszerint megérkezik, akit a Csillagrendszer Fejedelem küldött ki az élethordozók ama jelentését követően, miszerint a sajátakarat már működik, még ha kevés egyed is mutat ilyen fejlettséget. Az ősi halandók rendszerint üdvözlik a Bolygóherceget és az ő látható kíséretét; valójában gyakran félelemmel vegyes tisztelettel és hódolattal tekintenek rájuk, majdhogynem Istenként imádnák őket,

ha engednék nekik.

2. A BOLYGÓHERCEG UTÁNI EMBER

[1] A Bolygóherceg megérkezésével egy új megítéltetési időszak veszi kezdetét. Kormányzat jelenik meg a földön, és beköszönt a fejlett törzsi korszak. Nagy társadalmi lépéseket tesznek e rendszerben néhány ezer év alatt. Szokványos körülmények között a halandók e korszakban a polgárosodott társadalom magas szintjét érik el. Nem küzdenek olyan sokáig embertelen körülmények között, mint ahogy az urantiai emberfajták tették. A lázadás azonban egy lakott világon olyan nagy mértékben megváltoztatja az életet, hogy kevés vagy egyáltalán semennyi fogalmatok sem lehet egy szabályszerű bolygó ilyesfajta rendszeréről.

[2] E megítéltetési időszak átlagos tartama nagyjából ötszázezer év, néha több, néha pedig kevesebb. E korszakban a bolygó bekapcsolódik a csillagrendszeri körökbe, és a szeráfi és egyéb mennyei segítők teljes hányadát kirendelik a bolygó igazgatásához. A Gondolatigazítók egyre nagyobb számban érkeznek, és a szeráf őrangyalok ide is kiterjesztik a halandó-felügyeleti rendszerüket.

[3] Amikor a Bolygóherceg megérkezik egy kezdetleges világra, akkor ott még a félelem és a tudatlanság kifejlődött vallása van túlsúlyban. A herceg és kísérete teszi meg az első kinyilatkoztatásokat a felsőbb igazságról és a világegyetemi szerveződésről. A kinyilatkoztatott vallás ezen első leírásai nagyon egyszerűek, és rendszerint a helyi csillag-

rendszer ügyeivel kapcsolatosak. A Bolygóherceg megérkezése előtt a vallás teljes mértékben evolúciós folyamat. Ezt követően a vallás fokozatos kinyilatkoztatások és evolúciós gyarapodás révén fejlődik. Minden egyes megítéltetési időszak, minden egyes halandói kor teljesebb képet kap a szellemi igazságról és a vallásos erkölcstanról. A vallási készségre való fogékonyság kifejlődése a világ lakosaiban jelentős mértékben meghatározza a szellemi haladásuk mértékét és a vallási kinyilatkoztatás mélységét.

[4] E megítéltetési időszak egy szellemi hajnal tanúja, és a különböző emberfajták és azok különféle törzsei sajátos vallási és bölcseleti rendszerek kifejlesztésére törekednek. Mindezekben a faji vallásokban két

sajátosság általánosan jelen van: az ősemberek korai félelmei és a Bolygóherceg későbbi kinyilatkoztatásai. Az urantiaiak némely szempontból valahogy még nem emelkedtek ki a bolygói törzsfejlődés e korszakából. E tanulmány követésekor egyre világosabban megérthetitek, hogy a világotok mennyire letért az evolúciós haladás és fejlődés átlagos pályájáról.

5 ¶ De a Bolygóherceg nem „a Béke Hercege”. Faji küzdelmek és törzsi háborúk folynak végig e megítéltetési időszak során, bár csökkenő gyakorisággal és hevességgel. Ez az emberfajták szétszóródásának nagy korszaka, és ennek kiteljesedése a heves, erőszakos nemzetieskedés időszaka. A törzsi és nemzeti csoportosulások alapját a bőrszín

képezi, és a különböző emberfajták gyakran külön nyelvet fejlesztenek ki. A halandók minden egyes gyarapodó csoportja elszigetelődésre törekszik. Ezt az elkülönülést elősegíti a sokféle nyelv létezése is. Az emberfajták egyesítése előtt a háborúskodás iránti leküzdhetetlen vágyuk néha egész népek kiirtását eredményezi; különösen a narancsszín és a zöld emberfajta sorsa a kipusztulás.

6 Az átlagos világokon a herceg uralkodásának második részében a nemzeti lét elkezdi felváltani a törzsi szerveződést, illetőleg ráépül a már meglévő törzsi csoportosulásokra. De a herceg korának nagy társadalmi vívmánya a családi élet megjelenése. Azelőtt az emberi kapcsolatok főként törzsi jellegűek voltak; az otthon most kezd el megjelen-

ni.

7 Ez a nemi egyenjogúság felismerésének megítéltetési időszaka. Némely bolygón a férfiak uralkodnak a nők felett; másokon éppen fordított a helyzet. E korszakban a szokványos világok megvalósítják a nemek teljes egyenlőségét, mert ez az előzménye a családi életre vonatkozó eszményképek teljesebb megvalósításának. Ez az otthon aranykorának hajnala. A törzsi uralom eszméje fokozatosan átadja a helyet a nemzeti lét és a családi élet kettős fogalmának.

8 E korszakban jelenik meg a mezőgazdaság. A család eszméjének kiteljesedése összeegyeztethetetlen a vadász vándorló és le nem telepedett életével. Az állandó lakóhelyhez kötődő szokások és a földművelés fokozatosan meghonosodik. Az állatok há-

ziasítása és a háziipari mesterségek fejlődése rohamos gyorsasággal zajlik. Az élőlénytani evolúció tetőpontjának elérésével a polgárosodott társadalom is magas szintre jut, de a gépi fejlődés csak kismértékű; a találékonyság a következő korszak jellemzője.

9 ¶ A fajok megtisztulnak, és a testi tökéletesedés és az értelmi teljesítmények magas szintjét érik el még e korszak vége előtt. Egy szokványos világ kezdeti fejlődését nagyban segíti az a terv, hogy a halandók felsőbbrendű fajtáinak gyarapodását az alsóbbrendűek arányos visszafogásával kell támogatni. És a korai népeitek hibája, hogy nem tettek különbséget így e fajták között, s ezért van oly sok fogyatékos és elfajzott egyed a mai urantiai emberfajták között.

10 A herceg korszakának egyik nagy vívmánya az értelmi fogyatékos és közösségi életre alkalmatlan egyedek szaporodásának megtiltása. A legtöbb világ már jóval a második Fiak, az Ádámok megérkezése előtt komolyan hozzáfog a fajok megtisztítása feladatának, valami olyasminek, amit az urantiai népek eddig még nem vállaltak fel komolyan.

11 A fajok fejlesztésének e problémája nem annyira nagyszabású vállalkozás, amikor arra az emberi törzsfejlődés első időiben kerítenek sort. A fajok túléléséért folytatott törzsi küzdelmek és a kemény versengés korai korszaka kigyomlálta a természetellenes és fogyatékos fajtákat. Egy gyengeelméjűnek nincs sok esélye a túlélésre egy fejletlen és háborúzó törzsi társadalmi szervezetben. A

ti félig tökéletes polgárosodott társadalmaitok hamis nézete az, ami istápolja, védelmezi és fenntartja az evolúciós emberfajták reménytelenül fogyatékos törzseit.

12 Az elfajzott emberi lények, a menthetetlen gyengeelméjűek és az alsóbbrendű halandók iránt hasztalan rokonszenvvel viseltetni, ez nem gyöngédséget vagy emberbarátságot jelent. Még a leginkább szokványos evolúciós világokon is van épp elég különbség az egyedek között és a számos társadalmi csoport között ahhoz, hogy az emberbarát felfogás és az önzetlen halandói segédkezés minden nemes vonása teljes körűen érvényesülhessen anélkül, hogy a fejlődő emberiség közösségi életre alkalmatlan és erkölcsileg elfajzott fajtáit fenntartsa. Bősé-

gesen sok lehetőség van a türelem gyakorlására és a felebaráti szeretet érvényesülésére ama szerencsétlen és szükséget szenvedő egyedek irányában, akik nem veszítették el helyrehozhatatlanul az erkölcsi örökségüket és akiknek a születésnél fogva járó szellemi joga nem semmisült meg mindörökre.

3. AZ ÁDÁM UTÁNI EMBER

[1] Amint az evolúciós élet eredeti lendülete befutotta az élet élőlénytani pályáját, amikor az ember elérte az állati fejlődés csúcsát, akkor érkezik a fiúi besorolásúak második rendje, és kezdetét veszi a kegyelem és a segédkezés második megítéltetési időszaka. Ez minden evolúciós világra igaz. Mihelyt az evolúciós élet lehető legmagasabb szintje

eléretett, amint az ősember a lehető legmagasabb élőlénytani fokra eljutott, a Csillagrendszer Fejedelem által küldött Anyagi Fiú és Leány mindig megjelenik a bolygón.

2 Az Ádám kora utáni emberekhez egyre több Gondolatigazító érkezik, és e halandók folyamatosan növekvő számban tesznek szert az Igazítóval való későbbi eggyé kapcsolódás képességére. Noha alászálló Fiakként működnek, az Ádámok nem rendelkeznek Igazítókkal, viszont a bolygói — közvetlen vagy vegyes — utódaik joggal pályázhatnak a Titkos Nevelők kellő időben való fogadására. Az Ádám utáni korszak lezárultával a bolygó már rendelkezik a mennyei segédkezők teljes hányadával; már csak az eggyé kapcsolódásra készülő Igazítók ado-

mányozása nem általános.

3 ¶ Az ádámi rendszer elsődleges célja, hogy a fejlődő embert a polgárosodott társadalom vadászó és pásztorkodó szakaszából a mezőgazdasági és kertészkedői szakaszába terelje, melyet később kiegészítenek a polgárosodott társadalom városi és ipari velejárói. Az élőlénytani nemesítők e megítéltetési időszakából tízezer év elég, hogy bámulatos átalakulást vigyen véghez. A Bolygóherceg és az Anyagi Fiak közös bölcsességén alapuló ezen igazgatás pedig huszonötezer év alatt rendszerint felkészíti a szférát az Ítélkező Fiú eljövetelére.

4 ¶ Rendszerint e korszakban teljesedik ki az alkalmatlanok eltávolítása és a faji jellegek további megtisztítása; a szokványos vi-

lágokon a fogyatékos állati hajlamokat nagyon hamar eltávolítják a teremtésrész szaporodó törzseiből.

5 Az ádámi utódok sohasem olvadnak össze az evolúciós emberfajták alsóbbrendű népeivel. Az isteni tervnek sohasem része, hogy a Bolygó Ádámja és Évája személyesen is párosodjon az evolúciós népekkel. E fajfejlesztési munkaterv kivitelezése az utódaik feladata. De az Anyagi Fiú és Leány leszármazottai előbb nemzedékeken keresztül sokasodnak, mielőtt a fajösszeolvadásban való segédkezést megkezdenék.

6 Az ádámi élet-sejtanyag ajándékának eredményeként a halandó emberfajták értelmi képességei nagyságrendileg javulnak, a szellemi fejlődés pedig felgyorsul. Rendszerint

némi testi tökéletesedés is van. Egy átlagos világon az Ádámot követő megítéltetési időszak a nagyszerű találmányok, az energiaszabályozás és a gépi fejlődés korszaka. Ez a különféle termelőerők megjelenésének és a természeti erők szabályozásának kora; ez a bolygó felfedezésének és végső legyőzésének aranykora. A világ anyagi előrehaladása jelentős részben a fizikai tudományok fejlődése megindulásának ezen időszakára esik, mint amilyet jelenleg az Urantia is megél. A világotok egy teljes megítéltetési időszakkal, vagy többel, el van maradva az átlagos bolygói ütemtervhez képest.

7 Az ádámi megítéltetési időszak végére az átlagos bolygókon az emberfajták gyakorlatilag már annyira összekeveredtek, hogy va-

lóban ki lehet jelenteni, hogy „Isten minden nemzetet egy vérből teremtett”, és hogy az ő Fia „minden népet egy színűvé tett”. Az ilyen összeolvadt emberfajta bőrszíne az ibolyának egy olívaszínű árnyalata, a szférák faji „fehér” színe.

8 ¶ Az ősember főként húsevő; az Anyagi Fiak és Leányok nem fogyasztanak húst, viszont a leszármazottaik néhány nemzedéknyi idő alatt rendszerint elérik a mindenevők szintjét, bár néha az utódaik teljes csoportjai maradnak meg a húsmentes étrend mellett. Az Ádám utáni emberfajták e kettős eredete ad magyarázatot arra, hogy az ilyen kevert emberi fajták miért mutatnak a növényevő és a húsevő állati csoportokra egyaránt utaló bonctani sajátosságokat.

9 Az emberfajták összeolvadásának tízezer éve alatt az előálló fajták különböző mértékben mutatnak ilyen bonctani sajátságokat, némely fajtájukon több jele mutatkozik a húst nem fogyasztó ősöknek, míg mások a húsevő evolúciós elődeik megkülönböztető jegyeit és fizikai sajátságait hordozzák. A világok ezen emberfajtáinak többsége rövidesen mindenevővé válik, az állat- és a növényvilágból egyaránt származó ételek széles választékának fogyasztásával tartva fenn magát.

10 ¶ Az Ádám utáni kor a nemzetköziség jellemezte megítéltetési időszak. A fajkeveredési feladat csaknem végleges teljesítésével az erőszakos nemzetieskedés alábbhagy, és az emberek közötti testvériség ténylegesen

is elkezd kialakulni. Képviseleti kormány veszi át az uralkodói vagy apajogú uralom helyét. Az oktatási rendszer világméretűvé válik, és az emberfajták nyelvei is fokozatosan megadják magukat az ibolyaszín fajta nyelvének. Általános béke és együttműködés ritkán valósul meg addig, amíg az emberfajták alaposan össze nem keverednek, és amíg nem beszélnek közös nyelvet.

[11] Az Ádám utáni korszakot lezáró évszázadokban új érdeklődés támad a képzőművészet, a zene és az irodalom iránt, és ez a világméretű eszmélés adja meg a jelet az Ítélkező Fiú megjelenéséhez. E kor fejlődésének megkoronázása az értelmi valóságok iránti egyetemes érdeklődés, az igazi bölcselet megjelenése. A vallás kevésbé nemzeti-

eskedővé válik, egyre inkább bolygói üggyé lesz. E korszakokat az igazság új kinyilatkoztatásai jellemzik, és a csillagvilágok Fenségesei átveszik az emberek ügyei felett az irányítást. Az igazság kinyilatkoztatása kiterjed egészen a csillagvilágok igazgatásának szintjére.

12 E kort nagymértékű erkölcstani fejlődés jellemzi; az emberek közötti testvériség a társadalmi cél. A világbéke — a faji viszályok és a nemzeti gyűlölködés megszűnése — jelzi a bolygó érettségét a fiúi besorolásúak harmadik rendjének, az Ítélkező Fiúnak az eljövetelére.

4. AZ ÍTÉLKEZŐ FIÚ UTÁNI EMBER

1 Egy átlagos és elkötelezett világon e korszak úgy köszönt be, hogy a halandó em-

berfajták már összekeveredtek és élőlénytanilag egészségesek. Már nincsenek faji vagy bőrszín problémák; már úgyszólván minden nemzet és emberfajta egy vérből való. Az emberek közötti testvériség virágzik, és a nemzetek megtanulják, hogy miként éljenek békében és nyugalomban a világon. Az ilyen világok egy nagyszerű és kiteljesedő értelmi fejlődés előestéjét élik meg.

2 ¶ Amikor egy evolúciós világ ily éretté válik az ítélkező korszakra, az Avonal Fiak felsőbb rendjének egyike ítélkezői küldetésben megjelenik. A Bolygóherceg és az Anyagi Fiak helyi világegyetemi eredetűek; az Ítélkező Fiak a Paradicsomról származnak.

3 A halandói szférákra bírói feladattal érkező paradicsomi Avonalok kizárólag mint

megítéltetést végzők működnek, soha nem testesülnek meg. De amikor ítélkezői küldetésben jönnek, akkor legalábbis az első alkalommal, mindig megtestesülnek, bár nem élnek át születést és nem is halnak a teremtésrészre jellemző halált. Nemzedékeken át élhetnek bizonyos bolygókon azokban az esetekben, amikor uralkodókként tartózkodnak ott. A küldetésük teljesítésével feladják a bolygói életüket és visszatérnek a korábbi, isteni fiúi besorolásukba.

4 Minden egyes új megítéltetési időszak kiszélesíti a kinyilatkoztatott vallás látóhatárát, és az Ítélkező Fiak az igazságról tett kinyilatkoztatást kiterjesztik a helyi világegyetem és segédszférái ügyeinek bemutatására.

5 ¶ Az Ítélkező Fiú első látogatását követő-

en az emberfajták rövidesen kivívják a gazdasági felszabadulásukat. Az embereknek a létük függetlensége fenntartásához szükség napi munkája a ti időtökben mérve két és fél órát tesz ki. Ez tökéletesen biztosítja ezeknek az erkölcsös és értelmes halandóknak a függetlenségét. E kifinomult népek jól tudják, hogy miként használják fel a szabadidejüket az önképzés és a bolygó fejlődésének elősegítése céljából. E korszakban a faji állományok tovább tisztulnak azáltal, hogy a kevésbé egészséges és a természetes adottságokkal gyengébben felruházott egyedek szaporodását korlátozzák.

6 A fajok politikai kormányzása és társadalmi igazgatása tovább fejlődik, az önkormányzatiság igen jól elterjed e korszak vé-

gére. Az önkormányzás alatt a képviseleti kormányzás legmagasabb rendű fajtáját értjük. E világokon csakis azokat a vezetőket és uralkodókat emelik fel és tisztelik, akik a társadalmi és a politikai felelősségek viselésére a legalkalmasabbak.

7 E korban a világ halandóinak többségébe már Igazító költözött. De az isteni Nevelők adományozása még ekkor sem mindig általános. Még nem minden bolygói halandó kap eggyé kapcsolódási végzetre rendelt Igazítót; ekkor még mindig szükséges, hogy maguk a sajátakaratú teremtmények is válasszák a Titkos Nevelőket.

8 E megítéltetési időszak záró szakaszaiban a társadalom elkezd visszatérni az egyszerűbb életformákhoz. Az összetett természe-

tű haladó polgárosodott társadalom a maga útján jár, és a halandók megtanulnak természetesebb és eredményesebb életet élni. És ez az irányzat egyre erősödik, ahogy az egyes korszakok váltják egymást. Ez a képzőművészet, a zene és a felsőbb tanulmányok virágzásának korszaka. A fizikai tudományok már elérték a fejlődés végső fokát. E korszak végére egy eszményi világon teljes körű, nagyszerű vallásos eszmélésre, világméretű szellemi megvilágosodásra kerül sor. És a fajok szellemi természetének e kiterjedt feléledése a jel az alászálló Fiú eljövetelére és az ötödik halandói korszak megnyitására.

9 ¶ Sok világon úgy alakul, hogy a bolygót nem egyetlen ítélkezői küldetés révén ké-

szítik fel az alászálló Fiú fogadására; ilyen esetben egy második, vagy akár több eljövetelre kerül sor az Ítélkező Fiak részéről, melyek mindegyike megítéltetési időszakról megítéltetési időszakra előrelépést hoz a fajok számára, míg végül a bolygót felkészítik az alászálló Fiú ajándékához. A második és további küldetéseken vagy sor kerül az Ítélkező Fiak megtestesülésére vagy nem. De nem számít, hogy hány Ítélkező Fiú jelenik meg — és ilyen minőségben eljöhetnek az alászálló Fiú után is — mindegyik eljövetel egy megítéltetési időszak végét és egy újabb kezdetét jelzi.

10 ¶ Az Ítélkező Fiak e megítéltetési időszakai urantiai időben a huszonötezer és az ötvenezer év közé eshetnek. Néha e kor-

szak sokkal rövidebb, ritkán pedig ennél hosszabb. De az idő múlásával ugyanezen Ítélkező Fiak egyike egyszer csak megszületik, mint a paradicsomi alászálló Fiú.

5. AZ ALÁSZÁLLÓ FIÚ UTÁNI EMBER

[1] Miután az értelmi és a szellemi fejlődés bizonyos fokát elérték valamely lakott világon, egy paradicsomi alászálló Fiú érkezik. A szokványos világokon addig nem jelenik meg húsvér testben, amíg a fajok fel nem emelkedtek az értelmi fejlődés és az erkölcstani fejlettség legfelsőbb szintjére. De az Urantián az alászálló Fiú, aki ráadásul a Teremtő Fiatok, az ádámi megítéltetési időszak végén jelent meg, holott ez nem szok-

ványos dolog az események rendjében a tér világain.

2 Az alászálló Fiú a világok szellemiesülésre éretté válásakor érkezik meg. E Fiak mindig az Ítélkező vagy Avonal rendbe tartoznak, kivéve azt az esetet, minden helyi világegyetemben egy alkalommal, amikor a Teremtő Fiú az utolsó alászállási küldetésére készül valamely evolúciós világon, ahogy történt ez akkor is, amikor a nebadoni Mihály megjelent az Urantián, hogy a halandó fajotoknak adja át magát. Ilyen ajándékot a csaknem tízmillió világ közül csupán egy kaphat; minden más világ szellemi téren az Avonalok rendjébe tartozó paradicsomi Fiú alászállása révén lép előre.

3 ¶ Az alászálló Fiú magas oktatási művelt-

ségű világra érkezik és olyan fajjal találkozik, mely szellemileg kiképzett és felkészített a fejlettebb tanok befogadására és az alászállási küldetés értékelésére. E korszakot az erkölcsi műveltség és a szellemi igazság utáni világméretű törekvés jellemzi. E megítéltetési időszak halandói szenvedélye nem más, mint a mindenségrendi valóságba való behatolás és a szellemi valósággal való egyesülés. Az igazságról szóló kinyilatkoztatások már kiterjednek a felsőbb-világegyetemre is. Teljesen új oktatási és kormányzási rendszerek jönnek létre s váltják fel a korábbi idők kezdetleges rendszereit. Az életöröm új színekbe öltözik, és az életmegnyilvánulások mennyei szintű színezetet és árnyalatot kapnak.

4 Az alászálló Fiú a világ halandó ember-

fajtáinak szellemi felemeléséért él és hal. Ő építi ki az „új és élő utat”; élete nem más, mint a paradicsomi igazságnak halandói húsvér testben való megtestesülése, éppen azon igazságé — akár az Igazság Szellemé — mely tudás birtokában az emberek szabadok lesznek.

5 Az Urantián ennek az „új és élő útnak” a megalkotása ténykérdés volt, s emellett igazság is. Az Urantiának a Lucifer-féle lázadásban való elszigeteltsége felfüggesztette azt az eljárást, mely révén a halandók a halál után közvetlenül eljuthattak volna a lakóvilágok területére. Krisztus Mihály urantiai napjait megelőzően minden lélek a megítéltetési feltámadásokig vagy a különleges ezeréves feltámadásokig aludt. Még Mózest sem enged-

ték át a másik oldalra egy különleges feltámadás alkalmáig, mert a bukott Bolygóherceg, Kaligasztia vitatta e megszabadítást. De pünkösd óta az urantiai halandók közvetlenül juthatnak el a morontia szférákra.

6 ¶ Az alászálló Fiú a feltámadását követően, a megtestesült életének feladása utáni harmadik napon felemelkedik az Egyetemes Atya jobbjához, megbizonyosodik az alászállási küldetésének elfogadásáról, és visszatér a Teremtő Fiúhoz a helyi világegyetemi központra. Ez után az alászállt Avonal és a Teremtő Mihály elküldi közös szellemét, az Igazság Szellemét az alászállásnak helyet adott világra. Ilyenkor „a győzelmes Fiú szelleme kiárad minden húsvér testre”. A Világegyetemi Anyaszellem szintén részt

vesz az Igazság Szellemének ezen alászállásában, és ezzel egyidejűleg rendelik el a Gondolatigazítók alászállását. Ezután e világ minden épelméjű sajátakaratú teremtménye Igazítót kap, amint elérte az erkölcsi felelősség, a szellemi választás életkorát.

7 Ha egy alászálló Avonal vissza is térne valamely világra az alászállási küldetés után, akkor sem testesülne meg, hanem „szeráfi seregekkel, dicsőségben” jönne el.

8 ¶ Az alászálló Fiú utáni korszak hossza tízezertől százezer évig terjedhet. Nincs önkényesen kimért ideje e megítéltetési időszakok egyikének sem. Ez a nagyszerű erkölcstani és szellemi fejlődés időszaka. E korszakok szellemi hatása alatt az emberi jellem óriási átalakulásokon és rendkívüli

fejlődésen megy át. Lehetővé válik az aranyszabály gyakorlati alkalmazása. Jézus tanításai valóban érvényesek egy olyan halandói világra, mely részesült az alászállás előtti Fiak felkészítő képzésében a jellem nemessé formálása és a műveltségi felemelkedés általuk elrendelt megítéltetési időszakaiban.

9 E korszakban a betegségekből és a bűnözésből fakadó problémákat gyakorlatilag már megoldották. A selejtező szaporodás révén az elfajzottságot már nagyrészt kiküszöbölték. A betegségeket gyakorlatilag legyőzték az ádámi fajták nagy ellenálló képességű jegyein keresztül és az előző korszakok fizikai tudományaihoz kapcsolódó felfedezések világszerte általános alkalmazása révén. Az átlagos élettartam e szakaszban

jóval meghaladja az urantiai időben mért háromszáz évet.

10 E korszakban folyamatosan visszaszorul a kormányzati felügyelet. Igazi önkormányzatiság kezd működni; mind kevesebb tiltó rendelkezésre van szükség. A nemzetvédelmi célt szolgáló katonai fegyvernemek már megszűntek; a nemzetközi összhang kora már tényleg közel van. Még több nemzet van, főként területi eloszlásból fakadóan, de már egy emberfajtáról, egy nyelvről és egy vallásról lehet beszélni. A halandói ügyek majdnem, de azért nem egészen, álomszerűek. Ez már valóban nagyszerű és dicső kor!

6. AZ URANTIA ALÁSZÁLLÁS UTÁNI KORSZAKA

1 Az alászálló Fiú a Béke Hercege. Azzal az üzenettel érkezik, hogy legyen „béke a földön és a jó szándék az emberek között”. A szokványos világokon ez világbékét hozó megítéltetési időszak; a nemzetek többé már nem háborúznak. De ezen üdvös hatások nem érvényesültek a ti alászálló Fiatok, Krisztus Mihály eljövetelekor. Az Urantia nem szabályszerűen fejlődik. A világotok más bolygói úton jár. A Mesteretek, amikor a földön tartózkodott, figyelmeztette a tanítványait, hogy az ő érkezése nem fogja elhozni a béke megszokott rendjét az Urantián. Világosan értésükre adta, hogy „háborúk és háborúk hírei” jönnek, és hogy nem-

zet kel nemzet ellen. Egy másik alkalommal pedig azt mondta, hogy „Ne gondoljátok, hogy békét hozni jöttem a földre”.

2 Még a szokványos evolúciós világokon sem kis teljesítmény az emberek világméretű testvériségének megteremtése. Egy olyan összezavart és szétzilált világon, mint az Urantia, ehhez hosszabb időre és sokkal több erőfeszítésre van szükség. A segítséget nem kapó társadalmi fejlődés aligha érhet el ilyen szép eredményeket egy szellemileg elszigetelt szférán. A vallási kinyilatkoztatás alapvető fontosságú a testvériség megteremtéséhez az Urantián. Míg Jézus a szellemi testvériség közvetlen eléréséhez vezető utat mutatta meg, addig a társadalmi testvériség megvalósítása a világotokon nagymér-

tékben függ az alábbi személyes átalakulások és bolygói változtatások végrehajtásától:

3 1. *Társadalmi testvériesség.* A nemzetközi és fajközi társadalmi kapcsolatok és testvériességi társulások sokszorozódása utazáson, társadalmi érintkezésen és versengő játékon keresztül. Közös nyelv kifejlesztése és a több nyelven beszélők számának növelése. Tanítványok, tanítók, iparosok és vallási bölcselők faji és nemzeti cseréje.

4 ¶ 2. *Értelmi keresztbeporzás.* A testvériség lehetetlen egy olyan világon, amelynek lakosai oly fejletlenek, hogy nem ismerik fel a korlátlan önzés dőreségét. Szükség van a nemzeti és faji irodalom kicserélésére. Minden egyes emberfajtának meg kell is-

mernie minden emberfajta gondolkodását; minden egyes nemzetnek ismernie kell az összes nemzet érzéseit. A tudatlanság gyanút szül, és a gyanú nem egyeztethető össze az alapvető rokonszenvi és a szeretetbeli beállítottsággal.

5 ¶ 3. *Erkölcstani eszmélés.* Csakis az erkölcstani tudatosság képes leleplezni az emberi türelmetlenség erkölcstelenségét és a testvérviszály bűnös voltát. Kizárólag az erkölcsi érzék képes megbélyegezni a nemzeti irigység és a faji féltékenység rosszait. Csak az erkölcsi lények törekednek mindig az aranyszabály megélése szempontjából alapvető jelentőségű szellemi látásmódra.

6 ¶ 4. *Politikai bölcsesség.* Az érzelmi érettség alapvető az önuralom szempontjá-

ból. Kizárólag az érzelmi érettség révén biztosítható a háború embertelen bíráskodásának a polgárosult megítélés nemzetközi eljárásaival való leváltása. A bölcs államférfiak valamikor majd úgy fognak dolgozni az emberiség jóléte érdekében, hogy közben a nemzeti vagy faji csoportjuk érdekeinek érvényesítésére törekednek. Az önző politikai éleslátás végtelenül öngyilkos dolog — elpusztítja mindazokat az állandó értékeket, melyek a bolygói csoport túlélését biztosítják.

7 ¶ 5. *Szellemi látásmód.* Az emberek közötti testvériség végeredményben az Isten atyai voltának elismerésére épül. A leggyorsabb módja az emberek közötti testvériség megvalósításának az Urantián az, hogy vég-

hez viszitek a mai emberiség szellemi átalakítását. A társadalmi fejlődés természetes folyamatának felgyorsításához az egyetlen mód a fentről érkező szellemi nyomás érvényesítése, ezzel az erkölcsi látásmód kiteljesítése, s közben minden halandó azon lelki képességének kifejlesztése, hogy minden más halandót megértsen és szeressen. A kölcsönös megértés és a testvéri szeretet az érzékfeletti polgárosodáshozója és komoly befolyásoló tényezője az emberek közötti testvériség világméretű megvalósításának.

8 ¶ Ha most, az alászálló Fiú korszakában áttelepíthetnénk benneteket a ti visszamaradt és összezavart világotokról egy átlagos bolygóra, azt hinnétek, hogy a hagyo-

mányaitokban élő mennybe kerültetek volna. Nemigen gondolnátok, hogy éppen az emberi lakóhelyül szolgáló halandói szféra szokványos evolúciós munkáját szemlélitek. E világok benne vannak a teremtésrészük szellemi köreiben, és élvezik a világegyetemi híradások és a felsőbb-világegyetemi tükrözőműködés-szolgáltatások minden előnyét.

7. A TANÍTÓ FIÚ UTÁNI EMBER

[1] Egy átlagos evolúciós világra megérkező, következő fiúi rendbe a Háromsági Tanító Fiak, a paradicsomi Háromság isteni Fiai tartoznak. Az Urantia itt megint csak más úton jár a testvérszféráihoz képest annyiban, hogy itt Jézus ígéretet tett a visszatérésre.

Ezen ígéretét bizonyosan meg fogja tartani, azt viszont senki sem tudja, hogy e második eljövetelére vajon az Ítélkező vagy Tanító Fiak urantiai megjelenése előtt vagy után fog sor kerülni.

2 A Tanító Fiak csoportosan érkeznek a szellemiesülő világokra. A bolygói Tanító Fiút hetven elsőrendű Fiú, tizenkét másodrendű Fiú, valamint a Daynalok legfelsőbb rendjébe tartozók legmagasabb rangúi és legtapasztaltabbjai közül hárman segítik és támogatják. E testület egy időre a világon marad, elég sokáig ahhoz, hogy átvezessék az evolúciós korszakokat a fény és élet korszakába — nem hamarabb, mint a bolygói időben mért ezer, néha pedig jóval több év alatt. E küldetéssel járul hozzá a Három-

ság azokhoz a korábbi erőfeszítésekhez, melyeket mindazon isteni személyiségek tettek, akik valamely lakott világ számára segédkeztek.

3 ¶ Az igazság kinyilatkoztatása ekkor kiterjed a központi világegyetemre és a Paradicsomra is. Az emberfajták magas szinten szellemiesülnek. Egy nagy nép fejlődött ki és egy nagyszerű korszak közeleg. A bolygó oktatási, gazdasági és igazgatási rendszerei gyökeres átalakuláson mennek át. Új értékek és viszonyok alakulnak ki. A mennyország megjelenik a földön, és az Isten dicsősége a világban kiárad.

4 E megítéltetési időszakban sok halandót visznek át az élők közül. Ahogy a Háromsági Tanító Fiak kora halad, az idő halan-

dóinak szellemi hűsége egyre inkább egyetemessé lesz. A természetes halál kevéssé gyakorivá válik, amint az Igazítók egyre nagyobb számban kapcsolódnak eggyé védenceikkel a húsvér testben eltöltött élet során. A bolygót végül hivatalosan is felveszik a halandói felemelkedés első módosított rendjébe.

5 ¶ E korszakban az élet kellemes és hasznos. Az elfajzottságot és a hosszú evolúciós küzdelem közösségellenes végtermékeit gyakorlatilag már felszámolták. Az élettartam megközelíti az urantiai időben mért ötszáz évet, és a faj növekedésének szaporodási ütemét okosan szabályozzák. Egy teljesen új társadalmi rend jött el. Még mindig nagy különbségek vannak a halandók

között, de a társadalom állapota jóval közelebb van a társadalmi testvériség és a szellemi egyenlőség eszményképeihez. A képviseleti kormányzás eltűnőben van, és a világ az egyéni önmérséklet törvénye mentén halad. A kormányzat működése főként a társadalmi igazgatási és gazdasági szervezési közösségi feladatokra irányul. Az aranykor rohamosan közeledik; a hosszú és megfeszített bolygói evolúciós küzdelem időbeli célja már látható. A korszakok jutalma hamarosan elérhetővé válik; az Istenek bölcsességének megnyilatkozása a küszöbön áll.

6 Az e korszakban járó világ fizikai igazgatása körülbelül napi egy órát vesz igénybe minden felnőtt egyén idejéből; azaz egy urantiai órának megfelelő időt. A boly-

gó szoros kapcsolatban áll a világegyetemi ügyekkel, és az emberek ugyanolyan érdeklődéssel figyelik a legújabb híradásokat, mint ahogy ti a napilapjaitok legújabb számait olvassátok. E fajok ezer olyan érdekes dologgal foglalkoznak, melyek nem ismeretesek a világotokon.

7 ¶ A Legfelsőbb Lény iránti igaz bolygói hűség egyre erősebb. Nemzedékről nemzedékre a faj egyre nagyobb hányada azonosul azokkal, akik igazságot gyakorolnak és kegyelemmel élnek. A világ lassan, de biztosan az Istenfiak örömteli szolgálatának adja át magát. A fizikai nehézségek és az anyagi problémák nagyobbrészt már megoldottak; a bolygó megérik a fejlettebb életre és a végleges rendűhöz közelibb létezésre.

8 ¶ A megítéltetési időszakuk alatt a Tanító Fiak időről időre eljönnek e békés világokra. Addig nem hagynak el egy világot, amíg meg nem győződtek arról, hogy az evolúciós terv az adott bolygó vonatkozásában zökkenőmentesen működik. Egy ítélkezést végző Ítélkező Fiú rendszerint elkíséri a Tanító Fiakat a sorozatos küldetéseikre, míg egy másik ilyen Fiú működik a távozásuk idején, és e bírói működésük korszakról korszakra folytatódik az idő és tér halandói rendszerének időtartama alatt.

9 A Háromsági Tanító Fiak minden visszatérési küldetése egyre feljebb és feljebb emeli az ilyen fenséges világot a bölcsesség, a szellemiség és a mindenségrendi megvilágosodottság szintjein. De az ilyen szféra nemes

honosai még mindig végesek és halandók. Semmi sem tökéletes; mindazonáltal a tökéletlen világ működésében és a világ emberi lakosainak életében egy közel tökéletes minőségjegy alakul ki.

10 ¶ A Háromsági Tanító Fiak többször is visszatérhetnek ugyanarra a világra. De előbb vagy utóbb, az egyik küldetésük befejeződésével, a Bolygóherceg felemeltetik a Bolygó Fejedelem rangjára, és a Csillagrendszer Fejedelem megjelenik, hogy bejelentse a világ belépését a fény és élet korszakába.

11 A Tanító Fiak e végső küldetésének eredményéről (legalábbis egy átlagos világon ez felelne meg az időrendnek) írta János: „Láttam új mennyet és új földet és az új Jeruzsá-

lemet, mely az Istentől szállt alá a mennyből, elkészítve, mint egy herceg számára felékesített hercegnő."

12 Ugyanerre a megújított földre, a fejlett bolygói korszakra vonatkozik, amit a régi idők látnoka látott, amikor azt írta: „‚Mert mint az új mennyek és az új föld, amelyeket én teremtek, megállnak énelőttem, azonképpen megmaradtok ti és a gyermekeitek is; és lesz, hogy hónapról-hónapra és szombatról-szombatra eljön minden húsvér test engem imádni,' szól az Úr."

13 E korszak halandóit jellemzik úgy, mint „választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép; és hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el ti-

teket”.

14 ¶ Lényegtelen, hogy milyen az egyes bolygó sajátos természetes történelme, nem számít, hogy a teremtésrész teljes egészében elkötelezett volt-e, megfertőződött-e a rosszal vagy a bűn átka sújtotta-e — nem számít, hogy milyenek voltak az előzmények — előbb vagy utóbb az Isten kegyelme és az angyalok segédkezése elhozza a Háromsági Tanító Fiak eljövetelének napját; és a távozásukkor, a végső küldetésük teljesítését követően veszi kezdetét a fény és élet e nagyszerű korszaka.

15 A Satania összes világa ugyanúgy magáévá teheti annak a reményét, aki azt írta: „Mindazonáltal az Ő ígérete szerint új mennyet és új földet várunk, amelyekben

pártatlanság lakozik. Ezért, szeretteim, ezeket várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon Ő titeket békességben.”

16 ¶ A Tanító Fiak testületének távozása, az első vagy valamelyik későbbi uralkodásuk végén, elhozza a fény és élet korának hajnalát — az időből az örökkévalóság előcsarnokába való átlépés küszöbét. A fény és élet e korának bolygói eljövetele messze meghaladja azon urantiai halandóknak még a legmerészebb várakozásait is, akik nem alkottak távlatibb fogalmat a jövőbeli életről annál, mint amelyek azokban a vallásos hiedelmekben foglaltatnak, melyek úgy ábrázolták a mennyet, mint a túlélő halandók közvetlen végzetét és végső lakóhelyét.

17 [Ennek az írásnak az összeállítását egy, a Gábriel kíséretéhez átmenetileg beosztott Fenséges Hírvivő hitelesítette.]

53. ÍRÁS

A LUCIFER-FÉLE LÁZADÁS

LUCIFER a Nebadonból származó, kiváló elsőrendű Lanonandek Fiú volt. Számos csillagrendszerben szerzett tapasztalatokat a szolgálatban, csoportjának főtanácsosa volt, és bölcsessége, éleslátása és hatékonysága kiemelte a többiek közül. Lucifert a 37-es számon tartották nyilván a rendjében, és amikor a melkizedekektől a megbízatását megkapta, akkor a fajtájának hétezer egyede közül a legrátermettebb és a legkiválóbb száz személyiség közé tartozott. Egy ilyen nagyszerű kezdetet követően gonoszságok és vétkek során át elmerült a bűnben és ma azon három Csillagrendszer Fejedelem közé tartozik a Nebadonban, akik

engedtek az önös késztetésnek és megadták magukat a helytelenül értelmezett személyi szabadság álokoskodásának — a világegyetemi engedelmesség elutasításának és a testvéri kötelességek semmibevételének, a mindenségrendi kapcsolatok iránti vakságnak.

2 A Nebadon világegyetemben, Krisztus Mihály működési területén a lakott világoknak tízezer csillagrendszere létezik. A Lanonandek Fiak teljes történelmében ezen ezer csillagrendszerben és a világegyetemi központokban végzett összes működésük során mindössze három Csillagrendszer Fejedelem szegült ellen a Teremtő Fiú kormányzásának.

1. A LÁZADÁS VEZETŐI

[1] Lucifer nem felemelkedő lény volt; ő a helyi világegyetem teremtett Fia volt, és azt mondták róla, hogy: „Feddhetetlen voltál útjaidban attól a naptól fogva, melyen teremtettél, míg gonoszság nem találtatott benned.” Sokszor tanácskozott az edentiai Fenségesekkel. És Lucifer az „Isten szent hegyén”, a Jerusem igazgatási hegyén uralkodott, mert ő volt az elsőszámú vezetője egy 607 lakott világból álló nagy csillagrendszernek.

[2] Lucifer csodálatos lény volt, kiváló személyiség; a világegyetemi hatásköri rangsorban közvetlenül a csillagvilági Fenséges Atyák után állt. Lucifer törvényszegése ellenére a neki alárendelt személyiségek tartóz-

kodtak attól, hogy tiszteletlenséget és megvetést mutassanak vele szemben azt megelőzően, hogy Mihály az Urantián megtestesült volna. Még Mihály főangyala sem „vádolta őt” Mózes feltámadása idején, „hanem egyszerűen csak annyit mondott, hogy ‚feddjen meg téged az Ítélő’”. Az ilyen ügyekben ítélkezni ugyanis a felsőbb-világegyetemi vezetők, a Nappalok Elődei jogosultak.

3 Lucifer ma már a Satania bukott és címétől megfosztott Fejedelme. A tetszelgés a leginkább végzetes dolgok közé tartozik, még a mennyei világ magas személyiségei esetében is. Luciferről mondták: „Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességedben.” A régi látnokotok írta, látván az ő szomorú állapo-

tát: „Miként estél alá az égről, ó Lucifer, hajnal fia! Levágattál a földre, aki a világokat összezavarni merészeltél!”

4 Luciferről igen keveset hallottak az Urantián ama tény miatt, hogy főhadnagyát, Sátánt bízta meg az ügyeinek igazgatásával a bolygótokon. Sátán a lanonandekek ugyanazon elsőrendű csoportjába tartozott, azonban sohasem működött Csillagrendszer Fejedelemként; teljes lényével csatlakozott a luciferi felkeléshez. Az „ördög” nem más, mint Kaligasztia, az Urantia Bolygóhercegének tisztségéből eltávolított, a lanonandekek második rendjébe tartozó Fiú. Amikor Mihály húsvér testben az Urantián tartózkodott, akkor Lucifer, Sátán és Kaligasztia szövetkezve igyekezett azon, hogy az alászállási

küldetése kudarcot valljon. De ők vallottak teljes kudarcot.

5 Abaddon volt Kaligasztia kíséretének vezetője. Követte urát a lázadásban és végig az urantiai lázadók elsőszámú vezetője maradt. Belzebub a hűtlen köztes teremtmények vezetője volt, aki szövetséget kötött a hitszegő Kaligasztia erőivel.

6 ¶ A sárkány pedig mindezen rossz személyek jelképi ábrázolása lett. Mihály győzelmét követően „Gábriel lejött a Szalvingtonról és hosszú időre megkötötte a sárkányt (az összes lázadó vezért)”. A jerusemi szeráf-lázadókról írták: „És az angyalokat, akik nem tartották meg első állapotukat, hanem elhagyták lakóhelyüket, a nagy nap ítéletére

a sötétség erős bilincseire vetette.”

2. A LÁZADÁS OKAI

[1] Lucifer és első helyettese, Sátán, több mint ötszázezer évig uralkodott a Jerusemen, amikor szívükben kezdtek szembefordulni az Egyetemes Atyával és az ő akkori kormányzó Fiával, Mihállyal.

[2] A Satania csillagrendszerben nem uralkodtak olyan furcsa vagy különleges viszonyok, melyek lázadást vetítettek volna előre vagy annak kedveztek volna. Úgy hisszük, hogy az ötlet Lucifer elméjében bukkant fel és ott öltött alakot, és hogy bárhol lett volna is, akkor is ilyen lázadást szított volna. Lucifer először Sátánnal közölte a terveit, de több hónapra volt szüksége ahhoz, hogy a rátermett és ragyogó társának elméjét mindezzel

megfertőzze. Mihelyt azonban a lázadó elveket elfogadta, a „saját jogok és a szabadság” feltétlen és őszinte híve lett.

3 ¶ Soha senki nem sugallta Lucifernek a lázadást. A Mihály akaratával és az Egyetemes Atya terveivel való szembenállás részét képező saját jogok eszméje, mely szembenállásra az adott okot, ahogyan Mihály e terveket képviselte, Lucifer saját elméjében jelent meg. Viszonya a Teremtő Fiúval bensőséges és mindig szívélyes volt. Saját elméjének felmagasztalását megelőzően Lucifer sohasem adott hangot a világegyetemi igazgatással való elégedetlenségének. Hallgatása ellenére a szalvingtoni Nappalok Szövetsége több mint száz szabványéven keresztül jelezte az Uverszának, hogy Lucifer elméjé-

ben nincs béke. Erről tájékoztatták a Teremtő Fiút és a Norlatiadek Csillagvilági Atyáit is.

4 Ebben az időszakban Lucifer egyre bírálóbban viszonyult a világegyetemi igazgatás egész tervéhez, de mindig őszinte hűséget mutatott a Legfőbb Urak irányában. Az első nyílt hitszegésére Gábriel jerusemi látogatásakor került sor, s ez néhány nappal a Lucifer-féle Szabadság-nyilatkozat kihirdetése előtt történt. Gábriel olyannyira bizonyos volt a lázadás küszöbön álló kitörésében, hogy egyenesen az Edentiára ment abból a célból, hogy tanácskozzon a Csillagvilági Atyákkal a nyílt lázadás esetén foganatosítandó intézkedésekről.

5 Nagyon nehéz meghatározni a pontos

okát vagy okait annak, amely végül a luciferi lázadáshoz vezetett. Mindössze egyetlen dologban vagyunk biztosak, s ez a következő: Bármi is volt az előzmény, az Lucifer elméjében bukkant fel. Lennie kellett egyfajta öntelt büszkeségnek, mely önmagát táplálva önáltatásig fajult, melynek eredményeként Lucifer egy időre tényleg meggyőzte magát arról, hogy a lázadás kitervelése ténylegesen a csillagrendszer, sőt a világegyetem javát szolgálja. Amikor a tervei odáig fejlődtek, hogy ez irányban minden hiú reménye szertefoszlott, már kétségkívül túl messzire jutott, semhogy az eredeti és bajkeverő büszkesége megálljt parancsolhatott volna neki. E tapasztalásban egyszer csak kétszínűvé vált, s a benne lévő rossz szándékos és

akaratlagos bűnné változott. Hogy ez valóban így történt, azt tanúsítja e kiváló vezető későbbi viselkedése. Már régen felajánlották neki, hogy tanúsítson megbánást, de csak néhány beosztottja fogadta el a felajánlott kegyelmet. Az edentiai Nappalok Hűséges Követője a Csillagvilági Atyák felkérésére személyesen ismertette neki Mihály tervét e hírhedt lázadók megmentésére, azonban a Teremtő Fiú irgalmát mindig elutasította, mégpedig minden alkalommal egyre növekvő lenézéssel és megvetéssel.

3. A LUCIFERI KIÁLTVÁNY

[1] Bármi volt is a bajok igazi forrása Lucifer és Sátán szívében, a lázadás végső kitörésére a Lucifer-féle Szabadság-nyilatkozat for-

májában került sor. A lázadók ügye három alapon nyugodott:

2 ¶ 1. *Az Egyetemes Atya valósága.* Lucifer azt állította, hogy az Egyetemes Atya valójában nem is létezik, és hogy a fizikai gravitáció és a térenergia eredendően jelen van a világegyetemben, továbbá, hogy az Atya hitregéjét a paradicsomi Fiak találták ki azért, hogy az Atya nevében uralhassák a világegyetemeket. Tagadta, hogy a személyiség az Egyetemes Atya ajándéka. Még azt is állította, hogy a végleges rendű lények összejátszottak a paradicsomi Fiakkal az egész teremtés megtévesztése érdekében, ugyanis sohasem tértek vissza az Atya tényleges személyiségéről alkotott olyan egyértelmű fogalommal, amely úgy mutatná be

őt, ahogyan a Paradicsomon érzékelhető. A tiszteletet és a tudatlanságot gátlástalanul kihasználta. A vád megdöbbentő, szörnyű és gyalázatos volt. A véglegesrendűek elleni eme burkolt támadás volt az, mely kétségkívül arra késztette később a felemelkedő létpolgárokat a Jerusemen, hogy kitartsanak és ellenálljanak a lázadók minden ajánlatának.

3 ¶ 2. *A Teremtő Fiú — Mihály — világegyetemi kormányzása.* Lucifer amellett érvelt, hogy a helyi csillagrendszerek kapjanak önállóságot. Vitatta a Teremtő Fiú, Mihály jogát a Nebadon feletti fennhatóságra, melyet holmi feltételezett paradicsomi Atya nevében gyakorol, továbbá vitatta annak jogosságát is, hogy Mihály minden személyiségtől e nem látható Atya számára hűséget

követel. Azt állította, hogy a teljes istenimádati terv nem más, mint ügyes húzás a paradicsomi Fiak felmagasztalására. Hajlott arra, hogy Mihályt mint Teremtő-atyját elismerje, viszont nem fogadta el úgy, mint Istenét és igaz urát.

4 A legelszántabb támadást a Nappalok Elődeinek — az „idegen hatalmasságoknak” — azon joga ellen indította, hogy beleavatkozhatnak a helyi csillagrendszerek és világegyetemek ügyeibe. E vezetőket zsarnokoknak és bitorlóknak bélyegezte. Arra ösztönözte követőit, hogy higgyenek abban, hogy e vezetők egyike sem avatkozhat bele a hazai ügyek vitelébe, ha az emberek és az angyalok bátran kiállnak magukért és elszántan követelik a jogaikat.

5 Azt vallotta, hogy a Nappalok Elődei ítéletvégrehajtóinak nem szabadna megengedni a helyi csillagrendszerekben való működést, már ha az ottani lakosok élni akarnak a függetlenségi jogukkal. Azt képviselte, hogy a halhatatlanság a csillagrendszerbeli személyiségek eredendő sajátsága, hogy a feltámadás természetes és önmagától végbemenő, és hogy minden lény örökké fog élni, kivéve, ha a Nappalok Elődeinek ítéletvégrehajtói önkényesen és igazságtalanul közbeavatkoznak.

6 ¶ 3. *Támadás a felemelkedő halandók képzésének egyetemes terve ellen.* Lucifer azt képviselte, hogy túlságosan is sok időt és energiát fordítanak azon tervre, hogy alaposan felkészítsék a felemelkedő halandó-

kat a világegyetemi igazgatási elvekre, azon elvekre, melyek állítása szerint erkölcstanilag kifogásolhatók és tévesek. Tiltakozott azon korszaknyi hosszúságú program ellen, melynek célja a tér halandóinak felkészítése valamiféle ismeretlen végzetre, és a véglegességet elért lények testületének jerusemi jelenlétét úgy minősítette, mint annak bizonyítékát, hogy e halandók korszaknyi időt töltöttek el egy tisztán kitalált végzetre való felkészülés érdekében. Levezetés útján rámutatott, hogy a véglegességet elért lények olyan, nem dicsőbb sorsot nyertek el, mint hogy visszatérjenek a származásuk helyéhez hasonló szerény szférákra. Azt állította, hogy a túl sok fegyelmezéssel és a hosszadalmas felkészítéssel elrontották

őket, és hogy ők valójában elárulták halandó társaikat, mert közreműködnek abban a leigázási tervben, melyben a felemelkedő halandók valamiféle hitregén alapuló örök végzetének képzetét erőltetik rá a teremtésösszességre. Azt képviselte, hogy a felemelkedők az egyéni önmeghatározás szabadságát élvezhessék. Kifogásolta és elutasította a halandói felemelkedésre vonatkozó, az Isten paradicsomi Fiai által hitelesített és a Végtelen Szellem által támogatott egész tervet.

7 ¶ És Lucifer ezzel a Szabadság-nyilatkozattal indította el a sötétség és a halál tobzódását.

4. A LÁZADÁS KITÖRÉSE

1 A luciferi kiáltvány kiadására a Satania éves nagytanácskozásán, az üvegtengeren

került sor, az összegyűlt jerusemi seregek jelenlétében, az év utolsó napján, urantiai időben mérve mintegy kétszázezer évvel ezelőtt. Sátán kihirdette, hogy imádhatók a világegyetemi térerők — legyenek azok fizikaiak, értelmiek vagy szellemiek — azonban engedelmességet fogadni csakis a tényleges és jelenlévő uralkodónak, Lucifernek szabad, aki az „emberek és az angyalok barátja” és a „szabadság Istene”.

[2] A luciferi lázadás csatakiáltása a saját jogok volt. Egyik fő érvük az volt, hogy ha az önkormányzatiság jó és megfelelő a melkizedekek és egyéb csoportok számára, akkor az éppúgy jó mindenféle rendű értelem számára is. Merészen és következetesen kiállt az „elme egyenlősége” és „az ér-

telem testvérisége” mellett. Azt képviselte, hogy minden kormányzatnak a helyi bolygóra kell szűkítenie a hatáskörét és mindezek önkéntes szövetségének hatásköre pedig a helyi csillagrendszerre legyen érvényes. Minden egyéb felügyeletet megengedhetetlennek tartott. Megígérte a Bolygóhercegeknek, hogy világukat legfőbb megbízottakként irányíthatják. Nem ismerte el a jogalkotó tevékenységek székhelyének a csillagvilági központot és érvénytelennek tekintette az igazságszolgáltatási eljárásoknak a világegyetemi fővárosban való lefolytatását. Amellett érvelt, hogy mindeme kormányzati feladatköröket a csillagrendszeri fővárosokba kell összpontosítani, továbbá fel kell állítani azok saját törvényhozói testületét,

és meg kell szervezni azok saját bíróságait Sátán felügyelete alatt. Úgy rendelkezett, hogy a lázadó világok hercegei hasonlóképpen cselekedjenek.

3 Lucifer egész igazgatási testülete egységesen átállt és nyilvánosan esküt tettek, mint a „felszabadított világok és rendszerek” új vezetője kormányának tagjai.

4 ¶ Noha korábban két lázadás is volt a Nebadonban, azok távoli csillagvilágokban törtek ki. Lucifer szerint e felkelések azért voltak sikertelenek, mert az értelmek többsége nem követte a vezetőit. Amellett érvelt, hogy a „többség uralkodjon”, s hogy „az elme tévedhetetlen”. Nyilvánvalóan a világegyetemi vezetők által a neki adott szabadság éltette a gyalázatos mesterkedései-

nek jelentős részét. Szembeszállt minden felettesével; ők látszólag mégsem vettek tudomást a dolgairól. Teljes cselekvési szabadságot kapott álnok tervének végrehajtásához, melynek útjába nem gördítettek akadályt és nem is hátráltatták azt.

5 ¶ Az igazság eljövetelének irgalmas késlekedésében Lucifer annak bizonyítékát látta, hogy a paradicsomi Fiak kormánya képtelen a lázadás megfékezésére. Nyíltan szembeszállt Mihállyal, Immanuellel és a Nappalok Elődeivel, és pimasz, kihívó magatartást tanúsított velük szemben, majd pedig rámutatott arra tényre, hogy a válasz hiánya fényes bizonyítéka a világegyetemi és felsőbb-világegyetemi kormányok tehetetlenségének.

6 Gábriel személyesen jelen volt mindezen

pártos fejleményeknél és csak annyit felelt, hogy a kellő időben majd szólni fog Mihály nevében, és hogy minden lény szabadon és befolyástól mentesen dönthet; hogy „a Fiaknak az Atya nevében működő kormánya csakis az önkéntes, őszinte és az álokoskodásnak nem engedő hűségre és odaadásra tart igényt”.

7 ¶ Lucifernek megengedték, hogy teljes egészében felépítse és alaposan megszervezze lázadó kormányzását, mielőtt Gábriel egyáltalán hozzálátott volna ahhoz, hogy szembeszálljon az elszakadás jogával vagy hogy ellenlépéseket tegyen a lázadó hírveréssel szemben. A Csillagvilági Atyák azonban e hűtlen személyiségek cselekvési hatáskörét azonnal a Satania csillagrendszer-

re korlátozták. Mindazonáltal e késedelmi időszak nagy próba és megmérettetés elé állította az egész Satania hűséges lényeit. Néhány évig általános volt a zavar, és nagy felfordulás uralkodott a lakóvilágokon is.

5. AZ ÖSSZEÜTKÖZÉS TERMÉSZETE

1 A sataniai lázadás kitörését követően Mihály tanácskozott paradicsomi testvérével, Immanuellel. A meghatározó jelentőségű megbeszélést követően Mihály bejelentette, hogy ugyanazt a politikát fogja követni, melyet a hasonló felkelések esetében a múltban is alkalmazott, vagyis a be nem avatkozás politikáját.

2 ¶ E lázadás idején, valamint a két korábbi alkalmával a Nebadon világegyetemben

még nem volt abszolút és személyes fennhatósága senkinek sem. Mihály isteni jogon uralkodott, mint az Egyetemes Atyától kirendelt kormányzó, de nem úgy, mintha ezt a saját jogán tenné. Ekkor még előtte állt az alászállási létpálya teljesítése; ekkor még nem rendelkezett „minden hatalommal a mennyben és a földön”.

3 A lázadás kitörésétől kezdve addig a napig, amikor a Nebadon teljhatalmú urának nyilvánították, Mihály sohasem szállt szembe Lucifer lázadó erőivel; urantiai időben mérve csaknem kétszázezer évig hagyta, hogy a maguk útját járják. Krisztus Mihály ma már bőven elegendő hatalommal és hatáskörrel rendelkezik ahhoz, hogy a hűtlenség effajta kitörését azonnal, sőt akár végle-

gesen is kezelni tudja, viszont abban kételkedünk, hogy e teljhatalom arra késztetné, hogy másként járjon el, ha egy ilyen felkelés esetleg kitörne.

4 ¶ Lévén, hogy Mihály a döntése szerint tartózkodott a luciferi lázadás elleni tényleges harctól, ezért Gábriel összehívta az irányítása alá tartozó törzskart az Edentián, és a Fenségesekkel való tanácskozást követően átvette a Sataniához hű seregek feletti parancsnokságot. Mihály a Szalvingtonon maradt, míg Gábriel a Jerusemre ment, és az Atyának — ugyanazon Egyetemes Atyának, akinek személyét Lucifer és Sátán tagadta — ajánlott szférán új minőségében hivatalosan is megmutatkozott a hűséges személyiségek összegyűlt sokasága előtt, és fel-

mutatta Mihály lobogóját, a teremtésösszesség Háromsági kormányzásának anyagi jelvényét, a fehér alapon három égszínkék egyközepű kört.

5 Lucifer jelvénye egy fehér alapon vörös kört ábrázoló lobogó volt, mely vörös kör a belsejében egy fekete teli kört tartalmazott.

6 „És lett a mennyben háborúskodás; Mihály parancsnoka és az ő angyalai harcoltak a sárkánnyal (Luciferrel, Sátánnal és a hitszegő hercegekkel); és a sárkány és a lázadó angyalok küzdöttek, de nem diadalmaskodtak.” E „mennyei háború” nem olyan fizikai csata volt, ahogyan az efféle harcot az Urantián elképzelik. A küzdelem első időszakában Lucifer folyamatosan szónokolt a bolygó fogadótermében. Gábriel a közelben lé-

tesített főhadiszállásról szüntelenül megválaszolta a lázadói álokoskodásokat. A szférán jelenlévő különféle személyiségek, akik még nem voltak biztosak a választásban, a vitában a két oldalról elhangzott érveket figyelve jutottak döntő elhatározásra.

7 De e mennyei háború nagyon is szörnyű és igencsak valóságos volt. Ugyan nem jellemezték a test test elleni küzdelemnek az éretlen világokon szokványos embertelenségei, azonban a küzdelem jellege sokkal halálosabb volt; az anyagelvi harcban a testi élet forog veszélyben, de a mennyei háborúban az örök élet a tét.

6. EGY ÁLLHATATOS SZERÁFPARANCSNOK

1 Számos személyiség sok nemes és lelkesítő példát mutatott az odaadásra és a hűségre azon időközben, mely az ellenségeskedés kitörése és az új rendszerúr és kíséretének megérkezése között eltelt. De az odaadásból eredő összes vitéz hőstett közül a legmegindítóbbnak a bátor Manotiának, a sataniai főparancsnokságon parancsnokhelyettesi beosztásban szolgáló szeráfnak a viselkedése számított.

2 A lázadás jerusemi kitörésekor a szeráfi seregek vezetője Lucifer ügye mellé állt. Ez kétségkívül megmagyarázza, hogy a negyedik rendbe tartozók közül, a csillagrendszeri ügyintéző szeráfok közül miért tévedtek

meg oly sokan. A szeráfvezetőt szellemileg elvakította Lucifer kiváló személyisége; viselkedése elbűvölte a mennyei lények alacsonyabb rendjeit. Egyszerűen nem voltak képesek felfogni, hogy egy ilyen káprázatos személyiség egyáltalán megtévedhetett.

3 ¶ Nem is olyan régen, a luciferi lázadás kitörése során szerzett tapasztalatai ismertetésekor mondta Manotia: „De a legfelemelőbb pillanat a luciferi lázadással összefüggésben átélt azon borzongató kaland volt, amikor szeráfi parancsnokhelyettesként visszautasítottam, hogy a Mihály ellen tervezett támadásban részt vegyek; és az erős lázadók az összegyűjtött erőkkel az elpusztításomra törtek. Hatalmas felfordulás volt a Jerusemen, de egyetlen hű szeráf sem

sérült meg.”

4 „Közvetlen felettesem vétsége következtében rám hárult a feladat, hogy mint a csillagrendszer zavarossá vált szeráfi ügyeinek címzetes igazgatója a jerusemi angyali seregek vezetését átvegyem. Erkölcsi támogatást kaptam a melkizedekektől, hatékony segítséget az Anyagi Fiaktól, cserbenhagyott a saját rendem egy jelentős csoportja, viszont nagyszerű támogatást nyújtottak a jerusemi felemelkedő halandók.”

5 „Mivel a luciferi elszakadás eredményeként elkerülhetetlenül mi is kiszakadtunk a csillagvilági körökből, ezért a küzdelmünk sikere azon hírszerző testületünk hűségén múlott, akik segélykérésünket a közeli Rantulia csillagrendszerről az Edentiára tovább-

bították; és úgy találtuk, hogy a rend uralma, a hűség értelme és az igazság szellemé magától győzedelmeskedett a lázadás, a saját jogok és az úgynevezett személyes szabadság felett; képesek voltunk folytatni a küzdelmet az új Csillagrendszer Fejedelemnek, Lucifer méltó utódának az eljöveteléig. És rögtön ezt követően kijelöltek a Melkizedek-megbízottak urantiai testületébe, mely felügyeletet gyakorol a hűséges szeráfi rendek felett az áruló Kaligasztia világán, aki a szféráját azon ‚felszabadított világok és egyenjogúsított személyiségek' újonnan kialakított rendszerének tagjává nyilvánította, melyeket a hírhedt Szabadság-nyilatkozatban Lucifer közreadott, amikor is felhívást intézett a ‚Satania rosszul vezetett

és rosszul igazgatott világainak szabadságszerető, szabadgondolkodó és előretekintő értelmeihez.”

6 ¶ Ez az angyal még most is az Urantián szolgál, a szeráfok társvezetői beosztásában.

7. A LÁZADÁS TÖRTÉNETE

1 A luciferi lázadás az egész csillagrendszerre kiterjedt. Harminchét szakadár Bolygóherceg állt át kormányának nagyobb részével a főlázadó oldalára. Egyedül a Panoptián nem sikerült a Bolygóhercegnek a maga oldalára állítania az embereit. E világon a melkizedekek irányításával az emberek Mihály támogatására gyülekeztek. Ellanora, e halandó terület egyik fiatal asszonya vezette

az emberi népeket, és azon a viszály-sújtotta világon egyetlen lélek sem állt Lucifer zászlaja alá. És a hű panoptiaiak azóta is az Atya szférájának és az azt körülvevő hét elkülönítő-világnak a felügyelőiként és építőiként szolgálnak a hetedik jerusemi átmeneti világon. A panoptiaiak nemcsak e világok valóságos őreiként tevékenykednek, hanem egyúttal Mihály személyes utasításainak megfelelően gondoskodnak a szférák szebbé tételéről is valamely jövőbeli cél és ismeretlen rendeltetés okán. E feladatot az Edentiára való útjuk során teljesítik.

[2] Ebben az időszakban Kaligasztia az Urantián képviselte Lucifer ügyét. A melkizedekek ügyesen szembeszálltak a hitehagyott Bolygóherceggel, azonban a határtalan sza-

badságról szóló álokoskodások és a saját jogokra vonatkozó téveszmék mindig megtalálták a módját e fiatal és fejletlen világ kezdetleges népei félrevezetésének.

3 Az egész elszakadási hírverést személyes közreműködés útján kellett kifejteni, mert a távközlési szolgáltatást és a bolygóközi közléscsere minden alapvető formáját a csillagrendszeri kör felügyelőinek határozata alapján felfüggesztették. A felkelés tényleges kitörésekor a teljes Satania csillagrendszert elszigetelték mind a csillagvilági, mind pedig a világegyetemi köröktől. Ez idő alatt az összes bejövő és kimenő üzenetet a szeráfi közvetítők és a Független Hírvivők továbbították. A bukott világokhoz vezető köröket szintén elvágták annak érdekében, hogy Lu-

cifer ne használhassa e széles csatornát gyalázatos tervének kivitelezéséhez. És e köröket mindaddig nem állítják helyre, míg a lázadók vezetői a Satania határain belül élnek.

4 Ez Lanonandek lázadás volt. A helyi világegyetemi fiak felsőbb rendjei nem csatlakoztak a Lucifer-féle elszakadási mozgalomhoz, bár a lázadó bolygókon tartózkodó élethordozók némelyikét bizonyos fokig befolyásolta a hűtlen hercegek szította lázadás. A Háromságot-elért Fiak egyike sem tért rossz útra. A melkizedekek, a főangyalok és a Ragyogó Estcsillagok mind hűek maradtak Mihályhoz, és Gábriellel együtt derekasan küzdöttek az Atya akaratának és a Fiú uralmának érvényesítése érdekében.

5 Egyetlen paradicsomi származású lény

sem vált hűtlenné. A Független Hírvivőkkel közösen főhadiszállást építettek ki a Szellem világán és végig az edentiai Nappalok Hűséges Követőjének vezetése alatt működtek. A békéltetők egyike sem vált hitehagyottá, és a Mennyei Adatrögzítők közül sem tért senki rossz útra. A Morontia Társak és a Lakóvilági Tanítók közül azonban sokan megtévedtek.

6 A legfelsőbb szeráfi rendből egyetlen angyal sem veszett el, de a következő rendbe, a felsőbb rendbe tartozóknak egy jelentős csoportját a lázadók becsapták és megtévesztették. A harmadik vagy felügyelő angyali rend néhány tagját úgyszintén félrevezették. Azonban a legszörnyűbb csapás a negyedik csoportot, az intéző angyalokat, a

rendszerint a csillagrendszeri központokon teljesítendő szolgálatra beosztott szeráfokat sújtotta. Manotia csaknem a kétharmadukat megmentette, de kevéssel több mint egyharmaduk követte a vezetőiket a lázadók soraiba. Az intéző angyalokhoz tartozó összes jerusemi kerub egyharmada a hűtlen szeráfjukkal együtt veszett el.

7 A bolygók angyali segítői, vagyis azok közül, akiket az Anyagi Fiak mellé osztottak be, mintegy egyharmadot csaptak be a lázadók, és az átmenetben segédkezőknek csaknem a tíz százalékát tévesztették meg. János ezt jelképesen látta, amikor a nagy vörös sárkányról azt írta: „És a farka végigsepert a menny csillagainak harmadrészén, és a sötétségbe vetette azokat.”

8 A veszteség az angyali sorokban volt a legnagyobb, de leginkább az alacsonyabb rendű értelmek csatlakoztak a pártütéshez. A 681.217 sataniai Anyagi Fiú közül kilencvenöt esett áldozatul a luciferi lázadásnak. A köztes teremtmények nagy számban vesztek oda azokon a bolygókon, ahol a Bolygóherceg Lucifer ügye mellé állt.

9 ¶ Sok tekintetben e lázadás volt a Nebadonban a legkiterjedtebb és legszörnyűbb minden hasonló esemény közül. E felkelésben több személyiség vett részt, mint a másik kettőben együttesen. És a változhatatlan ellenszenv okán Lucifer és Sátán ügynökei még a gyermekek felkészítő tanodáit sem kímélték a véglegesrendűek oktatási bolygóján, sőt inkább arra törekedtek, hogy

az evolúciós világokról irgalomból kimenekített eme fejlődő elméket is megrontsák.

10 ¶ A felemelkedő halandók sérülékenyek voltak, de jobban ellenálltak a lázadók álokoskodásainak, mint az alacsonyabb rendű szellemek. Noha az alacsonyabb rendű lakóvilágokon sokan elbuktak azok közül, akik még nem érték el a teljes eggyé kapcsolódást az Igazítójukkal, mégis a felemelkedési terv bölcsességét dicséri, hogy a Jerusemen működő, sataniai felemelkedési létpolgársággal rendelkezők közül egy sem vett részt a luciferi lázadásban.

11 Az egész Nebadonban a mennyei értelmek minden elképzelhető csoportjából óráról órára és napról napra nyugtalan figyelők tódultak a hírközlő állomásokra, s nagy

figyelemmel kísérték a sataniai lázadásról szóló híreket és ujjongva fogadták a folyamatosan közreadott híreket a felemelkedő halandók töretlen hűségéről, akik a melkizedekek vezetése alatt sikeresen ellenálltak mindazon körmönfont, rossz erők együttes és a térnyerésre irányuló erőfeszítéseinek, mely erők oly gyorsan gyülekeztek az elszakadás és a bűn zászlói alatt.

12 Csillagrendszer-időben mérve a „mennyei háború” kezdetétől számított több mint két évbe telt, míg Lucifer utóda elfoglalhatta a helyét. De végül eljött az új Fejedelem, aki kíséretével az üvegtavon szállt le. Én a Gábriel által mozgósított tartalékosok között voltam az Edentián, és jól emlékszem Lanaforge első üzenetére, melyet a Norlati-

adek Csillagvilági Atyjának küldött. Az üzenet így szólt: „Egyetlen jerusemi polgár sem veszett oda. Minden felemelkedő halandó túlélte a viharos megpróbáltatást és a komoly megmérettetésből nyertesként és győzedelmesen emelkedett ki.” És a Szalvingtonra, az Uverszára és a Paradicsomra is eljutott a megnyugtató üzenet, miszerint a halandói felemelkedés túlélési tapasztalása adja a legnagyobb biztonságot a lázadás ellen és ez a legjobb védelem a bűnnel szemben is. A hűséges halandók e nemes, jerusemi csoportja 187.432.811 főből állt.

13 ¶ Lanaforge megérkezésével a lázadók vezetőit megfosztották a címűktől és minden vezetői hatalmuktól, bár megengedték nekik, hogy szabadon közlekedhessenek a Je-

rusemen, a morontia szférákon és még az egyes bolygókon is. A lázadók vezetői folytatták ármánykodó és félrevezető üzelmeiket abból a célból, hogy az emberek és angyalok elméit összezavarják és félrevezessék. De ami a Jerusem igazgatási hegyén kifejtett tevékenységüket illeti, „ott helyük többé nem volt”.

14 ¶ Jóllehet Lucifert megfosztották minden irányítási jogkörétől a Sataniában, akkoriban még nem létezett olyan helyi világegyetemi hatalom vagy bíróság, mely e gonosz lázadót elítélhette vagy elpusztíthatta volna; akkoriban Mihály még nem volt a legfelsőbb vezető. A Nappalok Elődei megtartották ugyan a Csillagvilági Atyákat a csillagrendszeri kormány élén, azonban eddig

még soha egyetlen döntést sem hoztak azon számos, még elintézetlen megkeresés ügyében, melyek Lucifer, Sátán és társaik jelenlegi helyzetének megítélésével és jövőbeli sorsának eldöntésével hozhatók összefüggésbe.

15 Tehát a lázadók e vezetőinek megengedték, hogy szabadon mozoghassanak a teljes csillagrendszerben, s tovább terjeszthessék elégedetlenkedő és a saját jogokra vonatkozó nézeteiket. De a csaknem kétszázezer urantiai év alatt nem tudtak újabb világot megtéveszteni. A Sataniában egyetlen további világ sem veszett el a harminchét világ bukása óta, még azon világok közül sem, melyek a lázadás kitörésének napja óta népesültek be.

8. AZ EMBER FIA AZ URANTIÁN

[1] Mihály urantiai alászállási küldetésének teljesítéséig Lucifer és Sátán szabadon közlekedett a Satania csillagrendszerben. Végül együtt voltak jelen a világotokon akkor, amikor az Ember Fia elleni együttes támadást végrehajtották.

[2] Előzőleg, amikor a Bolygóhercegek, az „Istennek Fiai” rendszeresen összegyűltek, „eljött Sátán is”, azt állítva, hogy a bukott Bolygóhercegek elszigetelt világait képviseli. De Mihály végső alászállása óta ekkora szabadságot nem kapott a Jerusemen. Miután kísérletet tettek Mihály eltévelyítésére, amikor ő az alászállásbeli húsvér testben volt, a Lucifer és Sátán iránti minden rokonszenv végleg kihunyt az egész Sataniában,

legalábbis a bűn által elszigetelt világokon kívül.

3 ¶ Mihály alászállása véget vetett a luciferi lázadásnak az egész Sataniában, kivéve a hitehagyott Bolygóhercegek bolygóit. És ez volt Jézus személyes tapasztalásának jelentősége, közvetlenül a húsvér testben átélt halálát megelőzően, amikor egy nap közölte tanítványaival, hogy „és láttam Sátánt, mint a villámlást lehullani a mennyből”. Emez Luciferrel jött az Urantiára, a végső, mindent eldöntő küzdelem megvívása céljából.

4 Az Ember Fia bízott a sikerben, és tudta, hogy a világotokon kivívott győzelme örökre megpecsételi a régi ellenségeinek sorsát, és nemcsak a Sataniában, hanem abban a két csillagrendszerben is, ahol a bűn felütöt-

te a fejét. A halandók túlélését és az angyalok biztonságát jelentette, amikor a Mesteretek válaszul Lucifer ajánlatára nyugodtan és isteni rendíthetetlenséggel azt válaszolta, hogy „Távozz tőlem, Sátán”. Elvileg ez volt a luciferi lázadás tényleges vége. Igaz, hogy az uverszai bíróságok még nem hoztak végső döntést Gábriel kérelme ügyében, miszerint a lázadók elpusztítandók, de idővel a döntésük kétségkívül megszületik, mert a perbeli meghallgatás első menetére már sor került.

5 Az Ember Fia Kaligasztiát az Urantia eljáró Hercegének ismerte el majdnem egészen a haláláig. Jézus azt mondta: „Most van e világ megítéltetése; most vettetik ki e világ hercege”. És akkor, közeledve az életművének beteljesítéséhez, bejelentette, hogy „e

világnak hercege megítéltetett”. És ugyanez a királyszékétől megfosztott és letaszított Herceg volt az, aki egyszer az „Urantia Istenének” nevezte magát.

6 ¶ Mihály utolsó cselekedete az Urantia elhagyása előtt az volt, hogy kegyelmet ajánlott Kaligasztiának és Daligasztiának, de ők e nagyvonalú ajánlatot gorombán visszautasították. Kaligasztia, a hitehagyott Bolygóhercegetek még mindig szabadon van az Urantián s gyalázatos terveinek kivitelezésén munkálkodhat, de már egyáltalán semennyi hatalma sincs ahhoz, hogy az emberek elméjét megszállja, és ahhoz sem, hogy a lelkükhöz férkőzve megkísértse vagy eltévelyítse őket, hacsak nem ők maguk ténylegesen is fel kívánják venni az ő gonosz jelenlé-

ének átkát.

7 ¶ Mihály megtestesülését megelőzően a sötétség ezen urai az Urantia feletti fennhatóságuk megtartására törekedtek, és szívósan ellenálltak az alacsonyabb rendű és alárendelt mennyei személyiségeknek. Azonban pünkösd napja óta ezen áruló Kaligasztia és a vele egyenlő mértékben hitvány társa, Daligasztia a paradicsomi Gondolatigazítók isteni fensége és az Igazság védő Szelleme, Mihály szelleme előtt tartatik fogságban, mely szellem minden húsvér testben élőre kiáradt.

8 De egyetlen bukott szellem sem rendelkezett még így sem elég hatalommal ahhoz, hogy az Isten gyermekeinek elméjét megszállja vagy a lelküket meggyötörje. Sem

Sátán, sem Kaligasztia nem érinthette meg vagy közelíthette meg az Isten hites fiait; a hit hatékony vértezet a bűn és a gonoszság ellen. Igaz az, hogy: „Aki Istentől született, megőrzi magát, és a gonosz nem illeti őt.”

9 Általában, amikor valamely gyenge és romlott halandókról azt feltételezik, hogy ördögök és démonok befolyása alá kerültek, akkor pusztán arról van szó, hogy lényüket a saját eredendő és aljas hajlamaik uralják, a természetes hajlamaik vezetik őket rossz útra. Az ördögnek nagyon sokat rónak fel érdeméül olyan rosszért, mely ténylegesen nem is az ő érdeme. Krisztus kereszthalála óta Kaligasztia viszonylagos tétlenségben él.

9. A LÁZADÁS JELENLEGI ÁLLÁSA

[1] Mihály már a luciferi lázadás legelején mentességet ajánlott minden lázadónak. Ajánlatának lényege az volt, hogy miután elnyeri a teljes világegyetemi fennhatóságot megbocsát mindenkinek, aki őszinte megbánást mutat, és visszahelyezi őket a világegyetemi szolgálat valamilyen formájába. A vezetők egyike sem fogadta el e kegyes ajánlatot. Azonban angyalok és alacsonyabb rendű mennyei lények ezrei, beleértve az Anyagi Fiak és Leányok százait is, elfogadták a panoptiaiak által kihirdetett kegyelmet, és Jézus feltámadása idején, ezerkilencszáz évvel ezelőtt a jóvá igazolást megkapták. E lényeket azóta az Atya jerusemi világára szállították, ahol gyakorlatilag elkülö-

nítve tartják őket mindaddig, amíg az uverszai bíróságok döntést nem hoznak Gábriel Lucifer *elleni* ügyében. Azonban senkinek sincs kétsége afelől, hogy amint a megsemmisítési határozat megszületik, e bűnbánó és megmentett személyekre a megsemmisítési határozat nem fog vonatkozni. E próbaidős lelkek most a panoptiaiakkal dolgoznak együtt az Atya világának gondozásában.

2 ¶ A főbűnös nem járt az Urantián azóta, hogy megpróbálta Mihályt eltéríteni szándékától, vagyis attól, hogy teljesítse megtestesülési küldetését és magát végérvényesen és bizonyosan a Nebadon korlátlan urává tegye. Miután Mihály véglegesen a Nebadon világegyetem vezetője lett, Lucifert az uverszai Nappalok Elődeinek intézői őri-

zetbe vették és azóta is fogságban van az Atya átmeneti szféráinak jerusemi csoportjába tartozó egyes számú égitesten. És a többi világ és csillagrendszer vezetői itt megfigyelhetik a Satania hűtlen Fejedelmének végét. Pál ismerte e lázadó vezetők sorsának a Mihály megtestesülését követő állását, mert úgy jellemezte Kaligasztia vezéreit, mint „a gonoszság szellemi seregei a mennyei helyeken”.

3 ¶ Miután Mihály megkapta a Nebadon feletti legfelsőbb hatalmat, kérelmezte a Nappalok Elődeinél, hogy a felsőbb-világegyetemi bíróságok előtt zajló per, Gábrielnek Lucifer *elleni* pere, melynek uverszai legfelsőbb bírósági bejegyzésére csaknem kétszázezer évvel ezelőtt került sor, ahogy ti az időt mé-

ritek, tehát e per időtartama alatt a luciferi lázadásban érintett minden személyiséget őrizet alá helyezhessen. A csillagrendszer-központi csoportot illetően a Nappalok Elődei egy kivétellel elfogadták Mihály kérelmét: Sátánnak meg kellett engednie, hogy rendszeres időközönként meglátogathassa a hitehagyott hercegeket a bukott világokon mindaddig, amíg ezek a pártos világok újabb Istenfit nem kapnak, illetőleg amíg az uverszai bíróságok meg nem kezdik Gábriel Lucifer *elleni* perében az ítélkezést.

4 Sátán azért jöhetett el az Urantiára, mert nem volt hivatalban lévő Fiatok — sem Bolygóherceg, sem Anyagi Fiú személyében. Makiventa Melkizedeket azóta az Urantia Bolygóhercegének helyettesének

nevezték ki, és Gábriel Lucifer *elleni* perének kezdete jelezte, hogy az összes elszigetelt világon felállt a bolygók átmeneti kormánya. Igaz, hogy Sátán rendszeresen meglátogatta Kaligasztiát és a többi bukott herceget egészen e kinyilatkoztatások megjelenésének időpontjáig, amikor is lezajlott Gábriel első meghallgatása a lázadók vezetőinek elpusztítása iránti kérvénye tárgyában. Sátán most teljes őrizetben van a jerusemi börtönvilágokon.

5 ¶ Mihály utolsó alászállása óta az egész Sataniában senki sem akadt, aki arra vágyott volna, hogy a börtönvilágokon segédkezzen az őrizetben tartott lázadóknak. És a lázadók sem tudtak több lényt megnyerni az ügyüknek. Ezerkilencszáz éve a helyzet vál-

tozatlan.

6 Nem várhatjuk a Sataniában jelenleg érvényes megszorítások feloldását mindaddig, amíg a Nappalok Elődei végleg nem rendelkeznek a lázadók vezetőinek sorsáról. A csillagrendszeri köröket addig nem állítják helyre, amíg Lucifer él. Egyébként ő jelenleg teljesen cselekvésképtelen.

7 A lázadás a Jerusemen véget ért. A bukott világokon akkor ér véget, amint az isteni Fiak megérkeznek. Úgy hisszük, hogy mindazok a lázadók, akik egyáltalán elfogadják a megbocsátást, már így is tettek. Várjuk azt a villanásszerű híradást, mely mindezen árulókat megfosztja a személyes létezéstől. Arra számítunk, hogy az uverszai ítéletet a végrehajtói híradásban jelentik be, mely ítélet

ezen őrizetben tartott lázadók megsemmisítését foganatosítja. És akkor majd keresitek a helyüket, de nem fogjátok megtalálni. „És akik ismertek a világok közt, elborzadnak miattad; rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel!” És így mindezen hitvány áruló „olyan lesz, mintha nem lett volna”. Mindegyikük az uverszai ítéletre vár.

8 De a szellemi sötétség hét börtönvilága a Sataniában már hosszú ideje komoly figyelmeztetést jelent az egész Nebadon számára, ékesszólóan és hatékonyan hirdeti a nagy igazságot, „hogy a törvényszegőknek útja kemény”; „hogy minden bűnben ott rejtezik a pusztulásának magja”; hogy „a bűn fizetsége a halál”.

9 [Közreadta Manovandet Melkizedek, aki

egykor az urantiai megbízottaknál szolgált.]

54. ÍRÁS

A LUCIFER-FÉLE LÁZADÁSBÓL EREDŐ PROBLÉMÁK

AZ EVOLÚCIÓS ember nehezen tudja megérteni a rossz, a bűn és a gonoszság jelentőségét és nehezen tudja megragadni azok jelentéstartalmát. Az ember felfogása túl lassú annak felismeréséhez, hogy az egymás éles ellentétét alkotó tökéletesség és tökéletlenség magvábanvaló rosszat hoz létre; hogy az összeütköző igazság és hamisság zavart keltő vétket teremt; hogy a szabad akaratú választást lehetővé tevő isteni adomány a bűn és az igazságosság elkülönülő területeinek megjelenését eredményezi; hogy az isteniség állhata-

tos követése az Isten országához vezet el, s ez szemben áll annak folytonos elutasításával, mely pedig a gonoszság területeire visz.

[2] Az Istenek sem rosszat nem teremtenek, sem nem engedélyezik a bűnt és a lázadást. A magvábanvaló rossz az idővel együtt létezik az olyan világegyetemben, mely a tökéletességi jelentéstartalmak és értékek különböző szintjeit foglalja magába. A bűn minden olyan területen magvában jelen van, ahol tökéletlen lények a jó és a rossz közötti választás képességével rendelkeznek. Éppen hogy az igazság és a hamisság, a tény és a valótlanság jelenléte az, ami a vétek lehetőségét magában hordozza. A bűnt a rossz szándékos választása jelenti; az igazság szándékos elutasítása a vétek; a bűn és a vétek kö-

vetkezetes gyakorlása pedig a gonoszság.

1. IGAZ ÉS HAMIS SZABADSÁG

[1] A luciferi lázadásból eredő összes kellemetlen probléma közül egyből sem fakadt több nehézség, mint abból, hogy az éretlen evolúciós halandók nem képesek különbséget tenni az igaz és a hamis szabadság között.

[2] Az igaz szabadság a korszakokon át mutatott törekvés, és az evolúciós fejlődés jutalma. A hamis szabadság az időbeli vétek és a térbeli rossz jelentette ravasz mesterkedés. A tartós szabadság az igazságosság — az értelem, az érettség, a testvériesség és a méltányosság — valóságában mutatkozik meg.

[3] A szabadság a mindenségrendi létezés önpusztító eljárása akkor, ha annak moz-

gatója értelemhiányos, korlátlan és ellenőrizetlen. Az igaz szabadság egyre szorosabban kötődik a valósághoz és mindig tekintettel van a társadalmi igazságosságra, a mindenségrendi méltányosságra, a világegyetemi testvériességre és az isteni kötelezettségekre.

4 A szabadság öngyilkos, ha elszakad az anyagi igazságosságtól, az értelmi méltányosságtól, a társadalmi türelemtől, az erkölcsi kötelességtől és a szellemi értékektől. A szabadság nem létezhet a mindenségrendi valóságtól függetlenül, és az összes személyiségi valóság az isteniség-viszonyának mértékével áll arányban.

5 A zabolátlan saját akarat és a szabályozatlan önkifejezés egyenlő a legteljesebb önző-

séggel, a nem-istenszerűség csúcsával. A sajátlényeg társított és egyre kiteljesedő meghódítása nélkül a szabadság nem más, mint az önös halandói képzelgés egyfajta koholmánya. A saját indíttatású szabadság fogalmi vágyálom, keserves csalódás. A szabadság ruhájába bújtatott szabadosság a nyomorúságos szolgaság előfutára.

6 Az igaz szabadság a valódi öntisztelet társa; a hamis szabadság az önimádat elválaszthatatlan kísérője. Az igaz szabadság az önuralom gyümölcse; a hamis szabadság önérvényesítésből eredő önteltség. Az önuralom önzetlen szolgálathoz vezet; az önimádat a mások kizsákmányolása felé visz, mert az ilyen, hibát vétő egyén önmagát felmagasztalva hajlamos a helyes utat feláldozni azért,

hogy jogtalan hatalmat birtokoljon társai felett.

7 ¶ Még a bölcsesség is csak akkor isteni és biztonságos, ha annak hatóköre mindenségrendi és mozgatója szellemi.

8 ¶ Nincs nagyobb vétek, mint az a fajta önbecsapás, amikor az értelmes lények más lények feletti hatalom megszerzésére törekednek e személyek természetes szabadságától való megfosztása céljából. Az emberi méltányosság aranyszabálya kiált minden ilyen megtévesztés, méltánytalanság, önzőség és igazságtalanság ellen. Csak az igaz és valódi szabadság lehet összhangban a szeretet uralmával és a könyörületes segédkezéssel.

9 Hogy merészeli a saját akarattal rendelkező teremtmény társainak jogait csorbíta-

ni a személyes szabadság nevében, amikor a világegyetem Legfőbb Urai is irgalmas tiszteletet tanúsítanak az akarat ezen előjogai és a személyiség kibontakozási lehetőségei iránt! A feltételezett személyes szabadságának gyakorlása során egyetlen lénynek sincs joga a létezés azon előjogától bármely másik lényt megfosztani, mely előjogokat a Teremtők adományoztak és amelyeket a hozzájuk hű társak, beosztottak és alárendeltek is kellő tiszteletben tartanak.

10 Az evolúciós embernek tán zsarnokokkal és elnyomókkal kell megküzdenie az anyagi szabadságáért a bűn és a gonoszság világán vagy a kezdetleges, fejlődő szférákon az első időkben, de nem így van ez a morontia világokon vagy a szellemszférákon. A há-

borúskodás a korai evolúciós ember öröksége, viszont a rendesen fejlődő polgárosodott társadalmak világain a testi küzdelem, mint a faji félreértések kiküszöbölésének módja, már réges-régen hitelét vesztette.

2. A SZABADSÁG ELRABLÁSA

[1] Az Isten a Fiúval közösen és a Szellemben tervezte meg az örökkévaló Havonát, és azóta rendelkezésre áll a teremtésben való, mellérendeltségi viszonyon alapuló közreműködés örök mintája — a megosztozásé. A megosztozás e mintája alkotja az eredeti formatervet Isten minden Fia és Leánya számára, akik abból a célból mennek ki a térbe, hogy kísérletet tegyenek az örök tökéletességű központi világegyetem másolatának lét-

rehozására az időben.

2 Minden fejlődő világegyetem minden teremtménye, aki az Atya akaratának megcselekedésére vállalkozik, arra rendeltetett, hogy a téridő Teremtők társává váljon a tökéletesség élményelvi elérésének csodálatos kalandjában. Ha ez nem így volna, akkor az Atya aligha ruházta volna fel e teremtményeket teremtői szabad akarattal, és nem is lakozna bennük, nem lépne velük tényleges közösségre az ő saját szelleme révén.

3 ¶ Lucifer dőresége abban állt, hogy megkísérelte a megcselekedhetetlent, hogy lerövidítse az időt egy élményelvi világegyetemben. Lucifer bűntette az volt, hogy előre kitervelten minden személyiséget meg akart lopni a Sataniában, hogy alattomban

le akarta rövidíteni a teremtményi személyes részvételt — a szabad akaratú részvételt — abban a hosszú, evolúciós küzdelemben, melynek célja a fény és élet állapotának elérése mind egyénileg, mind pedig csoportosan. E cselekedetével a csillagrendszeretek egykori Fejedelme a saját akarata szerinti időleges célt közvetlenül az isteni akarat azon örök céljával állította szembe, mely a minden személyiség számára megadott szabad akaratban megnyilvánult. A luciferi lázadás tehát azzal fenyegetett, hogy a Satania csillagrendszer szabad akarattal rendelkező, felemelkedő és szolgáló lényeit a lehető legnagyobb mértékben megfosztja a szabad választás lehetőségétől — olyan fenyegetés volt ez, mely mindörökre megfosztott

volna minden egyes ilyen lényt attól a felkavaró tapasztalástól, hogy valami személyessel és különlegessel járulhatnak hozzá az élményelvi bölcsesség ama lassan megjelenő nagy művéhez, mely egykor majd mint a tökéletessé tett Satania csillagrendszer fog létezni. A szabadság álruhájába öltöztetett Lucifer-féle nyilatkozat az értelem számára világosan megmutatkozó, óriási fenyegetést jelentett, mert a személyes szabadság elrablását célozta és ráadásul olyan mértékben, melyhez fogható eddig csupán kétszer fordult elő a Nebadon történelme során.

4 Röviden, amit Isten az embereknek és az angyaloknak adott, azt Lucifer el akarta venni, nevezetesen, azt az isteni előjogot, hogy a saját végzetük megalkotásában és a lakott vi-

lágokból álló eme helyi csillagrendszer sorsának alakításában részt vehessenek.

5 ¶ Az egész világegyetemben egyetlen lénynek sincs jogos szabadsága arra, hogy bármely más lényt az igaz szabadságtól, a szeretni és a szeretve lenni jogától, az Isten imádatának és a társak szolgálatának előjogától megfosszon.

3. AZ IGAZSÁG ELJÖVETELÉNEK KÉSLEKEDÉSE

1 Az evolúciós világok saját akarattal bíró, erkölcsi teremtményeit mindig foglalkoztatja az az át nem gondolt kérdés, hogy vajon a végtelenül bölcs Teremtők miért engedik meg a rossz és a bűn létét. Nem értik meg, hogy mindkettő szükségszerű, ha a te-

remtmény valódi szabadságot kap. A fejlődő ember vagy a csodás angyal szabad akarata nem pusztán bölcseleti fogalom, jelképes eszménykép. A jó és a rossz közötti választásra való emberi képesség világegyetemi valóság. A szabadság, hogy önmaga választhasson, a Legfőbb Urak adottsága, és ők nem engedik meg bármely lénynek vagy lények csoportjának, hogy a tágas világegyetemben akár egyetlen személyiséget is megfosszanak ettől az istenadta szabadságtól — még azt sem engedik meg, hogy az ilyen félrevezetett és tudatlan lények e rosszul értelmezett személyes szabadságot élvezzék.

[2] Bár a rosszal (bűnnel) való tudatos és teljes azonosulás egyenlő a nemléttel (a megszűnéssel), a bűnnel való ilyesféle személyes

azonosulás időpontja és a büntetés végrehajtásának — a rossz szándékos befogadására önmagától adott válasznak — az időpontja között mindig lennie kell egy elegendően hosszú időtartamnak, mely lehetővé teszi az ilyen egyedi világegyetemi helyzet olyan megítélését, mely az összes érintett világegyetemi személyiségnek teljes mértékben megfelel és amely oly méltányos és oly igazságos, hogy azt még maga a bűnös is elfogadja.

3 Ha azonban e világegyetemi lázadó az igazság és a jóság valósága ellenére elutasítja az ítélet elfogadását, és ha a vádlott a szívében meglátja az ítélet igazságosságát, de elutasítja annak beismerését, akkor a Nappalok Elődeinek mérlegelése szerint a bün-

tetés kiszabása elhalasztódhat. És a Nappalok Elődei elutasítják bármely lény megsemmisítését mindaddig, amíg minden erkölcsi érték és az összes szellemi valóság kihuny mind a gonosztevőben, mind pedig az ő támogatóiban és a vele esetleg rokonszenvezőkben.

4. A KÖNYÖRÜLET MIATTI IDŐBELI KÉSEDELEM

[1] Egy további, némileg összetettebb magyarázatot igénylő probléma a Norlatiadek csillagvilágban azzal függ össze, hogy Lucifer, Sátán és a bukott hercegek számára miért engedélyezték a kártevést oly sokáig, mielőtt elfogták, őrizetbe vették és elítélték volna őket.

[2] A szülők, akik gyermeket szültek, illetőleg neveltek jobban megértik, hogy Mihály, a Teremtő-atya miért késlekedik elítélni és elpusztítani a saját Fiait. Jézus története a tékozló fiúról jól példázza, hogy a szerető atya miként képes oly sokáig várni a tévelygő gyermek megtérésére.

[3] Maga a tény, hogy egy gonosztevő teremtmény képes ténylegesen is a rosszat választani — bűnt elkövetni — a szabad akarat tényét tükrözi és teljes mértékben igazol bármely hosszúságú késedelmet az igazságosságnak való érvényszerzésben, feltéve, hogy a kiterjesztett irgalom előmozdítja a megbánást és a jó útra térést.

[4] ¶ Lucifer rendelkezett azoknak a szabadságoknak a többségével, melyeket keresett; a

többit a jövőben kapta volna meg. Mindeme becses képességek elvesztek azáltal, hogy teret engedett a türelmetlenségnek és engedett azon vágyának, hogy azt birtokolja, amire éppen törekszik és hogy úgy birtokolja azt, hogy közben a világegyetemek mindenségét alkotó minden más lény jogai és szabadságai tiszteletben tartásával járó minden kötelezettséggel dacol. Az erkölcstani kötelezettségek velünk születettek, isteniek és egyetemesek.

5 ¶ Számos okát ismerjük annak, hogy a Legfőbb Urak miért nem pusztították vagy fogták el azonnal a luciferi lázadás vezetőit. Bizonyára vannak egyéb és talán jobb okai is, melyeket mi sem ismerünk. Az igazságnak való érvényszerzésben megmu-

tatkozó eme késedelem könyörületes oldalát a nebadoni Mihály személyesen alakította ki. E Teremtő-atyának a tévelygő Fiai iránt mutatott ragaszkodásának hiányában teljes egészében a felsőbb-világegyetemi legfelsőbb igazságosság érvényesült volna. Ha azalatt történt volna a luciferi lázadáshoz hasonló esemény a Nebadonban, amíg Mihály megtestesült alakban az Urantián tartózkodott, akkor a rossz e pártolóit azonnal és véglegesen megsemmisítették volna.

6 A legfelsőbb igazság akkor érvényesülhet azonnal, ha isteni irgalom nem késlelteti. Azonban az idő és a tér gyermekeinek ajánlott könyörületes segédkezés mindig gondoskodik erről az időbeli késedelemről, ar-

ról a kegyelmi időközről, mely a vetés és az aratás között eltelik. Ha jó a vetés, akkor ez az időtartam gondoskodik a jellem kipróbálásáról és épüléséről; ha a vetés rossz, akkor e kegyelmi késedelem időt ad a megbánásra és a jó útra térésre. A gonosztevők elítélésében és kivégzésében megmutatkozó időbeli késedelem a hét felsőbb-világegyetembeli irgalmas segédkezés eredendő sajátja. Az igazságosságnak a könyörületesség révén való eme korlátozása azt bizonyítja, hogy Isten a szeretet, és hogy e szerető Isten érvényesül a világegyetemekben és irgalommal alakítja az ő összes teremtményének végzetét és végzi megítélésüket.

[7] Az időbeli kegyelmi késlekedés a Teremtők szabad akarata szerint való. A világegye-

temben jó származik e türelmes eljárásból a bűnös lázadók ügyének elbírálása során. Míg teljesen igaz, hogy jó nem származhat rosszból arra, aki rosszat tervez és művel, azonban az is éppen úgy igaz, hogy minden dolog (beleértve a rosszat, mégpedig a magvábanvalót és a megnyilvánultat egyaránt) együtt munkálkodik az összes olyan lény javára, aki ismeri Istent, szereti megcselekedni az ő akaratát, és az ő örökkévaló tervének és isteni céljának megfelelően emelkedik felfelé, a Paradicsomra.

8 De e kegyelmi késedelmek nem végelathatatlanok. A luciferi lázadás megítélésében megnyilvánuló hosszú késedelem (legalábbis, ha az időt urantiai léptékkel mérjük) ellenére feljegyezhetjük, hogy e kinyilatkoztatás

kivitelezésének időtartama alatt a folyamatban lévő, Gábriel Lucifer *elleni* perének első meghallgatására az Uverszán sor került, és nem sokkal ezt követően a Nappalok Elődei rendelkeztek arról, hogy Sátánt azonnal zárják el a börtönvilágon, ahol Lucifert is tartják. Ezzel Sátánt megfosztották attól a lehetőségtől, hogy tovább látogassa a sataniai bukott világokat. Az irgalom jellemezte világegyetemben az igazságosság érvényesülése lehet ugyan lassú, ám annál bizonyosabb.

5. A KÉSLEKEDÉSBEN REJLŐ BÖLCSESSÉG

[1] Azon sok ok közül, melyeket ismerek arra vonatkozólag, hogy Lucifert és szövetségeseit miért nem tartóztatták le vagy ítéltek

el hamarabb, az alábbiak közreadására kaptam engedélyt:

2 1. Az irgalom megköveteli, hogy minden rossztevő számára elégséges idő álljon rendelkezésre ahhoz, hogy határozott és teljesen felvállalt álláspontot alakítson ki a rossz gondolatairól és bűnös cselekedeteiről.

3 ¶ 2. A legfelsőbb igazságosságot az Atya szeretete uralja; ennélfogva az igazságosság sohasem pusztítja el azt, amit az irgalom megmenthet. A mentesülés elfogadásához minden gonosztevőnek adatik idő.

4 ¶ 3. Egyetlen odaadó apa sem sietteti a beígért büntetést a családja vétkező tagjának. A türelem nem működhet az időtől függetlenül.

5 ¶ 4. Bár a rosszcselekedet mindig kárára van a családnak, a bölcsesség és a szeretet arra inti a jó gyermekeket, hogy legyenek türelmesek a vétkező testvérrel szemben azalatt az idő alatt, melyet a szerető atya adott neki arra, hogy a rossz útjának vétkét belássa és a mentesülést elfogadja.

6 ¶ 5. Függetlenül attól, hogy Mihály milyen magatartást tanúsított Luciferrel szemben, függetlenül attól, hogy ő volt Lucifer Teremtő-atyja, nem a Teremtő Fiú hatáskörébe tartozott a hitehagyott Csillagrendszer Fejedelem végleges megítélése, mert Mihály akkor még nem teljesítette az alászállási létpályáját, s még nem tett szert korlátlan hatalomra a Nebadonban.

7 ¶ 6. A Nappalok Elődei azonnal meg-

semmisíthették volna e lázadókat, azonban ők ritkán végeztetnek ki rossztevőket teljes meghallgatás nélkül. Ebben az esetben nem voltak hajlandók Mihály döntéseit felülbírálni.

8 ¶ 7. Nyilvánvaló, hogy Immanuel tanácsolta Mihálynak, hogy ne kerüljön közvetlen összeütközésbe a lázadókkal és engedje a lázadást az önpusztítás természetes útján végighaladni. És a Nappalok Szövetségének bölcsessége a paradicsomi Háromság egyesült bölcsességének időbeli tükröződése.

9 ¶ 8. A Nappalok Hűséges Követője az Edentián az tanácsolta a Csillagvilági Atyáknak, hogy engedjék a lázadókat szabadon cselekedni egészen a végsőkig annak érdekében, hogy mindez gyökerestül kiirtsa

az e gonosztevők iránti együttérzést a Norlatiadek minden jelenlegi és jövőbeli létpolgárának szívéből — legyenek ők halandók, morontiák vagy szellemteremtmények.

10 ¶ 9. A Jerusemen az orvontoni Legfőbb Végrehajtó személyes képviselője azt tanácsolta Gábrielnek, hogy teljesen adja meg a lehetőséget minden élő teremtménynek arra, hogy a Lucifer-féle Szabadság-nyilatkozattal kapcsolatos dolgokban ki-ki kialakíthassa a saját, végső álláspontját. Mivel a lázadás következményeinek kérdése felvetődött, Gábriel paradicsomi veszélyhelyzeti tanácsadója előadta, hogy amennyiben a Norlatiadek összes teremtménye nem kapja meg ezt a teljes és szabad lehetőséget, akkor a paradicsomi zárlatot ki kellene terjeszteni

az összes ilyen langyos vagy kétségek gyötörte teremtményre a teljes csillagvilág elleni önvédelem érdekében. Ahhoz, hogy a Norlatiadek lényei előtt nyitva maradhasson a felemelkedés paradicsomi ajtaja, szükséges volt gondoskodni a lázadás teljes kifejlődéséről és biztosítani kellett, hogy az összes teremtmény egyértelmű magatartást tanúsítson, bárhogyan is érintett a fejleményekben.

11 ¶ 10. A szalvingtoni Isteni Segédkező harmadik önálló nyilatkozatában elrendelte, hogy semmi olyat ne tegyenek, amely csak félig hozza el a gyógyulást, ami gyáván elnyomja, illetőleg egyéb módon elrejti a lázadók vagy a lázadás gyalázatos képét. Az angyali seregeket utasította, hogy a bűn kifejeződésének teljes kifejlésével és korlát-

lan lehetőségével, mint a leghamarabb célravezető módszerrel éljenek, mely elhozza a rossz és a bűn jelentette szörnyűségből való tökéletes és végleges felgyógyulást.

12 ¶ 11. Egykori halandókból lett Fenséges Hírvivőkből, valamint munkatársaikból veszélyhelyzeti tanácsot szerveztek a Jerusemen, melynek tagjai hasonló helyzetekben személyes tapasztalatokat szerzett, megdicsőült halandók voltak. Ők azon véleményüket közölték Gábriellel, hogy háromszor annyi lény fog rossz útra térni, ha kísérletet tesz erőszakos vagy más, mindent átfogó módon való fellépésre. A tanácsosok teljes uverszai testülete egységesen azt tanácsolta Gábrielnek, hogy engedje a lázadást kifutni a maga természetes pályáján, még akkor is,

ha egymillió évet vesz is majd igénybe a következmények felszámolása.

13 ¶ 12. Az idő, még az idő világegyetemében is, viszonylagos: Ha egy átlagos élettartamú urantiai halandó világméretű felfordulást okozó bűncselekményt követne el, és ha elfogják, elítélik majd kivégzik két-három nappal a bűntett elkövetése után, akkor ez vajon hosszú időnek tűnik számotokra? És ez még mindig jobban összevethető lenne Lucifer élettartamával, még ha az ő elítélése, mely most kezdődött, százezer urantiai év alatt sem zárulna le. Az Uverszáról nézve, ahol az ügy kivizsgálása folyik, e viszonylagos időbeli csúszást jellemezhetnénk úgy, hogy azt mondjuk, hogy Lucifer ügye a bűntett elkövetése után két és fél másodperccel

került a bíróság elé. Paradicsomi nézőpontból pedig az ítélkezés egyszerre zajlik az elkövetéssel.

14 ¶ Még ugyanennyi egyéb olyan oka is van annak, hogy a luciferi lázadást nem állították le erőszakosan, mely okokat ti részben megérthetnétek, én azonban nem kaptam engedélyt a közlésükre. Tájékoztatlak benneteket, hogy az Uverszán mi negyvennyolc okát tanítjuk annak, hogy miért engedtetik meg a rossznak, hogy a saját erkölcsi csődjének és szellemi kihunyásának teljes pályáját befussa. Nem kétlem, hogy még ugyanennyi további ok is létezik, melyekről nekem fogalmam sincs.

6. A SZERETET DIADALA

[1] Bármekkora nehézségekkel is találják szembe magukat az evolúciós halandók akkor, amikor a luciferi lázadást meg akarják érteni, világosan látnia kell minden értelmes gondolkodónak, hogy a lázadókkal való bánásmódban az isteni szeretet érvényesül. A lázadókra kiterjesztett szeretetteljes kegyelem láthatóan számos ártatlan lényt is megpróbáltatások és gyötrelmek elé állított, azonban mindeme összezavart személyiségek bizton számíthatnak arra, hogy a végtelenül bölcs Ítélők könyörületesen és igazságosan szabják ki a végzetüket.

[2] Mind a Teremtő Fiakat, mind pedig a paradicsomi Atyát szeretet vezérli az értelmes lényekkel való minden cselekedetük-

ben. Lehetetlen megérteni a világegyetemi vezetők által a lázadókkal és a lázadással — a bűnnel és a bűnösökkel — szemben tanúsított magatartás sokféle szakaszát, hacsak nem emlékezünk arra, hogy Isten mint Atya az emberiséggel való minden istenségi bánásmódban megelőzi az Istenség-megnyilatkozás minden egyéb szakaszát. Emlékezni kell arra is, hogy a paradicsomi Teremtő Fiakat teljes mértékben a könyörületesség vezérli.

3 ¶ Ha egy nagy család gyöngéd atyja úgy dönt, hogy irgalmat mutat valamely, elszomorító rosszcselekedetben vétkes gyermeke iránt, akkor igencsak lehetséges, hogy az irgalom kiterjesztése e helytelenül cselekvő gyermekre átmenetileg nehézségeket jelent

a többi, helyesen viselkedő gyermek számára. Az ilyen fejlemények elkerülhetetlenek; e kockázat elválaszthatatlanul jelen van abban a valós helyzetben, melybe egy szerető atya és a család mint csoport egyik tagja kerül. A család minden egyes tagjának előnyére válik az összes többi családtag helyes viselkedése; hasonlóképpen mindegyik családtagnak szükségképpen szenvednie kell a többi családtag helytelen viselkedéséből eredő közvetlen, időbeli következményektől. A családok, a csoportok, a nemzetek, a fajok, a világok, a csillagrendszerek, a csillagvilágok és a világegyetemek egyediséggel bíró társas viszonyok; és ezért bármely ilyen csoport, legyen az nagy vagy kicsi, minden tagja élvezi és szenvedi az adott csoport minden

más tagja jó és rossz cselekedeteinek következményeit.

4 Egy dolgot azonban tisztán kell látni: Ha úgy alakul is, hogy el kell viselnetek ama bűn rossz következményeit, melyet a családotok valamely tagja, valamely állampolgár vagy valamely halandó embertársatok elkövetett, legyen annak színtere akár csillagrendszerbeli vagy más helyszínű lázadás — függetlenül attól, hogy mit kell elszenvednetek a közvetlen vagy idegen társaitok vagy feljebbvalóitok rosszcselekedeteinek következtében — akkor is egészen és örökmód bizonyosak lehettek abban, hogy e gyötrelmek csak átmenetiek. A helytelen cselekvésből eredő eme testvéri következmények a csoportban sohasem veszélyeztethetik az örök

lehetőségeiteket, illetőleg a legkisebb mértékben sem foszthatnak meg benneteket a Paradicsomra való felemelkedésnek és az Isten elérésének isteni jogától.

5 És a lázadás bűnével mindig együtt járó ezen megpróbáltatásokért, késedelmekért és csalódásokért ellentételezés jár. A luciferi lázadás számos értékes folyománya közül, melyeket egyáltalán nevesíteni lehet, én csak azon halandó felemelkedők, a jerusemi létpolgárok kiteljesedett létpályájára hívom fel a figyelmet, akik, lévén, hogy ellenálltak a bűnös álokoskodásoknak, előreléptek, s a jövőben Fenséges Hírvivők válhatnak belőlük, a rendünk társaivá lehetnek. Minden lény, aki kiállta a rossz mellékesemények próbáját, ezzel azonnal előbbre lé-

pett az igazgatási ranglétrán és elősegítette a saját szellemi növekedését.

6 ¶ A luciferi felkelés először teljes sorscsapásnak tűnt a csillagrendszer és a világegyetem számára. Azonban az előnyök is fokozatosan megmutatkoztak. A csillagrendszer-időben mért huszonötezer év (urantiai időben ez húszezer évet jelent) elteltével a melkizedekek tanítani kezdtek arról, hogy a luciferi dőreségből származó jó egyensúlyba került az abból eredő rosszal. A rossz összessége akkortájt már majdnem állandósult, és csak néhány elszigetelt világon növekedett tovább, míg a jótékony folyományok tovább sokszorozódtak és terjedtek szerte a világegyetemben és a felsőbb-világegyetemben, sőt még a Havonában is. A melkize-

dekek most azt tanítják, hogy a sataniai lázadásból származó jó több mint ezerszerese az összes rossznak.

7 De a rossztéteményekből ilyen bőséges és jótékony termést aratni csakis a Lucifer feletteseinek bölcs, isteni és irgalmas magatartása révén volt lehetséges, mely vezetők sora az edentiai Csillagvilági Atyáktól a paradicsomi Egyetemes Atyáig húzódik. Az idő múlásával bővült a luciferi dőreségből származó jó dolgok köre; és mivel a megbüntetendő rossz teljes kifejlődése viszonylag rövid idő alatt ment végbe, ezért nyilvánvaló, hogy a végtelenül bölcs és előrelátó világegyetemi vezetők bizonyosan minél hosszabbra akarják nyújtani azon időszakot, amely alatt az egyre sokasodó jótékony kö-

vetkezményeket arathatják. Eltekintve attól a számos további indoktól, mely a sataniai lázadók letartóztatását és elítélését késleltette, e nyereség önmagában is elegendő lett volna annak megmagyarázásához, hogy e bűnösöket miért nem fogták el előbb és miért nem ítélték el és semmisítették meg korábban.

8 A rövidlátó és idő-korlátolta halandói elméknek nem illik bírálniuk a világegyetemi ügyek előrelátó és végtelenül bölcs intézőinek időbeli késlekedését.

9 Az efféle problémákat feszegető emberi gondolkodás egyik tévedése abban a felfogásban mutatkozik meg, hogy minden evolúciós halandó valamely fejlődő bolygón a paradicsomi létpályán való haladást válasz-

taná, ha a bűn nem sújtotta volna a világukat. A továbbélés elutasításának képessége azonban nem a luciferi lázadás óta van meg. A halandó ember mindig is rendelkezett a paradicsomi létpálya melletti szabad döntés képességével.

10 ¶ Amint egyre feljebb juttok a túlélési tapasztalásban, úgy egyre jobban kitágítjátok világegyetemi fogalmaitokat és szélesítitek a jelentéstartalmak és értékek látómezejét; és így képesek lesztek jobban megérteni, hogy az olyan lényeknek, mint Lucifer és Sátán miért engedték meg, hogy folytassák a lázadást. Azt is jobban megértitek majd, hogy végleges (ha nem azonnali) jó származhat az idő-korlátolta rosszból. Miután eljutottatok a Paradicsomra, ténylegesen megvilágosít és

megnyugvással tölt el benneteket, amikor a szuperáfi bölcselők vitáiból megértitek a világegyetemi működés e mélyen gyökerező problémáit. De kétlem, hogy akár majd akkor is teljesen elégedettek lesztek a válaszokkal. Én legalábbis nem voltam az, amikor eljutottam a világegyetemi bölcselet csúcsára. Nem értettem meg teljesen ezen összetett dolgokat egészen addig, amíg fel nem vétettem a felsőbb-világegyetemi igazgatási feladatokat ellátók közé, ahol tényleges tapasztalatokon keresztül szert tettem a megfelelő fogalmi képességekre ahhoz, hogy megérthessem a mindenségrendi méltányosság és a szellemi bölcselet efféle sokrétű problémáit. Amint a Paradicsom felé emelkedtek, egyre jobban megtanuljátok, hogy a világ-

egyetemi igazgatás számos nehézsége csakis a teljesebb élményelvi képességek megszerzését és a teljesebb szellemi rálátás elsajátítását követően érthető meg. A mindenségrendi bölcsesség alapvető fontosságú a mindenségrendi helyzetek megértéséhez.

11 [Közreadta egy, az idő világegyetemeiben lezajlott első csillagrendszeri lázadás élményelvi túlélője, jelenleg az orvontoni felsőbb-világegyetemi kormányban működő Fenséges Hírvivő, aki e tárgyban a szalvingtoni Gábriel felkérésére működött közre.]

55. ÍRÁS

A FÉNY ÉS ÉLET VILÁGAI

A FÉNY és élet kora az idő és tér világának utolsó evolúciós eredménye. Az ősember korai időszakától kezdve az ilyen lakott világ ekkorra már több, egymást követő bolygókorszakon ment át — ilyenek a Bolygóherceg előtti és utáni korok, az Ádámot követő kor, az Ítélkező Fiú utáni kor és a Fiú alászállása utáni kor. És ekkor e világ már készen áll az evolúciós fejlődés kiteljesedésére, a fényben és életben való megállapodásra, melyet a Háromsági Tanító Fiaknak az egymást követő bolygói küldetéseken végzett segédkezése tett lehetővé, amelynek során fokozatosan nyilatkoztatták ki az isteni igazságot és

a mindenségrendi bölcsességet. E vállalkozásaik során a Tanító Fiakat a Ragyogó Estcsillagok mindig, a melkizedekek pedig néha segítik abban, hogy e végső bolygókorszak beköszöntsön.

2 A fény és élet e korszaka, melyet a Tanító Fiak hoznak el az utolsó bolygói küldetésük lezárásaként, meghatározatlan ideig tart a lakott világokon. A megállapodottság minden egyes további szakasza az Ítélkező Fiaknak az egymást követő megítéltetési időszakokban teljesítendő ítélői tevékenysége alapján osztható fel; de mindezen megítéltetési döntések tisztán működési jellegűek és semmilyen mértékben nem változtatnak a bolygói események menetén.

3 ¶ Csakis azoknak a bolygóknak biztosí-

tott a folyamatos túlélése, amelyek léte a felsőbb-világegyetemi főkörökben gyökerezik, de amennyire mi tudjuk, a fény és élet korszakába eljutott e világok rendeltetése, hogy a teljes jövő örökkévaló korszakaiba lépjenek.

4 ¶ Valamely evolúciós világon a fény és élet korszakának alakulása hét szakaszra bontható, és e vonatkozásban meg kell jegyeznünk, hogy a Szellemmel eggyé kapcsolódást megért halandók világai éppen olyan irányban fejlődnek, mint az Igazítóval eggyé kapcsolódott lények világai. A fény és élet hét szakasza a következő:

5 1. Az első vagy bolygói szakasz.

6 2. A második vagy csillagrendszeri szakasz.

7 3. A harmadik vagy csillagvilági szakasz.

8 4. A negyedik vagy helyi világegyetemi szakasz.

9 5. Az ötödik vagy kisövezeti szakasz.

10 6. A hatodik vagy nagyövezeti szakasz.

11 7. A hetedik vagy felsőbb-világegyetemi szakasz.

12 ¶ E beszámoló végén e fejlődési szakaszokat a világegyetemi szerveződés szempontjából ismertetjük, de bármely szakasz bolygói értékeit bármely világ elérheti a többi világ vagy a világegyetemi igazgatás felsőbb szintjein álló egységek fejlődésétől meglehetősen függetlenül is.

1. A MORONTIA TEMPLOM

[1] Egy lakott világ központjában álló morontia templom annak igazolását jelenti, hogy az adott szféra elérte a fény és élet korszakait. Mielőtt a végső küldetésük lezárásaként a Tanító Fiak elhagynák a bolygót, megnyitják az evolúciós fejlődés e végső korszakát; ők elnökölnek azon a napon, amikor a „szent templom lejön a földre”. A fény és élet korszakának beköszöntét jelző ezen eseményt az adott bolygó paradicsomi alászálló Fia mindig megtiszteli a személyes jelenlétével, aki azért jön el, hogy e nagy nap tanúja lehessen. E páratlan szépségű templomban a Paradicsom alászálló Fia bejelenti a hivatalát már hosszú ideje viselő Bolygóherceget, mint az új Bolygó Fejedelmet, és

e hűséges Lanonandek Fiút új hatalommal és teljesebb hatáskörrel ruházza fel a bolygó ügyeinek vitele terén. A Csillagrendszer Fejedelem szintén jelen van és e bejelentéseket szóban megerősíti.

2 A morontia templom három részből áll: Középen helyezkedik el a paradicsomi alászálló Fiú szentélye. Ettől jobbra van az előzőleg Bolygóherceg, most már Bolygó Fejedelem széke; és amikor e Lanonandek Fiú jelen van a templomban, akkor az adott teremtésrész szellemiesültebb egyedei számára itt látható. Balra áll a bolygóhoz tartozó, végleges rendű lények megbízottjának széke.

3 ¶ Bár a bolygótemplomokat úgy említettem, mint amelyek a „mennyből jönnek le”,

a valóságban semmilyen tényleges anyagot nem szállítanak a bolygóra a csillagrendszeri központból. Minden templomot a csillagrendszeri székhelyen kicsiben elkészítenek, és ezt követően a Morontia Erőtér-felügyelők hozzák el e jóváhagyott terveket a bolygóra. Itt a Fizikai Főszabályozókkal közösen építik meg a morontia templomot az előírások szerint.

4 ¶ Az átlagos morontia templom mintegy háromszázezer főnek biztosít férőhelyet. Ezen épületek rendeltetése nem istenimádat, játék vagy hírszolgáltatás; arra tervezettek, hogy a bolygón tartandó olyan különleges rendezvényeknek adjanak helyet, mint: a Csillagrendszer Fejedelemmel vagy a Fenségesekkel való érintkezés, olyan kü-

lönleges képi szertartásoknak, melyek célja a szellemlények személyiség-jelenlétének kinyilatkoztatása és a csendes mindenségrendi szemlélődés. A mindenségrendi bölcselet tanodái itt tartják a záróvizsgáikat, és szintén itt kapják meg a halandók a bolygószintű elismerést a felsőbb társadalmi szolgálatban vagy más téren nyújtott kiváló teljesítményért.

5 Az ilyen morontia templom egyúttal arra is szolgál, hogy az összegyűltek megszemlélhessék az élő halandók átlépését a morontia létbe. Ez azért lehet így, mert az átvitelül szolgáló templom morontia anyagból készül, vagyis nem tehet benne kárt annak az elemésztő tűznek a ragyogó dicsfénye, mely teljesen megsemmisíti azon ha-

landók fizikai testét, akik ott élik meg az isteni Igazítójukkal való végső eggyé kapcsolódást. Egy nagyobb világon az útnak indulást jelző eme villódzások csaknem folyamatosak, és az átlépések számának növekedésével a morontia élet kiegészítő szentélyei is megjelennek a bolygó különböző területein. Nem is olyan régen egy olyan bolygón tartózkodtam a messzi északon, ahol már huszonöt morontia szentély működött.

6 ¶ Azokon a világokon, amelyek még nem jutottak el a végső korszakba, vagyis ahol még nincsenek morontia templomok, ott ezen eggyé kapcsolódási villanások sokszor a bolygó légkörében történnek meg, amikor is az átlépő jelölt anyagi testét a köztes teremtmények és a fizikai szabályozók emelik

fel.

2. HALÁL ÉS ÁTMENET

[1] A természetes, fizikai halál nem halandói elkerülhetetlenség. A fejlettebb evolúciós lények, létpolgárok többsége a végső, fény és élet korát elért bolygókon már nem hal meg; a húsvér testbeli életből közvetlenül mennek át a morontia létbe.

[2] Az anyagi életből a morontia állapotba való átmenetnek — a halhatatlan léleknek a bent lakozó Igazítóval való eggyé kapcsolódásának — e megtapasztalására egyre gyakrabban kerül sor arányosan azzal, ahogy a bolygó az evolúciós fejlődésben előrehalad. Eleinte az egyes korszakokban csak néhány halandó éri el a szellemi fejlődés átlépést

biztosító szintjeit, azonban a Tanító Fiak egymást követő korszakainak eljövetelével egyre több igazítói eggyé kapcsolódásra kerül sor még azelőtt, hogy e fejlődő halandók hosszúra nyúlt élete véget érne; és amikor eljön a Tanító Fiak utolsó küldetésének ideje, e nagyszerű halandóknak már körülbelül a negyede mentesül a természetes haláltól.

3 ¶ Később, a fény és élet korszakában a köztes teremtmények vagy a társaik érzékelik a valószínű lélek-Igazító egyesülés közelgő állapotát és jelzik ezt a végzet-őrangyaloknak, akik aztán tájékoztatják azt a véglegesrendűekből álló csoportot, amelynek felügyelete alatt e halandó várhatóan működni fog; ez után a Bolygó Fejedelem elrendeli, hogy e halandó hagyjon fel minden boly-

gói kötelezettségének teljesítésével, vegyen búcsút a származásának világától és menjen a Bolygó Fejedelem belső templomába, s ott várakozzon a morontia átmenetre, az átlépési villanásra, mely az evolúció anyagi területéről átviszi őt az előszellemi fejlődés morontia szintjére.

4 ¶ Amint az eggyé kapcsolódásra pályázó halandó családja, barátai és a munkacsoportjába tartozók összegyűltek a morontia templomban, elhelyezkednek a központi emelvény körül, ahol az eggyé kapcsolódásra pályázó várakozik, miközben szabadon beszélgethet az összegyűlt barátaival. Mennyei személyiségek egy közbenső kört formálnak abból a célból, hogy megvédjék az anyagi halandókat azon energia-megnyil-

vánulás hatásától, mely az „életvillanás” pillanatában nyilvánul meg s megszabadítja a felemelkedésre pályázót az anyagi test kötelékeitől, s amely az ilyen evolúciós halandó számára mindent véghezvisz, melyet a természetes halál is megtesz azoknak, akik úgy szabadulnak meg a húsvér testből.

5 Sok eggyé kapcsolódásra pályázó is összegyűlhet egyszerre a tágas templomban. És mily csodálatos, amikor az így összegyűlt halandók tanúivá válnak annak, hogy az ő szerettük felemelkedik a szellemi lángokban, és mily ellenpontját jelenti mindez azoknak a megelőző korszakoknak, amelyekben a halandók kénytelenek a föld elemeinek átadni a halottjukat! Az emberi evolúció korábbi korszakaira jellemző sírás és

jajgatás jeleneteit itt már felváltja a mámorító öröm és legmagasabb rendű elragadtatás, amint ezen Istent ismerő halandók elbúcsúznak egy rövid időre a szeretteiktől, ahogy az anyagi közösségekből kiszakítják őket az elemésztő nagyság és a felemelkedő dicsőség szellemi fényei. A fényben és életben megállapodott világokon a „temetések” a legmagasabb rendű öröm, a mély megelégedettség és a leírhatatlan remény alkalmai.

6 E fejlődő halandók lelke egyre jobban megtelik hittel, reménnyel és bizonyossággal. Az átlépési szentély körül gyülekezőket átjáró szellem hasonlít arra a szellemre, mely azon örvendező barátokat és rokonokat tölti el, akik az egyikük záróvizsgájára jönnek el vagy akik azért jönnek össze,

hogy valamely nagy megtiszteltetésben részesítsék az egyik társukat. És határozottan hasznos lenne, ha a kevésbé fejlett halandók képesek lennének megtanulni, hogy úgy tekintsenek a halálra, mint ami ugyanilyen derűt és jókedvet hoz.

7 ¶ A halandó megfigyelők semmit sem láthatnak az átlépett társukból azt követően, hogy az eggyé kapcsolódási villanás megtörtént. Az ilyen átlépett lelkeket az Igazító szállítja át közvetlenül a megfelelő morontia-felkészítési világ feltámadási csarnokába. Az élő emberi lényeknek a morontia világra való átvitelével kapcsolatos eseményeket egy olyan főangyal felügyeli, akit e világra azon a napon jelöltek ki, amikor az először elérte a fény és élet korszakát.

8 Amikor egy világ eljut a fény és élet negyedik szakaszába, akkor a halandóknak már több mint a fele ilyen átmenet révén távozik a világból. A halál visszaszorulása tovább folytatódik, de nekem nincs tudomásom olyan csillagrendszerről, amelynek lakott világai, beleértve még azokat is, ahol már régen beköszöntött az élet korszaka, teljesen mentesek lennének a természetes haláltól, mint a húsvér test kötelékeitől való megszabadulás eljárásától. És addig is, amíg a bolygói evolúció ilyen felsőbb szintjét mindenütt el nem érik, a helyi világegyetemek morontia-felkészítési világainak tovább kell szolgálniuk úgy, mint a morontia fejlődő lények nevelési és műveltségi szférái. A halál kiküszöbölése elméletileg lehet-

séges, de az én megfigyeléseim szerint ilyen még sohasem történt. Ezt az állapotot talán majd a végleges bolygói lét hetedik szakaszában egymást követő korszakok általános kiteljesedésében lehet elérni.

9 ¶ A végleges rendű szférák virágkorában az átlépett lelkek nem mennek át a lakóvilágokon. És hallgatóként sem tartózkodnak majd a csillagrendszeri vagy csillagvilági morontia világokon. Nem mennek át a morontia élet egyetlen korai szakaszán sem. Ők az egyetlen felemelkedő halandók, akik az anyagi létezésből a félszellemi állapotba átvivő morontia átmenettől majdhogynem mentesülnek. Az ilyen, *Fiú által megragadott* halandók első tapasztalásukat a felemelkedési létpályán a világegye-

temi központok fejlődési világain teljesített szolgálat során szerzik meg. És a Szalvington e tanulmányvilágairól tanárokként térnek vissza, mégpedig azokhoz a világokhoz, amelyeket elhagytak, ezután pedig a halandói felemelkedés kiépített útján tovább haladnak befelé, a Paradicsom felé.

10 Bárcsak képesek lennétek ellátogatni egy ilyen előrehaladott fejlődési szakaszban lévő bolygóra, gyorsan megértenétek annak okait, hogy miért gondoskodnak különféleképpen a felemelkedő halandók fogadásáról a lakóvilágokon és a felsőbb morontia világokon. Akkor valóban megértenétek, hogy az olyan magasan fejlett szférákról jövő lények mennyire felkészültek a paradicsomi felemelkedésük folytatására már jóval

azelőtt, hogy az átlagos halandó megérkezne az olyan zavarodott és elmaradott világról, mint az Urantia.

11 Nem számít, hogy milyen bolygói fejlettségi szintről érik el az emberi lények a morontia világokat, a hét lakószféra elegendő lehetőséget biztosít számukra ahhoz, hogy gyarapítsák tapasztalataikat tanár-tanítványként mindenben, amit nem tudtak elsajátítani amiatt, mert a szülőbolygójuk magas fejlettségi szintet ért el.

12 A világegyetem kifogyhatatlanul bőséges e kiegyenlítő eljárások alkalmazásában, melyek rendeltetése az, hogy egyetlen felemelkedő se fosztassék meg bármitől, ami az ő felemelkedési tapasztalása szempontjából

lényeges.

3. AZ ARANYKOR

[1] A fény és élet e korszakában a világ egyre jobban kivirágzik a Bolygó Fejedelem atyai uralma alatt. Ekkorra a világok már egy nyelv, egy vallás és a szabályszerű szférák esetében egy emberfajta meglététől hajtva fejlődnek. E korszak azonban nem tökéletes. E világokon még mindig vannak jól felszerelt kórházak, a betegek ápolására szolgáló otthonok. Akkor is feladatot fog jelenteni a baleseti sérültek ellátása, valamint az öregséggel elkerülhetetlenül együtt járó betegségeknek és az aggkori elmeműködés zavarainak a kezelése. A betegségek ekkor még nem tűntek el teljesen, és a föld állatai feletti uralom sem teljes még; de az

ilyen világok valóságos Paradicsomot alkotnak a Bolygóherceget megelőző korszakbeli ősember-korhoz képest. Az ilyen teremtésrészt ösztönösen úgy jellemeznétek — ha egy ilyen fejlődési szakaszban lévő bolygóra elutazhatnátok — mint földi mennyországot.

2 ¶ Az emberi kormányzat az anyagi ügyek vitelében továbbra is érvényesül ebben az aránylag gyors fejlődésű és viszonylag tökéletes korszakban. Az általam legutóbb meglátogatott világnak a fény és élet első szakaszában folytatott nyilvános tevékenységeinek költségeit a dézsmaszedés módszerével fedezték. Minden felnőtt munkás — és az összes életerős polgár dolgozott valamit — a jövedelmének vagy vagyongyarapodásának

tíz százalékát be kellett, hogy fizesse a közkincstárba, s e javat a következőképpen osztották szét:

3 1. Három százalékot költöttek az igazság — a tudomány, a nevelés és a bölcselet — támogatására.

4 ¶ 2. Három százalékot szántak a szépségnek — a játéknak, a társas kikapcsolódásnak és a művészetnek.

5 ¶ 3. Három százalékot különítettek el a jó számára — a társadalmi szolgálatnak, az emberbarátságnak és a vallásnak.

6 ¶ 4. Egy százalékot jelöltek ki biztosítási tartaléknak a balesetből, öregségből vagy egyéb megelőzhetetlen szerencsétlenségből eredő munkaképtelenség esetére.

7 ¶ E bolygó természeti erőforrásait úgy ke-

zelik, mint társadalmi javakat, közösségi tulajdont.

8 E világon a legnagyobb megtiszteltetés, mely egy polgárt érhet, nem más, mint a „legfelsőbb szolgálat” rendje, mely az egyetlen, a morontia templomban osztott elismerés. Ezen elismerést azoknak adják, akik már régen kiemelkedőt alkottak az anyagfeletti felfedezés vagy a bolygói társadalmi szolgálat valamely szakaszában.

9 A társadalmi és igazgatási beosztások többségét férfiak és nők együtt töltik be. A tanítói tevékenységet is jobbára közösen látják el; minden igazságszolgáltatási feladatot is hasonlóan társult párok teljesítenek.

10 ¶ E nagyszerű világokon a szülési időszak nem nyúlik nagyon hosszúra. Nem a leg-

jobb dolog, ha túl nagy a korkülönbség az egyazon családba tartozó gyermekek között. Ha az életkoruk nem nagyon tér el, akkor a gyermekek sokkal jobban képesek támogatni egymást a fejlődésükben. És e világokon remekül képezik őket olyan, versengést biztosító rendszerben, melynek lényege az igazság, a szépség és a jóság különböző területeken és szinteken való megismerésére irányuló lelkes törekvés. De egyet se féljetek, még az ilyen megdicsőült szférákon is bőségesen jelen van a rossz, a valós és magvábanvaló rossz, mely az igazság és a vétek, a jó és a rossz, a bűn és a pártatlanság közötti választásra sarkall.

[11] Mindazonáltal van egy bizonyos, elkerülhetetlen hátrány, mely a halandó léttel jár

az ilyen fejlett evolúciós bolygókon. Amint egy végleges rendű világ túljut a fény és élet harmadik fejlődési szakaszán, minden felemelkedő arra rendeltetik, hogy a kisövezet elérése előtt valamilyen átmeneti feladatot kapjon valamely, az evolúciós fejlődésnek egy korábbi szakaszában járó bolygón.

12 Minden egyes korszak előrelépést hoz a bolygói fejlődés minden szakaszában. A fény első korszakában az igazság kinyilatkoztatása olyan mértékű volt, hogy magába foglalja a világegyetemek mindenségének működését, míg a második korszak Istenség-tanulmánya nem más, mint kísérlet a Teremtő Fiak, a Hétszeres Isten első szintje természetét, küldetését, segédkezését, társulásait, eredetét és végzetét leíró ezerarcú

fogalom megismerésére.

13 ¶ Az Urantia méretének megfelelő bolygó, amint már biztosan megállapodott, mintegy száz alárendelt igazgatási központtal rendelkezik. Ezen alárendelt központokat a képzett intézőkből álló alábbi csoportok egyike irányítja:

14 1. Fiatal Anyagi Fiak és Leányok, akiket a csillagrendszeri központról hoznak abból a célból, hogy az uralkodó Ádám és Éva segédjeiként tevékenykedjenek.

15 2. A Bolygóherceg félig halandó kíséretének leszármazottai, akiket bizonyos világokon hoztak létre ilyen és hasonló feladatokra.

16 3. Ádám és Éva közvetlen bolygói leszármazottai.

17 4. Anyagivá és emberivé vált köztes teremtmények.

18 5. Az Igazítóval eggyé kapcsolódási besorolást elért halandók, akik saját kérelmükre a világegyetemi vezetői tisztségben lévő Megszemélyesült Igazító rendelkezése alapján időlegesen felmentést kaptak az átmenet alól abból a célból, hogy továbbra is ellássanak bizonyos fontos igazgatási beosztást a bolygón.

19 6. A bolygó igazgatási szakirányú tanintézetéből kikerült különlegesen felkészített halandók, akik szintén megkapták a legfelsőbb szolgálat rendjét a morontia templomban.

20 7. Bizonyos, három megfelelő felkészültséggel rendelkező polgárból álló válasz-

tói bizottságok, melyeket néha Bolygó Fejedelem irányítása alatt álló polgárság választ meg annak megfelelően, hogy milyen különleges képességgel rendelkeznek valamely meghatározott feladat ellátására, mely feladat ellátása az adott bolygóövezetben elengedhetetlen.

21 ¶ Az Urantia nagy lemaradását a fény és élet magas bolygói végzetének elérése terén a betegséggel, az elfajzással, a háborúval, a sokszínű fajjal és a több nyelvvel összefüggő problémák okozzák.

22 Egyetlen evolúciós világ sem remélheti, hogy a fényben való megállapodottság első szakaszánál tovább fejlődhet, amíg nem jutott el oda, hogy egy nyelve, egy vallása és egy bölcselete van. Egyetlen emberfajta léte

megkönnyíti az ilyen mértékű fejlődést, de az Urantia sok népének esete még nem zárja ki a felsőbb szakaszok elérését.

4. IGAZGATÁSI ÁTALAKÍTÁSOK

[1] A megállapodott lét egymást követő szakaszaiban a lakott világok csodás fejlődést mutatnak az önkéntes Végleges Testületének, a Paradicsomot elért azon felemelkedő lények testületének bölcs és rokonszenves végrehajtói irányítása alatt, akik a húsvér testvéreiknek való segédkezés céljából térnek vissza. E végleges rendű lények tevékenyek a Háromsági Tanító Fiakkal való együttműködésben, azonban mindaddig nem fognak hozzá a világ ügyeinek intézésében való tényleges közreműködéshez, amíg

a morontia templom meg nem jelenik a földön.

[2] A Végleges Testület bolygói segédkezésének hivatalos megkezdésével a mennyei seregek többsége visszavonul. De a szeráfi végzet-őrangyalok a fényben fejlődő halandók számára tovább folytatják személyes szolgálatukat; és ezek az angyalok egyre növekvő számban érkeznek a végleges korszakok alatt, lévén, hogy emberi lények egyre nagyobb számú csoportja éri el a mellérendelt halandói fejlődés harmadik mindenségrendi körét a bolygón leélt életének időtartama alatt.

[3] Ez tisztán az első az igazgatási módosítások sorában, mely az egyre ragyogóbb előmenetellel jellemezhető korok sorát kíséri a

lakott világokon, amint azok a végleges rendű létezés első szakaszától a hetedikig eljutnak.

4 ¶ 1. *A fény és élet első szakasza.* E kezdeti végleges rendű szakaszban a világot három vezető igazgatja:

5 a. A Bolygó Fejedelem, aki mellett e szakaszban ott van egy tanácsadó Háromsági Tanító Fiú, minden bizonnyal a bolygón működő ilyen Fiak végleges testületének vezetője.

6 b. A végleges rendű lények bolygói testületének vezetője.

7 c. Ádám és Éva, akik együttesen mint a Herceg-Fejedelem és a végleges rendű lények vezetője kettős irányításának egyesítői működnek.

8 ¶ A magas rangú és felszabadított köztes teremtmények a szeráfi őrangyalok és a végleges rendű lények számára tolmácsként működnek. A Háromsági Tanító Fiak egyik utolsó cselekedete a végső küldetésük során az, hogy felszabadítják az adott teremtésrész közteslényeit és támogatják őket a fejlettebb bolygói besorolásukban (vagy e besorolásukba visszaállítják őket) azáltal, hogy felelős tisztségeket jelölnek ki számukra a végleges rendű szféra új igazgatási rendjében. Ezek a változások már az emberek előtt történnek, mert a halandók már képesek látni ezeket az addig láthatatlan unokatestvéreiket, akik a korai ádámi rendszerből származnak. Ezt a végső fizikai tudományos felfedezések, valamint az teszi lehetővé, hogy

a Fizikai Főszabályozók bolygói működése ekkorra már kiteljesedik.

9 A Csillagrendszer Fejedelem rendelkezik hatáskörrel ahhoz, hogy a köztes teremtményeket bármikor elbocsássa azt követően, hogy a bolygó eljutott az első végleges rendű szakaszba, s teszi ezt annak érdekében, hogy az élethordozók és a fizikai szabályozók segítsége révén a morontiában emberivé válhassanak, és miután Gondolatigazítót kaptak, elindulhassanak felfelé, a Paradicsomba vezető útjukon.

10 A harmadik és az azt követő szakaszokban a közteslények némelyike még működik, főként a végleges rendű lények kapcsolattartóiként, de amint a fény és élet egyes szakaszai beköszöntenek, az összekötő segí-

tők új rendjei nagyrészt felváltják a közteslényeket; közülük nagyon kevesen maradnak a szférán a fény negyedik szakaszán túl. A hetedik szakaszban kerül sor a Paradicsomból származó első abszonit segédkezők eljövetelére, akik bizonyos világegyetemi teremtmények helyébe lépve veszik fel a szolgálatot.

11 ¶ 2. *A fény és élet második szakasza.* E kort a világokon egy olyan Élethordozó eljövetele jelzi, aki a bolygó urainak önkéntes tanácsadójává lesz azon további erőfeszítésekben, melyek célja a halandó faj megtisztítása és megszilárdítása. Az élethordozók így tevékenyen részt vesznek az emberi faj további — fizikai, társadalmi és gazdasági — evolúciójában. És ekkor kiterjesztik a

felügyeletüket a halandói állomány megtisztítására azáltal, hogy drasztikusan kiirtják a retardált és még fennmaradt potenciáljait mindannak, ami értelmi, bölcseleti, mindenségrendi vagy szellemi szempontból alacsonyabb rendű. A lakott bolygókon életet tervezők és telepítők teljes szakértelemmel képesek tanácsot adni az Anyagi Fiaknak és Leányoknak, akik teljes és megkérdőjelezhetetlen hatáskörrel rendelkeznek abban, hogy a fejlődő fajt megtisztítsák minden káros hatástól.

[12] A második szakasztól fogva a végleges rendű bolygó további léte során mindvégig a Tanító Fiak tanácsosként szolgálnak a végleges rendű lények mellett. E küldetéseiken önkéntes alapon és nem kijelölés útján vesz-

nek részt; és kizárólag a végleges rendű testületek mellett szolgálnak, attól eltekintve, hogy a Csillagrendszer Fejedelem hozzájárulásával a bolygó Ádámját és Éváját tanácsadóként segíthetik.

13 ¶ 3. *A fény és élet harmadik szakasza.* E korban a lakott világok új módon tisztelik a Nappalok Elődeit, a Hétszeres Isten második szakaszát, és e felsőbb-világegyetemi urak képviselői új viszonyt alakítanak ki a bolygói igazgatási kormányzattal.

14 A végleges rendű bolygólét egymást követő korszakaiban a végleges rendű lények képességei egyre jobban kiteljesednek. Létezik egyfajta szoros munkakapcsolat a végleges rendű lények, az Estcsillagok (a felsőbb angyali rendbe tartozók) és a Háromsági Ta-

nító Fiak között.

15 Ebben vagy a következő korszakban egy Tanító Fiút, akit a segédkező-szellemi négyes segít, a választott halandói ügyvezetőhöz rendelnek, aki így a Bolygó Fejedelemmel társulva a világ ügyeinek együttes intézőjévé válik. E halandói végrehajtók huszonöt bolygóévig szolgálnak és ez az új fejlemény az, ami megkönnyíti a bolygó Ádámjának és Évájának, hogy a hosszú ideig tartó feladatuk bolygóját a következő korszakokra elhagyhassák.

16 A segédkező-szellemi négyest alkotja: a szféra szeráfi vezetője, a felsőbb-világegyetemi szekoráfi tanácsos, az átmenetek főangyala, valamint a csillagrendszeri központon állomásozó Kinevezett Őr szemé-

lyes képviselőjeként működő omniáf. De e tanácsadók sohasem ajánlják fel tanácsukat, hacsak nem kérik meg őket erre.

17 4. *A fény és élet negyedik szakasza.* A világokon a Háromsági Tanító Fiak új szerepben jelennek meg. A rendjükkel oly régóta társult, teremtményi-háromságot elért fiak támogatásával úgy jönnek el most a világokra, mint a Bolygó Fejedelemnek és a társainak tanácsosai és tanácsadói. E párok — Paradicsom-Havona-háromságivá lett Fiak és felemelkedő-háromságivá lett fiak — a bolygó urai számára igen hasznos, változatos világegyetemi nézőpontokat képviselnek és különböző személyes tapasztalatokkal rendelkeznek.

18 A bolygó Ádámja és Évája e korszakot

követően bármikor kérelemmel fordulhat a Felséges Teremtő Fiúhoz azért, hogy elengedtessenek a bolygói szolgálatból annak érdekében, hogy megkezdhessék paradicsomi felemelkedésüket; vagy a bolygón maradhatnak mint annak az újonnan megjelenő és egyre inkább szellemi társaságot alkotó rendnek az igazgatói, melyet olyan fejlett halandók alkotnak, akik a Ragyogó Estcsillagok által bemutatott végleges rendű lények bölcseleti tanításainak megértésére törekednek, akik ilyenkor a felsőbb-világegyetemi központról kiküldött szekonáfokkal alkotott párokban való együttműködés céljából küldetnek el e világokra.

19 A végleges rendű lények főként a társadalom új és anyagfeletti — társadalmi, művelt-

ségi, bölcseleti, mindenségrendi és szellemi — tevékenységeinek beindításával foglalatoskodnak. Amennyire tudjuk, e segédkezésüket egészen az evolúciós egyensúly hetedik koráig folytatják, amikor is talán a külső térbe vonulnak segédkezni; ebből azt gyanítjuk, hogy a helyüket talán a Paradicsomból érkező abszonit lények fogják elfoglalni.

[20] ¶ 5. *A fény és élet ötödik szakasza.* A végleges rendű bolygói lét e szakaszának jellemző változásai csaknem teljesen a fizikai területekre terjednek ki és ebben elsődlegesen a Fizikai Főszabályozók érintettek.

[21] ¶ 6. *A fény és élet hatodik szakasza* a teremtésrész elmekörei újszerű működésének kifejlődését hozza el. Úgy tűnik, hogy ekkorra a mindenségrendi bölcsesség válik a

világegyetemi elmesegédkezés alkotójává.

22 ¶ 7. *A fény és élet hetedik szakasza.* Már a hetedik kor elején a Bolygó Fejedelem Háromsági Tanító tanácsosához csatlakozik egy, a Nappalok Elődei által kiküldött önkéntes tanácsadó, és a későbbiek során társaságuk tovább bővül egy harmadik tanácsossal, akit a felsőbb-világegyetemi Legfőbb Végrehajtó küld hozzájuk.

23 E korban, ha nem már előbb, Ádám és Éva mindig mentesül a bolygói kötelezettségei alól. Ha a végleges rendű testületben van Anyagi Fiú, akkor ő társulhat a halandó végrehajtóval, és néha egy Melkizedek önként vállalkozik az ilyen beosztásban való működésre. Ha a véglegesrendűek között van közteslény is, akkor a bolygón maradó

teljes ilyen rend azonnal elbocsáttatik a szolgálatból.

24 ¶ A korszakos feladatuk alóli felmentésüket követően a bolygó Ádámja és Évája az alábbi létpályák közül választhat:

25 1. Kiléphetnek a bolygói szolgálatból és a világegyetemi központról közvetlenül elindulhatnak paradicsomi útjukra, miután a morontia tapasztalás végén Gondolatigazítót kapnak.

26 ¶ 2. A bolygó Ádámja és Évája nagyon gyakran még a fényben megállapodott világon kap Igazítót azzal egy időben, hogy az oda áthozott egyenes ági gyermekeik közül némelyek megkapják az Igazítót, mégpedig azok, akik egy időre önkéntes bolygói szolgálatra jelentkeztek. Ezt követően mind-

annyian a világegyetemi központra mennek és megkezdik a paradicsomi létpályájukat.

27 ¶ 3. A bolygó Ádámja és Évája választhatja azt is — miként a csillagrendszeri székhelyről való Anyagi Fiak és Leányok — hogy közvetlenül a midszonit világra utaznak egy rövid időre, s ott kapják meg az Igazítójukat.

28 ¶ 4. Dönthetnek úgy is, hogy visszatérnek a csillagrendszeri központra, s ott egy időre a legfelsőbb tanács tagjává válnak, mely szolgálat leteltével Igazítót kapnak és megkezdik a paradicsomi létpályát.

29 ¶ 5. Választhatják azt is, hogy az igazgatási feladataiktól visszatérnek a hazájukba abból a célból, hogy egy időre tanárként szolgáljanak és a világegyetemi központra való átmenetük idején költözzön be-

léjük Igazító.

30 ¶ A behozott Anyagi Fiú és Leány segédek e korokban végig nagyon komoly befolyást gyakorolnak a fejlődő társadalmi és gazdasági rendre. A lehetőséget tekintve halhatatlanok, legalábbis addig az időpontig, amikor úgy döntenek, hogy emberivé válnak, Igazítót fogadnak és elindulnak a Paradicsom felé.

31 Az evolúciós világokon a lényeknek emberivé kell válniuk ahhoz, hogy Gondolatigazítót fogadhassanak. A Véglegesrendűek Halandói Testületének minden felemelkedő tagjában már Igazító lakozik és a szeráfok esetét kivéve megélték az eggyé kapcsolódást is, és az e testületbe való felvételükkor az Atya is beléjük költözik egy másik

szellemfajta révén.

5. AZ ANYAGI FEJLŐDÉS CSÚCSPONTJA

[1] Egy olyan bűntől sújtott, rossztól vezérelt, önző, elszigetelt világon, mint az Urantia, az itt élő halandó teremtmények aligha képesek felfogni azt a fizikai tökéletességet, értelmi előrehaladást és szellemi fejlődést, mely a bűntelen szférák evolúciójának e fejlett korait jellemzi.

[2] A fényben és életben megállapodott világ e fejlett szakaszai jelentik az evolúciós anyagi fejlődés csúcsát. E magas műveltségű világokon a korábbi elmaradott korok tétlensége és feszültségei már a múlté lettek. A szegénység és a társadalmi egyenlőtlenség már csaknem teljesen eltűnt, az elfajzás

megszűnt, és bűnözéssel csak elvétve lehet találkozni. Az elmezavar gyakorlatilag már nem létezik, a gyengeelméjűség ritka jelenség.

3 A végleges rendű világok gazdasági, társadalmi és igazgatási állapota magas fokú és tökéletes rendet mutat. A tudomány, a művészet és a gazdaság virágzik, és a társadalom nem más, mint egy magas szintű anyagi, értelmi és műveltségi fejlődést felmutató, olajozottan működő rendszer. Az ipart nagy részben az ilyen nagyszerű polgárosodott társadalom felsőbb céljainak szolgálatába állították. Az ilyen világ gazdasági élete erkölcsössé vált.

4 A háború már csak a történelem része, és többé már nincsenek hadseregek vagy rend-

fenntartó erők. A kormány fokozatosan eltűnik. Az önmérséklet lassan elavulttá teszi az emberi viszonyok törvényeken alapuló szabályozását. A polgári kormányzat és az alkotmányos szabályozás a polgárosodott társadalom fejlődésének egy közbenső szakaszában fordított arányban áll a létpolgárság erkölcsiségével és szellemiségével.

5 A tanintézetek nagymértékű fejlődést értek el és rendeltetésük immár az elme felkészítése és a lélek kiterjesztése. A művészeti központok nagyszerűek és a zenei szervezetek kiválók. Az istenimádat templomai, valamint az azokhoz tartozó bölcseleti és élményelvi vallási tanodák szép és nagyszerű alkotások. Az istenimádati gyűlések szabadtéri létesítményei ugyanilyen fennkölt

hangulatot sugároznak a művészeti adottságaik egyszerűségében.

6 A versengő játék, a humor, valamint a személyes és csoportos elfoglaltságok egyéb szakaszai sokfélék és helyénvalók. A versengő tevékenységek egyik sajátos vonása az ilyen magas műveltségű világokon az, hogy az egyének és a csoportok arra törekednek, hogy a tudományokban és a mindenségtani bölcseletekben kitűnjenek. Az irodalom és az ékesszólás művészete virágzik, és a nyelv olyannyira fejlett, hogy képes a fogalmak jelképi megjelenítésére és az eszmék kifejezésére is. Az élet üdítően egyszerű; az ember végre összhangba hozta a magas szintű gépi fejlődést a serkentő értelmi haladással és mindkettő elébe nagyszerű szellemi előrelé-

pést helyezett. A boldogság keresése nem más, mint örömteli és megelégedéssel járó tapasztalás.

6. AZ EGYES HALANDÓ

[1] Amint a világok a fényben és életben megállapodnak, a társadalom egyre inkább békéssé válik. Az egyén, bár semmivel sem függetlenebb és a családjának élő, mégis embertársaival szemben önzetlenebbé és testvéribbé lett.

[2] Az Urantián és a jelenlegi helyzetetekben ti igen kevéssé élvezitek e tökéletessé lett világok megvilágosodott fajainak magasabb rangját és fokozatosan fejlődő természetét. E népek az evolúciós fajok virágzását jelentik. De e lények még mindig halandók; még

mindig lélegeznek, esznek, alszanak és isznak. E nagyszerű fejlődés nem mennyország, bár magasztos előrejelzője a paradicsomi felemelkedés isteni világainak.

3 Egy szokványos világon a halandó faj jó élőlénytani állapotát már régen magas szintre emelték az Ádám utáni korokban; és most, a végleges korszakokban mindvégig folytatódik az ember testi törzsfejlődése. A látás és a hallás egyaránt tökéletesedik. Ekkorra a népességszám állandósul. A népszaporulatot a bolygó igényei és a természetes adottságok szerint szabályozzák: E korszakban a bolygó halandóit öt-tíz csoportba sorolják, és az alacsonyabb rendű csoportokban csak feleannyi gyermek születését engedélyezik, mint a felsőbb csoportok-

ban. Az ilyen nagyszerű faj további minőségjavulása végig a fény és élet korszakában nagyrészt azon fajták selejtező átörökítésétől függ, melyek közösségi, bölcseleti, mindenségrendi és szellemi természete felsőbbrendű.

4 ¶ Az Igazítók az előző evolúciós korokhoz hasonlóan most is folyamatosan érkeznek, és a korok múlásával e halandók egyre jobban képesek a bennük lakozó Atya-szilánkkal való bensőséges kapcsolatra. A kezdetleges és előszellemi fejlődési szakaszokban az elmeszellem-segédek még működnek. A végleges életbesorolás egymást követő korainak tapasztalataival a Szent Szellem és az angyalok segédkezése még hatékonyabbá válik. A fény és élet negyedik szakaszában

a fejlett halandók láthatólag jelentős mértékű tudatos kapcsolatot alakítanak ki az adott felsőbb-világegyetemet felügyelő Tökéletes Szellem szellemjelenlétével, míg az ilyen világ bölcselete arra összpontosít, hogy megpróbálja megérteni a Legfelsőbb Isten új kinyilatkoztatásait. Az e fejlettségi szintet elért bolygók emberi lakóinak több mint fele az életből lép át a morontia állapotba. Éppen így, „a régi dolgok elmúlnak; íme, újjá lesz minden”.

5 Úgy látjuk, hogy a testi törzsfejlődés menete teljesen a végére ér a fény-és-élet korszak ötödik időszakának végére. Megfigyeltük, hogy a kifejlődő emberi elmével együtt járó szellemi fejlődés felső határait az együttes morontia értékek és mindenség-

rendi jelentéstartalmak Igazító-eggyékapcsolódott szintje határozza meg. De a bölcsességet illetően: Bár tudni nem igazán tudjuk, de gyanítjuk, hogy az értelmi evolúciónak és a bölcsesség megszerzésének sohasem lesznek határai. Egy hetedik szakaszbeli világon a bölcsesség kimerítheti az anyagi lehetőségeket, hozzáférhet a mota látásmódhoz és végül még megízlelheti az abszonit nagyszerűséget is.

[6] Megfigyeltük, hogy ezeken a magas fejlődési szintet elért és már régóta a hetedik szakaszban lévő világokon az emberi lények teljesen elsajátítják a helyi világegyetemi nyelvet még azelőtt, hogy az átlépésükre sor kerülne; és én jártam néhány olyan igen öreg bolygón is, ahol abandonterek tanították az

idősebb halandóknak a felsőbb-világegyetem nyelvét. És e világokon megfigyeltem azt az eljárást, amely révén az abszonit személyiségek feltárják a végleges rendű lények jelenlétét a morontia templomban.

7 ¶ Ez a története az evolúciós világokon folyó halandói küzdelem nemes céljának; és erre még azelőtt sor kerül, hogy az emberi lények megkezdik a morontia létpályájukat; az anyagi halandók e fényes fejlődés egészét felmutathatják a lakott világokon, s ez az első szakasza annak a véget nem érő és felfoghatatlan létpályának, mely a Paradicsomra való felemelkedést és az isteniségi szint elérését jelenti.

8 De el tudjátok-e képzelni, hogy miféle evolúciós halandók jönnek most azokról a

világokról, melyek már régóta a fényben és életben való megállapodottság hetedik korát élik? Olyanok, mint azok, akik a helyi világegyetemi székhely morontia világaira érkeznek abból a célból, hogy a felemelkedési létpályájukat megkezdjék.

9 Ha az összezavart Urantia halandói képesek lennének látni a fényben és életben már régen megállapodott eme fejlett világok egyikét, akkor többé sohasem kérdőjeleznék meg a teremtés evolúciós rendjének bölcsességét. Ha az örökkévaló teremtményi fejlődés jövője nem létezne, a tökéletes fejlődést megvalósított, eme végleges rendű világokon élő halandó fajok nagyszerű evolúciós előrehaladása akkor is bőségesen igazolná az ember teremtésének helyénvalóságát

az idő és tér világain.

10 Gyakran gondolkodunk ezen: Ha a nagy világegyetem elérné a fény és élet végleges állapotát, akkor vajon a felemelkedő, nagyszerű halandók sorsa továbbra is az lennee, hogy bekerüljenek a Végleges Testületbe? De a választ nem tudjuk.

7. AZ ELSŐ VAGY BOLYGÓI SZAKASZ

1 E kor a morontia templomnak az új bolygóközponton való megjelenésétől addig tart, amíg a teljes csillagrendszer meg nem állapodik a fényben és életben. E korszakot a Háromsági Tanító Fiak nyitják meg a világküldetéseik sorozatának zárásaként, amikor is a Bolygóherceg a Bolygó Fejede-

lem rangjára emelkedik az adott szféra paradicsomi alászálló Fiának rendelkezése és személyes jelenléte révén. Ezzel egyidejűleg a végleges rendű lények megkezdik a bolygó ügyeiben való tevékeny részvételüket.

2 A fényben és életben megállapodott ilyen bolygókon a külső és látható megjelenésekért a tényleges uralkodók vagy igazgatók, az Anyagi Fiú és Leány, a bolygói Ádám és Éva felelős. A végleges rendű lények láthatatlanok, miként a Herceg-Fejedelem is az, kivéve akkor, amikor a morontia templomban tartózkodik. A bolygói rendszer tényleges és valódi vezetője ezért az Anyagi Fiú és Leány. E rendnek az ismerete adta meg a királyok és királynők eszmeiségének tekintélyét szerte a világegyetemi területeken. És

a királyok és királynők ezen eszményi körülmények között igen sikeresek, amikor egy világ rendelkezhet úgy, hogy e magas személyiségek még magasabb rangú, de láthatatlan urak érdekében cselekedjenek.

3 Amikor e korszak beköszönt a világotokon, akkor kétségkívül majd Makiventa Melkizedek, az Urantia Bolygóhercegének jelenlegi helyettese fogja elfoglalni a Bolygó Fejedelem székét; és már régóta gyanítják a Jerusemen, hogy őt az urantiai Ádám és Éva egy olyan fia és leánya fogja kísérni, akik jelenleg az Edentián tartózkodnak a Norlatiadek Fenségeseinek védenceiként. Ádám e gyermekei azért szolgálhatnak az Urantián a Melkizedek-Fejedelemmel társulva, mert nemző-, illetőleg fogamzóképességük-

től majdnem 37.000 évvel ezelőtt megfosztattak, amikor is az Edentiára való útjukra készülve megváltak az anyagi testüktől az Urantián.

4 ¶ E végleges rendű kor tovább folytatódik mindaddig, amíg a csillagrendszerbe tartozó minden lakott bolygó eléri a biztos egyensúlyi állapot korát; és ekkor, vagyis amikor a legfiatalabb — tehát a fényben és életben utolsóként megállapodott — világ is csillagrendszeri időben mérve már ezer éve a végleges állapotban van, akkor az egész csillagrendszer belép a biztos egyensúlyi állapotba, és az egyes világok bevezettetnek a fény és élet időszámításának csillagrendszeri korszakába.

8. A MÁSODIK VAGY CSILLAGRENDSZERI SZAKASZ

1 Új kormányzati rend veszi kezdetét, amint a teljes csillagrendszer eléri a fény végleges állapotát. A Bolygó Fejedelmek a csillagrendszeri nagytanácskozás tagjává válnak, és ezen új igazgatási testület, mely felett a Csillagvilági Atyák vétójogot gyakorolnak, hatáskörében a legfelsőbb szintű. A lakott világok ilyen rendszere gyakorlatilag önkormányzóvá válik. A csillagrendszeri jogalkotói gyűlés a központi világon alakul meg, és abba minden egyes bolygó tíz képviselőt küld. A bíróságokat most a csillagrendszeri székhelyen állítják fel, és a világegyetemi központon csak a fellebbezések elbírálása folyik.

[2] A csillagrendszer megállapodásával a Kinevezett Őr, a felsőbb-világegyetemi Legfőbb Végrehajtó képviselője a csillagrendszeri legfelsőbb bíróság önkéntes tanácsadójává és az új jogalkotó gyűlés tényleges vezető tisztviselőjévé válik.

[3] Miután a teljes csillagrendszer belép a fény és élet korszakába, a Csillagrendszer Fejedelmek személye többé már nem változik. E fejedelem örökre a csillagrendszerének feje marad. A fejedelem segédeinek személye az előző korszakokhoz hasonlóan továbbra is változhat.

[4] Az egyensúly megszilárdulásának eme korszakában a midszonit lények először jönnek el a tartózkodási helyük világegyetemi központi világairól abból a célból, hogy

a jogalkotó gyűlések mellett tanácsosként, az ítélőszékek mellett pedig tanácsadóként működjenek. E midszonit lények bizonyos erőfeszítéseket is tesznek arra, hogy a legfelsőbb értékek új mota jelentéstartalmait bevigyék azokba a tanítói vállalkozásokba, melyeket a végleges rendű lényekkel közösen tartanak fenn. Amit az Anyagi Fiak tesznek a halandó fajokért élőlénytanilag, azt most a midszonit teremtmények teszik meg ezekért az egyesített és megdicsőült emberekért a bölcselet és a szellemiesült gondolkodás örökké fejlődő területein.

5 ¶ A lakott világokon a Tanító Fiak önkéntes alapon működnek együtt a végleges rendű lényekkel, és ugyanezen Tanító Fiak elkísérik a végleges rendű lényeket a lakóvilá-

gokra, amikor azokat a szférákat már nem lehet különböző fogadói világokként használni azt követően, hogy a teljes csillagrendszer megállapodott a fényben és életben; ez így igaz legalábbis akkor, amikor a teljes csillagvilág ilyen fejlettségi szintre emelkedett. De a Nebadonban ilyen fejlett csoport még nincs.

6 Nincs felhatalmazásunk arra, hogy azon végleges rendű lények munkájának természetét bemutassuk, akik e megváltozott rendeltetésű lakóvilágokat felügyelni fogják. De arról már tájékoztattunk benneteket, hogy az értelmes teremtményeknek szerte a világegyetemekben vannak az eme beszámolókban be nem mutatott más fajtái is.

7 ¶ És most, hogy a csillagrendszerek egy-

más után eljutnak a fénybe az azokat alkotó világok fejlődésének eredményeként, elérkezik az idő, amikor is az adott csillagvilág utolsó csillagrendszere is elér a biztos egyensúlyi állapotba, és a világegyetemi intézők — a Tökéletes Fiú, a Nappalok Szövetsége és a Fényes Hajnalcsillag — megérkeznek a csillagvilági központra abból a célból, hogy a Fenségeseket az újonnan tökéletessé vált, a lakott világokból álló száz végleges rendű csillagrendszer-család korlátlan uraivá nyilvánítsák.

9. A HARMADIK VAGY CSILLAGVILÁGI SZAKASZ

1 A végleges rendű csillagrendszerekből álló teljes csillagvilág egyesítése a végrehajtói

hatáskör újraelosztásával és a világegyetemi igazgatás kiegészítő jellegű átalakításával jár. E korban minden lakott bolygón előrehaladás történik, de az átalakulás különösen a csillagvilági központokon szembetűnő, ahol is feltűnő változások mennek végbe mind a csillagrendszerek felügyeletében, mind a helyi világegyetemi kormányzásban. E korszakban számos csillagvilági és világegyetemi tevékenység kerül át a csillagrendszeri székhelyekre, és a felsőbb-világegyetem képviselői új és bensőségesebb kapcsolatba kerülnek a bolygók, a csillagrendszerek és a világegyetemek uraival. Ezen új társulásokkal egyidejűleg bizonyos felsőbb-világegyetemi intézők mint a Fenséges Atyák önkéntes tanácsadói rendezkednek be a csil-

lagvilági székhelyeken.

[2] Azzal, hogy valamely csillagvilág megállapodik a fényben, jogalkotói szerepköre megszűnik, és a Csillagrendszer Fejedelmek háza, melynek elnökei a Fenségesek, látja el e feladatkört. Ekkor első alkalommal foglalkoznak közvetlenül ilyen igazgatási csoportok a felsőbb-világegyetemi kormányzással olyan ügyekben, melyeknek köze van a havonai és a paradicsomi kapcsolatokhoz. Egyebekben a csillagvilág továbbra is kapcsolatban marad a helyi világegyetemmel, éppen úgy, mint korábban. Az univitatia a végleges korszakban szakaszról szakaszra folytatja a csillagvilági morontia világok irányítását.

[3] A korszakok múlásával a Csillagvilági

Atyák egyre többet vesznek át azon részletes igazgatási vagy felügyeleti feladatkörökből, melyek korábban a világegyetemi központokon összpontosultak. A hatodik szakaszú egyensúlyi állapot elérésével ezen egyesített csillagvilágok már elérik a gyakorlatilag teljes önállóságnak tekinthető állapotot. A végleges állapot hetedik szakaszába való belépéssel ezek az uralkodók kétségkívül elérik a nevük, vagyis a Fenségesek, által előrevetített igazi tisztséget. A csillagvilágok ekkor már valójában közvetlenül működnek együtt a felsőbb-világegyetemi urakkal, míg a helyi világegyetemi kormányzat az új nagy-világegyetemi kötelezettségekkel járó felelősségi körökhöz való felemelkedésre törekszik.

10. A NEGYEDIK VAGY HELYI VILÁGEGYETEMI SZAKASZ

[1] Amint egy világegyetem megállapodik a fényben és életben, akkor hamarosan bekapcsolódik a felsőbb-világegyetemi körökbe, és a Nappalok Elődei kihirdetik a *korlátlan hatáskörű legfelsőbb tanács* megalakítását. Ezen új kormányzótestület száz Nappalok Hűséges Követőjéből áll, az elnöki feladatkört a Nappalok Szövetsége látja el, és e legfelsőbb tanács első cselekedeteként elismeri a Tökéletes Teremtő Fiú fennhatóságának folytonosságát.

[2] Gábrielt és a Melkizedek Atyát illetően a világegyetemi igazgatás nemigen változik. E korlátlan hatáskörű tanács főként a fény és élet fejlett szintjéből eredő új problémákkal

és új körülményekkel foglalkozik.

3 ¶ A Társfelügyelő ekkor mozgósítja az összes Kinevezett Őrt abból a célból, hogy hozzák létre a *helyi világegyetemi egyensúlyba hozatali testületet* és felkéri a Melkizedek Atyát, hogy közösen felügyeljék azt. És most először, az Ihletett Háromsági Szellemek egyik testületét kijelölik a Nappalok Szövetségének szolgálatára.

4 ¶ Egy teljes helyi világegyetem eljutása a fény és élet korszakába gyökeres változásokat hoz a teljes igazgatási rendszerben, az egyes lakott bolygókétól kezdve a világegyetemi központokéig. Új kapcsolatok épülnek ki az alsóbb szintekkel, egészen a csillagvilágokig és a csillagrendszerekig. A helyi világegyetemi Anyaszellem új összekö-

tői kapcsolatok létrejöttét tapasztalja meg a felsőbb-világegyetemi Tökéletes Szellemmel, és Gábriel közvetlen összeköttetést teremt a Nappalok Elődeivel, mely kapcsolatok akkor válnak hatékonnyá, amikor és amint a Tökéletes Fiú időlegesen elhagyja a központi világot.

5 Ebben és a következő korszakokban az Ítélkező Fiak továbbra is megítéltetési bírákként működnek, míg e paradicsomi Avonal Fiak közül száz alkotja a Fényes Hajnalcsillag új, magas tanácsát a világegyetemi székhelyen. Később a Csillagrendszer Fejedelmek kérésére az Ítélkező Fiak egyike az egyes helyi csillagrendszerek központi világain állomásozó legfelsőbb tanácsosi feladatkört látja el addig, amíg az egység hete-

dik szakasza el nem következik.

6 E korban a Háromsági Tanító Fiak önkéntes tanácsadók, és nemcsak a Bolygó Fejedelmek számára, hanem hármas csoportokban hasonló feladatot látnak el a Csillagvilági Atyák szolgálatában is. És végül e Fiak helyet kapnak a helyi világegyetemben, mert ekkor kikerülnek a helyi teremtésrész felügyelete alól és a korlátlan hatáskörű legfelsőbb tanács szolgálatába lépnek.

7 ¶ A végleges rendű lények testülete most először ismer el egy Paradicsomon kívüli fennhatóságot, a legfelsőbb tanácsot. Azelőtt a végleges rendű lények a Paradicsom e felén nem ismertek el felügyeleti jogot.

8 Az ilyen végleges rendű világegyetemek Teremtő Fiai idejük jelentős részét töltik a

Paradicsomon és annak világain, és ott tanácskoznak a szerte a helyi teremtésrészben szolgáló, véglegességet-elért csoporttal. Így a Mihály-ember teljesebb testvéri közösséget alakít ki a megdicsőült, végleges rendű halandókkal.

9 ¶ Teljesen értelmetlen dolog azt találgatni, hogy vajon a Teremtő Fiú miként fog működni az előzetes kialakulási szakaszban lévő külső világegyetemekben. De időről időre ilyen találgatásokba bocsátkozunk. A fejlődés e negyedik szakaszának elérésével a Teremtő Fiú igazgatásilag szabaddá válik; az Isteni Segédkező fokozatosan összevegyíti a saját segédkezését a felsőbb-világegyetemi Tökéletes Szellemével és a Végtelen Szellemével. Úgy tűnik, hogy ilyenkor egy új és

magasztos kapcsolat alakul ki a Teremtő Fiú, az Alkotó Szellem, az Estcsillagok, a Tanító Fiak és a folyton növekvő létszámú, végleges rendű testületek között.

10 Ha Mihály valaha is elhagyná a Nebadont, akkor kétségkívül Gábriel válna a Melkizedek Atya társaként az első számú irányítóvá. Ezzel egy időben minden, állandó létpolgársággal rendelkező rend, mint az Anyagi Fiak, az univitatia, a midszonit lények, a szuszatia és a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók, új besorolásba kerülne. De mindaddig, amíg az evolúció folytatódik, szükség lesz a szeráfokra és a főangyalokra a világegyetemi igazgatásban.

11 Mi azonban megelégszünk az elméleti vizsgálódásaink két eredményével: Ha a Te-

remtő Fiak rendeltetése az, hogy a külső világegyetemekbe kerüljenek, akkor az Isteni Segédkezők nyilván elkísérik őket. Ugyanilyen biztosak vagyunk abban, hogy a melkizedekek az eredeti világegyetemükben maradnak. Úgy tartjuk, hogy a melkizedekeknek a rendeltetésük szerint egyre nagyobb szerepet kell játszaniuk a helyi világegyetemi kormányzásban és igazgatásban.

11. A KIS- ÉS NAGYÖVEZETI SZAKASZOK

[1] A felsőbb-világegyetemi kis- és nagyövezetek nem szerepelnek közvetlenül a fényben és életben való megállapodásra rendeltekre kidolgozott tervben. Az ilyen evolúciós fejlődés elsődlegesen a helyi világegyetemhez, mint igazgatási egységhez tartozik,

és e fejlődés csak a helyi világegyetem alkotóelemeire értelmezhető. Egy felsőbb-világegyetem akkor állapodik meg a fényben és életben, amint annak minden helyi világegyeteme is ilyen tökéletessé válik. De a hét felsőbb-világegyetem közül még egy sem érte el ezt, sőt még csak meg sem közelítette.

2 ¶ *A kisövezeti korszak.* Amennyire a megfigyelések engedik, az ötödik vagy kisövezeti egyensúlyba hozatali szakasz kizárólag a felsőbb-világegyetemben kialakított körökben lévő száz társult helyi világegyetem fizikai állapotával és a végleges állapot összehangolt elérésével hozható összefüggésbe. Láthatólag csak az erőtér-központok és társaik érintettek az anyagi teremtésrészek ilyen jellegű átállásában.

3 ¶ *A nagyövezeti korszak.* A hatodik szakaszt vagy nagyövezeti egyensúlyba hozatalt illetően csak találgatni tudunk, ugyanis ilyen eseményt még egyikünk sem tapasztalt meg. Mindazonáltal sok mindent lehetségesnek tartunk azon igazgatási és más jellegű átszervezések kapcsán, melyek a lakott világok és azok világegyetemi csoportjainak ilyen fejlett helyzetével valószínűleg együtt járhatnak.

4 Lévén, hogy a kisövezeti helyzetnek köze van az összehangolt fizikai egyensúlyhoz, ezért bizonyítható, hogy a nagyövezeti egyesülés összefüggésbe hozható a fejlődés bizonyos új értelmi szintjeivel, talán valamiféle nagyobb előrelépéssel a mindenségrendi bölcsesség legmagasabb szintjének eléré-

se felé.

5 ¶ Az átalakulásokat vizsgálva olyan következtetésekre jutunk, hogy azok valószínűleg az evolúciós fejlődés addig még el nem ért szintjeinek elérésével jelennek meg, mely következtetések egyébként az egyes világokon megnyilvánuló fejlődési folyamatok eredményeinek megfigyelése révén, valamint ezen idősebb és fejlettebb szférákon élő egyes halandók tapasztalatainak figyelembevétele útján származtathatók.

6 Világosan kell látni, hogy egy világegyetem vagy felsőbb-világegyetem igazgatási rendjei és a kormányzási módszerei semmilyen mértékben nem korlátozhatják vagy késleltethetik egy lakott bolygó vagy bármely egyes halandó evolúciós fejlődését

vagy szellemi előrelépését az ilyen szférán.

7 Némely idősebb világegyetemben találunk olyan, a fény és élet korszakának ötödik és hatodik szakaszába lépett — sőt már régen a hetedik korszakban járó — világot, melynek helyi csillagrendszere még nem állapodott meg a fényben. A fiatalabb bolygók ugyan késleltethetik a csillagrendszer egyesítését, de ez a legkisebb mértékben sem hátráltatja az idősebb és fejlett világ előrehaladását. A környezeti feltételek még egy elszigetelt világ esetében sem képesek meghiúsítani az egyes halandó személyes előrelépését; a názáreti Jézus, mint ember az emberek között, személyesen érte el a fény és élet rendjét ezerkilencszáz évvel ezelőtt az Urantián.

8 A végleges állapotot már régen elért világok megfigyelése alapján jutottunk azokra a meglehetősen bizonyos következtetésekre, hogy mi fog történni, amikor a teljes felsőbb-világegyetem eléri a végleges állapotot a fényben, még ha nem is vagyunk képesek biztonsággal leírni a hét felsőbb-világegyetem állandósulásának eseményét.

12. A HETEDIK VAGY FELSŐBB-VILÁGEGYETEMI SZAKASZ

1 Nem vagyunk képesek biztonsággal előre jelezni, hogy mi fog történni, amikor egy felsőbb-világegyetem megállapodik a fényben, mert ilyen esemény eddig még nem zajlott le. A melkizedekek tanításai alapján, melyeknek egyébként eddig még soha

semmi nem mondott ellent, bizonyítható, hogy gyökeres változások következnek be az idő és tér teremtésrészei minden egységének teljes szervezetében és igazgatási rendjében, mely teremtésrészek köre a lakott világoktól a felsőbb-világegyetemi központokig terjed.

2 Általános az a vélekedés, hogy az egyébként meghatározott feladattal meg nem bízott teremtményi-háromságot elért fiak közül igen sokan fognak majd összegyűlni a végleges rendű felsőbb-világegyetemek központján és alárendelt székhelyein. Ez azzal együtt várható, hogy a külső-térbeliek egykor majd megérkeznek a felsőbb-világegyetembe azon útjuk egyik állomásaként, mely a Havonába és a Paradicsomba vezet; de ezt tudni természetesen nem tudhatjuk.

[3] ¶ Ha és amennyiben egy felsőbb-világegyetem megállapodik a fényben és életben, akkor, mi úgy hisszük, a Legfelsőbbnek a jelenleg tanácsadói feladatot ellátó Korlátlan Ellenőrei válnak a felsőbb igazgatási testülettté a felsőbb-világegyetem központi világán. Ők azok a személyiségek, akik képesek közvetlen kapcsolatba lépni az abszonit intézőkkel, akik haladéktalanul tevékennyé válnak a végleges rendű felsőbb-világegyetemben. Bár e Korlátlan Ellenőrök sokáig tanácsadóként és tanácsosként működtek a fejlettebb evolúciós teremtési egységekben, nem vállalnak igazgatási felelősséget mindaddig, amíg a Legfelsőbb Lény a fennhatóságot el nem nyeri.

[4] A Legfelsőbb Korlátlan Ellenőrei, akik e

korszakban átfogóbban működnek, nem végesek, abszonitok, véglegesek vagy végtelenek; ők *maguk* a felsőség, és csak képviselik a Legfelsőbb Istent. Ők a tér-idő felsőség megszemélyesülései és ennélfogva nem működnek a Havonában. Kizárólag legfelsőbb egyesítőkként működnek. Talán szerepük lesz a világegyetemi tükrözőműködési eljárásban, de ebben nem vagyunk biztosak.

5 ¶ Egyikünknek sincs kielégítő fogalma arról, hogy mi fog történni, amikor a nagy világegyetem (a Havonától függő hét felsőbb-világegyetem) teljes egészében eljut a fény és élet végleges állapotába. Ez az esemény a központi világegyetem megjelenése óta végbement események közül kétségkívül a legalapvetőbb lesz az örökkévalósági

beszámolókban. Vannak olyanok, akik úgy tartják, hogy maga a Legfelsőbb Lény ki fog emelkedni a szellemszemélyét burkoló Havona-rejtelemből és a hetedik felsőbb-világegyetem központjára fog költözni mint az idő és tér tökéletessé lett teremtésösszességének mindenható és élményelvi ura. De ezt tényleg nem tudjuk.

6 [Közreadta egy, az urantiai Főangyali Tanács mellé átmenetileg kirendelt Fenséges Hírvivő.]

56. ÍRÁS

AZ EGYETEMES EGYSÉG

AZ ISTEN egység. Az Istenség összehangoltsága egyetemes. A világegyetemek mindensége egyetlen hatalmas egységbe szervezett rendszer, melyet egyetlen végtelen elme tökéletesen szabályoz. Az egyetemes teremtés fizikai, értelmi és szellemi területei istenmód kölcsönös összefüggésben állnak egymással. A tökéletes és a tökéletlen valóságosan is összekapcsolódik, és ezért emelkedhet a véges evolúciós teremtmény a Paradicsomig az Egyetemes Atya rendelkezése szerint: „Légy tökéletes, miként én magam is tökéletes vagyok.”

[2] A teremtés különböző szintjei a Világmindenség Építészeinek terveiben és igazgatásában egyesülnek. A tér-idő halandók korlátolt elméi számára a világegyetem számos olyan problémát és helyzetet jelenthet, melyek nyilvánvaló összhanghiányról tanúskodnak és a hatékony összehangolás hiányát jelzik; de közülünk azok, akik képesek a világegyetem jelenségeit szélesebb összefüggéseiben látni, és akik jártasabbak a teremtő változatosságot alkotó alapegység kimutatásának művészetében és a többelvűség ilyenforma működését teljesen áthatóisteni páratlanság felfedezésében, mind jobban érzékelik az egyetemes alkotó energia mindeme különféle megnyilvánulásai-

ban rejlő isteni és egyedülálló célt.

1. FIZIKAI ÖSSZEHANGOLÓDÁS

[1] A fizikai vagy anyagi teremtés nem végtelen, viszont tökéletesen összehangolt összesség. Van külön erő, energia és erőtér, de mindezek eredetükben egyek. A hét felsőbb-világegyetem láthatóan kettős; a központi világegyetem hármas természetű; a Paradicsom ezzel szemben egyedi jellegű. És a Paradicsom a tényleges forrása minden anyagi világegyetemnek — tehát a múlt, a jelen és a jövő világegyetemeinek egyaránt. De ez a mindenségrendi leszármaztatás *örökkévalósági* esemény; semmiféle — múltbeli, jelenbeli vagy jövőbeli — *időpontban* nem bukkan elő a Fény Szigetének magjából a tér vagy az anyagi mindenségrend. A

Paradicsom mint mindenségrendi forrás a tér és az idő megjelenése előtt működik; ennélfogva származékai az időben és a térben egyedülállónak tűnnének, ha nem a Korlátlan Abszolúton, vagyis végleges térbeli tárházukon és időbeli kinyilatkoztatójukon és szabályozójukon keresztül emelkednének ki.

2 ¶ A Korlátlan Abszolút tartja fenn a fizikai világegyetemet, míg az Istenségi Abszolút ösztönzi a teljes anyagi valóság páratlanul tökéletes felügyeletét; e két Abszolút pedig működésileg az Egyetemes Abszolút révén egyesül. Az anyagi világegyetem ezen egyesítő összefonódását a legjobban úgy érthetik meg a személyiségek — az anyagi, a morontia, az abszonit vagy a szellemi sze-

mélyiségek — ha megfigyelik minden igaz anyagi valóságnak az alsó-Paradicsom gravitációs középpontjának hatására adott gravitációs válaszát.

3 A gravitációs egyesülés általános és változhatatlan; a tiszta-energia fajtájú visszahatás úgyszintén egyetemes és kikerülhetetlen. A tiszta energia (az elsőfajú erő) és a tiszta szellem is tökéletes előzetes-válaszadási viszonyban áll a gravitációval. Az Abszolútokban meglévő ezen elsődleges erőket személyesen az Egyetemes Atya szabályozza; így minden gravitáció középpontja a tiszta energia és a tiszta szellem paradicsomi Atyjának személyes jelenlétében és az ő anyagfeletti lakóhelyében van.

4 ¶ A tiszta energia az őse minden viszony-

lagos, nem-szellemi működési valóságnak, míg a tiszta szellem minden alapvető energiarendszer isteni és irányító felügyeletének potenciálja. És mindeme valóságoknak, melyek oly változatosan nyilvánulnak meg szerte a térben és oly változatos formában figyelhetők meg az idő mozgásaiban, a paradicsomi Atya személyében van a középpontjuk. Őbenne egyek ők — egyesülniük kell — mert az Isten egy. Az Atya személyisége az abszolút szintjén egyesített.

5 Az Atya Isten végtelen természetében sehogyan sem létezhet a valóság kettőssége úgy, mint fizikai és szellemi valóság; de abban a pillanatban, ahogy elfordulunk a paradicsomi Atya személyes értékeinek végtelen szintjeitől és abszolút valóságától, megfi-

gyelhetjük e két valóság létezését és megérthetjük, hogy ezek tökéletesen érzékenyek az ő személyes jelenlétére; minden őbenne áll fenn.

6 Amint eltávolodtok a paradicsomi Atya végtelen személyiségének korlátlan fogalmától, rögtön feltételeznetek kell az ELMÉT, mint azt az elhagyhatatlan készséget, mely az eredeti egyisteni Teremtő személyiségnek, az Első Forrásnak és Középpontnak — a VAGYOK-nak — az örökké széttartó kettős világegyetemi megnyilvánulásait egyesíti.

2. ÉRTELMI EGYSÉG

1 A Gondolat-Atya szellemi formában a Szó-Fiúban fejeződik ki és a tágas anyagi világegyetemekben a Paradicsomon keresztül

jut el a valóság-kiteljesedéshez. Az Örökkévaló Fiú szellemi kifejeződései szoros kapcsolatban vannak a teremtés anyagi szintjeivel a Végtelen Szellem működése révén, akinek szellemkihatású elmesegédkezése folytán és akinek fizikai-irányítói elmecselekedeteiben az Istenség szellemi valóságai és az Istenség anyagi válaszrezgései kölcsönösen összefüggenek.

2 Az elme a Végtelen Szellem működési felruházottsága, s ezért potenciáljában végtelen és adomány voltában egyetemes. Az Egyetemes Atya elsődleges gondolata kettős kifejeződési formában válik örökkévalóvá: a Paradicsom Szigetében és a vele egyenlő Istenségben, a szellemi és Örökkévaló Fiúban. Az örök valóság e kettőssége teszi az elme-

Istent, a Végtelen Szellemet kikerülhetetlenné. Az elme a szellemi és az anyagi valóságok közötti párbeszéd nélkülözhetetlen csatornája. Az anyagi-evolúciós teremtmény csakis az elme segédkezése révén képes felfogni és megérteni a benne lakozó szellemet.

3 E végtelen és egyetemes elme segédkező tevékenységét az idő és tér világegyetemeiben a mindenségrendi elmeként fejti ki; és bár jelen van a szellem-segédek legegyszerűbb formájú segédkezésétől kezdve a világegyetem legfőbb végrehajtójának fényes elméjéig mindenhol, még e mindenségrendi elme is megfelelő mértékű egységet alkot a Hét Tökéletes Szellem felügyeletében, akik viszonzásképpen összehangolják tevékenységüket az idő és tér Legfelsőbb Elméjével

és tökéletes kapcsolatban állnak a Végtelen Szellem mindent magába foglaló elméjével.

3. SZELLEMI EGYESÜLÉS

[1] Miként az egyetemes elme-gravitáció központja a Végtelen Szellem paradicsomi személyes jelenlétében van, úgy az egyetemes szellem-gravitáció középpontja az Örökkévaló Fiú paradicsomi személyes jelenléte. Az Egyetemes Atya egy, de a tér-idő számára a tiszta energia és a tiszta szellem kettős jelenségeiben nyilatkozik meg.

[2] A Paradicsom szellem-valóságainak összessége úgyszintén egy, viszont minden tér-idő helyzetben és viszonylatban ez az egyetlen szellem az Örökkévaló Fiú szellemszemélyiségeinek és kiáradásainak, valamint a Vég-

telen Szellem és társ-teremtései szellemszemélyiségeinek és hatásainak kettős jelenségében nyilvánul meg; és van még egy harmadik szint is — melyet tisztán szellemi részek alkotnak — az Atya által adományozott Gondolatigazítók és más szellem-entitások, melyek elő-személyesek.

3 ¶ Mindegy, hogy melyik világegyetemi tevékenységi szinten találkozol szellemi jelenségekkel vagy lépsz kapcsolatba szellemlényekkel, tudhatod, hogy mindezek a Szellem Fiú és a Végtelen Elme-szellem segédkezése révén az Istenből erednek, aki szellem. És e kiterjedt szellem olyan jelenségként működik az idő evolúciós világain, ahogyan azt a helyi világegyetemek központjából irányítják. A Teremtő Fiak e fővá-

rosaiból jön el a Szent Szellem és az Igazság Szelleme, az elmeszellem-segédek segédkezésével együtt, az alacsonyabb és fejlődőben lévő anyagi-elme szintekre.

4 Míg az elme viszonylag egyesítettebb a Legfelsőbb Lénnyel társult Tökéletes Szellemek szintjén és mivel a mindenségrendi elme az Abszolút Elme alá van rendelve, ezért a fejlődő világoknak nyújtott szellem-segédkezés közvetlenebbül egyesül a helyi világegyetemek középpontjaiban lakozó személyiségekben és az elnöklő Isteni Segédkezők személyében, akik cserébe majdnem tökéletes kapcsolatban vannak az Örökkévaló Fiú paradicsomi gravitációs körével, ahol is az összes, tér-időbeli szellem-megnyilatkozás végső egyesülése zajlik.

5 ¶ A tökéletessé alakított teremtményi lét elérhető, fenntartható és örökkévalóvá tehető azáltal, hogy az öntudattal bíró elme egyesül a paradicsomi Háromság egyik személye elő-háromsági szellem-felruházottságának egy részével. A halandói elme az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem Fiainak és Leányainak alkotása, és amint ez a halandói elme eggyé kapcsolódik az Atyától származó Gondolatigazítóval, felruházódik az evolúciós teremtésrészek háromszoros szellemiségével. De ez a hármas szellemkifejeződés csak a véglegesrendűekben egyesül tökéletesen, éppen úgy, ahogy az örökkévalóságban egyesültek az Egyetemes VAGYOK-ban, mielőtt ő egyáltalán az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem Egye-

temes Atyjává vált volna.

6 A szellemnek mindig és véglegesen háromszorosan kell kifejeződnie és végső formájában Háromsági egyesülést kell megvalósítania. A szellem egyetlen forrásból háromszoros kifejeződésen keresztül ered; és a véglegességben el kell érnie, és el is éri a teljes kibontakozást abban az isteni egyesülésben, amit az Isten megtalálásában — az isteniséggel való egységben — tapasztal meg az örökkévalóságban, és az Atya egyetemes gondolata örök szavának végtelen kifejeződéséből származó mindenségrendi elme segédkezése révén.

4. SZEMÉLYISÉGI EGYESÜLÉS

1 Az Egyetemes Atya istenmód egyesített személyiség; így az ő minden felemelkedő

besorolású gyermeke, akiket az Atya akarata szerint a Paradicsomról elindult és az anyagi halandókba költöző Gondolatigazítók visszatérési késztetése visz a Paradicsomra, hasonlóképpen megvalósítja a teljes személyiség-egyesülést még a Havona elérése előtt.

2 A személyiség eredendően minden valóságelem egyesítésére törekszik. Az Első Forrás és Középpont végtelen személyisége, az Egyetemes Atya egyesíti a Végtelenség mind a hét Abszolút-elemét; és a halandó ember személyisége, lévén az Egyetemes Atya egyedülálló és közvetlen adománya, hasonlóképpen rendelkezik a halandó teremtményt alkotó tényezők egyesítésének képességével. A minden teremtményi sze-

mélyiségben meglévő ilyen egységesítő alkotókészség a magasabb rendű és egyedülálló forrásának anyajegye, és annak további bizonysága is, hogy a személyiségkörön keresztül elszakíthatatlan kapcsolatban áll ugyanezzel a forrással, mely révén e teremtmény személyisége közvetlen és éltető kapcsolatot tart fenn a minden személyiség Atyjával a Paradicsomon.

3 Figyelmen kívül hagyva azt, hogy az Isten a Hétszeres területeiről nyilvánul meg a felsőségen és a véglegességen keresztül az Abszolút Istenig, a személyiségi kör, melynek középpontja a Paradicsomon és az Atya Isten személyében van, biztosítja az isteni személyiség mindeme különféle kifejeződéseinek teljes és tökéletes egyesülését, legalább-

is ami a minden értelmes létezési szinten és a tökéletes, tökéletessé alakított, és tökéletesedő világegyetemek minden területén élő összes teremtmény-személyiséget illeti.

4 ¶ Noha Isten a világegyetemek számára és a világegyetemekben összességében az, aminek nektek bemutattuk, azonban számotokra és minden Istent ismerő teremtmény számára ő egy, mégpedig a ti Atyátok és az ő Atyjuk. A személyiség számára Isten nem lehet többszemélyű. Isten az ő minden egyes teremtménye számára Atya, és teljességgel kizárt, hogy egy gyermeknek egynél több apja legyen.

5 Bölcseletileg, mindenségrendi szempontból, és a különböző megnyilatkozási szintek és helyszínek esetében lehetséges, sőt mi

több, szükségszerű többszemélyiségű istenségi működést érzékelnetek és elfogadnotok a többes Háromságok létezését; de a világmindenségben minden személyiség esetében igaz az, hogy az istenimádat révén az Istennel való személyes kapcsolatfelvétel élményében egy az Isten; és az az egyesített és személyes Istenség nem más, mint a paradicsomi ősünk, az Atya Isten, az adományozó, a megtartó, és minden személyiség Atyja a lakott világok halandó emberétől a Fény központi Szigetén lakozó Örökkévaló Fiúig.

5. AZ ISTENSÉG-EGYSÉG

[1] A paradicsomi Istenség egy volta, osztthatatlansága lételvi és teljes. Az Istenségnek három örök megszemélyesülése van —

az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem — de a paradicsomi Háromságban ők *ténylegesen* egy Istenség, mely osztatlan és oszthatatlan.

2 ¶ A lételvi valóság eredeti Paradicsom-Havona szintjéből két abszolútat el nem érő szint vált ki, s az Atya, a Fiú és a Szellem itt fogott bele a nagyszámú személyes társ és alárendelt teremtésébe. És míg helytelen lenne e tekintetben megpróbálkozni az abszonit istenségegyesülésnek a véglegesség tapasztalás-meghaladó szintjein való vizsgálatával, addig kivitelezhető az, hogy áttekintsük a különböző Istenség-megszemélyesülések egyesítő működésének néhány vonását, akikben az isteniség működésileg nyilvánul meg a teremtés különböző öveze-

tei és az értelmes lények különböző rendjei számára.

3 Az isteniség jelenlegi felsőbb-világegyetemi működése tevékenyen nyilvánul meg a Legfelsőbb Teremtők — a helyi világegyetemi Teremtő Fiak és Szellemek, a felsőbb-világegyetemi Nappalok Elődei és a Paradicsom Hét Tökéletes Szelleme — tevékenységében. E lények alkotják a Hétszeres Istennek az Egyetemes Atyához vezető első három szintjét, és a Hétszeres Isten e teljes területe az élményelvi istenség első szintjén hangolódik össze a kialakuló Legfelsőbb Lényben.

4 ¶ A Paradicsomon és a központi világegyetemben az Istenség-egység lételvi tény. Az idő és a tér fejlődő világegyetemeiben az

Istenség-egység elért eredmény.

6. AZ EVOLÚCIÓS-ISTENSÉGI EGYESÜLÉS

[1] Amikor az Istenség három örök személye osztatlan Istenségként működik a paradicsomi Háromságban, akkor tökéletes egységet valósítanak meg; hasonlóképpen, amikor akár együtt, akár külön-külön teremtenek, akkor a paradicsomi utódaik az isteniség jellegzetes egységét mutatják. A célnak ez az istenisége, melyet a Legfelsőbb Teremtők és a tér-idő területek Urai lényegítenek meg, az élményelvi felsőségi fennhatóság egyesítő erőtér-potenciáljában nyilvánul meg, ami pedig a világegyetem személytelen energia-egységének jelenlétében olyan

valóság-feszültséget alkot, amely csak az élményelvi Istenség élményelvi személyiségvalóságaival való megfelelő egyesülésen keresztül oldódhat.

2 A Legfelsőbb Lény személyiségi valóságai a paradicsomi Istenségektől származnak és a külső Havona-kör kísérleti világán egyesülnek a nagy világegyetem Teremtő isteniségeiből kiáradó Mindenható Legfelsőbb erő-előjogaival. A Legfelsőbb Isten, mint személy már a hét felsőbb-világegyetem megteremtése előtt létezett a Havonában, de csak szellemi szinteken működött. A Felsőség Mindenható erőterének kialakulása, melyet a fejlődő világegyetemekben végbement változatos isteniségi egységbe rendeződés tett lehetővé, az Is-

tenségnek egy új erő-jelenlétét lényegítette meg, amely összehangolódott a Havonában a Legfelsőbb szellemi személyével a Legfelsőbb Elme révén, amely ezzel egyidejűleg a Végtelen Szellem végtelen elméjében meglévő potenciálból a Legfelsőbb Lény tevékenyen működő elméjévé alakult.

3 ¶ A hét felsőbb-világegyetem evolúciós világainak anyagi elméjű teremtményei csak úgy érthetik meg az Istenség-egységet, ahogyan az a Legfelsőbb Lény ezen erő-személyiség egységbe rendeződésében fejlődik. Isten semelyik létezési szinten sem haladhatja meg az adott szinten élő lények felfogóképességét. A halandó embernek az igazság felismerése, a szépség értékelése és a jóság imádata révén kell eljutnia odáig, hogy

felismerjen egy szerető Istent s ez után a Legfelsőbb megértése felé vivő, egyre magasabb istenségi szinteken keresztül haladva kell tovább fejlődnie. Az Istenséget, miután a teremtmény azt mint erőtérben egyesültet felfogta, a megértéshez és az eléréshez szellemben megszemélyesítheti.

4 Míg a felemelkedő halandók a Mindenható erőterét a felsőbb-világegyetemi központokon, a Legfelsőbb személyiségét pedig a Havona külső köreiben értik meg teljesen, ténylegesen nem találják meg a Legfelsőbb Lényt, mivel sorsuk a paradicsomi Istenségek megtalálása. Még a véglegesrendűek, a hatodik szakaszú szellemek sem találták meg a Legfelsőbb Lényt, és valószínűleg nem is fogják megtalálni addig, amíg el nem

érik a hetedik szakaszú szellemi állapotot, és amíg a Legfelsőbb nem válik ténylegesen működővé a jövőbeli külső világegyetemek tevékenységeiben.

5 De amint a felemelkedők meglelik az Egyetemes Atyát mint a Hétszeres Isten hetedik szintjét, akkor már elérték a világegyetemi teremtményekkel való személyes kapcsolatok *minden* istenségi szintje Első Személyének személyiségét.

7. AZ EGYETEMES FEJLŐDÉSBŐL EREDŐ HATÁSOK

1 A folyamatos evolúciós fejlődés a tér-idő világegyetemekben együtt jár az Istenségnek az összes értelmes teremtmény számára egyre jobban kiteljesedő kinyilatkoztatá-

sával. Az evolúciós fejlődési csúcspont elérése valamely bolygón, csillagrendszerben, csillagvilágban, világegyetemben, felsőbbvilágegyetemben vagy a nagy világegyetemben ezzel összefüggésben jelzi az istenségi működés kiteljesedését a haladó teremtésegységek számára, illetőleg ezekben. És az isteniség minden ilyen helyi kiteljesedését a teljesebb istenség-megnyilatkozás bizonyos, jól meghatározott kihatásai kísérik a teremtés minden más övezete esetében. A Paradicsomtól kifelé haladva a véghezvitt és elért evolúció minden egyes új területe a világegyetemek mindensége számára az élményelvi Istenségnek egy új és teljesebb kinyilatkoztatását alkotja.

[2] Ahogy a helyi világegyetem különböző

alkotórészei egyre nagyobb számban jutnak el a fény és élet korszakába, úgy egyre nagyobb mértékben nyilvánul meg a Hétszeres Isten. A tér-idő evolúció a Hétszeres Isten első kifejeződésének — a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem társulásának — szabályozó hatásával kezdődik el a bolygókon. Amikor egy csillagrendszer jut el a fénybe, akkor e Fiú-Szellem kapcsolat eléri a működésének teljességét; és amikor egy egész csillagvilág éri el ezt az állapotot, akkor ott a Hétszeres Isten második szakasza válik tevékenyebbé az ilyen teremtésrészben. A helyi világegyetem teljessé tett igazgatási fejlődését a felsőbb-világegyetemi Tökéletes Szellemek új és közvetlenebb segédkezései jellemzik; és ekkor kezdődik el a Legfelsőbb Isten örökké

tökéletesedő kinyilatkoztatása és megértése is, melynek végeredménye a Havona hatodik köréhez tartozó világokon áthaladó felemelkedő számára a Legfelsőbb Lény teljesebb megértése.

3 ¶ Az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem az értelmes teremtmények számára lételvi istenség-megnyilatkozás, és ezért nem egyformán teljesednek ki a teremtésösszesség elme- és szellem-teremtményeinek személyiségviszonyaiban.

4 ¶ Meg kell említeni, hogy a felemelkedő halandók megtapasztalják az Istenség egymást követő szintjeinek személytelen jelenlétét még jóval azelőtt, hogy elegendően szellemivé alakulnának és megfelelően felkészülnének az ezen Istenségek mint szemé-

lyiségek élményelvi személyes felismerésére és a velük való kapcsolatfelvételre.

5 Minden egyes új evolúciós eredmény a teremtés valamely övezetén belül, valamint minden új térnyerés az isteniségi megnyilatkozások révén, együtt jár az Istenség működési-kinyilatkoztatásának egyidejű kiterjedésével a teremtésösszesség akkor létező és előzőleg már megszervezett egységein belül. A világegyetemek és alkotórészeik ezen új igazgatási rendjének bevezetése láthatóan nem mindig egyezik meg tökéletesen az itt bemutatott eljárással, ugyanis az a szokás, hogy igazgatási csoportokat küldenek előre, hogy az új igazgatási felügyelet további és egymást követő korszakait előkészítsék. Még a Végleges Isten is előre vetíti tapaszta-

lás-meghaladó világegyetem-felügyeleti hatalmát a fény és élet korszakába eljutott helyi világegyetem kései életszakaszaiban.

6 Tény, hogy amint az idő és tér teremtésrészei fokozatosan megállapodnak az evolúciós besorolásban, megfigyelhető a Legfelsőbb Istennek egy új és teljesebb működése, s ezzel egyidejűleg a Hétszeres Isten első három megnyilvánulásának visszavonulása is. Ha és amennyiben a nagy világegyetem eljut a fény és élet korszakába, milyen lesz akkor a Hétszeres Isten Teremtő-Alkotó megnyilatkozásainak jövőbeli működése, ha a Legfelsőbb Isten közvetlen irányítása alá vonja az idő és a tér e teremtésrészeit? Vajon a tér-idő világegyetemek e szervezői és úttörői kapnak-e szabadságot hasonló tevékeny-

ségek végzéséhez a külső térben? Nem tudjuk, de igen sokat foglalkozunk az ilyen és hasonló kérdésekkel.

7 ¶ Amint az élményelvi Istenség határai kiterjednek a Korlátlan Abszolút területeire, már látjuk is magunk előtt a Hétszeres Istennek a jövő e teremtéseinek korai evolúciós korszakai alatt folyó tevékenységét. A Nappalok Elődeinek és a felsőbb-világegyetemi Tökéletes Szellemeknek a jövőbeli szerepét illetően nincs közöttünk egyetértés. Azt sem tudjuk, hogy a Legfelsőbb Lény fog-e ezekben úgy működni, ahogy a hét felsőbb-világegyetemben, avagy nem. Azt azonban mindannyian gyanítjuk, hogy a Mihályok, a Teremtő Fiak rendeltetése az, hogy e külső világegyetemekben tevékeny-

kedjenek. Néhányan úgy tartják, hogy a jövőben valamiféle szorosabb egyesülés fog kialakulni az együttműködő Teremtő Fiak és az Isteni Segédkezők között; még az is lehetséges, hogy egy ilyen teremtői egyesülés a végleges természetű teremtő-társi önazonosság valamiféle új kifejeződését fogja eredményezni. Valójában azonban semmi bizonyosat nem tudunk a ki nem nyilatkoztatott jövő efféle lehetőségeiről.

8 Tudjuk viszont, hogy az idő és tér világegyetemeiben a Hétszeres Isten fokozatos közeledést biztosít az Egyetemes Atyához, és hogy ez az evolúciós közeledés tapasztalásilag egyesül a Legfelsőbb Istenben. Azt is sejtjük, hogy ennek a tervnek a külső világegyetemekben kell kiteljesednie; más-

részről a lények azon új rendjei, melyek valamikor ezekben a világegyetemekben fognak élni, talán a végleges szinteken és abszonit eljárásokkal lesznek képesek az Istenséghez közeledni. Röviden, halvány fogalmunk sincs arról, hogy milyen istenség-megközelítési módszer fog rendelkezésre állni a külső tér jövőbeli világegyetemeiben.

9 Mindazonáltal úgy gondoljuk, hogy a tökéletessé tett felsőbb-világegyetemek valamiképpen részei lesznek ama lények paradicsomi felemelkedési létpályájának, akik e külső teremtésrészekben fognak lakozni. Igencsak valószínű, hogy abban a jövőbeli korszakban tanúi lehetünk a külső-térbeliek Havona felé tartó közeledésének a hét felsőbb-világegyetemen keresztül, amit a Leg-

felsőbb Isten fog segíteni a Hét Tökéletes Szellem közreműködésével vagy anélkül.

8. A LEGFELSŐBB EGYESÍTŐ

1 A Legfelsőbb Lénynek hármas szerepköre van a halandó ember tapasztalásában: először is, ő a tér-idő isteniség, a Hétszeres Isten egyesítője; másodszor, ő az Istenségnek a véges teremtmények által ténylegesen is felfogható teljessége; harmadszor, ő a halandó ember egyetlen közeledési lehetősége az abszonit elme, az örökkévaló szellem és a paradicsomi személyiség egyesülésének tapasztalás-meghaladó megismeréséhez.

2 A helyi világegyetemekben született, a felsőbb-világegyetemekben nevelkedett és a központi világegyetemben felkészült fel-

emelkedő véglegesrendűek személyesen élhetnek a Legfelsőbben egyesülő Hétszeres Isten tér-idő istenisége megértésének teljes lehetőségével. A véglegesrendűek a szülőhelyük felsőbb-világegyetemén kívüli többi felsőbb-világegyetem mindegyikében szolgálnak, s ezáltal halmozzák fel a tapasztalatokat egészen addig, amíg teljesen szert nem tesznek a lehetséges teremtményi tapasztalás hétszeres változatosságára. A véglegesrendűek a bennük lakozó Igazító segédkezésén keresztül válnak képessé az Egyetemes Atya *megtalálására,* de az ilyen véglegesrendűek e tapasztalási eljárások révén képesek valóban *megismerni* a Legfelsőbb Lényt, és a végzetük az, hogy a külső tér jövőbeli világegyetemeiben és azok érdekében a Leg-

felsőbb Istenséget szolgálják és *kinyilatkoztassák.*

3 Jól jegyezzétek meg, hogy mindazt, amit az Atya Isten és az ő paradicsomi Fiai értünk tesznek, viszonzásképpen és szellemben mi is megtehetjük a megjelenő Legfelsőbb Lényért és őbenne. A szeretet, az öröm és a szolgálat megtapasztalása a világegyetemben kölcsönös. Az Atya Istennek nincs szüksége arra, hogy mindazt, amit a fiainak adományoz, vissza is kapja tőlük, de a fiak viszonzásul mindezt a társaiknak és a kialakuló Legfelsőbb Lénynek adományozzák (illetőleg adományozhatják.)

4 Minden teremtési jelenség tükrözi a megelőző teremtő-szellemi tevékenységeket. Jézus mondta, és ez szó szerint így igaz, „A

Fiú csak azokat a dolgokat cselekszi, melyek megcselekedését az Atyától látja.” Valamikor majd ti halandók is elkezditek kinyilatkoztatni a Legfelsőbbet a társaitoknak, és e kinyilatkoztatást egyre magasabb szintűvé teszitek a Paradicsom felé tartó felemelkedés során. Az örökkévalóságban hetedik fokozatú véglegesrendűekként talán majd engedélyt kaptok az evolúciós teremtmények ezen Istenének még tökéletesebb kinyilatkoztatására a legfelsőbb — sőt a végleges — szinteken.

9. AZ EGYETEMES ABSZOLÚT EGYSÉG

[1] A Korlátlan Abszolút és az Istenségi Abszolút az Egyetemes Abszolútban egyesül.

Az Abszolútok a Véglegesben hangolódnak össze, a Legfelsőbben határozódnak meg és a Hétszeres Istenben élnek meg tér-idő átalakulást. A végtelen alatti szinteken *három* az Abszolút, de a végtelenségben már *egynek* jelennek meg. A Paradicsomon az Istenségnek három megszemélyesülése van, de a Háromságban ők már egyként *vannak*.

2 ¶ A világmindenségre vonatkozó legfontosabb bölcseleti alapkérdés ez: Vajon az Abszolút (a három Abszolút mint egy a végtelenségben) a Háromság előtt létezett? És vajon az Abszolút a Háromság őse? Vagy a Háromság az elődje az Abszolútnak?

3 Vajon a Korlátlan Abszolút a Háromságtól független erő-jelenlét? Vajon az Istenségi Abszolút jelenléte magába foglalja-e a

Háromság korlátlan működését? És vajon az Egyetemes Abszolút a Háromságnak, sőt egyfajta Háromságok Háromságának, a végső rendeltetése?

4 Az a felfogás, hogy minden dolognak — még a Háromságnak is — az őse az Abszolút lenne, első közelítésben úgy tűnhet, hogy átmenetileg kielégíti a következetesség és a bölcseleti egységesség igényét, de minden ilyen következtetést érvénytelenít a paradicsomi Háromság örökkévalóságának tényleges volta. Nekünk úgy tanították, és ez meggyőződésünk is, hogy az Egyetemes Atya és az ő háromságbeli társai természetükben és létükben örökkévalók. Így tehát csak egyetlen következetes bölcseleti magyarázat lehetséges, éspedig: Az Abszo-

lút minden világegyetemi értelem számára a Háromságnak (illetőleg a Háromságok Háromságának) az a személytelen és összehangolt válasza, mely minden alapvető és elsődleges térhelyzetre adatik, legyen az világegyetemen belüli vagy világegyetemen kívüli. A nagy világegyetem minden személyiség-értelme számára a paradicsomi Háromság mindörökre végleges, örökkévaló, felsőségi és véglegességi jellegű, és a személyes valóságértelmezés és a teremtményi eszmélés minden gyakorlati szempontjából abszolút is.

5 A teremtmény-elmék látószögéből e probléma vizsgálata arra a végső következtetésre vezethet, miszerint az Egyetemes VAGYOK az elsődleges oka és a korlátlan forrása mind

a Háromságnak, mind pedig az Abszolútnak. Amikor tehát személyes fogalmat próbálunk alkotni az Abszolútról, visszatérünk a paradicsomi Atyáról alkotott eszméinkhez és eszményképeinkhez. Amikor megpróbáljuk megértetni vagy tökéletesebben tudatosítani a különben személytelen Abszolútot, visszajutunk ahhoz a tényhez, hogy az Egyetemes Atya az abszolút személyiségű lételvi Atya; az Örökkévaló Fiú az Abszolút Személy, bár élményelvi értelemben ő nem az Abszolút megszemélyesülése. És ez után elképzelhetjük az élményelvi Háromságokat, amint az Istenségi Abszolút élményelvi megszemélyesülésében teljesülnek ki, míg az Egyetemes Abszolútot úgy foghatjuk fel, mint az olyan világegyetemi és világegye-

temen kívüli jelenségeket alkotót, mely jelenségek eredete a felsőség, a véglegesség és a végtelenség egyesített és összehangolt Istenség-társulásai — vagyis a Háromságok Háromsága — személytelen cselekedeteinek megnyilvánult jelenléte.

6 ¶ Az Atya Isten észlelhető a végestől a végtelenig minden szinten, és bár a teremtményei a Paradicsomtól az evolúciós világokig különbözőképpen érzékelték őt, csakis az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem ismeri őt végtelenségként.

7 A szellemi személyiség kizárólag a Paradicsomon abszolút, és az Abszolút fogalma csak a végtelenségben korlátlan. Az Istenség-jelenlét csak a Paradicsomon abszolút, és az Isten kinyilatkoztatása mindig részle-

ges, viszonylagos és fokozatos marad, amíg az ő erőtere megtapasztalhatóan végtelenné nem válik a Korlátlan Abszolút térpotenciáljában, míg a személyiség-megnyilatkozása tapasztalásilag végtelenné nem lesz az Istenségi Abszolút megnyilvánult jelenlétében, és miközben a végtelenség e két potenciálja valóság-egyesültté nem válik az Egyetemes Abszolútban.

8 De a végtelen alatti szinteken túl a három Abszolút egyként *létezik,* és ezáltal a végtelenség Istenség-értelmezésű, függetlenül attól, hogy bármilyen más létforma valaha is ráébred-e önmaga végtelenségtudatára.

9 A lételvi besorolás az örökkévalóságban maga után vonja a végtelenség lételvi öntudatát, még ha egy másik örökkévalóság kell

is ahhoz, hogy a létező megtapasztalja a végtelenségi örökkévalóságban — az örök végtelenségben — rejlő élményelvi lehetségességek önkiteljesítését.

10 ¶ És az Atya Isten a személyes forrása minden Istenség- és valóság-megnyilatkozásnak minden értelmes teremtmény és szellemlény számára szerte a világegyetemek mindenségében. Személyiségekként, akár a jelenben, akár az örökkévaló jövő egymást követő világegyetemi tapasztalásai során, függetlenül attól, hogy eléritek-e a Hétszeres Istent, megértitek-e a Legfelsőbb Istent, megtaláljátok-e a Végleges Istent vagy megpróbáljátok-e felfogni az Abszolút Isten fogalmát, fel fogjátok fedezni örök megelégedésetekre azt, hogy az egyes

kalandjaitok végig vitelével új tapasztalási szinteken újból megtaláltátok az örökkévaló Istent — az összes világegyetemi személyiség paradicsomi Atyját.

11 Az Egyetemes Atya az egyetemes egység olyan magyarázata, ahogyan azt a legfelsőbb, sőt a végleges szintjén értelmezni kell az abszolút értékek és jelentéstartalmak véglegesen túli egységében — a korlátlan Valóságban.

12 A Fő-erőszervezők kilépnek a térbe és mozgásba hozzák a tér energiáit úgy, hogy azok gravitációs választ adjanak az Egyetemes Atya paradicsomi vonzására; és közvetlenül ez után lépnek fel a Teremtő Fiak, akik ezeket a gravitációs sajátságokat mutató erőket lakott világegyetemekké szervezik

és ezekben fejlődnek ki azok az értelmes teremtmények, akik magukba fogadják a paradicsomi Atya szellemét, majd az Atyához emelkednek, hogy minden lehetséges isteniségi sajátosságban olyanná váljanak, mint ő.

13 Úgy tűnik, hogy a paradicsomi alkotó erők szakadatlan és terjeszkedő előrenyomulása a téren keresztül előre megmutatja az Egyetemes Atya gravitációs vonzásának örökmód kiterjedő területét és ama különféle értelmes teremtményeknek a soha véget nem érő sokasodását, akik képesek szeretni Istent és akiket Isten is szerethet, és akik így, Istent ismerővé válva, dönthetnek úgy, hogy olyanok akarnak lenni mint ő, és választhatják a Paradicsom elérését és Isten megtalálását.

[14] A világegyetemek mindensége együtt egyesített. Isten hatalmában és személyiségében is egy. Az összes energiaszint és az összes személyiség-szakasz összhangban van. Bölcseletileg és élményelvileg, elvben és a valóságban minden dolog és minden lény a paradicsomi Atyában összpontosul. Isten a minden, és ő benne van mindenben, és nélküle létező dolog vagy lény pedig nincs.

10. IGAZSÁG, SZÉPSÉG ÉS JÓSÁG

[1] Amint az élet és fény korszakába jutott világok a kezdeti szakaszból a hetedik korszak felé fejlődnek, fokozatosan érnek meg a Hétszeres Isten valóságának megértésére, amely a Teremtő Fiú iránti rajongástól a paradi-

csomi Atya imádatáig terjed. Az ilyen világok történelmének hetedik szakaszában az örökké fejlődő halandók egyre többet tudnak meg a Legfelsőbb Istenről, miközben élénken észlelik a Végleges Isten mindenre kiterjedő segédkezésének valóságát.

2 E dicső korszakban az örökké fejlődő halandók legfontosabb elfoglaltsága az Istenség felfogható elemeinek — az igazságnak, a szépségnek és a jóságnak — a jobb megértésére és teljesebb felfogására való törekvés. Ez jelképezi azt az erőfeszítést, hogy az ember felismerje Istent az elmében, az anyagban és a szellemben. És e keresés során a halandó egyre jobban belemerül a bölcselet, a mindenségtan és az isteniség élményelvi tanulmányozásába.

3 ¶ A bölcseletet valamennyire már értitek, és az isteniséget már az istenimádatban, a mások szolgálatában és a személyes szellemi tapasztalásban fogjátok fel, de a szépség értelmezését — a mindenségtant — túl gyakran az ember puszta művészi törekvéseinek tanulmányozására korlátozzátok. A szépség, a művészet nagyrészt az éles ellentétek egyesítésének kérdése. A változatosság alapvető a szépség fogalmában. A legfelsőbb szépség, a véges művészet csúcsa nem más, mint a Teremtő és a teremtmény mindenségrendi szélsőségei roppant nagy voltának egyesítését mutató színmű. Amikor az ember megtalálja Istent és az Isten megtalálja az embert — a teremtmény olyan tökéletessé válik, mint a Teremtő — az a legfelsőbb

szintű szépség fenséges elérése, a mindenségrendi művészet csúcsára való eljutás.

4 Az anyagelvűség, az istent nem ismerés így a visszataszító dolgok csúcsa, a szép véges ellentételének kiteljesedése. A legmagasabb rangú szépség az előbb-létezett összarányos valóságban megszületett változatok egyesülésének látképét alkotja.

5 A mindenségtani gondolatszintek elérése magába foglal:

6 1. *Kíváncsiságot.* Az összhang iránti vágy és a szépség iránti szomj. Állhatatos próbálkozás az összarányos mindenségrendi kapcsolatok új szintjeinek felfedezésére.

7 ¶ 2. *Szépségtani érzéket.* A szépség szeretete és a minden alkotó megnyilvánulás művészi vonásának egyre teljesebb értékelé-

se a valóság minden szintjén.

8 ¶ 3. *Erkölcstani érzékenységet.* Az igazság felismerésén keresztül a szépség értékelése elvezet mindama dolgok örök helyénvalóságának érzékeléséhez, melyek hatással vannak az isteni jóság felismerésére azokban a kapcsolatokban, melyeket az Istenség tart fenn minden lénnyel; és így még a mindenségtan is elvezet az isteni valóságértékek — az Isten-tudat — kereséséhez.

9 ¶ A fény és élet korszakába lépett világokban a legnagyobb figyelem az igazság, a szépség és a jóság megértésére irányul, mivel e minőségértékek magukba foglalják az Istenség kinyilatkoztatását az idő és tér birodalmai számára. Az örökkévaló igazság értelmezései együttesen szólnak a halandó

ember értelmi és szellemi természetéhez. Az egyetemes szépség magába foglalja a mindenségrendi teremtés egybeillő kapcsolódásait és ütemeit; ez még tisztábban értelmi vonzerő, és ez vezet az anyagi világegyetem egységes és összehangolt értelmezése felé. Az isteni jóság jelenti a végtelen értékek kinyilatkoztatását a véges elme számára, ahol is ezek az értékek egészen az emberi felfogóképesség szellemi határáig észlelhetők, addig emelkednek.

10 Az igazság a tudomány és a bölcselet alapja, s ez képezi a vallás értelmi alapját. A szépség élteti a művészetet, a zenét és a teljes emberi tapasztalás jelentőségteljes összehangzásait. A jóság felöleli az erkölcstani érzéket, az erkölcsiséget és a vallást — a töké-

letesség iránti tapasztalásbeli vágyat.

11 A szépség létezése éppúgy maga után vonja az értékeket elismerő teremtmény-elme jelenlétét, mint amilyen bizonyosan a fokozatos fejlődés ténye a Legfelsőbb Elme fölérendeltségét jelzi. A szépség a jelenségszintű valóság kiterjedt széttagozódása összarányos tér-idő egységbe rendeződésének értelmi felismerése, melyek mindegyike az előbb-létezett és örök egyetlenségből származik.

12 A jóság a különböző, isteni tökéletességű szintek viszonylagos értékeinek elmebéli felismerése. A jóság felismeréséhez szükséges az erkölcsi besorolású elme megléte, mégpedig a jó és a rossz között különbséget tenni képes személyes elméé. A jóság, a

nagyság birtokolása viszont a valódi istenség-elérés mértéke.

13 ¶ Az *igazi összefüggések* felismerése feltételezi az igazat a tévestől megkülönböztetni képes elmét. Az adományozott Igazság Szelleme, amely jelen van az urantiai ember elméjében, tévedhetetlenül válaszol az igazságra — ez nem más, mint az az élő szellemi kapcsolat minden dolog és minden lény között, amely az Isten felé tartó örök felemelkedésben mindezek összhangba hozásakor alakul ki.

14 Minden elektron, gondolat vagy szellem minden lendülete külön cselekvő egység is az egész világegyetemben. Csak a bűn szigetelődik el és a rossz áll ellen a gravitációnak az elme- és szellemi szinteken. A világegye-

tem egy teljes egész; elszigetelten létező vagy élő dolog, illetőleg lény nincs. Az önkiteljesítés magvában rossz, ha közösségellenes. Szó szerint igaz: „Senki sem él önmagában.” A mindenségrendi közösségiesülés alkotja a személyiség-egyesítés legmagasabb fokát. Jézus mondta: „Aki a legnagyobb akar lenni közöttetek, annak engedjétek meg, hogy mindenkit szolgálhasson.”

15 Még az igazságot, a szépséget és a jóságot is — az ember értelmi közeledését az elme, az anyag és a szellem világegyeteméhez — az isteni és legfelsőbb *eszménykép* egyetlen egyesített fogalmává kell összefogni. Miként a halandói személyiség egyesíti magában az anyagi, az elmei és a szellemi emberi tapasztalásokat, úgy válik ez az isteni és

legfelsőbb eszmény erő-egyesítetté a Felsőségben, és ezt követően alakul személyiségi jellegűvé, mint az atyai szeretet Istene.

16 Ahhoz, hogy teljes betekintést nyerjünk a részeknek bármely adott egészhez való kapcsolódásaiba, szükség van az összes rész és az adott egész viszonyának a megértésére; és a világegyetemben ez a teremtett részeknek az Alkotó Teljességhez való viszonyát jelenti. Így válik az Istenség az egyetemes és örök fejlődés tapasztalás-meghaladó, sőt végtelen céljává.

17 ¶ Az egyetemes szépség a Paradicsom-Sziget tükröződésének felismerése az anyagi teremtésben, míg az örökkévaló igazság nem más, mint a paradicsomi Fiak különleges segédkezése, azoké a Fiaké, akik nem-

csak a halandó fajoknak adják magukat, hanem minden néphez el is küldik az ő Igazság-szellemüket. Az isteni jóság még teljesebben megjelenik a Végtelen Szellem sokféle személyiségének szeretetteljes segédkezésében. De a szeretet, vagyis az említett három jegy összessége az ember azon felfogásának tekinthető, hogy az Isten az ő szellem-Atyja.

18 A fizikai anyag az abszolút Istenségek paradicsomi energia-ragyogásának tér-idő árnyéka. Az igaz jelentéstartalmak az Istenség örökkévaló szavának halandó-értelmi tükröződései — a legfelsőbb fogalmak tér-idő értelmezése. Az isteniség jóságértékei az Egyetemes, az Örökkévaló és a Végtelen szellemszemélyiségeinek irgalmas segédke-

zései az evolúciós szférák tér-időbeli, véges teremtményei számára.

19 Az isteniség e jelentőségteljes valóságértékei isteni szeretetként vegyülnek össze az Atyának az egyes személyes teremtményekkel kialakított kapcsolatában. Mindezek összehangolása a Fiúban és az ő Fiaiban isteni irgalomként megy végbe. Azok a Szellemen és az ő szellemi gyermekein keresztül isteni segédkezésként jelenítik meg jegyeiket, s ez az idő gyermekei iránti szeretetteljes könyörületesség bemutatása. E három isteniséget elsődlegesen a Legfelsőbb Lény testesíti meg erő-személyiségi egységbe rendeződésként. Ezeket a Hétszeres Isten különféleképpen nyilvánítja ki az isteni jelentéstartalmak és értékek hét különböző társulá-

sában a hét felemelkedési szinten.

20 ¶ A véges ember számára az igazság, a szépség és a jóság az isteniségi valóság teljes kinyilatkoztatását magába foglalja. Amint az Istenség e szeretetalapú értelmezése szellemileg kifejeződik az Istent ismerő halandók életében, úgy megjelennek az isteniség gyümölcsei is: az értelemre épülő béke, a társas fejlődés, az erkölcsi megelégedés, a szellemi öröm és a mindenségrendi bölcsesség. A fény és élet korszakának hetedik szakaszába jutott világon a fejlettebb halandók már megtanulták, hogy a szeretet a legnagyobb dolog a világegyetemben — és tudják, hogy az Isten szeretet.

21 ¶ A szeretet a vágy arra, hogy másokkal jót tegyünk.

22 ¶ [Ezt az írást az Urantiára látogató egyik Fenséges Hírvivő készítette a Nebadoni Kinyilatkoztatási Testület felkérésére, együttműködve egy bizonyos, az Urantia Bolygóhercegének helyetteseként tevékenykedő Melkizedekkel.]

* * *

23 ¶ Az Egyetemes Egységről szóló ezen írás a huszonötödik abban a sorban, melyet a Mantutia Melkizedek vezette, tizenkét főből álló nebadoni bizottság engedélye alapján működő szerzői munkacsoport hitelesített. A beszámolókat a feletteseink által jóváhagyott eljárással szerkesztettük és angol nyelven készítettük urantiai időszámítás szerint 1934-ben.

III. RÉSZ

AZ URANTIA TÖRTÉNETE

Ezen írások összeállítását egy, a szalvingtoni Gábriel felhatalmazása alapján
működő, Helyi Világegyetemi Személyiségekből álló
Testület hitelesítette.

57. ÍRÁS

AZ URANTIA KELETKEZÉSE

AZ URANTIA keletkezésének előzményeiről és legkorábbi történelméről szóló jerusemi feljegyzések egyes részeinek bemutatásakor az utasítás szerint az éppen használatban lévő időléptéket alkalmazzuk — a mostani 365¼ napos éves naptárat. A pontos évszámokat általában nem közöljük, noha mind a rendelkezésünkre áll. E történelmi tények bemutatásakor az egész számokra kerekítést mint legmegfelelőbb módszert alkalmazzuk.

2 Az egy-két millió évvel ezelőtti eseményeket a kereszténykor huszadik századának első évtizedeitől visszafelé számítjuk.

Így e távoli eseményeket évek ezredeit, millióit és milliárdjait jelentő, egyenlő időszakokban mérve mutatjuk be.

1. AZ ANDRONOVER CSILLAGKÖD

[1] Az Urantia a napotokból származik, e nap pedig a Nebadon helyi világegyetem fizikai erőterének és anyagi valójának egykor szervezett részét képező Andronover csillagköd számos utódának egyike. Maga e nagy csillagköd pedig az Orvonton felsőbb-világegyetem egyetemes térerő-töltéséből keletkezett réges-régen.

[2] Ezen elbeszélés kezdetekor a Paradicsom Elsőrendű Fő-erőszervezői már régóta teljes ellenőrzésük alá vonták azokat a térenergiá-

kat, melyeket később az Andronover-köddé alakítottak.

3 ¶ *987.000.000.000* évvel ezelőtt az a társ-erőszervező, aki később az orvontoni rend 811.307-es számú főfelügyelője lett, az Uverszáról kiinduló utazása során jelentette a Nappalok Elődeinek, hogy a térviszonyok kedvezőek az anyagteremtési jelenségek beindításához az Orvonton akkori keleti szelvényének egy bizonyos övezetében.

4 ¶ *900.000.000.000* évvel ezelőtt az uverszai feljegyzések bizonysága szerint az Uversza Egyensúlyi Tanácsa a felsőbb-világegyetemi kormánynak megadta az engedélyt az erőszervező és csapata bevetésére azon a vidéken, melyet a 811.307-es számú felügyelő előzetesen megjelölt. Az orvontoni hatósá-

gok megbízták a kialakítandó világegyetem eredeti felfedezőjét, hogy a Nappalok Elődeinek felhatalmazásával élve kezdje el egy új anyagi teremtés megszervezését.

5 Az engedély kiadásáról szóló feljegyzésben rögzítik, hogy az erőszervező és csapata elindult az Uverszáról hosszú útjára a tér keleti övezetébe, ahol hamarosan hozzákezdtek időigényes tevékenységükhöz, mely az orvontonbeli új fizikai teremtésrész térbe való kilépésével fejeződik be.

6 ¶ *875.000.000.000* évvel ezelőtt rendben megkezdődött a 876.926-os számú, hatalmas Andronover csillagköd kialakulása. Kizárólag az erőszervezőnek és az összekötői feladatot ellátó csapatának jelenlétére volt szükség ennek az energiaforgatagnak a be-

indításához, mely később a tér hatalmas forgatagává növekedett. A csillagköd-forgás elindítását követően az élő erőszervezők a forgási síktól mért megfelelő szögekben egyszerűen visszahúzódnak, és attól kezdve az energia eredendő sajátosságai biztosítják ezen új fizikai rendszer fokozatos és rendezett fejlődését.

7 Innen az elbeszélés tárgya a felsőbb-világegyetem személyiségeinek működésére tevődik át. A valóságban itt kezdődik a történet igazán — ekkorra a Paradicsom erőszervezői már a visszavonulásra készülnek, miután az Orvonton felsőbb-világegyetem erőtér-irányítóinak és fizikai szabályozóinak a tevékenységéhez szükséges térenergia

feltételeket megteremtették.

2. AZ ELSŐ CSILLAGKÖD SZAKASZ

[1] Minden evolúciós anyagi teremtésrész forgási és gázállapotú csillagködökből születik, és minden ilyen elsődleges csillagköd gázállapotú létének kezdeti szakaszában végig forgó jellegű marad. Öregedésük során általában csavarvonalas szerkezetűvé alakulnak, és amint napformáló feladatukat teljesítették, gyakran csillaghalmazokként vagy olyan hatalmas napokként fejezik be pályafutásukat, melyeket a ti parányi naprendszeretekhez sok tekintetben hasonló, különböző számú bolygó, hold és kisebb anyagcsoportosulás vesz körül.

[2] ¶ *800.000.000.000* évvel ezelőtt, az Orvonton egyik legcsodálatosabb elsődleges

csillagködeként, az Andronover teremtésrész már igen előrehaladott állapotban volt. A közeli világegyetemek csillagászai a világűrbe kitekintve vajmi keveset láttak ebből az égi jelenségből. A szomszédos teremtésrészekre vonatkozó gravitációs becslések kimutatták, hogy az andronoveri vidékeken tér-anyagiasulások zajlanak, de ez volt minden.

3 ¶ *700.000.000.000* évvel ezelőtt az Andronover rendszer óriási méreteket öltött, és további fizikai szabályozókat indítottak útnak kilenc szomszédos anyagi teremtésrészre annak érdekében, hogy támogatást nyújtsanak a gyorsan kialakuló új anyagi csillagrendszer erőtér-központjainak, és hozzájáruljanak az együttműködés kialakításához.

E roppant távoli időpontban a későbbi teremtésrészekbe átszármazott összes anyag ama hatalmas térkerék határain belül helyezkedett el, mely folyton forog, és a legnagyobb átmérőjét elérve, egyre jobban felgyorsul, miközben sűrűsödik és összehúzódik.

4 ¶ *600.000.000.000* évvel ezelőtt az Andronover energia-serkentő időszaka elérte a csúcspontját; a csillagköd tömege ekkor lett a legnagyobb. Ekkorra a hatalmas forgási gázfelhő ellapult gömbszerű alakot öltött. Ez volt az anyagtömeg elkülönülésének és a változó forgási sebesség kialakulásának kezdeti szakasza. A gravitációs és egyéb hatások elkezdték anyaggá szervezni a tér gázait.

3. A MÁSODIK CSILLAGKÖD SZAKASZ

[1] Az óriási csillagköd fokozatosan elkezdte felvenni csavarvonalas alakját, és a távoli világegyetemekből is egyre tisztábban volt észlelhető. A legtöbb csillagködnek ez a természetes története; mielőtt elkezdenek napokat kidobálni magukból, és hozzáfognak világegyetem-építő tevékenységükhöz, a tér e másodlagos csillagködei általában *csavarvonalas jelenségként* láthatók.

[2] E régmúlt kor közelben tartózkodó csillagvizsgálói az Andronover csillagköd átalakulását figyelve éppen azt láthatták, amit a huszadik századi csillagászok láthatnak, amikor távcsöveiket az ég felé fordítják és a szomszédos külső tér jelenkori csavarvona-

lú csillagködeit szemlélik.

3 Körülbelül a legnagyobb anyagmennyiség elérésekor a gáztömeg feletti gravitációs ellenőrzőhatás csökkenni kezdett, majd a gázok szökési szakasza vette kezdetét, a központi tömeg két átellenes oldalából egy-egy roppant nagy karként előnyomuló gázoszlop formájában. A hatalmas központi mag gyors forgása rövidesen csavarvonalas jelleget adott e két kinyúló gázáramnak. Gyakorlatilag e kitüremkedő karok kihűlése, majd sűrűsödése okozta a csomós jelleg kialakulását. A sűrűbb részek olyan fizikai anyagú óriási csillagrendszerek és csillagcsoportok voltak, melyek a központi mag biztonságos vonzásterében maradva a csillagköd gázállapotú felhőjének közepében, a

szabad térben forogtak.

4 Ám a csillagköd elkezdett összehúzódni, és a forgási szögsebesség növekedése tovább csökkentette a gravitációs vonzást; a külső gázállapotú területek hamarosan elkezdtek ténylegesen is elszakadni a csillagköd magjától, előbb a térben kifelé szabálytalan pályán haladtak, majd a maggal szomszédos területekhez közelítve zárták a kört, és így tovább. Ez azonban csak átmeneti szakasz volt a csillagköd fejlődésében. A forgási szögsebesség folytonos növekedése miatt rövidesen óriási napok száguldottak ki a térbe, immár a magtól teljesen független pályákon haladva.

5 Ez történt tehát sok korszaknyi idővel ezelőtt az Andronoverben. Az energiakerék

addig nőtt, amíg elérte a legnagyobb kiterjedését, majd az összehúzódás elkezdődésével addig forgott egyre gyorsabban, amíg a központhagyó határállapotot el nem érte, s a nagy felbomlás bekövetkezett.

6 ¶ *500.000.000.000* évvel ezelőtt született meg az Andronover első napja. E ragyogó fénysáv kitört a mag gravitációs vonzásából, és kijutott a nyílt térbe, ahol megkezdte önálló kalandját a teremtésrész mindenségrendjében. Pályáját a szökési útvonal határozta meg. Az ilyen fiatal napok igen rövid idő alatt gömbszerű formát vesznek fel, és a tér csillagaiként kezdik meg hosszú és eseménydús pályafutásukat. A csillagködök végleges állapotú magjai kivételével az Orvonton napjainak túlnyomó többsége így

keletkezett. E szökevény napok számos fejlődési szakaszon jutnak túl és különböző világegyetemi szolgálatot látnak el.

7 ¶ *400.000.000.000* évvel ezelőtt indult újra az Andronover csillagköd befogási időszaka. A központi mag a fokozatos kiterjedés és további sűrűsödés eredményeként a közeli és kisebb napok közül sokat újból befogott. Hamarosan elkezdődött a csillagköd sűrűsödésének zárószakasza, amely mindig megelőzi az energia és anyag ezen óriási csoportosulásának végleges szétválását.

8 Alig egymillió évvel ezen időszak után választotta a nebadoni Mihály, a Paradicsom egyik Teremtő Fia, világegyetem-építő vállalkozásának helyszínéül éppen ezt a széteső csillagködöt. Rögtön ez után ke-

letkeztek a Szalvington épített világai és a száz csillagvilági központ bolygói. A különleges teremtésű világok halmazának befejezése majdnem egymillió évet vett igénybe. A helyi csillagrendszerek központi bolygóinak építése ettől számítva mintegy ötmilliárd évvel ezelőttig tartott.

9 ¶ *300.000.000.000* évvel ezelőtt az Andronover napjainak pályarendszere nagyjából már készen volt, és a csillagköd-rendszer éppen a viszonylagos fizikai egyensúlyi állapot átmeneti időszakát élte. Körülbelül ekkor érkezett meg Mihály kísérete a Szalvingtonra, és az Orvonton uverszai kormánya hivatalosan bejegyezte a Nebadon helyi világegyetem fizikai létrejöttének tényét.

10 ¶ *200.000.000.000* évvel ezelőtt az össze-

húzódás és a sűrűsödés óriási mennyiségű hőtermelődéssel járt az Andronover központi halmazában, vagy központi magjában. Még a központi anya-napkerék közelében is viszonylagos tér keletkezett. A külső területek egyre állandósultabbá és szervezettebbé váltak; az újszülött napok körül keringő bolygók némelyike elegendő mértékben kihűlt ahhoz, hogy életet lehessen rajtuk létesíteni. A Nebadon legidősebb lakott bolygói ezektől az időktől fogva léteznek.

11 Ez után lép először életbe a Nebadon végleges világegyetemi működési rendje, és Mihály teremtésrészét mint lakható és fokozatos halandói felemelkedést szolgáló világegyetemet az Uverszán bejegyezték.

12 ¶ *100.000.000.000* évvel ezelőtt a csillag-

köd elérte a sűrűsödési feszültségének csúcsát; a hőfeszültség a tetőpontjára jutott. A gravitáció és a hő harcának e döntő szakasza gyakran igen hosszú ideig is eltart, de a hő előbb-utóbb legyőzi a gravitációt, és a napok szétszóródásának látványos időszaka elkezdődik. Ez pedig a csillagköd második fejlődési szakaszának végét jelzi.

4. A HARMADIK ÉS NEGYEDIK SZAKASZ

[1] A csillagköd első szakasza forgási jellegű; a második csavarvonalszerű; a harmadikat az első nap kilépése, a negyediket pedig a napok szétszóródásának második és egyben utolsó szakasza jellemzi, s itt a központi mag vagy gömbszerű halmazként, vagy a végle-

ges naprendszer középpontjaként működő magányos napként fejezi be létét.

2 ¶ *75.000.000.000* évvel ezelőtt a csillagköd már elérte nap-családi életszakaszának delét. Ez volt a napfogyás első időszakának tetőpontja. E napok többsége azóta maga köré gyűjtött számos kiterjedt bolygórendszert, kisbolygót, sötét szigetet, üstököst, meteort és mindenségrendi porfelhőt.

3 ¶ *50.000.000.000* évvel ezelőtt a napszóródás első időszaka befejeződött; a csillagköd gyorsan közeledett a harmadik életpálya-szakaszának végéhez, melynek során 876.926 naprendszernek adott életet.

4 ¶ *25.000.000.000* évvel ezelőtt került sor a csillagköd-lét harmadik pályaszakaszának beteljesülésére, és ekkor alakult ki az e

csillagköd-szülőtől származó távoli csillagrendszerek szervezettsége és viszonylagos egyensúlyi állapota. A csillagköd-maradvány középpontjában azonban folytatódott a fizikai tömörülés és a hőtermelődés.

5 ¶ *10.000.000.000* évvel ezelőtt kezdődött el az Andronover negyedik életpálya-szakasza. A központi tömeg hőmérséklete elérte a legnagyobb értékét; egyre közeledett a sűrűsödési határállapot. Az eredeti központi magot a saját belső hősűrűsödési nyomásának és a mag körül keringő elszabadult naprendszerek tömegéből származó gravitációs árapály erők vonzásának eredményeként hatalmas rázkódások érték. A második csillagködi nap-pályaszakaszt jelző kitörések hamarosan kezdetüket vették. Így in-

dult a csillagköd létének negyedik időszaka.

6 ¶ *8.000.000.000* évvel ezelőtt kezdődött meg a hatalmas végső kitörés. Ilyen mindenségrendi események bekövetkezésekor csak a külső rendszerek vannak biztonságban. És ez volt a csillagköd végének kezdete. Ez az utolsó napszóródási szakasz csaknem kétmilliárd évig tartott.

7 ¶ *7.000.000.000* évvel ezelőtt került sor az Andronover végső felbomlásának leghevesebb időszakára. Ekkor keletkeztek a végleges állapotú nagyobb napok, és ekkor zajlottak a leghevesebb helyi fizikai zavarok.

8 ¶ *6.000.000.000* évvel ezelőtt került sor a végső felbomlásra és a napotok születésére is, mely nap lett az Andronover második csillagcsaládjának utolsó sorozatából

az ötvenhatodik csillag. A csillagköd magjának ezen utolsó kitöréséből 136.702 nap született, melyek többsége önmagában álló égitestté vált. Az Andronover csillagködből összesen 1.013.628 nap és naprendszer keletkezett. A naprendszereket alkotó napok száma 1.013.572.

9 Az Andronover csillagköd már nincs többé, mégis tovább él a tér e központi felhőjéből származó számos csillagban és azok bolygói családjaiban. A csodálatos csillagköd magjának utolsó maradványai vöröses színben izzanak tovább, és gyenge fényt és hőt sugároznak a százhatvanöt bolygóból álló megmaradt bolygói családjára, melyek jelenleg a fény urai két nagy nemzedékének e

tiszteletreméltó anyja körül keringenek.

5. A MONMATIA EREDETE — AZ URANTIA NAPRENDSZERE

[1] *5.000.000.000* évvel ezelőtt a napotok viszonylag elszigetelten ragyogó égitest volt, mely magába gyűjtötte a közeli térben keringő anyag nagy részét, annak a nem is olyan régen végbement kitörésnek a maradványait, mely a saját születését is kísérte.

[2] Napotok mára viszonylag állandósult állapotba jutott, de a tizenegy és fél éves napfolttevékenységi időszaka arról árulkodik, hogy fiatalabb korában igen szeszélyes természetű csillag volt. A napotok első napjaiban a folytonos sűrűsödés és az ennek következtében fellépő fokozatos hőmérséklet-

növekedés hatalmas rázkódásokat okozott a napfelszínen. E három és fél nap időtartamú óriási hullámzások során a csillag különböző fényességgel ragyogott. E változékony állapot, ezen ismétlődő időközű lüktetés következtében napotok igen fogékonnyá vált olyan külső hatásokra, melyekkel rövid időn belül szembesült is.

3 Ez volt a *Monmatia* különleges kialakulásának helyi térképződési szakasza, mely nevet a napotok bolygói családja, az a naprendszer kapta, amelyhez a világotok is tartozik. Az orvontoni naprendszereknek kevesebb mint egy százaléka jött létre hasonlóan.

4 ¶ *4.500.000.000* évvel ezelőtt az óriási Angona csillagrendszer elindult e magányos

nap szomszédságába. A nagy csillagrendszer középpontjában egy szilárd, nagytöltésű, és hatalmas gravitációs vonzással bíró sötét óriás helyezkedett el.

5 Ahogy az Angona megközelítette a napot, a csillag lüktetésének legnagyobb kiterjedési szakaszaiban hatalmas csillagnyelvekként gázállagú anyagáramok lövelltek ki a térbe. Ezen égő gáznyelvek eleinte mind visszahullottak a napba, de amint az Angona egyre közelebb nyomult, a roppant nagy látogató gravitációs vonzása oly erőssé vált, hogy e gáznyelvek egyes részei helyenként leszakadtak, a gáznyelvek töve visszahullott a napba, míg a külső részek leváltak, és önálló anyaghalmazokká, csillagmeteoritokká alakultak, melyek azonnal saját elliptikus

keringési pályára álltak a nap körül.

6 Az Angona rendszer közeledtével a kitörések egyre nagyobb méreteket öltöttek; egyre több anyag szabadult ki a napból és vált önállóan keringő égitestté a közeli térben. E folyamat mintegy ötszázezer évig tartott, amikor is az Angona a legjobban megközelítette a napot; ekkor az egyik, ismétlődő időközben visszatérő rezgéssel egyidejűleg a nap részben összeomlott; ezzel egy időben, a két átellenes oldalán, az égitest hatalmas mennyiségű anyagmennyiségeket vetett ki magából. Az Angona felöli oldalon az óriási gázoszlop végein elvékonyodó, a közepén jellegzetesen kidudorodó alakot vett fel, mely egy időre kikerült a nap közvetlen gravitációs vonzása alól.

7 A naptól így különvált csillaganyagú hatalmas gázoszlopból jött létre később a naprendszer tizenkét bolygója. E hatalmas naprendszer-ős kitörésének árapály visszahatásaként a nap ellenkező oldalából ütemesen kilövellő gáz a naprendszer meteorjaivá és csillagporává állt össze, bár a nap gravitációja az Angona eltávolodását követően ennek az anyagnak igen nagy részét újra befogta.

8 Az Angonának ugyan sikerült elragadnia a naprendszert alkotó bolygók ősanyagát és a nap körül keringő kisbolygók és meteorok hatalmas tömegét, mégsem tarthatott meg e csillaganyagból semmit. A látogató csillagrendszer nem jött elég közel ahhoz, hogy ténylegesen lophasson a napanyagból, ahhoz azonban elég közel került, hogy szét-

szórja a térben a mai naprendszert alkotó anyagot.

9 Elkezdődött kicsiben az öt belső és az öt külső bolygó kialakulása azokból a kihűlő és sűrűsödő magokból, melyek az Angona által a naptól leválasztott, roppant nagy gravitációs csomó kevésbé tömör, hegyesedő végeiben helyezkedtek el, míg a Szaturnusz és a Jupiter a tömörebb és felfúvódott középső szakaszokból keletkezett. A Jupiter és a Szaturnusz hatalmas gravitációs vonzása hamar befogta az Angonától ellopott anyag legnagyobb részét, miként azt néhány kisbolygójuk ellentétes irányú mozgása is tanúsítja.

10 A különösen nagy hőtartalmú csillaggázok óriási oszlopának közepéből szárma-

zó Jupiter és Szaturnusz bolygó olyan sok forró napanyagot tartalmazott, hogy a két bolygó ragyogó fénnyel világított és hatalmas mennyiségű hőt bocsátott ki; az önálló égitestté alakulásuk után egy rövid ideig valóságos második napokként működtek. A naprendszeri bolygók két legnagyobbika a mai napig nagyrészt gázállapotú maradt, mivel még a teljes besűrűsödés, illetőleg a megszilárdulás határára sem hűltek le.

11 A többi tíz bolygót alkotó gázok összesűrűsödése hamar elérte a megszilárdulási szakaszt és így a közelükben keringő meteorok anyagából mind többet vontak magukba. A naprendszer világai tehát kettős eredetűek: a gázmagok besűrűsödését később nagymennyiségű meteor befogása követte.

A bolygók még ma is befognak meteorokat, bár jóval kisebb mennyiségben.

12 A bolygók nem az anyacsillag egyenlítői síkjában keringenek, ami akkor lenne így, ha a csillag forgása folytán repültek volna ki. A bolygók azonban az Angona miatti csillaganyag-kitörés hatására álltak be a mai keringési síkjukba, mely esemény síkja meglehetősen nagy szöget zárt be a nap egyenlítői síkjával.

13 ¶ Míg az Angona képtelen volt befogni csillaganyagot, addig napotok a látogató csillagrendszerben keringő téranyagból valamennyit a saját formálódó bolygói családjához csatolt. Az Angona erős gravitációs mezejének hatására a csillagrendszer külső bolygócsaládjának tagjai meglehető-

sen nagy távolságra keringtek a sötét óriástól; és röviddel a naprendszer ősanyagának kitörése után, és mivel az Angona még a nap közelében tartózkodott, az Angona csillagrendszer három nagyobb bolygója olyan közel került a tömör naprendszer-őshöz, hogy annak gravitációs vonzereje, felerősödve a napéval, elégséges volt az Angona vonzóerejének kiegyenlítéséhez és az égi vándor e három alárendeltjének végleges elszakításához.

14 A naprendszernek a napból eredő összes anyaga eredetileg azonos keringési iránnyal rendelkezett, és ha a három idegen égitest nem hatolt volna be a rendszerbe, akkor a naprendszer teljes anyagmennyisége megtartotta volna az azonos keringési irányát.

Az Angona három alárendeltjének hatása azonban új és idegen forgási erőket vitt a kialakuló naprendszerbe, s ennek eredménye az *ellentétes irányú mozgás* megjelenése lett. Az ellentétes irányú mozgás bármely csillagászati rendszerben mindig véletlenszerűen és mindig az idegen égitestek ütközésszerű hatásának eredményeként alakul ki. Az ilyen ütközések nem mindig okoznak visszafelé irányuló mozgást, de ez a visszafelé irányuló mozgás csak olyan rendszerben jön létre, ahol különböző eredetű tömegek vannak jelen.

6. A NAPRENDSZERI SZAKASZ —

A BOLYGÓK KIALAKULÁSÁNAK KORA

[1] A naprendszer megszületését a napból való anyagkiáramlás erősségének csökkenésével jellemezhető időszak követte. A következő ötszázezer évben a nap egyre kevésbé erőteljesen ugyan, de folyamatosan vetett ki magából egyre kisebb anyagmennyiségeket a közeli térbe. Ám e rendezetlen pályákon való haladás eme korai időszakaiban, amikor a szomszédos égitestek a legjobban megközelítették a napot, a csillagszülő e meteori anyag jelentős részét újból be tudta fogni.

[2] ¶ Először a naphoz legközelebb keringő bolygók forgása lassult le az árapály-súrlódás miatt. Ez a gravitációs hatás a keringési pályák állandósulásához is hozzájárul, s

közben a tengelyirányú forgás szögsebességét fékezi, ezzel egyre lassabb forgásra kényszeríti a bolygót, míg a tengelyirányú forgás teljesen le nem áll, és így a bolygó egyik féltekéjét mindig a nap vagy egy nagyobb égitest felé fordítja, miként ezt példázza a Merkúr bolygó és a hold is, mely mindig ugyanazon arcát fordítja az Urantia felé.

3 Amikor a holdnak és a földnek az árapály-súrlódásai egyensúlyba jutnak, a föld mindig ugyanazt a féltekéjét fordítja a hold felé, és a nap és a hónap egyenlő hosszúságú — nagyjából negyvenhét napnak megfelelő időtartamú — lesz. Amint kialakul ez a pályaegyensúly, az árapály-súrlódási erők ellentétes hatást okoznak, vagyis többé már nem eltávolítani akarják a holdat a földtől,

hanem egyre közelebb viszik a holdat a bolygóhoz. És az után, abban a távoli jövőben, amikor a hold mintegy tizennyolcezer kilométernél jobban megközelíti a földet, ez utóbbi gravitációs erőinek hatása a holdat összeroppantja, és ez az árapály-gravitációs robbanás a holdat kicsiny részekre szaggatja, melyek a Szaturnuszéhoz hasonló anyagi gyűrűvé állnak össze a világ körül, vagy meteorokként idővel a bolygóba zuhannak.

[4] Ha az égitestek mérete és sűrűsége hasonló, akkor összeütközések alakulhatnak ki. Ám ha a két hasonló sűrűségű égitest méretkülönbsége viszonylag nagy, akkor, amennyiben a kisebbik fokozatosan megközelíti a nagyobbat, a kisebbik égitest összeroppanása akkor következik be, amint pá-

lyájának sugara a nagyobbik égitestének a két és félszerese alá csökken. A tér óriásainak összeütközése valóban ritka jelenség, de a kisebb égitestek gravitációs-árapály miatti felrobbanása meglehetősen gyakorinak számít.

5 Hullócsillag előfordulása igen gyakori jelenség, ugyanis ezek olyan nagyobb anyagi égitestek maradékai, melyek a közelükben lévő még nagyobb égitestek árapály-gravitációs hatása miatt hullottak darabokra. A Szaturnusz gyűrűit az egykori mellékbolygó törmelékei alkotják. A Jupiter egyik holdja vészesen közeledik az árapály-összeroppanás határterületéhez és néhány millió éven belül a bolygó vagy magába fogadja, vagy pedig a gravitációs-árapály erők roppant-

ják össze. Az igen távoli múltban a naprendszer ötödik bolygója szabálytalan pályán haladt, rendszeres időközönként egyre jobban megközelítve a Jupitert, mígnem beért a gravitációs-árapály összeroppanás határterületére, gyorsan darabokra hullott, és ebből alakult ki a mai kisbolygó-halmaz.

6 ¶ *4.000.000.000* évvel ezelőtt a Jupiter és a Szaturnusz rendszerei már majdnem elérték a ma megfigyelhető szervezettségi szintet, a holdjaik mérete azonban évmilliárdokig folyamatosan növekedett. Valójában a naprendszer minden bolygója és mellékbolygója a meteorok szüntelen befogadása eredményeképp még mindig növekszik.

7 ¶ *3.500.000.000* évvel ezelőtt a többi tíz bolygó magkezdeményének megszilárdulá-

sa igen előrehaladott állapotban volt, és a legtöbb hold magja is kialakult már, noha a mai nagyobb holdak néhány kisebb mellékbolygó későbbi egyesüléseiből nyertek végleges formát. Ezt a korszakot a bolygók kialakulásával lehetne jellemezni.

8 ¶ *3.000.000.000* évvel ezelőtt a naprendszer alapjában véve már a mai állapotához hasonlóan működött. Tagjainak mérete a bolygókra és kísérőikre szakadatlanul záporozó térmeteorok miatt folyamatosan nőtt.

9 Naprendszereteket ekkoriban vették a Nebadon fizikai nyilvántartásába és ekkor kapta a Monmatia nevet.

10 ¶ *2.500.000.000* évvel ezelőtt a bolygók hatalmas méretnövekedést értek el. Az Urantia jól fejlett gömb alakú égitest lett,

a jelenlegi tömegének mintegy a tizedével rendelkezett és a meteoráradat hatására még mindig gyorsan növekedett.

[11] Mindeme mérhetetlen tevékenység az Urantia rendjébe tartozó evolúciós világok kialakulásának szokványos része, és az ilyenfajta térvilágok fizikai fejlődése kezdeti szakaszának csillagászati bevezetését képezi az élet időben megélendő kalandjainak előkészítésében.

7. A METEORI KORSZAK — A TŰZHÁNYÓK KORA A KEZDETLEGES FÖLDI LÉGKÖR

[1] E régmúlt időkben a naprendszert körülvevő téregységek hemzsegtek a kisméretű, összezuhant és megszilárdulóban lévő égitestektől, és mivel az Urantiának még nem

volt a felszín felé zuhanó anyagtömegeket elégető védő légköre, így az égitestek közvetlenül a földfelszínnek ütköztek. A szüntelen becsapódások a földkérget többé-kevésbé felhevített állapotban tartották, és ez, valamint a növekvő bolygótömeg fokozódó gravitációs ereje olyan hatásokat indított be, melyek fokozatosan arra kényszerítették a nehezebb elemeket, mint amilyen a vas, hogy egyre mélyebbre hatoljanak a bolygó közepe felé.

2 ¶ *2.000.000.000* évvel ezelőtt a föld határozottan a hold fölé kerekedett. A bolygó mindig is nagyobb volt kísérőjénél, de mindeddig nem volt ekkora különbség közöttük, amikor is a föld hatalmas égitesteket fogott be. Ekkorra az Urantia a jelenlegi mé-

retének mintegy az ötödét már elérte és elég naggyá lett a kezdetleges légkör megtartásához, ami a forró mag és a kihűlő köpeny belső erői versengésének eredményeként képződött.

3 Az erőteljes tűzhányó-tevékenység ezekben az időkben indult meg. A térből megszerzett meteorok által ideszállított radioaktív vagy nehéz elemek egyre mélyebbre temetődtek a bolygó testébe és tovább növelték annak hőtartalmát. E radioaktív elemek vizsgálatával kimutatható, hogy az Urantia felszíne több mint egymilliárd éves. A rádiumos kormeghatározás a bolygó életkorának tudományos meghatározására alkalmazható legmegbízhatóbb módszeretek, de mindeme becslések túlságosan rövid időtá-

vúak, ugyanis az általatok vizsgálható radioaktív anyagok mind a földkéregből származnak, és így az Urantia ezen elemeinek viszonylag újabb keletű szerzeményeit alkotják.

4 ¶ *1.500.000.000* évvel ezelőtt a föld a jelenlegi méretének kétharmadát is elérte, míg a hold már majdnem a jelenlegi tömegével rendelkezett. A föld gyorsabb méretnövekedése folytán lassan elkezdte elvonni holdjának saját, kismennyiségű légkörét.

5 A tűzhányó-tevékenység hevessége ekkor van a tetőpontján. Az egész földgolyó valóságos tüzes pokol képét mutatja, a felszín azon korábbi olvadt állapotára hasonlít, mielőtt a nehezebb elemek a mag felé igyekeztek. *Ez a tűzhányók kora.* Ugyanakkor a vi-

szonylag könnyebb, leginkább gránitból álló kéreg fokozatos kialakulása is folyamatban van. Közeledik az a korszak, amikor a bolygó egykor majd az életet hordozza.

6 ¶ Lassan elkezd kialakulni a kezdetleges bolygói légkör, melyben már van vízgőz, szénmonoxid, széndioxid és hidrogén-klorid, de csak kevés vagy semennyi a szabad nitrogén vagy a szabad oxigén. A világ légköre a tűzhányók korában különös látványosság. Az említett gázok mellett nagymennyiségben különféle tűzhányógázok és a levegőréteg kialakulása következtében a folyamatosan a felszínre záporozó, sűrű meteoresők égéstermékei is megtalálhatók benne. A meteorok elégése majdnem teljesen felemészti a légkör oxigéntartalmát

és a meteorok bombázása még mindig irtózatos mértékű.

7 ¶ A légköri viszonyok rövidesen némileg rendeződtek és a hőmérséklet is lecsökkent annyira, hogy megkezdődhetett az esők kiválása és záporozása a bolygó forró, sziklás felszínére. Az Urantiát évezredeken át egyetlen óriási, folytonos gőzburok fedte be. És ezen idő alatt nem érte napsugárzás a földfelszínt.

8 A légkör széntartalma a bolygófelszín külső rétegeiben bőségesen jelenlévő különböző fémekkel kölcsönhatásba lépve karbonátokat képezett. A széngázokat később sokkal nagyobb mennyiségben a korai és burjánzó növényi élet használta fel.

9 A levegő oxigénje még később is szinte teljesen megkötődött az állandó ömledék-

képződés és a becsapódó meteorok hatására. Még a rövidesen megjelenő kezdetleges világtenger első üledékei sem tartalmaznak színes kőzeteket vagy agyagpalát. És e világtenger kialakulása után a légkörben még sokáig gyakorlatilag nem volt szabad oxigén; és nem is jelent meg nagyobb mennyiségben egészen addig, amikor később a tengeri algák és moszatok, valamint a növényi élet egyéb formái előállították.

10 A tűzhányók korának kezdetleges földi légköre kevés védelmet nyújt a meteorok tömeges mértékű becsapódásával szemben. Meteorok milliói képesek áthatolni ezen a légrétegen úgy, hogy szilárd testként csapódnak a földkéregbe. De az idő múlásával közülük egyre kevesebb bizonyul elég nagy-

nak ahhoz, hogy a későbbi korszakok oxigéndús légköre által képezett, egyre erősödő súrlódási pajzsnak ellenálljon.

8. A FÖLDKÉREG MEGSZILÁRDULÁSA A FÖLDRENGÉSEK KORA A VILÁGTENGER ÉS AZ ELSŐ FÖLDRÉSZ

[1] *1.000.000.000* évvel ezelőtt kezdődött el ténylegesen az Urantia története. A bolygó nagyjából elérte a mai méreteit. Ekkoriban vették a Nebadon fizikai nyilvántartásaiba és kapta az *Urantia* nevet.

[2] A légkör, valamint a nedvesség szakadatlan kicsapódása elősegítette a földkéreg lehűlését. A tűzhányó-tevékenység hamar kiegyenlítette a belső hő okozta nyomást és

a kéreg összehúzódását; és amint a tűzhányók működése viszonylag rövid idő alatt lecsökkent, a kéreg kihűlése és elrendeződése korszakának kiteljesedésével földrengések jelentkeztek.

3 Az Urantia igazi földtani történelme akkor kezdődött el, amikor a földkéreg annyira kihűlt, hogy az első világtenger kialakulhatott. A vízgőz lecsapódása a föld hűlő felszínére addig folytatódott, amíg gyakorlatilag teljesen ki nem vált a légkörből. Ezen időszak végére a tenger kiterjedése világméretű lett, átlagosan másfél kilométernél valamivel nagyobb vízmélységgel borította az egész bolygót. Az árapály jelensége a maihoz nagyon hasonló volt, azonban ezen ősi világtenger vize nem sós volt; a világot gyakor-

latilag édesvíz borította. Akkoriban a klór legnagyobb része különböző fémekkel alkotott vegyületekben fordult elő, de elegendő mennyiségben hidrogénnel is összekapcsolódott, s ezért a víz enyhén savas volt.

4 E réges-régi korszak kezdetén úgy tűnhetett, hogy az Urantia vízzel borított bolygó lesz. Az idők folyamán azonban mélyebben elhelyezkedő és ezért sűrűbb ömledékfolyamok törtek elő a mai Csendes-világtenger talapzatára, és a vízzel borított felszínnek e része meglehetősen lesüllyedt. Az első szárazföldtalapzat a fokozatosan vastagodó földkéreg egyensúlybontó hatásának kiegyenlítésére emelkedett ki a Világtengerből.

5 ¶ *950.000.000* évvel ezelőtt az Urantia

egyetlen hatalmas szárazföld és egy összefüggő víztömeg, a Csendes-világtenger képét mutatja. Tűzhányók még sok helyen működnek, és a földrengések is gyakoriak és irtózatos erejűek. A meteorok tovább bombázzák a bolygót, de már csökkenő heveséggel és méretben. A légkör tisztulása megindul, azonban a széndioxid mennyisége továbbra is jelentős. A földkéreg fokozatosan megszilárdul.

6 Ekkoriban sorolták be az Urantiát a Satania csillagrendszer bolygói igazgatási rendjébe és vették fel a Norlatiadek életnyilvántartásába. Ez után kezdődött el e kicsi és jelentéktelen szféra igazgatási rendbe vétele, mely bolygónak az a sors jutott, hogy Mihály később itt teljesítse a rendkívüli halan-

dói alászállási küldetését, itt élje meg azokat az élményeket, melyek miatt az Urantiát a helyi világegyetemben azóta a „kereszt világa” néven emlegetik.

7 ¶ *900.000.000* évvel ezelőtt került sor a Satania első jerusemi felderítő csapatának az Urantiára való megérkezésére, melynek célja a bolygó vizsgálata és az életkísérleti állomáshoz szükséges feltételek alakulására vonatkozó jelentés készítése volt. E huszonnégy tagú bizottságban helyet kaptak élethordozók, Lanonandek Fiak, melkizedekek, szeráfok, valamint az égi élet egyéb, a bolygói élet megszervezésének és igazgatásának kezdeti szakaszában szerepet játszó rendjei.

8 A bolygó tüzetes vizsgálata után a bizottság visszatért a Jerusemre és kedvező tartal-

mú jelentést tett a Csillagrendszer Fejedelemnek, melyben javasolták az Urantia felvételét az életkísérleti nyilvántartásba. Bolygótok ennek megfelelően tizedes jerusemi besorolást kapott, és az élethordozókat értesítették arról, hogy engedélyt kapnak új gépies, vegyi és villamos életminták létesítésére, mihelyt megkapták az életátviteli és beültetési felhatalmazásaikat.

9 A bolygó birtokbavételével kapcsolatos eljárásokat a szokásoknak megfelelően a tizenkét fős jerusemi vegyesbizottság zárta le, és az edentiai hetvenek bolygóügyi bizottsága hagyta jóvá. Az élethordozók tanácsadói által javasolt eme terveket végül elfogadták a Szalvingtonon. Nem sokkal ez után a nebadoni híradások arról számoltak be,

hogy az Urantia lesz az, ahol az élethordozók végrehajtják hatvanadik sataniai kísérletüket, melynek célja a nebadoni életminták sataniai fajtájának felerősítése és továbbfejlesztése.

10 Nem sokkal azt követően, hogy az egész Nebadonban a világegyetemi híradásokban elismerték az Urantiát, a bolygó a világegyetem teljes jogú tagja lett. Röviddel ez után jegyezték be a felsőbb-világegyetem kis- és nagyövezeti központi bolygóinak nyilvántartásaiba; és még e korszak vége előtt az Urantia bekerült az Uversza bolygói élet nyilvántartásába is.

11 ¶ Az egész korszakot gyakori és erős viharok jellemezték. A kezdetleges földkéreg folytonos mozgásban volt. A felszín kihűlési

folyamata a hatalmas ömledékfolyamok tevékenységével váltakozott. A felszínen ma már sehol sem található meg ez az eredeti kéreg. Ez az anyag teljes egészében rengetegszer összekeveredett a mélyről feltörő ömledékkel és elkeveredett az ősi világtenger lerakódó üledékével.

12 A világ egyetlen felszíni pontján sem lelhető fel ezekből az ősi, elő-világtengeri sziklák átalakult maradványaiból több mint az északkelet-kanadai Hudson-öböl környékén. Ezt a nagykiterjedésű gránit kiemelkedést a világtengeri idők előtti korokból származó kőzetek alkotják. E kőzetrétegeket a földtani erők felhevítették, meghajlították, megcsavarták, kisimították, és újra és újra átformálták.

13 A világtengeri korszakokban hatalmas mennyiségű kövületmentes kőzetréteg rakódott le ezen az ősi tengerfeneken. (Mészkő keletkezhet vegyi kiválás útján; a régi mészkő tömegeknek nem a teljes része képződött a tengeri élet üledékéből.) Ezekben az ősi kőzetképződményekben nem lelhetők fel az élet nyomai; nem tartalmaznak kövületeket, hacsak ezek a régebbi, életelőtti rétegek a későbbi lerakódási korszakokból származó üledékekkel össze nem keveredtek.

14 A föld korai kérge kezdetben igen bizonytalan egyensúlyi állapotban volt, de a hegységképződés folyamata még nem indult meg. A bolygó a kialakulása során a gravitációs nyomás miatt húzódott össze. A hegységek nem az összehúzódó földgömb

hűlő kérgének összeroppanásából keletkeznek; megjelenésük későbbre tehető, és az esők, a gravitáció, és a kimaródás eredményeként alakulnak ki.

15 A szárazföldtalapzat e korban addig emelkedett, míg ki nem terjedt a földfelszín csaknem tíz százalékára. Hatalmas földrengések csak az után kezdődtek, hogy a szárazföldtalapzat jelentős mértékben a tengerszint fölé emelkedett. Amint viszont elkezdődtek, hosszú időn keresztül egyre növekvő gyakoriséggal és erősséggel zajlottak. Az évmilliók során aztán mérséklődött a tevékenységük, az Urantián azonban ma is mintegy napi tizenöt földrengés észlelhető.

16 ¶ *850.000.000* évvel ezelőtt köszöntött be a földkéreg tényleges és biztos egyensúlyi ál-

lapotba kerülésének első korszaka. A nehézfémek legnagyobb része már elindult a bolygó középpontja felé; a hűlő kéreg már nem süllyedt olyan nagy mértékben, mint a korábbi időszakokban. Javult az egyensúlyi helyzet a kilépő szárazföld és a nehezebb tengerágyazat között. A kéreg alatti ömledékfolyam gyakorlatilag az egész bolygóra kiterjedt, és ez mérsékelte és ellensúlyozta a folytonos hűlés-összehúzódás-felszínelcsúszás jelenségéből eredő hullámzást.

17 A tűzhányókitörések és a földrengések gyakorisága és hevessége tovább mérséklődött. A légkörben csökkent a tűzhányógázok és a vízgőz mennyisége, de a széndioxid tartalom továbbra is nagy volt.

18 A villamos zavarok szintén csökkentek,

úgy a levegőben, mint a felszínen. Az ömledékfolyamok olyan elemkeverékeket hoztak a felszínre, melyek változatosabbá tették a földkérget és jobban szigetelték a bolygót bizonyos térenergiáktól. És mindez nagyban hozzájárult a földi energiának és ezen energia áramlásának olyan jellegű szabályozásához, mint amely a mágneses sarkok mai működésében megfigyelhető.

19 ¶ *800.000.000* évvel ezelőtt vette kezdetét az első nagy szárazföldi korszak, a földrészek jelentős mértékű kiemelkedésének kora.

20 A földi hidroszférának előbb a Világtengerré, majd a Csendes-világtengerré való lecsapódása következtében ez utóbbi víztömeget úgy kell elképzelni, mint amely ak-

koriban a földfelszín kilenctizedét összefüggő vízréteggel borította. A vízbe zuhanó meteorok a tengerfeneken gyűltek össze, és a meteorok általában nehézfémekből álltak. A szárazföldre hulló darabok nagymértékben oxidálódtak, majd kimaródtak és belemosódtak a tengeri medencékbe. Így a tengerfenék egyre nehezebb lett, és ehhez még hozzáadódott a néhol tizenhat kilométer magasságú vízoszlop súlya is.

[21] A Csendes-világtenger egyre növekvő nyomóerői tovább emelték a szárazföldtalapzatot. Európa és Afrika elkezdett kiemelkedni a tenger mélyéből azokkal a földtömegekkel együtt, melyeket ma Ausztráliának, Észak- és Dél-Amerikának, valamint a Délisark földrészének neveznek, míg a Csendes-

világtenger ágyazata a földrészek emelkedését ellensúlyozandó tovább süllyedt. Ezen időszak végére a földfelszín közel egyharmada már szárazföld, mégpedig egybefüggő szárazföld volt.

[22] A szárazföld kiemelkedésének erősödésével megkezdődött az időjárási különbségek kialakulása. A szárazföld kiemelkedése, a mindenségrendi felhők és a világtengeri hatások számítanak a legmeghatározóbb tényezőnek a hullámzó éghajlati változások létrejöttében. A szárazföldek kiemelkedési folyamatának tetőpontján az ázsiai hátság elérte a közel tizennégy és fél kilométeres magasságot. Ha több nedvesség lett volna az e magasságokat körülvevő levegőben, akkor hatalmas jégtakarók alakultak volna

ki; a jégkorszak sokkal hamarabb köszöntött volna be. Csak néhány százmillió év elteltével került sor újból ilyen mértékű szárazföld keletkezésre.

23 ¶ *750.000.000* évvel ezelőtt jelentek meg az első törések a szárazföldtalapzatban, mint amilyen a nagy észak-déli törésvonal is, amibe később benyomult a világtenger és előkészítette a színteret az észak- és dél-amerikai földrész, valamint Grönland nyugatra sodródásához. A hosszanti kelet-nyugati hasadék elválasztotta Afrikát Európától és elvágta Ausztrália, a csendes-világtengeri szigetek és a Déli-sark földtömegét az ázsiai földrésztől.

24 ¶ *700.000.000* évvel ezelőtt az Urantián egyre kedvezőbb feltételek teremtődtek az

élet fenntartásához. A földrészvándorlás folytatódott; a világtenger ujjszerű, hosszúkás alakú tengerek keletkezése révén egyre tovább nyomult a szárazföldek belseje felé, kialakítva ezzel azokat a sekély vizeket és védett öblöket, melyek igen alkalmasak a tengeri élet lakhelyéül.

25 ¶ *650.000.000* évvel ezelőtt a szárazföldek még jobban elváltak egymástól, és emiatt tovább nőtt a parti tengerek kiterjedése. És e vizekben igen gyorsan kialakult az urantiai élet számára oly alapvető fontosságú vízminőséget biztosító sótöménység.

26 Ezek a tengerek és későbbi utódaik írták meg az urantiai élet könyvének első fejezeteit, és jól megőrződött kőlapokon vezették a történetet kötetről kötetre, amint a korsza-

kok és a különböző korok egymást váltották. Az ősidők eme beltengerei valóban az evolúció bölcsőjét jelentették.

27 [Ezt az írást az első Urantia Alakulat tagja, ma állandó megfigyelőként működő Élethordozó készítette.]

58. ÍRÁS

ÉLET LÉTESÍTÉSE AZ URANTIÁN

AZ URANTIÁHOZ hasonló világokból, életmódosítási bolygókból az egész Sataniában mindössze hatvanegy van. A lakott világok többségét a szokásos eljárások szerint népesítik be; az ilyen szférákon az élethordozók csak kevés mozgásteret kapnak az élet-megtelepítési terveikhez. De nagyjából minden tizedik világot *tizedes bolygóként* jelölnek meg és az bekerül az élethordozók különleges nyilvántartásába; és az ilyen bolygókon engedélyt kapunk, hogy bizonyos életkísérleteket folytassunk annak érdekében, hogy az

élőlények szabványos világegyetemi fajtáit módosítsuk vagy esetleg fejlesszük.

1. A FIZIKAI ÉLET ELŐFELTÉTELEI

1 *600.000.000* évvel ezelőtt érkezett meg az élethordozók Jerusemről kiküldött bizottsága az Urantiára és kezdte meg a fizikai körülmények tanulmányozását az életnek a Satania csillagrendszer 606-os számú világán tervezett beindítására való felkészülés részeként. Akkoriban ez volt a nebadoni életminták beindításával kapcsolatos hatszázhatodik tapasztalásunk a Sataniában és a hatvanadik lehetőségünk arra, hogy változtassunk és módosítsunk a helyi világegyetem alapvető és szabványos élet-formatervein.

2 ¶ Világosan látni kell, hogy az élethordozók addig nem indíthatnak be életet egy

szférán, amíg az nem érett meg az evolúciós kör megkezdésére. És annál gyorsabb életfejlődésről sem gondoskodhatunk, mint amilyet a bolygó fizikai fejlődése elbír és lehetővé tesz.

3 A sataniai élethordozók nátrium-klorid életmintát terveztek; ennélfogva további lépésekre mindaddig nem kerülhetett sor, amíg a világtenger vizei nem váltak elég sóssá. Az Urantia fajtájú ős-sejtanyag kizárólag kellően sós közegben képes működni. Minden ősi élet — növényi és állati — sóoldatos környezetben fejlődött ki. És még a fejlettebb szerveződést mutató szárazföldi állatok sem lennének képesek élni, ha ugyanez a sóoldat nem áramlana a testi ereikben, mely „sós mélységben” szabadon fürdik, úgyszól-

ván alámerül a test minden élő sejtje.

4 A fejletlen őseitek szabadon közlekedtek a sós világtengerben; ma ugyanez a tengeri szerű sóoldat áramlik szabadon a testetekben, mely minden egyes sejtet olyan vegyi folyadékban fürdet, melynek alapösszetevői hasonlítanak ahhoz a sós vízhez, mely az első élő sejtek első ős-sejtanyagi kölcsönhatásainak beindulását serkentették a bolygón.

5 De ezen időszak kezdetével az Urantia a tengeri élet első formái számára kedvező állapot irányába fejlődik. A földi és a szomszédos téregységbeli körülmények alakulása lassan, de biztosan előkészíti a terepet ama későbbi kísérletekre, hogy azokat az életformákat létrehozzuk, melyekről úgy ítéltük meg, hogy a kialakuló — földi és térbeli —

fizikai környezethez a legjobban képesek alkalmazkodni.

6 Ez után a sataniai bizottságot alkotó élethordozók visszatértek a Jerusemre, mert úgy döntöttek, hogy az élet tényleges megtelepítésével inkább megvárják a földrésztömeg következő feldarabolódási mozzanatát, mely még további beltengereket és védett öblöket eredményez majd.

7 ¶ A tengeri eredetű életnek otthont adó bolygón az élet megtelepítéséhez az eszménnyi feltételeket a nagyszámú beltenger, a sekély vizű és védett öblű kiterjedt partvonalak biztosítják; és a föld vizeinek ilyen elrendeződése gyorsan kialakult. Ezek az ősi beltengerek ritkán voltak mélyebbek százötven-száznyolcvan méternél, és a napsugár-

zás kétszáz méternél is mélyebbre képes behatolni a tenger vizébe.

8 És az ősi növény élet a későbbi korszak ezen enyhe és kiegyenlített éghajlatú partjairól elindulva talált utat a szárazföld felé. Ott pedig a légkörben lévő nagy mennyiségű szén biztosított lehetőséget az új, szárazföldi életváltozatoknak a gyors és burjánzó növekedésre. Bár e légkör tökéletesen megfelelő volt a növények növekedéséhez, oly nagy arányban tartalmazott széndioxidot, hogy egyetlen állat, az ember pedig még kevésbé, sem tudott volna a földfelszínen megélni.

2. AZ URANTIAI LÉGKÖR

1 A bolygó légkörén a nap teljes fénysugárzásának mintegy kétmilliárdodnyi része

szűrődik át és éri el a földfelszínt. Ha az Észak-Amerikára jutó fényért kilówattóránként két centet kellene fizetni, akkor az éves világítási számla 800 ezer billió dollárnál is több lenne. Chicago napfény-számlája jelentősen meghaladná a napi 100 millió dollárt. És nem szabad elfelejteni, hogy a napból másféle energiákat is kaptok — a napból nem kizárólag fény éri el a légkörötöket. Hatalmas mennyiségű napenergia zúdul az Urantiára, melyek között az emberi szem által is felismerhető tartomány alatti és feletti hullámhosszú sugárzások vannak.

2 ¶ A földi légkör csaknem áthatolhatatlan a sugárzási tartomány szélső, ibolyán túli tartományába eső napsugárzás számára. E rövid hullámhosszú sugarak többsé-

gét ózonréteg nyeli el, mely a föld felszíne felett nagyjából tizenhat kilométeres magasságban helyezkedik el, és amely még egyszer tizenhat kilométernyire terjed ki a térben. Az e területet átjáró ózon a földfelszíni viszonyok között mindössze két és fél milliméter vastagságú réteget alkotna; mindazonáltal e viszonylag csekély és látszólag jelentéktelen mennyiségű ózon védi meg az Urantia lakóit a napfényben lévő, e veszélyes és pusztító ibolyán túli sugárzásoktól, pontosabban a káros mennyiségű sugárzásoktól. De ha ez az ózonréteg csak egy kicsit is vastagabb lenne, akkor már nem részesülnétek azokból a nagyon fontos és gyógyhatású ibolyán túli sugarakból, melyek jelenleg a földfelszínt érik, és amelyek az alap-

vető fontosságú vitaminjaitok egyikének keletkezésében játszanak előkészítő szerepet.

[3] És a működéselvű világnézetet képviselő, kevés képzelőerővel megáldott halandótársaitok némelyike mégis hajlamos az anyagi teremtést és az emberi evolúciót véletlen eseményekként felfogni. Az urantiai közteslények ötvenezernél is több olyan fizikai és vegytani tényt gyűjtöttek össze, melyekről úgy tartják, hogy nem egyeztethetők össze a véletlenszerűségek törvényeivel, és amelyek álláspontjuk szerint egyértelműen igazolják az értelmes cél meglétét az anyagi teremtésben. És mindezzel még nem is veszik figyelembe a százezernél is több kutatási eredményüket, melyek a fizikai és a vegyészeti területeken kívülre esnek, s amelyek az elmének

az anyagi mindenségrend tervezésében, teremtésében és fenntartásában való jelenlétét támasztják alá.

4 A napotok a gyilkos sugarak valóságos áradatát zúdítja rátok, és a kellemes urantiai életkörülményeitek annak a „váratlan” hatásnak köszönhetők, melyet a több mint negyven, a különleges ózonréteg hatásához hasonló, látszólag véletlenszerű védelmi intézkedés biztosít.

5 Ha éjszaka nem működne a légkör „fedő” hatása, akkor a hő olyan gyorsan kisugárzódna, hogy az élet legfeljebb mesterségesen volna fenntartható.

6 ¶ A föld légkörének alsó nyolc vagy kilenc és fél kilométeres rétege a föld menti légkör; ez az időjárási jelenségeket okozó szelek és

a légáramlatok vidéke. E táják felett helyezkedik el a belső ionizálódott légréteg, felette pedig a réteglégkör. A földfelszíntől számított kilenc és fél, illetőleg tizenhárom kilométeren keresztül folyamatosan esik a hőmérséklet, amely magasságban végül eléri a nagyjából -57 Celsius fokot. A -54 — -57 Celsius fokos hőmérsékleti tartomány a következő hatvanöt kilométeres emelkedés során sem változik; ez az állandó hőmérsékletű terület a réteglégkör. Hetvenkét-nyolcvan kilométeres magasságban a hőmérséklet emelkedni kezd, és ez az emelkedés a sarkifény-jelenségek szintjéig, vagyis a 650 Celsius fokos tartományig folytatódik, és ez az erős hő ionizálja az oxigént. De a hőmérséklet az ilyen ritka légkörben aligha hasonlít-

ható össze a földfelszínen tapasztalható hővel. Ne felejtsétek el, hogy a teljes légkörötök fele az első öt kilométernyi részben található. A földi légkör magasságát a legmagasabban előforduló északi fénysugárnyalábok határozzák meg — ez körülbelül a hatszáznegyven kilométeres magasságot jelenti.

7 Az északifény-jelenségek közvetlenül a napfoltokkal vannak összefüggésben, azokkal a napforgatagokkal, melyek a nap egyenlítője felett és alatt ellentétes irányban örvénylenek, éppen úgy, mint a földi délszaki hurrikánok. E légköri zavarok más és más irányban örvénylenek, attól függően, hogy az egyenlítőtől északra vagy délre keletkeznek.

8 A napfoltok fényrezgésszám-befolyásoló ereje mutatja, hogy e napvihar-központok hatalmas mágnesekként működnek. E mágneses erők képesek töltött részecskéket kitaszítani a napfolt-torkokból a téren keresztül a föld külső légkörébe, ahol azok ionizációs hatása látványos északifény-jelenségeket kelt. Ezért tapasztalhatjátok a legnagyobb északifény-jelenségeket akkor, amikor a napfolttevékenység a legelevenebb — vagy nem sokkal azt követően — amikor is a foltok majdnem mindegyike egyenlítői elhelyezkedésű.

9 Még az iránytű is érzékeny e naphatásra, ugyanis a nap emelkedése alatt enyhén keletre tér ki, a nap leszálltakor pedig egy kissé nyugatra. Ez mindennap végbemegy, de a

napfolttevékenységi időszak tetőpontján az iránytű e kitérése kétszer akkora. Az iránytű e napi vándorlása a felső légkörben végbemenő, a napfény kiváltotta fokozott ionizációra adott válasz.

10 A réteglégkör feletti részben elhelyezkedő két különböző, villamosan töltött körzet jelenléte felelős a hosszú- és a rövidhullámú rádióadásaitok nagytávolságú terjedéséért. Az átvitelt néha megzavarják az alkalmanként e külső ionizálódott légrétegekben dühöngő, óriási viharok.

3. A TÉRBELI KÖRNYEZET

1 A világegyetem anyagiasulásának első időiben a téregységekben mindenütt elszórtan hatalmas hidrogénfelhők vannak, éppen

úgy, ahogy jelenleg csillagködök találhatók számos vidéken szerte a távoli térben. A sugárzó napok által felbontott és sugárzó energiaként szétoszlatott szervezett anyag nagy része eredetileg a tér e korán megjelenő hidrogénfelhőiben épült fel. Atomi bomlás bizonyos nem szokványos körülmények között a nagyobb hidrogéntömegek magjában is végbemegy. És az atomok felépülésének és lebomlásának mindezen jelenségeit, miként a nagyhőmérsékletű csillagködökben is, a sugárzó energia rövid térsugarainak dagályszerű jelenségei kísérik. E különféle sugárzások egyik kísérője az Urantián ismeretlen térenergia-forma.

[2] A világegyetemi tér e rövidsugarú energiatartalma négyszázszor nagyobb a szer-

vezett térterületeken létező, összes sugárzó-energia-formánál. A rövid térsugarak megjelenését, jöjjenek azok a ragyogó csillagködökből, a nagyfeszültségű villamos mezőkből, a külső térből vagy a hatalmas hidrogén ködfelhőkből, minőségileg és mennyiségileg módosítják a hőmérséklet, a gravitáció és a villamos nyomásváltozások, illetőleg az ezekben fellépő hirtelen feszültségváltozások.

3 A térsugarak eredetében meglévő ezen esetlegességeket számos mindenségrendi esemény határozza meg, továbbá a keringő anyag pályái is befolyásolják, mely pályák alakja a kissé torzult körtől az egészen eltorzult elliptikus, zárt görbéig terjednek. A fizikai körülmények szintén jelentősen meg-

változhatnak, mert az elektronperdület néha éppen ellentétes irányú a nagyobb anyagtömeg viselkedéséhez képest, akár egyazon fizikai sávban is.

4 A hatalmas hidrogénfelhők valóságos mindenségrendi vegykonyhák, melyekben a kialakuló energia és az átalakuló anyag mindenféle állapota jelen van. A nagy kettős csillagokat határoló gázokban szintén észlelhetők nagyobb energiaműködések, s e mezők igen gyakran átfedik egymást és így a gázok alaposan összekeverednek. De a tér ezen óriási és kiterjedt energiatevékenységeinek egyike sem fejti ki a legcsekélyebb hatást sem a szervezett élet jelenségeire — az élő dolgok és lények csíra-sejtanyagára. A tér ezen energiakörülményei kapcsolat-

ba hozhatók az életlétesítés lényeges körülményeivel, viszont nincs hatásuk a csírasejtanyag örökítő tényezőinek későbbi módosítására, nem úgy, mint a sugárzó energia némely nagyobb hullámhosszú sugarának. Az élethordozók által megtelepített élet teljes mértékben ellenállóképes a világegyetemi energia rövid hullámhosszú térsugarainak minden ilyen elképesztő áramával szemben.

5 ¶ Mindezen lényeges mindenségrendi körülményeknek el kellett érniük egy kedvező szintet, mielőtt az élethordozók ténylegesen is megkezdhették volna az életlétesítést az Urantián.

4. AZ ÉLET KEZDETÉNEK KORSZAKA

[1] Ne tévesszen meg, hogy élethordozóknak hívnak bennünket. Képesek vagyunk életet vinni a bolygókra, és így is teszünk, azonban az Urantiára nem hoztunk életet. Az urantiai élet egyedi, eredendően e bolygói sajátosság. E szféra életmódosítási világ; minden itt megjelenő életet itt, e bolygón alakítottunk ki; és az egész Sataniában, de még az egész Nebadonban sincs még egy olyan világ, melyen az élet pontosan olyan formában létezne, mint az Urantián.

[2] ¶ *550.000.000* évvel ezelőtt az élethordozói testület visszatért az Urantiára. A szellemi erőterekkel és a felsőbb-fizikai térerőkkel együttműködve megszerveztük és bein-

dítottuk e világ eredeti életmintáit, és beültettük azokat a terület kedvező feltételeket biztosító vizeibe. A teljes bolygói élet (eltekintve a földön kívüli személyiségektől) Kaligasztia, a Bolygóherceg koráig az általunk beültetett három eredeti, azonos és egykorú tengeriélet-mintából származott. E három beültetett életmintát úgy azonosítottuk, mint: a *központi* vagy eurázsiai-afrikai, a *keleti* vagy ausztráliai és a *nyugati,* mely magába foglalja Grönlandot és az Amerikákat.

3 ¶ *500.000.000* évvel ezelőtt a kezdetleges tengeri növényi élet már jól megtelepedett az Urantián. Grönland és a sarki földtömeg Észak- és Dél-Amerikával együtt megkezdte a hosszú és lassú nyugatra sodródást. Afri-

ka egy kissé dél felé mozdult, létrehozva önmaga és az anyatest között egy kelet-nyugati árkot, a mediterrán-medencét. A Déli-sark, Ausztrália és a csendes-világtengeri szigetek által alkotott földterület délen és keleten levált és azóta messzire sodródott.

4 A tengeri élet kezdetleges formáját azokban a védett, forró égövi tengeröblökben telepítettük meg, melyek az elszakadó földrésztömeg kelet-nyugati hasadéka központi tengereinek részét képezték. A három tengeriélet-minta kialakításával annak biztosítása volt a célunk, hogy mindegyik nagy földtömeg magával vigye ezt az életet azokba a meleg vizű tengerekbe, melyek a szárazföldek későbbi különválása során létrejönnek. Előre láttuk, hogy a szárazföldi

élet megjelenését elhozó későbbi korszakban nagy világtengerek vize fogja elválasztani e sodródó földrésztömegeket.

5. A FÖLDRÉSZEK SODRÓDÁSA

[1] A földrészek sodródása folytatódott. A föld magja olyan sűrűvé és szilárddá vált, mint az acél, négyzetcentiméterenként csaknem 3.500 tonnás nyomásnak volt kitéve, és az iszonyú nagy gravitációs nyomás következtében mélyen a belsejében még igen forró volt és az ma is. A hőmérséklet a felszíntől lefelé haladva emelkedik, s a közepében valamivel a nap felszíni hőmérséklete feletti értéket ér el.

[2] A föld anyagának külső ezerhatszáz kilométernyi része főként különféle kőzetek-

ből áll. A sűrűbb és nehezebb fémelemek mélyebben találhatók. A korai légkör időszakaiban és azt megelőzően a világ majdhogynem folyékony volt az olvadt és magas hőmérsékletű állapotában, s így a nehezebb fémek mélyen a földbelsőbe süllyedtek. A mai felszín közelében található fémek az ősi tűzhányók ömledékére, a későbbi és kiterjedt ömledékfolyamokra, valamint a legutóbbi meteori eredetű lerakódásokra utalnak.

3 A külső kéreg nagyjából hatvanöt kilométer vastag volt. E külső réteget egy változó vastagságú, olvadt bazalt-tenger tartotta, s a külső réteg közvetlenül ezen nyugodott, egy olyan mozgó, olvadt ömledékréteg volt ez, mely állandóan nagy nyomás alatt állt,

de amely folyton ide-oda áramlott a változó bolygói nyomásokat kiegyensúlyozandó, s biztosítva ezzel a földkéreg megszilárdulását.

4 A földrészek még ma is ezen a ki nem kristályosodott, párnás, olvadt bazalttengeren lebegnek. Ha e védőszerepe nem lenne meg, akkor az erősebb földrengések úgyszólván darabokra szaggatnák a világot. A földrengéseket a szilárd külső kéreg elmozdulásai és elcsúszásai okozzák, nem pedig a tűzhányók.

5 ¶ A földkéreg kihűlő ömledékrétegei gránittá alakulnak. Az Urantia átlagos sűrűsége kicsivel több, mint öt és fél szerese a vízének; a gránit sűrűsége kevesebb, mint háromszorosa a vízének. A földkéreg tizenkétszer sű-

rűbb a víznél.

6 A tengerfenék sűrűbb, mint a szárazföldet alkotó anyagtömeg, és ez tartja a földrészeket a víz felett. A tenger szintje fölé emelkedő tengerfenékről kiderül, hogy az összetétele nagyobbrészt bazalt, egy olyan ömledékforma, mely jóval nehezebb, mint a szárazföld anyagtömegét alkotó gránit. És megint csak utalunk arra, hogy ha a földrészek nem volnának könnyebbek a tengerfenéknél, akkor a gravitáció a világtengerek széleit felhúzná a szárazföldre, de ilyen jelenségek nem figyelhetők meg.

7 A világtengerek tömege szintén szerepet játszik a tengerfenék nyomásának növekedésében. Az alsóbb, de viszonylag nehezebb tengerfenék részek, valamint a felettük lé-

vő vízréteg súlya megközelíti a magasabb, de sokkal könnyebb földrészek súlyát. De minden földrész a világtengerek felé csúszik. A földrészek okozta nyomás a tengerfenéki szinteken nagyjából 1.400 kilogramm négyzetcentiméterenként. Azaz, ekkora nyomást okoz egy földrésztömeg, mely 5.000 méterrel magasodik a tengerfenék fölé. A tengerfenéki víznyomás csak mintegy 350 kilogramm négyzetcentiméterenként. E nyomáskülönbségek miatt csúsznak a földrészek a tengerfenekek felé.

8 Az élet megjelenése előtti korszakok alatt a tengerfenék süllyedése olyan magasra nyomta fel az egyik elkülönült földrésztömeget, hogy annak oldalirányú nyomása a keleti, nyugati és déli peremet elcsúsztatta

lefelé, az alatta elhelyezkedő, félig folyékony ömledékágyon, bele az azt körülvevő Csendes-világtengerbe. Ez olyannyira jól ellensúlyozta a szárazföld nyomását, hogy ezen ősi ázsiai földrész keleti partján nem alakult ki hosszú törésvonal, de azóta az a keleti partvonal a szomszédos világtengeri mélységek alkotta szakadék szélén helyezkedik el, állandóan azzal fenyegetve, hogy a vízzel teli árokba csúszik.

6. AZ ÁTMENETI IDŐSZAK

[1] *450.000.000* évvel ezelőtt következett be az *átmenet a növényiből az állati életbe.* Erre az átalakulásra ama védett, forró égövi tengeröblök és lagúnák sekély vizeiben került sor, melyek az elkülönülő földrészek kiterjedt partvonalai mentén helyezkedtek el. És

e fejlemény, mely teljes egészében eredendően megvolt az eredeti életmintákban, fokozatosan ment végbe. Az első kezdetleges növényi életformák és a későbbi, egyértelműen állati élőlények közé számos átmeneti szakasz esett. Még ma is élnek a növények vagy az állatok közé aligha sorolható, átmeneti iszappenész-formák.

2 ¶ Bár a növényi élet törzsfejlődése nyomon követhető az állati életben, és bár fellelhetők olyan növény- és állatfajok, melyek a fokozatos fejlettségi szintek alapján sorba állíthatók a legegyszerűbbtől a legösszetettebb és legfejlettebb élő szervezetekig, mégsem fogjátok tudni megtalálni az összekötő kapcsot az állatvilág nagyobb osztályai között, sem pedig az ember előtti legfejlettebb

állatfajták és az emberi fajok előemberei között. Az úgynevezett „hiányzó láncszem” mindörökre hiányzó marad azon egyszerű oknál fogva, hogy soha nem is létezett.

3 Korszakról korszakra az állati életnek alapvetően új fajtái jelennek meg. Ezek nem a kisebb változások fokozatos felgyülemlésének eredményeként fejlődnek ki; úgy jelennek meg, mint az élet kifejlett és új rendjei, és *hirtelen* tűnnek fel.

4 Az élő szervezetek új fajainak és különálló rendjeinek *hirtelen* megjelenése teljesen élőlénytani, szigorúan természetes dolog. Az öröklött anyag e másulataihoz semmilyen természetfeletti dolog nem kapcsolódik.

5 Amint a világtengerekben kialakult a megfelelő sótöménység, kifejlődött az állati

élet, és viszonylag egyszerű dolog volt megoldani azt, hogy a sós víz a tengeri életre berendezkedett állatok testében keringjen. De amikor a világtengerek összehúzódtak és a sótöménység nagymértékben megnőtt, ugyanezek az állatok kifejlesztették azt a képességet, hogy a testfolyadékaik sótartalmát úgy csökkentsék, mint ahogy azok a szervezetek, amelyek megtanultak az édesvízben élni, ugyanis elsajátították azt a képességet, hogy természetes sóraktározási eljárásokkal folyamatosan biztosítsák a testfolyadékaik megfelelő nátrium-klorid töménységét.

6 A tengervízi élet kőzetbe zárt kövületeit tanulmányozva megismerhetők e kezdetleges élő szervezetek első alkalmazkodási küzdelmei. A növények és az állatok soha-

sem hagynak fel ezekkel az alkalmazkodási kísérletekkel. A környezet folyton változik, és az élőlények mindig arra törekednek, hogy alkalmazkodjanak ezekhez a soha véget nem érő változásokhoz.

7 Az összes új életrend élettani adottságai és bonctani felépítése a fizikai törvény hatására adott választ jelentik, viszont az elmével való későbbi felruházás elmeszellem-segédi adomány, mely a természetes agyteljesítményhez igazodik. Az elme, jóllehet nem fizikai evolúció eredménye, teljes mértékben a tisztán fizikai és evolúciós változások révén kialakult agyi teljesítőképességtől függ.

8 Minden élő szervezet a nyereségek és veszteségek, az alkalmazkodás és újraalkalmazkodás csaknem végtelen körein megy

keresztül korszakról korszakra. A mindenségrendi egységet elérők megmaradnak, amelyek pedig e célt nem érik el, azok megszűnnek létezni.

7. A FÖLDTANI TÖRTÉNELEMKÖNYV

[1] A kőzetrendszerek azon hatalmas csoportja, mely a világ külső kérgét alkotta az élet hajnalát jelentő időkben, illetőleg a földtörténeti felső őskorban, ma már nem sok helyen tűnik fel a földfelszínen. És amikor az elkövetkező korszakok által felhalmozott anyagok lentről kiemelkednek, a növényi és a kezdetleges állati életnek csak a kövületmaradványai lelhetők fel. Az üledékes kőzetek némelyike összevegyült a későbbi ré-

tegekkel, és néha a növényi élet némely korai formáinak kövületeit foglalják magukba, míg a legfelsőbb rétegekben alkalmanként megtalálható a korai tengeri-állati élőlények kezdetlegesebb formáinak némelyike. Sok helyen a korai tengeri élet állati és növényi kövületeit hordozó, ezen egymásra rakódott kőzetrétegek közvetlenül az öregebb, el nem különült kőzet tetején helyezkednek el.

2 Az e kor kövületei algák, virágállatszerű növények, kezdetleges véglények és szivacsszerű átmeneti élő szervezetek maradványai. De az a tény, hogy e kövületek hiányoznak a korai kőzetrétegekből, nem szükségképpen bizonyítja, hogy a lerakódás időpontjában másfelé nem éltek élőlények. Az élet szórványos elterjedésű volt ezekben az

első időkben, és csak lassan terjedt el a föld felszínén.

3 ¶ E régi korszak kőzetei ma a jelenlegi szárazföldi terület mintegy nyolcadán a földfelszínen vagy a felszínhez nagyon közel találhatók. Ennek az átmeneti kőzetnek, vagyis a legidősebb, egymásra rakódott kőzetrétegeknek az átlagos vastagsága nagyjából két és fél kilométer. Némely ponton ezek az ősi kőzetrendszerek akár hat és fél kilométer vastagságot is elérnek, azonban az e korszakba tartozónak hitt rétegek közül sok valójában a későbbi időszakokhoz tartozik.

4 Észak-Amerikában ez az ősi és eredeti kövületeket tartalmazó kőzetréteg Kanada keleti, középső és északi vidékein bukkan felszínre. E kőzet egy hézagos kelet-nyu-

gati hátságot is alkot, mely Pennsylvániától és az ősi Adirondack-hegységtől nyugati irányban húzódik végig Michiganen, Wisconsinon és Minnesotán. További hátságok húzódnak Új-Fundlandtól Alabamáig és Alaszkától Mexikóig.

5 E kor kőzetei megtalálhatók a világon mindenütt, de azokat nem olyan könnyű beazonosítani, mint a Felső tó körül lévőket és a Colorado folyó Grand Canyonjában lévőket, ahol ezek az ősi kövületeket tartalmazó, többrétegű kőzetek tanúsítják azon régmúlt idők rengéseit és felszínmozgásait.

6 E kőzetréteg, a földkéreg legrégibb kövület-tartalmú rétege a földrengések és a korai tűzhányók okozta rázkódások eredményeként meg- és felgyűrődött és furcsán meg-

csavarodott. E korszak ömledékfolyamai nagymennyiségű vasat, rezet és ólmot hoztak a bolygófelszín közelébe.

7 A földön kevés helyen látható jobban e működés képe, mint a wisconsinbeli St. Croix völgyben. E vidéken egymás után százhuszonhét ömledékfolyam vonult végig, melyet a víztömeg alámerülése, majd pedig kőzetlerakódás követett. Bár a felső kőzetüledék és az időszakos ömledékfolyam nagy része ma már nincs meg, és bár e rendszer alapja mélyen eltemetődött a földben, mindazonáltal az elmúlt korok réteges emlékeiből nagyjából hatvanöt vagy hetven még mindig látható.

8 ¶ Ezekben az első időkben, amikor a szárazföld jelentős része a tengerszint közelé-

ben volt, számos sorozatos alámerülésre és kiemelkedésre került sor. A föld kérge éppen akkor lépett át a viszonylagos megszilárdulás kései korszakába. A hullámzások, a korai földrészsodrás kiemelkedései és elmerülései határozták meg a nagy földtömegek visszatérő időközű alámerülésének gyakoriságát.

9 A kezdetleges tengervízi élet e korszakaiban a szárazföldpartok kiterjedt területei süllyedtek a tengerbe, a néhány méternyitől a majd egy kilométeres mélységig. A régebbi homokkő és törmelékkőzetek nagy része képviseli ezen ősi partok üledékes kőzettömegeit. Az eme korai rétegződéshez tartozó üledékkőzetek közvetlenül azokra a rétegekre támaszkodnak, melyek keletkezése jóval

megelőzi az élet kialakulását, ugyanis abból az időből valók, amikor a világtenger kialakulása megkezdődött.

10 Ezen átmeneti kőzetüledékek felsőbb rétegeinek némelyike kis mennyiségben sötétszínű palás agyagot vagy palát tartalmaz, mely szerves szén jelenlétére utal és bizonyítja a növényi élet ama formái őseinek létét, mely formák elfoglalták a földet a következő, karbon- vagy szénkorszakban. Az e kőzetrétegekben található réz jelentős része a vízből ülepedett ki. Valamennyi található az öregebb kőzetek hasadékaiban is és tömör formában némely ősi, védett partvonal mocsaras állóvizében is felgyülemlett. Az észak-amerikai és európai vasbányák részben az idősebb, nem rétegződött kőzetek-

ben, részben pedig az élet kialakulásának átmeneti időszakaihoz tartozó, eme későbbi réteges kőzetekben lévő üledékekben és feltorlódásokban helyezkednek el.

11 ¶ E korszak a tanúja az élet elterjedésének a világ vizeiben; a tengervízi élet megtalálta a helyét az Urantián. A sekély és kiterjedt beltengerek alját fokozatosan bőséges és burjánzó növényzet lepi el, míg a part menti vizekben az állati élet egyszerűbb formái hemzsegnek.

12 ¶ Ezt az egész történetet képekben mesélik el a világfeljegyzések hatalmas „kőzetkönyvének” kövületlapjai. És e hatalmas életföldtani feljegyzés lapjai tévedhetetlenül mesélik el az igazságot nektek is, ha megtanuljátok azt helyesen értelmezni. Ma ezen

ősi tengerfenekek közül sok a szárazföldön magasodik, és a korszakokon keresztül felgyülemlett üledékeik azoknak az első időknek az életküzdelmeiről mesélnek. Szó szerint igaz, amit a költőtök is mondott, hogy „a por, melyen járunk, egykor élő volt”.

13 [Közreadta egy, a bolygón jelenleg állandó besorolású Urantiai Élethordozó Testület tagja.]

59. ÍRÁS

A TENGERVÍZI ÉLET AZ URANTIÁN

AZ URANTIA történelmét mi úgy tekintjük, mint amely nagyjából egymilliárd évvel ezelőtt kezdődött és amely öt nagyobb korszakból áll:

2 1. *Az élet előtti kor* az első négyszázötvenmillió évet teszi ki, mely nagyjából onnan számítható, hogy a bolygó elérte a mai méretét és addig tartott, amíg sor került az életlétesítésre. A hallgatóitok e kort *földtörténeti alsó őskornak* hívják.

3 ¶ 2. *Az élet hajnalának kora* a következő százötvenmillió évre terjed ki. E korszak a megelőző, élet előtti kor vagy másként a

pusztító természeti események korszaka és a fejlettebb tengervízi élet időszaka közé esik. E korszakot a kutatóitok *földtörténeti felső őskornak* nevezik.

4 ¶ 3. *A tengervízi élet kora* teszi ki a következő kétszázötvenmillió évet és a számotokra leginkább *földtörténeti ókorként* ismeretes.

5 ¶ 4. *A korai szárazföldi élet kora* a következő százmillió év és úgy ismeretes, mint a *földtörténeti középkor.*

6 ¶ 5. *Az emlősök kora* teszi ki az utolsó ötvenmillió évet. A legújabb időket is magába foglaló kort *harmad- és negyedidőszaknak* nevezik.

7 ¶ A tengervízi élet kora tehát nagyjából a negyedét teszi ki a bolygótok történelmé-

nek. Ez felosztható hat hosszabb időszakra, melyek mindegyikét bizonyos, jól meghatározható fejlemények jellemzik mind földtani, mind élőlénytani téren.

8 E korszak kezdetén a tengerfenekeket, a kiterjedt földrésztalapzatokat és a számos sekély partközeli medencét burjánzó növénytakaró fedi. Az állati élet egyszerűbb és kezdetlegesebb formái már kifejlődtek az őket megelőző növényi szervezetekből, és a korai állati élőlények fokozatosan haladtak a különböző földtömegek kiterjedt partvonalai mentén, s végül a számos beltenger megtelt a kezdetleges tengervízi élettel. Lévén, hogy e korai élő szervezetek közül csak kevésnek volt héja, ezért kevés kövület képződött belőlük. Mindazonáltal e kor-

szak alkotja a megőrzött élet-feljegyzések ama nagy „kőzetkönyvének” nyitófejezetét, mely módszeresen íródott a következő korszakok során.

9 Az észak-amerikai földrész csodálatosan gazdag a teljes tengervízi élet korának kövületeit tartalmazó üledékes kőzetekben. A legelső és legrégibb rétegeket a kiterjedt mértékű kimaródásokból származó lerakódások különítik el az előbbi időszak későbbi kőzetrétegeitől, s így a bolygó fejlődésének e két korszaka élesen elválasztható egymástól.

1. A KORAI TENGERVÍZI ÉLET A SEKÉLY TENGEREKBEN

A HÁROMKARÉJÚ ŐSRÁKOK KORA

1 A földfelszín e viszonylag nyugalmas időszakának kezdetén az élet a különféle beltengerekre és világtengeri partvonalakra korlátozódik; ekkor a szárazföldi élőlényeknek még egyetlen formája sem fejlődött ki. A kezdetleges tengeri állatok már jól elterjedtek és felkészültek a következő evolúciós fejlődési lépésre. Az amőbák jellegzetes túlélői az állati élet e kezdeti szakaszának, mely véglények az előző átmeneti időszak vége felé jelentek meg.

2 ¶ *400.000.000* évvel ezelőtt a tengervízi növényi és állati élet már jól elterjedt az egész világon. A világ éghajlata enyhén melegebbé és kiegyenlítettebbé válik. Általános áradások jelentkeznek a különböző

földrészek tengerpartjain, különösen Észak- és Dél-Amerikában. Új világtengerek jelennek meg, és a régebbi víztömegek nagymértékben kiterjednek.

3 A növényvilág most először jut ki a szárazföldre és rövidesen jelentős fejlődést mutat a nem tengeri élőhelyhez való alkalmazkodás terén.

4 *Hirtelenül* és átmeneti ősök nélkül megjelennek az első többsejtű állatok. Kifejlődnek a háromkaréjúak, és korszakokon át ezek uralják a tengereket. A tengeri élet szempontjából ez a háromkaréjú ősrákok kora.

5 Ennek az időszaknak a későbbi részében emelkedett ki a tengerből Észak-Amerika és Európa nagy része. A földkéreg átmenetileg megszilárdult; hegyek vagy inkább ma-

gas szárazföldi kiemelkedések jelentek meg az atlanti és a csendes-világtengeri partok mentén, egészen a nyugat-indiai térségig, valamint Európa déli részén is. A teljes karibi térség is elég magasan helyezkedett el.

6 ¶ *390.000.000* évvel ezelőtt a szárazföld még mindig magasan volt. Amerika keleti és nyugati részein, valamint Európa nyugati részén találhatók az ezekben az időkben lerakódott kőzetek, és ezek a háromkaréjú ősrák kövületeket tartalmazó legrégibb kőzetek. Számos tengeröböl ujjszerűen nyúlt be a szárazföld belsejébe, melyekben ezek a kövületeket tartalmazó kőzetek leülepedtek.

7 Néhány millió év alatt a Csendes-világtenger elkezdte meghódítani az amerikai földrészeket. A szárazföld süllyedése főként

a kéreg megszilárdulásának tudható be, bár a szárazföld oldalirányú terjeszkedése, illetőleg a földrészek csúszása szintén szerepet játszott ebben.

8 ¶ *380.000.000* évvel ezelőtt Ázsia lesüllyedőben volt, és az összes többi földrész is egy rövid időtartamú alámerülést élt át. De e korszak előrehaladtával az újonnan megjelenő Atlanti-világtenger sokfelé utat talált minden szomszédos partvonalon. Az északi atlanti vagy sarki tengerek ekkoriban még összeköttetésben álltak a déli Golf-tengerekkel. Az Appalache-völgyet elért eme déli tenger hullámai keleten olyan magas hegységekbe ütköztek, mint az Alpok, viszont a szárazföldek általában véve sivár síkságok voltak, azokban semmi tájképi szépség nem

volt.

9 ¶ E korszakok üledékes kőzeteinek fajtái a következők:

10 1. Törmelékkőzetek — a partvonalak mentén kiülepedett anyag.

11 2. Homokkövek — az olyan sekély vízben képződött lerakódások, ahol a hullámverés képes volt megakadályozni az iszapképződést.

12 3. Agyagpalák — a mélyebb és nyugodtabb vízben képződött üledékek.

13 4. Mészkő — mely tartalmazza a mélyvízben élt háromkaréjú ősrákok vázából képződött üledékeket is.

14 ¶ Az e korból származó háromkaréjú ősrák kövületek némi hasonlóság mellett bizonyos jól felismerhető különbségeket is hor-

doznak. A három eredeti életmintából kifejlődő első állatok jellegzetesek voltak; a nyugati féltekén megjelenők egy kissé eltértek az eurázsiai csoporttól és az ausztráliai vagy ausztráliai-délisarki fajtától.

15 ¶ *370.000.000* évvel ezelőtt ment végbe Észak- és Dél-Amerika nagy és csaknem teljes alámerülése, melyet Afrika és Ausztrália süllyedése követett. Csak Észak-Amerika bizonyos részei maradtak e sekély kambriumi tengerek szintje felett. Ötmillió évvel később a tengerek visszavonultak a felemelkedő szárazföldről. És a szárazföld süllyedésével és emelkedésével járó jelenségek nem hirtelenek voltak, hanem lassan, évmilliók alatt mentek végbe.

16 Az e korszak háromkaréjú ősrák kövü-

leteket tartalmazó kőzetrétegei Közép-Ázsiát kivéve szerte a földrészeken előbukkannak. Sok vidéken e kőzetek vízszintesek, de a hegységekben a nyomás és a gyűrődés hatására megdőltek és elgörbültek. És e nyomás sok helyen megváltoztatta ezeknek az üledékeknek a jellegét is. A homokkőből kvarc lett, a palás agyag palakővé alakult, míg a mészkő átalakult márvánnyá.

17 ¶ *360.000.000* évvel ezelőtt a szárazföld még mindig emelkedőben volt. Észak- és Dél-Amerika már elég jól kiemelkedett. Nyugat-Európa és a Brit-szigetek kiemelkedése is folyamatban volt, kivéve Wales egyes részeit, melyek mélyen alámerültek. E korszakokban a jégtakaró nem volt kiterjedt. Az ezen európai, afrikai, kínai és ka-

nadai kőzetekkel együtt megjelenő, feltételezett jégkori üledékek keletkezése az elszigetelt hegyi jégárakra vagy a későbbi eredetű jégkori törmelékek elvándorlására vezethető vissza. A világéghajlat tengermelléki volt, nem szárazföldi. A déli tengerek akkoriban a maiaknál melegebbek voltak, és az északi irányban Észak-Amerikán is túlra, a sarkvidékekig terjedtek. A Golf-áramlat Észak-Amerika középső része mellett haladt, majd keleti irányba fordulva Grönland partjait mosta és melegítette, s így a ma jégbe burkolózó földrészt igazi forró égövi paradicsommá tette.

18 ¶ A tengervízi élet az egész világon nagyon hasonló volt, és tengeri moszatok, egysejtű szervezetek, egyszerű szivacsok, há-

romkaréjú ősrákok és egyéb rákfélék — garnélák, tarisznyarákok és homárok — alkották azt. A karlábúaknak háromezer válfaja jelent meg ennek az időszaknak a végére, melyek közül mára mindössze kétszáz maradt meg. Ezek az állatok a kezdetleges életnek a mai időkig csaknem változatlanul megmaradt változatosságát képviselik.

19 De azért a háromkaréjú ősrákok voltak az uralkodó élő teremtmények. Ezek az ivaros állatok számos formában léteztek; rossz úszók lévén lomhán lebegtek a vízben vagy a tengerfeneken másztak, s összegömbölyödtek, amikor a később megjelenő ellenségeik részéről támadás érte őket. Az öt centimétertől a harminc centiméter hosszúságig terjedt a méretük és négy külön csoportban

fejlődtek: voltak közöttük húsevők, növényevők, mindenevők és „iszapevők”. Az utóbbi csoportnak az a képessége, hogy főként nem szerves anyagokon is képesek fenntartani magukat — ezzel az utolsó, erre még képes többsejtű állatok — megmagyarázza, hogy miért nőtt olyan nagyra a számuk és miért maradtak fenn oly sokáig.

20 Ilyen volt az Urantia életföldtani képe a világtörténelem ama hosszú időszakának végén, mely ötvenmillió évig tartott, s amelyet a földtan kutatói *kambriumnak* nevezznek.

2. AZ ELSŐ SZÁRAZFÖLDI ÁRADÁSOK KORSZAKA

A GERINCTELEN ÁLLATOK KORA

[1] A szárazföld-emelkedés és -süllyedés ismétlődő időközű jelenségei, melyek ezeket az időszakokat jellemezték, mind fokozatosak és nem látványosak voltak, melyeket csak gyenge vagy egyáltalán semmilyen tűzhányóműködés nem kísért. A szárazföld e sorozatos felemelkedései és süllyedései során az ázsiai földrész nem osztozott teljesen a többi földrész történelmében. Számos áradást élt meg, egyszer az egyik irányban merült alá, aztán a másikban, leginkább az első időkben, de nem mutat a többi földrészen felfedezhető egységes kőzetlerakódásokat. A legutóbbi időkben Ázsia vált az összes földrész közül a legkiegyensúlyozottabbá.

[2] ¶ *350.000.000* évvel ezelőtt köszöntött be

a nagy áradások időszaka minden földrészen, kivéve Ázsiát. A földtömegek többször is víz alá kerültek; csak a parti hegységek maradtak e sekély, de kiterjedt, változó szintű beltengerek fölött. Ezt az időszakot három nagyobb áradás jellemezte, de még ennek vége előtt a szárazföldek újból felemelkedtek, s a legnagyobb kiemelkedés mértéke tizenöt százalékkal meghaladta a maiét. A karibi térségek igen magasra kerültek. Ez az időszak nem hagyott jól látható nyomokat Európában, mert itt a szárazföld szintingadozása gyengébb, míg a tűzhányó-tevékenység állandóbb volt.

3 ¶ *340.000.000* évvel ezelőtt egy újabb általános szárazföld-süllyedés ment végbe, mely nem terjedt ki Ázsiára és Ausztráliára. A

világtengerek vizei eléggé összekeveredtek. Nagy mészkőkorszak volt ez, s ennek mészkövét nagyrészt a mészkő-kiválasztó algák rakták le.

4 Néhány millió évvel később az amerikai földrészek és Európa elkezdett kiemelkedni a vízből. A nyugati féltekén a Csendes-világtengernek csak egy karéja maradt Mexikó és a mai sziklás-hegységbeli térségek felett, de e korszak vége felé az atlanti- és a csendes-világtengeri partok újból süllyedni kezdtek.

5 ¶ *330.000.000* évvel ezelőtt egy viszonylag békés időköz kezdődött el az egész világon, amikor is sok szárazföld volt újra a víz fölött. A földi nyugalom ezen időszakát pusztán egyetlen dolog zavarta meg, mégpe-

dig a kelet-Kentuckybeli nagy észak-amerikai tűzhányó kitörése, mely a világon valaha tapasztalt legnagyobb egyedi tűzhányó-tevékenységek közé tartozik. E hamu ezerháromszáz négyzetkilométernyi területet öthat méter vastagon terített be.

6 ¶ *320.000.000* évvel ezelőtt került sor ezen időszak harmadik nagy áradására. Ennek az áradásnak a vizei elborították az előző áradás által is beterített szárazföldet, de sok irányban még messzebbre hatoltak Amerika és Európa szerte. Észak-Amerika keleti része és Európa nyugati része 3.000-4.500 méternyire került víz alá.

7 ¶ *310.000.000* évvel ezelőtt a világ földrészei újra jócskán a vizek fölött voltak, kivételt Észak-Amerika déli részei képeztek.

Mexikó felemelkedett, s így létrehozta a Mexikói-öblöt, mely a mai napig megőrizte akkori állapotát.

8 Ebben az időszakban az élet tovább fejlődött. Az élet megint csak nyugodt és viszonylag békés volt; az éghajlat enyhe és kiegyenlített maradt; a szárazföldi növények egyre távolabb és távolabb vándoroltak a tengerpartoktól. Az életminták jól fejlődtek, bár kevés növényi kövületet lehet találni ezekből az időkből.

9 ¶ Ez volt az egyedi állati élő szervezetek kifejlődésének nagy korszaka, bár az alapvető változások közül, mint például a növényiből az állatiba való átmenet, sok már korábban végbement. A tengeri állatvilág fejlődése odáig jutott, hogy a gerincesek törzse

alatt minden életfajta képviseltetheti magát az ezen időkben lerakódott kőzetekben fellelhető kövületekben. De mindezek az állatok tengeri élőlények voltak. Ekkor még egyetlen szárazföldi állat sem jelent meg, kivéve néhány féregfajtát, melyek a tengerparti talajban éltek, és a szárazföldi növények sem lepték el teljesen a földrészeket; még mindig túl sok széndioxid volt a levegőben, semhogy a lélegző lények megélhettek volna. Bizonyos kezdetleges állatoktól eltekintve minden állat létezése közvetlenül vagy közvetve elsődlegesen a növényi élettől függ.

10 Még mindig a háromkaréjú ősrákok voltak a csúcson. Ezek a kis állatok több tízezernyi mintában léteztek és ezek voltak az

elődei a mai rákféléknek. Némely trilobitának huszonöt-négyezer apró szeme volt; mások csökevényes szemekkel rendelkeztek. Ezen időszak lezárultával a háromkarélű ősrákok már a gerinctelen élet több más formájával osztoztak a tengerek feletti uralmon. Aztán a következő időszak elején teljesen kipusztultak.

11 A mészkő-kiválasztó algák általánosan elterjedtek. A tengeri virágállatok korai elődeinek több ezer fajtája létezett. A tengeri férgek száma is bőséges volt, és sok, azóta kihalt medúzafajta is élt. Kifejlődtek a virágállatok, valamint a szivacsok későbbi fajtái. A fejlábúak ekkorra már elég fejlettek voltak, és a mai gyöngynautiluszok, polipok, tintahalak és kalmárok formájában élték túl e

korszakokat.

12 A héjas állatok változataiból is sok volt, de a héjuk akkoriban nem annyira a védekezést szolgálta, mint a későbbi időkben. A haslábúak az ősi tengerek vizeiben voltak jelen, és közéjük számíthatók az egyhéjú csigák, a parti csigák és a közönséges csigák. A kéthéjú haslábúak ugyanolyan jól átvészelték a közbenső évmilliókat, mint e korokat, s ide tartoznak a kagylók, osztrigák és fésűkagylók. A kagylós-héjas élő szervezetek szintén kifejlődtek, és e karlábúak nagyobbrészt úgy éltek az ősi vizekben, mint ahogy ma is élnek; a héjukon még lecsapható, fogazott és egyéb védőeszközöket is viseltek.

13 ¶ Így ért véget a tengervízi élet második nagy időszakának evolúciós története, me-

lyet a földtannal foglalkozó kutatóitok *alsó szilurkorként* ismernek.

3. A MÁSODIK NAGY ÁRADÁSI SZAKASZ
A TENGERI VIRÁGÁLLAT IDŐSZAK – A BRACHIOPODÁK KORA

[1] *300.000.000* évvel ezelőtt egy újabb nagy szárazföld-süllyedési időszak kezdődött. Az ősi szilurtengerek déli és északi irányú előretörése Európa és Észak-Amerika elárasztásához vezetett. A szárazföld nem emelkedett magasan a tengerszint fölé, így a partvonalakon nem sok ülepedés ment végbe. A tengerekben hemzsegett a mészkővázas élet, és ezekből a tengerfenékre süllyedő héjakból fokozatosan nagyon vastag mészkőréteg

képződött. Ez az első kiterjedt mészkőlerakódás, s ez gyakorlatilag egész Európát és Észak-Amerikát beborítja, bár csak néhány helyen bukkan a felszínre. Ezen ősi kőzetréteg átlagos vastagsága nagyjából háromszáz méter, de ezeknek az üledékeknek a jelentős részét nagymértékben eltorzították a ferde és a függőleges irányú elmozdulások, a töredezések, és sok üledék kvarccá, agyagpalává és márvánnyá alakult át.

[2] Mélységi kőzetek vagy ömledék nem található az ezen időszakból származó kőzetrétegekben, kivéve a nagyobb tűzhányókat Európa déli részén, Maine keleti felében, valamint a quebec-i ömledékfolyamokat. A tűzhányók működési ideje már régen lejárt. Ez a nagy vízülepedés tetőpontja volt; hegy-

képződés alig vagy egyáltalán nem folyt.

3 ¶ *290.000.000* évvel ezelőtt a tenger nagymértékben visszahúzódott a földrészekről, és a körülöttük lévő világtengerek alja süllyedőben volt. A szárazföldek egy kismértékű változást követően végül újra elmerültek. Ekkor kezdődött meg minden földrészen az első hegyképződés, és e függőleges kéregmozgások legnagyobbikai közé az ázsiai Himalája és a nagy kaledóniai hegység tartozott, mely utóbbi Írországtól Skócián keresztül a Spitzbergákig húzódik.

4 E korszakbeli üledékekben sok földgáz, kőolaj, horgany és ólom található, a földgáz és a kőolaj a felgyülemlett növényi és állati anyagtömegből származik, mely az előző szárazföld-süllyedés idején került a mélybe,

míg az ásványi üledékek képviselik a mozgásban nem lévő víztestek kiülepedését. A kősóüledékek nagy része ebből az időszakból származik.

5 A háromkaréjú ősrákok gyorsan hanyatlottak, és a színtér közepét a nagyobb puhatestűek, illetőleg fejlábúak foglalták el. Ezek az állatok öt méter hosszúra és harminc centiméter átmérőjűre is megnőttek és ők lettek a tengerek urai. Ez az állatfaj *hirtelen* jelent meg és vette át a tengeri élet feletti uralmat.

6 E korszakban a tűzhányó-tevékenység az európai térségben volt jelentős. A sokmillió év alatt nem voltak olyan erős és kiterjedt tűzhányókitörések, mint amilyenek ekkor történnek a mediterrán térség mélyedésében, különösen pedig a Brit-szigetek szom-

szédságában. A Brit-szigetek térségén egykor áthaladt ömledékfolyam ma csaknem 8.000 méter vastagságban váltakozó ömledék- és kőzetrétegek képét mutatja. E kőzeteket az időszakos ömledékfolyamok rakták le, melyek a sekély tengerfeneken szétterültek, így összekeveredtek az üledékes kőzetekkel, és mindez együtt később jóval a tenger szintje fölé emelkedett. Erős földrengések jelentkeztek Európa északi részén, nevezetesen Skóciában.

7 A világtengeri vidék időjárása enyhe és kiegyenlített maradt, és a meleg tengerek elérték a sarki szárazföldek partjait is. A karlábúak és egyéb tengeri állatok kövületei ezekben az üledékekben egészen az Északisarkig megtalálhatók. A haslábúak, a karlá-

búak, a szivacsok és a zátonyképző virágállatok tovább gyarapodtak.

8 Ennek az időszaknak a végén került sor a szilurtengerek, valamint a déli és az északi világtengerek vizének második nagyobb összekeveredésére. A fejlábúak uralják a tengeri életet, míg a társult életformák fokozatosan fejlődnek és különülnek el.

9 ¶ *280.000.000* évvel ezelőtt a földrészek jelentős részben kiemelkedtek a második szilurkori áradásból. Ennek az alámerülésnek az üledékkőzetei Észak-Amerikában Niagara-mészkő néven ismeretesek, mert e kőzetréteg felett folyik a Niagara-vízesés. E kőzetréteg a keleti hegyektől a Mississippi völgyének vidékéig terjed, nyugatra nem nagyon, délre viszont annál inkább kinyú-

lik. Több réteg terjed ki Kanadának, Dél-Amerika egyes részeinek, Ausztráliának és Európa nagy részének területeire, s e Niagara-fajta mészkőnek az átlagos vastagsága nagyjából kétszáz méter. Közvetlenül a Niagara-üledéket fedi a sok vidéken fellelhető törmelékkőzet, agyagpala és kősó. Ezek a második lesüllyedéskor gyülemlettek fel. E só a nagy lagúnákban ülepedett le, melyek felváltva nyíltak meg és zárultak le s így a párolgás mellett a só kiülepedett, más anyagok pedig oldott állapotban maradtak. Némely térségben ezek a kősó-ágyak meghaladják a húsz méter vastagságot is.

[10] Ekkoriban az éghajlat kiegyenlített és enyhe, és tengervízből származó kövületek képződnek a sarki területeken is. De ennek

a korszaknak a végére a tengerek olyannyira sóssá válnak, hogy csak kevés élet marad meg.

11 Az utolsó szilur időszakbeli alámerülés befejeződésének közeledtével nagymértékű gyarapodást mutatnak a tüskésbőrűek — a kőliliomok — amit a tengericsillag-mészkő-üledékek is bizonyítanak. A háromkaréjú ősrákok már csaknem eltűntek, és a puhatestűek továbbra is a tengerek egyeduralkodói; a virágállatzátony képződés nagyfokú növekedést mutat. A kezdetleges vízi skorpiók e korszakban fejlődnek ki először a kedvezőbb körülményeket nyújtó helyeken. Röviddel ez után, és *hirtelenül,* megjelennek az igazi — a ténylegesen is lélegző — skorpiók.

12 Ezekkel a mozzanatokkal zárul a tengeri élet harmadik időszaka, mely huszonötmillió évet tesz ki, s amelyet a kutatóitok *szilur korként* ismernek.

4. A NAGY SZÁRAZFÖLD-KIEMELKEDÉS SZAKASZA

A SZÁRAZFÖLDI NÖVÉNYI ÉLET IDŐSZAKA

A HALAK KORA

1 A szárazföld és a víz korszakokon át dúló küzdelmében hosszú időn keresztül a tenger aratott átmeneti győzelmeket, de most eljött a szárazföld győzelmeinek a kora. És a földrészek sodródása is csak addig terjedt, hogy néha a világ minden szárazföldjét kes-

keny földnyelvek és szűk földszorosok kötötték össze.

[2] Ahogy a szárazföld az utolsó szilurkori áradásból kiemelkedik, a világ fejlődésének és az élet evolúciójának egy fontos időszaka a végéhez közeledik. Ez egy új korszak hajnala a földön. A korábbi idők csupasz és nem igazán vonzó tájképe burjánzó zöldnövény-takaróba öltözik, és hamarosan megjelennek az első pazar erdők is.

[3] E korszakban a tengervízi élet a korai fajta-elkülönülés következtében igen változatos volt, de később mindeme külön fajták szabadon keveredtek és társultak. A brachiopodák hamar elérték a fejlődésük tetőpontját, őket követték az ízeltlábúak, és a tapadókagylók is ekkor jelentek meg először.

De a legnagyobb esemény a halak családjának hirtelen megjelenése volt. Ezzel beköszöntött a halak kora, a világtörténelem azon időszaka, melyet az állatok *gerinces* fajtája jellemez.

4 ¶ *270.000.000* évvel ezelőtt a földrészek már jócskán a víz fölé emelkedtek. Millió és millió év alatt ilyen sok szárazföld még nem volt egyszerre a víz felett; az egész világtörténelemben ez a legnagyobb szárazföld-kiemelkedési korszakok közé tartozott.

5 Ötmillió évvel később Észak- és Dél-Amerikának, Európának, Afrikának, Ázsia északi részének és Ausztráliának a száraz területeire egy rövid időre betört a víz, Észak-Amerika egykor csaknem teljesen elmerült; és az ebből eredő mészkőrétegek vastagsága

150 és 1.500 méter között van. E különböző devonkori tengerek egyszer az egyik, másszor a másik irányba terjeszkedtek, így a hatalmas sarki észak-amerikai beltenger Kalifornia északi részén át talált utat a Csendes-világtenger felé.

6 ¶ *260.000.000* évvel ezelőtt, e szárazföld-összehúzódási korszak vége felé Észak-Amerikát részlegesen olyan tengerek borították, melyek egyúttal összeköttetésben álltak a csendes-világtengeri, az atlanti-világtengeri, a sarki-tengeri és a mexikói-öbölbeli vizekkel. Az első devonkori áradás eme későbbi szakaszaiban keletkezett üledékek átlagos vastagsága eléri a mintegy 300 métert. Az ezekre az időkre jellemző virág-állatzátonyok jelzik, hogy a beltengerek vi-

ze tiszta és sekély volt. Ilyen virágállat-lerakódásokat lehet látni az Ohio folyó partjain Louisville, Kentucky közelében, s ezek nagyjából 30 méter vastagok és kétszáznál is több féle kövületet tartalmaznak. E virágállat-alakulatok Kanadán és Európa északi részén át a sarki területekig húzódnak.

7 Ezeket az alámerüléseket követően sok partvonal olyannyira kiemelkedett, hogy a korábbi üledékeket sár vagy palás agyag fedte. Van azután a devonkori lerakódások egyikére jellemző vörös homokkőréteg is, és e vörös réteg sok helyen borítja a föld felszínét, megtalálható Észak- és Dél-Amerikában, Európában, Oroszországban, Kínában, Afrikában és Ausztráliában. E vörös üledékek száraz vagy félszáraz éghajlati viszo-

nyokra engednek következtetni, azonban az éghajlat még ebben a korszakban is enyhe és kiegyenlített volt.

8 Ebben az időszakban végig a szárazföld a Cincinatti-szigettől délkeletre jóval a tenger szintje fölé magasodott. De Európa nyugati részének nagy része, beleértve a Brit-szigeteket is, víz alatt volt. Wales-ben, Németországban és Európa más részein a devonkori kőzetek vastagsága mintegy 6.000 méter.

9 ¶ *250.000.000* évvel ezelőtt jelent meg a halak családja, a gerincesek, mely az emberi előtti törzsfejlődés egyik legfontosabb lépése.

10 Az ízeltlábúak, illetőleg a rákfélék voltak az első gerincesek ősei. A halak családjának előfutára pedig két módosult ízeltlábú

ős volt; az egyiknél a fejet és a farkat hosszú test kötötte össze, a másik pedig egy gerinctelen, állkapocs nélküli előhal volt. De ezek a korai fajták gyorsan kipusztultak, amikor a halak, az állatvilág első gerincesei *hirtelenül* megjelentek észak felől.

11 A legnagyobb igazi halak közül sok ebből a korszakból származik, a fogakkal is rendelkezők némelyike pedig elérte a nyolc-tíz méter hosszúságot; a mai cápák ezeknek az őshalaknak a túlélői. A tüdős és vértes halak elérték az evolúciós fejlődésük csúcsát, és a halak még e korszak vége előtt alkalmazkodtak az édesvízhez és a sósvízhez egyaránt.

12 Valódi fogashal-állkapcsokat és csontvázakat lehet találni az ezen időszak végéről származó üledékekben, és gazdag kö-

vületpadok találhatók Kalifornia partvonala mentén, ugyanis a Csendes-világtenger számos védett öble nyúlt be ama térség szárazföldjébe.

13 A szárazföldet gyorsan meghódították a szárazföldi növényzet új rendjei. Azelőtt kevés növény nőtt a földön, kivéve a vízpartok környékét. Most, és *hirtelenül,* a burjánzó *páfránycsalád* jelent meg és sebesen elterjedt a gyorsan emelkedő szárazföldön a világ minden részén. Rövid idő alatt hatvan centiméter vastag és tizenkét méter magas fafajok fejlődtek ki; később kifejlődtek a levelek, de ezek a korai faváltozatok csak csökevényes lombozattal rendelkeztek. Számos kisebb növény is volt, azonban a kövületeiket nem lehet megtalálni, mert rendszerint

elpusztították őket a még korábban megjelent baktériumok.

14 És a szárazföld emelkedésével Észak-Amerika összeköttetésbe került Európával a Grönlandig kinyúló földnyelvek révén. És Grönland e korai szárazföldi növények maradványait ma a jégtakarója alatt őrzi.

15 ¶ *240.000.000* évvel ezelőtt a szárazföld elkezdett süllyedni Európa, valamint Észak- és Dél-Amerika egyes részein. E süllyedés jelezte az utolsó és a legkevésbé kiterjedt devonkori áradásokat. A sarki tengerek megint dél felé, Észak-Amerika irányába mozdultak, s az Atlanti-világtenger elöntötte Európa és Nyugat-Ázsia nagy részét, míg a Csendes-világtenger déli része elborította India jelentős részét. Az áradás las-

san alakult ki és lassan is húzódott vissza. A Hudson folyó nyugati partján magasodó Catskill-hegység az Észak-Amerika felszínén található földtani emlékművek egyik legnagyobbika ebből az időszakból.

16 ¶ *230.000.000* évvel ezelőtt a tengerek folytatták a visszahúzódást. Észak-Amerika jelentős része már a víz felett volt, és erős tűzhányó-tevékenység folyt a Szt. Lőrinc térségben. A montreali Royal-hegy e tűzhányók egyikének lepusztult kúpja. Ennek a teljes korszaknak az üledékei jól láthatók az észak-amerikai Appalache-hegységben, ahol a Susquehanna folyó völgyet vájt magának és ezzel feltárta ezeket az egymáson fekvő rétegeket, melyek vastagsága meghaladja a 4.000 métert is.

17 ¶ A földrészek emelkedése folytatódott, és a légkör oxigéntartalma is növekedni kezdett. A földet harminc méter magas, hatalmas páfrányerdők, valamint az akkori idők sajátos fái, a csönderdők borították; hangot nem lehetett ott hallani, még levélsusogást sem, mert e fáknak nem voltak leveleik.

18 ¶ És ezzel lassan véget is ért a tengeri élet evolúciójának egyik leghosszabb időszaka, *a halak kora.* A világtörténelem ezen időszaka csaknem ötvenmillió évig tartott; e kort a kutatóitok *devonnak* nevezték el.

5. A FÖLDKÉREG-VÁNDORLÁSOK SZAKASZA
A KARBONKOR – A PÁFRÁNYERDŐK IDŐSZAKA

A BÉKÁK KORA

[1] A halak megjelenése a megelőző időszakban a tengeri élet evolúciójának csúcspontja. Ettől a ponttól a szárazföldi élet törzsfejlődése egyre fontosabbá válik. És ez az időszak az első szárazföldi állatok számára csaknem eszményien berendezett színteret nyit meg.

[2] ¶ *220.000.000* évvel ezelőtt a földrészek szárazföldi területei közül sok, beleértve Észak-Amerika nagy részét is, víz fölött állt. A szárazföldet burjánzó növénytakaró fedte; ez ténylegesen a *páfrányok kora* volt. Széndioxid még mindig jelen volt a légkörben, de már egyre kisebb mennyiségben.

[3] Nem sokkal ez után Észak-Amerika középső részét elárasztotta a víz, melynek

eredményeként két nagy beltenger jött létre. Az atlanti-világtengeri és a csendes-világtengeri part menti magasabb területek valamivel a mai partvonalakon túl helyezkedtek el. A két tenger nyomban egyesítette, összevegyítette a különböző életformáikat, és e tengeri állatvilág egyesülése jelentette a tengervízi élet gyors és világméretű hanyatlásának, valamint a következő, a szárazföldi élet időszakának a kezdetét.

4 ¶ *210.000.000* évvel ezelőtt a meleg vizű sarki tengerek elborították Észak-Amerika és Európa nagy részét. A déli sarki vizek elárasztották Dél-Amerikát és Ausztráliát, míg Afrika és Ázsia magasan a vízszint felett volt.

5 Amikor a tengerek szintje a legmagasab-

ban állt, egy új evolúciós fejlődési lépés történt meg *hirtelenül.* Egyszerre csak megjelentek az első szárazföldi állatok. Számos, a szárazföldön és a vízben egyaránt élni képes állatfaj létezett. Ezek a levegőt lélegző kétéltűek az ízeltlábúakból alakultak ki, melyek úszóhólyagjai tüdőkké fejlődtek.

6 A csigák, a skorpiók és a békák a tengerek sós vizeiből másztak a partra. Ma a békák még mindig a vízbe rakják a petéiket, és a porontyok először kis halakként, ebihalakként léteznek. Ez az időszak általánosan úgy ismert, mint a *békák kora.*

7 A rovarok nagyon röviddel ez után jelentek meg először, és a pókokkal, skorpiókkal, csótányokkal, tücskökkel és sáskákkal együtt hamarosan elterjedtek a világ földré-

szein. A szitakötők keresztmérete elérte a hetvenöt centimétert. A csótányok ezer fajtája fejlődött ki, és némelyikük tíz centiméter hosszúra is megnőtt.

8 A tüskésbőrűeknek két csoportja is különösen magas fejlettségi szintet ért el, és e korszak kövületei között valóban ezek a meghatározók. A nagy kagylóevő cápák szintén nagyon fejlettek voltak, és több mint ötmillió éven át ezek uralták a világtengereket. Az éghajlat még mindig enyhe és kiegyenlített volt; a tengervízi élet keveset változott. Kialakulóban voltak az édesvízi halak és a háromkaréjú ősrákok már közel jártak a kipusztuláshoz. Virágállatok ritkán fordultak elő, és a mészkő nagy részét a tengeri csillagok hozták létre. Az építőanyag-

ként használatos nemesebb mészkő ebben az időszakban rakódott le.

9 Számos beltenger vize oly nagy mértékben telítődött mészkővel és egyéb ásványi anyagokkal, hogy ez erős hatással volt sok tengeri faj tökéletesedésére és fejlődésére. Végül a tengerek az általános kiülepedés eredményeként megtisztultak, s az üledékek néhol horganyt és ólmot is tartalmaztak.

10 A korai karbonkor üledékes rétegei 150-600 méter vastagok, összetételük pedig homokkő, palás agyag és mészkő. A legrégibb kőzetrétegek szárazföldi és tengeri növények és állatok kövületeit egyaránt tartalmazzák, kavics- és vízgyűjtői üledékek mellett. A kevéssé hasznosítható szén is megtalálható ezekben a régebbi kőzetrétegek-

ben. Ezek az üledékek Európa-szerte nagyon hasonlítanak az Észak-Amerikában lerakódottakhoz.

11 E korszak vége felé Észak-Amerika szárazföldje elkezdett emelkedni. Volt közben egy rövid megszakítás, s ekkor a tenger újból elborította a korábbi alapzatát. Ez rövid ideig tartó áradás volt, és a szárazföld legnagyobb része hamarosan jóval a vízszint fölé került. Dél-Amerika még mindig össze volt kötve Európával Afrikán keresztül.

12 Ebben az időszakban kezdődött meg a Vogézek, a Fekete-erdő és az Urál hegység kiemelkedése. Más és idősebb hegységek tönkjei egész Nagy-Britannia és Európa szerte fellelhetők.

13 ¶ *200.000.000* évvel ezelőtt kezdődtek el a karbonkori időszak valóban tevékeny sza-

kaszai. Húszmillió évvel ezen időszak előtt rakódtak le az első szénüledékek, de most már jóval kiterjedtebb szénképződési folyamatok zajlottak. A tényleges szénképződési időszak hossza valamivel meghaladta a huszonötmillió évet.

14 A szárazföld rendszeres időközönként felemelkedett, majd lesüllyedt a változó tengerszint miatt, melyet viszont a tengerfenék működése váltott ki. E kéregnyugtalanság — a szárazföld süllyedése és emelkedése — a parti mocsarak burjánzó növényvilágával együtt hozzájárult a kiterjedt szénlerakódások létrejöttéhez, ami miatt ezt az időszakot *karbonkornak* is nevezik. És az éghajlat még mindig enyhe volt világszerte.

15 A szénrétegek palás anyaggal, kővel és

törmelékkőzettel váltakoznak. E kőágyak vastagsága az Egyesült Államok középső és keleti részén tizenkettő és tizenöt méter között változik. De ezeknek az üledékeknek a nagy része a későbbi kiemelkedések során kimosódott. Észak-Amerika és Európa egyes részein a széntartalmú kőzetrétegek 5.400 méter vastagok.

16 A jelenlegi szénágyak alatt fekvő agyagban növekedett fagyökerek jelenléte azt példázza, hogy a szén pontosan ott képződött, ahol ma is megtalálható. A kőszén annak a buja növényzetnek a vízmosta és nyomásalakította maradványa, mely e távoli korszak ingoványaiban és mocsaras partszakaszain nőtt. A szénrétegek gyakran tartalmaznak földgázt és kőolajat is. A tőzeg-

ágyak, a múltbeli növényi élet maradványai elszenesednek, ha megfelelő nyomás és hő éri azokat. Az antracit a kőszénnél nagyobb nyomás és hő hatására jön létre.

17 Észak-Amerikában a szénrétegek száma, mely azt mutatja, hogy a szárazföld hányszor süllyedt le és emelkedett ki, a különféle ágyakban változó, mégpedig Illinoisban tíz, Pennsylvaniában húsz, Alabamában harmincöt, Kanadában pedig hetvenöt. A kőszénágyakban édesvízi és tengeri kövületek egyaránt vannak.

18 Észak- és Dél-Amerika hegyei e korszakban végig mozgásban voltak, az Andok és a déli ősi Szikláshegység is emelkedőben volt. Az atlanti-világtengeri és a csendes-világtengeri partok nagy magasföldjei süllyedni

kezdtek, végül oly mértékben lepusztultak és elmerültek, hogy a két világtenger partvonalai visszahúzódtak nagyjából a jelenlegi helyzetükbe. Ennek az áradásnak az üledékei átlagosan mintegy háromszáz méter vastagok.

19 ¶ *190.000.000* évvel ezelőtt az észak-amerikai karbontenger nyugati irányban a jelenlegi sziklás-hegységi térségen is túlra terjeszkedett, s Kalifornia északi részén keresztül összeköttetést teremtett a Csendes-világtengerrel. Amerika és Európa szerte rétegről rétegre folytatódott a szénlerakódás, ahogy a parti területek kiemelkedtek, majd lesüllyedtek a tengerparti szintingadozás e korszakaiban.

20 ¶ *180.000.000* évvel ezelőtt zárult le a kar-

bonkori időszak, amely alatt szénképződés ment végbe az egész világon — Európában, Indiában, Kínában, Észak-Afrikában és az Amerikákban. A szénképződési időszak végén Észak-Amerika a Mississippi völgyétől keletre kiemelkedett, és e terület nagy része azóta is a tenger szintje felett van. E szárazföld-kiemelkedési időszak jelenti Észak-Amerika mai hegységei létének a kezdetét, mind az Appalache-térségben, mind pedig nyugaton. Tűzhányók működtek Alaszkában és Kaliforniában, valamint Európa és Ázsia hegységképző vidékein is. Amerika keleti és Európa nyugati része összeköttetésben állt a grönlandi földrésszel.

[21] A szárazföld kiemelkedése elkezdte megváltoztatni a korábbi korszakok tengeri ég-

hajlatát és elkezdte felváltani azt a kevésbé enyhe és inkább változatos szárazföldi éghajlattal.

[22] Ezekben az időkben a növények egysejtű csíramagosak voltak, és a szél ezeket az ivartalan szaporítósejteket nagyon messzire is eljuttatta. A karbonkori fák törzsének átmérője nemritkán elérte a két métert, a magasságuk pedig a csaknem negyven métert. A mai páfrányok valóban e letűnt korok emlékei.

[23] Általában véve ezek voltak az édesvízi élőlények fejlődésének időszakai; kevés változás ment végbe az előző tengervízi életben. De ennek az időszaknak a legfontosabb jellemzője a békák és számos unokatestvérük *hirtelen* megjelenése. A szénkor jellem-

ző vonásai az élet terén a *páfrányok* és a *békák* voltak.

6. AZ ÉGHAJLATVÁLTOZÁS SZAKASZA
MAGVAS NÖVÉNYEK IDŐSZAKA
AZ ÉLŐLÉNYTANI NEHÉZSÉGEK KORA

[1] Ez az időszak jelenti a tengervízi életben a meghatározó evolúciós fejlődés végét és a szárazföldi állatok későbbi korszakaiba átvezető átmeneti időszak kezdetét.

[2] Ez az élet nagyfokú leromlását hozó időszak volt. A tengervízi fajok ezrei haltak ki, és az élet még alig vetette meg a lábát a szárazföldön. Az élőlénytani hányattatás ideje volt ez, olyan korszak, amikor az élet csak-

nem eltűnt a föld felszínéről és a világtengerek mélyéről. A hosszú tengervízi élet korának vége felé százezernél is több élőlény-faj volt a földön. Ezen átmeneti korszak végére ötszáznál is kevesebb maradt meg.

3 Ezen új időszak sajátos vonásai nem is annyira a földkéreg kihűlésének vagy a tűzhányó-tevékenység hosszú szüneteléseinek tudhatók be, hanem inkább a mindennapos és már meglévő hatások egyfajta szokatlan keverékének — a tengerek összehúzódásának és a hatalmas kiterjedésű szárazföldek fokozódó mértékű kiemelkedésének. Az előző idők enyhe tengermelléki éghajlata eltűnőben volt, és a kellemetlenebb, szárazföldi jellegű időjárás gyors kialakulása ment végbe.

4 ¶ *170.000.000* évvel ezelőtt nagymértékű evolúciós változások és átalakulások voltak folyamatban az egész föld felszínén. A szárazföldek szerte a világon kiemelkedőben voltak, ahogy a tengerfenekek süllyedtek. Elszigetelt hegyvonulatok jelentek meg. Észak-Amerika keleti része magasan a vízszint felett helyezkedett el; a nyugati rész lassan emelkedett. A földrészeket nagyobb és kisebb sós tavak és számos beltenger fedte, melyek szűk szorosokkal kapcsolódtak a világtengerekhez. Ezen átmeneti időszak kőzetrétegeinek vastagsága a 300 és a 2.000 méter között változik.

5 A földkéreg nagymértékű felgyűrődéseket szenvedett a szárazföldek kiemelkedése során. Ez a szárazföld-kiemelkedés kora

volt, ha leszámítjuk bizonyos földnyelvek eltűnését, mint amilyenek azok a földrészek is voltak, melyek hosszú időn keresztül összekötötték Dél-Amerikát Afrikával és Észak-Amerikát Európával.

6 A zárt tavak és tengerek fokozatosan kiszáradtak mindenütt a világon. Elszigetelt hegyek és körzeti jégfolyamok kezdtek megjelenni, különösen a déli féltekén, és sok térségben e helyi jégképződmények által lerakott anyag még a felsőbb és későbbi szénüledékek között is megtalálható. Két új éghajlati tényező jelent meg — az eljegesedés és a szárazság. A föld magasabban fekvő területei közül sok sivatagossá és kopárrá vált.

7 ¶ Az éghajlatváltozások ezen időszakaiban a szárazföldi növények között is nagy

változások mentek végbe. Ekkor jelentek meg először a *magvas növények*, és ezek jobb táplálékforrást biztosítottak a később egyre jobban gyarapodó szárazföldi állatvilág számára. A rovarok gyökeres változáson mentek át. Kifejlődött a *nyugvó állapot* a tél és a szárazság idején jelentkező csökkent mozgásigénynek való megfelelés érdekében.

8 ¶ A szárazföldi állatok között a békák már az előző korszakban elérték a fejlődésük tetőpontját és most gyorsan hanyatlottak, azonban a túlélés azért sikerült nekik mégis, mert képesek voltak sokáig életben maradni e régmúlt és rettenetes megpróbáltatásokat hozó időszakok kiszáradó pocsolyáiban és tavaiban. A békáknak a hüllőkké való fejlődésében az első lépés a békák ha-

nyatló korában Afrikában történt meg. És mivel a szárazföldek még mindig összeköttetésben voltak, e hüllő-elődd teremtmény, mely levegőt lélegzett, az egész világon elterjedt. Ekkorra a légkör olyannyira megváltozott, hogy kiválóan megfelelt az állati légzés feltételeinek. Nem sokkal e hüllő-ős békák megérkezése után Észak-Amerika átmenetileg elszigetelődött, elszakadt Európától, Ázsiától és Dél-Amerikától.

9 A világtengerek vizeinek fokozatos lehűlése nagyban hozzájárult a világtengeri élet pusztulásához. Azoknak a korszakoknak a tengeri állatai három kellemesebb helyen kerestek átmeneti menedéket: a jelenlegi Mexikói-öböl térségében, az indiai Gangesz-öbölben és a mediterrán medence Szi-

cíliai-öblében. És a megpróbáltatások közepette megjelent új tengeri fajok később e három térségből elindulva vették birtokba újra a tengereket.

10 ¶ *160.000.000* évvel ezelőtt a szárazföldet nagyobbrészt a szárazföldi állatvilág táplálására alkalmas növénytakaró fedte, és a légkör tökéletesen alkalmassá vált az állatok lélegzéséhez is. Így ért véget a tengervízi élet hanyatlásának, valamint az élőlénytani megpróbáltatásoknak azon időszaka, mely az élet minden formáját elpusztította, kivéve azokat, amelyek túlélési értékkel rendelkeztek, és amelyek ezért a bolygói törzsfejlődés soron következő korszakaiban a gyorsabban fejlődő és változatosabbá váló életnek az őseiként léphettek fel.

[11] Az élőlénytani megpróbáltatások ezen időszakának, melyet a hallgatóitok *perminek* neveznek, a vége egyúttal a hosszú *földtörténeti ókor* végét is jelentette, mely a bolygó történelmének negyedét, azaz kétszázötven millió évet tesz ki.

[12] Az Urantián a hatalmas világtengeri életbölcsőde eleget tett a rendeltetésének. Azokban a hosszú korszakokban, amikor a szárazföld nem volt alkalmas az élet hordozására, mielőtt a légkör elegendő oxigént tartalmazott volna a magasabb rendű állatok számára, a tenger gondozta és táplálta a teremtésrész korai életét. Most pedig a tenger élőlénytani fontossága erőteljesen csökken, amint a törzsfejlődés második szakasza a szárazföldön elkezd kiteljesedni.

13 [Közreadta egy nebadoni Élethordozó, az Urantiára kijelölt eredeti testület tagja.]

60. ÍRÁS

AZ URANTIA A KORAI SZÁRAZFÖLDI ÉLETIDŐSZAKÁBAN

A KIZÁRÓLAGOS tengeri élet kora véget ért. A szárazföld kiemelkedése, a kihűlő kéreg és a lehűlő világtengerek, a tengerek visszahúzódása és ebből eredő mélyülése, melyekhez az északi szélességi körök mentén a szárazföld nagymértékű térnyerése társult, mind hozzájárult ahhoz, hogy a világ éghajlata jelentősen megváltozott az egyenlítői égövtől távol eső vidékeken.

[2] A megelőző korszak záró szakaszai valóban a békák korát jelentették, ám többé már

nem a szárazföldi gerincesek ezen ősei voltak a meghatározók, mert igencsak lecsökkent számban maradtak fenn. Az élőlénytani megpróbáltatásokkal járó megelőző időszak kemény megmérettetéseit csak kevés fajta élte túl. Még az egysejtű csíramagos növények is csaknem kipusztultak.

1. A FÖLDTÖRTÉNETI ALSÓ KÖZÉPKOR

[1] Ezen időszak kimaródásos üledéke többnyire törmelékkőzet, palás agyag és homokkő. Az eme lerakódásokban jelenlévő gipsz és vörös rétegek Amerika és Európa szerte jelzik, hogy e földrészek éghajlata száraz volt. E száraz területek nagymértékű felmaródási hatást szenvedtek el a környező

hegyvidékekről érkező, erőteljes és rendszeres felhőszakadások eredményeként.

2 E rétegekben kevés kövület található, viszont sokfelé fedezhető fel bennük a szárazföldi hüllők homokkő-lábnyoma. Sok vidéken az ebből az időszakból származó, háromszáz méter vastag vörös homokkő üledékek nem tartalmaznak kövületeket. A szárazföldi állatok léte csak Afrika bizonyos részein volt folyamatos.

3 E lerakódások vastagsága 1.000 és 3.000 méter között változik, sőt a csendes-világtengeri partvidéken eléri az 5.500 métert is. Később ömledék türemkedett be sok ilyen réteg közé. A Hudson folyó bazaltoszlopsorai e triászkori kőzetrétegek közötti bazaltömledék kitorlódásából alakultak ki. A

tűzhányó-tevékenységek általánosak voltak a világ különböző részein.

4 Egész Európában, különösen Németországban és Oroszországban lelhetők fel az ezen időszakból származó üledékek. Angliában az új vörös homokkő tartozik e korszakhoz. Mészkő rakódott le az Alpok déli részén a tenger előretörésének eredményeképpen és ma jellegzetes dolomitmészkő falakként, hegycsúcsokként és oszlopokként láthatók e vidékeken. E réteg fellelhető Afrika és Ausztrália szerte. A karrarai márvány szintén ilyen módosult mészkőből származik. Dél-Amerika déli tájegységeiben ebből az időszakból semmi sem található, mert a földrész e területe víz alatt maradt és ennélfogva csak az édesvízi, illetőleg a tengeri üle-

dékképződés volt folyamatos a megelőző és a következő korszakokban.

5 ¶ *150.000.000* évvel ezelőtt kezdődtek el a világtörténelmi jelentőségű, korai szárazföldi élet időszakai. Az élőlényvilágnak általában véve nem jól ment a sora, azonban jobb helyzetben volt, mint a tengervízi élet korszakának kimerítő és ellenséges záró szakaszában.

6 E korszak beköszöntével Észak-Amerika keleti és középső része, Dél-Amerika északi fele, Európa nagy része és Ázsia egésze jóval a víz felett volt. Észak-Amerika földrajzilag most először szigetelődött el, de nem sokkal később a Bering-szoros földnyelve újra kiemelkedik és összeköti a földrészt Ázsiával.

7 Nagy mélyedések jöttek létre Észak-Amerikában, az atlanti- és a csendes-világ-

tengeri partvonalakkal párhuzamosan. A nagy kelet-connecticuti vetődés megjelent, melynek egyik oldala több mint három kilométert süllyedt. Az észak-amerikai teknővölgyek közül sok később feltöltődött kimaródásos üledékkel, és a hegyes területeken is számos édes vizű és sós vizű tómedence volt. Később e feltöltött szárazföldi mélyedések jelentősen kiemelkedtek a földalatti ömledékfolyamok hatására. Sok vidéken a megkövült erdők ehhez a korszakhoz tartoznak.

8 A csendes-világtengeri part, mely rendszerint a víz felett maradt a földrészek alámerülésének időszakaiban is, most elmerült, kivéve Kalifornia déli részét és egy nagyobb szigetet, mely azután úgy létezett to-

vább, ahogy ma is létezik a Csendes-világtengerben. Ez az ősi kaliforniai tenger bővelkedett a tengervízi életben és kelet felé terjeszkedve összekapcsolódott a középnyugati tájegység régi tengeri medencéjével.

9 ¶ *140.000.000* évvel ezelőtt *hirtelenül* és csak mintegy utalásszerűen a megelőző korszakban Afrikában kifejlődött két elő-hüllő ősre, megjelentek a teljesen kifejlett hüllők. Gyorsan fejlődtek, hamarosan megjelentek a krokodilok, a pikkelyes hüllők, később pedig a tengeri kígyók és a repülő hüllők. Az átmeneti elődeik gyorsan eltűntek.

10 Ezek a sebesen kifejlődő hüllő dinoszauruszok hamarosan e korszak egyeduralkodóivá váltak. Tojásokat raktak és minden más állattól megkülönböztette őket a

kis agyuk, mely 450 grammnál is kevesebbet nyomó agy később negyven tonnát is elért testek működését szabályozta. De az első hüllők kisebbek és húsevők voltak, és a hátsó lábukon kenguruszerűen jártak. Üreges, madárszerű csontjaik voltak és később csak három ujj fejlődött ki a hátsó lábukon, és a megkövült lábnyomaik közül sokat az ember összetéveszt az óriásmadarakéival. Később kialakultak a növényevő dinoszauruszok is. Ezek már négy lábon jártak, és e csoport egyik ága védővértet is kifejlesztett.

[11] Néhány millió évvel később jelentek meg az első emlősök. Méhlepényük még nem volt és a létük gyors bukásra volt ítélve; nem maradtak fenn. Ez az emlősfajta fejlesztésére tett egyik kísérlet volt, amely azonban

sikertelen lett az Urantián.

12 Ezen időszak tengervízi élete szegényes volt, azonban gyorsan gyarapodott a tenger új előretörésével, mely megint csak kiterjedt partvonalakat hozott létre a sekély vizekből. Lévén, hogy most már több sekély víz övezte Európát és Ázsiát, ezért e földrészeken gazdag kövületágyak találhatók. Ma, amikor e korszak életét tanulmányozzátok, vizsgáljátok meg a himalájai, a szibériai és a mediterrán vidékeket, továbbá Indiát és a dél-csendes-világtengeri medence szigeteit. A tengervízi élet kiemelkedő vonása a csodálatos ammoniteszek tömege volt, melyek kövületmaradványai a világon mindenfelé megtalálhatók.

13 ¶ *130.000.000* évvel ezelőtt a tengerek

igen kevés változáson mentek keresztül. Szibériát és Észak-Amerikát a Bering-szoros földnyelve kötötte össze. Gazdag és különleges tengervízi élet jelent meg a Csendes-világtenger kaliforniai partjai mentén, ahol ezernél is több ammoniteszfajta fejlődött ki a fejlábúak felsőbbrendű fajtáiból. Az élet ezen időszakbeli változásai az átmeneti és fokozatos jellegüktől függetlenül valóban forradalmiak voltak.

14 ¶ Ez az időszak több mint huszonötmillió évig tartott és ma *triászként* ismeretes.

2. A FÖLDTÖRTÉNETI FELSŐ KÖZÉPKOR

1 *120.000.000* évvel ezelőtt a hüllők korának egy új szakasza kezdődött. Ennek az

időszaknak a nagy eseménye a dinoszauruszok evolúciója és hanyatlása volt. A szárazföldi állati élet a méreteket tekintve ekkor mutatta a legnagyobb fejlődést, és e korszak végére gyakorlatilag el is tűnt a föld színéről. A dinoszauruszok mindenféle formában fejlődtek, a hatvan centiméternél is kisebb fajoktól egészen a hatalmas, közel huszonhárom méter hosszú, növényevő dinoszauruszokig, melyeknek testtömegét azóta sem érte el egyetlen élő teremtmény sem.

2 A legnagyobb dinoszauruszok Észak-Amerika nyugati részéből származtak. Ezek az ormótlan hüllők szerte a Sziklás-hegységben temetődtek el, Észak-Amerika teljes atlanti-világtengeri partvonala mentén, Európa nyugati részén, Dél-Afrikában és Indiá-

ban, viszont Ausztráliában nem.

3 E nagy tömegű teremtmények tevékenysége és ereje egyre csökkent, ahogy egyre nagyobbak és nagyobbak lettek; de olyan óriási mennyiségű élelemre volt szükségük és a szárazföldet olyannyira letarolták, hogy úgyszólván éhen haltak és kipusztultak — nem voltak elég értelmesek ahhoz, hogy e helyzettel meg tudjanak birkózni.

4 Ekkorra Észak-Amerika keleti térségének a legnagyobb része, mely már régen kiemelkedett, lesüllyedt és belemosódott az Atlanti-világtengerbe, s így a tengerpart a mainál néhány száz kilométerrel kijjebbre került. A földrész nyugati területe még mindig feljebb volt, de még e tájegységeket is ellepte az északi tenger és a Csendes-világtenger

vize, mely utóbbi kelet felé a dakota Feketehegyek vidékéig is elért.

5 Ezt az édesvízi korszakot számos zárt tó jellemezte, amit Colorado, Montana és Wyoming úgynevezett morrison-ágyainak bőséges édesvízi kövületei is mutatnak. E vegyes sós és édesvízi üledékek vastagsága 600 és 1.500 méter között változik; viszont igen kevés mészkő van jelen e rétegekben.

6 Ugyanaz a sarki tenger, mely oly hosszan benyúlt Észak-Amerika területére, hasonlóképpen beborította egész Dél-Amerikát, kivéve a rövidesen megjelenő Andok hegységet. Kína és Oroszország legnagyobb része szintén víz alatt állt, azonban a víz térnyerése Európában volt a legnagyobb. Ezen alámerülés időszakában rakódott le a dél-né-

metországi csodálatosan szép rajzolatú kőzet, azok a kőzetrétegek, melyekben úgy őrződtek meg az ősi rovarok törékeny szárnyai is, mintha csak tegnap kerültek volna oda.

7 E korszak növényvilága nagyobbrészt a megelőző korszakéhoz volt hasonló. A páfrányok még léteztek, míg a tűlevelűek és a fenyők egyre inkább a mai változataikra kezdtek hasonlítani. Még mindig képződött némi kőszén az északi mediterrán partok mentén.

8 A tengerek visszahúzódása hatással volt az időjárás alakulására is. Virágállatok terjedtek el az európai vizekben is, ami az éghajlat akkoriban még mindig enyhe és kiegyenlített voltát bizonyítja, azonban a virágállatok többé már nem tértek vissza a las-

san lehűlő sarki tengerekbe. Ezen idők tengervízi élete nagymértékű javuláson és fejlődésen esett át, különösen az európai vizekben. A tengeri virágállatok és a tengeri csillagok az addiginál átmenetileg nagyobb számban jelentek meg, viszont az ammoniteszek uralták a világtengerek gerinceseinek életét, ezek átlagos mérete hét-tíz centiméter volt, bár egy fajtájuk átmérője elérte a két és fél métert. A szivacsok mindenütt jelen voltak, és a tintahalak és az osztrigák is továbbfejlődtek.

9 ¶ *110.000.000* évvel ezelőtt a tengervízi élet fejlődési lehetőségeinek kiteljesedése tovább folytatódott. A tengeri sün e korszak egyik kiemelkedő másulata volt. Érett fejlettségi szintet értek el a rákok, a homárok

és a mai rákfélék. Szembetűnő változások mentek végbe a halak családjában, ekkor jelentek meg először a tokfélék, de a vérengző tengeri kígyók, melyek a szárazföldi hüllőktől származtak, még mindig ellepték az összes tengert, és a létük pusztulással fenyegette a halak teljes családját.

10 De e korszak azért mindenekelőtt a dinoszauruszoké volt. Úgy lerohanták a szárazföldeket, hogy a tengernek a szárazföldre való behatolásának megelőző időszakában két fajuk is a vízben kényszerült élőhelyet keresni magának. E tengeri kígyók visszalépést jelentenek a törzsfejlődésben. Bár néhány új fajta is kifejlődött, bizonyos ágak változatlanok maradtak, míg mások visszafejlődtek, visszatértek egy korábbi fejlettségi álla-

potba. És ez történt, amikor e kétféle hüllő elhagyta a szárazföldet.

11 Az idő múlásával a tengeri kígyók olyan méreteket értek el, hogy túl lomhává váltak és végül el is tűntek, mert az agyuk nem volt elég nagy ahhoz, hogy megfelelő védelmet találjon a hatalmas testük számára. Agytömegük nem érte el a hatvan grammot, és attól eltekintve, hogy ezek az óriási ichthyoszauruszok néha tizenöt méter hosszúra is megnőttek, a többségük hossza azért valamivel a tíz méter fölött volt. A tengeri krokodilok szintén visszalépést jelentettek a szárazföldi hüllőkhöz képest, de a tengeri kígyóktól eltérően ezek az állatok tojásrakás céljából mindig visszatértek a szárazföldre.

12 Röviddel azután, hogy a dinoszauru-

szok e két faja a vízbe vándorolt az önmaguk fenntartására tett hasztalan próbálkozás gyanánt, a szárazföldön dúló elkeseredett versengés miatt két másik fajta a levegőbe kényszerült. Ám nem e pteroszauruszok voltak a későbbi korok valódi madarainak ősei. Ezek az üreges csontú, ugráló dinoszauruszokból fejlődtek ki, a szárnyaik pedig denevérszárny-szerűek voltak, hatnyolc méter fesztávolsággal. Ezek az ősi repülő sárkánygyíkok három méter hosszúra nőttek, és a mai kígyókéhoz nagyban hasonló, kiakasztható állkapoccsal rendelkeztek. Egy időre úgy tűnt, hogy e repülő hüllők sikeresek lesznek, azonban nem tudtak úgy továbbfejlődni, hogy légi vándorokként túlélőkké válhassanak. Ezek jelentik a madár-

ősök kipusztult fajait.

13 A teknősök száma gyarapodott ebben az időszakban, mégpedig először Észak-Amerikában jelentek meg. Őseik Ázsia felől érkeztek az északi földnyelven át.

14 ¶ Százmillió évvel ezelőtt a földtörténeti középkor a végéhez közeledett. A dinoszauruszok a hatalmas testtömegük ellenére leginkább buta állatok voltak, melyeknek nem volt elég eszük ahhoz, hogy elegendő táplálékot szerezzenek az óriási testük táplálásához. És így e lomha szárazföldi hüllők egyre nagyobb számban vesztek ki. Innentől fogva a törzsfejlődés az agyméret és nem a fizikai testtömeg növekedése felé vette az irányt, és az agy fejlődése fogja jellemezni az állati evolúció és a bolygói előrehaladás

minden következő korszakát.

15 ¶ Ez az időszak, mely magába foglalja a hüllők tündöklését és hanyatlásának kezdetét, csaknem huszonötmillió évig tartott és a *jura* elnevezést kapta.

3. A KRÉTAKOR
A VIRÁGOS NÖVÉNYEK IDŐSZAKA
A MADARAK KORA

1 A nagy krétakori időszak a krétaképző, lyukacsos kőzetet létrehozó lények burjánzó uralkodásáról kapta a nevét. Az Urantián ez az időszak hozza közel a hosszú hüllőuralom végét és itt jelennek meg a virágos növények, valamint a madárvilág a szárazföldön. Szintén ezekben az időkben fejeződik be a földrészek nyugatra és délre való sodródása, melyet iszonyú kéregtorzulások kísértek,

s amelyekkel kiterjedt ömledékfolyamok és erős tűzhányó-tevékenységek jártak együtt.

2 Az előző földtani időszak vége felé a fölrészhez tartozó terület nagy része a víz szintje felett helyezkedett el, bár addig még nem voltak hegycsúcsok. Viszont a földrészek sodródása folytatódásának elsőként a csendes-világtengeri mély tengerfeneken lévő nagy akadály állta az útját. A földtani erők e küzdelme adott lendületet az egész nagy észak-déli irányú hegységrendszer kialakulásának, mely Alaszkától Mexikón keresztül a Horn-fokig húzódik.

3 Így ez az időszak válik a földtörténet *mai hegységképző szakaszává.* Ezt megelőzően kevés hegy létezett, eddig leginkább csak széles, kiemelkedett földnyelvek voltak.

Most a csendes-világtengeri parti sáv elkezdett kiemelkedni, de ez még ezeregyszáz kilométernyire nyugatra helyezkedett el a mai partvonalhoz képest. A szierrák kialakulása is megkezdődött, s az aranytartalmú kvarcrétegek az e korban kikerült ömledék termékei. Észak-Amerika keleti részén az atlanti tenger nyomása szintén hozzájárult a szárazföld megemelkedéséhez.

4 ¶ *100.000.000* évvel ezelőtt az észak-amerikai földrész és Európa egy része jóval a víz szintje fölött volt. Az amerikai földrész vetődése folytatódott, melynek eredménye a dél-amerikai Andok átalakulása és az észak-amerikai nyugati síkságok fokozatos kiemelkedése lett. Mexikó nagyobb része víz alá került, és az Atlanti-világtenger déli

része behatolt Dél-Amerika keleti partjaira, később elérve a mai partvonalat. Az Atlanti- és az Indiai-világtenger akkoriban nagyjából olyan volt, mint ma.

5 ¶ *95.000.000* évvel ezelőtt az amerikai és az európai földrészek elkezdtek süllyedni. A déli tengerek megkezdték Észak-Amerika meghódítását és fokozatosan észak felé terjeszkedtek, ahol egyesültek a Sarki-világtengerrel, s ezzel a földrész második legnagyobb alámerülését okozták. A végül visszahúzódott tenger nagyjából úgy hagyta a földrészt, mint amilyen most. E nagy alámerülést megelőzően a kelet-appalachi hegyvidék csaknem teljesen a vízszintig lekopott. Az agyagedények előállításához manapság használatos tiszta agyagból álló szí-

nes rétegek közül sok ebben a korszakban rakódott le az atlanti-világtengeri parti területeken, s e rétegek átlagos vastagsága mintegy 600 méter.

6 Erős tűzhányó-tevékenységek folytak az Alpok déli részén és a jelenlegi kaliforniai partsávbeli hegyekben. Sokmillió év legnagyobb mértékű kéregtorzulására Mexikóban került sor. Nagy változások zajlottak le Európában, Oroszországban, Japánban és Dél-Amerika déli részén is. Az éghajlat területenként egyre eltérőbb jelleget mutatott.

7 ¶ *90.000.000* évvel ezelőtt a zárvatermő növények kiemelkedtek ezen alsó krétakori tengerekből és hamarosan elárasztották a földrészeket. E szárazföldi növények *hirtelenül* jelentek meg a fügefákkal, a magnóli-

ákkal és a tulipánfákkal együtt. Nem sokkal ez után a fügefák, a kenyérfák és a pálmák elterjedtek Európában és Észak-Amerika nyugati síkságain. Új szárazföldi állatok nem tűntek fel.

8 ¶ *85.000.000* évvel ezelőtt a Bering-szoros összezárult, s ezzel elvágta az északi tengerek hűvösebb vizeit. Ezt megelőzően az atlanti-golf vizek és a csendes-világtengeri vizek tengervízi élete erősen különbözött, mert e két víztömeg hőmérséklete eltérő volt, amely azonban most kiegyenlítődött.

9 Ez az időszak a kréta és zöldhomok-márga üledékekről kapta a nevét. Az ezekből az időkből származó üledékek változatosak, kréta, palás agyag, homokkő és kis-

mennyiségű mészkő alkotja azokat, melyek mellett elenyésző mennyiségben kőszén, illetőleg barnakőszén is van, és sok vidéken még kőolajat is tartalmaznak. E kőzetrétegek vastagsága változó, a 60 métertől Észak-Amerika nyugati részének egyes helyein és Európa számos részén a 3.000 méterig terjed. A Sziklás-hegység keleti határain ezek az üledékek a ferdén kiemelkedő előhegységekben figyelhetők meg.

10 Szerte a világon ezeket a rétegeket kréta járja át, és e porózus félkőzet-rétegek felfogják a vizet a felülről nyitott üregeken keresztül, és elvezetik lefelé, a föld jelenleg száraz vidékeinek vízkészleteihez.

11 ¶ *80.000.000* évvel ezelőtt nagy mozgások mentek végbe a földkéregben. A földrészek

nyugati irányba való sodródása már majdnem megállt, és a földtömeg lassuló mozgásának hatalmas energiája felgyűrte a csendes-világtengeri partvonalat Észak- és Dél-Amerikában egyaránt, és komoly változásokat indított el Ázsia csendes-világtengeri partjai mentén is. A Csendes-világtenger körüli eme szárazföld-emelkedés, melynek csúcspontját a mai hegysávok képezték, több mint negyvenezer kilométer hosszú. És a születését kísérő kéregmozgások a legnagyobb mértékű felszín-torzulásokat hozták létre azóta, hogy az élet megjelent az Urantián. A felszíni és a felszín alatti ömledékfolyamok nagykiterjedésűek voltak és sokfelé előfordultak.

12 ¶ *75.000.000* évvel ezelőtt ért véget a föld-

részek sodródása. Alaszkától a Horn-fokig, a hosszú csendes-világtengeri parti hegység sávjai teljessé váltak, de ahogy addig is, kevés hegycsúcs volt még.

13 A megállt földrészek sodródásából eredő visszafelé ható erő folytatta Észak-Amerika nyugati síkságainak kiemelését, míg keleten az atlanti-világtengeri partvidék lekopott Appalache-hegységét kismértékű elferdüléssel vagy elferdülés nélkül, egyenesen emelte ki.

14 ¶ *70.000.000* évvel ezelőtt került sor a sziklás-hegységi vidéknek a kéregtorzulások mellett végbemenő legnagyobb mértékű kiemelkedésére. A földtani erők egy nagy kőzetdarabot Brit-Kolumbia felszínén több mint huszonnégy kilométernyire nyomtak

át; itt a kambriumi kőzetek ferdén nyomódtak a krétakori rétegek fölé. A Sziklás-hegység keleti lejtőin, a kanadai határ közelében egy másik látványos kiemelkedésre került sor; itt találhatók azok az élet előtti időkből származó kőzetrétegek, melyek az akkoriban fiatalnak számító krétakori üledékek fölé tolódtak.

15 E korszak a tűzhányó-tevékenység időszaka volt az egész világon, melynek során számos kisebb elszigetelt tűzhányókúp emelkedett ki. Tenger alatti tűzhányók törtek ki az alámerült himalájai tájegységben. Ázsia egyéb területeinek, beleértve Szibériát is, nagyobb része is még mindig víz alatt volt.

16 ¶ *65.000.000* évvel ezelőtt alakult ki min-

den idők egyik legnagyobb ömledékfolyam jelensége. Ezeknek és a korábbi ömledékfolyamoknak a lerakódott rétegei mindkét Amerikában, Észak- és Dél-Afrikában, Ausztráliában és Európai egyes részein is megtalálhatók.

17 A szárazföldi állatok keveset változtak, viszont gyorsan sokasodtak, mégpedig a földrészek, különösen Észak-Amerika nagyobb mértékű kiemelkedése következtében. Ekkoriban Észak-Amerika adott nagyobb teret a szárazföldi állatok törzsfejlődésének, mert Európa jó része víz alatt volt.

18 Az éghajlat még mindig meleg és egységes volt. A sarki területeken sok tekintetben az Észak-Amerika déli és középső területeinek mai éghajlatához hasonlító időjárás

uralkodott.

19 A növényi élet nagymértékű törzsfejlődése zajlott. A szárazföldi növények között a zárvatermők uralkodtak, és ekkor jelent meg először számos mai fa is, beleértve a bükköt, a nyírt, a tölgyet, a diót, a szikamórt, a juhart és a mai pálmákat is. Gyümölcsökben, füvekben és gabonafélékben bővelkedett e növényi élet, és e magvas füvek és fák azok voltak a növényvilágban, mint amik az ember elődei voltak az állatvilágban — ez utóbbiak evolúciós szempontból magának az embernek a megjelenése után a második legfontosabb fejleményt jelentik. *Hirtelenül* és előzetes átmenetek nélkül, átalakulás révén megjelent a virágos növények nagy családja. És ez az új növényzet rövide-

sen ellepte az egész világot.

20 ¶ *60.000.000* évvel ezelőtt, bár a szárazföldi hüllők hanyatlása folyamatban volt, még mindig a dinoszauruszok voltak a szárazföld egyeduralkodói, s a kisebb ugráló kenguruszerű húsevő dinoszauruszok fürgébb és elevenebb fajtái kezdték átvenni a vezetést. De valamivel korábban megjelentek a növényevő dinoszauruszok új fajtái is, melyek gyors elterjedésének oka a szárazföldi növények fűcsaládjának megjelenése volt. Ezen új, legelő dinoszauruszok egyike igazi négylábú volt, mely két szarvat és egy csuklyaszerű váll-lemezt viselt. Megjelent a hat méteres szárazföldi teknős, ahogy megjelentek a mai krokodilok és az igazi, mai formájú kígyók is. Nagy változások mentek végbe a

halak és a tengervízi élet egyéb formái között is.

21 Sem az előző korszakok gázló és úszó előmadarai, sem a repülő dinoszauruszok nem voltak sikeresek a levegőben. Ezek rövidélettű fajok voltak, rövidesen ki is haltak. Őket is utolérte a dinoszauruszok gyászos végzete, a kipusztulás, mert a testtömegükhöz képest túl kicsi aggyal rendelkeztek. A levegőben való utazásra alkalmas állatok létrehozására irányuló második kísérlet ugyanúgy megbukott, mint az emlősök létrehozására irányuló, ebben és a következő korszakban végzett sikertelen kísérlet.

22 ¶ *55.000.000* évvel ezelőtt a törzsfejlődés menetét az *igazi madarak* első fajának, egy kis, galambszerű teremtménynek a *hir-*

telen megjelenése jellemezte, mely madár lett minden madárélet őse. Ez volt a földön megjelent repülő teremtmények harmadik válfaja, és közvetlenül a hüllők csoportjától származott, nem pedig a kortárs repülő dinoszauruszoktól, és nem is a szárazföldi fogasmadarak korai fajtáitól. És innen kapta ez az időszak a *madarak kora* és a hüllők hanyatlásának kora megjelölést.

4. A KRÉTAKOR VÉGE

[1] A nagy krétakori időszak a végéhez közeledett, és ez egyúttal a szárazföldekre irányuló nagy tengeri betörések végét is jelentette. Különösen igaz ez Észak-Amerika esetében, ahol éppen huszonnégy nagy áradás volt. És bár voltak kisebb alámerülések is, ezek egyike sem vethető össze ezen

és az előző korszakbeli kiterjedt és hosszantartó tengeri megszállásokkal. A szárazföld és a tenger e váltakozó uralmát hozó időszakok millióéves szakaszokban követték egymást. A tengerfenekek és a szárazföldi területek emelkedése és süllyedése korszakos ütemben váltotta egymást. És ugyanezek az ütemes kéregmozgások folytatódnak ettől kezdve végig a föld történelme során, de már kisebb előfordulási gyakorisággal és mértékben.

2 Ez az időszak egyúttal a földrészek sodródásának és az Urantia mai hegységei kiépülésének a végét is jelentette. De a földrészek nyomása és azok korszakokon át tartó sodródásának rézsútos lendülete nem kizárólagos okozója a hegyképződésnek. A hegysáv

elhelyezkedését meghatározó tényezők közül a legfontosabb és legalapvetőbb az a már korábban is létező alacsonyan fekvő terület vagy teknővölgy, mely feltöltődött a föld kimaródásából, valamint a megelőző korszakok tengeráramlataiból származó viszonylag könnyebb üledékekkel. E könnyebb földterületek vastagsága néhol eléri a 4.500-6.000 métert; ezért amikor a kéreg bármely okból nyomás alá kerül, e könnyebb területek gyűrődnek fel először, elhajlanak és felemelkednek, hogy igazodjanak azokhoz az erőkhöz és nyomásokhoz, amelyek egymással küzdenek és egymás ellen dolgoznak a földkéregben, illetőleg a kéreg alatt. Néha ezeket a vetődéseket nem kísérik elhajlások. De a Sziklás-hegység kiemelkedése esetében

nagymértékű elhajlások és dőlések mentek végbe, melyeket a különböző rétegek óriási mértékű vetődései kísértek a felszín alatt és a felszínen egyaránt.

3 ¶ A világ legrégibb hegységei Ázsiában, Grönlandon és Európa északi részén találhatók a régi kelet-nyugati rendszerek között. A korszak közepéről származó hegyek a csendes-világtenger körüli csoportban és a második európai kelet-nyugati rendszerben találhatók, mely nagyjából ugyanekkor született. E hatalmas kiemelkedés bő tizenötezer kilométer hosszú, s Európától a nyugat-indiai szárazföldi kiemelkedéseken túlra nyúlik. A legfiatalabb hegyek a Sziklás-hegység alkotta rendszerben vannak, ahol korszakokon keresztül folyt a szárazföld ki-

emelkedése, hogy azután azt mindig elborítsa a tenger, bár a magasabban fekvő területek némelyike szigetként megmaradt. A korszakközépi hegységek kialakulását követően egy valódi hegyi magasföld emelkedett ki, melynek az volt a sorsa, hogy később a természeti elemek együttes szobrászkeze a mai Sziklás-hegység formájára alakítsa.

4 A jelenlegi észak-amerikai Sziklás-hegység vidéke nem az eredeti szárazföld-kiemelkedés; azt a kiemelkedést már régen egyenletesre gyalulta a kimaródási hatás és azután újból megemelkedett. A hegység mai homlokzati sávja az, ami az eredeti hegylánc újból kiemelkedett maradványaiból megmaradt. Pikes Peak és Longs Peak kiváló példái e hegységképző tevékenység-

nek, mely a hegyek életének kettő vagy még több nemzedékére terjedt ki. E két csúcs több korábbi áradás alatt is a víz felett tudott maradni.

5 Élőlénytanilag és földtanilag ez eseménydús és tevékeny korszak volt a szárazföldön és a víz alatt egyaránt. A tengeri sünök gyarapodtak, míg a tengeri virágállatok és a tengeri csillagok megfogyatkoztak. Az ammoniteszek, az előző korszak meghatározói tényezői, szintén gyorsan hanyatlottak. A szárazföldön a páfrányerdőket jórészt felváltották a fenyők és az egyéb mai fák, beleértve az óriási szikvójafenyőt is. Ennek az időszaknak a végére, bár a méhlepényes emlősök még nem fejlődtek ki, az élőlénytani színtér már teljesen be volt rendezve a jövőbe-

li emlősfajták korai elődeinek a következő korszakban való megjelenéséhez.

6 ¶ És ezzel véget ér a világevolúció egy hosszú korszaka, mely a szárazföldi élet megjelenésétől ama lények koráig tartott, melyek az emberi fajnak és oldalágainak közvetlen ősei voltak. Ez, a *krétakor,* ötvenmillió év hosszú volt és ez zárja le a szárazföldi élet emlősök előtti korát, melynek időtartama százmillió év és amelyet *földtörténeti középkornak* neveznek.

7 [Közreadta egy, a Sataniába kijelölt és jelenleg az Urantián működő nebadoni Élethordozó.]

61. ÍRÁS

AZ EMLŐSÖK KORA AZ URANTIÁN

AZ EMLŐSÖK kora a méhlepényes emlősök megjelenésének idejétől a jégkorszak végéig tart, s valamivel kevesebb mint ötvenmillió évet fog át.

[2] A földtörténeti harmad- és negyedidőszakban a világ tájképi megjelenése vonzó volt — lankás dombok, tágas völgyek, széles folyók és kiterjedt erdők váltakoztak egymással. Ebben az időszakban a Panama-földnyelv kétszer emelkedett fel és merült alá; a Bering-szoros földnyelve pedig háromszor tette ugyanezt. Az állatfajok számosak és sokfélék voltak. A fákon hemzseg-

tek a madarak, és az egész világ egy állatparadicsom volt, eltekintve attól a szüntelen küzdelemtől, mely a fejlődő állatfajok között az uralomért folyt.

[3] Ezen ötvenmillió év időtartamú korszak öt szakaszában felgyülemlett üledékek kövületi feljegyzései az egymást követő emlősnemzedékekről tanúskodnak, és ezek az emlékek egészen magának az embernek a tényleges megjelenését elhozó korig terjednek.

1. AZ ÚJ SZÁRAZFÖLDI SZAKASZ A KORAI EMLŐSÖK KORA

[1] *50.000.000* évvel ezelőtt a világ szárazföldi területei általában nem, illetőleg csak kismértékben voltak víz alatt. Ezen időszak kő-

zetképződményei és üledékei között szárazföldi és tengeri jellegűek egyaránt vannak, de inkább a szárazföldi a jellemző. A szárazföld hosszú időn keresztül fokozatosan emelkedett ugyan, de ezzel egyidejűleg az alsóbb rétegekig lepusztult és a tengerekbe mosódott.

2 Ezen időszak kezdetén, Észak-Amerikában *hirtelenül* megjelentek a méhlepényes emlősök, és eddig az időpontig ez jelentette a legfontosabb evolúciós fejlődést. Léteztek már a nem-méhlepényes emlősök korábbi rendjei, viszont ez az új fajta közvetlenül és *hirtelenül* fejlődött ki a már korábban létező hüllőősből, melynek leszármazottai végig a dinoszauruszok hanyatlásának időszakán át fennmaradtak. A méhlepényes emlősök

atyja egy kis, igen eleven életet élő, húsevő, ugráló dinoszaurusz volt.

3 Alapvető emlősösztönök kezdtek megmutatkozni ezekben a kezdetleges emlősfajtákban. Az emlősök hatalmas túlélési előnnyel rendelkeztek minden más állati létformával szemben, annyiban, hogy képesek voltak:

4 1. Viszonylag kifejlett és fejlett utódokat világra hozni.

5 2. Ragaszkodással táplálni, nevelni és védelmezni az utódaikat.

6 ¶ 3. A felsőbbrendű agyi teljesítőképességüket az önfenntartáshoz felhasználni.

7 4. Nagyfokú ügyességet mutatni az ellenségeik elől való menekülés során.

8 5. Meglehetős értelemmel igazodni és alkalmazkodni a környezetükhöz.

9 ¶ *45.000.000* évvel ezelőtt a földrészek gerincei emelkedőben voltak, miközben a partvonalak meglehetősen általános süllyedése zajlott. Az emlősélet gyorsan fejlődött. Egy kis hüllőszerű, tojásrakó emlősnek is jól ment a sora, és a későbbi kenguruk ősei Ausztrália szerte elterjedtek. Hamarosan megjelentek a törpelovak, a gyors lábú orrszarvúfélék, az ormányos tapírok, az ősi disznók, a mókusok, a makik, az erszényes patkányfélék, valamint a majomszerű állatok néhány rendje is. Ezek mind kistestű, ősi állatok voltak, melyek kiválóan tudtak alkalmazkodni a hegyvidékek erdői által jelentett életkörülményekhez. Egy nagytestű, struccszerű szárazföldi madár három méter magasra fejlődött és huszonháromszor har-

minchárom centiméter befoglaló méretű tojásokat rakott. Ezek lettek az ősei azoknak a későbbi vándormadaraknak, melyek nagyon értelmesek voltak, és egykor emberi lényeket is szállítottak a levegőben.

10 A földtörténeti harmad- és negyedidőszak kezdetén az emlősök a szárazföldön, a víz alatt, a levegőben és a fák tetején is éltek. Emlőmirigyeik száma egy és tizenegy pár között mozgott, és mindegyikük testét viszonylag sok szőr borította. A később megjelenő rendjeikhez hasonlóan két fogsort fejlesztettek ki és a testméretükhöz képest nagy aggyal rendelkeztek. De közöttük nem volt egyetlen mai létforma sem.

11 ¶ *40.000.000* évvel ezelőtt az északi félgömb szárazföldi területei emelkedésbe

kezdtek, és ezt újabb kiterjedt szárazföldi üledékképződési és egyéb felszíni tevékenységek követték, beleértve az ömledékfolyamokat, a vetődést, a tóképződést és a felmaródást.

12 E korszak későbbi részében Európa nagy része víz alatt állt. A szárazföld enyhe megemelkedését követően a földrészen tavak és öblök jelentek meg nagy számban. A Sarkivilágtenger az uráli földteknőn keresztül dél felé összefolyt a Mediterrán-tengerrel, mely azután észak felé terjeszkedett, s az Alpok, a Kárpátok, az Appenninek és a Pireneusok magasföldjei szigetekként emelkedtek ki a tengervízből. A Panama-földnyelv víz felett volt; az Atlanti- és a Csendes-világtenger elkülönült egymástól. Észak-Amerika

a Bering-szoros földnyelve révén Ázsiával, Grönland és Izland révén pedig Európával állt összeköttetésben. A szárazföldi kört az északi féltekén csak az Uráli-szorosok szakították meg, melyek a sarki tengereket a megnagyobbodott mediterrán tengerrel kötötték össze.

13 Jelentős mennyiségű, lyukacsos szerkezetű mészkő rakódott le az európai vizekben. Ma ugyanez a kőzet az Alpokban 3.000 méter, a Himalájában több mint 4.800 méter, Tibetben pedig 6.000 méter magasra emelkedik. Az ezen időszakban lerakódott kréta Afrika és Ausztrália partjai mentén, valamint Dél-Amerika nyugati partján és Nyugat-India körül található.

14 ¶ Ebben az úgynevezett *eocén* időszak-

ban az emlősök és az egyéb, rokon életformák evolúciója kis megszakításokkal, illetőleg megszakítások nélkül folytatódott. Ekkoriban Észak-Amerikát szárazföld kötötte össze Ausztrália kivételével minden földrésszel, és a világot fokozatosan meghódította a különféle fajtájú emlősök alkotta állatvilág.

2. A JELENKORI ÁRADÁS SZAKASZA A FEJLETT EMLŐSÖK KORA

[1] Ezt az időszakot a méhlepényes emlősök további és gyors törzsfejlődése, az emlősvilág fejlődésének fokozatosabb formái jellemezték.

[2] Bár a méhlepényes emlősök húsevő ősöktől eredtek, hamarosan kifejlődtek a nö-

vényevő változataik, és nemsokára felbukkantak a mindenevő emlőscsaládok is. A zárvatermő növények alkották a gyorsan gyarapodó emlősök fő táplálékát, s az újkori szárazföldi növényzet, beleértve a mai növények és fák többségét, ezekben az első időkben jelent meg.

3 ¶ *35.000.000* évvel ezelőtt köszöntött be a méhlepényes emlősök világuralmának korszaka. A déli földnyelv kiterjedt volt, újból összekötötte az akkor még hatalmas kiterjedésű déli sarkvidéki földrészt Dél-Amerikával, Dél-Afrikával és Ausztráliával. A magas szélességi körökön felhalmozódott szárazföldek ellenére a világ éghajlata viszonylag enyhe maradt, mert a forró égövi tengerek óriási méretnövekedést értek el és a szá-

razföld nem emelkedett elég magasra ahhoz, hogy jégfolyókat képezzen. Kiterjedt ömledékfolyamok jelentek meg Grönlandon és Izlandon, és némi szén is lerakódott e rétegek között.

4 A bolygó állatvilágán szembetűnő változások mentek végbe. A tengeri élet nagy átalakuláson ment keresztül; a tengervízi élet mai rendjeinek többsége már létezett, és a lyukacsos szerkezetű mészkőt képző lények továbbra is fontos szerepet játszottak. A rovarvilág sok tekintetben olyan volt, mint az előző korszakban. A kolorádói Florissant kövületrétegek e régmúlt idők későbbi éveiből valók. A ma élő rovarcsaládok többsége ebből az időszakból származik, de az akkor éltek közül mára sok már kihalt, bár a kövü-

leteik megmaradtak.

5 A szárazföldön ez mindenekelőtt az emlősök újbóli gyarapodásának és elterjedésének a korszaka volt. Mire ez az időszak véget ért, a korai és fejletlenebb emlősök közül több mint száz faj kipusztult. Még a nagytestű és kisméretű aggyal rendelkező emlősök is eltűntek. Az állati túlélés folyamatában az agy és az élénkség felváltotta a vértet és a méretet. És a dinoszauruszfélék családjának hanyatlásával az emlősök lassan átvették a föld feletti uralmat, gyorsan és tökéletesen megsemmisítve a hüllőőseik maradékait.

6 A dinoszauruszok eltűnésével együtt más és nagyszabású változások mentek végbe a gyíkfélék családjának különböző ágain. A

korai hüllőfélék családjainak túlélői a teknősök, a kígyók és a krokodilok, valamint a tiszteletreméltó béka, az egyetlen megmaradt csoport, mely az ember korai őseit képviseli.

7 Különféle emlőscsoportok származnak egy ma már kihalt, különleges állattól. E húsevő teremtmény egyfajta kereszteződése volt a macskának és a fókának; tudott élni a szárazföldön és a vízben is, és nagyon értelmes és meglehetősen eleven volt. Európában kifejlődött a kutyafélék családjának őse, melyet hamarosan követett a kistestű kutyák számos fajtája. Nagyjából ugyanekkor jelentek meg a rágcsálók, beleértve a hódokat, mókusokat, pockokat, egereket és nyulakat, és hamarosan figyelemre méltó életformává

lettek, s e család azóta igen kevés változáson ment keresztül. Ennek az időszaknak a későbbi üledékei ősi létformájú kutya-, macska-, mosómedve- és menyét-kövületeket is tartalmaznak.

8 ¶ *30.000.000* évvel ezelőtt kezdtek megjelenni az emlősök mai fajtái. Korábban az emlősök nagyobbrészt a hegyekben éltek, hegyi fajták voltak; *hirtelenül* elkezdődött a síkvidéki vagy patás fajta, a legelő fajta evolúciója, mely a karmokkal rendelkező húsevőktől vált külön. E legelő emlősök egy olyan külön nem vált őstől származnak, melynek öt lábujja és negyvennégy foga volt és amely még a korszak vége előtt eltűnt. A lábujjak evolúciója nem jutott tovább a háromnál ebben az időszakban.

9 A ló, az evolúció egyik mintapéldánya, ekkoriban Észak-Amerikában és Európában egyaránt élt, bár a fejlődése a késő jégkorszakig nem fejeződött be teljesen. Míg az orrszarvúfélék családja ennek az időszaknak a végén jelent meg és később érte el a legnagyobb elterjedését. Egy kistestű, disznószerű teremtmény szintén kifejlődött, mely a disznók, a pekarik és a vízilovak számos fajtájának elődje lett. A tevék és a lámák Észak-Amerikából származnak, nagyjából ezen időszak közepéről, és benépesítették a nyugati síkságokat. Később a lámák Dél-Amerikába, a tevék Európába vándoroltak, és hamarosan mindkét faj kihalt Észak-Amerikában, bár néhány teve egészen a jégkorszakig is fenn tudott maradni.

10 Nagyjából ekkor figyelemre méltó dolog

történt Észak-Amerika nyugati részén: itt jelentek meg először az ősi makik korai elődei. Jóllehet e család még nem tekinthető igazi makiknak, a jövetelük annak az ágnak a megjelenését jelentette, melyről később az igazi makik leváltak.

11 Miként az előző korszak szárazföldi kígyói, melyek bevették magukat a tengerekbe, most a méhlepényes emlősök egy teljes törzse hagyta ott a szárazföldet és keresett otthont a világtengerekben. És azóta is a tengerben maradtak, belőlük lettek a mai bálnák, delfinek, barna delfinek, fókák és oroszlánfókák.

12 A bolygó madárvilágának fejlődése folytatódott, azonban itt kevés fontos evolúciós változás történt. A mai madarak többsé-

ge már létezett, beleértve a sirályokat, gémeket, flamingókat, ölyveket, sólymokat, sasokat, baglyokat, fürjeket és struccokat.

13 ¶ Az *oligocén* időszak végére, mely tízmillió évig tartott, a növényi élet a tengervízi élettel és a szárazföldi állatokkal együtt nagyon sokat fejlődött és a földön sok szempontból már úgy volt jelen, mint ma. Komolyabb mértékű szakosodás később következett be, de az élőlények többségének ősi létformái ekkor már léteztek.

3. AZ ÚJKORI HEGYKÉPZŐDÉSI SZAKASZ

AZ ELEFÁNTOK ÉS A LOVAK KORA

1 A szárazföld kiemelkedése és a tenger feldarabolódása lassan megváltoztatta a világ időjárását, fokozatosan hűvösebbé tette,

azonban az éghajlat még mindig enyhe volt. Szikvóják és magnóliák zöldelltek Grönlandon, de a forró égövhöz közel eső vidékeken őshonos növények dél felé kezdtek vándorolni. Ennek az időszaknak a végére a meleg éghajlatot kedvelő növények és fák nagyobbrészt eltűntek az északi szélességi körökről, a helyüket ellenállóbb növények és lombhullató fák foglalták el.

2 A fűféléknek sokféle változata jelent meg, és sok emlősfaj fogai fokozatosan átalakultak s a mai legelő fajtákéihoz váltak hasonlóvá.

3 ¶ *25.000.000* évvel ezelőtt, a szárazföldkiemelkedés hosszú korszaka után a szárazföld egy kissé lesüllyedt. A Sziklás-hegység vidéke a magasban maradt, így a kimaró-

dásból származó anyag leülepedése folytatódott végig a keleti, alacsonyan fekvő területeken. A szierrák megint csak nagyon megemelkedtek; valójában mindig is folytonos emelkedésben voltak. A kaliforniai térség nagy, hat és fél kilométeres függőleges vetődése ebből az időből származik.

4 ¶ *20.000.000* évvel ezelőtt tényleg az emlősök aranykora zajlott. A Bering-szoros földnyelve a víz fölé magasodott, és számos állatcsoport vándorolt át Ázsiából Észak-Amerikába, beleértve a négyagyarú masztodonokat, a kurtalábú orrszarvúkat és a macskafélék családjának számos faját.

5 Az első szarvas is megjelent, és Észak-Amerikát hamarosan ellepték a kérődzők — a szarvasok, tulkok, tevék, bivalyok, vala-

mint az orrszarvúak több fajtája is — viszont az óriásdisznók, melyek magassága csaknem elérte a két métert, kipusztultak.

6 Ennek és a következő időszaknak a nagy elefántjai nagy aggyal és hatalmas testtel rendelkeztek, és rövidesen Ausztrália kivételével elterjedtek az egész világon. A világot végre egy olyan óriási állat uralta, melynek elég nagy agya volt ahhoz, hogy életben is tudjon maradni. Az e korszakok igencsak értelmes életformájával való versengésben egy elefánt méretű állat aligha maradhatott volna életben, hacsak nem rendelkezik nagyméretű és felsőbbrendű aggyal. Értelmi és alkalmazkodási képességekben az elefánthoz csak a ló mérhető és csak maga az ember tesz túl rajta. Ennek ellenére az ezen

időszak kezdetén létezett ötven elefántfajta közül csak kettő maradt fenn.

7 ¶ *15.000.000* évvel ezelőtt Eurázsia hegyvidékei emelkedőben voltak, és némi tűzhányó-tevékenység is folyt szerte e térségekben, de ezek nem hasonlíthatók a nyugati félteke ömledékfolyamaihoz. E változékony körülmények az egész világon általánosak voltak.

8 A Gibraltári-szoros összezárult, és Spanyolország összekapcsolódott Afrikával a régi földnyelv révén, de a Földközi-tenger egy, Franciaországot keresztülszelő keskeny csatornán át az Atlanti-világtengerbe ömlött, s a hegycsúcsok és a magasabban fekvő területek szigetekként emelkedtek ezen ősi tenger szintje fölé. Később ezek az euró-

pai tengerek elkezdtek visszahúzódni. Még később a Földközi-tenger és az Indiai-világtenger között összeköttetés teremtődött, míg ezen időszak végén a szuezi térség úgy megemelkedett, hogy a Földközi-tenger egy időre sós beltengerré változott.

9 Az izlandi földnyelv alámerült, és a sarki vizek összekeveredtek az Atlanti-világtengerével. Észak-Amerika atlanti-világtengeri partjai gyorsan lehűltek, de a csendes-világtengeri part akkor még a mainál melegebb maradt. A nagy világtengeri áramlatok már működtek és sok tekintetben olyan hatást gyakoroltak az éghajlatra, mint ma.

10 Az emlősvilág fejlődése folytatódott. Hatalmas ménesek csatlakoztak a tevékhez Észak-Amerika nyugati síkságain; ez tény-

leg a lovak és az elefántok korszaka volt. A ló agya minőségben az elefánté után következik, de egy szempontból határozottan alsóbbrendű annál, ugyanis a ló sosem volt képes teljesen legyőzni a menekülés iránti mélyről fakadó késztetést, amikor valamitől megijedt. A ló nem rendelkezik az elefánt érzelmi önuralmával, míg az elefántnak nagy hátrányt okoz a nagy testmérete és az elevenség hiánya. Ebben az időszakban kifejlődött egy olyan állat is, mely némiképp hasonlított az elefántra és a lóra egyaránt, de ezt a gyorsan gyarapodó macskafélék családja hamar kipusztította.

11 ¶ Ahogy az Urantia belép az úgynevezett „ló nélküli korszakba”, érdemes belegondolnotok abba, hogy mit jelentett ez az állat az

őseiteknek. Az emberek először élelemül, majd utazáshoz, később pedig a mezőgazdaságban és a háborúban vették igénybe ezeket az állatokat. A ló hosszú időn keresztül szolgálta az embert és fontos szerepet játszott az emberi polgárosodás fejlődésében.

12 ¶ Ezen időszak élőlénytani fejlődése nagyban hozzájárult a következő korszakban megjelenő ember számára alkalmas színtér berendezéséhez. Ázsia középső részén a kezdetleges majmok és a gorilla igazi válfajai is kifejlődtek, melyek egy ma már kihalt közös őstől származtak. De e fajok egyikének sincs köze az élőlények azon ágához, melyből később az emberi faj elődei lettek.

13 A kutyafélék családját több csoport is képviselte, nevezetesen a farkasok és a ró-

kák; a macskafélék törzsét pedig a párducok és a nagy kardfogú tigrisek, mely utóbbi először Észak-Amerikában jelent meg. A mai macskafélék és kutyafélék családjainak száma növekedőben volt szerte a világon. A menyétek, nyestek, vidrák és mosómedvék szerte az északi szélességei körökön gyarapodtak és fejlődtek.

14 A madarak kifejlődése folytatódott, bár kevés figyelemre méltó változás történt. A hüllők már a mai fajtákhoz — a kígyókhoz, krokodilokhoz és a teknősökhöz — hasonlók voltak.

15 ¶ Így ért véget a világtörténelem egy nagyon is eseménydús és érdekes időszaka. Az elefánt és a ló e korszakát *miocénnek* nevezik.

4. A JELENKORI FÖLDRÉSZ-KIEMELKEDÉSI SZAKASZ AZ UTOLSÓ NAGY EMLŐSVÁNDORLÁS

1 Ez a jégkor előtti szárazföld-kiemelkedés időszaka Észak-Amerikában, Európában és Ázsiában. A szárazföld helyrajzilag nagymértékben megváltozott. Hegyvidékek születtek, folyók folyása módosult és elszigetelt tűzhányók törtek ki világszerte.

2 ¶ *10.000.000* évvel ezelőtt kezdődött el a földrészek alacsonyan fekvő területein a kiterjedt helyi szárazföldi üledékek korszaka, de e lerakódások többsége később eltűnt. Európa nagy része ekkoriban még mindig víz alatt volt, beleértve Anglia, Belgium és Franciaország egyes részeit, és a Földkö-

zi-tenger elborította Észak-Afrika nagy részét. Észak-Amerikában kiterjedt lerakódások keletkeztek a hegyek talapzatainál, a tavakban és a nagy szárazföldi medencékben. Ezek az üledékek átlagosan csak mintegy hatvan méter vastagok és többé-kevésbé színesek voltak, és kevés kövületet tartalmaznak. Két nagy édesvizű tó létezett ekkoriban Észak-Amerika nyugati részén. A szierrák emelkedtek; a Shasta, a Hood és a Rainier ekkor kezdte meg a hegyként való létpályáját. De a következő jégkorszakig Észak-Amerika még nem indult el az atlanti-világtengeri süllyedtség felé vezető útján.

3 Egy rövid időre Ausztráliát kivéve a világ összes szárazföldje újra egyesült, és az állatok utolsó nagy világméretű vándorlása ek-

kor zajlott le. Észak-Amerika összeköttetésben állt Dél-Amerikával és Ázsiával is, és az állatvilág szabadon kicserélődött. Az ázsiai lajhárok, tatuk, antilopok és medvék behatoltak Észak-Amerikába, míg az észak-amerikai tevék Kínába vándoroltak. Az orrszarvúk Ausztrália és Dél-Amerika kivételével a világ minden részébe eljutottak, azonban ennek az időszaknak a végére a nyugati félgömbön kihaltak.

4 Általában véve a megelőző időszakbeli élet továbbfejlődése és elterjedése folytatódott. Az állatvilágban a macskafélék családjának uralma érvényesült, és a tengervízi élet fejlődése csaknem megrekedt. A lovak többsége még mindig három ujjal rendelkezett, azonban a mai fajták már megér-

kezőben voltak; a síkságok legelőin lámák és zsiráfszerű tevék legelésztek a lovak mellett. A zsiráf Afrikában jelent meg, s már akkor olyan hosszú nyaka volt, mint ma. Dél-Amerikában fejlődtek ki a lajhárok, a tatuk, a hangyászok, valamint az ősi majmok délamerikai fajtái is. Mielőtt a földrészek véglegesen elkülönültek volna, a nagytestű állatok, a masztodonok Ausztrália kivételével mindenfelé kivándoroltak.

5 ¶ *5.000.000* évvel ezelőtt fejlődtek ki a mai lovak, és Észak-Amerikából elvándoroltak a világ minden részébe. De a ló a kifejlődésének földrészén már jóval a vörös ember megérkezése előtt kihalt.

6 Az éghajlat fokozatosan hűvösebbre fordult; a szárazföldi növények lassan délebb-

re húzódtak. Először a növekvő északi hideg állította le az állatoknak az északi földszorosokon át való vándorlását; később ezek az észak-amerikai földnyelvek elsüllyedtek. Röviddel ezt követően az Afrika és Dél-Amerika közötti szárazföldi összeköttetés is végleg elmerült, és a nyugati félteke nagyjából olyan elszigetelté vált, mint amilyen ma is. Ettől kezdve a keleti és a nyugati félgömbön más és más életfajták fejlődése indult meg.

7 ¶ És a csaknem tízmillió év hosszú időszak ezzel a végéhez közeledett, és az ember őse még mindig nem jelent meg. Ezt az időszakot rendszerint *pliocénnek* nevezik.

5. A KORAI JÉGKORSZAK

[1] Az előző időszak végével Észak-Amerika északkeleti részének és Európa északi részének szárazföldjei sokfelé magasra emelkedtek, Észak-Amerikában hatalmas területek magasodtak 9.000 méterre és még feljebb. Korábban enyhe éghajlat uralkodott ezekben az északi térségekben, és a sarki vizek szabadon párologhattak, és csaknem a jégkorszak végéig jégmentesek is maradtak.

[2] E szárazföld-kiemelkedésekkel egyidejűleg a világtengeri áramlatok eltolódtak, és az időszakos széljárás is megváltozott. E körülmények később az északi magasföldek felől érkező, bőséges nedvességet tartalmazó levegő csapadékának csaknem az állandó kiválását okozták. Hó kezdett hullani eze-

ken a magasra emelkedett és ezért hűvös vidékeken, és a havazás folytatódott is, amíg végül elérte a 6.000 méter vastagságot. A legvastagabb hótakaróval borított területek, valamint a magasan fekvők, határozták meg az elkövetkező idők nagynyomású jégárközpontjainak helyét. És a jégkorszak addig kitartott, amíg ez a rendkívüli csapadékképződés folytatódott, mely ezeket az északi hegyeket vastag hótakaróval fedte be, amely hamar szilárd, de mozgó jéggé alakult át.

3 Az ezen időszak nagy jégrétegei a magasabb fekvésű területeken helyezkedtek el, nem a hegyi térségekben, ahol ma. A jégkori jég fele Észak-Amerikában, negyede Eurázsiában, negyede pedig másutt, főként a Déli-sarkon volt. Afrikát kevéssé érintette

az eljegesedés, de Ausztráliát csaknem teljesen beborította a déli sarkvidéki jégtakaró.

4 E világ északi területei hat különböző és eltérő jellegű jégözönt éltek meg, bár számos előrenyomulás és visszavonulás jellemezte az egyes jégtakarók tevékenységét. Észak-Amerikában a jég két, majd három nagy központban gyűlt össze. Grönland jég alatt volt, és Izlandot is teljesen maga alá temette a jégár. Európában különböző időpontokban befedte a Brit-szigeteket, kivéve a dél-angliai partvidéket, és Nyugat-Európát egészen Franciaországig beterítette.

5 ¶ *2.000.000* évvel ezelőtt kezdte meg az első észak-amerikai jégfolyam a dél felé vonulást. A jégkorszak kialakulóban volt, és e jégár csaknem egymillió év alatt nyomult

előre az északi nagynyomású központokból, majd húzódott vissza ugyanoda. A központi jégmező délen egészen Kansas-ig elért; a keleti és a nyugati jégközpontok ekkoriban nem voltak ilyen kiterjedtek.

6 ¶ *1.500.000* évvel ezelőtt az első nagy jégár észak felé visszahúzódóban volt. Időközben óriási mennyiségű hó hullott Grönlandon és Észak-Amerika északkeleti részén, és innentől kezdve e keleti jég dél felé kezdett folyni. Ez lett a második jégözön.

7 E két jégözön nem volt kiterjedt Eurázsiában. A jégkorszak e kezdeti időszakaiban Észak-Amerikát elözönlötték a masztodonok, gyapjas mamutok, lovak, tevék, szarvasok, pézsmatulkok, bölények, földi lajhárok, óriáshódok, kardfogú tigrisek, elefánt-

nagyságú lajhárok, valamint a macskafélék és a kutyafélék családjának számos csoportja. De ettől az időtől kezdve a számuk gyorsan mérséklődött a jégkorszaki hőmérsékletcsökkenés következtében. A jégkorszak vége felé ezeknek az állatfajoknak a többsége Észak-Amerikában kihalt.

8 A jégtől eltekintve a szárazföldi és a vízi élet keveset változott. A jégözönök között az éghajlat nagyjából olyan enyhe volt, mint ma, talán egy kicsit melegebb is. A jégárak végeredményben helyi jelenségek voltak, bár hatalmas területekre terjedtek ki. A tengerparti éghajlat nagy eltéréseket mutatott a jégárak szüneteléseinek időszakai és azon időszakok között, amikor hatalmas jéghegyek csúsztak le nagy robajjal Ma-

ine partjáról az Atlanti-világtengerbe, Puget Soundon keresztül a Csendes-világtengerbe, és a norvég fjordokról az Északi-tengerbe.

6. AZ ŐSEMBER A JÉGKORSZAKBAN

[1] E jégkorszak nagy eseménye az ősember kifejlődése volt. India nyugati részétől egy kissé távolabb, egy ma már víz alatt lévő szárazföldi területen, a régebben kifejlődött észak-amerikai makifajták ázsiai kivándorlóinak utódai között *hirtelenül* megjelentek a korai emlősök. E kistestű állatok leginkább a hátsó lábukon jártak, és a testméretükhöz képest és a többi állat agyához viszonyítva nagy aggyal rendelkeztek. Ennek az életrendnek a hetvenedik nemzedékénél

egy új és felsőbbrendű állatcsoport *hirtelenül* különvált. Ezek az új középemlősök — melyek az őseiknél testtömegüket és termetüket tekintve csaknem kétszer akkorák voltak és arányosan jobb agyi teljesítőképességgel rendelkeztek — csak akkorra tudtak jól megtelepedni, amikor a főemlősök, a harmadik alapvető másulat *hirtelenül* megjelent. (Ugyanekkor visszafejlődés is végbement a középemlősök törzsében s ennek eredményeként jelentek meg az emberszabású majmok ősei; és attól a naptól kezdve máig az emberi ág fokozatos fejlődésen megy át, míg az emberszabású majomtörzsek fejlődése megállt, illetőleg megfordult.)

2 ¶ *1.000.000* évvel ezelőtt jegyezték be az Urantiát *lakott világként.* A fejlődő főemlő-

sök törzsében bekövetkező másulás *hirtelenül* két kezdetleges emberi lényt hozott létre, az emberiség valóságos őseit.

3 Ez az esemény nagyjából a jég harmadik előrenyomulásának idején következett be; ebből látható, hogy a korai elődeitek ösztönző, erősítő és bonyolult környezetben születtek és nevelkedtek. És ezen urantiai őslakosok egyedüli túlélői, az eszkimók, még ma is inkább a fagyos északi éghajlaton laknak.

4 ¶ Emberi lények nem léteztek a nyugati féltekén egészen a jégkorszak végének közeledtéig. De a jégkorközi időszakok alatt nyugat felé, a Földközi-tengerhez vándoroltak és hamarosan elterjedtek az európai földrészen. Nyugat-Európa barlangjaiban forró égövi és sarki állatok csontjaival össze-

keveredve emberi csontok is találhatók, melyek azt bizonyítják, hogy e vidékeken élt ember végig az előrenyomuló és visszahúzódó jégárak későbbi korszakai alatt.

7. A FOLYTATÓDÓ JÉGKORSZAK

[1] A jégkori időszak alatt más tevékenységek is folytak, de a jég működése minden más jelenséget a háttérbe szorít az északi szélességi körökön. Egyetlen más földfelszíni tevékenység sem hagy olyan jellegzetes helyrajzi bizonyítékot. A magasban elhelyezkedő vándorkövek és a legyalult felszín, mint amilyenek a katlanszerű sziklaüregek, tavak, elmozdított kőtömbök és a szétmorzsolt kőzetek, semmilyen más természeti jelenséggel nem hozhatók összefüggésbe. Szintén

a jég a felelős azokért az enyhe domborulatokért, illetőleg hullámos felszínért, melyet jégkori hordalékdombnak neveznek. És a jégár, ahogy előrehalad, folyókat helyez át és az egész föld arculatát megváltoztatja. Egyedül a jégár hagy maga mögött árulkodó jégkori lerakódásokat — fenék-, mellék- és végmorénákat. E jéggörgetegek, különösen a fenékmorénák, a keleti tengerparttól Észak-Amerika északi és nyugati részein vannak jelen, de megtalálhatók Európában és Szibériában is.

2 ¶ *750.000* évvel ezelőtt a negyedik jégmező, az észak-amerikai központi és keleti mezők egyesülése már javában úton volt dél felé; a legnagyobb kiterjedése idején elérte Illinois déli részét, áthelyezve a Mississippi fo-

lyót nyolcvan kilométerrel nyugatabbra, és keleten egészen az Ohio folyó déli részéig és Pennsylvania közepéig elért.

3 Ázsiában a szibériai jégmező ekkor hajtotta végre a legdélibb betörését, míg Európában az előrenyomuló jég csak kevéssel az Alpok jelentette hegyi akadály előtt állt meg.

4 ¶ *500.000* évvel ezelőtt, a jég ötödik előrenyomulásának idején, egy új fejlemény gyorsította az emberi törzsfejlődést. *Hirtelenül* és egyetlen nemzedék alatt a hat színes fajta másulás révén kivált az őshonos emberi törzsből. Ez kétszeresen is fontos időpont, hiszen ez egyúttal a Bolygóherceg megérkezését is jelentette.

5 Észak-Amerikában az előrenyomuló ötödik jégár mindhárom jégközpont közös be-

törését hajtotta végre. A keleti karéj azonban csak egy kicsivel terjedt ki a Szt. Lőrinc völgytől délre, és a nyugati jégmező is keveset haladt előre dél felé. De a központi mező délen elborította Iowa állam nagy részét. Európában e jégözön nem volt olyan kiterjedt, mint az előző.

6 ¶ *250.000* évvel ezelőtt kezdődött meg a hatodik és egyben utolsó eljegesedés. És annak ellenére, hogy az északi magasföldek enyhén süllyedni kezdtek, ebben az időszakban volt a legnagyobb a hótakaró az északi jégmezőkön.

7 Ebben a betörésben a három nagy jégmező egyetlen hatalmas jégtömeggé egyesült, és a nyugati hegyek mindegyike részt vett e jégkori tevékenységben. Ez volt a leg-

nagyobb jégözön Észak-Amerikában; a jég a nyomásközpontjaitól déli irányban több mint kétezernégyszáz kilométerre jutott el, és Észak-Amerikában ekkor voltak a leghidegebbek.

8 ¶ *200.000* évvel ezelőtt, az utolsó jégárelőrenyomulás idején egy olyan esemény is történt, mely jelentős mértékben befolyásolta az urantiai történések sorát — ez pedig a Lucifer-féle lázadás volt.

9 ¶ *150.000* évvel ezelőtt a hatodik és utolsó jégár elérte a déli kiterjedésének legtávolabbi pontjait, s a nyugati jégmező épp ekkoriban lépte át a kanadai határt; a középső Kansas, Missouri és Illinois területén halad déli irányban; a keleti mező dél felé nyomul előre és Pennsylvania és Ohio nagyobb ré-

szét beborítja.

10 E jégfolyamból indult ki az a sok nyúlvány, vagy jégkaréj, melyek kivájták a mai, nagyobb és kisebb tavakat. Visszahúzódása idején jött létre a Nagy-tavak észak-amerikai rendszere. És a földtannal foglalkozó urantiai kutatók nagyon is pontosan határozták meg e fejlemények különböző szakaszait és helyesen feltételezték, hogy e víztestek, időnként, leürültek a Mississippi völgyén keresztül, majd kelet felé a Hudson völgyön át, végül egy északi útvonalon a Szt. Lőrinc völgybe. Harminchétezer éve kezdődött meg az összekapcsolódott Nagy-tavak rendszer leürülése a mai niagarai útvonalon.

11 ¶ *100.000* évvel ezelőtt, az utolsó jégár visszahúzódása alatt kezdett el kialakulni a

vastag sarki jégtakaró, és a felgyülemlő jég központja jelentősen észak felé tolódott. És amíg a sarki térségeket jég fedi, addig aligha jöhet egy újabb jégkorszak, emelkedjenek meg a szárazföldek vagy módosuljanak a világtengeri áramlatok bárhogyan is a jövőben.

12 Ez az utolsó jégár százezer éven át tartó terjeszkedést jelentett, és hasonló időtartamra volt szüksége ahhoz, hogy az északi visszahúzódását befejezze. A mérsékelt éghajlatú térségek valamivel több mint ötvenezer évre jégmentesek maradtak.

13 A szigorú jégkori időszak sok fajt elpusztított és számos másikat pedig gyökeresen megváltoztatott. Sokukat alaposan kirostált az oda-vissza való vándorlás, melyet az elő-

renyomuló és visszahúzódó jég kényszerített ki. Az oda-vissza vándorló jégfolyókat a szárazföldön követő állatfajok közé tartozott a medve, a bivaly, a rénszarvas, a pézsmatulok, a mamut és a masztodon.

14 A mamut a nyílt síkságokat kereste, a masztodon viszont az erdős vidékek védett peremeit részesítette előnyben. A mamut egészen a késői időkig megtalálható volt Mexikótól Kanadáig; a szibériai fajtája gyapjas szőrzetet viselt. A masztodon Észak-Amerikában honolt, míg a vörös ember ki nem irtotta, úgy, ahogy a fehér ember később leöldöste a bölényeket.

15 Az utolsó eljegesedés alatt halt ki Észak-Amerikában a ló, a tapír, a láma és a kardfogú tigris. A helyükbe a Dél-Amerikából

érkező lajhárok, tatuk és vízi disznók léptek.

16 Az életnek az előrenyomuló jég elől való kényszerű vándorlása a növények és állatok rendkívüli keveredését eredményezte, és az utolsó jégözön elmúlásával sok sarki növény- és állatfaj ragadt ott bizonyos hegycsúcsokon, ahová a jégár pusztítása elől vándoroltak. És így ma ezek a szétszóródott növények és állatok megtalálhatók az európai Alpok magaslatain, sőt még az észak-amerikai Appalache hegységben is.

17 ¶ A jégkorszak az utolsó teljes földtani időszak, melynek neve *pleisztocén,* és amely kétmillió évnél is tovább tartott.

18 ¶ *35.000* évvel ezelőtt a sarki területek kivételével mindenütt véget ért a nagy jégkorszak a bolygón. Ez az időpont ezen

túl annyiban is fontos, hogy közel esik az Anyagi Fiú és Leány érkezéséhez és az ádámi megítéltetési időszak kezdetéhez, mely közelítőleg egybeesik a *holocén* vagy jégkor utáni időszak kezdetével.

19 ¶ E beszámoló az emlősök világának kezdetétől a jég visszahúzódásáig és az emberi történelem idejéig tartó, majdnem ötvenmillió éves időszakot fogja át. Ez az utolsó — a jelenlegi — földtani időszak és a kutatóitok előtt úgy ismert, mint a *földtörténeti harmad- és negyedidőszak* vagy a legújabb idők kora.

20 [Ennek az írásnak az összeállítását egy Állandó Élethordozó hitelesítette.]

62. ÍRÁS

AZ EMBERI KOR HAJNALÁNAK ŐSI FAJAI

NAGYJÁBÓL egymillió évvel ezelőtt jelentek meg az emberiség közvetlen elődei három olyan, egymást követő és hirtelen másulás révén, melyek a méhlepényes emlősök makifajtájának korai törzséből eredtek. E korai makik meghatározó tényezői a kifejlődő élet-sejtanyag nyugati vagy később amerikai csoportjából eredtek. De még az emberi őshöz vezető közvetlen ág kialakulása előtt e törzs tényezőit az Afrikában kifejlődött központi élet-betelepítésből származó tényezők tovább erősítették. A keleti életcsoport keve-

set vagy még inkább semennyit sem járult hozzá az emberi faj tényleges létrejöttéhez.

1. A KORAI MAKIFAJTÁK

[1] Az emberi faj eredetében szerepet játszó korai makik nem voltak közvetlen kapcsolatban a gibbonok és majmok már korábban is létezett és akkoriban Eurázsiában és Észak-Afrikában élő törzseivel, melyek utódai a mai napig fennmaradtak. Ezek nem is a mai makifajta utódai voltak, bár mindkettő egy már régen kihalt közös őstől származott.

[2] E korai makik ugyan a nyugati féltekén fejlődtek ki, az emberiség közvetlen emlősősének létrejöttére mégis Ázsia délnyugati részén, a központi élettelepítési tevékenysé-

gek eredeti területén, de a keleti vidékek peremén került sor. Néhány millió évvel ezelőtt az észak-amerikai makifajták a Bering földnyelven keresztül nyugatra vándoroltak és délnyugati irányban az atlanti-világtengeri partok mentén lassan nyomultak előre. E vándortörzsek végül elérték azt a tájegységet, mely az akkor kiterjedt Földközi-tenger és az emelkedőben lévő indiai félsziget hegyvidékei között terült el. Ezeken az Indiától nyugatra eső területeken más és kedvező adottságú törzsekkel egyesültek, s így létrehozták az emberi faj ősét.

3 Az idő múlásával Indiának a hegyektől délnyugatra fekvő tengerpartja fokozatosan elmerült, teljesen elszigetelve e vidék élővilágát. E mezopotámiai vagy perzsiai félszi-

getre nem volt közlekedési út és kifelé sem volt menekülési útvonal, kivéve az északi irányt, és a déli jégár-betörések ezt is többször elvágták. És ezen az akkoriban csaknem paradicsomi területen történt, hogy e maki fajtájú emlős felsőbbrendű leszármazottaiból két nagy csoport fejlődött ki, a mai idők majomtörzsei és a mai emberi faj.

2. A KORAI EMLŐSÖK

[1] Kevéssel több mint egymillió évvel ezelőtt a mezopotámiai korai emlősök, a méhlepényes emlősök észak-amerikai makifajtájának leszármazottai *hirtelenül* megjelentek. Ezek eleven életet élő kis teremtmények voltak, a testmagasságuk nem érte el az egy métert; és bár rendszerint nem a hátsó lábu-

kon jártak, könnyedén fel tudtak egyenesedni. Szőrösek és elevenek voltak, és majommód érintkeztek egymással, de ellentétben a majomtörzsekkel, húst fogyasztottak. Csökevényes, szembefordítható hüvelykujjuk és a markolásra igen alkalmas lábujjuk volt. E ponttól kezdve ezen előemberi fajok fokozatosan kifejlesztették a szembefordítható hüvelykujjat, míg a nagylábujjuk fogóképességét fokozatosan elveszítették. A későbbi majomtörzsek megőrizték a fogó nagylábujjat, de sohasem fejlesztettek ki emberi jellegű hüvelykujjat.

2 E korai emlősök három-négy éves korukban érték el a kifejlettséget, s a várható élettartamuk átlagosan mintegy húsz év volt. Egyszerre rendszerint egyetlen utóduk szü-

letett, bár alkalmanként ikerszülés is előfordult.

[3] Ezen új faj képviselői a testméretükhöz képest a legnagyobb aggyal rendelkeztek bármely állathoz képest, mely előttük a földön valaha is létezett. Rendelkeztek számos, a későbbi ősembert is jellemző érzelemmel és érzékkel, nagyon kíváncsiak voltak és erős fellelkesülést mutattak, amikor valamely dologban sikert értek el. Az éhségérzet és a heves nemi vágy magasan fejlett volt, és határozott válogatás nyilvánult meg az udvarlás és a párválasztás egy kezdetleges formájában. A rokonaik védelmében vadul harcoltak és a családi kapcsolataikban meglehetős gyöngédséget mutattak, a szégyenérzettel és a bűntudattal hatá-

ros meghunyászkodási érzékkel rendelkeztek. A párjuk iránt nagyon ragaszkodók és meghatóan hűségesek voltak, de ha a körülmények elválasztották őket, akkor új társat választottak maguknak.

4 Kistermetűek lévén, valamint annak okán, hogy az erdei lakhelyükön rájuk leselkedő veszélyeket gyors észjárásuk révén képesek voltak érzékelni, rendkívüli félelem fejlődött ki bennük, amely a túlélésükhöz igen nagymértékben hozzájáruló olyan óvintézkedésekhez vezetett, mint a kezdetleges menedékek építése magasan a fák koronájában, ami a földi élet számos veszélyét kiküszöbölte. Az emberiségre jellemző félelmek leginkább ezekben az időkben kezdtek kialakulni.

5 E korai emlősök minden korábban léte-

zettnél magasabb szintű törzsi szellemet fejlesztettek ki. Valóban nagyon társas lények voltak, mindazonáltal igencsak összeférhetetlenek is, ha a mindennapi életük menetét megzavarták, és amikor a haragjuk a legjobban tombolt, igen heves vérmérsékletről tettek tanúbizonyságot. Harcias természetük azonban jó célt szolgált; a felsőbbrendű csoportok nem haboztak háborút indítani az alsóbbrendű szomszédaik ellen, és így a selejtező túlélés révén a fajtájuk fokozatosan továbbfejlődött. Nagyon rövid időn belül uralmuk alá hajtották e terület kisebb teremtményeit, és mindezt csak nagyon kevés nem-húsevő majomszerű állattörzs élte túl.

[6] Ezek a harcias kis állatok több mint ezer éven át sokasodtak és népesítették

be a mezopotámiai félszigetet, folyamatosan fejlődésben voltak a testi jellegüket és az általános értelmi képességeiket tekintve. És mindössze hetven nemzedékkel azután, hogy ez az új törzs leszármazott a legfelsőbb fajtájú maki-őstől, végbement a következő korszakos fejlődés — mégpedig az emberi lények urantiai törzsfejlődésében a következő alapvető lépést jelentő ősök *hirtelen* elkülönülése.

3. A KÖZÉPEMLŐSÖK

[1] A korai emlősök létpályájának kezdetén, ezen eleven teremtmények közül való egyik felsőbbrendű párnak a fák tetején lévő otthonában egy ikerpár született, egy hímnemű és egy nőnemű egyed. Az elődeikkel

összevetve valóban helyes kis teremtmények voltak. A testükön kevés szőrt viseltek, de ez nem jelentett hátrányt, mert meleg és kiegyenlített éghajlat alatt éltek.

2 E kicsinyek egy méter húsz centire is megnőttek. Minden tekintetben nagyobbak voltak a szüleiknél, hosszabb lábakkal és rövidebb karokkal rendelkeztek. A hüvelykujjukat csaknem teljesen szembe tudták fordítani a többi ujjukkal, mely nagyjából olyan jól használható volt a különféle tevékenységekhez, mint a mai ember hüvelykujja. Felegyenesedve jártak, s a lábfejük csaknem annyira alkalmas volt a járásra, mint a későbbi emberi fajoké.

3 Agyuk alsóbbrendű és kisebb is volt, mint az emberi lényeké, de igencsak felsőbbren-

dű és viszonylag sokkal nagyobb az elődeikénél. A felsőbbrendű értelmi képességeik gyorsan megmutatkoztak és a csoport hamar elismerte az ikerpárt, mint a korai emlősök egész törzsének fejét, és ténylegesen is ők alakították ki a társadalmi szerveződés egy kezdetleges formáját és a munkamegosztás egyfajta kezdetleges rendjét. E fivér és nővér párosodott és hamarosan huszonegy, hozzájuk nagyon hasonló utód társaságát élvezhették, melyek mindegyikének testmagassága meghaladta az egy méter húsz centit és minden szempontból felsőbbrendűek voltak az ősfajtájuknál. Ez az új csoport alkotta a középemlősök magját.

4 Amikor ezen új és felsőbbrendű csoport létszáma nagyra nőtt, háború, könyörtelen

háború tört ki; és amikor a szörnyű küzdelem véget ért, a korai emlősök korábban már létező és ősi fajának egyetlen egyede sem volt életben. A fajtájuk kisebb számú, ám erősebb és értelmesebb sarjai az elődeik kárára maradtak életben.

5 És ekkor, csaknem tizenötezer éven át (hatszáz nemzedéken keresztül) e teremtmény lett a világ e része számára maga a rettegés. A korábbi idők nagy és ártalmas állatai már korábban kipusztultak. Az e térségekben őshonos nagyobb vadállatok nem húsevők voltak, és a macskafélék családjának nagyobb fajai, az oroszlánok és a tigrisek még nem szállták meg a földfelszín e különösen védett zugát. Ezért e középemlősök felbátorodtak és meghódították a területük

egészét.

6 ¶ A korábbi fajhoz képest a középemlősök minden szempontból előrelépést jelentettek. Még a várható élettartamuk is hosszabb volt, mintegy huszonöt év. Számos csökevényes emberi vonás is megjelent ebben az új fajban. Az őseik által mutatott bensőséges hajlamokon túl e középemlősök képesek voltak undort mutatni bizonyos visszataszító helyzetekben. Jól fejlett tartalékolási ösztönnel is rendelkeztek; élelmet tettek félre későbbi felhasználás céljából és előszeretettel gyűjtögettek sima és kerek kavicsokat, valamint bizonyos kerek köveket hadianyag készlet gyanánt a védekezéshez és a támadáshoz.

7 E középemlősök voltak az elsők, melyek határozott építkezési hajlamot mutat-

tak, amint az megnyilvánult a fák tetejére tervezett otthonaik és a sokjáratos földalatti menedékeik építése közbeni versengéskor; ők voltak az első emlősfaj, mely a fákon és a föld alatt egyaránt gondoskodott menedékről. Nagyobbrészt nem a fákon tartózkodtak, nappal a földön éltek és az éjszakát a fákon aludták át.

8 Az idő múlásával a csoportlétszám növekedése komoly versengést eredményezett az élelemért és a társakért, melyek csaknem az egész fajt kiirtó testvérharcok sorozatához vezettek. E küzdelmek folytatódtak egészen addig, amíg csak egyetlen, kevesebb mint száz egyedből álló csoport maradt életben. De újból béke lett, és ez az egyetlen túlélő törzs újjáépítette a hálószobáit a fák tetején

és visszatért a megszokott és félig békés életmódjához.

9 ¶ Aligha tudjátok elképzelni, hogy az ember előtti őseitek időről időre milyen kevéssel úszták meg a kipusztulást. Ha az egész emberiség békaőse csak öt centiméterrel kisebbet ugrik egy bizonyos alkalommal, akkor a törzsfejlődés teljes menete határozottan más irányt vett volna. A korai emlős faj közvetlen makiszerű anyjának ötször múlott az élete egy hajszálon, mielőtt életet adott volna az új és felsőbbrendű emlősrend apjának. De mind közül a legkomolyabb az volt, amikor villám csapott abba a fába, amelyen a főemlősikrek jövendőbeli anyja éppen aludt. A középemlősök mindkét szülője rettenetesen megijedt

és csúnyán megégett; hét kicsinyük közül hármat agyonütött e mennykő. E fejlődő állatok már majdnem babonásak voltak. E pár, melynek fatető-otthonába becsapott a villám, ténylegesen is a középemlős faj egy fejlettebb csoportjának volt a vezetője; és e példájukat követve a törzsnek több mint a fele, közöttük a legjobb értelmi képességűek alkotta családok, több mint három kilométerre költözött ettől a helytől, és a fák tetején új lakhely, a földön pedig új menedékek építésébe kezdtek — mely utóbbiakba a hirtelen támadt veszély idején vonultak vissza.

10 Az otthonuk felépítése után nem sokkal e pár, ez az oly sok küzdelmet megélt két lény az ikrek büszke szülőjévé lett, azoknak a legérdekesebb és legfontosabb állatoknak a

szüleivé, melyekhez fogható addig még nem született a világra, mert ezek voltak ama *főemlősök* új fajának első egyedei, mely az ember előtti evolúció következő alapvető lépését jelentették.

11 ¶ E főemlős-ikrek születésével egy időben egy másik pár — egy különösképpen visszamaradott hím és nőstény a középemlős törzsből, egy pár, mely elméjében és testileg is alacsonyabb rendű volt — szintén ikreknek adott életet. Ezt az ikerpárt, egy hímet és egy nőstényt, nem érdekelte a környezetük meghódítása; kizárólag az élelemszerzéssel foglalkoztak és mivel húst nem fogyasztottak, hamarosan minden érdeklődésüket elveszítették a zsákmányszerzés iránt. E fogyatékos ikerpár lett a mai majomtör-

zsek megalapítója. Leszármazottaik a melegebb, déli vidékeket keresték, ahol az éghajlat enyhe volt és bőségesen találtak forró égövi gyümölcsöket, és ahol nagyjából úgy éltek, ahogy azon a napon is, kivéve azokat az ágaikat, melyek a gibbonok és a farkatlan majmok korábbi fajtáival párosodtak, s emiatt nagymértékben leépültek.

12 És ebből már látható, hogy az embernek és a majomnak csak annyi köze van egymáshoz, hogy mindkettő a középemlősöktől származik, egy olyan törzsből, melyben egyidejűleg született meg és lépett később a maga útjára két ikerpár: az alsóbbrendű pár sorsa az volt, hogy létrehozza a majom, a babuin, a csimpánz és a gorilla mai fajtáit; a felsőbbrendű pár sorsa pedig az lett, hogy

továbbvigye a felemelkedési vonalat, melynek továbbfejlődése magához az emberhez vezetett el.

[13] A mai ember és a majomfélék ugyanazon törzsből és fajból származnak, de nem ugyanazoktól a szülőktől. Az ember ősei e középemlős törzs kiválasztódott maradványainak felsőbbrendű fajtáiból származtak le, míg a mai majomfélék (kivéve a makik, gibbonok, farkatlan majmok és egyéb majomszerű teremtmények bizonyos, már korábban is létező fajtáit) e középemlős csoport legalsóbb rendű párjának a leszármazottai, egy olyan páré, mely csak úgy tudott életben maradni, hogy elbújt a földalatti éléstár-menedékben több mint két hétnyi időtartamra a törzsük utolsó kegyetlen csa-

tája alatt, és csak akkor bújtak elő, amikor az ellenségeik már messze jártak.

4. A FŐEMLŐSÖK

[1] A felsőbbrendű ikerpár, egy hímnemű és egy nőnemű teremtmény születéséhez, a középemlős törzs két vezető tagjához visszatérve: Ezek az állatkölykök rendkívüliek voltak; még a szüleiknél is kevesebb szőr borította a testüket, és zsenge korukban minduntalan felegyenesedve akartak járni. Elődeik mindig tanulták a hátsó lábon járást, de e főemlős ikerpár már a kezdetektől fogva felegyenesedve járt. Testmagasságuk meghaladta az öt lábat, és a fejük is nagyobbra nőtt, mint a törzsbelieké. Bár hamar megtanultak egymás között jelekkel és hangokkal

közléscserét folytatni, sohasem voltak képesek a népükkel megértetni ezen új jeleket.

[2] Körülbelül tizennégy évesek lehettek, amikor elmenekültek a törzsüktől, hogy messze nyugaton alapítsák meg a családjukat és a főemlősök új faját. És ezen új teremtményeket nagyon is helyes dolog *főemlősöknek* nevezni, mert magának az emberi családnak az egyenesági és közvetlen elődei lettek.

[3] Tehát így történt, hogy a főemlősök területet foglaltak maguknak a mezopotámiai félsziget nyugati partján, mely akkoriban benyúlt a déli tengerbe, míg a kevésbé értelmes és velük közeli rokonságban álló törzsek a félsziget e pontja környékén, valamint feljebb, a keleti partvonalon éltek.

4 ¶ A főemlősök a középemlős elődeiknél emberibbek és kevésbé állatiasak voltak. Ezen új faj csontvázának arányai nagyon hasonlítottak a kezdetleges emberi fajokéhoz. Az emberi jellegű kéz és lábfej már teljesen kifejlődött, és e teremtmények képesek voltak járni és még szaladni is, ugyanúgy, ahogy a későbbi emberi leszármazottaik. Nagyobb részük felhagyott a fán való élettel, bár éjszakára a biztonság érdekében a fák tetején kerestek menedéket, mert a korai elődeikhez hasonlóan nagyon is uralta őket a félelem. A kezük egyre nagyobb mértékű használata nagyban hozzájárult az agyi teljesítőképességük fejlődéséhez, azonban nekik még nem volt emberinek nevezhető agyuk.

5 Bár érzelmi természetüket tekintve a főemlősök kevéssé különböztek az elődeiktől, minden hajlamukban egyre inkább emberi hajlamok mutatkoztak. Valóban remek és felsőbbrendű állatok voltak, nagyjából tíz-éves korukra fejlődtek ki teljesen és a természetes élettartamuk mintegy negyven év volt. Vagyis addig élhettek volna, ha természetes halált haltak volna, de azokban a korai időkben igen kevés állat halt természetes halált; a létért való küzdelem egészen kiélezett volt.

6 És most, csaknem kilencszáz nemzedéknyi fejlődés után, mely mintegy huszonegyezer évet jelent a korai emlősök eredetétől számítva, a főemlősök *hirtelenül* két figyelemre méltó teremtménynek adtak életet, az

első igazi emberi lényeknek.

7 ¶ Tehát az észak-amerikai makik fajtájától származó korai emlősöktől erednek a középemlősök, és e középemlősök hozták létre a felsőbbrendű főemlősöket, amelyekből a kezdetleges emberi faj közvetlen ősei lettek. A főemlős-törzsek jelentik az utolsó élő láncszemet az ember kifejlődésében, de kevesebb mint ötezer év múltával e különleges törzsek egyetlen egyede sem maradt fenn.

5. AZ ELSŐ EMBERI LÉNYEK

1 Ha visszaszámolunk, akkor a Kr.u. 1934. év és az első két emberi lény születésének időpontja között éppen 993.419 év van.

2 E két figyelemre méltó teremtmény igazi emberi lény volt. Tökéletes emberi hüvelyk-

ujjaik voltak, mint az elődeik közül sokaknak is, de olyan tökéletes lábfejjel rendelkeztek, mint a mai emberfajták. Jártak és futottak, nem másztak; a nagylábujj fogószerepe már nem volt meg, teljesen eltűnt. Ha valamilyen veszély miatt a fákra kényszerültek, akkor úgy másztak, mint ahogy a mai emberek tennék. Úgy másztak a fa törzsén, mint a medve és nem úgy, ahogy a csimpánz vagy a gorilla, melyek ágról-ágra lendülnek egyre feljebb.

3 Ezek az első emberi lények (és a leszármazottaik) a kifejlett kort tizenkét évesen érték el és a várható élettartamuk nagyjából hetvenöt év volt.

4 Ezen emberi ikerpár hamar számos új érzelmet mutatott ki. Kifejezték a tárgyak és

a más lények iránti csodálatukat és komoly mértékű hiúságot is mutattak. De az érzelmi fejlődés terén a legfigyelemreméltóbb előrelépés a valódi emberi érzelmek egy új csoportjának a hirtelen megjelenése volt, az imádat csoportjáé, a befogadó áhítat, a hódolat, az alázat és még a háládatosság egy kezdetleges formája is megjelent. A félelem, párosulva a természeti jelenségekkel kapcsolatos tudatlansággal, ekkoriban ad életet a kezdetleges vallásnak.

5 E kezdetleges emberek nem csak ilyen emberi érzelmeket nyilvánítottak ki, hanem számos egyéb, magasan fejlett érzés is megvolt náluk nyers formában. Ködösen felismerték a sajnálatot, a szégyent és a szemrehányást, és ténylegesen is tudatosult bennük

a szeretet, a gyűlölet és a bosszúállás, és a féltékenység jellegzetes érzelmeire is hajlamosak voltak.

[6] E két ember — az ikerpár — felügyelete nagy próbatételt jelentett a főemlős szülők számára. Olyan kíváncsiak és kalandvágyók voltak, hogy számos alkalommal majdnem életüket vesztették még nyolcéves koruk előtt. A szülők mondhatni félholtak voltak a rémülettől, mire a gyermekek elérték a tizenkét éves kort.

[7] Nagyon korán elsajátították a szóbeli érintkezést; tízéves korukra egy fejlett jelrendszert és egy olyan nyelvet fejlesztettek ki, mely csaknem félszáz fogalmat foglalt magába, és amely nagymértékben továbbfejlesztette és kiterjesztette az őseik ál-

tal használt kezdetleges közléscsere-eljárásokat. De bárhogy próbálkoztak is, az új jelek és jelképek közül csak néhányat tudtak a szüleiknek megtanítani.

8 Nagyjából kilencévesek lehettek, amikor egy verőfényes napon a folyó mentén lefelé elvonultak egy igen nagy jelentőségű dolgot megbeszélni. Az Urantián állomásozó minden mennyei értelem, jómagamat is beleértve, megfigyelőként jelen volt e déli találkozó eseményeinél. Ezen a jelentős napon közösen arra jutottak, hogy egymással és egymásért akarnak élni, és ez volt az első megállapodás azok sorában, melyek végül odáig vezettek, hogy eldöntötték, megszöknek az alsóbbrendű állati társaiktól és észak felé veszik az útjukat, s ekkor még nemigen tudták,

hogy ezzel megalapítják majd az emberi fajt.

9 Bár mi mindannyian nagyon is érdekeltek voltunk abban, hogy e két kis vadóc mit tervez, mégsem állt hatalmunkban az elméjük működésének irányítása; önkényesen nem befolyásoltuk őket a döntéseikben — mert nem tehettük. Viszont a bolygói működésünk korlátai között mi, az élethordozók, a társainkkal együtt közös terveket készítettünk, hogy ezen emberi ikerpárt észak felé, a szőrös és részben fán lakó népüktől minél messzebbre vezessük. És így, a saját belátáson alapuló döntésük alapján az ikrek *elvándoroltak,* a felügyeleti tevékenységünk következtében pedig *észak felé* vették az útjukat, egy félreeső vidék felé, ahol megmenekültek attól az élőlénytani leépü-

léstől, ahová a főemlős törzsekből származó alsóbbrendű rokonaikkal való keveredés vezetett volna.

10 Röviddel az otthonukat jelentő erdők elhagyása előtt egy gibbon-rajtaütés során elveszítették az anyjukat. Bár anyjuk nem rendelkezett az ő értelmi képességeikkel, nagyszerű emlősragaszkodást mutatott az utódai iránt, és félelem nélkül feláldozta az életét azért, hogy megpróbálja megmenteni e csodálatos párt. Önfeláldozása nem volt hiábavaló, mert feltartóztatta az ellenséget, amíg apjuk az erősítéssel megérkezett és a támadókat megfutamították.

11 Nem sokkal azt követően, hogy e fiatal pár elhagyta társait, hogy megalapítsa az emberi fajt, a főemlős-apa búskomor-

ságba esett — menthetetlenül lesújtott volt. Visszautasította az élelmet, még akkor is, amikor azt a saját gyermekei hozták elébe. Lévén, hogy a ragyogó utódai eltűntek, már nem találta értelmesnek az életet a közönséges társai között; így elkóborolt az erdőbe, ahol ellenséges gibbonok ütöttek rajta és agyonverték.

6. AZ EMBERI ELME EVOLÚCIÓJA

[1] Számunkra, urantiai élethordozók számára hosszú és éber várakozással telt az idő attól a naptól fogva, hogy először telepítettük meg az élet-sejtanyagot a bolygó vizeibe, és az első valóban értelmes és sajátakaratú lények megjelenése természetesen nagy örömünkre és megelégedésünkre szolgált.

[2] Figyeltük, hogy az ikrek miként fejlődnek elméjükben, úgy, hogy nyomon követtük az urantiai hét elmeszellem-segéd működését, melyeket a bolygóra való érkezésünkkor jelöltek ki. Végig a bolygói élet hosszú evolúciós fejlődése során e fáradhatatlan elme-segédkezők egyre több felsőbbrendű képességüket léptették működésbe annak érdekében, hogy az egyre felsőbbrendű állati teremtmények fokozatosan kiteljesedő agyi képességeivel kapcsolatba lépjenek.

[3] Először csak a *belső meglátás szelleme* tudott működni a fejletlen állati lét ösztönös és ingerválaszszerű megnyilvánulásaiban. A felsőbbrendű fajták különválásával az *értelem szelleme* képes lett felruházni e teremtményeket a nem tudatos képzettársítás ké-

pességével. Később megfigyeltük a *bátorság szellemének* működését; a továbbfejlődő állatok ténylegesen kialakították a védekező öntudat egy nyers formáját. Az emlősök csoportjának megjelenését követően láthattuk a *tudás szellemének* egyre nagyobb mértékben való megnyilatkozását. És a felsőbbrendű emlősök törzsfejlődése elhozta a *tanácskozás szellemének* működését, melynek eredménye a nyájösztön kiteljesedése és a kezdetleges társadalmi fejlődés megindulása lett.

4 A korai emlősök, a középemlősök és a főemlősök megjelenése során az első öt segéd egyre kiterjedtebb szolgálatát figyeltük meg. De a maradék kettő, a legmagasabb rendű elme-segédkezők eddig még sohasem voltak

képesek működni az Urantia-fajtájú evolúciós elmében.

5 Képzeljétek el az örömünket, amikor egy napon — az ikrek ekkor körülbelül tízévesek voltak — az *istenimádat szelleme* először teremtett kapcsolatot az ikerpár nőnemű tagjának elméjével, majd röviddel ezt követően a másikéval. Tudtuk, hogy valami olyasminek a megjelenése közeleg, amely rokon az emberi elmével; és amikor nagyjából egy évvel később végül elmélyült gondolkodás és megfontolt döntés eredményeként elhatározták, hogy elmenekülnek otthonról és északra mennek, akkor kezdett működni a *bölcsesség szelleme* az Urantián és ebben a két, immár emberiként elismert elmében.

6 A hét elmeszellem-segéd közvetlen és

új fajtájú megelevenedése volt ez. Telve voltunk várakozással; felismertük, hogy a régóta várt óra közeleg; tudtuk, hogy ama hosszas erőfeszítéseink beteljesedésének küszöbén állunk, hogy sajátakaratú teremtmények kifejlődését érjük el az Urantián.

7. A LAKOTT VILÁGKÉNT VALÓ ELISMERÉS

[1] Nem kellett sokáig várnunk. Délben, az ikerpár elmenekülésének másnapján haladt át a világegyetemi kör jelzései között az első próbavillanás az Urantia bolygói fogadóközpontján. Mi mind természetesen izgatottan vártuk a nagy esemény bekövetkezését; de lévén, hogy e világ életkísérleti állomás, a leghalványabb fogalmunk sem volt

arról, hogy miként fogunk értesülni a bolygón megjelent értelmes élet hivatalos elismeréséről. De nem kellett sokáig várnunk. Az ikrek szökését követő harmadik napon, még az élethordozók elindulása előtt, megérkezett a nebadoni főangyal az első bolygókör létrehozására.

[2] Mozgalmas nap volt az Urantián, amikor kis csoportunk összegyűlt a bolygó tér-közléscserét biztosító sarkánál és megkapta az első szalvingtoni üzenetet a bolygó újonnan létesített elmekörén át. És a főangyali testület vezetője által hozzánk intézett ezen első üzenet így szólt:

[3] „Az urantiai élethordozóknak — Legyetek üdvözölve! Ezúton biztosítunk benneteket afelől, hogy a Szalvingtont, az Edenti-

át és a Jerusemet nagy öröm tölti el, amiért a sajátakaratú elme urantiai létezésének jele a nebadoni központon bejegyeztetett. Tudomásul vettük az ikerpár azon megfontolt döntését, hogy észak felé meneküljenek és elválasszák az utódaikat az alsóbbrendű elődeiktől. Ez az elme — az emberi fajtájú elme — első döntése az Urantián és ez önmagától létrehozza azt a tájékoztatási kört, melyen keresztül a hivatalos elismerést tartalmazó ezen első üzenetet küldjük."

4 E körön ez után az edentiai Fenségesek üdvözlése jött át, mely utasításokat tartalmazott az állandó élethordozók számára, s megtiltották nekünk, hogy az általunk létrehozott életmintába beavatkozzunk. Azt az utasítást kaptuk, hogy ne avatkozzunk az

emberi fejlődési folyamatokba. Nem szabad arra következtetni, hogy az élethordozók valaha is önkényesen vagy gépiesen beavatkoztak volna a bolygói fejlődési tervek természetes alakulásába, mert mi nem teszünk ilyet. De egészen idáig engedélyünk volt arra, hogy befolyásoljuk a környezetet és az élet-sejtanyagot a magunk módján védelmezzük, és e különleges, ám teljesen természetes felügyeletnek lett vége most.

5 És amint a Fenségesek beszéde véget ért, Lucifernek, a Satania csillagrendszer akkori fejedelmének szép üzenetét továbbították a bolygóra. Most az élethordozók a saját vezetőjük üdvözlő szavait hallgatták meg és megkapták a visszatérési engedélyt a Jerusemre. Lucifer ezen üzenete az élethor-

dozók urantiai munkájának hivatalos elismerését jelentette és felmentett bennünket minden jövőbeni bírálat alól, ami a Satania csillagrendszerben létesített nebadoni életminták továbbfejlesztésére irányuló erőfeszítéseinket érhetné.

6 A Szalvingtonról, az Edentiáról és a Jerusemről érkezett üzenetek hivatalosan is azt jelentették, hogy a bolygó élethordozók általi korszakos felügyelete véget ért. Korszakokon át voltunk szolgálatban, és csak a hét elmeszellem-segéd, valamint a Fizikai Főszabályozók voltak a segítségünkre. És most, hogy a sajátakarat, vagyis az istenimádat és a felemelkedés melletti döntés képessége megjelent a bolygó evolúciós teremtményeiben, megértettük, hogy a mi mun-

kánk itt véget ért, és a csoportunk távozni készült. Lévén, hogy az Urantia életmódosítási világ, engedélyt kaptunk arra, hogy két rangidős Élethordozót tizenkét segéddel együtt a bolygón hátrahagyjunk, és e csoport egyik tagjaként engem választottak és én azóta is az Urantián tartózkodom.

7 Éppen 993.408 évvel ezelőtt (Kr.u. 1934-hez képest) történt, hogy az Urantiát hivatalosan is elismerték, mint emberi életnek otthont adó bolygót a Nebadon világegyetemben. Az élőlénytani evolúció újra elérte a sajátakarat emberi szintjeit; ember érkezett a sataniai 606-os bolygóra.

8 [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az Urantián állandó besorolású nebadoni Élethordozó hitelesítette.]

63. ÍRÁS

AZ ELSŐ EMBERCSALÁD

AZ URANTIÁT akkor jegyezték be lakott világként, amikor az első két emberi lény — az ikerpár — tizenegy éves volt, és mielőtt a tényleges emberi lények második nemzedékének szülőivé váltak volna. És a bolygó hivatalos elismerésének alkalmával a Szalvingtonról érkezett főangyali üzenet e szavakkal zárult:

2 „Az emberelme megjelent a Satania 606-os világán, és az új faj e szülőit úgy fogják hívni, hogy *Andon* és *Fonta.* És minden főangyal imádkozik azért, hogy e teremtmények mihamarabb személyesen is felruháztassanak az Egyetemes Atya szellemének ajándékával.”

3 ¶ Az Andon a nebadoni megjelölése annak, hogy „az első Atyaszerű teremtmény, mely emberi vágyat mutat a tökéletesség iránt”. A Fonta pedig azt jelenti, hogy „az első Fiúszerű teremtmény, mely emberi vágyat mutat a tökéletesség iránt”. Andon és Fonta e neveket mindaddig nem ismerte meg, míg a Gondolatigazítójukkal való eggyé kapcsolódás idején meg nem kapták azokat. Az Urantián való halandói ottlétük során végig úgy hívták egymást, hogy Szonta-an, illetőleg Szonta-en, ahol Szonta-an azt jelentette, „akit anya szeret”, Szonta-en pedig azt, hogy „akit apa szeret”. E nevet maguk adták egymásnak és jelentésük a kölcsönös tiszteletre és ragaszkodásra utalt.

1. ANDON ÉS FONTA

[1] Sok szempontból Andon és Fonta volt a legfigyelemreméltóbb emberilény-pár, mely a föld színen valaha is élt. E csodálatos pár, az egész emberiség tényleges szülői, minden tekintetben felsőbbrendűek voltak sok közvetlen leszármazottjuknál, és alapvetően különböztek minden ősüktől, a közeliektől és a távoliaktól egyaránt.

[2] Ezen első emberpár szülei láthatóan kevéssé különböztek a törzsük átlagos tagjaitól, bár annak értelmesebbjei közé tartoztak, ahhoz a csoporthoz, mely először tanulta meg a kőhajítást és a bunkósbottal való harcot. Szintén használták az éles és hegyes köveket, a kvarckavicsot és a csontot.

[3] Még a szüleikkel laktak, amikor An-

don egy éles kovadarabot kötözött egy botra, melyhez állati ínakat használt, és aztán nem kevesebbszer, mint tizenkét alkalommal vette jó hasznát e fegyvernek, amikor a saját vagy a vele egyenlő mértékben kalandvágyó és roppant kíváncsi testvérének az életét kellett megmentenie, aki egyébként mindig elkísérte őt a felfedezőútjaira.

4 Andon és Fonta ama döntése, hogy elszöknek a főemlős törzsektől, már olyan elmeminőséget feltételezett, mely magasan felette állt annak az alapértelemnek, mely a későbbi leszármazottaik közül sokra jellemző volt, akik egészen odáig alacsonyodtak, hogy a majomtörzsbeli visszamaradt unokatestvéreikkel párosodjanak. De az a bizonytalan érzésük, hogy ők valamivel töb-

bek az állatoknál, abból eredt, hogy volt személyiségük, és azt a bennük lakozó Gondolatigazító jelenléte erősítette.

2. AZ IKREK ELMENEKÜLÉSE

[1] Miután Andon és Fonta eldöntötte, hogy északra fognak szökni, egy időre félelem kerítette őket a hatalmába, különösen az attól való félelem, hogy apjuk és a közvetlen családjuk neheztelni fog rájuk. Elképzelték, hogy az ellenséges rokonaik nekik esnek és felismerték annak a lehetőségét, hogy a már amúgy is féltékeny törzstagok kezétől halnak meg. Fiatalok lévén az ikerpár leginkább egymás társaságában töltötte az időt és ezért aztán sohasem voltak nagyon népszerűek a főemlős törzsbe tartozó állat-unoka-

testvéreik körében. Az sem javított a törzsbeli megítélésükön, hogy elkülönülten álló és igen magas színvonalú fakorona-otthont építettek maguknak.

2 És ebben az új fakorona-otthonukban esett meg, hogy miután egy erős vihar felverte őket álmukból s a félelemtől és a ragaszkodástól indíttatva egymásba kapaszkodva várták a vihar elvonulását, végleg és teljesen elhatározták, hogy elhagyják a törzsi lakóhelyet és a fakorona-otthonukat.

3 Már előre kezdetleges menedéket készítettek egy fa tetején, mely északi irányban mintegy félnapi útra volt az otthonuktól. Ez lett a titkos és biztonságos rejtekhelyük az első napon, ahogy az otthoni erdőket elhagyták. Eltekintve attól, hogy az ikrek is

osztoztak a főemlősök attól való halálos félelmében, hogy a földön tartózkodjanak az éjszaka folyamán, röviddel napszállta után mégis nekivágtak az északra vezető útnak. Bár szokatlanul nagy bátorságot igényelt tőlük, hogy erre az éjszakai utazásra vállalkozzanak, mégis arra a helyes következtetésre jutottak, hogy még telihold idején is kisebb a valószínűsége annak, hogy a törzsbeliek és a rokonaik hiányolnák vagy követnék őket. És röviddel éjfél után épségben el is érték az előkészített helyszínt.

4 Az északi utazásuk során felfedeztek egy felszíni kvarckavics üledéket és mivel sok, különféle célra alkalmas követ találtak, össze is gyűjtöttek valamennyit tartalékba. E kvarckavicsok elhasítására irányuló pró-

bálkozásai során Andon felfedezte a szikraképző tulajdonságukat és felmerült benne a tűzrakás ötlete. De e képzete nem erősödött fel, mert az éghajlat itt még mindig kellemes volt és nemigen volt szükségük tűzre.

5 Ám az őszi nap egyre alacsonyabban járt az égen, és ahogy egyre északabbra jutottak, az éjszakák egyre hűvösebbre és hűvösebbre fordultak. Már arra kényszerültek, hogy állatbőröket tekerjenek magukra a testük melegen tartása érdekében. Mielőtt otthonról elindultak volna, egy holdfényes éjszakán Andon jelezte a párjának, hogy szerinte képes lenne a kovával tüzet gyújtani. Két hónapon át kísérleteztek a tűzgyújtással a kvarckavics segítségével, de minden próbálkozásuk kudarcot vallott. A pár minden nap

összeütögette a kavicsokat és megpróbálta meggyújtani a fát. Végül egy este, nagyjából napnyugtakor értették meg az eljárás lényegét, amikor is Fonta felmászott egy fára, hogy egy üres madárfészket leszedjen. A fészek száraz és igen gyúlékony volt, és rögtön lángra is lobbant, amint szikra hullott rá. Az ikrek olyannyira meglepődtek és elámultak a sikerükön, hogy közben a tűz majdnem kialudt, de végül megfelelő tüzelő hozzáadásával megmentették, és az egész emberiség szülői ekkor láttak neki először tűzifa gyűjtésének.

6 Ez volt az egyik legörömtelibb pillanat a rövid, ám mozgalmas életükben. Egész éjjel ott ültek a tűz mellett és nézték ahogy ég, és homályosan megértették, hogy a felfe-

dezésük révén dacolhatnak az éghajlattal és örökre függetlenné válhatnak a déli területeken élő állati rokonaiktól. Három nap pihenés és a tűzzel való játszadozás után folytatták útjukat.

7 Andon főemlős ősei gyakran táplálták a villám gyújtotta tüzeket, de korábban egyetlen földi teremtmény sem ismerte a szándékos tűzgyújtás módszerét. Azonban hosszú időnek kellett eltelnie, amíg az ikrek megtanulták, hogy a száraz moha és egyéb anyagok éppúgy táplálják a tüzet, mint a madárfészkek.

3. ANDON CSALÁDJA

1 Csaknem két év telt el azon éjszakától, hogy az ikrek elindultak az otthonukból, addig, amíg az első gyermekük megszületett.

A fiúgyermeknek a Szontad nevet adták; és Szontad volt az Urantián született első teremtmény, akit a születését követően bebugyoláltak. Az emberi faj léte megkezdődött, és ezzel az új fejleménnyel megjelent az egyre gyengébb csecsemők megfelelő gondozásának ösztöne is, ami az értelmi rendű elme fokozott mértékű fejlődésére utal, mely viszont nem jellemző az inkább állati fajtákra.

2 Andonnak és Fontának összesen tizenkilenc gyermeke született, és csaknem ötven unoka és hat dédunoka társaságát is élvezhették. A család négy szomszédos sziklaüregben vagy félbarlangban lakott, melyek közül hármat előcsarnokok kötöttek össze, melyeket az Andon gyermekei által készített kvarckavics eszközökkel vájtak a puha

mészkőbe.

3 E korai andonfiak igen jellegzetes nemzetségszellemet mutattak; csoportokban vadásztak és sohasem kószáltak el messzire az otthonuktól. Láthatóan felismerték, hogy ők egy elszigetelt és különleges csoportot alkotó élőlények, és ezért óvakodniuk kell a különválástól. A bensőséges rokoni érzés kétségkívül a szellem-segédek fokozott elme-segédkezéséből fakadt.

4 ¶ Andon és Fonta szüntelenül a nemzetség nevelésén és felemelésén munkálkodott. Negyvenkét éves korukig éltek, amikor is mindkettőjüket halálra zúzta egy, a földrengés miatt lezuhanó, kiugró szikla. Velük pusztult öt gyermekük és tizenegy unokájuk is, és a leszármazottaik közül csaknem hú-

szan súlyos sérüléseket szenvedtek.

5 A szülei halálával Szontad, bár a lába komolyan megsérült, nyomban átvette a nemzetség vezetését, és ebben ügyesen segítette őt felesége, a legidősebb lánytestvére. Első feladatuk az volt, hogy sziklákat görgessenek a halott szüleik, öccseik, húgaik és gyermekeik fölé, hogy eltemessék őket. E temetésnek nem érdemes különösebben nagy jelentőséget tulajdonítani. A halál utáni továbbélés eszméi még nagyon ködösek és bizonytalanok voltak, azok leginkább az ő valószínűtlen és tarka álomvilágukból eredtek.

6 ¶ Andon és Fonta e családja a huszadik nemzedékig együtt maradt, amikor is az élelemért való versengés és a közösségen belüli súrlódások együttesen elindították a család

feloszlását.

4. AZ ANDONI NEMZETSÉGEK

[1] Az ősember — Andon népe — feketeszemű és barna bőrű volt, mely bőrszín valamelyest hasonlított a sárga és a vörös ember keverékének bőrszínéhez. A melanin egy színezőanyag, mely minden emberi lény bőrében megtalálható. Ez a bőr eredeti andoni festékanyaga. Általános megjelenésüket és bőrszínüket tekintve e korai andonfiak leginkább a mai eszkimókhoz hasonlítottak, mintsem bármely más élő emberi lényhez. Ők voltak az elsők, akik állatbőröket használtak a hideg ellen; alig valamivel több szőr borította a testüket, mint a mai emberekét.

[2] E korai emberek állati őseinek törzsi élete számos társadalmi szokás kialakulását vetítette előre, és e lények kiteljesedő érzelmei és fejlődő agyi teljesítőképessége révén közvetlen fejlődés ment végbe a társas szerveződésben és a nemzetség tagjai közötti munkamegosztásban. Nagyon is hajlamosak voltak az utánzásra, azonban a játékösztön gyenge fejlettségi szintet ért el náluk, és a humorérzék csaknem teljesen hiányzott belőlük. Az ősember alkalmanként elmosolyodott ugyan, de szívből sohasem nevetett fel. A humor a későbbi ádámi emberfajta öröksége. E korai emberi lények nem voltak olyan érzékenyek a fájdalomra és olyan kényesek a kellemetlen helyzetekre, mint a később kifejlődő halandók közül so-

kan. A gyerekszülés Fonta és az ő közvetlen leszármazottai számára nem volt fájdalmas és szenvedéssel járó megpróbáltatás.

3 ¶ Csodálatos törzset alkottak. A férfiak hősiesen harcoltak a párjuk és az utódaik védelme érdekében; a nők ragaszkodó odaadással viseltettek a gyermekeik iránt. De a hazafiságuk teljes mértékben a közvetlen nemzetségre korlátozódott. Nagyon elkötelezettek voltak a családjuk iránt; ellenvetés nélkül meghaltak volna a gyermekeik védelme érdekében, azonban nem voltak képesek felfogni azt a gondolatot, hogy a világot egy jobb hellyé tegyék az unokáik számára. A felebaráti szeretet még nem született meg az emberi szívben, függetlenül attól, hogy a vallás megszületéséhez szükséges minden

érzelem már jelen volt ezekben az urantiai őslakókban.

4 E korai emberek megható ragaszkodást mutattak a társaik iránt és már kétségtelenül élt bennük a barátság eszméje, még ha kezdetleges formában is. A későbbi időkben gyakori látvány volt, hogy az alsóbbrendű törzsekkel való folyton visszatérő csaták során ezek az ősemberek hősiesen küzdöttek az egyik kezükkel, miközben a másikkal egy sebesült harcostársukat támogatták, próbálták védeni és menteni. A későbbi evolúciós fejlődés legnemesebb és legfelsőbb rendű emberi vonásai közül sok e korai népekben vetült előre megindító formában.

5 ¶ Az eredeti andoni nemzetség töretlen vezetői vonalat vitt végig egészen a huszon-

hetedik nemzedékig, amikor is, nem lévén férfi utód Szontad közvetlen leszármazottai között, a nemzetség két versengő főnökjelöltje csapott össze az elsőségért.

6 Még az andoni nemzetség szétszóródása előtt fejlett nyelv alakult ki a nemzetség tagjai közötti érintkezésre irányuló korai erőfeszítésekből. E nyelv gyarapodása folytatódott, és csaknem naponta bővült a szókészlet azon új találmányok és a környezethez való alkalmazkodás miatt, melyeket ezen eleven életet élő, nyughatatlan és kíváncsi népek dolgoztak ki. És e nyelv vált az Urantia nyelvévé, a korai emberi család nyelvévé, mígnem később a színes emberfajták nyelvei megjelentek.

7 ¶ Az idő múlásával az andoni nemzet-

ségek taglétszáma megnőtt, és a gyarapodó családok közötti kapcsolatok súrlódásokkal és félreértésekkel terhelődtek meg. E népeknek csupán két dolog járt az eszükben: vadászni élelemért és harcolni a szomszédos törzseknek tulajdonított valamilyen valós vagy vélt igazságtalanság vagy sérelem megtorlásáért.

8 Egyre gyakoribbak voltak a családi viszályok, törzsi háborúk törtek ki, és a rátermettebb és fejlettebb csoportok legeslegjobbjai körében súlyos veszteségek jelentkeztek. E veszteségek némelyike visszafordíthatatlan volt; a rátermettség és az értelem terén a legértékesebb fajták némelyike örökre eltűnt a világról. A nemzetségek szüntelen háborúskodása kipusztulással fenyegette e korai em-

berfajtát és annak kezdetlegesen polgárosult társadalmát.

9 Lehetetlen dolog e fejletlen lényeket rávenni arra, hogy sokáig békében éljenek egymással. Az ember a harcoló állat leszármazottja, és amikor egymáshoz közel kerülnek, akkor a műveletlen emberek ingerlik és dühítik egymást. Az élethordozók ismerik az evolúciós teremtmények között végbemenő e folyamatokat és megfelelő intézkedéseket tesznek annak érdekében, hogy a fejlődő emberi lényeket végül legalább három, de leggyakrabban hat különböző és elkülönülő fajtára bontsák.

5. AZ ANDONFIAK SZÉTSZÓRÓDÁSA

[1] A korai andoni fajták nem hatoltak be mélyen Ázsiába, és nem is léptek egyből Afrika területére. Abban az időben a földrajz az északi irányba terelte őket, és északon egyre messzebbre is jutottak e népek, míg végül megállította őket a harmadik jégár lassan előrenyomuló jégmezője.

[2] Mielőtt a kiterjedt jégmező elérte volna Franciaországot és a Brit-szigeteket, Andon és Fonta leszármazottai Európán keresztül nyugat felé nyomultak és ezernél is több külön tábort létesítettek az Északi-tenger akkoriban még meleg vizei felé folyt nagy folyók mentén.

[3] Ezek az andoni törzsek voltak a Francia-

ország területén lévő folyók korai lakói; több tízezer éven keresztül éltek a Somme folyó mentén. A Somme az egyetlen folyó, melyet a jégkorszakok nem változtattak meg, s amely azokban a napokban is úgy folyt a tenger felé, mint ma. És ez megmagyarázza, hogy az andoni leszármazottaknak miért találják oly sok nyomát e folyóvölgyben.

4 Az Urantia ezen őslakosai nem fán laktak, bár veszélyhelyzetben még mindig a fák tetejére vették be magukat. Rendszerint a folyóparti kinyúló sziklák alatt és a hegyoldalak grottáiban kerestek menedéket, melyekről jó kilátás nyílt és amely megvédte őket az elemektől. Itt anélkül élvezhették a tüzet, hogy a füst túl nagy kellemetlenséget okozott volna nekik. És igazi barlanglakók

sem voltak, bár a későbbi időkben a jégtakaró délebbre húzódott és a leszármazottaikat beszorította a barlangokba. A legszívesebben az erdőszélen vagy egy patak mellett ütöttek tanyát.

5 Igen hamar megtanulták nagyon ügyesen álcázni a részben védett menedékeiket és nagyfokú ügyességet mutattak a kő hálószobák, a boltozatos kőkunyhók építésében, melyekbe éjszakára húzódtak vissza. Az ilyen kunyhók bejáratát egy odagörgetett sziklával zárták le elölről, egy nagy kővel, melyet e célra helyeztek el belül, mielőtt a tetőköveket véglegesen a helyükre illesztették volna.

6 Az andonfiak félelmet nem ismerő és sikeres vadászok voltak, és a bogyósgyümöl-

csök és bizonyos fán termő gyümölcsök kivételével kizárólag húson éltek. Ahogy Andon feltalálta a kőbaltát, úgy a leszármazottai hamar felfedezték és hatékonyan használták is a gerelyt és a szigonyt. Végre működni kezdett az eszközkészítő elme és az eszközhasználó kéz, és e korai emberekből nagyon ügyes kovaeszköz-készítők váltak. Sokat és messzire is utaztak a kvarckavicsért, sok tekintetben úgy, ahogy a mai emberek az arany, a platina és a gyémántok utáni kutatásban egészen a föld határaiig is elmennek.

7 És ezek az andoni törzsek sok más módon is kinyilvánították értelmi képességüket, melynek szintjét a visszafejlődő leszármazottaik félmillió év alatt sem értek el, bár

újra és újra felfedezték a tűzgyújtás különféle módozatait.

6. ONAGAR — AZ IGAZSÁG ELSŐ TANÍTÓJA

[1] Ahogy az andoni szétválás előrehaladt, a nemzetségek műveltségi és szellemi állapota csaknem tízezer éven keresztül romlott, egészen Onagar koráig, aki e törzsek vezetését átvette, elhozta a békét közöttük, és akkor első alkalommal az „emberek és állatok Lélegzetadójának” imádatára vezette mindnyájukat.

[2] ¶ Andon életfelfogása egészen zavaros volt; alig menekült meg attól, hogy tűzimádó legyen a tűz véletlen felfedezésével járó nagyfokú kényelem miatt. A józanész azon-

ban a saját felfedezésétől a nap, mint a meleg és a fény felsőbbrendű és bámulatot keltő forrása felé fordította őt, mivel azonban a nap túl távoli volt a számára, nem lett belőle napimádó.

3 Az andonfiaknak az elemektől — a mennydörgéstől, a villámlástól, az esőtől, a hótól, a jégesőtől és a jégtől — való félelme már korán megjelent. De e régmúlt idők állandóan visszatérő késztetése az éhség volt, és mivel főként állathúson éltek, végül kialakították az állatimádat egy formáját. Andon számára a nagytestű zsákmányállatok a teremtő és fenntartó erő jelképei voltak. Időről időre szokásukká vált, hogy e különféle nagyobb állatokat az imádatuk középpontjába helyezzék. Egy adott állat népszerűsé-

gének idején az állat durva körvonalait rajzolták a barlangfalakra, és később, ahogy az ábrázolási műtudásuk fejlődött, ilyen állatistent véstek a különféle díszítőelemek közé.

4 Az andoni népek nagyon hamar kialakították a törzsi hódolat tárgyát képező állat húsának fogyasztásától való tartózkodás szokását. Később azonban annak érdekében, hogy a fiataljaik elméjére nagyobb hatást gyakoroljanak, kialakítottak egy olyan hódolati szertartást, melyet az egyik ilyen tisztelt állat teste körül végeztek; és még később a leszármazottaik e kezdetleges előadást kifinomultabb áldozó szertartássá fejlesztették. És innen ered az áldozás, mint az istenimádat része. Ezt az eszmét Mó-

zes dolgozta ki a héber szertartásban és ezt Pál apostol elvben meg is őrizte, mint a bűn „vérontás” által való levezeklésének hittételét.

5 Onagarnak, ezen egyszerű népek nagy tanítójának az imája is azt mutatja, hogy e fejletlen emberi lények életében a legfontosabb dolog az élelem volt. Ez az ima így hangzott:

6 „Ó, Élet Lehelete, add meg a napi élelmünket ma, szabadíts meg minket a jégátoktól, ments meg bennünket az erdei ellenségeinktől és irgalommal fogadj minket a Nagy Túloldalon.”

7 ¶ Onagar főhadiszállást tartott fenn az ősi Földközi-tenger északi partján, a mai Kaspi-tenger térségében egy Oban nevű településen, mely a Mezopotámia déli területeitől

észak felé vezető, majd itt nyugatra forduló gyalogút pihenőhelye volt. Obanból tanítókat küldött ki a távoli településekre, hogy terjesszék az egy Istenségre vonatkozó, új tantételeit és a túlvilágról alkotott elképzelését, melyet ő a Nagy Túloldalnak nevezett. Onagar e küldöttei voltak a világ első hitterjesztői; szintén ők voltak az első emberi lények, akik megsütötték a húst, akik először használták rendszeresen a tüzet az ételkészítéshez. A húst nyársra tűzve és forró köveken készítették el; később nagyobb darabokat sütöttek a tűzön, azonban a leszármazottaik csaknem teljesen visszatértek a nyers hús fogyasztásához.

8 Onagar 983.323 évvel ezelőtt született (Kr.u. 1934-hez képest), és hatvankilenc

évet élt. A Bolygóherceg előtti időkben élt e ragyogó elme és szellemi vezető teljesítményének áttekintése izgalmas beszámoló arról, hogy e fejletlen népeket miként szervezte valódi társadalommá. Hatékony törzsi kormányzást létesített, olyat, melyhez foghatót az egymást követő nemzedékek évezredeken keresztül sem tudtak kialakítani. A Bolygóherceg megérkezéséig ilyen magasan fejlett szellemi polgárosultság nem létezett a földön. Ezek az egyszerű emberek valódi, bár kezdetleges vallással rendelkeztek, mely azonban a leépülő leszármazottaik számára végleg elveszett.

9 Bár Andon és Fonta is kapott Gondolatigazítót, miként a leszármazottaik közül még sokan, az Igazítók és az őrangyal-szeráfok

csak Onagar korától fogva jöttek nagyszámban az Urantiára. Ez tényleg az ősember aranykora volt.

7. ANDON ÉS FONTA TOVÁBBÉLÉSE

[1] Andon és Fonta, az emberi faj nagyszerű megalapítói, az Urantia megítéltetésekor, a Bolygóherceg megérkezésekor kapták meg az elismerést, és a megfelelő időben a lakóvilágok rendszeréből a jerusemi létpolgári rendre emelték őket. Bár sohasem kaptak engedélyt az Urantiára való visszatérésre, azért ismerik az általuk alapított faj történetét. Elszomorította őket Kaligasztia árulása, sajnálkoztak az ádámi bukás miatt, de nagyon örültek, amikor hírét vették, hogy Mihály az ő világukat választotta az utolsó

alászállása színteréül.

[2] A Jerusemen Andon és Fonta eggyé kapcsolódást élt meg a Gondolatigazítójukkal, és ugyanez történt több gyermekükkel, beleértve Szontadot is, azonban még a közvetlen leszármazottaik többsége is csak a Szellemmel ért el eggyé kapcsolódást.

[3] Andon és Fonta röviddel a Jerusemre való megérkezést követően engedélyt kapott a Csillagrendszer Fejedelemtől, hogy visszatérjen az első lakóvilágra annak érdekében, hogy azokkal a morontia személyiségekkel szolgáljon együtt, akik az Urantiáról jövő idő-zarándokokat a mennyei szférákon üdvözlik. És e feladatra határozatlan időre rendelték őket. Szerettek volna üdvözletet küldeni az Urantiára e kinyilatkoztatásokon ke-

resztül, de e kérés teljesítését bölcsen megtagadták tőlük.

4 ¶ Ez tehát az Urantia egész történelmének leghősiesebb és leginkább magával ragadó fejezetéről szóló beszámoló, az egész emberiség különleges szülei kifejlődésének, létküzdelmeinek, halálának és örök továbbélésének története.

5 [Közreadta egy, az Urantián állandó beosztásban lévő Élethordozó.]

64. ÍRÁS

A SZÍNES EVOLÚCIÓS EMBERFAJTÁK

EZ AZ urantiai evolúciós emberfajták története Andon és Fonta korától kezdve csaknem egymillió évvel ezelőttig, a Bolygóherceg korán át a jégkorszak végéig.

[2] Az emberi faj csaknem egymillió éves, és a történelmének első fele nagyjából az urantiai Bolygóherceg előtti korszakot fedi le. Az emberiség múltjának második fele a Bolygóherceg megérkezésének, valamint a hat színes emberfajta megjelenésének idején kezdődik és nagyjából megfelel annak

az időszaknak, melyet a korai kőkorszaknak neveznek.

1. AZ ANDONI ŐSLAKÓK

[1] Az ősember valamivel kevesebb mint egymillió évvel ezelőtt fejlődött ki, és bizony súlyos élettapasztalatokat szerzett. Ösztönösen próbálta elkerülni az alsóbbrendű majomtörzsekkel való keveredés veszélyét. De a tengerszint felett mintegy 9.000 méterre elterülő, sivatagos tibeti terület miatt kelet felé nem vándorolhatott; délnek és nyugatnak sem mehetett a terjeszkedő Földközi-tenger miatt, mely akkoriban keleten elérte az Indiai-világtengert; és ahogy észak felé haladt, szembekerült az előrenyomuló jéggel. De még amikor a továbbvándorlást

megakadályozta is a jég, és bár a szétszóródó törzsek egyre ellenségesebbé váltak, az eszesebb csoportoknak sohasem fordult meg a fejében, hogy délre húzódjanak és az alsóbbrendű értelmi képességekkel rendelkező, szőrös, fán lakó unokatestvéreikkel éljenek együtt.

2 Az ember legkorábbi vallásos érzületei e földrajzi helyzetükből adódó, elzárt környezetben való elhagyatottság érzéséből fejlődtek ki — jobbra a hegyek, balra a víz, előttük pedig a jég. De e fejlődő andonfiak mégsem tértek volna vissza délre, az alsóbbrendű, fán lakó rokonaikhoz.

3 Ezek az andonfiak, a nem-emberi rokonaikkal ellentétben, kerülték az erdőket. Az erdőkben az ember mindig is csak leépült;

az emberi evolúció kizárólag a nyílt területeken és a magasabb szélességi körökön fejlődött. A nyílt területek hidege és az éhség cselekvésre, találékonyságra és az erőforrások nélküli boldogulásra késztet. Míg ezekből az andoni törzsekből a jelen emberi faj úttörői lettek e zord északi éghajlattal járó viszontagságok és szükségek közepette, addig a visszamaradt unokatestvéreik pazar körülmények között éltek a közös eredetüket jelentő terület délszaki erdeiben.

4 ¶ Ezek az események a harmadik, a földtannal foglalkozó kutatók ismeretei szerint az első, eljegesedés idején történtek. Az első két eljegesedés nem volt számottevő hatással Európa északi részére.

5 A jégkorszak legnagyobb része alatt Ang-

liát szárazföld kötötte össze Franciaországgal, míg később Afrika Európával került összeköttetésbe a szicíliai földnyelv révén. Az andoni vándorlások idején folytonos szárazföldi út vezetett nyugatról kelet felé, Angliától Európán és Ázsián keresztül Jáváig; Ausztrália azonban megint elszigetelődött, mely felerősítette a különleges állatvilág fejlődési folyamatait.

6 ¶ *950.000* évvel ezelőtt Andon és Fonta leszármazottai messzire elvándoroltak keleten és nyugaton is. Nyugaton áthaladtak Európán, egészen Franciaországig és Angliáig. Később keleten eljutottak egészen Jáváig, ahol a csontjaikat a közelmúltban megtalálták — ez az úgynevezett jávai ember — majd továbbutaztak Tasmaniába.

7 A nyugatra vándorolt csoportokat kevésbé vetették vissza a közös ősüktől származó, visszamaradt fajták, mint azokat a csoportokat, amelyek keletnek mentek, és szabadon keveredtek a visszamaradt állati unokatestvéreikkel. E fejlődésre képtelen egyedek dél felé sodródtak és rövidesen az alsóbbrendű törzsekkel párosodtak. Később a keverék leszármazottaik egyre nagyobb számban tértek vissza északra, hogy ott párosodjanak a gyorsan gyarapodó andoni népekkel, és ezek a szerencsétlen egyesülések biztosan építették le a felsőbbrendű emberfajtát. Az ősi települések közül egyre kevesebb tartott ki a Leheletet Adó imádása mellett. E korai, kezdetleges polgárosodott társadalmat kipusztulás fenyegette.

8 És mindig is ez volt a helyzet az Urantián.

A nagyreményű polgárosodott társadalmak nemzedékről nemzedékre leépültek és végül elpusztította azokat az az oktalan gyakorlat, hogy engedélyezték a felsőbbrendűeknek az alsóbbrendűekkel való szabad párosodását.

2. A FOXHALLI NÉPEK

1 *900.000* évvel ezelőtt Andon és Fonta eszközhasználó műveltsége és Onagar műveltsége a föld színéről eltűnőben volt; a műveltség, a vallás, sőt még a kőszerszám-készítés is mélyponton volt.

2 Ezekben az időkben sok alsóbbrendű kevert csoport érkezett Angliába Franciaország déli részéből. E törzsek olyannyira keveredtek az erdei majomszerű teremtményekkel, hogy aligha voltak emberinek tekinthetők. Vallásuk nem volt, de értettek

a kezdetleges kőszerszámok készítéséhez és elég értelmesek voltak a tűzgyújtáshoz is.

3 Ezeket egy valamivel felsőbbrendű és szapora nép követte Európában, melynek leszármazottai rövidesen elterjedtek szerte a földrészen az északi jégmezőktől délen az Alpokig és a Földközi-tengerig. E törzsek az úgynevezett *heidelbergi fajta*.

4 A műveltségi hanyatlás e hosszú időszaka alatt az angliai foxhalli népek és az északnyugat-indiai Badonan-törzsek megőrizték az andoni hagyományok egy részét és az onagari műveltség bizonyos maradványait.

5 ¶ A foxhalli népek jutottak el a legnyugatabbra és sok mindent sikeresen őriztek meg az andoni műveltségből; a kőszerszám-készítési ismereteiket is jól megtartották, me-

lyet továbbadtak a leszármazottaiknak, az eszkimók korai elődeinek.

6 Bár Angliában a foxhalli népek maradványait fedezték fel legutoljára, valójában ezek az andonfiak voltak az első emberi lények, akik azokon a tájakon éltek. Akkoriban a földnyelv még mindig összekötötte Franciaországot Angliával; és lévén, hogy az andoni leszármazottak korai településeinek többsége ama régi korok folyói és tengerpartjai mentén helyezkedett el, azok ma már az angol Csatorna és az Északi-tenger vizei alatt vannak, bár az angliai parton hármat vagy négyet még mindig nem borított el a víz.

7 A foxhalli népek értelmesebb és szellemibb népeinek többsége megőrizte a faji felsőbbrendűségét és megtartotta a kezdetleges

vallási szokásait. És ezek az emberek, miután később összekeveredtek a későbbi fajtákkal, Angliából nyugat felé vándoroltak a jég későbbi betörése miatt, és a mai eszkimókként maradtak fenn.

3. A BADONAN-TÖRZSEK

[1] A nyugati foxhalli népek mellett keleten egy másik, a fennmaradásért küzdő műveltségközpont is létezett. E csoport helyileg az északnyugat-indiai hegyek előterében, a Badonan-törzsek között élt, mely nevet Andon ükunokájáról kapták. Ezek az emberek voltak Andon egyedüli olyan leszármazottai, akik sohasem gyakorolták az emberáldozatot.

[2] E hegyvidéki badoniták egy erdőkkel körülvett, kiterjedt fennsíkot foglaltak el, me-

lyet folyók szeltek át és amely vadban bővelkedett. A tibeti unokatestvéreik némelyikéhez hasonlóan kezdetleges kőkunyhókban, hegyoldali grottákban és félig földbevájt üregekben laktak.

3 Míg az északi törzseknek a jégtől való félelme vált egyre erősebbé, addig azok, akik az eredeti szülőföldjük közelében éltek, a víztől rettegtek. Észlelték a mezopotámiai félszigetnek a világtengerbe való fokozatos süllyedését, és bár a terület többször is kiemelkedett, e fejletlen emberfajták hagyományai a tenger veszélyei és a rendszeresen visszatérő elöntéstől való félelem köré épültek. És e félelem, a folyók áradásaival összefüggő tapasztalataikkal együtt megmagyarázza, hogy miért a hegyvidékeken próbál-

tak biztonságos életet keresni.

4 A Badonan-népektől keletre, az észak-indiai Siwalik-hegyekben találhatók olyan kövületek, melyek az ember és a különféle előemberi csoportok közötti átmenethez minden másnál közelebb állnak.

5 ¶ *850.000* évvel ezelőtt a felsőbbrendű Badonan-törzsek irtóhadjáratot kezdtek az alsóbbrendű és állati szomszédaik ellen. Kevesebb mint ezer év alatt az e vidékek határterületein élő állati csoportokat megsemmisítették vagy visszaszorították a déli erdőkbe. Az alsóbbrendűek kiirtására indított hadjárat kismértékű fejlődést hozott az akkori korszak hegyi törzsei körében. És e fejlettebbé vált badonita emberfajta kevert leszármazottai egy új népként jelentek meg

a színtéren — a *neandervölgyi emberfajtaként.*

4. A NEANDERVÖLGYI EMBERFAJTÁK

1 A neandervölgyiek kiváló harcosok voltak, és sok vidéket bejártak. India északnyugati hegyi központjaiból nyugaton Franciaországig, keleten Kínáig, és dél felé egészen Észak-Afrikáig is eljutottak. Csaknem félmillió évig uralták a világot, amikor is megkezdődött az evolúciós színes emberfajták vándorlása.

2 ¶ *800.000* évvel ezelőtt a vadállomány bőséges volt; számos szarvasfaj, továbbá elefántok és vízilovak is előfordultak Európa szerte. Bőséges választék volt a marhafélékből is; lovak és farkasok is éltek mindenfelé.

A neandervölgyiek nagy vadászok voltak, és a franciaországi törzsek vezették be elsőként azt a gyakorlatot, hogy először a legsikeresebb vadászok választhattak párt maguknak.

3 A rénszarvasnak igen nagy hasznát vették a neandervölgyi népek élelemként, öltözékként és használati tárgyként, mert még a szarvát és a csontját is felhasználták különféle célokra. Műveltségük alacsony szintű volt, de a kvarckavics megmunkálási eljárásban sokat fejlődtek, és csaknem elérték az Andon-korabeli szinteket. Újból használatba jöttek a fadorongokra rögzített nagyobb kvarckavicsok, melyeket baltaként és csákányként használtak.

4 ¶ *750.000* évvel ezelőtt a negyedik jégme-

ző már javában úton volt dél felé. A neandervölgyiek a fejlett eszközeikkel lékeket vágtak az északi folyók vizét borító jégben és így a levegőre feljövő halakat meg tudták szigonyozni. E törzsek folyamatosan hátráltak az előrenyomuló jég elől, mely ekkoriban hajtotta végre a legkiterjedtebb európai betörését.

5 A szibériai jégmező ezekben az időkben kezdte meg a legdélebbre tartó vonulását, arra kényszerítve az ősembert, hogy délre vonuljon, vissza a szülőföldjei felé. De az emberi faj ekkorra már fajilag olyan mértékben különvált, hogy a fejlődésre képtelen majom-rokonokkal való keveredés veszélye jelentősen csökkent.

6 ¶ *700.000* évvel ezelőtt visszahúzódóban

volt az egész Európában a legnagyobb, negyedik jégár; az emberek és az állatok visszatértek északra. Az éghajlat hűvös és csapadékos lett, és az ősember megint gyarapodni kezdett Európában és Ázsia nyugati részén. Az erdők fokozatosan észak felé terjeszkedtek azon a szárazföldi területen át, melyet nem is olyan régen még jég borított.

7 A nagy jégár csak kevéssé változtatta meg az emlősvilágot. Ezek az állatok fennmaradtak azon a keskeny földsávon, amely a jég és az Alpok között húzódott, és a jégmező visszavonulásával megint csak gyorsan elterjedtek szerte Európában. A szicíliai földnyelven át Afrikából egyenes agyarú elefántok, széles orrú orrszarvúak, hiénák és afrikai oroszlánok érkeztek, s ezek az új állatok

gyakorlatilag kiirtották a kardfogú tigriseket és a vízilovakat.

8 ¶ *650.000* évvel ezelőtt az enyhe éghajlat folytatódott. A jégkorközi időszak közepére pedig olyan meleg lett, hogy az Alpokról csaknem teljesen eltűnt a jég és a hó.

9 ¶ *600.000* évvel ezelőtt a jég elérte a visszahúzódásának legészakibb pontját, és néhány ezer év szünet után újból délnek indult az ötödik útján. De ötvenezer éven keresztül kevés változás történt az éghajlatban. Európa emberei és állatai kevés változáson mentek keresztül. A korábbi időszak enyhe szárazsága mérséklődött, és az alpesi jégárak mélyen benyúltak a folyóvölgyekbe.

10 ¶ *550.000* évvel ezelőtt az előrenyomuló jégár újból délre szorította az embert és

az állatokat. De ekkoriban az embernek már bőven volt helye azon a széles földsávon, mely északkelet felé benyúlt Ázsiába és amely a jégmező és a Földközi-tenger akkoriban kiterjedt fekete-tengeri nyúlványa között terült el.

11 A negyedik és az ötödik eljegesedési időszakok alatt a neandervölgyi emberfajták kezdetleges műveltségének terjedése folytatódott. Ám a fejlődés olyan kismértékű volt, hogy valóban úgy látszott, hogy az értelmes élet új és módosított fajtájának az Urantián való létrehozására irányuló kísérlet meg fog bukni. Csaknem negyedmillió éven keresztül e fejletlen népek vadászva és halászva vándoroltak arrafelé, amerre a javuló időjárás vezette őket, de egészében véve állandó

ütemű leépülés ment végbe a felsőbbrendű andoni őseik szintjéhez képest.

12 ¶ A babonás ember műveltsége e szellemi sötétség időszakában süllyedt a legmélyebb szintre. A neandervölgyiek tényleg nem rendelkeztek vallással a szégyenletes babonaságon felül. Halálosan féltek a felhőktől, közelebbről is a különféle ködöktől. A természeti erőktől való félelem kezdetleges vallása fokozatosan kialakult, míg az állatimádat hanyatlott, ugyanis az eszközfejlődés és a bőséges vadállomány miatt e népek kevésbé aggódtak az élelem miatt; a vadászsikereknek a nemi élettel összefüggésbe hozható jutalmakkal való elismerése nagymértékben segítette a vadászok ügyességének fejlődését. Ez az új félelemvallás vezetett oda,

hogy e természeti elemek mögé láthatatlan erőket képzeltek, és ennek a tetőpontja később az lett, hogy embereket áldoztak e láthatatlan és ismeretlen fizikai erők megnyerésére. És az emberáldozat e szörnyű szokása az Urantia visszamaradottabb népei körében egészen a huszadik századig fennmaradt.

13 E korai neandervölgyieket aligha lehetne napimádóknak nevezni. Inkább a sötétségtől való félelemben éltek; halálosan féltek a sötétség beálltától. Amíg a hold egy kicsit is világított, még megvoltak valahogy, de újhold idején vakrémület fogta el őket és a legkiválóbb férfijaikat és asszonyaikat áldozták fel annak érdekében, hogy a holdat előcsalogassák. Azt korán megtanulták, hogy a nap

rendszeresen felkel, de a holdról úgy tartották, hogy csakis akkor tér vissza, ha a törzsbeli társaikat feláldozzák. A faj fejlődésével az áldozás tárgya és célja fokozatosan megváltozott, de az emberáldozatnak a vallási szertartás részeként való felajánlása még sokáig megmaradt.

5. A SZÍNES EMBERFAJTÁK EREDETE

[1] *500.000* évvel ezelőtt India északnyugati hegyeinek Badonan-törzsei egy újabb nagy faji küzdelembe bonyolódtak. E könyörtelen háborúskodás több mint száz évig tartott, és a hosszú harc végén csak mintegy száz család maradt. De e túlélők Andon és Fonta akkoriban élő leszármazottai közül a legértelmesebbek és evolúciós szempontból a legkívánatosabbak voltak.

[2] És ekkor, e hegyvidéki badoniták között egy szokatlan és különös dolog történt. Az akkoriban lakott hegyvidék északkeleti részen élő egyik férfinak és nőnek *hirtelenül* szokatlanul értelmes gyermekekből álló családja lett. Ez volt a *szangik család,* akik az Urantia mind a hat színes emberfajtájának őseivé lettek.

[3] E szangik gyermekek, szám szerint tizenkilencen nemcsak hogy értelmesebbek voltak a társaiknál, hanem a bőrük színe a napfényben különféle árnyalatokat mutatott. E tizenkilenc gyermek között öt vörös, két narancsszín, négy sárga, két zöld, négy kék és két indigó volt. E színek egyre erősebbé váltak, ahogy a gyermekek nőttek, és amikor e fiatalok később a törzsbeli társaikkal pá-

rosodtak, akkor minden utódjuk bőrszíne a szangik szülő bőrszínéhez hasonlított.

4 És most megszakítom az időrendi beszámolót azzal, hogy felhívom a figyelmet a Bolygóhercegnek a nagyjából ekkoriban való megérkezésére, s külön foglalkozunk az Urantia hat szangik emberfajtájával.

6. AZ URANTIA HAT SZANGIK EMBERFAJTÁJA

1 Egy átlagos evolúciós bolygón a hat színes evolúciós emberfajta egymás után jelenik meg; először a vörös ember fejlődik ki, és korszakokon át járja a világot, mielőtt a többi színes fajta megjelenne. Mind a hat emberfajta egyidejű megjelenése az Urantián, *és egy családban,* rendkívül szokatlan dolog volt.

[2] A korai andonfiak megjelenése az Urantián szintén valami új dolog volt a Sataniában. A helyi csillagrendszerben a sajátakaratú teremtmények ilyen fajtája egyetlen másik világon sem fejlődött ki a színes evolúciós emberfajták előtt.

[3] ¶ 1. *A vörös ember.* E népek az emberi faj figyelemre méltó példányai voltak, sok tekintetben felsőbbrendűeknek tekinthetők Andonnál és Fontánál. Roppant értelmes csoportot alkottak és a szangik gyermekek közül elsőként ők fejlesztettek ki törzsi polgárosodott társadalmat és kormányzást. Mindig egynejűek voltak; még a kevert leszármazottaik is csak ritkán gyakorolták a többnejűséget.

[4] Később komoly és hosszan tartó nézetel-

térésük támadt a sárga testvéreikkel Ázsiában. Segítette őket, hogy már korán feltalálták az íjat és a nyilat, viszont sajnálatosan sokat örököltek elődeik azon hajlamaiból, hogy egymás ellen is harcoljanak, és ez úgy meggyengítette őket, hogy a sárga törzsek ki tudták szorítani őket az ázsiai földrészről.

5 Nagyjából nyolcvanötezer évvel ezelőtt a vörös emberfajta viszonylag tisztavérű maradékai együtt átkeltek Észak-Amerikába, és nem sokkal később a Bering földnyelv elsüllyedt, melynek következtében elszigetelődtek. Egyetlen vörös ember sem tért vissza többé Ázsiába. Viszont Szibériában, Kínában, Közép-Ázsiában, Indiában és Európában a fajtájukból sokat hagytak hátra

más színes emberfajtákkal összekeveredve.

6 Az Amerikába átkelt vörös ember a régi származási helyének sok tanítását és hagyományát magával vitte. A közvetlen ősei megismerkedtek a Bolygóherceg világközpontjának későbbi tevékenységeivel. De az Amerikák elérését követően a vörös emberek rövidesen elkezdték elhagyni e tanokat, és nagyfokú hanyatlás ment végbe az értelmi és a szellemi műveltségükben. E népek nagyon hamar újra vadul egymásnak estek, és úgy tűnt, hogy e törzsi háborúk eredményeként a viszonylag tisztavérű vörös fajta e maradékai gyorsan kihalnak.

7 Úgy látszott, hogy e nagymértékű visszafejlődés eredményeként a vörös emberek kipusztulnak, amikor, mintegy hatvanötezer

évvel ezelőtt, vezetőjükként és szellemi megszabadítójukként megjelent Onamonalonton. Átmeneti békét teremtett az amerikai vörös emberek között és újjáélesztette a köreikben a „Nagyszellem” imádatát. Onamonalonton kilencvenhat évet élt és főhadiszállását a nagy kaliforniai vörösfák erdejében tartotta fenn. A későbbi leszármazottai közül sokan máig is fennmaradtak a feketelábú indiánok között.

8 Az idő múlásával Onamonalonton tanításai ködös hagyományokká lettek. A testvérharcok folytatódtak, és e nagy tanító korát követően újabb vezetőnek már nem sikerült békét teremtenie közöttük. Az értelmesebb fajták közül egyre több tűnt el e törzsi küzdelmekben; egyébként ezek az ügyes és

értelmes vörös emberek nagy polgárosodott társadalmat építettek volna ki az észak-amerikai földrészen.

9 A Kínából Amerikába való átkelést követően az északi vörös ember többé nem került kapcsolatba más világi hatásokkal (kivéve az eszkimókat) addig, amíg később végül felfedezte őket a fehér ember. Felettébb szerencsétlen dolog, hogy a vörös embernek szinte egyáltalán nem adatott meg a lehetőség, hogy a későbbi ádámi fajtával való keveredés révén továbbfejlődjön. És mivel ez volt a helyzet, a vörös ember nem tudott a fehér ember fölé kerekedni, és szolgálni sem akarta őt. Ilyen körülmények között, ha két emberfajta nem keveredik, akkor az egyik vagy a másik kipusztul.

10 ¶ 2. *A narancsszín ember.* Ezen emberfajta kiemelkedő sajátossága az volt, hogy különös késztetést érzett az építésre, szívesen építettek bármit, még akár óriási kőkupacokat is emeltek, csak hogy meglássák, hogy melyik törzs képes nagyobb halmot rakni. Bár nem voltak haladó népek, mégis sokat tanultak a Herceg tanodáiban és képviselőket is küldtek oda, hogy további ismereteket szerezzenek.

11 A narancsszín emberfajta volt az első, mely a déli irányba, Afrika felé haladó partvonal mentén útnak indult, ahogy a Földközi-tenger nyugat felé visszahúzódott. De igazán biztosan sohasem vetették meg a lábukat Afrikában, a később érkező zöld fajta pedig kipusztította őket.

12 E nép még eltűnése előtt sokat veszített a műveltségi és szellemi hátteréből. Azonban a felsőbbrendű lét nagy újjáéledésére került sor Porshunta, a bölcs vezetőjük működésének eredményeként, aki e szerencsétlen emberfajta ragyogó elméje volt, s ő segítette őket, amikor a központi településük Armageddonban volt mintegy háromszázezer évvel ezelőtt.

13 A narancsszín és a zöld ember között az utolsó nagy küzdelem Egyiptomban, a Nílus-völgy alsó szakaszán zajlott. E hosszú csatát majdnem száz évig vívták, és a végén a narancsszín fajtából csak kevesen maradtak életben. E népek szétszóródott maradékait a zöld, majd később a megérkező indigó emberek olvasztották magukba. De ember-

fajtaként a narancsszín ember mintegy százezer évvel ezelőtt megszűnt létezni.

14 ¶ 3. *A sárga ember.* Az ősi sárga törzsek voltak az elsők, melyek felhagytak a vadászattal, letelepült közösségeket alapítottak, és kialakították a mezőgazdaságra épülő házi életet. Értelmileg némiképp alsóbbrendűek voltak a vörös emberhez képest, viszont társadalmilag és csoportosan az összes szangik nép fölé kerekedtek a faji polgárosodás fejlődésének előmozdítása terén. Lévén, hogy a különböző törzsek kialakították a testvériesség szellemét, megtanultak egymással viszonylagos békességben élni, ezért lehettek képesek a fokozatos ázsiai terjeszkedésük során a vörös embert kiszorítani e területekről.

15 Ők messzire kerültek a világ szellemi központjának hatásövezetétől, és a Kaligasztia-féle elfordulás idején nagy sötétségbe süllyedtek; ám e nép fényes korszaka köszöntött be, amikor Szinglangton, mintegy százezer évvel ezelőtt, átvette e törzsek vezetését és meghirdette az „Egy Igazság” imádatát.

16 A sárga emberfajta viszonylag nagy egyedszámban való túlélése annak volt köszönhető, hogy a törzsek között béke honolt. Szinglangton korától az újkori Kína napjaiig a sárga fajta mindig is az Urantia legbékésebb nemzetei közé tartozott. Ez az emberfajta a később behozott ádámi fajta örökségéből kicsiny, de hathatós részt kapott.

17 ¶ 4. *A zöld ember.* A zöld fajta az ősem-

berek legkevésbé rátermett csoportjai közé tartozott, és a különféle irányokba való kiterjedt vándorlásaik eredményeként nagyon meggyengültek. A szétszóródásukat megelőzően e törzsek nagy műveltségi megújulást éltek át Fantad vezetése alatt mintegy háromszázötvenezer évvel ezelőtt.

18 A zöld fajta három nagyobb részre bomlott: Az északi törzseket a sárga és a kék emberfajta igázta le, vetette rabszolgasorba és olvasztotta be. A keleti csoport a korabeli indiai népekkel olvadt össze, és a maradékaik még ma is közöttük élnek. A déli nemzet Afrika területére lépett, ahol megsemmisítették a velük csaknem ugyanolyan mértékben alsóbbrendű narancsszín unokatestvéreiket.

[19] Sok tekintetben a két csoport egyenrangú volt e küzdelemben, hiszen mindkettőben megvoltak az óriások rendjének sajátosságai, számos vezetőjük több mint két és fél méter magasra nőtt. A zöld ember ezen óriás fajtái leginkább e déli vagy egyiptomi nemzetre korlátozódtak.

[20] A győztes zöld emberek maradékait később az indigó emberfajta olvasztotta magába, mely a színes népek közül utolsóként fejlődött ki és vándorolt el a faji szétszóródás eredeti szangik központjából.

[21] ¶ 5. *A kék ember.* A kék emberek egy nagyszerű népet alkottak. Már korán feltalálták a gerelyt és később kifejlesztették az újkori polgárosodott társadalom számos eszközének kezdetleges változatait is. A kék

ember a vörös ember agyi teljesítőképességével és a sárga ember lelki és érzelmi adottságaival rendelkezett. Az ádámi leszármazottak a leginkább őket részesítették előnyben a később még létező összes színes emberfajta közül.

[22] A korai kék ember fogékony volt a Kaligasztia herceg kísérete által terjesztett tanok iránt és ezért ezen áruló vezetők későbbi torz tanai nagy zavart okoztak a köreikben. A többi kezdetleges emberfajtához hasonlóan sohasem voltak képesek úrrá lenni a Kaligasztia-féle árulás okozta zűrzavaron, és sohasem tudták teljesen legyőzni a bennük lévő késztetést, hogy egymással háborúzzanak.

[23] Kaligasztia bukása után mintegy ötszáz

évvel a tanulás és a vallás egy kezdetleges — ám nem kevésbé valódi és jótékony hatású — formájának általános újjáéledésére került sor. A kék emberfajta nagy vezetője Orlandof lett, aki sok törzset visszavezetett az igaz Isten imádatára, akit ő a „Legnagyobb Főnöknek” nevezett. Ez volt a kék ember legnagyobb mértékű előrelépése a későbbi időkig, amikor is ezt az emberfajtát nagymértékben továbbfejlesztette az ádámi fajtával való keveredés.

[24] A korai kőkorszak európai kutatói és feltárói leginkább ezeknek az ősi kék embereknek a szerszámait, csontjait és tárgyi leleteit ássák ki a földből, mert ez az emberfajta egészen a legújabb korig élt Európában. Az Urantia úgynevezett *fehér fajtái* ezeknek a

kék embereknek a leszármazottai, melyeket először a sárga és a vörös emberfajtával való kismértékű keveredés módosított, később pedig nagymértékű fejlődést hozott az, hogy az ibolyaszín emberfajta nagyobb hányadát olvasztották magukba.

25 ¶ 6. *Az indigó emberfajta.* Ahogy a vörös ember volt a legfejlettebb az összes szangik nép közül, úgy a fekete ember volt a legkevésbé fejlett. Ők vándoroltak el utolsókként a hegyvidéki otthonaikból. Afrikába mentek, ahol elfoglalták a földrészt és ott is maradtak a mai napig, kivéve, amikor időről időre elhurcolták őket rabszolgákként.

26 Ezeket az Afrikában elszigetelődött indigó népeket a vörös emberhez hasonlóan kevéssé vagy még inkább semennyire

sem érintette az a faji felemelkedés, melyet az ádámi vér megújító hatása biztosíthatott volna. Egyedül lévén Afrikában, az indigó emberfajta kevés előrehaladást mutatott egészen Orvonon idejéig, amikor is nagy szellemi ébredésre került sor. Bár később csaknem teljesen elfelejtették az Orvonon által hirdetett „Istenek Istenét”, azért nem teljesen veszítették el az Ismeretlen imádata iránti vágyukat; legalábbis néhány ezer évvel ezelőttig még fenntartották annak egyfajta imádatát.

27 A visszamaradottságuktól függetlenül ezek az indigó népek is pontosan ugyanolyan megbecsülést élveznek a mennyei hatalmak előtt, mint bármely más földi emberfajta.

28 ¶ Ezek voltak a különböző emberfajták

közötti heves küzdelmek korszakai, azonban a Bolygóherceg központja közelében a felvilágosultabb és újabban felkészített csoportok viszonylagos összhangban éltek egymással, bár a világi emberfajták nagy műveltségi meghódítására nem került sor e rendszer összeomlásának kezdetéig, melyet a Lucifer-féle lázadás kitörése váltott ki.

29 ¶ Mindeme különféle népek időről időre műveltségi és szellemi megújulást éltek meg. A Bolygóherceg kora utáni időkben Manszant volt az egyik nagy tanító. De csak azokról a kiemelkedő vezetőkről és tanítókról teszünk említést, akik egy egész emberfajtát befolyásoltak és ösztönöztek kiemelkedően. Az idő múlásával a különböző vidékeken sok kisebb tanító tűnt fel; és

mindezek együttesen nagymértékben hozzájárultak azon jótékony hatások összességéhez, melyek a műveltségi társadalmat a teljes összeomlástól megmentették, különösen azokban a hosszú és sötét korokban, melyek a Kaligasztia-féle lázadás és Ádám megérkezése közé estek.

30 ¶ Számos jó és elégséges oka van annak a tervnek, hogy a tér világain három vagy hat színes emberfajta fejlődjön ki. Bár az urantiai halandók a helyzetük miatt nem érthetik meg az összes ilyen okot, azért felhívjuk a figyelmet a következőkre:

31 1. A felsőbbrendű fajták természetes kiválogatódásának, elkülönült túlélésének széleskörű kibontakozása szempontjából elengedhetetlenül szükséges a változatosság.

32 ¶ 2. A különböző népek keveredéséből erősebb és jobb fajták származnak, amennyiben e különböző fajták felsőbbrendű örökítőtényezők hordozói. És az urantiai emberfajták javára is szolgált volna egy ilyen korai összeolvadás, feltéve, hogy ez az egyesített nép később hatékonyan továbbfejlődhetett volna a felsőbbrendű ádámi fajtával való alapos keveredés révén. Egy ilyen kísérlet elvégzése az Urantián a jelenlegi faji körülmények között rettenetes hatású lenne.

33 ¶ 3. A versengést egészségesen gerjeszti a faji elkülönülés.

34 ¶ 4. Az emberfajták közötti, illetőleg az egyes fajtákon belül a csoportok közötti különbségek lényegesek az emberi türelem és

felebaráti szeretet kifejlődése szempontjából.

35 ¶ 5. Az emberi faj hasonneműsége mindaddig nem kívánatos, amíg a fejlődő világ népei nem jutnak el a szellemi fejlődés viszonylag magasabb szintjeire.

7. A SZÍNES EMBERFAJTÁK SZÉTSZÓRÓDÁSA

1 Amikor a szangik család színes leszármazottai elkezdtek sokasodni, és ahogy megtalálták a módját a szomszédos területekre való terjeszkedésnek, az ötödik eljegesedés, mely a földtan kutatóinak számítása szerint a harmadik volt, már javában dél felé haladt Európán és Ázsián át. E korai színes fajtákat a szülőhelyük jégkorszakának zordonsága és nehézségei rendkívül próbára tették.

E jégár olyan kiterjedt volt Ázsiában, hogy a Kelet-Ázsiába irányuló vándorlást évezredekre megakadályozta. És ezek az emberfajták egészen addig nem tudták elérni Afrikát, amíg a jég később, Arábia kiemelkedését követően, a Földközi-tenger vidékéről vissza nem húzódott.

2 És ezalatt a csaknem százezer év alatt e szangik népek ellepték a hegyek előtereit és egymással többé-kevésbé keveredtek is, ama különös, ámde természetes ellenszenv ellenére, mely már korán megnyilvánult a különböző emberfajták között.

3 A Bolygóherceg és Ádám kora között India vált a föld színén valaha is létezett leginkább világpolgári népesség központjává. Szerencsétlen dolog azonban, hogy e ke-

verékben oly nagy mértékben képviseltette magát a zöld, a narancsszín és az indigó fajta. E másodrendű szangik népek könnyű és kellemes létet találtak a déli területeken, és sokuk később elvándorolt Afrikába. Az elsőrendű szangik népek, a felsőbbrendű fajták kerülték a forró égövi területeket, a vörös ember Ázsia felé, északkeletre vándorolt, szorosan a nyomában haladt a sárga ember, míg a kék emberfajta északnyugatra, Európába költözött át.

4 A vörös emberek már korán megkezdték az északkelet felé való vándorlást a visszahúzódó jég nyomában, elkerülve az indiai hegységet és elfoglalva Ázsia egész északkeleti részét. Szorosan követték őket a sárga törzsek, akik később Ázsiából Észak-Ame-

rikába szorították át őket.

5 Ázsiából való távozásukkor a vörös emberfajta viszonylag egyenesági maradékai tizenegy törzset alkottak és szám szerint kevéssel több mint hétezer férfiből, nőből és gyermekből álltak. E törzseket elkísérte három kisebb, kevert eredetű csoport, melyek közül a legnagyobb a narancsszín és a kék fajta keverékéből állt. E három törzs igazán sohasem barátkozott a vörös emberrel és hamar délebbre is húzódtak, Mexikóba és Közép-Amerikába, ahol később csatlakozott hozzájuk a sárgák és vörösek keverékének egy kisebb csoportja. E népek a vegyes házasságok révén mind egyesültek és egy új, összeolvadt emberfajtát alapítottak, mely a tisztavérű vörös embereknél sokkal kevésbé

volt harcias. Ötezer éven belül ez az összeolvadt emberfajta három csoportra szakadt, létrehozva a mexikói, a közép-amerikai és a dél-amerikai polgárosodott társadalmakat. A dél-amerikai ág egy kevés ádámi vérből is részesült.

6 A korai vörös és sárga emberek bizonyos mértékben keveredtek Ázsiában, és ennek az egyesülésnek az utódai kelet felé és a déli tengerpartok mentén továbbvándoroltak, míg végül a gyorsan gyarapodó sárga emberfajta a félszigetekre és a közeli tengeri szigetekre szorította őket. Ezek a mai barna emberek.

7 A sárga emberfajta folytatta Kelet-Ázsia központi területeinek megszállását. A hat színes emberfajta közül ők maradtak fenn

a legnagyobb számban. Míg a sárga emberek időnként vívtak ugyan faji háborút, de nem folytattak olyan állandó és könyörtelen irtóhadjáratokat, mint a vörös, a zöld és a narancsszín emberek. E három emberfajta gyakorlatilag kiirtotta önmagát, mielőtt a más fajú ellenségeik megsemmisítették volna őket.

8 Lévén, hogy az ötödik eljegesedés nem volt nagy kiterjedésű Európa déli részén, ezért e szangik népek északnyugatra való vándorolása előtt részlegesen nyitva állt az út; és a jég visszahúzódásával a kék emberek néhány más, kisebb faji csoporttal együtt az andoni törzsek régi útvonalai mentén nyugat felé vándoroltak. Több hullámban szálltták meg Európát, elfoglalva a földrész legna-

gyobb részét.

9 Európában hamarosan szembekerültek a korai és közös ősük, Andon neandervölgyi leszármazottaival. Ezeket a régebbi neandervölgyi népeket a jég dél és kelet felé szorította, s így abba a helyzetbe kerültek, hogy a szangik törzsekből származó, betörő unokatestvéreikkel rövid idő alatt összetalálkoztak és magukba olvasztották őket.

10 Általában és kezdetben a szangik törzsek értelmesebbek és a legtöbb szempontból messze felsőbbrendűek voltak a korai andoni pusztai emberek leépült leszármazottainál; és ezekkel a szangik törzsekkel való keveredés a régebbi neandervölgyi népek közvetlen faji fejlődését hozta magával. E szangik, pontosabban kékemberi vérátöm-

lesztés felelős a neandervölgyi népek ama látványos fejlődéséért, melyet azok az egyre értelmesebb törzsek egymás utáni hullámai hoztak, amelyek kelet felől söpörtek végig Európán.

11 A következő jégkorközi időszakban ez az új neandervölgyi emberfajta Angliától Indiáig elterjedt. A kék emberfajta maradékai, melyek a régi perzsiai félszigeten maradtak, később összeolvadtak más fajtákkal, elsősorban a sárgával; és az így létrejött keverék fajta, melyet később az ádámi ibolyaszín emberfajta némileg továbbfejlesztett, az újkori arabok barna bőrű vándorló törzseiként maradt fenn.

12 ¶ Ha valaki megkísérelné meghatározni a mai népek szangik őseit, figyelembe kelle-

ne vennie a faji jellegzetességek ama későbbi fejlődését, melyet az ádámi vérvonallal való későbbi keveredés eredményezett.

13 ¶ A felsőbbrendű emberfajták az északi vagy mérsékelt éghajlatokat keresték, míg a narancsszín, a zöld és az indigó fajták egymás után vándoroltak át Afrikába azon az újonnan kiemelkedett földnyelven át, mely a nyugat felé visszatérő Földközi-tengert az Indiai-világtengertől elválasztotta.

14 A faji eredetük központjából utolsóként elvándorló szangik népek az indigó emberek voltak. Nagyjából akkor, amikor a zöld ember leöldöste a narancsszín fajtát Egyiptomban és mindeközben maga is erősen meggyengült, megindult a nagy fekete népvándorlás Palesztinán keresztül a tengerpart

mentén; és később, amikor ezek a fizikailag erős indigó népek lerohanták Egyiptomot, pusztán a számbeli túlerejük révén kipusztították a zöld embert. Ezek az indigó fajták magukba olvasztották a narancsszín ember maradékait és a zöld ember állományának nagy részét is, és e faji összeolvadás révén bizonyos indigó törzsek jelentős fejlődésen estek át.

15 Tehát Egyiptomot először a narancsszín ember uralta, majd a zöld, akiket az indigó (fekete) ember követett, még később pedig az indigó, a kék és a módosult zöld emberek egy keverék fajtája. De már jóval Ádám megérkezése előtt az európai kék emberek és az arábiai kevert fajták kiszorították az indigó fajt Egyiptomból és messze délre űzték az

afrikai földrészen.

16 A szangik népvándorlások lezárulásának kezdetével a zöld és a narancsszín fajta már eltűnt, a vörös ember Észak-Amerikát, a sárga ember Kelet-Ázsiát, a kék ember Európát birtokolja, az indigó fajta pedig Afrikába húzódott vissza. India a másodrendű szangik fajtáknak ad otthont, a barna ember pedig, mely a vörös és a sárga keveréke, az ázsiai partok mentén elhelyezkedő szigeteket uralja. Dél-Amerika hegyvidékeit egy, a felsőbbrendűség kibontakoztatásában nagy lehetőségekkel rendelkező összeolvadt emberfajta foglalja el. A tisztább vérű andonfiak Európa, valamint Izland, Grönland és Észak-Amerika északkeleti, szélsőséges éghajlatú északi vidékein élnek.

17 ¶ A jégár legnagyobb kiterjedésének időszakaiban a legnyugatabbra élő andoni törzsek nagyon közel kerültek ahhoz, hogy a jég a tengerbe szorítsa őket. Évekig a mai Anglia szigetének egy keskeny déli sávjában éltek. És e visszatérő jégkori előrenyomulások miatt végül a tengerre kényszerültek, amikor a hatodik és egyben utolsó eljegesedés megjelent. Ők voltak az első tengeri kalandozók. Hajókat építettek és új földek felkutatásába kezdtek, melyekről azt remélték, hogy mentesek lesznek a szörnyű jégözönöktől. És néhányan el is érték Izlandot, mások pedig Grönlandot, de a nagytöbbségük éhen és szomjan veszett a nyílt tengeren.

18 Kevéssel több mint nyolcvanezer évvel ezelőtt, röviddel azt követően, hogy a vörös

ember betette a lábát Észak-Amerika északnyugati részébe, az északi tengerek felől érkező hideg és a grönlandi helyi jégmezők előrenyomulása az urantiai őslakosok eszkimó leszármazottait egy jobb föld, új otthon keresésére kényszerítette; és ez sikerült is nekik, biztonságosan átkeltek az akkoriban Grönlandot Észak-Amerika északkeleti földtömegeitől elválasztó keskeny földnyelveken. Nagyjából kétezer-egyszáz évvel a vörös ember Alaszkába érkezése után érték el a földrészt. Később a kék ember kevert fajtáinak egy része nyugat felé vándorolt és összeolvadt az újabb keletű eszkimókkal, és ez kismértékben jótékony hatással volt az eszkimó törzsekre.

[19] Körülbelül ötezer évvel ezelőtt egy indián

törzs és egy magányos eszkimó csoport véletlenül összetalálkozott a Hudson-öböl délkeleti partjain. A két törzs igen nehezen tudott érintkezni egymással, de nagyon hamar vegyes házasságok jöttek létre és ennek eredményeként ezeket az eszkimókat a nagyobb létszámú vörös nép magába olvasztotta. És ez az egyetlen kapcsolatfelvétel az észak-amerikai vörös ember és bármely más emberfajta között, a mintegy ezer évvel ezelőtti időkig, amikor is a fehér ember először lépett az atlanti-világtengeri partra.

20 ¶ E régi idők küzdelmeit a bátorság, a merészség, sőt a hősiesség jellemezte. És mi mindannyian sajnáljuk, hogy a korai őseitek e kiváló és határozott jellemvonásai közül oly sok kiveszett a későbbi emberfajtákból.

Bár értékeljük a fejlődő polgárosodott társadalmaitok számos szempontból való tökéletesedését, azért hiányoljuk a korai őseitek nagyszerű állhatatosságát és nemes odaadását, mely gyakran a nagyság és a fenségesség határait súrolta.

21 [Közreadta egy, az Urantián állandó beosztásban lévő Élethordozó.]

65. ÍRÁS

AZ EVOLÚCIÓ FELÜGYELETE

AZ ALAPVETŐ evolúciós anyagi élet — az elme előtti élet — a Fizikai Főszabályozók előkészítő munkájából, valamint a Hét Tökéletes Szellem életátviteli segédkezéséből és a kirendelt élethordozók tevékeny segédkezéséből áll össze. E három teremtő tényező összehangolt működésének eredményeként fejlődik ki az élő szervezet fizikai elmeképessége — azok az anyagi működési rendek, melyek értelmi választ mutatnak a külső környezeti ingerekre és később azokra a belső ingerekre, hatásokra, melyek magában az élőlényelmében keletkeznek.

[2] ¶ Az élet létrehozásának és fejlődésének így három különböző szintje van:

[3] 1. A fizikai-energia terület — az elmeteljesítőképesség létrehozása.

[4] 2. A szellem-segédek elmesegédkezése — mely már eléri a szellemi felfogóképességet.

[5] 3. A halandói elme szellemmel való felruházása — mely Gondolatigazító-adományozásban teljesedik ki.

[6] ¶ Az élő szervezet környezeti válaszának gépies-nemtanítható szintjei a fizikai szabályozók működési területei. Az elmeszellem-segédek elevenítik meg és szabályozzák az alkalmazkodó vagy nemgépies-tanítható elmefajtákat — azon élőlények válaszadó rendszereit, melyek képesek a tapaszta-

latokból tanulni. És ahogy a szellem segédek az elmebeli képességeket alakítják, úgy az élethordozók komoly mértékű, saját belátáson alapuló irányítást gyakorolnak az evolúciós folyamatok környezeti feltételei felett, egészen az emberi sajátakarat megjelenésének időpontjáig — ez utóbbi pedig azokat a képességeket takarja, hogy az ember megismeri Istent és imádata tárgyául őt választja.

7 A lakott világokon az élethordozók, a fizikai szabályozók és a szellem-segédek együttes működése szabja meg a szerves törzsfejlődés menetét. És ez az oka annak, hogy az evolúció — az Urantián és máshol is — mindig célirányos és sohasem véletlenszerű.

1. AZ ÉLETHORDOZÓK MŰKÖDÉSE

1 Az élethordozók a személyiség-átalakulás olyan lehetőségeivel rendelkeznek, mellyel csak kevés teremtménynyrend van felruházva. E helyi világegyetemi Fiak képesek három különböző létszakaszban is működni. Rendszerint középszakaszú Fiakként látják el a feladataikat, lévén ez az eredeti állapotuk. Azonban ebben a szakaszban az Élethordozó sehogyan sem tudna a villamos-vegytani területeken úgy működni, mint a fizikai energiákból és az anyagi részecskékből élő létezési egységeket összeállító lény.

2 Az élethordozók a következő három szinten képesek működni, és így is tesznek:

3 1. A villamos-vegytani fizikai szint.

4 2. A majdnem-morontiai létezés szokványos középszakasza.

5 3. A fejlett félszellemi szint.

6 ¶ Amikor az élethordozók felkészülnek az élet-megtelepítési feladatra, és miután e vállalkozásuk helyszíneit kiválasztották, összehívják az élethordozó-átalakítási főangyalbizottságot. E csoport különféle személyiségek tíz rendjéből tevődik össze, beleértve a fizikai szabályozókat és társaikat is, és e csoportot a főangyalok főnöke vezeti, aki e tisztséget Gábriel felhatalmazása és a Nappalok Elődeinek engedélye alapján tölti be. Amint e lények a megfelelő körre rákapcsolódtak, képesek az élethordozókon olyan átalakításokat végezni, melyek képessé teszik őket arra, hogy azon nyomban működhes-

senek a villamos-vegytani fizikai szinteken.

7 Miután az életmintákat előkészítették és az anyagi szerveződéseket megfelelően kialakították, az élet elterjesztésében szerepet játszó anyagfeletti térerők nyomban működésbe lépnek, és az élet attól fogva létezik. Ez után az élethordozók késlekedés nélkül visszatérnek a szokványos középszakaszú személyiségi létezésükhöz, amely állapotban képesek az előegységek befolyásolására és a kifejlődő élő szervezetek irányítására, még ha meg is vannak fosztva minden olyan képességtől, hogy az élő anyagból új mintákat szervezzenek — teremtsenek.

8 Miután a szerves törzsfejlődés egy bizonyos pályát befutott és az emberi fajtájú szabad akarat a legfelsőbb rendű fejlődő

élőlényben megjelent, az élethordozóknak vagy el kell hagyniuk a bolygót vagy lemondási fogadalmat kell tenniük; vagyis kötelezniük kell magukat, hogy a szerves törzsfejlődés menetébe bármiképpen való beavatkozási kísérlettől a továbbiakban tartózkodnak. És mihelyt ezen önkéntes fogadalmakat megtették azok az élethordozók, akik az újonnan kifejlődött sajátakaratú teremtmények támogatásával megbízandók mellett a jövőben tanácsadói minőségben való működés céljából a bolygón maradás mellett döntöttek, összehívnak egy tizenkét tagú bizottságot, melynek vezetője a Csillagrendszer Fejedelem felhatalmazása alapján és Gábriel engedélyével tevékenykedő személy, az Estcsillagok főnöke; és ezek az élet-

hordozók rögvest átkerülnek a személyiségi létezés harmadik szakaszába — a félszellemi létszintre. És jómagam Andon és Fonta kora óta e harmadik létezési szakaszban működöm az Urantián.

9 Mi már várjuk a világegyetem fényben és életben való megállapodásának korát, egy olyan lehetséges negyedik létállapotot, amelyben teljes mértékben szellemiek leszünk, azonban eddig még soha nem részesültünk kinyilatkoztatásban, hogy milyen eljárással is fogjuk elérni e kívánatos és fejlettebb állapotot.

2. AZ EVOLÚCIÓS KÖRKÉP

1 Az ember felemelkedésének története a tengeri moszattól a földi teremtésrész urá-

nak szintjére valóban az élőlénytani küzdelemről és az elme túléléséről szóló regény. Az ember elsőfajú ősei úgyszólván a tengerfenék sara és iszapja voltak azokban a pangó és meleg vizű öblökben és lagúnákban, melyek az ősi beltengerek kiterjedt partvonalai mentén helyezkedtek el, éppen azokban a vizekben, amelyekben az élethordozók elhelyezték a három független életmintát az Urantián.

2 A tengervízi növényvilág korai formái közül igen kevés faj vett részt azokban a korszakos jelentőségű változásokban, melyek eredményét a ma élő állatszerű határterületi élő szervezetek jelentik. E korai köztes fajták egyikének túlélői a szivacsok, azok az élőlények, melyeken keresztül a növényiből

az állati felé tartó *fokozatos* átmenet végbement. E korai átmeneti formák, bár nem azonosak a mai szivacsokkal, nagyon hasonlítanak hozzájuk; ezek valóban átmenetet képező élőlények — nem növények, nem állatok — voltak, azonban végül elvezettek az igazi állati életformák kifejlődéséhez.

3 A baktériumok, az igen kezdetleges jellegű, egyszerű növényi szervezetek vajmi keveset változtak az élet hajnala óta; az élősdi viselkedésükben még némi visszafejlődést is mutatnak. Sok gombafaj ugyancsak visszafelé haladó fejlődési irányt mutat az evolúció terén, lévén ezek olyan növények, amelyek elveszítették a levélzöld-termelő képességüket és többé-kevésbé élősködőkké váltak. A betegséget okozó baktériumok többsége és

azok segéd-vírustestjei valóban az átalakult élősdi gombák e csoportjába tartoznak. A közbenső időkben a hatalmas növényvilág egésze olyan ősökből fejlődött ki, amelyektől maguk a baktériumok is leszármaztak.

4 Az állati élet felsőbbrendű állati-véglény fajtája hamar megjelent, mégpedig *hirtelenül.* És ezen igen távoli időktől fogva az amőba, a jellegzetes egysejtű állati szervezet, csak kevés változáson ment keresztül. Nagyrészt ma is úgy éli az életét, ahogy akkor, amikor az élet kifejlődésében ez az élőlény jelentette a legújabb és legnagyobb előrelépést. E parányi teremtés és véglény-unokatestvérei azt jelentik az állatvilágnak, amit a baktériumok a növényvilágnak; ezek mutatják az első korai evolúciós lépések nyo-

mát az élet változatossá válásában, azzal együtt, hogy ezek *a továbbfejlődésre képtelennek* bizonyultak.

5 Rövidesen a korai egysejtű állatfajták közösségekbe társultak, először a volvox-moszatok mintája szerint, rögtön azután pedig a hidrák és a medúzák ága mentén. Még később kifejlődtek a tengeri csillagok, tengeri liliomok, tengeri sünök, tengeri uborkák, százlábúak, rovarok, pókok, héjas állatok és az ezekkel közeli rokonságban álló földigiliszták és piócák csoportjai, melyeket hamarosan követtek a puhatestűek — az osztriga, a nyolckarú polip és a csiga. Mellettük száz és száz faj jelent meg és tűnt el; csak azokat említettük meg, amelyek túlélték a véges-végtelen küzdelmet. Az ilyen, fejlődés-

re képtelen fajok a halak később megjelenő családjával együtt ma a korai és alsóbbrendű állatoknak a fejlődés egy szintjén megrekedt fajait, az életfa tovább nem fejlődött ágait képviselik.

6 ¶ A színtér tehát készen állt az első gerinces állatok, a halak megjelenésére. A halak családjából két különleges módosulat ágazott le, a békáké és a szalamandráké. És a békák iránya lett az, amelyen az állati életben elkezdődött ama fokozatos elkülönülések sorozata, amely végül magának az embernek a megjelenésében tetőzött.

7 A béka az egyik legkorábbi túlélő emberfaj-ős, azonban e teremtmény szintén képtelen volt a fejlődésre, nagyrészt olyan formában létezik ma is, mint azokban a régmúlt

időkben. A békák faja az egyetlen, a földön ma is élő őse a korai emberfajoknak. Az emberi fajnak ma már nincsenek a békák és az eszkimók közé eső élő ősei.

8 ¶ A békákból fejlődtek ki a hüllők, egy gyakorlatilag kihalt nagy állatcsalád, melyből azonban még a kipusztulás előtt megjelent a teljes madárvilág és az emlősök számos rendje.

9 Az ember előtti törzsfejlődésben talán a legnagyobb ugrás akkor következett be, amikor a hüllőből madár lett. A mai madárfajták — sasok, kacsák, galambok és struccok — mind az óriási hüllőkből származtak le réges-régen.

10 A békák családjából származó hüllővilágot ma négy túlélő osztály képviseli: kettő a

fejlődésre képtelenek közé tartozik, nevezetesen a kígyók és a gyíkok, valamint unokatestvéreik, az aligátorok és a teknősök; van egy részleges fejlődésre képes osztály, a madarak családja, valamint egy negyedik, az emlősök ősei és az emberi faj közvetlen leszármazási ága. És bár már régen szétváltak útjaik, az eltűnő hüllők nagytestűsége az elefántban és a masztodonban tükröződik, míg a különleges formáik az ugráló kengurukban maradtak fenn.

11 ¶ Az Urantián mindössze tizennégy törzs jelent meg, ezek közül a halak voltak az utolsók, és a madarak, valamint az emlősök óta egyetlen új osztály sem fejlődött ki.

12 ¶ Egy mozgékony, kistermetű, húsevő, ám viszonylag nagy aggyal rendelkező di-

noszaurusz volt az, amelyből a méhlepényes emlősök *hirtelenül* leszármaztak. Ezek az emlősök gyorsan és sok különböző irányban fejlődtek tovább, nemcsak a mai közönséges változataiknak adva életet, hanem olyan tengeri fajtákká is alakulva, mint a bálnák és a fókák, valamint az olyan légi vándorokká, mint a denevérfélék.

13 Az ember tehát elsősorban az ősi kelet-nyugati védett tengerekben elterjedt *nyugati* élet-*mintából* leszármazott, felsőbbrendű emlősökből fejlődött ki. Az élő szervezetek *keleti* és *központi csoportjai* már korán kedvezően fejlődtek az állati létezés ember előtti szintjeinek elérése irányába. Ám az idő múlásával az életbetelepítés keleti központja nem érte el az értelmes ember-előtti álla-

pot kielégítő szintjét, mert a csíra-sejtanyagának felsőbbrendű fajtáiban több alkalommal is helyrehozhatatlan mértékű veszteségeket szenvedett, s így mindörökre elveszítette az emberré válást előmozdító erők helyreállítására való képességét.

14 Lévén, hogy az elmének a fejlődésre való képessége e keleti csoportban olyan alacsonyrendű volt a másik két csoportéhoz képest, az élethordozók a feletteseik egyetértésével úgy alakították a környezetet, hogy még inkább elszigeteljék a kifejlődő élet ezen alsóbbrendű, ember-előtti ágait. Ezen alsóbbrendű teremtménycsoportok kizárása minden látható jel szerint véletlenszerűen zajlott le, a valóságban azonban egészen célirányos volt.

15 Az értelem evolúciós megjelenésének későbbi szakaszában az emberi faj maki-ősei messze fejlettebbek voltak Észak-Amerikában, mint más világrészeken; és ezért a közbeavatkozásunkra a nyugati életbetelepítési színtérről elvándoroltak a Bering-földnyelven át Ázsia délnyugati partjára, ahol a fejlődésük folytatódott és a központi életcsoport bizonyos fajtáival való keveredés előnyeiből is részesültek. Az ember így bizonyos nyugati és központi életfajtákból, ám a központitól a közel-keleti területekig elterülő vidékeken fejlődött ki.

16 Az Urantián megtelepített élet így fejlődött a jégkorszakig, amikor is maga az ember először megjelent és megkezdte mozgalmas bolygói létpályáját. És az ősember-

nek a jégkorszaki megjelenése a földön nem pusztán véletlen esemény volt; erre terv szerint került sor. A jégkorszak zord és szigorú éghajlati viszonyai minden szempontból illettek az óriási túlélőképességgel felruházott emberi lény ellenálló fajtája létrehozásának támogatására irányuló célkitűzésünkhöz.

3. A TÖRZSFEJLŐDÉS ELŐMOZDÍTÁSA

[1] Aligha tudnánk megmagyarázni a mai emberi elmének azokat a furcsa és különösnek tűnő történéseket, melyek a korai evolúciós fejlődés során végbementek. Az élő dolgok eme látszólag különös törzsfejlődése végig célirányos terv szerint haladt, azonban önkényesen nem avatkozhatunk be az élet-

minták fejlődésébe azt követően, hogy egyszer már működésbe hoztuk azokat.

2 ¶ Az élethordozók minden lehetséges természeti erőforrást igénybe vehetnek és bármely, az életkísérlet fejlődésmenetét segítő váratlan körülményt kihasználhatnak, azonban nincs engedélyünk a növény vagy állati törzsfejlődésbe beavatkozni, illetőleg a növény vagy állati evolúció jellegét vagy irányát önkényesen alakítani.

3 Már beszámoltunk nektek arról, hogy az urantiai halandók az ősi békafejlődési folyamat révén fejlődtek ki és hogy e felemelkedő faj, melynek potenciálját egyetlen béka hordozta, alig menekült meg a kihalástól egy bizonyos alkalommal. De ebből nem szabad arra következtetni, hogy az emberiség

evolúciója e ponton egy véletlen eseménnyel véget ért volna. Abban a pillanatban nem kevesebb mint ezer különböző és egymástól távol elhelyezkedő, módosuló életfajtát tartottunk megfigyelés alatt és támogattunk, melyeket az emberi előtti fejlődés különböző mintáivá való alakulásra késztethettünk volna. Ez a tényleges ős-béka a harmadik választásunkat testesítette meg, az első két életfajta ugyanis minden megőrzési erőfeszítésünk ellenére kipusztult.

4 ¶ Ha Andon és Fonta még azelőtt elpusztult volna, hogy utódaik születnek, akkor ez ugyan késleltette volna az ember kifejlődését, de nem akadályozta volna meg. Andon és Fonta megjelenését követően és még azelőtt, hogy az állati élet módosuló embe-

ri potenciáljai kimerültek volna, nem kevesebb mint hétezer kedvező adottságú ág fejlődött ki, melyek elvezethettek volna az emberi törzsfejlődés valamilyen válfajához. És e jobb fajták közül sokat később magukba is olvasztottak a terjeszkedő emberi faj különféle ágai.

5 A kifejlődő állatfaj emberi potenciáljai már jóval az Anyagi Fiú és Leány, az élőlénytani nemesítők bolygóra való megérkezése előtt kimerültek. Az állati élet ezen élőlénytani állapotát az élethordozók a harmadik szakaszú szellem-segédi működés jelenségében ismerik fel, mely önmagától végbemegy a teljes állati élet azon teljesítőképességének kimerülésével egyidejűleg, melyből az ember előtti egyedek másult képességei

származnak.

6 ¶ Az Urantián az emberiségnek a jelenleg is a rendelkezésére álló emberi fajtákkal kell megoldania a halandói fejlődés problémáit — a jövőben több emberi faj már nem fejlődik ki az ember előtti forrásokból. Ám e tény nem zárja ki az emberi fejlődés jóval magasabb szintjeinek elérését a halandó fajokban még mindig meglévő törzsfejlődési lehetőségek értelmes támogatásán keresztül. Az emberi életfajták támogatása és megőrzése érdekében miáltalunk, élethordozók által az emberi sajátakarat megjelenése előtt megtett dolgokat az embernek magának kell megtennie ezen esemény bekövetkezte után, valamint azt követően, hogy a törzsfejlődésben való tevékeny részvétel-

től mi visszavonultunk. Általában véve az ember evolúciós végzete a saját kezében van, és a tudományos ismereteknek előbb-utóbb meg kell haladniuk az ellenőrizetlen természetes kiválogatódás és eseti túlélés véletlenszerű működését.

7 És az evolúció támogatásának ismertetésekor nem volna érdemtelen rámutatni arra, hogy az előttetek álló hosszú jövőben, amikor talán majd bekerültök az élethordozók testületébe, bőségesen sok lehetőséget kaptok, hogy javaslatokat tegyetek és bármiképpen fejlesszétek az élet irányításának és megtelepítésének terveit és módszerét. Legyetek türelemmel! Ha vannak jó ötleteitek, ha kigondoltok jobb igazgatási módszereket a világegyetemi területek bármely ré-

szére, akkor bizonyosan lehetőséget fogtok kapni arra, hogy azokat a társaitoknak és az intézőtársaitoknak az eljövendő korszakokban előadjátok.

4. AZ URANTIAI KALAND

[1] Ne kerülje el a figyelmeteket az a tény, hogy az Urantiát életkísérleti világként jelölték ki a számunkra. E bolygón végeztük a hatvanadik kísérletet a nebadoni élet-formaterv sataniai átvételének módosítása és lehetséges fejlesztése céljából, és a feljegyzések tanúsága szerint számos jótékony hatású módosítást vittünk véghez a szabványos életmintákon. Közelebbről, az Urantián kidolgoztunk és kielégítő mértékben bemutattunk nem kevesebb mint huszonnyolc

életmódosítást, melyek az egész Nebadon számára hasznosak lesznek az eljövendő korokban.

2 De az életlétesítés sohasem kísérleti jellegű egyetlen világon sem annyiban, hogy valami még ki nem próbált és ismeretlen dologgal próbálkoznánk. Az élet kifejlődése mindig fokozatos, a különválás irányába vivő és változatos eljárás, de sohasem a vak véletlen irányítja azt, s nem szabályozatlan és véletlenszerűségi értelemben sem teljesen kísérletező jellegű.

3 ¶ Az emberi élet számos vonása bőséges bizonyítékot ad arra, hogy a halandói létezés jelenségét avatott tervezés alapozta meg, hogy a szerves törzsfejlődés nem pusztán mindenségrendi baleset. A megsérült élő

sejt képes bizonyos vegyi anyagok termelésébe kezdeni, melyek a szomszédos ép sejteket arra serkentik és állítják be, hogy azonnal bizonyos, a sérülés gyógyulási folyamatait segítő anyagokat kezdjenek el kiválasztani; és ugyanekkor ezen egészséges és sértetlen sejtek osztódni kezdenek — ténylegesen elkezdenek új sejteket teremteni, melyek a baleset következtében megsemmisült bármelyik sejtet képesek helyettesíteni.

4 A sérülés helyreállítása és a sejtszaporodás kapcsán megmutatkozó e vegyi működés és kölcsönhatás az élethordozók ama választását tükrözik, melynek eredménye egy, a vegyi kölcsönhatások és azok élőlénytani következményeinek százezernél is több szakaszát és sajátságát mutató képlet. Az élet-

hordozók csaknem félmillió célirányos kísérletet végeztek a kutatóállomásaikon, mielőtt végleg e képlet mellett döntöttek az urantiai életkísérlethez.

5 Mihelyt az urantiai tudósok többet is megtudnak e gyógyító vegyi anyagokról, hatékonyabban fogják tudni kezelni a sérüléseket, és közvetetten többet fognak megtudni bizonyos súlyos betegségek kezeléséről is.

6 Azóta, hogy az életlétesítésre sor került az Urantián, az élethordozók továbbfejlesztették e gyógyító eljárást, s egy másik sataniabeli világon alkalmazták is, melynek eredményeként javult a fájdalomtűrő-képesség és a társulást alkotó ép sejtek osztódási képessége is jobban szabályozott.

7 ¶ Az urantiai életkísérlet számos különleges vonást mutatott, azonban a két legrend-

kívülibb mozzanat az volt, hogy az andoni emberfajta a hat színes nép kifejlődése előtt jelent meg, valamint hogy később egyetlen családban egyidejűleg jelentek meg a szangik másultak. Az Urantia az első sataniai világ, ahol a hat színes fajta egyazon emberi családból ered. Ők rendszerint külön fajtákból emelkednek ki az előemberi állati fajtán belüli független másulatokból, és a földön rendszerint egyenként és hosszú időszakok során át egymás után jelennek meg, mégpedig először a vörös ember, a színsor végén pedig az indigó.

8 Egy másik rendkívüli eljárási eltérés a Bolygóherceg kései érkezése. A herceg rendszerint nagyjából a sajátakarat kifejlődésének idején jelenik meg a bolygón; és

ha e tervet követték volna, akkor Kaligasztia még Andon és Fonta korában érkezett volna meg az Urantiára ahelyett, hogy csaknem ötszázezer évvel később, a hat szangik emberfajta megjelenésével egyidejűleg tette volna ezt.

9 Egy szokványos lakott világon az élethordozók a Bolygóherceg kiküldését Andon és Fonta megjelenésének idején vagy valamivel később igényelték volna. De lévén, hogy az Urantiát életmódosítási bolygónak jelölték ki, az volt az előzetes megállapodás, hogy a Melkizedek megfigyelők, szám szerint tizenketten, jöjjenek az élethordozók tanácsadóiként és a bolygó felvigyázóiként és így működjenek a Bolygóherceg megérkezéséig. E melkizedekek akkor érkeztek

meg, amikor Andon és Fonta a döntésük révén alkalmassá vált arra, hogy a halandói elméjükbe Gondolatigazító költözzön.

10 ¶ Az Urantián az élethordozóknak a sataniabeli élet fejlesztésére irányuló igyekezete szükségszerűen számos, látszólag haszontalan átmeneti életforma létrehozását eredményezte. Azonban az ezek révén nyert előnyök elegendő mértékben igazolják a szabványos élet-formatervekhez képest végrehajtott urantiai változtatásokat.

11 A szándékunk az volt, hogy az urantiai evolúciós életben a sajátakarat korai megnyilvánulását hozzuk létre, és ezt el is értük. A sajátakarat rendszerint csak az után bukkan fel, hogy a színes fajták már hosszú ideje léteznek, és rendszerint a vörös ember fel-

sőbbrendű fajtái között jelenik meg először. A ti világotok az egyetlen a Sataniában, ahol az emberre jellemző sajátakarat a színes fajták előtti emberfajtában jelent meg.

12 De azon erőfeszítésünk során, hogy gondoskodjunk azoknak az örökítő tényezőknek az egyesítéséről és társításáról, melyek végül elvezettek az emberi faj emlős őseinek megjelenéséhez, azzal szembesültünk, hogy meg kellett engednünk az örökítő tényezők száz és ezer egyéb és viszonylag haszontalan keverékének és társulásának kialakulását. Az erőfeszítéseink e látszólag furcsa melléktermékei közül sok a szemetek elé tárulhat, ha a bolygói múltba leástok, és én igencsak el tudom képzelni, hogy a korlátolt emberi nézőpontból e dolgok mennyire rej-

télyesnek tűnhetnek.

5. AZ ÉLET-EVOLÚCIÓ NEHÉZSÉGEI

[1] Az élethordozók számára valóban sajnálatos azt megélni, hogy az értelmes élet urantiai módosítására irányuló különleges erőfeszítéseinket olyannyira hátráltatták azok a megrendítően szomorú eltérések, melyeket nem állt módunkban irányítani: a Kaligasztia-féle árulásról és az ádámi vétekről van szó.

[2] De az egész élőlénytani kaland során a legnagyobb csalódást az okozta nekünk, hogy bizonyos kezdetleges növényi életek olyan nagy mértékben és váratlanul tértek vissza az élősdi baktériumok levélzöld-előtti szintjeire. A növényvilág fejlődésmene-

tének ezen eseménye számos sajnálatos betegséget okozott a felsőbbrendű emlősöknél, különösen a sérülékenyebb emberi fajnál. E kellemetlen helyzettel való szembesüléskor csak kisebb jelentőséget tulajdonítottunk az ezzel járó nehézségeknek, mert úgy tudtuk, hogy az ádámi élet-sejtanyagával való későbbi keveredés oly mértékben megerősíti a kialakuló kevert emberfajta ellenállóképességét, hogy ezáltal gyakorlatilag ellenállóvá válik minden, a növényi szervezetek által okozott betegséggel szemben. Ám az ádámi vétek miatti csapás következményeként a reményeinkben végül csalódnunk kellett.

3 A világegyetemek mindenségét, beleértve az Urantia nevű kicsiny világot is, nem úgy igazgatják, hogy ahhoz a jóváhagyásun-

kat kérik és nem is úgy, hogy az nekünk megfeleljen, még kevésbé pedig úgy, hogy kielégítsék a szeszélyeinket és a kíváncsiságunkat. A világegyetemi igazgatásért felelős bölcs és mindenható lények kétségtelenül pontosan értik a dolgukat; így tehát az élethordozóknak és a halandói elméknek az a kötelességük, hogy türelmesen várjanak a sorukra és őszintén működjenek együtt a bölcsesség szabályával, az erő uralmával és a fejlődés menetével.

4 A gyötrelemnek természetesen vannak ellentételezései, mint amilyen Mihály alászállása is volt az Urantián. De minden ilyen megfontolástól függetlenül a bolygó későbbi mennyei felügyelői teljes bizodalommal viseltetnek az emberi faj végleges evolúci-

ós győzelme, valamint az eredeti terveink és életmintáink végső érvényesülése iránt.

6. AZ ÉLET EVOLÚCIÓS MÓDSZEREI

[1] Egy mozgó tárgy pontos helyét és sebességét lehetetlenség egyidejűleg meghatározni; bármelyik mérése szükségszerűen megváltoztatja a másikat. Hasonló látszólagos ellentmondással szembesül a halandó ember, amikor megpróbálkozik az ős-sejtanyag vegyelemzésével. A vegyész feltárhatja a *halott* ős-sejtanyag vegytanát, de nem lesz képes leírni az *élő* ős-sejtanyagnak sem a fizikai szerveződését, sem az eleven működését. A tudós bármilyen közel kerül is az élet titkaihoz, nem fogja feltárni azokat, mégpedig azért nem, mert a vizsgálathoz meg kell ölnie az ős-sejtanyagot. A halott ős-sejtanyag

súlya megegyezik az élőével, de a két dolog mégsem ugyanaz.

2 ¶ Az élő dolgok és lények eredeti alkalmazkodóképességgel vannak felruházva. Minden *élő* növényi vagy állati sejtben, minden *élő* — anyagi vagy szellemi — szervezetben egyfajta kielégíthetetlen törekvés van az örök tökéletesedés után a környezethez való igazodás, a szervezeti alkalmazkodás és a magasabb szintű életvitel terén. Ezek az élő dolgokban meglévő elpusztíthatatlan erőfeszítések bizonyítják, hogy minden élő dologban létezik a tökéletesedésre való belső törekvés.

3 A növények törzsfejlődésében a legfontosabb állomás a levélzöld-termelő képesség kifejlődése volt, a második legfontosabb lé-

pésnek pedig az egysejtű csíramagok összetett maggá fejlődése tekinthető. Az egysejtű csíramag a leghatékonyabb forma az egyed szaporításához, azonban hiányzik belőle a magban meglévő változatosság és változékonyság adottsága.

4 A felsőbbrendű állatfajok törzsfejlődésének egyik leghasznosabb és legösszetettebb fejezetében az élőlénynek kifejlődött az a képessége, hogy a benne keringő vérsejtekben lévő vasat az oxigénszállító és széndioxid-eltávolító szerep ellátására bírja. A vörösvérsejtek e fejlődése mutatja, hogy a fejlődő élőlények képesek működésüket az átalakuló vagy változó környezethez igazítani. A felsőbbrendű állatok, az embert is ideértve, a vörösvérsejtekben lévő vas közreműködé-

se révén látják el oxigénnel a testük szöveteit, mely oxigént visz az élő sejtekhez és éppily hatékonyan távolítja el a sejtekből a szén-dioxidot. Ugyanakkor más fémek is igénybe vehetők ilyen célból. A tintahal rezet használ ehhez, míg a tengeri zsákállat a vanádiumot alkalmazza.

5 Az ilyen jellegű élőlénytani igazodás folytatódását példázza a felsőbbrendű urantiai emlősök fogazatának átalakulása; az ember távoli őseinek harminchat foguk volt, az alkalmazkodási átalakulások során az ősembernél és közeli rokonainál fejlődött ki a harminckét fogból álló fogazat. Ma az emberi faj fogszáma lassan huszonnyolcra csökken. A törzsfejlődés folyamata e bolygón még mindig tevékeny és alkalmazkodó

mozgásban van.

6 Az élő szervezetek számos, látszólag rejtélyes átalakulása ugyanakkor tisztán vegyi, teljesen fizikai jellegű. Bármely emberi lény véráramában a tizenkét belső elválasztású mirigy termelte szabályozó váladékok között állandóan több mint 15.000.000 vegyi kölcsönhatás bekövetkezésére van lehetőség bármely pillanatban.

7 ¶ A növényi élet alsóbbrendű formái tökéletes kapcsolatban állnak a fizikai, vegytani és villamos környezetükkel. Ám az egyre magasabb létfokokon a hét szellem-segéd újabb és újabb elme-segédkezése lép működésbe, és az elme tevékenysége egyre inkább szabályozóvá, teremtővé, összehangolóvá és meghatározóvá válik. Az állatoknak az a ké-

pessége, hogy önmagukat alkalmassá tegyék a levegőbeli, a vízi vagy a szárazföldi életre, nem természetfeletti képesség, hanem a fizikai szintjüket meghaladó igazodás.

8 A fizika és a vegyészet egyedül nem képes magyarázatot adni arra, hogy emberi lény miként fejlődött ki az őstengerekben élt első ős-sejtanyagból. A tanulási képesség, az emlékezés és a különféle környezeti változásokra való érzékenység az elme sajátossága. A fizika törvényeire nem hat a tanítás; e törvények változatlanok és megváltoztathatatlanok. A vegyi kölcsönhatásokat sem módosítja a nevelés; e válaszok egységesek és megbízhatók. A Korlátlan Abszolút jelenlétét leszámítva a villamos és a vegyi kölcsönhatások kiszámíthatók. De az elme képes

hasznosítani a tapasztalatokat, képes tanulni azokból a viselkedési mintákból, melyek az ismétlődő ingerekre válaszként adódnak.

9 Az értelmes szintet el nem érő élőlények is válaszolnak a környezeti ingerekre, viszont az elme-segédkezést igénybe vevő élő szervezetek képesek magát a környezetet átalakítani, szabályozni.

10 A fizikai agy a hozzá kapcsolódó idegrendszerrel együtt éppúgy birtokolhatja az elme-segédkezésre való érzékenység természetes képességét, mint ahogy a személyiség fejlődő elméje birtokol valamennyit az eredendő szellemi felfogóképességből, és ezért birtokában van a szellemi fejlődés és felemelkedés lehetőségeinek. Az értelmi, a társadalmi, az erkölcsi és a szellemi evolúció a

hét szellem-segédtől és a fizikain túli szinteken működő társaiktól függ.

7. EVOLÚCIÓS ELMESZINTEK

[1] A hét elmeszellem-segéd a helyi világegyetem alsóbbrendű, értelmes lételvi lényei elméjének sokoldalú segítője. Ezt az elmerendet a helyi világegyetemi központokból vagy az ezekhez kapcsolódó világokból segítik, de az alsóbbrendű elme-működésre a csillagrendszerek központjaiból fejtenek ki irányító hatást.

[2] Egy evolúciós világon sok, igen sok függ e hét segéd munkájától. Ezek azonban elme-segédkezők; nem vesznek részt a fizikai törzsfejlődésben, ami az élethordozók területe. Mindazonáltal e szellemi képességek-

nek az élethordozók kiteljesedő és alapvető rendje szerint meghatározott és természetes eljárással való tökéletes összhangja felelős azért, hogy a halandó az elme jelenségében csak a természet megnyilvánulásait és a természeti folyamatok eredményét ismeri fel, jóllehet néha bizonyos mértékig összezavarodtok, amikor az anyaggal társult elme természetes megnyilvánulásaival kapcsolatos dolgokat a maguk teljességében próbáljátok meg értelmezni. És ha az Urantia sokkal inkább az eredeti terveknek megfelelően működne, még kevesebb különös dolgot figyelhetnétek meg az elmével kapcsolatban.

3 A hét szellem-segéd inkább erőkörszerű, semmint entitás jellegű, és a szokványos világokon más helyi világegyetemi segédek-

kel kapcsolódik össze. Az életkísérleti bolygókon azonban e szellem-segédek viszonylag elszigetelten működnek. Az Urantián, az életminták különleges természetéből eredően, az alsóbbrendű segédek sokkal több nehézségbe ütköztek az evolúciós élőlényekkel való kapcsolatteremtés során azokhoz az esetekhez képest, melyeket a nagyobb mértékben szabványosított életlétesítés jellemez.

4 Még egyszer megemlítem, hogy egy átlagos evolúciós világon a hét szellem-segéd sokkal tökéletesebb összhangban van az állati fejlődés fejlett szakaszaival, mint az Urantián. A Nebadon világegyetembeli egész működésük során a segédek egyetlenegy kivételtől eltekintve az urantiai élő-

lények kifejlődő elméivel való kapcsolatteremtésben tapasztalták a legkomolyabb nehézségeket. E világon számos határjelenség adódott — az élőlényi válaszok gépies-nemtanítható és nemgépies-tanítható fajtái zavaró társulásainak formájában.

5 A hét szellem-segéd nem lép kapcsolatba a szervezeti-környezeti válaszok tisztán gépies rendjeivel. Az élő szervezetek effajta, értelmes szintet el nem érő megnyilvánulásai egyértelműen az erőtér-központok, a fizikai szabályozók és társaik energia-területéhez tartoznak.

6 A tapasztalatokból való *tanulás* képessége alapjainak megszerzése a szellem-segédek működésének kezdetét jelzi, és e segédek éppúgy működnek a kezdetleges és lát-

hatatlan lételvi lények legalacsonyabb rendű elméiben, mint az emberi lények evolúciós sorának legfelsőbb rendű fajtáiban. Ezek a forrásai és mintái annak a máskülönben kisebb-nagyobb mértékben rejtélyes viselkedésnek és azoknak a nem teljesen ismert gyors visszahatásoknak, melyeket az elme az anyagi környezet hatásaira mutat. E hűséges és mindig megbízható befolyásoló hatásoknak sokáig kell kifejteniük előzetes segédkezési tevékenységüket, míg az állati elme eléri a szellemi felfogóképesség emberi szintjeit.

[7] A segédek kizárólag a hatodik szakaszú szintig, az istenimádat szelleméig működnek közre a tapasztaló elme kifejlődésében. Ezen a szinten szükségszerűen bekövetkezik a segédkezések áthatása — az a jelen-

ség, amikor a felsőbbrendű összehangolódik az alacsonyabb renddűvel a magasabb fejlődési szintek elérése érdekében. És még további szellemi segédkezés kíséri a hetedik és utolsó segédnek, a bölcsesség szellemének a tevékenységét. A szellemvilág segédkezése során az egyén sohasem tapasztal hirtelen átmenetet a szellemi együttműködésben; e változások mindig fokozatosan és a viszonosság elvén következnek be.

8 A környezeti ingerekre adott fizikai (villamos-vegytani) és elmebéli válaszok területeinek mindig különbözőknek kell lenniük, és ennek megfelelően mindezeket a szellemi tevékenységektől független jelenségként kell felfogni. A fizikai, az elmei és a szellemi gravitáció a mindenségrendi valóság külön-

böző területei, ha a közöttük lévő kapcsolatokat figyelmen kívül hagyjuk.

8. EVOLÚCIÓ IDŐBEN ÉS TÉRBEN

[1] Az idő és a tér feloldhatatlan kapcsolatban áll egymással; ez a társulás keletkezésüktől fogva jellemzi őket. Az időbeli késedelmek szükségszerű velejárói bizonyos térhelyzeteknek.

[2] Ha nem értitek, hogy miért töltünk oly sok időt az életfejlődési evolúciós változások kivitelezésével, akkor csak azt mondhatom, hogy nem időzíthetjük az életfolyamatok kibontakozását gyorsabbra, mint amennyire azt a bolygó fizikai átalakulási folyamatai megengedik. Ki kell várnunk a bolygó természetes, fizikai fejlődését; a földtani evolúcióra semmilyen befolyásunk sincs. Ha a

fizikai feltételek lehetővé teszik, akkor képesek lennénk elérni, hogy az élet teljes evolúciója jóval kevesebb mint egymillió év alatt végbemenjen. De mi mindannyian a Paradicsom Legfőbb Urainak fennhatósága alá tartozunk, és a Paradicsomon az idő nem létezik.

3 Az egyén mérőrúdja az idő méréséhez nem más, mint az életének hossza. Így az idő minden teremtményt korlátoz, és ezért tekintik az evolúciót hosszan elnyúló folyamatnak. Számunkra, akiknek élettartamát nem korlátozza időbeli létezés, az evolúció nem tűnik ilyen elhúzódó eseménynek. A Paradicsomon, ahol az idő nem létezik, e dolgok mind *jelen* vannak a Végtelenség elméjében és az Örökkévalóság cselekedetei-

ben.

4 Miként az elme evolúciója függ a fizikai feltételek lassú kialakulásától és késedelmet is szenved emiatt, úgy a szellemi előrehaladás is függ az elmebéli gyarapodástól és mindenképpen késedelmet szenved az értelmi elmaradottság miatt. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a szellemi evolúció a tanultságtól, a műveltségtől vagy a bölcsességtől függene. A lélek kifejlődhet az elmebéli műveltségtől függetlenül, de nem mehet végbe elmei teljesítőképesség hiányában és akkor sem, ha az egyénben nincs meg a vágy — a továbbélés választása és az örökké tartó tökéletesedés megvalósítására irányuló döntés formájában — a mennyei Atya akaratának teljesítésére. Jóllehet a túlélés nem függ a tu-

dás vagy bölcsesség birtoklásától, a fejlődés azonban igen.

5 ¶ A mindenségrendi evolúció kísérleti állomásain az elme mindig uralja az anyagot, és a szellem mindig összefüggésben van az elmével. E különböző felruházottságok összehangoló és szervező működésének elmaradása időbeli késedelmet okozhat ugyan, ám ha az egyén igazán ismeri Istent és vágyik arra, hogy megtalálja őt és olyan legyen, mint ő, akkor biztosított a túlélés, tekintet nélkül az időbeli hátrányokra. A fizikai helyzet hátrányba hozhatja az elmét, az elme természetellenes volta pedig késleltetheti a szellemi felemelkedést, de mindezen akadályok nem győzhetik le a lélekben meghozott döntést.

6 Amint a fizikai feltételek megértek, *hirtelenül* elmei evolúciós folyamatok mehetnek végbe; amint az elme kedvező állapotot ér el, *hirtelenül* szellemi átalakulások történhetnek; amint az egyén tisztán felismeri a szellemi értékeket, akkor a mindenségrendi jelentéstartalmak felismerhetővé válnak, és a személyiség egyre inkább kiszabadul az időhátrányból és kilép a tér korlátai mögül.

7 [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az Urantián állandó besorolású nebadoni Élethordozó hitelesítette.]

66. ÍRÁS

AZ URANTIA BOLYGÓHERCEGE

A LANONANDEK Fiú eljövetele egy átlagos világra azt jelzi, hogy a sajátakarat, az ember ama képessége, hogy az örök továbbélés útját válassza, az ősemberi elmében kifejlődött. De az Urantiára a Bolygóherceg csaknem félmillió évvel az emberi sajátakarat megjelenése után érkezett meg.

[2] Mintegy ötszázezer évvel ezelőtt és a hat színes emberfajta vagy másként a szangik fajták megjelenésével egyidejűleg Kaligasztia, a Bolygóherceg megérkezett az Urantiára. A herceg megérkezésekor csaknem fél-

milliárd fejletlen emberi lény volt a földön, és meglehetősen szórt eloszlásban népesítették be Európát, Ázsiát és Afrikát. A herceg székhelye, melyet Mezopotámiában létesítettek, nagyjából a világnépesség középpontjában helyezkedett el.

1. KALIGASZTIA HERCEG

[1] Kaligasztia egy Lanonandek Fiú volt, 9.344. a másodrendűek közül. Voltak általános tapasztalatai a helyi világegyetem ügyeinek igazgatása terén, később pedig közelebbi tapasztalatokat szerzett a Satania helyi csillagrendszer irányításában is.

[2] Mielőtt Lucifer Satania vezetőjévé lett volna, Kaligasztiát az élethordozók tanácsa mellé osztották be tanácsadóként a Jeruse-

men. Lucifer felvette őt a személyes törzskarába, és Kaligasztia elfogadhatóan látta el az öt egymást követő tiszteletreméltó, bizalmi feladatát.

3 ¶ Kaligasztia már kezdettől fogva szeretett volna bolygóhercegi megbízatást kapni, amikor azonban a kérelme a csillagvilági tanácsok elé került, több alkalommal is elutasításra talált, nem kapta meg a Csillagvilági Atyák beleegyezését. Kaligasztia különösen arra vágyott, hogy egy tizedes vagy életmódosítási világ bolygói urává jelöljék. Kérelmét többször is visszautasították, míg végül kinevezték az Urantiára.

4 Kaligasztia a Jerusemről a rábízott világ feletti uralkodási feladatra a származási világegyetemének jóléte iránti hűség és el-

hivatottság terén mutatott irigylésre méltó előmenetellel került, igaz, rendelkezett egyfajta nyughatatlansággal, melyhez az a hajlam társult, hogy nem értett egyet a szokásos gyakorlattal bizonyos kisebb jelentőségű kérdésekben.

5 Ott voltam a Jerusemen, amikor a ragyogó Kaligasztia elhagyta a csillagrendszeri székhelyet. A bolygók egyetlen hercege sem vágott neki a világ vezetésének gazdagabb felkészülési tapasztalatokkal vagy jobb kilátásokkal, mint Kaligasztia azon a jelentős napon félmillió évvel ezelőtt. Egy biztos: Amikor erről az eseményről a megbízatásom szerint beszámolót készítettem a helyi világegyetemi híradásokban, a leghalványabb fogalmam sem volt arról, hogy e ne-

mes Lanonandek oly hamar elárulja a bolygói felügyelettel kapcsolatos szent kötelességét és oly szörnyen bemocskolja a világegyetemi fiúi besorolású magas rendjének tisztes hírnevét. Én valóban úgy tekintettem az Urantiára, mint amely az egész Satania öthat legszerencsésebb bolygója közé tartozik annyiban, hogy ilyen tapasztalt, ragyogó és eredeti elme kormányozhatja a világ ügyeit. Akkoriban még nem tudtam, hogy Kaligasztia alattomban magába szeretett; akkoriban még nem ismertem olyan jól a személyes büszkeség körmönfontságát.

2. A HERCEG TÖRZSKARA

[1] Az Urantia Bolygóhercegét nem egymagában küldték ki a megbízatásának teljesíté-

sére, hanem a segédek és igazgatási segítők szokásos testülete tartott vele.

2 E csoport élén Daligasztia, a Bolygóherceg segítőtársa állt. Daligasztia szintén másodrendű Lanonandek Fiú volt, mégpedig e rend 319.407-es Fia. Kaligasztia mellé rendelése idején segédi besorolásban volt.

3 A bolygói törzskarba számos angyali szervező, valamint egy sereg más mennyei lény is tartozott, akiknek feladata az emberfajták érdeklődésének felkeltése és a jólétük elősegítése volt. A ti szempontotokból mind közül a legérdekesebb csoportot a herceg törzskarának testtel bíró tagjai alkották — őket néha úgy nevezik, mint *a kaligasztiai százak*.

4 ¶ A hercegi törzskar e száz újra anyagivá lényegített tagját Kaligasztia azon 785.000

felemelkedő besorolású jerusemi létpolgár közül választotta ki, akik önként jelentkeztek az urantiai kalandra. A kiválasztott száz személy mindegyike más bolygóról származott, de egyik sem volt urantiai.

5 E jerusemi önkéntesek szeráfi szállítmánnyal érkeztek az Urantiára közvetlenül a csillagrendszeri központról, és a megérkezésüket követően szeráf-társítva maradtak mindaddig, amíg a különleges bolygói szolgálat kettős jellegének megfelelő személyiségformát meg nem kapták, olyan valódi, húsvér testet, amely a csillagrendszeri életkörökre is rá volt hangolva.

6 ¶ Valamivel azelőtt, hogy e száz jerusemi létpolgár megérkezett volna, az Urantián állandó beosztásban lévő, két felügyelő Élet-

hordozó, lévén, hogy előzőleg már végrehajtották a terveiket, kérelmet nyújtottak be a Jerusemre és az Edentiára, hogy engedélyezzék Andon és Fonta száz kiválasztott túlélője élet-sejtanyagának átültetését azokba az anyagi testekbe, melyeket a hercegi törzskar testtel bíró tagjai számára terveztek. A kérelem támogatást kapott a Jerusemen és az Edentián jóvá is hagyták azt.

7 Ennek megfelelően az élethordozók Andon és Fonta utódai közül kiválasztottak ötven férfit és ötven nőt, akik e különleges emberfajta legjobb nemzetségeinek túlélőit képviselték. Egy-két kivétellel a faj fejlődésének ezen andonfi hozzájárulói nem ismerték egymást. Egymástól messze eső helyekről gyűjtötték össze őket a herceg boly-

gói székhelye peremén, összehangolt gondolatigazítói irányítás és szeráfi útmutatás révén. Itt a száz emberi alanyt átadták a nagy felkészültségű avaloni önkéntes bizottságnak, akik az andoni leszármazottak életsejtanyaga egy részének kivonását irányították. Ezt az élő anyagot azután átvitték azokba az anyagi testekbe, melyeket a hercegi törzskar száz jerusemi tagjának használatára hoztak létre. Ezalatt a csillagrendszeri központról újonnan érkezett létpolgárokat a szeráfi szállítmányon alvó állapotban tartották.

8 ¶ E folyamatok, a kaligasztiai százaknak szánt különleges testek szigorúan valóságos megalkotásával együtt, számos mondának váltak alapjává, melyek közül sok később

összekeveredett azokkal a későbbi hagyományokkal, melyek Ádám és Éva bolygói beiktatásával függtek össze.

9 Az újraszemélyesülés teljes folyamata a száz jerusemi önkéntest hozó szeráfi szállítmány megérkezésétől addig, amíg a teremtésrész tudatos, hármas lényeivé váltak, pontosan tíz napot vett igénybe.

3. DALAMATIA — A HERCEG VÁROSA

1 A Bolygóherceg székhelye az akkori idők perzsa-öbölbeli vidékén volt, abban a térségben, amely a későbbi Mezopotámiának felelt meg.

2 Az akkori mezopotámiai éghajlat és táj minden szempontból jól illett a hercegi

törzskar és az ő segítőik terveibe, mely igencsak különbözött az azóta ott kialakult körülményektől. Azért volt szükség olyan kedvező éghajlatra a természeti környezet részeként, mert a tervek szerint a fejletlen urantiaiakat bizonyos elemi fejlődésre kellett késztetni a műveltség és a polgárosodás terén. Az akkori idők nagy kihívása az volt, hogy az ember vadászból pásztorrá alakuljon, annak reményében, hogy egykor majd békeszerető, letelepedett földművessé válik.

3 ¶ A Bolygóherceg székhelye az Urantián hasonló volt a fiatal és fejlődő szférákon szokásosan létesített állomásokhoz. A hercegi település magját egy igen egyszerű, de szép város képezte, melyet tizenkét méter magas fal vett körül. A világ e műveltségi központ-

ja Daligasztia tiszteletére a Dalamatia nevet kapta.

4 A várost tíz részre osztották, mely részek középére a testtel bíró törzskar tíz tanácsának központi lakóhelyeit építették. A városközpontban pedig a nem látható Atya temploma állt. A herceg és társainak igazgatási központját tizenkét teremben rendezték el, melyek magát a templomot vették körül.

5 Dalamatia épületei mind földszintesek voltak, kivéve a tanácsok székhelyeit, amelyeket kétszintesre építettek, valamint a mindenek Atyjának központi templomát, amely kicsi, de három emelet magas volt.

6 A város az akkori kezdetleges idők legjobb gyakorlatát testesítette meg az építőanyagok terén — ugyanis téglából épült.

Nagyon kevés követ és fát használtak. A dalamatiai példa nyomán a környező népek otthonkészítési és faluépítési gyakorlata sokat fejlődött.

7 ¶ A hercegi székhely közelében az emberi lények összes színes fajtája és nemzetsége megtalálható volt. És e közeli törzsekből válogatták ki a hercegi tanodák első tanulóit. Bár ezek az első dalamatiai tanhelyek kezdetlegesek voltak, mégis megadtak mindent, amit az akkori fejletlen korszak férfijainak és nőinek meg lehetett adni.

8 A herceg testtel bíró törzskara folyamatosan maga köré gyűjtötte a környező törzsek felsőbbrendű egyedeit, és miután e tanítványokat felkészítették és fellelkesítették, tanítókként és vezetőkként visszaküldték őket a

népükhöz.

4. A SZÁZAK ELSŐ NAPJAI

[1] A herceg törzskarának megérkezése mély benyomást tett az ott élőkre. Bár csaknem ezer évbe telt, amíg a hírük a távolabbi vidékeket is bejárta, a mezopotámiai központ közelében élő törzsekre óriási hatást gyakoroltak az Urantiára újonnan érkezett száz kísérő tanításai és tettei. És a későbbi mitológiátok nagy része ama régi időknek az eltorzított mondáiból táplálkozik, amikor a herceg törzskarának tagjai emberfeletti emberként újraszemélyesültek az Urantián.

[2] Az ilyen földönkívüli tanítók jótékony hatásának útjában álló komoly akadály az, hogy a halandók hajlamosak isteneknek tekinteni őket, ám a kaligasztiai százak — az

ötven férfi és az ötven nő — a földön való megjelenésük eljárásán kívül nem folyamodott természetfeletti módszerekhez, sem emberfeletti befolyásoláshoz.

3 Mindazonáltal a testtel bíró törzskar emberfeletti volt. Az urantiai küldetésüket rendkívüli, hármas lényekként kezdték meg:

4 ¶ 1. Fizikai testtel rendelkeztek és viszonylag emberiek voltak, mert az egyik emberi faj tényleges élet-sejtanyagát, az urantiai andoni élet-sejtanyagot hordozták.

5 A herceg törzskarának e száz tagját nemek szerint és a korábbi halandói besorolásuknak megfelelően egyenlő csoportokra osztották. E csoport minden egyes tagja képes volt valamilyen új rendű fizikai lény egyik szülőjévé válni, azonban alaposan ki-

oktatták őket, hogy a szülővé váláshoz kizárólag bizonyos körülmények között folyamodjanak. A Bolygóherceg testtel bíró törzskarának szokása, hogy utódokat nemz valamikor a különleges bolygói szolgálattól való visszavonulást megelőzően. Erre rendszerint a bolygó Ádámjának és Évájának a megérkezésekor vagy röviddel azután kerül sor.

6 E különleges lényeknek ezért kevés vagy egyáltalán semmilyen fogalmuk sem volt arról, hogy a nemi egyesülésükből miféle anyagi teremtmény jöhet létre. És soha nem is tudták meg; mielőtt eljött volna az ideje annak, hogy a világi munkájukat elvégezzék, az egész rendszert lázadás döntötte romba, és akik pedig később szülői mi-

nőségben működtek, azok el voltak vágva a csillagrendszeri életáramoktól.

7 Bőrszínüket és nyelvüket tekintve Kaligasztia törzskarának ezen anyagivá lényegült tagjai az andoni emberfajtára hasonlítottak. Ugyanazt az élelmet fogyasztották, mint a teremtésrész halandói egy különbséggel: e csoport újrateremtett testjeinek teljesen elég volt a húsmentes étrend is. Ez volt az egyik oka annak, hogy a lakóhelyüket a melegebb vidékeken alakították ki, mely gyümölcsökben és diófélékben bővelkedett. A teljesen húsmentes étrend a kaligasztiai százak idejéből származik, mert e szokás mindenfelé elterjedt és hatással volt számos környező törzs étkezési szokásaira, azon csoportokéra, melyek az egykor ki-

zárólag húst evő evolúciós emberfajtáktól származtak.

8 ¶ 2. A száz kísérő anyagi, de emberfeletti lény volt, akiket az Urantián felsőbb- és különleges rendű, páratlan férfiakként és nőkként alkottak újra.

9 E csoport tagjai, jóllehet átmeneti jerusemi létpolgársággal rendelkeztek, még nem éltek meg eggyé kapcsolódást a Gondolatigazítójukkal; és amikor önként jelentkeztek és a fiúi besorolású alászálló rendekkel való közös bolygói szolgálatra a jelentkezésüket elfogadták, az Igazítójukat elválasztották tőlük. Ám e jerusemiek emberfeletti lények voltak — a felemelkedésben kiteljesedett lélekkel rendelkeztek. A húsvér testben eltöltött halandói élet során a lélek magzatálla-

potban van; a lélek a morontia életben születik meg (támad fel) és az egymás utáni morontia világokon tapasztalja meg a növekedést. És a kaligasztiai százak lelke is ilyen kiteljesedést élt meg a hét lakóvilágtól a jerusemi létpolgári besorolás elnyeréséig tartó fokozatos tapasztalásokon keresztül.

10 A törzskar a kapott utasításoknak megfelelően nem kezdett nemi úton való szaporodásba, azonban alapos megfigyelésnek vetették alá a személyi alkatukat, és gondosan feltérképezték az értelmi (elmei) és morontia (lelki) kapcsolat minden elképzelhető szakaszát. És a dalamatiai ottlétük harmincharmadik éve alatt esett meg, még jóval azelőtt, hogy a fal elkészült volna, hogy Dán csoportjának kettes és hetes számú egyede

véletlenül felfedezett egy jelenséget, mely a morontia sajátlényegük közötti (feltehetőleg nem nemi és nem anyagi) kapcsolatot kísérte; és e kaland eredménye az első elsőfajú köztes teremtmény lett. Ezen új lény teljesen látható volt a bolygói törzskar és az ő mennyei segítőik számára, azonban a különféle emberi törzsek férfijai és asszonyai szemmel nem láthatták. A Bolygóherceg utasítására a teljes testtel bíró törzskar hozzáfogott a hasonló lények létrehozásához, és az első dáni pár útmutatásait követve mindegyikük sikerrel is járt. A herceg törzskara így hozta létre a végül 50.000-es létszámú elsőfajú közteslények eredeti testületét.

11 E köztes fajtát képviselő teremtmények jó szolgálatot tettek a világközpont ügyeinek

intézésében. Az emberi lények számára láthatatlanok voltak, de a Dalamatiában tartózkodó kezdetleges emberi lényeknek beszámoltak e láthatatlan félszellemekről, és e fejlődő halandók számára hosszú időn keresztül ők jelentették a teljes szellemvilágot.

12 ¶ 3. A kaligasztiai százak személyükben halhatatlanok voltak, illetőleg nem kellett meghalniuk. Az anyagi alakjukban ott keringtek a csillagrendszeri életáramok ellenanyag-pótlékai; és ha a lázadásban nem veszítették volna el a kapcsolatot az életkörökkel, akkor meghatározatlan ideig élhettek volna, míg a későbbi Istenfiú el nem jön, vagy amíg valamikor később elbocsátják őket, hogy folytathassák megszakított utazásukat a Havonába és a Paradicsomra.

13 A sataniai életáramok ellenanyag-pótlékait az életfa, az edentiai cserje gyümölcséből nyerték, melyet a Norlatiadek Fenségesei küldtek az Urantiára Kaligasztia megérkezése idején. Dalamatia korában e fa a nem látható Atya templomának központi udvarában állt, és az életfa gyümölcse tette képessé a herceg törzskarának anyagi és egyébként halandó lényeit arra, hogy meghatározatlan ideig éljenek, míg a gyümölcsöt fogyasztják.

14 Bár az evolúciós emberfajták számára értéktelen volt, e rendkívüli élelem éppen elég volt ahhoz, hogy folyamatos életet biztosítson a kaligasztiai százaknak és annak a száz módosított andonfinak is, akik velük társultak.

15 ¶ E vonatkozásban ki kell térnünk arra, hogy amikor a száz andonfi az emberi csírasejtanyagát átadta a hercegi törzskar tagjainak, az élethordozók az ő halandó testükbe is bevezették a csillagrendszeri körök pótlékát; és így képessé tették őket arra, hogy a törzskarral együtt éljenek, évszázadokon át dacolva a fizikai halállal.

16 Végül a száz andonfit felvilágosították arról, hogy miben járultak ők maguk is hozzá a feljebbvalóik új alakjához, és az andoni törzsek e száz gyermekét a központon tartották a herceg testtel bíró törzskarának személyes kísérőiként.

5. A SZÁZAK MEGSZERVEZÉSE

1 A százakat tíz önálló tanácsban való szolgálatra osztották be, és mindegyik ilyen ta-

nácsnak tíz tagja volt. Két vagy több tanács együttes ülése alkalmával e kapcsolattartó összejöveteleken Daligasztia elnökölt. E tíz csoport felépítése a következő volt:

2 ¶ 1. *Az élelmezési és anyagi jóléti tanács.* A csoport vezetője Ang volt. E szakértő csoport az élelmiszertermelés, a vízgazdálkodás és a ruházkodás terén segédkezett és támogatta az emberi faj anyagi haladását. Oktatták a kútásást, a vízhozam-szabályozást és az öntözést. A magasabb területekről és északról érkezetteknek megtanították a bőrök ruhaként való kikészítésének módját, a szövést pedig a kézművesség és a tudomány tanítói ismertették meg velük később.

3 Az élelemtárolás terén jelentős haladást értek el. Az élelmet főzéssel, szárítással és

füstöléssel tartósították; ebből lett a legkorábbi tulajdon. Megtanították az embert arra, hogy miként hárítsa el a világot rendszeresen tizedelő éhínség veszélyét.

4 ¶ 2. *Az állatok háziasításának és igénybevételének tanácsa.* E tanács feladata azon állatok kiválasztása és tenyésztése volt, melyek a legalkalmasabbak arra, hogy segítsék az emberi lényeket a teherhordásban és az emberek szállításában, valamint hogy élelmet adjanak, és hogy később a hasznukat vehessék a talajművelésben. E szakértő csoportot Bon irányította.

5 Haszonállatok több, mára már kihalt fajtáját szelídítették meg, valamint olyanokat is, amelyek a mai napig fennmaradtak háziállatként. Az ember sokáig élt együtt a ku-

tyával, és a kék ember sikeresen szelídítette meg az elefántot is. A szarvasmarhát a gondos tenyésztés révén olyannyira feljavították, hogy értékes élelemforrásul szolgált; a vaj és a sajt az ember napi étrendjének részévé lett. Az embereket megtanították arra, hogy miként szállítsák a terheket ökrökkel, a ló háziasítására viszont csak később került sor. E csoport tagjai tanították meg az embereknek először a kerék használatát a vontatás megkönnyítésére.

6 Ezekben az időkben használtak először üzenettovábbító galambokat, melyeket tájékoztatás vagy segítségkérés céljából vittek magukkal a hosszú utakra. Bon csoportjának sikerült betanítania a nagy fandorokat szállítómadárként, azonban a fandor több

mint harmincezer évvel ezelőtt kihalt.

7 ¶ 3. *A ragadozó állatok legyőzésében tanácsokat adók.* Nem volt elég, hogy az ősembernek bizonyos állatok háziasításán kellett fáradoznia, hanem meg kellett tanulnia azt is, hogy miként védje meg magát az ellenséges állatvilág még megmaradt képviselőinek pusztításától. E csoportot Dán vezette.

8 Az ősi városfal rendeltetése a vadállatok elleni védelem volt, valamint az is, hogy megelőzze az ellenséges emberi rajtaütéseket. A fal védelmét nem élvezők és az erdőben lakók nagyban függtek a fákon épített lakóhelyeiktől, kőkunyhóiktól és az éjszaka meggyújtott tüzektől. Ezért nagyon is természetes dolog volt, hogy e tanítók sok időt

szenteljenek az emberi szálláshelyek fejlesztésének oktatására. A fejlett módszerek alkalmazása révén és a csapdák használatával nagy előrelépést tettek az állatok legyőzése terén.

9 ¶ 4. *A tudás terjesztésének és megőrzésének tagozata.* E csoport szervezte és irányította az akkori idők tisztán oktatási erőfeszítéseit. A csoport vezetője Fad volt. Fad oktatási módszereinek lényege a tevékenységek felügyeletében állt, mely kiegészült a fejlettebb munkamódszerekre való oktatással. Fad dolgozta ki az első ábécét és vezetett be egyfajta írásrendszert. Ezt az ábécét huszonöt betű alkotta. Írószerként e korai népek fakérget, agyagtáblákat, kőlapokat, vékonyított állati bőrből készített íróhártya-

szerű anyagokat, és a papírszerű anyagok egy durva formáját alkalmazták, melyet darázsfészekből készítettek. A röviddel a Kaligasztia-féle elfordulást követően megsemmisült dalamatiai könyvtár kétmilliónál is több különböző feljegyzést tartalmazott és „Fad házának” nevezték.

10 A kék ember különösen az ábécén alapuló írást kedvelte és e téren ő jutott a legmesszebbre. A vörös ember a képírást részesítette előnyben, míg a sárga emberfajták a szavak és fogalmak jelképekkel való leírása felé fordult, sok tekintetben hasonlóan ahhoz, amilyet ma is használnak. Azonban az ábécé és annál több minden is a világ számára később elveszett a lázadást követő zűrzavar alatt. A Kaligasztia-féle árulás megfosz-

totta a világot az egyetemes nyelv reményétől, legalábbis egy meghatározatlan időre.

11 ¶ 5. *Az ipari és kereskedelmi bizottság.* E tanács rendeltetése a termelés támogatása a törzseken belül és a különböző békés csoportok közötti kereskedelem segítése volt. A vezetőjük Nod lett. A csoport a kezdetleges termelés minden formáját bátorította. Közvetlenül hozzájárultak az életszínvonal emeléséhez azáltal, hogy számos új árucikket kedveltettek meg az ősemberekkel. Nagymértékben elterjesztették a tisztított só kereskedelmét, melyet a tudomány és a kézművesipar tanácsa állított elő.

12 A dalamatiai tanodákban kiképzett, eme felvilágosult csoportok alkalmazták először a kereskedelmi hitel intézményét. Egy hi-

telkibocsátó helyről a csereüzlet tényleges tárgyai helyett is elfogadott, jelképes fizetési egységeket lehetett felvenni. A világ százezer éveken át nem tudta meghaladni ezeket az üzletkötési módszereket.

13 ¶ 6. *A kinyilatkoztatott vallás kara.* E testület működése lassan indult meg. Az urantiai polgárosodott társadalom szó szerint a szükség üllőjén és a félelem kalapácsai alatt kovácsolódott. Ám e csoport jelentős sikereket ért el ama próbálkozásaikkal, hogy a teremtményi félelmet (a kísértetek imádását) a Teremtő tiszteletével helyettesítsék, bár a munkájukat félbeszakította az elszakadási eseményeket követő későbbi felfordulás. E tanács feje Hap volt.

14 A herceg törzskarának egyetlen tagja sem

szándékozott kinyilatkoztatásokat tenni a törzsfejlődés bonyolultabbá tétele céljából; kinyilatkoztatáshoz csak akkor folyamodtak, amikor az evolúciós erők kimerülése már teljessé vált. Hap azonban engedett a város lakosai azon igényének, hogy vallási szolgálati rendet alakítsanak ki. Az ő csoportja adta a dalamatiaiaknak a hét istenimádati éneket és szintén ők adták a napi imádságot jelentő szavakat, melyet később úgy tanítottak nekik, mint „az Atya imáját” s amely így szólt:

15 ¶ „Mindenek Atyja, kinek Fiát tiszteljük, jóindulattal tekints le ránk. Szabadíts meg mindet minden félelemtől, a tőled valót kivéve. Kedveltess meg bennünket az isteni tanítóinkkal és tedd, hogy mindörökre igaz-

ság szóljon a szánkból. Szabadíts meg minket az erőszaktól és a haragtól; add, hogy tiszteljük a saját és a szomszédaink öregjeit. Ebben az időszakban is adj zöldellő mezőket és gyarapodó nyájakat, mely megörvendezteti a szívünket. Azért imádkozunk, hogy a megígért nemesítő mihamarabb eljöjjön, és teljesítjük az akaratodat e világon, ahogy mások is teljesítik azt más világokon."

16 ¶ Bár a herceg törzskarának lehetőségei a fajfejlesztés természetes eszközeire és szokványos módszereire korlátozódtak, egy új emberfajta ádámi ajándékával bíztatták az embereket, mely ajándék célja az evolúciós növekedés továbbvitele volt azt követően, hogy az élőlénytani fejlődés csúcsát már elérték.

17 ¶ 7. *Az egészség és az élet megőrzői.* E tanács az egészségügyi alapok megismertetésével és a kezdetleges tisztasági szabályok kialakításával foglalkozott, és a vezetője Lut volt.

18 A csoport tagjai sok olyasmit oktattak, amelyek a későbbi idők felfordulásában elvesztek, s amelyeket az emberiség a huszadik századig nem is fedezett fel újra. Megtanították az embereknek, hogy a főzés, a forralás és a sütés a betegségek megelőzésének egy lehetséges módja; megismertették velük azt is, hogy e főzési eljárások nagymértékben csökkentik a gyermekágyi halandóságot és megkönnyítik a csecsemő korai elválasztását.

19 Lut egészségőreinek ősi tanításai közül

sok minden fennmaradt a földi törzsek körében egészen Mózes idejéig, még ha meglehetősen eltorzult és jelentősen megváltozott formában is.

20 Az egészségi ismeretek e tudatlan népek körében való elterjesztésének útjában álló nagy akadály abból adódott, hogy sok betegség valódi okozója túl kicsi volt, semhogy szabad szemmel látható lett volna, valamint abból is, hogy a tűzre babonás tisztelettel tekintettek. Évezredekbe telt, mire meggyőzték őket, hogy a hulladékaikat elégessék. Addig is arra bíztatták őket, hogy a bomló hulladékokat földeljék el. Az egészségügy terén e korszak nagy előrelépését hozta annak az ismeretnek az elterjedése, hogy a napfény gyógyító és betegségeket legyőző

sajátságokkal bír.

21 A herceg megérkezése előtt a fürdés kizárólag vallási szertartásul szolgált. Tényleg nehéz volt rábírni az ősembereket az egészségügyi mosdás szokására. Lut végül rávette a vallási tanítókat arra, hogy a vízzel való tisztálkodást a megtisztulási szertartások részévé tegyék, melyet a déli áhítat idején, hetente egyszer, a mindenek Atyjának imádata keretében végeztek.

22 Az egészség ezen őrei keresték annak módját is, hogy az emberek a személyes barátság megpecsételéséül és a csoporthűség zálogául a kézfogást gyakorolják, felváltva ezzel a nyálcsere, illetőleg a vérivás szokását. De amint kikerültek a felsőbbrendű vezetőik tanításai jelentette kényszerítő

erő hatása alól, e fejletlen népek rövidesen visszatértek a tudatlanságból és babonaságból eredő egészségromboló és betegségterjesztő korábbi szokásaikhoz.

23 ¶ 8. *A kézművesség és a tudomány bolygói tanácsa.* E testület sokat tett az ősember kézműves módszereinek fejlesztéséért és a szépségről alkotott fogalmaik magasabb szintre emeléséért. A vezetőjük Mek volt.

24 A kézművesség és a tudomány szerte a világon mélyponton volt, a dalamatiaiaknak viszont oktatták a fizika és a vegyészet alapjait. A fazekasság fejlett volt, a képzőművészetek is mind fejlődőben voltak, és az emberi szépségről alkotott eszményképek is nagymértékben fejlődtek. A zene azonban az ibolyaszín emberfajta megérkezéséig ke-

vés fejlődésen ment keresztül.

25 Ezek az ősemberek csak nem egyeztek bele a gőz erejével való kísérletezésbe, bár a tanítók többször is megpróbálták rábírni őket erre; csak nem tudták legyőzni a zárt térben fejlődő gőz robbanóerejétől való óriási félelmüket. Végül azért rávették őket, hogy a fémekkel és a tűzzel dolgozzanak, bár a vörösen izzó fém látványa rettegést váltott ki a korai emberből.

26 Mek igen sokat tett az andonfiak műveltségi színvonalának emelése és a kék ember kézművesiparának fejlesztése érdekében. A kék ember és az andoni törzs egyik keveréke művészi tehetséggel megáldott fajta lett, és közülük sokan váltak szobrászmesterekké. Nem kővel és márvánnyal dolgoztak,

azonban az égetéssel megszilárdított agyagmunkáik a dalamatiai kertek díszeivé lettek.

27 Nagy fejlődés mutatkozott a házi mesterségek terén is, melyek többsége elveszett a lázadás hosszú és sötét korszakai során, és csak a legújabb időkben fedezték fel azokat újra.

28 ¶ 9. *A fejlett törzsi kapcsolatok kormányzói.* E csoport feladata abban állt, hogy az emberi társadalmat az állam szintjére emelje. A vezetőjük Tut volt.

29 E vezetők sokat tettek azért, hogy a törzsek közötti házasságok elterjedjenek. Gondoskodtak arról, hogy a fiatalok az udvarlás során és a házasságkötés előtt a meghozandó döntésüket alaposan átgondolhassák és egymást jól megismerhessék. A tisztán har-

ci táncokat csiszolták és értékes társadalmi célokat szolgálóvá tették. Számos versengő játékot is bevezettek, ám ez az ősi nép komoly egyedekből állt; e korai törzsek kevés humorérzékkel voltak megáldva. A későbbi bolygói lázadással járó szétesés miatt kevés ilyen szokás maradt fenn.

30 Tut és társai azon munkálkodtak, hogy békés jellegű csoportviszonyokat alakítsanak ki, szabályozzák és emberiesebbé tegyék a hadviselést, összehangolják a törzsközi kapcsolatokat és fejlesszék a törzsi kormányzást. Dalamatia közelében fejlettebb műveltség alakult ki, és e fejlettebb társadalmi kapcsolatok igen hasznosnak bizonyultak a távolabb élő törzsek befolyásolásában. Azonban a herceg székhelyén érvényesülő

polgárosodási minta igencsak különbözött a máshol kifejlődött kezdetleges társadalomtól, mint ahogy a huszadik századi dél-afrikai fokvárosi társadalom is teljesen eltér az északabbra élő, kistermetű busmanok kezdetleges műveltségétől.

31 ¶ 10. *A törzsi összhang és a faji együttműködés legfelsőbb bírósága.* E legfelsőbb tanácsot Van irányította, és ez szolgált fellebbviteli bíróságul az emberi ügyek felügyeletével megbízott többi kilenc különleges bizottság számára. E tanács hatásköre kiterjedt volt, mert minden olyan földi üggyel foglalkozott, melyet egyébként nem rendeltek valamelyik csoporthoz. E válogatott testület összetételét az edentiai Csillagvilági Atyák hagyták jóvá, mielőtt a testület az Uran-

tia legfelsőbb tanácsaként való működésre a felhatalmazást megkapta volna.

6. A HERCEG URALKODÁSA

[1] Egy világ műveltségének fokmérője az ott honos lények társadalmi öröksége, a műveltség elterjedésének ütemét pedig teljes egészében a lakosainak ama képessége szabja meg, hogy mennyire értik meg az új és fejlett eszméket.

[2] A hagyományokhoz való szolgai ragaszkodás állandóságot teremt és együttműködést alakít ki azáltal, hogy érzelmileg összekapcsolja a múltat és a jelent, azonban ugyanígy elnyomja a kezdeményezőkészséget és gúzsba köti a személyiség alkotóképességét. A hagyományok jelentette szoros kötelékek miatt az egész világ erkölcsileg

holtponton volt, amikor a kaligasztiai századok megérkeztek és hozzáfogtak az akkori idők társadalmi csoportjain belüli egyéni kezdeményezőkészség új örömhírének terjesztéséhez. Ám e jótékony hatású igazgatás gyakorlása hamarosan félbeszakadt, olyannyira, hogy az emberfajták sohasem szabadultak meg teljesen a megszokás rabságából; a szokás még mindig indokolatlan mértékben uralja az Urantiát.

[3] A kaligasztiai századok — a sataniai lakóvilágokról végzősként kikerültek — jól ismerték a jerusemi művészeteket és műveltséget, azonban az ilyen tudás csaknem értéktelen az ilyen fejletlen emberek által benépesített kezdetleges bolygókon. E bölcs lényeknek több eszük volt annál, mintsem hogy az ak-

kori fejletlen emberfajták *hirtelen* átalakításához fogjanak, illetőleg azok tömeges felemelkedésének előidézésére vállalkozzanak. Tisztában voltak az emberi faj lassú evolúciójának jelentőségével, és bölcsen tartózkodtak bármiféle, a szokványostól gyökeresen eltérő kísérlettől az ember földi életmódjának átalakítása terén.

4 Mind a tíz bolygói bizottság *lassan* és a dolgok természetes módján fogott hozzá a rájuk bízott feladatok intézéséhez. A tervük lényege az volt, hogy a környező törzsek legkiválóbb elméinek érdeklődését felkeltik, és a felkészítésüket követően visszaküldik őket a népükhöz, mint a társadalmi haladás küldötteit.

5 Idegen küldötteket sohasem irányítot-

tak valamely emberfajtához, hacsaknem az adott nép külön kérésére. A valamely adott törzs vagy fajta felemelésén és fejlődésén munkálkodók mindig annak a törzsnek, illetőleg fajtának a szülöttei voltak. A százak semmiképp sem tettek volna kísérletet arra, hogy akár egy felsőbbrendű emberfajta szokásait és erkölcseit egy másik törzs számára előírják. Az egyes emberfajták esetében az idő próbáját kiállt, saját erkölcsöt türelmes munkával emelték magasabb szintre és fejlesztették tovább. Az Urantia egyszerű népe nem azért vitte a társadalmi hagyományait Dalamatiába, hogy ott lecserélje újabb és jobb szokásokra, hanem azért, hogy magasabb szintre emelje azáltal, hogy magasabb rendű műveltséggel kerül kapcsolatba és fel-

sőbbrendű elmékkel alakíthat ki társas viszonyt. A folyamat lassú, azonban rendkívül eredményes volt.

6 A dalamatiai tanítók az élőlénytani evolúció tisztán természetes kiválogatódási rendszereihez egyfajta tudatos társadalmi kiválasztási gyakorlatot igyekeztek hozzáadni. Nem bontották fel az emberi társadalmat, viszont határozottan felgyorsították annak szokványos és természetes fejlődését. A szándékuk az evolúciós úton való fejlődés volt, nem pedig a kinyilatkoztatás útján elérendő fordulat. Az emberi faj korszaknyi időket töltött a kevéske vallásának és erkölcsének megszerzésével, és e felsőbbrendű embereknek több eszük volt, mintsem hogy az emberiséget megfosszák e kevés fejlődé-

si eredménytől azáltal, hogy olyan zavart és ijedelmet keltenek, mely mindig megtörténik, amikor a felvilágosult és felsőbbrendű lények túl sok tanítással és túlzott mértékű felvilágosítással próbálják a visszamaradt emberfajtákat felemelni.

7 Amikor a keresztény hitterjesztők eljutnak Afrika szívébe, oda, ahol a fiú- és leánygyermekek szokás szerint a szüleik felügyelete és irányítása alatt maradnak mindaddig, amíg a szülők élnek, csak zavart okoznak és a szülői tekintély egészének romba dőlését érik el, amikor arra törekednek, hogy egyetlen nemzedék élete során e gyakorlatot felváltsák azzal, hogy e gyermekeket minden szülői korlátozástól mentesíteni

kell, mihelyt elérték a huszonegy éves kort.

7. A DALAMATIAI ÉLET

1 A herceg székhelye ugyan páratlanul szép volt és úgy tervezték, hogy kiváltsa a kor ősembereinek bámulatát, mégis egészen szerény volt. Épületei nem voltak különösebben nagyok, lévén, hogy e behozott tanítók szándéka az volt, hogy az állattenyésztésen keresztül bátorítsák a mezőgazdaság majdani kialakulását. A várfalon belül kijelölt földterületek elég nagyok voltak ahhoz, hogy lehetővé tegyék az állatok legeltetését és a kertészkedést annak érdekében, hogy a mintegy húszezres népességet élelemmel elláthassák.

2 A központi áhítattemplom termei és a felsőbbrendű emberek felügyelőcsoportjaihoz

tartozó tíz tanácsi lakóhely valóban csodálatos műalkotás volt. És bár a lakóépületek a takarosság és a tisztaság mintájául szolgáltak, minden nagyon egyszerű és rendkívül kezdetleges volt a későbbi fejlődéshez képest. E műveltségi központokban nem alkalmaztak az Urantia természetes módszerei közé nem tartozó módszereket.

3 A herceg testtel bíró törzskarának tagjai olyan egyszerű és példás lakóhelyeket vezettek, melyeket azzal a céllal tartottak fenn, hogy ösztönözzék és kedvező irányban befolyásolják a világ társadalmi és oktatási központjában megfigyelőként jelenlévő tanulókat.

4 ¶ A családi élet meghatározott rendje, valamint az, hogy egy viszonylag állandó te-

rületen egyetlen család lakjon együtt, e dalamatiai időkből ered, és főleg a százak és tanítványaik példájának és tanításainak köszönhető. Az otthon, mint társadalmi egység mindaddig nem lehetett sikeres gyakorlat, amíg a dalamatiai felsőbbrendű férfiak és nők rá nem ébresztették az emberiséget arra, hogy szeressék az unokáikat és az unokáik gyermekeit, és törődjenek velük. A vadember szereti a gyermekét, a polgárosult ember viszont az unokáját is szereti.

5 A herceg törzskarának tagjai úgy éltek együtt, mint apák és anyák. Igaz, hogy saját gyermekeik nem voltak, azonban a dalamatiai ötven mintaotthon sohasem adott menedéket ötszáznál kevesebb, az andoni és a szangik fajták felsőbbrendű családjaiból

származó, befogadott gyermeknek; e gyermekek közül sokan árvák voltak. Ők e felsőbbrendű szülők nyújtotta képzés és oktatás előnyeit élvezhették; és a herceg tanodáiban eltöltött három év után (tizenhárom és tizenöt éves koruk között jártak ide) alkalmassá váltak a megházasodásra és készen álltak arra is, hogy teljesítsék a hercegi küldöttként való működést a saját fajtájuk nélkülöző törzseinél.

6 ¶ Fad felügyelte a dalamatiai oktatási tervet, melyet úgy működtettek, mint egy ipartanodát, ahol a tanítványok gyakorlati úton sajátították el az ismereteket, és a napi hasznos feladatokat is ellátták. Ezen oktatási terv jellemfejlesztéssel foglalkozó része nem hagyta figyelmen kívül a gondolkodást és az

érzelemvilágot; de a kézügyesség fejlesztését helyezte minden más elé. Az oktatás egyénre szabott és csoportos volt. A tanulókat férfiak és nők is tanították, és ketten együtt is. E csoportoktatás egyik fele nemenként elkülönítetten folyt; a másik része vegyes osztályban. Fejlesztették az egyes tanítványok kézügyességét, míg a közösségtudatuk fejlesztése érdekében csoportokat vagy osztályokat alakítottak ki. Arra oktatták őket, hogy barátkozzanak a fiatalabb csoportokkal, az idősebb csoportokkal és a felnőttekkel is, valamint a velük egykorúakkal közösen is végezzenek csoportmunkát. Megismertették velük az olyan társulásokat is, mint a családi csoportok, a játszóközösségek és a tanosztályok.

7 A Mezopotámiában a saját fajtájukkal

végzendő munkára később kiképzett tanítványok között ott voltak a nyugat-indiai hegyekből származó andonfiak, valamint a vörös ember és a kék ember képviselői is; még később a sárga emberfajta kisszámú csoportját is fogadták.

8 ¶ Erkölcsi törvénnyel Hap ismertette meg a korai emberfajtákat. E rendszabályt „Az Atya Útjának” nevezték és a következő hét parancsolatból állt:

9 1. Ne félj és ne szolgálj egyéb Istent, mint a mindenek Atyját!

10 2. Ne légy engedetlen az Atya Fiával, a világ urával szemben, és az emberfeletti társai iránt se mutass tiszteletlenséget!

11 3. Ne mondj valótlant, amikor az emberek birósága előtt állsz!

12 4. Ne ölj férfit, nőt vagy gyereket!

13 5. Ne lopd el a szomszédod javait vagy jószágát!

14 6. Ne érintsd a barátod feleségét!

15 7. Ne mutass tiszteletlenséget a szüleiddel vagy a törzs öregjeivel szemben!

16 ¶ Csaknem háromszázezer éven át ez volt Dalamatia törvénye. És a törvény szövegét hordozó kőlapok közül sok ma a mezopotámiai és perzsiai partoktól távolabb eső vizek mélyén nyugszik. Szokássá vált, hogy a hét egyes napjain e parancsolatok valamelyikével éltek, a köszöntések és az étkezéskori köszönetnyilvánítások alkalmával mondták el azokat.

17 ¶ Akkoriban az idő mérésére a holdhónapot használták, mely időszakot huszon-

nyolc naposnak vettek. A nappal és az éjszaka kivételével ez volt az egyetlen időmérési alap, melyet a korai népek ismertek. A hétnapos hetet a dalamatiai tanítók vezették be és ez onnan eredt, hogy a hét éppen a huszonnyolcnak a negyede. A hetes szám felsőbb-világegyetemi jelentősége kétségkívül lehetőséget adott nekik arra, hogy valamifajta szellemi emlékeztetőt vigyenek be a mindennapi időmérés gyakorlatába. A hétnapos időszaknak azonban nincs természetes alapja.

18 ¶ A várost körülvevő ország egy százhatvan kilométer sugarú körön belül épült ki aránylag jól. A város közvetlen környezetében a hercegi tanodákból kikerültek százai foglalkoztak állattenyésztéssel és másként is

alkalmazták azokat az ismereteket, amelyeket a herceg törzskarától és azok számos emberi segítőjétől kaptak. Néhányan mezőgazdasággal és kertészkedéssel foglalkoztak.

19 Az emberiséget nem kényszerítették a földművelésre büntetésül valamilyen feltételezett bűn elkövetése miatt. Az „orcád verítékével egyed a mezők gyümölcsét” nem valamiféle kiszabott büntetés volt, melyet azért róttak ki az emberre, mert osztozott a Lucifer-féle lázadás dőreségében a hitehagyott Kaligasztia vezetése alatt. A talajművelés az evolúciós világokon létesülő fejlett polgárosodott társadalmak eredendő velejárója, és e parancs állt a középpontjában a Bolygóherceg és törzskara tanításainak ama háromszázezer év alatt, mely idő az Uranti-

ára való megérkezésük és azon megrendítő-en szomorú napok között eltelt, amikor Kaligasztia sorsközösséget vállalt a lázadó Luciferrel. A földdel dolgozni nem átok; ez inkább a legnagyobb áldás mindazok számára, akiknek így megadatik a minden emberi tevékenység legemberibbjének élvezete.

20 A lázadás kitörésekor Dalamatia állandó lakosainak a száma csaknem elérte a hatezret. Ebben a számban benne vannak az állandó tanulók, de nincsenek benne a látogatók és a megfigyelők, akik ezernél mindig többen voltak. De kevés vagy egyáltalán semennyi fogalmatok sem lehet ama régi idők csodálatos fejlődéséről; a nagyszerű emberi eredményeknek gyakorlatilag az egészét elpusztította a Kaligasztia-féle megtévesztés

és lázadás végromlását követő szörnyű zűrzavar és nyomorúságos szellemi sötétség.

8. KALIGASZTIA HÁNYATTATÁSAI

[1] Áttekintve Kaligasztia hosszú pályafutását mindössze egyetlen szembetűnő vonást találhatunk a viselkedésében, mely külön figyelmet érdemelt volna; szélsőségesen egyéniség-hangsúlyozó volt. Hajlamos volt majd minden tiltakozó fél mellett kiállni, és rendszerint rokonszenvezett azokkal, akik valamilyen burkolt bírálatot enyhe formában juttattak kifejezésre. Felfedezhetjük e hajlam korai megjelenését abban is, hogy nyugtalanul viselte a fennhatóságot, hogy egy kissé neheztelt a felügyelet minden formájára. Bár a rangidősek tanácsait egy kissé kel-

letlenül fogadta és a feljebbvalói fennhatóságával szemben némi türelmetlenséget mutatott, mégis, amikor megmérettetésre került sor, mindig hűségesnek bizonyult a világegyetemi urakhoz és engedelmességet mutatott a Csillagvilági Atyák parancsai iránt. Egyetlen igazi hibát sem lehetett felfedezni benne egészen a szégyenletes urantiai árulás elkövetéséig.

2 Meg kell említenünk, hogy mind Lucifert, mind pedig Kaligasztiát türelmesen kioktatták és jóindulatúan figyelmeztették a bírálgatásra hajlamos voltukra, valamint az önérzetük megmagyarázhatatlan fejlődésére és annak a túlzott mértékű önhittség érzésével való társulására. Azonban mindezeket a segítő kísérleteket helytelenül ér-

telmezték, és indokolatlan bírálatként és a személyes szabadságukba való jogtalan beavatkozásként fogták fel. Kaligasztia és Lucifer is úgy tekintette a baráti tanácsokkal előállók szándékait, mint amelyek mozgatórugói éppen azok a helytelen késztetések, amelyek az ő saját torz gondolkodásmódjukat és megfontolatlan terveiket kezdték áthatni. Az önzetlen segítőket a saját maguk erősödő önzése alapján ítélték meg.

3 ¶ Kaligasztia herceg megérkezésétől fogva a bolygói polgárosodás meglehetősen szokványosan haladt csaknem háromszázezer éven át. Eltekintve attól, hogy a bolygó életmódosítási szféra és ennélfogva az evolúciós változások számos nem szokványos jelenségének és szokatlan mozzanatá-

nak vált színterévé, az Urantia a bolygói létpályáján igen kielégítően haladt előre egészen a Lucifer-féle lázadásig és az ezzel párhuzamosan végbement Kaligasztia-féle árulásig. Az egész későbbi történelmet határozottan megváltoztatta e rettenetes melléfogás, valamint Ádám és Éva későbbi bolygói küldetésének sikertelensége is.

4 Az Urantia hercege a Lucifer-féle lázadás idején zuhant a sötétségbe, siettetve ezzel a bolygón a hosszantartó felfordulás kialakulását. Később a csillagvilági urak és az egyéb világegyetemi hatóságok összehangolt közbelépése megfosztotta őt önálló hatáskörétől. Ő is osztozott az elszigetelt Urantia minden elkerülhetetlen hányattatásában Ádámnak a bolygón való ittlétéig, és ő is hozzájá-

rult valamelyest ahhoz, hogy a halandó emberfajták nemesítésére, vagyis az új ibolyaszín fajta — Ádám és Éva leszármazottai — éltetővérének átadására irányuló terv megbukjon.

5 A bukott hercegnek az emberi ügyekbe való beavatkozásra meglévő hatalmát nagymértékben csökkentette Makiventa Melkizedek halandói megtestesülése Ábrahám idején; később pedig, Mihály húsvér testben eltöltött élete alatt, e hitszegő herceg minden urantiai hatalmától megfosztatott.

6 ¶ Az Urantián személyesen is jelenlévő ördög hitelve, jóllehet némi alappal bírt a hitehagyott és gonosz Kaligasztia bolygói jelenléte vonatkozásában, azért mégis csak teljes egészében kitalált volt azokban a ta-

nításokban, hogy ilyen „ördög” befolyásolhatja az egészséges emberi elmét annak szabad és természetes döntéseiben. Már azelőtt, hogy Mihály megtestesült az Urantián, sem Kaligasztia, sem pedig Daligasztia nem volt képes a halandókat sanyargatni vagy bármely egészséges egyént az emberi akarat ellenében bárminek a megtételére kényszeríteni. Az erkölcsi ügyeket illetően a szabad emberi akarat a legfelsőbb; még az emberben lakozó Gondolatigazító is elutasítja, hogy az embert akár egyetlen gondolatra is rávegye vagy hogy az embert annak saját akarata ellenében valamilyen tettre rábírja.

7 És ma a teremtésrész eme lázadója, megfosztva minden hatalmától, mellyel a ko-

rábbi alárendeltjeinek árthatna, az uverszai Nappalok Elődei által való végső megítéltetésre vár, mely a Lucifer-féle lázadás minden résztvevőjére kiterjed majd.

8 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

67. ÍRÁS

A LÁZADÁS A BOLYGÓN

AZ EMBER urantiai létével járó problémákat nem lehet megérteni anélkül, hogy ne ismernénk a múlt bizonyos nagy időszakait, jelesül a bolygói lázadás kialakulását és következményeit. Bár e felfordulás nem változtatta meg komolyabban a szerves törzsfejlődést, azért felismerhető változásokat hozott a társadalmi haladás és a szellemi fejlődés menetében. E pusztító csapás a bolygónak a fizikai szint feletti teljes történelmére alapvető hatással volt.

1. A KALIGASZTIA-FÉLE ÁRULÁS

1 Kaligasztia már háromszázezer év óta volt az Urantia feje, amikor sor került Sátánnak, Lucifer segédjének az egyik időszakos ellenőrző útjára. És amikor Sátán megérkezett a bolygóra, megjelenésében egyáltalán nem hasonlított a gonosz méltóságát ábrázoló jellegrajzaitokra. Ő akkor is, és ma is, igen ragyogó Lanonandek Fiú. „És nem is csoda, hisz Sátán maga is a fény ragyogó teremtménye”.

2 Ezen ellenőrzés folyamán Sátán tájékoztatta Kaligasztiát a Lucifer által később kihirdetett Szabadság-nyilatkozatról, és a jelenlegi ismereteink szerint a herceg beleegyezett abba, hogy a lázadás bejelentésekor elárulja a bolygót. A hűséges világegye-

temi személyiségek különös megvetéssel tekintettek Kaligasztia hercegre amiatt, hogy a rábízottakat ilyen előre megfontoltan árulta el. A Teremtő Fiú e megvetésének adott hangot, amikor azt mondta: „Olyan vagy, mint a vezetőd, Lucifer, és bűnösen megtartottad az ő gonoszságát. Hamis volt ő már attól fogva, hogy önmaga felmagasztalásához fogott, mert nem maradt meg az igazságban.”

3 A teljes helyi világegyetemi igazgatási tevékenységekben egyetlen más magas megbízatást sem tekintenek olyan szentnek, mint amelyet egy Bolygóherceg kap, aki egy újonnan lakottá vált világ fejlődő halandóinak jólétéért és irányításáért vállal felelősséget. És a rossz összes formája közül egyik

sincs pusztítóbb hatással az illető személyének elfogadottságára, mint az, amikor valaki visszaél a bizalommal és hűtlenné válik a benne megbízó barátokhoz. E szándékos bűn elkövetésével Kaligasztia olyan mélyrehatóan eltorzította a saját személyiségét, hogy elméje többé sosem volt képes az egyensúlyt teljesen megtalálni.

4 ¶ A bűnt sokféleképpen lehet vizsgálni, de világegyetemi bölcseleti szempontból a bűn nem más, mint a mindenségrendi valóságnak tudatosan ellenálló személyiség hozzáállása. A vétek tekinthető úgy, mint a valóság félreértelmezése vagy elferdítése. A rossz a világegyetemi valóságok részleges felismerése, illetőleg az azokhoz való helytelen igazodás. A bűn azonban eltökélt ellen-

állás az isteni valóságnak — tudatos döntés a szellemi fejlődéssel való szembehelyezkedés mellett — míg a gonoszság nyílt és következetes dacolás a felismert valósággal, és ez a személyiség megbomlásának már a mindenségrendi őrülettel határos fokát jelenti.

5 A vétek a tisztánlátás hiányára utal; a rossz a bölcsesség hiányára; a bűn a szánalmas szellemi szegénységre; a gonoszság azonban a személyiség megszűnő önuralmát jelzi.

6 És amikor a személyiség nagyon gyakran választotta a bűnt és nagyon gyakran is ismételte azt, az szokássá válik. A megrögzött bűnelkövetők könnyen romlottá válhatnak, a világegyetem és annak minden isteni valósága elleni elszánt lázadókká lehetnek. Bár a

bűn minden formája megbocsátást nyerhet, azért nekünk kétségeink vannak afelől, hogy vajon a megátalkodottan romlott személyiség mutatna-e valaha is őszinte sajnálatot a gonosztettei miatt vagy elfogadná-e a megbocsátást a bűneiért.

2. A LÁZADÁS KITÖRÉSE

[1] Röviddel Sátán ellenőrző látogatása után, amikor a bolygói igazgatás nagy dolgok küszöbén állt az Urantián, egy napon, az északi földrészek télidejének közepén, Kaligasztia hosszasan egyeztetett társával, Daligasztiával, amelyet követően az utóbbi összehívta a tíz urantiai tanács rendkívüli ülését. E tanácskozást azzal a bejelentéssel nyitotta meg, hogy Kaligasztia herceg arra ké-

szül, hogy magát az Urantia teljhatalmú urának kiáltsa ki és azt követeli, hogy minden igazgatási csoport mondjon le minden feladatköréről és hatalmáról Daligasztia, mint meghatalmazott javára, mely feladatkört addig töltene be, amíg a bolygói kormányzást át nem szervezik és az igazgatási hatáskörök e hivatalait újra szét nem osztják.

2 Ezen elképesztő követelésre Van, a legfelsőbb egyeztető tanács elnöke ügyes védekezést adott elő. E kitűnő intéző és ügyes jogász a javasolt kaligasztiai fordulatot úgy bélyegezte meg, mint amely cselekedet a bolygói lázadással határos és azzal fordult a tanácskozás résztvevőihez, hogy tartózkodjanak bármiféle részvételtől, amíg a panaszt el nem juttatják Luciferhez, a Satania Csil-

lagrendszer Fejedelméhez; és meg is kapta az egész testület támogatását. Ennek megfelelően panaszt küldtek a Jerusemre, ahonnan nyomban meg is érkeztek az utasítások, melyek Kaligasztiát az Urantia legfelsőbb urává tették és az ő parancsainak való teljes és megkérdőjelezhetetlen engedelmességet rendelték el. És e meglepő üzenetre válaszul mondta el a nemes Van az ő emlékezetes hétórás beszédét, amelyben annak rendje és módja szerint vádakat fogalmazott meg Daligasztia és Kaligasztia ellen, és Lucifer ellen is, mint akik semmibe veszik a Nebadon világegyetem fennhatóságát; és az edentiai Fenségesekhez fordult támogatásért és megerősítésért.

3 ¶ Időközben a csillagrendszeri köröket el-

vágták; az Urantiát elszigetelték. A mennyei élet minden csoportja a bolygón hirtelenül és figyelmeztetés nélkül elszigetelődött, teljesen el lettek vágva minden külső tanácstól és javaslattól.

4 ¶ Daligasztia hivatalosan is kikiáltotta Kaligasztiát „az Urantia Istenének és a mindenek fölött állónak”. Az előttük kihirdetett döntéssel a kérdés egyértelműen eldőlt; és az egyes csoportok visszavonultak és elkezdték a helyzetet elemezni, vitákban próbáltak dönteni az emberfeletti személyiség sorsáról a bolygón.

5 Ennek az elkeseredett küzdelemnek, ennek a hosszú és bűnös nézeteltérésnek a felszámolásába szeráfok, kerubok és egyéb mennyei lények is bekapcsolódtak. Az

Urantia elszigetelésének idején éppen a bolygón tartózkodó emberfeletti lények csoportjai közül sok itt ragadt, és a szeráfokhoz és társaikhoz hasonlóan rákényszerültek arra, hogy válasszanak a bűn és az igazság között — a luciferi út és a nem látható Atya akarata között.

6 A küzdelem több mint hét éven át tartott. Az edentiai hatóságok mindaddig nem folytak bele az ügybe és nem avatkoztak közbe, illetőleg nem akartak így tenni, amíg az összes érintett személyiség nem hozta meg a maga végleges döntését. Addig Van és a hozzá hű társak nem kaptak védelmet és nem szabadulhattak meg a megszűnni nem akaró aggodalmaiktól és az elviselhetetlen

bizonytalanságtól.

3. A HÉT NEHÉZ ÉV

[1] A Satania központján, a Jerusemen kitört lázadás hírét a Melkizedek tanács továbbította. A veszélyhelyzeti feladatokat ellátó melkizedekeket azonnal kirendelték a Jerusemre, és Gábriel vállalta annak a Teremtő Fiúnak a képviseletét, akinek a fennhatóságát a lázadók megkérdőjelezték. A Satániában kitört lázadás tényének hírére a csillagrendszert vesztegzár alá helyezték, elszigetelték a testvérrendszerektől. „Háborúskodás lett a mennyben”, a Satania központján, és az a helyi csillagrendszer minden bolygójára átterjedt.

[2] Az Urantián a testtel bíró száztagú törzskar negyven tagja (beleértve Vant is) elutasí-

totta a felkeléshez való csatlakozást. A törzskar számos emberi segédje (a módosítottak és mások) is Mihály és az ő világegyetemi kormányának bátor és nemes védelmezője lett. A szeráfok és a kerubok köreiben szörnyű nagy veszteségek keletkeztek. A bolygóra kijelölt intéző és átmeneti szeráfoknak csaknem a fele állt a vezetőjük és Daligasztia mellé Lucifer ügyének támogatására. Negyvenezer-száztizenkilenc elsőfajú köztes teremtmény is csatlakozott Kaligasztiához, azonban e lények többi része hű maradt a rábízott felelősséghez.

3 A hitszegő herceg a hűtlen köztes teremtményeket és egyéb lázadó csoportokat sorakoztatta fel és szervezte meg úgy, hogy az ő parancsait hajtsák végre, míg Van a hűséges

közteslényeket és az egyéb hű csoportokat gyűjtötte össze és kezdte meg a nagy harcot a bolygói törzskar és a többi elszigetelt mennyei személyiség megmentéséért.

4 E küzdelem során a hűséges lények egy fallal körül nem vett és gyengén megerősített településen rendezkedtek be Dalamatiától néhány kilométernyire keletre, de a lakóhelyeiket az óvatos és mindig éber hűséges köztes teremtmények őrizték éjjel-nappal, és az ő birtokukban volt a felbecsülhetetlen értékű életfa is.

5 A lázadás kitörésekor a hű kerubok és szeráfok három hűséges közteslény segítségével a felügyeletük alá vonták az életfát és kizárólag a törzskar negyven hű tagjának és a velük társult módosított halandóknak en-

gedték meg, hogy ezen energianövény gyümölcsét és leveleit fogyasszák. A törzskar mellett ötvenhat ilyen módosított andonfi volt, a hűtlen törzskarhoz tartozó andonfiak közül pedig tizenhatan utasították vissza a lázadásban való részvételt az uruk oldalán.

6 ¶ A Kaligasztia-féle lázadás hét nehéz éve alatt Van teljesen az ő hűséges emberi, közteslényi és angyali serege számára való segédkezésnek szentelte magát. Az a szellemi látásmód és erkölcsi állhatatosság, mely képessé tette Vant arra, hogy ilyen megingathatatlanul hűséges magatartást tanúsítson a világegyetemi kormányzat iránt, nem másnak volt az eredménye, mint az ő világos gondolkodásának, bölcs eszének, józan ítélőképességének, becsületes szándékának,

önzetlen céljának, saját belátáson alapuló hűségének, tapasztalatokon alapuló emlékeinek, fegyelmezett jellemének és annak, hogy magát megkérdőjelezhetetlenül a paradicsomi Atya akarata megcselekedésének szentelte.

7 A várakozás e hét éve az önvizsgálat és önfegyelem időszaka volt. Egy világegyetem ügyeiben az ilyen válságok az elmének, mint szellemi döntőtényezőnek a rendkívül nagy befolyását mutatják. Minden evolúciós erkölcsi teremtmény elemi döntéseinek többsége esetében a képzettség, a felkészültség és a tapasztalatok mind meghatározó tényezők. De az is teljesen lehetséges a teremtményben lakozó szellem számára, hogy közvetlen kapcsolatot teremt-

sen az emberi személyiség döntéshozó erőivel annak érdekében, hogy megerősítse a teremtmény teljes mértékben elhivatott akaratát arra, hogy a paradicsomi Atya akarata és szándéka iránti hűséges elhivatottságból bámulatos tetteket hajtson végre. És pontosan ez történt Amadon, Van módosított emberi társának tapasztalásában is.

8 Amadon a Lucifer-féle lázadás kiemelkedő emberi hőse. Andon és Fonta e férfi leszármazottja azon száz ember közé tartozott, akiknek élet-sejtanyagából a hercegi törzskar részesült, és azon esemény óta Van mellé osztották be, mint társát és emberi segédjét. Amadon a hosszú és megerőltető küzdelem során végig kitartott a felettese mellett. És lelkesítő dolog volt látni,

amint az evolúciós fajok e gyermeke rendületlenül ellenáll Daligasztia mesterkedéseinek, miközben a hétévnyi küzdelem során ő és hű társai makacs kitartással álltak ellent a ragyogó Kaligasztia megtévesztő tanainak is.

9 Kaligasztia, aki rendkívüli értelemmel és a világegyetemi ügyekben szerzett bőséges tapasztalatokkal rendelkezett, rossz útra tért — befogadta a bűnt. Amadon pedig, aki alacsony fokú értelemmel bírt és akinek egyáltalán semennyi világegyetemi tapasztalata sem volt, megingathatatlan maradt a világegyetem szolgálatában és a társához való hűségben. Van az értelmi eltökéltség és a szellemi látásmód kiváló és hatásos keverékében vette igénybe az elméjét és a szellemét, s

ezáltal a személyiség kialakításának élmény-elvi szintjei közül az elérhető legfelsőbb rendűig jutott el. A teljesen egyesített elme és szellem emberfeletti értékek, sőt morontia valóságok magvábanvaló megteremtője.

10 Roppant hosszan lehetne sorolni azon megrázóan szomorú napok mozgalmas eseményeit. De végül az utolsó személyiség végső döntése is megszületett, és ekkor, de csakis ekkor az egyik edentiai Fenséges megérkezett a veszélyhelyzeti melkizedekekkel, hogy átvegye a hatalmat az Urantián. A kaligasztiai uralkodásra vonatkozó átfogó feljegyzéseket törölték a Jerusemen, és a bolygói jóvá igazolás próbaidejét megkezdettnek nyilvánították.

4. A KALIGASZTIAI SZÁZAK A LÁZADÁS UTÁN

[1] Amikor az utolsó szólítás elhangzott, a herceg törzskarának testtel bíró tagjainak helyzete a következőképpen állt: Van és az általa vezetett egyeztető bíróság egésze hű maradt. Ang és az élelmezési tanács három tagja is túlélővé lett. Az állattenyésztéssel foglalkozó tanácsot teljes egészében elsöpörte a lázadás, mint ahogy az állatok legyőzésében tanácsokat adók mindegyikét is. Fad és az oktatási tagozat öt tagja megmenekült. Nod és az ipari és kereskedelmi bizottság egésze csatlakozott Kaligasztiához. Hap és a kinyilatkoztatott vallás teljes kara hűséges maradt Vannal és az ő nemes csapatával együtt. Lut és az egészségügyi tanács egé-

sze odaveszett. A kézművesség és a tudomány tanácsának egésze hű maradt, azonban Tut és a törzsi kormányzás bizottsága mind rossz útra tért. Így a százból negyvenen maradtak meg, akiket később átszállítottak a Jerusemre, ahol tovább folytatták a Paradicsomra tartó útjukat.

2 A bolygói törzskarnak a lázadásban részt vett hatvan tagja Nodot választotta vezetőjének. Őszintén munkálkodtak a lázadó herceg érdekében, ám hamarosan felfedezték, hogy a csillagrendszeri életkörök élelmétől meg vannak fosztva. Ráébredtek, hogy a halandó emberek szintjére süllyedtek. Valóban emberfelettiek voltak, ugyanakkor anyagiak és halandók is. A létszámuk növelése érdekében Daligasztia elren-

delte az azonnali nemi úton való szaporodást, mert jól tudta, hogy az eredeti hatvanak és az ő negyvennégy módosított andonfi társuk előbb vagy utóbb kihalt volna. Dalamatia elestét követően a hűtlen törzskar északra és keletre vándorolt. A leszármazottaikat sokáig nodfiaknak nevezték, a lakóhelyüket pedig „Nod földjének” hívták.

3 E rendkívüli, emberfeletti férfiak és nők jelenléte, akik a lázadás következtében itt ragadtak és akkoriban a föld fiaival és leányaival párosodtak, könnyen adott tápot azoknak a mondai történeteknek, melyek arról szóltak, hogy az istenek lejöttek a földre a halandókkal párosodni. És innen ezer és egy mesei természetű monda eredt, de ezek alapját a lázadás utáni idők tényei képezik,

és ezek később helyet kaptak azoknak a különféle népeknek a meséiben és hagyományaiban, akiknek az ősei kapcsolatba kerültek a nodfiakkal és az ő leszármazottaikkal.

4 A törzskari lázadók, mivel nem jutottak hozzá a szellemi táplálékukhoz, végül természetes halált haltak. És az emberi fajok bálványimádásának nagy része abból a vágyból táplálkozott, hogy megőrizzék a kaligasztiai időkben nagy tiszteletnek örvendő lények emlékét.

5 Amikor a száztagú csoport az Urantiára jött, átmenetileg különváltak a Gondolatigazítójuktól. Közvetlenül a Melkizedek-megbízottak megérkezése után a hű személyiségeket (Vant kivéve) visszaküldték a Jerusemre ahol újra egyesültek a várako-

zó Igazítójukkal. A hatvan törzskari lázadó sorsát nem ismerjük; az Igazítóik még mindig a Jerusemen tartózkodnak. A dolgok állása kétségkívül nem fog megváltozni a mostanihoz képest mindaddig, amíg az egész Lucifer-féle lázadást végleg meg nem ítélik és az abban résztvevő összes személy sorsáról nem határoznak.

6 ¶ Az olyan lények, mint az angyalok és közteslények, igen nehezen értik meg, hogy az olyan ragyogó és bizalomra méltó urak, mint Kaligasztia és Daligasztia rossz útra tévedhetnek — hogy hitszegően bűnt követnek el. Ama lényeket, akik bűnbe estek — vagyis akik nem szándékosan vagy előre megfontoltan csatlakoztak a lázadáshoz — a feljebbvalóik tévesztettek meg, az ő bizal-

mukat élvező vezetőik csaptak be. Hasonlóképpen könnyű volt megnyerni a kezdetleges elmével rendelkező evolúciós halandók támogatását is.

7 Az emberi és emberfeletti lények döntő többsége, akik a Lucifer-féle lázadás áldozatai lettek a Jerusemen és a különböző félrevezetett bolygókon, már régen őszintén megbánták a dőreségüket; és mi igazán hiszünk abban, hogy minden ilyen őszinte bűnbánó személyt valamiképpen jóvá igazolnak és ezek visszakerülhetnek a világegyetemi szolgálat valamely szakaszába, amikor a Nappalok Elődei végeznek a sataniai lázadás ügyeinek megítélésével, melyhez csak nemrégen fogtak hozzá.

5. A LÁZADÁS KÖZVETLEN KÖVETKEZMÉNYEI

[1] Nagy felfordulás uralkodott Dalamatiában és környékén a lázadásra való felbujtást követően csaknem ötven évig. Kísérletet tettek az egész világ teljes és gyökeres átszervezésére; az evolúció helyébe a fordulatot tették, mint a műveltség terén való haladás és a faji fejlődés politikáját. A Dalamatiában és környékén élő felsőbbrendű és félig kiképzett emberek között gyors változások jelentek meg a műveltségi szintjüket illetően, azonban amint ezen új és a megszokottól alapvetően különböző módszereket a távolabbi népeken próbálták alkalmazni, annak leírhatatlan felfordulás és faji zűrzavar lett a közvetlen következménye. A szabad-

ság gyorsan átalakult a korabeli kevéssé fejlett emberek szabadságává.

2 Röviddel a lázadást követően a zendülésben résztvevő teljes törzskar erős védelmi harcokra kényszerült a városért azokkal a félvad hordákkal szemben, amelyek megrohanták a falakat a szabadság azon tantételeinek eredményeként, melyeket úgy ismertettek meg velük, hogy arra még nem voltak felkészülve. És még évekkel azelőtt, hogy a szép főváros eltűnt volna a déli habokban, a dalamatiai hátország félrevezetett és rosszra tanított törzsei szinte kíméletlen rohammal le is csaptak a fényes városra, és a szakadár törzskart és társaikat onnan északi irányban kiszorították.

3 Kaligasztiának az a rendszere, hogy az

emberi társadalmat késlekedés nélkül újjászervezi az egyéni és a közösségi szabadságról általa alkotott eszmék szerint, gyors és többé-kevésbé teljes kudarcnak bizonyult. A társadalom hamar visszasüllyedt a régi élőlénytani szintjére és a haladásért való küzdelem megint kezdődött elölről, nem sokkal azelőttről, ahol a Kaligasztia-féle rendszer a működését megkezdte, mert e felfordulás a világot mély zűrzavarba taszította.

4 ¶ Százhatvankét évvel a lázadás után egy árhullám söpört végig Dalamatián, és a bolygói központ a tengerbe süllyedt, és e föld addig nem is emelkedett ki a vízből, amíg ama fényes kor nemes műveltségének csaknem minden emléke el nem pusztult.

[5] Amikor a világ első fővárosát elnyelte a víz, a település az urantiai szangik emberfajták közül csak a legalsóbb rendű fajtáknak adott otthont, azoknak a hitehagyottaknak, akik az Atya templomát átalakították a fény és a tűz hamis istenének, Nognak a szentélyévé.

6. VAN — A MEGINGATHATATLAN

[1] Van követői korán visszahúzódtak a nyugat-indiai hegyek közé, ahol nem fenyegették őket a síkvidéken élő, összezavart emberfajták támadásai, és amely elzárt helyről tervezgették a világ rendjének helyreállítását, miként az ő korai badonita elődeik egykor, nem sokkal a szangik törzsek megszületése előtt, akaratlanul is mind az emberiség jóléte érdekében munkálkodtak.

[2] A Melkizedek-megbízottak megérkezése előtt Van az emberi ügyek igazgatását tíz, egyenként négytagú bizottságra bízta, mely csoportok megegyeztek a hercegi rendszerbeliekkel. Átmenetileg a rangidős állandó besorolású élethordozók vállalták e negyventagú tanács vezetését, mely a várakozás hét esztendeje alatt működött. Az amadonfiak hasonló csoportjai vették át e felelősségi köröket azt követően, hogy a harminckilenc törzskari tag visszatért a Jerusemre.

[3] Ezek az *amadonfiak* abból a 144 tagú andonfi csoportból kerültek ki, amelyhez Amadon is tartozott, és akik az ő nevén híresültek el. E csoportot harminckilenc férfi és százöt nő alkotta. Közülük ötvenhatan halhatatlan besorolásúak voltak, és (Ama-

don kivételével) őket is a törzskar hű tagjaival együtt vitték át. E nemes csapat többi tagja Van és Amadon vezetése alatt működött a halandói napjaik végéig. Ők voltak az az élőlénytani élesztő, mely sokasodott és folyamatosan vezetőket adott a világnak végig a lázadást követő korszak sötét időszakai alatt.

4 Vannak az Urantián kellett maradnia Ádám koráig, s a bolygón működő összes emberfeletti személyiség címzetes feje maradt. Ő és Amadon az életfa-eljárás révén tartotta fenn magát, melyet kiegészített a melkizedekek különleges életsegédkezése több mint százötvenezer éven keresztül.

5 ¶ Az urantiai ügyeket hosszú ideig a bolygói megbízottak, a tizenkét Melkizedek ta-

nácsa igazgatta, melyet a rangidős csillagvilági uralkodó, a Norlatiadek Fenséges Atyja rendeletével meg is erősített. A Melkizedek-megbízottak mellett működött egy tanácsadó testület is, melynek összetétele a következő volt: a bukott herceg egyik állhatatos segéde, két állandó besorolású Élethordozó, egy, a tanulóidejét töltő Háromságot-elért Fiú, egy önkéntes Tanító Fiú, egy avaloni Ragyogó Estcsillag (időszakosan), a szeráfok és a kerubok főnökei, tanácsadók két szomszédos bolygóról, az alárendelt angyali élet főigazgatója, valamint Van, a köztes teremtmények főparancsnoka. És így kormányozták és igazgatták az Urantiát Ádám megérkezéséig. Semmi különös nincs abban, hogy a bátor és hű Van helyet kapott

a bolygói megbízottak tanácsában, mely oly hosszú ideig igazgatta az Urantia ügyeit.

6 A tizenkét urantiai Melkizedek-megbízott hősies munkát végzett. Megőrizték a polgárosodott társadalom még megmaradt elemeit, és az ő bolygói vezetési elveiket Van hűségesen alkalmazta is a gyakorlatban. A lázadást követő ezer éven belül Vannak több mint háromszázötven fejlett csoportja működött szerte a világon. A polgárosultság ezen előretolt állásai leginkább a hűséges andonfiak leszármazottaiból álltak, melyekhez szangik fajták is, különösen a kék ember, valamint nodfiak keveredtek.

7 A lázadás szörnyű csapásától eltekintve élőlénytanilag sok ígéretes fajta volt a földön. Van és Amadon a Melkizedek-megbí-

zottak felügyelete alatt tovább támogatta az emberi faj természetes evolúcióját, egészen addig vitték az ember fizikai törzsfejlődését, amíg el nem érte azt a tetőpontot, mely megalapozta az Anyagi Fiúnak és Leánynak az Urantiára való eljövetelét.

8 ¶ Van és Amadon nem sokkal tovább maradt a földön, mint hogy Ádám és Éva megérkezett. A megérkezést követő néhány év elteltével átvitték őket a Jerusemre, ahol Van újra egyesült a várakozó Igazítójával. Van jelenleg az Urantiát szolgálja, s közben várja az utasítást, hogy továbbmehessen azon a véges-végtelen úton, mely a paradicsomi tökéletesség és a gyülekező Halandói Végleges Testület ki-nem-nyilatkoztatott végzete felé vezet.

9 ¶ Meg kell említenünk, hogy amikor Van panasszal fordult az edentiai Fenségesekhez azt követően, hogy Lucifer megerősítette Kaligasztia helyzetét az Urantián, a Csillagvilági Atyák rögvest határozatban erősítették meg Van álláspontjának minden elemét. Ez az ítélet nem jutott el hozzá, mert a bolygói közléscserét biztosító köröket éppen akkor vágták el, amikor az üzenet továbbítása folyamatban volt. Csak nemrég fedezték fel magát e döntést, melyet egy energiatovábbító átjátszóegység őrzött meg, ahol az az Urantia elszigetelése óta megrekedt. E felfedezés nélkül, mely felfedezést egyébként az urantiai közteslények tettek, a döntés megismerésére csak azután került volna sor, hogy az Urantiát visszaállítják a csillag-

világi körökbe. És a bolygóközi érintkezésben bekövetkezett e látszólag véletlen esemény azért állhatott elő, mert az energia-továbbítók képesek információkat fogadni és továbbítani, de nem képesek kapcsolatfelvételt kezdeményezni.

10 Van helyzetének tényleges és végleges rendezésére a sataniai jogi feljegyzésekben mindaddig nem került sor, amíg az edentiai Atyák e döntését be nem jegyezték a Jerusemen.

7. A BŰN KÖZVETETT KÖVETKEZMÉNYEI

1 A fény szándékos és következetes teremtményi elutasításának személyes (központba futó) következményei egyaránt elkerülhetetlenek és egyéni jellegűek, és kizárólag

az Istenségre és az adott teremtményre tartoznak. A gonoszság e lélekölő terményét a romlott sajátakaratú teremtmény bensője aratja.

[2] De nem ez a helyzet a bűn közvetett következményeivel: A befogadott bűn személytelen (központhagyó) következményei egyaránt elkerülhetetlenek és közösek, lévén, hogy minden, az adott események hatókörében lévő teremtményre tartoznak.

[3] Ötvenezer évvel a bolygói igazgatási rendszer összeomlása után a földi ügyek úgy összekuszálódtak és olyan késedelmeket szenvedtek, hogy az emberi faj igen keveset javított azon az általános evolúciós helyzetén, mely Kaligasztia megérkezésekor állt fenn háromszázötvenezer évvel azt megelő-

zően. Bizonyos területeken azért előrelépés következett be; más téren viszont nagy volt a visszalépés.

4 A bűn a hatásait tekintve sohasem tisztán helyi jellegű. A világegyetemek igazgatási övezetei szervezeti természetűek; egyetlen személyiség helyzetében is bizonyos mértékig mindenkinek osztoznia kell. A bűnnek, mely a valósághoz való személyes hozzáállás, az a rendeltetése, hogy a saját negativista termését feltárja a világegyetemi értékek minden, azzal kapcsolatban álló szintjén. A vétkes gondolkodás, a rosszcselekedetek vagy a bűnös tervezgetés teljes következményei viszont csakis a tényleges kivitelezés síkján tapasztalhatók meg. A világegyetemi törvény áthágása akár végzetes is

lehet a fizikai területen, anélkül, hogy komolyabban belevonná ebbe az elmét vagy kárára lenne a szellemi létezésnek. A bűn csak akkor hoz magával végzetes következményeket a személyiség-túlélés szempontjából, ha az az egész lény hozzáállása, amikor ez jelenti az elme döntését és a lélek akaratát.

5 A rossznak és a bűnnek megvannak a maga következményei az anyagi és a társadalmi területeken, és néha még késleltethetik is a szellemi előrehaladást a világegyetemi valóság bizonyos szintjein, azonban egyetlen lény bűne sem foszt meg soha egy másik lényt a személyiség-továbbélés isteni jogának érvényesítésétől. Az örök továbbélést kizárólag magának az egyednek az elmebéli döntései és lelkének választásai veszélyeztet-

hetik.

6 Az Urantián a bűn igen kevéssé fogta vissza az élőlénytani fejlődést, azonban része volt abban, hogy a halandó emberfajták ne részesüljenek a teljes ádámi örökségben. A bűn rendkívüli mértékben fékezi az értelmi fejlődést, az erkölcsi gyarapodást, a társadalmi haladást és a tömegek szellemi teljesítményét. Ám nem akadályozza meg a legmagasabb szintű szellemi eredmények elérését bármely olyan egyed esetében, aki úgy dönt, hogy megismeri Istent és őszintén az ő isteni akaratát cselekszi.

7 Kaligasztia fellázadt, Ádám és Éva vétkezett, de az Urantián utánuk megszületett egyetlen halandó sem szenvedett e hibák személyes szellemi következményeitől.

A Kaligasztia-féle lázadás óta az Urantián megszületett minden halandó valamiképpen időbeli hátrányt szenvedett, de az ilyen lelkek jövőbeli jóléte a legkevésbé sem forgott örök veszélyben. Egyetlen személy sem kényszerül alapvető szellemi nélkülözésre egy másik személy bűne miatt. A bűn teljes mértékben személyes az erkölcsi vétkességet vagy a szellemi következményeket tekintve, függetlenül annak messze ható következményeitől igazgatási, értelmi és társadalmi téren.

8 ¶ Bár az ilyen végromlásokat megengedő bölcsességet nem vagyunk képesek felfogni, azért mindig érzékelhetjük e helyi zavarok jótékony kihatását, ha a tágabb, világegyete-

mi nézőpontból vizsgálódunk.

8. A LÁZADÁS EMBERI HŐSE

[1] A Lucifer-féle lázadással számos bátor lény szegült szembe a Satania különböző világain; de a szalvingtoni feljegyzések Amadont ábrázolják úgy, mint az egész csillagrendszer ama kiemelkedő jellemét, aki dicsőségesen visszautasította a mindent áthatót zendülést és aki rendíthetetlenül kitartott Van mellett — kettejük hűsége a láthatatlan Atyának és az ő Mihály Fiának a felsősége iránt megingathatatlan volt.

[2] A nagy jelentőségű események idején én az Edentián állomásoztam, és még mindig fel tudom idézni az akkori lelkesültségemet, amikor is áttekintettem a szalvingtoni híradásokat, melyek napról napra beszámoltak

arról a hihetetlen állhatatosságról, páratlan elhivatottságról és kiváló hűségről, melyről az andoni emberfajta kísérleti és eredeti törzséből származó, egykor félvad teremtmény tett tanúbizonyságot.

3 Az Edentiától a Szalvingtonon át egészen fel az Uverszáig, hét hosszú éven át minden alárendelt mennyei élet első kérdése a sataniai lázadás kapcsán mindig az volt: „És mi a helyzet az urantiai Amadonnal, még mindig kitart?”

4 Ha a Lucifer-féle lázadás hátrányt jelentett is a helyi csillagrendszer és annak bukott világai számára, ha e Fiú és az ő félrevezetett társainak elveszése átmenetileg gátolta is a Norlatiadek csillagvilág fejlődését, akkor mérjétek fel a hatását annak az óriási

mértékben megmutatkozó, lelkesítő teljesítménynek is, melyet a természet e gyermeke és az ő 143 társából álló elszánt csoport nyújtott, amikor állhatatosan kitartottak a világegyetemi irányítás és igazgatás felsőbb elvei mellett a hűtlen feljebbvalóik által kifejtett ilyen óriási ellenállással szemben. És hadd nyugtassalak meg benneteket, hogy ez több jóval szolgált a Nebadon világegyetemben és az Orvonton felsőbb-világegyetemben, semhogy azt a Lucifer-féle lázadás minden rossz dolgának és csapásának összessége valaha is semlegesíteni tudná.

5 És mindez az Atya azon egyetemes tervében megmutatkozó, csodálatosan megindító és fenségesen nemes bölcsesség, mely terv célja a Halandói Végleges Testület

összegyűjtése a Paradicsomon, valamint az, hogy a felemelkedési fejlődésre hivatott, nagyobbrészt közönséges porhüvelyű halandókból a jövő rejtélyes szolgálóinak e hatalmas csoportját kiképezze — éppen olyan halandókból, mint amilyen a legyőzhetetlen Amadon is volt.

6 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

68. ÍRÁS

A POLGÁROSODÁS HAJNALA

EZ A kezdete annak az igen hosszú és előremutató küzdelemnek, melyet az emberi faj folytatott abból az állapotból való kiemelkedéstől kezdve, mely csak kevéssel volt jobb az állati létnél, s amelyet továbbvitt a közbenső korszakokon keresztül ama későbbi időkig, amikor az emberiség felsőbbrendű fajtái között valódi, bár tökéletlen polgárosodott társadalom fejlődött ki.

[2] A polgárosodás faji fejlődés eredménye; nem eredendő élőlénytani velejárója az emberi létnek; ennélfogva minden gyermeknek művelődést biztosító környezetben kell fel-

nőnie, míg az egymást követő fiatal nemzedékeknek újból részesülniük kell e képzésben. A polgárosultság felsőbbrendű sajátságai — tudományos, bölcseleti és vallási téren — nem közvetlen örökítés révén kerülnek át az egyik nemzedékről a másikra. E műveltségi eredményeket csakis a társadalmi örökség felvilágosult megőrzése révén lehet megtartani.

3 Az együttműködési rend társadalmi kialakulását a dalamatiai tanítók indították el, és az emberiség háromszázezer éven keresztül a csoportos tevékenységek eszméjén nevelkedett. Mind közül a kék emberfajta hasznosította a leginkább e korai társadalmi tanításokat, míg a vörös ember egy bizonyos mértékig, a fekete ember pedig a legkevésbé.

A későbbi időkben a sárga fajta és a fehér fajta mutatta a legkomolyabb társadalmi fejlődést az Urantián.

1. A VÉDELMI KÖZÖSSÉGTUDAT

[1] Amint az emberek egymás közvetlen közelébe kényszerülnek, gyakran megszeretik az embertársaikat, azonban az ősemberben természeténél fogva nem tengett túl a testvéri érzés szelleme és a társakkal való társadalmi kapcsolat iránti igény. A korai emberfajták inkább a keserű tapasztalatok árán tanulták meg, hogy „egységben az erő”; és e természetes testvéri ragaszkodás hiánya az, ami manapság az emberek közötti testvériség azonnali felismerésének útjában áll az Urantián.

[2] A társulás már korán a túlélés árává lett. A magányos ember védtelen volt, hacsak nem viselte magán a törzs bélyegét, mely igazolta, hogy ő valamelyik olyan csoporthoz tartozik, mely az illetőt ért bármiféle támadást bizonyosan megbosszulná. Még Káin idejében is végzetes dolog lett volna távolabbra utazni egyedül, a csoporthoz való tartozás valamilyen ismertetőjegye nélkül. A polgárosultság az embernek az erőszakos halál elleni életbiztosításává lett, míg a biztosítási díjakat azáltal fizette, hogy alávetette magát a társadalom számos törvényi követelményének.

[3] A kezdetleges társadalom tehát a szükség kölcsönös voltára és a társulás jelentette megnövekedett biztonságra épült. És

az emberi társadalom korszaknyi hosszúságú időszakokon át fejlődött e félelem miatti elszigeteltség eredményeként és a kelletlen együttműködés révén.

4 ¶ A fejletlen emberi lények hamar megtanulták, hogy a csoportok sokkal nagyobbak és erősebbek, mint az azokat alkotó egyedi egységek egyszerű összessége. Száz ember egyesített ereje képes egy nagy sziklát is elmozdítani; úgy húsz jól képzett rendfenntartó képes feltartóztatni egy dühödt tömeget. És így született meg a társadalom, nem pusztán az egyedek egyszerű társulásából, hanem inkább az értelmesen együttműködők *szerveződésének* eredményeként. Ám az együttműködés nem természetes vonása az embernek; az együttműködést az ember ta-

nulja, mégpedig először félelmen keresztül, majd később azért, mert felfedezi, hogy az igen hasznos az időbeli nehézségek legyőzésében és az örökkévalóság feltételezett veszélyeivel szembeni védekezésben.

5 A magukat már korán kezdetleges társadalommá szervező népek sikeresebbek lettek a természet ellen indított támadásaikban, valamint az embertársaikkal szembeni védelem terén is; jobb túlélési lehetőségekre tettek szert; a polgárosodás így érvényesült folyamatosan az Urantián, eltekintve a számos visszaeséstől. És a társulás révén elért túlélési érték növekedése miatt fordulhatott elő az, hogy az ember számos tévedése messze nem volt képes megállítani vagy lerombolni az emberi polgárosodást.

6 ¶ Azt, hogy a kortárs műveltségi társadalom inkább új jelenség, jól mutatja az olyan fejletlen társadalmi viszonyok jelenkori fennállása is, mint amelyek az ausztrál őslakosokat és az afrikai busmanokat és pigmeusokat jellemzik. E visszamaradt népek körében megfigyelhető valami abból az egykori csoportviszályból, személyes gyanakvásból és más, meglehetősen közösségellenes jegyekből, melyek minden fejletlen emberfajtára jellemzők voltak. Az ősi idők nem közösségszerető népeinek e szánalmas maradványai ékesen bizonyítják azt a tényt, hogy az ember természetes egyéniségközpontú hajlamai nem képesek sikerrel felvenni a versenyt a társadalmi fejlődés hatalmasabb és erősebb szerveződéseivel és társulá-

saival. E visszamaradott és gyanakvó közösségellenes fajták, melyek ötven-száz kilométerenként eltérő tájnyelven beszélnek, jól mutatják, hogy milyen világban is élnétek ma, ha a Bolygóherceg testtel bíró törzskarának és a fajnemesítést végző ádámi csoportok későbbi közreműködőinek együttes tanítása elmaradt volna.

7 A „vissza a természethez” újkori, elcsépelt szólása nem más, mint tudatlanságon alapuló téveszme, a valamikori kitalált „aranykor” valóságába vetett hit. Az aranykor mondájának kizárólagos valóságalapja Dalamatia és az Éden történelmi ténye. De e fejlett társadalmak még igen messze voltak az eszményített álmok megvalósulásától.

2. A TÁRSADALMI FEJLŐDÉST MEGHATÁROZÓ TÉNYEZŐK

[1] A polgárosodott társadalom az ember ama korai erőfeszítéseinek eredménye, melyek arra irányultak, hogy legyőzze az *elszigeteltségtől* való idegenkedését. De ez még nem feltétlenül jelent kölcsönös ragaszkodást, és némely fejletlen csoport mai szilaj állapota jól példázza azt, hogy az ősi törzsek min mentek keresztül. És bár a polgárosodott társadalom egyedei összeütközésbe kerülnek egymással és küzdenek egymással, és bár maga a polgárosultság a törekvések és küzdelmek alkotta következetlen tömegnek tűnik, őszinte törekvésről tesz tanúbizonyságot, nem pedig a megrekedés halálos egyhangúságáról.

[2] Jóllehet az értelmi szint jelentősen hozzájárult a műveltségi fejlődés üteméhez, a társadalom rendeltetése alapvetően az, hogy csökkentse az egyén életmódjával kapcsolatos kockázati elemet, és a társadalom olyan ütemben fejlődött, amennyire képes volt az élettel kapcsolatos fájdalom-elemet csökkenteni és az öröm-elemet növelni. Így a társadalom egésze lassan a végzetének célja — a kipusztulás vagy a továbbélés — felé mozdul, attól függően, hogy a célja az önfenntartás vagy a maga kedvére való létezés. Az önfenntartás létrehozza a társadalmat, míg a mértéktelen önös létezés elpusztítja a polgárosodott társadalmat.

[3] A társadalom velejárója az önmaga átörökítése, az önfenntartás és a maga kedvére va-

ló létezés, azonban az emberi önmegvalósítás méltó közvetlen célja lehet számos művelődési csoportnak.

[4] A természeti emberben meglévő nyájösztön aligha lehetett elégséges a jelenlegi társadalmi szerveződés kialakulásához az Urantián. Bár ez a természetes társas hajlam az emberi társadalom alapja, az ember társaságkedvelése azért szerzett képesség. Az emberi lények korai társulásának két nagy befolyásoló tényezője az étvágy és a nemi vágy; ezen ösztönös késztetésekben az ember osztozik az állatvilággal. Két további érzelem, mely az emberi lényeket összetereli és *együtt* is tartja őket, nem más, mint a hiúság és a félelem, különösen a kísértetektől való félelem.

[5] ¶ A történelem nem más, mint az ember korszakos küzdelme az élelemért. *Az ősember csak akkor harcolt, amikor éhes volt*; az élelemmel való takarékoskodás az ő első önmegtartóztatási, önfegyelmezési cselekedete volt. A társadalom növekedésével a fizikai éhség már megszűnt egyedüli tényezőnek lenni a kölcsönös társulások kialakulásában. Számos másféle éhség, a különféle igények megjelenése mind szorosabb társulásra késztette az emberiséget. Ma már azonban a társadalom fejnehézzé lett a feltételezett emberi igények túlzott mértékűvé válása miatt. A huszadik századi nyugati polgárosodott társadalom fáradtan görnyed a fényűzésből és az emberi vágyak és igények szertelen burjánzásából eredő, óri-

ási teher alatt. A mai társadalom a kiterjedt belső kapcsolatok és az igen összetett kölcsönös függőségek jellemezte fejlődési szakaszainak az egyik legveszélyesebbike által jelentett igénybevételnek van kitéve.

6 Az éhség, a hiúság és a kísértetektől való félelem folyamatos társadalmi nyomást jelentett, azonban a nemi kielégülés átmeneti és többször előtörő jellegű volt. Önmagában a nemi késztetés nem kényszerítette az ősi férfiakat és nőket arra, hogy az otthon fenntartásának terheit vállalják. Az első otthon létrehozásának alapja a férfinak a nemi élettel kapcsolatos türelmetlensége volt, mely olyankor mutatkozott meg, amikor meg volt fosztva a gyakori kielégüléstől, valamint az emberi női egyed oda-

adó anyai szeretete, mellyel valamilyen mértékben osztozik minden felsőbbrendű állat nőstényével. A védtelen gyermek jelenléte meghatározta a férfi és a női tevékenységek szétválását; a nőnek rendezett lakóhelyet kellett fenntartania, ahol művelhette a talajt. És már a legkorábbi időktől fogva mindig is azt tekintették otthonnak, ahol a nő volt.

[7] A nő tehát már hamar nélkülözhetetlenné vált a kialakuló társadalmi rendben, nem is annyira a gyorsan elillanó nemi szenvedély miatt, hanem az *élelemigény* következményeképpen; a nő alapvető fontosságú társ volt az önfenntartásban. Élelmet állított elő, málhásállat volt és komoly zaklatást is nagyobb neheztelés nélkül elviselő társ is volt,

és mindeme kívánatos vonások mellett a nő a nemi kielégülés mindig elérhető eszközeként is szolgált.

8 A polgárosodott társadalom csaknem minden maradandó értéke a családban gyökerezik. A család volt az első sikeres békés csoport, ahol a férfi és a nő megtanulta a kibékíthetetlen ellentéteik szabályozásának módját, miközben a gyermekeiket a béke megteremtésére tanították.

9 Az evolúcióban a házasság rendeltetése a faji túlélés biztosítása, nem pusztán a személyes boldogság elérése; az önfenntartás és önmaga átörökítése az otthon igazi tárgyát képezik. A maga kedvére való létezés esetleges és nem alapvető dolog, kivéve, ha a nemi társulás ösztönzőjeként működik. A termé-

szet megköveteli a túlélést, azonban a polgárosultság tudáselemei tovább növelik a házasság jelentette örömöket és a családi élet jelentette élvezeteket.

10 ¶ Ha a hiúságba beleértjük a büszkeséget, a törekvést és a méltóságot is, akkor nem csak azt vehetjük észre, hogy e hajlamok miként járulnak hozzá az emberi társulások kialakulásához, hanem azt is, hogy miként tartják össze az embereket, lévén, hogy ezek az érzelmek semmit sem érnek anélkül, hogy közönségük lenne, mely előtt díszelegni lehet. A hiúság rövidesen olyan egyéb érzelmekkel és érzésekkel társult, melyeknek olyan társadalmi színtérre volt szükségük, ahol megmutathatják és kielégíthetik magukat. Ebből az érzelemcsoportból szár-

maznak minden művészet, szertartás, játékos testgyakorlás és egyéb versengés minden formájának ősi kezdetei.

[11] A hiúság óriási mértékben járult hozzá a társadalom megszületéséhez; azonban az eme kinyilatkoztatások idején egy kérkedő nemzedék helytelen törekvései azzal fenyegetnek, hogy a magas fokon szakosodott társadalom teljes építménye elárasztódik és alámerül. A gyönyörkeresés már régóta meghaladta az éhség kielégítésének vágyát; az önfenntartás elfogadott társadalmi céljai gyorsan átalakulnak az önös létezés alapjává és annak fenyegető formáivá. Az önfenntartás építi a társadalmat; a féktelen maga kedvére való létezés biztosan elpusz-

títja a polgárosodott társadalmat.

3. A KÍSÉRTETEKTŐL VALÓ FÉLELEM KÖZÖSSÉGSZERVEZŐ HATÁSA

[1] Kezdetleges vágyak hozták létre az eredeti társadalmat, azonban a kísértetektől való félelem tartotta azt össze és gazdagította emberfeletti jelleggel annak létét. A mindennapos félelem eredetét tekintve élettani volt: félelem a fizikai fájdalomtól, a kielégítetlen éhségtől vagy valamilyen földi csapástól; azonban a kísértetektől való félelem a rettegésnek egy új és magasabb foka lett.

[2] Az emberi társadalom kialakulásában talán a legnagyobb önálló szerepet játszó tényező a kísértetálom volt. Bár az álmok

többsége komolyan felkavarta az ősi elmét, a kísértetálom tényleges rettegést váltott ki az ősemberekben, s e babonás álmodókat egymás karjába vezette olyan, tudatosan és őszintén kívánt társulásokba, melyek a kölcsönös védelmet szolgálták a szellemvilág hirtelenül megjelenő és nem látható veszélyeivel szemben. A kísértetálom az egyik legkorábban megjelent különbség volt az állati és az emberi fajtájú elme között. Az állatok nem képzelik el a halál utáni továbbélést.

3 E kísértettényező kivételével az egész társadalom az alapvető szükségletekre és az élőlénytani késztetésekre épült. Azonban a kísértetfélés új tényezőt jelentett a polgárosodott társadalomban, olyan félelmet, mely átlépi és meghaladja az egyed elemi igénye-

it és amely még a csoport fenntartására irányuló küzdelmeket is messze meghaladja. A halottak eltávozott szellemeitől való rettegés a félelem új és meglepő formáját hozta a felszínre, az iszonyat megdöbbentő és félelmetes fajtáját, mely hozzájárult ahhoz, hogy a régi korok laza társadalmi rendjei összeálljanak az ősi idők jóval fegyelmezettebb és alaposabban szabályozott kezdetleges csoportjaivá. Ez az értelmetlen babonaság, melyek némelyike még ma is létezik, a nem valós és természetfeletti dolgoktól való babonás félelmen keresztül felkészítette az emberek elméjét annak későbbi felfedezésére, hogy „a bölcsesség kezdete az Úrnak félése". Az alaptalan evolúciós félelmek rendeltetése, hogy azokat felváltsa a kinyilatkozta-

tás által ösztönzött tisztelet az Istenség iránt. A kísértetfélés korai tisztelete erős társadalmi kötelékké vált, és ama régmúlt nap óta az emberiség többé-kevésbé a szellemi lényeg megragadására törekszik.

4 ¶ Az éhség és a szerelem terelte össze az embereket; a hiúság és a kísértetektől való félelem tartotta őket együtt. Azonban ezek az érzelmek önmagukban, a békét támogató kinyilatkoztatások hatása nélkül, nem képesek elviselni az emberek közötti társulásokban jelenlévő gyanakvás és viszolygás jelentette terheket. Az emberfeletti források segítsége nélkül a társadalomra halmozott teher bizonyos határok átlépését követően ledől, és éppen ezek a társadalmi serkentő hatások — az éhség, a szerelem, a hiúság és a

félelem — szövetkeznek annak érdekében, hogy az emberiséget belevigyék a háborúba és a vérontásba.

5 Az emberi faj békehajlama nem természetes felruházottságot jelent; az a kinyilatkoztatott vallás tanításaiból származik, valamint a fokozatosan fejlődő emberfajták felgyülemlett tapasztalataiból, s még közelebbről Jézusnak, a Béke Hercegének a tanításaiból.

4. AZ ERKÖLCSÖK FEJLŐDÉSE

1 Minden mai társadalmi intézmény a vad őseitek kezdetleges szokásainak továbbfejlődéséből származik; a ma szokásformái a tegnap módosított és kiterjesztett szokásai. A megszokás az egyén számára ugyanaz,

mint a szokás a csoport számára; és a csoportszokások népi szokásokká vagy törzsi szokásokká — tömeges szokásformákká — fejlődnek. E korai előzmények jelentik a mai emberi társadalom minden intézményének szerény eredetét.

[2] Nem szabad elfelejteni, hogy az erkölcsök abból az erőfeszítésből származnak, hogy a csoport az életét a tömeglét feltételeihez igazítsa; az erkölcsök alkották az ember első társadalmi intézményét. És mindeme törzsi válaszok abból az erőfeszítésből táplálkoztak, hogy az ember elkerülje a fájdalmat és a megaláztatást, miközben gyönyört keres és hatalomra igyekszik szert tenni. A népi szokások eredete, hasonlóan a nyelvek eredetéhez, sohasem tudatos és sohasem szán-

dékos, és ezért mindig rejtelmekbe burkolózik.

3 ¶ A kísértetektől való félelem az ősembert a természetfeletti dolgok elképzelésére készttette, és ez nemzedékről nemzedékre biztosan megteremtette az erkölcstan és a vallás erőteljes társadalmi kihatásainak alapjait, melyek viszonzásképpen nemzedékről nemzedékre változatlan formában megőrizték a társadalom erkölcseit és szokásait. Az erkölcsöket már korán létrehozó és kikristályosító egyetlen dolog nem volt más, mint a holtak feltételezett féltékenysége arra, ahogyan éltek és meghaltak; e hiedelem szerint a holtak szörnyű megtorlást vittek volna végbe azon élő halandók körében, akik az általuk még a húsvér testben töltött idő alatt

tisztelt életviteli szabályokkal szemben óvatlan tiszteletlenséggel viseltetnek. Mindezt a sárga emberfajtának az elődei iránti jelenkori tisztelete szemlélteti a legjobban. A később kifejlődő kezdetleges vallás nagymértékben erősítette a kísértetfélést az erkölcsök megszilárdításában, azonban a kibontakozó polgárosodás egyre nagyobb mértékben szabadította meg az emberiséget a félelem béklyójától és a babona szolgaságából.

4 A dalamatiai tanítók megszabadító és határokat feszegető tanításait megelőzően az ősember az erkölcsi szertartások védtelen áldozata volt; a fejletlen vadember csak sodródott a végtelen szertartási folyamattal. Mindent, amit a reggeli felkeléstől kezdve egészen a barlangban való éji elalvásig tett,

éppen úgy kellett megtennie — a törzs szokásainak megfelelően. A szokás zsarnokságát szolgálta; az életében nem volt semmi szabadság, önkéntelenség vagy eredetiség. Nem működött semmilyen természetes folyamat, mely a felsőbbrendű elmebéli, erkölcsi vagy társadalmi lét irányába hatott volna.

5 Az ősembert a szokások erősen fogva tartották; a vadember valóságos rabja volt a megszokásnak; azonban minduntalan megjelentek a jellegzetestől különböző egyedek, akik új gondolkodásmódot és fejlettebb életmódot mertek bevezetni. Mindazonáltal az ősember tompultsága mint élőlénytani fék révén akadályozható meg a túl gyorsan kibontakozó polgárosodás végzetesen rossz

alkalmazkodási gyakorlatának hirtelen kialakulása.

[6] Ám e szokások nem valamiféle hamisítatlan rosszat képviselnek; a szokásoknak fejlődniük kell. A polgárosodott társadalom továbblépése szempontjából csaknem végzetes dolog lenne annak gyökeres fordulat révén való nagyléptékű átalakítása. A szokás jelentette azt a folytonosságot, mely a polgárosodott társadalmat összetartotta. Az emberi történelem útját a levetett szokások és a feleslegessé vált társadalmi szokások szegélyezik; de egyetlen olyan polgárosodott társadalom sem tartott ki, mely levetette az erkölcseit, kivéve azt az esetet, amikor a jobb és alkalmasabb szokásokhoz való alkalmazkodás érdekében tette ezt.

[7] A társadalom túlélése főként az erkölcsök fokozatos fejlődésétől függ. A szokások fejlődési folyamata a kísérletezés iránti vágyból nő ki; új eszmékkel állnak elő — versengés alakul ki. Egy fokozatosan fejlődő polgárosodott társadalom elfogadja a fokozatos fejlődés eszméjét és megmarad; az idő és a körülmények azután kiválasztják a túlélésre rátermettebb csoportot. De ez nem jelenti azt, hogy az emberi társadalom felépítésében minden egyes elkülönült és elszigetelt változás a javulás irányában történt. Nem! Tényleg nem! Mert az urantiai polgárosodás hosszas, előremutató küzdelme során sok visszafejlődésre került sor.

5. A FÖLDHASZNÁLATI

MÓDSZEREK — AZ EMBER ÖNFENNTARTÁSI KÉSZSÉGEI

1 A föld a társadalom színpada; az emberek pedig a színészek. És az embernek a teljesítményét mindig a földi helyzethez kell igazítania. Az erkölcsök kifejlődése mindig a termőföld-ember viszonytól függ. És ez attól függetlenül igaz, hogy milyen nehéz ennek megítélése. Az ember földhasználati műtudása, illetőleg önfenntartási módszerei, valamint az életszínvonala együtt eredményezik a népi viselkedési szokások, az erkölcsök összességét. Az ember életszükségletekhez való igazodásának összessége pedig az ember művelődési polgárosodásával egyezik meg.

2 A legkorábbi emberi műveltségek a keleti

féltekén lévő folyamok mentén emelkedtek fel, és a polgárosodási folyamatok négy nagy lépésben haladtak előre. Ezek pedig:

3 1. *A gyűjtögető szakasz.* A korlátozott mértékben hozzáférhető élelem, az éhség vezetett el az első munkaszervezési formához, a kezdetleges élelemgyűjtő utakhoz. Az ilyen éhség-menet néha tizenöt kilométer hosszú is volt, mely az élelem összegyűjtését lehetővé tevő földterületen vezetett keresztül. Ez volt a műveltség kezdetleges vándorló szakasza és ilyen életmódot követnek ma az afrikai busmanok is.

4 ¶ 2. *A vadászó szakasz.* A fegyverül használható eszközök feltalálása képessé tette az embert a vadásszá válásra és így arra is, hogy komoly mértékben megszaba-

duljon az élelemtől való függéstől. A gondolkodó andonfi, aki csúnyán összezúzta az öklét egy komoly harcban, újból felfedezte, hogy a karja helyett használhat egy hosszú botot is, az ökle helyett pedig egy darab kemény kvarckavicsot, melyet inakkal erősít a bot végére. Sok törzs tett ilyen felfedezést egymástól függetlenül, és a kalapácsok e különböző formái jelentették az egyik nagy előrelépést az emberi polgárosodásban. Némely ausztrál őslakos mára is csak kevéssel jutott tovább e szakasznál.

5 A kék emberek ügyes vadászokká és tőrvetőkké lettek; a folyó elkerítésével rengeteg halat fogtak, melyekből, azokat megszárítva, élelemfeleslegként eltehettek télire is. Az ügyes kelepcék és csapdák sokféle formáját

alkalmazták az állatok elfogásához, azonban a fejletlenebb emberfajták nem vadásztak a nagyobb vadakra.

6 ¶ 3. *A pásztorkodó szakasz.* E polgárosodási szakaszt az állatok háziasítása tette lehetővé. Az arabok és Afrika őslakosai az újabb pásztornépek közé tartoznak.

7 A pásztorkodó életmód valamivel teljesebb felszabadulást hozott az élelemtől való szolgai függőség alól; az ember megtanult a tőkéjének, a gyarapodó nyájainak a kamatából megélni; és ezzel még több szabadidő adódott a művelődésre és a haladásra.

8 A pásztorkodás előtti idők társadalma a nemek együttműködésén alapult, azonban az állattenyésztés elterjedése a nőt a társadalmi szolgaság legalsó szintjére juttatta. A

korábbi időkben az állatok húsából nyerhető élelem megszerzése a férfi feladata volt, a nő az ehető növényi táplálékról gondoskodott. Ezért, amikor az ember belépett a lét pásztorkodó korszakába, a nő rangja nagymértékben esett. Neki még mindig művelnie kellett a földet az éltető növényi táplálék előállítása érdekében, míg a férfinak csak ki kellett mennie a nyájaihoz a megfelelő mennyiségű állati hús megszerzéséhez. A férfi így viszonylag függetlenné vált a nőtől; a nő helyzete a pásztorkodó korszakban folyamatosan romlott. E korszak végére a nő alig állt magasabb szinten, mint egy emberi állat, melynek feladata a munka és az emberi utódok világrahozatala, sok tekintetben úgy, ahogy a nyájba tartozó állatoktól is el-

várták a munkavégzést és az utódok létrehozását. A pásztoridőszak férfijai nagyon is szerették az állataikat; annál inkább sajnálatos, hogy nem voltak képesek kialakítani mélyebb ragaszkodást a feleségük iránt.

9 ¶ 4. *A mezőgazdasági szakasz.* E korszakot a növények háziasítása hozta el, és ez képviseli az anyagi polgárosultság legfelsőbb rendű válfaját. Kaligasztia és Ádám egyaránt vállalkozott a kertészkedés és a mezőgazdaság tanítására. Ádám és Éva kertész volt, nem pásztor, és a kertművelés azokban az időkben fejlett műveltséget jelentett. A növénytermesztés nemesítő hatással van minden emberfajtára.

10 A mezőgazdaság csaknem megnégyszerezte a világ termőföld-ember arányát. Ez

összevegyülhet a korábbi műveltségi szakaszbeli pásztorkodó tevékenységekkel. A három szakasz átfedése esetén a férfiak vadásznak, a nők pedig művelik a földet.

11 A pásztorok és a földművesek között mindig is voltak súrlódások. A vadász és a pásztor harcos, harckedvelő; a mezőgazdaságból élő inkább békeszerető fajta. Az állatokkal való együttlét küzdelemre és az erő alkalmazására sarkall; a növényekkel való törődés türelmet, nyugalmat és békét nevel ki. A mezőgazdaság és az iparosodás a béke tevékenységei közé tartozik. Azonban e két dolog mint világi társadalmi tevékenység gyengesége az, hogy hiányzik belőlük az izgalom és a kaland.

12 ¶ Az emberi társadalom a vadászó sza-

kaszból indulva fejlődött a pásztorokén át a mezőgazdasági célú földhasználati szakaszig. És e fokozatos polgárosodás mindegyik szakaszát egyre kisebb mértékben kísérte a vándorló-legeltető életmód; az ember egyre inkább otthonban kezdett élni.

[13] És ma az ipar egészíti ki a mezőgazdaságot, melynek következtében a polgári osztályok nem mezőgazdaságból élő csoportjai városiasodnak és sokasodnak. Azonban az ipari korszak nem reménykedhet a túlélésben, ha a vezetői nem ismerik fel, hogy még a legmagasabb szintű társadalmi fejlődésnek is mindig egészséges mezőgazdasági alapon kell nyugodnia.

6. A MŰVELTSÉG KIALAKULÁSA

[1] Az ember a föld teremtménye, a természet gyermeke; bármennyire tudatosan akar is elszakadni a földtől, a végelszámoláskor mindig elbukik. Az, hogy „por vagy te s ismét porrá leszel” szó szerint igaz a teljes emberiségre. Az ember alapvető küzdelme a földért folyt, és így van ez ma is, és mindig is így lesz. A fejletlen emberi lények első közösségi társulásai abból a célból jöttek létre, hogy ezeket a földért folytatott küzdelmeket megnyerjék. A termőföld-ember arány az egész társadalmi polgárosodás jelentőségét kiemeli.

[2] Az ember tudása, a szakismeretek és a tudomány révén, növelte a föld terméshozamát; ugyanakkor a természetes népszaporu-

latot is valamiképpen szabályozni lehetett, és ez biztosította az élelmet és a szabadidőt a műveltségi polgárosodott társadalom felépítéséhez.

3 ¶ Az emberi társadalmat olyan törvény szabályozza, mely szerint a népességnek közvetlenül azzal arányosan kell változnia, ahogy a földművelési ismeretek fejlődnek és fordítottan ahhoz képest, amilyen az adott életszínvonal. Az emberek és a termőföld vonatkozásában a kínálat és a kereslet törvénye e korai időszakokban sokkal inkább meghatározta e két dolog becsült értékét, mint manapság. Amikor bőségesen állt rendelkezésre termőföld — el nem foglalt terület — akkor nagy volt az igény az emberre, és ezért az emberi élet felértékelődött; en-

nélfogva az élet elvesztése szörnyűbb dolog volt. Azokban az időkben, amikor termőföldhiány volt és túlnépesedés alakult ki, az emberi élet viszonylag olcsóbbá vált, így a háború, az éhínség és a ragályos betegségek kevésbé aggasztották az embereket.

4 A termőföld hozamának csökkenésével vagy a népesség számának növekedésével az elkerülhetetlen küzdelem kiújult; az emberi természet legeslegrosszabb vonásai kerültek a felszínre. A terméshozam javulásával a gépesítési ismeretek kiteljesedése és a népesség csökkenése mind abba az irányba hat, hogy az emberi természet jobb oldalának fejlődését támogassa.

5 ¶ Az új területre lépő társadalom fejleszti az emberiség képzetlen oldalát; a képző-

művészet és az igazi tudományos haladás a szellemi műveltséggel együtt mind virágzott a nagyobb életközpontokban, amikor olyan mezőgazdasági és ipari népességtől kapott támogatást, mely egy kevéssel a termőföldember arány alatt maradt. A városok mindig megsokszorozzák a lakosok erejét jó és rossz téren egyaránt.

6 A családméretet mindig is befolyásolta az életszínvonalat. Minél magasabb az életszínvonal, annál kisebb a család, mely egészen addig mehet, hogy állandósult állapot alakul ki vagy fokozatos kipusztulás megy végbe.

7 Korszakokon át az életszínvonal határozta meg a túlélő népesség minőségét, szemben annak puszta egyedszámával. A he-

lyi osztályok életszínvonalai új társadalmi kasztoknak, új erkölcsöknek lettek a forrásai. A túlságosan bonyolulttá vagy túlzottan fényűzővé váló életszínvonalak gyorsan öngyilkos hatásúvá lesznek. A kaszt a sűrű népesség miatt kialakuló éles versengés okozta nagy társadalmi nyomás közvetlen eredménye.

8 A korai emberfajták gyakran folyamodtak a népességszám korlátozását célzó szokásokhoz; minden ősi törzs megölte a torzszülött és beteges csecsemőket. A leánygyermekeket gyakran megölték még azelőtt, hogy eladósorba kerültek volna. A gyermekeket néha már a születésükkor megfojtották, azonban a közkedvelt módszer az elhagyás volt. Az ikrek apja rendszerint ra-

gaszkodott az egyik csecsemő megöléséhez, mert úgy tartották, hogy az ikrek varázslat vagy hűtlenség eredményei. A szabály azonban az volt, hogy az azonos nemű ikreket elválasztották egymástól. Míg az ikrekre vonatkozó efféle tabuk egykor gyakorlatilag általánosak voltak, mégsem képezték részét soha az andonfi erkölcsöknek; e népek mindig is úgy tekintettek az ikrekre, mint a jószerencse előjeleire.

9 Számos emberfajta megtanulta a magzatelhajtás módszerét, és e szokás meglehetősen általánossá vált azt követően, hogy a házasságot nem kötöttek vonatkozásában a gyermekáldás tabuja kialakult. Sokáig az volt a szokás, hogy a hajadonnak meg kellett ölnie a gyermekét, de a polgárosultabb cso-

portok között e törvénytelen gyermekek a leány anyjának gyámoltjaivá lettek. Sok ősi nemzetséget gyakorlatilag teljesen kiirtott a terhességmegszakítás és a csecsemőgyilkosság szokása. Ám függetlenül az erkölcsi előírásoktól, igen kevés gyermeket pusztítottak el azt követően, hogy egyszer már megszoptatták őket — az anyai ragaszkodás túlságosan is erős.

10 Még a huszadik században is fennmaradtak e kezdetleges népességszabályozási formák. Van Ausztráliában egy törzs, ahol az anyák nem hajlandók két-három gyermeknél többet nevelni. Nem is olyan régen az egyik emberevőtörzs még minden ötödik megszületett gyermeket megevett. Madagaszkáron némely törzs még mindig el-

pusztít minden olyan csecsemőt, amelyek bizonyos szerencsétlen napokon születnek, mely gyakorlat eredményeként az összes csecsemőnek nagyjából a huszonöt százaléka meghal.

11 ¶ A világ szempontjából a túlnépesedés a múltban még sohasem jelentett komoly problémát, azonban ha a háborúk száma csökken és a tudomány egyre jobban visszaszorítja az emberi betegségeket, akkor e probléma a közeli jövőben komollyá válhat. Ilyen esetben a világ vezetőinek bölcsessége nagyban mérettetik meg. Vajon az urantiai vezetők rendelkeznek-e rálátással és bátorsággal ahhoz, hogy az átlagos vagy kiegyensúlyozott emberi lények sokasodását támogassák a szokványoshoz képest rendkí-

vüli egyedek végletei vagy az átlagos szintet el nem érők óriási mértékben növekvő csoportjai ellenében? A természetes adottságokkal rendelkező embert kell támogatni; ő a polgárosodott társadalom gerince és a faj másult lángelméinek forrása. A szokványos szintet el nem érő embert a társadalomnak ellenőrzés alatt kell tartania; belőlük nem jöhet létre több mint amennyi azon alsóbbrendű munkák ellátásához szükséges, mely feladatok állati szintet meghaladó értelmet igényelnek ugyan, de alacsony szintjük miatt a felsőbbrendű emberfajták számára valóságos rabságot és igát jelentenek.

12 [Közreadta az egykor az Urantián állomásozott Melkizedek.]

69. ÍRÁS

A KEZDETLEGES EMBERI INTÉZMÉNYEK

AZ EMBER érzelmileg annyiban haladja meg az állati őseit, hogy képes értékelni a humort, a művészetet és a vallást. Társadalmilag pedig annyiban mutat felsőbbrendűséget, hogy ő eszközkészítő, közléscserélő és intézményépítő.

[2] Amikor az emberi lények már hosszabb ideje tartanak fenn társadalmi csoportokat, az ilyen csoportosulásokból mindig létrejönnek bizonyos tevékenységirányzatok, melyek intézményesülésben csúcsosodnak ki. Az emberi intézmények többsége munkakímélőnek bizonyult, miközben va-

lamennyivel hozzájárult a csoportbiztonság javulásához is.

[3] A polgárosodott ember nagyon büszke az általa létrehozott intézmények jellegére, állandóságára és folytonosságára, azonban minden emberi intézmény pusztán a múlt felhalmozott erkölcseit jelenti, melyeket a tabuk megőriztek és a vallás felmagasztalt. E hagyatékok hagyományokká válnak, és a hagyományok végül bevett szokásokká alakulnak.

1. ALAPVETŐ EMBERI INTÉZMÉNYEK

[1] Minden emberi intézmény valamilyen társadalmi igényt szolgál, legyen az múltbeli vagy jelenlegi, függetlenül attól, hogy

az intézmény túlfejlődése biztosan csökkenti az egyed érdemlegességét annyiban, hogy a személyiség háttérbe kerül és a kezdeményezőkészség visszaszorul. Az embernek szabályoznia kell az intézményeit, nem szabad megengednie, hogy a kibontakozó polgárosodás ezen alkotásai uralják őt.

2 ¶ Az emberi intézmények három általános osztályba sorolhatók:

3 1. *Az önfenntartás intézményei.* Ezen intézmények közé tartoznak azok a szokások, melyek az éleleméhségből és az önfenntartás ezzel kapcsolatos ösztöneiből nőnek ki. Ezek közé tartozik a kitartó munka, a vagyon, a zsákmányszerző háború, és a társadalom egész szabályozó gépezete. Előbb vagy utóbb a félelemösztön támogatni fog-

ja e túlélési intézmények létrehozását tabuk, hallgatólagos megállapodások és vallási szentesítés révén. Azonban a félelem, a tudatlanság és a babona előkelő szerepet játszott minden emberi intézmény korai kialakulásában és későbbi fejlődésében.

4 ¶ 2. *Az önmaga átörökítésének intézményei.* Ezek azok a társadalmi intézmények, melyek a nemi étvágyból, az anyai ösztönből és az emberfajták felsőbbrendű gyöngéd érzelmeiből táplálkoznak. Ezek közé tartoznak az otthon és a tanhely, valamint a családi élet, az oktatás, az erkölcstan és a vallás társadalmi védőintézkedései. Ezekbe beleértendők a házasulási szokások, a védekező háborúk és az otthonépítés is.

5 ¶ 3. *A maga kedvére való létezés intéz-*

ményei. Ezek azok a szokások, melyek a hiúsági hajlamokból és a büszkeségi érzelmekből nőnek ki; és ezek közé sorolhatók az öltözékdíszítési és szépítkezési szokások, a társadalmi szokások, a dicsőségszerző háborúk, a tánc, a szórakozás, a játékok és az érzéki örömszerzés egyéb fajtái. De a polgárosodás sohasem alakított ki külön intézményeket a maga kedvére való létezésre.

6 ¶ A társadalmi szokások e három csoportja szoros kapcsolatban áll egymással és elemeikben is függnek a többitől. Az Urantián ezek összetett szerveződést alkotnak, mely egyetlen társadalmi rendszerként működik.

2. AZ IPAR HAJNALA

[1] A kezdetleges munka, mint az éhínségtől való rettegés elleni biztosíték, lassan alakult ki. Az ember már a létének legelején elkezdte eltanulni némely állattól, hogy bőséges termés esetén élelmet tároljon el az ínséges napokra.

[2] A korai takarékoskodás és a kezdetleges ipar hajnala előtt az átlagos törzsnek kijutott a nélkülözésből és a valódi szenvedésből. A korai embernek az egész állatvilággal kellett versengenie az élelemért. A versengés súlya az embert egyre inkább az állati szintre húzza le; a szegénység az ember természetes és zsarnoki állapota. A jómód nem természetes adottság; az a munka, a tudás és a szervezés eredménye.

3 Az ősember már korán felismerte a társulás előnyeit. A társulás szerveződéshez vezetett, és a szerveződés első eredménye a munkamegosztás volt, mellyel rögtön együtt jártak időbeli és anyagi megtakarítások. A munka e szakosodása a nyomáshoz való alkalmazkodás révén jelent meg — a kisebb ellenállás irányába való haladás útján. A fejletlen vadak sohasem végeztek igazi munkát örömmel vagy önként. Az ő esetükben az összhangot a szükség kényszerítő ereje teremtette meg.

4 Az ősember nem kedvelte a kemény munkát, és nem is igen iparkodott, hacsak nem volt súlyos veszélynek kitéve. A munka időeleme, vagyis az, hogy egy adott feladatot egy bizonyos időn belül kell elvégezni,

teljes mértékben új keletű képzet. Az ősök sohasem rohantak. A heves létküzdelem és a mindegyre emelkedő életszínvonal kettős követelménye volt az, ami a korai ember természetüktől fogva tétlen csoportjait a kitartó igyekezet útjára terelte.

5 A munka, a megtervezett erőfeszítések különböztetik meg az embert az állattól, mely utóbbiak erőfeszítései nagymértékben ösztönösek. A munka szükségessége az ember számára a legnagyobb áldás. A hercegi törzskar minden tagja dolgozott; sokat tettek a fizikai munka nemesebbé tétele érdekében az Urantián. Ádám kertész volt; a héberek Istene is dolgozott — ő volt minden dolog teremtője és megtartója. A héberek voltak az első törzs, mely külön jutalmazta

a szorgalmas embereket; ők voltak az első nép, mely elrendelte, hogy „aki nem dolgozik, az ne is egyék”. De a világ számos vallása visszatért a tunyaság korai eszményképéhez. Jupiter élvezethajhász volt, Buddha pedig a magát a semmittevésnek szentelő elmélkedővé vált.

6 A szangik törzsek meglehetősen szorgalmassá lettek, amikor a forró égövi területektől távol éltek. Azonban igen hosszú küzdelem zajlott a magukat a varázslatnak szentelő, tunya emberek és a munka apostolai — vagyis a magukról gondoskodók — között.

7 Az első emberi előrelátás a tűz, a víz és az élelem megőrzésére irányult. Az ősember azonban természeténél fogva szerencsejátékos volt; mindig mindent ingyen szere-

tett volna megkapni, és a szerencsét, mely a türelem gyakorlásából származott, végig e korai időkben túl gyakran tulajdonították a bűbájnak. A varázslat lassan adta át a helyét az előrelátásnak, az önmegtartóztatásnak és a kitartó szorgalomnak.

3. A MUNKA SZAKOSODÁSA

[1] A kezdetleges társadalomban a munkamegosztást először a természeti, később a társadalmi körülmények határozták meg. A munka szakosodásának korai rendje a következő volt:

[2] 1. *A nemek szerinti tagolódás.* A női munka a gyermek megkülönböztető jelenlétéből alakult ki; a nők természetüktől fogva jobban szeretik a csecsemőket, mint a férfiak. Így a nőből mindennapi munkás lett,

míg a férfi a munkát és a pihenést váltogató vadásszá és harcossá vált.

3 ¶ A nő a tabuk miatt korszakokon át szigorúan megmaradt a maga területén. A férfi igen önzően kiválasztotta magának a legkellemesebb munkát, s a napi egyhangú munkát a nőre hagyta. A férfi mindig is szégyellte a női munkát, a nő viszont sohasem vonakodott a férfi munkáját ellátni. Érdekes viszont, hogy a férfiak és a nők mindig is együtt dolgoztak az otthon megépítésében és berendezésében.

4 ¶ 2. *Az életkor és a betegség miatti változások.* E különbségek határozták meg a következő munkamegosztást. Az öregeket és a nyomorékokat hamar szerszám- és fegyverkészítésre fogták. Később az öntözőrend-

szerek építését bízták rájuk.

5 ¶ 3. *A vallási alapú elkülönülés.* A javas emberek voltak az első emberi lények, akiket felmentettek a fizikai munka alól; ők voltak az első hivatásos osztály. A kovácsok varázstevőkként a javasokkal versengő, kisebb csoportot alkottak. A fémekkel végzett szakértő munkájuk miatt az emberek féltek tőlük. A „fehérkovácsok” és a „feketekovácsok” adtak tápot a fehér és a fekete varázslattal kapcsolatos korai hiedelmeknek. És később e hiedelem teremtette meg a jó és rossz kísértetekkel, a jó és rossz szellemekkel kapcsolatos babonaságot.

6 A kovácsok alkották az első nem vallási csoportot, mely különleges előjogokat élvezett. A háborúban semleges félnek te-

kintették őket, és e szabadidő-többlet révén, osztályként, belőlük lettek a kezdetleges társadalom államférfijei. De mivel nagyon is visszaéltek ezekkel az előjogokkal, a kovácsokat általánosan meggyűlölték, és a javasok sem késlekedtek tovább szítani e gyűlöletet a vetélytársaik ellen. A tudomány és a vallás ezen első összecsapásából a vallás (a babona) került ki győztesen. Miután elűzték őket a falvakból, a kovácsok létrehozták az első fogadókat, nyilvános szálláshelyeket a települések külterületén.

7 ¶ 4. *Urak és szolgák.* A munka következő elkülönülése a legyőző és a legyőzött viszonyából nőtt ki, és ez vezetett el az emberi rabszolgaság kezdetéhez.

8 ¶ 5. *Az eltérő fizikai és elmebéli adott-*

ságokon alapuló elkülönülés. A munkamegosztás következő lépését az emberek között eredendően meglévő különbségek segítették elő; az emberi lények nem egyenlőként születnek.

9 Az első szakiparosok a kovakőpattintók és a kőfaragók voltak; őket követték a kovácsok. Ez után alakult ki a csoportszakosodás; egész családok és nemzetségek szentelték magukat bizonyos fajta munkának. A törzsi javasoktól különböző, korai papi kasztok egyike például azért alakulhatott ki, mert a kardkészítésben szakértővé lett egyik családot babonásan tisztelték.

10 ¶ Az első ipari csoporttagolódást létrehozók a kősószállító kereskedők és a fazekasok voltak. A nők készítették a csupasz edényt,

a férfiak pedig a díszítést. Némely törzsnél a fonást és a szövést a nők végezték, másoknál a férfiak.

11 A korai kereskedők nők voltak; kémekként alkalmazták őket, akik mellesleg kereskedtek is. A kereskedelem azután kibővült, és a nők közvetítőkké váltak — közvetítő kereskedőkké. Ez után jött el a kereskedőosztály ideje, akik a szolgálataikért díjat, hasznot számítottak fel. A csoportos árucsere bővülése kereskedelemmé fejlődött; és az árucikkek cseréjét követően eljött a szakmunka cseréjének kora is.

4. A KERESKEDELEM KEZDETEI

1 Ahogy a megállapodásos házasságot a feleségszerzésen alapuló házasság követte,

úgy következett az árucsere-kereskedelem után a rablás útján való szerzés. De a kalózkodás hosszú ideig érvényesült a csendes árucsere kezdeti szokásainak kora és az új keletű cseremódszerek révén megvalósuló későbbi kereskedelem időszaka között.

[2] Az első árucserét felfegyverkezett kereskedők hajtották végre, akik az árujukat egy semleges helyen hagyták. Az első vásárokat a nők tartották; ők voltak a legkorábbi kereskedők, és ez azért történhetett így, mert ők voltak a teherhordók; a férfiak harcosok voltak. A vásári elárusítóhelyeket nagyon hamar kialakították, ez egy olyan falat jelentett, mely elég széles volt ahhoz, hogy megakadályozza, hogy a kereskedők a fegyvereikkel egymást elérjék.

3 A csendes árucserére szánt javak lerakatainak őrzéséhez bűvtárgyat vettek igénybe. Az ilyen vásárhelyek lopás ellen biztonságosak voltak; onnan semmit sem vittek el, kivéve árucsere vagy vásárlás céljából; a bűvtárgy által őrzött javak mindig biztonságban voltak. A korai kereskedők lelkiismeretesen becsületesek voltak a maguk törzsén belül, viszont minden jogát fenntartották a távoli idegenek becsapásának. Még a korai hébérek is külön erkölcstani szabályzatot állítottak fel a nem a fajtájukhoz tartozókkal való üzletelés esetére.

4 A csendes árucsere korszakokon át folyt, mielőtt az emberek fegyvertelenül találkoztak volna a szentnek tekintett vásártéren. Ugyanezek a vásárterek váltak az első szen-

télyek helyszíneivé és némely országban ezeket később „menedékvárosoknak” nevezték. A menekülők, miután elérték a vásárteret, már biztonságban voltak a támadásoktól.

5 ¶ Az első súlymértékül a búzaszemek és az egyéb gabona magvak szolgáltak. Az első forgalmi eszköz a hal, illetőleg a kecske volt. Később a tehén vált az árucsere egységévé.

6 A mai írás a korai kereskedelmi feljegyzésekből származik; az ember első olvasmánya egy kereskedelmi hirdetés volt, egy sóhirdetés. Az első háborúk közül sokat vívtak a természetes nyersanyaglelőhelyekért, úgymint a kvarckavicsért, a sóért és a fémekért. Az első hivatalos törzsszövetség arra irányult, hogy a törzsek maguk között felosszák a sólelőhelyeket. E szerződésileg el-

osztott lelőhelyek lehetővé tették az eszmék baráti és békés cseréjét és a különböző törzsek keveredését is.

7 Az írás a „személyazonosságot igazoló faragott pálca”, a csomózott zsinórok, a képi írás, a képírásjelek és a wampum-övek szakaszain át fejlődött a korai jelképes ábécéig. Az üzenetküldés a kezdetleges füstjelektől a futárokon, lovasokon, vasutakon és repülőkön, valamint a távíró készüléken, a távbeszélőn és a vezeték nélküli összeköttetésen át tökéletesedett.

8 Az ősi kereskedők új eszméket és jobb módszereket vittek magukkal a lakott világban mindenhová. A kalandozással egybekötött kereskedelem ismert és ismeretlen területek feltárásához vezetett. És mindez lét-

rehozta a szállítást. A kereskedelem a műveltségi keresztezés elősegítése révén a polgárosodás nagy terjesztője volt.

5. A TŐKEFELHALMOZÁS KEZDETEI

1 A tőke az a munka, amelyről az ember a jelenben lemond a jövő javára. A megtakarítás a fenntartás és a túlélési biztosítás egy formája. Az élelem-felhalmozás önuralmat fejlesztett ki és megteremtette a tőke és a munka első problémáit is. Az élelemmel rendelkező ember, feltéve, hogy meg tudta védeni azt a rablóktól, határozott előnyre tett szert azzal az emberrel szemben, akinek nem volt élelme.

2 Az első bankár a törzs erőslelkű embere volt. Nála voltak letétben a csoport kincsei,

míg támadás esetén az egész nemzetség védelmezte az ő kunyhóját. Így az egyéni tőke és a csoportvagyon felhalmozódása rögtön elvezetett a katonai szervezet kialakulásához. Először azért hoztak ilyen óvintézkedéseket, hogy a javakat az idegen fosztogatóktól megvédjék, de később már gyakorlatilag azért tartották fenn a katonai szervezetet, hogy a szomszédos törzsek javainak és vagyonának a megszerzésére támadásokat indítsanak.

3 A tőkefelhalmozáshoz vezető alapvető késztetések az alábbiak voltak:

4 1. *Éhség — mely előrelátással társult.* Az élelem eltevése és megőrzése hatalmat és kényelmet jelentett azok számára, akik elegendő *előrelátással* rendelkeztek ahhoz, hogy a

jövőbeli igényeikről gondoskodjanak. Az élelem elraktározása kellő biztosítékot jelentett az éhezés és a szerencsétlenségek ellen. És a fejletlen erkölcsök egész tömegét valójában arra tervezték, hogy segítsék az embert abban, hogy a jelent alárendelhesse a jövőnek.

5 ¶ 2. *Családszeretet* — az emberi szükségletekről való gondoskodás vágya. A tőke a vagyonnal való takarékoskodást jelentette a ma igényeiből eredő nyomás ellenében annak érdekében, hogy biztonságot nyújtson a jövő igényeivel szemben. E jövőbeli szükséglet egy részéhez az ember utódjainak is közük lehet.

6 ¶ 3. *Hiúság* — a felhalmozott vagyon mutogatásának vágya. Az első megkülön-

böztető jegyek a különleges ruhadarabok lettek. A gyűjtögetési hiúság hamar rabul ejtette az emberi büszkeséget.

7 ¶ 4. *Tisztség* — a társadalmi és politikai súly vásárlására való törekvés. Hamar megjelent az üzleti úton szerzett nemesség, melyet elnyerni úgy lehetett, hogy valamilyen különleges szolgálatot kellett tenni a királyi méltóságnak vagy egyszerűen csak pénz kifizetésével is hozzá lehetett jutni.

8 ¶ 5. *Hatalom* — az úrrá válás iránti vágy. A vagyonkölcsönzést a rabszolgaság egyik eszközeként gyakorolták, és a kölcsönzési hányad azokban az ősi időkben egy évre száz százalék volt. A pénzkölcsönzők királlyá tették magukat azáltal, hogy az adósok állandó seregét hozták létre. A vagyon-

gyűjtés legkorábbi formái közé tartozott a jobbágyság, és a régebbi időkben az adósrabszolgaságot még az elhalt ember testére is kiterjesztették.

9 ¶ 6. *A holtak kísérteteitől való félelem* — a papság által szedett védelmi díjak. Az emberek már korán rászoktak arra, hogy halotti ajándékokat vigyenek a papoknak azzal a céllal, hogy a javaik felhasználásával megkönnyítsék a következő életbeli boldogulásukat. A papság így nagyon meggazdagodott; az ősi tőkések között főnökök voltak.

10 ¶ 7. *A nemi vágy* — a vágy, hogy az ember egy vagy több feleséget vásároljon magának. Az első emberi kereskedelmi forma a nők cseréje volt; ez jóval megelőzte a lókereskedelmet. De a nemi életre tartott rab-

szolgák cseréje sohasem vitte előre a társadalmat; az ilyen adásvétel akkor is és ma is fajgyalázás, mert egyszerre akadályozta a családi élet fejlődését és rontotta a felsőbbrendű népek élőlénytani alkalmasságát.

11 ¶ 8. *A maga kedvére való létezés számos formája.* Némelyek azért törekedtek a vagyonszerzésre, mert a vagyon hatalmat adott nekik; mások azért vesződtek a javak gyűjtésével, mert az jólétet teremtett számukra. A régmúlt idők embere (és némely mai ember) hajlamos a forrásait fényűzésre pazarolni. Az ősi emberfajták kábító italokkal és szerekkel is éltek.

12 ¶ A polgárosodás kibontakozásával az emberek új ösztönzést kaptak a megtakarításra; az eredeti, éleleméhséghez gyorsan

új szükségletek társultak. A szegénységtől annyira iszonyodtak, hogy úgy tartották, hogy a haláluk után csak a gazdagok jutnak közvetlenül a mennybe. A tulajdont rövidesen olyan nagyra tartották, hogy egy nagyszabású ünnep megrendezésével az ember akár tisztára is moshatta a besározódott nevét.

13 A vagyonhalmozás hamar a társadalmi elkülönülés jelképe lett. Bizonyos törzsek egyedei éveken át csak azért gyűjtötték a javakat, hogy valamelyik ünnepnapon azok elégetésével keltsenek nagy hatást vagy hogy szabadon osztogathassák a törzsbeli társaiknak. Ezáltal nagy emberekké lettek. Még a mai emberek is bőkezűen osztogatják a karácsonyi ajándékokat, s a gazdagok nagy

alapítványokat tesznek emberbaráti és oktatási intézmények számára. Az ember gyakorlata változik, azonban a hajlam meglehetősen változatlan marad.

14 De azért azt is meg kell említeni, hogy számos régi gazdag ember azért osztotta szét a vagyona komoly részét, mert attól félt, hogy a kincsei után sóvárgók meggyilkolják. A tehetős emberek szokás szerint rengeteg rabszolgát áldoztak fel, hogy a vagyon iránt megvetést mutassanak.

15 Bár a tőke az ember felszabadítására irányult, nagyon elbonyolította az ember társadalmi és munkaszerveződését. A tisztességtelen tőkések által a tőkén elkövetett visszaélések nem érvénytelenítik azt a tényt, hogy ez az alapja a mai ipari társadalomnak. A

tőkén és a találékonyságon keresztül a mai nemzedék magasabb fokú szabadságot élvez, mint a földön előtte élt bármely más nemzedék. Ezt a tények rögzítése céljából szögezzük le, nem pedig azon esetek igazolására, amikor a tőke meggondolatlan és önző őrzői oly sokszor helytelenül használják fel azt.

6. A TŰZ ÉS A POLGÁROSODÁS VISZONYA

[1] A kezdetleges társadalom a maga négy osztályával — a dolgozóival, a szabályozóival, a vallásival és a katonaival — a tűz, az állatok, a rabszolgák és a vagyon segítsége révén emelkedik egyre feljebb.

[2] A tűzrakás egy csapásra mindörökre elválasztotta az embert az állattól; ez az alap-

vető emberi találmány vagy felfedezés. A tűz tette képessé az embert arra, hogy éjjel is a földön maradjon, mivel a tűztől minden állat fél. A tűz erősítette az alkonyati társas érintkezést is; nemcsak hogy megvédte az embert a hidegtől és a vadállatoktól, hanem arra is felhasználták, hogy általa biztonságban érezzék magukat a kísértetektől. Először inkább csak a fényéért, és nem a melegéért vették igénybe; számos visszamaradt törzs nem hajlandó aludni, hacsak nem ég egy láng egész éjjel.

3 A tűz nagy polgárosodáshozó volt, mert eszközt adott az ember kezébe ahhoz, hogy áldozatok nélkül is önzetlen lehessen, azáltal, hogy képessé tette őt arra, hogy parazsat adjon a szomszédjának úgy, hogy közben

magát semmitől sem fosztja meg. Az anya vagy a legidősebb leánygyermek által felügyelt otthoni tűz volt az első nevelő, mely éberséget és megbízhatóságot igényelt. A korai otthon nem épület volt, hanem a család a tűz, a család szíve köré gyűlt. Az új otthont alapító fiú a családi szívből egy zsarátnokot vitt magával.

4 ¶ Bár Andon, a tűz felfedezője, tartózkodott attól, hogy azt az imádatának tárgyaként fogja fel, a leszármazottai közül sokan viszont úgy tekintettek a lángra, mint bűvtárgyra vagy mint szellemre. Nem tudták a tűz jelentette egészségügyi előnyöket kihasználni, mert nem voltak hajlandók a hulladékaikat elégetni. Az ősember félt a tűztől és mindig arra törekedett, hogy jóked-

vében tartsa, innen ered a tömjén hintése. Az ősemberek semmilyen körülmények között nem köptek volna a tűzbe, és nem is haladtak volna át egy ember és az égő tűz között. A korai emberiség még a tűzcsiholáshoz használt vaskovandot és a kvarckavicsot is szentnek tartotta.

5 Lángot kioltani bűn volt; ha egy kunyhó lángra kapott, akkor hagyták leégni. A templomok és szentélyek tüzét szentnek tartották és sohasem hagyták kialudni, eltekintve attól, hogy szokás volt évente vagy valamilyen elemi csapást követően új lángot gyújtani. Azért választottak nőket papokként, mert a nők voltak az otthoni tüzek őrzői is.

6 A régi idők hitregéi arról, hogy a tűz mi-

ként jött le az istenektől, a villám által okozott tűz megfigyeléséből erednek. A természetfeletti eredettel kapcsolatos felfogások közvetlenül a tűzimádathoz vezettek, a tűzimádat pedig elvezetett a „tűzön való átkelés” szokásához, ahhoz a szokáshoz, melyet még Mózes korában is tartottak. És még mindig él a halál után a tűzön való átkelés eszméje. A tűzzel kapcsolatos hitrege erős köteléket jelentett a kezdeti időkben és még ma is megvan a parszi jelképrendszerben.

7 ¶ A tűz vezetett el a főzéshez, és a „nyersen evők” gúny tárgyává lettek. A főzés csökkentette az étel megemésztéséhez szükséges életenergia-szükségletet és így a korai ember némi erőt kapott a társadalmi műveltség kialakításához, míg az állattenyész-

tés, az élelem biztosításához szükséges erőfeszítés mérséklése révén a társadalmi tevékenységekhez adott többletidőt.

8 Meg kell jegyeznünk, hogy a tűz nyitotta ki a kaput a fémek megmunkálása előtt és vezetett el később a gőzenergia és a ma használatos villamosság felfedezéséhez.

7. AZ ÁLLATOK IGÉNYBEVÉTELE

1 Kezdetben az egész állatvilág az ember ellensége volt; az emberi lényeknek meg kellett tanulniuk megvédeni magukat a vadállatoktól. Az ember először megette az állatokat, később azonban megtanulta háziasítani őket és rávette az állatokat arra is, hogy szolgálják őt.

2 Az állatok megszelídítésére véletlensze-

rűen került sor. A vadember sok tekintetben úgy vadászott az állatcsordákra, mint ahogy az amerikai indiánok a bölényre. A csorda bekerítésével ellenőrzés alá vonták az állatokat, és annyit öltek meg közülük, amennyire élelmül szükségük volt. Később karámokat építettek és egész csordákat ejtettek foglyul.

3 Némely állat megszelídítése könnyen ment ilyen volt az elefánt is, sok állatfaj azonban nem volt hajlandó fogságban szaporodni. Még később felfedezték, hogy bizonyos állatfajok eltűrik az ember közelségét, és fogságban is szaporodnak. Az állatok háziasítását így a selejtező tenyésztés segítette, mely mesterség a dalamatiai idők óta nagy fejlődésen ment keresztül.

4 Az első megszelídített állat a kutya volt, és a megszelídítésében szerzett összetett tapasztalatok sora egy bizonyos kutyával kezdődött, mely miután egész nap a vadász mellett tartózkodott, végül haza is kísérte őt. A kutyákat korszakokon át élelmül, vadászatra, szállításra és társaságként használták. A kutyák először csak vonyítottak, de később megtanultak ugatni is. A kutya jó szaglása azt a képzetet keltette az emberekben, hogy képes látni a szellemeket, és így alakult ki a kutya mint bűvtárgy tisztelete. Az őrkutyák alkalmazása tette először lehetővé, hogy a törzs egésze aludhasson éjjel. Később az lett a szokás, hogy őrkutyákat alkalmaztak abból a célból, hogy a szellemektől és az anyagból való ellenségektől az otthonokat

megvédjék. Amikor a kutya ugatni kezdett, akkor ember vagy állat közeledett, de amikor a kutya vonított, szellemek tartózkodtak a közelben. Még ma is sokan hiszik, hogy az éji kutyavonítás halált jelez.

5 A vadász elég kedves volt a nőhöz, azonban az állatok háziasítását követően sok törzs szégyenletesen kezdett bánni a nőkkel, s e helyzetet a Kaligasztia által keltett zűrzavar csak súlyosbította. Számos területen teljesen úgy bántak velük, mint az állataikkal. A férfiaknak a nőkkel szembeni embertelen viselkedése az emberi történelem legsötétebb fejezeteinek egyike.

8. A RABSZOLGASÁG MINT POLGÁROSODÁSI TÉNYEZŐ

1 Az ősember sohasem habozott rabszolgasorba vetni a társait. Az első rabszolga a nő volt, a családi rabszolga. A pásztorember a nőt, mint alsóbbrendű nemi társát tette rabszolgává. Az effajta nemi rabszolgaság közvetlenül onnan eredt, hogy a férfinak a nőtől való függése csökkent.

2 Nem is olyan régen még rabszolgaság jutott osztályrészül a legyőzőjük vallását elutasító hadifoglyoknak. Korábban a foglyokat megették, halálra kínozták, egymás elleni harcra kényszerítették, feláldozták a szellemeknek vagy rabszolgává tették. A rabszolgaság nagy előrelépés volt a legyilkoláshoz és az emberevéshez képest.

[3] A rabszolgává alacsonyítás előrelépés volt a hadifoglyokkal való irgalmas bánásmód terén. Az Ai-i rajtaütés, amely férfiak, nők és gyermekek tömeges legyilkolásával járt, s ahol csak a királyt hagyták életben azért, hogy a legyőzője a saját hiúságát kielégíthesse, hű képet mutat arról az embertelen mészárlásról, melyet még a polgárosultnak feltételezett népek is gyakoroltak. Ognak, Bashan királyának a megtámadása ugyanilyen kegyetlen és végleges pusztítás volt. A héberek „mindenestül kiirtották” az ellenségeiket, azok minden vagyonát elzsákmányolták. Minden városra rettegést hoztak azáltal, hogy kilátásba helyezték „az összes férfi elpusztítását”. Azonban az akkori törzsek közül sokan, melyek kevesebb törzsi önzés-

sel rendelkeztek, már régen a felsőbbrendű foglyok befogadásának gyakorlatát folytatták.

4 A vadász, mint az amerikai vörös ember, nem tartott rabszolgát. Vagy befogadta a foglyait vagy megölte őket. A rabszolgaság nem volt elterjedt a pásztornépek körében sem, mert kevés munkásra volt szükségük. A háborúban a pásztorok szokása az volt, hogy minden férfit megöltek és rabszolgává csak a nőket és a gyermekeket tették. A mózesi törvény külön szabályokat tartalmazott e női foglyok asszonnyá tételére. Ha a nő nem felelt meg, akkor el lehetett küldeni, azonban a hébereknek nem volt szabad rabszolgának eladniuk ezeket az elutasított hitveseket — ez legalábbis haladás volt a polgá-

rosodás terén. Bár a héberek szabályai durvák voltak, mégis sokkal felette álltak a környező törzsekéinek.

5 A pásztorok voltak az első tőkések; a nyájaik jelentették a tőkét, ők pedig a kamatból — a természetes szaporulatból — éltek. És nemigen akaródzott nekik, hogy e vagyont a rabszolgákra vagy a nőkre bízzák. Később azonban férfi foglyokat ejtettek és földművelésre kényszerítették őket. Ez a jobbágyság — az ember röghöz kötésének — korai eredete. Az afrikaiakat könnyen meg lehetett tanítani a földművelésre; ezért sok rabszolgát adó nép vált belőlük.

6 ¶ A rabszolgaság nélkülözhetetlen láncszemet jelentett az emberi polgárosodás láncában. E hídon kelt át a társadalom az ős-

kuszaságból és tunyaságból a rend és a polgárosodott tevékenységek oldalára; ez kényszerítette munkára a visszamaradt és tunya népeket és így a felettük állók számára jólétet és szabadidőt biztosított.

7 A rabszolgaság intézménye arra kényszerítette az embert, hogy kialakítsa a kezdetleges társadalom szabályozórendszerét; innen eredtek a kormányzás kezdetei. A rabszolgaság erős szabályozást igényel és az európai középkorban gyakorlatilag el is tűnt, mert a földesurak nem voltak képesek ellenőrzés alatt tartani a rabszolgákat. Az ősi idők visszamaradt törzsei, mint a mai ausztrál őslakosok, sohasem tartottak rabszolgákat.

8 Igaz, hogy a rabszolgaság elnyomó in-

tézmény volt, de az elnyomás tanodájában tanulta meg az ember a kitartó munkát. A rabszolgák végeredményben osztoztak annak a felsőbbrendű társadalomnak az áldásaiban, melynek megteremtésében oly kényszeredve működtek közre. A rabszolgaság műveltségi és társadalmi eredményeket felmutató szerveződést teremt, viszont az összes pusztító társadalmi betegség legsúlyosabbikaként rövidesen álnokul, belülről támadja meg a társadalmat.

9 ¶ Az újkori gépi találmányok feleslegessé tették a rabszolgákat. A rabszolgáság, csakúgy mint a többnejűség, azért szűnik meg, mert nem kifizetődő. De mindig is iszonyatos hatású volt az, amikor a rabszolgák hirtelen és nagyszámú felszabadítására ke-

rült sor; a fokozatos felszabadítás kevesebb problémával jár.

10 ¶ Ma az emberek nem a társadalom rabszolgái, de nagyravágyásból ezrek vállalnak rabszolgasorsot tartozásuk fejében. Az önkéntes rabszolgaság átadta a helyét a módosult munkaszolgálat egy új és fejlettebb formájának.

11 Bár a társadalom eszményképe az egyetemes szabadság, azért a tétlenséget nem szabad eltűrni. Minden egészséges személyt kényszeríteni kell, hogy legalább az önfenntartáshoz szükséges mennyiségű munkát végezzen.

12 A mai társadalom az ellenkező irányban halad. A rabszolgaság már csaknem eltűnt; a háziasított állatok eltűnőben vannak. A

polgárosodott társadalom visszanyúl a tűzhöz — a szervetlen világhoz — a hatalomért. Az ember a vadságból a tűz, az állatok és a rabszolgaság révén emelkedett ki; ma visszanyúl ide, figyelmen kívül hagyva a rabszolgák és az állatok segítségét, miközben a vagyon és a hatalom új titkait és forrásait igyekszik kifacsarni a természet elemi tárházából.

9. MAGÁNTULAJDON

[1] Míg a kezdetleges társadalom tulajdonképpen közösségi volt, az ősember nem az osztálynélküli társadalom megteremtésének új keletű tanaihoz tartotta magát. E kezdeti idők osztálynélküli társadalmi rendje nem puszta elmélet vagy társadalmi alapelv volt;

ez egy egyszerű és gyakorlatilag magától való igazodás volt. Az ősközösségi berendezkedés megakadályozta az általános szegénység és ínség kialakulását; a kéregetés és a nemi kufárkodás csaknem ismeretlen volt az ősi törzsek körében.

2 ¶ A fejletlen osztálynélküli társadalmi rend nem különösebben egyenlítette ki az embereket, és nem is emelte ki a középszert, azonban jutalmazta a tétlenséget és a semmittevést, valamint elnyomta az igyekezetet és kiölte a lelkesedést. Az ősközösség nélkülözhetetlen állványzat volt a kezdetleges társadalom növekedésében, azonban teret kellett engednie a magasabb társadalmi rend kialakulásának, mert négy nagy emberi hajlammal fordult szembe:

3 1. *A család.* Az ember nemcsak a vagyon felhalmozására törekszik; az ember vágyik arra is, hogy örökül hagyja a tőkejavait az utódainak. De az ősközösségi társadalomban az ember tőkéje vagy azonnal felemésztődött vagy szétosztották azt a csoport tagjai között az ember halála után. A vagyon nem öröklődött — a vagyonadó száz százalékos volt. A későbbi tőkefelhalmozási és vagyonöröklési erkölcsök határozott társadalmi előrelépést jelentettek. És ez attól függetlenül így van, hogy milyen nagy visszaéléseket követtek el a rosszul használt tőkével.

4 ¶ 2. *Vallásos hajlamok.* Az ősember abból a célból is félre akart tenni némi vagyont, hogy az a következő lét megkezdésé-

nek alapját képezze. Ez az indíték magyarázatot ad arra, hogy miért élt oly sokáig az a szokás, hogy az emberrel együtt eltemették a személyes dolgait is. Az ősi emberek azt hitték, hogy csakis a gazdagok élik túl a halált bármiféle azonnali örömben és méltóságban. A kinyilatkoztatott vallás tanítói, közelebbről is a keresztény tanítók voltak az elsők, akik azt hirdették, hogy a szegény a gazdaggal egyenlő feltételekkel nyerhet üdvözülést.

5 ¶ 3. *A szabadság és a dologtalanság iránti vágy.* A társadalmi evolúció első napjaiban az egyedi jövedelmek felosztása a csoport tagjai között tulajdonképpen a rabszolgaság egy formáját jelentette; a munkás a tétlen ember rabszolgájává lett. Ez volt

az osztálynélküli társadalmi rend öngyilkos gyengesége: az anyagilag előre nem gondoskodó ember a jól gazdálkodó nyakán élt. A magukról nem gondoskodók még a legújabb időkben is az államot (a jól gazdálkodó adófizetőket) szipolyozzák, hogy az gondoskodjon róluk. Akiknek nincs tőkéjük, még mindig az államra számítanak, hogy ellátja őket.

6 ¶ 4. *A biztonságra és a hatalomra irányuló belső ösztönzés.* Az osztálynélküli társadalmi rendet végül azoknak a haladó és sikeres egyéneknek a csalárd ügyeskedései rombolták le, akik különféle kibúvókhoz folyamodtak azon erőfeszítéseik során, hogy a törzsük dologtalan tagjaivá válással elkerüljék a rabszolgaságot. De kezdetben a készle-

tek felhalmozása titokban folyt; a biztonság kezdeti hiánya megakadályozta a látható tőkefelhalmozást. És még a későbbi időkben is igen veszélyes dolog volt túl sok vagyont összegyűjteni; a király bizonyosan kiagyalt valamilyen vádat, ami alapján elkobozhatta a gazdag ember vagyonát, és amikor egy tehetős ember meghalt, a temetést mindaddig nem rendezhették meg, amíg a család nem adományozott egy nagyobb összeget a köz javára vagy a királynak, tehát ez egyfajta örökösödési adó volt.

7 A legkorábbi időkben a nők közösségi tulajdonban voltak, és a család feje az anya volt. Az összes földterületet az első főnökök birtokolták és ők voltak minden nő tulajdonosai is; a házasságkötéshez szükség volt a

törzsi vezető beleegyezésére is. Az osztálynélküli társadalmi rend megszűntével a nők magántulajdonba kerültek, és az apa fokozatosan átvette az otthon irányítását. Az otthon kialakulása tehát így kezdődött el, és az elterjedt többnejűségi szokásokat fokozatosan felváltotta az egynejűség. (A többnejűség a nőirabszolgaság-elem túlélése a házasságban. Az egynejűség az egy férfi és egy nő kivételes társulásának rabszolgaságtól mentes eszményképe az otthonépítés, az utódnevelés, a közös műveltség és az önművelés terén megvalósított nagyszerű vállalkozásban.)

8 Először minden vagyon, beleértve az eszközöket és a fegyvereket is, a törzs közös tulajdona volt. A magántulajdont először azok

a dolgok alkották, melyekhez az ember maga hozzáért. Ha egy idegen ivott egy csészéből, a csésze attól fogva az övé volt. Továbbá, az a földterület, ahol vérontásra került sor, a sérült személy vagy csoport tulajdonába ment át.

9 A magántulajdont eredetileg azért tisztelték, mert feltételezték, hogy az a tulajdonos személyiségének egy részét hordozza. A tulajdon tisztes volta biztonságosan nyugodott a babona e fajtáján; a személyes dolgok őrzéséhez nem volt szükség rendőrségre. A csoporton belül nem fordultak elő lopások, bár az emberek nem haboztak eltulajdonítani más törzsek javait. A vagyoni viszonyok nem szakadtak meg a halállal; a személyes holmikat eleinte elégették, majd eltemették

a halottal, később pedig a túlélő család vagy a törzs örökölte azokat.

10 A díszes személyes holmik eredete a szerencsetárgyak viselésére vezethető vissza. A hiúság és a kísértetektől való félelem arra késztette az ősi embert, hogy ellenálljon minden olyan kísérletnek, mely meg akarta fosztani őt a védelemadónak tartott kedvenc függőitől, mert e tulajdont a létszükségleti cikkeknél is többre becsülték.

11 ¶ Az alvóhely az ember legkorábbi javainak egyike volt. Később az otthonhelyet a törzsfőnökök jelölték ki, akik minden ingatlant a csoport megbízásából letétként kezeltek. Ez után a tűz helye testesített meg tulajdonjogot; ez még később jól megalapozott jogcímet jelentett a szomszédos földterület-

re.

12 A vízlelőhelyek és a források az első magántulajdonok közé tartoztak. Az egész bűvtárgyi eljárást a vízlelőhelyek, a források, a fák, a termények és a méz őrzése céljából alkalmazták. Miután az ember elveszítette a hitét a bűvtárgyban, kialakultak a törvények, hogy megvédjék a magántulajdont. De a vadászatra vonatkozó törvények, a vadászati jog jóval megelőzte a földre vonatkozó törvényeket. Az amerikai vörös ember sohasem fogta fel a föld magántulajdonának elvét; nem volt képes megérteni a fehér ember nézőpontját.

13 A magántulajdont már korán családi jelzésekkel látták el, és ez a korai eredete a családi címereknek. Az ingatlant a szellemek felügyelete alá is helyezhették. A papok „fel-

szenteltek” egy darab földet, és ez azután az ott felállított varázserejű tabuk védelme alatt állt. Ennek birtokosairól azt mondták, hogy övék a „papok címe”. A héberek nagyon is tisztelték e családi határjeleket: „Átkozott, aki elmozdítja az ő szomszédjának határát.” E határkövek a pap névkezdőbetűit hordozták. Még a fák is magántulajdonba mentek át, mihelyt névjellel látták el azokat.

[14] A régi időkben csak a termés volt magántulajdon, azonban a felhalmozódó termés ranghoz juttatta az embert; a mezőgazdaság így a föld magántulajdonának kialakulásához vezetett. Az egyes emberek először csak élethosszig tartó használati jogot kaptak; az egyén halálakor a föld visszaszállt a törzsre. A törzsek által az egyedeknek adott legelső

földhasználati címek a sírok voltak — a családi temetkezési földek. Később a föld azokhoz tartozott, akik elkerítették azt. A városok azonban mindig fenntartottak bizonyos földterületeket a közlegeltetés és a megrohamlások alatti hasznosítás céljából; e „közösségi földek” képviselik a társadalmi tulajdon korai formájának túlélését.

15 Később az állam juttatta tulajdonhoz az egyéneket, fenntartva az adóztatás jogát. A földesurak, miután biztosították a címüket, bérleti díjat szedhettek, és a föld bevételi forrás — tőke — lett. A föld végül valóságosan is értékesíthetővé vált, árakkal, átírással, jelzáloggal és ingatlanárveréssel.

16 A magántulajdon megnövelte a szabadságot és erősítette az egyensúlyt; azonban a

föld magántulajdona csak azt követően kapott társadalmi megerősítést, hogy a közösségi ellenőrzés és irányítás csődöt mondott, melyet rövidesen követett a rabszolgák, a jobbágyok és a föld nélküli osztályok sora. A fejlett gépesítés viszont fokozatosan megszabadította az embereket a rabszolgamunkától.

[17] A vagyonhoz való jog nem abszolút; ez tisztán társadalmi lényegű. De minden kormány, törvény, rend, polgárjog, társadalmi szabadság, hallgatólagos megállapodás, béke és boldogság, melyet a mai népek élveznek, mind a javak magántulajdona mellett nőtték ki magukat.

[18] A jelenlegi társadalmi rend nem feltétlenül helyes — nem isteni vagy szent — azon-

ban az emberiség jól teszi, ha a változtatásokat lassan végzi el. Amivel ti rendelkeztek, az sokkal jobb, mint az elődeitek által ismert bármely rendszer. A társadalmi rend megváltoztatásakor bizonyosodjatok meg afelől, hogy a változtatás a jobb irányába hat. Ne hagyjátok rábeszélni magatokat arra, hogy az ősapáitok által elvetett képletekkel kísérletezzetek. Előre menjetek, ne visszafelé! Hagyjátok az evolúciót a maga útján haladni! Ne lépjetek vissza!

19 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

70. ÍRÁS

AZ EMBERI KÖZÖSSÉGEK KORMÁNYZÁSÁNAK FEJLŐDÉSE

ALIGHOGY sikerült az embernek részben megoldania a megélhetés problémáját, máris szembe találta magát az emberi kapcsolatok szabályozásának feladatával. Az ipar fejlődése törvényt, rendet és társadalmi alkalmazkodást igényelt; a magántulajdon kormányzást tett szükségessé.

[2] Egy evolúciós világon a kibékíthetetlen ellentétek természetesek; a béke csak valamilyen társadalmi szabályozórendszer révén biztosítható. A társadalmi szabályo-

zás elválaszthatatlan a társadalomszervezéstől; a társulás egyúttal mindig valamilyen ellenőrzőhatóságot is feltételez. A kormányzat kényszer révén hangolja össze a törzsek, nemzetségek, családok és egyének kibékíthetetlen ellentéteit.

3 A kormányzás nem más, mint valamiféle nem tudatos fejlődés; próbálkozásokon és hibákon keresztül alakul ki. Túlélési értékkel rendelkezik; ezért hagyományossá válik. A fejetlenség fokozta a gyötrelmeket; ezért a kormányzat, a viszonylagos törvény és rend, lassan kiemelkedett, illetőleg kiemelkedik. A létharc kényszerítő igényei a szó szoros értelmében hajtották előre az emberi fajt a polgárosodás fokozatos fejlődési útján.

1. A HÁBORÚ EREDETE

[1] A háború a kifejlődő ember természetes állapota és öröksége; a béke pedig a polgárosodás kibontakozásának társadalmi mérőrúdja. A fejlődő fajták részleges közösségiesülését megelőzően az ember szélsőségesen egyéniségközpontú, rendkívül gyanakvó és hihetetlenül harcias volt. Az erőszak a természet törvénye, az ellenségesség a természet gyermekének önkéntelen válasza, míg a háború nem más, mint ugyanezek a tevékenységek, de csoportosan gyakorolva. És bárhol és bármikor nehezedjen is a társadalmi haladás okozta bonyodalmak terhe a polgárosodott társadalom építményére, mindig azonnali és pusztító visszafordulás megy végbe e korai, az emberi kapcsolato-

kat terhelő ellentétek erőszakos rendezéséhez használatos módszerek alkalmazásának irányába.

2 A háború a félreértésekre és a viszolygásokra adott állati válasz; minden ilyen probléma és nehézség polgárosult megoldása békével jár. A szangik fajták a később leépült ádámfiakkal és nodfiakkal együtt mind hadviselők voltak. Az andonfiaknak hamar megtanították az aranyszabályt, és az ő eszkimó leszármazottaik még ma is nagymértékben e törvény szerint élnek; a szokások erősek közöttük, és az eszkimók jobbára mentesek az erőszakos és kibékíthetetlen ellentétektől.

3 Andon azt tanította a gyermekeinek, hogy a vitáikat úgy rendezzék, hogy egy fát

csapkodnak bottal, s közben a fát illetik szitkokkal; az győz, akinek a botja előbb eltörik. A későbbi andonfiak úgy rendezték a vitás kérdéseket, hogy nyilvánosan kiálltak, amikor is a vitában álló felek megpróbálták egymást nevetségessé tenni és kigúnyolni, s a nézőközönség tetszésnyilvánítása döntötte el, hogy ki a nyertes.

4 De mindaddig nem fordulhatott elő olyan jelenség, mint a háború, amíg a társadalom elég messzire nem jutott a fejlődésben ahhoz, hogy ténylegesen is megtapasztalja a béke időszakait és szentesítse a háborús szokásokat. Magának a háborúnak az eszméje magában foglal valamiféle szervezettséget is.

5 A társadalmi csoportosulások megjelenésével az egyéni viszolygások elkezdtek el-

tűnni a csoportérzésekben, és ez segítette a törzsön belüli békességet, azonban ennek ára a törzsek közötti béke lett. A békét tehát először a csoporton belüliek vagy a törzs élvezte, akik sohasem kedvelték és mindig is gyűlölték a csoporton kívülieket, az idegeneket. Az ősember érdemnek tekintette az idegen vér kiontását.

6 De kezdetben még ez sem működött. Amikor a régmúlt idők főnökei megpróbálták elsimítani a félreértéseket, gyakorta, legalább évente egyszer, szükségesnek tartották, hogy engedélyezzék a törzsi kőcsatákat. A nemzetség két csoportra oszlott és egy egész napos csatába kezdett. És tették mindezt pusztán szórakozásból; tényleg élvezték a harcot.

7 ¶ A háborúskodás azért létezik, mert az ember olyan ember, aki állatból fejlődött ki, és minden állat harcias. A háború korai okai közé tartoztak a következők:

8 1. *Az éhség,* mely élelemszerző rablótámadásokra sarkallta az embert. A kevés termőföld mindig is háborúhoz vezetett, és e küzdelmek során az ősi békés törzseket gyakorlatilag kiirtották.

9 ¶ 2. *A nőhiány* — kísérlet a házi segítség hiányának enyhítésére. A nőrablás mindig háborúhoz vezetett.

10 ¶ 3. *A hiúság* — a törzsi bátorság megmutatásának vágya. A felsőbbrendű csoportok azért harcoltak, hogy az életmódjukat rákényszerítsék az alsóbbrendű népekre.

11 ¶ 4. *A rabszolgák* — a munkásrendűek számának gyarapítása iránti igény.

12 ¶ 5. *A bosszú* akkor volt háborús indíték, amikor az egyik törzs azt hitte, hogy valamelyik szomszédos törzs az ő törzsük egyik tagjának halálát okozta. A gyász addig tartott, amíg egy fejet haza nem hoztak. A bosszúhadjárat egészen erősen tartotta magát csaknem a legújabb időkig.

13 ¶ 6. *A kikapcsolódás* — e régi időkben a fiatal férfiak szórakozásnak tekintették a háborút. Ha nem volt valamilyen jó és elégséges ürügy a háborúra, amikor a béke már terhes volt számukra, akkor a szomszédos törzsek gyakran kerekedtek fel egy félig barátságos harcra, örömüket lelték a portyázásban, és színlelt csatákat vívtak.

14 ¶ 7. *A vallás* — a vágy arra, hogy híveket szerezzenek az imádatukhoz. A kezdet-

leges vallások mind szentesítették a háborút. A vallás csak a legutóbbi időben kezdte rosszallni a háborúskodást. A korai papság sajnos rendszerint szövetkezett a katonai hatalommal. Minden idők egyik legnagyobb békemozgalma arra irányult, hogy az egyházat elválasszák az államtól.

15 ¶ E régi törzsek mindig is az isteneik parancsára, a vezetőik vagy a javas embereik utasítására viseltek háborút. A héberek hittek az ilyen „háborúk Istenében”; és a midiániakon való rajtaütésről szóló beszámoló jellemző képet fest az ősi törzsi háborúk szörnyű kegyetlenségéről; ez a támadás, amelyben előbb az összes férfit, majd az összes fiúgyermeket és az összes nem szűz nőt legyilkolták, kétszázezer évvel ezelőtt

még bármely törzsfőnöknek erkölcsi érdeméül szolgált volna. És mindezt „Izráel Úristenének nevében” vitték véghez.

16 E beszámolóban a társadalom fejlődését — a fajok problémáinak természetes elintéződését — ismertetjük, amikor is az ember a saját végzetén dolgozik a földön. Az ilyen embertelenségekre nem az Istenség sarkallja az embert, függetlenül attól, hogy az ember hajlamos a felelősséget az isteneire hárítani.

17 ¶ A háborúban mutatott irgalom lassan jelent meg az emberek között. Még amikor egy nő, Debóra uralkodott a héberek felett, akkor is ugyanez a nagybani kegyetlenkedés folyt. Az ő győztes tábornoka érte el a nem a fajtájukba tartozókkal folytatott harcokban azt, hogy „az egész tábor elhullott fegyver-

nek éle miatt; még csak egyetlen egy sem maradt meg”.

18 A faji történelemnek már a legelején használtak mérgezett fegyvereket. A megcsonkítás mindenféle formáját is gyakorolták. Saul nem habozott száz filiszteusi előbőrt követelni hozományul, hogy David megkaphassa a lányát, Michalt.

19 Az első háborúkat egész törzsek vívták egymással, de később, amikor két különböző törzsből való személynek vitája támadt, akkor ahelyett, hogy a két törzs csapott volna össze, a vitában álló felek keltek párbajra. Az is szokássá vált, hogy két sereg mindent arra tett fel, hogy mi lesz a kimenetele a két oldalról kiválasztott egy-egy képviselő küzdelmének, ahogy ez Dávid és Góliát eseté-

ben is történt.

[20] A háború első tökéletesítése a hadifoglyok szedése volt. Ez után a nőket mentesítették az ellenségeskedés alól, majd pedig elismerték a nem harcolókat. A katonai kasztok és az állandó hadseregek hamar megtanulták, hogy lépést tartsanak az egyre összetettebbé váló küzdelemmel. E harcosoknak hamar megtiltották, hogy asszonyt vegyenek maguk mellé, és a nők már régen felhagytak a harccal, bár mindig is ellátták és ápolták a katonákat, és ők sürgették őket, hogy csatába menjenek.

[21] A hadüzenet szokása nagy előrelépést jelentett. E háborús szándéknyilatkozat a tisztesség jele volt, és ezt követte a „civilizált” hadviselés szabályainak kidolgozása. Na-

gyon hamar kialakult az a szokás, hogy nem harcoltak szent helyek közelében, és később, hogy nem harcolnak bizonyos szent napokon sem. Ezt követte a menedékjog általános elismerése; a politikai menekültek védelemben részesültek.

22 A hadviselés így fejlődött fokozatosan az ősember vadászatától a későbbi „polgárosodott” nemzetek némiképp rendezettebb rendszerévé. De a jó viszony társadalmi magatartása csak lassan váltja fel a gyűlölködését.

2. A HÁBORÚ TÁRSADALMI ÉRTÉKE

1 A letűnt korokban az ádáz háború olyan társadalmi változásokat hozott és olyan új eszmék elfogadását könnyítette meg, melyre a dolgok természetes menete szerint még

tízezer év alatt sem került volna sor. E háború segítette haladás szörnyű nagy ára az volt, hogy a társadalom egyidejűleg visszasüllyedt a vad állapotok közé; a polgárosodott értelemről le kellett mondani. A háború erős orvosság, nagyon költséges és rendkívül veszélyes is; bár gyakran gyógyírt jelent bizonyos társadalmi rendellenességekre, néha azonban megöli a beteget, elpusztítja a társadalmat.

2 A nemzetvédelem állandó igénye számos új és haladó társadalmi kiigazításhoz vezet. A társadalom ma egy sor olyan hasznos újítás előnyeit élvezi, melyek először teljesen katonaiak voltak, és még a tánc is a harcnak köszönhető, melynek az egyik korai formája katonai kiképzés volt.

3 ¶ A háború társadalmi értékkel bírt a letűnt polgárosodott társadalmak számára, mert:

4 1. Fegyelmet követelt és együttműködésre kényszerítette az embereket.

5 2. Jutalmazta a kitartást és a bátorságot.

6 3. Támogatta és megszilárdította a nemzeti érzületet.

7 4. Elpusztította a gyenge és beteg népeket.

8 5. Szétoszlatta a kezdetleges egyenlőség ábrándját és elkülönítette a társadalmi rétegeket.

9 ¶ A háborúnak volt egy bizonyos evolúciós és selejtező értéke, azonban a rabszolgasághoz hasonlóan, egyszer majd ezzel is fel kell hagyni, ahogy a polgárosodás lassan

kibontakozik. A régi idők háborúi segítették az utazást és a műveltségi párbeszédet; e célokat ma már jobban szolgálják a közlekedés és a közléscsere új keletű módszerei. A régi idők háborúi erősítették a nemzeteket, de az újkori küzdelmek szétrombolják a polgárosodott műveltséget. Az ősi hadviselés megtizedelte az alsóbbrendű népeket; az újabb összeütközés tiszta eredménye a legjobb emberi fajták válogatott pusztítása. A korai háborúk segítették a szerveződést és a hatékonyságot, ám ezek mára már a mai ipar céljai lettek. Az elmúlt korok háborúja a polgárosodás kibontakozásának irányába ható társadalmi erjesztőanyag volt; ezt az eredményt ma már jobban el lehet érni becsvágy és találékonyság révén. Az ősi hábo-

rúskodások idején nagyra tartották a csaták Istenének eszméjét, azonban a mai embernek már megtanították, hogy az Isten szeretet. A háború a múltban számos értékes célt szolgált, nélkülözhetetlen állványzatát képezte a polgárosodott társadalom épületének, de a háború gyorsan műveltségi csődd é válik — nem képes a társadalmi nyereség olyan mértékű osztalékát biztosítani, mely arányban állna az igénybevételével járó szörnyű veszteségekkel.

10 Egykor az orvosok azt hitték, hogy a vércsapolás gyógymód lehet számos betegségre, de azóta e betegségek többségére jobb gyógyírt találtak. És így a nemzetközi vérontásnak is át kell adnia a helyét a nemzetek betegségei gyógyítására alkalmas jobb mód-

szereknek.

11 Az urantiai nemzetek már belefogtak az erőszakos nemzetieskedő fegyverkezés és indusztrializmus közötti hatalmas küzdelembe, és ez a harc sok szempontból hasonló ahhoz a korszakos küzdelemhez, mely a pásztor-vadász és a gazdálkodó között zajlott. De ha úgy alakulna, hogy az indusztrializmus győzedelmeskedne a fegyverkezés felett, akkor is óvakodnia kell az azt övező veszélyektől. A bimbózó ipar veszélyei az Urantián a következők:

12 1. Az anyagelvűség, a szellemi vakság felé való erőteljes sodródás.

13 2. A vagyon hatalmának imádata, az értékek torzulása.

14 3. A pazarlás, a műveltségi éretlenség bűnei.

15 4. A nemtörődömség, a szolgálat iránti érzéketlenség növekvő veszélyei.

16 5. A nemkívánatos faji elpuhultság, az élőlénytani leépülés erősödése.

17 6. A megerősített ipari rabszolgaság, a személyiségfejlődés megrekedésének veszélye. A munka nemesít, de a nehéz, szolgai munka megbénít.

18 ¶ A fegyverkezés önkényes és kegyetlen — embertelen. Támogatja a győzők társadalmi szerveződését, de felbomlasztja a legyőzöttekét. Az indusztrializmus ennél polgárosultabb dolog és azt úgy kell tovább vinni, hogy támogassa a kezdeményezőkészséget és bátorítsa az egyéniségközpontúságot.

A társadalomnak minden lehetséges módon támogatnia kell az eredetiséget.

19 Ne essetek abba a hibába, hogy dicsőítitek a háborút; inkább azt nézzétek, hogy mit tett a háború a társadalomért annak érdekében, hogy még pontosabban lássátok, hogy a háború helyettesítőinek mit is kell nyújtaniuk, hogy a polgárosodás kibontakozása folytatódjon. És ha ezek a megfelelő helyettesítők nem állnak rendelkezésre, akkor biztosak lehettek abban, hogy a háború még sokáig fog tartani.

20 Az ember sohasem fogadja el a békét mint természetes életmódot mindaddig, amíg alaposan és többszörösen is meg nem győződött arról, hogy a béke a legjobb dolog az ő anyagi jólétéhez, és amíg a társa-

dalom nem bocsátott rendelkezésre bölcsen olyan békés helyettesítőket, melyek gondoskodnak az emberi nem önfenntartási válaszaival társuló, az állandóan felgyülemlő érzelmek és energiák felszabadítására rendelt közösségi hajtóerő rendszeres szabadjára engedéséről, ezen eredendő hajlam kiéléséről.

[21] De a háború még elmúltában is tiszteletet érdemel, mint a tapasztalás tanodája, mely a dölyfös egyedekből álló fajt rákényszerítette arra, hogy alávessék magukat az összpontosult hatalomnak — egy elsőszámú vezetőnek. Az ódivatú háború kiválasztotta az eredendően kiváló embereket a vezetői tisztségekre, a mai háború azonban már nem tesz így. Ahhoz, hogy a társadalom megtalálja

a vezetőit, most a béke meghódítása felé kell fordulnia: az ipar, a tudomány és a társadalmi haladás felé.

3. AZ ELSŐ EMBERI TÁRSULÁSOK

[1] A legkezdetlegesebb társadalomban a *horda* jelenti a mindent; még a gyermekek is annak közös tulajdonát képezik. A kialakuló család felváltotta a hordát a gyermekneve-lésben, míg a megjelenő nemzetségek és törzsek elfoglalták annak, mint társadalmi egységnek a helyét.

[2] A nemi vágy és az anyai szeretet hozza létre a családot. De igazi kormányzat addig nem jelenik meg, amíg a családnál nagyobb csoportok kialakulása el nem kezdődik. A család megjelenése előtti horda-időkben a

vezetést a nem hivatalosan választott egyedek gyakorolták. Az afrikai busmanok sohasem fejlődtek e kezdetleges szakasznál tovább; a hordában nekik nincsenek főnökeik.

3 ¶ A családok a vér révén egyesültek a nemzetségekben, a rokon egyedek összességében; és ezek később törzsekké, területi közösségekké fejlődtek. A hadviselés és a külső nyomás kényszerítette a rokonsági alapú nemzetségekre a törzsi szervezetet, azonban a kereskedelem és a kereskedés volt az, ami e korai és kezdetleges csoportokat valamilyen mértékű belső béke mellett együtt tartotta.

4 A békét az Urantián a nemzetközi kereskedelmi szervezetek messze jobban fogják támogatni, mint az elképzelt béketervezés mindenféle szenvelgő álokoskodása. A ke-

reskedelmi kapcsolatokat a nyelv fejlődése és a fejlett közléscserét biztosító módszerek, valamint a jobb szállítási lehetőségek segítették.

5 A közös nyelv hiánya mindig is fékezte a békés csoportok gyarapodását, azonban az újkori kereskedelem egyetemes nyelve a pénz lett. A mai társadalmat nagymértékben az ipari kereslet-kínálat tartja össze. A nyereségre való törekvés óriási polgárosodáshozó erő, amikor azt a szolgálat iránti vágy nemesíti meg.

6 ¶ A korai időkben minden egyes törzset félelem és gyanakvás vett körül; ennélfogva egykor szokás volt megölni minden idegent, később pedig, rabszolgává tenni őket. A barátság régi fogalma a nemzetségbe való fel-

vételt jelentette; és a nemzetségbeli tagságról úgy tartották, hogy túléli a halált is — ez volt az örökkévaló élettel kapcsolatos egyik legkorábbi felfogás.

7 A felvételi szertartás abból állt, hogy ittak egymás véréből. Némely csoportban a nyál váltotta fel a vér ivását, s ez volt az ősi eredete a társadalmi jelentőségű csók szokásának. És a társulásokkal, lett légyen az házasságkötés vagy befogadás, összefüggő mindenféle szertartás mindig ünnepléssel zárult.

8 A későbbi időkben a vért vörösborral hígítva itták, majd pedig a bort önmagában elfogyasztva pecsételték meg az elfogadási eljárást, mely abból állt, hogy a borospoharat kézbe vették s kiitták az italt. A héberek ennek az elfogadási szertartásnak egy módosí-

tott formáját alkalmazták. Az ő arab elődeik abból az eskütevési szertartásos szokásból indultak ki, hogy az eskütételkor a jelöltnek a törzs szülöttének nemi szervét kellett fognia. A héberek kedvesen és testvérien bántak a befogadott idegenekkel. „A veled lakó idegen úgy kezelendő, mint aki köztetek született, és úgy szeresd őt, mint magadat.”

9 A „vendég-barátság” az átmeneti vendégszeretet viszonyát fejezte ki. Amikor a vendégek távozni készültek, a vendéglátók egy tálat félbetörtek, s az egyik felét a távozó barátnak adták, hogy megfelelő bemutatkozásul szolgáljon egy harmadik fél számára, aki később érkezett látogatóba. Szokás volt az is, hogy a vendégek azzal fizettek a megvendégelésükért, hogy történeteket mesél-

tek az utazásaikról és a kalandjaikról. A régi idők történetmesélői olyan népszerűvé váltak, hogy az erkölcsök később már nem engedték meg a működésüket vadászidénykor vagy aratásidőben.

10 Az első békeszerződések a „vérszövetségek” voltak. A hadban álló felek békekövetei találkoztak, kifejezték az egymás iránti tiszteletüket, majd kisebb vérző sebet ejtettek a bőrükön; ez után ittak egymás véréből és kinyilvánították a békét.

11 A legkorábbi békeküldöttségeket olyan küldöttek alkották, akik a kiválasztott szüzeiket vitték magukkal abból a célból, hogy az egykori ellenségeik a nemi vágyaikat általuk kielégíthessék, tehát a nemi vágyat használták fel a háború utáni vágy legyőzésére. Az

így megtisztelt törzsnek viszonoznia kellett a látogatást, és fel kellett ajánlania szüzeket is; a béke ez után szilárdult meg. És rövidesen a vezérek családjai között házasságok köttettek.

4. NEMZETSÉGEK ÉS TÖRZSEK

[1] Az első békés csoport a család volt, majd következett a nemzetség, a törzs, és később a nemzet, mely végül a mai területi elven szerveződő állammá alakult. Az a tény, hogy a mai békés csoportok már régóta túlléptek a vérségi köteléken, s már nemzeteket is magukba foglalnak, igen biztató dolog, annak ellenére, hogy az urantiai nemzetek még mindig rengeteget költenek háborús készülődésre.

2 A nemzetségek vérségi csoportok voltak a
törzsön belül, és létüket bizonyos közös ér-
dekeknek köszönhették, mint például:

3 ¶ 1. Közös őshöz vezették vissza az ere-
detüket.

4 2. Közös vallási nemzetségi ősnek hó-
doltak.

5 3. Azonos nyelvjárást beszéltek.

6 4. Közös lakóhelyen éltek.

7 5. Ugyanazoktól az ellenségektől tartot-
tak.

8 6. Közös katonai tapasztalatokkal ren-
delkeztek.

9 ¶ A nemzetségvezérek mindig a törzsfő-
nök alárendeltjei voltak, lévén, hogy a ko-
rai törzsi kormányzatok a nemzetségek laza

szövetségére épültek. Az őshonos ausztráliaiak sohasem alakítottak ki törzsi formájú kormányzást.

10 A nemzetségek békefőnökei rendszerint az anyai ágon át uralkodtak; a törzsi harcifőnökök vitték az apai ágat. A törzsfőnökök és az első királyok udvarai a nemzetségek vezetőiből álltak, akiket szokás szerint évente több alkalommal is a király színe elé hívattak. Ezzel lehetővé vált, hogy a király jobban szemmel tarthassa őket és jobban összehangolhassa a tevékenységüket. A nemzetségek értékes célt szolgáltak a helyi önkormányzatban, azonban nagymértékben késleltették a nagy és erős nemzetek kialakulását.

5. A KORMÁNYZÁS KEZDETEI

[1] Minden emberi intézménynek vannak kezdetei, és a polgári kormányzás fokozatos fejlődés eredménye, éppen úgy, mint a házasság, az ipar és a vallás. A korai nemzetségektől és kezdetleges törzsektől kezdve az egymást követő emberi kormányzati rendszerek fokozatosan fejlődtek, s egymást váltva érték el a huszadik század második harmadát jellemző társadalmi és polgári szabályozási formákat.

[2] A családi egységek fokozatos megjelenésével kialakultak a kormányzás alapjai a nemzetségi szervezetben, a vérrokon családok csoportosulásában. Az első igazi kormányzati testület *a vének tanácsa* volt. E szabályozó csoport olyan idős emberekből

állt, akik valamilyen téren jelentősen kitűntek a többiek közül. A bölcsességet és a tapasztalatot még az ősi ember is már korán megbecsülte, és elkövetkezett a vének uralmának hosszú időszaka. A kevesek életkor szerinti uralma lassan nőtte ki magát az apajogúság eszméjévé.

3 A kezdeti időkben a vének tanácsában minden hatalmi ág megvolt: a végrehajtói, a törvényhozói és az igazságszolgáltatói. A mindenkori erkölcsöket értelmező tanács bíróságként működött; a társadalmi szokások új módjainak megalkotásakor törvényalkotó volt; e rendeletek és törvények betartatásakor pedig végrehajtóként járt el. A tanács elnöke a későbbi törzsfőnökök egyik előfutára volt.

4 Néhány törzsben női tanácsok működtek, és időről időre számos törzsnek voltak női vezetői. A vörös ember bizonyos törzsei megőrizték Onamonalonton tanításait azáltal, hogy követték a „hetek tanácsának” osztatlan uralmát.

5 ¶ Az emberiség nehezen tanulta meg, hogy egy vitatkozó társadalom sem békében nem élhet, sem háborút nem folytathat. A kezdetleges „eszmecserék” ritkán hasznosak. A faj hamar megtanulta, hogy a nemzetségvezérek csoportja által irányított hadseregnek nincs esélye egy erős, egyetlen ember vezette hadsereg ellen. A háború mindig is királycsináló volt.

6 ¶ A harcifőnököket először csak katonai szolgálatra választották, és békeidőben a ha-

táskörük egy részét nem gyakorolták, amikor is a feladataik inkább társadalmi természetűek voltak. De a harci hatásköreik gyakorlását fokozatosan kiterjesztették a békeidőszakokra is, arra törekedtek, hogy az egyik háborútól egészen a következőig uralkodjanak. Gyakran gondoskodtak arról, hogy az új háború ne túl soká kövesse az előzőt. E korai hadurak nem szerették a békét.

7 Később némely főnököt a katonain kívül más szolgálatra is megválasztottak, mégpedig azért, mert valamilyen rendkívüli testi vagy kiemelkedő jellembeli adottságokkal rendelkeztek. A vörös embereknek gyakran kétféle vezetőik voltak — a sachemek, vagy békefőnökök, és az örökölt tisztséget betöltő

harcifőnökök. A békefőnökök egyúttal bírák és tanítók is voltak.

8 Némely korai közösséget a javas emberek irányítottak, akik gyakran léptek fel főnökökként is. Egy ember működött papként, gyógyítóként és elsőszámú vezetőként. A korai királyi címerek nagyon gyakran eredetileg a papi ruházati jelek vagy jelvények voltak.

9 És e lépések során át fokozatosan létrejött a végrehajtói hatalmi ág. A nemzetségek és törzsek tanácsai a továbbiakban tanácsadói minőségben és a később megjelenő törvényhozó és igazságszolgáltató hatalmi ág előfutáraiként működtek. Ma Afrikában a kezdetleges kormányzás mindeme formái ténylegesen is megvannak a különböző törzsek-

nél.

6. EGYEDURALMI KORMÁNYZÁS

[1] A hatékony állami uralom csak a teljes körű végrehajtói hatalommal rendelkező vezető működése mellett alakulhatott ki. Az ember rájött, hogy hatékony kormányzást csak úgy lehet megvalósítani, hogy egy személyt hatalommal ruháznak fel, s nem úgy, hogy valamilyen eszmét terjesztenek.

[2] Az uralkodás a családi fennhatóság, illetőleg a vagyon eszméjéből alakult ki. Amikor az apajogú rendben egy királyocska valódi királlyá lett, néha úgy nevezték, mint „az ő népének atyja”. Később úgy tartották a királyokról, hogy hősöktől származnak. Még később az uralkodás öröklődött,

annak köszönhetően, hogy az emberek hittek a királyok isteni eredetében.

[3] Az öröklődő királyság elkerülte azt az uratlanságot, mely korábban oly sok pusztításhoz vezetett a király halála és a követőjének megválasztása közötti időszakban. A családnak élőlénytani feje volt; a nemzetségnek kiválasztott természetes vezetője; a törzsnek és később az államnak azonban nem volt természetes vezetője, és ez további okot adott a főnök-királyok öröklődő jogának érvényesítésére. A királyi családok és a nemesség eszméje a nemzetségen belül szintén a „névbirtoklás” erkölcsein alapult.

[4] A királyok sorát később természetfelettinek tekintették, a királyi vérről úgy gondolták, hogy az visszavezet Kaligasztia her-

ceg anyagivá lényegített törzskarának korába. Így a királyok bűvtárgyi személyiségekké lettek és az emberek rendkívül féltek tőlük, udvari használatra még különleges beszédmódot is kialakítottak. Az emberek még a legutóbbi időkben is úgy gondolták, hogy a királyi érintés gyógyító hatású, és némely urantiai nép még mindig úgy tekint az uralkodójára, mint aki isteni eredetű.

5 A korai bűvtárgyi királyokat gyakran elkülönítették az emberektől; túlságosan is szentnek hitték ahhoz, hogy az emberek az ünnepnapok és a szent napok kivételével más alkalommal egyáltalán láthassák őket. Rendszerint képviselőt választottak az ő megszemélyesítésére, és innen ered a kormányfők intézménye. Az első kormánytag

az élelemügyi intéző volt; a többiek rövidesen követték őt. Az uralkodók hamar képviselőket jelöltek ki a kereskedelem és a vallás területére; és a kormány fejlődése közvetlen előrelépést jelentett a végrehajtó hatalom személytelenítése felé. A korai királyok e segédeiből lett az elfogadott nemesség, és a király felesége fokozatosan királynéi rangra emelkedett, mint olyan nő, akit nagy tiszteletben tartottak.

6 ¶ A gátlástalan uralkodók nagy hatalomra tettek szert a méreg felfedezésével. A korai udvar varázsa ördögi volt; a király ellenségei hamarosan elhunytak. De még a legintkább kényúri zsarnokra is vonatkozott néhány megszorítás; ha más nem is, legalább a mindig jelenlévő orgyilkosságtól való fé-

lelem korlátozta a tetteit. A javasok, gyógyító varázslók és papok mindig is erős ellenőrzést gyakoroltak a királyok felett. Később a földtulajdonosok, a nemesség fejtett ki visszatartó erőt. És a nemzetségek és törzsek minduntalan felkeltek és letaszították a királyszékről a kényuraikat és zsarnokaikat. A hatalmuktól megfosztott uralkodóknak, ha halálra ítélték őket, gyakran megadták az öngyilkosság lehetőségét, mely megteremtette a bizonyos körülmények között gyakorolt öngyilkosság ősi társadalmi divatját.

7. KEZDETLEGES TÁRSASKÖRÖK ÉS TITKOS TÁRSASÁGOK

[1] A vérrokonság határozta meg az első társadalmi csoportokat; a társulás kiterjesztet-

te a rokonsági alapú nemzetséget. A csoport bővülésében a következő lépés a vegyes házasságok megjelenése volt. A társadalmi fejlődés következő mozzanata a vallási imádatok és politikai társaskörök kialakulása lett. Ezek először titkos társaságokként jelentek meg és eredetileg teljes egészében vallási jellegűek voltak; később váltak szabályozóivá. Ezek először férfiszövetségek voltak; később megjelentek a női csoportok is. Majd két osztályba csoportosultak: voltak a társadalompolitikaiak és voltak a vallási-titokzatosság hívei.

2 ¶ E társaságok eltitkolásának számos oka volt, mint például:

3 1. Attól való vélelem, hogy kiváltják az uralkodók nemtetszését, mert valamilyen

tabut megsértettek.

4 2. Kisebbségi vallási szertartásos szokások gyakorlása érdekében.

5 3. Értékes „szellem-” vagy kereskedelmi titkok megőrzése céljából.

6 4. Valamilyen különleges bűbáj vagy varázslat élvezete érdekében.

7 ¶ Éppen e társaságok titkos volta kölcsönzött a tagok mindegyikének rejtélyes hatalmat a törzs más részével szemben. A titkosság mindig is legyezgeti az ember hiúságát; a felavatottak a koruk előkelő társadalmi csoportját alkották. A felavatást követően a fiúk már együtt vadásztak a férfiakkal; míg azt megelőzően növényeket gyűjtögettek az asszonyokkal. És a legnagyobb megalázást, törzsi megvetést jelentette az, ha a

valaki nem volt képes megfelelni e serdülőkori próbákon és emiatt arra kényszerítették, hogy a férfiak lakóhelyén kívül, a nőkkel és a gyerekekkel lakjon, az ilyen fiút férfiatlannak tekintették. Ezen kívül azt sem engedték meg a fel nem avatottaknak, hogy házasodjanak.

8 ¶ A hajdani emberek már korán megtanították a fegyelmet a kamaszoknak a nemi élet területén. Az volt a szokás, hogy a fiúkat elválasztották a szüleiktől a kamaszkortól a házasságig tartó időszakra, s az oktatásukkal és képzésükkel a férfiak titkos társaságait bízták meg. És e társaskörök egyik fő feladata az volt, hogy a kamaszkorú fiatal férfiakat ellenőrzés alatt tartsák, s így megakadályozzák a törvénytelen gyermekek születését.

9 Az üzletszerű kéjelgés akkor kezdett el megjelenni, amikor e férfiszövetségek pénzzel fizettek a más törzsekből való nők használatáért. De a korábbi csoportok jellemzően mentesek voltak a nemi feslettségtől.

10 A kamaszkori felavatási szertartás rendszerint öt éven át tartott. E szertartásokat sok önsanyargatás kísérte és sok fájdalmas sérülést is el kellett szenvedniük. A körülmetélést először az ilyen titkos társaságok valamelyikébe való bevezetés szertartásos szokásaként gyakorolták. A törzsi jegyeket a bőrbe vágták bele a kamaszkori beavatás részeként; a tetoválás eredetileg tagjelvény volt. E kínzás a sok nélkülözéssel együtt azt a célt szolgálta, hogy megerősítse a fiatalokat, hogy szembesítsék őket az élet

valóságával és annak elkerülhetetlen nehézségeivel. E célt jobban szolgálják a később megjelenő atlétikai játékok és testi sportok.

11 De a titkos társaságok célul tűzték ki a kamaszok erkölcseinek fejlesztését is; a kamaszkori szertartások egyik fő célja az volt, hogy belevéssék a fiú eszébe, hogy más férfi feleségét békén kell hagynia.

12 A szigorú fegyelmet követelő és felkészítést nyújtó évek leteltével, és még a házasságkötés előtt, a fiatal férfiaknak rendszerint egy rövid időre pihenést és szabadságot engedélyeztek, melynek letelte után visszatérve megházasodtak és életük végéig alávetették magukat a törzsi tabuknak. És ez az ősi szokás a fiatal férfiak „kitombolásának” esztelen képzeteként él tovább a legújabb idők-

ben.

13 ¶ Számos későbbi törzs támogatta a női titkos társaskörök megalakítását, melyek célja az volt, hogy a kamaszlányokat felkészítsék a feleség- és anyaszerepre. A beavatást követően a lányok alkalmassá váltak a házasságra és megengedték nekik, hogy megjelenjenek a „menyasszony-szemlén”, a korabeli első házibálon. Hamar létrejöttek a házasságkötéstől való tartózkodásra fogadalmat tett női rendek is.

14 Később megjelentek az olyan nem titkos körök, amikor a nőtlen férfiak és a szabad nők csoportjai megalakították a maguk külön szervezeteit. Ténylegesen ezek voltak az első tanhelyek. És bár a férfi és női társaskörök gyakran hajlamosak voltak zaklatni egy-

mást, néhány fejlettebb törzs, a dalamatiai tanítókkal való kapcsolat létrejöttét követően, megpróbálkozott a vegyes osztályokkal, bentlakásos tanodákat hoztak létre a két nem számára.

15 ¶ A titkos társaságok főként a beavatásaik sejtelmes jellege révén járultak hozzá a társadalmi kasztok kiépüléséhez. E társaságok tagjai először álarcot viseltek, hogy a kíváncsiskodókat a gyászszertartásos szokásaiktól — az ősök imádásától — elijesszék. E szertartás később képzelt szellemidézéssé fejlődött, amelyről úgy tartották, hogy annak keretében kísértetek jelennek meg. Az „újjászületés” ősi társaságai jeleket és különleges titkos nyelvet használtak; emellett bizonyos ételekről és italokról esküvel mondtak le. Éj-

szakai csendőrségként léptek fel, egyébként pedig széleskörű társadalmi tevékenységeket folytattak.

16 Minden titkos társaság épített az esküttelre, a bizalomra, és a titkok megőrzését tanította. E rendek félelemmel vegyes tiszteletet keltettek a tömegekben és irányították is azokat; őrtársulásokként is felléptek, s a lincstörvényt alkalmazták. Ők voltak az első kémek, amikor a törzsek hadban álltak és az első titkosrendőrség is a béke idején. A működésük legnagyobb eredménye az volt, hogy a gátlástalan királyokat bizonytalanságban tartva gyengítették azok hatalmát. A királyok viszont az ő hatalmuk ellensúlyozására kezdeményezték a saját titkosrendőrség kiépítését.

17 E társaságokból alakultak ki az első politikai pártok. Az első pártalapon szerveződő kormányzás „az erősek” *szemben* „a gyengékkel” formában jelent meg. Az ősi időkben az igazgatási váltás csak polgárháború után történhetett meg, ami bőséges bizonyítékul szolgál arra, hogy a gyenge igencsak megerősödött.

18 E társaskököket a kereskedők arra használták, hogy tartozásokat gyűjtsenek, a királyok pedig arra, hogy adókat szedjenek. Az adóztatás hosszú küzdelem volt, melynek egyik legkorábbi formája a tized, vagyis a vadászat, illetőleg a zsákmány egytizede. Adókat eredetileg a királyi ház fenntartására szedtek, azonban rájöttek, hogy könnyebb azt beszedni, ha úgy tüntetik fel, mint a

templomi szolgálat támogatásához való felajánlást.

19 Idővel e titkos társaságokból lettek az első jótékonysági szervezetek és később alakultak át a korai vallási társaságokká — az egyházak előhírnökeivé. Végül e társaságok némelyike törzsközi jelleget öltött, ezekből lettek az első nemzetközi szövetségek.

8. TÁRSADALMI OSZTÁLYOK

1 Az emberi lények elmebéli és testi különbözősége biztosítja a társadalmi osztályok megjelenését. A társadalmi rétegek nélküli egyedi világok a legkezdetlegesebbek és a legfejlettebbek. A kibontakozó polgárosodás még nem indította el a társadalmi rétegek elkülönülését, míg a fényben és életben megállapodott világ már nagyobbrészt

eltüntette az emberiség osztályait, melyek olyannyira jellemzők minden köztes evolúciós szakaszra.

2 Ahogy a társadalom kiemelkedett a vadságból a durva emberi viszonyok szintjére, a társadalom emberi elemei hajlamosak voltak osztályokba tömörülni az alábbi általános okok miatt:

3 1. *Természetes* — kapcsolat, rokonság és házasság; az első társadalmi elkülönülések alapját a nemi, életkori és vérségi — a vezérrel való rokonsági — sajátságok alkották.

4 ¶ 2. *Személyes* — az ügyesség, a kitartás, a szakértelem és az állhatatosság elismerése; ezt hamarosan követte a nyelvismeret, a tudás és az általános értelem elismerése.

5 ¶ 3. *Véletlen* — a háború és a kivándorlás az emberi csoportok elkülönüléséhez ve-

zetett. Az osztályok kialakulását erőteljesen befolyásolták a hódítások, a győzőnek a legyőzötthöz való viszonya, míg a rabszolgaság megteremtette a szabadok és a rabszolgák első általános társadalmi elkülönülését.

6 ¶ 4. *Gazdasági* — gazdagok és szegények. A vagyon és a rabszolgák birtoklása eredendő alapját képezte az egyik társadalmi osztálynak.

7 ¶ 5. *Földrajzi* — osztályok jelentek meg a városi vagy a falusi települések létének folyományaként is. A város és a vidék az eltérő nézőpontok és hozzáállás miatt a maga részéről hozzájárult a pásztor-mezőgazdász és a kereskedő-iparos szétválásához.

8 ¶ 6. *Társadalmi* — osztályok alakultak ki fokozatosan aszerint is, hogy az emberek

milyen társadalmi értéket tulajdonítottak a különféle csoportoknak. Az e fajtába tartozó legkorábbi osztályok között megvoltak a paptanárok, az uralkodó-harcosok, a tőkés-kereskedők, a közönséges munkások és a rabszolgák közötti határvonalak. Rabszolgából sohasem lehetett tőkés, bár a bérből élő néha felemelkedhetett a tőkések rangjára.

9 ¶ 7. *Szakmai* — a foglalkozások sokasodásával igény jelentkezett kasztok és ipartestületek alapítására. A munkások három csoportra oszlottak: a hivatást gyakorló osztályok, beleértve a javasokat is, majd a szakmunkások következtek, melyeket a szakképzetlen munkások követtek.

10 ¶ 8. *Vallási* — a korai istenimádati cél-

lal létrejött társaskörök létrehozták a maguk osztályait a nemzetségeken és törzseken belül, és a papok áhítata és titokzatossága hosszú időn keresztül külön társadalmi csoporttá tette őket.

11 ¶ 9. *Faji* — két vagy több emberfajta jelenléte egy adott nemzeten vagy területi egységen belül rendszerint színes kasztokat eredményez. India eredeti kasztrendszerének alapját a bőrszín képezte, mint ahogy ez volt a helyzet az ősi Egyiptomban is.

12 ¶ 10. *Életkori* — a fiatalok és az érettebb emberek. A törzseknél a fiú az apja felügyelete alatt maradt az apa élete végéig, míg a leánygyermeket az anyja gondjaira bízták a házasságkötésig.

13 ¶ A rugalmas és mozgékony társadalmi osztályok nélkülözhetetlenek egy fejlődő

polgárosodott társadalom számára, azonban amikor az *osztályból kaszt* lesz, amikor a társadalmi rétegek megmerevednek, akkor a társadalmi egyensúly kiteljesedésének ára a személyes kezdeményezőkészség visszaszorulása lesz. A társadalmi kaszt megoldja azt a problémát, hogy az ember megtalálja a helyét a munka világában, de egyúttal határozottan korlátozza az egyéni fejlődési lehetőségeket és gyakorlatilag megakadályozza a társadalmi együttműködést.

[14] A társadalmi osztályok, lévén, hogy természetes úton alakultak ki, mindaddig meg fognak maradni, amíg az ember fokozatosan végre nem hajtja azok evolúciós felszámolását a fokozatos polgárosodás élőlénytani, értelmi és szellemi forrásainak okos

igénybevételén keresztül, úgymint:

15 1. A faji állományok élőlénytani helyreállítása — az alsóbbrendű emberi fajták selejtező felszámolása. Ez egyúttal számos halandói egyenlőtlenséget is meg fog szüntetni.

16 2. Az ilyen élőlénytani fejlesztés eredményeként megjelenő kiemelkedő agyi képességű egyének oktatása és képzése.

17 3. A halandók közötti rokonság és testvériség érzése kialakulásának vallási jellegű felgyorsítása.

18 ¶ Ám ezen intézkedések csakis a jövő távoli évezredeiben hozhatják meg a gyümölcseiket, bár sok társadalmi előrelépés azonnal következni fog a műveltségi haladás eme gyorsító tényezőinek értelmes, bölcs és *tü-*

relmes alkalmazása következtében. A vallás a polgárosodott társadalmat az őskuszaságból kimozdító óriási emelő, azonban a vallás is tehetetlen, ha nincs meg az emeléshez szükséges alátámasztás, vagyis az egészséges és ép elme, mely biztosan támaszkodik az egészséges és ép örökségére.

9. EMBERI JOGOK

1 A természet nem ruházza fel az embert jogokkal, csak az élettel s egy világgal, amelyben megélheti azt. A természet még az élethez való jogot sem adja meg az embernek, mint ahogy erre következtetni lehet abból, hogy mi történne, ha egy fegyvertelen ember egy éhes tigrissel kerülne szembe az őserdőben. A társadalom elsődleges ajándéka az ember számára a biztonság.

2 ¶ A társadalom fokozatosan kinyilvánította a jogait, és ezek ma a következők:

3 1. Az élelemmel való ellátottság biztosítása.

4 2. Katonai védelem — biztonság elérése felkészülés révén.

5 3. A belső béke fenntartása — a személyes erőszak és a társadalmi békétlenség megelőzése.

6 4. Nemi szabályozás — házasság, a család intézménye.

7 5. Tulajdon — a birtoklás joga.

8 6. Az egyének és a csoportok versengésének támogatása.

9 7. A fiatalok oktatásának és képzésének biztosítása.

10 8. A kereskedelem és a kereskedés — az ipari fejlődés — támogatása.

11 9. A munkakörülmények és a bérhelyzet javítása.

12 10. A vallási szokások szabadságának biztosítása abból a célból, hogy mindezen egyéb társadalmi tevékenységek magasabb szintre emelkedhessenek azáltal, hogy szellemi ösztönzést kapnak.

13 ¶ Amikor a jogok már olyan régiek, hogy a keletkezésükre senki sem emlékszik, akkor azokat gyakran *természetes jogoknak* nevezik. De az emberi jogok nem igazán természetesek; azok teljes mértékben társadalmiak. Viszonylagosak és örökké változók, lévén, hogy többé már nem mások, mint játékszabályok — az emberi versengés folyton

változó jelenségeit szabályozó viszonyokhoz való tudatos alkalmazkodások.

14 Amit az egyik korszakban jognak tekintenek, az egy másikban esetleg nem az. A sérültek és elfajzottak nagy számban való túlélése nem azért lehetséges, mert bármiféle természetes joguk lenne ahhoz, hogy ráakaszkodjanak a huszadik századi polgárosodott társadalomra, hanem egyszerűen azért, mert az adott kor társadalma, az erkölcsök így rendelkeznek.

15 Az európai középkor időszakaiban kevés emberi jogot ismertek el; akkoriban minden ember valaki máshoz tartozott, és a jogok az állam vagy az egyház által adományozható kizárólagos kiváltságok, illetőleg kegyek voltak. És az ettől a tévedéstől való irtózás

úgyszintén hibás volt annyiban, hogy ahhoz vezetett, hogy az embereket abba az irányba terelte, hogy azt higgyék, minden ember egyenlőnek született.

16 A gyengék és az alsóbbrendűek mindig is egyenlő jogokat követeltek maguknak; mindig ragaszkodtak ahhoz, hogy az állam kényszerítse az erőseket és a felsőbbrendűeket az ő igényeik teljesítésére és másként is tegyék jóvá azokat a fogyatékosságaikat, melyek túl gyakran a saját nemtörődömségük és tunyaságuk természetes eredményei.

17 Ám ez az egyenlősdi eszme a polgárosodás gyermeke; a természetben nem található meg. Még maga a műveltség is következetesen bizonyítja, hogy az emberek között eredendően egyenlőtlenség van, mégpedig

amiatt, hogy éppen maguk az emberek rendelkeznek eltérő műveltségi képességekkel. A feltételezett természetes egyenlőség hirtelen és nem evolúciós megvalósítása gyorsan visszavetné az embert az ősi idők durva szokásai közé. A társadalom nem ajánlhat egyenlő jogokat mindenkinek, azonban azt ígérheti, hogy tisztességesen és méltányosan fogja segíteni a különféle jogok érvényesülését. A társadalom dolga és kötelessége, hogy a természet gyermekének tisztességes és békés lehetőséget biztosítson arra, hogy önmagát fenntarthassa, hogy közreműködhessen az önmaga átörökítésében, s ugyanakkor valamilyen mértékben élvezhesse a maga kedvére való létezés örömeit, mely három dolog együtt alkotja az emberi

boldogságot.

10. AZ IGAZSÁGOSSÁG FEJLŐDÉSE

[1] A természetes igazságosság ember alkotta elmélet; nem valóság. A természetben igazságot emlegetni csak elméletben lehet, az ilyesmi tisztán elmeszülemény. A természet csupán egyféle igazságosságot nyújt — a következményeknek az okokhoz való elkerülhetetlen igazodását.

[2] Az igazságosság, ahogy azt az ember elképzeli, azt jelenti, hogy valaki érvényesíti a jogait és ezért az a fokozatos fejlődés kérdése. Az igazságosság fogalma alkotó része lehet egy szellemmel felruházott elme gondolatrendszerének, de a tér világain nem jelenik meg a maga teljességében.

3 Az ősember minden jelenséget valamely személynek tulajdonított. Valamely halálleset bekövetkezésekor a vadak nem azt kérdezték, hogy *mi* ölte meg az embert, hanem azt, hogy *ki*. A véletlen emberölést ezért nem ismerték el, és a bűn megbüntetésekor az elkövető szándékát teljesen figyelmen kívül hagyták; az ítéletet a sérülés mértéke szerint szabták ki.

4 ¶ A legkorábbi kezdetleges társadalomban a közvélemény közvetlenül működött; nem volt szükség törvénytisztviselőkre. Az ősi életben nem volt magánjelleg. Az ember szomszédjai felelősséggel tartoztak az adott ember viselkedéséért; ezért joguk volt az ő személyes ügyeibe beleártaniuk magukat. A társadalmat azon az elven szabályozták,

hogy a csoporttagságnak igenis köze van az egyes egyedek viselkedéséhez és valamilyen mértékben szabályoznia is kell azt.

5 Már nagyon korán úgy gondolták, hogy a kísértetek a javas embereken és papokon keresztül szolgáltatnak igazságot; ezért e rendekből lettek az első bűnfelderítők és a törvény hivatalos képviselői. A bűnfelderítésre általuk alkalmazott korai módszerek lényegét a méreggel, tűzzel és fájdalommal végzett próbák képezték. A vadak e próbái önkényes, durva módszerek voltak; nem feltétlenül helyesen rendezték a vitás kérdéseket. Például: Méreg alkalmazása esetén, ha a vádlott hányt, akkor ártatlan volt.

6 Az Ószövetség említi e próbák egyikét, a hitvesi bűn próbáját: Ha egy férfi gyanítot-

ta a feleségéről, hogy az hűtlen volt hozzá, akkor elvitte az asszonyt a paphoz és előadta a vádjait, melyet követően a pap szenteltvízből és a templompadlóról összesepert piszokból főzetet készített. A kellően körülményes eljárás után, beleértve a fenyegető átkokat is, a megvádolt feleséget megitatták az undorító löttyel. Ha a nő bűnös volt, akkor „bemegy az az átokhozó víz őbelé az ő keserűségére, és megdagad az ő méhe, és megszárad az ő tompora, és az az asszony átokká lesz az ő népe között”. Ha valamely asszony esetleg meg tudta inni ezt az undorító lét és mégsem mutatta testi betegség tüneteit, akkor felmentették a féltékeny férj által felhozott vádak alól.

[7] A bűnök kivizsgálásának ezen emberte-

len módszereit csaknem az összes fejlődő törzs alkalmazta valamikor. A párbajozás a próbák útján való igazságszolgáltatás újabb formájú túlélője.

8 Nincs mit csodálkozni azon, hogy a héberek és az egyéb félig polgárosult törzsek ilyen kezdetleges igazságszolgáltatási eljárásokat alkalmaztak háromezer évvel ezelőtt, ám annál meglepőbb, hogy a gondolkodó emberek később is megőrizték e kezdetleges emléket a szent írások gyűjteményének oldalain. A megfontoltan gondolkodóknak világosan látniuk kell, hogy egyetlen isteni lény sem adott halandó embernek ilyen tisztességtelen utasításokat a vélt házastársi hűtlenség feltárásához és megítéléséhez.

9 ¶ A társadalom korán elfogadta a vissza-

fizetés magatartását megtorlásban: szemet szemért, életet életért. A fejlődő törzsek mind elismerték e vérbosszú jogot. A bosszúállás az ősi élet célja lett, azonban a vallás azóta már jelentősen átalakította e korai törzsi szokásokat. A kinyilatkoztatott vallás tanítói mindig azt hirdették, hogy „Enyém a bosszúállás' mondja az Úr". A bosszúból való ölés a korai időkben nem különbözött teljesen az íratlan törvény ürügyén elkövetett mai gyilkosságoktól.

10 Az öngyilkosság a törlesztés közönséges módja volt. Ha valaki nem volt képes még az életében bosszút állni, akkor abban a hitben halt meg, hogy kísértetként visszatérhet és ráijeszthet az ellenségére. És lévén, hogy e hit igen általános volt, az öngyilkos-

sággal való fenyegetés az ellenség háza ajtajának küszöbénél rendszerint elég volt ahhoz, hogy ő szabhassa meg a feltételeket. Az ősember nem tartotta becsesnek az életet; a csekélységek miatt öngyilkosságok mindennaposak voltak, azonban a dalamatiai tanítások nagyban visszaszorították e szokást, míg a közelmúltban a szabadidő, a kényelem, a vallás és a bölcselet egyesítette erőit az élet édesebbé és kívánatosabbá tétele érdekében. Az éhezéssel kimutatott tiltakozások azonban a törlesztés ezen ódivatú módszerének mai megfelelői.

[11] A fejlett törzsi törvény egyik legkorábbi kidolgozása a véres viszály, mint törzsi ügy elintézéséhez kötődik. De furcsa viszonyba hozható ezzel az, hogy a férfi még ekkor is

büntetlenül megölhette a feleségét, feltéve, hogy teljesen megadta az árát. A mai eszkimók azonban még mindig a kárt szenvedett családra hagyják a bűn, legyen az akár gyilkosság, miatti büntetés kiszabását és végrehajtását.

12 A következő előrelépés a tabuk megszegése miatti bírságolás volt, a pénzbüntetés kiszabása. E bírságok képezték az első közbevételt. A „vérdíj” fizetés szokása szintén a vérbosszú helyett jött divatba. Az ilyen károkért rendszerint nővel vagy jószággal fizettek; sokáig ez volt a rend, míg végül a bűn miatti büntetés gyanánt áttértek a tényleges bírságokra, a pénzbeli kártérítésre. És lévén, hogy a bírságolás lényegében kártérítés volt, mindennek, beleértve az embe-

ri életet is, tulajdonképpen meglett az ára, melyet annak károsításáért ki kellett fizetni. A héberek voltak az elsők, akik elhagyták a vérdíjfizetés szokását. Mózes azt tanította, hogy „az olyan gyilkos életéért pedig ne vegyetek el váltságot, aki halálra való gonosz; hanem halállal lakoljon”.

13 ¶ Az igazságosságot tehát először a család szolgáltatta, majd a nemzetség, később pedig a törzs. A pártatlan igazságszolgáltatás ott kezdődik, amikor a fejletlen és rokoni csoportoktól elveszik a bosszúállás jogát és a társadalmi csoport, az állam kezébe adják azt.

14 ¶ Az elevenen való megégetés, mint büntetés egykor mindennapos gyakorlat volt. Ezt számos ősi uralkodó elismerte, beleért-

ve Hamurabit és Mózest is, mely utóbbi elrendelte, hogy számos vétséget, különösen a súlyos nemi vétkeket a helyszínen való megégetéssel kell súlytani. Ha „egy pap leánya” vagy valamelyik más vezető polgár nyilvános nemi kufárkodásra adta magát, akkor a héber szokás szerint „tűzzel megégették”.

15 Az árulás — a törzsbeli társak „elárulása” vagy cserbenhagyása — volt az első főbűn. A jószáglopást mindenhol rögtönítélés keretében halállal büntették, és még a közelmúltban is hasonlóképpen büntették a lótolvajokat. De az idő múlásával az emberek megtanulták, hogy a büntetés súlyossága nem bír olyan elrettentő erővel, mint amilyen biztos és gyors a következménye.

16 Amikor a társadalom nem bünteti a bű-

nöket, a csoportharag rendszerint a bosszúállás törvényéhez folyamodik; a szent helyek védelmet nyújtottak az ilyen hirtelen csoportharagtól. A tömeg bosszúállása és a párbajozás azt jelzi, hogy az egyén nem hajlandó alávetni magát az állam számára való egyedi jóvátételnek.

11. TÖRVÉNYEK ÉS BÍRÓSÁGOK

[1] Éppoly nehéz dolog élesen elkülöníteni az erkölcsöket és a törvényeket, mint pontosan megadni, hogy hajnalban mikor is váltja fel a nappal az éjszakát. Az erkölcsök nem mások, mint a születőben lévő törvények és rendszabályok. A már régóta létező, nem meghatározott erkölcsök hajlamosak pontosan meghatározott törvényekké, egyértel-

mű előírásokká és jól meghatározott társadalmi szabályokká alakulni.

[2] A törvény először mindig nemleges jellegű és tiltó; a fejlődésben előbbre tartó polgárosodott társadalmakban ez egyre inkább igenlő jellegűvé és irányítóvá válik. A korai társadalom nemlegesen működött, megadva az egyénnek az élethez való jogot azáltal, hogy mindenki más számára kötelezővé tette a „ne ölj” parancsot. Minden egyéni jog vagy szabadság megadásával együtt jár mindenki más szabadságainak a megnyirbálása, és ezt a tabut a kezdetleges törvény érvényesíti. A tabu teljes eszméje eredendően nemleges jellegű, mert a kezdetleges társadalom a szerveződését tekintve teljes mértékben ellenható jellegű volt, és a korai igazságszol-

gáltatás a tabuk kikényszerítésében merült ki. De e törvények eredetileg csak a törzsi tagokra vonatkoztak, amint jól példázzák azt a későbbi héberek, akiknek külön erkölcstani törvénykönyvük volt a nem a fajtájukba tartozókkal való bánásmódra.

3 Az eskü a dalamatiai időkből származik, amikor is megpróbálták a tanúvallomásokat megbízhatóbbá tenni. Az ilyen eskük az egyénnek a saját magára vonatkozó elátkozását jelentették. Korábban az egyének nem tanúskodtak a saját csoportjuk ellen.

4 ¶ A vétség a törzsi erkölcsök elleni támadás volt, a bűn pedig azoknak a tabuknak a megsértése, melyek a kísértetek védelme alatt álltak, és sokáig zavar keletkezett abból, hogy az emberek nem tudták megkülönböz-

tetni a vétséget a bűntől.

5 Az önérdek létrehozta az ölés tabuját, a társadalom megerősítette azt hagyományos erkölcsként, míg a vallás erkölcsi törvénnyé szentelte a szokást, és e három folyamat együttműködve teszi az ember életét biztonságossá és szentté. A társadalmat nem lehetett volna összetartani a korai időkben, ha a jogok nem kaptak volna megerősítést a vallástól; a hosszú evolúciós korszakok erkölcsi és társadalmi rendőri ereje a babona volt. Az ősök mind kiálltak amellett, hogy a régi törvényeiket, tabuikat az istenek adták az őseiknek.

6 A törvény a hosszas emberi tapasztalás írásban való rögzítése, a megszilárdult és hitelesített közvélekedés. Az erkölcsök képez-

ték a felhalmozódott tapasztalatok nyersanyagát, melyből később a kormányzó elmék megalkották az írott törvényeket. Az ősi bírónak nem voltak törvényei. A döntés meghozatalakor egyszerűen azt mondta, hogy „ez a szokás.”

7 A bírói döntések során az irányadó esetekre való hivatkozás azt a bírói törekvést jelképezi, hogy az írott törvényeket a változó társadalmi viszonyokhoz igazítsák. Ez gondoskodik a változó társadalmi körülményekhez való fokozatos alkalmazkodásról, s egyúttal a hagyományi folytonosság benyomását kelti.

8 ¶ A tulajdonvitákat sokféleképpen rendezték, úgymint:

9 1. A vita tárgyát képező vagyon megsemmisítésével.

10 2. Erővel — a vitában álló felek harcban döntöttek.

11 3. Önkényesen — harmadik fél döntött.

12 4. A vének — később a bíróság — segítségét kérve.

13 ¶ Az első bíróságok az ökölharcos összecsapásokat szabályozták; a bírák pusztán döntőbírók vagy a szabályok betartását felügyelő bírók voltak. Gondoskodtak arról, hogy a harc az elfogadott szabályok szerint folyjon le. A bíró előtti küzdelem megkezdésekor mindkét fél letétet helyezett el a bírónál abból a célból, hogy a költségeket és a büntetést ebből fizesse, ha a másik fél győzne. „Már akkor is az erősnek volt igaza.” Ké-

sőbb az ökölcsapásokat a szóbeli érvek váltották fel.

[14] A kezdetleges igazságosság egész eszméje nem is annyira a tisztességen alapult, mint inkább a vita megoldásán és így a zavargás és az egyéni erőszak megelőzésén. De az ősember nemigen orrolt meg olyasmi miatt, amit az emberek ma már igazságtalanságnak tartanának; akkoriban biztosra vették, hogy akik hatalommal rendelkeznek, azok önző céljaikra fogják azt használni. Mindazonáltal bármely polgárosodott társadalom állapotát igen jól fel lehet mérni a bíróságainak alapossága és igazságossága, valamint a bíráinak feddhetetlensége alapján.

12. A POLGÁRI HATÓSÁG FELÁLLÍTÁSA

1 A kormányzás kialakulásának nagy küzdelme a hatalom-összevonás kapcsán alakult ki. A világegyetemi intézők megtapasztalták, hogy az evolúciós népek a lakott világokon a polgári kormányzat képviseleti fajtája révén szabályozhatók a legjobban, amikor is a hatalmat kellő egyensúlyban birtokolják a jól összehangolt végrehajtó, törvényhozó és igazságszolgáltatási hatalmi ágak.

2 ¶ Bár a kezdetleges hatóság erőn, testi erőn alapult, az eszményi kormány az a képviseleti rendszer, melyben a vezetés a képességen alapul, azonban a kezdeti időkben egészében véve túl sok hábo-

rú volt ahhoz, semhogy a képviseleti kormányzás hatékonyan működhetett volna. A fennhatóság megosztásának és az irányítás egységének hosszú küzdelmében a zsarnok győzött. A vének ősi tanácsának korai és kusza hatáskörei fokozatosan az abszolút egyeduralkodó személyében összpontosultak. A valódi királyok megjelenésével a vének csoportjai látszólagos törvényhozói-igazságszolgáltatói tanácsadó testületekként maradtak meg; később megjelentek az egyeztető jogállású törvényhozó testületek, és ez után e törvényalkotói hatalomtól függetlenül létrehozták az igazságszolgáltatást végző legfelsőbb bíróságokat.

[3] A király volt az erkölcsök, az eredeti vagy íratlan törvény végrehajtója. Később a tör-

vényi rendelkezéseket, a megszilárdult közvélekedést tartatta be. A népi gyűlés, mint a közvélekedés kifejezője, bár lassan jelent meg, mégis nagy társadalmi előrelépést jelentett.

4 Az első királyokat jelentősen korlátozták az erkölcsök — a hagyomány vagy a közvélemény. Az újabb időkben némely urantiai nép ezeket az erkölcsöket tette a kormányzás okirati alapjává.

5 ¶ Az urantiai halandók jogosultak a szabadságra; nekik kell megteremteniük a kormányzási rendszereiket; nekik kell elfogadniuk az alkotmányukat vagy a polgári fennhatóság és igazgatási eljárás egyéb alapokmányait. És miután ezt megtették, elsőszámú vezetőkké kell választaniuk a leginkább

hozzáértő és méltó társaikat. A törvényhozó hatalmi ágban való képviseletre csakis azokat szabad megválasztani, akik értelmileg és erkölcsileg alkalmasak az ilyen szent felelősségek viselésére. A magas és legfelsőbb bíróságokban tevékenykedő bírákként pedig csakis olyanokat szabad választani, akik fel vannak ruházva a szükséges természetes képességgel és akik bőséges tapasztalatok révén lettek bölcsek.

6 Ha az emberek meg akarják tartani a szabadságukat, akkor, miután kiváltották a szabadságlevelüket, gondoskodniuk kell annak bölcs, értelmes és félelemtől mentes értelmezéséről abból a célból, hogy elkerülhető legyen:

7 1. A jogtalan hatalombitorlás a végre-

hajtó vagy a törvényhozó hatalmi ág részéről.

8 2. A tudatlan és babonás bujtogatók ármánykodása.

9 3. A tudományos haladás feltartóztatása.

10 4. A középszer meghatározó volta miatti megoldhatatlan helyzet kialakulása.

11 5. A romlott kisebbségek uralgása.

12 6. A törekvő és okos önjelölt zsarnokok befolyása.

13 7. Vészes fejvesztettség kialakulása.

14 8. A gátlástalan emberek által való kihasználás.

15 9. A polgárok adózási rabszolgáságban tartása az állam által.

[16] 10. A társadalmi és gazdasági tisztesség csődje.

[17] 11. Az egyház és az állam összefonódása.

[18] 12. A személyes szabadságtól való megfosztás.

[19] ¶ Ezek az alkotmányos bíróságok szándékai és céljai, melyek szabályozószelepként működnek a képviseleti kormányzás hajtógépein az evolúciós világon.

[20] Az emberiségnek a tökéletes kormányzásra irányuló küzdelme az Urantián nem elválasztható a tökéletesedő igazgatási csatornáktól, a folyton változó, mindenkori igényekhez való alkalmazkodástól, a kormányzaton belüli teljesebb hatalommegosztástól, továbbá az igazán bölcs igazgatási vezetők választásától. Bár létezik isteni és esz-

ményi kormányzási forma, arról azonban nem tehetünk kinyilatkoztatást, azt szerte az idő és tér világegyetemeiben lévő bolygókon élő férfiaknak és nőknek lassan és sok munka árán kell felfedezniük.

21 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

71. ÍRÁS

AZ ÁLLAM FEJLŐDÉSE

AZ ÁLLAM a polgárosodás hasznos kibontakozása; ez jelképezi a társadalomnak a háború pusztításaiból és szenvedéseiből származó tiszta nyereségét. Az államvezetés sem más, mint módszer-együttes a versengő erők küzdelmének szabályozásához a küzdelmet folytató törzsek és nemzetek között.

[2] A korszerű állam a csoporthatalom iránti hosszú küzdelmet túlélt intézmény. A felsőbb hatalom végül felülkerekedett, és létrehozott egy tényszerű teremtményt — az államot — azzal az erkölcsi hitregével együtt, hogy az állampolgároknak az állam iránt élni és halni a legfőbb kötelességük. De az

állam nem isteni eredetű; még csak nem is a szabad akarattal rendelkező értelmes ember hozta létre; az állam tisztán evolúciós intézmény és a kialakulása is teljes mértékben önkéntelenül végbement folyamatok eredménye.

1. A KEZDETLEGES ÁLLAM

[1] Az állam területi alapú társadalomszabályozó szerveződés, és a legerősebb, leghatékonyabb és legtartósabb államot egyetlen olyan nemzet alkotja, melyben az emberek közös nyelvvel, erkölcsökkel és intézményekkel rendelkeznek.

[2] A korai államok kicsik voltak és mind hódítás eredményeként jött létre. Nem önkéntes társulásokból származtak. Sokukat

a hódító vándorlók alapították, akik azért csaptak le a békés pásztorokra vagy letelepedett gazdálkodókra, hogy kiterjesszék rájuk a hatalmukat és rabszolgává tegyék őket. A hódítások eredményeként létrejött államok szükségszerűen rétegződöttek voltak; az osztályok elkerülhetetlenek voltak, és az osztályharcok mindig is az érvényesülést szolgálták.

3 ¶ Az amerikai vörös ember északi törzsei sohasem érték el a valódi államiság szintjét. Sohasem fejlődtek tovább a törzsek laza szövetségénél, az állam nagyon kezdetleges formájánál. Az államhoz legközelebb az irokéz szövetség jutott, de a hat nemzetből álló csoport sohasem működött egészen államként és nem is maradt fenn, mert nem rendel-

kezett a mai nemzeti lét bizonyos, alapvető fontosságú elemeivel, úgymint:

4 1. Magántulajdon birtoklása és örökhagyása.

5 2. Városok, valamint mezőgazdaság és ipar.

6 3. Hasznos háziállatok.

7 4. Gyakorlatias családszervezet. E vörös emberek az anyajogú családhoz kötődtek és az unokatestvéri öröklést gyakorolták.

8 5. Jól meghatározott terület.

9 6. Erős elsőszámú vezető.

10 7. A foglyok rabszolgává tétele — a foglyokat vagy befogadták vagy megölték.

11 8. Határozott hódítások.

12 ¶ A vörös emberek túl demokratikusak voltak; jó kormánnyal rendelkeztek, mely

azonban csődöt mondott. Később talán kialakíthattak volna államot, ha nem szembesültek volna túl korán a fehér ember polgárosodottabb társadalmával, aki a görögök és a rómaiak kormányzási módszereit követte.

13 ¶ A sikeres római állam a következőkön alapult:

14 1. Az apajogú család.

15 2. Mezőgazdaság és az állatok háziasítása.

16 3. A népesség egy helyre sűrítése — a városok.

17 4. Magántulajdon és földtulajdon.

18 5. Rabszolgaság — állampolgári osztályok.

19 6. A gyenge és visszamaradt népek meghódítása és átszervezése.

20 7. Jól meghatározott terület, utakkal.

21 8. Személyi és erős vezetők. A római polgárosodott társadalom nagy gyengesége, és a birodalom végső összeomlásának egyik tényezője az a szabadelvűnek és haladónak feltételezett intézmény volt, hogy a fiúk huszonegy éves korukra függetlenné válhattak, valamint az, hogy a lányokat feltétel nélkül elengedték otthonról, és akik így szabadon, a maguk választása szerint házasodhattak meg vagy költözhettek vidékre és ott elzüllöttek. A társadalomra káros hatást nem maguk az újítások jelentettek, hanem inkább az, hogy e változtatásokat hirtelenül és általánosan fogadták el.

22 ¶ Róma bukása jelzi, hogy mire lehet számítani, amikor egy állam a belső elfajzás-

sal együtt járó túl gyors terjeszkedésen megy keresztül.

[23] ¶ A kezdetleges állam létrejöttét a vérségi kötelék befolyásának a területi meghatározottsággal szembeni csökkenése tette lehetővé, és az ilyen törzsszövetségeket a hódítások rendszerint megszilárdították. Bár az igazi állam jellemzője az összes kisebb küzdelmen és csoportkülönbségen felülemelkedő fennhatóság, mégis, számos osztály és kaszt marad fenn a későbbi államszerveződésekben, mint a régebbi idők nemzetségeinek és törzseinek maradványai. A későbbi és nagy területű államok hosszú és keserves küzdelmet vívtak e kisebb, vérrokon nemzetségi csoportokkal, s a törzsi kormányzás értékes átmenetet jelentett a családi és az ál-

lami fennhatóság között. A későbbi időkben sok nemzetség jött létre kereskedelmi és egyéb ipari társulásokból.

24 Az államegység kialakításának sikertelensége az állam előtti körülmények közötti kormányzási módszerekhez való visszatéréshez vezet, mint amilyen az európai középkor hűbéruralma is volt. E sötét korszakokban a területi elven szerveződő állam összeomlott, és visszatértek a kisebb várlakcsoporti életmódhoz, újból megjelentek a fejlődés nemzetségi és törzsi szakaszai. Hasonló félállamok ma is léteznek Ázsiában és Afrikában, azonban nem mindegyik evolúciós visszafordulás eredménye; sokuk a jövőbeli állam magját képezi.

2. A KÉPVISELETI KORMÁNYZÁS KIALAKULÁSA

1 A demokrácia, bár eszményképet testesít meg, a polgárosodás terméke, nem az evolúcióé. Lassan haladjatok! Gondosan válasszatok, mert a demokrácia a következő veszélyekkel jár:

2 1. A középszer dicsőítése.

3 2. Hitvány és tudatlan vezetők választása.

4 3. A társadalmi evolúció alapvető tényeinek fel nem ismerése.

5 4. A tanulatlan és tunya többségek számára megadott általános választójoggal járó veszély.

6 5. A közvélemény rabjává válás; nem mindig a többségnek van igaza.

7 ¶ A közvélekedés, a közgondolkodás mindig is hátráltatta a társadalmat; mindazonáltal értékes, mert, miközben feltartóztatja a társadalmi evolúciót, meg is őrzi a polgárosodott társadalmat. A közvélekedés felvilágosítás útján való javítása az egyetlen biztonságos és igaz módja a polgárosodás felgyorsításának; az erő alkalmazása csak átmenetileg lehet célravezető, és a műveltségbeli gyarapodás egyre jobban felgyorsul, ahogy a szavazógolyó kiszorítja a puskagolyót. A közvélekedés, az erkölcsök jelentik az alapvető és elemi energiát a társadalmi evolúcióhoz és az állam kialakulásához, azonban ahhoz, hogy államalkotó értékkel is bírjon, erőszakmentes formában kell megnyilvánulnia.

8 A társadalmi haladás mértékét közvetlenül meghatározza annak foka, hogy a közvélekedés mennyire képes szabályozni a személyes viselkedést és az állami működést erőszakmentes megnyilvánulásán keresztül. A valóban polgárosodott kormányzat akkor jelent meg, amikor a közvélekedést alakítókat felruházták a személyes választójogi hatalommal. A népszavazások nem mindig döntenek helyesen, de a jó kivitelezési módját képviselik még akár egy rossz dolognak is. Az evolúció nem egyből hoz páratlan tökéletességet, hanem inkább viszonylagos és fejlődő gyakorlatias igazodással jár.

9 ¶ A képviseleti kormányzás gyakorlatias és hatékony formájának kibontakozásához tíz lépés, illetőleg szakasz vezet:

10 1. *A személy szabadsága.* A rabszolgaságnak, a jobbágyságnak és az emberek leigázottsága minden formájának el kell tűnnie.

11 ¶ 2. *Az elme szabadsága.* Hacsak nem szabad emberek részesülnek oktatásban — vagyis az értelmes gondolkodásra és a bölcs tervezésre való kiképzésben — a szabadság rendszerint több kárt okoz, mint hasznot.

12 ¶ 3. *A törvény uralma.* A szabadság csak akkor élvezhető, amikor az emberek vezetőinek akaratát és szeszélyeit felváltják az elfogadott alaptörvénnyel összhangban lévő törvényi rendelkezések.

13 ¶ 4. *A véleménynyilvánítás szabadsága.* A képviseleti kormányzás elképzelhetetlen az emberi vágyak és vélemények mindenféle

kifejezésmódjának szabadsága nélkül.

14 ¶ 5. *A tulajdon biztonságának szavatolása.* Egyetlen kormány sem maradhat sokáig a helyén, ha nem gondoskodik a személyes tulajdon birtoklásának jogáról valamilyen formában. Az ember törekszik arra, hogy rendelkezzen a személyes tulajdona használatának, ellenőrzésének, adományozásának, eladásának, bérbeadásának, örökül hagyásának jogával.

15 ¶ 6. *A kérvényezés joga.* A képviseleti kormányzás elismeri az állampolgárok jogát arra, hogy meghallgassák őket. A kérvényezés kiváltsága együtt jár a szabad állampolgársággal.

16 ¶ 7. *A kormányzáshoz való jog.* Nem elég, ha az embereket meghallgatják; a kér-

vényezés erejének a tényleges kormányzati igazgatásig kell hatnia.

17 ¶ 8. *Általános választójog.* A képviseleti kormányzás okos, hatékony és általános választóközönséget feltételez. Az ilyen kormány jellegét mindig azoknak a jelleme és rátermettsége fogja meghatározni, akik azt alkotják. A polgárosodás kibontakozásával a választójog, bár általános marad mindkét nem esetében, hatékonyan módosul, átrendeződik és egyéb módon is külön fejlődik.

18 ¶ 9. *A köztisztviselők ellenőrzése.* Egyetlen polgári kormányzat sem lehet hasznos és hatékony, hacsak nem rendelkeznek az állampolgárok a hivatalokat betöltők és a közszolgák irányításának és ellenőrzésének bölcs módszereivel és alkalmazzák is azokat.

19 ¶ 10. *Értelmes és képzett képviselet.* A demokrácia túlélése a sikeres képviseleti kormányzástól függ; ez pedig attól a gyakorlattól, hogy szakmailag felkészült, értelmileg hozzáértő, társadalmilag elkötelezett és erkölcsileg egészséges egyéneket választanak-e meg a közhivatalokba. Csak ezek biztosítása mellett lehetséges az emberek kormányát az emberek által és az emberekért megőrizni.

3. AZ ÁLLAMISÁG ESZMÉNYKÉPEI

1 Egy kormány politikai vagy igazgatási formája kisebb jelentőséggel bír, feltéve, hogy biztosítja a polgári haladás alapvető elemeit — a szabadságot, a biztonságot, az oktatást és a társadalmi összhangteremtést.

Nem az állam, hanem az állam által megtett dolgok azok, amelyek meghatározzák a társadalmi evolúció menetét. És végső soron egyetlen állam sem képes meghaladni az állampolgárainak azon erkölcsi értékeit, amelyeket az általuk választott vezetők mutatnak fel. A tudatlanság és az önzés még a legfejlettebb kormányzatfajtát is biztosan megbuktatja.

[2] Bármennyire is sajnálatos, a nemzeti önzés alapvető jelentőségű volt a társadalmi túlélés szempontjából. A választott nép tantétele meghatározó tényező volt a törzsek összekovácsolásában és a nemzetépítésben egészen a legújabb időkig. De egyetlen állam sem képes eszményi működési szinteket elérni addig, amíg le nem győzi a türel-

metlenség minden formáját; a meg nem tűrés mindig is kedvezőtlen hatást gyakorol az emberi fejlődésre. És ez ellen a legjobban a tudomány, a kereskedelem, a játékok és a vallás összehangolása révén lehet harcolni.

3 ¶ Az eszményi államot három nagy és mellérendelt hajtóerő működteti:

4 1. Az emberek közötti testvériség felismeréséből származó szeretet és kölcsönös bizalom.

5 2. A bölcs eszményképeken alapuló értelmes hazafiság.

6 3. A bolygói tények, szükségletek és célok szempontjából értelmezett mindenségrendi látásmód.

7 ¶ Az eszményi állam törvényeinek száma kevés, és azok ki is emelkedtek a nem-

leges jellegű tabu korszakából és eljutottak a teljesebb önuralmon alapuló egyéni szabadság igenlő jellegű fejlődésének korszakába. A magasabb szintű állam nemcsak, hogy munkára kényszeríti a polgárait, hanem ráveszi őket arra is, hogy a növekvő szabadidejüket hasznosabban és az erkölcsi épülést jobban szolgálóan használják ki, mely szabadidő-növekményt a nehéz munkától való megszabadulást lehetővé tevő fejlett gépkorszak eredményezi. A szabadidőnek termékenynek és fogyasztónak is kell lennie.

8 Egyetlen társadalom sem jutott még magas szintre, amikor megengedte a tétlenséget vagy eltűrte a nincstelenséget. De a nincstelenséget és a függést sohasem lehet felszámolni, ha az állam a sérült és elfaj-

zott fajtákat szabadon támogatja és korlátozás nélkül engedélyezi az újratermelődésüket.

9 Egy erkölcsös társadalomnak célul kell tűznie, hogy megőrzi a polgárainak önérzetét és minden egészséges egyénnek megfelelő lehetőséget biztosít az önmegvalósításra. Az ilyen társadalomfejlesztési terv a legfelsőbb rendű műveltségi társadalom létrejöttét eredményezi. A társadalmi evolúciót a legkisebb mértékű szabályozási jellegű ellenőrzést gyakorló kormányzati felügyelet révén kell bátorítani. Az a legjobb állam, amely nagyobbrészt összehangol, kisebbrészt kormányoz.

10 Az államiság eszményképeit fejlődés útján, az állampolgári öntudat lassú növeke-

dése által, a társadalmi szolgálat kötelezettségének és kiváltságának felismerése révén kell elérni. A haszonelvű politikusok működésének lejártával az emberek először kötelességként fogják fel az állam terheit, később viszont e szolgálatot kiváltságnak, a legnagyobb megtiszteltetésnek tekintik. Bármely polgárosultsági szint helyzetéről hű képet mutat az, hogy mennyire rátermettek azok a polgárok, akik önként vállalkoznak az államisággal járó felelősségek viselésére.

11 Egy valódi államban a városok és tartományok kormányzását szakértők végzik, és az államot úgy igazgatják, mint az emberek minden más gazdasági és kereskedelmi társulási formáit.

12 A fejlett államokban a politikai szolgála-

tot a polgárok legmagasabb fokú odaadásaként ismerik el. A legbölcsebb és legnemesebb állampolgárok legerőteljesebb törekvése a polgári elismerés kivívása, az, hogy megválasszák vagy kinevezzék őket valamilyen fontos kormányzati tisztségbe, és az ilyen kormányok a legnagyobb tisztelettel ismerik el a polgári és a társadalmi szolgálatot ellátók tevékenységét. Tiszteletben csak utánuk következnek sorrendben a bölcselők, a tanítók, a tudósok, az iparosok és a katonák. A szülőket a gyermekeik kiválóságának megfelelően jutalmazzák, a tisztán vallási vezetők pedig, lévén ők a szellemi ország nagykövetei, az igazi jutalmukat egy másik világban kapják meg.

4. FOKOZATOS POLGÁROSODÁS

1 A gazdaságnak, a társadalomnak és a kormányzásnak fejlődnie kell, ha meg akar maradni. Az állandósult viszonyok valamely evolúciós világon a hanyatlást jelzik; csak azok az intézmények maradnak meg, amelyek együtt haladnak az evolúció sodrával.

2 ¶ A kibontakozó polgárosodás fokozatos fejlődési programja magába foglalja a következőket:

3 1. Az egyéni szabadságok megőrzése.

4 2. Az otthon védelme.

5 3. A gazdasági biztonság előmozdítása.

6 4. A betegségek megelőzése.

7 5. Kötelező oktatás.

8 6. Kötelező munka.

9 7. A szabadidő hasznos eltöltése.

10 8. Az elesettekről való gondoskodás.

11 9. Fajfejlesztés.

12 10. A tudomány és a művészet támogatása.

13 11. A bölcselet — a bölcsesség — támogatása.

14 12. A mindenségrendi látásmód — a szellemiség — javítása.

15 ¶ És a polgárosodott társadalom működtetési módszereinek e fejlődése közvetlenül elvezet a halandók által felvállalható legfelsőbb rendű emberi és isteni célok eléréséhez — az emberek közötti testvériség és az Isten-tudat személyes állapotának társadalmi eléréséhez, mely abban nyilvánul meg, hogy minden egyén leghőbb vágya az, hogy a mennyei Atya akaratát megcselekedje.

[16] Az igazi testvériség megjelenése azt jelzi, hogy olyan társadalmi rend alakult ki, amelyben minden ember örömmel viseli a másik terheit; ténylegesen is vágynak arra, hogy az aranyszabályt gyakorolják. De az ilyen eszményi társadalom nem érhető el, ha akár a gyengék, akár a gonoszak arra várnak, hogy tisztességtelen és aljas módon előnyre tegyenek szert azokkal szemben, akiket főként az igazság, a szépség és a jóság szolgálata iránti elhivatottság vezérel. Ilyen helyzetben gyakorlatilag csak egyetlen út járható: Az „aranyszabály követői” olyan haladó társadalmat hoznak létre, amelyben a maguk eszményképei szerint élnek, s közben megfelelő szintű védelmet tartanak fenn a szellemi sötétségben élő azon társaikkal szem-

ben, akik akár a békés kedvteléseik kiélésére, akár a fejlődő társadalom elpusztítására törekednek.

[17] Az eszményekért való lelkesedés sohasem maradhat fenn egy fejlődő bolygón, ha az eszményelvűek az egyes nemzedékekben megengedik, hogy az emberiség hitványabb rendjei kipusztítsák őket. És ez az eszményelvűség nagy próbája: Vajon képes-e egy fejlett társadalom fenntartani a harckedvelő szomszédaik minden támadása ellen védelmet nyújtó katonai készültséget anélkül, hogy e katonai erőt önző nyereségvágyból vagy nemzeti felemelkedés céljából más népek elleni támadásokra használná? A nemzeti túlélés megköveteli a felkészültséget, és a vallási alapú eszményelvűség önmagában

is képes megakadályozni a felkészültség erőszakká való becstelenedését. Kizárólag a szeretet, az emberek közötti testvériség képes visszatartani az erőset a gyenge elnyomásától.

5. A VERSENGÉS KIALAKULÁSA

[1] A versengés lényeges eleme a társadalmi fejlődésnek, azonban a versengés, amikor szabályozatlanul folyik, erőszakot szül. A mai társadalomban a versengés folyamatosan felváltja a háborút annyiban, hogy meghatározza az egyén helyét az iparban, s egyúttal dönt az iparágak túléléséről is. (A gyilkosság és a háború az erkölcsi megítélést tekintve különbözik, a gyilkosságot törvénytelennek tekintik már a társadalom el-

ső napjaitól fogva, míg a háborút az emberiség egésze eddig még sohasem helyezte törvényen kívül.)

2 Az eszményi állam csak olyan mértékben vállalja fel a társadalmi viselkedés szabályozását, mely elegendő ahhoz, hogy az egyéni versengést megfossza erőszakos jellegétől és hogy a személyes kezdeményezés tisztességtelen voltának megjelenését megakadályozza. Ez az államiság egyik nagy problémája: Hogyan tudjátok a békét és a nyugalmat szavatolni az iparban, befizetni az adót az államhatalom támogatásához és egyúttal megakadályozni, hogy az adóztatás hátrányba hozza az ipart s megoldani azt, hogy az állam ne váljon élősködővé vagy zsarnokivá?

[3] Bármely világ első időszakaiban a versengés alapvető fontosságú a fokozatos polgárosodás szempontjából. Az emberi evolúció előrehaladásával az együttműködés egyre hatékonyabbá válik. A fejlett polgárosodott társadalmakban az együttműködés hatékonyabb, mint a versengés. A korai embert a versengés ösztönözte. A korai evolúciót az élőlénytanilag alkalmasak túlélése jellemzi, de a későbbi polgárosodott társadalmakat jobban segíti az értelmes együttműködés, a megértő testvériesség és a szellemi testvériség.

[4] Igaz, hogy az iparban megmutatkozó verseny rendkívül pazarló és igen kevéssé hatékony, azonban ennek a gazdasági veszteségnek a kiküszöbölését csak akkor szabad en-

gedélyezni, ha az ilyen változások az egyén alapvető szabadságai bármelyikének is legfeljebb csak a legkisebb mértékű csorbításával járnak együtt.

6. A NYERESÉGÉRDEKELTSÉG

[1] A mai nyereségérdekelt gazdaság összeomlásra van ítélve, hacsak a haszonszerzési indítékokat nem nemesítik szolgálatkésztetések. A kicsinyes, önös érdeken alapuló kegyetlen versengés végső soron még azokat a dolgokat is elpusztítja, amelyek fenntartására törekszik. A kizárólagos és önös érdeket szolgáló nyereségérdekeltség nem egyeztethető össze a keresztény eszményképekkel — és még kevésbé egyeztethető össze Jézus tanításaival.

[2] A gazdaságban a nyereségérdekeltség azt jelenti a szolgálatkésztetés számára, mint a vallásban a félelem a szeretet számára. A nyereségérdekeltséget azonban nem szabad hirtelenül megsemmisíteni vagy eltüntetni; a nyereségvágy sok, egyébként lusta halandót ösztönöz kemény munkára. Azonban nem szükségszerű, hogy e társadalmienergia-ösztönző a céljait tekintve mindörökre önző is maradjon.

[3] A gazdasági tevékenységek nyereségérdekeltsége teljesen értéktelen és teljes mértékben haszontalan dolog a fejlett társadalmi rend számára; de ez a korai polgárosodási szakaszokban nélkülözhetetlen tényezőt jelent. A nyereségvágyat azonban nem szabad elvenni az emberektől addig, amíg az embe-

rek szilárdan a magukévá nem tették a gazdasági törekvések és a társadalmi szolgálat iránti nem haszonszerzési késztetések felsőbbrendű fajtáit — a legnagyobb bölcsesség, a megkapóan szép testvériség és a kiváló szellemi teljesítmény iránti érzékfeletti késztetéseket.

7. NEVELÉS

[1] A tartós állam alapja a műveltség, azt eszményképek uralják és a szolgálat jelenti számára a mozgatóerőt. A nevelés céljává a szaktudás megszerzését, a bölcsességre való törekvést, az önnön való megismerését és a szellemi értékek elérését kell tenni.

[2] Az eszményi államban a nevelés élethosszig tart, és a bölcselet egyszer majd az

állampolgárok fő törekvésévé válik. Az ilyen állam polgárai úgy törekednek a bölcsességre, mint az emberi kapcsolatoknak, a valóság jelentéstartalmának, az értékek nemességének, az élet céljainak és a mindenségrendi végzet dicsőségeinek felismerésében való kiteljesedésre.

3 Az urantiaiaknak képet kell alkotniuk egy jobb és felsőbbrendű műveltségi társadalomról. A tisztán nyereségérdekelt gazdasági rendszer elhagyásával az oktatás új értékszintekre fog ugrani. A nevelés túl sokáig volt helyi jellegű, katonai, a tudatos ént éltető és sikervágyó; a nevelésnek végül világméretűvé, eszményalapúvá, ön-kiteljesítővé és a mindenségrendi látásmódot elsajátítóvá kell válnia.

4 Az oktatás nem is olyan régen került át a papság ellenőrzéséből a jogászok és az üzletemberek kezébe. Végül át kell kerülnie a bölcselők és a tudósok kezébe. A tanítóknak szabad lényeknek, valódi vezetőknek kell lenniük annak érdekében, hogy a bölcselet, a bölcsességre való törekvés a fő oktatási tevékenységgé válhasson.

5 Az oktatás az élet lényegéhez tartozik; élethosszig kell tartania, hogy az emberiség fokozatosan megtapasztalja a halandói bölcsesség egyre magasabb szintjeit, melyek:

6 1. A dolgok ismerete.

7 2. A jelentéstartalmak megértése.

8 3. Az értékek elismerése.

9 4. A munka nemessége — kötelesség.

10 5. A célirányos késztetés — erkölcsiség.

11 6. A szolgálat szeretete — jellem.

12 7. Mindenségrendi látásmód — szellemi tisztánlátás.

13 ¶ És ekkor, ezen eredmények elérésével, elméjük kiteljesítésében sokan fognak eljutni a halandói-végleges szintre, az Isten-tudatra.

8. AZ ÁLLAMISÁG JELLEGE

1 Bármely emberi kormányzat egyetlen szent jellemvonása, hogy az állam három hatalmi ágra oszlik, mégpedig a végrehajtói, a törvényhozói és az igazságszolgáltatói feladatokat ellátó területre. A világegyetemet a rendeltetési célok és a fennhatóság ilyen megosztására épülő terv szerint igazgatják. A hatékony társadalomszabályozás

vagy polgári kormányzás ezen isteni fogalmától függetlenül kis jelentősége van annak, hogy egy nép milyen államformát választ, feltéve, hogy a polgárság mindegyre a teljesebb önmérséklet és a fokozott társadalmi szolgálat céljának szem előtt tartásával fejlődik. Egy nép észbeli élénkségéről, gazdasági bölcsességéről, társadalmi értelmességéről és erkölcsi erélyéről hű képet mutat az államisága.

2 Az államiság kialakulása szintről szintre való fejlődéssel jár együtt a következők szerint:

3 1. A három hatalmi ág, tehát a végrehajtó, a törvényhozó és az igazságszolgáltató hatalmi ág megteremtése.

4 ¶ 2. A társadalmi, politikai és vallási tevékenységek szabadsága.

5 ¶ 3. A rabszolgaság és az emberi leigázottság minden formájának eltörlése.

6 ¶ 4. Az állampolgárok beleszólása az adóztatás gyakorlatába.

7 ¶ 5. Az általános oktatás létrehozása — a bölcsőtől a sírig tartó tanulás.

8 ¶ 6. A helyi és a nemzeti kormányzatok megfelelő összhangja.

9 ¶ 7. A tudomány támogatása, és törekvés a betegségek legyőzésére.

10 ¶ 8. A nemek egyenlőségének kellő elismerése, valamint a férfiak és nők összehangolt működése otthon, a tanhelyen és az egyházban, azzal együtt, hogy a nők sajátos szolgálatot teljesítenek az iparban és a kormányzásban.

11 ¶ 9. A munkarabszolgaság kiküszöbö-

lése a gépi találmányok révén és a gépkorszak feletti ellenőrzés megteremtésével.

12 ¶ 10. A tájnyelvek uralmának legyőzése — az egyetemes nyelv győzelme.

13 ¶ 11. A háborúskodás befejezése — a nemzeti és faji nézeteltérések nemzetközi elbírálása a nemzetek földrészi illetékességű bíróságai előtt, melyeket egy olyan legfelsőbb bolygói ítélőszék irányít, melynek tagjai közvetlenül a földrészi illetékességű bíróságok rendszeres időközönként visszavonuló vezetőiből kerülnek ki. A földrészi illetékességű bíróságok döntéshozó jellegűek; a világbíróság tanácsadó — erkölcsi — jellegű.

14 ¶ 12. A bölcsességre való törekvés világméretű népszerűsége — a bölcselet irán-

ti lelkesedés. Olyan világvallás kifejlődése, mely előre jelzi a bolygó belépését a fényben és életben elérendő végleges állapothoz vezető út kezdeti szakaszaiba.

15 ¶ Ezek a haladó kormányzás előfeltételei és az eszményi államiság ismertetőjelei. Az Urantia még messze van e felsőbbrendű eszményképek elérésétől, de a polgárosodott emberfajták megtették az első lépéseket — az emberiség útban van a felsőbb evolúciós végzetei felé.

16 [Ennek az írásnak az összeállítását egy nebadoni Melkizedek hitelesítette.]

72. ÍRÁS

EGY SZOMSZÉDOS BOLYGÓ KORMÁNYZATI BERENDEZKEDÉSE

LANAFORGE engedélyével és az edentiai Fenségesek jóváhagyásával felhatalmazásom van arra, hogy közreadjak valamennyit annak a legfejlettebb emberi fajnak a társadalmi, erkölcsi és politikai életéről, mely a Satania csillagrendszerhez tartozó, nem is olyan távoli bolygón él.

[2] A Lucifer-féle lázadásban való részvétel miatt elszigetelt minden sataniai világ közül e bolygó élt meg az urantiaiéhoz leginkább hasonló történelmet. A két szféra hasonlósága magyarázatot ad arra, hogy miért

kaptam engedélyt e rendkívüli beszámolóra, mert nagyon is szokatlan dolog, hogy a csillagrendszer urai beleegyeznek abba, hogy az egyik bolygón beszámoljunk egy másik bolygó dolgairól.

3 E bolygót az Urantiához hasonlóan a Bolygóhercegének hűtlensége vezette rosszút ra a Lucifer-féle lázadással összefüggésben. E bolygó nem sokkal azután fogadott Anyagi Fiút, hogy Ádám megérkezett az Urantiára, és e Fiú is vétkezett, s ezzel az elszigetelés sorsára juttatta a szférát, lévén, hogy e halandói fajtákhoz Ítélkező Fiú sohasem szállt alá.

1. A FÖLDRÉSZEN ÉLŐ NEMZET

1 Mindeme bolygói hátrányok ellenére egy igencsak felsőbbrendű polgárosultság ki-

bontakozása folyik az egyik, nagyjából Ausztrália méretű, elszigetelt földrészen. E nemzetet mintegy 140 millió ember alkotja. E nép kevert emberfajta, túlnyomóan kék és sárga, s valamivel nagyobb arányban részesült az ibolyaszín emberfajta örökségéből, mint az Urantia úgynevezett fehér fajtája. E különböző emberfajták nem teljesen vegyültek össze, azonban nagyon elfogadható mértékben barátkoznak és alakítanak ki kapcsolatokat egymással. Az átlagos élettartam e földrészen jelenleg kilencven év, ötven százalékkal magasabb a bolygó bármely más népéénél.

[2] E nemzet ipari rendszere a földrész különleges helyrajzi adottságából eredően sajátos, nagy előnnyel rendelkezik. A magas-

hegységek, ahol az év nyolc hónapján át sok eső hullik, az ország belsejében találhatók. E természeti adottság teszi lehetővé a vízenergia kihasználását és jelentősen megkönnyíti a földrész szárazabb, nyugati negyedének öntözését.

3 Ezek a népek önfenntartók, vagyis tetszőlegesen hosszú ideig képesek élni anélkül, hogy a környező nemzetektől bármit is be kellene hozniuk. A természeti erőforrásaik bőségesek, és a tudományos módszereik révén képessé váltak ellensúlyozni az élethez alapvetően szükséges némely dolog hiányát. Élénk hazai kereskedelmet folytatnak, azonban a külföldre irányuló kereskedés szűkre szabott, mégpedig a kevésbé fejlett szomszédaik általánosan ellenséges viselkedése mi-

att.

4 ¶ E földrészlakó nemzet általában véve követte a bolygó evolúciós irányvonalát: A törzsi szakaszból az erős uralkodók és királyok megjelenéséig tartó fejlődés évezredeket vett igénybe. Az abszolút egyeduralkodókat sok különböző kormányzati rend követte — kezdetleges köztársaságok, közösségi államok és parancsuralmat gyakorlók jöttek és mentek végtelen sorban. E növekedés nagyjából ötszáz évvel ezelőttig tartott, amikor is egy politikailag forrongó időszakban a nemzet erős zsarnokhármasának egyik tagja változtatott a hozzáállásán. Vállalta, hogy lemond, feltéve, hogy a többi uralkodó egyike, a kettő közül a tisztre kevésbé méltó szintén lemond. Így a fennhatóságot az egyik uralkodónak adták át. Az egyesített állam

erős egyeduralmi vezetés alatt fejlődött több mint száz éven át, mely időszakban kiváló szabadságjogi alapszabályt dolgoztak ki.

5 Az egyeduralomból a képviseleti formájú kormányzásba való későbbi átmenet fokozatos volt, a királyok pusztán társadalmi rangot vagy érzelmi viszonyulást kifejező jelképes vezetőkként maradtak meg, s a férfiág megszakadásával végül el is tűntek. A jelenlegi köztársaság kétszáz éve áll fenn, mely idő alatt folyamatos fejlődés ment végbe az alábbiakban bemutatandó kormányzási módszerek irányában, s az ipari és a politikai téren elért legutóbbi előrelépésre az elmúlt évtizedben került sor.

2. POLITIKAI SZERVEZŐDÉS

[1] E földrészlakó nemzet jelenleg az ország központjában fekvő fővárosban működő képviseleti kormányzattal rendelkezik. A központi kormányzat száz, viszonylag szabad tagállam erős szövetségére épül. Ezek a tagállamok tíz évre választanak saját kormányzót és törvényhozókat, és ezek egyike sem választható újra. Az állami bírákat élethosszig tartó tisztséggel bízzák meg a kormányzók és ezt a törvényalkotók hagyják jóvá, mely utóbbi testületet a százezer állampolgárt képviselő személyek alkotják.

[2] A városi kormányzatoknak a város méretétől függően öt különböző fajtája van, de egyetlen városban sem lakhatnak egymilliónál többen. Egészében véve e városi kor-

mányzati rendek igen egyszerűek, közvetlenek és gazdaságosak. A városigazgatás kevés hivatalába az állampolgárok legfelsőbb rendű fajtái igyekeznek bejutni.

3 A szövetségi kormány három egyenrangú hatalmi ágat foglal magába: a végrehajtóit, a törvényhozóit és az igazságszolgáltatóit. A szövetség kormányának vezetőjét általános területi választójog alapján hat évre választják. Nem választható újra, kivéve akkor, ha legalább hetvenöt tagállami törvényalkotó testület, egyetértésben a tagállami kormányzókkal, kérvényezi azt, de ekkor is csak egyetlen újabb időszakra kaphat lehetőséget. A szövetségi ügyvezető munkáját egy nagytanács segíti, melynek tagjait az összes egykori, még élő kormányfő alkotja.

4 ¶ A törvényhozó ág három házból áll:

5 1. A *felsőházat* az ipari, a szakmai, a mezőgazdasági és az egyéb dolgozói csoportok választják meg titkos szavazással, a gazdasági szerepükkel összhangban.

6 ¶ 2. Az *alsóházat* bizonyos társadalmi szervezetek választják meg, melyek között olyan társadalmi, politikai és bölcselői csoportok vannak, melyek nem tartoznak az iparban dolgozók vagy a szakmával rendelkezők közé. Minden köztiszteletben álló személy részt vesz mindkét képviselői osztály megválasztásában, azonban különböző csoportokat alkotnak attól függően, hogy a választás a felsőházhoz vagy az alsóházhoz kapcsolódik.

7 ¶ 3. A *harmadik házat* — a korosabb államférfiak testületét — a polgári szolgá-

lat érdemes személyiségei alkotják, valamint számos olyan kiváló személyiség, akiket a kormányfő, a térségi (szövetségit el nem érő szintű) ügyvezetők, a legfelsőbb bíróság vezetője és a többi törvényalkotó ház elnöklő tisztviselői jelöltek e feladatra. E csoport létszámát száz főben korlátozták, és a tagokat maguk a korosabb államférfiak választják meg többségi szavazási elv szerint. A tagság egy életre szól, és üresedés esetén azt választják meg, aki a jelöltek közül a névjegyzéken a legtöbb szavazatot kapja. E testület működési hatásköre tisztán tanácsadói, azonban óriási befolyása van a közvélekedésre és erős hatást gyakorol az összes kormányzati ágra.

8 ¶ A szövetségi igazgatási tevékenysége-

ket igen nagy részben a tíz térségi (szövetségit el nem érő szintű) hatóság végzi, melyek mindegyike tíz tagállam társulásából áll. E térségi hatalmi ágak teljes mértékben végrehajtói és igazgatási jellegűek, nem rendelkeznek sem törvényhozói, sem igazságszolgáltatói hatalommal. A tíz térségi ügyvezető a szövetségi kormányfő személyes megbízottja, és a hivatali idejük megegyezik az övével — vagyis hat év. A szövetségi legfelsőbb bíróság hagyja jóvá e tíz térségi ügyvezető kinevezését, és bár újbóli kinevezést nem kaphatnak, a visszavonuló ügyvezető értelemszerűen az utódjának társává és tanácsadójává lesz. Egyébként e térségi vezetők maguk állítják össze az igazgatási tisztviselőkből álló irányító tanácsukat.

9 ¶ E nemzet esetében az igazságszolgálta-

tást két nagy bírósági rendszer végzi — a törvényszékek és a társadalmi-gazdasági bíróságok. A törvényszékek a következő három szinten működnek:

10 1. A *kisbíróságok* a városi és helyi ügyekben döntenek, s a döntéseik ellen fellebbezni lehet a magas tagállami bíróságokhoz.

11 ¶ 2. A *tagállami legfelsőbb bíróságok,* melyeknek döntései véglegesek minden olyan ügyben, mely nem szövetségi kormányzati ügy, illetőleg amely nem csorbítja a polgári jogokat és szabadságokat. A térségi ügyvezetők a hatalmuknál fogva bármely ügyet közvetlenül a szövetségi legfelsőbb bíróság elé vihetnek.

12 ¶ 3. A *szövetségi legfelsőbb bíróság* — a nemzeti egyezményekkel kapcsolatos ügyek

és a tagállami bíróságoktól jövő fellebbezési ügyek elbírálását végző magas ítélőszék. A legfelsőbb bíróságot tizenkét férfi alkotja, akik elmúltak negyvenévesek, de még nem töltötték be a hetvenöt éves kort, s akik két vagy több évet szolgáltak valamely tagállami bíróságon, és akiket e magas beosztásba a kormányfő jelölt a nagytanács és a törvényhozó gyűlés harmadik házának többségi jóváhagyásával. E legfelsőbb igazságszolgáltató testület minden döntését legalább kétharmados szavazati aránnyal hozza meg.

13 ¶ A társadalmi-gazdasági bíróságok az alábbi három területen működnek:

14 1. *Szülői bíróságok,* melyek a családi és a társadalmi rendszer törvényhozó és végrehajtó ágához kapcsolódnak.

15 ¶ 2. *Oktatási bíróságok* — azok az igazságszolgáltatási testületek, melyek a tagállami és a térségi tanintézeti rendszerhez kötődnek és amelyek az oktatási igazgatási működési rend végrehajtó és törvényhozó ágával vannak kapcsolatban.

16 ¶ 3. *Ipari bíróságok* — azok az igazságszolgáltatási bíróságok, melyek teljes hatáskörrel rendelkeznek minden gazdasági természetű nézeteltérés rendezésére.

17 ¶ A szövetségi legfelsőbb bíróság nem dönt társadalmi-gazdasági ügyekben, kivéve akkor, ha azt a nemzeti kormány harmadik törvényhozó hatalmi ága, vagyis a korosabb államférfiak háza, háromnegyedes szavazati arány mellett a hatáskörébe utalja. Egyébként a szülői, az oktatási és az ipari bí-

róságok minden döntése végleges.

3. A CSALÁDI ÉLET

[1] E földrészen törvénytelen dolog az, ha két család él egy fedél alatt. És lévén, hogy a csoportok együttélése törvényileg tiltott, a bérház jellegű épületek többségét lebontották. De a meg nem házasodottak még mindig társaskörökben, szállókon és egyéb közösségi lakóhelyeken élnek. A legkisebb engedélyezett lakóterületnek el kell érnie a 4.500 négyzetmétert. A lakhatási célokat szolgáló földterületek és egyéb tulajdonok nem képezik adófizetés alapját, ha annak mérete nem éri el a legkisebb lakóterület tízszeresét.

[2] E nép családi élete sokat fejlődött az elmúlt évszázadban. A gyermeknevelés szülői

tanintézeteit a szülőknek, vagyis az apáknak és az anyáknak kötelező látogatniuk. Még a mezőgazdaságból élőknek is, akik kisebb falusi településeken laknak, levelező jelleggel részt kell venniük ebben, és tíznaponként egyszer — vagyis kéthetente, ugyanis itt a hét öt napból áll — szóbeli oktatásra meg is kell jelenniük a közeli központokban.

[3] Az egyes családokban az átlagos gyerekszám öt fő, és a gyermekek a szülők, illetőleg az egyik vagy mindkét szülő halála esetén a szülői bíróság által kijelölt gyámok, teljes fennhatósága alá tartoznak. Bármelyik család nagy megtiszteltetésnek tartja, ha egy teljesen árva gyermek feletti gyámsági feladatot érdemli ki. A szülőket alkalmassági vizsgáknak vetik alá és az árva gyermeket

annak a családnak ítélik, amelyik a legjobb szülői minősítést kapja.

4 ¶ Ezek az emberek úgy tekintenek az otthonra, mint a polgárosodott társadalmuk alapjára. Úgy gondolják, hogy a gyermek oktatásának és jelleme képzésének legértékesebb részét a szüleitől és az otthonától kapja, és az apák csaknem annyi figyelmet szentelnek a gyermeknevelésnek, mint az anyák.

5 A nemi ismereteket otthon, a szülők, illetőleg a bíróság által kijelölt gyámok biztosítják. Az erkölcsi felkészítést a tanítók nyújtják a tanítási szünet alatt a tanműhelyekben, de nem a vallási képzés részeként, melyet a szülők kizárólagos előjogának tekintenek, lévén, hogy a vallást a családi élet szerves ré-

szének tartják. Tisztán vallási ismereteket nyilvános formában csak a bölcselettemplomokban adnak elő, mert ezen embereknél nem alakultak ki az urantiai egyházakhoz hasonló, kizárólagosan vallási intézmények. Az ő életfelfogásukban a vallás nem más, mint törekvés arra, hogy megismerjék Istent és hogy a társaik számára végzett szolgálaton keresztül mutassák ki az emberbaráti szeretetet, de e vallási helyzet nem jellemző a bolygó más nemzeteire. A vallás ezeknél az embereknél olyannyira családi ügy, hogy nincsenek is kizárólag vallási összejövetel céljára szolgáló nyilvános helyek. Politikai értelemben az egyház és az állam, ahogy az urantiaiak szokták mondani, teljesen szét van választva, azonban a vallás

és a bölcselet furcsa átfedése érvényesül.

6 Egészen húsz évvel ezelőttig kormányzati felügyelet alatt álltak a szellemi tanítók (hasonlók az urantiai lelkipásztorokhoz), akik minden egyes családot rendszeresen felkeresnek a gyermekek megvizsgálása céljából, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy a szüleik megfelelően végzik a felkészítésüket. E szellemi vezetők és vizsgálók jelenleg egy újonnan felállított és önkéntes hozzájárulásokból fenntartott intézmény, a Szellemi Fejlődés Alapítványa irányítása alá tartoznak. Ez az intézmény talán csak a paradicsomi Ítélkező Fiú megérkezését követően fog továbbfejlődni.

7 ¶ A gyermekek jogilag a szüleik fennhatósága alá tartoznak tizenöt éves koru-

kig, amikor is felruházzák őket az első állampolgári felelősséggel. Ezt követően minden ötödik évben öt egymást követő, hasonló nyilvános jogérvényesítést biztosítanak az ilyen korcsoportok számára, ahol a szüleikkel szembeni kötelezettségeik csökkennek, s közben az állam felé új polgári és társadalmi kötelezettségekkel terhelik meg őket. A választójogot húszéves korukban kapják meg, a szülői beleegyezés nélkül való házasságkötés jogát pedig csak huszonöt éves korukban nyerik el, és a gyermekeknek a harmincadik életévük betöltésével el kell hagyniuk a szülői házat.

8 A házasságkötési és válási törvények nemzet szerte egységesek. A húszéves kor — a választójog megszerzéséhez kötődő

életkor — előtti házasságkötés nem engedélyezett. A házasulást csak egy évvel az ilyen szándék bejelentése után engedélyezik, és csak azt követően, hogy a menyasszony és a vőlegény bizonyságot szolgáltat arról, hogy megfelelően felkészültek a szülői tanhelyeken a házasélettel járó felelősségekre.

9 A válási jogszabályok valamelyest lazák, azonban a szülői bíróságok által kiadandó, a különválást kimondó határozatokat addig nem kapják meg, amíg a kérelem bejegyzésétől számítva egy év el nem telt, és e bolygón az egy év jóval hosszabb idő, mint az Urantián. Ezen enyhe válási törvények ellenére a jelenlegi válási arány csak egytizede a polgárosodott urantiai emberfajtákénak.

4. AZ OKTATÁSI RENDSZER

[1] E nemzet oktatási rendszere kötelező és vegyes osztályú azokban az előkészítő tanodákban, melyeket a tanulók öt és tizennyolc éves koruk között látogatnak. Ezek a tanintézetek nagyon eltérnek az urantiaiaktól. Nincsenek osztálytermek, egyszerre csupán egyféle tanulmányt folytatnak, és az első három év után minden tanuló tanársegéddé válik, s a kisebbeket oktatja. Könyveket csak olyan ismeretek közreadásához vesznek igénybe, melyek a tanműhelyekben és a tanhelyi gazdaságokban felmerült problémák megoldását segítik. Az e földrészen használt bútorok nagy része és a számos gépi szerkezet — a jelen kor a találmányok és a gépesítés nagy korszaka — e műhelyekben

készül. Mindegyik műhely mellett műhely-könyvtár is van, ahol a növendékek tanulmányozhatják a szükséges szakirodalmat. A teljes oktatási időtartam alatt gazdálkodást és kertészetet is oktatnak a helyi tanodákhoz tartozó kiterjedt gazdaságban.

2 ¶ A gyengeelméjű gyermekeket csak mezőgazdaságra és állattenyésztésre oktatják, és a különleges felügyelet alatt működő telepes csoportokban való életre kötelezik, ahol nemenként elkülönítik őket, hogy megelőzzék a szülővé válásukat, mely jogot az átlagos szintet el nem érők nem gyakorolhatják. E megszorító intézkedéseket hetvenöt évvel ezelőtt léptették életbe; e kötelezést elrendelő határozatokat a szülői bíróságok adják ki.

3 ¶ Mindenki egy hónap szabadságot kap

évente. Az előkészítő tanodákban a tíz hónapos évből kilenc hónapon át folyik az oktatás, s a tanítási szünetet a gyermekek a szüleikkel vagy a barátaikkal együtt utazással töltik. Ez az utazás a felnőttképzési programnak is részét képezi és e program élethosszig tart, s a költségek fedezetét ugyanolyan módszerekkel gyűjtik össze, mint az öregségi biztosítását.

4 A tanidő negyedrészét a játéknak — az atlétikai versenyeknek — szentelik, ahol a gyermekek a helyi szintű versenyekről a tagállami és a térségi szintig, majd pedig a nemzeti szintű ügyességi és felkészültségi versenyekig is eljuthatnak. A tanulók figyelmét a szónoki és zenei versenyek, valamint a tudományos és bölcseleti megmérettetések is

lekötik, a legalsóbb társadalmi osztályi szintűektől egészen a nemzeti megbecsülést kivívó versengésekig.

5 A tanintézeti kormányzat a nemzeti kormányzat másolata a három, egymással összekapcsolódó hatalmi ágat tekintve, s a tanári kar működik a harmadik vagy tanácsadó jogalkotó ágként. E földrészen az oktatás fő célja az, hogy minden tanulóból önmagát fenntartó polgárt neveljenek.

6 Minden, az előkészítő tanhelyi rendszerből tizennyolc éves korában kikerülő gyermek képzett iparos. Ekkor kezdődik a könyvekből való tanulás és a szakismeretek elsajátítása a felnőttképzést nyújtó tanhelyeken vagy a felsőbb tanintézetekben. A feladatát a tantervhez képest előbb teljesítő, kiváló

képességű hallgató időt és eszközöket kap a maga által kigondolt terv kivitelezéséhez. A teljes oktatási rendszert arra tervezték, hogy az egyénnek megfelelő képzést nyújtson.

5. IPARI SZERVEZŐDÉS

[1] Az ipari helyzet e nép esetében messze van az eszményitől; a tőke és a munka még mindig problémákat hoz magával, de mindkettőt folyamatosan a tisztességes együttműködésen alapuló tervhez igazítják. E különleges földrészen a dolgozók egyre nagyobb része válik az ipari nagyvállalatok részvényesévé; minden értelmesen gondolkodni képes munkás lassan kistőkés lesz.

[2] A nagy társadalmi ellentétek csökkenőben vannak, és a jó szándék gyorsan teret

nyer. A rabszolgaság (több mint száz évvel ezelőtti) eltörlésével nem jártak együtt súlyos gazdasági problémák, lévén, hogy e váltást fokozatosan, évente két százalék felszabadításával vitték véghez. Az elme-, az erkölcsi és a fizikai próbákon kielégítő eredményt elért rabszolgák polgári jogállást kaptak; e felsőbbrendű rabszolgák vagy hadifoglyok vagy a hadifoglyok gyermekei voltak. Mintegy ötven évvel ezelőtt az alsóbbrendű rabszolgáik maradékait kitelepítették, és a legutóbbi időkben hozzáfogtak az elfajzott és züllött osztályaik számbeli csökkentéséhez is.

3 ¶ Ezek az emberek a közelmúltban új eljárásokat alakítottak ki az ipari nézeteltérések kezelésére és a gazdasági visszaélések vissza-

szorítására, melyek komoly előrelépést hoztak az ilyen természetű problémák kezelésére általuk korábban alkalmazott módszerek terén. Az erőszakot, mint a személyes vagy az ipari nézeteltérések rendezésének módját törvényileg betiltották. A béreket, a nyereséget és az egyéb gazdasági problémákat nem mereven szabályozzák, azonban általános szabályozóként az ipari törvényhozás működik, s az ipari természetű mindenféle vitás ügyben az ipari bíróságok döntenek.

4 Az ipari bíróságok mindössze harminc-éves múltra tekintenek vissza, de nagyon is kielégítően működnek. A legutóbbi jogszabályváltozás szavatolja, hogy az ipari bíróságoknak most már el kell ismerniük a törvényes ellentételezést az alábbi három terü-

leten:
5 1. A befektetett tőke jogszabályban rögzített kamatai.
6 2. Az ipari tevékenységekben alkalmazott szakmunkások ésszerű mértékű fizetése.
7 3. Az elvégzett munkáért járó tisztességes és igazságos munkabérek.
8 ¶ Ezeket először szerződés szerint kell biztosítani, vagy pedig csökkenő bevételek esetén az átmeneti csökkentésnek arányosnak kell lennie. És ezután ezen állandó kiadásokon felüli minden keresetet osztaléknak kell tekinteni és arányosan kell elosztani a három terület szerint: tőke, szakértelem és munkavégzés.
9 ¶ Tízévente a térségi ügyvezetők kiigazítják és rendeleti úton meghatározzák a kere-

ső munka napi törvényes időtartamát. Az ipar jelenleg ötnapos hetet tart, négy munkanappal és egy szabadnappal. Ezek az emberek a munkanapon hat órát, és a tanulókhoz hasonlóan, a tíz hónapos évben kilenc hónapot dolgoznak. A szabadságot rendszerint utazással töltik, és lévén, hogy nemrégiben új közlekedési módszereket találtak fel, ezért az egész nemzet megkedvelte az utazást. Az időjárás az év nagyjából nyolc hónapján át kedvez az utazgatásnak, és az emberek ki is használják a lehetőségeket.

10 ¶ Kétszáz évvel ezelőtt az ipart teljes egészében a nyereségérdekeltség uralta, de mostanában ezt gyorsan felváltják más és nagyobb hajtóerők. E földrészen a verseny kiélezett, azonban annak nagy része az ipar

területéről áttevődött a játék, a szakértelem, a tudományos haladás és az értelmi teljesítmények területére. A versengés a társadalmi szolgálat és a kormányzati elkötelezettség terén a legszembetűnőbb. E nép körében a közszolgálat rövid idő alatt elkezdett a törekvések fő céljává válni. A földrész leggazdagabb embere napi hat órát dolgozik a gépgyártó műhelyének irodájában, majd siet a közigazgatási tanoda helyi kirendeltségéhez, hogy ott közszolgálati képesítést szerezzen.

[11] E földrészen a fizikai munka egyre elismertebbé válik, és minden testileg egészséges polgár tizennyolc éves kor felett otthon és a gazdaságokban, valamelyik szokásos iparágban vagy a közmunkákon dolgo-

zik, mely utóbbinál az átmenetileg munkanélkülivé váltakat foglalkoztatják, vagy pedig a bányákban munkára kötelezettek csoportjában tevékenykedik.

[12] Ezek az emberek a társadalmi ellenszenv egy új formájának kialakulását — a tunyasággal és a ki nem érdemelt vagyonnal szembeni ellenszenvet — élik meg. Lassan, de biztosan megszerzik az uralmat a gépeik felett. Egykor ők is a politikai szabadságért és később a gazdasági szabadságért küzdöttek. Ma mindkettőt kezdik élvezni, sőt kezdik értékelni a jól megérdemelt szabadidejüket is, melyet a teljesebb önmegvalósításnak szentelhetnek.

6. ÖREGSÉGI BIZTOSÍTÁS

[1] E nemzet határozott erőfeszítést tesz az öregek esetében arra, hogy a könyörület önbecsülés-romboló fajtáját felváltsa a tisztes, kormányzat-nyújtotta biztosítékokkal. E nemzet minden gyermek számára oktatást és minden embernek munkát biztosít; ezért képes sikeresen működtetni egy, a beteg és idős embereket védő biztosítási rendszert.

[2] E népnél minden embernek hatvanöt éves korában vissza kell vonulnia a keresőtevékenységektől, hacsak nem kap engedélyt az állami munkaügyi biztostól, mely engedély birtokában hetvenéves koráig munkában maradhat. E korhatár nem érvényes a kormányzati szolgálatot ellátókra, illetőleg a

bölcselőkre. A testi fogyatékosok, illetőleg a tartósan rokkantak bármely életkorban bekerülhetnek a nyugdíjazási jegyzékbe bírósági határozat alapján, melyet a térségi kormány nyugdíjügyi biztosa jegyez ellen.

3 ¶ Az öregségi nyugdíjak anyagi fedezetét négy forrásból biztosítják:

4 1. Havonta egynapi keresetet a szövetségi kormány e célra elvon, és ebben az országban mindenki dolgozik.

5 2. Hagyatékok — sok tehetős polgár e célra anyagi eszközöket hagy hátra.

6 3. Az állami bányákban végzett kötelező fizikai munka jövedelmei. Az ilyen munkára beosztottak maguk gondoskodnak a fenntartásukról és félretesznek valamennyit a maguk nyugdíj-hozzájárulásának biztosí-

tása érdekében is, viszont a munkájukból származó minden többlethasznot e nyugdíjalapba vezetik át.

7 4. A természeti erőforrásokból származó bevétel. A földrész teljes természeti vagyonát társadalmi megbízásból a szövetségi kormány kezeli, és az ebből származó bevételt olyan társadalmi célokra fordítja, mint a betegségmegelőzés, a lángelmék képzése és az ígéretes tehetségek közigazgatási tanintézetekben való oktatása költségeinek fedezése. A természeti erőforrásokból származó jövedelem fele kerül át az öregségi nyugellátást biztosító alapba.

8 ¶ Bár az állami és a térségi biztosítási alapok a védelmet szolgáló biztosítások számos formáját kínálják, az öregségi nyugdíjakat

kizárólag a szövetségi kormány kezeli a tíz térségi osztályán keresztül.

[9] E kormányzati alapokat már régóta becsületesen kezelik. A hazaárulás és a gyilkosság után a közbizalom ellen vétőkre szabják ki a bíróságok a legsúlyosabb ítéleteket. A társadalmi és a politikai hűtlenséget ma már minden vétségek legvisszataszítóbbikának tekintik.

7. ADÓRENDSZER

[1] A szövetségi kormány kizárólag az öregségi nyugdíj igazgatás, valamint a lángelmék és az alkotó tehetségek támogatása terén atyáskodó; a tagállami kormányok egy kicsit többet törődnek az egyes állampolgárokkal, míg a helyi kormányzatok sokkal in-

kább gyámkodó, illetőleg közösségi jellegűek. A város (illetőleg annak valamely része) sok olyan dologgal maga törődik, mint az egészségügy, a közegészségügy, az építési szabályok, a településrendezés, a vízellátás, a közvilágítás, a fűtés, a szabadidős programok szervezése, a zene és a tájékoztatás.

2 Minden iparágban az elsődleges figyelem az egészségre irányul; a testi jólét bizonyos vetületeit ipari és közösségi előjognak tekintik, azonban az egyéni és a családi egészségügyi problémák kizárólag személyes ügynek minősülnek. A gyógyászatban, miként az összes többi, tisztán személyes ügynek tekintett dologban is, a kormányzat igyekszik tartózkodni a beavatkozástól.

3 ¶ A városok nem rendelkeznek adókive-

tési joggal, és nem is adósodhatnak el. Lakosságszám szerint kapnak támogatást az államkincstárból és ezt kell kiegészíteniük az olyan bevételekből, mint a közösségi vállalkozások termelte jövedelem és a különféle kereskedelmi tevékenységek engedélyezéséből befolyó bevétel.

4 A városhatárok kiterjesztését lehetővé tevő gyorsközlekedési létesítmények városi ellenőrzés alatt állnak. A városi tűzoltóságokat a tűzmegelőzési és biztosítási alapítványok támogatják, és minden épület, legyenek azok a városban vagy vidéken, tűz ellen védett — legalábbis az volt az elmúlt hetvenöt évben.

5 A városoknak nincsenek hivatalosan kijelölt rendfenntartói; a rendőri erőket a tag-

állami kormányzat tartja fenn. E testületbe csaknem teljes egészében nőtlen férfiakat vesznek fel, huszonöt és ötven év között. A tagállamok többsége igen súlyos nőtlenségi adót alkalmaz, mely alól a rendőrséghez belépő férfiak mentesülnek. Egy átlagos tagállamban a rendőri erő jelenleg csupán a tizede az ötven évvel ezelőttinek.

6 ¶ Kevés vagy egyáltalán semmilyen egységesség nem mutatható ki a száz, viszonylag szabad és független tagállam adóztatási rendje között, lévén, hogy a gazdasági és egyéb körülmények a földrész különböző részein igen eltérők. Minden tagállamra tíz olyan alkotmányos rendelkezés vonatkozik, melyet csakis a szövetségi legfelsőbb bíróság jóváhagyásával lehet módosítani, és e

törvénycikkek egyike akadályozza meg bármely vagyonrész esetében az évi egy százaléknál magasabb adó kivetését, mely szabály alól kivételt képeznek a lakásul szolgáló ingatlanok, legyenek azok a városban vagy vidéken.

7 A szövetségi kormány nem adósodhat el, és a hadviselés esetét kivéve négyharmados népszavazást kell tartani ahhoz, hogy bármely tagállam kölcsönt vehessen fel. Lévén, hogy a szövetségi kormányzat nem vehet fel kölcsönt, ezért háború esetén a Nemzeti Védelmi Tanács kap jogot arra, hogy a tagállamok számára pénz, valamint a szükséges emberi erőforrások és anyagi eszközök rendelkezésre bocsátását előírja. Adósság azonban több mint huszonöt éve nem merült fel.

8 ¶ A szövetségi kormány működésének támogatásához öt bevételi forrás áll rendelkezésre:

9 1. *Behozatali vámok.* Minden behozatal illetékköteles annak érdekében, hogy védjék a földrészen elért életszínvonalat, mely jóval meghaladja a bolygó többi nemzetéét. Ezeket a vámtételeket a legfelsőbb ipari bíróság szabja ki, miután az ipari nagygyűlés mindkét háza jóváhagyta a gazdasági ügyek elsőszámú vezetőjének ajánlásait, aki egyúttal e két törvényalkotó testület közös megbízottja. Az ipari felsőház tagjait a dolgozók, az alsóházét a tőkések választják meg.

10 ¶ 2. *Nyereségrészesedés.* A szövetségi kormány a tíz térségi kutatóintézetében támogatja a fejlesztéseket és az alkotómun-

kát, ahol is a lángelmék minden fajtáját — művészeket, írókat és tudósokat — segítik és egyben védik a szabadalmaikat is. Cserébe a kormány minden ilyen találmányból és alkotásból származó nyereség felére igényt tart, legyenek azok gépi berendezések, könyvek, művészi alkotások, növények vagy állatok.

11 ¶ 3. *Örökösödési adók.* A szövetségi kormány sávos örökösödési adót vet ki, mely az egy százaléktól az ötvenig terjed az örökség mértékétől és állapotától függően.

12 ¶ 4. *Hadifelszerelés.* A kormányzat komoly bevételre tesz szert abból, hogy kölcsönadja a szárazföldi és haditengerészeti felszereléseit kereskedelmi és szórakoztatási célú használatra.

13 ¶ 5. *Természeti erőforrások.* A természeti erőforrásokból származó bevétel a nemzeti kincstárba kerül, hacsak nem kell azt teljes egészében a szövetségi állam alapszabályában rögzített külön célokra fordítani.

14 ¶ A Nemzeti Védelmi Tanács által elrendelt hadialap-feltöltés esetét kivéve a szövetségi költségvetést a törvényhozás felsőháza készíti el az alsóház támogatásával, a kormányfő hagyja jóvá, végül pedig a száztagú, szövetségi költségvetési bizottság érvényesíti. E bizottság tagjait a tagállamok kormányzói jelölik és a tagállami törvényhozók választják meg huszonnégy éves szolgálati időtartamra, hatévente cserélve az egynegyedüket. E testület hatévente háromnegyedes tit-

kos szavazással a tagjai közül vezetőt választ, aki a szövetségi kincstár igazgatója és ellenőre lesz.

8. A SZAKIRÁNYÚ FELSŐBB TANINTÉZETEK

[1] A fiatalok ötéves korától tizennyolc éves koráig tartó kötelező alapfokú oktatási programja mellett a következő külön tanhelyeket tartják fenn:

[2] 1. *Közigazgatási tanodák.* Ezek a tanintézetek három szinten működnek: nemzeti, térségi és tagállami szinten. A nemzeti hivataloknak négy csoportja van. Az első közbizalmi csoport működése főként a nemzeti közigazgatáshoz kötődik, és az e csoportba tartozó összes hivatalviselő ember-

nek mind térségi, mind pedig nemzeti közigazgatási tanintézeti végzettséggel rendelkeznie kell. A második csoportban az emberek akkor tölthetnek be politikai, illetőleg választás vagy kinevezés útján hivatalt, ha a tíz térségi közigazgatási tanoda valamelyikét elvégezték; a feladatuk a térségi közigazgatásban és a tagállami kormányzatban való felelős tisztségek betöltése. A harmadik csoportba a tagállami felelős beosztásokat betöltők tartoznak, és e tisztviselőknek csak tagállami szintű közigazgatási végzettséggel kell rendelkezniük. A hivatalviselők negyedik és utolsó csoportjába tartozóknak nem kell közigazgatási végzettséggel rendelkezniük, lévén, hogy e hivatalokat teljes mértékben kinevezés útján töltik be. Ezek jelen-

tik a kevésbé fontos segédi, titkári és ügyintézői beosztásokat, melyeket a kormányzati szakigazgatásban működő, különböző képzett személyek töltenek be.

3 Az alsóbb fokú és a tagállami bíróságok bírái a közigazgatási tagállami tanhelyeken végeznek. A közösségi, oktatási és ipari ügyekkel foglalkozó ítélőszékek bírái a térségi tanodákban szereznek képesítést. A szövetségi legfelsőbb tanács bíráinak pedig mindeme közigazgatási tanintézetekben szerzett végzettséggel egyaránt rendelkezniük kell.

4 ¶ 2. *Bölcseleti tanodák.* Ezek a tanhelyek a bölcseleti templomok fiókintézményei és a vallással együttesen többé-kevésbé közszerepet töltenek be.

5 ¶ 3. *Tudományos intézetek.* E műszaki tanintézetek inkább az iparral működnek együtt, mint az oktatási rendszerrel, és tizenöt területen tevékenykednek.

6 ¶ 4. *Szakmai felkészítő tanodák.* E különleges intézmények nyújtják a szakmai képzést a különböző kitanulható foglalkozásokhoz, melyekből tizenkettő van.

7 ¶ 5. *Katonai és haditengerészeti tanodák.* A nemzeti parancsnokság közelében és a huszonöt tengerparti katonai központban tartják fenn azokat az intézményeket, melyeket a tizennyolc és harminc év közötti önkéntesek katonai kiképzésére szántak. Huszonöt éves kor alatt szülői beleegyezés szükséges az ilyen tanintézetekbe való beiratkozáshoz.

9. AZ ÁLTALÁNOS VÁLASZTÓJOG TERVE

[1] Bár a közhivatalok csak a tagállami, térségi vagy szövetségi közigazgatási tanodai végzettséggel rendelkező pályázók előtt állnak nyitva, e nemzet haladó nézeteket valló vezetői komoly gyengeséget fedeztek fel az általános választójogi tervben és mintegy ötven évvel ezelőtt alkotmányos rendelkezéssel módosították a szavazati rendszert, mely így a következő sajátosságokat mutatja:

[2] 1. Minden húszéves és annál idősebb férfi és nő egy-egy szavazattal rendelkezik. Ezen életkor elérésével minden polgárnak két választói csoportban kell tagsággal rendelkeznie: az elsőhöz a gazdasági működé-

sük szerint sorolják be őket — vagyis vannak ipari, szakmai, gazdálkodói vagy kereskedői csoportok; a második csoportba a politikai, bölcseleti vagy társadalmi igényeik szerint kerülnek be. Így minden munkavállaló valamelyik gazdasági választójogi csoportba tartozik, és e testületeket a nem gazdasági társulásokhoz hasonlóan sok tekintetben úgy szabályozzák, mint a hármas hatalommegosztású nemzeti kormányzatot. Az e csoportokba való besoroláson tizenkét évig nem lehet változtatni.

[3] ¶ 2. A tagállamok kormányzói által vagy a térségi ügyvezetők által vagy a térségi legfelsőbb tanácsok megbízása alapján jelölt egyének, akik nagy szolgálatot tettek a társadalomnak, vagy akik különleges bölcses-

séget mutattak a kormányzati szolgálatban, további szavazati jogokat kaphatnak nem gyakrabban, mint ötévente és nem rendelkezhetnek kilencnél több ilyen választójogi többletszavazattal. A többes szavazók szavazatszáma legfeljebb tíz lehet. A tudósokat, feltalálókat, tanítókat, bölcselőket és szellemi vezetőket szintén elismerik és nagyobb politikai hatalom megadásával tisztelik meg őket. E rangos polgári előjogokat a tagállami és a térségi legfelsőbb tanácsok adják meg, sok tekintetben úgy, ahogy a különleges karok a rangokat adományozzák, és az így kitüntetettek büszkén veszik fel az életükben elért eredményeik sorába az egyéb rangjaik mellé e polgárjogi elismerés jelképeit is.

4 ¶ 3. A bányákban kötelező munkára

rendelt mindent egyént és minden, az adóalapokból fizetett kormányzati alkalmazottat az ilyen szolgálat időtartamára felmentenek a választójoguk gyakorlása alól. Ez nem vonatkozik azokra a koros személyekre, akik hatvanöt éves korukban nyugdíjba vonulnak.

5 ¶ 4. Öt választójogi csoport van, melyek kialakítása az egyes átlagos, éves befizetett adók mértékét tükrözi ötéves időszakokra vonatkoztatva. A nagy adófizetők öt többletszavazatot kaphatnak. E szavazatszám megadása független minden más elismeréstől, de egyetlen személy sem rendelkezhet semmilyen körülmények között tíznél több szavazattal.

6 ¶ 5. E választójogi terv elfogadásával

egyúttal elvetették a területi alapú szavazási módszert a gazdasági vagy működési rendszer javára. Jelenleg minden polgár az ipari, társadalmi vagy szakmai csoportok tagjaként szavaz, függetlenül a lakhelyétől. Így a választói közösség kiegyensúlyozott, egyesített és okos csoportokból áll, akik csakis a legjobb tagjaikat emelik kormányzati bizalmi és felelős tisztségekbe. A működési vagy csoportos választójogi rendszer alkalmazása alól egy kivétel van: egy szövetségi kormányfő hat évre történő megválasztása nemzeti szintű, titkos szavazással történik, és egyetlen polgárnak sincs egynél több szavazata.

7 ¶ Így tehát a kormányfő megválasztását kivéve a választójogot a polgárság gazdasági,

szakmai, értelmiségi és társadalmi csoportjai gyakorolják. Az eszményi állam szerves működésű, és annak minden szabad és értelmesen gondolkodni képes polgárcsoportja a nagyobb kormányzati szervezetnek egy-egy alapvető és működési szervét alkotja.

8 A közigazgatási tanintézeteknek jogukban áll bírósági eljárást kezdeményezni a tagállami bíróságok előtt bármely gyengeelméjű, tunya, közömbösséget tanúsító vagy bűnöző egyén választójogának megvonása érdekében. Ezek az emberek felismerték, hogy ha a nemzet ötven százaléka alsóbbrendű vagy sérült és mégis szavazati jogot gyakorol, akkor a nemzet elpusztul. Úgy tartják, hogy a középszer uralma maga után

vonja bármely nemzet bukását. A szavazás kötelező, és mindenkire komoly bírságot szabnak ki, aki nem vesz részt benne.

10. A BŰNÖZÉS KÉRDÉSÉNEK KEZELÉSE

[1] A bűnözés, a tébolyodottság és az elfajzottság kérdéseinek kezelésére az e nép által választott módszerek bizonyos tekintetben ugyan rokonszenvesnek bizonyulhatnak az urantiaiak számára, míg más tekintetben kétségkívül megdöbbentőek lehetnek. A közönséges bűnözőket és fogyatékosokat nemek szerint elkülönítve különböző mezőgazdasági telepes csoportokban helyezik el, és ők ott meglehetősen önellátók. A komolyabb visszaeső bűnözőket és

a gyógyíthatatlan tébolyodottakat a bíróságok gázfülkében való kivégzés útján halálra ítélik. A gyilkosság mellett számos bűncselekményt, beleértve a kormányzati bizalom elárulását is, szintén halálbüntetéssel sújtanak, és az igazságszolgáltatás biztosan és gyorsan működik.

[2] Ezek az emberek most lépnek át a nemleges jellegű törvény korszakából az igenlőbe. A közelmúltban jutottak el oda, hogy megpróbálkozzanak a bűnmegelőzéssel úgy, hogy a lehetséges gyilkosoknak és veszélyes bűnözőknek tartott egyéneket élethosszig tartó szolgálatra ítélik az őrizetben tartottak telepein. Ha e fegyencek később bizonyítják, hogy elérték a természetes szintet, akkor feltételesen szabadlábra ke-

rülhetnek vagy kegyelmet kaphatnak. Az emberölési hányad e földrészen csupán a tizede a többi nemzetéhez képest.

[3] A bűnözők és a fogyatékosok szaporodásának megakadályozására irányuló erőfeszítések több mint száz évvel ezelőtt kezdődtek és mostanra már kielégítő eredményeket hoztak. A tébolyodottak számára nem tartanak fenn börtönöket vagy kórházakat. Ezért aztán az ilyen csoportok aránya az urantiaiakhoz képest csak mintegy tíz százalék.

11. KATONAI FELKÉSZÜLTSÉG

[1] A szövetségi katonai tanintézetekben végzettek a „polgárosodott társadalom védelmezőiként” a képességeiknek és tapasztala-

taiknak megfelelően hétféle rangban kaphatnak megbízást a Nemzeti Védelmi Tanács elnökétől. A tanács huszonöt tagú, s a tagjait a legmagasabb szülői, oktatási és ipari bíróságok jelölik, mely jelöléseket a szövetségi legfelsőbb bíróság erősít meg, és e testületet hivatalból az egyenrangú katonai ügyek vezérkari főnöke vezeti. E tagok hetvenéves korukig szolgálnak.

[2] A kinevezett tisztek által elvégzett tanfolyamok négyéves időtartamúak és mindig valamely kereskedelmi ág vagy szakma elsajátításához kötődnek. Katonai kiképzést sohasem tartanak ilyen ipari, tudományos vagy szakmai oktatás nélkül. A katonai felkészítés befejeződésével az egyén a négyéves képzés alatt annak az oktatásnak a felében

is részesült, melyet ama szakirányú tanintézetek valamelyikében nyújtanak, amelyekben a képzés ugyancsak négyéves. Így egy hivatásos katonai osztály létrejöttét kerülik el azáltal, hogy számos férfinak adják meg a lehetőséget, hogy a maguk fenntartásáról gondoskodjanak, miközben a gyakorlati vagy szakmai felkészítés felét biztosítják számukra.

3 A katonai szolgálat békeidőben tisztán önkéntes jellegű, és a szolgálat minden ágazatban négyéves időtartamra szól, mely alatt minden férfi valamilyen szakirányt is visz a katonai harcászat elsajátítása mellett. A központi katonai tanodákban és a földrész partjai mentén elhelyezkedő huszonöt kiképzőtáborban az egyik fő tevékenységet a

zenei tanulmányok jelentik. Az ipari pangás időszakaiban sok ezer állástalant vesznek közvetlenül igénybe a földrész szárazföldi, tengeri és légi védelmi létesítményeinek építéséhez.

4 ¶ Bár ezek az emberek komoly harci létszámot tartanak fenn a szomszédos ellenséges népek betörése elleni védelem érdekében, a javukra írható, hogy e katonai erőket az elmúlt száz évben nem alkalmazták támadó háborúban. Eljutottak a polgárosultság azon fokára, ahol erővel megvédhetik a polgárosodott társadalmat anélkül, hogy az a haderőik támadó jellegű igénybevételére csábítaná őket. A földrész egyesített államának létrehozása óta nem voltak polgárháborúk, de az elmúlt két évszázadban őket

kellett igénybe venni kilenc védelmi összetűzésben, melyek közül hármat erős világhatalmi szövetségek ellen folytattak. Bár e nemzet megfelelő védelemmel rendelkezik az ellenséges szomszédok ellen, sokkal több figyelmet fordít az államférfijainak, tudósainak és bölcselőinek a képzésére.

5 Amikor a világgal békében vannak, minden mozgósítható védelmi rendszert ugyancsak igénybe vesznek, de ekkor az iparban, a kereskedelemben és a kikapcsolódásban. Hadiállapotban az egész nemzetet mozgósítják. A hadiállapot időszakában a katonaság minden iparágban hatalmat kap és az egyes haderőnemi parancsnokok a kormányfő kormányának tagjaivá lépnek elő.

12. A TÖBBI NEMZET

[1] Bár e különleges nép társadalma és kormányzata sok tekintetben felsőbbrendű az urantiai nemzetekénél, meg kell említenünk azt is, hogy a többi földrészen (e bolygón tizenegy van ezekből) a kormányok határozottan alsóbbrendűek az Urantia fejlettebb nemzeteihez képest.

[2] E felsőbbrendű kormányzat épp most tervez nagyköveti kapcsolatokat létesíteni az alsóbbrendű népekkel, és most először jelent meg egy nagy vallási tanító, aki amellett áll ki, hogy hitterjesztőket küldjenek e környező nemzetekhez. Attól tartunk, hogy azt a hibát fogják elkövetni, amelyet oly sokan mások is, akik arra vállalkoztak, hogy felsőbbrendű műveltséget és vallást kény-

szerítenek rá más emberfajtákra. Milyen nagyszerű dolgokat lehetne véghez vinni e világon, ha e fejlett műveltségű földrészlakó nemzet csak kimenne a szomszédjaihoz és onnan magával hozná a szomszédos népek legjobbjait és később, miután oktatásban részesítette őket, művelődési küldöttekként visszaküldené őket a szellemi sötétségben élő testvéreikhez! Természetesen, ha egy Ítélkező Fiú rövidesen eljönne e fejlett nemzethez, akkor rövid idő alatt is nagyszerű dolgok történhetnének ezen a világon.

3 ¶ Az egyik szomszédos bolygó dolgairól szóló beszámolót különleges engedéllyel és azzal a szándékkal adhattuk közre, hogy előmozdítsuk a polgárosultság kibontakozását és fokozzuk a kormányzás fejlődési ütemét

az Urantián. Sokkal többet is előadhatnánk, ami kétségkívül érdekelné és kíváncsivá tenné az urantiaiakat, de e beszámolóval elértük a felhatalmazásunk korlátait.

4 ¶ Az urantiaiaknak azonban figyelembe kell venniük azt is, hogy a Satania csillagrendszeri családba tartozó testvérszférájuk nem részesült a paradicsomi Fiaknak sem ítélkezési, sem alászállási küldetésében. És a különböző urantiai népek között sincsen olyan nagy műveltségbeli különbség, mint amilyen e földrészlakó nemzetet a bolygói társaitól elválasztja.

5 Az Igazság Szellemének kiáradása biztosítja az alászállásban részesült világon élő emberi faj érdekében megteendő nagy előrelépésekhez szükséges szellemi alapokat.

Az Urantia ezért sokkal jobban felkészült egy olyan bolygói kormányzat mihamarabbi létrehozására, mely törvényekkel, működési rendekkel, jelképekkel, egyezményekkel és közös nyelvvel rendelkezik — melyek összessége oly nagy mértékben képes hozzájárulni a világbéke törvényes megteremtéséhez, és amely elvezethet a szellemi törekvéseket kibontakoztató korszak valamikori beköszöntéhez; és az ilyen korszak jelenti a fény és élet eszményi korainak bolygói küszöbét.

6 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

73. ÍRÁS

AZ ÉDENKERT

KALIGASZTIA bukásának és az azt követő társadalmi zűrzavarnak a következményeként megjelenő műveltségbeli hanyatlás és szellemi nyomor kevés hatást gyakorolt az urantiai népek fizikai vagy élőlénytani állapotára. A szerves evolúció rohamléptekkel haladt előre, meglehetősen függetlenül attól a műveltségbeli és erkölcsi hanyatlástól, mely oly gyorsan követte Kaligasztia és Daligasztia hűtlenségét. És a bolygó történelmében elérkezett az idő, csaknem negyvenezer évvel ezelőtt, amikor is a szolgálatban lévő élethordozók észlelték, hogy az urantiai emberfajták fejlődésmenete tisztán élőlénytani

szempontból a tetőpontjához közeledik. A Melkizedek-megbízottak, ezzel azonos véleményen lévén, készségesen támogatták az élethordozók által az edentiai Fenségesekhez benyújtott kérvényt, melyben azt kérték, hogy az Urantián folytassanak le engedélyezési szemlét abból a célból, hogy az élőlénytani nemesítők, egy Anyagi Fiú és Leány a bolygóra kiküldhető legyen.

[2] E kérést azért az edentiai Fenségesekhez címezték, mert Kaligasztia bukása és a jerusemi hatósági jogkör átmeneti betöltetlensége óta sok urantiai ügy felett ők gyakoroltak közvetlen felügyeletet.

[3] Tabamantia, a tizedes vagy kísérleti világok sorába tartozó világok főfelügyelője jött el a bolygó ellenőrzésére, és a faji fejlődés

felmérését követően annak rendje és módja szerint javasolta, hogy az Urantia kapjon Anyagi Fiakat. Ezen ellenőrzés után valamivel kevesebb mint száz évvel, Ádám és Éva, a helyi csillagrendszerből származó Anyagi Fiú és Leány, megérkezett és nekilátott ama nehéz feladatnak, hogy megpróbálja rendbe tenni annak a bolygónak a zavaros ügyeit, melyet lázadás hátráltatott és amelyet a szellemi elszigeteltség következménye sújtott.

1. A NODFIAK ÉS AZ AMADONFIAK

[1] Egy szokványos bolygón az Anyagi Fiú megérkezése rendszerint a találmányok, az anyagi haladás és az értelmi felvilágosodás nagy korszakát jelzi. Az Ádám utáni kor a legtöbb világon nagyszerű tudományos korszak, de az Urantiával nem ez volt a helyzet.

Bár a bolygót fizikailag rátermett fajták népesítették be, a törzsek a vademberi lét és az erkölcsi megrekedtség fogságában tengődtek.

2 Tízezer évvel a lázadást követően a hercegi igazgatásnak gyakorlatilag minden hasznos eredménye semmivé lett; a világ emberfajtái csak kevéssel voltak jobb helyzetben ahhoz képest, mintha e félrevezetett Fiú sohasem jött volna el az Urantiára. Csak a nodfiak és az amadonfiak között maradtak fenn a dalamatiai hagyományok és a Bolygóherceg műveltsége.

3 A *nodfiak* a hercegi törzskar lázadó tagjainak leszármazottai voltak, elnevezésük pedig az első vezetőjük, Nod nevéből származik, aki egykor a dalamatiai ipari és kereske-

delmi bizottság elnöke volt. Az *amadonfiak* azoknak az andonfiaknak voltak a leszármazottai, akik úgy döntöttek, hogy hűek maradnak Vanhoz és Amadonhoz. Az „amadonfi” inkább műveltségi és vallási megjelölés, semmint faji meghatározás; faji értelemben az amadonfiak lényegében *andonfiak* voltak. A „nodfi” egyaránt műveltségi és faji meghatározás, mert a nodfiak maguk alkották az Urantia nyolcadik emberfajtáját.

4 A gyűlölködés hagyományosan megvolt a nodfiak és az amadonfiak között. E viszály folyton felszínre került, amikor csak e két csoport utódai valamilyen közös vállalkozásba fogtak. Még később, az édeni feladatokban is rendkívül nehezen tudtak békésen együtt dolgozni.

5 Röviddel Dalamatia pusztulása után Nod
követői három nagyobb csoportra oszlot-
tak. A központi csoport az eredeti otthonuk szomszédságában, a Perzsa-öböl felső
részének közelében maradt. A keleti csoport Elam hegyvidéki területeire, az Eufrátesz völgyétől keletre vándorolt. A nyugati
csoport a Földközi-tenger északkelet-szíriai
partjai mentét és a szomszédos területeket
foglalta el.

6 E nodfiak szabadon házasodtak a szangik fajtákkal és fejlett utódokat hagytak maguk után. És a lázadó dalamatiaiak leszármazottai később csatlakoztak Vanhoz és az
ő hű követőihez Észak-Mezopotámia síksá-
gain. Itt, a Van-tó és a déli Káspi-tengeri terület közelében, a nodfiak összevegyültek és

keveredtek az amadonfiakkal és az „eleitől fogva hatalmasok” között tartották számon őket.

7 Ádám és Éva megérkezése előtt e csoportok — a nodfiak és az amadonfiak — voltak a legfejlettebb és legműveltebb emberfajták a földön.

2. ELŐKÉSZÜLETEK A KERT MEGÉPÍTÉSÉHEZ

1 A Tabamantia-féle ellenőrzést megelőzően csaknem száz éven át Van és társai a világerkölcstani és világműveltségi hegyvidéki központjukból hirdették a megígért Istenfiúnak, a fajnemesítőnek, az igazság-tanítónak és a hűtlen Kaligasztia méltóbb utódának eljövetelét. Bár az akkori időkben a világon élők többsége kevés vagy egyáltalán

semennyi érdeklődést sem mutatott e jóslat iránt, azonban azok, akik közvetlen kapcsolatban álltak Vannal és Amadonnal, komolyan vették e tanításokat és megkezdték a felkészülést a megígért Fiú tényleges fogadására.

2 Van beszámolt a legközelebbi társainak az Anyagi Fiak jerusemi történetéről; arról, amit tudott róluk, mielőtt az Urantiára jött volna. Jól tudta, hogy ezek az ádámi Fiak mindig is egyszerű, de bájos kerti otthonokban laktak, és ezért Ádám és Éva megérkezése előtt nyolcvanhárom évvel azt javasolta, hogy kezdjék el hirdetni a megérkezésüket és fogjanak hozzá annak a kerti otthonnak az előkészítéséhez, melyben majd fogadhatják őket.

[3] A hegyvidéki központjukból és hatvanegy távol és elszórtan elhelyezkedő településről Van és Amadon összegyűjtött egy háromezernél is több főből álló testületet olyan készséges és lelkes munkásokból, akik ünnepélyes gyűlésükön kötelezték el magukat annak a küldetésnek, hogy a megígért — vagy legalábbis várt — Fiú jövetelére felkészülnek.

[4] Van százas csoportokra osztotta az önkénteseket, mely századokhoz egy kapitányt és egy társat jelölt ki, aki az ő személyes törzskarában összekötőtisztként szolgált, a saját társául pedig Amadont választotta. E bizottságok mind komolyan hozzáfogtak az előkészítő munkához, és a Kert helyét kijelölő bizottság is elindult, hogy az eszményi

helyszínt megtalálja.

5 ¶ Bár Kaligasztia és Daligasztia a gonosztevő hatalmuk nagyobb részétől már meg volt fosztva, azért minden lehetőt megtettek, hogy meghiúsítsák és akadályozzák a Kert előkészítési munkálatait. De az ő rossz mesterkedéseiket nagymértékben visszaszorította annak a csaknem tízezer állhatatos köztes teremtménynek a hű tevékenykedése, akik oly fáradhatatlanul munkálkodtak a vállalkozás sikerén.

3. A KERT HELYE

1 A helykijelölő bizottság csaknem három évig volt távol. Három lehetséges helyszínről tettek kedvező jelentést: az első egy sziget volt a Perzsa-öbölben; a második, a folyó

menti helyszín, mely később a második kert helyszínéül szolgált; a harmadik pedig egy hosszú, keskeny félsziget — csaknem egy sziget — volt, mely a Földközi-tenger keleti partjaitól nyugati irányban nyúlt be a vízbe.

2 A bizottság csaknem egyhangúlag a harmadik lehetőséget részesítette előnyben. E helyszín mellett döntöttek, és két évbe telt, míg a világ műveltségi központját, beleértve az élet fáját is, e földközi-tengeri félszigetre áttelepítették. Egyetlen csoport kivételével a félszigeten lakók békésen kivonultak onnan, amikor Van és társasága megérkezett.

3 ¶ A földközi-tengeri félsziget egészséges éghajlattal és egyenletes hőmérsékleti viszonyokkal rendelkezett; ez az állandósult időjárás a környező hegyeknek, valamint annak

a ténynek volt köszönhető, hogy e terület jóformán sziget volt egy beltengerben. Bár a környező hegyekben bőségesen hullott eső, magában az Édenben ritkán esett. Azonban a mesterséges öntözőcsatornák kiterjedt hálózatából minden éjjel „pára szállott fel” a Kert növényzetének üdévé tétele céljából.

4 E földterület partvonala eléggé magasan emelkedett a vízszint fölé és a szárazföldhöz kapcsolódó része mindössze negyvenhárom kilométer széles volt a legkeskenyebb pontjánál. A Kertet édesvízzel ellátó nagy folyó a félsziget magasabban fekvő területeiről eredt és kelet felé a földnyelven áthaladva érte el a szárazföldet, majd a mezopotámiai síkságot átszelve ömlött a másik tengerbe. E folyót négy mellékfolyó táplálta, melyek az

édeni félsziget part menti dombjain eredtek, és a folyó eme „négy főága” volt az, amely az „Édenből jött ki” és amelyeket később összekevertek a második kert körül elhelyezkedő folyóágakkal.

5 A Kertet körülvevő hegyek bővelkedtek értékes kristályokban és különböző fémekben, bár ezekkel akkoriban igen keveset törődtek. Az akkor uralkodó koreszmény a kertészkedés dicsőítése és a mezőgazdaság méltatása volt.

6 A Kert létesítéséhez választott helyszín a hasonló helyek közül valószínűleg a legcsodálatosabb volt az egész világon, és az éghajlat akkoriban tökéletesen megfelelő volt. Sehol máshol nem volt olyan hely, mely oly tökéletesen alkalmas lett volna a növényta-

ni kibontakozás efféle paradicsomaként. Az urantiai polgárosodott társadalom színe-java e helyen gyűlt össze. E területen kívül a világ minden más részén a sötétség, a tudatlanság és a vadság uralkodott. Az Éden volt az egyetlen ragyogó pont az Urantián; e helyszín már természetes állapotában is álomszerűen szép volt, és hamarosan egy költőien páratlan szépségű és tökéletességű táj szemkáprázató képét mutatta.

4. A KERT KIALAKÍTÁSA

[1] Amikor az Anyagi Fiak, az élőlénytani nemesítők megkezdik ottlétüket valamely evolúciós világon, a tartózkodási helyüket gyakran nevezik Édenkertnek, mert e helyet az Edentiának, a csillagvilági központnak a vi-

rágzó szépsége és növénytani kiválósága jellemzi. Van jól ismerte e szokásokat és ennek megfelelően gondoskodott arról, hogy az egész félszigetet a Kert céljának szenteljék. A pásztorkodást és az állattenyésztést a szomszédos szárazföldön folytatandó tevékenységként tervezték. Az állatok közül csak a madarak és a különféle háziasított fajok voltak jelen a ligetben. Van utasításai szerint az Édennek kertnek kellett lennie, csakis egy kertnek. Annak területén sohasem öltek le állatokat. Végig az építkezések idején a Kertben dolgozók által elfogyasztott húst a szárazföldön őrzött nyájakból biztosították.

[2] Az első feladat a nagy téglafal felépítése volt a félsziget tövében. Mihelyt ezzel elké-

szültek, a tájszépítés és otthonépítés tényleges munkája már zavartalanul folyhatott.

3 Állatkertet is létesítettek, mégpedig úgy, hogy egy kisebb falat emeltek a főfalon kívül; e közbenső terület, melyen mindenféle vadállat megtalálható volt, kiegészítő védelmet nyújtott az ellenséges támadásokkal szemben. Ezen állatkertet tizenkét nagyobb egységre osztották, és ezeket fallal körülvett utak kötötték össze, melyek a Kert tizenkét kapujához vezettek, míg a folyó és a szomszédos legelők a központi területet foglalták el.

4 A Kert kialakításakor csak önkéntes munkásokat foglalkoztattak; bérmunkások sohasem dolgoztak itt. Ők művelték a Kertet és felügyelték az ellátmányt biztosító nyája-

kat; a közelben lakó hívektől is részesültek élelem-utánpótlásban. És e nagy vállalkozást ama nehézségek ellenében is sikerre vitték, melyek a világ rendezetlen helyzetével jártak együtt e zűrzavaros időkben.

5 De Van nagy csalódást okozott, mivel nem tudván, hogy milyen hamar érkezik meg a várt Fiú és Leány, azt javasolta, hogy a fiatalabb nemzedéket is tanítsák be a vállalkozás teljesítése érdekében végzendő munkára, arra az esetre, ha az érkezés esetleg késne. Ez Van részéről úgy tűnt, mintha a hite meggyengült volna, ami komoly zavarokat okozott és sokak elfordulásával járt; de Van folytatta az előkészületekre általa kidolgozott terv végrehajtását, s az időközben elszö-

kötteket fiatalabb önkéntesekkel pótolta.

5. A KERTBELI OTTHON

[1] Az édeni félsziget közepén állt az Egyetemes Atya nagyszerű kőtemploma, a Kert szentélye. Ettől északra hozták létre az igazgatási központot; délre építették fel a munkások és családjuk otthonait; nyugatra a várt Fiú oktatási rendszerében működtetendő tanodák számára jelöltek ki helyet, míg az „Éden keleti részén” építették fel az ígért Fiúnak és közvetlen leszármazottainak szánt otthont. Az Éden építészeti tervei egymillió emberi lény számára biztosítottak lakóhelyet és bőséges mennyiségű beépítetlen földterületet.

[2] Ádám érkezése idején, bár a Kertnek csupán a negyede készült el, már több ezer kilo-

méternyi öntözőcsatorna és több mint húszezer kilométernyi kikövezett gyalogjáró és út létezett. Ötezernél valamivel több téglaépület állt a különböző részlegekben, és a fák és növények mennyisége csaknem megszámlálhatatlan volt. A liget egyetlen részében sem volt hétnél több épületből álló lakóegyüttes. És a Kert felépítése egyszerű, de igen művészi volt. Az utak és a gyalogjárók rendszerét jól kiépítették, és a táj is elragadó képet mutatott.

3 A Kertben alkalmazott egészségtani szabályok messze fejlettebbek voltak annál, mint amit azt megelőzően az Urantián bármikor is kialakítottak. Az Éden ivóvizét úgy tartották egészségesen, hogy szigorúan ellenőrizték a víz tisztaságának megőrzésére

kidolgozott egészségügyi rendszabályok betartását. E korai időkben sok baj származott e szabályok be nem tartásából, azonban Van fokozatosan ráébresztette a társait annak fontosságára, hogy semmit se dobáljanak a Kert vízkészletébe.

4 A későbbi szennyvízelvezető rendszer kialakítását megelőzően az édeniek kínosan ügyeltek arra, hogy minden hulladékot, illetőleg lebomló anyagot elégessenek. Amadon felügyelői naponta körbejárták a Kertet és a betegségek lehetséges okait keresték. Az urantiaiak egészen a tizenkilencedik század végéig, a huszadik századig nem ébredtek rá újra az emberi betegségek megelőzésének fontosságára. Még az ádámi rendszer összeomlása előtt fedett, téglából rakott szenny-

vízelvezető rendszert építettek, mely a falak tövében haladt és a Kert külső vagy kisebb falán másfél kilométerrel túl ömlött az Éden folyóba.

5 Ádám megérkezésekor a világ ama részében élő növények többsége az Édenben is megvolt. Számos gyümölcs-, gabona- és dióféle már akkoriban is nagyon elterjedt volt. Sok mai növény és gabonaféle termesztését itt kezdték meg először, később azonban rengeteg ehető növényfajta veszett el.

6 A Kertnek nagyjából az öt százalékát vonták belterjes művelés alá, tizenöt százalékát részlegesen műveltek, a többi földterületet pedig Ádám megérkezéséig meghagyták a többé-kevésbé természetes állapotában, arra gondolván, hogy a kertet az ő elképzelé-

seik szerint fogják befejezni.

7 Az Édenkertet így készítették elő a megígért Ádámnak és az ő társának a fogadására. És e Kert még egy tökéletessé tett igazgatású és szabályszerű irányítás alatt álló világnak is a dicséretére vált volna. Ádám és Éva nagyon elégedett is volt az általános édeni tervvel, bár a saját személyes lakóhelyük elrendezésén számos dolgot megváltoztattak.

8 Noha Ádám megérkezésekor a kertszépítés még messze nem fejeződött be, a hely már akkor is a növénytani szépség gyöngyszeme volt; és Ádám édeni ottlétének első időszaka alatt a Kert további szép és nagyszerű formát és arányokat öltött. Az Urantia sem ezt megelőzően, sem később nem adott helyet ily szépen és teljesen kibonta-

kozó kertészetnek és mezőgazdaságnak.

6. AZ ÉLET FÁJA

[1] A Kert templomának közepén ültette el Van a sokáig őrzött élet fáját, melynek levelei a „nemzetek gyógyítására” valók voltak, és amelynek gyümölcse oly sokáig életben tartotta őt a földön. Van jól tudta, hogy Ádám és Éva az életben maradás érdekében szintén rá lesz szorulva erre az edentiai ajándékra, mihelyt anyagi alakban az Urantián megjelennek.

[2] Az Anyagi Fiaknak a csillagrendszeri központokon nincs szükségük az élet fájára a fennmaradáshoz. Csak a bolygókon való újraszemélyesülés folytán szorulnak rá a húsvér test halhatatlanságának eme biztosí-

tékára.

3 ¶ A „jó és rossz tudásának fája” ugyan szókép, egyfajta jelképes megjelölése sokféle emberi tapasztalásnak, azonban az „élet fája” nem hitrege volt; valóban létezett és sokáig megtalálható volt az Urantián. Amikor az edentiai Fenségesek jóváhagyták Kaligasztiának, mint az Urantia Bolygóhercegének megbízását, valamint a jerusemi száz létpolgár személyének, mint az ő igazgatási törzskarának jelölését, a melkizedekek révén egy edentiai cserjét küldtek a bolygóra, és e növény az Urantián az élet fájává nőtt. A nem értelmes élet e formája őshonos a csillagvilági központhoz tartozó szférákon, és megtalálható a helyi világegyetemek és a felsőbb-világegyetemek központi világain, va-

lamint a Havona-szférákon is, de a csillagrendszeri központokon nem.

4 E rendkívüli növény az állati lét öregítő elemeivel szembeni közömbösítő hatással bíró térenergiákat tárolt. Az élet fájának gyümölcse olyan volt, mint egy különleges vegyi erőtelep, mely, elfogyasztása esetén, megmagyarázhatatlan módon felszabadította a világegyetem élet-meghosszabbító erejét. E táplálékforma teljes mértékben hatástalan volt az urantiai közönséges evolúciós lényekre, de hasznosnak bizonyult a kaligasztiai törzskar száz anyagivá lényegült tagja számára, valamint ama száz módosított andonfi számára is, akik élet-sejtanyagot adtak a hercegi törzskarnak, és akik viszonzásképpen átadták nekik azt az életpót-

lékot, mely révén képessé váltak arra, hogy az élet fájának gyümölcsét az egyébként halandói létük tetszőlegesen hosszúvá való tétele céljából igénybe vehessék.

5 ¶ A herceg uralma idején a fa az Atya templomának központi és kör alakú udvarának földjében nőtt. A lázadás kitörésekor a központi magból Van és társai az ideiglenes táborukban növesztették újra a növényt. Ezen edentiai cserjét később magukkal vitték a hegyi menedékhelyükre is, ahol csaknem százötvenezer évig szolgálta Vant és Amadont.

6 A Kertet Ádám és Éva számára előkészítő Van és társai az edentiai fát átültették az Édenkertbe, ahol megint csak az Atya új templomának központi, kör alakú udvará-

ban nőhetett. És Ádám és Éva rendszeresen fogyasztotta a fa gyümölcsét a kettős formájú fizikai létük fenntartása céljából.

7 ¶ Amikor az Anyagi Fiú terve rossz irányt vett, Ádámnak és családjának nem engedték meg, hogy a fa magját a Kertből elvigyék. Midőn a nodfiak lerohanták az Édent, azt mondták nekik, hogy „istenekké lesznek, ha az élet fájából esznek”. Nagy meglepetésükre a fát őrizetlenül találták. Szabadon fogyasztották a gyümölcsöt éveken át, de az nem használt nekik; ők a teremtésrész teljesen anyagi halandói voltak; nem voltak felruházva azzal, ami a fa gyümölcsével együttesen hatott volna. Feldühítette őket, hogy nem részesülhetnek a fa jótékony hatásaiból, és az egyik belső háborújuk alkalmával

a templomot és a fát is felégették; a Kert későbbi elsüllyedésekor már csak a kőfal állt. Ez volt az Atya második olyan temploma, mely elpusztult.

8 És most már minden húsvér teremtménynek az Urantián az élet és halál természetes pályáját kell követnie. Ádám, Éva, a gyermekeik és az ő gyermekeik, valamint a társaik mind eltűntek az idők folyamán, ők is igazodtak ahhoz a helyi világegyetemi felemelkedési rendhez, melyben az anyagi halált a lakóvilágon való feltámadás követi.

7. AZ ÉDEN LÉTÉNEK VÉGE

1 Miután Ádám elhagyta az első kertet, azt a nodfiak, a kutiak és a szuntiták foglalták el a különböző időszakokban. Később azoknak az északi nodfiaknak lett a lakóhelye,

akik nem voltak hajlandók együttműködni az ádámfiakkal. A félszigetet ezek az alsóbbrendű nodfiak népesítették be csaknem négyezer évvel azt követően, hogy Ádám elhagyta a Kertet, amikor is a környező tűzhányók erősödő tevékenysége és az Afrikával való összeköttetést biztosító szicíliai földnyelv alámerülése miatt a Földközi-tenger keleti alapzata megsüllyedt, és magával vitte a teljes édeni félsziget víztömegét. Ezzel a nagymértékű süllyedéssel egyidejűleg a Földközi-tenger keleti partvonala a magasba emelkedett. És ez lett a vége a legcsodálatosabb természetes képződménynek, melynek az Urantia valaha is helyet adott. A süllyedés nem hirtelenül ment végbe, a teljes félsziget alámerüléséhez néhány száz év

kellett.

2 A Kert ilyetén való eltűnését nem lehet úgy tekinteni, mint az isteni tervek sikertelenségének bármiféle következményét vagy Ádám és Éva hibáinak eredményét. Az Éden elmerülését mi nem tekintjük másnak, mint természeti jelenségnek, azonban úgy látjuk, hogy a Kert elsüllyedésére nagyjából akkor került sor, amikor az ibolyaszín fajta tartalékai már felhalmozódtak ahhoz, hogy ez az emberfajta hozzáfoghasson a világ népeinek talpra állításához.

3 ¶ A melkizedekek azt tanácsolták Ádámnak, hogy a fajnemesítési és fajkeveredési programot addig ne indítsa el, amíg a maga családja nem éri el a félmillió főt. A Kertet soha nem arra szánták, hogy az ádámfi-

ak állandó otthonául szolgáljon. Nekik egy új élet kiküldötteivé kellett válniuk szerte a világon; az volt a rendeltetésük, hogy önzetlenül adják át magukat a szükséget szenvedő földi emberfajtáknak.

4 A melkizedekek által Ádámnak adott utasítások szerint faji, földrészi és területi központokat kellett létrehoznia az ő saját fiai és leányai vezetése alatt, míg neki magának és Évának e különféle világközpontokra tanácsadókként és szervezőkként ellátogatva segédkeznie kellett a világméretű élőlénytani nemesítésben, értelmi haladásban és erkölcsi helyreállításban.

5 [Közreadta Szolonia, a szeráfi „hang a Kertben”.]

74. ÍRÁS

ÁDÁM ÉS ÉVA

ÁDÁM ÉS ÉVA a Kr.u. 1934. évhez képest 37.848 évvel ezelőtt jött el az Urantiára. Érkezésükre a Kert virágzása teljének időszakában került sor. Az élőlénytani nemesítők Urantiára való szállításával megbízott jerusemi személyzet által kísért két szeráfi szállítmány fényes nappal és bejelentés nélkül, lassan ereszkedett le a tengelye körül forgó bolygó felszínére az Egyetemes Atya temploma közelében. Ádám és Éva testének újra anyagivá lényegítését teljes egészében ezen újonnan létesített szentély területén végezték el. És az érkezésüktől számítva tíz napba telt, mire ket-

tős alakban újrateremtették őket a világ új uraiként való bemutatásukhoz. Együtt tértek öntudatra. Az Anyagi Fiak és Leányok mindig együtt szolgálnak. A szolgálatuk lényegét képezi, hogy semmikor és sehol sem választandók külön. Arra tervezték őket, hogy párokban dolgozzanak; ritkán működnek egymagukban.

1. ÁDÁM ÉS ÉVA A JERUSEMEN

1 Az Urantia bolygó Ádámja és Évája a jerusemi Anyagi Fiak rangidős testületének tagja volt, a 14.311 közös szám alatt. A harmadik fizikai sorozathoz tartoztak és a testmagasságuk elérte a mintegy két és fél métert.

2 Az urantiai szolgálatra való kiválasztáskor Ádám a társával együtt éppen a jerusemi

fizikai kísérleti és kutatóállomásokon dolgozott. Több mint tizenötezer évig a kísérleti energiakutató részleg igazgatóiként dolgoztak, mely energiák az élőformák módosítására használatosak. Ettől sokkal korábban tanítóként tevékenykedtek a Jerusemre újonnan érkezők létpolgársági tanodáiban. Mindezt szem előtt kell tartani, amikor a későbbi urantiai viselkedésüket áttekintjük.

3 Amikor kihirdették, hogy önkénteseket keresnek az ádámi küldetésre az Urantiára, az Anyagi Fiak és Leányok teljes rangidős testülete jelentkezett. A Melkizedek vizsgáztatók Lanaforge és az edentiai Fenségesek jóváhagyásával végül Ádámot és Évát választották, akik azután élőlénytani nemesítőkként az Urantia eljöttek.

[4] Ádám és Éva a Lucifer-féle lázadás alatt hű maradt Mihályhoz; mindazonáltal a párt vizsgálat és eligazítás céljából a Csillagrendszer Fejedelem és az ő teljes irányító tanácsa elé idézték. Az urantiai ügyekkel részletesen megismertették őket; kimerítő útbaigazítást kaptak arra vonatkozóan, hogy milyen terveket kell végrehajtaniuk egy ilyen, viszállyal sújtott világon való vezetői felelősségek vállalása keretében. Közös hűségesküt kellett tenniük az edentiai Fenségesek-nek és a szalvingtoni Mihálynak. Kellőképpen értésükre adták azt is, hogy a Melkizedek-megbízottak urantiai testületének felügyelete alá tartoznak mindaddig, amíg a kormányzó testület úgy nem találja, hogy a rájuk bízott világ feletti uralomtól visszavo-

nulhatnak.

5 ¶ E jerusemi pár a Satania központján és másutt száz utódot — ötven fiút és ötven leányt — hagyott hátra, olyan nagyszerű teremtményeket, akik elkerülték a fejlődés buktatóit és akik mindannyian a világegyetemi feladatok hű gondnoki megbízatását kapták azzal, hogy a szüleik elindultak az Urantiára. És mindannyian jelen voltak az Anyagi Fiak templomában, amikor a szolgálat elfogadásával kapcsolatos utolsó szertartásokra a búcsúünnepség keretében sor került. E gyermekek elkísérték szüleiket a rendjük újra-anyagiasító központjába, és utolsókként ők búcsúztak el tőlük és kívántak nekik isteni segítséget az utazáshoz, mielőtt a szeráfi szállításra való felkészítést

megelőző álomba és öntudatlanságba elmerültek. A családi körben összegyűlt gyermekek még egy rövid időt együtt töltöttek, örülve annak, hogy szüleik hamarosan a Satania csillagrendszerbeli 606-os bolygó emberi szemmel is látható vezetői, a valóságban egyedüli urai lesznek.

6 És így hagyta el Ádám és Éva a Jerusemet a létpolgárok ujjongása és áldásai közepette. Az új felelősségi körük ellátásához megfelelően felkészítve és az Urantián rájuk váró minden feladatra és veszélyre teljes mértékben kioktatva fogtak hozzá.

2. ÁDÁM ÉS ÉVA MEGÉRKEZÉSE

1 Ádám és Éva a Jerusemen merült álomba, és az Urantián, az Atya templomában

felébredve az üdvözlésükre összegyűlt nagy tömeg jelenlétében szemtől szembe találták magukat két olyan lénnyel, akiről már sokat hallottak, vagyis Vannal és az ő hű társával, Amadonnal. A Kaligasztia-féle elszakadás e két hőse volt az első, aki üdvözölte őket az új kerti otthonukban.

2 Az Éden nyelve az Amadon által beszélt egyik andoni nyelvjárás volt. Van és Amadon jelentősen továbbfejlesztette e nyelvet azáltal, hogy egy új, huszonnégy betűs ábécét alkotott, és azt remélték, hogy e nyelv lesz az Urantia nyelve is, amint az édeni műveltség világszerte elterjed. Ádám és Éva a Jerusemről való elindulást megelőzően tökéletesen elsajátította ezt az emberi nyelvjárást, így Andon e fia a maga nyelvén hallhat-

ta megszólalni a világának magas urát.

3 És azon a napon nagy izgalom és öröm lett úrrá az embereken az Édenben mindenhol, ahogy a hírnökök mindenfelől a hírvivő galambok telepére tartottak nagy sietve, azt kiabálva: „Engedjétek el a madarakat; hadd vigyék a hírt, hogy az ígért Fiú eljött.” A hívek kis közösségeinek százai gondoskodtak évről évre e házi galambok neveléséről a csak ezen alkalommal való igénybevétel céljából.

4 ¶ Ahogy Ádám megérkezésének híre távolabb is elterjedt, a közeli törzsek ezrei fogadták el Van és Amadon tanításait, míg hónapokon át folyamatosan érkeztek zarándokok az Édenbe, hogy üdvözöljék Ádámot és Évát, és hódolattal adózzanak a nem látható

Atyának.

5 ¶ Röviddel az ébredésüket követően Ádámot és Évát elkísérték a templom északi részénél lévő nagyobb dombon szervezett hivatalos fogadásra. E természetes eredetű dombot megnagyobbították és előkészítették a világ új urainak beiktatásához. E helyen azután, délben, az urantiai fogadóbizottság üdvözölte a Satania csillagrendszer e Fiát és Leányát. Amadon volt e bizottság elnöke, melynek tizenkét tagja képviselte a hat szangik emberfajtát; a közteslények végrehajtóját; Annant, a nodfiak állhatatos leányát és szóvivőjét; Noét, a Kert építészének és építőjének fiát, az elhunyt apa terveinek kivitelezőjét; és a két állandó besorolású Élethordozót.

6 A következő esemény a bolygó felügyeletének Ádám és Éva számára való átadása volt, melyet a rangidős Melkizedek, az urantiai megbízotti tanács vezetője tett meg. Az Anyagi Fiúnak és Leánynak hűségeskü̈t kellett tennie a Norlatiadek Fenségeseinek és a nebadoni Mihálynak, és Van az Urantia urainak nyilvánította őket, aki maga pedig lemondott a Melkizedek-megbízottak által ráruházott és általa több mint százötvenezer éven át gyakorolt címzetes hatalomról.

7 És Ádámot és Évát ehhez az alkalomhoz, vagyis a világ uraiként való hivatalos beiktatásuk alkalmához királyi köntösbe öltöztették. Dalamatiának nem minden kézműves tudása veszett el a világ számára; a szövést még gyakorolták az édeni időkben is.

8 Ez után tették közzé a főangyali üzenetet, és Gábriel közvetített szavai elrendelték az Urantia második megítéltetési számbavételét és az alvó továbbélők második, kegyes és irgalmas megítéltetés céljából való feltámadását a Satania 606-os világán. A herceg megítéltetési időszaka véget ért; Ádám kora, a harmadik bolygói korszak a szerény nemesség képét mutatva nyílt meg; és az Urantia új urai láthatólag kedvező körülmények között kezdték meg uralkodásukat, függetlenül attól a világméretű zavartól, melyet e bolygói hatáskört betöltő elődjük együttműködésének hiánya okozott.

3. ÁDÁM ÉS ÉVA ISMERKEDIK A BOLYGÓVAL

[1] És ekkor, a hivatalos beiktatásukat követően, Ádám és Éva fájdalmasan szembesült a bolygójuk elszigeteltségével. A megszokott híradások némák voltak, és a bolygón kívüli összes összeköttetési kör is hiányzott. A jerusemi társaik olyan világokra mentek, melyeket jól berendezkedett Bolygóherceg tevékenykedése mellett nagyobb gondok nélkül kormányozhattak, és ott olyan tapasztalt törzskarok voltak, melyek készségesen fogadták őket és amelyek ki voltak képezve a velük való együttműködésre az ilyen világokon való első tapasztalataik megszerzésében. De az Urantián a lázadás mindent megváltoztatott. Itt a Bolygóherceg

nagyon is jelen volt, és bár a rosszcselekedetekre való hatalmának legnagyobb részétől megfosztották, még mindig képes volt Ádám és Éva dolgát megnehezíteni, sőt bizonyos mértékben veszélyessé is tenni. Egy komoly és kiábrándult jerusemi Fiú és Leány sétált este a Kertben holdtölte idején, a következő napjukat tervezgetve.

2 Így ért véget Ádám és Éva első napja az elszigetelt Urantián, a Kaligasztia-féle árulás következtében összezavarodott bolygón; és még jócskán az éjszakába, a földön töltött első éjszakájukba nyúlóan sétáltak és beszélgettek — és igencsak magányosak voltak.

3 ¶ Ádám második napja a földön a bolygói megbízottakkal és a tanácsadó testülettel közös munkaüléssel telt. A melkizede-

kektől és társaiktól Ádám és Éva több részletet is megismert a Kaligasztia-féle lázadásról és e felfordulásnak a világ menetére gyakorolt hatásáról. És mindez egészében véve lehangoló történet volt, a világ ügyei helytelen igazgatásáról szóló hosszú beszámoló. Megismertek minden tényt annak a Kaligasztia-féle rendszernek a végső összeomlásáról, mely rend megpróbálta felgyorsítani a társadalmi haladás menetét. Azt is teljes mértékben megértették, hogy milyen dőreség volt megpróbálkozni a bolygó ügyeinek előmozdításával az isteni fejlődési tervtől függetlenül. És így ért véget a szomorú, de új ismereteket adó nap — a második napjuk az Urantián.

4 ¶ A harmadik napot a Kert ellenőrzésé-

nek szentelték. Ádám és Éva a nagy vándormadarakról — a fandorokról — tekintette meg az alattuk elterülő hatalmas kiterjedésű Kertet, ahogy a madarak a föld leggyönyörűbb helye felett repültek. Ez az ellenőrzési nap az édeni szépségű és tündökletességű kert megalkotásán dolgozók tiszteletére rendezett hatalmas ünnepséggel zárult. És a Fiú és társa a harmadik napon megint csak késő éjszakáig sétált a Kertben és a problémáik súlyos voltát mérlegelték.

5 ¶ A negyedik napon Ádám és Éva beszédet intézett a kertbeli gyülekezethez. A beavatási dombon beszéltek az embereknek a világ talpra állítására vonatkozó terveikről és vázolták azokat a módszereket, amelyekkel az Urantia társadalmi műveltségét

fel akarták hozni azokról a mély szintekről, melyekre a bűn és a lázadás eredményeként süllyedt. Nagyszerű nap volt ez, s a nap végén a világ ügyeinek új intézésével járó felelősségek vállalására kiválasztott férfiak és nők alkotta tanács tiszteletére ünnepséget rendeztek. Jegyezzétek meg, hogy nők és férfiak is voltak e csoportban, és hogy a dalamatiai idők óta ez volt az első alkalom, hogy ilyesmi a földön megtörtént. Meghökkentő újdonság volt Évát, egy nőt látni, amint egy férfival osztozik a világ ügyeinek vitelével kapcsolatos megtiszteltetésben és felelősségben. És így ért véget a negyedik nap a földön.

6 ¶ Az ötödik napot az átmeneti kormányzatnak, annak az igazgatási rendnek a meg-

szervezésével töltötték, melynek mindaddig működnie kellett, amíg a Melkizedek-megbízottak el nem hagyják az Urantiát.

7 ¶ A hatodik napot a számos ember- és állatfajta szemrevételezésének szentelték. Ádám és Éva kísérőikkel egész nap az Éden keleti falai mentén járt, s a bolygó állatvilágát figyelték és így jobban megértették, hogy mit is kell tenniük annak érdekében, hogy az élő teremtmények ilyen változatosságával bíró világot a zűrzavarból a rend felé tereljék.

8 Az Ádámot erre az útra elkísérők nagyon meglepődve vették tudomásul, hogy milyen jól megérti a neki megmutatott sok ezer állat természetét és rendeltetését. Az egy pillanatra a szeme elé került állatról meg tudta

mondani annak természetét és viselkedését. Ádám képes volt az elé kerülő mindenféle anyagi teremtményt az annak eredetét, természetét és szerepét leíró megnevezéssel ellátni. Az őt ezen ellenőrző körútra elkísérők nem tudták, hogy a világ új ura az egész Satania egyik legfelkészültebb bonctani tudósa volt; és Éva ugyanolyan felkészültséggel rendelkezett. Ádám elképesztette a társait azzal is, hogy egy seregnyi olyan élő dolgot írt le, melyek túl aprók voltak ahhoz, hogy az emberi szem láthassa.

9 A földön való ottlétük hatodik napjának végén pihent meg Ádám és Éva először az új otthonukban, „az Éden keleti részén”. Az urantiai kaland első hat napja igen mozgalmas volt, és nagy örömmel várták a minden-

féle tevékenységtől mentes, egész szabadnapot.

[10] De a körülmények másként rendelték. Az előző napon tapasztaltak, amikor is Ádám oly hozzáértően és oly kimerítően mutatta be az Urantia állatvilágát, s a beavatási beszéde is olyan tökéletes és a modora is olyan elbűvölő volt, olyannyira megnyerte magának a kertlakók szívét és lenyűgözte az elméjüket, hogy nemcsak hogy őszintén elfogadták urukul az újonnan érkezett jerusemi Fiút és Leányt, hanem a többségük kész volt térdre borulni előttük és istenként imádni őket.

4. AZ ELSŐ ZAVAROK

[1] Azon az éjszakán, a hatodik napot követő éjszakán, miközben Ádám és Éva aludt,

különös dolgok történtek az Atya templomának közelében, az Éden központi területén. A telihold fényénél fellelkesült és izgatott férfiak és nők százai figyeltek órákon át a vezetőik szenvedélyes beszédeire. Jóindulattal tették ezt, de egyszerűen nem tudták megérteni az új uraik testvéri és demokratikus viselkedésének egyszerűségét. És még jóval napkelte előtt a világi ügyek új és átmeneti intézői tulajdonképpen egyhangúlag arra a következtetésre jutottak, hogy Ádám és társa mindent összevéve túlságosan is szerény és kevés igényt támasztó. Úgy döntöttek, hogy az Isteniség szállt le a földre testi alakban, hogy Ádám és Éva valójában isten, vagy legalábbis olyan közel áll ahhoz az állapothoz, hogy megérdemli a hódolatteljes

imádatot.

2 Ádám és Éva első hat napja a földön olyan megdöbbentő eseményeket hozott, melyek túl soknak bizonyultak még a világ legjobb embereinek felkészületlen elméi számára is; kavargott a fejük; rövid idő alatt hatalmába kerítette őket a gondolat, hogy e nemes párt fényes nappal felviszik az Atya templomához, hogy mindenki tiszteletteljes hódolattal és szerény alázattal leborulhasson eléjük. És a kertlakók mindezt valóban őszintén gondolták.

3 Van tiltakozott. Amadon távol volt, mert ő látta el Ádám és Éva éjszakai őrzésének megtisztelő és még érvényben lévő feladatát. De Van tiltakozását félresöpörték. Azt mondták neki, hogy ő is túl szerény és túl

kevés igényt támasztó; hogy ő maga sem áll távol az isteni rendtől, különben miként élhetett volna meg oly hosszú időt a földön, és miként idézhetett volna elő egy olyan nagy eseményt, mint Ádám eljövetele? És amint az édeniek azon voltak, hogy megragadják és felvonszolják őt az imádat hegyére, Vannak sikerült kimenekülnie a tömegből és mivel képes volt kapcsolatba lépni a köztes-lényekkel, a vezetőjüket gyorsan Ádámért küldte.

4 Már közeledett a hetedik földön töltött nap hajnala, amikor Ádám és Éva értesült e jó szándékú, de félrevezetett halandók tervének meglepő híréről; és ekkor, még mialatt a vándormadarak sebesen hozzájuk szárnyaltak, hogy a templomhoz vigyék őket, a köz-

teslények, akik képesek voltak ilyen dolgokra is, tehát ők szállították Ádámot és Évát a templomhoz. E hetedik nap korán reggel a nemrégen a fogadásuk színhelyéül szolgált hegyen Ádám beszámolt az embereknek az isteni fiúi besorolásúak rendjeiről és világossá tette e földi elmék számára, hogy csakis az Atyát szabad imádni, valamint azokat, akiket az Atya megjelöl. Ádám világossá tette azt is, hogy bármilyen megtisztelést és minden tiszteletet elfogad, de imádatot sohasem.

5 Nagy jelentőségű nap volt ez, és röviddel dél előtt, nagyjából annak a szeráfi hírvivőnek a megérkezése idején, aki a világ urainak beiktatására vonatkozó jerusemi jóváhagyást hozta, Ádám és Éva a tömeg-

től távolodva az Atya templomára mutatott és azt mondta: „Most pedig menjetek az Atya nem látható jelenlétének anyagi jelképéhez és imádattal hajoljatok meg előtte, aki mindannyiunkat teremtett és aki megtart minket. És legyen e cselekedetek azon őszinte fogadalmatok, hogy többé sohasem próbáltok mást imádni, mint az Istent.” És mind úgy tettek, ahogy Ádám utasította őket. Az Anyagi Fiú és Leány pedig ott állt a hegyen, egymagukban, lehajtott fejjel, miközben az emberek a templom körül a földre borultak.

6 ¶ És ez volt a szombat hagyományának eredete. Az Édenben a hetedik napot ettől kezdve mindig a napközbeni templomi gyűlésnek szentelték; sokáig tartotta is ma-

gát az a szokás, hogy e nap az önművelésé. A délelőttöt a testi tökéletesedésnek, a délidőt a szellemi istenimádatnak, a délutánt az elme képzésének, míg az estét a társadalmi örömöknek szentelték. Ez sohasem volt törvény az Édenben, de szokásként megmaradt mindaddig, amíg az ádámi igazgatási rend uralta a földet.

5. AZ ÁDÁM-FÉLE IGAZGATÁSI REND

[1] A Melkizedek-megbízottak Ádám megérkezése után még csaknem hét évig látták el a feladatukat, de végül elérkezett az idő, amikor a világ ügyeinek igazgatását átadták Ádámnak és visszatértek a Jerusemre.

[2] A megbízottak búcsúztatása egy egész napot kitöltött, és az est folyamán az egyes

melkizedekek búcsúzóul még tanácsokat adtak Ádámnak és Évának, és jókívánságaikat fejezték ki nekik. Ádám többször is kérte a tanácsadóit, hogy maradjanak vele a földön, de e kérését minden alkalommal visszautasították. Elérkezett az idő, amikor az Anyagi Fiaknak teljes felelősséget kellett vállalniuk a világ ügyeinek viteléért. És így, éjfélkor, a sataniai szeráfi szállítmány tizennégy lénnyel elhagyta a bolygót és elindult a Jerusemre, mert Van és Amadon átvitelére is e tizenkét Melkizedek indulásával egyidejűleg került sor.

3 ¶ Egy ideig minden rendben ment az Urantián, és úgy tűnt, hogy Ádám végül képes lesz valamilyen tervet kidolgozni az édeni polgárosultság fokozatos kibontakozta-

tására. Megfogadva a melkizedekek tanácsát, Ádám támogatni kezdte a kézművességet, mert úgy gondolta, hogy kereskedelmi kapcsolatokat alakíthatnak ki a külvilággal. Az Éden felbomlásakor több mint száz kezdetleges kézműipari üzem működött, és kiterjedt kereskedelmi kapcsolatokat tartottak fenn a közeli törzsekkel.

4 Ádámot és Évát hosszú időn keresztül oktatták arra, hogy milyen módszerrel tereljék a világot abba az irányba, hogy az hajlandó legyen elfogadni az ő sajátos hozzájárulásukat az evolúciós polgárosodottság előmozdításához; de most olyan sürgető problémákkal álltak szemben, mint például a vadak, a tudatlan népek és a félig polgárosodott emberi lények világában a törvény és a

rend kiépítése. A Kertben összegyűlt földi népesség színe-javától eltekintve itt-ott csak néhány csoport volt egyáltalán kész az ádámi műveltség befogadására.

5 Ádám hősies és elszánt küzdelmet folytatott a világkormány létrehozásáért, azonban mindenütt makacs ellenállásba ütközött. Ádám kialakított egy működő csoportszabályozó rendszert az Éden egész területén és mindeme társaságokat az édeni szövetségbe kovácsolta. De nehézségekbe, komoly nehézségekbe ütközött, amikor a Kerten kívülre ment és megpróbálta ezeket az eszméket a külső törzseknél is alkalmazni. Abban a pillanatban, ahogy Ádám társai megkezdték a Kerten kívüli munkát, Kaligasztia és Daligasztia közvetlen és jól szer-

vezett ellenállásába ütköztek. A bukott herceget megfosztották a világ urának tisztségétől, de a bolygóról nem távolították el. Még mindig jelen volt a földön, és bizonyos mértékben képes volt hátráltatni Ádámnak az emberi társadalom talpra állítására irányuló mindenféle tervét. Ádám megpróbálta figyelmeztetni az emberek különböző fajtáit Kaligasztiára, de ez nagyon nehéz feladat volt, mert főellensége a halandók szeme számára láthatatlan volt.

6 Még az édeniek között is voltak olyan összezavart elméjűek, akik hajlottak a korlátlan személyes szabadság kaligasztiai tanaira; és ők rengeteg gondot okoztak Ádámnak; mindig felborították a renden alapuló haladásra és az alapvető fejlődésre legjob-

ban kidolgozott terveit is. Ádám végül arra kényszerült, hogy a közvetlen közösségszervező tervét feladja; kénytelen volt Van szervezési módszerét alkalmazni és az édenieket százas csoportokra osztotta, egy kapitánnyal az élükön, és minden tízes csoport élére egy hadnagyot jelölt ki.

7 Ádám és Éva azért jött, hogy az egyeduralmi kormányzás helyébe a képviseleti kormányzást állítsa, de az egész föld színén nem találtak ehhez méltóan működő vezetést. Ádám egy időre felhagyott minden, a képviseleti kormányzás létrehozására irányuló erőfeszítéssel, és még az édeni rendszer összeomlása előtt képes volt felállítani csaknem száz olyan kereskedelmi és társadalmi központot, ahol erős személyiségek az

ő nevében uralkodtak. E központok többségét egykor még Van és Amadon szervezte meg.

8 A nagykövetek egyik törzstől a másikhoz való kiküldésének gyakorlata Ádám idejéből származik. Ez nagy előrelépés volt a kormányzat kialakítása terén.

6. ÁDÁM ÉS ÉVA CSALÁDI ÉLETE

1 Az ádámi családi földek mintegy 1.300 hektárt tettek ki. Közvetlenül e terület körül helyet biztosítottak több mint háromszázezer egyenesági leszármazottnak. De e tervezett épületek közül végül csak az első egység készült el. Mielőtt az ádámi család kinőtte volna e helyet, az egész édeni terv összeomlott és a Kertet kiürítették.

[2] ¶ Az urantiai ibolyaszín emberfajta elsőszülötte Ádámszon volt, akit húga, majd Évaszon, Ádám és Éva második fia követett. Éva a melkizedekek távozása előtt öt gyermeknek adott életet — három fiú- és két leánygyermeknek. A következő kettő ikergyermek volt. A vétkezésük előtt Éva hatvanhárom gyermeket szült, harminckét leányt és harmincegy fiút. A Kert elhagyásakor Ádám és Éva családja négy nemzedékből állt és 1.647 egyenesági leszármazottat foglalt magába. A Kert elhagyása után negyvenkét gyermekük született amellett a két utód mellett, akiknek egy-egy szülője a földi halandói emberfajtákból került ki. És az ádámi család e létszámába nem tartoznak bele a nodfiak és az evolúciós emberfajták.

[3] Az ádámi gyermekek nem kaptak állatte-

jet, amikor egyéves korukban befejeződött az anyatejes táplálásuk. Éva a tejet is adó dióféléK nagy választékához fért hozzá, valamint sokféle gyümölcs levéhez is, és mivel igen alaposan ismerte ezeknek az élelmiszereknek a vegyi összetételét és energiatartalmát, megfelelően tudta vegyíteni mindezeket a gyermekei táplálásához addig, amíg a fogaik ki nem bújtak.

4 Bár a főzést általánosan alkalmazták az Éden közvetlen ádámi területrészén kívül, Ádám háztartásában nem éltek a főzéssel. Az élelmüket — az érett gyümölcsöket, dió- és gabonaféléket — készen fogyaszthatták. Naponta egyszer étkeztek, röviddel dél után. Ádám és Éva „fényt és energiát” közvetlenül is magához vett bizonyos térsugárzásokból,

valamint igénybe vették az élet fájának segítségét is.

5 ¶ Ádám és Éva teste halványan fénylett, ugyanakkor a társaik szokásainak megfelelően mindig ruhába öltöztek. Bár nappal igen kevés ruhát viseltek, estére azonban felöltőt vettek magukra. A jámboroknak és szenteknek feltételezett emberek feje körüli dicsfény hagyománya Ádám és Éva idejéből ered. Lévén, hogy a testük fénysugárzását a ruházatuk nagyobbrészt elfedte, csak a fejükről kiáradó fényragyogás volt látható. Ádámszon leszármazottai ábrázolták mindig így azokat az egyéneket, akikről úgy gondolták, hogy különleges szellemi fejlődést értek el.

6 Ádám és Éva képes volt egymással és

az egyenesági gyermekeikkel nyolcvan kilométeres távolságon keresztül is érintkezni. E gondolatcserét azok az érzékeny gázüregecskék tették lehetővé, melyek az agykérgük közelében helyezkedtek el. E rendszer révén voltak képesek gondolatrezgéseket küldeni és fogadni. De e képességük működése azon nyomban leállt, amint az elméjük teret engedett a rossz zajának és bomlasztó hatásának.

7 ¶ Az ádámi gyermekek a maguk külön tanodájába jártak tizenhat éves korukig, s a fiatalokat az idősebbek tanították. A kisebb gyerekek harmincpercenként, a nagyobbak óránként váltottak tevékenységet. És valóban újdonság számba ment az Urantián látni, amint Ádám és Éva e gyermekei a já-

tékban, vagyis az örömöt szerző és felüdülést adó tevékenységben pusztán kedvtelésből merülnek el. A mai korban élő emberfajták játékossága és humora nagyobbrészt az ádámi törzstől származik. Az ádámfiak mind nagyra értékelték a zenét és a jó humorérzéket.

8 A fiatalok eljegyzéskori átlagos életkora tizennyolc év volt, és e fiatalok ez után egy kétéves oktatáson vettek részt, ahol felkészítették őket a szülői felelősségek vállalására. Húszéves korukban álltak készen a házasságkötésre; és a házasságkötés után fogtak hozzá az életre szóló küldetésükhöz vagy az arra való különleges felkészüléshez.

9 Az ádámi utódok hagyományain alapul némely későbbi nemzet azon szokása, hogy

az isteni leszármazással rendelkezőnek hitt királyi családoknál megengedték a fiúgyermekek és a leánygyermekek közötti házasodást — nekik egymás között kellett házasodniuk, akár tetszett, akár nem. A Kert első és második nemzedékének házassági szertartásait mindig Ádám és Éva végezte.

7. ÉLET A KERTBEN

[1] Ádám gyermekei a nyugati tanodákban eltöltött négy évtől eltekintve az „Éden keleti részén” éltek és dolgoztak. Tizenhat éves korukig a jerusemi tanintézetekben alkalmazott módszerek szerinti értelmi képzésben részesültek. Tizenhat és húszéves koruk között a Kert másik végében működtetett urantiai tanhelyeken képezték őket, ahol

az alsóbb tanulmányi szinten állók mellett tanítóként is működtek.

2 A Kert nyugati tanrendszerének kizárólagos célja a *közösségszervezés* volt. A nyugalmas délelőtti időszakot a gyakorlatias kertészkedésnek és mezőgazdasági munkáknak szentelték, a délutáni időszakokat pedig a játékos versengéseknek. Az estéket a társadalmi érintkezés és a személyes barátságok ápolása céljából vették igénybe. A vallási és a nemi nevelést otthoni feladatnak tekintették, a szülők feladatának tartották.

3 Ezekben a tanodákban az oktatás kiterjedt a következőkre:

4 1. Egészség és testápolás.

5 2. Az aranyszabály, a társadalmi érintkezés mércéje.

6 3. Az egyéni jogoknak a csoportjogokhoz és a közösségi kötelezettségekhez való viszonya.

7 4. A különböző földi emberfajták történelme és műveltsége.

8 5. A világkereskedelem előmozdításához és fejlesztéséhez alkalmazható módszerek.

9 6. A kötelezettségek és az érzelmek összeütközésének feloldása.

10 7. A játék, a humor, valamint a testi harc helyettesítőinek művelése.

11 ¶ A tanhelyek a látogatók előtt nyitva álltak, valójában ez igaz volt a Kert minden tevékenységére. A fegyvertelen megfigyelőket rövid körutakra szabadon beengedték az Édenbe. Ahhoz, hogy egy urantiai a Kert la-

kójává válhasson, be kellett őt „fogadni”. Kioktatták az ádámi alászállás tervéről és céljáról, majd kinyilvánította szándékát, hogy tiszteletben tartja e küldetést és azután hűségfogadalmat tett Ádám társadalmi rendje és az Egyetemes Atya szellemi fennhatósága mellett.

12 ¶ A Kert törvényei a régi dalamatiai szabálygyűjteményeken alapultak és hét főcím alá sorolták őket:

13 1. Az egészség és az egészségtan törvényei.

14 2. A Kert társadalmi rendszabályai.

15 3. Az ipari és kereskedelmi irányelvek.

16 4. A tisztességes játék és versengés törvényei.

17 5. A családi élet törvényei.

18 6. Az aranyszabály polgári törvénytára.

19 7. A legfelsőbb erkölcsi törvény hét parancsolata.

20 ¶ Az Éden erkölcsi törvénye különbözött a dalamatiai hét parancsolattól. De az ádámfiak számos további okot tanítottak e parancsolatok alátámasztására; például a gyilkosság tiltása kapcsán az emberben lakozó Gondolatigazítót említették meg, mint egy további okot arra, hogy miért nem szabad emberi életet elpusztítani. Azt tanították, hogy „aki embervért ont, annak vére ember által ontassék ki, mert Isten a maga képére teremtette az embert”.

21 Az Édenben a nyilvános istenimádat időszaka a dél volt; a napnyugta pedig a családi istenimádat órája lett. Ádám minden tőle

telhetőt megtett, hogy lebeszélje az embereket az előre összeállított imákról, s azt tanította, hogy egy hatékony imának teljes mértékben egyedinek kell lennie, hogy az imának a „lélek vágyából” kell fakadnia; de az édeniek továbbra is használták a dalamatiai időkből fennmaradt imákat és tételeket. Ádám megpróbálkozott azzal is, hogy a vallási szertartásokon alkalmazott véráldozatot a föld gyümölcseinek áldozatával váltsa fel, de a Kert összeomlása előttig csak kismértékű előrehaladást tudott elérni.

22 ¶ Ádám megkísérelte megtanítani az emberfajtákat a nemek között egyenlőség eszméjére. Az, ahogy Éva a férje mellett dolgozott, mély benyomást tett a kertlakókra. Ádám egyértelműen azt tanította, hogy a

nő a férfival egyenlő mértékben járul hozzá azokhoz az élettényezőkhöz, melyek egy új lény megalkotására egyesülnek. Azelőtt az emberiség azt feltételezte, hogy az egész teremtőerő az „apa ágyékában” lakozik. Az anyára úgy tekintettek, mint akinek pusztán annyi a szerepe, hogy éltesse a még meg nem születettet és táplálja az újszülöttet.

[23] Ádám mindazt megtanította a kortársainak, amit képesek voltak felfogni, de ez nem volt valami sok. Mindazonáltal az értelmesebb északi fajták türelmetlenül várták az időt, amikor megengedték nekik, hogy az ibolyaszín emberfajta felsőbbrendű gyermekeivel házasodjanak. És az Urantia mennyire más világgá vált volna, ha a fajok nemesítésének e nagyszerű tervét végre

tudták volna hajtani! De még így is hatalmas előnyök származtak a behozott faj kevés örökségéből azon evolúciós népek számára, melyek valamiképpen részesülhettek belőle.

24 És Ádám így munkálkodott a tartózkodási helyét jelentő világ jóléte és felemelése érdekében. De nehéz feladat volt ezeket a vegyes összetételű, kevert fajú népeket a jobbik útra terelni.

8. A TEREMTÉS MONDÁJA

1 Az Urantia hat nap alatt való teremtése történetének alapja az a hagyomány, hogy Ádám és Éva éppen hat napot töltött a Kert első felmérésével. E körülmény csaknem szent jelleget kölcsönzött a hét azon időtartamának, melyet eredetileg a dalamatiaiak

vezettek be. Az, hogy Ádám éppen hat napot töltött a Kert ellenőrzésével és a szervezési munkák első terveinek kialakításával, nem előre tervezett dolog volt; mindez napról napra alakult így. A hetedik napnak az istenimádati célra való szentelése az itt közreadott tényekből eredő, teljesen véletlen körülmény volt.

2 A világ hat nap alatt való teremtésének története valójában egy több mint harmincezer évvel későbbi utógondolat volt. E történet egyik vonása, vagyis a napnak és a holdnak a hirtelen megjelenése azokból a hagyományokból eredhetett, hogy a világ egyszer hirtelenül lépett ki a parányi anyagrészek sűrű térködéből, mely hosszú időn át eltakarta a napot és a holdat.

3 Évának Ádám oldalbordájából való teremtése két különböző dolog összekeveréséből leülepedett történet, az egyik Ádám megérkezése, a másik pedig az élő anyag cseréjével járó mennyei sebészeti beavatkozás volt, mely utóbbira a Bolygóherceg testtel bíró törzskarának eljövetelekor került sor több mint négyszázötvenezer évvel korábban.

4 ¶ A világ népeinek többségére hatást gyakorolt az a hagyomány, hogy Ádám és Éva olyan testi alakkal rendelkezett, melyet az Urantiára való megérkezésükkor alkottak a számukra. Az ember agyagból való teremtésének hiedelme eléggé általánosan elterjedt volt a keleti féltekén; e hagyomány nyomai fellelhetők a Fülöp-szigetektől egészen

Afrikáig szerte a nagyvilágban. És sok csoport elfogadta az emberi agyag-eredet valamilyen különleges teremtési formáját a fokozatos teremtésben — az evolúcióban — való korábbi hit helyett.

5 Az emberiség Dalamatia és az Éden hatásaitól függetlenül is hajlamos volt hinni az emberi faj fokozatos felemelkedésében. Az evolúció ténye nem mai felfedezés; az ősök megértették az emberi fejlődés lassú és evolúciós jellegét. A korai görögök világos eszmékkel rendelkeztek minderről annak ellenére, hogy Mezopotámiához közel éltek. Bár a föld különböző emberfajtáinak felfogásában siralmasan keveredtek a törzsfejlődésről alkotott fogalmak, mégis számos fejletlen törzs hitte és tanította, hogy ők külön-

böző állatok leszármazottai. Némely fejletlen népnél szokás lett az ősüknek feltételezett állatokat a „nemzetségi őseikké” tenni. Bizonyos észak-amerikai indián törzsek azt hitték, hogy a hódoktól és a prérifarkasoktól származnak. Bizonyos afrikai törzsek azt tanítják, hogy a hiénától származnak, egy maláj törzs a makitól, egy új-guineai csoport pedig a papagájtól eredezteti magát.

6 A babilóniaiak, mivel közvetlen kapcsolatban álltak az ádámfiak polgárosodott társadalmának maradványaival, kibővítették és megszépítették az ember teremtésének történetét; azt tanították, hogy az ember közvetlenül az istenektől származik. Kitartottak a fajtájuk nemes eredete mellett, mely még az agyagból való teremtés tantételével

sem volt összeegyeztethető.

7 ¶ Az ószövetségi teremtésről szóló beszámoló Mózes koránál jóval későbbről származik; ő sohasem tanított ilyen elferdített történetet. Ő inkább egy egyszerű és tömör beszámolót adott elő az izraeliták teremtéséről, mert azt remélte, hogy ezáltal fokozni tudja a Teremtő, az Egyetemes Atya imádatára való felhívásának erejét, akit ő egyébként Izráel Úristenének hívott.

8 A korai tanításaiban Mózes igen bölcsen nem tett kísérletet arra, hogy Ádám idejéig visszanyúljon, és lévén, hogy Mózes a hébérek legfőbb tanítója volt, az Ádámra vonatkozó történetek szorosan összekapcsolódtak a teremtéstörténettel. A korábbi hagyományok már ismerték az Ádám előtti polgá-

rosodott viszonyokat, melyre világosan utal az a tény is, hogy az Ádám kora előtti polgárosodott társadalomra vonatkozó minden utalást törölni igyekvő későbbi szerkesztők elfelejtették eltávolítani azt az árulkodó hivatkozást, hogy Káin „Nod földjére” vándorolt, ahonnan feleséget vett magának.

9 A hébereknek még hosszú időn át nem volt általános használatban lévő írott nyelvük azt követően, hogy elérték Palesztinát. Az ábécé használatát a szomszédos filiszteusoktól tanulták meg, akik a magasabb krétai polgárosodott társadalom politikai menekültjei voltak. A héberek Kr.e. 900-ig alig használták az írást, és mivel e kései időpontig nem volt írott nyelvük, a teremtésről több különböző történet forgott közszájon, de a

babilóniai fogság után már inkább hajlottak a módosított mezopotámiai változat elfogadására.

10 A zsidó hagyomány Mózes alakja köré épült, és mivel ő arra törekedett, hogy Ábrahám származási ágát Ádámhoz vezesse vissza, a zsidók feltételezték, hogy Ádám volt az egész emberiség legelső egyede. Jahve volt a teremtő, és lévén, hogy Ádámot hitték az első embernek, ezért szükségképpen Ádám megalkotása előtt kellett létrehoznia a világot. És ez után Ádám hat napjának hagyományát is beleszőtték a történetbe, melynek az lett az eredménye, hogy Mózes földi életét követően csaknem ezer esztendővel a hat nap alatti teremtés hagyományát leírták és ezt később neki tulajdonítot-

ták.

11 A Jeruzsálembe visszatért zsidó papok a dolgok kezdetéről szóló eme beszámolót írásos formában véglegesítették. Rövidesen azt kezdték hangoztatni, hogy e beszámoló nem más, mint a Mózes által írt, nemrégiben felfedezett teremtéstörténet. De Kr.e. 500 körül a korabeli héberek ezeket az írásokat nem tekintették isteni kinyilatkoztatásoknak; sok vonatkozásban úgy tekintettek rájuk, ahogy a későbbi népek a mitológiai történetekre.

12 E hamisított írásra, melyet Mózes tanításai közül valónak tartottak, felhívták Ptolemaiosznak, Egyiptom görög királyának a figyelmét, aki egy hetven tudósból álló bizottsággal lefordíttatta azt görögre az ő új

alexandriai könyvtára számára. És e beszámoló így kapott helyet azon írások között, melyek végül a héber és a keresztény vallás „szent írásai” későbbi gyűjteményének részévé váltak. És azon keresztül, hogy ezekkel az istentani rendszerekkel eggyé vált, e képzetek hosszú időn át alapvetően befolyásolták számos nyugati nép életfelfogását.

13 A keresztény tanítók fenntartották az emberi faj elrendelés szerinti teremtésében való hitet, és mindez közvetlenül elvezetett az eszményített üdvösség valamikori aranykora feltevésének megalkotásához, valamint az ember vagy emberfeletti ember bűnbeesésére vonatkozó elmélet kialakításához, mely pedig a társadalom nem eszménykori viszonyaira adott magyarázatot. Az életre

és az embernek a világegyetembeli helyére vonatkozó eme kilátások a legjobb esetben is lehangolók voltak, lévén, hogy inkább a visszafejlődésben, mintsem a fejlődésben való hitre alapultak, és mert egy olyan bosszúálló Istenséget feltételeztek, aki az emberiségen töltötte ki a bosszúját, így büntetve azokat a hibákat, melyeket bizonyos egykori bolygói intézők követtek el.

14 ¶ Az „aranykor” egy hitrege, de az Éden tény volt, és a kertbeli polgárosodott társadalom ténylegesen elbukott. Ádám és Éva már száztizenhét éve tevékenykedett a Kertben, amikor is Éva türelmetlenségén és Ádám téves helyzetmegítélésein keresztül arra vetemedtek, hogy letérjenek az elrendelt útról, mellyel gyorsan magukra hoz-

ták a végromlást és veszedelmes késedelmet okoztak az egész Urantia fejlődéssel járó haladásában is.

15 [Elbeszélte Szolonia, a szeráfi „hang a Kertben”.]

75. ÍRÁS
ÁDÁM ÉS ÉVA VÉTKE

ÁDÁM az Urantián több mint száz éven át tartó erőfeszítései ellenére is csak kevés haladást látott a Kerten kívül; a világ egészében véve nem tűnt úgy, mint amely sokat fejlődött volna. Úgy látszott, hogy a faj jobbá tételének kifejlete előtt még hosszú út áll, és a helyzet oly kétségbeejtőnek tűnt, hogy valami olyasmit igényelt, mely az eredeti tervekben nem szerepelt. Legalábbis ez fordult meg Ádám fejében gyakran, és e gondolatait sokszor megosztotta Évával is. Ádám és felesége állhatatos volt, azonban el voltak szigetelve az övé-

iktől, és komolyan aggasztotta őket a világuk siralmas állapota.

1. AZ URANTIA-PROBLÉMA

1 Az ádámi küldetés a kísérleti, lázadás által megbélyegzett és elszigetelt Urantián hatalmas vállalkozás volt. És az Anyagi Fiú és Leány hamar ráébredt a bolygói feladatuk nehézségére és összetettségére. Mindazonáltal bátran hozzáfogtak a számos probléma megoldását igénylő feladathoz. De egészen elcsüggedtek, amint nekiláttak ahhoz a nagyfontosságú munkához, hogy az emberi fajták közül eltávolítsák a fogyatékosokat és az elfajzottakat. Nem láttak kiutat a kényszerhelyzetből, és a jerusemi vagy edentiai feletteseik tanácsát sem tudták kikérni. Itt

el voltak szigetelve és napról napra új és bonyolult helyzetekkel, megoldhatatlannak tűnő problémákkal szembesültek.

2 Szokványos körülmények között a bolygók Ádámjának és Évájának az első dolga az emberfajták keveredésének összehangolása lenne. De az Urantián egy ilyen vállalkozás éppen hogy reménytelennek tűnt, mert az emberfajták, noha élőlénytanilag megfelelőek voltak, sohasem szabadultak meg a visszamaradt és fogyatékos fajtáiktól.

3 Ádám és Éva egy olyan szférán találta magát, mely teljes mértékben felkészületlen volt az emberek közötti testvériség hirdetésére, egy olyan világon, mely siralmas szellemi sötétségben tapogatózott és amelyet zűrzavar átka sújtott, mely zűrzavart még in-

kább fokozott az előző igazgatási szervezet küldetésének sikertelensége. Az értelmi és az erkölcsi színvonal alacsony volt, és ahelyett, hogy nekiláthatnának a vallási egység kialakításához, teljesen elölről kell kezdeniük a munkát, hogy a föld lakosait a legegyszerűbb vallási hitre térítsék át. Ahelyett, hogy egy mindenki által elfogadható nyelv állna rendelkezésükre, a száz és száz helyi nyelvjárás létéből eredő világméretű zűrzavarral szembesültek. Bolygói szolgálatban még egyetlen Ádám sem került ennél nehezebb problémát jelentő világra; a nehézségek leküzdhetetlennek tűntek és úgy látszott, hogy a problémák megoldására teremtett lény nemigen lehet képes.

4 El voltak szigetelve, és a rájuk szakadt

magányosság rettenetes érzését mindegyre csak erősítette a Melkizedek-megbízottak korai eltávozása. Csak közvetve, az angyali rendek útján tudtak kapcsolatba lépni a bolygón kívüli lényekkel. A bátorságuk lassan megfogyatkozott, a szellemük elkedvetlenedett, és néha a hitüket is csaknem elveszítették.

5 És ez a kép váltotta ki e két nemes lélek megdöbbenését, amint a felismert feladatok súlyát mérlegelték. Mindketten tisztában voltak a bolygói küldetésük teljesítésével járó vállalkozás hatalmas voltával.

6 Nebadoni Anyagi Fiak valószínűleg sohasem néztek szembe ilyen bonyolult és megoldhatatlannak tűnő feladattal, mint amilyennel Ádám és Éva az Urantia szo-

morú helyzetében. De valamikor azért sikert érhettek volna el, ha jobban meglátják a távlatot és *türelmesebbek* is. Mindkettőjük, különösen pedig Éva, mindent összevéve túl türelmetlen volt; nem voltak hajlandók hozzáfogni a hosszú és tartós próbatételnek. Azonnali eredményeket akartak látni, és így is lett, azonban az így elért eredmények mind az ő számukra, mind pedig a világ számára szörnyűek voltak.

2. KALIGASZTIA CSELSZÖVÉSE

[1] Kaligasztia gyakran tett látogatást a Kertben és számos alkalommal tanácskozott Ádámmal és Évával, de ők mindenféle megalkuvási javaslatával és az egyszerűsítésre törekvő merész terveivel szemben hajtha-

tatlanok voltak. Már éppen elég eredményét tapasztalták meg a lázadásnak ahhoz, hogy hatékonyan ellen tudjanak állni minden ilyen hízelgő ajánlatnak. Daligasztia kezdeményezései még Ádám ifjú utódait sem tudták befolyásolni. És természetesen Kaligasztiának és a társainak nem volt hatalmuk a saját akarata ellenében egyetlen egyedet sem rábírni bármire is, még kevésbé pedig Ádám gyermekeit rávenni a rosszra.

[2] Nem szabad elfelejteni, hogy még mindig Kaligasztia birtokolta az Urantia bolygóhercegi címét, s hogy ő a helyi világegyetem félrevezetett, mindazonáltal magas rangú Fia volt. Egészen Krisztus Mihály Urantián töltött idejéig nem fosztották meg őt e címétől.

[3] De a bukott herceg kitartó és elszánt volt.

Hamarosan felhagyott Ádám győzködésével és úgy döntött, hogy körmönfont oldaltámadást indít Éva ellen. A rossz arra a következtetésre jutott, hogy csak az kecsegtet a siker reményével, ha a nodfi csoport felsőbb rétegeihez tartozó alkalmas személyeket, az egykori, testtel bíró törzskari társainak leszármazottait használja fel ügyesen. És ennek megfelelően terveket szőtt az ibolyaszín emberfajta anyjának tőrbe csalására.

4 ¶ Mi sem állt távolabb Éva szándékától, minthogy valaha is olyasmit tegyen, ami Ádám terveivel ellentétes vagy veszélyezteti a rájuk bízott bolygói dolgokat. Ismerve azt a női hajlamot, hogy inkább azonnali eredményeket akarnak, semmint a távolabbi hatások kiváltásához készítsenek elő-

relátó terveket, a melkizedekek, még eltávozásuk előtt, Évát külön óvatosságra intették azokkal a különleges veszélyekkel kapcsolatban, melyek a bolygói elszigetelt helyzetükkel jártak és külön is felhívták a figyelmét, hogy soha ne távolodjon el a férjétől, vagyis ne próbálkozzon egyedi vagy titkos módszerekkel a közös vállalásaik teljesülésének előmozdítása érdekében. Éva lelkiismeretesen követte ezeket az utasításokat több mint száz éven át, és nem tűnt úgy neki, hogy bármiféle veszéllyel járna az, hogy egyre gyakrabban tett magánjellegű és bizalmas látogatásokat egy bizonyos nodfi vezetőnél, akit Szerapatatiának hívtak. Az egész dolog oly fokozatosan és természetesen alakult ki, hogy Évában mindez nem is tudatosult.

5 A kertlakók már az Éden első napjaitól

fogva kapcsolatban álltak a nodfiakkal. Kaligasztia törzskara vétkes tagjainak e kevert leszármazottaitól sok értékes segítségben és közreműködésben részesültek, és az édeni rendszer most rajtuk keresztül jutott el a teljes felbomlásának és végső összeomlásának küszöbére.

3. ÉVA MEGKÍSÉRTÉSE

[1] Ádám éppen hogy csak kitöltötte az első száz földi évét, amikor Szerapatatia az apja halálával a nodfi törzsek nyugati vagy szíriai szövetségének vezetője lett. Szerapatatia egy barna bőrű férfi volt, aki a dalamatiai egészségügyi bizottság azon egykori vezetőjének a ragyogó leszármazottja volt, aki a régi idők kék emberfajtájának egyik kiváló női elméjét vette feleségül. Korszakokon

át e vérvonal tartotta a kezében a hatalmat és gyakorolt nagy befolyást a nyugati nodfi törzsekre.

2 Szerapatatia többször is ellátogatott a Kertbe és mély benyomást tett rá az ádámi ügyben rejlő pártatlanság. És röviddel azt követően, hogy a szíriai nodfiak vezetője lett, bejelentette azon szándékát, hogy csatlakozik Ádám és Éva kertbeli munkájához. A népének többsége e programban vele tartott, és Ádámot örömmel töltötte el a tudat, hogy a szomszédos törzsek legerősebbike és legértelmesebbike csaknem teljes létszámában átállt a világ fejlesztésének programját támogatók oldalára; ez határozottan reményt keltő dolog volt. És röviddel e nagyszerű eseményt követően Szerapata-

tiát és az ő új vezérkarát Ádám és Éva az otthonukban látta vendégül.

3 ¶ Szerapatatia Ádám egyik legtalpraesettebb és leghatékonyabb hadnagyává vált. Teljes mértékben becsületes és mélyen őszinte volt minden dolgában; sohasem volt öntudatos, még később sem, amikor a ravasz Kaligasztia körmönfontan, eszközül felhasználta őt.

4 ¶ Ekkoriban lett Szerapatatia a törzsi kapcsolatok édeni bizottságának társelnöke, és számos tervet készített annak a feladatnak a nyomatékosabb végrehajtására, hogy a távolabb élő törzseket is megnyerjék a Kert ügyének.

5 Szerapatatia számos tanácskozást folytatott Ádámmal és Évával — különösen Évá-

val — és sok, a módszereik fejlesztésére vonatkozó tervüket beszélték meg együtt. Egy napon, amikor Évával beszélgetett, az jutott Szerapatatia eszébe, hogy milyen hasznos dolog is lenne, hogy míg arra várnak, hogy az ibolyaszín emberfajta eléri a nagy létszámot, valamit közben is tennének annak érdekében, hogy a szükséget szenvedő, várakozó törzsek közvetlen fejlődését biztosítsák. Szerapatatia azt állította, hogy ha a nodfiaknak, mint a legfejlődőképesebb és leginkább együttműködő emberfajtának egy, részben az ibolyaszín fajtától származó vezetője születne, akkor az a személy még erősebben a Kerthez kapcsolhatná ezeket a népeket. És józanul és őszintén hitte, hogy mindez a világ javát szolgálná, hiszen e gyer-

mek, akit a Kertben nevelnének fel és képeznének ki, nagy hatást fejthetne ki az apja népe jólétének előmozdítása érdekében.

6 Itt megint csak hangsúlyozni kell, hogy Szerapatatia teljes mértékben becsületes volt e téren és mély őszinteséggel hitt mindabban, amit javasolt. Soha nem is gondolta, hogy ezzel Kaligasztia és Daligasztia kezére játssza a dolgok irányítását. Szerapatatia teljes mértékben hű volt ahhoz a tervhez, hogy az ibolyaszín emberfajtából erős tartalékot kell létrehozni, mielőtt hozzáfognának az Urantia összezavart népeinek világméretű nemesítéséhez. De ennek kivitelezése évszázadokat vett volna igénybe, és ő türelmetlen volt; azonnali eredményeket akart látni — valamit még az ő életében. Nyilvánvaló-

vá tette Éva számára, hogy Ádámot gyakran elkedvetlenítette a világ felemelése terén elért kevés haladás.

7 ¶ A terveiket több mint öt éven keresztül titokban érlelték. Végül eljutottak oda, hogy Éva beleegyezett a Kánóval, a barátságos nodfiak közeli telepe legragyogóbb elméjével és tevékeny vezetőjével való titkos találkozóba. Kánó nagyon is rokonszenvezett az ádámi rendszerrel; valójában azoknak a szomszédos nodfiaknak volt a jellemes szellemi vezére, akik baráti kapcsolatokat ápoltak a Kerttel.

8 A végzetes találkozóra egy őszi este szürkületi óráiban került sor, nem messze Ádám otthonától. Éva korábban sohasem találkozott a csodálatos és lelkes Kánóval — és e

nemes férfiban megőrződött a hercegi törzskarbeli távoli elődök felsőbbrendű testi felépítése és számos kiemelkedő értelmi képessége. És Kánó szintén mélyen hitt a Szerapatatia-féle elképzelés helyességében. (A Kerten kívül a vegyes házasság mindennapos gyakorlat volt.)

9 A hízelgés, buzdítás és nyomatékos személyes rábeszélés hatására Éva akkor és ott beleegyezett abba, hogy csatlakozik a sokat vitatott vállalkozáshoz, hogy a maga kis világmegmentő tervével kiegészíti a nagyobb és kiterjedtebb isteni tervet. Mielőtt még felismerte volna, hogy mi is folyik, a végzetes lépést már megtették. A dolog megtörtént.

4. A VÉTEK MEGVALÓSULÁSA

[1] A bolygó mennyei élete felbolydult. Ádám észlelte, hogy valami nincs rendjén, és félrehívta Évát a Kertben. És Ádám ekkor hallotta először a teljes történetet arról a régóta dédelgetett tervről, hogy a világ fejlődését az egyszerre két irányban való működés révén gyorsítanák fel: végrehajtják az isteni tervet és azzal egyidejűleg a Szerapatatia-féle vállalkozást is véghezviszik.

[2] És ahogy az Anyagi Fiú és Leány mindezt megvitatta a holdsütötte Kertben, a „hang a Kertben” megfeddte őket az engedetlenségükért. És e hang nem más volt, mint az általam tett azon bejelentés az édeni pár részére, hogy megszegték a Kerttel kapcsolatos kötelezettségvállalásukat; hogy nem tettek

eleget a melkizedekek utasításainak; hogy megszegték a világegyetem urának tett hűségesküjüket.

3 Éva beleegyezett, hogy részt vesz a jó és a rossz alkalmazásában. A jó az isteni tervek kivitelezését jelenti; a bűn az isteni akaratnak való szándékos ellenszegülés; a rossz a tervek és a módszerek helytelen alkalmazása, melynek eredménye világegyetemi összhanghiány és bolygói zűrzavar.

4 Minden alkalommal, amikor a Kertben lakó pár vett az élet fájának leveléből, a főangyali felügyelő figyelmeztette őket, hogy ne engedjenek Kaligasztia ama javaslatainak, hogy vegyítik a jót s a rosszat. Ebben az intelemben részesültek: „Azon a napon, amikor vegyítitek a jót s a rosszat, bizonnyal

olyanná váltok, mint a teremtésrész halandói; bizony meghaltok.”

5 Éva beszámolt Kánónak e gyakran ismételt figyelmeztetésről a titkos találkájuk végzetes alkalmával, de Kánó, aki ezen intelmek súlyáról vagy jelentőségéről mit sem tudott, biztosította őt arról, hogy a jó szándékkal és igaz céllal rendelkező férfiak és nők nem képesek rosszat cselekedni; hogy Éva biztosan nem fog meghalni, hanem inkább tovább fog élni az utódjuk személyében, aki azért fog felnőni, hogy áldást és egyensúlyt hozzon a világnak.

6 Még ha az isteni terv módosítására vonatkozó e munkatervet teljes őszinteséggel és a világ jólétére vonatkozó legmagasabb rendű késztetés mellett tervezik meg és hajt-

ják is végre, akkor is rosszat képezett volna, mert a helyes célokat rossz úton kívánta elérni, mert letért a helyes útról, eltért az isteni tervtől.

7 Az igaz, hogy Éva szépnek találta Kánót, és megértette mindazt, amit a csábítója ígért azzal, hogy „új és teljesebb ismeretekre tesz szert az emberi dolgokról és gyorsabban felfogja az emberi természetet, azon túl is, amit az ádámi természet megértése nyújt”.

8 Azon az éjszakán, ott a Kertben, én beszéltem az ibolyaszín emberfajta atyjával és anyjával, mert a sajnálatos körülmények között ez az én kötelességem volt. Figyelmesen meghallgattam a beszámolójukat mindarról, ami Éva Anya vétkéhez vezetett és mindkettőjüknek adtam javaslatot és taná-

csot a kialakult helyzetre. Némely tanácsomat megfogadták; másokat nem. Ez az egyeztetés a ti irataitokban úgy jelenik meg, mint hogy „szólította ugyanis az Úr Isten Ádámot és Évát, és mondta nékik, ‚Hol vagytok?'" A későbbi nemzedékeknek szokásuk volt, hogy minden szokatlan és különleges dolgot, legyen az természetes vagy szellemi, közvetlenül az Istenek személyes beavatkozásának tulajdonítottak.

5. A VÉTEK KÖVETKEZMÉNYEI

1 Éva csalódottsága igazán megrendítő volt. Ádám megértette az egész kellemetlen helyzetet és bár mélyen lesújtott és csüggedt volt, csak sajnálatot és rokonszenvet tanúsított a vétkes felesége iránt.

2 A hiba felismerésével járó kétségbeesés volt az, ami miatt Ádám, Éva félrelépésének másnapján felkereste Laottát, azt a ragyogó nodfi asszonyt, aki a Kert nyugati tanodáinak vezetője volt, és előre megfontoltan elkövette Éva oktalan cselekedetét. De ne értsétek félre; Ádámot nem vezették félre; ő pontosan tudta, hogy mire készül; szándékosan úgy döntött, hogy osztozik Éva sorsában. Ádám a halandóinál erősebb ragaszkodással szerette a feleségét, és az a gondolat, hogy esetleg nélküle, egymagában kell itt maradnia az Urantián, több volt, mint amit el tudott viselni.

3 Amikor megtudták, hogy mi történt Évával, a Kert feldühödött lakói irányíthatatlanná váltak; hadat üzentek a közeli nodfi

településnek. Kiözönlöttek az Éden kapuin és lerohanták e felkészületlen embereket és mindenestül kiirtották őket — férfi, nő, gyermek, egy sem maradt meg. És Kánó, a még meg sem született Káin apja, szintén elpusztult.

4 Amikor Szerapatatia megtudta, hogy mi történt, erőt vett rajta a megdöbbenés, és a félelemtől és a bűntudattól magánkívül volt. Másnap a nagy folyóba ölte magát.

5 Ádám gyermekei próbálták megvigasztalni zaklatott lelkiállapotú anyjukat, míg az apa magányosan kóborolt harminc napig. Ennek az időszaknak a végére megérett benne az elhatározás, és Ádám visszatért otthonába és tervezni kezdte a jövőbeli teendőket.

6 A félrevezetett szülők botorságának következményeiben nagyon gyakran osztoz-

nak az ártatlan gyermekeik is. Ádám és Éva egyenes és nemes fiait és leányait elöntötte a felfoghatatlanul gyászos eseménnyel járó leírhatatlan szomorúság, mely nagy szerencsétlenség oly hirtelenül és könyörtelenül ütött rajtuk. E gyermekek idősebbjei még ötven évvel később sem lábaltak ki teljesen e megrendítő napok szomorúságából és levertségéből, különösen annak a harmincnapos időszaknak a rettegéséből, mely alatt az apjuk távol volt és a levert anyjuk semmit sem tudott arról, hogy a férje merre jár vagy hogy mi lett a sorsa.

7 És e harminc nap Évának a szomorúság és a szenvedés hosszú éveit jelentette. E nemes lélek sohasem tudta legyőzni azokat a hatásokat, melyek az elmebéli szen-

vedést és szellemi csüggedtséget hozó gyötrelmes időszakkal jártak. Éva emlékezetében a későbbi nélkülözéseik és anyagi nehézségeik semelyik időszaka még csak nem is volt fogható azokhoz a szörnyű napokhoz és rettenetes éjszakákhoz, melyeket magányban és elviselhetetlen bizonytalanságban töltött. Éva értesült Szerapatatia öngyilkosságáról és nem tudta, hogy a társa vajon nem végzett-e magával a szomorúságában, vagy hogy büntetésül a felesége félrelépése miatt nem távolították-e el őt a világról. És amikor Ádám hazajött, Évát az öröm és a hála olyan mértékű megelégedése töltötte el, melyet a fáradságos szolgálat érdekében vállalt hosszú és nehéz társulásuk időszaka sohasem halványított el.

8 ¶ Az idő haladt előre, de Ádám egészen

az Éva vétkét követő hetvenedik napig nem volt bizonyos a vétkük súlyában, amikor is a Melkizedek-megbízottak visszatértek az Urantiára és átvették a világ ügyeinek irányítását. Ekkor már tudták, hogy vétkeztek.

9 ¶ De még több probléma volt kialakulóban: Az Éden melletti nodfi település kiirtásának híre gyorsan eljutott északra, Szerapatatia szülőföldjének törzseihez, és nagy hadsereg gyülekezett az Éden lerohanására. És ez volt a kezdete az ádámfiak és a nodfiak közötti hosszú és elkeseredett háborúskodásnak, mert ezek az ellenséges összecsapások még jóval azután is folytatódtak, hogy Ádám és követői elvándoroltak az Eufrátesz völgyében lévő második kertbe. Heves és hosszan tartó lett az „ellenségeskedés a fér-

fi és az asszony között, a férfi magva és az asszony magva között”.

6. ÁDÁM ÉS ÉVA ELHAGYJA A KERTET

[1] A nodfiak seregének megindulásáról értesülve Ádám a melkizedekekhez fordult tanácsért, ők azonban nem voltak hajlandók tanácsot adni, csak annyit mondtak, hogy bármilyen megoldást választ is, tegye azt, amiről úgy gondolja, hogy a legjobb és a legígéretesebb a lehetőség szerint baráti alapú együttműködés kialakítása szempontjából. A melkizedekeknek megtiltották, hogy Ádám és Éva személyes terveibe beleavatkozzanak.

[2] Ádám tudta, hogy ő és Éva vétkezett; a melkizedekek jelenléte ezt sugallta, bár

a személyes helyzetük jövőbeli alakulásáról még mindig nem tudott semmit. Egy egész napos tanácskozást tartott mintegy ezerkétszáz hű követőjével, akik kötelezték magukat, hogy követik a vezetőiket, és másnap délben e zarándokok új otthon keresésére indulva elhagyták az Édent. Ádám nem szeretett volna háborúzni és ennek megfelelően ellenállás nélkül átadta a nodfiaknak az első kertet.

3 Az édeni utazók vonulását egy jerusemi szeráfi szállítóegység érkezése állította meg a Kertből való elindulásuk harmadik napján. Ádám és Éva ekkor értesült először arról, mi fog történni a gyermekeikkel. Ahogy a szállítmány ott állt, azok a gyermekek, akik már elérték a döntéshozatali életkort

(a húszéves kort) lehetőséget kaptak a döntésre, hogy vagy az Urantián maradnak a szüleikkel vagy a Norlatiadek Fenségeseinek gyámoltjai lesznek. A kétharmaduk úgy döntött, hogy az Edentiára megy; nagyjából egyharmaduk határozott úgy, hogy a szüleikkel marad. A döntéshozatali életkornál fiatalabbak mindegyikét az Edentiára vitték. Senki sem szemlélhette ezen Anyagi Fiú és Leány és az ő gyermekeik elválását anélkül, hogy meg ne értette volna, hogy a vétkesek útja mily nehéz. Ádám és Éva ezen utódai jelenleg a z Edentián vannak; hogy miként rendelkeztek felőlük, azt nem tudjuk.

[4] Utazók igencsak szomorú csoportja kerekedett fel újra. Vajon mi lehetett volna ennél megrendítőbb látvány! Eljönni egy vi-

lágra ily nagy reményekkel, ilyen kedvező körülmények közötti fogadtatásban részesülni és aztán kegyvesztetten kivonulni az Édenből, majd pedig a gyermekeiknek több mint a háromnegyedét elveszíteni még azelőtt, hogy új lakóhelyet találtak volna!

7. ÁDÁM ÉS ÉVA LEÉPÜLÉSE

[1] Még az édeni utazók vonulatának vesztegelése alatt történt, hogy Ádám és Éva értesült a vétkük természetéről és a sorsuk alakulásáról. Az ítélet kihirdetésére Gábriel jelent meg. És az ítélet így hangzott: Az Urantia bolygó Ádámja és Évája vétekben részesnek találtatott; megszegték az e lakott világ uraiként való megbízatásuk részét képező egyezséget.

[2] Bár a bűnös voltuk lesújtotta őket, Ádám és Éva azért nagyon örült annak a bejelentésnek, hogy a szalvingtoni bíráik felmentették őket „a világegyetemi kormányzat semmibe vételének” minden vádja alól. Lázadásban nem találták őket bűnösnek.

[3] Az édeni párt tájékoztatták, hogy a teremtésrész halandóinak szintjére fokozták le magukat; hogy ezentúl urantiai férfiként és asszonyként kell viselkedniük, s a világ emberfajtáinak jövője lesz az ő jövőjük is.

[4] Még jóval azelőtt, hogy Ádám és Éva elhagyta a Jerusemet, az oktatóik teljes mértékben felvilágosították őket azokról a következményekről, melyek az isteni tervektől való bármely alapvető eltéréssel járnak. Én személyesen és több alkalommal is figyel-

meztettem őket, az Urantiára való megérkezésük előtt és után egyaránt, hogy a halandói húsvér test szintjére való lefokozás lesz az a biztos eredmény, biztos büntetés, mely a bolygói küldetésük végrehajtásában való vétkezéssel elkerülhetetlenül együtt fog járni. De a fiúi besorolásúak anyagi rendje halhatatlan állapotának ismerete lényeges dolog annak világos megértéséhez, hogy Ádám és Éva vétke milyen következményekkel járt.

5 ¶ 1. Ádám és Éva, a jerusemi társaikhoz hasonlóan, halhatatlan állapotban volt a Szellem elme-gravitációs körével fenntartott értelmi társuláson keresztül. Amikor az elmebéli elszakadás ezt az alapvető éltetőerőt megszakítja, akkor, függetlenül a teremtményi lét szellemi szintjétől, a halha-

tatlan helyzet elvész. A halandói állapotot követő testi pusztulás elkerülhetetlen következménye volt Ádám és Éva értelmi vétkének.

6 ¶ 2. A szintén az e világi halandói húsvér testhez való hasonlatosságban megszemélyesített urantiai Anyagi Fiú és Leány függött még attól a kettős keringési rendszernek a meglététől is, melynek egyike a fizikai természetükből eredt, a másika pedig az élet fájának levelében tárolt felsőbbenergiából. A főangyali felügyelő mindig arra intette Ádámot és Évát, hogy a hitszegés végső soron besorolásbeli visszavetéshez vezet, az ezen energiaforráshoz való hozzáférést a vétkezésüket követően meg fogják tagadni tőlük.

7 ¶ Kaligasztiának sikerült tőrbe csalnia Ádámot és Évát, de nem tudta elérni ama célját, hogy bevonja őket a világegyetemi kormányzat elleni nyílt lázadásba. Amit tettek, az valóban rossz dolog volt, de sohasem voltak bűnösök az igazság semmibevételében, és tudatosan nem is csatlakoztak az Egyetemes Atya és az ő Teremtő Fia pártatlan uralma elleni lázadáshoz.

8. AZ EMBER ÚGYNEVEZETT BŰNBEESÉSE

1 Ádám és Éva az anyagi fiúi elismertség magas méltóságáról a halandó ember alacsonyrendű szintjére zuhant. De ez nem az ember bűnbeesése volt. Az emberi fajt az ádámi vétek közvetlen következményei el-

lenére felemelték. Bár megbukott az az isteni terv, hogy az Urantia népei megkapják az ibolyaszín fajtát, a halandó emberfajtáknak mégis nagy hasznára vált az a korlátozott mértékű hozzájárulás, melyet Ádám és az ő leszármazottai biztosítottak az urantiai emberfajták számára.

2 Nem történt olyasmi, mint „az ember bűnbeesése". Az emberi faj története a fokozatos evolúció története, és az ádámi alászállás nagymértékben fejlettebb szintre emelte a világ népeit a korábbi élőlénytani állapotukhoz képest. Az Urantia felsőbbrendűnek tekinthető emberfajtái olyan örökségi tényezőkkel bírnak, melyek négy különböző forrásból származnak: andonfiból, szangikból, nodfiból és ádámiból.

3 Ádámra nem szabad úgy tekinteni, mint az emberiség átkának okára. Jóllehet az isteni terv kivitelezésében elbukott, és bár megszegte az Istenséggel kötött megállapodást, noha ő és a felesége a teremtményi helyzetét tekintve bizonyosan le is fokozódott, azonban mindezektől függetlenül az emberi fajhoz való hozzájárulásuk sokat segített a polgárosodás kibontakozásában az Urantián.

4 ¶ A világotokon végrehajtott ádámi küldetés eredményeit értékelve az igazság megköveteli, hogy figyelembe vegyük a bolygón uralkodó viszonyokat is. Ádám egy csaknem reménytelen feladattal szembesült, amikor szépséges társával együtt a Jerusemről e sötét és összezavart bolygóra szállították. De ha megfogadták volna a melkizede-

kek és társaik tanácsát, és *ha türelmesebbek lettek volna,* akkor végül sikert értek volna el. De Éva hallgatott a tettek személyes és bolygói szabadságáról szóló csalárd hírverésre. Rávették, hogy kísérletezzen a fiúi besorolásúak anyagi rendjének élet-sejtanyagával annyiban, hogy megengedte, hogy a rábízott élet-sejtanyag túl korán keveredjen az élethordozók eredeti formatervének akkor már kevert rendjével, melyet korábban már összevegyítettek azoknak a szaporodóképes lényeknek az élet-sejtanyagával, akik egykor a Bolygóherceg törzskarához tartoztak.

5 A Paradicsomra tartó felemelkedésetek során sohasem fogtok nyerni semmit sem azzal, ha türelmetlenségből megpróbálkoz-

tok a meghatározott és isteni terv kijátszásával lerövidített eljárások, személyes találmányok vagy olyan egyéb eszközök révén, melyekkel javítani akartok a tökéletes úton, a tökéleteshez vezető úton és az örökkévaló tökéletesség érdekében kialakított úton.

6 ¶ Mindent egybevetve a bölcsesség ennél lehangolóbban valószínűleg még sohasem vallott kudarcot az egész Nebadon egyetlen bolygóján sem. De nem meglepő, hogy ilyen botlások előfordulnak az evolúciós világegyetemek ügyeiben. Mi egy óriási teremtésösszesség része vagyunk, és nincs semmi különös abban, hogy nem minden működik tökéletesen; a világegyetemünket nem tökéletesként teremtették. A tökéletesség az örökkévaló célunk, nem pedig az ere-

detünk.

7 Ha ez egy működésközpontú világegyetem volna, ha az Első Nagy Forrás és Középpont csak egy térerő és nem egyúttal személyiség is lenne, ha a teljes teremtés a fizikai anyag olyan hatalmas halmaza volna, melyet változhatatlan energia-megnyilvánulások jellemezte pontos törvények irányítanának, akkor állhatna fenn tökéletesség, még a tökéletlen világegyetemi helyzet ellenére is. Nem lenne véleménykülönbség; nem volnának súrlódások. De a viszonylagos tökéletességgel és tökéletlenséggel bíró, fejlődő világegyetemünkben örülünk annak, hogy a véleménykülönbség és a félreértés lehetséges, mert ezek bizonyítják a világegyetemben meglévő személyiség tényét és működé-

sét. És ha a teremtésrészünk személyiséguralt lételvi létező, akkor biztosak lehettek a személyiség túlélésével, fejlődésével és célba érésével kapcsolatos lehetőségek meglétében; biztosra vehetjük a személyiség növekedését, tapasztalását és kalandját. Mily dicső világegyetem ez annyiban, hogy személyes és fejlődőképes, nem pusztán gépies, sőt nem is tétlenül tökéletes!

8 [Közreadta Szolonia, a szeráfi „hang a Kertben”.]

76. ÍRÁS

A MÁSODIK KERT

AMIKOR Ádám eldöntötte, hogy az első kertet ellenállás nélkül átengedi a nodfiaknak, ő és a követői nyugat felé nem mehettek, mert az édenieknek nem voltak a tengeri kalandozásra alkalmas hajóik. Északra sem mehettek; az északi nodfiak serege már megindult az Éden felé. Dél felé menni pedig féltek; e térség hegyeiben ellenséges törzsek is éltek. Az előttük nyitva álló egyetlen út kelet felé vezetett, és így keletnek indultak, az akkoriban még kellemes vidékek felé, melyek a Tigris és az Eufrátesz folyó közében helyezkedtek el. És később a hátramaradottak közül is sokan vándoroltak keletre, hogy csatlakozza-

nak az ádámfiakhoz az új folyóvölgyi házájukban.

2 ¶ Káin és Sansa is még azelőtt megszületett, hogy az ádámi utazók csoportja elérte volna a folyóközi úti célját Mezopotámiában. Laotta, Sansa anyja belehalt a leánya megszülésébe; Éva nagy szenvedések mellett, de a rendkívüli erejének köszönhetően túlélte a szülést. Éva magához vette Sansát, Laotta gyermekét, és Káinnal együtt szoptatta. Sansából nagyon rátermett nő vált. Ő lett Szargannak, az északi kék emberfajták vezetőjének a felesége, és hozzájárult az akkori kék emberek fejlődéséhez is.

1. AZ ÉDENIEK BELÉPNEK MEZOPOTÁMIÁBA

1 Csaknem egy teljes évet vett igénybe, míg az ádámi utazók csoportja elérte az Eufrátesz folyót. Lévén, hogy ekkor éppen áradás ideje volt, a táborukat a folyamtól nyugatra elterülő sík területeken állították fel, csaknem hat héttel azelőtt, hogy a folyóközi területre átkeltek volna, ahol is megalapították a második kertet.

2 Amikor a második kert területén lakókhoz eljutott a híre annak, hogy az Édenkert királya és főpapja éppen feléjük tart, sietve elvonultak a keleti hegyekbe. Megérkezésekor Ádám a teljes hőn áhított területet üresen találta. És itt, ezen az új helyen Ádám és segítői hozzáfogtak, hogy új házakat épít-

senek és új műveltségi és vallási központot létesítsenek.

3 Ádám e helyet annak a bizottságnak a három eredeti javaslatából már ismerte, mely bizottságot azért hozták létre, hogy a Van és Amadon által elképzelt Kert lehetséges helyszíneit meghatározza. Azokban az időkben a két folyó már magában is jó természetes védelmet nyújtott, és a második kert északi részétől nem messzire az Eufrátesz és a Tigris eléggé megközelítette egymást ahhoz, hogy egy kilencven kilométer hosszan húzódó védőfalat emelhessenek az attól délre, illetőleg a két folyó közén lévő területük védelmére.

4 ¶ Miután az új Édenben letelepedtek, kezdetleges életmód felvétele vált szüksé-

gessé; teljes mértékben igaznak tűnt, hogy a föld el van átkozva. Újra a természet lett az úr. Az ádámfiak most rákényszerültek, hogy a megmaradásukat fel nem tört földekre alapozzák és az élet valóságával mostoha természeti körülmények között és a halandói lét összeférhetetlenségei mellett birkózzanak meg. Az első kertet részben előkészítve kapták, de a másodikat a saját kezük munkájával és az „arcuk verítékével” kellett megteremteniük.

2. KÁIN ÉS ÁBEL

[1] Kevesebb mint két évvel Káin születését követően, megszületett Ábel, Ádám és Éva első gyermeke a második kertben. Ábel, elérvén a tizenkét éves kort, úgy döntött, hogy

pásztor lesz; Káin a mezőgazdaságot választotta.

[2] Ekkoriban szokás volt a javak egy részét felajánlani a papságnak. A pásztorok a nyájaikból, a gazdálkodók a föld gyümölcseiből adtak; és e szokásnak megfelelően Káin és Ábel is rendszeresen megtette a maga felajánlását a papok számára. A két fiú sokszor vitázott egymással a saját foglalkozásuk másikéhoz viszonyított érdemeiről, és Ábel nem rejtette véka alá azt a megfigyelését, hogy a papok az ő állati áldozatait részesítik előnyben. Hiába hivatkozott Káin az első Éden hagyományaira, vagyis arra, hogy korábban a földek gyümölcseit értékelték többre. Ábel ezt nem ismerte el, és csak gúnyolódott bátyja zavarán.

[3] Az első Éden idejében Ádám valóban megpróbálta az állatáldozáshoz való felajánlásokat visszaszorítani, így Káin igazolható érveket talált az állításainak alátámasztására. A második Éden vallási életét azonban nehéz volt megszervezni. Ádámnak ezer és egy dolga akadt az építkezéseken, a védelmi munkálatokban és a mezőgazdaságban. Lévén, hogy szellemileg meglehetősen lehangolt volt, ezért az istenimádat és oktatás megszervezését ama nodfiakra bízta, akik ilyen minőségben működtek az első kertben; és a hivatalos nodfi papok ilyen rövid idő alatt is visszatértek az Ádám előtti idők alapelveihez és rendszabályaihoz.

[4] A két fiú sohasem jött ki jól egymással, és az áldozati felajánlások ügye tovább szította

az egymás iránti gyűlöletüket. Ábel tudta, hogy ő Ádám és Éva fia, és sohasem hagyta ki, hogy emlékeztesse Káint arra, hogy az ő apja nem Ádám. Káin nem tisztavérű ibolyaszín-fajú volt, mivel az apja abból a nodfi fajtából származott, mely a kék és a vörös ember, valamint az eredeti andoni fajta későbbi keverékévé lett. És mindez együtt, kiegészülve Káin természetes és öröklött harcias természetével, arra vezette őt, hogy öccse iránt egyre növekvő gyűlölettel viseltessen.

5 A fiúk tizennyolc, illetőleg húszévesek voltak, amikor a közöttük lévő feszültség tettekhez vezetett, s egy napon, amikor Ábel gúnyolódása nagyon feldühítette a harcias bátyját, Káin rátámadt és megölte őt.

6 ¶ Ábel viselkedésének tanulmányázásával felmérhető a környezet és a képzés súlya a jellemfejlődést meghatározó tényezők sorában. Ábel eszményi örökséget hordozott, és az öröklött sajátságok képezik az egész jellem alapját; de az alsóbbrendű környezet hatása gyakorlatilag semlegesítette e kiváló örökséget. Ábelt, különösen gyermekkorában, erősen befolyásolta a kedvezőtlen környezete. Egészen más személyiség vált volna belőle, ha eléri a huszonöt-harminc éves kort; a kiváló öröksége ekkorra már megmutatkozott volna. Míg a jó környezet nem képes komolyabb mértékben segíteni az alsóbbrendű örökségből fakadó jellemgyengeségek legyőzését, addig a rossz környezet igen hatékonyan elronthatja a kiváló örök-

séget is, legalábbis a fiatalabb életkorban. A jó közösségi környezet és a megfelelő oktatás nélkülözhetetlen táptalaj és környezet ahhoz, hogy a jó örökségből a legjobbat lehessen kihozni.

7 ¶ Ábel haláláról a szülei akkor értesültek, amikor kutyái a gazdájuk nélkül tértek vissza a nyájakkal. Ádám és Éva számára Káin hamar a dőreségük rémisztő emlékévé vált, és támogatták azon döntését, hogy a fiú elhagyja a kertet.

8 Káin mezopotámiai élete nem igazán volt boldog, lévén, hogy ilyen különleges értelemben ő volt a vétek jelképe. Nem mintha a társai elhidegültek volna tőle, hanem mert nem tudta nem észrevenni azt a majdnem tudatos neheztelést, melyet az ő jelen-

léte miatt éreztek. De Káin azt is tudta, hogy mivel nem visel törzsi bélyeget, ezért a kerten kívül az útjába kerülő első szomszédos törzs megölné őt. A félelem és némi bűntudat megbánásra késztette. Káinban addig sohasem lakozott Igazító, mindig is dacolt a családi rendszabályokkal és megvetette apja vallását. De most Évához, anyjához fordult, szellemi segítséget és útmutatást kérve, és mivel őszintén kereste az isteni segítséget, Igazító költözött belé. És ez az Igazító, mely őbenne lakozott és figyelt, olyan határozott és különleges előnyt biztosított számára, mely őt Ádám félelmetes törzséhez méltó rangra emelte.

9 És így Káin elindult Nod földjére, a második Édentől keletre. Az apja népéhez tar-

tozó egyik csoport nagy vezetője vált belőle, és bizonyos mértékig beteljesítette Szerapatatia jóslatait, mert amíg élt, fenntartotta a békét e nodfi csoport és az ádámfiak között. Káin Remonát, egy távoli unokatestvérét vette feleségül, és az első fiúgyermekük, Hánókh az elami nodfiak vezetője lett. És az elamiak és az ádámfiak évszázadokon át békében éltek egymással.

3. ÉLET MEZOPOTÁMIÁBAN

[1] Az idő múlásával a második kertben egyre nyilvánvalóbbak lettek a vétek következményei. Ádámnak és Évának nagyon hiányzott a korábbi szép és nyugodt otthonuk, valamint az Edentiára kitelepített gyermekeik is. Valóban megrendítő dolog volt látni

e csodálatos párt a teremtésrész közönséges húsvér halandóinak rendjére lefokozva látni; de ezt a rosszabb sort is méltósággal és kitartással viselték.

[2] Ádám bölcsen azzal töltötte az ideje nagy részét, hogy a gyermekeit és társaikat a közigazgatásra, az oktatási módszerekre és a vallási áhítatra oktatta. Ha nem lett volna ilyen előrelátó, akkor a halálát követően zűrzavar tört volna ki. De így, Ádám halála igen kevés változást okozott a népe ügyeinek vitelében. Ádám és Éva azonban már jóval a haláluk előtt észlelte, hogy a gyermekeik és a követőik fokozatosan megfeledkeznek az édenbeli dicső napjaikról. És a követőik számára jobb volt megfeledkezni az Éden nagyszerűségéről; így kevéssé volt

valószínű, hogy indokolatlan elégedetlenséget éreznek a kevésbé szerencsés környezetük miatt.

3 ¶ Az ádámfiak ügyeit irányítók az első kert fiaitól származtak. Ádám első fia, Ádámszon (Adam ben Adam) a második Édentől északra az ibolyaszín emberfajta egy második központját alapította meg. Ádám második fiából, Évaszonból szakavatott vezető és irányító vált; nagy segítségére volt apjának. Évaszon nem élt olyan sokáig, mint Ádám, és az ő legidősebb fia, Jansad lett Ádám utóda az ádámfi törzsek vezetői tisztségében.

4 ¶ A vallási vezetők, illetőleg a papság története, Szettel, Ádámnak és Évának a második kertben született, legidősebb túlélő fiá-

val kezdődött. E fiú százhuszonkilenc évvel azután született, hogy Ádám megérkezett az Urantiára. Szet bekapcsolódott az apja népe szellemi helyzetének javítására irányuló munkába, a második kert új papságának vezetője lett. Fia, Énosz új istenimádati rendet alapított, és unokája, Kenan állította fel a közelebbi és távolabbi szomszédos törzseknél a külső hitterjesztői szolgálat intézményét.

5 A szetfi papság hármas vállalkozás volt, mert vallási, egészségügyi és oktatási feladatai is voltak. E rend papjait kiképezték vallási szertartások levezetésére, gyógyításra és egészségügyi felügyelői tevékenységekre, valamint a kertben működő tanodákban való oktatásra.

6 ¶ Ádám úti csoportja az első kert növé-

nyei és gabonái közül sok száznak a magját és gumóját hozta magával a folyóvölgyi területre; nagy nyájakat és különféle háziállatokat is hoztak magukkal. Emiatt nagy előnyben voltak a szomszédos törzsekhez képest. Az eredeti Kert korábbi műveltségének számos előnyét élvezték.

7 Az első kert elhagyásának időpontjáig Ádám és családja mindig is gyümölcsökön, gabona- és dióféléken élt. A Mezopotámiába tartó útjuk alatt fogyasztottak először fű- és zöldségféléket. A húsevést a második kertben már korán elkezdték, de Ádám és Éva a maguk szokásos étrendje szerint sohasem evett húst. Sem Ádámszon és Évaszon, sem pedig az első éden első nemzedékébe tartozók nem lettek húsevők.

8 ¶ Az ádámfiak a műveltségbeli eredményeiket és az értelmi fejlettségüket tekintve magasan a környező népek felett álltak. Megalkották a harmadik ábécéjüket és egyéb módon is megteremtették az alapokat sok olyasmihez, ami a mai művészet, tudomány és irodalom előfutára lett. Itt, a Tigris és az Eufrátesz közötti területen olyan színvonalú írástudományt, fémművességet, fazekasságot és szövőmesterséget tartottak fenn és olyan építészetet hoztak létre, melyet e világ évezredekig nem tudott meghaladni.

9 Az ibolyaszín emberfajtához tartozó népek családi élete a korukhoz képest eszményi volt. A gyermekeket mezőgazdasági, kézműves és állattenyésztési képzésben részesítették, vagy a szetfiek hármas feladatá-

nak ellátására képezték ki: a papi, a gyógyítói és tanítói feladatra.

10 És amikor a szetfi papságra gondoltok, ne keverjétek össze azokat a fennkölt gondolkodású és nemes lelkű egészségügyi és vallási tanítókat, igazi tanítókat azokkal a lealjasult és elüzletiesült papi csoportokkal, melyek a későbbi és szomszédos nemzeteknél jelentek meg. Az előbbieknek az Istenségről és a világegyetemről alkotott vallási fogalmai fejlettek és többé-kevésbé helyesek voltak, az egészségügyi ismereteik akkoriban kiválók voltak és az oktatási módszereiket azóta sem sikerült túlszárnyalnia senkinek.

4. AZ IBOLYASZÍN EMBERFAJTA

1 Ádám és Éva volt az ibolyaszín emberfajta, vagyis az Urantián kilencedikként meg-

jelent emberfajta megalapítója. Ádámnak és utódainak kék szemük volt, és az ibolyaszín fajtához tartozó népeknél a világos bőrszín és a világos — a sárgásszőke, a vörös és a barna — hajszín volt a jellemző.

2 Éva nem szenvedett fájdalmakat a szüléskor; a korai evolúciós fajták sem. Csak az evolúciós embernek a nodfiakkal és később az ádámfiakkal való egyesüléséből létrejött kevert fajták számára vált fájdalmassá a szülés.

3 Ádámot és Évát, miként a jerusemi társaikat is kettős rendszer látta el éltető energiával, vagyis egyaránt éltek élelmen és fényen, melyet bizonyos, az Urantián ismeretlen felsőbb-fizikai energiák egészítettek ki. Az urantiai utódaik nem örökölték az ő ener-

giafelvételi és fénykori szülői felruházottságukat. Őket egyetlen kör táplálta, mégpedig az emberi fajtájú vérkeringés. Halandónak, de hosszú életű halandóknak tervezték őket, jóllehet az élethosszuk minden egyes nemzedékkel egyre jobban közeledett a szabványos emberi élethosszhoz.

4 Ádám és Éva, valamint az első gyeremnemzedék nem folyamodott az állatok húsához. Teljes mértékben „a fák gyümölcsein” éltek. Az első nemzedék után Ádám minden leszármazottja áttért a tejtermékeket is tartalmazó étrendre, de sokuk továbbra is megmaradt a húsmentes étkezésénél. Sok olyan törzs sem evett húst, melyekkel később egyesültek. Később pedig e növényfogyasztó törzsek keletre vándoroltak és India

népei között elkeveredve maradtak fenn.

5 Ádám és Éva fizikai és szellemi látóképessége messze meghaladta a mai népeké-it. Az ő különleges érzékeik sokkal élesebbek voltak, és képesek voltak látni a köztes-lényeket és az angyali seregeket, a melkizedekeket, valamint a bukott Kaligasztia herceget is, aki több alkalommal eljött tárgyalni e nemes utódjával. A vétkük után még több mint száz évvel is képesek voltak látni e mennyei lényeket. E különleges érzékek ennyire élesen nem jelentek meg a gyermekeikben és minden egyes nemzedékkel fokozatosan gyengültek.

6 Az ádámi gyermekekbe rendszerint Igazító költözött, hiszen mindegyikük kétségbevonhatatlan túlélési képességgel rendel-

kezett. E felsőbbrendű utódokat nem járta át félelem úgy, mint az evolúciós gyermekeket. Az Urantia mai emberfajtáiban azért van még mindig annyi félelem, mert nagyon kevéssé részesültek az ádámi élet-sejtanyagból, ugyanis a fizikai fajnemesítésre kidolgozott tervek korán összeomlottak.

7 Az Anyagi Fiak és utódaik testi sejtjei messze ellenállóbbak a betegségekkel szemben, mint a bolygókon őshonos evolúciós lényekéi. A honos fajták testi sejtjei rokonságban vannak a teremtésrészen élő, betegséget okozó, górcsővel megfigyelhető és még annál is parányibb méretű élőlényekkel. E ténnyel magyarázható, hogy az urantiai népeknek miért kell oly sok tudományos erőfeszítést tenniük számos testi nyavalya le-

győzésére. A betegségekkel szemben sokkal ellenállóbbak lennétek, ha a fajtáitok több ádámi életet hordoznának.

8 ¶ Miután az Eufrátesz-völgyi második kertben berendezkedtek, Ádám úgy döntött, hogy olyan sok élet-sejtanyagot hagy hátra, amennyit csak bír, annak érdekében, hogy a világ az ő halálát követően részesülhessen belőle. Ennek megfelelően megtette Évát a fajnemesítés tizenkét tagú bizottságának vezetőjévé, és Ádám haláláig e bizottság kiválasztott 1.682 nőt az urantiai felsőbbrendű lények közül, és e nőket az ádámi élet-sejtanyaggal megtermékenyítették. Az ő gyermekeik 112 egyed kivételével mind megélték a felnőttkort, s a világ így további 1.570 felsőbbrendű férfival és nő-

vel gyarapodott. Bár ezeket az anyajelölteket az összes környező törzsből választották, és ők a földi emberfajták többségét képviselték, a nagyobbik részüket mégis a nodfiak felsőbbrendű fajtáiból választották ki, és ők alkották a kiváló andita emberfajta legelső egyedeit. E gyermekek az anyjuk törzsi környezetében születtek meg és nevelkedtek.

5. ÁDÁM ÉS ÉVA HALÁLA

[1] Nem sokkal a második Éden létrehozását követően Ádámot és Évát annak rendje és módja szerint tájékoztatták arról, hogy a megbánásuk elfogadható volt, és arról, hogy bár a végzetük szerint osztozniuk kell a világuk halandóinak sorsában, bizonyosan alkalmassá válnak az urantiai alvó továbbélők

közé való felvételre. Teljes mértékben hittek a feltámadásukkal és a tisztükbe való visszaállítással kapcsolatos jó hírben, melyet a melkizedekek oly megindítóan tudattak velük. A törvényszegésük lényege a rossz helyzetmegítélés vétke volt, nem pedig a tudatos és szándékos lázadás bűne.

2 Ádám és Éva jerusemi létpolgárként nem kapott Gondolatigazítót, és nem is költözött beléjük Igazító, amikor az Urantián az első kertben működtek. De röviddel a halandói rendre való lefokozásukat követően tudatosult bennük egy új jelenlét, és felismerték, hogy az emberi besorolásuk, valamint az őszinte megbánásuk együtt lehetővé tette az Igazító számára a beléjük költözést. A beléjük költözött Igazító felismerése volt

az, ami nagymértékben bátorította Ádámot és Évát az életük hátralévő részében; tudták, hogy a Satania Anyagi Fiaiként kudarcot vallottak, de tudták azt is, hogy a világegyetem felemelkedő fiaiként a paradicsomi létpálya még nyitva áll előttük.

3 ¶ Ádám tudott a megítéltetési feltámadásról, melyre az ő bolygóra való megérkezésével egyidejűleg került sor, és hitte, hogy ő és társa valószínűleg újraszemélyesül majd a fiúi besorolásúak következő rendjének eljövetele során. Azt nem tudta, hogy Mihály, e világegyetem ura oly hamar meg fog jelenni az Urantián; arra számított, hogy a következő eljövő Fiú az Avonal rendbe fog tartozni. De mégis mindig megnyugvást és valamiféle nehezen felfogható dolgot jelentett

Ádám és Éva számára az, amikor megpróbálták értelmezni a Mihálytól kapott egyetlen személyes üzenetet. Ez az üzenet a barátság és a megnyugtatás egyéb módon való kifejezése mellett így szólt: „Megvizsgáltam a vétketek körülményeit, felidéztem a szívetek azon vágyát, hogy mindig hűek maradjatok az Atya akaratához, és a halandói alvásból el fognak hívni benneteket, amikor eljövök az Urantiára, hacsak a teremtésrészemhez tartozó alárendelt Fiak még ezt megelőzően nem küldenek értetek.”

4 És ez nagyon is rejtélyes dolognak tűnt Ádám és Éva számára. A lehetséges rendkívüli feltámadásra vonatkozó rejtett ígéretet felismerték az üzenetben, és ennek lehetősége nagy örömmel töltötte el őket, de nem

tudták felfogni azt a sugalmazást, hogy esetleg mindaddig alvó továbbélők maradnak, amíg Mihálynak az Urantián való személyes megjelenésével együtt járó feltámadás ideje el nem jön. És így az édeni pár mindvégig azt hirdette, hogy egy Istenfiú jön majd el egykor, és a szeretteikkel azon hitüket, legalábbis dédelgetett reményüket, osztották meg, hogy a botlásaik és szomorúságaik világa talán olyan teremtésrésszé válik, melyen ennek a világegyetemnek a feje paradicsomi alászálló Fiúként fog működni. Ez túl jól hangzott ahhoz, hogy igaz legyen, de Ádám úgy gondolta, hogy a viszállyal sújtott Urantia végül a Satania csillagrendszer legszerencsésebb világává, az egész Nebadon irigyelt bolygójává válik.

5 ¶ Ádám 530 évet élt; olyasmiben halt

meg, amit öregkori elgyengülésnek lehetne nevezni. A testi rendszerei egyszerűen elfáradtak; a bomlási folyamat lassan legyőzte a javítási folyamatot, és az elkerülhetetlen vég bekövetkezett. Éva tizenkilenc évvel korábban, szívelégtelenségben halt meg. Az istentisztelet céljául szolgáló templom központjában temették el mindkettőjüket, melyet az ő terveik szerint építettek azt követően, hogy a telepet védő fallal elkészültek. És innen ered az a szokás, hogy a kiváló és jámbor férfiakat és nőket az istentiszteletnek helyet adó építmény padlózata alá temetik el.

6 ¶ Az Urantia anyagi szint felett álló kormánya a melkizedekek vezetésével folytatta a tevékenységét, azonban az evolúciós fajtákkal való közvetlen fizikai kapcsolatot

megszakította. A Bolygóherceg testtel bíró törzskara megérkezésének távoli napjaitól fogva végig, Van és Amadon korától Ádám és Éva megérkezésének idejéig, a világegyetemi kormányzat fizikai képviselői mindig is a bolygón állomásoztak. De az ádámi vétekkel ennek a több mint négyszázötvenezer éven át működött rendszernek vége szakadt. A szellemi szférákban az angyali segítők a Gondolatigazítókkal együtt folytatták a küzdelmeket, mindegyikük hősies küzdelmet vívott az egyedek megmentése érdekében; de a világ általános jóléte vonatkozóan nem hirdettek átfogó terveket a földi halandók számára egészen Makiventa Melkizedeknek Ábrahám korában való megérkezéséig, aki, rendelkezvén egy Is-

tenfiú hatalmával, türelmével és hatáskörével, letette a szerencsétlen Urantia további nemesítésének és szellemi jóvá igazolásának alapjait.

7 Az Urantiának azért nem csak a szerencsétlenség jutott osztályrészül; e világ lett a Nebadon helyi világegyetem legszerencsésebb bolygója is. Az urantiaiaknak tiszta haszonnak kell tekinteniük azt, hogy még ha az őseik botlásai és az első víláguraik hibái olyan reménytelen, zavaros helyzetet teremtettek is a bolygón, melyet még inkább súlyosbított a rossz és a bűn, éppen ez a sötétség keltette fel a nebadoni Mihály figyelmét s e világot választotta a mennyei Atya szeretetteljes személyisége kinyilvánításának színteréül. Nem az volt a hely-

zet, hogy az Urantiának egy Teremtő Fiúra lett volna szüksége ahhoz, hogy zűrös ügyeit rendbe tegye; hanem inkább az, hogy az Urantián jelenlévő rossz és bűn a Teremtő Fiú számára szembetűnőbb hátteret biztosított ahhoz, hogy a paradicsomi Atya páratlan szeretetét, kegyelmét és türelmét kinyilvánítsa.

6. ÁDÁM ÉS ÉVA TOVÁBBÉLÉSE

1 Ádám és Éva úgy tért halandói pihenésre, hogy szilárdan hitt a melkizedekektől kapott azon ígéretekben, miszerint egyszer majd felébrednek a halálbeli alvásból a lakóvilágokon, a még az ibolyaszín emberfajta húsvér testében az Urantián teljesített küldetésük előttről általuk oly jól ismert világokon való élet folytatása céljából.

[2] Nem sokáig pihentek a teremtésrész halandóinak öntudatlan alvás-feledésében. Az Ádám halálát követő harmadik napon, az ő tisztes eltemetését követő második napon Lanaforge rendelkezéseit, melyeket az ügyvezető edentiai Fenséges helyben hagyott és amelyhez a Mihály nevében eljáró Nappalok Szövetsége a Szalvingtonon csatlakozott, átadták Gábrielnek, aki elrendelte az ádámi vétek ezen előkelő túlélőinek rendkívüli szólítását az Urantián. És a különleges feltámadást elrendelő eme parancsnak megfelelően az urantiai sorozat huszonhatos számát, Ádámot és Évát újraszemélyesítették és újraegyesítették a Satania lakóvilágainak feltámadási csarnokaiban az első kertben velük élt 1.316 társukkal együtt. Sok hű lel-

ket már Ádám érkezésekor átvittek, melyre az alvó továbbélők és az élő, megfelelőnek minősült felemelkedők megítéltetésekor került sor.

3 ¶ Ádám és Éva gyorsan haladt át a felemelkedési világok során és elérték a jerusemi létpolgári besorolást, újra állandó lakosai lettek az eredeti bolygójuknak, de ezúttal a világegyetemi személyiségek egy másik rendjének tagjaiként. A Jerusemet állandó létpolgárokként hagyták el — Istenfiakként; és felemelkedő létpolgárokként tértek vissza — emberfiakként. A csillagrendszeri központon nyomban urantiai szolgálatra osztották be őket, később pedig ama huszonnégy tanácsos közé vétettek fel, akik az Urantia jelenlegi tanácsadó-irányító tes-

tületét alkotják.

4 ¶ És ez a vége az Urantia bolygó Ádámja és Évája történetének, mely a próbák, a szomorú események és a győzelmek története, legalábbis a ti jó szándékú, de rászedett Anyagi Fiatok és Leányotok személyes győzelmének története, és végső soron, kétségtelenül az ő világuknak és a világuk lázadástól háborgatott és rossztól gyötört lakóinak a végleges győzelmi története is. Mindent egybevetve, Ádám és Éva óriási mértékben járult hozzá az emberi faj gyors polgárosodásához és felgyorsított élőlénytani fejlődéséhez. Nagy műveltséget hagytak maguk után a földön, de e fejlett polgárosodott társadalomnak nem sikerült megmaradnia az ádámi örökség korai felhígulása, majd eltű-

nése közepette. Az emberek hozzák létre a polgárosodott társadalmat; nem a polgárosodás teremti meg az embereket.

5 [Közreadta Szolonia, a szeráfi „hang a Kertben”.]

77. ÍRÁS

A KÖZTES TEREMTMÉNYEK

A NEBADON lakott világainak többsége olyan különleges lények egy vagy több csoportjának ad otthont, melyek életműködési szintje a teremtésrészek halandóié és az angyali rendeké között helyezkedik el; innen ered a *köztes* teremtmények elnevezés. Időbeni véletlenek-nek tűnnek, de olyan sokfelé előfordulnak és olyan értékes segítők, hogy mi mindannyian már régen elfogadtuk őket, mint a közös bolygói segédkezésünk szempontjából alapvető fontosságú rendek egyikét.

2 Az Urantián két különböző közteslényrend működik: az elsőfajú vagy rangidős

testület, akik még a dalamatiai időkben jöttek létre, és a másodfajú vagy fiatalabb csoport, akik Ádám idejéből származnak.

1. AZ ELSŐFAJÚ KÖZTESLÉNYEK

[1] Az elsőfajú közteslények eredete az Urantián az anyagi és szellemi dolgok különleges közrehatására vezethető vissza. Tudomásunk van hasonló teremtményeknek más világokon és más csillagrendszerekben való létezéséről is, de azok más eljárások révén származnak le.

[2] Igen tanácsos mindig szem előtt tartani, hogy az Istenfiak sorozatos alászállásai valamely fejlődő bolygón szembetűnő változásokat okoznak a teremtésrész szellemi működési rendjében és néha úgy módosít-

ják a szellemi és anyagi közvetítők kölcsönhatását a bolygón, hogy valóban nehezen megérthető helyzeteket teremtenek. A Kaligasztia herceg testtel bíró, százfős testülete tagjainak helyzete is épp ilyen különleges közrehatást példáz: A Jerusem felemelkedő morontia létpolgáraiként szaporodási előjogokkal nem rendelkező anyagfeletti teremtmények voltak. Alászálló bolygói segédkezőkként az Urantián anyagi utódot nemzeni képes anyagi, ivaros teremtmények lettek (és némelyikük később élt is e képességgel). Nem tudunk kielégítő magyarázatot adni arra, hogy e százak miként voltak képesek szülői szerepben működni valamely anyagfeletti szinten, pedig éppen ez történt. A testtel bíró törzskar egyik hímne-

mű és egyik nőnemű tagja közötti anyagfeletti (nem nemi) kapcsolat eredményezte az elsőfajú közteslények elsőszülöttének megjelenését.

3 Azonnal kiderült, hogy az e rendbe tartozó teremtmény, mely a halandói és az angyali szint között állt, nagy szolgálatára lehet a hercegi központ ügyeinek vitelében, s a testtel bíró törzskar mindegyik párja ennek megfelelően engedélyt kapott hasonló lények létrehozására. Ennek az erőfeszítésnek lett az eredménye az ötven köztes teremtményből álló első csoport.

4 A Bolygóherceg, miután egy éven át tanulmányozta e különleges csoport munkáját, engedélyezte a közteslények korlátlan szaporítását. E terv kivitelezésén mindad-

dig dolgoztak is, amíg a teremtőerő rendelkezésre állt, és az 50.000-es létszámú eredeti testületet így hozták létre.

5 Az egyes közteslények létrehozása között féléves időtartam telt el, és miután az egyes pároktól ezer ilyen lény megszületett, több már sohasem jött létre. És nincs magyarázatunk arra, hogy ez az erő miért merült ki az ezredik utód megjelenésével. A további kísérletek sokasága mind csak kudarchoz vezetett.

6 ¶ E teremtmények a hercegi igazgatás hírszerző testületét alkották. A világ fajainak tanulmányozása és megfigyelése során messzire eljutottak a központtól és más téren is felbecsülhetetlen értékű szolgálatot tettek a hercegnek és törzskarának abban,

hogy a bolygói központtól távolabb is gyakorolhassanak befolyást az emberi társadalomra.

7 E rendszer a bolygói lázadás megrendítően szomorú napjaiig állt fenn, mely lázadás az elsőfajú közteslények kevéssel több mint négyötödét behálózta. A hűséges testület a Melkizedek-megbízottak szolgálatába lépett, és Van címzetes vezetése mellett működtek Ádám koráig.

2. A NODFI EMBERFAJTA

1 Bár ez az írás az urantiai köztes teremtmények eredetéről, természetéről és működéséről szóló beszámoló, a két rend — vagyis az elsőfajúak és a másodfajúak — közötti rokonság szükségessé teszi, hogy az el-

sőfajú közteslények történetének ismertetését e ponton megszakítsuk annak érdekében, hogy a Kaligasztia herceg testtel bíró törzskara lázadó tagjaitól eredő leszármazási ágat végigkövessük a bolygói lázadástól Ádám idejéig. Ez a leszármazási vonal biztosította a második kert első napjaiban a köztes teremtmények második rendje őseinek első felét.

2 ¶ A hercegi törzskar húsvér testtel bíró tagjait abból a célból alkották meg ivaros teremtményekként, hogy részt vegyenek azoknak az utódoknak a nemzésében, akik a különleges rendjüknek és a kiválasztott andoni törzseknek az egyesített sajátságait megtestesítik, és mindez Ádám későbbi megjelenésének elvártában történt. Az élet-

hordozók a hercegi törzskar együttes utódainak, és Ádám, valamint Éva első nemzedéki leszármazottainak az egyesülését magába foglaló, új halandófajtát terveztek. Tehát olyan tervet dolgoztak ki, melyben a bolygói teremtményeknek egy olyan új rendjével számoltak, akikről azt remélték, hogy az emberi társadalom tanító-urai lesznek. E lényeket társadalmi uralomra, s nem igazgatási uralomra tervezték. De mivel e vállalkozás csaknem teljesen meghiúsult, sohasem fogjuk megtudni, hogy ez az Urantiát miféle üdvös vezetési és páratlan műveltségbeli nemességtől fosztotta meg. Mert amikor a testtel bíró törzskar később szaporodni kezdett, már túl voltunk a lázadás kitörésén, és már a csillagrendszeri életáramokra való

kapcsolódás lehetőségétől is megfosztották őket.

3 A lázadás kitörése utáni korszak számos szokatlan fejleményt hozott az Urantián. Egy nagy polgárosodott társadalom — a dalamatiai műveltség — darabjaira hullott. „A nephilok (nodfiak) voltak a földön abban az időben, és amikor az istenek fiai bementek az emberek leányaihoz, és azok szültek nekik, és e gyermekek azok ama ‚régi hatalmasok', akik ‚híres-neves emberek' voltak." Jóllehet aligha voltak „istenek fiai", a törzskart és az első leszármazottaikat e távoli korban élt evolúciós halandók ilyennek tekintették; még a termetüket is felnagyították a mondákban. Ez tehát az eredete annak a csaknem általánosan elterjedt népmesének,

mely azokról az istenekről szól, akik lejöttek a földre és az emberek leányaival létrehozták a hősök ősi faját. És ez az egész monda később még kuszábbá vált azzal a fajkeveredéssel, mely az utóbb megjelenő ádámfiakhoz kötődik a második kertben.

[4] Lévén, hogy a hercegi törzskar testtel bíró száz tagja az andoni emberi fajták csíra-sejtanyagát hordozta, természetes dolog azt várni, hogy ha e lények ivaros szaporodáshoz fognak, akkor az utódaik hasonlítani fognak a másik andonfi szülők utódaira is. De amikor a törzskar hatvan lázadó tagja, Nod követői, ténylegesen is elkezdték az ivaros szaporodást, a gyermekeik csaknem minden tekintetben messze felsőbbrendűnek bizonyultak mind az andon-

fiaknál, mind pedig a szangik népeknél. E váratlan felsőbbrendűség nemcsak a testi és az értelmi sajátságok terén, hanem a szellemi képesség terén is megnyilvánult.

5 Az első nodfi nemzedék e másult vonásai az andoni csíra-sejtanyag örökítő-tényezőinek szerkezetében és vegyi összetételében elvégzett bizonyos változtatásokra vezethetők vissza. E változások onnan eredtek, hogy a törzskari tagok testében jelen voltak a Satania csillagrendszer erőteljes életfenntartó körei. Ezek az életkörök készítették a különleges urantiai minta kromoszómáit arra, hogy az átszerveződésük során jobban igazodjanak az elrendelt nebadoni élet-megnyilvánulás szabványosított sataniai változatának mintáihoz. A csillag-

rendszeri életáramok által működtetett eme csíra-sejtanyag átalakítási eljárás nem különbözik alapvetően azoktól az eljárásoktól, amelyek révén az urantiai tudósok röntgensugárzással módosítják a növények és állatok csíra-sejtanyagát.

6 A nodfi népek így emelkedtek ki az élet-sejtanyag bizonyos, különleges és váratlan módosulataiból, mely élet-sejtanyagot az andonfi szövetadóknak a testéből vontak ki az avaloni sebészek a testtel bíró törzskari tagok teste számára.

7 ¶ Emlékeztetünk arra, hogy a csíra-sejtanyagot adományozó száz andonfi viszonzásul megkapta az élet fájának szerves kiegészítőjét, így a sataniai életáramok az ő testüket is átjárták. A lázadásban a törzskarhoz

csatlakozott negyvennégy andonfi egymás között is párosodott és nagymértékben hozzájárultak a nodfi nép jobb fajtáinak gyarapodásához.

8 E két csoport, melyeket 104, a módosított andonfi csíra-sejtanyagot hordozó egyed alkotott, képezi a nodfiak őseit, az Urantián nyolcadikként megjelent emberfajtát. És az emberi életnek ezen új, jellegzetes vonása az Urantián már egy következő szakaszt jelent annak az eredeti tervnek a kivitelezésében, melynek célja e bolygó életmódosítási világként való igénybevétele, jóllehet ez az előre nem látható fejlemények közé tartozott.

9 ¶ A tisztavérű nodfiak kiváló fajt alkottak, de fokozatosan elkeveredtek a föld evolúciós népeivel, és már régen nagy leépülés ment

végbe közöttük. Tízezer évvel a lázadást követően olyannyira leépültek, hogy az átlagos élettartamuk alig volt valamivel több, mint az evolúciós fajtáké.

10 A nodfiak kései sumér leszármazottainak agyagtábla-feljegyzéseit kiásó régészek felfedezhetik a sumér királyok névsorát több ezer évre visszamenőleg; és ahogy e feljegyzések egyre régebbi korokba vezetnek vissza, az egyes királyok uralkodásának időtartama a nagyjából huszonöt-harminc évtől a százötven évig, sőt még ennél is hosszabb időtartamokig terjed ki. E régebbi királyok uralkodási idejének hosszabbodása jelzi, hogy a korai nodfi uralkodók némelyike (akik a hercegi törzskar közvetlen leszármazottai) hosszabb ideig élt, mint a

későbbi utódai, és jelzi azt a törekvést is, hogy az uralkodóházakat Dalamatiáig vezessék vissza.

[11] Az ilyen hosszú életű egyénekről szóló feljegyzések a hónapoknak és az éveknek, mint időtartamoknak az összekeveréséből is adódik. Ez megfigyelhető Ábrahám bibliai családfáján, valamint a korai kínai feljegyzésekben is. A huszonnyolc napos hónap vagy időszak összekeverése a később bevezetett, több mint háromszázötven napból álló esztendővel a felelős az ilyen hosszú életűekkel kapcsolatos hiedelmekért. Vannak feljegyzések kilencszáznál is több „esztendőt” megélt emberekről. Ez az időszak nem egészen hetven évet tesz ki, és az ilyen életeket sokáig nagyon hosszúnak tartották, „hetven

esztendőnek” ahogy később az ilyen élettartamot jelölték.

12 A huszonnyolc napos hónapon alapuló időszámítás Ádám korát követően még sokáig fennmaradt. De amikor az egyiptomiak mintegy hétezer évvel ezelőtt hozzáfogtak a naptármegújításhoz, meglehetős aprólékossággal tették ezt, és bevezették a 365 napos évet.

3. BÁBEL TORNYA

1 Dalamatia eltűnését követően a nodfiak északra és keletre húzódtak, megalapítva Dilmun új városát, mint faji és műveltségi központjukat. És mintegy ötvenezer évvel Nod halála után, amikor a hercegi törzskar utódai túlságosan megsokasodtak ah-

hoz, hogy az új városukat, Dilmunt közvetlenül körülvevő földeken megélhessenek, és miután vegyes házasságokat is kötöttek a határaik mentén élő andonfi és szangik törzsekkel, a vezetőikben felmerült, hogy tenni kellene valamit a faji egységük megőrzése érdekében. Ennek megfelelően a törzsek felállítottak egy tanácsot, és sok vita után elfogadták Bablotnak, Nod egyik leszármazottjának a tervét.

2 Bablot azt javasolta, hogy a fajtájuk dicsőségére állítsanak egy szemkáprázató templomot az általuk akkoriban birtokolt terület közepén. E templomnak a tervek szerint lett volna egy olyan tornya, melyhez foghatót a világ még nem látott. Ez az ő múló nagyságuknak a méreteivel lenyűgö-

ző emlékműve lett volna. Sokan Dilmunban szerették volna felállítatni ezt az emlékművet, míg mások amellett érveltek, hogy egy ilyen nagy építményt a tenger veszélyeitől biztos távolságban kell elhelyezni, és felidézték az első fővárosuk, Dalamatia tengerbe merülésének emlékét.

3 Bablot úgy tervezte, hogy az új épületeknek a nodfi műveltség és polgárosultság jövőbeli központjának magjává kell válniuk. Végül az ő elképzelése érvényesült, és az építkezés a tervei szerint indult meg. Ennek az új városnak a *Bablot* nevet szánták, a torony építészének és építőmesterének neve után. E hely később Bablod, majd Bábel néven vált ismertté.

4 De a nodfiak valamelyest még mindig

megosztottak voltak e vállalkozás tervei és célkitűzései kapcsán. A vezetőik sem értettek teljesen egyet, sem az építészeti tervekben, sem a majdan elkészülő épületek rendeltetési céljában. Négy és fél év munka után komoly vita robbant ki a toronyállítás tárgyát és szándékát illetően. A viták olyannyira elmérgesedtek, hogy minden munkálatot felfüggesztettek. Az élelemszállítók hírét vitték a nézeteltéréseknek, és a törzsek nagyszámban kezdtek gyülekezni az építkezés helyszínén. A toronyépítés célját illetően három különböző nézet jelent meg:

5 1. A legnagyobb csoport, csaknem a társaság fele, azt szerette volna, ha a tornyot a nodfi történelem és faji felsőbbrendűség emlékműveként építik meg. Úgy gondolták,

hogy az építménynek olyan nagynak és lenyűgözőnek kell lennie, hogy kivívja minden jövőbeli nemzedék csodálatát.

6 ¶ 2. A második legnagyobb csoport azt akarta, hogy a toronnyal a dilmuni műveltségnek állítsanak emléket. Ők azt remélték, hogy Bablot nagy kereskedelmi, ipari és kézműves központtá válik.

7 ¶ 3. A legkisebb csoport úgy gondolta, hogy a torony felállítása lehetőséget adna vezekelni a Kaligasztia-féle lázadásban részt vett elődeik által elkövetett dőreség miatt. Úgy tartották, hogy a tornyot a mindenek Atyja imádatának kell szentelni, és hogy az új város alapvető rendeltetése Dalamatia helyének átvétele lenne — hogy az új város a környező tudatlan népek fejlesztését is szol-

gáló, műveltségi és vallási központként működjön.

8 ¶ A vallási csoportot gyorsan leszavazták. A többség elutasította azt a tanítást, hogy az őseik a lázadásban bűnösek lennének; rossz néven vették az ilyen faji megbélyegzést. Lévén, hogy a három nézőpont egyikét kiküszöbölték, s a másik kettő ellentétét pedig vitában nem tudták feloldani, harcolni kezdtek egymással. A vallásosok, a nem harcolók, elmenekültek a délre lévő otthonaikba, míg a társaik addig küzdöttek, mígnem gyakorlatilag kiirtották egymást.

9 ¶ Nagyjából tizenkétezer évvel ezelőtt egy második kísérletet is tettek Bábel tornyának felállítására. Az andíták (nodfiak és ádámfiak) kevert fajtái az első épület romjain egy

új templom felépítésével próbálkoztak, de a vállalkozáshoz nem állt rendelkezésre elégséges támogatás; az építmény a maga hatalmas súlya alatt összeomlott. E vidéket sokáig úgy ismerték, mint Bábel földje.

4. A NODFI POLGÁROSULTSÁG KÖZPONTJAI

[1] A nodfiak szétszóródása a Bábel tornya miatti, testvérharcot eredményező viszály közvetlen következménye volt. E belviszály jelentős mértékben csökkentette a tisztavérű nodfiak számát és sok tekintetben ez volt az oka annak, hogy nem tudtak egy nagy polgárosodott társadalmat létrehozni még Ádám megérkezése előtt. Ettől az időtől kezdve a nodfi műveltség több mint százhúszezer éven át hanyatlott, mígnem végül

az ádámi hatás felemelte. De a nodfi még Ádám korában is rátermett nép volt. A vegyes leszármazottaik közül sokan lettek a Kert építői, és Van csoportjának néhány kapitánya is nodfi volt. Az Ádám kíséretében szolgáló legtehetségesebb elmék némelyike is e fajtából származott.

2 A Bablot-féle összeütközés után közvetlenül, a négy nagy nodfi központból hármat alapítottak meg:

3 1. *A nyugati vagy szíriai nodfiak.* A nemzeti érzelműek vagy emlékmű-pártiak maradékai északra vándoroltak, s az andonfiakkal egyesülve megalapították a későbbi nodfi központokat Mezopotámiától északnyugatra. Ez volt a szétszóródó nodfiak legnagyobb csoportja, és nagyban hozzájárul-

tak a később megjelenő asszír fajtához.

4 ¶ 2. *A keleti vagy elami nodfiak.* A műveltség és a kereskedelem pártolói nagyszámban vándoroltak keletre, Elam területére és ott egyesültek a kevert szangik törzsekkel. A harminc-negyvenezer évvel ezelőtti elamiak a természetüket tekintve nagyrészt szangik-félék lettek, bár a környező tudatlan népekéinél továbbra is felsőbb rendű polgárosodott társadalmat tartottak fenn.

5 A második kert létrehozását követően szokás volt úgy utalni e közeli nodfi településre, mint „Nod földjére”; és az e nodfi csoport és az ádámfiak közötti hosszú, békés időszakban a két emberfajta nagymértékben keveredett, mert egyre inkább szokássá vált,

hogy az Isten Fiai (az ádámfiak) az ember leányaival (a nodfiakkal) kössenek házasságot.

6 ¶ 3. *A központi vagy elő-sumér nodfiak.* A Tigris és az Eufrátesz folyók torkolatánál élő kisebb csoport jobban megőrizte a faji osztatlanságát. Évezredeken át fennmaradtak és végül a nodfi örökséget erősítették, mely keveredett az ádámfiakkal, s ezzel hozzájárultak a történelmi idők sumér népeinek létrehozásához.

7 És mindez megmagyarázza, hogy a sumérok miért tűntek fel oly hirtelenül és rejtélyesen a mezopotámiai színtéren. A kutatók sohasem lesznek képesek kinyomozni és visszakövetni e törzseket ama sumér kezdetekhez, akik Dalamatia eltűnését köve-

tően, kétszázezer évvel ezelőttről származnak. Anélkül, hogy a világon máshol a nyomukra lehetne akadni, ezek az ősi törzsek hirtelenül úgy tűntek fel a polgárosodás szemhatárán, mint egy teljesen kifejlődött és felsőbbrendű műveltség, templomokkal, fémművességgel, mezőgazdasággal, állattenyésztéssel, fazekassággal, szövőmesterséggel, kereskedelmi szabályokkal, igazgatási törvénykönyvekkel, vallási szertartásokkal és egy régi írásrendszerrel. A történelmi kor kezdetére a dalamatiai ábécét már régen elveszítették, s a Dilmunból származó sajátos írásrendszert vették át. A sumér nyelv, bár gyakorlatilag elveszett a világ számára, nem szemita nyelv volt; sok közös eleme volt az úgynevezett árja nyelvekkel.

8 A sumérok által hátrahagyott részletes

feljegyzések egy figyelemre méltó település helyszínét írják le, mely a Perzsa-öbölnél, az egykori Dilmun városa közelében helyezkedett el. Az egyiptomiak ezt az ősi dicső várost Dilmatnak nevezték, míg a később adamizálódott sumérok az első és a második nodfi várost is keverték Dalamatiával és mindhármat Dilmunnak hívták. És a régészek már meg is találták ezeket az ősi sumér agyagtáblákat, melyek erről a földi paradicsomról mesélnek „ahol az Istenek először áldották meg az emberiséget a polgárosodott és művelt élet példájával”. És e táblák, melyek Dilmunt, az emberek és az Isten paradicsomát mutatják be, ma csendesen pihennek számos gyűjteménytár poros állványain.

9 A sumérok jól ismerték az első és a má-

sodik Édent, ám az ádámfiakkal való vegyes házasságok gyakorisága ellenére továbbra is idegen fajnak tekintették az északi kertlakókat. Az ősibb nodfi műveltségen alapuló sumér büszkeségük vezette őket arra, hogy a Dilmun városának nagyszerűségéért és paradicsomi hagyományaiért elvessék e későbbről származó dicső távlatokat.

10 ¶ 4. *Az északi nodfiak és amadonfiak — a vanfiak.* E csoport a babloti összeütközés előtt jött létre. E legészakibb nodfiak azoknak a leszármazottai voltak, akik elhagyták a Nod és utódai vezette népet és Vanhoz és Amadonhoz csatlakoztak.

11 ¶ Van némely korai társa később annak a tónak a partjain telepedett le, mely még ma is az ő nevét viseli, és a mondáik e helyszín

köré fonódtak. Az Ararát lett az ő szent hegyük, mely sok tekintetben ugyanazt jelentette a későbbi vanfiaknak, mint a Sinai a hébereknek. Tízezer évvel ezelőtt az asszírok vanfi ősei azt tanították, hogy a hét parancsolaton alapuló erkölcsi törvényüket az Istenek adták Vannak az Ararát-hegyen. Erősen hittek abban, hogy Vant és társát, Amadont élve vitték át a bolygóról, miközben a hegyen istenimádatba merültek.

12 Az Ararát-hegy Észak-Mezopotámia szent hegye volt, és lévén, hogy az ezen ősi időkről szóló mondáitok közül sok a babiloni áradástörténettel összefüggésben keletkezett, ezért nem meglepő, hogy az Ararát-hegyet és annak környékét beleszőtték a Noéról és az általános vízözönről szóló későbbi

zsidó történetbe.

13 Nagyjából Kr.e. 35.000-ben Ádámszon ellátogatott az egyik legkeletebbre fekvő régi vanfi településre abból a célból, hogy ott megalapítsa az ádámszoni polgárosodottság szintjét tükröző társadalmi központot.

5. ÁDÁMSZON ÉS RATTA

1 Miután végigmentünk a másodfajú közteslények őseinek nodfi elődein, e beszámolóban most rá kell térnünk az ádámi származási águkra, mert a másodfajú közteslények egyúttal Ádámszonnak, az urantiai ibolyaszín emberfajta elsőszülöttének unokái is.

2 ¶ Ádámszon Ádám és Éva gyermekei azon csoportjába tartozott, akik úgy döntöttek, hogy a földön maradnak az apjukkal és

az anyjukkal. Ádám első fia sokszor hallotta Vantól és Amadontól az északi hegyvidéki otthonuk történetét, és a második kert létrehozása után nem sokkal úgy döntött, hogy megkeresi a gyermekkori álmainak földjét.

3 Ádámszon 120 éves volt ekkoriban és ekkora már az első kert harminckét egyenesági gyermekének atyja lett. Ugyan a szüleivel akart maradni és segíteni akart nekik a második kert felépítésében, de nagyon felkavarta őt az, hogy a felesége és a gyermekei is mind úgy döntöttek, hogy elmennek az Edentiára a többi ádámi gyermekkel, akik a Fenségesek gyámoltjaivá lettek.

4 Ádámszon nem akarta a szüleit elhagyni az Urantián, nem akart elmenekülni a nehézségek vagy a veszélyek elől, de a máso-

dik kert közösségeit távolról sem találta kielégítőnek. Kezdetben sokat tett a védelmi és építkezési munkálatok előmozdítása érdekében, de aztán úgy döntött, hogy az első adandó alkalommal elindul északra. És bár az indulására teljesen elfogadható körülmények között került sor, Ádámot és Évát nagyon elszomorította, hogy elveszítik a legidősebb fiukat, hogy ki kell őt engedniük a furcsa és ellenséges világba, mert attól tartottak, hogy sohasem fog visszatérni.

5 Egy huszonhét fős társaság kísérte el Ádámszont a gyermekkori álmaiban élt népek felkutatására. Kevéssel több mint három év múltán Ádámszon csapata ténylegesen is megtalálta a kalandjuk tárgyát, és e nép között egy csodálatos és gyönyörű húsz-

éves nőt is, aki elmondta, hogy ő a hercegi törzskar utolsó egyenesági leszármazottja. E nő, Ratta azt állította, hogy az ő ősei mind a herceg bukott törzskarának két tagjától származtak le. Ő volt a fajtájának utolsó tagja, neki már nem voltak élő fivérei és nővérei. Épp akkoriban döntötte el, hogy nem fog férjhez menni, hogy utód nélkül hal meg, de beleszeretett a fenséges Ádámszonba. És amikor megismerte az Éden történetét, azt, hogy Van és Amadon jóslatai miként váltak valóra, s ahogy megismerte a kertbeli vétek történetét, egyetlen gondolat kerítette hatalmába — feleségül kell mennie Ádám e fiához és örököséhez. És az elgondolás Ádámszont is gyorsan a hatalmába kerítette. Valamivel több mint három hónap

múlva már össze is házasodtak.

6 ¶ Ádámszonnak és Rattának hatvanhét gyermeke született. A világ vezetőinek nagy leszármazási ága indult ki innen, de még ennél is többet vittek véghez. Emlékezzetek, hogy mindkettő valóban emberfeletti lény volt. Minden negyedik gyermekük pedig különleges rendű. Gyakran láthatatlanok voltak. A világ történelme során ilyen még sohasem fordult elő. Ratta nagyon nyugtalan volt emiatt — még babonás is — de Ádámszon sok mindent tudott már az elsőfajú közteslényekről, és arra a következtetésre jutott, hogy valami hasonló dolog játszódik le a szemük előtt. A második különösen viselkedő utód megszületését követően úgy döntött, hogy pároztatja őket, mert

az egyik hímnemű, a másik pedig nőnemű volt, és innen származik a közteslények második rendje. Száz év alatt, vagyis mielőtt e jelenségeknek vége szakadt volna, csaknem kétezret hoztak létre.

7 ¶ Ádámszon 396 évet élt. Sokszor ellátogatott apjához és anyjához. Hétévente ő és Ratta elutazott a délre lévő második kertbe, s ezalatt a közteslények folyamatosan tájékoztatták őt a népének ügyeiről. Ádámszon élete során a szolgálatukkal sokat tettek azért, hogy az igazság és pártatlanság új és független központja kiépülhessen.

8 Ádámszonnak és Rattának tehát rendelkezésére állt a bámulatos segítők e testülete, akik az ő hosszú életük során végig velük dolgoztak és segítettek nekik a teljesebb

igazság hirdetésében és a magasabb szellemi, értelmi és fizikai életszínvonal elterjesztésében. És a világ jobbá tételére való törekvés eredményeit még a későbbi korok visszafejlődési folyamatai sem tudták teljesen elhomályosítani.

9 ¶ Az ádámszonfiak magas műveltséget tartottak fenn csaknem hétezer évig Ádámszon és Ratta korától számítva. Később keveredtek a szomszédos nodfiakkal és andonfiakkal, és őket is az „eleitől fogva hatalmasok” között tartották számon. És az akkori korszak vívmányai közül rejtett formában több minden is fennmaradt abban a műveltségi potenciálban, mely később európai polgárosodásként virágzott ki.

10 E polgárosodott társadalmi központ a

Káspi-tenger déli végétől keletre eső térségben helyezkedett el, a Kopet-dag közelében. A turkesztáni előhegység pereme közelében találhatók az ibolyaszín emberfajta egykori ádámszoni központjából megmaradt nyomok. E magasabb területeken, melyek egy keskeny és régen termékeny földsávot alkottak a Kopet-dag alsó előhegységében, különböző időszakokban négy különböző műveltség nőtt ki egymás után, melyeket az ádámszoni leszármazottak négy különböző csoportja alakított ki. E csoportok közül a második elvándorolt Görögország és a földközi-tengeri szigetek felé. Az ádámszoni leszármazottak maradéka északra és keletre vándorolva belépett Európa területére azzal az utolsó andita hullámmal, melynek kevert

faja Mezopotámiából indult el, és ők is ott voltak India andita-árja meghódítói között.

6. A MÁSODFAJÚ KÖZTESLÉNYEK

[1] Míg az elsőfajú közteslények tulajdonképpen emberfeletti eredetűek, addig a másodfajú rendbe tartozók a tiszta ádámi fajtának, valamint az idősebb testülettel közös ősök emberivé lett leszármazottainak az egyesüléséből származó utódok.

[2] Ádámszon gyermekei között éppen tizenhatan voltak a másodfajú közteslények különleges ősei. E különleges gyermekek nemi aránya kiegyenlített volt, és mindegyik pár képes volt hétnaponta egy másodfajú közteslényt létrehozni nemi és nem nemi kapcsolaton alapuló vegyes eljárásuk révén.

És ilyen jelenségre sohasem volt lehetőség korábban a földön, és azóta sem történt ilyesmi.

3 E tizenhat gyermek (a különlegességeiktől eltekintve) úgy élt és halt, mint a teremtésrész halandói, de az ő villamos éltetőelemű utódaik tovább élnek, mert az ő esetükben nem érvényesülnek a halandói húsvér testre jellemző korlátozások.

4 A nyolc pár mindegyike végül 248 közteslényt hozott létre, így alakult ki az eredeti másodfajú testület — 1.984 fős — létszáma. A másodfajú közteslényeknek nyolc alcsoportja van. Úgy jelölik őket, mint az első, a második, a harmadik, stb. a-b-c. Ez után következik az első, a második, stb. d-e-f.

5 ¶ Az ádámi vétket követően az elsőfajú közteslények visszatértek a Melkizedek-

megbízottak szolgálatába, míg a másodfajú csoportot az ádámszoni központhoz rendelték Ádámszon haláláig. E másodfajú közteslények közül harminchárman, akik Ádámszon halálakor a szervezetük vezetői voltak, arra vállalkoztak, hogy az egész rendet a melkizedekek szolgálatába állítják át, s ezzel közvetlen kapcsolatot alakítanak ki az elsőfajú testülettel. Ám mivel ebben nem jártak sikerrel, elhagyták a társaikat és mindannyian a bolygói megbízottak szolgálatába léptek.

6 Ádámszon halála után a másodfajú közteslények maradéka az Urantia furcsa, szervezetlen és önálló befolyásolójává vált. Ettől kezdve Makiventa Melkizedek idejéig szertelen és szervezetlen életet éltek. E Melki-

zedek részlegesen az ellenőrzése alá vonta őket, de még egészen Krisztus Mihály idejéig sok rossz dolog elkövetésére voltak képesek. És az ő földi ittléte alatt mindegyikük meghozta a jövőbeli végzetére vonatkozó végső döntést, s az állhatatos többség ekkor került az elsőfajú közteslények irányítása alá.

7. A LÁZADÓ KÖZTESLÉNYEK

[1] Az elsőfajú közteslények többsége a Lucifer-féle lázadás idején tért a bűn útjára. A bolygói lázadás pusztításának számbavétele során az egyéb veszteségek mellett kiderült, hogy az eredetileg 50.000-es létszámukból 40.119-en csatlakoztak a Kaligasztia-féle elszakadáshoz.

[2] A másodfajú közteslények eredeti száma 1.984 volt és közülük 873-an nem sorakoztak fel Mihály uralma mögé, és őket annak rendje és módja szerint őrizet alá helyezték az Urantia bolygói megítéltetése keretében pünkösd napján. Senki sem tudja megmondani, hogy a bukott teremtményeknek mi lesz a sorsa.

[3] A lázadó közteslények mindkét csoportja jelenleg őrizetben várja a csillagrendszeri lázadás ügyeinek végső megítéltetését. Ők bizony sok furcsa dolgot vittek véghez a földön még a jelenlegi bolygói megítéltetés kezdete előtt.

[4] E hűtlen közteslények bizonyos körülmények között képesek voltak megjelenni a halandói szemek előtt, és különösen igaz volt

ez Belzebub, a hitehagyott másodfajú közteslények vezetőjének társaira. De e különleges teremtményeket nem szabad összekeverni a lázadó kerubok és szeráfok bizonyos egyedeivel, akik szintén a földön tartózkodtak Krisztus halála és feltámadása idején. A régi írástudók némelyike úgy azonosította e lázadó köztes teremtményeket, mint rossz szellemeket és démonokat, a hitehagyott szeráfokat pedig úgy, mint rossz angyalokat.

5 A rossz szellemek egyetlen világon sem szállnak meg egyetlen halandói elmét sem azt követően, hogy ott egy paradicsomi alászálló Fiú élt. De még Krisztus Mihály urantiai napjait megelőzően — mielőtt megkezdődött volna a Gondolatigazítók általános

eljövetele és a Mester szellemének a minden húsvér testbe való kiáradása — e lázadó közteslények ténylegesen képesek voltak befolyásolni bizonyos alsóbbrendű halandók elméit és némiképp irányítani is a cselekedeteiket. Ezt sok tekintetben úgy érték el, ahogy az állhatatos köztes teremtmények is működnek, amikor hatékony összekötő-őrökként szolgálnak az emberi elmék mellett a beteljesülés urantiai tartalékos alakulatában, azalatt, amikor az Igazító ténylegesen különválik a személyiségtől, hogy emberfeletti értelmekkel lépjen kapcsolatba.

[6] Nem pusztán szókép az, amit a feljegyzés állít: „És mindenféle beteg embert hoztak elébe, akiket ördögök szálltak meg és olyanokat, akik elmebajosak voltak.” Jézus

ismerte és felismerte a különbséget az elmezavar és a démoni megszállottság között, bár ezek az elmeállapotok nagyon is összekeveredtek az akkor és abban a nemzedékben élt emberek elméjében.

7 De még pünkösd előtt sem volt képes egyetlen lázadó szellem sem az ép emberi elme leigázására, és e nap óta már az alsóbbrendű halandók gyengébb elméi is mentesek az ilyen befolyásolás lehetőségétől. A feltételezett ördögűzés az Igazság Szellemének megérkezése óta lényegében nem más, mint a démoni megszállottságban való hitnek az összekeverése az önuralom kóros hiányával, az elmezavarral és a gyengeelméjűséggel. De csak azért, mert Mihály alászállása mindörökre megszabadította az Urantián

az összes emberi elmét a démoni megszállás lehetőségétől, ne gondoljátok, hogy ez nem volt valóság a régebbi időkben.

8 A lázadó közteslények teljes csoportját jelenleg az edentiai Fenségesek rendelete alapján tartják fogva. Ma már nem járnak-kelnek e világon rosszra törve. A Gondolatigazítók jelenlététől függetlenül az Igazság Szellemének a minden húsvér testbe való kiáradása mindörökre lehetetlenné tette, hogy bármiféle és fajta hűtlen szellem valaha is újra megszállja akár a leggyengébb emberi elmét. Pünkösd napja óta soha többé nem történhet olyan dolog, mint a démoni megszállás.

8. AZ EGYESÜLT KÖZTESLÉNYEK

[1] E világ legutóbbi megítéltetésekor, amikor Mihály elvitte az idő alvó továbbélőit, a köztes teremtményeket hátrahagyta, hogy segítsenek a bolygón folyó szellemi és majdnem-szellemi munkában. Jelenleg testületként működnek, mely mindkét rendet magába foglalja és a létszáma 10.992. *Az Urantia Egyesült Közteslényeit* jelenleg felváltva kormányozzák az egyes rendek rangidős tagjai. E rendszert az egybeolvadásuk, vagyis röviddel pünkösd óta működtetik.

[2] Az idősebb vagy elsőfajú rend tagjai általában szám szerint ismeretesek; gyakran kaptak olyan neveket, mint az első 1-2-3, az első 4-5-6, és így tovább. Az Urantián az ádámi közteslényeket betűrendben nevezik

el annak érdekében, hogy megkülönböztessék őket az elsőfajú közteslények szám szerinti megjelölésétől.

3 Mindkét rend tagjai nemanyagi lények, ami a táplálkozást és az energiafelvételt illeti, de számos emberi vonással rendelkeznek és képesek élvezni és megérteni a humorotokat éppúgy, mint az istenimádatotokat. Halandóhoz való csatlakozáskor átveszik az emberi munka, pihenés és játék szellemét. De a közteslények nem alszanak, és nem is rendelkeznek szaporodási képességekkel. A másodfajú csoport bizonyos értelemben hímnemű és nőnemű ágra bomlik, és gyakran így is utalnak rájuk. Gyakran dolgoznak ilyen párokban.

4 A közteslények nem emberek és nem is

angyalok, azonban a másodfajú közteslények a természetük szerint közelebb állnak az emberhez, mint az angyalhoz; ők bizonyos értelemben a ti fajotokhoz tartoznak és ezért nagyon is megértők és rokonszenvezők az emberi lényekkel való kapcsolatuk során; felbecsülhetetlen értékűek a szeráfok számára abban a munkában, melyet az emberiség különböző fajtái számára és fajtáival végeznek, és mindkét rend nélkülözhetetlen ama szeráfok számára, akik személyes oltalmazóként szolgálnak a halandók mellett.

5 ¶ Az Urantia Egyesült Közteslényeit a bolygói szeráfokkal szervezik szolgálatra a belső tulajdonságaik és a megszerzett képességeik szerint, mégpedig a következő csoportokban:

6 1. *Közteslény hírvivők.* Az e csoportba tartozóknak van nevük; ez egy kisebb testület és a munkájuk nagy segítséget jelent az evolúciós világon a gyors és megbízható személyes közléscsere szolgálatában.

7 ¶ 2. *Bolygói őrök.* A közteslények a tér világainak oltalmazói és őrzői. Az összes nagyszámú jelenséggel és közléscsere-féleséggel összefüggésben ők végzik azokat a fontos megfigyelői feladatokat, melyek nagy jelentőséggel bírnak a teremtésrész természetfeletti lényei számára. Ők járőröznek a bolygó láthatatlan szellemterületén.

8 ¶ 3. *Kapcsolattartó személyiségek.* Az anyagi világok halandó lényeivel való kapcsolatokban, mint amilyen az is, melyet e közlések átviteléhez használunk, mindig

igénybe vesszük a köztes teremtményeket is. Ők alapvető fontosságú tényezőt képviselnek a szellemi és az anyagi szint közötti összeköttetésekben.

9 ¶ 4. *Fejlődéssegítők.* Ezek a köztes teremtményeknek inkább szellemi lényegű egyedei, és ama különböző rendű szeráfok segítőiként rendelik ki őket, akik a bolygón különleges csoportokban szolgálnak.

10 ¶ A közteslényeknek a fenti szeráfokkal és a lenti emberi unokatestvéreikkel való kapcsolatteremtő képességei igen változatosak. Az elsőfajú közteslényeknek például roppant nehéz közvetlen kapcsolatot teremteniük az anyagi közvetítőkkel. Ők sokkal közelebb állnak az angyali létfajtához és ezért rendszerint a bolygón honos szellemi erők-

kel való munkára és az azok számára való segédkezésre osztják be őket. Ők tevékenykednek a mennyei látogatók és az itt tartózkodó hallgatók társaiként, míg a másodfajú teremtményeket csaknem kizárólag a teremtésrész anyagi lényei számára való segédkezésre osztják be.

[11] Az 1.111 állhatatos másodfajú közteslény fontos küldetésekben tevékenykedik a földön. Az elsőfajú társaikkal összevetve ők határozottan anyagiak. Ők a halandó szem által érzékelt tartományon kívül léteznek és elég alkalmazkodási mozgásterük van ahhoz, hogy saját akaratuk szerint fizikai kapcsolatba lépjenek olyasmivel, amit az emberek „anyagi dolgoknak” neveznek. E különleges teremtmények rendelkeznek bizonyos

meghatározott hatalommal az idő és tér dolgai felett, mely alól nem kivételek a teremtésrész állatai sem.

[12] Az angyaloknak tulajdonított valóságosabb jelenségek közül sokat valójában a másodfajú köztes teremtmények vittek véghez. Amikor a jézusi örömhír első tanítóit börtönbe vetették a kor tudatlan vallási vezetői, „az Úrnak angyala” „éjszaka megnyitotta a tömlöc ajtaját, és kihozta őket”. De Péter megszabadulásának esetében, miután Heródes parancsára megölték Jakabot, egy másodfajú közteslény volt az, aki az angyalnak tulajdonított munkát elvégezte.

[13] A fő tevékenységük manapság az olyan észrevétlen, személyes összekötői társként való együttműködés, melyet a beteljesülés

bolygói tartalékos alakulatát alkotó férfiakkal és nőkkel alakítanak ki. Az elsőfajú testület egy bizonyos csoportja által hozzáértőn segített ezen másodfajú csoportnak a feladata volt azoknak a személyiségnek és urantiai körülményeknek az összehangolása, akik, illetőleg amelyek végül rábírták a bolygói mennyei felügyelőket azon kérvények elkészítésére, melyek eredményeként megkapták a felhatalmazást az e beszámolót is magába foglaló kinyilatkoztatás-sorozat lehetővé tételére. De világosan kell látni azt is, hogy a köztes teremtmények nem érintettek azokban a hitvány történésekben, melyek a „spiritualizmus” általános megjelölése alá sorolhatók. Az Urantián ma itt lévő közteslények, mindazok, akik tisztes rang-

ban állnak, nem kötődnek az úgynevezett „médiumság” jelenségeihez; és rendszerint nem is engedik meg az embereknek, hogy emezek az érzékeik által felfogható módon tanúi legyenek a néha szükségessé váló fizikai tevékenységüknek vagy az anyagi világgal való egyéb kapcsolatfelvételüknek.

9. AZ URANTIA ÁLLANDÓ LÉTPOLGÁRAI

[1] A közteslényeket tekinthetjük az állandó lakosok első csoportjának a különféle világokon szerte a világegyetemben, szemben az olyan evolúciós felemelkedőkkel, mint a halandó teremtmények és angyali seregek. Az ilyen állandó lakosokkal a paradicsomi felemelkedés különféle pontjain lehet talál-

kozni.

[2] A mennyei lények különféle rendjeivel ellentétben, akiket valamely bolygóra *segédkezni* küldenek, a közteslények a lakott világon *laknak*. A szeráfok jönnek-mennek, de a köztes teremtmények maradnak és maradni is fognak, jóllehet a bolygó honos lényeiként ők nem kevésbé segédkezők, és ők alkotják azt a folytonosan fennálló rendszert, mely a szeráfi seregek változó igazgatási rendjeit összehangolja és összeköti.

[3] Mint az Urantia tényleges létpolgárainak, a közteslényeknek rokoni érdekük fűződik e szféra végzetének alakításához. Ők a saját bolygójuk fejlődésén következetesen munkálkodó, elszánt közösség. Az elszántságukat a rendjük jelmondata is mutatja: „Amit

az Egyesült Közteslények elvállalnak, azt az Egyesült Közteslények véghez is viszik.”

4 Bár az energiakörökön való áthaladási képességük révén a közteslények számára lehetséges a bolygótól való eltávolodás, mégis egyénileg kötelezték magukat arra, hogy nem hagyják el a bolygót azt megelőzően, hogy a világegyetemi hatóságok valamikor majd elengedik őket a szolgálatból. A közteslények addig vesztegelnek valamely bolygón, amíg az el nem jut a fény és élet korszakaiba. Az első 1-2-3 kivételével egyetlen állhatatos köztes teremtmény sem hagyta el soha az Urantiát.

5 Az első 1-2-3-at, az elsőfajú rend legidősebbjét röviddel pünkösd után mentették fel a közvetlen bolygói feladatai alól. E nemes

közteslény rendíthetetlenül kitartott Van és Amadon mellett a bolygói lázadás megrázóan szomorú napjaiban, és az ő félelmet nem ismerő vezetése is hozzájárult a rendjét érő veszteségek számának mérsékléséhez. Jelenleg a Jerusemen szolgál a huszonnégy tanácsos egyikeként, és pünkösd óta az Urantia főkormányzójaként működik.

6 ¶ A közteslények a bolygóhoz kötöttek, de sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy a halandók beszélgetnek a messziről jött utazókkal és így a bolygó távoli helyein történtekről is értesülnek, úgy a közteslények is társalognak a mennyei utazókkal, hogy értesüljenek a világegyetem távoli helyein történtekről. Így ismerik meg e csillagrendszert és ezt a világegyetemet, sőt még az Or-

vontont és annak teremtésrész-testvéreit is, és így készülnek fel a teremtményi lét felsőbb szintjein való létpolgárságra.

7 Bár a közteslényeket teljesen kifejlett formájukban hozták létre — ők nem éltek meg növekedési vagy az éretlenség állapotából való kifejlődési időszakot — a bölcsességük és tapasztalatuk folyamatosan gyarapodik. A halandókhoz hasonlóan ők is evolúciós teremtmények, és megkérdőjelezhetetlen evolúciós eredményű műveltséggel rendelkeznek. Az urantiai közteslények testületében számos nagy elme és nagyszerű szellem van.

8 Általánosabb értelemben az urantiai polgárosultság az urantiai halandók és az urantiai közteslények közös terméke, és ez így

igaz annak ellenére, hogy jelenleg mekkora a különbség a két műveltségi szint között, mely különbség mindaddig fenn fog maradni, míg e világ el nem jut a fény és élet korszakaiba.

9 A közteslények műveltsége, mely egy halhatatlan bolygói létpolgárság terméke, viszonylag mentes az emberi polgárosodott társadalmat gyötrő időbeli viszontagságoktól. Az emberi nemzedékek felejtenek; a közteslények testülete emlékezik, és ez az emlék a ti lakott világotok hagyományainak kincstára. Így marad meg mindig egy bolygó műveltsége azon a bolygón, és megfelelő körülmények között e múltbeli események eltárolt emlékeit rendelkezésre is bocsátják, miként a Jézus életéről és tanításairól szóló

elbeszélést is az urantiai közteslények bocsátották a húsvér testben élő unokatestvéreik rendelkezésére.

10 A közteslények szakavatott segédkezőkként kitöltik az Urantia anyagi és szellemi ügyei között Ádám és Éva halálával kialakult űrt. Ők a bátyáitok, a bajtársaitok abban a hosszú küzdelemben, amelynek az a célja, hogy az Urantián megállapodjatok a fényben és életben. Az Egyesült Közteslények a lázadásnak való ellenállásban kipróbált testület, és hűségesen teljesíteni is fogják a feladatukat a bolygói evolúcióban, míg e világ eléri az idők célját, vagyis mindaddig a távoli napig, amikor ténylegesen is béke fog honolni a földön és valóban jóakarat fog uralkodni az emberek szívében.

11 E közteslények által végzett értékes munka alapján arra a következtetésre jutottunk, hogy ők igazán alapvető fontosságú részét képezik a teremtésrészek szellemi működési rendjének. És ahol lázadás nem zavarta meg a bolygói ügyeket, ott még nagyobb segítségére vannak a szeráfoknak.

12 ¶ A magas rangú szellemek, az angyali seregek és a közteslény-társak teljes szervezete lelkesülten munkálkodik annak a paradicsomi tervnek a kivitelezésén, mely az evolúciós halandók fokozatos felemelkedésére és tökéletesség-elérésére irányul, mely terv a világegyetem egyik fenséges ügye — az a nagyszerű továbbélési terv, hogy az Istent lehozza az emberhez és azután, a társulásnak egy különlegesen nemes formája révén,

az embert felvigye az Istenhez és még tovább, az örökkévaló szolgálatra és az isteniség elérésére — halandót és közteslényt egyaránt.

13 [Közreadta egy nebadoni Főangyal.]

78. ÍRÁS

AZ IBOLYASZÍN EMBERFAJTA AZ ÁDÁMUTÁNI IDŐKBEN

CSAKNEM harmincezer éven át a második Éden volt a polgárosodás bölcsője. Az ádámi népek itt, Mezopotámiában megvetették a lábukat, leszármazottaikat egészen a föld határaiig is elküldték, és később, miután a nodfiakkal és a szangik törzsekkel összeolvadtak, őket nevezték anditáknak. E vidékekről indultak el azok a férfiak és nők, akik a történelmi tetteket végrehajtották, és akik oly nagy mértékben felgyorsították a műveltségi fejlődést az Urantián.

2 Ez az írás az ibolyaszín emberfajta boly-

gói történetét meséli el, mely röviddel Ádám halála után kezdődik, nagyjából Kr.e. 35.000-ben, és folytatódik a nodfiakkal és a szangik fajtákkal való összeolvadáson át, melyre nagyjából Kr.e. 15.000-ben került sor, míg kialakulnak az andita népek és még tovább, amikor végül eltűnnek a mezopotámiai hazájukból nagyjából Kr.e. 2000-ben.

1. FAJI ÉS MŰVELTSÉGI MEGOSZLÁS

[1] Bár az emberfajták az elmeképesség szempontjából és erkölcsileg is alacsony szinten álltak Ádám érkezésekor, a testi törzsfejlődés a Kaligasztia-féle lázadás teremtette válságos helyzettől meglehetősen függetlenül haladt a maga útján. Ádám hozzájárulása az emberfajták élőlénytani helyzetének

javulásához a vállalkozás részbeni sikertelensége ellenére is óriási fajnemesítési eredmény volt az Urantián.

2 Ádám és Éva az emberiség társadalmi, erkölcsi és értelmi fejlődését is sok tekintetben gazdagította; az utódaik jelenléte nagymértékben gyorsította a polgárosodás kibontakozását. De harmincötezer évvel ezelőtt a világ egészében véve kevéssé volt művelt. Itt-ott léteztek bizonyos polgárosodott társadalmi központok, de az Urantia legnagyobb része a vadság állapotában leledzett. A faji és műveltségi megoszlás a következő volt:

3 1. *Az ibolyaszín emberfajta — ádámfiak és ádámszonfiak.* Az ádámfi műveltség legfőbb központja a második kertben volt,

mely a Tigris és az Eufrátesz folyók által határolt háromszögben helyezkedett el; ténylegesen is ez volt a nyugati és az indiai polgárosodott társadalom bölcsője. Az ibolyaszín fajta második vagy északi központja az ádámszonfiak fővárosa volt, mely a Kászpi-tenger déli partjától keletre helyezkedett el, a Kopet-dag hegység közelében. E két központról indult ki a környező területekre az összes emberfajta fejlődését azonnal felgyorsító műveltség és élet-sejtanyag.

4 ¶ 2. *Elő-sumérok és egyéb nodfiak.* Mezopotámiában, a folyók torkolatvidékéhez közel a dalamatiai idők ősi műveltségének maradványai is jelen voltak. Az évezredek múlásával e csoport alaposan összekeveredett az északról jött ádámfiakkal, de a nodfi

hagyományaikat sohasem adták fel. A Levantében letelepedett nodfi csoportokat általában az ibolyaszín fajta későbbi terjeszkedése szívta fel.

5 ¶ 3. *Az andonfiak* öt vagy hat, meglehetősen jellegzetes települést tartottak fenn az ádámszoni központtól északra és keletre. Turkesztánban is jelen voltak elszórtan, és elszigetelt közösségeik éltek Eurázsia szerte, különösen a hegyvidéki térségekben. Még mindig ezek az őslakosok birtokolták az eurázsiai földrész északi területeit, valamint Izlandot és Grönlandot is, azonban az európai síkságokról a kék ember, a távol-keleti folyóvölgyekből pedig a sárga emberfajta már jóval korábban kiszorította őket.

6 ¶ 4. *A vörös ember* foglalta el a két Ame-

rikát, mert Ádám megérkezése előtt több mint ötvenezer évvel kiszorultak Ázsiából.

7 ¶ 5. *A sárga emberfajta.* A kínai népek jól kiépítették az Ázsia keleti része feletti uralmukat. A legfejlettebb településeiket a mai Kínától északnyugatra lévő, Tibettel határos vidékeken tartották fenn.

8 ¶ 6. *A kék emberfajta.* A kék emberek elszórtan jelen voltak egész Európában, de a jobb műveltségi központjaik a földközi-tengeri medence akkoriban még termékeny völgyeiben és Európa északnyugati részén léteztek. A neandervölgyiek befogadása nagymértékben hátráltatta a kék ember műveltségét, de egyébként a kék ember volt az eurázsiai evolúciós népek közül a legharciasabb, a leginkább kalandvágyó és a legna-

gyobb felfedező.

9 ¶ 7. *A dravidák előtti India.* Az emberfajták összetett keveréke Indiában — mely minden földi fajtát magába foglalt, különösen a zöldet, a narancsszínt és a feketét — a távoli térségekben élőkéhez képest valamivel magasabb szintű műveltséget tartott fenn.

10 ¶ 8. *A szaharai polgárosodott társadalom.* Az indigó fajta felsőbbrendű elemei a mai nagy szaharai sivatagban hozták létre a legfejlettebb településeiket. Ez az indigófekete csoport az eltűnt narancsszín és zöld emberfajták törzseiből jelentős mennyiséget foglalt magába.

11 ¶ 9. *A földközi-tengeri medence.* Az Indián kívüli leginkább kevert emberfajta a

ma földközi-tengeri medencének nevezett területet foglalta el. Itt az északról jött kék emberek és a délről való szaharaiak találkoztak és keveredtek a kelet felől érkezett nodfiakkal és ádámfiakkal.

12 ¶ Ilyen képet mutatott a világ az ibolyaszín emberfajta nagy terjeszkedésének megindulása előtt, nagyjából huszonötezer évvel ezelőtt. Az eljövendő polgárosodott társadalom reménye a második kertben, a mezopotámiai folyóközben volt. Itt, Délnyugat-Ázsiában volt meg a nagy polgárosodás potenciálja, annak lehetősége, hogy a dalamatiai időkből és az édeni korból megmentett eszmék és eszményképek elterjedhessenek.

13 Ádám és Éva egy korlátozott mennyiségű, de meghatározó jelentőségű örökséget

hagyott hátra, és a mennyei megfigyelők az Urantián türelmetlenül várták, hogy kiderüljön, a vétkes Anyagi Fiú és Leány eme leszármazottjai miként érvényesülnek.

2. AZ ÁDÁMFIAK A MÁSODIK KERTBEN

[1] Ádám fiai évezredekig a mezopotámiai folyók mentén dolgoztak, kiépítették az öntözőrendszert és megoldották a délről fenyegető áradások problémáit, tökéletesítették az északi védelmi vonalaikat és megkísérelték megőrizni az első Éden dicső hagyományait.

[2] A második kert vezetésében megmutatkozó hősiesség az urantiai történelem egyik legcsodálatosabb és legösztönzőbb hősköl-

teménye. E tündöklő lelkek sohasem veszítették teljesen szem elől az ádámi küldetés célját, és ezért bátran leküzdötték a környező és alsóbbrendű törzsek hatásait, miközben készségesen és folyamatosan indították el a legkiválóbb fiaikat és leányaikat kiküldöttekként a földi emberfajtákhoz. E terjeszkedés néha kimerítő hatású volt az otthoni műveltség szempontjából, de e felsőbbrendű népek mindig pótolták e kialakult hiányokat.

3 Az ádámfiak polgárosultsága, társadalma és műveltségi helyzete messze meghaladta az urantiai evolúciós emberfajták általános szintjét. Csak Van és Amadon régebbi települései, valamint az ádámszonfiakéi voltak valamiképpen ezekhez mérhetők. De a má-

sodik Éden polgárosodott társadalma mesterséges szerkezet volt — *nem kifejlődött volt* — ezért a leépülése elkerülhetetlenül végbement, s végül elérte a természetes evolúciós szintet.

4 Ádám nagyszerű értelmi és szellemi műveltséget hagyott maga után, de a gépi eszközök használata terén ez nem jelentett fejlett szintet, ugyanis mindenféle polgárosodás kibontakozásának határt szabnak a rendelkezésre álló természeti erőforrások, a polgárosodott társadalomban kitermelődő kivételes tehetségek és a találékonyság érvényesüléséhez elégséges mértékű szabadidő. Az ibolyaszín fajta polgárosodását Ádám jelenléte és az első Éden hagyományai alapozták meg. Ádám halálát követően, és ahogy

e hagyományok a múló évezredekkel egyre inkább elhalványultak, az ádámfiak műveltségi színvonala folyamatosan csökkent, mígnem a környező népek és az ibolyaszín emberfajta természetesen fejlődő műveltsége kölcsönös egyensúlyi szintre jutott.

5 De az ádámfiak nagyjából Kr.e. 19.000-ben valódi nemzetet alkottak, négy és fél milliós létszámmal, és ekkorra már a leszármazottaik millióit küldték ki a környező népekhez.

3. AZ ÁDÁMFIAK ELSŐ TERJESZKEDÉSE

1 Az ibolyaszín emberfajta évezredeken át megőrizte a békesség édeni hagyományait, ami megmagyarázza, hogy miért késleked-tek annyit a területi hódításokkal. Amikor

a túlnépesedés rászorította őket, akkor ahelyett, hogy a területszerzés érdekében háborúkat kezdtek volna, a lakosság többletet tanítókként kiküldték a többi emberfajtához. E korai kivándorlások műveltségi hatása nem volt tartós, azonban az ádámfi tanítók, kereskedők és felfedezők befogadása élőlénytani megújítást jelentett a környező népek számára.

2 Az ádámfiak közül némelyek már korán nyugatra, a Nílus völgyébe vándoroltak; kisebb csoportjaik behatoltak keletre, Ázsiába, de ott ők kisebbségben voltak. A későbbi népvándorlás erőteljesen észak felé, onnét pedig nyugat felé irányult. Ez nagyobbrészt északi irányú, fokozatos, de folyamatos mozgást jelentett, nagyobb számban vonul-

tak észak felé, azután pedig a Káspi-tengert megkerülve nyugatnak, Európa felé fordultak.

3 Nagyjából huszonötezer évvel ezelőtt az ádámfiak tisztábbvérű elemei már messzire jutottak ezen az északi útvonalon. És ahogy behatoltak a nyugati területekre, egyre kevésbé maradtak ádámiak, míg akkorra, amikor elfoglalták Turkesztánt, már alaposan összekeveredtek a többi emberfajtával, különösen a nodfiakkal. Az egyenesági ibolyaszín népek közül igen kevés jutott el valaha is Európa és Ázsia belső területeire.

4 Nagyjából Kr.e. 30.000 és 10.000 között korszakos faji keveredések mentek végbe szerte Ázsia délnyugati részén. A turkesztáni hegyvidékek lakói elszánt és életerős né-

pet alkottak. Indiától északnyugatra még létezett a Van korabeli műveltség sok eleme. E településektől még északabbra a korai andonfiak legjobbjai maradtak meg. És e két, műveltségében és természetében is felsőbbrendű fajtát felszívták az észak felé mozgó ádámfiak. Ez az összeolvadás sok új gondolat elfogadásához vezetett; megkönnyítette a polgárosodás kibontakozását és nagymértékben segítette a haladást a művészet, a tudomány és a társadalmi műveltség minden szakaszában.

5 ¶ Amint a korai ádámi vándorlások kora lejárt, nagyjából Kr.e. 15.000-ben, Ádámnak már több leszármazottja volt Európában és Közép-Ázsiában, mint a világ bármely más részén, beleértve Mezopotámiát

is. Az európai kék emberfajtákat komoly mértékben felhígították. A ma Oroszországnak és Turkesztánnak nevezett területeket a déli nyúlványaikkal egyetemben a nodfiakkal, andonfiakkal keveredett ádámfiak, valamint a vörös és a sárga szangik törzsek töltötték meg nagyszámban. Dél-Európát és a Földközi-tenger peremét az andonfi és a — narancsszín, zöld és indigó — szangik népek egy kevert fajtája foglalta el, egy kevés ádámfi fajtával kiegészülve. Kisázsiát és a középkelet-európai területeket túlnyomórészt andonfiak alkotta törzsek birtokolták.

[6] Egy kevert színes fajta, melyet nagyjából ekkoriban erősítettek meg a mezopotámiai bevándorlók, birtokolta Egyiptomot és arra készült, hogy átvegye az eltűnő eufrátesz-

völgyi műveltséget. A fekete népek Afrika messzi déli részeibe vonultak és a vörös emberfajtához hasonlóan gyakorlatilag elszigetelődtek.

7 A szaharai polgárosodott társadalom össze omlását az aszály, a földközi-tengeriét pedig az áradás idézte elő. A kék emberfajták ekkoriban még nem tudtak fejlett műveltséget kialakítani. Az andonfiak még mindig elszórtan éltek az északi-sarki és a középázsiai térségekben. A zöld és a narancsszín emberfajta, mint olyan, tulajdonképpen kipusztult. Az indigó emberfajta dél felé vándorolt Afrikában, hogy ott megkezdje lassú, de hosszantartó leépülését.

8 India népei veszteglő állapotban voltak, s egy fejlődésre képtelen polgárosodott tár-

sadalomban éltek; a sárga ember megerősítette a jelenlétét a közép-ázsiai területeken; a barna ember ekkoriban még nem fogott hozzá a polgárosultság kiépítéséhez a közeli csendes-világtengeri szigeteken.

9 ¶ A kiterjedt éghajlati változásokkal párhuzamosan végbement eme faji megoszlás készítette elő a terepet az urantiai polgárosodott viszonyok andita korszakának nyitányához. E korai vándorlások több mint tízezer éven át zajlottak, Kr.e. 25.000-től 15.000-ig. A későbbi vagy andita vándorlások Kr.e. 15.000 és 6000 között folytak.

10 Az ádámfiak első hullámai olyan hosszú idő alatt tudtak átjutni Eurázsián, hogy a műveltségük jelentős részét elveszítették az út során. Csak a későbbi anditák haladtak

elég nagy sebességgel ahhoz, hogy a Mezopotámiától tetszőlegesen távoli vidékekre is elvigyék az édeni műveltséget.

4. AZ ANDITÁK

[1] Az andita fajták a tisztavérű ibolyaszín emberfajtának és a nodfiaknak, továbbá az evolúciós népeknek az elsődleges keverékei voltak. Az anditák esetében általában igaz, hogy messze nagyobb arányban volt meg bennük az ádámi vér, mint a mai emberfajtákban. Az andita megjelöléssel általában azokra a népekre utalunk, melyek faji örökségében az ibolyaszín fajta aránya az egynyolcad és az egyhatod között volt. A mai urantiaiak, még az északi fehér fajták is, ennél sokkal kisebb arányban rendelkeznek az

ádámi vérrel.

2 A legkorábbi andita népek a Mezopotámiával határos vidékekről származnak több mint huszonötezer évvel ezelőttről, és az ádámfiak és nodfiak keverékéből alakultak ki. A második kertet az ibolyaszín fajta véréből egyre kevesebbel rendelkező népek egyközepű körei vették körül, és e faji olvasztócsésze határterületein született meg az andita emberfajta. Az elvándorló ádámfiak és nodfiak később beléptek az akkoriban még termékeny turkesztáni térségekbe és ott hamar elkeveredtek a felsőbbrendű helyi lakosokkal, és az így kialakuló faji keverék megnövelte az andita fajta északi elterjedtségét.

3 Az anditák alkották a tisztavérű ibolyaszín népek kora óta az Urantián megjelent

legsokoldalúbb emberfajtát. Ott volt közöttük az ádámfi és a nodfi fajta túlélő maradványai legfelsőbb rendű csoportjainak többsége, később pedig mindez kiegészült a sárga, a kék és a zöld emberek legjobb fajtáival.

4 ¶ E korai andíták nem árják voltak; ők az árják elődei voltak. A bőrük nem fehér volt; hanem fehér előtti színárnyalatú. Nem nyugati és nem is keleti népek voltak. De az andita örökség az, ami az úgynevezett fehér fajták többnyelvű keverékének azt az általános hasonneműséget kölcsönzi, melyet kaukázusi fajtának neveznek.

5 ¶ Az ibolyaszín emberfajta tisztább csoportjai megtartották a békeszerető ádámi hagyományt, ami megmagyarázza, hogy a korai népvándorlások természete miért volt

inkább békés. De az ádámfiak egyesültek a nodfi törzsekkel, akik ekkorra már harcias fajta voltak, s az ő andita leszármazottaik a korukig az Urantián valaha élt legügyesebb és a legfortélyosabb katonanépek voltak. Ettől fogva a mezopotámiaiak népmozgásai egyre inkább katonai jelleget öltöttek és egyre jobban hasonlítottak a tényleges hódításokhoz.

6 Ezek az anditák kalandvágyó népek voltak; vonzódtak a vándorlásokhoz. A szangik vagy az andonfi fajta létszámbeli gyarapodása egyre inkább helyhez kötötte őket. De a kései leszármazottaik még így sem nyughattak, míg körül nem hajózták a földet és fel nem fedezték az utolsó távoli földrészt is.

5. AZ ANDITA VÁNDORLÁSOK

[1] A második kert műveltsége húszezer évig fennmaradt, azonban folyamatos hanyatláson ment keresztül nagyjából Kr.e. 15.000-ig, amikor is a szetfi papság újjáéledésével és Amoszád vezetésével egy ragyogó korszak köszöntött be. Azok az erőteljes polgárosodási hullámok, melyek később végigsöpörtek Eurázsián, nyomban követték a Kert nagy újjáéledését, melyre az után került sor, hogy az ádámfiak alaposan összeolvadtak a környező kevert nodfiakkal, kialakítva így az andita emberfajtát.

[2] Ezek az andíták új fejlődési lépést jelentettek szerte Eurázsiában és Észak-Afrikában. Mezopotámiától Hszincsiangig az andita műveltség túlsúlya érvényesült, és az

Európa felé irányuló vándorlást folyamatosan ellensúlyozták a Mezopotámiából újonnan érkezők. De nem helyénvaló az anditákat külön mezopotámiai fajtaként számon tartani mindaddig, amíg Ádám kevert leszármazottainak utolsó vándorlásai is le nem zajlottak. Ekkorra még a második kert emberfajtái is olyannyira összekeveredtek, hogy azokat már nem lehet ádámfiaknak nevezni.

3 A turkesztáni polgárosodott társadalmat folyamatosan újjáélesztették és megújították a Mezopotámiából újonnan érkezők, különösen a későbbi andita lovasnépek. Az úgynevezett árja anyanyelv kialakulása a turkesztáni hegyvidéken ment végbe; e nyelv a vidék egyik andoni nyelvjárásának és az

ádámszonfiak, valamint később az andíták nyelvének keverékéből jött létre. Sok mai nyelv tehát ezeknek a közép-ázsiai törzseknek a korai nyelvéből alakult ki, akik meghódították Európát, Indiát és a mezopotámiai síkságok felsőbb területeit. Ez az ősi nyelv kölcsönözte a nyugati nyelveknek mindazt a hasonlóságot, melyet árjának neveznek.

4 ¶ Kr.e. 12.000-re a világ andita állományának háromnegyede már otthonra talált Észak- és Kelet-Európában, és amikor a Mezopotámiából kiinduló legutóbbi és végső kivonulásra sor került, ezen utolsó népvándorlási hullámok hatvanöt százaléka szintén elérte Európát.

5 ¶ Az andíták nemcsak Európába, hanem

Kínába és Indiába is kivándoroltak, és számos csoportjuk járta be a föld határait hitterjesztőként, tanítóként és kereskedőként. Nagyban kiegészítették a szaharai szangik népek északi csoportjait. De csak néhány tanító és kereskedő jutott el Afrikában a Nílus forrásvidékénél délebbre. Később a kevert anditák és egyiptomiak Afrika keleti és nyugati partvonalát követve az egyenlítőnél jóval délebbre is eljutottak, de Madagaszkárt nem érték el.

6 Ezek az anditák voltak India úgynevezett dravida és később árja hódítói; és az ő közép-ázsiai jelenlétük komoly nemesítő hatással volt a turániak őseire. E fajtából sokan utaztak Kínába Hszincsiangon és Tibeten át, és előnyös vonásokkal gazdagították a ké-

sőbbi kínai népcsoportokat. Időről időre kisebb csoportjaik eljutottak Japánba, Tajvanra, Kelet-Indiába és Kína déli részeibe is, bár igen kevesen érték el Dél-Kínát a partvidéki útvonalon.

7 E fajta százharminckét egyede kis hajókból álló hajórajukkal Japánból elindulva elérte Dél-Amerikát és az andokbeli őslakosokkal kötött vegyes házasságok révén létrehozták az inkák népe későbbi urainak őseit. A Csendes-világtengert könnyen teljesíthető útszakaszokon keresztül érték el, megmegállva az útjukba eső számos szigeten. A polinéz szigetcsoport a mai viszonyokhoz képest számszerűen és kiterjedésében is nagyobb volt, és ezek az andita tengerészek, a velük tartókkal együtt, élőlénytanilag mó-

dosították az útjukba eső őslakos csoportokat. Ezeken a ma már alámerült földeken számos virágzó polgárosodott társadalom bukkant fel az andita hódítások nyomán. A Húsvét-szigetek sokáig ezen elveszett csoportok egyikének vallási és igazgatási központja volt. De a Csendes-világtengeren hajózó andíták közül csupán a százharminckettő érte el az amerikai szárazföldet.

8 ¶ Az andíták vándorlással egybekötött hódításai tovább folytatódtak egészen a végső szétszóródásukig, Kr.e. 8000-től 6000-ig. A Mezopotámiából való kirajzásukkal folyamatosan kimerítették a szülőföldjük élőlénytani tartalékait, s közben határozottan erősítették a környező népeket. És min-

den általuk meglátogatott nemzetnek adtak a humorukból, a művészetükből, a kalandvágyukból, a zenéjükből és az iparukból. Szakavatott állattenyésztők és kiváló földművesek voltak. A jelenlétük rendszerint, egy ideig legalábbis, fejlesztőleg hatott a régebbi emberfajták vallási hiedelmeire és erkölcsi szokásaira. És így a mezopotámiai műveltség szép csendben elterjedt Európában, Indiában, Kínában, Észak-Afrikában és a csendes-világtengeri szigeteken.

6. AZ UTOLSÓ ANDITA KIRAJZÁSOK

[1] Az anditák Kr.e. 8000 és 6000 között rajzottak ki az utolsó három hullámban. A Mezopotámiából kiinduló e három nagy műveltségi hullámot a keleti hegyi törzsek nyo-

mása és a nyugati síkságok népeinek terjeszkedése váltotta ki. Az Eufrátesz-völgy és a szomszédos területek lakói több különböző irányban vágtak neki az utolsó kivonulásnak:

[2] Hatvanöt százalékuk a Káspi-tengeri útvonalon lépett be Európa területére, hogy ott meghódítsa az újonnan megjelenő fehér emberfajtákat — a kék emberek és a korai anditák keverékét — és összeolvadjon azokkal.

[3] Tíz százalékuk, beleértve a szetfi papok egy nagyobb csoportját is, kelet felé vonult az elami hegyvidéken át az iráni fennsíkra és Turkesztánba. Sok leszármazottjukat az északi vidékekről érkezett árja testvéreikkel együtt kiszorították innen Indiába.

4 A mezopotámiaiak tíz százaléka kelet felé fordult az északi útvonalon, elérték Hszincsiangot, ahol keveredtek az andita-sárga helyiekkel. E faji egyesülés rátermett egyedeinek többsége később eljutott Kínába és nagymértékben hozzájárult a sárga emberfajta északi csoportjának közvetlen fejlődéséhez.

5 E menekülő andíták tíz százaléka átkelt Arábián és elérte Egyiptomot.

6 ¶ Az andíták öt százaléka a Tigris és az Eufrátesz torkolatvidékének part menti területein létezett, leginkább felsőbbrendű műveltségben élők, akik tartózkodtak attól, hogy a környező alsóbbrendű szomszédos törzsbeliekkel vegyes házasságokat kössenek, nem voltak hajlandók elhagyni az

otthonaikat. E csoport jelentette számos felsőbbrendű nodfi és ádámfi fajta túlélését.

7 ¶ Az anditák Kr.e. 6000-re csaknem teljesen kiürítették e térséget, bár a leszármazottaik, akik nagymértékben keveredtek a környező szangik emberfajtákkal és a kisázsiai andonfiakkal, összecsaptak az északról és keletről betörő népekkel egy sokkal későbbi korban.

8 A második kert műveltségi korszaka a környező alsóbbrendű fajták egyre erőteljesebb beszűrődésével ért véget. A polgárosultság a Nílus és a földközi-tengeri szigetek felé, nyugatabbra húzódott, ahol még sokáig virágzott és fejlődött azt követően is, hogy a mezopotámiai forrása elpusztult. És az alsóbbrendű népek akadálytalan beözön-

lése előkészítette a terepet egész Mezopotámiának az északi vad népek általi későbbi meghódításához, akik a rátermett fajták maradékait onnan kiszorították. A megmaradt művelt népek még a későbbi időkben is rosszul tűrték e tudatlan és vad támadók jelenlétét.

7. A MEZOPOTÁMIAI ÁRADÁSOK

[1] A folyók mentén élők hozzá voltak szokva ahhoz, hogy a folyók bizonyos időszakokban kilépnek a medrükből; ezek az időszakos áradások az ő életükben évenként ismétlődő események voltak. De új veszélyek fenyegették a mezopotámiai folyóvölgyet az északról kiinduló fokozatos földtani változások következtében.

2 Az első Éden elmerülését követően évezredeken át a Földközi-tenger keleti partvonala mentén húzódó hegyek, valamint Mezopotámia északnyugati és északkeleti hegyei folytatták az emelkedést. A hegyvidéki területek szintemelkedése Kr.e. 5000 körül nagymértékben felgyorsult, és ez, valamint az északi hegyekben egyre erősödő hóesés minden tavasszal példátlan mértékű áradásokat okozott az Eufrátesz völgyében. E tavaszi áradások egyre kellemetlenebbekké váltak, míg végül a folyóvölgyi vidékek lakói kénytelenek voltak a keleti hegyvidékre visszahúzódni. Majdnem ezer éven át rengeteg város néptelenedett el szinte teljesen e kiterjedt áradások miatt.

3 ¶ Csaknem ötezer évvel később, amikor

a héber papok a babiloni fogság alatt megpróbálták a zsidó nép leszármazását Ádámig visszavezetni, nagy nehézségekbe ütköztek a történet összeállításakor; és egyiküknek az jutott eszébe, hogy valójában nem ezzel kellene próbálkozni és hogy a történet szempontjából hagyni kellene, hogy az egész világ belefulladjon a maga gonoszságába a Noé korabeli özönvíz idején, mert így már könnyebb volna Ábrahámot leszármazásilag közvetlenül visszavezetni Noé három túlélő fiának egyikéig.

4 Általánosak azok a hagyományok, hogy volt idő, amikor az egész föld felszínét víz borította. Számos emberfajta tette a magáévá a valamikori régi időkben megesett világméretű özönvíz történetét. Noé, a bárka

és az özönvíz bibliai történetét a héber papság találta ki a babiloni fogság idején. Ilyen általános áradás sohasem volt azóta, hogy az Urantián sor került az élet megtelepítésére. Egyedül a földtörténeti alsó őskor azon részében borította víz a föld teljes felszínét, mely a szárazföld megjelenését megelőzte.

5 De Noé valóban élt; bortermeléssel foglalkozott az Erech közelében fekvő folyóparti településen, Aramban. Évről évre napi feljegyzéseket készített a folyó vízszintjének emelkedéséről. Nagy nevetség tárgya lett azzal, hogy a folyóvölgyben fel s alá járva amellett érvelt, hogy minden házat fából, hajóformára kell építeni és hogy az áradási időszak közeledtével a háziállatokat éjszakára mindig a fedélzetre kell vinni. Még

a szomszédos folyóparti településekre is elment minden évben és figyelmeztette őket, hogy ennyi meg ennyi nap múlva eljön majd az özönvíz. Végül aztán eljött egy esztendő, amikor az éves áradás vízszintjét a szokatlanul erős esőzés úgy megemelte, hogy a hirtelen jött árhullám az egész falut elmosta; csak Noé és az ő közvetlen családja menekült meg a lakóbárkájukon.

6 ¶ Ezek az áradások tetőzték be az andita polgárosodott társadalom összeomlását. Az áradások korszakának végére a második kert már nem volt többé. A korábbi idők dicsőségének nyomai csak délen és a sumérok között maradtak fenn.

7 Ennek, vagyis a legrégebbi polgárosodott társadalmak egyikének a maradványai meg-

találhatók Mezopotámia eme vidékein, valamint attól északkeletre és északnyugatra is. De a dalamatiai időknek még régebbi nyomai vannak a Perzsa-öböl vizei alatt, az első Éden pedig a Földközi-tenger keleti végének vizei alatt nyugszik.

8. A SUMÉROK — AZ UTOLSÓ ANDITÁK

[1] Amikor az utolsó andita kirajzás megroppantotta a mezopotámiai polgárosodott társadalom élőlénytani gerincét, e felsőbbrendű emberfajta egyik kis létszámú kisebbsége a folyótorkolat közelében fekvő hazájukban maradt. Ezek voltak a sumérok, és Kr.e. 6000-re fajilag nagymértékben anditákká lettek, bár a műveltségük szinte kizá-

rólag nodfi jellegű volt és tartották magukat Dalamatia ősi hagyományaihoz. Mindemellett a partvidéki területek e sumér lakosai voltak az utolsó anditák Mezopotámiában. De a mezopotámiai emberfajták ekkorra már alaposan összekeveredtek, melyet alátámasztanak azok a koponyafajták is, melyeket a régészek az e korból való sírokban találtak.

[2] Az áradások időszakában került sor Szuza virágzására. Az első és alacsonyabban fekvő várost elöntötte a víz, így a második és magasabban fekvő városnak sikerült átvennie az akkori idők különlegesen fejlett kézműves központjának szerepét. Az áradások hevességének későbbi enyhülésével Ur vált a fazekasipar központjává. Nagyjából hét-

ezer évvel ezelőtt Ur még a Perzsa-öböl partján állt, a folyó hordalékai azóta építették ki a mai szárazföldi határokat. E települések kevesebbet szenvedtek az áradásoktól, mert jobb védműveket építettek és arrafelé a folyótorkolatok is szélesebbek voltak.

3 ¶ Az Eufrátesz és Tigris folyóvölgyének békés gabonatermelőit hosszú időn keresztül nyugtalanították a turkesztáni és az iráni fennsíkról való vad népek betörései. De most az Eufrátesz folyóvölgy ellen összehangolt támadásra került sor a hegyvidéki legelőkön egyre erősödő aszály hatására. És ez a megszállás azért volt sokkal komolyabb, mert e környező pásztorok és vadászok nagyszámban rendelkeztek szelídített lovakkal. A lovak révén tettek szert hatal-

mas katonai előnyre a déli, gazdag szomszédaikkal szemben. Rövid idő alatt lerohanták egész Mezopotámiát, maguk előtt hajtva azt az utolsó műveltségi hullámot, mely egész Európát, Nyugat-Ázsiát és Észak-Afrikát is elérte.

4 Mezopotámia e meghódítói között a jobb andita fajták képviselői közül sokan jelen voltak, mely fajták a turkesztáni kevert északi fajtákból és az ádámszoni fajtából származtak. E kevéssé fejlett, de annál életerősebb északi törzsek gyorsan és készségesen olvasztották magukba a mezopotámiai polgárosodott társadalom maradványait és belőlük fejlődtek ki azok a kevert népek, akik a történelmi beszámolók első lapjain említett Eufrátesz-völgyben éltek. Gyorsan újjá-

élesztették a letűnőben lévő mezopotámiai polgárosultság számos szakaszát, magukévá tették a folyóvölgyi törzsek mesterségeit és a sumérok műveltségének számos elemét. Még egy harmadik Bábel-torony megépítésével is próbálkoztak, később pedig nemzeti megnevezésükké tették e helységnevet.

5 Az egész Eufrátesz-völgyet északról lerohanó eme vad lovasnépek nem igázták le a folyótorkolat környékén, a Perzsa-öbölnél élő andíták maradékait. E sumérok képesek voltak megvédeni magukat, mivel értelmesebbek voltak, jobb fegyverekkel rendelkeztek és a harci árkoknak az öntözőtavakat összekötő csatornarendszert kiegészítő kiterjedt hálózatát hozták létre. Egységes nép voltak, mert egységes csoportvallással

rendelkeztek. Így voltak képesek fenntartani a faji és nemzeti egységüket jóval azután is, hogy az északnyugati szomszédaik elszigetelt városállamokra szakadtak. E városállam-csoportok egyike sem tudta legyőzni soha az egyesült sumérokat.

6 És az északról érkező támadók hamar megtanulták tisztelni és értékelni e békeszerető sumérokat, mint rátermett tanítókat és államszervezőket. Nagyon tisztelték őket és északtól a nyugati Egyiptomig és a keleti Indiáig minden nép szívesen fogadta őket a művészet és a kézművesség tanítóiként, kereskedelmi elöljárókként és államigazgatási vezetőkként.

7 Az első sumér államszövetség felbomlását követően a későbbi városállamokat a

szetfi papok lázadó leszármazottai irányí-
tották. Csak azután nevezték magukat ki-
rályoknak, hogy meghódították a szomszé-
dos városokat. A későbbi városi királyok-
nak azért nem sikerült erős szövetségeket
létrehozniuk Szargon kora előtt, mert félté-
kenyek voltak egymás istenségeire. Minden
egyes város a saját városi istenét a többieké-
nél felsőbbrendűnek tartotta, és ezért nem
voltak hajlandók egy közös vezetőnek alá-
rendelni magukat.

8 A városi papság gyengekezű uralma hosszu
ra nyúlt korszakának Szargon, Kish papja
vetett véget, aki királynak kiáltatta ki ma-
gát és elindult egész Mezopotámia és a kör-
nyező területek meghódítására. És ez egy
időre véget vetett a papok vezette és sanyar-

gatta városállamok létének, amikor is minden egyes városállamnak saját városi istene és saját szertartásrendszere volt.

9 A Kish központtal működő államszövetség felbomlása után hosszú ideig állandó háborúskodás folyt e folyóvölgyi városok között az elsőség megszerzéséért. És ez az irányító szerep Sumer, Akkad, Kish, Erech, Ur és Szuza között cserélődött.

10 Nagyjából Kr.e. 2500-ban a sumérok súlyos vereségeket szenvedtek az északi szuiták és guiták kezétől. Elesett Lagash, a hordalékdombokra épült sumér főváros. Erech Akkad eleste után még harminc évig kitartott. Hamurabi hatalomra jutása idejére a sumérok már az északi szemita népek soraiba süllyedtek le, és a mezopotámiai anditák

leléptek a történelem színpadáról.

11 Kr.e. 2500 és 2000 között a szilaj vándorló népek az Atlanti-világtengertől a Csendes-világtengerig mindenhol előfordultak. A neriek voltak a kevert andonfi-andita fajták mezopotámiai leszármazottaiból álló Káspi-tengeri csoport utoljára kirajzó népe. Amit a vad népek nem tudtak elvégezni Mezopotámia elpusztításában, megtették azt az éghajlati változások.

12 ¶ Ez tehát az ibolyaszín emberfajtának az ádámi időket követő története és a Tigris és Eufrátesz közötti hazájuk pusztulásáról szóló beszámoló. Az ősi polgárosodott társadalmuk végül a felsőbbrendű népek elvándorlása és az alsóbbrendű szomszédaik bevándorlása miatt pusztult el. De már jóval

azelőtt, hogy a vad lovasnépek meghódították volna a folyóvölgyet, a Kert műveltségének nagy része már elterjedt Ázsiában, Afrikában és Európában, s e helyeken ezekből lettek az Urantia huszadik századi polgárosodott társadalmát eredményező erjesztőanyagok.

13 [Közreadta egy nebadoni Főangyal.]

79. ÍRÁS

AZ ANDITA TERJESZKEDÉS KELETEN

ÁZSIA az emberi faj szülőföldje. E földrész egyik déli félszigetén született Andon és Fonta; a mai afganisztáni hegyvidéken alapított az ő leszármazottjuk, Badonan egy több mint félmillió éven át létezett, kezdetleges műveltségközpontot. Itt, az emberi faj északi gócpontjában váltak el a szangik népek az andoni törzstől, és Ázsia volt az első hazájuk, az első vadászterületük, az első csatamezőjük. Délnyugat-Ázsia volt a tanúja a dalamatiaiak, a nodfiak, az ádámfiak és az anditák egymást követő polgárosodott társadalmainak, és a

mai polgárosultság csírái e térségekből terjedtek el a világon.

1. A TURKESZTÁNI ANDITÁK

[1] Huszonötezer éven keresztül, csaknem Kr.e. 2000-ig, Eurázsia közepe túlnyomórészt, bár egyre csökkenő mértékben andita volt. Turkesztán alacsonyabban fekvő területein az anditák nyugat felé fordulva, a tóvidéket megkerülve Európa felé vették az irányt, míg az e térség hegyvidéki területeiről keleti irányba nyomultak előre. Kelet-Turkesztán (Hszincsiang) és kismértékben Tibet képezte azokat az ősi kapukat, melyeken át ezek a mezopotámiai népek a sárga emberek lakta területektől északra lévő hegyekbe behatoltak. Az anditáknak Indiába

való behatolása a turkesztáni hegyvidék felől Pandzsáb felé és az iráni legelők felől Beludzsisztánon át ment végbe. Ezek az első vándorlások semmilyen szempontból nem voltak hódítások; ezek inkább az andita törzsek folyamatos sodródását jelentették Nyugat-India és Kína felé.

2 ¶ Csaknem tizenötezer éven át léteztek kevert andita műveltségközpontok a Tarim folyó medencéjében, Hszincsiangban, valamint Tibet hegyvidéki térségeitől délre, ahol az anditák és az andonfiak alapos keveredése zajlott. A Tarim-völgy volt az igazi andita műveltség legkeletibb előretolt állása. Itt építették fel a településeiket és létesítettek kereskedelmi kapcsolatokat a tőlük keletre élő fejlett kínai népekkel, valamint az észak-

ra lévő andonfiakkal. Abban az időben a Tarim vidéke termékeny terület volt; bőséges csapadékban részesült. Ettől keletre a Góbi-sivatag nyílt füves pusztasága terült el, ahol a pásztornépek fokozatosan áttértek a mezőgazdaságra. E polgárosodott társadalom akkor tűnt el, amikor az esőfelhők délkeletre húzódtak, de a fénykorában magával Mezopotámiával vetekedett.

3 ¶ Kr.e. 8000-re a közép-ázsiai hegyvidéki térségek egyre gyorsuló kiszáradása az anditákat a folyók alsó szakaszai felé és a tengerpartok felé terelte. Az egyre növekvő aszály nemcsak hogy a Nílus, az Eufrátesz, az Indus és a Sárga folyó felé terelte őket, hanem új elemekkel alakította át az andita polgárosodott társadalom fejlődését. Egy új társa-

dalmi osztály, a kereskedők nagy számban kezdtek megjelenni.

4 A vadászatot gazdaságtalanná tevő éghajlati viszonyok beálltával a vándorló anditák nem követték a régebbi emberfajták evolúciós pályáját és nem váltak pásztorokká. Megjelent a kereskedelem és a városi élet. A magasabb fokon polgárosodott törzsek Egyiptomtól Mezopotámián és Turkesztánon át Kína és India folyamaiig kézműves-iparból és kereskedelemből élő városokban gyűltek össze. Az egykor a mai Asgabat közelében fekvő Adonia közép-ázsiai kereskedelmi világváros lett. A kő, a fémek, a fa és a fazekasáruk kereskedelme szárazföldön és vízen egyaránt gyorsan fejlődött.

5 De az egyre fokozódó szárazság fokoza-

tosan kiváltotta a nagy andita kivándorlást a Káspi-tengertől délre és keletre fekvő területekről. A vándorlás iránya az északiról a délire tevődött át, és a babilóniai lovasnépek elkezdtek benyomulni Mezopotámiába.

6 A növekvő szárazság Közép-Ázsiában tovább fokozta a népességfogyás ütemét és e nép harci kedvét is elvette; és amikor a csökkenő mennyiségű északi esőzések délre kényszerítették a vándorló andonfiakat, hatalmas andita népvándorlás indult meg Turkesztánból. Ez volt az úgynevezett árják utolsó megindulása a Levante és India felé. Ennek tetőpontját Ádám kevert leszármazottainak hosszantartó szétszóródása jelentette, melynek során e felsőbbrendű fajták minden ázsiai népet és a csendes-vi-

lágtengeri szigetek népeinek többségét bizonyos mértékben magasabb fejlettségi szintre emelték.

7 Tehát míg ők szétszéledtek a keleti félteken, addig az anditák elveszítették a mezopotámiai és turkesztáni hazájukat, mert az andonfiak kiterjedt déli mozgása olyannyira felhígította az anditákat Közép-Ázsiában, hogy csaknem eltűntek.

8 De még a Krisztus utáni huszadik században is vannak nyomai az andita vérvonalnak a turáni és a tibeti népek között, amint az látszik abból, hogy e vidékeken is előfordulnak szőke fajták. A korai kínai híradások említik a Sárga folyó melletti békés településektől északra élő vörös hajú vándor népeket, és a szőke-andita és a barna-mongol fajtáknak

a hosszú idővel ezelőtti, tarim-medencei jelenlétéről hű képet mutató festmények még ma is fellelhetők.

9 A közép-ázsiai andíták mára már elhalványult, de egykor kivételes katonai tehetségének utolsó nagy megnyilvánulására Kr.u. 1200-ban került sor, amikor Dzsingisz kán uralkodása alatt a mongolok megkezdték az ázsiai földrész jelentős részének meghódítását. És a régi andítákhoz hasonlóan e harcosok is az „egyetlen mennyei Isten” létét hirdették. A birodalmuk korai összeomlása sokáig késleltette a nyugat és kelet közötti műveltségi párbeszédet és nagyon megnehezítette az egyistenhit eszméjének erősödését Ázsiában.

2. INDIA ANDITA MEGHÓDÍTÁSA

[1] India az egyetlen hely, ahol az összes urantiai emberfajta keveredett, melyhez az andita beözönlés tette hozzá az utolsó elemet. India északnyugati hegyvidéki területein jöttek létre a szangik fajták, ezen emberfajták mindegyike kivétel nélkül már korán behatolt az indiai kisföldrészre, maguk mögött hagyva az Urantián valaha létezett legvegyesebb összetételű fajkeveréket. Az ősi India a vándorló emberfajták gyűjtőterületeként működött. A félsziget töve korábban valamivel keskenyebb volt a mainál, mert a Gangesz és az Indus torkolatvidékének nagy része az utóbbi ötvenezer év munkája.

[2] India legkorábbi fajkeverékét a vándorló vörös és sárga emberfajták keverékének

és az őslakos andonfiaknak az összevegyülése képezte. E csoportot később gyengítette, hogy magába olvasztotta a kihalt keleti zöld népek egy nagyobb részét és a narancsszín emberfajta nagyobb mennyiségét, ezen azután némiképp javított a kék emberrel való korlátozott mértékű keveredés, viszont e csoport nagyon sokat szenvedett az indigó fajta tömeges befogadásának következményeitől. De az úgynevezett indiai őslakosok aligha tekinthetők e korai népek képviselőinek; ők inkább a legalsóbb rendű déli és keleti peremet alkotják, melyet teljesen sohasem olvasztottak magukba a korai andita népek vagy az ő később megjelenő árja unokatestvéreik.

3 ¶ Kr.e. 20.000-re a nyugat-indiai népes-

ségben már jelen volt az ádámi vér is, és az Urantia története során egyetlen egy nép sem vegyített ennyi különböző emberfajtát. Szerencsétlen dolog volt azonban, hogy a másodrendű szangik törzsek túlsúlya érvényesült, és valódi csapást jelentett, hogy mind a kék, mind pedig a vörös ember oly nagy mértékben hiányzott e régen működött faji olvasztócsészéből; ha az elsőrendű szangik törzsekből több lett volna jelen, akkor az nagyban segítette volna ezen polgárosodott társadalom felemelkedését, amely így még nagyobbá válhatott volna. De úgy alakult, hogy a vörös ember a saját fajtáját irtotta a két Amerikában, a kék ember pedig Európában múlatta az időt, és Ádám korai leszármazottai (és a későbbiek többsége

is) kevés hajlandóságot mutatott arra, hogy a sötétebb bőrszínnel rendelkező népekkel keveredjen akár Indiában, Afrikában vagy másutt.

4 ¶ Nagyjából Kr.e. 15.000-ben a Turkesztán és Irán szerte fokozódó túlnépesedés váltotta ki az első kiterjedt andita vándorlást India felé. E felsőbbrendű népek ezerötszáz éven keresztül özönlöttek be Beludzsisztán területére, szétszéledtek az Indus és a Gangesz völgyében és lassan dél felé, a Dekkánfennsíkra húzódtak. Ez az északnyugatról jelentkező andita nyomás a déli és keleti alsóbbrendű népek nagy részét Burmába és Dél-Kínába szorította ki, de a betörő anditák száma túl kevés volt ahhoz, hogy a faji leépüléstől megmeneküljenek.

5 India nagyrészt helyrajzi okokból nem volt képes eurázsiai vezérletet kialakítani; az észak felől ható népességnyomás csak továbbűzte az embertömeg nagy részét dél felé, a Dekkán-fennsík egyre fogyó területére, melyet minden oldalról tenger vett körül. Ha lettek volna a kivándorlók befogadására alkalmas szárazföldek a közelben, akkor az alsóbbrendű népek minden irányban kiszorultak volna oda, és a felsőbbrendű fajták magasabb rendű polgárosodott viszonyokat teremthettek volna.

6 De ha már így alakult, e korai andita hódítók kétségbeesett kísérletet tettek az önazonosságuk megőrzésére és a faji felolvadás nyomásának megpróbáltak merev házasodási korlátozásokkal ellenállni. Ennek elle-

nére az anditák Kr.e. 10.000-re eltűntek, de az egész néptömeg komoly fejlődésen ment át e felszívódás eredményeként.

7 ¶ A fajkeveredés mindig előnyös annyiban, hogy kedvez a műveltségbeli változatosságnak és hasznára van a haladó polgárosodott társadalom létrejöttének, de ha a faji állományok között az alsóbbrendű elemek túlsúlya érvényesül, akkor az ilyen eredmények csak rövidéletűek lesznek. Egy többnyelvű műveltség csak akkor maradhat fenn, ha a felsőbbrendű törzsek biztonságos túlsúlyban szaporodnak az alsóbbrendűekhez képest. Az alsóbbrendűek korlátozatlan sokasodása, mely a felsőbbrendűek folyamatosan csökkenő mértékű szaporodásával jár együtt, biztosan a műveltségi polgá-

rosodott társadalom öngyilkosságához vezet.

8 Ha az andita hódítók a ténylegesnél háromszor többen lettek volna, vagy ha kiszorították vagy kiirtották volna a kevert narancsszín-zöld-indigó helyi lakosok legkevésbé kívánatos harmadát, akkor India a világ vezető műveltségi polgárosodott társadalmainak egyikévé válhatott volna és kétségkívül többet vonzott volna a későbbi mezopotámiai népvándorlási hullámokból, melyek Turkesztánra, majd onnan az északi területekre, Európára zúdultak.

3. A DRAVIDA INDIA

1 India andita hódítóinak és az őshonos fajta keveredésének a dravidáknak nevezett

kevert nép lett az eredménye. A korai vagy tisztább vérű dravidák komoly képességgel rendelkeztek a műveltségi haladásra, mely azonban folyamatosan gyengült, ahogy az andita örökségük egyre erősödő ütemben kiveszett belőlük. És ez ítélte pusztulásra a bimbózó indiai polgárosodott társadalmat csaknem tizenkétezer évvel ezelőtt. De még e kevés ádámi vér is észrevehető mértékben gyorsította a társadalmi fejlődést. Ez az összetett fajta nyomban létrehozta az akkori világ legsokszínűbb polgárosodott társadalmát.

[2] Nem sokkal India leigázását követően a dravida andíták elveszítették a faji és műveltségi összeköttetést Mezopotámiával, ám a később megnyíló tengeri útvonalak és

kereskedelmi utak helyreállították ezeket a kapcsolatokat; és a legutóbbi tízezer év során India sohasem veszítette el teljesen az összeköttettetést nyugaton Mezopotámiával, keleten pedig Kínával, bár a hegyi akadályok sokkal jobban kedveztek a nyugati kapcsolatnak.

3 ¶ Az indiai népek felsőbbrendű műveltsége és vallási hajlamai a dravida-uralom korai szakaszából erednek és részben annak a ténynek köszönhetők, hogy oly sok szetfi pap lépett India területére, mind a korai andita, mind pedig a későbbi árja beözönlések során. Az egyistenhitnek az indiai vallási történelmen át húzódó szála tehát a második kertben élt ádámfiak tanaiból indult ki.

4 Egy százfős szetfi papi csoport már Kr.e.

16.000-ben elérte Indiát és vallási téren nagyon hamar meghódította e többnyelvű nép nyugati felét. De a vallásuk nem maradt fenn. Ötezer éven belül a paradicsomi Háromságról szóló tantételeik a tűzisten hármas jelképévé korcsosultak.

5 De több mint hétezer éven át, egészen az andita vándorlások végéig az indiai lakosok vallási szintje magasan meghaladta a világátlagét. Ezekben az időkben Indiáról úgy tűnt, hogy képes lesz a világ vezető műveltségi, vallási, bölcseleti és kereskedelmi polgárosodott társadalmává válni. És ha a déli népek miatt az anditák nem tűntek volna el teljesen, akkor e sorsa valószínűleg be is teljesedik.

6 ¶ A dravidák műveltségi központjai a fo-

lyóvölgyekben voltak, főként az Indus és a Gangesz partjain, valamint a Dekkán-fennsíkon, amellett a három folyam mellett, melyek a Keleti Ghatokon át a tenger felé folytak. A Nyugati Ghatok tengerparti területein lévő települések jártak az élen a Sumériával való tengeri kapcsolatok ápolásában.

7 A dravidák a legelső népek közé tartoztak, akik városokat építettek és kiterjedt árukiviteli és behozatali ügyleteket folytattak, szárazföldön és vízen egyaránt. Kr.e. 7000-re a tevés utazók csoportjai rendszeresen járták a messzi Mezopotámiába vezető útvonalakat; a dravida hajók pedig az Arab-tenger partjai közelében haladva eljutottak a perzsa-öbölbeli sumér városokhoz és a Bengáli-öböl vizein kimerészkedtek egészen Ke-

let-Indiáig. Ezek a tengerészek és kereskedők Sumériából egy ábécét, valamint egy írásmódszert is magukkal hoztak.

8 Ezek a kereskedelmi kapcsolatok nagyban hozzájárultak a világpolgári műveltség még változatosabbá válásához, melynek az lett az eredménye, hogy korán megjelent a városi élet számos vívmánya, sőt fényűző eleme is. Amikor a később feltűnő árják elérték Indiát, a dravidákban nem ismerték fel a szangik fajtákban felszívódott andita unokatestvéreiket, viszont igen fejlett polgárosodott viszonyokat találtak. Az élőlénytani korlátaik ellenére a dravidák felsőbbrendű polgárosodott társadalmat teremtettek. Ez meglehetősen elterjedt egész Indiában és a Dekkán-fennsíkon egészen a legújabb idő-

kig fennmaradt.

4. INDIA ÁRJA MEGSZÁLLÁSA

[1] Az Indiába történő második andita behatolás az árja beözönlés volt, mely csaknem ötszáz éven át tartott a Krisztus előtti harmadik évezred közepén. E vándorlás jelentette az anditáknak a turkesztáni hazájukból való utolsó kivonulását.

[2] A korai árja központok elszórtan helyezkedtek el India észak felén, közelebbről is északnyugaton. E betörő népek nem hódították meg az egész országot és e kényelmességük később megbosszulta magát, mert a kisebb létszámuk miatt sebezhetőkké váltak a délről érkező dravidák jelentette beolvasztó hatással szemben, akik ez után a himalá-

jai területek kivételével lerohanták az egész félszigetet.

[3] Az árják az északi területeken kívül igen kismértékű faji hatást gyakoroltak Indiára. A Dekkán-fennsíkon a befolyásuk inkább műveltségi és vallási volt, mintsem faji. Az úgynevezett árja vér komolyabb mértékű fennmaradása Észak-Indiában nemcsak annak köszönhető, hogy e térségekben nagyobb számban voltak jelen, hanem annak is, hogy erősítést kaptak a későbbi hódítóktól, kereskedőktől és hitterjesztőktől. Egészen a Krisztus előtti első századig az árja vérvonalhoz tartozók folyamatosan szűrődtek be Pandzsáb területére, s az utolsó benyomulás a hellén népek hadjáratait kísérte.

[4] Az árjáknak és a dravidáknak a gangeszi

síkságon való keveredése végül magas műveltség kialakulásához vezetett, és e központ később erősítést kapott az északkelet felől, Kínából érkezők révén.

5 Indiában időről időre a társadalmi szerveződéseknek sokféle fajtája virágzott, mégpedig az árják féldemokratikus rendszereitől a zsarnoki és egyeduralmi kormányzási formákig. De a legjellemzőbb társadalmi vonás a nagy társadalmi kasztok továbbélése volt, melyet még az árják építettek ki abból a célból, hogy megőrizhessék a faji önazonosságukat. E bonyolult kasztrendszer egészen a mai időkig megőrződött.

6 A négy nagy kaszt közül az elsőt kivéve mindegyiket azon hasztalan igyekezetből alakították ki, hogy megakadályozzák az ár-

ja hódítóknak az alsóbbrendű meghódítottakkal való összeolvadását. De az első kaszt, a tanító-papok rendje a szetfiektől származott; a Krisztus utáni huszadik század brahmanjai egyenesági műveltségi leszármazottjai a második kert papjainak, jóllehet a tanításaik nagyon eltérnek a nagyhírű elődökétől.

7 Az India területére belépő árják magukkal hozták az Istenségről alkotott ama fogalmaikat, melyeket a második kert vallásának sokáig fennmaradt hagyományaiban őriztek meg. De a brahman papok sohasem voltak képesek ellenállni annak a pogány hatásnak, melyet a Dekkán-fennsík alsóbbrendű vallásaival való hirtelen kapcsolatfelvétel ösztönzött az árják faji eltűnését követően.

Így a népesség nagytöbbsége az alsóbbrendű vallások babonáinak szolgai igája alá került; és így fordulhatott elő, hogy India nem volt képes létrehozni a korábbi idők által előrevetített magas polgárosodott társadalmat.

8 A Krisztus előtti hatodik század szellemi eszmélése Indiában nem maradt fenn, mert még a mohamedán betörés előtt kihunyt. De egykor talán eljön majd egy nagy Gautama, hogy egész Indiát az élő Isten keresésére vezesse, és akkor a világ majd megfigyelheti ama sokoldalú nép műveltségbeni lehetőségeinek kibontakozását, akik oly sokáig voltak önkívületben a fejlődésre képtelen szellemi káprázat bénító hatásától.

9 A műveltség élőlénytani alapokon nyugszik, de a kaszt önmagában nem volt képes

fenntartani az árja műveltséget, mert a vallás, az igaz vallás a nélkülözhetetlen forrása annak a magasabb energiának, mely arra készteti az embereket, hogy az emberek között testvériségen alapuló felsőbbrendű polgárosodott társadalmat hozzanak létre.

5. A VÖRÖS EMBER ÉS A SÁRGA EMBER

[1] Míg India története az andita hódításnak és az ősibb evolúciós népek között való későbbi elvegyülésüknek a története, a Kelet-Ázsiáról szóló beszámolóban helyesebb az elsőrendű szangik fajtákkal, különösen a vörös emberrel és a sárga emberrel foglalkozni. E két emberfajta nagymértékben elkerülte a keveredést a leromlott neandervölgyi faj-

tákkal, mely keveredés egyébként igen komoly mértékben hátráltatta a kék ember fejlődését Európában, tehát ezek az elsőrendű szangik fajták meg tudták őrizni a felsőbbrendű potenciáljukat.

2 Bár a neandervölgyiek egész Eurázsiában elterjedtek, mégis a keleti peremvidék volt a leginkább fertőzött a leromlott állati fajtákkal. Ezeket az emberi szintet el nem érő fajtákat az ötödik eljegesedés szorította dél felé, ugyanaz a jégtakaró, mely oly sokáig akadályozta a szangik fajták bevándorlását Kelet-Ázsiába. És amikor a vörös ember északkelet felé vonult India hegyvidéki területeit megkerülve, Ázsia északkeleti részén nem találkozott ezekkel az emberi szintet el nem érő fajtákkal. A vörös emberfajták

törzsi szerveződése bármely más népekéhez képest hamarabb alakult ki, és ők voltak az elsők, akik a szangik fajták közép-ázsiai gócpontjából elvándoroltak. Az alsóbbrendű neandervölgyi fajtákat a később kivándorló sárga törzsek elpusztították vagy elűzték a területről. De a sárga törzsek megérkezéséig csaknem százezer éven át a vörös ember gyakorolta a legfőbb hatalmat Kelet-Ázsiában.

3 ¶ Több mint háromszázezer évvel ezelőtt a sárga emberfajta fő ereje a partvidéket követve dél felől vonult be Kína területére. Az évezredek során egyre beljebb és beljebb hatoltak a szárazföld belseje felé, de majdnem a legutóbbi időkig nem vették fel a kapcsolatot a vándorló tibeti testvéreikkel.

4 A növekvő túlnépesedési nyomás az észak felé vándorló sárga emberfajtát arra kényszerítette, hogy benyomuljon a vörös ember vadászterületeire. Ez a behatolás, melyhez természetes faji ellentétek társultak, egyre növekvő ellenségeskedéshez vezetett, és ezzel megkezdődött a távol-keleti termékeny területekért folytatott döntő küzdelem.

5 A vörös és a sárga fajták között korszakokon át tartó versengés az urantiai történelem egyik hősköltemény e. A két felsőbbrendű fajta több mint kétszázezer éven keresztül elkeseredetten és lankadatlanul háborúzott egymással. Az első küzdelmekben általában a vörös ember volt a sikeresebb, a portyázó csapataik sokfelé pusztították a sárga

emberfajta településeit. De a sárga ember jó tanítványuk volt a hadviselés tudománya terén, és már korán megmutatta azt a feltűnő képességét is, hogy a honfitársaival békében tud élni; a kínaiak voltak az elsők, akik megtanulták, hogy az egységben az erő. A vörös törzsek tovább folytatták a testvérháborúkhoz vezető villongásaikat, és egyre többször szenvedtek vereséget a nyughatatlan kínaiak harcos kezétől, akik folytatták a feltartóztathatatlan menetelésüket észak felé.

6 ¶ Százezer évvel ezelőtt a vörös emberfajta megtizedelt törzsei úgy küzdöttek, hogy a hátukban ott volt az utolsó eljegesedésből visszahúzódó jégtömeg, és amikor a Nyugat szárazföldi átjárója, mely a Bering-földnyelven át vezetett ténylegesen is járhatóvá vált,

e törzsek nem haboztak elhagyni az ázsiai földrész barátságtalan partjait. Nyolcvanötezer év telt el azóta, hogy az utolsó tisztavérű vörös emberek elhagyták Ázsiát, de a hosszú küzdelem rajta hagyta az örökítőanyag-egységi lenyomatát a győztes sárga fajtán. Az északi kínai népek az andonfi szibériaiakkal együtt a vörös fajta komoly hányadát olvasztották magukba és ez nagymértékben a javukra vált.

7 Az észak-amerikai indiánok sohasem kerültek kapcsolatba még Ádám és Éva andita leszármazottaival sem, mert Ádám megérkezése előtt mintegy ötvenezer évvel elűzték őket az ázsiai hazájukból. Az andita vándorlások korában a tiszta vörös fajták mezőgazdasági tevékenységet csak kis mérték-

ben folytató, nomadizáló törzsekként, vadászokként lepték el Észak-Amerikát. Ezek az emberfajták és műveltségi csoportok csaknem teljesen elszigetelődtek a világ többi részétől attól fogva, hogy megérkeztek a két Amerikába, egészen a Krisztus utáni első évezred végéig, amikor is az európai fehér fajták felfedezték őket. Addig az időpontig az eszkimók voltak a fehér emberekhez legközelebb álló népek, melyeket a vörös ember északi törzsei valaha is láttak.

8 A vörös és a sárga fajta alkotja azokat az egyedüli emberi törzseket, melyek az anditák befolyásától függetlenül is a polgárosodott társadalom elég magas szintjére jutottak el. A legősibb amerikai indián műveltség Onamonalonton központja volt Ka-

liforniában, de ez Kr.e. 35.000-re már régen letűnt. Közép-Amerikában, Mexikóban és Dél-Amerika hegyei között a későbbi és kitartóbb polgárosodott társadalmakat egy, túlnyomórészt vörös fajta alapította, de ez az emberfajta jelentős mértékben tartalmazta a sárga, a narancsszín és a kék fajta keverékét is.

9 Ezek a polgárosodott társadalmak a szangik emberfajták evolúciós termékei voltak, függetlenül attól, hogy az andita vér nyomokban elérte Perut is. Az észak-amerikai eszkimókat és néhány polinéziai dél-amerikai andität leszámítva a nyugati félteke népei nem tartottak fenn kapcsolatot a világ többi részével egészen a Krisztus utáni első évezred végéig. Az urantiai emberfajták

fejlesztésére vonatkozó eredeti Melkizedek-tervben azzal számoltak, hogy Ádám tisztavérű leszármazottai közül egymillió fogja nemesíteni a két Amerika vörös népeit.

6. A KÍNAI POLGÁROSODÁS HAJNALA

[1] Valamivel azután, hogy a vörös embert kiszorították Észak-Amerikába, a terjeszkedő kínaiak megtisztították az andonfiaktól Kelet-Ázsia folyóvölgyeit, észak felé Szibériába és nyugat felé Turkesztánba szorítva őket, ahol azok hamar kapcsolatba kerültek az anditák felsőbbrendű műveltségével.

[2] Burmában és az indokínai félszigeten India és Kína műveltsége keveredett és összevegyült, s ezzel létrehozta e térségek egymást követő polgárosodott társadalmait. Az

eltűnt zöld emberfajta itt a világ más részeihez képest nagyobb arányban maradt fenn.

3 A csendes-világtengeri szigeteket sok különböző emberfajta foglalta el. Általában véve a déli és akkoriban kiterjedtebb szigeteket olyan népek szállták meg, akikben nagy százalékban volt meg a zöld és az indigó vér. Az északi szigeteket az andonfiak és később azok az emberfajták foglalták el, melyekben nagy arányban voltak jelen a sárga és a vörös fajták. A japán nép elődei egészen Kr.e. 12.000-ig nem szorultak ki a földrészről, amikor is az északi kínai törzseknek a tengerpart mentén, déli irányban való erőteljes előnyomulása miatt lakóhelyük elhagyására kényszerültek. A végső kivándorlásuk nem annyira a túlnépesedés-

nek, mint inkább ama törzsfőnök kezdeményezésének volt köszönhető, akit egyre inkább isteni személyiségként kezdtek tisztelni.

4 India és a Levante népeihez hasonlóan a sárga ember győztes törzsei is felépítették az első központjaikat a tengerpart és a folyók felsőbb szakaszai mentén. A parti településeknek elég rosszul ment a későbbi időkben, mert az erősödő áradások és a folyásukat változtató folyók az alacsonyan fekvő területen épült városokat tarthatatlanná tették.

5 Húszezer évvel ezelőtt a kínaiak ősei mintegy tizenkét, a kezdetleges műveltségüknek és tudományuknak helyt adó erős központot építettek ki, különösen a Sárga

folyó és a Jangce mentén. Majd pedig e központok elkezdtek megerősödni a Hszincsiang és Tibet felől folyamatosan beáramló, felsőbbrendű, kevert népek révén. A Tibet felől a Jangce völgyébe irányuló vándorlás nem volt olyan erős, mint északon, és a tibeti központok sem voltak olyan fejlettek, mint a Tarim-medencebeliek. De mindkét népmozgás hozott bizonyos mennyiségű andita vért a keleti folyóvölgyi településekbe.

6 Az ősi sárga emberfajta felsőbbrendűsége négy fontos tényezőnek volt köszönhető:

7 1. *Örökítőanyag-egységi.* Az európai kék unokatestvéreiktől eltérően a vörös és a sárga fajta nagymértékben elkerülte a lealacsonyodott emberi törzsekkel való keveredést. Az észak-kínaiak, akiket már kisebb

mértékben erősítettek a felsőbbrendű vörös és andoni fajták, rövidesen megtapasztalták a jelentős mértékben beözönlő andita vér jótékony hatását. A dél-kínaiaknak e tekintetben nem ment olyan jól, és sokat szenvedtek a befogadott zöld emberfajtától, míg később tovább gyengültek azáltal, hogy a dravida-andita beözönlés miatt Indiából tömegesen kiszoruló alsóbbrendű népek hordái beszűrődtek közéjük. És a mai Kínában éles különbség van az északi és a déli emberfajták között.

8 ¶ 2. *Társadalmi.* A sárga fajta hamar megtanulta értékelni a saját fajtái közötti békét. A belső békességük nagymértékben hozzájárult a népességnövekedéshez, biztosítva ezzel a többmilliós polgárosodott tár-

sadalmuk elterjedését. Kr.e. 25.000 és 5000 között a legnagyobb urantiai polgárosodott tömegtársadalom Közép- és Észak-Kínában létezett. A sárga ember volt az első, aki faji összetartást valósított meg — az első, aki magas fokú műveltségi, társadalmi és politikai polgárosultságot ért el.

9 A Kr.e. 15.000-ben élt kínaiak bősz fegyverkezők voltak; a múlt előtt való túlzott tisztelgéssel nem gyöngítették magukat, és mivel a létszámuk nem érte el a tizenkétmilliót, egy nyelven beszélő, egységes nemzetet alkottak. E korban valódi nemzetet építettek, sokkal egységesebbet és egyneműbbet annál, mint amilyenek a történelmi időkben általuk létrehozott politikai szövetségek voltak.

10 ¶ 3. *Szellemi.* Az andita vándorlások korszakában a kínaiak a föld leginkább szellemi rangú népei közé tartoztak. A Szinglangton által hirdetett Egy Igazság imádatához való hosszas ragaszkodásuk a legtöbb más emberfajta fölé emelte őket. A haladó és fejlett vallás jelentette hajtóerő gyakran döntő tényező a műveltségi fejlődésben; India hanyatlásával Kína tört előre az igazságot a legfelsőbb Istenség alakjában őrző vallás erősítő hatására.

11 Az igazság tisztelete vezetett a természeti törvényeknek és az emberiség potenciáljainak a kutatásához és bátor feltárásához. A kínaiak már hatezer évvel ezelőtt is az igazság gondos tanulmányozói és elszánt keresői voltak.

12 ¶ 4. *Földrajzi.* Kínát nyugatról a hegyek, keletről pedig a Csendes-világtenger védi. Csak az észak felől induló támadás előtt állt nyitva az út, és a vörös ember korától az anditák kései leszármazottainak megérkezéséig az északi területeket egyetlen támadó emberfajta sem foglalta el.

13 És ha nem lettek volna ott a hegyek és a szellemi műveltségük nem indult volna hanyatlásnak, a sárga fajta kétségkívül magához vonzotta volna a turkesztáni andita vándorlások nagyobb részét és kétségtelenül gyorsan megszerezte volna a világ feletti uralmat.

7. AZ ANDITÁK ELÉRIK KÍNÁT

1 Mintegy tizenötezer évvel ezelőtt az anditák jelentős számban keltek át a Ti Tao hegy-

szoroson és települtek le a Sárga folyó felső szakaszának völgyében a Kanszu területen lévő települések között. Majd keleti irányban behatoltak Honanba, ahol a legfejlettebb települések helyezkedtek el. Ez a nyugat felőli beszivárgás nagyjából felerészben andonfi és fele részben andita volt.

2 A Sárga folyó mentén lévő északi műveltségi központok mindig is haladóbbak voltak, mint a Jangce mentén létesített déli települések. Néhány évezrednyi időn belül, azt követően, hogy e felsőbbrendű halandók akármilyen kis számban is érkeztek, a Sárga folyó menti települések megelőzték a jangcei falvakat és minden korábbinál előnyösebb helyzetbe kerültek a déli testvéreikhez képest.

3 ¶ Nem az anditák nagy száma, és nem is a felsőbbrendű műveltségük, hanem a velük való összeolvadás volt az, ami egy sokszínűbb fajtát hozott létre. Az észak-kínaiak elég andita vért kaptak ahhoz, hogy az enyhe késztetést jelentsen az amúgy is tehetséges elméjük számára, de nem eleget ahhoz, hogy lángra lobbanjon bennük az északi fehér fajtákra olyannyira jellemző nyughatatlan, felfedező kíváncsiság. Az andita örökségből származó, eme korlátozott mértékű vérátömlesztés kevéssé zavarta meg a szangik fajta természetes nyugodtságát.

4 ¶ A későbbi andita népvándorlási hullámok magukkal hozták a mezopotámiai műveltségi vívmányok bizonyos elemeit; ez különösen igaz a nyugatról érkezett utolsó an-

dita hullámokra. E népek nagymértékű fejlődést hoztak az észak-kínai népek gazdasági és oktatási gyakorlatában; és bár a sárga emberfajta vallási műveltségére gyakorolt hatásuk rövidéletű volt, a későbbi leszármazottaik nagymértékben hozzájárultak a későbbi szellemi eszméléshez. De az Éden és Dalamatia szépségéről szóló andita hagyományok azért hatással voltak a kínai hagyományokra; a korai kínai mondák „az istenek földjét” nyugatra tették.

5 A kínai emberek egészen Kr.e. 10.000-ig nem fogtak hozzá városépítéshez és iparterlepítéshez, amikor is végül a turkesztáni éghajlati változások és a kései andita bevándorlók megérkeztek. Ez az új vérátömlesztés nem is annyira a sárga ember polgáro-

sodott társadalmának gazdagításához járult hozzá, hanem inkább a felsőbbrendű kínai fajták rejtett képességeinek további és gyors fejlődését ösztönözte. Honantól Senhsziig a fejlett polgárosodott társadalomban rejlő lehetőségek elkezdtek kibontakozni. A fémművesség és minden ipari tevékenység ekkoriban jelent meg.

6 A némely korai kínai időszámítási, csillagászati és kormányzási-igazgatási módszerek és azok mezopotámiai megfelelői közötti hasonlóságok e két, egymástól távol elhelyezkedő központ közötti kereskedelmi kapcsolatoknak voltak köszönhetők. A kínai kereskedők már a sumérok korában is járták a Turkesztán és Mezopotámia közötti szárazföldi útvonalakat. Ez azonban nem egy-

oldalú csere volt — az Eufrátesz-völgynek is sok haszna származott ebből, hasonlóképpen a gangeszi síkságon élőknek is. De a Krisztus előtti harmadik évezredbeli éghajlati változások és a vándorló népek betörései nagymértékben csökkentették a közép-ázsiai szállítási útvonalak igénybevételével folyó kereskedelem kiterjedtségét.

8. A KÉSEI KÍNAI POLGÁROSODÁS

[1] Noha a vörös ember szenvedett a túl sok háborúskodástól, egyáltalán nem helytelen dolog azt állítani, hogy a kínai államiság kifejlődését az Ázsia meghódításában mutatott alaposságuk hátráltatta. A faji összetartás komoly potenciáljával rendelkeztek, de az nem megfelelően fejlődött, mert az esetükben hiányzott a külső támadás mindig

jelenlévő veszélyéből eredő folytonos hajtóerő.

[2] Kelet-Ázsia meghódításának befejezésével az ősi katonai állam fokozatosan szétesett — a megvívott háborúkat elfelejtették. A vörös emberfajtával folytatott, hősköltménybe illő küzdelemből csak a nyilas népekkel való ősi küzdelem ködös hagyománya maradt meg. A kínaiak hamar a mezőgazdasági tevékenységre kezdtek összpontosítani, mely hozzájárult a békés hajlamaik erősödéséhez, míg a népesség a mezőgazdasághoz eszményi termőföld-ember arány alatt maradva tovább erősítette az ország amúgy is növekvően békés jellegét.

[3] A múltban elért eredmények tudatosítása (a jelenben valamelyest kisebb jelentőség-

gel), a döntően mezőgazdasággal foglalkozó nép hagyományőrzése és a jól fejlett családi élet együttesen felért az ősi idők tiszteletével, mely abban csúcsosodott ki, hogy a letűnt korok embereit úgy tisztelték, hogy az már az istenimádattal volt határos. Ehhez nagyon hasonló magatartás érvényesült az európai fehér emberfajták körében a görög-római polgárosodott társadalom széthullását követő mindegy ötszáz éven át.

4 A Szinglangton által tanított „Egy Igazság” hite és tisztelete sohasem halt ki teljesen; de az idő múlásával az új és magasabb rendű igazság keresését háttérbe szorította az a növekvő hajlam, hogy azt tiszteljék, ami már előzőleg létezett. A sárga emberfajta kivételes tehetsége lassan az ismeretlen kere-

sésétől az ismert dolgok megőrzése felé fordult. És ez az oka annak, hogy az egykor a világ leggyorsabban fejlődő polgárosodott társadalma veszteglő szakaszba lépett.

5 ¶ Kr.e. 4000 és 500 között a sárga emberfajta politikai újraegyesülése kiteljesedett, de a Jangce és a Sárga folyó menti központok műveltségi egyesülése már korábban lezajlott. A későbbi törzsi csoportok politikai újraegyesülése nem ment összetűzések nélkül, azonban a háború társadalmi támogatottsága alacsony maradt; az ősök imádása, az egyre többféle nyelvjárás és a katonáskodás iránti igény hiánya sok évezreden át végletesen békés néppé tette a kínaiakat.

6 Annak ellenére, hogy nem tudta beváltani a fejlett államiság korai kialakításával

kapcsolatos ígéreteket, a sárga fajta fokozatosan haladt a polgárosultság tudományának elsajátításában, különösen a mezőgazdaság és a kertgazdálkodás terén. A gazdálkodók előtt álló öntözési problémák megoldása a Senhszi és a Honan területen megkövetelte az együttműködést. Ezek az öntözési és talajvédelmi nehézségek nem kis mértékben járultak hozzá a gazdálkodó csoportok közötti béke későbbi kialakítása terén a kölcsönös egymásrautaltság kialakulásához.

7 Az írásbeliség fejlődése a tanodák felállításával együtt rövidesen a korábbit felülmúló mértékben járult hozzá a tudás terjesztéséhez. De a képírás-rendszer nehézkes volta a nyomtatás korai megjelenése ellenére korlátozta a tanult osztályok létszámának gya-

rapodását. És mindezeken túl a társadalmi szabályozást és a vallásbölcseleti hitelvesítést rohamos léptekkel folytatták. Az ősök tiszteletének vallásfejlődését tovább bonyolította a természetimádással együtt járó babonaáradat, de az Istenről alkotott valódi felfogás régi nyomait megőrizték a Shang-ti birodalom istenimádatában.

8 Az ősök tiszteletének nagy gyengesége, hogy az a visszatekintő bölcseletet támogatja. Bármily okos dolognak is tűnik a múltból bölcsességet meríteni, dőreség a múltat az igazság egyedüli forrásának tekinteni. Az igazság viszonylagos és növekvő dolog; az igazság mindig a jelenben *él,* és minden egyes emberi nemzedékben — sőt minden egyes emberi életben — új kifejeződésre ta-

lál.

9 Az elődök tiszteletében rejlő nagy erő értéke az, hogy az ilyen beállítottság segíti a család szerepének megerősödését. A kínai műveltség bámulatos tartóssága és állandósága annak a következménye, hogy a család ilyen kiemelkedő szerepet kapott, mert a polgárosodott társadalom közvetlenül függ a család hatékony működésétől; és Kínában a család olyan társadalmi fontosságra, sőt vallási jelentőségre tett szert, melyhez hasonlót csak kevés más nép mondhat a magáénak.

10 Az ősök imádásának erősödése által kicsikart gyermeki rajongás és a családi hűség biztosította a kiemelkedő családi kapcsolatok és a tartós családi csoportok kiépülését,

melyek mindegyike megkönnyítette az alábbi tényezők érvényesülését a polgárosodott viszonyok tartóssá tétele terén:

11 1. A vagyon és a javak megőrzése.

12 2. Az egynél több nemzedék tapasztalatainak összegyűjtése.

13 3. A gyermekek hatékony oktatása a múltból örökölt mesterségekre és tudományokra.

14 4. Erős kötelességérzet kialakulása, az erkölcsiség erősödése és az erkölcstani érzékenység magasabb szintre jutása.

15 ¶ A kínai polgárosodás kialakulásának időszaka, mely az anditák bejövetelével kezdődött el, a Krisztus előtti hatodik század nagy erkölcstani, erkölcsi és félig vallási eszmélésével folytatódik. És a kínai ha-

gyomány megőrzi az evolúciós múlt ködös emlékét; az anyajogú családból az apajogú családba való átmenetről, a mezőgazdaság meghonosításáról, az építészet kialakulásáról, az iparosodás kezdeteiről — mindezekről sorban beszámoltunk. És e történet minden más, hasonló beszámolónál nagyobb pontossággal mutatja be egy felsőbbrendű népnek a durva emberi viszonyok szintjeiről való nagyszerű kiemelkedését. Ez idő alatt a kezdetleges mezőgazdasági társadalomból eljutottak egy magasabb társadalmi szervezettségi szintre, melyhez városok, ipar, fémművesség, kereskedelmi kapcsolatok, kormányzat, írás, mennyiségtan, művészet, tudomány és nyomtatás tartozik.

16 És a sárga emberfajta ősi polgárosodott

társadalma így maradt fenn századokon át. Csaknem negyvenezer évvel ezelőtt történt, hogy az első nagy előrelépések végbementek a kínai műveltségben, és bár számos visszalépésre is sor került, Han fiainak polgárosodott társadalma került a legközelebb ahhoz, hogy a huszadik századig tartó folyamatos fejlődés tiszta képét mutassa. A fehér emberfajták gépi és vallási fejlődése magas szintű, de a családi hűség, a csoporterkölcstan vagy a személyes erkölcsiség terén sohasem volt összemérhető a kínaiakéval.

[17] Ez az ősi műveltség nagyban hozzájárult az emberiség boldogulásához; emberi lények milliói éltek és haltak úgy, hogy élvezték annak vívmányait. E nagy polgárosodott társadalom a múlt babérjain nyugodott év-

századokon át, de már kezd újból eszmélni s kezdi újra meglátni a halandói létezés érzékfeletti céljait, újból nekifog a soha véget nem érő fejlődés iránti szüntelen küzdelemnek.

18 [Közreadta egy nebadoni Főangyal.]

80. ÍRÁS

AZ ANDITA TERJESZKEDÉS NYUGATON

BÁR az európai kék ember maga nem teremtett nagy műveltségi polgárosodott társadalmat, ő biztosította azokat az élőlénytani alapokat, melyek, miután az adamizálódott fajtáik keveredtek a kései andita hódítókkal, létrehozták az erőteljes polgárosodási folyamatok kiteljesítésére leginkább alkalmas törzsek egyikét, mely az Urantián valaha is megjelent az ibolyaszín faj és az ő andita utódaik óta.

[2] A mai fehér népekben jelen vannak az ádámi törzsnek a szangik emberfajtákkal keveredett túlélő fajtái, továbbá a vörös és

a sárga faji vérvonal is valamelyest megvan bennük, de leginkább mégis a kék fajta alkotja őket. Az összes fehér fajtában komoly százalékban van meg az eredeti andonfi állomány, de még ennél is nagyobb a korai nodfi fajták aránya.

1. AZ ÁDÁMFIAK BELÉPNEK EURÓPA TERÜLETÉRE

[1] Mielőtt az utolsó andíták is kiszorultak volna az Eufrátesz-völgyből, sok testvérük elérte Európát felfedezőként, tanítóként, kereskedőként és harcosként. Az ibolyaszín emberfajta első napjaiban a földközi-tengeri medencét a Gibraltári-szoros és a szicíliai földnyelv védte. Az emberiség legkorábbi tengeri kereskedelmi vállalkozásainak némelyikét e belső tavaknál hozták létre, ahol

az északról jött kék emberek és a délről való szaharaiak találkoztak a keletről érkező nodfiakkal és ádámfiakkal.

2 A Földközi-tenger keleti tengervölgyében a nodfiak már korán létrehozták az egyik legkiterjedtebb műveltségüket és e központokból valamelyest behatoltak Dél-Európába, de leginkább Észak-Afrikába. A rövid fejű nodfi-andonfi szíriaiak nagyon korán meghonosították az agyagművességet és a mezőgazdaságot a lassú folyású Nílus-torkolat mentén létesített településeiken. Behoztak birkát, kecskét, marhát és egyéb háziállatokat, és magukkal hozták a fémművesség nagyon fejlett módszereit is, mert akkoriban Szíria volt ezen ipar központja.

3 A mezopotámiaiak több mint harminc-

ezer éven át folyamatosan áramlottak Egyiptomba, és magukkal hozták a mesterségbeli és műveltségi ismereteiket, gazdagítva ezzel a Nílus-völgy műveltségét. A szaharai népek nagyszámban való beáramlása viszont komoly mértékben züllesztette a Nílus-menti korai polgárosodott társadalmat, s így Egyiptom mintegy tizenötezer évvel ezelőtt a legalacsonyabb műveltségi szintjére süllyedt.

4 A korábbi időkben viszont kevés dolog hátráltatta az ádámfiak nyugat felé vándorlását. A Szahara egy nyílt, füves terület volt, melyen mindenfelé pásztor és gazdálkodó nép élt. E szaharai népek sohasem hoztak létre kézművesipart, és nem építettek városokat sem. Ők a kipusztult zöld és narancs-

szín emberfajtákat nagy arányban tartalmazó, indigó-fekete népcsoport voltak. De igen korlátozott mértékben részesültek az ibolyaszín faji örökségből azt megelőzően, hogy a szárazföld kiemelkedése és az esőt hozó szelek eltolódása miatt e virágzó és békés polgárosodott társadalom maradványai eltűntek.

5 Az ádámi vérből az emberfajták többsége részesült, de némelyek a többinél nagyobb mennyiségben jutottak hozzá. India kevert emberfajtái és Afrika sötétbőrű népei nem voltak vonzók az ádámfiak számára. Szívesen keveredtek volna a vörös emberrel, ha azok nem lettek volna tőlük túl messze, a két Amerika területén, és szívesen fordultak volna a sárga ember felé is, de őket szintén

nehéz volt elérni a messzi Ázsiában. Ezért, amikor a kalandvágy vagy a felebaráti szeretet sarkallta őket, vagy amikor kiszorultak az Eufrátesz-völgyből, természetes dolog volt, hogy az európai kék fajtákkal való egyesülés mellett döntöttek.

6 Az Európát akkoriban uraló kék emberek nem rendelkeztek olyan vallási műveltséggel, mely visszatetszést keltett volna a korai vándorló ádámfiakban, és az ibolyaszín és a kék emberfajta között erős volt a nemi vonzódás is. A kék emberek legjobbjai nagy megtiszteltetésnek tartották, hogy az ádámfiakkal házasodhatnak. Minden kék férfi arra törekedett, hogy olyan ügyes és művészi készségeket mutató legyen, hogy valamelyik ádámfi nőben vonzalmat keltsen, és a fel-

sőbbrendű kék nők legfőbb törekvése is az volt, hogy valamely ádámfi férfi érdeklődését felkeltsék.

7 Az Éden e kivándorolt fiai lassan egyesültek a kék emberfajta felsőbbrendű népeivel, új életet adva a műveltségi hagyományaiknak, közben pedig irgalmatlanul irtották a neandervölgyi állomány még megmaradt fajtáit. Az alsóbbrendű fajták irtásával társult eme fajkeveredési eljárás a felsőbbrendű kék emberek életerősebb és fejlődőképesebb csoportjainak tizenkét vagy még több közösségét hozta létre, melyek egyikét ti cro-magnoni fajtának neveztétek el.

8 Ezen és más okok miatt, melyek közé tartozott nem utolsósorban az is, hogy kedvezőbb vándorlási útvonalak álltak rendelke-

zésre, a mezopotámiai műveltség korai népvándorlási hullámai csaknem kizárólag Európára irányultak. És e körülmények határozták meg a mai európai polgárosultság előzményeit.

2. ÉGHAJLATI ÉS FÖLDTANI VÁLTOZÁSOK

[1] Az ibolyaszín fajta Európa felé való terjeszkedésének gátat szabtak bizonyos, viszonylag hamar bekövetkezett éghajlati és földtani változások. Az északi jégmezők visszavonulásával az esőt hozó szelek nyugatról északra tolódtak, és a Szahara nagy, tágas térségeit fokozatosan kietlen sivataggá változtatták. E szárazság szétszórta a nagy szaharai felföld viszonylag kis termetű, bar-

nahajú, sötétszemű, de hosszúkás fejformájú lakóit.

2 A tisztább indigó elemek délre, Közép-Afrika erdői felé vonultak, ahol azóta meg is maradtak. A kevertebb csoportok három irányban szóródtak szét: A nyugati felsőbbrendű törzsek Spanyolországba vándoroltak, innen pedig a szomszédos európai területekre, létrehozva a későbbi földközi-tengeri, hosszúkás fejformájú, barnahajú emberfajták magját. A szaharai felföldtől keletre élő, kevésbé fejlődőképes részük Arábiába vándorolt, onnan pedig Észak-Mezopotámián és Indián keresztül a távoli Ceylonig is eljutott. A központi csoport észak és kelet felé, a Nílus-völgybe és Palesztinába vonult.

3 Ez a másodrendű szangik alap teremt bi-

zonyos fokú rokonságot a Dekkán-fennsíktól Iránon, Mezopotámián át a Földközi-tenger mindkét partjáig elszórtan élő mai népek között.

4 ¶ Nagyjából ezen afrikai éghajlatváltozások idején vált el Anglia a földrésztől, és Dánia ekkoriban emelkedett ki a tengerből, míg a Földközi-tenger nyugati medencéjét védő Gibraltári földnyelv egy földrengés következtében megnyílt, s ezzel e belső tó gyorsan feltöltődött az Atlanti-világtenger vízszintjéig. Ekkor a szicíliai földnyelv alámerült, létrehozva az immár egy Földközi-tengert és össze is kötötte azt az Atlanti-világtengerrel. E szörnyű természeti csapás rengeteg emberi települést árasztott el és a világ történelme során bekövetkezett áradá-

sok közül emberéletben ez okozta a legnagyobb veszteséget.

5 A földközi-tengeri medence elárasztása azonnal véget vetett az ádámfiak nyugatra való vándorlásának, míg a szaharaiak erőteljes benyomulása arra késztette őket, hogy a növekvő népességüknek az Édentől északra és keletre keressenek kiutat. Ahogy Ádám leszármazottai a Tigris és az Eufrátesz völgyéből északra tartottak, hegyi akadályokkal és az akkoriban kiterjedtebb Káspi-tengerrel találták szembe magukat. És az ádámfiak sok nemzedéken át a szerte Turkesztánban elhelyezkedő településeiken vadásztak, pásztorkodtak és művelték a földet. E nagyszerű nép lassan kiterjesztette a felségterületét Európa egy részére is. De ami-

kor az ádámfiak keletről beléptek Európa területére, a kék embernek az ázsiaitól évezredekkel lemaradt műveltségével találkoztak, lévén, hogy e térség csaknem teljesen nélkülözte a Mezopotámiával való kapcsolatot.

3. A CRO-MAGNONI FAJTA KÉK EMBER

[1] A kék ember ősi műveltségi központjai az összes európai folyó mentén megtalálhatók voltak, de csak a Somme folyik ma is abban a mederben, ahol a jégkorszak előtti időkben is folyt.

[2] Bár a kék embert úgy említjük, mint amely elterjedt volt az európai földrészen, azért ennek az emberfajtának számos különböző fajfélesége létezett. Már a harminc-

ötezer évvel ezelőtti európai kék fajták is nagyon kevert népet alkottak, benne a vörös és a sárga fajtával, míg az atlanti-világtengeri partvidéken és a mai oroszországi térségekben magukba olvasztották az andonfi vér egy jelentős részét, délen pedig a szaharai népekkel álltak kapcsolatban. A számos faji csoport tételes felsorolásával azonban nem volna értelme próbálkozni.

3 Az Ádám utáni időszak legelejének európai polgárosodott társadalma a kék emberek életerejének és művészetének, valamint az ádámfiak termékeny képzelőerejének különleges keverékéből jött létre. A kék emberek igen életerős emberfajtát alkottak, de nagyot rontottak az ádámfiak műveltségi és szellemi szintjén. Ez utóbbiaknak nagyon

nehezére esett, hogy elfogadtassák a vallásukat a cro-magnoni fajtákkal, mert az ádámfiak közül nagyon soknak erős hajlamai voltak a szüzek rászedésére és megrontására. Tízezer éven át a vallás Európában hanyatlóban volt, ha azt az indiai és egyiptomi vallási fejlődéshez mérjük.

4 A kék emberek tökéletesen őszinték voltak minden kapcsolatukban és teljesen mentesek voltak a kevert ádámfiak nemi kicsapongásaitól. Tisztelték a hajadonságot, és csak akkor gyakorolták a többnejűséget, amikor a háborúzás miatt a férfiak száma megfogyatkozott.

5 E cro-magnoni fajta népek bátor és előrelátó emberfajtát alkottak. Hatékony gyermeknevelési rendszert tartottak fenn. E

munkában mindkét szülő részt vett, és az idősebb gyermekek szolgálatait is teljes mértékben igénybe vették. Minden egyes gyermeket megtanítottak a barlang gondozására, a rajzolásra és a kovakő eszközök készítésére. A nők már fiatal korukban elsajátították a házi mesterségeket és jártasak voltak a kezdetleges mezőgazdaságban, míg a férfiak ügyes vadászok és bátor harcosok voltak.

6 A kék emberek vadászok, halászok és gyűjtögetők voltak; kiválóan értettek a csónaképítéshez. Kőbaltákat készítettek, fát vágtak, fakunyhókat emeltek, melyeket félig a földbe építettek, a tetőt pedig állatbőrökkel fedték. És Szibériában még ma is vannak ehhez hasonló kunyhókat készítő népek. A

déli cro-magnoni fajták pedig általában barlangokban és sziklaüregekben laktak.

7 Nem volt szokatlan jelenség, hogy a hideg tél folyamán a barlang előtt éjszaka őrt állók a hidegben halálra fagytak. Volt bátorságuk is, de ők mindenekelőtt művészek voltak; az ádámi vérrel való keveredés hirtelenül felgyorsította a tevékeny képzelőerőiket. A kék ember művészetének kiteljesedésére nagyjából tizenötezer évvel ezelőtt került sor, még azelőtt, hogy a sötétebb bőrű afrikai fajták Spanyolországon keresztül megérkeztek volna.

8 ¶ Mintegy tizenötezer évvel ezelőtt az alpesi erdők mindenfelé elterjedőben voltak. Az európai vadászokat ugyanaz az éghajlati kényszerítő erő szorította a folyóvölgyek-

be és a tengerpartokra, mely a világ boldog vadászmezőit száraz és kietlen sivatagokká változtatta. Az esőt hozó szelek észak felé tolódásával Európa nagy füves területeit egyre inkább erdők borították be. Ezek a nagy és viszonylag hirtelen éghajlatváltozások késztették az európai emberfajtákat arra, hogy a pusztai vadászokból pásztorokká, bizonyos mértékben pedig halászokká és földművesekké váljanak.

9 A műveltségbeli haladással járó eme változások bizonyos élőlénytani visszafejlődést is hoztak. A korábbi vadász korszakban a felsőbbrendű törzsek vegyes házasságokat kötöttek a felsőbbrendű hadifoglyokkal és mindig elpusztították az alsóbbrendűeknek tartottakat. De ahogy elkezdtek települése-

ket létesíteni és hozzáfogtak a földművelés-hez és a kereskedelemhez, egyre inkább élet-ben hagyták a középszerű foglyokat és rab-szolgává tették őket. És e rabszolgák utó-dai építették le oly nagy mértékben a cro-magnoni fajtát. E műveltségbeli visszalépés addig folytatódott, míg a fejlődés keletről új lendületet nem vett, amikor is a mezopotá-miaiak utolsó és tömeges áradata átcsapott Európán, gyorsan felszívva a cro-magnoni fajtát és műveltséget, és útjára indította a fehér emberfajták polgárosodott viszonyai-nak kibontakozását.

4. AZ ANDITÁK EURÓPAI BETÖRÉSEI

[1] Az andíták ugyan folyamatosan tódultak be Európába, de hét nagyobb beözönlésük

különíthető el, míg az utoljára érkezők három nagy hullámban, lóháton jöttek be. Némelyek az égei-tengeri és a Duna-völgyi útvonalon jöttek Európába, de a korai és tisztább fajták többsége a Volga és a Don füves területein át, az északi útvonalon vándorolt be Északnyugat-Európába.

2 A harmadik és a negyedik betörés között egy, az orosz folyók és a Baltikum érintésével Szibériából jövő andonfi horda lépett Európa területére észak felől. Őket az északi andita törzsek nyomban magukba olvasztották.

3 A tisztább ibolyaszín emberfajta korai terjeszkedései sokkal békésebbek voltak, mint az ő későbbi félkatonai és hódítani vágyó andita leszármazottaiké. Az ádámfiak

békés népek voltak; a nodfiak pedig harciasak. E két törzs egyesülése a később hozzákeveredett szangik fajtákkal együtt hozta létre azokat a rátermett, harcias anditákat, akik ezeket a ténylegesen is katonai hódításokat véghezvitték.

4 ¶ Az anditák egyeduralmát nyugaton meghatározó döntő fejlődési tényező azonban a ló volt. A ló a terjeszkedő anditáknak az addig nem létezett mozgékonyság előnyét adta, képessé téve az andita lovasnépek utolsó csoportjait arra, hogy gyorsan megkerüljék a Káspi-tengert és lerohanják egész Európát. Az anditák minden korábbi hulláma olyan lassan nyomult előre, hogy Mezopotámiától nagyobb távolságra eljutva az egységük mindegyre megbomlott. E későbbi hul-

lámok viszont olyan gyorsan haladtak előre, hogy összefüggő csoportokban érték el Európát, s közben valamilyen mértékben megőrizték a magas szintű polgárosodott viszonyaikat is.

5 A Kínán és az eufráteszi térségen kívüli egész lakott világ csak igen korlátozott mértékű műveltségbeli fejlődést mutatott tízezer éven át, amikor is a szilaj andita lovasok megjelentek a Krisztus előtti hatodik és hetedik évezredben. Ahogy az orosz síkságokon nyugat felé haladtak, s magukba olvasztották a kék ember legjobbját és elpusztították a legrosszabbját, egy néppé váltak. Ezek voltak az ősei az úgynevezett északi fajtáknak, ők voltak a skandináv, a germán és az angolszász népek ősapái.

[6] ¶ Az anditák rövidesen a felsőbbrendű kék fajtákat egész Észak-Európában teljesen magukba olvasztották. A régibb andonfi népek csak Lappföldön (és bizonyos mértékben Bretagne-ban) őrizték meg az önazonosságuk látszatát.

5. ÉSZAK-EURÓPA ANDITA MEGHÓDÍTÁSA

[1] Az észak-európai törzseket folyamatosan erősítette és nemesítette a Mezopotámiából a Turkesztántól délre lévő orosz térségeken keresztül érkező kivándorlók állandó áradata, és amikor az andita lovasok utolsó hullámai végigsöpörtek Európán, már több ember rendelkezett andita örökséggel abban a térségben, mint amennyi ilyen ember a világ összes többi részében jelen volt.

[2] Az északi andíták katonai főhadiszállása háromezer éven át Dániában volt. E központi helyről indították a sorozatos hódító hadjárataikat, melyek egyre kevésbé andíták és egyre inkább fehérek voltak, mint ahogy a múló évszázadok alatt a mezopotámiai hódítók és a meghódított népek keveredése is végbement.

[3] ¶ Míg a kék ember felszívódott északon és később megadta magát a déli területekre is behatoló fehér, lovas hódítóknak, a kevert fehér emberfajta előrenyomuló törzsei a cro-magnoni fajtájúak makacs és tartós ellenállásába ütköztek, de a magasabb rendű értelmi képességeik és a folyamatosan erősödő élőlénytani tartalékaik révén a régebbi emberfajtát kitörölték a létezők sorából.

4 A fehér ember és a kék ember között zajló elszánt küzdelem megvívására a Somme völgyében került sor. A kék emberfajta színe-java elkeseredetten küzdött itt a dél felé mozgó anditákkal, és több mint ötszáz éven át a cro-magnoni fajtájúak sikeresen védték a területeiket, mielőtt meghajoltak volna a fehér hódítók kiválóbb katonai haditerve előtt. A Somme melletti végső ütközetben az északi seregeket győzelemre vezető parancsnok, Thór, az északi fehér törzsek hőse lett és később némely törzsek istenként tisztelték.

5 ¶ A kék ember legtovább kitartó erősségei Dél-Franciaországban voltak, azonban az utolsó nagy katonai ellenállásukat a Somme mellett megtörték. A későbbi hódítás a

kereskedelmi előrenyomulás, a folyó menti népességgyarapodás és a felsőbbrendűekkel való vegyes házasságok folytatódása révén ment végbe, mely kiegészült az alsóbbrendűek könyörtelen kiirtásával.

6 Amikor az andita vének törzsi tanácsa valamely alsóbbrendű foglyot alkalmatlannak talált, az illetőt kidolgozott szertartás keretében átadták a sámánpapoknak, akik a folyóhoz kísérték és elvégezték a „boldog vadászmezőkre” küldés szertartásos szokását — a vízbefojtást. Az európai fehér megszállók így irtották ki az összes olyan népet, mely nem volt hajlandó elég gyorsan a soraikba lépni és így lett vége a kék embernek — méghozzá gyorsan.

7 ¶ A cro-magnoni fajta kék ember képezte

a mai európai fajták élőlénytani alapját, de csak mint a hazájuk későbbi és életerős hódítói által beolvasztott nép maradt fenn. A kék fajta számos határozott vonással és nagy életerővel járult hozzá az európai fehér fajtákhoz, de a kevert európai népek humora és képzelőereje az anditáktól ered. Az északi fehér fajtákat létrehozó ezen andita-kék egyesülés azonnali kisiklást, átmeneti jellegű késedelmet hozott az andita polgárosodásban. Később az ezen északi vad népekben rejlő felsőbbrendűség megnyilvánult és ennek kiteljesedése lett a mai európai polgárosodott társadalom.

8 ¶ Kr.e. 5000-re a kifejlődő északi emberfajták voltak az egyeduralkodók egész Észak-Európában, beleértve Észak-Német-

országot, Észak-Franciaországot és a Brit-szigeteket is. Közép-Európát még egy ideig a kék ember és a kerek fejű andonfiak ellenőrizték. Ez utóbbiak főként a Duna-völgyben voltak jelen és az anditák sohasem szorították ki őket teljesen.

6. AZ ANDITÁK A NÍLUS MENTÉN

[1] Az utolsó andita vándorlások időszakától kezdve az Eufrátesz-völgyi műveltség hanyatlott, és a polgárosultság közvetlen központja áttevődött a Nílus-völgybe. Egyiptom lett Mezopotámia utódja, mint a föld legfejlettebb csoportjának központja.

[2] A Nílus-völgy nem sokkal a mezopotámiai folyóvölgyek előtt kezdett szenvedni az áradásoktól, de sokkal jobban boldogult ve-

le. E korai nehézséget bőségesen ellentételezte az andita bevándorlók folyamatos áradata, s úgy tűnt, hogy Egyiptom műveltsége annak ellenére előretör, hogy valójában az eufráteszi térségből származott. De Kr.e. 5000-ben, a mezopotámiai áradási időszakban, hét különböző embercsoport élt Egyiptomban; egyet kivéve ezek mindegyike Mezopotámiából érkezett.

3 ¶ Az Eufrátesz-völgyiek utolsó kivonulása után Egyiptom szerencsésen magáénak tudhatta a legügyesebb művészek és kézműves-mesterek egy jelentős részét. Ezek az andita kézművesek igencsak otthon érezték magukat annyiban, hogy elég jól ismerték a folyami életet, az áradásokat, az öntözést és a száraz évszakokat. A Nílus-völgy vé-

dett helyzetét is élvezték; itt sokkal kevésbé voltak kitéve az ellenséges rajtaütéseknek és támadásoknak, mint az Eufrátesz mentén. És sok téren fejlesztették tovább az egyiptomiak fémműves-tudását. Itt a Sinai-hegyről származó vasércet dolgoztak fel és nem a fekete-tengeri vidékekről származót.

4 ¶ Az egyiptomiak nagyon hamar bonyolult nemzeti istenrendszerré formálták a városi istenségeiket. Alapos istentani rendszert dolgoztak ki és rendelkeztek egy ugyancsak kiterjedt, ám nagy terhet jelentő papsággal is. Több különböző vezetőjük is igyekezett felélesztení a szetfiek korai vallási tanainak maradványait, de ezek a vállalkozások rövidéletűek voltak. Az andíták építették az első kőépületeket Egyiptomban.

A temetkezési kőgúlák közül a legelsőt és a legnagyszerűbbet Imhotep, a kormányfőként szolgáló andita építész lángelme építette. A korábbi építmények téglából készültek, és bár a világ különböző részein addigra már számos kőépítményt emeltek, Egyiptomban ez volt az első. De e nagyszerű építész korától fogva az építészet folyamatosan hanyatlott.

5 A ragyogó műveltségi korszakot a Nílus menti belső háborúskodás törte meg, és az országot, éppen úgy, ahogy korábban Mezopotámiát, lerohanták a sivár Arábiából jövő alsóbbrendű törzsek és a délről érkező fekete népek. Ennek eredményeként a társadalmi fejlődés folyamatosan hanyatlott több mint ötszáz éven át.

7. A FÖLDKÖZI-TENGERI SZIGETEK ANDITÁI

[1] A mezopotámiai műveltség hanyatlása idején egy darabig még létezett egy felsőbbrendű polgárosodott társadalom a Földközi-tenger keleti részén lévő szigeteken.

[2] Nagyjából Kr.e. 12.000-ben egy ragyogó andita törzs vándorolt Krétára. Ez volt az egyetlen, ilyen felsőbbrendű csoport által ilyen korán elfoglalt sziget, és csaknem kétezer évvel később került sor arra, hogy e tengerészek leszármazottai elterjedtek a szomszédos szigeteken is. E csoportot a keskeny fejformájú, viszonylag kis termetű anditák alkották, akik vegyes házasságokat kötöttek az északi nodfiak vanfi csoportjával. Mindannyian alacsonyabbak voltak egy mé-

ter nyolcvan centinél és a magasabb termetű és alsóbbrendű társaik valósággal kiszorították őket a szárazföldről. Ezek a krétai menekültek igen jól értettek a szőttesek készítéséhez, a fémművességhez, a fazekassághoz, az ólomöntéshez és a kő építészeti célú felhasználásához. Ismerték az írást is, és pásztorkodásból, valamint gazdálkodásból tartották fenn magukat.

3 Csaknem kétezer évvel a krétai műveltség megalapítását követően Ádámszon magas termetű leszármazottainak egy csoportja csaknem közvetlenül az észak-mezopotámiai hegyvidéki hazájukból indulva az északi szigetek érintésével eljutott Görögországba. A görögök ezen ősapjait Szátó, Ádámszon és Ratta egyenes ági leszármazottja ve-

zette nyugat felé.

4 A végül Görögországban letelepedett eme csoport az ádámszonfiak második polgárosodott társadalmának végét képviselő, válogatott és felsőbbrendű népből háromszázhetvenöt főt foglalt magába. Ádámszon e kései fiai hordozták a kiemelkedő fehér emberfajta akkoriban legértékesebb vonásait. Nagyfokú értelemmel rendelkeztek és külsőre ők voltak a legszebb emberek az első Éden kora óta.

5 ¶ Ekkor Görögország és az égei-tengeri szigetek térsége követte Mezopotámiát és Egyiptomot a kereskedelem, a művészet és a műveltség nyugati központjainak sorában. De miként Egyiptom esetében is, itt újból csak az volt a helyzet, hogy az égei-tenge-

ri világnak gyakorlatilag az egész művészete és tudománya Mezopotámiából származott, kivéve a görögök ádámszonfi előfutárainak műveltségét. Ez utóbbi nép minden művészete és kivételes tehetsége Ádámszonnak, vagyis Ádám és Éva első fiának, és Ádámszon rendkívüli második feleségének, aki pedig Kaligasztia herceg tisztavérű nodfi törzskarának egyenesági leszármazottja, tehát az ő kettejük leszármazottainak közvetlen öröksége volt. Nem csoda, hogy a görögök olyan mitológiai hagyományokat őriztek, miszerint ők közvetlenül az istenektől származnak és ők maguk is emberfeletti lények.

6 Az égei-tengeri térség öt különböző műveltségi átalakulási szakaszon ment keresz-

tül, mindegyik kevésbé volt szellemi, mint az azt megelőző, és a művészet utolsó dicső korszaka nemsokára eltűnt a dunai rabszolgák gyorsan sokasodó középszerű leszármazottainak nyomása alatt, mely rabszolgákat a későbbi görög nemzedékek hoztak be.

7 Az *anyatisztelet* e korszakban Krétán, Káin leszármazottai körében vált a legkedveltebbé. Ennek keretében Évát, mint a „nagy anyát” imádták. Mindenfelé Éva képmásokat lehetett látni. Több ezer nyilvános szentélyt emeltek Kréta és Kisázsia szerte. És ez az anyatisztelet Krisztus koráig fennmaradt, később pedig Mária, Jézus földi anyja dicsőítésének és imádatának leple alatt beépült a korai keresztény vallásba is.

8 ¶ Kr.e. 6500 körül nagy leépülés ment

végbe az anditák szellemi örökségében. Ádám leszármazottai sok területen szóródtak szét és gyakorlatilag feloldódtak a régebbi és számosabb emberfajtákban. És az andita polgárosodott társadalom e hanyatlása az ő vallási alapelveik eltűnésével együtt a világ szellemileg leromlott emberfajtáit siralmas helyzetbe hozta.

9 ¶ Kr.e. 5000-re az ádámi leszármazottak három legtisztább fajtája Sumériában, Észak-Európában és Görögországban volt jelen. Egész Mezopotámia lassú leépülésen ment keresztül az Arábiából beszűrődő kevert és sötétebb bőrű fajták áradata miatt. És ezen alsóbbrendű népek bejövetele is hozzájárult az anditák élőlénytani és műveltségi maradványainak a távolabbi vidékeken va-

ló szétszóródásához. A leginkább kalandvágyó népek a termékeny félhold egész területéről nyugatra, a szigetek felé özönlöttek. E kivándorlók gabonát és zöldségeket is termesztettek, és háziállatokat is vittek magukkal.

10 Nagyjából Kr.e. 5000-ben a haladó mezopotámiaiak hatalmas serege indult el az Eufrátesz-völgyből és telepedett le Cipruson; e polgárosodott társadalmat mintegy kétezer évvel később az északról érkező vad hordák pusztították el.

11 ¶ Egy másik nagy közösség a Földközitengernél, a későbbi Karthágó helyén telepedett le. Észak-Afrikából pedig nagyszámú andita lépett Spanyolország területére és keveredett össze később Svájcban azokkal a

testvéreikkel, akik korábban érkeztek Olaszországba az égei-tengeri szigetekről.

12 ¶ A műveltségbeli hanyatlásban Mezopotámiát követő Egyiptomból a rátermettebb és magasabb fejlettségi szinten lévő családok közül sokan Krétára menekültek, s ezzel sokat tettek a már addigra is magas szintet elért polgárosultság továbbfejlődése érdekében. És amikor az Egyiptomból való alsóbbrendű csoportok érkezése fenyegetni kezdte a krétai polgárosodott társadalmat, a műveltebb családok továbbvándoroltak nyugat felé, Görögországba.

13 ¶ A görögök nemcsak nagy tanítók és művészek voltak, hanem szintén ők voltak a világ legnagyobb kereskedői és gyarmatosítói is. Mielőtt megadták volna magu-

kat az alsóbbrendűek áradatának, mely végül maga alá temette a művészetüket és a kereskedelmüket, sikeresen létesítettek rengeteg műveltségi előretolt állást a tőlük nyugatra lévő területeken, így a korai görög polgárosodás számos vívmánya maradt fenn a későbbi dél-európai népeknél, és az ezen ádámszonfiak kevert leszármazottai közül sokan betagozódtak a szomszédos szárazföld törzseibe.

8. A DUNAI ANDONFIAK

[1] Az Eufrátesz-völgy andita népei északra, Európába vándoroltak, ahol keveredtek a kék emberekkel, valamint eljutottak nyugatra, a földközi-tengeri vidékekre is, ahol keveredtek az összevegyült szaharaiak és a

déli kék emberek maradványaival. És a fehér emberfajta e két ágát akkoriban, és ma is, térben elválasztották ama korai andonfi törzsek rövid fejű, hegyvidéki túlélői, mely törzsek már régóta lakták e központi térségeket.

2 Andon e leszármazottai Közép- és Délkelet-Európa hegyvidéki térségeinek többségében elszórtan jelen voltak. Gyakran kaptak erősítést a Kisázsiából érkezők révén, mely térséget meglehetős erővel foglaltak el. Az ősi hettiták közvetlenül az andonfi törzsből származtak; a világos bőr és a rövid fej ennek az emberfajtának sajátos jellemzője volt. E vonásokat Ábrahám ősei is hordozták és ez nagyban hozzájárult a későbbi zsidó leszármazottaik jellegzetes faji megjele-

néséhez, akik, bár az anditáktól származó műveltséggel és vallással rendelkeztek, igen eltérő nyelvet beszéltek. A nyelvük határozottan andonfi volt.

3 Az Olaszország, Svájc és Dél-Európa tavainál cölöpökre vagy farönkökre épített házakban lakó törzsek az afrikai, az égei-tengeri és még inkább a dunai népvándorlások terjeszkedő pereméhez tartoztak.

4 A dunaiak andonfiak voltak, olyan gazdálkodók és pásztorok, akik a Balkán-félszigeten keresztül léptek Európa területére és lassan vonultak észak felé a Duna-völgyben. Cserépedényeket készítettek és földet műveltek, szívesen éltek a völgyekben. A dunaiak legészakibb települése Belgiumban, Liege-nél volt. E törzsek gyorsan leépültek,

ahogy a műveltségük központjától és forrásától távolodtak. A legjobb agyagedények e korai települések termékei.

5 A krétai hitterjesztők munkájának eredményeként a dunaiak anyaimádók lettek. E törzsek később összeolvadtak a kisázsiai partvidékről hajókkal érkezett andonfi tengerészek csoportjaival, akik ugyancsak anyaimádók voltak. Közép-Európa nagy részén így már korán a rövid fejű emberfajták e kevert fajtái telepedtek le, melyek az anyaimádást és a holtak vallási szertartásos szokás szerinti elégetésének gyakorlatát követték, mert az anyatisztelet követői körében volt szokás a halottakat kőkunyhókban elégetni.

9. A HÁROM FEHÉR EMBERFAJTA

[1] A faji keveredés Európában az andita vándorlások végére általában a következő három fehér emberfajta szerinti megoszlást mutatta:

[2] 1. *Az északi fehér fajta.* Ez az úgynevezett északi fajta elsősorban a kék emberből, valamint az anditákból állt, de tartalmazta az andonfi vér egy jelentős hányadát, és kisebb mennyiségben a vörös és a sárga szangik fajtákat is. Az északi fehér fajta így magába foglalta a négy leginkább kívánatos emberfajtát. De a legnagyobb örökség a kék embertől származott. A jellegzetes korai északi népek hosszúkás fejformájúak, magas termetűek és szőkék voltak. E fajta azonban régen alaposan összekeveredett

a fehér népek minden ágával.

3 A behatoló északi fajta által megismert kezdetleges európai műveltség a kék emberrel keveredett, visszafejlődő dunaiak műveltsége volt. Az északi-dán és a dunai-andonfi műveltség a Rajnánál találkozott és keveredett össze, amint az megfigyelhető a mai Németországban létező két faji csoport létében is.

4 Az északi fajta folytatta a balti-tenger partvidékéről származó borostyánkővel való kereskedelmet, melynek során a Brenner-hágón át komoly üzleti kapcsolatokat épített ki a duna-völgyi rövid fejűekkel. A dunaiakkal fenntartott e kiterjedt kapcsolat eredményeként az északiak anyaimádók lettek, és néhány ezer éven keresztül a holtak el-

égetése csaknem teljesen általános szokás volt Skandinávia szerte. Ez megmagyarázza, hogy a korai fehér emberfajták maradványai miért nem lelhetők fel annak ellenére, hogy egész Európában számos sírjuk megtalálható — e sírokban csak a kő- és agyagurnákban lévő hamu van. Ezek a fehér emberek lakóhelyeket is építettek; ők sohasem laktak barlangokban. És megint csak ez magyarázza, hogy miért van olyan kevés bizonyíték a fehér ember műveltségéről annak ellenére, hogy az előtte itt élt cro-magnoni fajta műveltsége jól megőrződött ott, ahol biztonságosan elzáródhatott a barlangokban és sziklaüregekben. Mondhatni, az egyik nap Észak-Európában a visszafejlődő dunaiak és a kék ember kezdetleges művelt-

sége van jelen, a másik nap pedig a hirtelenül megjelenő és igencsak felsőbbrendű fehér emberé.

5 ¶ 2. *A központi fehér fajta.* Bár e csoport magába foglalja a kék, a sárga és az andita fajtákat, azért döntően mégis csak andonfi. Ezek az emberek rövid fejűek, barnás bőrűek és zömökek. Ékként hatolnak be az északi és a földközi-tengeri emberfajták közé, úgy, hogy az ék széles alapja Ázsiára támaszkodik, a hegye pedig Kelet-Franciaországig ér el.

6 Az anditák csaknem húszezer éven át egyre messzebb, Közép-Ázsia északi részeibe szorították az andonfiakat. Kr.e. 3000-re a növekvő szárazság ezeket az andonfiakat visszaűzte Turkesztánba. Ez a déli irányú

andonfi nyomás több mint ezer évig folytatódott, a Káspi- és a Fekete-tenger környékén szétvált, s a Balkán-félszigeten és Ukrajnán keresztül nyomult be Európa területére. Ebben az áradatban jelen voltak az ádámszoni leszármazottak megmaradt csoportjai és a beözönlés időszakának második felében nagyszámban vonultak erre az iráni anditák, valamint nagy számban a szetfi papok leszármazottjai is.

7 Kr.e. 2500-ra a nyugati irányú andonfi lökéshullám elérte Európát. És az egész Mezopotámiára, Kisázsiára és a Duna-medencére kiterjedő betörés, mely a turkesztáni hegyek vad népeinek tulajdonítható, hozta magával az addigi idők legsúlyosabb és legtartósabb műveltségi hanyatlását. A betörő né-

pek határozottan andonizálták a közép-európai emberfajták jellegét, mely azóta is jellegzetesen alpesi maradt.

8 ¶ 3. *A déli fehér fajta.* E barnahajú földközi-tengeri fajta az anditák és a kék ember keverékéből állt, melyhez hozzáadódott egy kevés andonfi jelleg is északon. E csoport jelentős mennyiségű másodrendű szangik vért is kapott a szaharaiakon keresztül. A későbbi időkben a fehér fajta e déli része erős andita vérátömlesztést kapott a Földközi-tenger keleti részéből.

9 A földközi-tengeri partvidék azonban nem itatódott át az anditákkal egészen a Kr.e. 2500-ban bekövetkezett nagy vándornépi betörések koráig. A szárazföldi közlekedés és kereskedelem átmenetileg csak-

nem teljesen leállt ezekben a századokban, amikor is a vándorló népek betörtek a Földközi-tenger keleti körzeteibe. A szárazföldi közlekedésre gyakorolt eme hatás eredményeképpen a tengeri közlekedés és kereskedelem nagy teret nyert; a Földközi-tengeren zajló kereskedelem négyezer-ötszáz évvel ezelőtt javában folyt. És a tengeri közlekedés e fejlődése azt eredményezte, hogy az anditák leszármazottai hirtelenül elterjedtek a földközi-tengeri medence teljes partvidéki területén.

[10] E faji keverékek teremtették meg az alapjait a mind közül a leginkább kevert dél-európai emberfajtának. És ettől az időtől kezdve e fajta további keveredést élt meg, mégpedig az arábiai kék-sárga-andita népekkel.

E földközi-tengeri fajta valójában olyan szívesen keveredett a környező népekkel, hogy mára a külön emberfajtaként való elismerésük gyakorlatilag nem lehetséges, de az ide tartozók általában alacsony termetűek, hosszúkás fejformájúak és barnahajúak.

11 Az anditák háborúskodáson és házasságokon keresztül felszámolták a kék ember jelenlétét északon, de azok délen nagyobb számban megmaradtak. A baszkok és a berberek képviselik e fajta két megmaradt ágát, noha még e népek is komoly mértékben keveredtek a szaharaiakkal.

12 ¶ Ilyen képet mutatott a fajkeveredés Közép-Európában nagyjából Kr.e. 3000-ben. A részleges ádámi vétek ellenére a felsőbbrendű fajták keveredtek egymással.

13 ¶ Ez az időszak az új kőkornak és a beköszöntő bronzkornak az átfedése volt. Skandináviában ez az anyaimádat jellemezte bronzkort jelentette. Franciaország déli részén és Spanyolországban pedig a napimádat jellemezte új kőkort jelentette. Ekkoriban épültek a kör alaprajzú és fedetlen naptemplomok. Az európai fehér fajták bősz építkezők voltak, akik szívesen állítottak nagy sziklákat a nap tiszteletére, sok tekintetben úgy, ahogy a későbbi leszármazottaik is tették Stonehenge-ben. A napimádat divatja jelzi, hogy ez a mezőgazdaság nagy időszaka volt Dél-Európában.

14 Ennek a viszonylag újabb keletű napimádati korszaknak a babonái még ma is megvannak a bretagne-i népi szokásokban. Bár

már több mint ezerötszáz évvel ezelőtt keresztényekké lettek, e bretonok még mindig élnek az új kőkori bűbájjal a szemmel verés elhárítására. Még mindig mennykövet tartanak a kéményben villámvédelem gyanánt. A bretonok sohasem keveredtek a skandináv északiakkal. Ők Nyugat-Európa eredeti andonfi őslakosainak a földközi-tengeri fajtával összevegyült leszármazottai.

15 ¶ De félrevezető dolog lenne feltételezni, hogy a fehér emberfajták osztályozhatók úgy, mint északi, alpesi és földközi-tengeri fajta. Túlságosan nagymértékű keveredés ment végbe, semhogy effajta csoportosítás megengedhető lenne. A fehér emberfajta egykor valóban elég jól elkülöníthetően ilyen csoportokból állt, de azóta általános

keveredés ment végbe, és ma már nem lehetséges ez a határozott különbségtétel. Az ősi társadalmi csoportok már Kr.e. 3000-ben sem alkottak jobban egy emberfajtát, mint Észak-Amerika mai lakossága.

16 Ez az európai műveltség ötezer éven át gyarapodott és bizonyos mértékben keveredett. A nyelvi akadályok azonban gátolták a különféle nyugati nemzetek teljes keveredését. A múlt században e műveltség számára a legjobb keveredési lehetőség Észak-Amerika világpolgári népessége esetében adatott meg; és az észak-amerikai földrész jövőjét a mai és az eljövendő népességhez hozzáadódni engedett faji tényezők minősége fogja meghatározni, valamint az, hogy milyen társadalmi műveltségi szintet tartanak fenn.

17 [Közreadta egy nebadoni Főangyal.]

81. ÍRÁS

A MAI POLGÁROSODOTT VISZONYOK KIALAKULÁSA

FÜGGETLENÜL a világ helyzetének javítására a kaligasztiai és az ádámi küldetés részeként kidolgozott tervek sikertelenségéből adódó hányattatásoktól, az emberi faj alapvető élőlénytani evolúciója feljebb vitte az emberfajtákat az emberi haladás és faji fejlődés fokain. Az evolúciót késleltetni lehet, de megállítani nem.

[2] A tervezettnél kisebb létszámú ibolyaszín emberfajta befolyása olyan fejlődést hozott a polgárosodás terén, mely Ádám kora óta messze meghaladta az emberiségnek a meg-

előző csaknem egymillió év alatti teljes fejlődését.

1. A POLGÁROSODÁS BÖLCSŐJE

[1] Ádám kora után nagyjából harmincötezer éven át a polgárosodás bölcsője Délnyugat-Ázsiában volt, kiterjedt a Nílusvölgytől keletre és egy kissé északra, Észak-Arábián, Mezopotámián keresztül egészen Turkesztánig. És abban az időszakban az *éghajlat* volt a meghatározó tényező a polgárosodott társadalom létesülése szempontjából.

[2] Az ádámfiak korai vándorlásainak az észak-afrikai és a nyugat-ázsiai nagy éghajlati és földtani változások vetettek véget, mert a kiterjedt Földközi-tenger elvágta őket Európától és a népvándorlás útját észak

és kelet felé, Turkesztán irányába terelte. E földtani vetődések és az ezeket kísérő éghajlatváltozások befejeződésének időszakára, nagyjából Kr.e. 15.000-re, a polgárosodás folyamata az anditák műveltségi erjesztőanyagait és élőlénytani tartalékait kivéve világszerte nyugvópontra jutott, mert az anditákat keleten az ázsiai hegyek, nyugaton pedig a terjeszkedő európai erdőségek fogták közre.

3 Az éghajlatváltozások ekkoriban viszik véghez mindazt, amit az összes többi kényszerítő körülmény nem volt képes elérni, vagyis rábírni az eurázsiai embert arra, hogy felhagyjon a vadászattal a pásztorkodás és a gazdálkodás, mint haladóbb foglalkozások érdekében. Az evolúció néha talán lassú, de

roppant hatékony.

4 Lévén, hogy a korai gazdálkodók általánosan igénybevettek rabszolgákat, a földművest kezdetben mind a vadász, mind a pásztor lenézte. A földművelést korszakokon át alantas dolognak tartották; innen ered a földművelés átkos voltának eszméje, holott éppen ez a legnagyobb az összes áldás közül. Még Káin és Ábel idejében is többre értékelték a pásztori élet áldozatait, mint a mezőgazdaságból származó felajánlásokat.

5 Az ember a vadászból a pásztorok korszakán keresztül a szokványos módon fejlődött földművessé, és ez igaz volt az anditákra is, de az éghajlati szükségszerűségekből eredő evolúciós hajtóerő igen gyakran egész törzseket kényszerít át egyből a vadászatról a

sikeres földművességre. De a vadászatból a mezőgazdaságba való azonnali áttérés csak azokon a vidékeken ment végbe, ahol a fajkeverék nagy arányban tartalmazta az ibolyaszín fajtát.

6 Az evolúciós emberek (közelebbről is a kínaiak) már korán megtanulták a magok elültetését és a növénytermesztést azon keresztül, hogy megfigyelték, amint a véletlenül nedvességet kapott magok vagy az eltávozottak élelméül szánt magok a sír földjében miként csíráztak ki. De szerte Délnyugat-Ázsiában, a termékeny folyóvölgyek alsó szakaszai mentén és a szomszédos sík területeken, az anditák az elődeiktől örökölt, fejlett földművelési módszereket alkalmazták, mely elődök a gazdálkodást és a kertész-

kedést a fő foglalatosságaik részeként végezték a második kertben.

7 Ádám leszármazottai évezredeken át termesztették az eredetileg a Kertben nemesített búzát és árpát szerte a Mezopotámia felső folyószakaszi határterületeihez tartozó magasabb fekvésű területeken. Ádám és Ádámszon leszármazottai itt találkoztak, kereskedtek és társadalmi szinten is keveredtek.

8 E kikényszerített életkörülmény-változások miatt lett az emberi faj ilyen nagy hányadából mindenevő fajta. És a búzának, a rizsnek és az egyéb növényi ételeknek a pásztorok által biztosított hússal való vegyítése nagy előrelépést jelentett ezen ősi népek egészségének és életerejének megőrzése te-

rén.

2. A POLGÁROSODÁS ESZKÖZEI

[1] A műveltség megerősödését a polgárosodás eszközeinek fejlődése alapozza meg. És az ember által a vadság állapotából való kiemelkedéshez igénybe vett eszközök éppen olyan mértékben bizonyultak hatékonynak, amilyen mértékben emberi erőt szabadítottak fel a magasabb rendű feladatok ellátásához.

[2] Ti, akik a bimbózó műveltség mai körülményei és a társadalmi ügyek beinduló fejlődési folyamatai közepette éltek, akiknek ténylegesen van egy kevés szabadidőtök, hogy a társadalomról és a polgárosodott viszonyokról *elgondolkozzatok,* ne hagyjá-

tok figyelmen kívül azt a tényt, hogy a korai elődeiteknek csak kevés vagy egyáltalán semennyi szabadidejük sem volt, melyet az elmélyült gondolkodásnak és a társadalmi kérdések átgondolásának szentelhettek volna.

3 ¶ Az emberi polgárosodás útján az első négy nagy előrelépés volt:

4 1. A tűz legyőzése.

5 2. Az állatok háziasítása.

6 3. A hadifoglyok rabszolgasorba vetése.

7 4. A magántulajdon.

8 ¶ Bár a tűz, az első nagy felfedezés végül feltárta a tudományos világ kapuit, az ősember számára e tekintetben csekély értékkel bírt. Az ősember a mindennapos jelenségek

magyarázatául nem volt hajlandó elismerni a természeti okokat.

9 Amikor megkérdezték tőle, hogy honnan származik a tűz, akkor Andon és a kovakő egyszerű történetét hamar lecserélték azzal a mondával, hogy Prométheusz miként lopta el azt a mennyből. Az ősök minden természeti jelenséghez valamilyen természetfeletti magyarázatot kerestek, mely kívül esett az ő személyes felfogóképességükön; és számos mai ember még mindig így tesz. Az úgynevezett természeti jelenségek személytelenítése hosszú időt vett igénybe, és e folyamat még ma sem fejeződött be. De az igazi okok nyílt, őszinte és bátor keresése a mai tudomány megszületéséhez vezetett: a csillagjóslásból csillagászat, a varázsvegytanból

vegyészet, a varázslásból pedig orvostudomány lett.

10 ¶ A gépkorszakot megelőző korokban az egyetlen módja annak, hogy az ember ne maga végezze el a munkát az volt, hogy e célra valamilyen állatot vett igénybe. Az állatok háziasítása élő eszközöket adott az ember kezébe, melyek értelmes használatával megnyílt a lehetősége a mezőgazdaságnak és a szállításnak. És ezen állatok nélkül az ember nem lett volna képes a kezdetleges állapotából a későbbi polgárosodott társadalmi szintekre emelkedni.

11 A háziasításra leginkább alkalmas állatok többsége Ázsiában élt, különösen a középső és a délnyugati vidékeken. Ez volt az egyik oka annak, hogy a polgárosodott társada-

lom e helyen gyorsabban fejlődött, mint a világ más részein. Ezen állatok közül sokat korábban kétszer is háziasítottak, és az anditák korában azután még egyszer. De a kutya a vadászokkal maradt amióta csak a kék ember nagyon régen befogadta.

12 A turkesztáni anditák voltak az első népek, akik általánosan foglalkoztak a ló háziasításával, és ez is oka annak, hogy miért az ő műveltségük uralkodott olyan sokáig. Kr.e. 5000-re a mezopotámiai, a turkesztáni és a kínai gazdálkodók elkezdték a birka-, a kecske-, a marha-, a teve-, a ló-, a baromfi- és az elefánttenyésztést. Teherhordóként használták az ökröt, a tevét, a lovat és a jakot. Egykor maga az ember volt a teherhordó. A kék emberfajta egyik uralkodójának

teherhordócsoportja egykor százezer egyedet számlált.

13 ¶ A rabszolgaság és a föld magántulajdonának intézményét a mezőgazdaság hozta magával. A rabszolgaság emelte az úr életszínvonalát és több szabadidőt biztosított neki a társadalmi művelődésre.

14 A vadember a természet rabszolgája, de a tudományos polgárosultság lassan egyre nagyobb szabadságot juttat az emberiségnek. Az állatokon, a tűzön, a szélen, a vízen, a villamosságon és az egyéb még fel nem fedezett energiaforrásokon keresztül az ember az állandó nehéz munka alól felszabadította magát, és e felszabadítási folyamatot tovább is fogja vinni. Függetlenül a gépesítéssel összefüggő találmányok bőségével já-

ró átmeneti problémáktól, az ilyen gépi felfedezésekből származó végső előnyök felbecsülhetetlen értékűek. A polgárosodott társadalom nem képes virágozni, és még kevésbé hozható létre egyáltalán, mindaddig, amíg az ember nem rendelkezik *szabadidővel* a dolgok megtétele jobb módjainak kigondolásához, megtervezéséhez és elképzeléséhez.

15 ¶ Az ember először egyszerűen a menedékhelyét tette a magáévá, azt a kiszögellés alatti helyet vagy barlangot, ahol lakott. Ez után a családi kunyhó megépítéséhez használatba vette az olyan természetes anyagokat, mint a fa és a kő. Végül belépett az otthonépítés alkotó szakaszába, elsajátította a tégla és az egyéb építőanyagok előállításá-

nak módját.

16 A turkesztáni hegyvidék népei voltak az első haladóbb fajták, melyek fából építették fel az otthonukat, olyan házakat, melyek nem nagyon különböztek az első amerikai telepesek által épített korai fakunyhóktól. Szerte a nyílt területeken az emberi lakóhelyek nyerstéglából épültek; később pedig égetett téglából.

17 Az ősibb, folyó menti fajták hosszú póznákat szúrtak körben a földbe; ezek felső végét összefogatták, mely megadta a kunyhó vázát, amelybe aztán keresztben nádat fűztek, s így az egész építmény egy nagy lefordított kosárra hasonlított. Ezt azután agyaggal fedték be és miután az a napon kiszáradt, igen jó időjárásálló lakásul szolgált.

18 Az ember e korai kunyhókból kapott azután ötletet a különféle fonott kosarak immár mindettől független készítéséhez. Az egyik embercsoportnál az agyagedények készítésének ötlete onnan eredt, hogy megfigyelték annak hatásait, hogy mi történik, ha e póznavázat nedves agyaggal fedik be. Az agyagedények égetéssel való megszilárdításának módszerét pedig akkor fedezték fel, amikor az egyik ilyen agyagfedett, kezdetleges kunyhó véletlenül leégett. A régi idők kézműves tudása sokszor e korai népek mindennapi élete során bekövetkezett véletlen eseményekből származott. Legalábbis csaknem teljesen így volt ez az emberiségnek az Ádám érkezése előtti evolúciós fejlődése esetében.

19 Bár a fazekasságot először a herceg törzs-

kara ismertette meg az emberekkel mintegy félmillió évvel ezelőtt, később az agyagedények készítése gyakorlatilag több mint százötvenezer évig szünetelt. Csak a sumérok nodfi elődei folytatták az agyagedények készítését az öböl menti vidéken. A cserépedény-készítés az ádámi időkben éledt újjá. E mesterség elterjedése az afrikai, arábiai és közép-ázsiai sivatagi területek terjeszkedésével egyidejűleg ment végbe, és egyre fejlettebb műtudást felmutató, egymást követő hullámokban indult ki Mezopotámiából és tartott a keleti félteke felé.

[20] Az andíták korának e polgárosodott társadalmai nem mindig követhetők nyomon a cserépedény-készítési és egyéb mesterségbeli szakaszokon keresztül. Az emberi evo-

lúció egyenletes menetét rendkívüli mértékben bonyolította a dalamatiai és az édeni rendszer. Gyakran megesik, hogy a későbbi edények és eszközök kezdetlegesebbek a tisztább andita népek korábbi termékeinél.

3. VÁROSOK, KÉZMŰVESIPAR ÉS KERESKEDELEM

[1] A turkesztáni gazdag, nyílt vadászmezőknek és füves területeknek a nagyjából Kr.e. 12.000-ben elkezdődött és az éghajlatváltozási okokra visszavezethető pusztulása az e vidékeken élő embereket arra kényszerítette, hogy az ipar és a kezdetleges kézművesség új formái után nézzen. Némelyek a háziasított nyájak tenyésztése felé fordultak, mások gazdálkodóvá lettek vagy a vizek adta

növények begyűjtéséből éltek, de a felsőbbrendű andita elmék a kereskedelem és a kézművesség mellett döntöttek. Még az is szokás lett, hogy egész törzsek szentelték magukat egyetlen ipar művelésének. A Nílusvölgytől a Hindukusig és a Gangesztől a Sárga folyóig a felsőbbrendű törzsek fő tevékenysége a földművelés lett, melyhez mellékfoglalkozásként a kereskedelem társult.

[2] A nyersanyagok kereskedelmének és előállításának a különféle árucikkek kereskedelmévé való bővülése közvetlenül hozzájárult a műveltség és a polgárosodott viszonyokhoz köthető mesterségek terjedésére oly nagy hatást gyakorló korai és félig békés közösségek létrejöttéhez. A kiterjedt világkereskedelem korszakának beköszönte

előtt a társadalmi közösségek törzsi jellegűek — terjeszkedő családi csoportok — voltak. A kereskedelem különféle emberi lényeket hozott közel egymáshoz, s ezzel hozzájárult a műveltségek kölcsönös megtermékenyítésének gyorsulásához.

[3] Nagyjából tizenkétezer évvel ezelőtt köszöntött be a független városok kora. És ezeket a kezdetleges kereskedő és kézműves városokat mindig mezőgazdasági és állattenyésztési körzetek övezték. Bár igaz, hogy az ipart az életszínvonal emelkedése támogatta, azért nem szabad félreértelmeznetek a korai városi élet vívmányait. A korai emberfajták nem voltak valami takaros és tiszta népek, és az átlagos ősi település huszonöt évente harminc-hatvan centiméter vas-

tagságú szemét- és hulladékréteggel gyarapodott. E régi városok némelyike azért is emelkedett nagyon gyorsan a környező földek szintje fölé, mert a ki nem égetett sárkunyhóik rövidéletűek voltak, és az volt a szokás, hogy az új lakóhelyeket közvetlenül a régi romjaira építették.

4 ¶ A fémek elterjedt alkalmazása a korai ipari és kereskedő városok e korának sajátos vonása volt. Már találtatok a Kr.e. 9000 előttről való bronzműveltséget Turkesztánban, és az anditák már korán megtanultak dolgozni a vassal, az arannyal és a rézzel is. De a körülmények igen mások voltak a fejlettebb polgárosodott központoktól távol. Nem voltak elkülönült korok, mint kőkor, bronzkor vagy vaskor; mindhárom egyide-

jűleg létezett más és más helyen.

5 Az ember az arany után kezdett először kutatni; e fémet könnyű volt megmunkálni, s először csak díszítőelemként használták. Utána a rezet kezdték használni, de ez nem volt általános egészen addig, míg ónnal nem ötvözték, s ezzel létrehozták a keményebb barnarezet. A réz és az ón vegyítésének módját a turkesztáni ádámszonfiak egyike fedezte fel, akiknek a rézbányája történetesen egy ónlelőhely mellett helyezkedett el.

6 ¶ A kezdetleges kézművesség és az első ipar megjelenésével a kereskedelem gyorsan a műveltségi polgárosodott társadalom legerőteljesebb ösztönzőjévé vált. A szárazföldi és a tengeri kereskedelmi útvona-

lak megnyílása nagymértékben segítette az utazást és a műveltségi keveredést, valamint a polgárosodott társadalmak összevegyülését. Kr.e. 5000-re a lovat már általánosan használták szerte a polgárosodott és a félig polgárosodott területeken. E későbbi fajták nemcsak hogy tartottak háziasított lovat, hanem különféle kocsijaik és szekereik is voltak. A kereket már korszaknyi idővel korábban is használták, de a kerékkel felszerelt járművek alkalmazása a kereskedelemben és a háborúban ekkorra vált általánossá.

7 Az utazó kereskedő és a vándorló felfedező többet tett a történelmi polgárosodott viszonyok kibontakozása érdekében, mint az összes többi hatás együttvéve. A későbbi vallások által ösztönzött katonai hódítások,

gyarmatosítás és hitterjesztői vállalkozások szintén hozzájárultak a műveltség terjedéséhez; de ezek mind csak másodlagos jelentőségűek voltak a kereskedelmi kapcsolatokhoz képest, melyeket mindig is gyorsítottak a sebesen fejlődő iparos mesterségek és ismeretek.

8 Az emberfajták esetében az ádámi fajtától származó feljavító hatás nem csak hogy meggyorsította a polgárosodás menetét, hanem egyúttal nagymértékben ösztönözte azt a kalandvágyat és felfedezőhajlamot is, hogy Eurázsia és Észak-Afrika nagy részét az anditák gyorsan sokasodó, kevert leszármazottai mihamarabb elfoglalják.

4. A KEVERT EMBERFAJTÁK

[1] A történelmi idők hajnalát szemlélve láthatjuk, amint egész Eurázsiát, Észak-Afrikát és a csendes-világtengeri szigetvilágot ellepik az emberiség összetett fajtái. És e mai fajták az Urantia öt alapvető emberfajtájának keveredéséből és újbóli összekeveredéséből jöttek létre.

[2] Az urantiai emberfajták mindegyike jellegzetes testi adottságokkal rendelkezett. Az ádámfiak és a nodfiak hosszúkás fejformájúak voltak; az andonfiak pedig rövid fejűek. A szangik fajták középhosszú fejmérettel rendelkeztek, de a sárga és a kék ember inkább rövid fejű volt. A kék fajták az andonfi törzzsel való összekeveredés eredményeként határozottan rövid fejűekké váltak. A má-

sodrendű szangik fajták fejmérete a közép-hosszú és a hosszú között változott.

3 Bár e koponyaméretek hasznos segítséget jelentenek a faji eredet megfejtésében, a csontváz egésze ennél messze megbízhatóbb segítség. Az urantiai emberfajták korai fejlődése során eredetileg öt különféle csontváz-felépítés létezett:

4 1. Andoni, vagyis az urantiai őslakosoké.

5 2. Elsőrendű szangik, vagyis a vörös, a sárga és a kék fajtáé.

6 3. Másodrendű szangik, vagyis a narancsszín, a zöld és az indigó fajtáé.

7 4. Nodfi, vagyis a dalamatiaiak leszármazottaié.

8 5. Ádámfi, vagyis az ibolyaszín fajtáé.

9 ¶ Ezen öt nagy faji csoport egymással való erőteljes és folyamatos keveredése során az andonfi örökség egyre inkább háttérbe szorult a szangik örökség túlsúlyához képest. A lappok és az eszkimók az andonfiaknak és a szangik kék emberfajtának a keverékét alkotják. Az ő csontozatuk őrizte meg legjobban az eredeti andoni fajtát. De az ádámfiak és a nodfiak olyannyira összekeveredtek a többi emberfajtával, hogy csak úgy lehet azonosítani őket, mint az általános kaukázusi fajtát.

10 Ezért, amikor az utóbbi húszezer év emberi maradványait kiássátok, általában lehetetlen határozottan elkülöníteni az öt eredeti fajtát. Az ilyen csontvázak azt mutatják, hogy az emberiség jelenleg hozzávetőleg há-

rom osztályba sorolható:

11 1. *A kaukázusi* — a nodfi és az ádámi fajta andita keveréke, melyet módosított az elsőrendűek és (egyes) másodrendűek keveréke, valamint a jelentős mértékű andoni kereszteződés. A nyugati fehér fajták némely indiai és turáni néppel együtt e csoportba tartoznak. E csoporton belül az egyesítő tényező a kisebb-nagyobb arányban hordozott andita örökség.

12 ¶ 2. *A mongoloid* — az elsőrendű szangik fajta, beleértve az eredeti vörös, sárga és kék fajtát is. A kínaiak és az amerikai indiánok e csoportba tartoznak. Európában a mongoloid válfajt a másodrendű szangik és az andoni keverék módosította; de még ennél is inkább az andita feljavító hatás. A

maláj és az egyéb indonéziai népek is e csoportba tartoznak, bár ők nagy százalékban rendelkeznek másodrendű szangik vérrel.

13 ¶ 3. *A negroid* — a másodrendű szangik fajta, melybe eredetileg beletartozott a narancsszín, a zöld és az indigó emberfajta. Erre a válfajra a legjobb példa a fekete ember, és ez megtalálható szerte Afrikában, Indiában és Indonéziában, ahol csak a másodrendű szangik fajták megtelepültek.

14 ¶ Észak-Kínában előfordul a kaukázusi és a mongoloid fajta egyfajta keveréke; a Levantéban a kaukázusi és negroid keveredett; Indiában, Dél-Amerikához hasonlóan mindhárom fajta képviselteti magát. És e három túlélő fajta csontvázának sajátosságai még mindig megvannak és segítenek azono-

sítani a ma élő emberfajták kései őseit.

5. MŰVELTSÉGI TÁRSADALOM

[1] Az élőlénytani evolúció és a műveltségi polgárosodás nem szükségképpen áll összefüggésben egymással; a szerves törzsfejlődés bármely korszakban akadálytalanul mehet végbe a műveltségi hanyatlás közepette is. De az emberi történelem hosszabb időszakait vizsgálva megfigyelhetjük, hogy az evolúció és a műveltség végül ok-okozati viszonyba kerül egymással. Az evolúció a műveltség hiányában is haladhat előre, de a műveltségi polgárosodás nem virágzik a megelőző faji fejlődés kellő háttere hiányában. Ádám és Éva az emberi társadalom fejlődési ütemétől nem idegen polgárosodott tár-

sadalmi formát vezetett be, viszont az ádámi nemesítő hatás ténylegesen is javította az emberfajták természetes adottságait és valóban felgyorsította a gazdasági és az ipari fejlődés ütemét. Az ádámi adomány javította az emberfajták agyi teljesítőképességét, s ezáltal nagymértékben gyorsította a természetes evolúciós folyamatokat.

[2] Az emberiség a mezőgazdaságon, az állattenyésztésen és a fejlett építészeten keresztül fokozatosan megszabadult a megélhetés biztosításával járó szüntelen küzdelem legrosszabb formájától és elkezdte kutatni az élet megédesítésének módját; és ez volt a kezdete az egyre magasabb és magasabb színvonalú anyagi kényelemre való törekvésnek. A kézművességen és az iparon ke-

resztül az ember fokozatosan növeli a halandói lét élvezeti értékét.

3 De a műveltségi társadalom nem öröklött előjogként rendelkezésre álló nagy és jótékony egylet, melybe minden ember ingyenes tagsággal és teljes egyenlőséggel születik bele. Az inkább a föld munkásainak egy becses és folyamatosan felértékelődő ipartestülete, mely csak ama dolgozók nemességéből vesz fel tagokat, akik arra törekednek, hogy a világ egy jobb hellyé váljon, amelyben az ő gyermekeik és a gyermekeik gyermekei is élhetnek és fejlődhetnek az eljövendő korokban. És e polgárosodott ipartestület magas belépési díjat szab, szigorú és kérlelhetetlen fegyelmet követel meg, kemény büntetéssel sújt minden elpártolót és nem

alkalmazkodót, miközben a szokásos veszélyekkel és a faji veszedelmekkel szembeni megnövelt biztonság esetét kivéve kevés jogot vagy kiváltságot biztosít.

4 A társulás a túlélési biztosításnak egy formája, melynek értékét az emberi lények már jól ismerik; ezért hajlandó az egyének többsége megfizetni az önfeláldozás és a személyes szabadság megkurtításának díját, melyet a társadalom a tagjai részére kiszab cserébe azért, hogy e megnövelt csoportvédelmet részükre biztosítja. Röviden, a mai társadalmi működési rend egy, a próba és tévedés módszerén alapuló biztosítási terv, melyet arra dolgoztak ki, hogy bizonyos mértékű biztonságot és védelmet nyújtson azért, hogy vissza ne térjenek azok a szörnyű és

közösségellenes viszonyok, melyeket az emberi faj a korai tapasztalataiból már ismer.

5 A társadalom tehát egy olyan együttműködési renddé válik, mely a polgárai szabadságát intézményeken, a gazdasági szabadságot a tőkén és a találékonyságon, a társadalmi szabadságot a műveltségen, és az erőszakmentességet a rendszabályokon keresztül hivatott biztosítani.

6 *A hatalom nem szül jogot, de igenis kikényszeríti az egymást követő nemzedékek általánosan elismert jogait.* A kormány elsődleges feladata az osztálykülönbségek jogos, igazságos és pártatlan szabályozásának meghatározása, valamint az egyenlő lehetőségek kikényszerítése a törvény értelmében. Minden emberi joghoz valamilyen társa-

dalmi kötelezettség társul; a csoportkiváltság olyan biztosítási rendszer, mely mindig megköveteli a csoportszolgálat által megszabott díj teljes befizetését. És a csoportjogokat, csakúgy, mint az egyéni jogokat is, védeni kell, beleértve a nemi hajlamok szabályozását is.

7 A csoportszabályozás tárgyát képező szabadság a társadalmi evolúció helyénvaló célja. A korlátozások nélküli szabadság az ingatag és léha emberi elmék hiú és különc ábrándja.

6. A POLGÁROSODOTT TÁRSADALOM FENNTARTÁSA

1 Míg az élőlénytani evolúció egyre magasabb szinteket ért el, addig a műveltsé-

gi evolúció hullámokban indult ki az Eufrátesz-völgyből, melyek az időben fokozatosan gyengültek, míg végül az egyenesági ádámi leszármazottak egésze útra nem kelt, hogy Ázsia és Európa polgárosodott társadalmait gazdagítsa. Az emberfajták nem keveredtek teljesen, azonban a polgárosodott társadalmak komoly mértékben összevegyültek. A műveltség lassan terjedt el a világon. És e polgárosultságot fenn kell tartani és támogatni szükséges, mert ma már nem létezik új polgárosodáshozó forrás, ma már nincsenek anditák, hogy megerősítsék és ösztönözzék a polgárosodott társadalom evolúciójának lassú fejlődését.

2 ¶ Az Urantián ma kibontakozó polgárosodás a következő tényezőkből nőtt ki, ille-

tőleg ezeken alapul:

3 1. *Természeti körülmények.* Valamely anyagi polgárosodott társadalom jellegét és nagyságát nagymértékben meghatározzák a rendelkezésre álló természeti erőforrások. Az éghajlat, az időjárás és számos fizikai körülmény jelent befolyásoló tényezőt a műveltség evolúciójában.

4 Az andita korszak kezdetén az egész világon mindössze két kiterjedt és termékeny, nyílt vadászterület létezett. Az egyik Észak-Amerikában volt és azt az amerikai indiánok népesítették be; a másik Turkesztántól északra helyezkedett el és azt részben az andoni-sárga emberfajta foglalta el. A délnyugat-ázsiai felsőbbrendű műveltség evolúciójának meghatározó tényezője a faj és az

éghajlat volt. Az andíták nagyszerű népet alkottak, de a polgárosodásuk fejlődésmenetét alapvetően meghatározó tényező Irán, Turkesztán, valamint Hszincsiang növekvő mértékű kiszáradása volt, amely arra *kényszerítette* őket, hogy az egyre terméketlenebbé váló földjeiken való megélhetésért folytatott küzdelemben új és fejlettebb módszereket találjanak fel és alkalmazzanak.

5 A földrészek elhelyezkedése és az egyéb földrajzi körülmények erősen befolyásolják a béke és a háború kérdését. Igen kevés urantiai rendelkezett olyan kedvező lehetőségekkel a folyamatos és zavartalan fejlődésre, mint amilyet az észak-amerikai népek élvezhettek — gyakorlatilag minden oldalról hatalmas világtengerek védték őket.

6 ¶ 2. *A tőke javak.* A műveltség sohasem fejlődhet a nincstelenség viszonyai közepette; a szabadidő lényeges a polgárosodott viszonyok fejlődéséhez. Az egyes ember jellemében az erkölcsi és szellemi érték kialakulhat az anyagi jólét hiányában is, de a műveltségi polgárosodás csakis az anyagi jólét olyan körülményei közepette alakítható ki, mely körülmények elősegítik az igyekezettel társult szabadidő megjelenését.

7 A korai időkben az élet az Urantián komoly és megfontolt ügylet volt. És ettől a szüntelen küzdelemtől és véget nem érő fáradozástól való megszabadulás érdekében törekedett az emberiség állandóan arra, hogy a forró égövi területek egészséges éghajlata felé vegye az irányt. Bár

e melegebb élőhelyek némi enyhülést hoztak ennek a létküzdelemnek a hevességében, azok a fajták és törzsek, amelyek így kerestek enyhülést, ritkán használták fel a meg nem érdemelt szabadidejüket a polgárosodás kibontakoztatására. A társadalmi haladás mindig is azoknak az emberfajtáknak a gondolatain és tervein alapult, melyek az értelmes kemény munka révén megtanulták, hogy miként csikarják ki a földből való megélhetés lehetőségét egyre kisebb erőfeszítéssel és egyre kevesebb munkanap mellett, s így képessé váltak élvezni a jól megérdemelt és hasznukra váló szabadidő-hányadot.

8 ¶ 3. *Tudományos ismeretek.* A polgárosodás anyagi arculatának kialakítását mindig megelőzi a tudományos adatok össze-

gyűjtése. Az íj és a nyíl feltalálása és az állatok erőforrásként való igénybe vehetőségének felismerése után még hosszú időnek kellett eltelnie, mire az ember megismerte annak módját, hogy miként fogja munkára a szelet és a vizet, melyet a gőz és a villamosság alkalmazása követett. De lassacskán a polgárosodás eszközei fejlődtek. A szövést, a fazekasságot, az állattenyésztést és a fémművességet az írás és a nyomtatás korszaka követte.

9 A tudás hatalom. A találmányok mindig megelőzik a világméretű műveltségi fejlődés ütemének gyorsulását. A tudomány és a találékonyság minden másnál nagyobb mértékben részesült a nyomtatás jelentette előnyökből, és mindeme műveltségi tevékeny-

ségek és találmányok közrehatása rendkívül nagy mértékben gyorsította a műveltségi haladás ütemét.

10 A tudomány megtanítja az embert a mennyiség- és tértan új nyelvére és a gondolatait a szigorú szabatosság útjára tereli. És a tudomány a hiba kiküszöbölésén keresztül a bölcseletet is megszilárdítja, míg a babona eltörlése révén megtisztítja a vallást.

11 ¶ 4. *Emberi erőforrások.* Az emberi erő nélkülözhetetlen a polgárosodott viszonyok elterjedéséhez. Egyenlő feltételek esetén a nagyobb számú nép fogja uralni a kisebb emberfajta polgárosodott társadalmát. Ennélfogva az egy adott mértékig történő létszámbeli növekedés elmulasztása megakadályozza a nemzeti rendeltetés betöltését,

de a népességnövekedés elérhet egy pontot, ahonnan a további növekedés már öngyilkosság. Az egészséges ember-termőföld arány legkedvezőbb helyzetén túl való sokasodás vagy az életszínvonal csökkenésével jár, vagy a területi határok azonnali kiterjesztésével, mely történhet békés terjeszkedés útján vagy háborús hódítás, erőszakos megszállás révén.

[12] Néha erős megütközést kelt bennetek a háború pusztítása, de fel kell ismernetek, hogy nagyszámú halandó létrehozása szükséges ahhoz, hogy bőséges lehetőség álljon rendelkezésre a társadalmi és az erkölcsi fejlődésre; az ilyen bolygói termékenység mellett hamar jelentkezik a túlnépesedés komoly problémája. A lakott világok többsé-

ge kicsi. Az Urantia átlagos méretű, talán valamelyest kicsi is. A nemzetek népességének legkedvezőbb szinten tartása emeli a műveltségi színvonalat és megakadályozza a háborút. És bölcs az a nemzet, mely tudja, hogy mikor kell felhagynia a növekedéssel.

13 De a természeti kincsekben leggazdagabb és a legfejlettebb gépi eszközökkel rendelkező földrész is csak kismértékű haladásra képes, ha a népének értelmi szintje süllyedőben van. Tudásra szert lehet tenni oktatás révén, de az igazi műveltséghez elengedhetetlen a bölcsesség, mely csakis tapasztaláson keresztül és eredendően értelmes férfiak és nők révén biztosítható. Az ilyen nép képes a tapasztalatokból tanulni; valóban bölccsé válhat.

14 ¶ 5. *Az anyagi erőforrások hatékonysága.* Sok függ a természeti erőforrások, a tudományos ismeretek, a tőke javak és az emberi potenciálok alkalmazásában mutatott bölcsességtől. A korai polgárosodott társadalmat meghatározó tényező a bölcs társadalomvezetők által kifejtett *erő* volt; az ősember valóságosan is a felsőbbrendű kortársai által rákényszerített polgárosodott viszonyok közepette élt. E világot nagyobbrészt a jól szervezett és felsőbbrendű kisebbségek kormányozták.

15 A hatalom nem szül jogot, de a hatalom érvényesíti azt és a történelem során ez mindig is így volt. Az Urantia csak nemrég jutott el arra a szintre, ahol a társadalom már hajlandó vitát folytatni a hatalom erkölcsta-

náról és az általa kikényszerített jogról.

16 ¶ 6. *A nyelv hatékonysága.* A polgárosodás terjedésének meg kell várnia a nyelv kialakulását. Az élő és gyarapodó nyelvek biztosítják a polgárosodott gondolkodás és tervezés terjedését. Az első időkben fontos előrelépések történtek a nyelv területén. Ma nagy szükség van további nyelvészeti fejlesztésekre annak érdekében, hogy a fejlődő gondolkodás kifejezhetővé váljon.

17 A nyelv a csoportos társulásokból fejlődött ki, minden egyes helyi csoport kifejlesztette a maga szócsere-rendszerét. A nyelv a taglejtéseken, a jeleken, a felkiáltásokon, a hangutánzáson, a hanghordozáson és a rendben egymást követő betűk tagolt kiejtésén keresztül fejlődve nőtt fel. A nyelv

az ember legnagyszerűbb és leghasznosabb gondolkozási eszköze, de a nyelv addig nem virágzott, amíg a társadalmi csoportok szert nem tettek szabadidőre. A nyelvi játékok új szavak — a csoportnyelv — kialakítására ösztönöznek. Ha a többség is elfogadja a csoportnyelvet, akkor a használat létrehozza a nyelvet. A nyelvjárások eredetére példa a családi „gyermeknyelv” elsajátítása.

[18] A nyelvi különbségek mindig is a béke terjedésének nagy akadályát képezték. Egy emberfajtán belül, egy földrészen vagy az egész világon a nyelvváltozatok legyőzésének meg kell előznie a műveltség általános elterjedését. Az egyetemes nyelv elősegíti a békét, biztosítja a műveltséget és emeli a boldogság szintjét. Még ha csak néhány nyelv-

re is korlátozható a világ beszéde, s a vezető művelt népek elsajátítják e nyelveket, akkor ez rendkívüli mértékben segíti a világbéke és a jólét elérését.

19 Bár az Urantia igen kismértékű haladást mutatott a nemzetközi nyelv kialakítása terén, nagyon sokat ért el a nemzetközi kereskedelmi cserekapcsolatok létrehozása révén. És mindezeket a nemzetközi kapcsolatokat támogatni kell, legyenek azok nyelvi, kereskedelmi, művészeti, tudományos, játékos versengési vagy vallási jellegűek.

20 ¶ 7. *A gépi eszközök hatékonysága.* A polgárosodás kibontakozása közvetlen összefüggésbe hozható az eszközök, a gépek és az elosztószervek fejlődésével és birtoklásával. A fejlett eszközök, az ötletes és hatékony gé-

pek határozzák meg a kibontakozó polgárosodás porondján egymással szemben álló felek túlélését.

[21] A kezdeti időkben a földműveléshez igénybevett egyetlen erőforrás az emberi erő volt. Hosszú küzdelem eredménye volt az, hogy az embereket az ökrökkel helyettesítsék, hiszen ezzel az emberek elveszítették a munkájukat. Az utóbbi időben a gépek kezdik el kiszorítani az embert, és minden ilyen előrelépés közvetlenül is hozzájárul a társadalom fejlődéséhez, mert felszabadítja az ember erejét az értékesebb feladatok ellátásához.

[22] A bölcsesség vezérelte tudomány az ember legnagyobb társadalmi felszabadítójává válhat. A gépkorszak csak olyan nemzet szá-

mára jelenthet végromlást, melynek értelmi szintje túl alacsony ahhoz, hogy felfedezze azokat a bölcs módszereket és egészséges eljárásokat, melyekkel sikeresen leküzdheti a nagyszámú munkahely elvesztésével járó átmeneti nehézségeket, melyeket a munkakímélő gépek új fajtáinak túl gyors feltalálása vált ki.

[23] ¶ 8. *A fáklyavivők jelleme.* A társadalmi örökség teszi képessé az embert arra, hogy mindazok vállára támaszkodjon, akik őelőtte éltek, s akik hozzátettek valamennyit a műveltség és a tudás összességéhez. A műveltségi fáklya következő nemzedéknek való átadásában mindig is az otthon lesz az alapintézmény. Ezt követi a játék és a társadalmi élet, végül pedig a tanhely, mely vi-

szont éppen olyan nélkülözhetetlen dolog az összetett és magas szervezettségi fokú társadalomban.

24 A rovarok teljesen felkészülten és kifejletten jönnek a világra — s a létük valóban igen korlátozott és tisztán ösztönalapú. Az emberi csecsemő előképzettség nélkül születik meg; ezért az embernek megvan a lehetősége arra, hogy a fiatalabb nemzedék nevelésének és képzésének szabályozása révén nagymértékben módosíthassa a polgárosodás evolúciós menetét.

25 A polgárosodás előmozdítását és a műveltségi haladást a legnagyobb mértékben befolyásoló tényező a huszadik században nem más, mint a világszintű utazások határozott erősödése és a tájékoztatási módsze-

rek páratlan fejlődése. De a nevelés fejlődése nem tartott lépést a terjeszkedő társadalmi szervezettel; és a mai erkölcstani érzék sem az inkább tisztán értelmi és tudományos fejlődési irányok mentén alakult. És a szellemi fejlődés és az otthon intézményének védelme terén a mai polgárosodott társadalom bizony holtponton van.

26 ¶ 9. *A faji eszményképek.* Egyetlen nemzedék eszményképei vésik ki a soron következő nemzedék végzetének irányt adó erezetet. A társadalmi fáklyavivők *minősége* határozza meg azt, hogy a polgárosodott társadalom előre vagy visszafelé fog haladni. Egyetlen nemzedék otthonai, templomai és tanodái előre meghatározzák a következő nemzedék jellembeli fejlődési irányvonalát.

Valamely emberfajta vagy nemzet erkölcsi és szellemi lendülete nagymértékben meghatározza az adott polgárosodott társadalom műveltségi haladási sebességét.

[27] Az eszményképek táplálják a társadalmi folyam forrását. És egyetlen vízfolyam sem képes a forrásánál magasabbra jutni, függetlenül attól, hogy az ember milyen nyomás- vagy irányszabályozást végez. Még a műveltségi polgárosultság leginkább anyagi megnyilvánulásainak hajtóereje is a legkevésbé anyagi társadalmi vívmányokban lakozik. A polgárosodáshozó működési rend értelemmel szabályozható, bölcsességgel pedig irányítható, de az emberi műveltséget az egyik szintről a másikra ténylegesen kiemelő és továbbvivő energia a szellemi

eszményelvűség.

28 Az élet kezdetben a létért való küzdelem volt; ma e küzdelem az életszínvonalért folyik; holnap pedig a minőségi gondolkodásért, az emberi lét eljövendő földi céljáért.

29 ¶ 10. *A szakértők szervezése.* A polgárosodást hatalmas mértékben vitte előre a korai munkamegosztás és az azzal járó későbbi szakosodás. A polgárosodás ma a szakértők hatékony összehangolásától függ. A társadalom egyre összetettebbé válásával egyidejűleg meg kell találni a különféle szakértők munkája összehangolásának módját.

30 A társadalmi, a művészeti, a műszaki és az ipari szakértők hozzáértésének és szakmai ügyességének gyarapodása és fejlődése folytatódni fog. És a képességek változa-

tosabbá válása és a foglalkoztatottság egyre különbözőbbé válása végül meggyöngíti és felbomlasztja a polgárosodott társadalmat, ha az ember nem fejleszti ki az összhangteremtés és az együttműködés hatékony eszközeit. De az ilyen találékonyságra és ilyen szakosodásra képes értelemnek teljes mértékben képesnek kell lennie megfelelő ellenőrzési és szabályozási módszerek kidolgozására is a találékonyság gyors növekedésével és a felgyorsult műveltségi terjeszkedési ütemmel együtt járó mindenféle problémához.

[31] ¶ 11. *Eszközök ahhoz, hogy az ember megtalálhassa a helyét.* A társadalomfejlődés következő korszaka az egyre növekvő és terjeszkedő szakterületi tagozódás-

sal összefüggésben megvalósítandó hatékonyabb együttműködésben és összehangolódásban fog kifejeződni. És ahogy a munka egyre változatosabbá válik, ki kell dolgozni valamilyen módszert arra, hogy az egyéneket a kellő foglalkozás irányába lehessen terelni. Az urantiai polgárosodott népek körében nem a gépesítés az egyetlen oka a munkanélküliségnek. A munkaerő felvételének problémáit súlyosbítja a gazdaság összetett jellege, valamint az ipari és szakterületi tagozódás mértékének állandó növekedése is.

[32] Nem elég az embereket kiképezni a munkára; egy összetett társadalomban hatékony módszereket is kell biztosítani az emberek számára ahhoz, hogy megtalálhassák a he-

lyüket. Mielőtt az állampolgárokat kiképezik a magas fokon szakosított kenyérkereseti módszerekre, meg kell tanítani őket olyan, egy vagy több hétköznapi munkára, szakmára vagy foglalkozásra is, melyet használhatnak abban az esetben, amikor a különleges szakmájukban átmenetileg nem tudnak elhelyezkedni. Egyetlen polgárosodott társadalom sem képes túlélni azt, ha nagy tömegek vannak hosszú időn keresztül munka nélkül. Idővel még a legjobb állampolgárokat is lezülleszti és elcsüggeszti az, ha a közpénzből kénytelenek támogatást elfogadni. Még a magánszemélyek jótékonysági tevékenységei is károsak, ha azok életerős állampolgárokra hosszú időn át irányulnak.

33 Az ilyen magas fokon szakosított társada-

lom nem fogadja szívesen a régi korok népeinek ősközösségi és hűbéresi szokásait. Igaz, hogy számos közös szolgáltatást tűrhetően és haszonnal lehet közössé tenni, de a magasan képzett és rendkívüli mértékben szakosodott emberi lényeket a legjobban valamilyen, az értelmes együttműködésen alapuló módszerrel lehet irányítani. A korszerű viszonyokra szabott összhangteremtés és a testvéri szabályozás inkább teremt hosszantartó együttműködést, mint az osztálynélküli társadalmi rend vagy az erő alkalmazásán alapuló zsarnoki szabályozási intézmények régebbi és kezdetleges módszerei.

34 ¶ 12. *Az együttműködésre való hajlam.* Az emberi társadalom útjában álló nagy akadályok egyike a nagyobb, közösségiesül-

tebb emberi csoportok és az emberiség kisebb, másként gondolkodó, elzárkózó társulásai között feszülő érdekellentét és jólétkülönbözet, és ekkor még nem is említettük a közösségellenes egyedeket.

35 Egyetlen nemzeti alapokra épülő polgárosodott társadalom sem maradhat fenn, hacsak a nevelési módszerei és a vallási eszményképei nem ösztönzik az értelmes hazafiság és a nemzeti odaadás felsőbbrendű fajtájának elfogadását. Ezen értelmes hazafiság és műveltségi összetartás hiányában a szűk látókörű féltékenykedés és a helyi önérdekek eredményeként végül minden nemzet széthullik.

36 A világméretű polgárosodott társadalom fenntartása attól függ, hogy az emberi lé-

nyek megtanulnak-e békében és testvériességben élni. Hatékony összehangolás nélkül az ipari polgárosodott társadalmat a túlzott mértékű szakosodás veszélye fenyegeti: az egyhangúság, a korlátoltság, valamint a gyanakvásra és a féltékenységre való hajlam.

[37] ¶ 13. *Hatékony és bölcs vezetés.* A polgárosodott társadalomban nagyon is sok múlik a lelkesült és hatékony teherviselő szellemen. Tíz teherhordó ember sem ér többet, mint egy ember, hacsak nem együtt próbálják a nagy terhet felemelni — mindannyian egyszerre. És az ilyen csapatmunka — társas együttműködés — sikere a vezetéstől függ. A múlt és a jelen műveltségi polgárosodott társadalmai mindig a polgáraik értelmes együttműködésén alapultak, ahol jelen

voltak a bölcs és haladó vezetők is; és amíg az ember magasabb szintre nem jut, addig a polgárosodott társadalom mindig is függeni fog a bölcs és tetterős vezetőktől.

38 A magas polgárosodott társadalmak az anyagi jólét, az értelmi nagyság, az erkölcsi érték, a társadalmi éleslátás és a mindenségrendi rálátás közötti bölcs kapcsolatból születnek.

39 ¶ 14. *Társadalmi változások.* A társadalom nem isteni intézmény; a társadalom fokozatos evolúciós jelenség; és a polgárosodott viszonyok fejlődése mindig késedelmet szenved, amikor a vezetők késlekednek megtenni azokat a társadalomszervezési változtatásokat, melyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy a polgárosodott viszo-

nyok fejlődése a korszak tudományos fejlődési ütemével lépést tudjon tartani. Ami azt illeti, a dolgokat nem szabad lenézni csak azért, mert régiek, és valamely eszmét sem szabad feltétel nélkül befogadni csak azért, mert szokatlan és újszerű.

[40] Az ember ne féljen kísérletezni a társadalmi működési rendekkel. De a műveltségi igazodás terén tett kalandozásokat mindig a társadalmi evolúció történetét tökéletesen ismerőknek kell ellenőrizniük; és ezeknek az újítóknak mindig hallgatniuk kell azoknak a bölcs tanácsaira, akik a tervezett társadalmi vagy gazdasági kísérlet területén már rendelkeznek gyakorlati tapasztalatokkal. *Semmilyen nagy társadalmi vagy gazdasági változás kivitelezését nem szabad hirte-*

lenül megkísérelni. Az emberi alkalmazkodás minden válfaja esetében — legyen az fizikai, társadalmi vagy gazdasági — az időnek alapvető szerepe van. Kizárólag az erkölcsi és a szellemi igazodást lehet véghezvinni a pillanat ösztönző hatása alatt, és még ezek esetében is időre van szükség, hogy azok anyagi és társadalmi gyümölcsei teljesen beérjenek. A faj eszményképei jelentik a fő támogatást és megnyugvást azokban a nehéz időkben, amikor a polgárosodott társadalom az egyik szintről a másikra való átmenetnél tart.

41 ¶ 15. *Az átmeneti összeomlás megakadályozása.* A társadalom a korszakokon át végzett próbálkozások és tévedések sarja; a társadalom az, amely túlélte az emberiség-

nek az állatiról a bolygói besorolású emberi szintekre való fokozatos kiemelkedés során véghezvitt selejtező igazodásait és újbóli alkalmazkodásait. Bármely polgárosodott társadalomra leselkedő nagy veszély — bármely pillanatban — nem más, mint a múltbeli bevett módszerekről a jövő új és jobb, de még ki nem próbált eljárásaira való átállás során fenyegető összeomlás.

[42] A vezetés életbevágó fontosságú a fejlődés során. A bölcsesség, a szellemi meglátás és az előrelátás nélkülözhetetlen a nemzetek megmaradásához. A polgárosodott társadalom addig sohasem kerül igazán veszélybe, míg a rátermett vezetők eltűnése meg nem kezdődik. És az ilyen bölcs vezetők aránya sohasem haladja meg a népesség egy

százalékát.

43 És a polgárosodott társadalom az evolúciós létra e fokain kapaszkodott fel oda, ahol ama nagy hatások kiváltására sor kerülhetett, melyek a huszadik század gyorsan terjeszkedő műveltségében csúcsosodtak ki. És csakis e nélkülözhetetlen dolgokhoz való ragaszkodás révén remélheti az ember, hogy a mai polgárosodott társadalmait fenntarthatja úgy, hogy közben gondoskodik azok folyamatos fejlődéséről és a biztos túlélésről.

44 ¶ Ez a lényege a földi népek ama véges-végtelen küzdelmének, mely a polgárosodott társadalom létrehozására irányult Ádám kora óta. A mai műveltség e tevékeny evolúció tiszta eredménye. A nyomtatás feltalálása előtt a fejlődés viszonylag las-

sú volt, ugyanis egyetlen nemzedék sem volt képes gyorsan részesülni az elődök által elért eredményekből. De ma az emberi társadalom átadja magát a mindazon korábbi korszakokból felhalmozódott lendület erejének, mely korszakokon a polgárosodás átküzdötte magát.

45 [Ennek az írásnak az összeállítását egy nebadoni Főangyal hitelesítette.]

82. ÍRÁS

A HÁZASSÁG FEJLŐDÉSE

A HÁZASSÁG — a nász — a kétneműségből ered. A házasság az ember igazodási válasza e kétneműségre, míg a családi élet az összes ilyen evolúciós és alkalmazkodó igazodás végeredménye. A házasság tartós dolog; nem az élőlénytani evolúció sajátja, de a házasság az alapja minden társadalmi evolúciónak és ezért a valamilyen formában való folyamatos túlélése biztosított. A házasság adta az emberiségnek az otthont, és az otthon jelenti az egész hosszas és nehéz evolúciós küzdelem mindent betetőző dicsőségét.

[2] Bár a vallási, társadalmi és oktatási intézmények mind alapvető fontosságúak a mű-

veltségi társadalom túléléséhez, *a család a legfőbb polgárosodáshozó tényező.* A gyermek az élet leglényegesebb dolgainak többségét a családjától és a szomszédoktól tanulja meg.

3 A régi idők emberei nem rendelkeztek valami színes polgárosodott társadalmi viszonyokkal, de amijük volt, azt hűségesen és eredményesen továbbadták a következő nemzedéknek. És látnotok kell, hogy a múlt e polgárosodott társadalmainak többsége nagyon kismértékű egyéb intézményi hatás mellett fejlődött, mert az otthon hatékonyan működött. Ma az emberfajták gazdag társadalmi és műveltségi örökséggel rendelkeznek, és azt bölcsen és hatékonyan át kell adniuk a soron következő nemzedé-

keknek. A családot, mint nevelési intézményt fenn kell tartani.

1. A PÁRZÁSI ÖSZTÖN

[1] A férfiak és nők közötti személyiségi szakadék ellenére a nemi vágy elég ahhoz, hogy a faj szaporítása céljából összehozza őket. Ez az ösztön már jóval azelőtt is hatékonyan működött, hogy az emberek megtapasztalták volna az olyan dolgokat, mint amit szerelemnek, odaadásnak vagy házastársi hűségnek neveznek. A nász természetes vonzalom, a házasság pedig annak evolúciós társadalmi folyománya.

[2] A nemi érdeklődés és vágy az ősi népek körében nem tartozott a meghatározó szenvedélyek közé; ezt ők egyszerűen magától

értetődőnek vették. Az egész szaporodási tapasztalás mentes volt a képzeletbeli megszépítéstől. A magasabb fokon polgárosodott népek mindent elemésztő nemi szenvedélye főként a fajkeveredések eredménye, különösen ott, ahol az evolúciós természetet a nodfiak és az ádámfiak képzettársító képzelőereje és szépségpártolása ösztönözte. De ezt az andita örökséget az evolúciós fajták olyan korlátozott mértékben fogadták be, hogy nem sikerült elégséges önuralomra szert tenniük az állati szenvedélyek felett, melyeket a megszerzett fejlettebb nemi öntudat és az erősebb párzási vágyak meggyorsítottak és felfokoztak. Az evolúciós emberfajták közül a vörös ember rendelkezett a legmagasabb rendű nemi szabályrendszer-

rel.

3 ¶ A házassággal összefüggésben a nemi élet szabályozása a következőket mutatja meg:

4 1. A polgárosodott társadalom viszonylagos fejlődése. A polgárosodás egyre nagyobb mértékben követelte meg, hogy a nemi élet hasznos keretek között és az erkölcsöknek megfelelően folyjon.

5 ¶ 2. Az andita fajta aránya bármely népben. Az ilyen csoportok körében a nemiség a testi és az érzelmi sajátosságoknak mind a legmagasabb, mind a legalacsonyabb rendű kifejezőjévé vált.

6 ¶ A szangik emberfajták természetes állati szenvedéllyel rendelkeztek, azonban a másik nem szépsége és testi vonzereje iránt

kevés érdeklődést vagy elismerést mutattak. Amit nemi vonzerőnek hívnak, az gyakorlatilag hiányzik még a mai fejletlen emberfajtákból is; ezek a nem keveredett népek határozott párzási ösztönnel rendelkeznek, de a nemi vonzódás nem elégséges mértékű ahhoz, hogy a társadalmi szabályozást megkövetelő, komoly gondokat okozzon.

7 A párzási ösztön az emberi lények egyik meghatározó hajtóereje; ez az egyetlen olyan érzelem, mely az egyéni kielégülés álruhájában megjelenve eredményesen elcsalja az önző embert odáig, hogy a faj jóléte és fenntartása érdekében magasan az egyéni jólét és a személyes felelősségtől való mentesség szintje fölött működjön.

8 A házasság, mint intézmény, a legkorább-

bi kezdeteitől egészen a legújabb időkig, az ember önmaga átörökítésére való élőlénytani hajlamának társadalmi evolúcióját ábrázolja. A kifejlődő emberi faj megmaradását e faji párzási ösztön megléte biztosítja, egy olyan késztetés, melyet csak közelítőleg lehet nemi vonzalomnak nevezni. Ez az erős élőlénytani késztetés minden ezzel kapcsolatos hajlam, érzelem és szokás — legyen az testi, értelmi és társadalmi — ösztönközpontjává válik.

9 A vadaknál az élelemellátás volt a kényszerítő erő, de amikor a polgárosodott társadalom elegendő élelmet biztosít, a nemi vágy sokszor meghatározó hajlammá válik és ezért mindig társadalmi szabályozást igényel. Az állatoknál az ösztönös időszakos

jelleg gyakorol ellenőrzést a párzási hajlam felett, de a cselekedeteit oly nagy mértékben uraló ember esetében a nemi vágy egyáltalán nem időszakos; ezért válik szükségessé, hogy a társadalom önmérséklésre bírja az egyént.

[10] Egyetlen emberi érzelem vagy késztetés, amennyiben zabolátlan és túlzó, sem képes oly sok rosszat és bajt okozni, mint ez az erős nemi vágy. E késztetés értelmes társadalmi szabályozás alá vonása bármely polgárosodott társadalom esetében a valódi polgárosultság legfőbb megmérettetése. A haladó emberiség állandóan növekvő igénye az önmérséklet és a még nagyobb önmérséklet. A titkolózás, az őszintétlenség és a képmutatás elfedheti a nemi problémákat, de megol-

dásokat nem tud nyújtani, és az erkölcstan szintjét sem emeli.

2. A KORLÁTOZÓ TABUK

[1] A házasság kialakulásának története egyszerűen a nemi élet társadalmi, vallási és polgári megszorító intézkedéseken keresztül kivitelezett szabályozásának története. A természet nemigen ismeri el az egyéneket; nem ismeri el az úgynevezett erkölcsöket sem; a természet csak és kizárólag a faj szaporodásában érdekelt. A természet ellenállhatatlan erővel ragaszkodik a szaporodáshoz, de semlegesen viszonyul ahhoz, hogy a társadalom az ebből eredő problémákat miként oldja meg, s ezzel az evolúciós emberiség számára egy mindig jelenlévő és komoly

problémát okoz. E társadalmi viszály lényege az elemi ösztönök és a fejlődő erkölcstan közötti örökös háború.

2 ¶ A korai emberfajták körében a nemek közötti kapcsolat szabályozása alig vagy egyáltalán nem létezett. És mivel ilyen nemi szabadság volt, ezért nemi kufárkodás sem létezett. Ma a pigmeusoknál és az egyéb visszamaradt csoportoknál nincs meg a házasság intézménye; e népek tanulmányozása révén megismerhetők a fejletlen emberfajták egyszerű szaporodási szokásai. De minden ősi népet mindig a maguk korához tartozó erkölcsi mércék szerint kell tanulmányozni és megítélni.

3 A szabad szerelem azonban sohasem állt sokkal magasabban a buja vadság szintjénél.

A társadalmi csoportok formálódásával elkezdtek kialakulni a házassági szabályok és a házastársakra vonatkozó kötelmek is. A nász számos átmeneten keresztül így fejlődött a nemi élet csaknem teljesen szabad állapotából a huszadik század viszonylag teljesen korlátozott nemi életi rendszabályává.

[4] A törzsi fejlődés legkorábbi szakaszaiban az erkölcsök és a tiltó tabuk igen nyersek voltak, de távol tartották a két nemet egymástól — ez pedig kedvezett a nyugalomnak, a rendnek és a munkának — és a házasság, valamint az otthon hosszú evolúciója elkezdődött. A nemi szokásokkal összefüggő öltözködés, szépítkezés és vallási szokások e korai tabukból eredtek, melyek megszabták a nemi szabadságok körét és így később

megteremtették az erkölcstelenség, a vétek és a bűn fogalmát. De sokáig szokás volt a nagyobb ünnepnapokon, különösen május elsején minden nemi élettel kapcsolatos korlátozást feloldani.

5 ¶ A nőkre mindig is szigorúbb tabukat határoztak meg, mint a férfiakra. A korai erkölcsök a férjezetlen nőknek ugyanolyan fokú nemi szabadságot engedélyeztek, mint a férfiaknak, de a feleségektől mindig megkövetelték, hogy legyenek hűségesek a férjükhöz. A kezdetleges házasság nem nagyon kurtította meg a férfi nemi szabadságjogait, de a feleség számára a nemi élet szabadsága terén további tabut hozott. A házas nők mindig is viseltek valamiféle bélyeget, mely a saját nemükön belül külön csoport-

ként megkülönböztette őket, ilyen volt például a hajviselet, a ruházat, a fátyol, az elkülönülés, az ékszerek és gyűrűk.

3. A KORAI HÁZASSÁGI ERKÖLCSÖK

[1] A házasság az élő társadalmi szervezet intézményesített válasza az ember szüntelen szaporodási vágya — az önszaporítás — okozta állandóan meglévő élőlénytani feszültségre. A nász teljesen természetes dolog, és ahogy a társadalom az egyszerűtől az összetettig fejlődött, végbement a násszal kapcsolatos erkölcsök ennek megfelelő evolúciója, a házastársi intézmény keletkezése is. Ahol a társadalmi evolúció a fejlődés során eljut az erkölcsök keletkezésének szakaszába, ott a házasság mint fejlődő intézmény meg is fog jelenni.

[2] A házasságnak mindig is volt és mindig is lesz két külön területe: az erkölcsök, a nász külső vetületeit szabályozó törvények, valamint a férfiak és nők egyébként titkos és személyes kapcsolata. Az egyén mindig is lázadt a társadalom által rákényszerített nemi rendszabályok ellen; és ez az oka e korszakos nemi problémának: Az önfenntartás egyéni, de az a csoporton keresztül biztosítható; a társadalom önmaga átörökítését pedig az egyéni késztetésen keresztül biztosítja.

[3] A tiszteletben tartott erkölcsöknek bőséges hatalmuk van a nemi vágy korlátozására és szabályozására, amint az minden emberfajtánál látható is. A házassági rendszabályok mindig is igaz mutatói voltak az erkölcsök pillanatnyi erejének és a polgári kor-

mányzat működési épségének. De a korai nemi és párválasztási erkölcsök összefüggéstelen és nyers szabályok tömegét alkották. A házassági szabályokban a szülők, a gyermekek, a rokonok és a társadalom érdekei is összeütközésbe kerülnek. Mindezek ellenére a házasságot felemelő és gyakorló emberfajták természetes úton fejlődve jutottak magasabb szintekre és növekvő létszám mellett maradtak fenn.

4 ¶ Kezdetben a házasság a társadalmi helyzet ára volt; feleséggel rendelkezni megkülönböztető jegyet jelentett. A vadember úgy tekintette az esküvőjének napját, mint amellyel belépett a felelősség és a férfiság korszakába. Egykor a házasságot társadalmi kötelezettségnek tekintették; egy másik kor-

ban vallási kötelességnek; egy továbbiban pedig politikai kötelességnek ahhoz, hogy az állam számára állampolgárokat biztosítsanak.

5 Számos korai törzs követelt meg lopási cselekményeket a házasságra való alkalmasság kimutatásához; némely későbbi nép a rabló hadjáratot ügyességi versenyekkel és játékos versengésekkel helyettesítette. Az ilyen versenyek győztesei elnyerték az első díjat — az idény alatti menyasszonyválasztás jogát. A fejvadászoknál a fiatal férfi addig nem házasodhatott, amíg legalább egy fejre szert nem tett, bár az ilyen koponyák néha megvásárolhatók voltak. A feleségvásárlás gyakorlatának hanyatlásával feleséget rejtvénymegoldó versengésen lehetett kap-

ni, mely szokás még ma is él a fekete ember számos csoportjánál.

6 A polgárosodás kibontakozásával bizonyos törzsek a férfiak kitartásának felmérésére szolgáló nehéz házassági próbák irányítását a nők kezébe adták; így a nők képesek voltak a választott férfinak kedvezni. E házassági próbák között volt vadászat, harc és a családról való gondoskodás képességének megmutatása. A vőlegénytől sokáig megkövetelték, hogy legalább egy évig járjon a menyasszony házához, ott éljen és dolgozzon és bizonyítsa, hogy érdemes az általa áhított feleségre.

7 A feleség képességei közé tartozott az, hogy tud-e keményen dolgozni és gyermekeket szülni. Megkövetelték tőle, hogy adott

idő alatt egy bizonyos mezőgazdasági munkát el tudjon végezni. És ha a házasságkötés előtt szült gyereket, akkor annál értékesebbnek tekintették; a termékenységét már igazolta.

8 ¶ A gyermekházasságok magyarázata a tény, hogy az ősi népek szégyennek vagy még inkább bűnnek tekintették azt, ha valaki nem házasodott meg; mivel az embernek úgy is meg kell házasodnia, akkor minél előbb, annál jobb. Általános hiedelem volt az is, hogy a meg nem házasodott emberek nem léphettek be a szellemföldre, és ez további ösztönzést jelentett a gyermekházasságok kötésére akár a születéskor és néha még a születés előtt is, feltételezve természetesen a születendő gyermek nemét.

Az ősi emberek azt hitték, hogy még a halott embernek is meg kell házasodnia. Az eredeti házasságszerzőket az elhunyt egyedek házasságkötésének nyélbeütéséhez vették igénybe. Az egyik szülő azzal fordult e közvetítőkhöz, hogy a halott fiának és egy másik család halott leányának a házassága ügyében járjanak el.

9 A későbbi népeknél a serdülőkor volt az általános házasulási időszak, de ez a polgárosodás kibontakozásával egyenes arányban kitolódott. A társadalomfejlődés során már korán megjelentek a férfiak és nők sajátságos és a házasságot elvető rendjei; e rendeket olyan egyének alapították és tartották fenn, akikből hiányzott az egészséges nemi vágy.

10 Sok törzs megengedte a vezető csoport

tagjainak, hogy nemi kapcsolatot létesítsenek a menyasszonnyal azelőtt, hogy a férjének átadták volna. E férfiak mindegyike valamilyen ajándékot adott a lánynak, és innen ered a nászajándék adásának szokása. Némely csoportnál elvárták, hogy a fiatalasszony érdemelje ki a hozományát, mely a menyasszonyi bemutatóteremben nyújtott nemi szolgáltatásaiért kapott ajándékokból állt össze.

[11] Némely törzsben a fiatal férfiakat özvegyekkel és idősebb nőkkel házasították össze, és később, amikor e férfiak megözvegyültek, megengedték nekik, hogy fiatal nőket vegyenek el, ezzel biztosítva azt, legalábbis ezt mondták, hogy a szülők egyike se bolonduljon a másikba, mert úgy tartották,

hogy bizony ez lett volna a helyzet, ha két fiatalt engedtek volna összeházasodni. Más törzsek a nászt a hasonló életkorúak csoportjára korlátozták. A házasulásnak bizonyos korcsoportokra való korlátozása vezetett el először a vérfertőzés képzetéhez. (Indiában még ma sincsenek életkori megszorítások a házasulás terén.)

12 ¶ Bizonyos erkölcsi viszonyok közepette az özvegységtől nagyon is tartottak, az özvegyeket vagy megölték vagy engedélyezték számukra az öngyilkosságot a férjük sírján, mert úgy tartották, hogy az özvegynek a férjével együtt kell a szellemföldre távoznia. Szinte mindig a túlélő özvegyet vádolták a férje halálával. Némely törzs elevenen elégette őket. Ha egy özvegy életben marad-

hatott, akkor az élete folyamatos gyászban és elviselhetetlen társadalmi megszorítások közepette telt le, ugyanis az újraházasodást általában nem engedélyezték számukra.

13 A régi időkben számos, a mai ember által erkölcstelennek tekintett szokást tartottak. A régi idők asszonyait nemritkán nagy büszkeség töltötte el a férjük más nőkkel való kapcsolatai miatt. A lányok esetében az erkölcsösség a házasság útjában álló nagy akadály volt; a házasság előtti szülés nagymértékben fokozta a lány feleségként való kívánatos voltát, hiszen a férfi biztos lehetett abban, hogy az ilyen nőben termékeny társra talál.

14 Sok ősi törzs támogatta a próbaházasságot, mely addig tartott, amíg a nő teherbe

nem esett, amikor is megtartották a szokásos házassági szertartást; más csoportok körében az esküvőt mindaddig nem tartották meg hivatalosan, amíg az első gyermek meg nem született. Ha a feleség meddő volt, akkor a szüleinek vissza kellett őt vásárolniuk, és a házasságot érvénytelenítették. Az erkölcsök megkövetelték, hogy minden párnak legyenek gyermekei.

15 E kezdetleges próbaházasságok teljesen mentesek voltak a nemi kicsapongásnak még a látszatától is; ezek egyszerűen csak őszinte termékenységpróbák voltak. A szerződő egyének végleges házasságot akkor kötöttek, mihelyt a termékenység biztossá vált. Amikor a mai párok azzal a hátsó gondolattal házasodnak, hogy a kényelmes válást

igénybe vehetik majd, ha a házaséletükkel nem lesznek teljesen megelégedve, akkor valójában a próbaházasság egyik formáját gyakorolják, mégpedig azt, amelynek szintje jóval alatta marad a kevésbé polgárosodott elődeik őszinte kalandjáénak.

4. HÁZASSÁG A VAGYONI ERKÖLCSÖK MELLETT

[1] A házasság mindig is szorosan kapcsolódott a tulajdonhoz és a valláshoz. A vagyon a házasság megszilárdítója volt; a vallás pedig az erkölcsi összetartója.

[2] A kezdetleges házasság egy beruházás, egy kockázatos üzleti vállalkozás volt; inkább volt üzleti ügy, mint szerelmi kaland. A régi emberek a csoport előnye és jóléte ér-

dekében házasodtak; minélfogva a házasságokat a csoport tervezte és szervezte, vagyis a pár szülei és az öregek. És hogy a vagyoni erkölcsök hatékonynak bizonyultak a házasság intézményének megszilárdulásában, igazolja az a tény, hogy a házasság állandóbb volt a korai törzseknél, mint számos mai népnél.

3 Ahogy a polgárosodás kibontakozott és a magántulajdon még nagyobb elismerést kapott az erkölcsökben, a lopás súlyos vétséggé vált. A házasságtörést a lopás egy formájának tekintették, a férj tulajdonjoga megsértésének; ez tehát ezért nincs külön megemlítve a korai törvénykönyvekben és erkölcsi szabályokban. A nő az apja tulajdonaként kezdte az életét, aki e jogcímet átadta a nő

férjének, és minden elfogadott nemi kapcsolat ezekből a már nagyon korán létezett tulajdonjogokból eredt. Az Ószövetség úgy foglalkozik a nőkkel, mint a vagyon egy formájával; a Korán az ő alsóbbrendűségüket tanítja. A férfinak joga van a feleségét kölcsönadni a barátjának vagy a vendégének, és e szokás bizonyos népek körében még ma is tartja magát.

4 A mai nemi féltékenység nem az ember eredendő sajátja; az a fejlődő erkölcsök terméke. Az ősember nem volt féltékeny a feleségére; csak a tulajdonát óvta. Az, hogy a feleségre szigorúbb nemi számadás volt érvényben, mint a férfira, onnan eredt, hogy az asszony házastársi hűtlensége leszármazással és örökséggel járt. A tör-

vénytelen gyermek már a polgárosodott viszonyok terjedésének legelején rossz hírbe került. A házasságtörésért először csak az asszonyt büntették; később az erkölcsök elrendelték a társa megbüntetését is, és hosszú időn keresztül a sértett férjnek vagy a pártfogó apának teljes jogában állt a bűnös férfi megölése. A mai népek őrzik ezeket az erkölcsöket, melyek az íratlan törvény szerint ismerik az úgynevezett becsület ellen való bűnöket.

5 Lévén, hogy az erkölcsösség tabu a vagyoni erkölcsök egyik szakaszaként jött létre, először a már házas nőkre alkalmazták, de nem a még hajadon lányokra. Később az erkölcsösséget inkább az apa, mint a kérő követelte meg; a szűzlány az apa kereske-

delmi tőkéje lett — ezzel a lány ára magasabb volt. Ahogy az erkölcsösség egyre inkább divatba jött, az lett a szokás, hogy az apa részére menyasszonydíjat kellett fizetni, elismerve ezzel azt a szolgálatot, hogy megfelelően felnevelte a tiszta menyasszonyt a jövendőbeli férj számára. Amint a női erkölcsösség eszméje egyszer már megjelent, olyan erősen gyökeret vert az emberfajtákban, hogy az lett a szokás, hogy szó szerint bezárták a lányokat, ténylegesen is elzárták őket évekre annak érdekében, hogy biztosítsák a szüzességüket. És az újabb rendszabályok és szüzességi próbák maguktól létrehozták a hivatásos nemi kufárok osztályait; ők voltak a visszautasított menyasszonyok, azok a nők, akiket a vőlegény anyja nem ta-

lált szűznek.

5. BELHÁZASSÁG ÉS KÜLHÁZASSÁG

[1] A vademberek már nagyon korán megfigyelték, hogy a fajkeveredés javított az utódok mi-nőségén. Nem az volt a helyzet, hogy a beltenyésztés mindig rossz lett volna, hanem az, hogy a vérvonal megújítása aránylag mindig jobb volt; ezért az erkölcsök egyre inkább úgy alakultak, hogy megszigorították a közeli hozzátartozók közötti nemi kapcsolatot. Felismerték, hogy a vérvonal megújítása nagyban fokozza az evolúciós változatosság és fejlődés selejtező lehetőségét. A vérvonal megújításából származó egyedek sokoldalúbbak voltak és jobb túlélési képességekkel rendelkeztek az ellenséges világban; a beltenyészethez tartozók, az

erkölcseikkel együtt fokozatosan eltűntek. Ez mind lassú fejlődés eredménye volt; a vadak tudatosan nem töprengtek ilyen problémákon. A későbbi és fejlettebb népek viszont igen, és megfigyelték azt is, hogy az általános gyengeség néha a túlzott beltenyészet eredménye.

2 Jóllehet a jó állományra alapozott beltenyészet néha erős törzsek létrejöttét eredményezte, az örökletes fogyatékossággal élők beltenyészetéből származó nyilvánvaló esetek jóval határozottabban befolyásolták az emberek gondolkodását, melynek az lett az eredménye, hogy a fejlődő erkölcsök egyre erősebb tabukat alkottak a közeli rokonok közötti mindenféle házasodás ellen.

3 ¶ A vallás sokáig hatékony gátja volt a

külházasságnak; számos vallási tanítás tiltotta a más hitűekkel való házasságot. A nő rendszerint a belházasság gyakorlatát részesítette előnyben; a férfi pedig a külházasságot. A tulajdon mindig is befolyásolta a házasságot, és néha, annak érdekében, hogy a nemzetség a vagyont megtarthassa, olyan erkölcsök jelentek meg, melyek arra kényszerítették a nőket, hogy az apjuk törzséből válasszanak maguknak férjet. Az ilyen szabályok az unokatestvér-házasságok nagymértékű sokasodásához vezettek. A belházasságok kötését abból a célból is gyakorolták, hogy megőrizzék a szakmai titkokat; a jól képzett munkások a szaktudásukat a családon belül akarták tartani.

4 ¶ Az elszigetelődő felsőbbrendű csopor-

tok mindig visszatértek a vérrokonságon alapuló nászhoz. A nodfiak több mint százötvenezer éven keresztül az egyik, belhazásságot gyakorló nagyobb csoportot alkották. A későbbi idők belházassági erkölcseit nagyon erősen befolyásolták az ibolyaszín emberfajta hagyományai, melynél először és szükségképpen a fiú- és a lánytestvérek között köttetett házasság. És a fiú- és lánytestvérek közötti házasságok általánosak voltak Egyiptomban, Szíriában, Mezopotámiában és szerte azokon a területeken, melyeket egykor az anditák elfoglaltak. Az egyiptomiak sokáig folytatták a fiú- és lánytestvérek közötti házasság gyakorlatát abból a célból, hogy tisztán tartsák a királyi vért, mely szokás még ennél is hosszabb ideig élt Per-

zsiában. A mezopotámiaiak körében Ábrahám kora előtt kötelező volt az unokatestvér-házasság; az unokatestvéreknek házasulási előjoguk volt az unokatestvéreik esetében. Maga Ábrahám a féltestvérét vette feleségül, de az ilyen egyesüléseket a későbbi zsidó erkölcsök már nem engedélyezték.

5 A fiú- és lánytestvérek közötti házasodás gyakorlatától való eltávolodás első lépésére a többnejűség erkölcsi szabályai mellett került sor, mert a testvér-feleség kevélyen uralkodott a másik vagy többi feleség felett. Némely törzsi erkölcs tiltotta a halott fiútestvér özvegyének nőül vételét, de megkövetelte az élő fiútestvértől, hogy az eltávozott testvér számára gyermekeket nemzzen. A belházasság bármely formája ellen ható élőlényta-

ni hajlam nem létezik; az ilyen megkötések teljes mértékben a tabu területét jelentik.

6 ¶ A külházasság végül azért került túlsúlyba, mert a férfi ezt részesítette előnyben; kintről szerezni feleséget, az a számára a feleség rokonaitól való mentességet jelentette. A megszokottság megvetést szül; így, amint az egyéni választás kezdett meghatározóvá válni a párválasztásban, az lett a szokás, hogy a törzsön kívülről választottak maguknak társat.

7 Számos törzs végül megtiltotta a nemzetségen belüli házasodást; más törzsek bizonyos kasztokra korlátozták annak lehetőségét. A férfinak a maga nemzetségi ősével rendelkező nővel való házasságkötését tiltó tabu adta meg az első lökést azon szokás ki-

alakulásának, hogy a szomszédos törzsekből raboljanak feleséget. Később a házasságkötést inkább a területi lakóhely, mint a rokonság elvén szabályozták. A belházasság fejlődésében számos lépésre került sor, mire a külházasság új keletű gyakorlata kialakult. Még miután a tabu az egyszerű nép esetében már tiltotta a belházasságot, a főnököknek és királyoknak megengedték, hogy a közeli rokonaikat vegyék el annak érdekében, hogy a királyi vér hígítatlan és tiszta voltát megőrizzék. Az erkölcsök a legfőbb uraknak rendszerint engedélyeztek bizonyos mértékű nemi szabadságot.

8 A későbbi andita népek jelenlétének sok köze volt ahhoz, hogy a szangik fajták egyre nagyobb kedvet kaptak a törzsükön kívüli-

ekkel való házasodáshoz. De a külházasság gyakorlata mindaddig nem válhatott egyeduralkodóvá, amíg a szomszédos csoportok meg nem tanultak viszonylagos békében élni egymással.

9 Maga a külházasság a béke elősegítője volt; a törzsek közötti házasságok csökkentették az ellenségeskedés mértékét. A külházasság elvezetett a törzsi összhang megteremtéséhez és a katonai szövetségekhez; egyeduralkodó lett, mert nagyobb erőt biztosított; nemzetépítő volt. A külházasságnak nagyban kedveztek az egyre erősödő kereskedelmi kapcsolatok is; a kaland és a felfedezés hozzájárult a házassági kötelékek kiterjedéséhez és nagymértékben megkönnyítette a faji műveltségek keresztbeporzását.

10 A faji házassági erkölcsök egyébként megmagyarázhatatlan, belső ellentmondásai nagymértékben ennek a külházassági szokásnak köszönhetők, melyhez társult az idegen törzsektől való feleségrablás és feleségvásárlás is, melyek mind a különálló törzsi erkölcsök összevegyülését eredményezték. A belházassággal kapcsolatos e tabuk társadalomtani és nem élőlénytani voltát jól példázzák a rokonházassággal kapcsolatos tabuk, melyek a házastárs különféle szintű rokonságával való kapcsolatokat tiltották, holott az ilyen eseteknek semmiféle vérségi alapjuk nem volt.

6. FAJKEVEREDÉSEK

1 A világon ma már nincsenek tisztavérű emberfajták. A korai és eredeti evolúciós

színes fajtákat a világon ma már csupán két fennmaradt fajta képviseli, a sárga ember és a fekete ember; és még e két emberfajta is erősen keveredett a már kihalt színes népekkel. Jóllehet az úgynevezett fehér fajta túlnyomórészt az ősi kék embertől származott le, kisebb-nagyobb mértékben minden más emberfajtával is keveredett, sok tekintetben úgy, mint a két Amerika vörös embere.

[2] A hat színes szangik fajtából három elsőrendű és három másodrendű volt. Bár az elsőrendű emberfajták — a kék, a vörös és a sárga — sok tekintetben felsőbbrendű volt a három másodrendű néphez képest, emlékezzetek arra, hogy e másodrendű fajtáknak számos olyan kívánatos vonása is volt, melyek jelentősen javítottak volna az elsőrendű

népeken, ha azok a jobb fajtáikat magukba olvasztották volna.

3 A „félvérekkel”, „keverékekkel” és „kevert fajúakkal” szembeni mai előítélet azért támad fel, mert a mai faji kereszteződések nagyobbrészt az adott emberfajták igencsak alsóbbrendű fajtái között megy végbe. Akkor is létrejöhetnek nem megfelelő utódok, amikor egyazon emberfajtán belül az elfajzott fajták kötnek vegyes házasságokat.

4 Ha az Urantia mai emberfajtái képesek volnának megszabadulni az elkorcsosult, közösségellenes, gyengeelméjű és számkivetett egyedektől, akkor kevés ellenvetés hangozna el az emberfajták korlátozott mértékű összeolvadásával szemben. És ha az ilyen fajkeveredésekre több emberfajta legfelsőbb

rendű csoportjai között kerülne sor, akkor még kevesebb lenne az ellenvetés.

5 A felsőbbrendű és különböző törzsek keresztezése jelenti az új és életrevalóbb fajták teremtésének titkát. És ez igaz a növények, az állatok és az emberi faj esetében is. A keresztezés erősíti az életerőt és növeli a termékenységet. A különféle népek átlagos vagy felsőbbrendű rétegeinek faji keveredése nagymértékben növeli az *alkotó* potenciált, amint az megfigyelhető az Észak-amerikai Egyesült Államok jelenlegi népességénél is. Amikor ilyen nászokra az alacsonyabb vagy alsóbbrendű rétegek között kerül sor, akkor az alkotóképesség csökken, amint az Dél-India mai népeinél is megfigyelhető.

6 A fajkeveredés nagymértékben hozzájá-

rul az *új* sajátságok hirtelen megjelenéséhez, és ha az ilyen kereszteződés felsőbbrendű fajták egyesülését jelenti, akkor ezek az új sajátságok egyúttal *felsőbbrendű* vonások is lesznek.

7 Mindaddig, amíg a mai emberfajták olyannyira túl vannak terhelve alsóbbrendű és elfajzott fajtákkal, a nagymértékű fajkeveredés igencsak káros lenne, azonban az ilyen kísérletezéssel szemben felhozott ellenvetések többsége inkább társadalmi és műveltségi előítéleteken alapul, semmint élőlénytani szempontokon. A keresztezett fajták gyakran még az alsóbbrendű törzsek esetében is fejlettebbek lesznek az elődeiknél. A keresztezés azért járul hozzá a faj nemesedéséhez, mert ebben szerepet játszanak a *meghatáro-*

zó örökletes egységek. A faji keveredés növeli annak a valószínűségét, hogy a keresztezett fajtában nagyobb számban lesznek jelen a kívánatos *meghatározó örökítő tényezők.*

8 ¶ Az elmúlt évszázadok során nagyobb mértékű faji kereszteződés ment végbe az Urantián, mint a korábbi több ezer év alatt. Az emberi fajták keveredésének eredményeként kialakuló nagymértékű összhanghiány veszélye igencsak el van túlozva. A „félvérekkel" kapcsolatos fő problémák társadalmi előítéletekből fakadnak.

9 A fehér és a polinéziai fajta vegyítésének Pitcairn-féle kísérlete azért járt viszonylag jó eredménnyel, mert a fehér férfiak és a polinéziai nők viszonylag jó fajtákból valók voltak. A fehér, a vörös és a sárga ember-

fajta legmagasabb rangú fajtáinak vegyítése azonnal számos új és élőlénytanilag hatékony sajátságokat hozna létre. E három nép az elsőrendű szangik fajták közé tartozik. A fehér és a fekete emberfajta keverékei a közvetlen eredményeket tekintve annyira nem kívánatosak, de a mulatt utódok nem kifogásolhatók annyira, mint ahogy azt a társadalmi és a faji előítélet megpróbálja beállítani. Az ilyen fehér-fekete keresztezett fajták a testi adottságaik alapján az emberiség kiváló fajtái, függetlenül attól, hogy némely más szempontból némiképp alacsonyabb rendűek.

10 ¶ Valamely elsőrendű szangik emberfajtának egy másodrendű szangik fajtával való összeolvadásakor az utóbbi komoly mérték-

ben feljavul az előbbi kárára. És kisebb mértéket tartva — hosszabb időszakokra vonatkoztatva — igen kevés komoly ellenvetést lehet felhozni azzal szemben, hogy az elsőrendű fajták ilyen áldozattal járuljanak hozzá a másodrendű csoportok jobbításához. Élőlénytani szempontból a másodrendű szangik fajták némely tekintetben felsőbbrendűek voltak az elsőrendű fajtákhoz képest.

11 Végül is az emberi fajra leselkedő valódi veszély az, hogy olyan helyzetben találja magát, hogy a különféle polgárosodott népek alsóbbrendű és elfajzott fajtái korlátlanul sokasodnak, és nem az, hogy a faji keveredésből bármiféle veszély fenyegetné.

12 [Közreadta az Urantián állomásozó Szeráf Vezető.]

83. ÍRÁS

A HÁZASSÁG INTÉZMÉNYE

EBESZÁMOLÓ a házasság intézményének korai kezdeteiről szól. A házasság intézménye a hordán belüli laza és alkalmi párzástól számos változaton és alkalmazkodási lépésen át fejlődött, egészen azoknak a házasodási rendszabályoknak a megjelenéséig, melyek végül a párok nászában csúcsosodtak ki, amikor is egy férfi és egy nő egyesül abból a célból, hogy a magasabb rendű társadalmi rend alapját képező otthont megalapítsa.

[2] A házasság sokszor forgott veszélyben, és a házasságerkölcsök erősen támaszkodtak a vagyonra és a vallásra is; de a házasságot és az annak eredményét képező családot

örökösen oltalmazó valódi hatás nem más, mint az az egyszerű és természetes élőlénytani tény, hogy a férfiak és a nők bizonyosan nem akarnak egymás nélkül élni, legyenek ők akár a legfejletlenebb vademberek vagy a legműveltebb halandók.

[3] A nemi vágy csábítja az önző embert arra, hogy többet hozzon ki magából annál, mintha csak egy állat lenne. Az önző és önös kielégülést nyújtó nemi kapcsolat maga után vonja az önmegtagadás bizonyos következményeit és biztosítja az önzetlen kötelezettségek és számos, a fajnak hasznára lévő otthoni felelősség vállalását. E tekintetben a nemiség volt a vadakat észrevétlenül és nem is gyanítottan a polgárosultság felé mozdító erő; mert ugyanez a nemi késztetés ma-

gától és csalhatatlanul *gondolkodásra kényszeríti az embert* és végül *rávezeti a szeretet útjára.*

1. A HÁZASSÁG MINT TÁRSADALMI INTÉZMÉNY

1 A házasság a társadalom olyan működési rendje, mely a rendeltetése szerint szabályozza és ellenőrzi a kétneműség testi tényéből eredő számos emberi kapcsolatot. És lévén, hogy a házasság ilyen intézmény, két területen működik:

2 1. A személyes nemi kapcsolatok szabályozásában.

3 2. A leszármazás, az öröklés, az utódlás és a társadalmi rend szabályozásában, mely a régibb és eredeti rendeltetési célját képezi.

4 ¶ A házasságból kinövő család maga is a házasság intézményének megszilárdítója a vagyoni erkölcsökkel együtt. A házasság megszilárdulásában további erőteljes hatótényező a büszkeség, a hiúság, az önzetlenség, a kötelességtudat és a vallási meggyőződés. És bár a házasságokat az égiek támogathatják vagy helyteleníthetik, azért a házasságok aligha a mennyben köttetnek. Az emberi család határozottan emberi intézmény, evolúciós fejlődés eredménye. A házasság társadalmi intézmény, nem pedig egyházi. Igaz, hogy a vallásnak erőteljes befolyásoló hatást kell kifejtenie, de nem szabad törekednie a házasság kizárólagos ellenőrzésére és szabályozására.

5 A kezdetleges házasság elsődlegesen meg-

élhetési jellegű volt; és még a legújabb időkben is gyakran társadalmi vagy üzleti ügy. Az andita fajtával való keveredés hatásán keresztül, valamint a fejlődő polgárosodott társadalom erkölcseinek eredményeként a házasság lassan kölcsönössé, regényessé, szülőivé, költőivé, ragaszkodóvá, erkölcsössé, sőt, eszményalapúvá válik. A párválasztás és az úgynevezett ábrándos szerelem azonban a kezdetleges házasságkötéseket elenyésző mértékben befolyásolta. A korai időkben a férj és a feleség nem sokat volt együtt; nagyon gyakran még csak nem is étkeztek együtt. De a régi emberek körében a személyes ragaszkodás nem kötődött erősen a nemi vonzalomhoz; nagyrészt azért kedvelték meg egymást, mert együtt éltek és

dolgoztak.

2. UDVARLÁS ÉS JEGYESSÉG

[1] Az első házasságokat mindig a fiú és a lány szülei tervezték. E szokás kora és a szabad választás kora közötti átmeneti szakaszt a házasságközvetítő vagy hivatásos házasságszerző igénybevételének ideje töltötte ki. E házasságszerzők először a borbélyok voltak; később a papok. A házasság eredetileg csoportügy volt; majd családi ügy lett; csak újabban vált egyéni kalanddá.

[2] A kényszer és nem a ragaszkodás jellemezte a korai házasságokat. A korai időkben a nőre nem volt jellemző a nemi visszafogottság, csak az erkölcsök által belénevelt nemi alsóbbrendűség. Ahogy a portyázás

megelőzte a kereskedést, úgy a rablás árán szerzett házasság is megelőzte a szerződésen alapuló házasságot. Némely nő inkább eltűrte az elrablását, csakhogy kimenekülljön a törzse idősebb férfijainak uralma alól; előnyben részesítették azt, hogy egy másik törzsből való, velük egykorú férfiak kezei közé jussanak. Ez az álszöktetés jelentette az átmeneti szakaszt az erőszakos megszerzés és a meghódításra irányuló udvarlás későbbi szokása között.

[3] A házassági szertartás egyik korai fajtája volt az eljátszott menekülés, egyfajta szöktetési próba, mely egykor bevett gyakorlat volt. Később a látszatrablás vált a szokásos esküvői szertartás részévé. A mai lányok törekvése az „elrablásnak” való ellen-

állásra, a házasság kérdésétől való elzárkózásra, mind a régi szokások maradványa. A menyasszony átemelése a küszöbön számos, többek között a feleségrablás korából származó ősi szokás emlékét idézi.

4 A nőtől sokáig megtagadták a teljes szabadságot abban, hogy a házassága felett maga rendelkezzen, de az okos nők mindig is képesek voltak e megszorítást ravaszul kijátszani. Az udvarlásban rendszerint a férfi volt a kezdeményező, de nem mindig. Néha a nő kezdeményezi a házasságot, nyíltan vagy leplezetten. És ahogy a polgárosodott társadalom fejlődött, a nők egyre inkább részt vettek az udvarlás és a házasság minden szakaszában.

5 A házasság előtti udvarlásban megnyilvá-

nuló erősödő szerelmet, kalandot és személyes választást az anditák adták a világ emberfajtáinak. A nemek közötti kapcsolatok kedvezően fejlődnek; számos fejlett nép fokozatosan lecseréli a hasznosság és a tulajdonlás régi hajtóerőit a nemi vonzalom némiképp eszményített fogalmaira. A nemi késztetés és a ragaszkodás érzése az élettárs megválasztásában elkezdi felváltani a számító hozzáállást.

6 A jegyesség eredetileg egyenértékű volt a házassággal; és a korai népek körében a nemi kapcsolat elfogadott dolog volt az eljegyzés időtartama alatt. Az újabb időkben a vallás nemi tabut telepített az eljegyzés és a házasság közötti időszakra.

3. VÁSÁRLÁS ÉS HOZOMÁNY

[1] Az elődök kételkedtek a szerelemben és az ígéretekben; úgy gondolták, hogy a tartós egyesüléseket valamilyen kézzelfogható biztonsággal, vagyonnal kell szavatolni. Ez okból a feleségért fizetendő árat úgy tekintették, mint zálogot vagy foglalót, melyet a férj válás vagy elhagyás esetén elveszített. Ha egyszer már kifizették a menyasszonyért a vételárat, sok törzs engedélyezte, hogy a feleséget a férj bélyegével megjelöljék. Az afrikaiak még mindig vásárolják a feleségeiket. A szerelemfeleséget, illetőleg a fehér ember feleségét ők a macskához hasonlítják, mert az sem kerül semmibe.

[2] A menyasszony bemutatása olyan alkalom volt, amelyre a szülők szépen felöltöz-

tették és kicsinosították a leányaikat nyilvános szemrevételezéshez, arra gondolván, hogy így feleségként többet érhetnek. De nem úgy adták-vették őket, mint az állatokat — a későbbi törzsek körében az ilyen feleség nem volt forgalomképes. A megvásárlásuk sem volt mindig csupán egy érzéketlen pénzügyi művelet; a feleségvásárláskor a szolgálat egyenértékű volt a készpénzzel. Ha egy egyébként kapós férfi nem tudott fizetni a feleségért, akkor befogadhatták őt a lány apjának családjába, mint fiúgyermeket, és később összeházasodhattak. És ha egy szegény ember keresett feleséget, de nem tudta a kapzsi apa által kért árat kifizetni, akkor az öregek gyakran nyomást gyakoroltak az apára, melynek eredményeként az apa mó-

dosította a követelését, vagy esetleg a kérő megszöktette a lányt.

3 A polgárosodott társadalom fejlődésével az apák már nem szerettek úgy feltűnni, mint aki eladja a lányát, és így, miközben továbbra is elfogadták a menyasszonyi vételárat, meghonosították azt a szokást, hogy a párnak a vételárral felérő értékes ajándékokat adtak. És később, amikor a menyasszonyért való fizetés gyakorlata megszakadt, ezekből az ajándékokból lett a menyasszony hozománya.

4 A hozomány lényege az volt, hogy kifejezze a menyasszony függetlenségét, hogy utaljon arra, hogy már régen elmúltak azok az idők, amikor még léteztek rabszolga-feleségek és vagyontársak. A férfi nem vál-

hatott el egy hozománnyal rendelkező nőtől úgy, hogy a hozományt teljes egészében ne kellett volna visszafizetnie. Némely törzsnél kölcsönös letétet képeztek a menyasszony és a vőlegény szülei, melyet akkor lehetett elveszíteni, ha az egyik elhagyta a másikat, ez a valóságban házassági szerződés volt. A vásárlásból a hozomány szokásába való átmenet alatt, ha a feleséget megvásárolták, a gyermekek az apához tartoztak; ha megvásárlásra nem került sor, akkor a feleség családjához.

4. A HÁZASSÁGI SZERTARTÁS

[1] A házassági szertartás abból a tényből ered, hogy a házasság eredetileg közösségi ügy volt, nem pusztán két egyed döntésének

a kiteljesedése. A nász közösséget is érintő ügy és személyes közreműködés is volt.

2 ¶ Az elődök egész életét varázslatok, közösségi és egyéb szertartásos szokások övezték, és ez alól a házasság sem volt kivétel. A polgárosodott társadalom fejlődésével, ahogy a házasságot egyre komolyabb dolognak tekintették, a házassági szertartás egyre mesterkéltebb lett. A korai házasság a vagyoni érdekek egyik tényezője volt, sőt még ma is az, és ezért törvényes eljárást igényelt, míg a később megszületendő gyermekek társadalmi helyzete megkövetelte a lehető legszélesebb körű nyilvánosságot. Az ősembernek nem voltak feljegyzései; ezért a házassági szertartást sok személynek kellett tanúsítania.

3 A házassági szertartás először inkább az eljegyzés csoportjába tartozott és csak abból állt, hogy a bejelentett együttélési szándékot a nyilvánosság nyugtázta; később hivatalos, közös étkezésből állt. Némely törzs körében a szülők egyszerűen elvitték a leányukat a férjhez; más esetekben az egyetlen szokásrend az ajándékok hivatalos kicserélése volt, ami után a menyasszony apja bemutatta a lányt a vőlegénynek. Számos levantei nép nélkülözni tudott minden formalitást, s a házasságot a nemi kapcsolat tetőzte be. A vörös ember volt az első, aki a kifinomultabb házassági ünnepség rendjét kialakította.

4 ¶ A gyermektelenségtől nagyon féltek, és mivel a meddőséget szellemi mesterkedé-

seknek tulajdonították, a termékenység biztosítására irányuló törekvések vezettek ahhoz is, hogy a házassághoz bizonyos varázslási, illetőleg vallási szertartásokat társítsanak. És a boldog és termékeny házasság biztosítására irányuló törekvésben számos bűverőt vettek igénybe; még a csillagjósok is utánanéztek a szerződő felek születése csillagzatának. Egykor az emberáldozat szokásos vonása volt a tehetősek körében megkötött minden házasságnak.

5 Szerencsés napokat választottak, a legkedvezőbbnek a csütörtököt tartották, és a pont teliholdkor megtartott esküvői szertartást kivételesen szerencsésnek tekintették. Számos közel-keleti nép körében szokás volt gabonaszemet szórni az ifjú háza-

sokra; ez olyan varázslási szertartásos szokás volt, melyről azt feltételezték, hogy biztosítja a termékenységet. Bizonyos keleti népek e célra rizst használtak.

6 A tüzet és a vizet mindig is a legjobb eszköznek tartották a kísértetek és a rossz szellemek távoltartásához; ezért az oltártűz és a gyertyagyújtás, valamint a szenteltvíz hintése rendszerint szerepelt a házassági szertartásokban. Hosszú időn át szokás volt kitűzni egy nem igazi esküvői napot és azután hirtelenül elhalasztani az eseményt annak érdekében, hogy összezavarják a kísérteteket és szellemeket.

7 Az új házasok bosszantása és a nászutasok ugratása azoknak a régmúlt időknek az emlékei, amikor még úgy gondolták, hogy

az a legjobb, ha szánalmas és beteg benyomást keltenek a szellemekben azért, hogy elkerüljék az irigykedésüket. A menyasszonyi fátyol viselése azoknak az időknek az emléke, amikor még szükségesnek tartották elrejteni a menyasszony arcát, nehogy a kísértetek felismerjék és azért is, hogy elrejtsék a szépségét az egyébként féltékeny és irigy szellemek tekintete elől. A menyasszony lábának nem volt szabad érintenie a talajt közvetlenül a szertartás előtt. Még a huszadik században is szokás a keresztény erkölcsök szerint szőnyeget teríteni a kocsiból való kiszállás helyétől a templomoltárig.

8 A házassági szertartások egyik legősibb formája a nászágy pap által való megáldása, melynek rendeltetése az egyesülés ter-

mékeny létének biztosítása volt; e gyakorlatot már jóval a hivatalos esküvői szertartások előtt kialakították. A házassági erkölcsök fejlődésének ezen időszakában az esküvőre meghívott vendégektől elvárták, hogy sorban vonuljanak át éjszaka a hálószobán, s legyenek ezzel hivatalos tanúi a házasság betetőzésének.

9 A véletlen elem, vagyis, hogy minden házasság előtti próba ellenére bizonyos házasságok rosszul alakultak, arra késztette az ősembert, hogy biztosítsa magát a félresikerült házasság ellen; ez arra vezette, hogy a papok és a varázslás segítsége után nézzen. És e törekvés már közvetlenül a mai templomi esküvőkben csúcsosodott ki. De hosszú időn át a házasságot általában úgy tekintet-

ték, mint amelynek lényegét a szerződő szülők — később a pár — döntése képezi, míg az utóbbi ötszáz évben az egyház és az állam gyakorolt felette ellenőrzést és ma ezek hirdetik ki a házasságkötést.

5. TÖBBES HÁZASSÁGOK

[1] A házasság történelmének kezdetén a házasságot nem kötött nők a törzs férfijaihoz tartoztak. Később egy nőnek egy időben csak egy férje lehetett. Az *egyszerre-egy-férj* gyakorlatának kialakítása volt az első lépés a hordán belüli szabad keveredéstől való eltávolodás terén. És bár a nőnek csak egy férfit engedélyeztek, a férje a saját belátása szerint megszakíthatta ezeket az átmeneti kapcsolatokat. De ezek a lazán szabályozott társulások jelentették az első lépést abba az irányba,

hogy a hordában való létet felváltsa a párban való lét. A házasságfejlődés e szakaszában a gyermekek rendszerint az anyához tartoztak.

[2] A nász fejlődésében a következő lépés a *csoportházasság* volt. A házasság e közösségi szakaszának azért kellett közbelépnie a családi élet kialakulása érdekében, mert a házassági erkölcsök még nem voltak elég erősek ahhoz, hogy a párkapcsolatokat állandósítsák. A fiútestvér-leánytestvér házasságok e csoportba tartoztak; az egyik család öt fiúgyermeke feleségül vette egy másik család öt leánygyermekét. A közösségi házasság lazább formái az egész világon fokozatosan a csoportházasság különböző fajtáivá fejlődtek. És e csoporttársulásokat nagy-

részt a nemzetség-ősi erkölcsök szabályozták. A családi élet lassan, de biztosan kialakult, mert a nemi élet és a házasság szabályozása azáltal kedvezett magának a törzsnek a túlélésének, hogy nagyszámú gyermek túlélését biztosította.

3 A csoportházasságok a fejlettebb törzsek körében fokozatosan átengedték a terepet a többtársúság — a többnejűség és a többférjűség — különféle szokásainak. De a többférjűség sohasem volt általános gyakorlat, rendszerint a királynőkre és a gazdag nőkre korlátozódott; ezen kívül szokásosan családi ügy volt, egy feleség tartozott több fiútestvérhez. Néha a kaszt és a nehéz gazdasági helyzet tette szükségessé, hogy több férfi egy feleséggel elégedjen meg. De még ilyen

esetben is a nő csak egyikükhöz ment hozzá, és a többiek helyzetét lazán kezelve, úgy tűrték meg őket, mint a közös leszármazottak „unokatestvéreit”.

4 Az a zsidó szokás, hogy a férfinak a meghalt fiútestvére özvegyével kellett közösülnie abból a célból, hogy „magot neveljen a testvérbátyja számára”, az ősi világnak csaknem a felében szokás volt. Ez annak az időnek az emléke, amikor a házasság inkább családi ügy volt, mint az egyének társulása.

5 A többnejűség intézményét más és más korban az alábbi négy feleségfajtaként ismerték el:

6 1. A szertartási vagy törvényes feleségek.

7 2. A vonzalomból és engedéllyel tartott feleségek.

8 3. Ágyasok, szerződésileg szerzett feleségek.

9 4. Rabszolga feleségek.

10 ¶ Az igazi többnejűség igen ritka volt, ahol is minden feleség egyenrangú és minden gyermek is egyenrangú. Az otthont még a többes házasságok esetében is rendszerint a főfeleség, a törvényes élettárs uralta. Csak vele tartották meg az előírásos házassági eljárást, és csakis az ilyen, vásárolt vagy hozománnyal ellátott házastárs gyermekei örökölhettek, hacsak nem kötöttek valamilyen különleges megállapodást a törvényes feleséggel.

11 A törvényes feleség nem szükségképpen a szerelemfeleség volt; a korai időkben rendszerint nem ez volt a helyzet. A szerelem-

feleség vagy kedves addig nem jelent meg, amíg az emberfajták meglehetős fejlődést nem mutattak, közelebbről is, miután az evolúciós törzsek keveredtek a nodfiakkal és az ádámfiakkal.

12 A tabufeleség — a törvényes, egyetlen feleség — teremtette meg az ágyasok erkölcsi rendjét. Ezen erkölcsök mellett egy férfinak csak egy felesége lehetett, de nemi kapcsolatot tarthatott fenn bármennyi ágyassal. Az ágyasság volt a felhágókő az egynejűséghez, az első elmozdulás a tiszta többnejűségtől. A zsidók, a rómaiak és a kínaiak ágyasai nagyon gyakran a feleség szolgálólányai voltak. Később, miként a zsidók körében is, a törvényes feleséget tekintették a férjtől született összes gyermek anyjának.

[13] A várandós vagy szoptatós feleséggel létesítendő nemi kapcsolatra vonatkozó régebbi tabuk nagymértékben hozzájárultak a többnejűség terjedéséhez. Az ősi idők asszonyai gyorsan öregedtek a gyakori terhességek és a kemény munka miatt. (Az ilyen túlterhelt feleségek csak ama tény következtében tudtak életben maradni, hogy havonta egy hétre elkülönítették őket, amikor éppen nem vártak gyermeket.) Az ilyen feleség gyakran belefáradt a terhességekbe és megkérte a férjét, hogy vegyen egy második és fiatalabb feleséget, egy olyat, aki képes segíteni neki a terhessége idején és a házimunkában. A régebbi hitvesek ezért rendszerint üdvözölték az új feleségeket; a nemi féltékenység semmilyen formában nem létezett.

[14] A feleségek számát csak az korlátozta,

hogy a férfi mennyiről tudott gondoskodni. A jómódú és tehetős férfiak sok gyermeket akartak, és lévén, hogy a csecsemőhalandóság aránya igen magas volt, több feleség kellett a nagycsalád létrehozásához. A többnejűség keretei között élő nők közül sokan csak munkások, rabszolgafeleségek voltak.

15 Az emberi szokások fejlődnek, de nagyon lassan. Az ágyasház rendeltetése az volt, hogy a királyszék megerősítése céljából erős és nagyszámú vérrokon testületet építsen ki. Egy bizonyos főnököt egyszer meggyőztek, hogy nem kell ágyasházat tartania, hogy meg kell elégednie egyetlen feleséggel; így azonnal feloszlatta az ágyasházat. Az elégedetlen feleségek hazamentek, mire az ő megsértődött rokonaik rárontottak a főnök-

re és ott helyben végeztek vele.

6. IGAZI EGYNEJŰSÉG — A PÁROK HÁZASSÁGA

[1] Az egynejűség egyúttal kiváltságos uralkodó helyzet is; jó azoknak, akik ebben a kívánatos helyzetben vannak, de élőlénytani nehézségeket jelent azok számára, akik nem ilyen szerencsések. De meglehetősen függetlenül az egyénre gyakorolt hatásától, az egynejűség kétségkívül a legjobb a gyermekek számára.

[2] A legelső egynejűség a körülmények kényszerítő erejéből, a szegénységből fakadt. Az egynejűség műveltségi és társadalmi, mesterséges és nem természetes dolog, vagyis az evolúciós ember számára nem természetes. Teljes mértékben természetes volt

viszont a tisztafajú nodfiaknak és ádámfiaknak, és az összes fejlődő emberfajta számára nagy műveltségi értékkel bírt.

3 A káld törzsek elismerték a feleség azon jogát, hogy a házasság előtt ígéretet vegyen a későbbi hitvesétől arra vonatkozóan, hogy nem fog második feleséget vagy ágyast tartani; a görögök és a rómaiak is előnyben részesítették az egynejű házasságot. Az ősök imádása mindig is segítette az egynejűséget, mint ahogy a házasságot szentségnek tartó keresztény tévedés is. Még az életszínvonal javulása is következetesen küzdött a többnejűség ellen. Mihály urantiai eljövetelének idejére a polgárosodott világnak gyakorlatilag az egésze elérte az elméleti egynejűség szintjét. De ez a tétlen egynejűség nem je-

lentette azt, hogy az emberiség hozzászokott volna a valódi párkapcsolati házasság gyakorlatához.

4 ¶ Amikor a társadalom az eszményi párkapcsolati házasság egytársú célját követi, amely végeredményben valamiféle kiváltságos uralkodó helyzetet teremtő nemi társulás, nem szabad elsiklania azoknak a szerencsétlen férfiaknak és nőknek az irigylésre nem méltó helyzete felett, akik nem találják meg a helyüket ebben az új és fejlett társadalmi rendben, még akkor sem, ha megteszik a tőlük telhetőt az együttműködés érdekében, és hozzáfognak a követelmények teljesítéséhez. Az, hogy nem képesek társat találni a versengés társadalmi színterén, származhat a leküzdhetetlen ne-

hézségekből vagy a pillanatnyi erkölcsi megszorítások sokaságából. Valóban igaz, hogy az egynejűség eszményi azok számára, akik benne élnek, de szükségszerűen nagy nehézségeket okoz azoknak, akik kívül maradnak a magányos létezés hidegében.

5 A szerencsétlen keveseknek mindig is meg kell szenvedniük, hogy a többség haladhasson a kibontakozó polgárosodott viszonyok fejlődő erkölcsei közepette; de a szerencsés többségnek mindig jóindulattal és előzékenyen kell tekintenie azokra a kevésbé szerencsés embertársakra, akiknek meg kell fizetniük az árát annak, hogy nem képesek belépni az előremutató polgárosodott társadalmi fejlődés általi megerősítéssel a minden élőlénytani késztetés kielégülését

lehetővé tevő eszményi nemi közösségbe.

6 ¶ Az egytársúság mindig az emberi nemi evolúció eszményi célja volt, ma is az és mindig is az lesz. Az igazi párkapcsolati házasság ezen eszményképe önmegtartóztatást von maga után, és emiatt bukik meg oly gyakran pusztán azért, mert a szerződő felek egyike vagy mindkettő híján van a minden emberi erény legkiemelkedőbbikének, a szigorú önfegyelemnek.

7 Az egynejűség nem más, mint a tisztán élőlénytani evolúciótól különböző társadalmi polgárosodás kibontakozásának mérőrúdja. Az egynejűség nem szükségképpen élőlénytani vagy természetes, viszont nélkülözhetetlen a társadalmi polgárosodott viszonyok közvetlen fenntartásához és to-

vábbfejlesztéséhez. Hozzájárul az érzelmi nemesedéshez, az erkölcsi jellem erősödéséhez és a szellemi gyarapodáshoz, melyek teljesen lehetetlenek a többnejűségben. Egy nő sohasem válhat eszményi anyává, ha folyton arra kényszerül, hogy a férje ragaszkodásáért harcoljon.

8 A párkapcsolati házasság kedvez annak a bensőséges megértésnek és segíti annak a hatékony együttműködésnek a kialakulását, mely a legjobb a szülők boldogsága, a gyermek jóléte és a társadalmi hatékonyság szempontjából. A nyers erőszakból elindult házasság fokozatosan az önművelésnek, az önuralomnak, az önkifejezésnek és az önmaga átörökítésének nagyszerű intéz-

ményévé fejlődik.

7. A HÁZASSÁG FELBONTÁSA

[1] A házassági erkölcsök korai fejlődésében a házasság olyan laza egyesülés volt, melyet tetszés szerint meg lehetett szakítani, és a gyermekek mindig az anyát követték; az anya-gyermek kötelék ösztönös és mindig is az erkölcsök fejlődési szakaszaitól függetlenül működött.

[2] A fejletlen népek körében a házasságoknak csak mintegy a fele bizonyult életképesnek. Az elválás leggyakoribb oka a meddőség volt, mellyel mindig a feleséget vádolták; és a gyermektelen feleségekről úgy tartották, hogy a szellemvilágban kígyóvá változnak. A kezdetlegesebb erkölcsök mellett a válás

egyedül a férfi döntése lehetett, és e rendszabályok némely népnél egészen a huszadik századig fennmaradtak.

3 Az erkölcsök fejlődésével bizonyos törzsek a házasság két formáját alakították ki: a közönségest, mely engedélyezte a válást, és a papi házasságot, mely nem engedte meg a különválást. A feleségvásárlásnak és a hozománynak a bevezetése nagymértékben csökkentette a válások számát azáltal, hogy bevezette a vagyoni kártérítést a házasság sikertelensége esetére. És valóban, számos mai házasságot ez az ősi vagyoni tényező szilárdít meg.

4 A közösségbeli rangból és a vagyoni előjogokból eredő társadalmi nyomás mindig is erősítette a házassági tabuk és erkölcsök

fennmaradását. A házasság korszakokon át folyamatosan fejlődve a mai világban fejlett szintet ért el, függetlenül attól, hogy fenyegetően támadja azt az elégedetlenség azon népek széles körében, ahol az egyéni szabad döntés — egy új szabadságjog — erőteljesen megjelent. Míg a fejlődőképesebb fajtáknál a hirtelenül felgyorsult társadalmi evolúció eredményeként ilyen alkalmazkodási zavarok jelennek meg, addig a kevésbé fejlett népeknél a házasság továbbra is a régibb erkölcsök irányítása mellett fejlődik és lassan javul.

5 A házasság intézményét elkerülhetetlenül és átmenetileg ingataggá teszik azok a folyamatok, melyek eredményeként a házasságban meglévő, régibb és régóta fennálló

vagyoni mozgatóerő váratlanul és hirtelenül lecserélődik egy eszményibb, de szélsőségesen egyéniség-hangsúlyozó szeretet-késztetésre. Az ember házasodási késztetései mindig messze túlmutattak a tényleges házassági erkölcsök szintjein, és a tizenkilencedik és huszadik században a nyugati házasságeszmény hirtelenül messze megelőzte az emberfajták önző és csak részlegesen szabályozott nemi ösztöneit. Bármely társadalomban a házasságot nem kötöttek nagy száma az erkölcsök időleges törését vagy átalakulását jelzi.

6 Végig az idők során a házasság valódi próbája az egész családi élet elhagyhatatlan velejárója, a folyamatos bensőségesség volt. Két elkényeztetett és elrontott fiatal, akiket

arra tanítottak, hogy elvárják, hogy a hiúságuk és a tudatos énjük megkövetelte minden élvezetben elmerülhessenek és azok teljes mértékben kielégülést nyerjenek, aligha remélhetik, hogy nagy sikert érnek el a házasság és az otthonépítés — vagyis az önmegtagadáson, a kölcsönös engedményeken alapuló egyezségeken, az odaadáson és a gyermeknevelés iránti önzetlen elhivatottságon alapuló, élethosszig tartó társulás — terén.

7 Az udvarlással járó nagyfokú képzelgés és szerelmes ábrándozás nagymértékben felelős a mai nyugati népek körében egyre nagyobb mértékben jelentkező válási hajlamokért, melyeket tovább bonyolít a nő nagyobb személyes szabadsága és megnövekedett gazdasági függetlensége. A könnyű

válás, melyre az önuralom hiányának vagy a szokványos személyes alkalmazkodás sikertelenségének eredményeként kerül sor, csak visszavisz közvetlenül azokba a durva társadalmi szakaszokba, ahonnan az ember nemrégiben és oly sok személyes kín és faji szenvedés eredményeként emelkedett ki.

8 De mihelyt a társadalom nem megfelelően oktatja a gyermekeket és az ifjúságot, mihelyt a társadalmi rend nem nyújt nekik kellő házasság előtti képzést, és mihelyt az esztelen és éretlen ifjúkori eszményelvűség válik a házasságkötés döntnökévé, akkortól a válás túlsúlya továbbra is érvényesülni fog. És amennyire a társadalmi csoport nem nyújt házassági felkészítést az ifjúságnak, olyan mértékben kell a válásnak működ-

nie úgy, mint egyfajta társadalmi biztonsági szelep, mely a fejlődő erkölcsök gyors változásának időszakaiban megakadályozza a még rosszabb helyzetek kialakulását.

9 ¶ Az elődök láthatólag ugyanolyan komolyan vették a házasságot, mint némely mai nép. És nem úgy tűnik, mintha a legújabb idők sok hirtelen és sikertelen házassága sok fejlődést mutatna a fiatal férfiak és nők nászra való felkészítésének ősi szokásaihoz képest. A mai társadalom nagy ellentmondása az, hogy úgy emeli magas szintre a szerelmet és eszményíti a házasságot, hogy közben nem hajlandó ezek alapos vizsgálatára.

8. A HÁZASSÁG ESZMÉNYÍTÉSE

[1] Az otthonban kiteljesedő házasság valóban az ember legfennköltebb intézménye, de azért alapvetően emberi intézmény; sohasem szabad szentségnek nevezni. A szetfi papok vallási szertartássá tették a házasságot; de az Éden után évezredeken keresztül a nász tisztán társadalmi és polgári intézményként létezett.

[2] Az emberi társulásoknak az isteni társulásokhoz való hasonlítása felettébb szerencsétlen dolog. A férj és feleség egyesülése a házasság-otthon kapcsolatban nem más, mint az evolúciós világok halandóinak anyagi működése. Az igaz, hogy komoly szellemi fejlődés származhat a férj és feleség fejlődésre való őszinte emberi törekvéseiből,

de ez nem jelenti azt, hogy a házasság szükségszerűen szent dolog. A szellemi fejlődés az emberi igyekezet más útjai őszinte követésének velejárója.

3 A házasságot éppily kevéssé lehet hasonlítani az Igazítónak az emberhez fűződő viszonyához vagy ahhoz a testvériességhez, mely Krisztus Mihály és az ő emberi testvérei között megvan. E kapcsolatok alig néhány ponton vethetők össze a férj és feleség társulásával. És rendkívül szerencsétlen dolog, hogy az e viszonyok félreértelmezésével az emberek oly nagy zavart okoztak a házasság elismertségében.

4 Szerencsétlen dolog az is, hogy bizonyos halandói csoportok úgy fogták fel a házasságot, mint amelyet isteni cselekedet telje-

sít ki. Az ilyen hiedelmek közvetlenül elvezetnek a házas állapot felbonthatatlanságához, függetlenül a körülményektől és a szerződő felek óhajától. De magának a házasság felbontásának a ténye jelzi, hogy Istenség nem vesz részt az ilyen egyesülésekben. Ha Isten egyszer bármely két dolgot vagy személyt összekötött, akkor azok együtt maradnak mindaddig, amíg az isteni akarat el nem rendeli a szétválásukat. De a házasság esetében, amely emberi intézmény, vajon ki meri megítélni, ki meri megmondani, hogy mely házasságok olyan egyesülések, melyeket a világegyetemi felügyelők hagytak jóvá és melyek azok, amelyek tisztán emberi jellegűek és eredetűek?

5 Mindazonáltal van házasságeszmény a

magas szférákon. Minden egyes helyi csillagrendszer központján az Isten Anyagi Fiai és Leányai megmutatják a férfi és nő házasság kötelékében, valamint az utódok nemzése és nevelése céljából való egyesülésének eszményképeit. Végül is az eszményi halandói házasság *emberileg* szent.

6 ¶ A házasság mindig is az embernek az időbeli eszményiségre vonatkozó legfelsőbb álma volt és ma is az. Bár e szép álom ritkán valósul meg a maga teljességében, dicső eszményképként fennmarad, az emberi boldogságra való egyre erősebb törekvésre csábítva a fejlődő emberiséget. De a fiatal férfiakkal és nőkkel valamennyire meg kell ismertetni a házasság valóságait, mielőtt elmerülnek a családi élet sokat követe-

lő kölcsönös kapcsolataiban; az ifjúkori eszményelvűséget a hiú reményeknek a házasság előtti, bizonyos mértékű lerombolásával kell mérsékelni.

7 A házasság ifjak által való eszményítését azonban sohasem szabad helyteleníteni; ezek az álmok a családi élet jövőbeli céljának megjelenítései. Ez a beállítottság ösztönző és segítő jellegű, feltéve, hogy nem megy a házasság és az azzal járó családi élet gyakorlati és mindennapi követelményeinek felismerése kárára.

8 A házassági eszményképek komoly fejlődésen mentek át a legutóbbi időkben; némely nép körében az asszony gyakorlatilag egyenlő jogokat élvez a társával. A család, elvben legalábbis, az utódok felnevelésére

létrejött hű társulássá válik, melyhez társul a nemi hűség is. De még a házasság ezen új változatának sem szabad olyan szélsőséges irányt vennie, hogy az ember az egész személyiségre és egyéniségre kiterjedő kölcsönös kizárólagosságot enged meg magának. A házasság nem csak egyéniségközpontú eszménykép; a házasság egy férfi és egy nő fejlődő társközössége, mely a pillanatnyi erkölcsök mellett létezik és működik, melyet tabuk korlátoznak és amelyet a társadalom törvényei és szabályai kényszerítenek ki.

9 A huszadik századi házasságok sokkal magasabb szinten állnak a régi korokéihoz képest, függetlenül attól, hogy jelenleg az otthon intézményének komoly próbája zaj-

lik, mert a női szabadságjogok gyors erősödésével járó problémák hirtelenül zúdultak rá a társadalmi szerveződésre, azokról a jogokról van szó, melyeket a múltbeli nemzedékek erkölcseinek késlekedő fejlődése során oly sokáig megtagadtak tőlük.

10 [Közreadta az Urantián állomásozó Szeráf Vezető.]

84. ÍRÁS

HÁZASSÁG ÉS CSALÁDI ÉLET

A HÁZASSÁGOT az anyagi szükség alapította, a nemi vágyódás szépítette meg, a vallás szentesítette és magasztalta fel, az állam követelte meg és szabályozta, míg a későbbi időkben a fejlődő szeretet kezdi igazolni és dicsőíteni, mint a polgárosodott viszonyok leghasznosabb és legnagyszerűbb intézményének, az otthonnak az ősét és megteremtőjét. És az otthonépítésnek kell minden nevelési erőfeszítés középpontjában állnia és annak lényegét alkotnia.

[2] A nász tisztán az ember önmaga átörökítésére irányuló cselekedete, melyhez külön-

böző mértékben társul a maga kedvére való létezés; a házasság, az otthonépítés nagymértékben önfenntartási kérdés, és maga után vonja a társadalom fejlődését. A társadalom maga a családi egységek együttes szervezete. Bolygói tényezőkként az egyének igencsak átmenetiek — csak a családok folyamatos közvetítők a társadalmi evolúcióban. A műveltség és a tudás folyói a családon mint csatornán áramlanak az egyik nemzedéktől a másikig.

3 Az otthon alapvetően társadalomtani intézmény. A házasság az ember önfenntartásban való együttműködéséből és az önmaga átörökítése érdekében való társulásából nőtt ki, s a maga kedvére való létezési elem meglehetősen esetlegesen befolyásolta azt.

Mindazonáltal az otthon az emberi létezés lényeges rendeltetési céljai közül mindhármat magába foglalja, míg az élet továbbadása teszi az alapvető emberi intézménnyé, és a nemi jelleg emeli ki minden más társadalmi tevékenység közül.

1. KEZDETLEGES PÁRKAPCSOLATOK

1 A házasság nem nemi kapcsolatokra alapult; azok eseti velejárói voltak. Az ősi férfinak nem volt szüksége a házasságra, úgy merült el a nemi étvágya kielégítésében, hogy nem terhelte magát a feleséggel, a gyerekekkel és az otthonnal járó felelősségekkel.

2 Az utódjához testileg és érzelmileg is kötődő nő függ a férfival való együttműködéstől, és ez készteti őt a házasság menedéket

nyújtó oltalmába. De a férfit nem közvetlen élőlénytani késztetés vezette a házasságba — és még kevésbé tartotta benne. Nem a szeretet volt az, ami a házasságot a férfi számára vonzóvá tette, hanem az élelem utáni éhség, mely először csábította a férfit a nőhöz és a kezdetleges menedékhez, amelyen a nő a gyermekeivel osztozott.

3 ¶ A házasságot még csak nem is a nemi kapcsolatokkal járó kötelezettségek tudatos felismerése hozta létre. Az ősember nem értette a nemi élvezet és a későbbi gyermekszületés közötti összefüggést. Egykor általános volt az a hiedelem, hogy egy szűzlány is lehet terhes. A vadak már korán úgy tartották, hogy a csecsemők a szellemföldön jönnek létre; a terhességről azt hitték, hogy on-

nan ered, hogy a nőbe egy szellem, egy kifejlődő kísértet költözik. Az étkezési szokásokról és a gonosz tekintetről is azt hitték, hogy képes terhességet kiváltani a szűz vagy nem házas nőknél, míg a későbbi hiedelmek az élet kezdeteit a lélegzettel és a napfénnyel kapcsolták össze.

4 Sok korai nép társította a kísérteteket a tengerrel; emiatt erősen korlátozták a szüzek fürdési szokásait; a fiatal nők sokkal jobban féltek a dagálykor a tengerben való fürdéstől, mint a nemi kapcsolatoktól. A torz és koraszülött csecsemőket olyan állatkölyköknek tekintették, melyek az óvatlan fürdőzés eredményeként vagy rosszindulatú szellemtevékenységen keresztül jutottak a nő testébe. A vadak természetesen sem-

mi kivetnivalót nem találtak abban, hogy az ilyen utódot megszületésekor megfojtsák.

5 A felvilágosodás első lépését az a hiedelem jelentette, miszerint a nemi kapcsolatok megnyitják az utat a kísértet előtt ahhoz, hogy a nőbe költözzön. Az ember ekkorra már felfedezte, hogy az apa és az anya egyenlő mértékben járul hozzá az utódot eredményező életörökítési tényezőkhöz. De számos szülő még a huszadik században is többé-kevésbé tudatlanságban próbálja tartani a gyermekeit az emberi élet eredetét illetően.

6 ¶ Az egyszerűbb családok létét az a tény biztosította, hogy a szaporodási működés maga után vonja az anya-gyermek viszonyt. Az anyai szeretet ösztönös; nem az erköl-

csökből származik, ellentétben a házassággal. Minden emlős anyai szeretete a helyi világegyetemi elmeszellem-segédektől származó veleszületett felruházottság, és annak erőssége és önzetlensége mindig egyenes arányban áll a fajra jellemző védtelen újszülötti időszak hosszával.

7 Az anya és gyermeke közötti kapcsolat természetes, erős és ösztönös, olyan, amely ennélfogva arra kényszerítette az ősidők nőit, hogy sok furcsa körülménynek vessék alá magukat és elmondhatatlan nehézségeket viseljenek el. Ez a kényszerítő anyai szeretet az a hátráltató érzelem, amely mindig is óriási hátrányt jelentett a nőnek a férfival folytatott minden küzdelmében. De az emberi faj anyai ösztöne még ekkor sem jelent el-

lenállhatatlan erőt; gátolhatja azt becsvágy, önzőség és vallási meggyőződés.

8 Bár az anya-gyermek közösség nem azonos a házassággal vagy az otthonnal, ez volt a mag, ahonnan mindkettő kihajtott. A nász fejlődésében nagy előrelépést jelentett, amikor ezek az átmeneti társulások elég soká tartottak ahhoz, hogy felnevelhessék az azokból származó utódot, mert az már az otthonépítés volt.

9 Tekintet nélkül e korai párok kibékíthetetlen ellentmondásaira, függetlenül a társulásuk laza voltától, e férfi-nő társulások jelentősen javították a túlélési esélyeket. Egy férfi és egy nő, akik együttműködnek, még ha a családról és az utódokról másként vélekednek is, magasan felsőbbrendű a legtöbb

szempontból ahhoz képest, mintha két férfiról vagy két nőről lenne szó. A nemek e párosítása javította a túlélési esélyeket és ez volt az emberi társadalom legkorábbi kezdete. A nemek szerinti munkamegosztás szintén hozzájárult a kényelemhez és fokozta a boldogságot.

2. A KORAI ANYAKÖZPONTÚ CSALÁD

[1] A nő rendszeres vérzése és a szüléskori további vérzése már korán azt a képzetet keltette az emberekben, hogy a vér a gyermek teremtője (sőt, még a lélek színtere is) és ebből eredt az emberi viszonyok vérségi kötelékének eszméje. A korai időkben minden leszármazottat a női ágon ismertek el, mert ez volt az egyetlen biztos leszármazási rész.

[2] A kezdetleges család, mely az anya és a gyermek közötti ösztönös élőlénytani vérségi kötelékből nőtt ki, elkerülhetetlenül anyaközpontú család volt; és sok törzs hosszú ideig tartotta is e rendet. Az anyaközpontú család volt az egyetlen lehetséges átmenet a hordán belüli csoportházasság szakaszából a többnejű és az egynejű apaközpontú családok későbbi és fejlettebb otthonéletébe. Az anyaközpontú család természetes volt és élőlénytani; az apaközpontú család társadalmi, gazdasági és politikai volt. Az anyaközpontú család fennmaradása volt az egyik fő oka az észak-amerikai vörös emberek körében annak, hogy az egyébként fejlődőképes irokézek miért nem váltak soha valódi állammá.

[3] Az anyaközpontú család erkölcsei mellett

odahaza a feleség anyja gyakorlatilag főhatalommal rendelkezett; még a feleség fiútestvérei és azok fiai is tevékenyebbek voltak a család felügyeletében, mint a férj. Az apákat gyakran a saját gyermekük után nevezték át.

4 A legelső emberfajták nemigen ismerték el az apa érdemét, a gyermeket teljesen az anyától valónak tekintették. Azt hitték, hogy a gyermekek csak a közösség eredményeként hasonlítottak az apára vagy pedig azért voltak így „megbélyegezve”, mert az anya azt kívánta, hogy hasonlítsanak az apára. Később, amikor az anyaközpontú családról átálltak az apaközpontú családra, teljesen az apa érdemének tulajdonították a gyermeket, és a terhes nőre vonatkozó tabuk

közül sokat később kiterjesztettek a férjére is. A leendő apa a szülés közeledtével felhagyott a munkával, és a szüléskor ágyba került akárcsak a feleség, és három-nyolc napig pihent. A feleség akár már másnap felkelhetett és hozzáláthatott a kemény munkához, de a férj ágyban maradt és fogadta a jókívánságokat; mindez része volt azoknak a korai erkölcsöknek, melyek az apának a gyerekhez való jogát voltak hivatottak megalapozni.

5 Először az volt a szokás, hogy a férfi költözött a feleség népéhez, de a későbbi korokban, miután a férfi megfizette vagy ledolgozta a menyasszony árát, a saját népéhez vihette a feleségét és a gyerekeket. Az anyaközpontú családból az apaközpon-

tú családba való átmenet ad magyarázatot azokra az egyébként értelmetlen tilalmakra, melyek bizonyosfajta unokatestvér-házasságokra érvényben voltak, míg az egyéb, ezzel egyenlő rokonsági fokú házasságokra nem vonatkoztak.

6 A vadászélet erkölcseinek letűnésével, amikor az ember a pásztorkodás révén biztosította a fő élelemforrást, az anyaközpontú családnak gyorsan lejárt az ideje. Egyszerűen azért bukott meg, mert nem tudta sikeresen felvenni a versenyt az újabb apajogú családdal. Az anya férfirokonainál nyugvó hatalom nem kelhetett versenyre a férj-apa személyében összpontosuló hatalommal. A nő nem volt egyenlő fél abban, hogy a gyermeknevelés, valamint a folyamatos fennha-

tóság és a növekvő otthoni hatalom gyakorlásának összetett feladatát ellássa. A feleségrablás és később a feleségvásárlás gyakorlatának kialakulása felgyorsította az anyaközpontú család szokásának eltűnését.

[7] Az anyaközpontú családról az apaközpontú családra való ugrásszerű váltás az emberi faj által valaha is végrehajtott leggyökeresebb és legteljesebb fordulatszerű igazodások egyike. E változás egyből nagyobb mértékű társadalmi kifejeződéshez és megnövekedett családi kalandhoz vezetett.

3. AZ APA URALTA CSALÁD

[1] Lehet, hogy az anyaság ösztöne vezette a nőt a házasságba, de az erkölcsök hatásával együtt a férfi nagyobb ereje volt az, ami

tulajdonképpen arra kényszerítette a nőt, hogy megmaradjon a házasságban. A pásztorélet új erkölcsi rendszer, a családi élet apajogú fajtájának megteremtésére ösztönzött; és a család egységének alapja a pásztorélet és a korai mezőgazdasági élet erkölcsei mellett az apa megkérdőjelezhetetlen és önkényes fennhatósága volt. Minden társadalom, legyen az nemzeti vagy családi, átment a hagyományelvű önkényes fennhatóság szakaszán.

[2] A nőknek mutatott csekély mértékű udvarlás az Ószövetség korában hű képet fest a pásztornépek erkölcseiről. A héber apajogú népek mind pásztorok voltak, amint tanúsítja azt a mondás is, miszerint „az Úr az én Pásztorom”.

[3] De a férfit már nem lehetett vádolni azért, mert a letűnt korokban kevesebbre tartotta a nőt annál, mint amire a nő magát tartotta. A korai időkben a nő azért nem volt képes társadalmi elismerést szerezni, mert veszélyhelyzetekben nem tudott működni; nem volt valami látványos vagy hős válsághelyzet-kezelő. Az anyaság határozott hátrányt jelentett a létküzdelmekben; az anyai szeretet hátráltatta a nőket a törzs megvédésében.

[4] Az ősidők asszonyai akaratlanul is megteremtették a férfitól való függő helyzetüket azáltal, hogy csodálatot és tetszést váltott ki bennük a férfi harciassága és férfiassága. A harcos e felmagasztalásával a férfi tudatos énje is erősödött, miközben ezzel egyenlő

mértékben gyengült a nőé és a nő még inkább függővé lett; a katonai egyenruha még mindig erős érzelmeket vált ki a nőkben.

5 A fejlettebb fajtáknál a nők nem olyan nagy termetűek, illetőleg nem olyan erősek, mint a férfiak. A nő lett a tapintatosabb, lévén ő a gyengébb; már korán megtanulta, hogy miként használja ki a nemi vonzerejét. Éberebb és hagyományelvűbb lett a férfinál, de lassan felületesebb is. A férfi megelőzte a nőt a csatamezőn és a vadászatban; de otthon a nő rendszerint fortélyosabbnak bizonyult még a legősibb férfiak esetében is.

6 ¶ A pásztorkodó férfi a nyájat az élelem miatt tartotta, de e pásztorkorszakokban végig a nőnek még mindig növényi élelmet kellett gyűjtenie. Az ősember kerülte a föl-

det; a föld túlságosan békés, túl kalandmentes volt. Létezett egy régi babona is, miszerint a nők jobb növényeket képesek termeszteni; ők anyák voltak. Számos visszamaradt mai törzsnél a férfiak főzik a húst, a nők a növényeket, és amikor a fejletlen ausztrál törzsek úton vannak, a nők sohasem rontanak rá a vadra, a férfiak pedig nem hajolnak le azért, hogy gyökeret ássanak ki.

[7] A nőnek mindig is dolgoznia kellett; legalábbis egészen a legújabb időkig a nő igazi termelő volt. A férfi rendszerint a könnyebbik utat választotta, és ez az egyenlőtlenség megvolt végig az emberi faj történelme során. Mindig a nő volt a teherviselő, aki gondozta a családi vagyont és ellátta a gyermekeket, ezzel szabaddá tette a férfi kezét a

harchoz és a vadászathoz.

8 A nő első felszabadulására akkor került sor, amikor a férfi beleegyezett a földművelésbe, beleegyezett olyasmibe, melyet addig női munkának tekintett. Nagy előrelépés volt, amikor a férfi foglyokat már nem ölték le, hanem földműves rabszolgává tették. Ez előidézte a nő felszabadulását, aki így több időt szentelhetett az otthonépítésnek és a gyermeknevelésnek.

9 A gyermekek számára termelt tej azt eredményezte, hogy a csecsemőket még fiatalabb korban választották el, így az anyák több gyermeket szülhettek, ami enyhített a némelykor átmenetileg fellépő terméketlenségükön, míg a tehén- és kecsketej fogyasztása nagymértékben visszaszorította a

csecsemőhalandóságot. Mielőtt a társadalom áttért volna a pásztorkodó szakaszba, az anyák négy-öt éves korukig szoptatták a csecsemőiket.

10 A kezdetleges háborúskodás mérséklődésével nagymértékben enyhült a nemek közti munkamegosztás egyenlőtlensége. De még mindig a nőknek kellett az igazi munkát végezniük, míg a férfiak őrt álltak. Egyetlen tábort vagy falut sem hagyhattak őrizetlenül nappalra vagy éjszakára, de még e feladaton is könnyítettek a kutya háziasítása révén. Általában véve a mezőgazdaság megjelenése emelte a nő tekintélyét és javította a társadalmi helyzetét; legalábbis így volt ez addig, mígnem a férfi maga vált gazdálkodóvá. És amint a férfi a földművelésnek szentelte

magát, a mezőgazdasági módszerek nyomban nagy fejlődésen mentek át, mely fejlődés nemzedékek során át tartott. A vadászatból és a háborúból a férfi megtanulta értékelni a szervezést, és ezeket a módszereket bevezette a kézművesség terén is és később, amikor átvette a nő munkájának nagy részét, komoly mértékben továbbfejlesztette a nő szertelen munkamódszereit.

4. A NŐK HELYZETE A KORAI TÁRSADALOMBAN

[1] A nő helyzete általában véve bármely korszakban világos ismérve a házasság, mint társadalmi intézmény evolúciós fejlődésének, míg magának a házasságnak a fejlődése meglehetősen pontos mércéje az emberi polgárosodás haladási ütemének.

[2] ¶ A nő társadalmi szempontból mindig is látszólagosan képtelen helyzetben volt; a nő mindig a férfi eszes irányítójaként működött; folyvást felhasználta a férfi erős nemi vágyát a saját érdekében és a saját helyzetének erősítése céljából. A nemi vonzerejét ravaszul kihasználva gyakran képes volt uralni a férfit, még akkor is, amikor a férfi megalázó rabszolgasorban tartotta.

[3] A korai időkben a nő a férfinak nem barátot, kedvest, szeretőt és társat jelentett, hanem inkább vagyontárgyat, szolgát vagy rabszolgát, később pedig gazdasági társat, játékszert és a gyermeket megszülő személyt. Mindamellett a helyes és kielégítő nemi kapcsolatokban mindig jelen volt a nő választása és döntése is, és ezáltal az okos

nők mindig komoly mértékben tudták befolyásolni a közvetlen és személyes helyzetüket, függetlenül a nemüknek kijáró társadalmi elismertségi szinttől. De a férfiakat a bizalmatlanságuk és gyanakvásuk legyőzésében nem segítette az a tény, hogy a nők minduntalan arra kényszerültek, hogy a kötöttségeik oldására irányuló törekvéseikben a ravaszkodáshoz folyamodjanak.

4 ¶ A nemeknek nagyon nehezére esett egymás megértése. A férfi nehezen értette meg a nőt, a tudatlan bizalmatlanság és a rémületes megigézettség furcsa keverékével, hacsak nem gyanakvással és megvetéssel tekintett rá. Sok törzsi és faji hagyomány tulajdonít bajokat Évának, Pandorának, illetőleg a női nem más képviselőinek. Ezeket a

mondákat mindig eltorzították annak érdekében, hogy úgy tűnjön, hogy a nő hozta a férfira a bajt; és mindez jelzi a nőkkel szemben egykor létezett általános bizalmatlanságot. A nőtlenséget fogadott papság mellett felhozott érvek között a legfőbb az volt, hogy a nő hitvány lény. Az a tény, hogy a boszorkánynak hitt személyek többsége nő volt, nem javított a nemük régi hírnevén.

5 A férfiak sokáig különleges, sőt természetellenes lényeknek tekintették a nőket. Még azt is tartották, hogy a nőknek nincs lelkük; ezért tagadták meg tőlük a nevet. A korai időkben nagyon féltek a nővel való első nemi kapcsolattól; innen eredt az a szokás, hogy a papnak kellett először nemi kapcsolatot létesítenie a szűzzel. A nőnek még

az árnyékát is veszélyesnek tartották.

6 A szülésről egykor általánosan úgy tartották, hogy általa a nő veszélyessé és tisztátalanná válik. És számos törzsi erkölcs írta elő, hogy az anyának alapos megtisztulási szertartásokon kell átesnie a szülést követően. Azon csoportokat kivéve, ahol a férj részt vett a gyermekágyasságban, a várandós anyát kerülték, magára hagyták. Az ősök még azt is kerülték, hogy a gyermek a házban szülessen meg. Végül az idős asszonyoknak megengedték, hogy meglátogassák az asszonyt vajúdás közben, és e szokásból ered a bábaság, mint foglalkozás. Vajúdás közben rengeteg butaságot mondtak és tettek a szülés megkönnyítése érdekében. Szokás volt az újszülöttet szentelt vízzel meglo-

csolni a kísértetek zavaró hatásának elhárítása céljából.

7 A nem kevert törzsek körében a szülés viszonylag könnyű volt, mindössze két-három órát vett igénybe; a kevert fajták körében ritkán megy ilyen könnyen. Ha egy nő belehalt a szülésbe, különösen az ikerszülésbe, úgy gondolták, hogy a szellemmel való házasságtörés bűnébe esett. Később a felsőbbrendű törzsek úgy tekintették a szülésbe való belehalást, mint a felsőbb akarat megnyilvánulását; az ilyen anyákról úgy tartották, hogy nemes okból pusztultak el.

8 A nők úgynevezett szerénysége a ruházkodást és a személyes megnyilvánulásukat tekintve onnan ered, hogy halálosan féltek attól, hogy a havi vérzésük idején meglátják

őket. Ha így meglátták őket, akkor az óriási bűn volt, egy tabu megszegése. A régi idők erkölcsei mellett minden nő a serdülőkortól a szülési időszak végéig teljes családi és társadalmi vesztegzár alatt állt minden egyes hónap egy teljes hetére. Minden, amit megérintett, amire leült vagy lefeküdt, „beszennyeződött". Hosszú időn keresztül volt szokás irgalmatlanul megverni a lányt minden havi vérzési időszakában annak érdekében, hogy a testéből kiűzzék a rossz szellemet. De amikor a nő túljutott a szülési életkorán, rendszerint előzékenyebb bánásmódban részesült, több jogot és kiváltságot kapott. Mindezek tükrében nincs mit csodálkozni azon, hogy lenézték a nőket. Még a görögök is a tisztátalanság három fő oka

egyikének tartották a vérző nőt, a másik kettő egyébként a disznó és a fokhagyma volt.

9 Bármily buták is voltak ezek az ősi nézetek, némi jó is származott belőlük, hiszen minden túldolgoztatott nőnek, legalábbis fiatalkorukban, minden hónapban egy hétnyi időt adtak a szívesen vett pihenésre és a hasznos elmélkedésre. Így élesíthették az eszüket arra, hogy miként kezeljék a férfi társaikat az idejük többi részében. A nők ilyetén való elkülönítése megvédte a férfit is attól, hogy túlságosan belemerüljön a nemi életbe, ami közvetetten hozzájárult a népesség számának korlátozásához és a férfi önuralmának fejlesztéséhez.

10 ¶ Nagy előrelépést jelentett, amikor a férfitól megvonták a jogot, hogy tetszés szerint

megölhesse a feleségét. Hasonlóképpen előremutató dolog volt az, amikor a nő megkapta a házassági ajándékok feletti rendelkezési jogot. Később a nő megszerezte a törvényes jogot vagyon tartására, annak ellenőrzésére, sőt a vagyon feletti rendelkezésre is, de sokáig meg volt fosztva attól, hogy egyházi vagy állami hivatalt viseljen. A nőt mindig is többé-kevésbé úgy kezelték, mint vagyontárgyat, egészen a Krisztus utáni huszadik századig, illetőleg a huszadik században. Még mindig nem nyerte el a férfi ellenőrzése alól való kikerüléssel járó szabadságot a világ egészében. A férfi azon próbálkozása, hogy megvédje a nőt, még a fejlett népek körében is mindig a felsőbbrendűség hallgatólagos érvényesítése volt.

11 De a régi idők asszonyai nem sajnálták

magukat annyira, ahogy az újabban felszabadult húgaik szokták. Az előbbiek végül is elég boldogok és elégedettek voltak; nem is mertek volna jobb vagy másfajta életmódot elképzelni.

5. A NŐK HELYZETE A FEJLŐDŐ ERKÖLCSÖK MELLETT

[1] Önmaga átörökítésében a nő a férfival egyenrangú, de az önfenntartási társulásban a nő határozott hátrányban működik, és a kényszerű anyaság hátrányát csakis a fejlett polgárosodott társadalom felvilágosult erkölcsei egyenlíthetik ki és azt a férfinak az elsajátított pártatlanság iránti egyre erősödő érzéke ellentételezheti.

[2] A társadalom fejlődésével a nemi rendszabályok szigorúbbá váltak a nők esetében,

mert ők többet szenvedtek a nemi erkölcsök áthágásának következményeitől. A férfira vonatkozó nemi rendszabályok csak lassan fejlődnek a polgárosodott viszonyok megkövetelte egyenesség iránti tiszta érzék eredményeként. A természet nem ismeri a pártatlanság fogalmát — a szülés gyötrelmeiben egyedül a nőt részesíti.

3 A nemek egyenlőségének új keletű eszméje a kibontakozó polgárosodás részéről szép és hasznos dolog, de ilyen a természetben nincs. Amikor mindig az erősnek van igaza, akkor a férfi uralkodik a nő felett; amikor több igazságosság, béke és tisztességesség érvényesül, akkor a nő fokozatosan kiemelkedik a rabszolgaságból és a sötétségből. A nő társadalmi helyzete álta-

lában fordított arányban változott bármely nemzet vagy korszak katonai jellegéhez képest.

[4] De a férfi nem tudatosan és nem is szándékosan vette el a nő jogait és adta vissza neki azután fokozatosan és kelletlenül; mindez a társadalmi evolúció öntudatlan és nem tervezett mozzanata volt. Amikor valóban eljött az idő a nő számára ahhoz, hogy többletjogokat élvezhessen, meg is szerezte azokat, és tette mindezt a férfi tudatos hozzáállásától meglehetősen függetlenül. Az erkölcsök lassan, de biztosan abba az irányba változnak, hogy gondoskodjanak a polgárosodott társadalom állandó fejlődésének részét képező társadalmi igazodásokról. A fejlődő erkölcsök lassan egyre jobb bánásmódot

biztosítottak a nőknek; a velük szembeni kegyetlenséget fenntartó törzsek nem maradtak fenn.

5 ¶ Az ádámfiak és a nodfiak fokozott elismerésben részesítették a nőket, és a vándorló andíták hatására egyes csoportok hajlottak arra, hogy érvényesítsék a nők társadalomban elfoglalt helyére vonatkozó édeni tanításokat.

6 A korai kínaiak és a görögök jobban bántak a nőkkel, mint a legtöbb szomszédos nép. De a héberek rendkívül bizalmatlanok voltak velük szemben. Nyugaton a nő nehezen kapaszkodott felfelé a kereszténységbe beépült páli tantételek súlya alatt, bár a kereszténység fejlődést hozott az erkölcsökben azáltal, hogy szigorúbb nemi korlátozá-

sokat rótt ki a férfira. A nő helyzete csak egy kicsit jobb a reménytelennél azon rendkívüli lealacsonyítás közepette, mely neki a mohamedanizmusban osztályrészül jut, és még ennél is rosszabb a helyzete több más, keleti vallási tanításban.

7 ¶ Valójában a tudomány és nem a vallás egyenjogúsította a nőt; ez volt az otthon börtönéből őt komolyan kiszabadító újkori gyár. A férfi fizikai képességei többé már nem voltak alapvető fontosságú tényezők az új létfenntartási rendszerben; a tudomány úgy megváltoztatta az életkörülményeket, hogy a férfi ereje többé már nem szárnyalta túl a nő erejét.

8 E változások előmozdították a nő felszabadulását a házi rabszolgaság alól és olyan

mértékű változást hoztak a helyzetében, hogy ma már a személyes szabadságnak és a nemi önállóságnak gyakorlatilag a férfiéval megegyező fokát élvezi. Egykor a nő értékét az ételkészítési tudása jelentette, de a találékonyság és a vagyon képessé tette egy olyan új világ — a kellem és a báj szféráinak — megteremtésére, melyben működhetett. Így nyerte meg az iparosodás öntudatlanul és szándékolatlanul a nő társadalmi és gazdasági egyenjogúsításáért folytatott harcot. És az evolúció megint csak elvégezte azt, amit még a kinyilatkoztatás sem volt képes elérni.

9 ¶ A felvilágosult népeknek a nő társadalmi helyét meghatározó méltánytalan erkölcsökből származó válasza a szélsősége-

ket tekintve valóban ingamozgásszerű volt. Az iparosodott fajták körében a nő csaknem minden jogot megkapott és számos kötelezettség alól mentesült, mint amilyen a katonai szolgálat is. A létküzdelem terén minden könnyítés hozzájárult a nő felszabadulásához, és közvetlen előnye származott az egynejűség felé tett minden lépésből is. A gyenge mindig aránytalanul sokat nyer a társadalom fokozatos evolúciójában megtett minden erkölcsi igazodáson.

10 A párkapcsolati házasság eszményképeiben a nő végre elismerést, megbecsülést, függetlenséget, egyenlőséget kapott és képzésben részesült; de vajon méltónak bizonyul-e mindezen új és példa nélkül álló lehetőségekre? Vajon a mai nő bénultsággal, kö-

zönnyel, terméketlenséggel és hűtlenséggel fog-e viszonyulni a társadalmi felszabadulás terén megtett e nagy előrelépéshez? Ma, a huszadik században a nő a hosszú földi léte komoly próbatételének van alávetve.

11 A nő a férfi egyenrangú társa a faj szaporításában, ennélfogva a szerepe éppen olyan fontos a faji evolúció alakulásában is; ezért működött közre az evolúció egyre erőteljesebben a nők jogainak megteremtésében. De a nők jogai semmi esetre sem azonosak a férfiak jogaival. A nő nem nyerhet többet a férfi jogain, mint amennyire a férfi hasznát veheti a nő jogainak.

12 Mindegyik nemnek meg van a maga külön élettere, melyhez hozzátartoznak az e téren belüli jogok is. Ha a nő szó szerint a fér-

fi minden jogát élvezni akarja, akkor előbb vagy utóbb bizonyosan könyörtelen és érzéketlen versengés fogja felváltani azt az önzetlenséget és különleges elbánást, melyet ma számos nő élvez, és amelyet csak nemrégiben nyertek el a férfiaktól.

13 A polgárosodás sohasem képes megszüntetni a nemek viselkedése közötti űrt. Az erkölcsök korról korra változnak, de az ösztön sohasem változik. Az eredendően meglévő anyai ragaszkodás sohasem fogja megengedni az egyenjogúsított nőnek azt, hogy a kitartó munkában a férfi komoly vetélytársává váljon. Mindegyik nem mindörökre egyeduralkodó marad a maga területén, azokon a területeken, melyeket az élőlénytani különbözőség és az elmebéli eltérés ha-

tároz meg.

[14] Mindegyik nemnek mindig is meglesz a maga különleges területe, jóllehet azok minduntalan átfedik egymást. A férfiak és a nők kizárólag társadalmilag versenghetnek azonos feltételek mellett.

6. A FÉRFI-NŐ TÁRSAS VISZONY

[1] A szaporodási hajlam mindig is összehozza a férfiakat és a nőket az önmaguk átörökítéséhez, de ez önmagában még nem biztosítja azt, hogy kölcsönös együttműködésben — az otthon megalapításában — együtt is maradjanak.

[2] Minden sikeres emberi intézmény a személyes érdek olyan kibékíthetetlen ellentéteivel terhes, melyeket gyakorlati szempontból működőképes összhangba hoztak, és ez

alól az otthonépítés sem kivétel. A házasság, az otthonépítés alapja, a legmagasabb rendű megnyilatkozása annak a kibékíthetetlen ellentéteket hordozó együttműködésnek, mely oly gyakran jellemzi a természet és társadalom kapcsolódási pontjait. Az összeütközés elkerülhetetlen. A nász veleszületett dolog; természetes. De a házasság nem élőlénytani; hanem társadalomtani. A szenvedély biztosítja, hogy a férfi és a nő összejöjjön, de a gyengébb szülői ösztön és a társadalmi erkölcsök tartják őket együtt.

3 ¶ Gyakorlati szempontból a férfi és a nő egyazon faj két, szoros és bensőséges közösségben élő, különböző változata. Nézőpontjaik és az életmegnyilvánulások teljes köre lényegesen eltérő; teljes mértékben képtele-

nek egymás teljes és valódi megértésére. A nemek közötti teljes megértés nem kivitelezhető.

4 A nők látszólag több ráérzéssel rendelkeznek, mint a férfiak, de valamivel kevésbé következetes gondolkodásúnak is tűnnek. Azonban mindig is a nő volt az emberiség erkölcsi zászlóvivője és szellemi vezetője. A bölcsőt ringató kéz folyvást barátkozik a végzettel.

5 ¶ A férfiak és a nők természetbeli, viszonyulási, nézőponti és gondolkodási különbségeit, melyek messze nem akkorák, hogy emiatt aggódni kellene, úgy kell tekinteni, mint ami igencsak előnyére válik az emberiségnek, mind egyedi, mind pedig közösségi síkon. A világegyetemi teremtmények

számos rendje kettős szakaszú személyiségmegnyilatkozással teremtetik. A halandóknál, Anyagi Fiaknál és midszonit lényeknél e különbség úgy jelenik meg, mint férfi és nő; a szeráfoknál, keruboknál és Morontia Társaknál e dolgot együtthatónak vagy harciasnak és ellenhatónak vagy visszahúzódónak nevezik. Az ilyen kettős társulások nagyban megsokszorozzák a sokoldalúságot és legyőzik az eredendően meglévő korlátokat, éppen úgy, ahogy bizonyos hármas társulások is a Paradicsom-Havona rendszerben.

6 A férfiaknak és nőknek a morontiai és szellemi létpályájukon is szükségük van egymásra, mint ahogy a halandói létpályájukon is. A férfi és női nézőpont közötti különbségek megmaradnak még az első élet után

és végig a helyi világegyetemi és felsőbb-világegyetemi felemelkedés során is. És még a Havonában is, a zarándokok, akik egykor férfiak és nők voltak, segíteni fogják egymást a paradicsomi felemelkedésben. Soha, még a Végleges Testületben sem alakul át a teremtmény annyira, hogy kitörlődjenek belőle az emberek által férfinak és nőinek mondott személyiségjegyek; az emberiség e két alapvető változata mindig is érdeklődni fog egymást iránt, ösztönözni, bátorítani és segíteni fogja egymást; mindig függeni fognak az egymás mellé rendeltségtől a nyugtalanító világegyetemi problémák megoldásában és a számos mindenségrendi nehézség leküzdésében.

7 ¶ A nemek ugyan sohasem remélhetik,

hogy teljesen megértik egymást, azért hatékony kiegészítői egymásnak, és bár az együttműködés személyes szinten gyakran többé-kevésbé szembenállással jár, azért képes a társadalom fenntartására és újratermelésére is. A házasság olyan intézmény, melyet arra szántak, hogy rendezze a nemi különbségeket, s közben biztosítsa a polgárosodott társadalom folyamatosságát és a faj szaporodását.

8 A házasság az anyja minden emberi intézménynek, mert közvetlenül elvezet az otthonalapításhoz és az otthon fenntartásához, ami pedig a társadalom szerkezeti alapja. A család alapvetően kötődik az önfenntartási rendhez; ez jelenti a faj továbbörökítésének egyetlen reményét a polgáro-

sodott társadalom erkölcsei mellett, ugyanakkor rendkívül hatékonyan biztosít bizonyos meglehetősen kielégítő formákat a maga kedvére való létezéshez. A család az ember legnagyobb, tisztán emberi vívmánya, mely összeköti a férfi és nő élőlénytani kapcsolatainak fejlődését a férj és feleség társas kapcsolataival.

7. A CSALÁDI ÉLET ESZMÉNYKÉPEI

[1] A nemi közösülés ösztönös dolog, melynek eredményei a gyermekek, és ezzel magától létrejön a család. Ahogy a családok is a fajhoz, illetőleg nemzethez tartoznak, úgy annak társadalma is odatartozik. Ha jók a családok, akkor a társadalom is jó. A zsidók és a kínaiak nagy műveltségbeli kiegyen-

súlyozottsága a családi csoportjaik erejében rejlik.

[2] A nő gyermekek iránti ösztönös szeretete és törődése együtt hatott közre abban, hogy érdekelt féllé tegye őt a házasság és a kezdetleges családi élet támogatásában. A férfi csak a későbbi erkölcsök és társadalmi szabályok nyomására kényszerült bele az otthonépítésbe; lassan vált érdekeltté a házasság és az otthon megalapításában, mert a nemi közösülés számára nem jár élőlénytani következményekkel.

[3] A nemi alapú kapcsolat természetes dolog, de a házasság társadalmi, és azt mindig is az erkölcsök szabályozták. Az erkölcsök (a vallási, az erkölcsi és az erkölcstani tisztesség) a vagyonnal, a büszkeséggel és az ön-

zetlenséggel együtt szilárdítják meg a házasság és a család intézményét. Az erkölcsök hullámzásakor megrendül az otthon-házasság intézményének szilárd alapja is. A házasság ma a vagyoni szakaszból a személyes korszakába lép át. Korábban a férfi azért védelmezte a nőt, mert ő volt az ingó vagyona, és a nő is ugyanezen okból engedelmeskedett. E rendszer az érdemeitől függetlenül kiegyensúlyozottságot biztosított. A nőt ma már nem tekintik vagyontárgynak, és olyan új erkölcsök jelennek meg, melyek rendeltetése a házasság-otthon megszilárdítása:

4 1. A vallás új szerepe — az a tanítás, hogy a szülői tapasztalás alapvető fontosságú, a mindenségrendi létpolgárok létrehozásának felfogása, a létrehozás kiváltsá-

gának teljesebb megértése — fiak adása az Atyának.

5 ¶ 2. A tudomány új szerepe — az utódnemzés egyre inkább önkéntessé válik, az ember ellenőrzése alá kerül. Az ősi időkben az ismerethiány biztosította a gyermekek megjelenését minden ez irányú vágy hiánya mellett is.

6 ¶ 3. Az élvezet varázsának új rendeltetési célja — ez új tényezőt ad a faji túléléshez; az ősi ember a nem kívánt gyermekeket kitette elpusztulni; a mai népek pedig nem hajlandók megszülni őket.

7 ¶ 4. A szülői ösztön erősödése — minden egyes mai nemzedék hajlik arra, hogy kiküszöbölje a faj szaporodási folyamatából azokat az egyedeket, akikben a szülői ösztön

nem elég erős ahhoz, hogy biztosítsa gyerekek, a rákövetkező nemzedék szüleinek a nemzését.

8 ¶ De az otthon egy intézmény, egy olyan társulás egy férfi és egy nő részvételével, mely közelebbről a dalamatiai időkből származik, mintegy félmillió évvel ezelőttről, mert Andon és az ő közvetlen leszármazottainak egynejű gyakorlatával már régen azt megelőzően felhagytak. A családi élettel azonban nem lehetett büszkélkedni a nodfiak és a későbbi ádámfiak napjait megelőzően. Ádám és Éva tartós hatást gyakorolt az egész emberiségre; a világ történelme során ekkor lehetett először látni férfiakat és nőket egymás mellett dolgozni a Kertben. Az édeni eszménykép, az egész család, mint kerté-

szek, új gondolat volt az Urantián.

9 A korai család egy összetartozó munkacsoportot jelentett, beleértve a rabszolgákat is, mely csoport tagjai mind egy lakóhelyen éltek. A házasság és a családi élet nem volt mindig azonos, de szükségszerűségből szorosan összetartozó volt. Mindig a nő akart saját családot, és végül el is érte a célját.

10 ¶ Az utódok iránti szeretet csaknem általános és határozott túlélési értékkel rendelkezik. Az ősök mindig feláldozták az anya érdekeit a gyermek jólétéért; egy eszkimó anya még ma is inkább lenyalogatja a csecsemőjét ahelyett, hogy megmosdatná. De az ősidők anyái csak addig táplálták és gondozták a gyermekeiket, amíg azok nagyon kicsik voltak; amint felnőttek, az állatokhoz

hasonlóan magukra hagyták őket. A tartós és folyamatos emberi közösségek sohasem egyedül az élőlénytani ragaszkodáson alapultak. Az állatok szeretik a kicsinyeiket; az ember — a polgárosodott ember — szereti a gyermekei gyermekeit is. Minél magasabb rendűek a polgárosodott viszonyok, annál jobban örülnek a szülők a gyermekeik boldogulásának és sikerének; ezzel a *névre* való büszkeségnek egy új és felsőbb rendű értelme jelenik meg.

11 Az ősi népeknél a nagy családok nem feltétlenül voltak szeretetteljesek. Sok gyermekre volt szükség, mert:

12 1. A gyerekek értékes munkaerőt jelentettek.

13 2. A gyermekek voltak az öregségi biztosítás.

14 3. A leánygyermekeket el lehetett adni.

15 4. A családi büszkeség megkívánta a név terjesztését.

16 5. A fiúgyermekek oltalmat és védelmet jelentettek.

17 6. A kísértetektől való félelem miatt az emberek rettegtek az egyedülléttől.

18 7. Bizonyos vallások utódokat igényeltek.

19 ¶ Az ősök imádását gyakorlók úgy tekintik azt, ha valakinek nem lett fiúgyermeke, mint örökkévalóságig ható csapást. Mindennél jobban vágynak fiúgyermekekre a halál utáni ünnepségek levezetéséhez, hogy az elhaltnak a szellemföldön való átjutásá-

hoz szükséges áldozatokat felajánlhassák.

[20] Az ősi vademberek körében a gyerekek nevelése nagyon korán elkezdődött; és a gyermekek már korán felismerték, hogy az engedetlenség bukással, sőt halállal jár, ugyanúgy, mint az állatoknál. A polgárosodott társadalom megvédi a gyermeket a buta viselkedésének természetes következményeitől, s ezzel nagymértékben hozzájárul a mai engedetlenségéhez.

[21] Az eszkimó gyermekek azért boldogulnak az oly kevés képzés és kiigazítás mellett is, mert ők a természetük szerint fogékony kis állatok; a vörös és a sárga ember gyermekei csaknem ugyanilyen tanulékonyak. De az andita örökséget hordozó fajtáknál a gyermekek nem ilyen nyugodtak; e

több képzelőerővel rendelkező és kalandvágyóbb ifjak több képzést és oktatást igényelnek. A gyermeknevelés mai problémáit egyre bonyolultabbá teszi:

22 1. A nagyfokú fajkeveredés.

23 2. A mesterséges és felületes oktatás.

24 3. Az, hogy a gyermek nem képes műveltségre szert tenni azáltal, hogy utánozza a szüleit — a szülők ugyanis az idő jelentős részében hiányoznak a családi képből.

25 ¶ A családi oktatás régibb felfogásai élőlénytaniak voltak, abból a felismerésből nőttek ki, hogy a szülők a gyermek létének megteremtői. A családi élet fejlődő eszményképei ahhoz a felfogáshoz vezetnek, hogy egy gyermek világrahozatala, ahelyett, hogy bizonyos szülői jogokat hozna magával, az

emberi lét legmagasabb szintű felelősségével jár.

[26] A polgárosodott társadalom úgy tekinti a szülőket, mint akikre minden kötelezettség hárul, a gyermeket pedig úgy, mint akit minden jog megillet. E gyermek szülei iránt érzett tisztelete erősödik, de nem a szülői nemzésben foglalt kötelezettség felismerése okán, hanem a gyermeket az élet csatájának megnyeréséhez hozzásegítő, szeretetteljesen kifejeződő törődés, nevelés és odaadás eredményeként, természetes módon. Az igazi szülő folyamatos szolgálat-segédkezést végez, melyet a bölcs gyermek felismer és értékel.

[27] ¶ A jelenlegi ipari és városi korszakban a házasság intézménye új gazdasági irányvo-

nalak mentén fejlődik. A családi élet egyre költségesebbé válik, míg a gyermekek, akik korábban követelésekként szolgáltak, gazdasági tartozásokká válnak. De magának a társadalomnak a biztonsága még mindig az adott nemzedék azon erősödő hajlandóságán alapul, hogy a következő és a további nemzedékek jólétébe beruházzon. És bármely, a szülői felelősségnek az államra vagy az egyházra való áthárítására irányuló próbálkozás eredménye a polgárosodott társadalom jóléte és fejlődése terén elkövetett öngyilkosság lesz.

28 ¶ A házasság, a gyermekekkel, majd pedig a családi élettel, ösztönzőleg hat az emberi természet legmagasabb rendű potenciáljaira és ezzel egyidejűleg eszményi teret

biztosít a halandói személyiség e felélénkült sajátosságainak kifejeződéséhez. A család gondoskodik az emberi faj élőlénytani átörökítéséről. Az otthon természetes társadalmi színterén a vérségi alapú testvériség erkölcstanát a felnövekvő gyermekek is felfoghatják. A család jelenti a testvériesség alapvető egységét, melyben az összes ember közötti testvériség eléréséhez oly lényeges türelem, felebaráti szeretet, elfogulatlanság és béketűrés tanulnivalóit a szülők és a gyermekek a magukévá teszik.

[29] Az emberi társadalom komoly mértékben fejlődhetne, ha a polgárosodott fajták általánosabban térnének vissza az andíták családi tanácsi gyakorlatához. Ők a családi kormányzásnak nem az apajogú vagy kény-

úri formáját tartották fenn. Igen testvériesek és társulók voltak, szabadon és őszintén megvitattak minden, családi természetű javaslatot és szabályt. Minden családi kormányzatukban eszményi testvériséget gyakoroltak. Egy eszményi családban a fiúi és szülői ragaszkodást egyaránt magasabb szintre emeli a testvéri odaadás.

30 A családi élet az igazi erkölcsiség nemtője, a kötelesség iránti hűség tudatosulásának őse. A családi élet kikényszerített társulásai kiegyensúlyozzák a személyiséget és ösztönzőleg hatnak annak fejlődésére a más és különféle személyiségekhez való elkerülhetetlen igazodásra kényszerítésen keresztül. Sőt, még mindezen felül is, egy igazi család — egy jó család — a szülői szerepben lévő

nemzőknek kinyilatkoztatja a Teremtőnek az ő gyermekeivel szembeni beállítottságát, s ugyanakkor az ilyen igaz szülők kinyilvánítják a gyermekeiknek azt a szeretetet, mely az első az összes világegyetemi gyermek paradicsomi szülője szeretetének egyre magasabb rendű megnyilvánulásai által alkotott hosszú sorban.

8. A MAGA KEDVÉRE VALÓ LÉTEZÉS VESZÉLYEI

[1] A családi életre irányuló komoly veszedelem a maga kedvére való létezés egyre erősödő fenyegetése, a mai gyönyörkórság. A házasság első ösztönzője gazdasági természetű volt; a nemi vonzódás volt a második. Az önfenntartásra alapozott házasság vezetett

el az önmaga átörökítéséhez és ezzel együtt a maga kedvére való létezés legkívánatosabb formáit is megteremtette. Ez az emberi társadalom egyetlen intézménye, mely a három nagy életösztönző mindegyikét magába foglalja.

[2] Eredetileg a tulajdon volt az önfenntartás alapvető intézménye, míg a házasság az önmaga átörökítésének egyedi intézményeként működött. Bár az éhség csillapítása, a játék és a humor, valamint a nemi életben való időszakos elmerülés a maga kedvére való létezés eszközei voltak, ettől még tény marad, hogy a fejlődő erkölcsök nem tudtak külön intézményt felépíteni a maga kedvére való létezés számára. És az élvezhető örömök külön módszerei kifejlesztésének e ku-

darca miatt van az, hogy e gyönyörkeresés minden emberi intézményt átjár. A vagyonhalmozás a maga kedvére való létezés minden formája magasabb szintre emelésének eszközévé válik, míg a házasságot gyakran csak örömszerző eszköznek tekintik. És ez a túlhajszolás, ez a széles körben elterjedt gyönyörkórság jelenti ma a legnagyobb fenyegetést, mely a családi élet társadalmi evolúciós intézményére, az otthonra valaha is irányult.

3 Az ibolyaszín emberfajta új és csak tökéletlenül kivitelezett sajátsággal gyarapította az emberiség tapasztalását — a humorérzékkel társuló játékösztönnel. Ez bizonyos mértékben már megvolt a szangik fajtákban és az andonfiakban is, de az ádámi faj-

ta emelte e kezdetleges jellemvonást az *öröm potenciáljának* szintjére, tette a maga kedvére való létezés egy új és dicsőített formájává. A maga kedvére való létezés alapfajtája az éhségérzet csillapításán kívül a nemi kielégülés, és az érzéki örömök e formáját a szangik fajták és az andíták keveredése óriási mértékben felerősítette.

4 Az andíták után élő emberfajtákra jellemző nyugtalanság, kíváncsiság, kalandvágy és élvhajhászás keveréke komoly veszéllyel jár. A lélek éhségét nem lehet kielégíteni testi gyönyörrel; az otthon és a gyermekek szeretetét nem erősíti az élvezetek esztelen hajszolása. Bármennyire is kihasználjátok a formákban, a színekben, a hangokban, az ütemben, a zenében és a magatok megszé-

pítésében rejlő erőforrásokat, nem remélhetitek, hogy ezáltal magasabb szintre jut a lélek vagy táplálékra lel a szellem. A hiúság és a divat nem képes segédkezni az otthonépítésben és a gyermeknevelésben; a büszkeség és a vetélkedés alkalmatlan a következő nemzedékek túlélési képességeinek fejlesztésére.

5 A fejlődő mennyei lények mind élvezik a pihenést és a visszatekintési igazgatók segédkezését. Minden, az épületes kikapcsolódásra és a felemelő játékban való elmerülésre irányuló törekvés egészséges; az üdítő alvás, pihenés, tevékeny felüdülés és minden, az unalmas egyhangúságtól mentesítő időtöltés hasznos. A versenyszerű játékok, a történetmesélés és még a jó ételek fogyasz-

tása is szolgálhat a maga kedvére való létezés különböző formáiként. (Amikor az étel ízesítéséhez sót használtok, gondoljatok bele abba, hogy az ember csaknem egymillió éven keresztül csak úgy jutott sóhoz, hogy az ételt a hamuban megforgatta.)

6 ¶ Hadd szórakozzon az ember; hadd találjon az emberi faj örömet ezer és egy módon; hadd fedezze fel az evolúciós emberiség a maga kedvére való létezés mindenféle törvényes formáját, a hosszú, felfelé törekvő élőlénytani küzdelem gyümölcseit. Az ember igencsak megérdemelte a mai örömeinek és gyönyöreinek egy részét. De jól tartsátok szem előtt a beteljesülés célját! A gyönyörök valóban öngyilkosak, ha sikerül elpusztítaniuk a vagyont, mely az önfenntar-

tás intézményének alapjává lett; és a maga kedvére való létezés formáiért valóban halálos árat kell fizetni, ha romba tudják dönteni a házasságot, ha elérik a családi élet hanyatlását, és az otthon pusztulását — az ember legfelsőbb evolúciós szerzeményét és a polgárosodott társadalom egyetlen túlélési esélyét.

[7] [Közreadta az Urantián állomásozó Szeráf Vezető.]

85. ÍRÁS

AZ ISTENIMÁDÁS GYÖKEREI

A KEZDETLEGES vallás élőlénytani eredetű, természetes evolúciós fejlődésű, függetlenül az erkölcsi képzettársításoktól és minden szellemi befolyástól. A felsőbbrendű állatoknak vannak félelmeik, de nincsenek ábrándképeik, ennélfogva vallásuk sincs. Az ember a félelmeiből és az ábrándképei révén teremti meg a maga kezdetleges vallásait.

[2] Az emberi faj evolúciójában az imádat kezdetleges megjelenési formái már jóval az előtt megvoltak, hogy az emberi elme képessé vált volna a jelenlegi élet és az azt követő lét olyan sokrétűbb fogalmainak kiala-

kítására, melyet már méltán lehetne vallásnak nevezni. A korai vallás a jellegét tekintve teljes mértékben értelmi volt és teljesen a képzettársított körülményekre épült. Az imádat tárgya teljesen a képzeletre ható volt; azokból a természeti dolgokból álltak, melyek közvetlenül az ember közelében voltak, vagy amelyek az együgyű, fejletlen urantiaiak mindennapos tapasztalásaiban felnagyítva jelentek meg.

3 Amint a vallás a fejlődése során egyszer túljutott a természetimádáson, már rendelkezett a szellemi eredet gyökereivel, de mindig befolyásolta azt a társadalmi környezet. A természetimádás fejlődésével az ember fogalmat alkotott a halandóin túli világ munkamegosztásáról; természeti szellemei

voltak a tavaknak, a fáknak, a vízeséseknek, az esőnek és a közönséges természeti jelenségek százainak.

4 Valamikor a halandó ember mindent imádott a föld színén, beleértve önmagát is. Imádva tisztelt minden elképzelhető dolgot az égben és a földfelszín alatt is. Az ősember félte az erőhatalom mindenféle megnyilvánulását; imádott minden, számára érthetetlen természeti jelenséget. A nagy természeti erők, mint a viharok, áradások, földrengések, földcsuszamlások, tűzhányók, tűz, hőség és hideg, megfigyelése nagy hatással volt az ember fejlődő elméjére. Az élet megmagyarázhatatlan dolgait még mindig az „Isten ujjának” és a „Gondviselés rejtélyes beavatkozásának” nevezik.

1. A KÖVEK ÉS HEGYEK IMÁDÁSA

1 A fejlődő ember imádatának első tárgya a kő volt. A dél-indiai kateri nép még mindig egy sziklát imád, mint ahogy számos törzs is Észak-Indiában. Jákob azért aludt egy sziklán, mert tisztelte azt; még fel is szentelte. Rákhel számos szent kavicsot rejtegetett a sátrában.

2 A kövek a különleges megjelenésük miatt gyakoroltak elsőként a szokásosnál is nagyobb befolyást a korai emberre, ugyanis hirtelenül jelentek meg a művelt mező földjén vagy a legelőn. Az emberek nem ismerték fel a felmaródást vagy a talajdőlés eredményét. A sziklák azért is voltak nagy hatással a korai népekre, mert gyakran állatalakjuk volt. A polgárosodott ember figyelmét

számos olyan helyi kőalakulat ragadja meg, melyek állatok pofájára, sőt az ember képére hasonlítanak. De a legnagyobb hatást a meteorkövek jelentették, melyeknek a légkörön lángolva való átzuhanását az ősi emberi lények megfigyelhették. A hullócsillag lenyűgözte a korai embert, és könnyen jutott arra a következtetésre, hogy az ilyen ragyogó fénysávok valamely földre érkező szellem útját mutatják. Nem csoda, hogy az embereket az ilyen jelenségek imádásra késztették, különösen amikor később a meteorokat felfedezték. És ez minden más kő iránti még nagyobb hódolathoz vezetett. Bengáliában sokan imádnak egy meteort, mely Kr.u. 1880-ban hullott a földre.

[3] Minden ősi nemzetségnek és törzsnek

megvoltak a maga szent kövei, és a legtöbb mai nép is kinyilvánít valamilyen fokú tiszteletet bizonyos kőfajták iránt — az ékköveik iránt. Indiában egykor egy öt kőből álló kőcsoportnak hódoltak; Görögországban egy harminc kőből álló halmazt imádtak; a vörös emberek körében ez rendszerint egy kőkört jelentett. A rómaiak mindig egy darab kavicsot dobtak a levegőbe, amikor Jupiterhez fordultak segítségért. Indiában még a mai napig is igénybe lehet venni a követ tanúként. Némely vidéken a kő a törvény varázsköveként használható, és a kő tekintélyének megsértőjét bíróság elé lehet állítani. De az egyszerű halandók nem mindig azonosítják az Istenséget a hódolati szertartás tárgyával. Az ilyen bűvtárgyak sokszor

pusztán jelképei az imádat valódi tárgyának.

4 Az ősök különös módon viszonyultak a kőben lévő lyukakhoz. Az ilyen lyukas kövekről úgy gondolták, hogy rendkívül hatékonyan alkalmazhatók a betegségek gyógyításában. A fülüket nem szúrták át és nem tettek bele köveket, de a hallójárat nyitva tartása céljából kavicsokat helyeztek a fülbe. A babonás emberek még a legújabb időkben is lyukat fúrnak az érmékbe. Afrikában az őslakosok nagy fontosságot tulajdonítanak a bűvköveiknek. Valójában minden visszamaradt törzs és nép körében a köveket még mindig babonás tisztelet övezi. A kőimádás még mindig elterjedt dolog a világon. A sírkő azoknak a képeknek és bálványoknak a fennmaradt jelképe, melyeket az emberek

a kísértetekkel és az eltávozott embertársaik szellemével kapcsolatos hiedelmek szerint vétek a kőbe.

5 A kőimádást a hegyimádás követte, és az első imádott hegyek nagy kőképződmények voltak. Rövidesen szokássá lett az a hiedelem, hogy istenek laknak a hegyekben, így a magaslatokat e további okból is imádták. Az idő múlásával bizonyos hegyekhez bizonyos isteneket társítottak és ezért azok szentté váltak. A tudatlan és babonás őslakosok hittek abban, hogy az alvilágba barlangok vezetnek, ahol rossz szellemek és démonok lakoznak, szemben a hegyekkel, melyekhez a jó szellemek és istenségek később kifejlődő fogalmait kapcsolták.

2. A NÖVÉNYEK ÉS FÁK IMÁDÁSA

[1] A növényektől az azokból nyerhető bódító levük miatt először féltek, majd imádták őket. Az ősember azt hitte, hogy a mámor istenivé tesz. Az ilyen tapasztalásban valami szokatlan és szent dolgot véltek felfedezni. Még a legújabb időkben is „spiritusznak” nevezik a szeszt.

[2] A korai ember félelemmel és babonás áhítattal tekintett a csírázó magra. Nem Pál apostol volt az első, aki mély szellemi tanulságokat vont le a csírázó magból és alapozott rá vallási tanokat.

[3] A faimádó közösségek a legrégibb vallási csoportok közé tartoznak. Minden korai házasságot fa alatt tartottak, és gyermeket akaró nőket néha az erdőben lehetett látni,

amint gyöngéden átkaroltak egy vastag tölgyet. Sok növényt és fát tiszteltek valós vagy vélt gyógyhatásuk miatt. A vadak azt hitték, hogy minden vegyi hatás a természetfeletti erők közvetlen tevékenységének az eredménye.

4 A faszellemekre vonatkozó eszmék nagymértékben eltértek a különböző törzseknél és emberfajtáknál. Némely fában jószellemek laktak; mások álnok és kegyetlen szellemeknek adtak otthont. A finnek úgy hitték, hogy a legtöbb fát jó szellemek lakják. A svájciak sokáig nem bíztak a fákban, mert azt hitték, hogy furfangos szellemek lakoznak bennük. India és Kelet-Oroszország lakosai a faszellemeket kegyetlennek gondolják. A patagóniaiak még mindig imádják a

fákat, ahogy a korai szemiták is tették. A héberek, jóval az után, hogy felhagytak a faimádással, a ligetekben lakozó különféle istenségeknek való hódolást tartották fenn. Kína kivételével egykor általánosan elterjedt volt az *életfa* tisztelete.

5 Az ősi fatiszteletből megmaradt emlék az a hiedelem is, hogy a földalatti vizet és nemesfémeket egy fából készült vesszővel meg lehet találni. A májusfa, a karácsonyfa és a fán való lekopogás babonás szokása is a faimádás ősi szokásainak és a későbbi fatiszteleteknek sajátos formában való fennmaradása.

6 A természetimádás e korai formái közül sok összekeveredett a később kifejlődött imádási szokásokkal, de a legkorábbi elme-

segéd-megindította istenimádati fajták már jóval azelőtt működtek, hogy az emberiség újonnan megjelenő vallásos természete teljes mértékben engedett volna a szellemi behatások ösztönzéseinek.

3. AZ ÁLLATOK IMÁDÁSA

[1] Az ősember különös és társként való elismerési érzéseket táplált a felsőbbrendű állatok iránt. Az ősei ezekkel az állatokkal éltek együtt, sőt párosodtak is velük. Dél-Ázsiában már korán hittek abban, hogy az emberek lelke állati alakban tér vissza a földre. E hiedelem az állatimádás még korábbi szokásának a túlélése volt.

[2] A korai emberek az erejükért és ügyességükért tisztelték az állatokat. Azt hit-

ték, hogy bizonyos teremtmények jó szaglása és kiváló látása szellemi irányításra utal. Minden állatot imádott valamikor valamely törzs. Az imádat e tárgyai között voltak félig embernek, félig állatnak tekintett teremtmények is, mint például a kentaurok és a sellők.

3 A héberek a kígyókat egészen Ezékiás király koráig imádták, és a hinduk még mindig barátkoznak a házi kígyóikkal. A kínaiak sárkányimádása a kígyótisztelet továbbélése. A kígyó bölcsessége a görög orvoslás jelképe volt és még ma is használják az orvoslás jelképeként. A kígyóbűvölés módszere a *kígyószerelem-tiszteletet* gyakorló női sámánok korából maradt fenn, akik a napi kígyómarások következtében ellenállókká váltak, valójában azonban igazi méreg-

függőkké lettek és nem voltak képesek meglenni e méreg nélkül.

[4] A rovarok és egyéb állatok imádását az aranyszabály — vagyis, hogy az ember bánjon másokkal (minden életformával) úgy, ahogy azt szeretné, hogy vele is bánjanak — későbbi félreértelmezése segítette elő. Az ősök egykor azt hitték, hogy minden szelet a madarak szárnycsapásai keltenek és ezért minden szárnyas teremtményt féltek és imádtak. A korai skandináv fajták úgy gondolták, hogy a napfogyatkozásokat, illetőleg holdfogyatkozásokat farkas okozza, mely a nap, illetőleg a hold egy darabját éppen felfalja. A hinduk gyakran ábrázolják Visnut lófejjel. Egy állatjelkép sokszor valamely elfelejtett istent vagy letűnt tiszteletfaj-

tát jelöl. Az evolúciós vallás kezdetén a bárány lett a jellemző áldozati állat, a galamb pedig a béke és a szeretet jelképévé vált.

5 A vallásban a jelképek alkalmazása lehet jó és lehet rossz, attól függően, hogy a jelkép milyen mértékben helyettesíti vagy nem helyettesíti az eredeti imádati ideát. És a jelképek alkalmazását nem szabad összekeverni a közvetlen bálványimádással, ahol is közvetlenül és ténylegesen az anyagi tárgyat imádják.

4. AZ ELEMEK IMÁDÁSA

1 Az emberiség imádta a földet, a levegőt, a vizet és a tüzet. Az ősi emberfajták hódoltak a forrásoknak és imádták a folyókat. Mongóliában még ma is erőteljes folyótisztelet

virágzik. A keresztelés vallási szertartás lett Babilóniában, a kríkek pedig az éves szertartásos fürdést gyakorolták. Az ősök könnyen el tudták képzelni, hogy szellemek laknak a bugyogó és ömlő forrásokban, a rohanó folyókban és a dühöngő zuhatagokban. A mozgó víztömegek ezen együgyű elmékben a szellem által való éltetéssel és a természetfeletti erőkkel kapcsolatos hiedelmek élénk képzetét keltette. Néha a fuldokló embertől is megtagadták a segítséget, mert attól féltek, hogy valamilyen folyóistent magukra haragítanak.

[2] Sok dolog és számos esemény hatott vallási ösztönzőként a különféle népekre a különböző korokban. India számos hegyi törzse még mindig imádja a szivárványt. In-

diában és Afrikában a szivárványt óriási mennyei kígyónak tartják; a héberek és a keresztények „az ígéret ívének” tekintik. Hasonlóképpen, a világ egyik részén jótékonynak tartott hatásokat más vidékeken esetleg rosszindulatúnak tekintenek. Dél-Amerikában a keleti szél isten, mert esőt hoz; Indiában ördög, mert port hoz és aszályt okoz. Az ősi beduinok azt hitték, hogy természeti szellem hozza létre a forgószelet, és még Mózes idejében is elég erős volt a természeti szellemekben való hit ahhoz, hogy biztosítsa azok fennmaradását a héber istentanban úgy, mint a tűz, a víz és a levegő angyalai.

[3] Mind a felhőket, az esőt és a jégesőt számos fejletlen törzs és sok korai természetimádás-fajta félte és imádta. A mennydör-

géssel és villámlással járó szélviharok mindennél nagyobb bámulatot váltottak ki az ősemberben. Olyannyira lenyűgözték őt ezek az elemi zavarok, hogy a mennydörgést valamely haragvó isten hangjának vélte. A tűz imádása és a villámlástól való félelem összekapcsolódott és széles körben elterjedt számos korai csoportnál.

4 A fejletlen, félelem-uralta halandók elméjében a tűz fogalma keveredett a varázslással. A varázslás megszállottja élénken emlékszik az egyetlen pozitív eredményre, melyre a varázsszabályainak alkalmazása során jutott, közben pedig közönyösen megfeledkezik a sok negatív eredményről, tökéletes kudarcról. A tűzimádás a legteljesebb formájában Perzsiában jelent meg,

ahol sokáig fenn is maradt. Némely törzs úgy imádta a tüzet, mint egy istenséget magát; más törzsek úgy tisztelték, mint az általuk imádott istenségek megtisztító és megnemesítő szellemének lángoló jelképét. A Vesta-szüzeket a szent tüzek őrzésével bízták meg, és a huszadik században a gyertyák még mindig sok vallási esemény formai kellékeként égnek.

5. AZ ÉGITESTEK IMÁDÁSA

[1] A sziklák, a hegyek, a fák és az állatok imádása az elemek félelmes hódolatán keresztül fejlődött a nap, a hold és a csillagok istenítéséig. Indiában és másutt is a csillagokat úgy tekintették, mint ama nagy emberek megdicsőült lelkeit, akik elhagyták a húsvér

testbeli életet. A káld csillagtisztelet követői magukat az ég-atya és a föld-anya gyermekeinek tekintették.

2 A holdimádás megelőzte a napimádást. A hold tisztelete a vadászok korában érte el a tetőpontját, míg a napimádás a következő mezőgazdasági korszakok fő vallási szertartása lett. A napimádás általánosan először Indiában vert gyökeret, és itt is maradt fenn a legtovább. Perzsiában a napimádásból eredt a későbbi Mitrász-tisztelet. Sok népnél a napot úgy tekintették, mint a királyaik ősét. A káldok a napot „a világegyetem hét körének” középpontjába tették. A későbbi polgárosodott társadalmak azzal tisztelték a napot, hogy a hét első napját róla nevezték el.

[3] A napistenről úgy tartották, hogy ő a szűztől-született végzet-fiak apja, akiket mindegyre úgy tekintettek, mint akiket a kegyelt emberfajták a megmentőikül kaptak. E természetfeletti gyermekeket mindig kitették hányódni valamely szent folyón, hogy azután valamilyen rendkívüli módon megmeneküljenek, felnőve pedig csodálatos személyekké és a népeik megszabadítóivá legyenek.

6. AZ EMBER IMÁDÁSA

[1] Miután az ember a föld színén és a mennyekben már mindent imádott, nem tétovázott ugyanilyen imádattal fordulni önmaga felé. A tudatlan vadember nem tesz világos különbséget vadállatok, emberek és

istenek között.

2 A korai ember minden nem szokványos személyt emberfelettinek tekintett, és olyannyira félte e lényeket, hogy félelemmel vegyes bámulattal viseltetett irántuk; bizonyos fokig valóságosan istenként imádta őket. Még az ikerszülést is nagyon jó szerencsének vagy nagyon is balszerencsés dolognak tekintette. Az elmebajosokat, nyavalyatörősöket és gyengeelméjűeket gyakran imádták az épelméjű társaik, akik azt hitték, hogy az ilyen furcsa lényeket istenek szállták meg. A papokat, királyokat és látnokokat is imádták; a régi idők szent embereire úgy tekintettek, mint akik istenségtől kapnak ösztönzést.

3 A törzsfők a haláluk után *megistenültek*.

Később az eltávozott nemes lelkek *szentté* lettek. A segítség nélkül kifejlő evolúció sohasem teremtett az elhunyt emberek megdicsőített, felemelt és kifejlődött szellemeinél magasabb rendű isteneket. A vallás a korai fejlődési szakaszában megteremti a maga isteneit. A kinyilatkoztatás során az Istenek alakítják a vallást. Az evolúciós vallás a halandó ember képére és hasonlatosságára teremti meg a maga isteneit; a kinyilatkoztatott vallás arra törekszik, hogy a halandó embert az Isten képére és hasonlatosságára alakítsa és formálja.

[4] Azok a kísértetistenek, melyek eredetét némelyek emberinek tételezik fel, elkülönítendők a természeti istenektől, mert a természetimádás panteont alakított ki — a ter-

mészeti szellemek az istenek rangjára emelkedtek. A természettiszteletek fejlődése a később megjelenő kísértetimádások fejlődési iránya mentén folytatódott, és mindegyik hatást gyakorolt a másikra. Számos vallási rendszer foglalta magába az istenség kettős fogalmát, a természeti isteneket és a kísértetisteneket; némely istentanban e fogalmak zavaróan összefonódtak, amint azt jól példázza Thór is, aki kísértethős és egyúttal a villámok ura is volt.

5 De az embernek ember általi imádása a tetőpontját akkor érte el, amikor a világi urak megkövetelték az alattvalóiktól az efféle hódolatot és ezen igényeik igazolására azt hirdették magukról, hogy az istenségtől származnak.

7. AZ ISTENIMÁDAT ÉS A BÖLCSESSÉG SEGÉDJE

[1] Úgy tűnhet, hogy a természetimádás természetes úton és külső kényszer nélkül bukkant fel az ősi férfiak és nők elméjében, és csakugyan így történt; de ugyanezen fejletlen elmékben mindvégig működött a hatodik szellem-segéd, melyet e népeknek az emberi törzsfejlődés e szakaszának irányító hatásául adományoztak. És e szellem folyamatosan ösztökélte az emberi faj istenimádati vágyát, függetlenül attól, hogy annak első megnyilvánulásai milyen kezdetlegesek voltak. Az istenimádat szelleme adott az embernek határozott késztetést az imádatra, függetlenül attól, hogy az állati félelem serkentette az imádat kifejeződését, és

hogy annak korai gyakorlása a természeti tárgyakra összpontosult.

[2] Emlékeznetek kell arra, hogy az érzés, és nem a gondolkodás az, ami vezérlő és szabályozó hatást gyakorol minden evolúciós fejlődésre. A fejletlen elmék számára csekély különbség van a félelem, az óvakodás, a tisztelet és az imádás között.

[3] Amint az imádatkésztetést bölcsesség — elmélyült és élményelvi gondolkodás — serkenti és irányítja, megkezdődik annak átalakulása a valódi vallás jelenségévé. Amikor a hetedik szellem-segéd, a bölcsesség szelleme, már hatékony segédkezést tud kifejteni, akkor az imádásban az ember fokozatosan elfordul a természettől és a természeti tárgyaktól a természet Istene és a minden ter-

mészeti dolog örökkévaló Teremtője felé.

4 [Közreadta a Nebadon egyik Ragyogó Estcsillaga.]

86. ÍRÁS

A VALLÁS FEJLŐDÉSÉNEK KORAI SZAKASZA

A VALLÁSNAK az azt megelőző és kezdetleges imádatkésztetésből való kialakulása nem függ a kinyilatkoztatástól. Az emberi elmének az egyetemes szellemadomány hatodik és hetedik elmesegédjének közvetlen befolyása alatti szokványos működése tökéletesen elégséges e fejlődés biztosításához.

[2] Az embernek a természeti erőktől való legkorábbi, a vallási szintet el nem érő félelme úgy vált fokozatosan vallási jellegűvé, hogy a természet megszemélyesült, szellemiesült és később megistenült az emberi

tudatban. A vallás kezdetleges fajtája ezért természetes élőlénytani következménye volt a fejlődő állati elmék lélektani tehetetlenségének, mely akkor jelentkezett, amint ezen elmék fogalmakat alkottak a természetfelettiről.

1. A VÉLETLEN: JÓSZERENCSE ÉS BALSZERENCSE

[1] A természetes imádatkésztetéstől függetlenül a korai evolúciós vallás gyökerei az embernek a véletlen dolgokkal — az úgynevezett szerencsével, a mindennapos történésekkel — való tapasztalataiból erednek. Az ősember élelemre vadászó lény volt. A vadászat eredménye szükségképpen változó, és ez eredményez bizonyos olyan tapasztalatokat, melyeket az ember úgy értelmez,

mint *jószerencse* és *balszerencse.* A balszerencse komolyan befolyásolta a folyamatosan bizonytalan és gyötrelmes létben tengődő férfiak és nők életét.

2 A vadember korlátolt értelmi látóköre olyannyira a véletlenre szűkül, hogy a szerencse az életének állandó befolyásoló tényezőjévé válik. A kezdetleges urantiaiak a létért küzdöttek, nem az életszínvonalért; olyan veszélyes életet éltek, melyben a szerencse fontos szerepet játszott. Az ismeretlen és a nem látható csapástól való állandó félelem e vadakat a kétségbeesés felhőjébe burkolta, mely minden élvezetet biztosan eltakart előlük; állandó félelmet éreztek amiatt, hogy valamilyen cselekedetük balszerencsét hoz rájuk. A babonás vadak min-

dig is féltek attól, hogy a jószerencse elhagyja őket; az ilyen jó szerencsében a csapás biztos hírnökét látták.

3 A balszerencsétől való állandó félelem bénító hatással volt rájuk. Mi értelme keményen dolgozni és balszerencsét aratni — vagyis valamiért nem kapni semmit — amikor az ember tengődhet is és rámosolyoghat a jószerencse — vagyis a semmiért kaphat valamit? A nem gondolkodó emberek megfeledkeznek a jószerencséről — magától értetődőnek veszik — de fájdalmasan emlékeznek a balszerencséjükre.

4 A korai ember bizonytalanságban és a véletlentől — a balszerencsétől — való állandó félelemben élt. Az élet izgalmas kockajáték volt; szerencsejáték volt a létezés. Nem cso-

da, hogy a részben polgárosodott emberek még mindig hisznek a véletlenben és hajlamot mutatnak a szerencsejáték iránt. Az ősember két meghatározó érdek között őrlődött: a kapni valamit semmiért szenvedélye és a semmit sem kapni valamiért félelme között. És e létezési szerencsejáték volt a korai vadember elméjének fő érdeklődési területe és ez igézte meg a legjobban.

5 A későbbi pásztorok ugyanígy gondolkodtak a véletlenről és a szerencséről, míg a még későbbi gazdálkodókban egyre jobban tudatosult, hogy a termést számos olyan dolog közvetlenül is befolyásolja, melyekre az embernek kevés vagy semennyi befolyása sincs. A gazdálkodó az aszály, az áradások, a jégeső, a viharok, a rovarkártevők és

a növényi betegségek, valamint a hőség és a hideg, mint csapások áldozatának tekintette magát. És mivel mindeme természeti hatások befolyásolták az egyén jólétét, úgy tekintette azokat, mint jószerencsét, illetőleg balszerencsét.

6 A véletlenről és a szerencséről alkotott eme képzet erősen áthatotta az összes ősi nép életfelfogását. Még az újabb időkben is az áll Salamon bölcseletében: „Fordítván magamat láttam, hogy nem a gyorsaké a futás, és nem az erőseké a viadal, és nem a bölcseké a kenyér, és nem az okosoké a gazdagság, és nem a tudósoké a kedvesség; hanem végzet és véletlen szerint lesznek mindezek. Mert nem is tudja az ember az ő végzetét; mint a halak, melyek megfogatnak rossz há-

lóban, és mint a madarak, melyek megfogatnak a tőrben, miképpen ezek, azonképpen megfogatnak az emberek fiai a rossznak idején, mikor az eljön reájuk hirtelenséggel."

2. A VÉLETLEN MEGSZEMÉLYESÍTÉSE

[1] Az aggódás a vademberi elme egyik természetes állapota volt. Amikor a férfiak és nők túlzott mértékben válnak aggodalmaskodóvá, akkor egyszerűen visszatérnek a nagyon régi elődeik természetes állapotához; és amikor az aggódás ténylegesen is keservessé válik, akkor már akadályozza a cselekvést és biztosan evolúciós változásokat és élőlénytani alkalmazkodásokat indít be. A fájdalom és a szenvedés lényeges tényező a

fokozatos evolúcióban.

2 Az életért való küzdelem olyan fájdalmas, hogy bizonyos visszamaradt törzsek még ma is üvöltenek és jajgatnak minden napfelkeltekor. Az ősember állandóan azt kérdezte, hogy „Ki gyötör engem?” És mivel nem talált anyagi forrást a szenvedéseihez, valamilyen szellemi magyarázat mellett döntött. És így született meg a vallás a rejtélyes dolgoktól való félelemből, a nem látható dolgok félelemmel vegyes tiszteletéből és az ismeretlentől való rettegésből. A természetfélelem a létért való küzdelem egy tényezője lett, először a véletlen, majd pedig a rejtély miatt.

3 ¶ Az ősi elme következtető volt, de kevés értelmes képzettársításból alkotott fogalma

akadt; a vademberi elme tanulatlan volt, teljesen együgyű. Ha egy esemény egy másikat követett, akkor a vadember úgy tekintette azokat, mint okot és következményt. Amit a polgárosodott ember babonaságnak tekint, az a vadaknál egyszerű tudatlanság volt. Az emberiség lassan tanulta meg, hogy nem szükségképpen van bármiféle kapcsolat a célok és az eredmények között. Az emberi lények csak most kezdik megérteni, hogy a létmegnyilvánulások a tettek és azok következményei között jelennek meg. A vadember igyekszik minden nem megfogható és elvont dolgot megszemélyesíteni, és így a természet és a véletlen kísértetekként — szellemekként — és később istenekként személyesül meg.

4 ¶ Az ember természeténél fogva hajlamos

hinni abban, amiről úgy gondolja, hogy a legjobb neki, ami az ő közvetlen vagy közvetett érdekének megfelel; az önös érdek erősen háttérbe szorítja az ok-okozati összefüggéseket. A vadember és a polgárosodott emberek elméje közötti különbség inkább tartalmi, semmint jellegbeli, inkább fokozatbeli, semmint minőségi.

5 De ha a nehezen felfogható dolgoknak továbbra is természetfeletti okokat tulajdonít, akkor az nem más, mint lagymatag és kényelmes módja a nehéz észbeli munka minden formája kerülésének. A szerencse csak egy fogalom, melyet azért alkottak, hogy azzal jelöljék a megmagyarázhatatlant az emberi lét bármely korszakában; azokat a jelenségeket jelöli, melyeket az emberek nem ké-

pesek vagy nem akarnak mélyebben megérteni. A véletlen olyan szó, melynek jelentése, hogy az ember túl tudatlan vagy túl tunya ahhoz, hogy meghatározza az okokat. Az emberek akkor tekintik a természeti jelenséget véletlen eseménynek vagy balszerencsének, amikor híján vannak a kíváncsiságnak és a képzelőerőnek, amikor a fajtájukból hiányzik a kezdeményezőkészség és a kalandvágy. Az élet jelenségeinek feltárása előbb-utóbb lerombolja az embernek a véletlennel, a szerencsével és az úgynevezett vakesetekkel kapcsolatos hiedelmeit, felváltva azokat a törvény és rend világegyetemével, ahol minden következményt határozott okok előznek meg. Így a létfélelmet felváltja az életöröm.

6 A vadember az egész természetet úgy te-

kintette, mint amit éltet, ural valami. A polgárosodott ember még mindig félrerúgja azokat az élettelen tárgyakat és káromkodik miattuk, melyek az útjába kerülnek és éppen belebotlik azokba. Az ősember soha nem tekintett semmit véletlennek; mindig minden szándékos volt. Az ősember számára a végzet területe, a szerencse működése, a szellemvilág éppen olyan szervezetlen és rendszertelen volt, mint a kezdetleges társadalom. A szerencsét a szellemvilág szeszélyes és heves válaszának tekintette; később pedig az istenek hangulatváltozásának.

7 De nem minden vallás fejlődik ki életerőhitből. Az életerőhittel egyidejűleg a természetfelettire vonatkozó más fogalmak is léteztek, és e hiedelmek szintén imádáshoz

vezettek. A természetközpontúság nem vallás — hanem a vallás sarja.

3. A HALÁL — A MEGMAGYARÁZHATATLAN

[1] A fejlődő ember számára a halál jelentette a legnagyobb megrázkódtatást, a véletlen és a rejtély leginkább zavarba ejtő keverékét. Nem az élet szentsége, hanem a halál megrázkódtatása ösztönözte a félelmet és támogatta hatékonyan a vallást. A vad népek körében a halál rendszerint erőszak eredménye volt, így a nem erőszakos halál nagyon rejtélyes dolog lett előttük. A halál, mint az élet természetes és várható vége nem tudatosult világosan a fejletlen népekben, és számos korszaknyi időre volt szüksége az em-

bernek ahhoz, hogy felismerje annak elkerülhetetlenségét.

2 ¶ A korai ember tényként fogadta el az életet, míg a halált valamiféle csapásnak tekintette. Minden emberfajtának vannak mondái el nem halálozott emberekről, ezek a halálhoz való korai viszonyulás csökevényes hagyományai. Az emberi elmében már megvolt a zavaros és szervezetlen szellemvilágra vonatkozó bizonytalan képzet, egy olyan terület, ahonnan az emberi élet minden megmagyarázhatatlan dolga eredt, és a halált is felvették a megmagyarázhatatlan jelenségek e hosszú jegyzékébe.

3 Az összes emberi betegségről és természetes halálról először azt hitték, hogy szellemi közrehatás eredményei. Némely pol-

gárosodott emberfajta még a jelenkorban is úgy tekinti a betegséget, mint amelyet „az ellenség” okozott és a gyógyulást vallási szertartásoktól reméli. A későbbi és összetettebb istentani rendszerek a halált a szellemvilág tettének tulajdonították, mely rendszerek mindegyike olyan tantételekhez vezetett, mint az eredendő bűn és az ember bűnbeesése.

4 A hatalmas természeti erőkkel szembeni tehetetlenség felismerése, valamint a betegség és a halál eljövetelét megelőző emberi gyengeség megértése volt az, ami arra késztette a vadembert, hogy az anyagi feletti világtól várjon segítséget, mely világot bizonytalanul úgy képzelt el magának, mint az élet

e rejtélyes viszontagságainak forrását.

4. A HALÁL TÚLÉLÉSÉNEK FOGALMA

[1] A halandói személyiség anyagin túli szakaszának fogalma a mindennapi élet történései és a kísértetálmok nem tudatos és tisztán véletlenszerű társításából született meg. Az eltávozott főnökről való egyidejű álmodás a törzs több tagja esetében meggyőző bizonyítékot szolgáltatónak tűnt arra, hogy az öreg főnök valamilyen formában tényleg visszatért. Ez teljesen valóságos volt az ilyen álomból izzadtan, remegve és kiabálva felébredt vadember számára.

[2] A jövőbeli létezésben való hit álomeredete megmagyarázza azt a hajlamot, hogy az

ember a nem látható dolgokat miért mindig a látható dolgok segítségével képzeli el. És ezen új álom-kísérteti jövőbeli élet fogalma ekkor kezdett hatékony ellenszerévé válni az önfenntartás élőlénytani ösztönével társult halálfélelemnek.

3 A korai ember szintén sokat foglalkozott a lélegzetével, különösen a hideg éghajlatokon, ahol a lehelet felhőként látható is volt. Az *élet leheletét* tekintette az egyetlen, az élőket a holtaktól elválasztó jelenségnek. Tudta, hogy a lehelet el tudja hagyni a testet, és az álmai azokról a különös dolgokról, melyeket alvás közben tett, meggyőzték arról, hogy valami testetlen dolog is van az emberi lényben. Az emberi lélekről alkotott legkezdetlegesebb felfogás, a kísértet képzete a

lélegzet-álom eszmerendszeréből ered.

4 Végül a vadember úgy tekintette magát, mint kettős — testből és lélegzetből álló — lényt. Ha a lélegzetből elvesszük a testet, akkor szellemhez, kísértethez jutunk. Bár a kísérteteknek, illetőleg szellemeknek igen határozott emberi eredetük volt, mégis emberfelettieknek tekintették őket. És úgy tűnt, hogy a testtől elkülönült szellemek létezésében való hit megmagyarázza a szokatlan, rendkívüli, ritka és érthetetlen dolgok előfordulását.

5 ¶ A halál utáni továbbélés kezdetleges tantétele nem szükségképpen jelentette a halhatatlanságban való hitet. Azok a lények, akik nem tudtak húsznál tovább számolni, aligha voltak képesek felfogni a végtelensé-

get és az örökkévalóságot; inkább az ismétlődő megtestesülésekben gondolkodtak.

6 A narancsszín emberfajta különösen hajlamos volt hinni a lélekvándorlásban és az újratestesülésben. A más testi alakban való újjászületés ezen eszméje abból a megfigyelésből eredt, hogy az utód veleszületett jegyei és vonásai hasonlítanak az elődjéire. A gyermekeknek a nagyszülők és más elődök után való elnevezésének szokása az újratestesülésben való hit következménye volt. Némely későbbi emberfajta hitte, hogy az ember három-hét alkalommal hal meg. E hiedelem (mely Ádámnak a lakóvilágokon való létre vonatkozó tanításainak maradványa), és a kinyilatkoztatott vallás számos egyéb maradványa fellelhető a huszadik szá-

zadi tudatlan népek egyébként képtelen tantételei között.

7 ¶ A korai ember nem foglalkozott a pokolbeli vagy jövőbeli büntetés gondolatával. A vadember a jövőbeli életet úgy képzelte el, mint a jelenlegit, elhagyva belőle minden balszerencsét. Később eltérő végzetet tulajdonított a jó kísérteteknek és a rossz kísérteteknek — a mennyet és a poklot. De lévén, hogy számos fejletlen emberfajta hitte azt, hogy az ember úgy lép át a következő életbe, ahogy emezt elhagyja, nem nagyon tetszett nekik a megöregedés és az elgyengülés gondolata. Az öregeket szívesebben ölték meg még azelőtt, hogy túlságosan legyengültek volna.

8 Csaknem minden csoport különböző-

képpen gondolkodott a kísértetlelkek végzetéről. A görögök úgy hitték, hogy a gyenge embernek gyenge a lelke is; így kitalálták Hádészt, mint az ilyen erőtlen lelkek befogadására megfelelő helyet; az ilyen gyenge egyedekről azt is tartották, hogy az árnyékuk is kisebb. A korai anditák úgy gondolták, hogy a kísérteteik visszatérnek az őshazájukba. A kínaiak és az egyiptomiak egykor azt hitték, hogy a lélek és a test együtt marad. Az egyiptomiak körében ez gondos sírépítéshez és a test tartósítására irányuló erőfeszítésekhez vezetett. Még a mai népek is törekednek a halott bomlásának megállítására. A héberek úgy tartották, hogy az egyén rémmása Seólba megy le; nem térhet vissza az élők földjére. Hozzájuk fűződik a

fontos előrelépés a lélek kialakulásának tantételében.

5. A KÍSÉRTETLÉLEK FOGALMA

[1] Az ember nem anyagi részét nevezték kísértetnek, szellemnek, árnynak, rémnek, jelenésnek és később *léleknek.* A lélek már korán az ember álombeli mása volt; minden tekintetben pontosan olyan volt, mint a halandó maga, eltekintve attól, hogy nem volt érzékeny az érintésre. Az álombéli másban való hit közvetlenül elvezetett ahhoz a képzethez, hogy minden eleven és holt dolognak éppúgy van lelke, mint az embereknek. E fogalom miatt sokáig megmaradt a természeti szellemekben való hit; az eszkimók még mindig hisznek abban, hogy a termé-

szetben mindennek van szelleme.

2 A kísértetlélek hallható és látható, de nem érinthető meg. A faj álomvilága olyannyira fejlett szintre emelte és kiterjesztette e kifejlődő szellemvilág tevékenységeit, hogy a halált végül úgy tekintették, mint „engedni a kísértetnek”. Minden fejletlen törzs, kivéve azokat, melyek csak kevéssel voltak az állati szint felett, kialakított valamilyen lélekfogalmat. A polgárosodás kibontakozásával a lélekről alkotott e babonás fogalom megsemmisül, és az ember a lélekről alkotott azon új eszmével kapcsolatos kinyilatkoztatástól és személyes vallásos tapasztalástól fog függeni, mely lélek az Istent ismerő halandói elme és az abban lakozó isteni szellem, a Gondolatigazító közös alkotása.

3 A korai halandók rendszerint nem tudtak különbséget tenni az emberben lakozó szellem és az evolúciós természetű lélek fogalma között. A vadember nagy zavarban volt abban a tekintetben, hogy vajon a kísértetlélek őshonos-e a testben vagy egy külső közvetítő birtokolja-e a testet. Az okszerű érvelés hiánya a zavarodottság állapotában magyarázatot ad a vadaknak a lélekkel, kísértetekkel és szellemekkel kapcsolatos nagyfokú következetlenségeire.

4 A lélekről úgy gondolták, hogy úgy hozzátartozik a testhez, mint az illat a virághoz. Az ősök hitték, hogy a lélek különböző módokon képes elhagyni a testet, mégpedig:

5 1. Közönséges és átmeneti eszméletvesztés során.

6 2. Alvás közben, természetes álmodás során.

7 3. Betegség és balesetek következtében fellépő mélyen kábult és öntudatlan állapotban.

8 4. Halálkor, végleges eltávozáskor.

9 ¶ A vadember úgy tekintette a tüsszentést, mint a lélek sikertelen kísérletét a testből való kiszabadulásra. A virrasztással és őrködéssel a test képes volt meghiúsítani a lélek szökési kísérletét. Később a tüsszentést mindig valamilyen vallási kifejezés kísérte, mint amilyen az „Áldjon meg az Isten!” is.

10 ¶ Az alvást már az evolúció kezdeti szakaszában úgy tekintették, mint amely bizonyság arra, hogy a kísértetlélek különválhat a testtől, és úgy tartották, hogy az alvó ember

nevének kimondásával vagy elkiáltásával a lélek visszahívható. Az öntudatlanság más formái esetében a lélekről úgy gondolták, hogy messzebbre is eltávolodik, talán örökre meg akar szökni — a közelgő halál elől. Az álmokat úgy tekintették, mint a lélek tapasztalásait, melyeket akkor szerez, amikor átmenetileg távol van a testtől. A vadember éppen olyan valósnak hiszi az álmait, mint az ébrenlét során szerzett tapasztalásainak bármely részét. Az ősök azt a szokást követték, hogy az alvókat fokozatosan ébresztették, hogy a léleknek legyen ideje a testbe való visszatérésre.

11 Az idők során az emberek félelemmel vegyes áhítattal tekintettek az éjszaka jelenségeire, és ez alól a héberek sem voltak kivéte-

lek. Igazán hittek abban, hogy az Isten álmokon keresztül szól hozzájuk, noha Mózes parancsolatai ez ellen szóltak. És Mózesnek igaza volt, mert a közönséges álmok nem tartoznak azon módszerek közé, melyeket a szellemi világ személyiségei alkalmaznak, amikor az anyagi lényekkel érintkezni akarnak.

12 Az ősök azt hitték, hogy a lelkek állatokba költözhetnek vagy még akár holt tárgyakba is. Ez az állatokkal való azonosítás farkasemberi képzeteiben csúcsosodott ki. Lehet valamely személy nappal törvénytisztelő polgár, de amikor elalszik, a lelke farkasba vagy valamilyen más állatba költözhet, hogy éjszakai zsákmány után járjon.

13 A fejletlen emberek úgy gondolták, hogy

a lélek a lélegzettel van kapcsolatban, és hogy a lélek sajátosságait a lélegzet révén át lehet venni vagy át lehet adni. A bátor főnök rálehelt az újszülött gyermekre, s ezáltal bátorságot öntött belé. A korai keresztények körében a Szent Szellem adományozásának szertartását a jelöltekre való rálehelés kísérte. A Zsoltáros mondta: „Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük.” Sokáig volt szokás, hogy a legidősebb fiú megpróbálja elkapni a haldokló apja utolsó lélegzetét.

[14] Később az árnyékot félték és tisztelték pont úgy, mint a lélegzetet. Az ember vízi tükörképét néha szintén a kettős sajátlényeg bizonyítékának tekintették, és a tükröket babonás tisztelet vette körül. Még ma is

számos polgárosodott személy fordítja a fal felé a tükröt, amikor valaki meghal. Némely visszamaradt törzs még mindig hiszi, hogy a fényképek, rajzok, hasonmások vagy képek a lélek egészét vagy egy részét elveszik a testtől; az ilyen dolgokat tiltják is.

15 A lélekről általánosan hitték, hogy azonos a lélegzettel, de a különböző népeknél a lélek lakozott a fejben, a hajban, a szívben, a májban, a vérben és a zsírban. Az „Ábel vére a földről kiált” azt az egykori hiedelmet fejezi ki, hogy a kísértet jelen van a vérben. A szemiták azt tanították, hogy a lélek a testzsírban lakozik, és sok nép körében az állati zsír fogyasztása tabu volt. A fejvadászat az ellenség lelkének egyik foglyul ejtési módszere volt, miként a hajas fejbőr lenyúzása is.

A legutóbbi időkben a szemeket tekintették a lélek ablakainak.

16 A három, illetőleg négy lélek tantételében hívők úgy tartották, hogy egy lélek elvesztése kellemetlen érzést, kettőé betegséget, háromé halált okoz. Szerintük egy lélek lakik a lélegzetben, egy a fejben, egy a hajban, egy a szívben. A betegeknek azt tanácsolták, hogy szabad téren járkáljanak fel s alá, hátha sikerül befogniuk az elkóborolt lelküket. A legnagyobb orvosságos emberekről úgy tartották, hogy képesek a beteg személy sérült lelkét egy újra, egy „újonnan születettre” kicserélni.

17 Badonan gyermekei kialakították a két lélek, vagyis a lélegzet és az árnyék hitét. A korai nodfi fajták úgy tekintették az embert,

mint amely két személyből áll, lélekből és testből. Az emberi lét e bölcselete később tükröződött a görög látásmódban is. A görögök maguk három lélekben hittek; a gyomorban lakozó növényiben, a szívben lakozó állatiban, a fejben lakozó értelmiben. Az eszkimók úgy tartják, hogy az ember három részből áll: testből, lélekből és névből.

6. A KÍSÉRTET-SZELLEM KÖRNYEZET

[1] Az ember természeti környezetet örökölt, társadalmi környezetre tett szert és kísértet környezetet képzelt el magának. Az állam az ember válasza a természeti környezetére, az otthon a társadalmi környezetére, az egyház pedig a csalóka kísértet környezetére.

[2] A kísértetek és szellemek elképzelt világának valóságaiban való hit az emberiség történelme során már korán általános lett, és ez az újonnan elképzelt szellemvilág hatalommá vált a kezdetleges társadalomban. Az egész emberiség elmebéli és erkölcsi életét mindörökre megváltoztatta ennek az új tényezőnek az emberi gondolkodásban és cselekvésben való megjelenése.

[3] A képzelgés és tudatlanság e nagy előtételébe a halandói félelem belesajtolta a fejletlen népek minden későbbi babonaságát és vallását. A kinyilatkoztatás koráig ez volt az ember egyetlen vallása, és ma a világ számos emberfajtája csak e durva evolúciós vallással rendelkezik.

[4] Az evolúció előrehaladásával a jószeren-

cse összekapcsolódott a jó szellemekkel, a balszerencse pedig a rossz szellemekkel. A változó környezethez való kényszerű alkalmazkodással járó kényelmetlenséget rossz szerencsének tekintették, a szellemkísértetek elégedetlenségének. Az ősember a maga veleszületett imádatkésztetéséből és a véletlenről alkotott helytelen képzeteiből lassan vallást alakított ki. A polgárosodott ember biztosítási rendszereket bocsát rendelkezésre e véletlenszerű körülményekkel való megbirkózáshoz; a mai tudomány mennyiségtani módszerekkel dolgozó adatsor-vizsgálót állít a kitalált szellemek és szeszélyes istenek helyébe.

5 Minden egyes múló nemzedék megmosolyogja az elődei buta babonáit, miköz-

ben megtartja azokat a téves gondolatokat és imádatokat, melyek további megmosolygást fognak kiváltani a felvilágosult utódok körében.

6 ¶ De végül az ősember elméjében a veleszületett élőlénytani késztetések egészét meghaladó gondolatok bukkantak fel; végül az ember olyan életmód kialakításán dolgozott, melynek alapja több volt, mint az anyagi ingerekre adott válasz. A kezdetleges bölcseleti életelv csírái elkezdtek megjelenni. Az élet a természetfeletti viszonylatában kezdett működni, mert ha a szellemkísértet elégedetlensége esetén balszerencsében, elégedettsége esetén pedig jószerencsében részesíti az embert, akkor az emberi viselkedést ennek megfelelően szabályozni kell. A

helyes és a helytelen fogalma végül kifejlődött; és történt mindez jóval azelőtt, hogy bármilyen kinyilatkoztatásra sor került volna a földön.

7 E fogalmak megjelenésétől számítható a hosszú és pazarló küzdelem az örökké elégedetlen szellemek megbékítéséért, az evolúciós vallási félelem rabszolgasága, az emberi erőfeszítések hosszú időn át tartó pazarlása sírokra, templomokra, áldozatokra és papságokra. Iszonyú és rettenetes nagy volt ez az ár, de az eredmény mindent megért, mert az ember ezen keresztül jutott el a viszonylagosan helyes és helytelen dolgok természetes felismeréséig; az emberi erkölcstan megszületett!

7. A KEZDETLEGES VALLÁS RENDELTETÉSI CÉLJA

[1] A vadember a biztosítás szükségét érezte, és ezért készségesen megfizette a félelem, a babonaság, a rettegés és a papi ajándékok terhes díjait azért, hogy a balszerencse elleni varázslási biztosítás elvét kövesse. A kezdetleges vallás egyszerűen csak a biztosítási díjak megfizetését jelentette az erdők veszélyei ellen; a polgárosodott ember az ipari balesetekkel és a mai életmód követelményeivel szemben fizet anyagi biztosítási díjakat.

[2] A mai társadalom elveszi a biztosítási üzletet a papoktól és a vallástól, és a gazdaság területére helyezi át. A vallást egyre inkább a síron túli életre vonatkozó biztosítás foglal-

koztatja. A mai emberek, legalábbis a gondolkodók, többé már nem fizetnek feleslegesen biztosítási díjat a szerencse szabályozása céljából. A vallás lassan magasabb bölcseleti szintekre emelkedik, szemben a korábbi rendeltetésével, amikor még balszerencse elleni biztosítási rendszerként működött.

3 De ezen ősi vallási eszmék akadályozták meg az embert abban, hogy végzethívővé és reménytelenül borúlátóvá váljon; hitték, hogy legalább tehetnek valamit a végzetük befolyásolása érdekében. A kísértetfélés vallása azt a képzetet keltette az emberekben, hogy *szabályozniuk kell a viselkedésüket,* hogy van egy anyagfeletti világ, mely ellenőrzése alatt tartja az emberi végzetet.

4 A mai polgárosodott emberfajták épp

most emelkednek ki a kísértetfélésből, mellye a szerencsét és a létezés mindennapos változékonyságát próbálták magyarázni. Az emberiség most szabadul fel a kísértet-szellemmel magyarázott balszerencse rabszolgasorából. De miközben az emberek feladják az élet viszonytagságainak szellem-okokra való visszavezetésének tantételét, meglepő fogékonyságot mutatnak egy, ezzel csaknem egyenlő mértékben téves tanításnak a befogadására, mely meghagyja nekik, hogy minden emberi egyenlőtlenségért a helytelen politikai alkalmazkodást, a társadalmi igazságtalanságot és az ipari versenyt okolják. De az új jogszabályok, az erősödő jótékonykodás és a még inkább ipari jellegű átalakulások, legyenek azok önmagukban és önma-

guktól bármilyen jók is, nem fognak rendet tenni a születés tényei és az élet véletlenszerűségei terén. Csakis a tények megértése és a természeti törvények adta kereteken belüli bölcs alakítása fogja képessé tenni az embert arra, hogy elérje, amit akar és elkerülje, amit nem akar. A tudományos cselekvéshez vezető tudományos ismeretek jelentik az egyedüli ellenszert az úgynevezett véletlen rossz dolgokhoz.

5 ¶ A munka, a háború, a rabszolgaság és a polgári kormányzás az embernek az ő természeti környezetében való társadalmi fejlődésére adott válaszaként jelent meg; a vallás hasonlóképpen az elképzelt kísértetvilág jelentette csalóka környezetre adott válaszként jelent meg. A vallás az önfenntartás

evolúciós fejleménye volt, és működött is, függetlenül attól, hogy eredendően téves feltevésből indult ki és teljesen következetlen volt.

6 A kezdetleges vallás készítette elő az emberi elme terepét, mégpedig a hamis félelem hatalmas és lenyűgöző ereje révén, a természetfeletti eredetű igaz szellemi erő, a Gondolatigazító adományozásához. És az isteni Igazítók mindig is azon munkálkodtak, hogy az Isten-félést Isten-szeretéssé alakítsák. Az evolúció néha talán lassú, de a hatékonysága biztos.

7 [Közreadta a Nebadon egyik Estcsillaga.]

87. ÍRÁS

A KÍSÉRTETTISZTELETEK

A KÍSÉRTETTISZTELET a balszerencse veszélyeinek ellensúlyozásaként alakult ki; annak kezdetleges vallási szertartásai a balszerencse miatti aggodalomból és a holtaktól való rendkívüli félelemből eredtek. E korai vallások egyikének sem volt sok köze Istenség elismeréséhez vagy az emberfeletti dolgok tiszteletéhez; a szertartásos szokásai többnyire nemleges jellegűek voltak, abból a célból alakították ki azokat, hogy elkerüljék, elűzzék vagy kényszerítsék a kísérteteket. A kísértettisztelet se több, se kevesebb, mint baj elleni biztosítás; semmi köze sem volt a na-

gyobb és jövőbeli hozamokhoz szükséges beruházáshoz.

[2] Az ember hosszú és elkeseredett küzdelmet vívott a kísértetimádással. Az emberi történelemben semmi más nem volt képes több szánalom keltésére, mint az embert a kísértetszellem-félés nyomorult rabszolgájaként ábrázoló kép. De éppen e félelem megszületésével indult el az emberiség a vallási evolúció egy magasabb szintje felé. Az emberi képzelet eltávolodik a sajátlényeg partjaitól és addig nem fog újra horgonyt vetni, míg el nem éri egy igazi Istenség, egy valódi Isten fogalmát.

1. A KÍSÉRTETFÉLÉS

[1] A haláltól azért féltek, mert a halál egy újabb kísértetnek a fizikai testéből való meg-

szabadulását jelentette. Az ősök minden tőlük telhetőt megtettek, hogy megakadályozzák a halált, hogy elkerüljék az újabb kísértettel való kényszerű küzdelemmel járó gondot. Mindig is nagyon törekedtek arra, hogy a kísértetet a halál helyszínétől való távozásra bírják, hogy rávegyék a holtak földjére való elindulásra. A kísértettől a leginkább abban az átmeneti időszakban féltek, amely a feltételezésük szerint a halál beálltakori megjelenése és a kísértetek hazájába való későbbi elindulása között eltelt, mely utóbbi az álmennyre vonatkozó homályos és kezdetleges fogalom volt.

2 Bár a vadember természetfeletti erőkkel ruházta fel a kísérteteket, nemigen tekintette őket természetfeletti értelemmel bírók-

nak. Számos fortélyt és cselt alkalmazott a kísértetek megtévesztésére és félrevezetésére; a polgárosodott ember még mindig erősen bízik abban, hogy jámborság kinyilvánításával reménye lehet valamiképpen megtéveszteni még egy mindentudó Istenséget is.

3 Az ősemberek azért féltek a betegségektől, mert a betegség megfigyeléseik szerint gyakran a halál hírnöke volt. Ha a törzs javas embere nem tudott meggyógyítani egy beteget, akkor a beteg embert rendszerint kivitték a családi kunyhóból, s átvitték egy kisebbe vagy kitették a szabad ég alá, hogy egyedül haljon meg. A házat pedig, ahol haláleset következett be, rendszerint lerombolták; ha ezt nem tették meg, akkor is mindig kerülték, és e félelem akadályozta az

ősembert abban, hogy tartós lakóhelyeket építsen. Ez ellene hatott az állandó lakóhelyet jelentő falvak és városok létesítésének is.

4 A vadak egész éjjel virrasztottak és beszélgettek, amikor a nemzetség valamely tagja meghalt; attól féltek, hogy ők is meghalnak, ha a holttest közelében esetleg elalszanak. A holttest által terjesztett fertőzés igazolta a holtaktól faló félelmet, és minden nép valamikor aprólékosan kidolgozott megtisztulási szertartásokat alkalmazott azon egyének megtisztulása érdekében, akik a halottal érintkeztek. Az ősök hitték, hogy fényt kell biztosítani a holttestnek; a holttest sohasem maradhatott sötétben. A huszadik században még mindig gyertyát gyújtanak a halottas szobákban, és az embe-

rek még mindig virrasztanak a halott mellett. Az úgynevezett polgárosodott ember még messze nem tisztította meg teljesen az életfelfogását a holttestektől való félelemtől.

5 De az emberek mindeme félelmek ellenére is törekedtek a kísértet félrevezetésére. Ha a halotti kunyhót nem rombolták le, akkor a testet a fal egyik hasadékán át távolították el, sohasem az ajtón keresztül. Ezeket az intézkedéseket a kísértet összezavarása érdekében hozták, azért, hogy megakadályozzák az elidőzését, és hogy biztosítsák, hogy ne tudjon visszatérni. A gyászolók is külön útvonalakon tértek vissza a temetésből, nehogy a kísértet kövesse őket. Irányváltásokat és rengeteg egyéb fortélyt is alkalmaztak annak érdekében, hogy a kísértet ne térhes-

sen vissza a sírból. A kísértet megtévesztése céljából a nemek gyakran ruhát cseréltek. A gyászruhákat úgy tervezték, hogy eltakarja a túlélőket; később pedig úgy, hogy tiszteletet mutasson a halott iránt és így megbékítse a kísérteteket.

2. A KÍSÉRTETEK KIENGESZTELÉSE

[1] A vallásban a kísértet kiengesztelésének nemleges jellegű programja jóval megelőzte a szellem kényszerítésének és a szellemhez való folyamodásnak az igenlő jellegű programját. Az ember által gyakorolt imádás első cselekedetei védekezési jelenségek voltak, nem hódolatiak. A mai ember bölcs dolognak tartja, hogy biztosítsa magát a tűz ellen; a vadember ugyanígy bölcs dolognak tartot-

ta, hogy biztosítsa magát a kísértetektől jövő balszerencse ellen. E védelem biztosítására való törekvése képezte a kísértettiszteletek szertartásos eljárásait és szokásait.

2 ¶ Egykor úgy gondolták, hogy a kísértet erős vágyát gyorsan el kell „űzni”, hogy zavartalanul juthasson el a holtak földjére. Ha az élők a kísértet elűzésének szertartásában tévedésből megtettek vagy éppen nem tettek meg valamit, akkor az szerintük bizonyosan késleltette a kísértetföldre való átjutást. Erről úgy gondolták, hogy felbosszantja a kísértetet, a dühös kísértet pedig szerintük a csapások, bajok és boldogtalanság forrása.

3 A temetési szolgálat az ember azon törekvéséből ered, hogy rábírja a kísértetlelket a jövőbeli otthonába való elindulásra, a teme-

tési beszédet pedig eredetileg arra találták ki, hogy az új kísértetet útbaigazítsák. Szokás volt élelmet és ruházatot biztosítani számára az útra, e dolgokat a sírban vagy annak közelében helyezték el. A vadember hitte, hogy három nap és egy év közötti időtartam szükséges a „kísértet elűzéséhez” — vagyis ahhoz, hogy a sír közeléből eltűnjön. Az eszkimók még mindig hiszik, hogy a lélek három napig a testtel marad.

[4] Csendet vagy gyászt tartottak a halál után annak érdekében, hogy a kísértetet nehogy hazavonzzák. A gyászolás szokványos formái közé tartoztak az önkínzások — a sebzések. Sok haladóbb tanító próbált ezeknek véget vetni, de nem jártak sikerrel. A böjtölésről és az önmegtartóztatás más formáiról

úgy tartották, hogy örömet okoznak a kísérteteknek, akik örömüket lelik az élők szenvedéseiben abban az átmeneti időszakban, amikor a holtak földjére való tényleges elindulást megelőzően még a közelben ólálkodtak.

5 A hosszú és gyakori gyászolási tétlenség a polgárosodás kibontakozásának egyik nagy akadályát képezte. Évente heteket, sőt hónapokat pazaroltak el szó szerint ilyen terméketlen és haszontalan gyásszal. Az a tény, hogy hivatásos gyászolókat szerződtettek a temetési alkalmakra azt jelzi, hogy a gyász szertartás volt, nem pedig a szomorúság bizonysága. A mai emberek tiszteletből és családi veszteség okán gyászolják a holtakat, de az ősök *félelemből* tették.

6 A halottak nevét sohasem ejtették ki. Valójában gyakran száműzték azokat a nyelvükből. E nevek tabukká lettek, és így a nyelvek folyamatosan szegényedtek. Ez végül a jelképes beszéd és a képletes kifejezésmód elszaporodásához vezetett, mint amilyen az is, hogy „a név vagy nap, melyet sohasem említ ez ember”.

7 ¶ Az ősök olyannyira meg akartak szabadulni a kísértettől, hogy minden olyasmit felkínáltak neki, amit az életében kívánt volna. A kísértetek feleségeket és szolgákat akartak; a tehetős vadember elvárta, hogy legalább egy rabszolgafeleséget élve eltemessenek vele. Később az lett a szokás, hogy az özvegyasszony öngyilkosságot követett el a férje sírján. Egy gyermek halála-

kor gyakran megfojtottak az anyát, a nagynénit vagy a nagymamát annak érdekében, hogy egy felnőtt kísértet tartson a gyermekkísértettel és gondoskodjon róla. Azok pedig, akik az életüket adták, rendszerint önként tették azt; valóban, ha a szokást megsértve éltek volna tovább, akkor a kísértet haragjától való félelem megfosztotta volna őket az élet ama kevés örömétől is, melyet e vadak élvezhettek.

8 Szokás volt a halott főnök társául nagyszámú alattvalót küldeni; a rabszolgákat az uruk halálakor leöldösték, hogy a kísértetföldön továbbszolgáljanak. A borneóiak még mindig adnak a halott mellé egy szálláscsináló szolgát is; egy rabszolgát leszúrnak, hogy a kísértetek útját az elhunyt urá-

val együtt tegye meg. A meggyilkolt személyek kísérteteiről úgy tartották, hogy örömmel veszik, ha a gyilkosuk kísértetét rabszolgaként a magukénak tudhatják; e képzet ösztönözte az embereket a fejvadászatra.

9 A kísértetekről úgy gondolták, hogy élvezik az étel illatát; egykor általános szokás volt az ételáldozás a halotti torokon. Az asztali áldás ősi módja az volt, hogy a szellemek megbékítése érdekében étkezés előtt egy darab ételt hajítottak a tűzbe s közben varázsigét mormoltak.

10 A holtakról feltételezték, hogy igénybe veszik azoknak az eszközöknek és fegyvereknek a kísérteteit, melyek az életükben az övék voltak. Egy tárgy széttörése „annak megölését” jelentette, vagyis annak kísérte-

tét elengedték a kísértetföldön való szolgálatra. A vagyonáldozást égetés és eltemetés révén is gyakorolták. Az ősi temetkezési pazarlás óriási mértékű volt. A későbbi emberfajták papírmásokat készítettek és a valódi tárgyakat és személyeket rajzokkal helyettesítették ezeken a halotti áldozásokon. Nagy előrelépés volt a polgárosodásban, amikor a rokoni öröklés felváltotta a vagyon elégetését és eltemetését. Az irokéz indiánok számos átalakítást hajtottak végre a temetkezési pazarlás terén. És a vagyon e megőrzése révén tudtak az északi vörös emberek között a legerősebb néppé válni. A mai embernek nem volna szabad félnie a kísértetektől, de a megszokás erős, és még mindig sok földi vagyont pazarolnak el a temetési szokásokra és

a gyászszertartásokra.

3. AZ ŐSÖK IMÁDÁSA

[1] A fejlődő kísértettisztelet az ősök imádását elkerülhetetlenné tette, hiszen az lett az összekötő kapocs a közönséges kísértetek és a felsőbbrendű szellemek, a kifejlődő istenek között. A korai istenek egyszerűen megdicsőült, eltávozott emberek voltak.

[2] Az ősök imádása eredetileg inkább félelem volt, mint imádat, de az ilyen hiedelmek határozottan hozzájárultak a kísértetfélés és kísértetimádás elterjedéséhez. A korai ős-kísértet tiszteletfajták hívei még ásítani is féltek, mert esetleg egy rosszindulatú kísértet ilyenkor a testükbe költözhetett.

[3] A gyermek örökbefogadás szokásának célja annak biztosítása volt, hogy a halál

után valaki felajánlásokat tegyen a lélek békéje és fejlődése érdekében. A vadember félt a társai kísérteteitől és a szabadidejében terveket szőtt a maga kísértetének biztonságos viselkedésére vonatkozóan.

4 A legtöbb törzs megtartotta a mindenlélek ünnepét évente legalább egy alkalommal. A rómaiaknak évente tizenkét kísértetünnepük és ahhoz kapcsolódó szertartásuk volt. Az év napjainak felét ezen ősi tiszteletfajtákkal kapcsolatos szertartásoknak szentelték. Az egyik római császár megpróbálta e szokásokat megújítani úgy, hogy az ünnepnapok számát évi 135-re csökkentette.

5 ¶ A kísértettiszteletek folyamatos fejlődésen mentek keresztül. Ahogy a kísérteteket a nem teljes létszakaszból a felsőbb létsza-

kaszba átlépőként kezdték elképzelni, úgy fejlődött a tisztelet később a szellemek, sőt az istenek imádásává. De függetlenül a fejlettebb szellemekben való különféle hitektől, minden törzs és emberfajta egykor hitt a kísértetekben.

4. JÓ ÉS ROSSZ SZELLEMKÍSÉRTETEK

[1] A kísértetfélés volt a forrása az összes világvallásnak; és korszakokon át számos törzs ragaszkodott az egy kísértetosztály régi hiedelméhez. Azt tanították, hogy az embernek akkor van jószerencséje, amikor a kísértet örül, balszerencséje pedig akkor, amikor mérges.

[2] A kísértetfélés terjedésével az emberek felsőbbrendű szellemeket is elismertek,

olyan szellemeket, melyeket nemigen tudtak egyértelműen azonosítani egyetlen emberi egyeddel sem. Ezek olyan megfelelt vagy megdicsőült kísértetek voltak, akik a fejlődésük során a kísértetföld területén túljutva elérték a szellemföld felsőbb vidékeit.

3 A kétféle szellemkísértet képzete lassan, de biztosan teret nyert szerte a világon. Ezen új, kettős szellemelvűségnek nem kellett törzsről törzsre terjednie; az egész világon egymástól függetlenül ütötte fel a fejét. A gyarapodó evolúciós értelemre gyakorolt hatásában valamely képzet erőssége nem annak valóságosságában vagy ésszerűségében rejlik, hanem annak *életszerűségében,* valamint a kész és egyszerű alkalmazhatóságának egyetemességében.

4 Még később az ember képzelőereje megjelenítette a jó és a rossz természetfeletti közvetítők fogalmát; némely kísértet sohasem fejlődött a jó szellemek szintjéig. A kísértetfélés kezdeti egyes szellemelvűsége fokozatosan kettős szellemelvűséggé, a földi dolgok láthatatlan szabályozásának új fogalmává fejlődött. Végül a jószerencsét és a balszerencsét úgy jelenítették meg, mint amelyeknek megvan a maguk irányítója. És a két osztályból azt a csoportot hitték tevékenyebbnek és nagyobb létszámúnak, amelyik balszerencsét hozott.

5 ¶ Amikor a jó és a rossz szellemek tantétele végül megérett, minden vallási hiedelem közül a legelterjedtebbé és legtartósabbá vált. E kettősség nagy vallásbölcseleti ha-

ladást jelentett, mert képessé tette az embert a jószerencse és a balszerencse megmagyarázására, s ugyanakkor az ember hihetett a bizonyos mértékben következetesen viselkedő halandó-feletti lényekben. A szellemeket be lehetett sorolni a jók vagy a rosszak közé; nem tekintették őket olyannyira hevesnek, mint amilyennek a legkezdetlegesebb vallások egyes szellemelvűségének korai kísérteteit tartották. Az ember végre képes volt következetes viselkedésű halandó-feletti erőket felfogni, és ez volt az igazsággal kapcsolatos egyik legnagyobb jelentőségű felfedezés a vallásfejlődés egész történetében és az emberi bölcselet kibontakozása során.

6 Az evolúciós vallás azonban rettenetes

árat fizetett a kettős szellemelvűség fogalmáért. Az ember korai bölcselete képes volt összeegyeztetni a szellemek állhatatosságát a világi szerencse forgandóságával csak azáltal, hogy eleve feltételezett kétfajta szellemet, az egyik jó volt, a másik pedig rossz. És bár e hiedelem képessé tette az embert arra, hogy összhangba hozza a véletlen változókat a változatlan halandó-feletti erők fogalmával, e tantétel mindig is megnehezítette a hívők számára a mindenségrendi egység elképzelését. Az evolúciós vallás isteneivel általában a sötétség erőit állította szembe.

[7] Mindennek igazán szomorú voltát az a tény jelenti, hogy amikor ezek a képzetek gyökeret vertek az ember fejletlen elméjében, akkor valójában az egész világon nem

voltak rossz vagy ellenszegülő szellemek. Ilyen szerencsétlen helyzet egészen a Caligastia-féle lázadás utánig nem alakult ki és az is csak pünkösd utánig állt fenn. A jó és rossz fogalma, melyek egymás mindenségrendi társai, még a huszadik században is nagyon elevenek az emberi életfelfogásban; a világ vallásainak többsége még mindig viseli a kivirágzó kísértettisztelet rég letűnt idejének e műveltségi anyajegyét.

5. A FEJLŐDŐ KÍSÉRTETTISZTELET

[1] Az ősember úgy tekintett a szellemekre és kísértetekre, mint amelyek csaknem korlátlan jogokkal rendelkeznek, kötelezettségeik viszont nincsenek; a szellemekről úgy gondolták, hogy úgy tekintik az embert, mint

akinek számos kötelezettsége van, de nincsenek jogai. A szellemekről azt hitték, hogy lenézik az embert, mert az folyton hibázik a szellemi kötelességei teljesítésében. Az emberiség körében általános volt az a hiedelem, hogy a kísértetek folytonos hódolatot igényelnek az emberi ügyekbe való be nem avatkozás árául, és hogy a legkisebb balsiker is a kísértetek beavatkozásához vezet. A korai idők emberei olyannyira féltek attól, hogy az isteneknek kijáró valamely tisztelet megadásáról elfeledkeznek, hogy miután már minden ismert szellemnek áldoztak, biztos ami biztos alapon áldozatot mutattak be az „ismeretlen isteneknek” is.

2 És ekkor az egyszerű kísértettiszteletet a fejlettebb és viszonylag összetettebb szel-

lemkísértet-tisztelet szokásai váltották, a felsőbbrendű szellemek szolgálata és imádása, ahogy azok kialakultak az ember fejletlen képzeletében. A vallási szertartásrendnek lépést kell tartania a szellemfelfogás fejlődésével és előrehaladásával. A megerősödött tisztelet csak az önfenntartásnak az a módja volt, melyet a természetfeletti lényekben való hittel, a szellemkörnyezethez való önigazodással összefüggésben gyakoroltak. Az ipari és katonai szervezetek a természeti és társadalmi környezethez való alkalmazkodások voltak. És ahogy a házasság a kétneműség igényeinek kielégítésére jött létre, úgy fejlődött a vallási szervezet válaszul a felsőbbrendű szellemerőkben és szellemi lényekben való hitre. A vallás képvise-

li az ember igazodását a véletlen dolgok rejtélyes voltával kapcsolatos ábrándképekhez. A szellemfélést és az azt követő szellemimádást balszerencse elleni biztosításként, jóléti politikaként vették fel.

3 A vadember úgy jeleníti meg a jó szellemeket, mint amelyek az ő dolgában járnak el, kevés igényt támasztva az emberi lényekkel szemben. A rossz kísérteteket és szellemeket kell jókedvben tartani. Ennek megfelelően az ősi népek több figyelmet fordítottak az ártó kísértetekre, mint a jóindulatú szellemekre.

4 Úgy gondolták, hogy az ember jóléte különösen ingerli a rossz szellemek irigységét, és a bosszújuk módszere az, hogy valamely emberi közvetítőn keresztül és *szemmel ve-*

rés révén vágnak vissza. A tiszteletfajtának az a szakasza, melynek köze volt a szellem elkerüléséhez, nagyon is köthető a gonosz tekintet mesterkedéseihez. Az ettől való félelem csaknem világszerte általános volt. A szép nőket elfátyolozták, hogy megvédjék őket a gonosz tekintettől; később sok olyan nő vette fel e szokást, aki azt akarta, hogy szépnek tartsák. A rossz szellemektől való eme félelem miatt a gyerekeket ritkán engedték ki sötétedés után, és a korai imáknak mindig része volt az a kérelem, hogy „szabadíts meg minket a gonosz tekintettől”.

5 A Koránban egy egész fejezet van a szemmel verésnek és a varázsigéknek szentelve, és a zsidók is mélyen hittek az ilyesmiben. Az egész fallikus tiszteletfajta a gonosz te-

kintet elleni védelem gyanánt alakult ki. A nemzőszerveket tartották az egyedül alkalmas bűvtárgynak arra, hogy a rontás erejét elvegyék. A gonosz tekintetből eredtek azok az első babonaságok, melyek a gyermekek születés előtti megjelölését, az anyajegyeket tisztelték, és e tiszteletfajta egykor csaknem általános volt.

6 Az irigység mélyen gyökerező emberi sajátosság; ezért az ősember a korai isteneinek is tulajdonította azt. És mivel az ember egykor gyakorolta a kísértetek félrevezetését, hamarosan elkezdte a szellemek megtévesztését is. Azt mondta, hogy „Ha a szellemek féltékenyek a szépségünkre és jólétünkre, akkor el fogjuk csúfítani magunkat és lekicsinylően fogunk beszélni a sikereinkről.”

A korai alázatosság ezért nem a tudatos én lealacsonyítása volt, hanem inkább kísérlet az irigy szellemek legyőzésére és becsapására.

7 Az elfogadott módszer annak megelőzésére, hogy a szellemek féltékennyé váljanak az ember jólétére, az volt, hogy szitkokat szórtak valamely szerencsés vagy nagyon kedvelt dologra, illetőleg személyre. Innen ered az a szokás, hogy hízelgésből lekicsinylő megjegyzéseket tesznek magukra vagy a családjukra, és ez később polgárias szerénységgé, tartózkodássá és udvariassággá fejlődött. Ugyanezen erőtől hajtva divat lett rútnak kinézni. A szépség kiváltotta a szellemek irigységét; ez bűnös emberi büszkeségre vallott. A vadember csúfnevet keresett

magának. A tisztelet e jellemzője nagy hátrányt jelentett a művészet fejlődésének, és sokáig komor és rút képet festett a világról.

8 ¶ A szellemtisztelet ideje alatt az élet a legjobb esetben is csak szerencsejáték volt, a szellemuralom eredménye. Az ember jövője nem az erőfeszítésének, a szorgalmának vagy a tehetségének volt az eredménye, kivéve, ha azok felhasználhatók voltak a szellemek befolyásolásához. A szellem kegyének elnyerésére irányuló szertartások nehéz terhet jelentettek, az életet unalmassá és jóformán elviselhetetlenné tették. Korszakról korszakra és nemzedékről nemzedékre az emberfajták egymás után igyekeztek továbbfejleszteni a felsőbb-kísértetek tantételét, de egyetlen nemzedék sem merte még

soha teljesen elutasítani azt.

9 A szellemek szándékát és akaratát baljóslatú jelek, jóslatok és előjelek segítségével tanulmányozták. És e szellemüzeneteket megérzés, jövőbelátás, varázslás, próbák és csillagjóslás révén fordították le. Az egész tiszteletfajta egy olyan rendszer volt, melyet arra terveztek, hogy a szellemeket e burkolt megvesztegetésen keresztül kiengeszteljék, kielégítsék és lefizessék.

10 És így nőtte ki magát egy új és elterjedt világszemlélet, mely a következőkből állt:

11 1. *Kötelesség* — azok a dolgok, melyeket meg kell tenni annak érdekében, hogy a szellemek szándéka kedvező, vagy legalábbis semleges legyen.

12 2. *Helyes cselekvés* — a helyes viselkedés és szertartások, melyek rendeltetése a szel-

lemek hathatós megnyerése az egyén ügyének.

13 3. *Igazság* — a szellemek és ennélfogva az élet és halál helyes megértése és az azokhoz való megfelelő hozzáállás.

14 ¶ Az ősök nem pusztán kíváncsiságból törekedtek a jövő megismerésére; el akarták kerülni a balszerencsét. A jövőbelátás egyszerűen csak próbálkozás volt a baj elkerülésére. Ezekben az időkben az álmokat látnokinak tekintették, míg minden, a szokványostól eltérő dolgot rossz előjelnek tartottak. És a polgárosodott emberfajták még ma is meg vannak verve a jelekben, jelképekben és a régiek fejlett kísértettiszteletének egyéb babonás maradványaiban való hittel. Az ember lassan, nagyon lassan hagyja el

azokat a módszereket, melyek révén fokozatosan és fájdalmasan jutott egyre feljebb az élet evolúciós létrafokain.

6. KIKÉNYSZERÍTÉS ÉS ELŰZÉS

[1] Amikor az emberek csak a kísértetekben hittek, a vallási szertartás személyesebb, kevésbé szervezett volt, viszont a felsőbbrendű szellemek elismerése szükségessé tette a „felsőbb szellemi módszerek” alkalmazását a velük való kapcsolatokban. A szellem kegyének elnyerésére irányuló eljárás fejlesztése és kidolgozása közvetlenül elvezetett a szellemek elleni védelem kiépítéséhez. Az ember valóban tehetetlennek érezte magát a földi létben működő ellenőrizhetetlen erőkkel szemben, és ez a kisebbrendűségi érzése

arra késztette, hogy az egyensúly helyreállítására valamilyen megoldást találjon, valamilyen módszert dolgozzon ki a hátrányok kiegyenlítésére az ember által a mindenségrenddel folytatott egyoldalú küzdelemben.

[2] E tiszteletfajta első napjaiban az embernek a kísértetműködés befolyásolására irányuló erőfeszítései a szellem kegyének elnyerésére korlátozódtak, vesztegetéssel kísérletezett a balszerencse megváltása érdekében. Ahogy a kísértettisztelet a fejlődése során eljutott a jó és a rossz szellemek fogalmához, e szertartások jellegükben igenlőbb próbálkozásokká váltak, mégpedig a jószerencse elnyerésére irányultak. Az ember vallása többé már nem teljesen nemleges természetű volt, és nem is hagyott fel a

jószerencse elnyerésére való törekvésekkel; rövidesen olyan rendszereket kezdett el kidolgozni, melyek révén szerinte képes volt kikényszeríteni a szellemek együttműködését. A tisztelethívő többé már nem állt védtelenül a szellemekre vonatkozó, maga által kiagyalt képzelődésekből eredő szüntelen igényekkel szemben; a vadember ekkoriban kezdett el kidolgozni olyan fegyvereket, melyekkel kikényszeríthette a szellemműködést és a szellemi segítségnyújtást.

3 Az ember első védekezési törekvései a kísértetek ellen irányultak. Az idő múlásával az élők olyan módszereket kezdtek kitervelni, melyekkel ellenállhattak a holtaknak. A kísértetek elijesztésére és elűzésére számos eljárást alakítottak ki, melyek között említ-

hetők a következők:

4 1. A fej levágása és a test összekötözése a sírban.

5 2. A halottasház megkövezése.

6 3. Ivartalanítás vagy a test lábszárainak eltörése.

7 4. Sziklák alá temetés, mely a mai sírkőhasználat eredetét jelenti.

8 5. Hamvasztás, a kísértet által jelentett probléma megelőzésére később kidolgozott eljárás.

9 6. A test tengerbe dobása.

10 7. A test odavetése a vadállatoknak.

11 ¶ A kísértetekről úgy gondolták, hogy zajjal meg lehet zavarni és meg lehet ijeszteni őket; hogy a kiabálás, a harangok és a dobok elűzik őket az élők közeléből; és ezek

az ősi módszerek még mindig divatban vannak a „halottvirrasztásokon”. Bűzös kotyvalékokat használtak a nem szívesen látott szellemek elűzésére. Rút szellemképeket készítettek annak érdekében, hogy a szellemek sietve elmeneküljenek, amint meglátják magukat. Azt hitték, hogy a kutya képes a kísértetek közelségének érzékelésére, és hogy ezt vonyítással jelzi is; hogy a kakasok kukorékolnak, amikor kísértet jár a közelben. A szélirányjelző kakasformája is e babonaság továbbélése.

12 A vizet tartották a kísértetek elleni legjobb védelemnek. A szenteltvizet minden másnál többre tartották, különösen azt, amelyben előzőleg a papok lábat mostak. A tűzről és a vízről is úgy gondolták, hogy

azok a kísértetek számára áthatolhatatlan akadályt képeznek. A rómaiak a holttest körül háromszor vittek körbe vizet; a huszadik században a testet szenteltvízzel hintik meg, és a temetőben való kézmosás még mindig létező zsidó szertartás. A keresztelés a későbbi vízszertartás egyik jellegzetessége volt; a kezdetleges fürdés valójában vallási szertartás volt. A fürdés csak az újabb időkben vált egészségügyi szokássá.

[13] De az ember nem hagyott fel a kísértetek befolyásolásával; vallási szertartáson és egyéb eljárásokon keresztül hamar megpróbálkozott a szellemműködés kikényszerítésével. A szelleműzés során egy szellemet vettek igénybe egy másik elűzéséhez, és e furfangot alkalmazták a kísértetek és szel-

lemek elijesztéséhez is. A jó és rossz erők kettős szellemelvűségének fogalma bőségesen sok lehetőséget teremtett az ember számára ahhoz, hogy egymás ellen uszítsa a közvetítőket, ugyanis, ha egy erős ember képes legyőzni egy gyengébbet, akkor egy erős szellem bizonyosan fölébe kerekedhet a gyengébb kísértetnek. A kezdetleges átkozás nem volt más, mint a kisebb szellemek megfélemlítésére kialakított, kényszerítő jellegű szokás. Később e szokás az ellenségre való átokszórás szokásává bővült.

[14] Sokáig hitték, hogy azzal, ha visszatérnek a régebbi erkölcsök követéséhez, akkor a szellemek és félistenek kedvező cselekedetekre kényszeríthetők. A mai ember ugyanilyen gyakorlat folytatásában vétkes. Egy-

mással egyszerű, hétköznapi nyelven beszéltek, de amikor imádkoztok, egy másik nemzedék régebbi ízléséhez folyamodtok, az úgynevezett fennkölt hangvételhez.

15 E tantétel számos olyan nemi természetű, vallási-szertartási jellegű visszaesést is megmagyaráz, mint amilyen a templomi nemi kufárkodás. A kezdetleges szokásokhoz való visszatérést számos csapás ellen biztos védelemnek tartották. És e tudatlan népek esetében minden ilyen gyakorlat teljes mértékben mentes volt mindattól, amit a mai ember szabad szerelemnek nevezne.

16 Ez után következtek a szertartásos fogadalmak, melyeket hamarosan a vallási ígéretek és szent eskük követtek. Ezen eskük többségét önkínzás és öncsonkítás kí-

sérte; később pedig böjtölés és imádkozás. Az önmegtartóztatást később úgy tekintették, mint amely biztos eredményt hoz a szellemműködés kikényszerítésében; különösen igaz volt ez a nemi vágy elfojtása esetében. És így az ősember már korán kialakított egyfajta határozott mértékletességet a vallási szokásaiban, hitt az önsanyargatás és az önmegtartóztatás, mint olyan szertartások hatékonyságában, melyek révén képes volt a vonakodó szellemeket rákényszeríteni arra, hogy kedvezően válaszoljanak minden ilyen szenvedésre és nélkülözésre.

17 ¶ A mai ember többé már nem próbálkozik nyíltan a szellemek kényszerítésével, bár még mindig mutat némi hajlamot az Istenséggel való alkudozásra. És még min-

dig átkozódik, lekopogja a fán, keresztbeteszi az ujjait és némely elcsépelt kifejezés után kiköp; az ugyanis egykor varázslási szabály volt.

7. A TISZTELETKÖZÖSSÉG TERMÉSZETE

[1] A társadalmi szerveződés vallásgyakorlási válfaja azért létezett, mert az erkölcsi nézetek és a vallási állhatatosság megőrzéséhez és ösztökéléséhez egyfajta jelképrendszert biztosított. A tisztelet a „régi családok” hagyományaiból nőtt ki és meghonosodott intézményként állandósult; minden családnak van valamiféle tiszteletfajtája. Minden ösztönző eszménykép valamilyen állandósuló jelképrendszert igyekszik megragadni

— a műveltségi megnyilvánulásnak olyasféle eljárására törekszik, mely biztosítja a fennmaradást és erősíti a megvalósulást — és a tisztelet e célt az érzelmek táplálása és erősítése révén éri el.

2 A polgárosodás legelejétől fogva a társadalmi műveltség, illetőleg a vallási haladás terén minden megindító mozzanat kialakított valamilyen szertartást, valamilyen jelképes szertartásrendet. Minél inkább észrevétlenül nyert teret ez a szertartás, annál erősebben tartotta fogva a híveket. A tiszteletközösség érzéseket őrzött meg és érzelmeket elégített ki, azonban mindig is ez volt a társadalmi megújhodás és a szellemi fejlődés útjában álló legnagyobb akadály.

3 Függetlenül attól, hogy a tiszteletközös-

ség mindig is hátráltatta a társadalmi fejlődést, sajnálatos dolog, hogy oly sok, tisztes erkölcsi mércével és szellemi eszményképekkel rendelkező mai hívő számára nem áll rendelkezésre megfelelő jelképrendszer — nincs kölcsönösen támogatott tiszteletfajta — nincs, amihez *tartozhatnának.* De vallási tiszteletet nem lehet gyártani; annak fokozatosan teret nyerve kell megjelennie. És semelyik két csoportnak nem lesz azonos tiszteletközössége, hacsak a szertartásaikat hatalmi szóval önkényesen nem egységesítik.

4 A korai keresztény tiszteletfajta volt a leghatékonyabb, a legmegnyerőbb és a legtartósabb minden kigondolt vagy kieszelt szertartás közül, azonban sok értéke semmisült meg az egyik tudományos korszakban, ami-

kor sok eredeti tantételét elpusztították. A keresztény tiszteletfajta a számos alapeszméjének pusztulásával új erőre kapott.

5 ¶ A múltban az igazság gyorsan növekedett és szabadon terjedt, amikor is a tiszteletfajta még képlékeny s a jelképrendszer alakítható volt. A bőségesen rendelkezésre álló igazság és az alakítható tiszteletfajta kedvezett a társadalmi fejlődés gyors menetének. Az értelmetlen tiszteletfajta megrontja a vallást, amikor megkísérli kiszorítani a bölcseletet és rabszolgaságba juttatni az értelmet; a nemes tiszteletközösség gyarapszik.

6 ¶ Az árnyoldalaktól és hátrányoktól függetlenül az igazságról szóló minden új kinyilatkoztatás új tiszteletfajta születéséhez ve-

zetett, és még Jézus vallásának újrafogalmazása is szükségképpen új és helyes jelképrendszert fog kialakítani. A mai embernek megfelelő jelképrendszert kell találnia az új és fejlődő eszméi, eszményképei és hűségviszonyai számára. Ennek a fejlettebb jelképnek vallásos életből, szellemi tapasztalásból kell megszületnie. És a magasabb rendű polgárosodott társadalom e felsőbbrendű jelképrendszerének az Isten Atyaságán kell alapulnia és az emberek közötti testvériség fenséges eszményképét kell hordoznia.

7 A régi tiszteletfajták túl önközpontúak voltak; az újnak a megtapasztalt szeretet természetes következményének kell lennie. Az új tiszteletfajtának a régihez hasonlóan táplálnia kell az érzést, ki kell elégítenie az ér-

zelmet és támogatnia kell az állhatatosságot; de még többet is kell tennie: Elő kell segítenie a szellemi fejlődést, ki kell terjesztenie a mindenségrendi jelentéstartalmakat, magasabb szintre kell emelnie az erkölcsi értékeket, bátorítania kell a társadalmi fejlődést, és ösztönöznie kell a személyes vallásos élet felsőbbrendű fajtáját. Az új tiszteletfajtának az élet legfelsőbb céljait kell megmutatnia, melyek egyaránt időlegesek és örökkévalók — társadalmiak és szellemiek.

8 Egyetlen tiszteletfajta sem képes megmaradni és hozzájárulni a társadalmi polgárosodás kibontakozásához és az egyéni szellemi boldoguláshoz, hacsak nem az *otthon* élőlénytani, társadalomtani és vallási jelentőségén alapul. A fennmaradó tiszteletnek

jelképeznie kell azt, ami állandó a folytonos változás közepette; meg kell dicsőítenie azt, ami egyneműsíti az örökké változó társadalmi átalakulás folyamát. Igaz értékeket kell felismernie, szép kapcsolatokat kell méltatnia, és a valódi nemesség jó értékeit kell dicsőítenie.

9 De az új és kielégítő jelképrendszer megtalálásának nehézsége abban áll, hogy a mai emberek, mint csoport, ragaszkodnak a tudományos hozzáálláshoz, elvetik a babonaságot és irtóznak a tudatlanságtól, míg egyénekként mindegyikük keresi a rejtelmeket és hódol az ismeretlennek. Egyetlen tiszteletfajta sem képes a túlélésre, hacsak nem foglal magába valamilyen ellenállhatatlan erejű rejtélyt és bújtat valami érté-

kes, de elérhetetlen dolgot. Megismételjük, hogy az új jelképrendszernek nem szabad csak a csoport számára jelentőséggel bírnia, hanem az egyén számára is fontosnak kell lennie. Bármely hasznos jelképrendszer formái olyanok legyenek, melyeket az egyén a maga indíttatásából is alkalmazhat, és amelyeket együtt élvezhet a társaival is. Ha az új tiszteletfajta nyugvó helyett élénk lehetne, akkor valóban érdemben tudna hozzájárulni az emberiség időbeni és szellemi fejlődéséhez egyaránt.

[10] De egy tiszteletfajta — a szertartások, jelmondatok és célok jelképrendszere — nem fog működni, ha túlságosan összetett. És meg kell lennie benne a hódolat iránti igénynek, a hűségre való válasznak is. Minden

hatékony vallás bizonyosan kialakít valamilyen méltó jelképrendszert, és a hívek jól teszik, ha megakadályozzák e rendnek az olyan bénító, torzító és fullasztó, lélektelen szertartásokká való szilárdulását, melyek csak akadályozni és hátráltatni tudnak minden társadalmi, erkölcsi és szellemi fejlődést. Egyetlen tiszteletfajta sem maradhat fenn, ha késlelteti az erkölcsi gyarapodást és nem képes előmozdítani a szellemi fejlődést. A tisztelet nem más, mint a személyes szellemi tapasztalás élő és erőteljes teste — vagyis az igaz vallás — által körülnőtt csontváz.

[11] [Közreadta a Nebadon egyik Ragyogó Estcsillaga.]

88. ÍRÁS

BŰVTÁRGYAK, SZERENCSETÁRGYAK ÉS VARÁZSLÁS

A SZELLEMNEK valamely élettelen tárgyba, állatba vagy emberi lénybe való költözésének eszméje nagyon ősi és nagyon tisztelt hiedelem, mely már a vallás fejlődésének kezdetétől érvényesült. A szellem által való megszállás e tantétele se több, se kevesebb, mint *bűvtárgyi hit*. A vadember nem szükségszerűen imádja a bűvtárgyat; nagyon is következetesen imádja viszont az abban lakozó szellemet és hódol neki.

[2] A bűvtárgy szellemét eleinte a halott ember kísértetének hitték; később úgy gondolták, hogy a felsőbbrendű szellemek a bűvtárgyakban lakoznak. És így a bűvtárgytisztelet végül felölelte a kísértetekkel, lelkekkel, szellemekkel és démoni megszállottságokkal kapcsolatos kezdetleges felfogások teljes körét.

1. A BŰVTÁRGYAKBAN VALÓ HIT

[1] Az ősember mindig minden különleges dolgot bűvtárggyá akart tenni; a véletlenszerűség ezért számos bűvtárgy eredetében szerepet játszott. Az ember éppen beteg, valami történik, és jobban lesz. Ugyanez érvényes sok orvosság hírnevére, valamint a betegségek kezelésére véletlenszerűen kiala-

kított módszerekre is. Az álmokhoz kapcsolódó tárgyakat hajlamosak voltak bűvtárgyakká tenni. A tűzhányók is bűvtárgyi dolgok lettek, viszont a hegyek nem; az üstökösök igen, de a csillagok nem. Az ősember úgy tekintett a hullócsillagokra és meteorokra, mint amelyek valamilyen különleges szellem földre érkezését jelzik.

[2] Az első bűvtárgyak a különleges kinézetű kavicsok voltak, és a „szent köveket” az ember azóta is keresi; a rózsafüzér egykor szent kövek gyűjteménye, varázserejű szerencsetárgyak együttese volt. Számos törzsnek voltak bűvkövei, de ezek közül kevés maradt meg úgy, mint a Kába és a Koronázókő. A tűz és a víz szintén a korai bűvtárgyak közé tartozott, és a tűzimádás a szentelt

vízben való hittel együtt még ma is megvan.

3 A fa bűvtárgyak a későbbi fejlődés eredményei, de bizonyos törzsek körében a természetimádás megmaradása az olyan szerencsetárgyakban való hit irányába fejlődött, melyekben valamilyen természetszellem lakozott. Amikor a növények és a gyümölcsök bűvtárgyakká váltak, az élelemből tabuvá lettek. Az alma volt az első, mely e csoportba átkerült; a levantei népek az almát sohasem fogyasztották.

4 Ha egy állat emberi húsból evett, bűvtárggyá vált. Így lett a kutya a perzsák szent állata. Ha a bűvtárgy egy állat, és a kísértet állandóan benne lakozik, akkor a bűvtárgyi hit átcsap újratestesülésbe. A vadak sok szempontból irigyelték az állatokat;

nem érezték magukat náluk felsőbbrendűnek és gyakran a kedvenc vadállatuk után adtak nevet maguknak.

5 Amikor állatok váltak bűvtárggyá, kialakult a bűvtárgyi állat húsa evésének tabuja. Az emberszabású és a nem emberszabású majmok éppen az emberhez való hasonlatosságuk miatt már korán bűvtárgyi állatokká lettek; később ugyanilyennek tekintették a kígyókat, a madarakat és a sertést. Egykor a tehén bűvtárgy volt, a teje pedig tabu, míg az ürülékét nagyra tartották. A kígyót imádták Palesztinában, különösen a fóníciaiak, akik a zsidókkal egyetemben a rossz szellemek szócsövének tartották ezt az állatot. Számos mai ember hisz a hüllők varázserejében. Arábiától Indián át egészen a mo-

ki törzshöz tartozó vörös emberek kígyótáncáig az emberek hódoltak a kígyónak.

6 A hét bizonyos napjai is bűvtárgyiak voltak. Korszakokon át a pénteket szerencsétlen napnak, a tizenhármat pedig rossz számnak tekintették. A három és a hét mint szerencseszámok későbbi kinyilatkoztatásokból származnak; az ősember szerencseszáma a négyes volt és ez a négy égtáj felismeréséből eredt. Szerencsétlen dolognak tartották a jószág vagy más javak megszámolását; az ősök mindig is ellenálltak a népszámlálásnak, a „nép megszámlálásának”.

7 Az ősember a nemi életből indokolatlanul nem csinált bűvtárgyi dolgot; a szaporodási szerepkört csak úgy fogta fel, mint amely csekély figyelmet igényel. A vadem-

bernek természetes és nem szemérmetlen vagy kéjvágyó hajlamai voltak.

8 A nyál erőteljes bűvtárgyi dolog volt; az ördögöket a személy leköpésével ki lehetett űzni. A legnagyobb megtiszteltetés volt, ha az embert egy idősebb vagy magas rangú ember leköpte. Az emberi test némely részét, különösen a hajat és a körmöket erős bűvtárgynak tartották. A főnökök hosszúra megnövesztett ujjkörmeit nagyra becsülték, és az azokból származó nyesedék hatásos bűvtárgy volt. Nagyrészt a koponya-bűvtárgyakban való hitre vezethető vissza a későbbi fejvadászat. A köldökzsinórt igen értékes bűvtárgynak tartották; Afrikában még ma is annak tartják. Az emberiség első játéka a tartósított köldökzsinór volt. A rá-

fűzött gyöngyökkel együtt, ahogy gyakorta használták, ez volt az ember első nyaklánca.

9 A púpos és nyomorék gyerekeket bűvtárgyinak tekintették; az elmebajosokat holdkórosoknak tartották. Az ősember nem tudott különbséget tenni a lángelméjű ember és az elmebajos között; a gyengeelméjűeket vagy agyonverték, vagy bűvtárgyi személyiségekké tették. Az önuralom kóros hiánya pedig csak erősítette a boszorkánysággal kapcsolatos közkeletű hiedelmet; a rángógörcsben szenvedők gyakran papok és javas emberek voltak. A részegséget a szellemi megszállottság egyik formájának tekintették; amikor egy vadember mulatni ment, falevelet tűzött a hajába azzal a céllal, hogy a tetteiért ne vállalhasson felelősséget. A

mérgek és kábítószerek bűvtárgyi dolgokká váltak; úgy gondolták, hogy azok szellemi megszállottságot okoznak.

10 Sok nép tekintett úgy a lángelmékre, mint bölcs szellem által megszállt bűvtárgyi személyiségekre. És e tehetséges emberek hamar megtanulták, hogy önös érdekből miként folyamodjanak ámításhoz és csaláshoz. A bűvtárgy-embert az emberi lényeknél többre tartották; ő isteni, sőt tévedhetetlen volt. Így a főnökök, a királyok, a papok, a látnokok és az egyházi vezetők végül nagy hatalomra és korlátlan fennhatóságra tettek szert.

2. A BŰVTÁRGY FEJLŐDÉSE

1 A kísértetekről feltételezték, hogy előszeretettel költöznek olyan tárgyakba, melyek

még a húsvér testi életükben az övék voltak. E hiedelem számos mai kegytárgy hathatósságát megmagyarázza. Az ősök mindig is tisztelték a vezetőik csontjait, és a szentek és hősök csontmaradványai iránt sokan még mindig babonás tisztelettel viseltetnek. Némelyek még manapság is elzarándokolnak a nagy emberek sírjához.

2 A kegyeleti tárgyakban való hit az ősi bűvtárgy-tiszteletből ered. A mai vallások kegyeleti tárgyai által megtestesített kísérlet a vadember bűvtárgyainak ésszerűsítésére és arra irányul, hogy az új keletű vallási rendszerekben felemeljék azokat a fennköltség és a tiszteletreméltóság szintjére. Eszerint pogány dolog hinni a bűvtárgyakban és a varázslásban, de teljesen rendjén lévő do-

log a szentek testi maradványainak és a csodáknak az elfogadása.

3 A tűz helye — a tűzhely — többé-kevésbé bűvtárgyivá, szent hellyé vált. A szentélyek és a templomok lettek az első bűvtárgyi helyek, mert a holtakat ott temették el. A hébérek bűvtárgyi kunyhóját Mózes emelte arra a szintre, ahol az már egy mindennél nagyobb bűvtárgynak adott otthont, az akkoriban létezett Isten törvényének. De az izraeliták sohasem adták fel a kőoltárban való különös kánaáni hitüket: „És ez a kő, melyet oszlopul állítottam fel, Isten háza lesz.” Őszintén hitték, hogy az Istenük szelleme ilyen kőoltárokban lakozik, melyek valójában bűvtárgyak voltak.

4 ¶ A legkorábbi képek azért készültek,

hogy megörökítsék a jeles holtak külső megjelenését és emlékét; ezek valóságos emlékművek voltak. A bálványok a bűvtárgyi hit tökéletesítései lettek. Az ősi emberek úgy hitték, hogy a beszentelési szertartás rábírja a szellemet arra, hogy a képbe költözzön; és hasonlóképpen, azzal, hogy bizonyos tárgyakat megáldottak, azok szerencsetárgyakká lettek.

5 A második parancsolatnak az ősi dalamatiai erkölcsi törvényekhez való hozzátételével Mózes kísérletet tett a bűvtárgyimádás szabályozására a héberek körében. Körültekintően úgy rendelkezett, hogy ne készítsenek bűvtárgyi hit céljára használható képeket. Világossá tette, hogy „Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót

azokhoz, amelyek fenn az égben vagy amelyek alant a földön vagy amelyek a föld vizeiben vannak.” Bár e parancsolat nagyban hátráltatta a művészet fejlődését a zsidók körében, azért visszafogta a bűvtárgyimádást is. De Mózes elég bölcs volt ahhoz, hogy ne próbálkozzon a régi bűvtárgyak hirtelen lecserélésével, és ezért beleegyezett abba, hogy bizonyos kegyeleti tárgyakat hordjanak a törvényhez a közös harci oltárban és vallási szentélyben, mely a frigyszekrény volt.

6 ¶ A szavak végül bűvtárgyi dolgokká váltak, különösen azok, melyeket Isten szavainak tartottak; így sok vallás szent könyvei az ember szellemi képzelőerejét elzáró, bűvtárgyszerű börtönökké váltak. Mózes tö-

rekvése éppen hogy a legnagyobb bűvtárgyi dolgot eredményezte; a parancsolatát később arra használták, hogy értéktelenné tegyék a művészetet és hátráltassák a szépség élvezetét és tiszteletét.

7 A régi időkben a tekintély bűvtárgyi szava félelmes *tantétel* volt, a legszörnyűbb az embert rabszolgasorba taszító zsarnokok közül. A tantételszerű bűvtárgyi dolog arra készteti a halandó embert, hogy átadja magát a vakbuzgóságnak, a megszállottságnak, a babonaságnak, a türelmetlenségnek és a legszörnyűbb embertelen kegyetlenkedéseknek. A bölcsesség és az igazság mai tisztelete csak viszonylag új keletű eltávolodás a bűvtárgyképző hajlamtól a gondolkodás és az értelem felsőbb szintjei felé.

A felhalmozódott bűvtárgyi írások esetében, melyeket különféle hitbuzgó emberek *szent könyveknek* tartanak, nem csak az a hiedelem van meg, hogy ami a könyvben áll az igaz, hanem az is, hogy a könyvben minden igazság benne van. Ha e szent könyvek egyike történetesen azt mondaná, hogy a föld lapos, akkor nemzedékek hosszú során át az egyébként józan férfiak és nők nem volnának hajlandók elfogadni a valódi bizonyítékát sem annak, hogy a bolygó gömbölyű.

8 Az a szokás, amikor e szent könyvek egyikét felcsapják, hogy az ember szeme véletlenül megakadjon egy részleten, melynek követésével a fontos életviteli vagy tervezett döntések végleges irányt kapjanak, nem több és nem is kevesebb, mint súlyos bűv-

tárgyi hit. A „szent könyvre” esküdni vagy valamely különösen tisztelt tárgyra fogadalmat tenni nem más, mint a kifinomult bűvtárgyi hit egy formája.

9 De valódi evolúciós haladást jelent az, hogy az emberiség elmozdult attól, hogy a vadak törzsfőnöke ujjkörméből származó nyesedéket bűvtárgyias félelemmel tisztelje, afelé, hogy olyan levelek, törvények, mondák, példázatok, hitregék, versek és beszámolók nagyszerű gyűjteményét tiszteli, melyek végül is sok évszázad megrostált erkölcsi bölcsességét tükrözik, legalábbis addig a korig és történésekig, amikor „szent könyvként” összegyűjtötték azokat.

10 Ahhoz, hogy a szavak bűvtárgyi dolgokká válhassanak, ihletettnek kellett, hogy te-

kintsék azokat, és az isteni ihletésűnek feltételezett írások segítségül hívása közvetlenül elvezetett az egyház *tekintélyének* felállításához, míg a polgári formák fejlődése az állam *tekintélyének* létrejöttéhez vezetett.

3. A MEGTESTESÜLT ŐS TISZTELETE

[1] A bűvtárgyi hit a szent kövekben való hittől kezdve a bálványimádáson, emberevésen és természetimádáson át a megtestesült ős tiszteletéig az összes kezdetleges imádásfajtán keresztülment.

[2] A nemzetségi ős tisztelete a társadalmi és vallási szokások keveréke. Eredetileg úgy gondolták, hogy a feltételezett élőlénytani eredetű ős-állat tisztelete élelmet biztosít az embernek. A nemzetségi ősök régen egy-

szerre a csoport és az istenük jelképét alkották. Az ilyen isten maga a megszemélyesült nemzetség volt. A nemzetségi ős tisztelete az egyébként személyes vallás közösségiesítésére irányuló kísérlet volt. A nemzetségi ős végül lobogóvá vagy nemzeti jelképpé fejlődött a különböző mai népeknél.

3 A bűvtárgyzacskó, az orvosságos zacskó a kísértetek által átjárt tárgyak becses gyűjteményét tartalmazó erszény volt, és a régi idők javas embere sohasem engedte, hogy a zacskó, az erejének jelképe, érintse a földet. A huszadik századi polgárosodott népek pedig arról gondoskodnak, hogy a lobogójuk, a nemzettudat jelképe ugyancsak ne érintse a földet.

4 A papi és királyi hivatali jelvényeket ké-

sőbb bűvtárgyaknak tekintették, és az állami felsőbbség bűvtárgyisága is számos fejlődési szakaszt élt meg, a nemzetségektől a törzsekig, a hűbérességtől a korlátlan uralomig, a nemzetségi ősöktől a lobogókig. A bűvtárgyi királyok „isteni jogon” uralkodtak, és az ember számos más kormányzási formát is kialakított. Az emberek a demokráciát is bűvtárgyivá tették azzal, hogy a közember azon képzeteit emelik fel és imádják, melyeket együttesen „közvélekedésnek” hívnak. Egyetlen ember véleményét, ha az csak az övé, nem tartják sokra, de amikor sok ember együttesen demokráciaként működik, akkor ugyanezt a középszerű megítélést az igazságosság döntőbírájának és a pár-

tatlanság mércéjének tekintik.

4. VARÁZSLÁS

[1] A polgárosodott ember a valós környezetének problémáit a tudománya révén oldja meg; a vadember az elképzelt kísértetkörnyezetének valós problémáit varázslással igyekezett megoldani. A varázslás a feltételezett szellemkörnyezet befolyásolási eljárása volt, melynek ügyködése mindig megmagyarázta a megmagyarázhatatlant; a varázslás az önkéntes szellemi együttműködés elnyerésének és a kelletlen szellemi segítség kikényszerítésének módja volt, melyet bűvtárgyak és egyéb, erősebb szellemek igénybevételén keresztül gyakoroltak.

[2] A varázslás, boszorkányság és fekete varázslat célja kettős volt:

3 1. A jövőbelátás biztosítása.

4 2. A környezet kedvező irányban való befolyásolása.

5 ¶ A tudomány céljai azonosak a varázslás céljaival. Az emberiség fejlődése a varázslástól a tudomány felé tart, de nem elmélyült gondolkodás és értelem révén, hanem inkább a hosszú időn át való tapasztaláson keresztül, fokozatosan és kínkeservesen. Az ember újra és újra nekihátrál az igazságnak, hibázással kezdi, majd tanul a hibákból, és végül eléri az igazság küszöbét. Csak a tudományos módszer megjelenése után fordul szembe a kihívásokkal. De az ősembernek próbálkoznia kellett, mert különben elpusztult volna.

6 A korai babonaság varázsa volt az anyja a későbbi tudományos kíváncsiságnak. E kez-

detleges babonaságokat előremutató, erőteljes érzelem — félelem és kíváncsiság — hatotta át; a régi idők varázslásában fokozatosan erősödő hajtóerő érvényesült. E babonaságok a bolygói környezet megismerésére és szabályozására irányuló emberi vágy előretörését jelentették.

7 A varázslás azért tudta olyan erősen a markában tartani a vadembert, mert az nem volt képes felfogni a természetes halál fogalmát. Az eredendő bűn későbbi eszméje sokat segített abban, hogy a varázslásnak a fajra gyakorolt szorítása enyhüljön, annyiban, hogy megmagyarázta a természetes halált. Egykor egyáltalán nem volt szokatlan dolog, hogy tíz ártatlan személyt is kivégeztek azért, mert feltételezték róluk, hogy fe-

lelősek egy társuk természetes haláláért. Ez az egyik oka annak, hogy az ősi népek miért nem gyarapodtak gyorsabb ütemben, és ez még mindig igaz némely afrikai törzs esetében. A megvádolt egyén rendszerint bűnösnek vallotta magát, még akkor is, ha halál várt rá.

8 A varázslás természetes dolog a vadember számára. Ő hisz abban, hogy az ellenség az annak lenyírt hajával vagy körömnyesedékével végzett varázslás révén ténylegesen megölhető. A kígyómarás okozta halált boszorkánymesteri varázslásnak tulajdonították. A varázslás legyőzésének nehézsége abban a tényben rejlik, hogy a félelem képes ölni is. A fejletlen népek úgy féltek a varázslástól, hogy az ténylegesen ölt, és

ezek az eredmények elégségesek voltak ahhoz, hogy igazolják e téves hiedelmet. A hibázásra mindig volt valamilyen hihető magyarázat; a tökéletlen varázslásra a még több varázslás volt a megoldás.

5. VARÁZSEREJŰ SZERENCSETÁRGYAK

[1] Lévén, hogy minden, a testhez tartozó dologból bűvtárgy válhatott, a legkorábbi varázslás a hajhoz és a körmökhöz kötődött. A test eltüntetésének titkos jellege abból a félelemből eredt, hogy valamely ellenség esetleg megszerez valamit a testből és ártó varázslásra használja fel; ezért mindent, ami a testből származott, gondosan eltemettek. Tartózkodtak a nyilvános köpködéstől,

mert attól féltek, hogy a köpetet ártó varázslásra használják fel; a köpetet mindig elfedték. Még az ételmaradékok, a ruházat és az ékszerek is szolgálhattak varázslás eszközéül. A vadember sohasem hagyott ételmaradékot az asztalon. És mindezt az attól való félelmükben tették, hogy az ellenségeik esetleg varázserejű szertartásokhoz használják fel ezeket, nem pedig azért, mert elismerték volna az efféle szokások egészségügyi jelentőségét.

2 A varázserejű szerencsetárgyak sokféle dologból álltak össze: emberi húsból, tigriskaromból, krokodilfogból, mérgező növények magjából, kígyóméregből és emberi hajból. A holtak csontjai nagyon is varázserejűek voltak. Még a lábnyomból felszedett

port is felhasználták varázsláshoz. Az ősök erősen hittek a szerelemhozó függőkben. A vér és az egyéb testváladékok képesek voltak biztosítani a szerelem varázslás útján való befolyásolhatóságát.

3 A képeket a varázslás során hatékonyan felhasználhatónak tartották. Képmásokat készítettek, és attól függően, hogy rosszul vagy jól bántak vele, ugyanilyen hatásokat feltételeztek a valós személyeken. Vásárláskor a babonások szívesen rágcsáltak egy darab kemény fát, hogy meglágyítsák az eladó szívét.

4 A fekete tehén tejét igencsak varázserejűnek tartották; ilyennek tartották a fekete macskákat is. A pálca vagy a vessző varázserejű volt, a csengők, harangok és cso-

mók úgyszintén. Minden ősi tárgy varázserejű szerencsetárgy volt. Egy új vagy felsőbbrendű polgárosodott társadalom szokásait rosszallották, mert feltételezték, hogy azok gonosz varázslási jellegűek. Az írást, a nyomtatást és a képkészítést sokáig ilyennek tekintették.

5 Az ősember hitte, hogy a neveket tisztelni kell, különösen az istenek nevét. A nevet létező dolognak, a fizikai személyiségtől független hatásnak tekintették; ugyanolyan nagyra értékelték, mint a lelket és az árnyékot. A nevet kölcsönért elzálogosították; az ember addig nem használhatta a nevét, amíg vissza nem fizette a kölcsönt. Ma az ember a nevét a kötelezvényre írja rá. Az egyén neve hamarosan fontossá vált a varázslásban.

A vadembernek két neve volt; a fontosabbikat olyan szentnek tekintették, hogy hétköznapi alkalmakkor nem is használták, innen ered a második vagy hétköznapi név — a becenév. Idegeneknek sohasem mondta meg az igazi nevét. Bármilyen szokatlan természetű tapasztalat arra késztette, hogy nevet változtasson; néha betegség gyógyítása vagy a balszerencse megállítása céljából éltek ezzel. A vadember a törzsfőnöktől való vásárlás révén tehetett szert új névre; s az emberek még ma is vásárolnak címet és rangot. De a legfejletlenebb törzseknél, mint amilyenek az afrikai busmanok is, nem léteznek egyéni nevek.

6. A VARÁZSLÁS GYAKORLÁSA

[1] A varázslást pálcák, „bűbájolási” szertartás és ráolvasások alkalmazásán keresztül végezték, és a varázslást gyakorló szokás szerint meztelenül dolgozott. Az ősi varázslók között szám szerint sokkal több nő volt. A varázslásban a „bűbájolás” rejtelmet jelent, nem pedig kezelést. A vadember sohasem gyógyította saját magát; sohasem vett igénybe orvosságot, hacsaknem a varázslásra szakosodottak tanácsára. És a huszadik századi vudu gyógyítók jellegzetes képviselői a régi idők varázslóinak.

[2] A varázslásnak volt nyilvános és magánjellegű vetülete is. Amit a javas ember, a sámán vagy a pap végzett, arról feltételezték, hogy az egész törzs javára válik. A

boszorkányok, boszorkánymesterek és varázstevők magánjellegű varázslást nyújtottak, olyan személyes és önös varázslást, melyet a rossznak az ügyfelük ellenségeire való rákényszerítésének módszerével gyakoroltak. A kettős szellemelvűség, a jó és a rossz szellemek fogalma lett az alapja a fehér és fekete varázslatban való későbbi hitnek. És a vallás fejlődésével a varázslás az ember saját imádatán kívül eső szellemi működésre alkalmazott fogalom lett, és utalt a régebbi kísértethiedelmekre is.

[3] A szócsoportok, az egyhangú éneklések és a ráolvasások szertartása igencsak varázserejű volt. Némely korai ráolvasás végül imává fejlődött. Később az utánzó varázslást gyakorolták; az imát gyakorlati formába

vitték át; a varázstáncok pusztán eljátszott imák voltak. Az ima az áldozás velejárójaként fokozatosan kiszorította a varázslást.

4 A taglejtést, a beszédnél is ősibb dolgot még szentebb és nagyobb varázserejűnek tartották, és az utánzást nagy varázserejű dolognak hitték. A vörös ember gyakran adott elő bölénytáncot, ahol is egyikük játszotta a bölény szerepét, és az előttük álló vadászat sikerét az ő leterítésével vélték biztosítani. A május elsején tartott nemi ünnepségek egyszerűen csak utánzási varázslások voltak, a növényvilág nemi szenvedélyeihez való ellenállhatatlan folyamodást jelentették. A baba eleinte a meddő feleség varázserejű szerencsetárgya volt.

5 ¶ A varázslás az evolúciós vallási fa egyik

oldalága volt, mely később meghozta egy tudományos korszak gyümölcsét. A csillagjóslásban való hit elvezetett a csillagászat kialakulásához; a bölcsek kövében való hit vezetett a fémművességhez, míg a varázserejű számokban való hit megalapozta a mennyiségtanokat.

6 ¶ De a bűbájjal olyannyira telített világ sokat tett a mindenféle személyes törekvések és kezdeményezések elnyomása érdekében. A többletmunka vagy a szorgalom gyümölcseit varázslat eredményének tekintették. Ha egy embernek több gabonája termett a földjén, mint a szomszédjának, akkor a főnök elé idézhették és megvádolták, hogy e tőbblettermést a lusta szomszéd mezőjéről csalta el. A durva emberi viszonyok

korában valóban veszélyes dolog volt túl sokat tudni; mindig meg volt az esélye annak, hogy mint fekete varázslat gyakorlóját kivégzik.

7 A tudomány fokozatosan megtisztítja az életet annak szerencsejáték jellegétől. De ha a mai nevelési módszerek csődöt mondanak, akkor csaknem azonnal visszafordulás következik be a varázslásban való kezdetleges hiedelmekhez. E babonák még mindig jelen vannak számos, úgynevezett polgárosodott néphez tartozó ember elméjében. A nyelv sok olyan kövületet őriz, melyek igazolják, hogy a faj sokáig mártózott a varázslással kapcsolatos babonaságban, mint például az olyan szavak, hogy megigézett, rossz csillagzat alatt született, megszállottságok,

sugalmazás, egy-kettőre eltűnik, szellemesség, elbűvölő, villámsújtott, és csodálkozó. És értelmes emberi lények még mindig hisznek a jó szerencsében, a szemmel verésben és a csillagjóslásban.

8 Az ősi varázslás volt a mai tudomány gubója, mely a maga korában nélkülözhetetlen volt ugyan, de ma már nem hasznavehető. És a tudatlan babonaság káprázatai munkáltak az emberek fejletlen elméiben, mígnem a tudomány fogalmai megszülettek. Ma az Urantia ezen értelmi evolúció szürkületi sávjában van. A világ egyik fele türelmetlenül kapdos az igazság fénye és a tudományos felfedezések tényei után, míg a másik fele az ősi babonaság és az alig leplezett varázslás karjában piheg.

9 [Közreadta a Nebadon egyik Ragyogó Estcsillaga.]

89. ÍRÁS

BŰN, ÁLDOZÁS ÉS VEZEKLÉS

AZ ŐSEMBER úgy tekintette önmagát, mint a szellemek adósát, mint akinek megváltásra van szüksége. A vadak úgy látták, hogy a szellemek igazság szerint sokkal több balszerencsét hozhatnak rájuk. Az idő múlásával e felfogás a bűn és a megszabadulás tantételévé fejlődött. A lelket úgy tekintették, mint amely tartozással — eredendő bűnben — jön a világra. A lélekért váltságdíjat kell fizetni; bűnbakot kell találni. A fejvadász a koponyaimádás gyakorlásán túl a saját életéért cserébe fel tudott ajánlani valami mást, egy emberi bűnbakot.

[2] A vademberben már korán kialakult az a képzet, hogy a szellemek nagy megelége-

dést nyernek az ember gyötrelmének, szenvedésének és megalázottságának látványától. Az ember eleinte csak a helytelen cselekedetekből eredő bűnökkel foglalkozott, de később nyugtalanítani kezdték a meg nem tett dolgokkal járó bűnök is. És az egész későbbi áldozási rendszer e két ideára épült. Ez az új szertartásos szokás az áldozás vezeklési szertartásainak gyakorlását jelentette. Az ősember azt hitte, hogy valamilyen különös dolgot kell tennie az istenek kegyének elnyerése érdekében; csak fejlett polgárosodott társadalom ismer el egy következetesen kiegyensúlyozott és jóindulatú Istent. A vezeklés a közvetlen balszerencse elleni biztosítás volt, semmint a jövőbeli üdvözülésbe való befektetés. És az elkerülés, el-

űzés, kényszerítés és kiengesztelés szertartásai mind összemosódtak.

1. A TABU

[1] A tabu gyakorlásával az ember arra törekedett, hogy elhárítsa a balszerencsét, hogy valami elkerülésével tartózkodjon a szellemkísértetek megsértésétől. A tabuk eleinte nem vallási jellegűek voltak, de már korán szentesítést kaptak a kísértetektől, illetőleg szellemektől, és amikor így megerősödtek, törvényalkotóvá és intézményépítővé váltak. A tabu a forrása a szertartási szabályoknak és az őse az önuralom kezdetleges szintjének. Ez volt a társadalomszabályozás legkorábbi formája és hosszú időn keresztül az egyetlen is; és még mindig ez a

társadalom szabályozó rendszerének egyik alapegysége.

[2] A tisztelet, melyet e tiltások a vadember elméjében elrendeltek, pontosan ellensúlyozta az azon erőktől való félelmét, akikről feltételezte, hogy e követelményeket támasztják. A tabuk először a balszerencse véletlen megtapasztalása miatt jelentek meg; később a törzsfők és sámánok javaslatára — ama bűvtárgyi emberekről van szó, akikről úgy gondolták, hogy szellemkísértet, sőt isten irányítja őket. A szellemi megtorlástól való félelem olyan erős az ősember elméjében, hogy néha bizony bele is hal a félelembe, amikor megsértett valamilyen tabut, és e megrázó mellékesemény óriási mértékben erősíti a tabunak a túlélők elméjére gyako-

rolt hatását.

3 A legkorábbi tiltások a nők és az egyéb vagyonelemek kisajátításával kapcsolatos megszorítások voltak. Ahogy a vallás egyre nagyobb szerepet kezdett játszani a tabu fejlődésében, a tiltás alatt álló dolgot tisztátalannak, később pedig szentségtelennek tekintették. A héberek feljegyzéseiben számos helyen van említés a tiszta és a tisztátalan, a szent és a szentségtelen dolgokról, de a hiedelmeik e téren messze nem voltak olyan nehézkesek és kiterjedtek, mint más népekéi.

4 Dalamatia és az Éden hét parancsolata, valamint a héberek tíz parancsolata határozottan tabuk voltak, mindegyik ugyanolyan tiltó formában volt kifejezve, mint a leg-

ősibb tilalmak. De ezek az újabb törvények valóban felszabadító jellegűek voltak annyiban, hogy elfoglalták ezernyi, már korábban létező tabu helyét. És még ennél is többet jelentettek, mert e későbbi parancsolatok az engedelmességért cserébe határozottan ígértek is valamint.

5 A korai élelemtabuk a bűvtárgyi hitből és a megtestesült ős tiszteletéből származnak. A sertés a fóníciaiak számára, a tehén pedig a hinduk számára volt szent. A disznóra vonatkozó egyiptomi tabut a héber és az iszlám vallás megtartotta. Az élelemtabu egyik változata az a hiedelem volt, hogy a terhes nő olyannyira vágyhatott egy bizonyos ételre, hogy a gyermeke, miután megszületett, ennek az ételnek a visszatükrözésévé vált. Az

ilyen húsételek a gyermek számára tabuvá lettek.

6 Az étkezés különféle módjai hamarosan tabuvá lettek, és ez volt az eredete az ősi és új keletű asztali illemnek. A kasztrendszerek és a társadalmi rétegek a régi tiltások csökevényes maradványai. A tabuk nagyon hatékonyak voltak a társadalomszervezésben, de nagyon nagy terhet jelentettek; a nemlegestiltó rendszer nem csak hasznos és építő jellegű szabályozásokat tartott fenn, hanem elavult, túlhaladott és haszontalan tabukat is.

7 Azonban egyetlen polgárosodott társadalom sem ítélheti el az ősembert, hacsaknem ezekért a réges-régi és különféle tabukért, és a tabu sohasem maradt volna fenn, ha a kezdetleges vallás szentesítőleg nem tartja

meg. Az ember evolúciójának számos alapvető tényezője nagyon sokba került, rengeteg erőfeszítést, áldozatot és önmegtartóztatást igényelt, de az önuralom gyakorlásában elért ezen eredmények voltak azok a tényleges lépcsőfokok, melyeken az ember a polgárosodás útján felkapaszkodott.

2. A BŰNRŐL ALKOTOTT FELFOGÁS

[1] A véletlentől való félelem és a balszerencsétől való rettegés szó szerint e csapások ellen feltételes biztosítást jelentő kezdetleges vallás feltalálására késztette az embert. A vallás a varázslásból és a kísértetekből a szellemeken és bűvtárgyakon át a tabukig jutva fejlődött ki. Minden fejletlen törzsnek volt tiltott gyümölcsöt termő fája, valóságosan

az alma volt ilyen, képletesen azonban ezernyi ágról csüngtek a legkülönfélébb tabuk. És a tiltott fa mindegyre csak azt mondta, hogy „Ne tedd.”

2 Ahogy a vadember elméje a fejlődésben eljutott addig, hogy jó és rossz szellemeket egyaránt elképzelt, és amikor a tabu megkapta a kialakuló vallástól a fennkölt szentesítést, a terep már teljesen készen állt a *bűn* új felfogásának megjelenéséhez. A bűn eszméje a világon mindenhol teret nyert még azelőtt, hogy a kinyilatkoztatott vallás egyáltalán megjelent volna. A természetes halál csak a bűn fogalmával vált a fejletlen elme számára okszerű dologgá. A bűn a tabu megsértése volt, a halál pedig a bűnért járó büntetés.

[3] A bűn szertartás szerinti volt, nem pedig ésszerűségi; cselekedet volt, nem pedig szándék. És a bűn e teljes felfogását táplálták Dilmunnak és a kis földi paradicsom korának még élő hagyományai. Ádám és az Édenkert hagyománya szintén alapot teremtett az emberfajták hajnalán egykor létezett „aranykor” álmának. És mindez megerősítette azokat az ideákat, melyek később abban a hitben fejeződtek ki, hogy az ember különleges módon teremtetett, hogy a létpályáját tökéletesként kezdte, és hogy a tabuk megsértése — a bűn — miatt került a későbbi nyomorúságos helyzetbe.

[4] A tabu sorozatos megsértéséből vétkes szenvedély lett; a kezdetleges törvény a vétkes szenvedélyt vétséggé tette; a vallás pe-

dig bűnné. A korai törzsek körében a tabu megsértése a vétség és a bűn keveréke volt. A közösséget érő csapást mindig úgy tekintették, mint a törzsi bűnért járó büntetést. Azokban, akik azt hitték, hogy a jólét és a pártatlanság együtt jár, a rossz emberek látható jóléte oly mértékű aggodalmat keltett, hogy szükségessé vált a poklok kitalálása a tabut megsértők számára; a jövőbeli büntetés e helyszíneinek száma egy és öt között változott.

5 A gyónás és a megbocsátás eszméje már korán megjelent a kezdetleges vallásban. Az emberek nyilvános gyűlésen kértek megbocsátást azokért a bűnökért, melyeket a következő héten szándékoztak elkövetni. A gyónás pusztán megbocsátási szertartásos

szokás volt, és a beszennyezés nyilvános bejelentése is, a „tisztátalan, tisztátalan!” hangos rosszallásának szertartásos eljárása. Ezt követte a megtisztulás mindenféle szertartásos rendje. Az összes ősi nép gyakorolta ezeket az értelmetlen szertartásokat. A korai törzsek számos, látszólag egészségügyi szokása nagymértékben szertartásjellegű volt.

3. LEMONDÁS ÉS SANYARGATÁS

[1] A vallási evolúció következő lépése a lemondás lett; a böjtölés általános szokás volt. Rövidesen szokás lett a testi, különösen a nemi örömök számos formájától való tartózkodás. A böjt szertartása számos ősi vallásban mélyen gyökerezett és át is adódott gyakorlatilag minden mai istentani gondol-

kodási rendszernek.

2 Nagyjából éppen akkor, amikor a tudatlan ember a holtak vagyona elégetésének és eltemetésének pazarló szokását levetkőzte, amint az emberfajták gazdasági rendje formálódni kezdett, megjelent a lemondás ezen új vallási tantétele, és együgyű lelkek tízezrei kezdték átadni magukat a nincstelenségnek. A vagyont szellemi hátránynak tekintették. Az anyagi javak birtoklásával járó szellemi veszélyek e képzetei széles körben elterjedtek voltak Filó és Pál korában, és azóta is komolyan befolyásolták az európai bölcseletet.

3 A nincstelenség pusztán a húsvér test gyötrése szertartásának részét képezte, mely sajnos számos vallás írásaiba és tanításaiba bekerült, nevezetesen a kereszténységébe

is. A vezeklés a lemondás e gyakorta ostoba szertartásának nemleges formája. De mindez *önuralomra* tanította a vadembert, és ez értékes fejlemény volt a társadalmi evolúció terén. Az önmegtartóztatás és az önuralom volt a korai evolúciós vallásból származó két legnagyobb társadalmi nyereség. Az önuralom az embernek új életfelfogást adott; megtanította, hogy miként növelje az élet törtjének értékét azáltal, hogy csökkenti a személyes igények nevezőjét ahelyett, hogy mindig csak az önző kielégülés számlálóját növeli.

4 Az önfegyelem ezen ősi eszméi magukba foglaltak megkorbácsolást és mindenféle testi kínzást is. Az anyatisztelet papjai különösen tevékenyek voltak a testi szenvedés

erényének tanításában, azzal mutatva példát, hogy ivartalanításnak vetették alá magukat. A héberek, a hinduk és a buddhisták őszinte hívei voltak a testi sanyargatás e tantételének.

5 A régi idők során mindvégig az emberek ilyen módokon törekedtek többlet hitelt szerezni az isteneik főkönyveiben. Egykor az volt a szokás, hogy amikor az embereket valamilyen érzelmi túlterhelés érte, önmegtartóztatásra és önkínzásra tettek esküt. Az idők folyamán ezek az eskük az istenekkel kötött szerződések alakját öltötték és ebben az értelemben valódi evolúciós fejlődést képviseltek annyiban, hogy azt feltételezték az istenekről, hogy valamilyen meghatározott dolgot kell cselekedniük cserébe ezért

az önkínzásért és a test gyötréséért. Az eskük között voltak nemleges és igenlő jellegűek egyaránt. Az ilyen káros és szélsőséges fogadalmak ma a legjobban bizonyos indiai népcsoportoknál figyelhetők meg.

6 ¶ Egészen természetes dolog volt, hogy a lemondás és a sanyargatás tiszteletfajtájának kezelnie kellett a nemi kielégülést is. A nemi önmegtartóztatás tisztelete a csatába induló katonák szokásából ered; később a „szentek” szokása lett. E tiszteletfajta csak úgy tűrte meg a házasságot, mint a bujálkodásnál kisebb rosszat. Ez az ősi tiszteletfajta a világ sok nagy vallását érintette hátrányosan, de egyiket sem jobban, mint a kereszténységet. Pál apostol is e tiszteletfajta híve volt, és az ő személyes nézetei tükröződnek

azokban a tanításokban, melyeket a keresztény istentanra erőszakolt rá: „Jó a férfiúnak asszonyt nem illetni.” „Mert szeretném, ha minden ember úgy volna, mint én magam is” „Mondom pedig a nem házasoknak és az özvegyeknek, hogy jó nékik, ha úgy maradhatnak, mint én is.” Pál jól tudta, hogy e tanítások nem voltak részei a jézusi örömhírnek, és ennek elismeréséről tanúskodik az a kijelentése, miszerint „Engedéllyel szólok így, nem parancsolatra.” De e tiszteletfajta arra késztette Pált, hogy lenézze a nőket. És mindebben az a sajnálatos, hogy az ő személyes véleménye hosszú időn át befolyásolta egy nagy világvallás tanításait. Ha a sátorkészítő-tanító tanácsát szó szerint és általánosan kellett volna követni, akkor az embe-

ri faj hirtelenül és dicstelenül eltűnt volna. Továbbá, ha egy vallás elfogadja a nemi önmegtartóztatás ősi tiszteletét, akkor az közvetlen háborúhoz vezet a házasság és az otthon ellen, ami a társadalom igaz alapját és az emberi fejlődés alapvető intézményét képezi. És nincs miért csodálkozni azon, hogy minden ilyen hiedelem táplálta a házasságot elvető papság létrejöttét a különböző népek számos vallásában.

7 ¶ Egyszer az embernek majd meg kell tanulnia, hogy miként élvezze a szabadságot féktelenség nélkül, a táplálkozást falánkság nélkül, és a gyönyört bujaság nélkül. Az önuralom jobb emberi politika a viselkedés szabályozására, mint a szélsőséges önmegtartóztatás. Jézus sem tanított soha ilyen

esztelen nézeteket a követőinek.

4. AZ ÁLDOZÁS GYÖKEREI

[1] Az áldozás, mint a vallási áhítat része, sok más imádási szokáshoz hasonlóan, nem valamiféle egyszerű és egyetlen eredetre vezethető vissza. A hatalom előtti leborulás és a rejtély jelenlétében imádásszerű rajongásos megalázkodás hajlamát jelzi a kutyának a gazdája előtt való hízelkedése is. Az imádási hajlamtól csak egy lépés az áldozás. Az ősember abban mérte az áldozásának értékét, hogy mekkora fájdalmat szenvedett el. Amikor az áldozás eszméje először kapcsolódott vallási szertartásrendhez, nem akartak fájdalommal nem járó áldozatot. Az első áldozások olyasmik voltak, mint a haj tépé-

se, a test megvágása, csonkítás, fogak kiverése és ujjak levágása. A polgárosodott viszonyok kibontakozásával az áldozás e durva felfogásai a szertartásos önmegtagadás, az élet örömeiről lemondás, a böjtölés, a nélkülözés, valamint a lelki fájdalmon, a szenvedésen és a test gyötrésén keresztül való megszentesülés későbbi keresztény tantételének szintjére emelkedtek.

2 Az áldozásnak már a vallás evolúciójának korai szakaszában is két felfogása létezett: az ajándék-áldozás, mely a köszönetnyilvánítás magatartását foglalta magába, és az adós-áldozás, mely a megváltás ideáján alapult. Később kialakult a helyettesítés felfogása is.

3 Az ember utóbb úgy gondolta, hogy

a bármilyen természetű áldozása üzenetet közvetíthet az istenek felé; valamiféle kellemes illat lehet az istenség orra számára. Ez hozta magával a tömjén és az egyéb, kívánatosnak tartott áldozási szertartásjegyeket, melyek áldozati lakomává fejlődtek, idővel pedig egyre kifinomultabbak és fényűzőbbek lettek.

4 ¶ A vallás fejlődésével a megbékítést és a vezeklést szolgáló áldozási szertartásos szokások felváltották az elkerülés, engesztelés és elűzés régibb módszereit.

5 Az áldozás legrégebbi eszméje a semlegesség biztosítása volt, melyet az ősi szellemek róttak ki az emberre; a vezeklés ideája csak később alakult ki. Ahogy az ember távolodott a faj evolúciós eredetének felfo-

gásától, ahogy a Bolygóherceg korának és Ádám ittlétének hagyományait az idő megrostálta, a bűn és az eredendő bűn felfogása széles körben elterjedt, s így a véletlen és személyes bűnért való áldozás átalakult a faj bűnéért való vezeklés keretében való áldozás tantételévé. Az áldozati vezeklés még az ismeretlen isten nehezteléséré és féltékenységére is kiterjedő általános biztosítási eszköz lett.

6 Lévén, hogy rengeteg sértődékeny szellemmel és mohó kísértettel volt körülvéve, az ősember a hitelező istenségek olyan seregével állt szemben, hogy egy egész életen át minden papra, szertartásra és áldozásra szüksége volt ahhoz, hogy a szellemi adósságát törleszthesse. Az eredendő bűnnek, il-

letőleg a faj bűnének a tantételével minden ember a szellemi erők felé komoly tartozással kezdte a létét.

7 ¶ Ajándékokat és juttatásokat az emberek kapnak; de amikor az isteneknek ajánlják fel, akkor úgy jellemzik azokat, mint felajánlást, megszentelt dolgot vagy éppen áldozatnak hívják. A lemondás a kiengesztelés nemleges formája volt; az áldozás lett az igenlő forma. A kiengesztelésbe beletartozott a magasztalás, a dicsőítés, a hízelgés, sőt még a szórakoztatás is. És a régi kiengesztelési tiszteletfajta igenlő eljárásainak maradványa az, ami az istenimádás új keletű formáit alkotja. A mai imádási formák egyszerűen az igenlő jellegű vezeklés ezen ősi áldozási módszereinek szertartásivá alakítását

jelentik.

8 ¶ Az állatáldozás sokkal többet jelentett az ősembernek, mint amennyit a mai emberfajtáknak valaha is jelenthet. E tudatlan népek az állatokat az ő tényleges és közeli rokonaiknak tekintették. Az idő múlásával az ember agyafúrtabbá vált az áldozásban, felhagyott a munkában igénybevett állatainak felajánlásával. Eleinte mindenből a *legjobbat* áldozta fel, beleértve a háziállatait is.

9 Nem merő hencegésből állította egy bizonyos egyiptomi uralkodó azt, hogy feláldozott: 113.433 rabszolgát, 493.386 jószágfejet, 88 hajót, 2.756 aranyképet, 331.702 korsó mézet és olajat, 228.380 korsó bort, 680.714 libát, 6.744.428 kenyércipót és 5.740.352 zsák gabonát. És ehhez bizony

mindenképpen keményen meg kellett adóztatnia a gürcölő alattvalóit.

10 A puszta szükség végül rábírta e félvad embereket arra, hogy az áldozataik anyagi részét elfogyasszák, s az istenek megelégedtek e dolgok lelkével. És e szokás igazolást kapott az ősi szent étkezés ürügyén, mely az új keletű felfogás szerint egyfajta úrvacsora szertartás volt.

5. ÁLDOZÁS ÉS EMBEREVÉS

1 A korai emberevésről alkotott mai eszmék teljesen tévesek; ez része volt a korai társadalom erkölcseinek. Míg az emberevés hagyományosan borzalmas a mai polgárosodott társadalom számára, addig a kezdetleges társadalom társadalmi és vallási felépí-

tésének részét képezte. Az emberevés szokását a csoportérdek kényszerítette ki. A szükség késztetésén keresztül növekedett és a babonaságnak és a tudatlanságnak való alávetettség miatt maradt fenn. Az emberevés társadalmi, gazdasági, vallási és katonai szokás volt.

2 Az ősember emberfaló volt; élvezte az emberhús fogyasztását, és ezért ajánlotta fel ételajándékként a szellemeknek és a kezdetleges isteneinek. Lévén, hogy a kísértetszellemek pusztán módosult emberek voltak, és lévén, hogy az ételre volt az embernek a legnagyobb szüksége, ezért nyilván a szellemnek is az ételre kellett vágynia a leginkább.

3 Az emberevés egykor jóformán általános volt a fejlődő emberfajták körében. A szan-

gik emberfajták mind emberevők voltak, de az andonfiak eredetileg nem voltak azok, és a nodfiak és az ádámfiak sem; az anditák sem voltak azok addig, míg alaposan össze nem keveredtek az evolúciós fajtákkal.

4 Az emberhús-evés erősödő hajlam volt. Akár éhségen, barátságon, bosszún vagy vallási szokáson alapul, az emberhús-evés megszokott emberevéssé válik. Az emberevés az élelem szűkös voltából adódott, bár ritkán volt ez az alapvető oka. Az eszkimók és a korai andonfiak azonban az éhínség időszakait leszámítva ritkán voltak emberfalók. A vörös emberek, különösen Közép-Amerikában, emberevők voltak. Egykor általános szokás volt, hogy az ősi idők anyái megöljék és megegyék a saját gyere-

küket annak érdekében, hogy visszanyerjék a szülés során elveszített erejüket, és Queensland területén az első gyermeket még mindig gyakorta megölik és felfalják. A közelmúltban számos afrikai törzs harceszköz gyanánt tudatosan visszatért az emberevéshez, e szörnyűséggel akarják megfélemlíteni a szomszédaikat.

5 Az emberevés némely formája az egykor felsőbbrendű fajták elfajzásának eredménye volt, de többnyire elterjedt volt az evolúciós emberfajták körében. Az emberevés olyankor került előtérbe, amikor az emberek erős és keserű érzelmeket tápláltak az ellenségeik iránt. Az emberhús-fogyasztás ünnepélyes bosszúszertartás lett; azt hitték, hogy az ellenség kísértetét el lehet pusztítani így, il-

letőleg egyesíteni lehet az emberhúst evőével. Egykor általánosan elterjedt hiedelem volt, hogy a varázstevők emberhús evésével tettek szert az erejükre.

6 Az emberevők bizonyos csoportjai csak a saját törzsük tagjait hajlandók megenni, ami egyfajta álszellemi beltenyészet, melyről azt feltételezték, hogy erősíti a törzsi összetartást. De azért bosszúból az ellenségeiket is megették, arra gondolva, hogy ezzel megszerzik az erejüket. Úgy gondolták, hogy a lélek megtiszteltetésnek veszi, ha a testéből egy barátja vagy a törzsének valamely tagja eszik, míg az ellenség esetében a felfalás csak egyfajta büntetés volt. A vademberi elme nemigen ügyelt arra, hogy következetes legyen.

7 Némely törzsnél az elaggott szülők kérik, hogy a gyermekeik egyék meg őket; másoknál szokás volt tartózkodni a közeli rokonok megevésétől; a testüket eladták vagy elcserélték idegenekéire. Jelentős kereskedés folyt a nőkkel és a gyermekekkel, akiket a leöléshez felhizlaltak. Amikor a betegségek vagy a háborúk nem korlátozták a népességet, akkor a felesleget teketória nélkül megették.

8 ¶ Az emberevés az alábbi behatások miatt tűnik el fokozatosan:

9 1. Néha közösségi szertartás lett belőle, közös felelősség vállalása azért, hogy halálbüntetést róttak ki a törzs egyik tagjára. A vérontásért való felelősség akkor szűnik meg vétségnek lenni, amikor minden-

ki, vagyis a társadalom részt vesz benne. Az emberevés utolsó formája Ázsiában a kivégzett bűnözők megevése volt.

10 ¶ 2. Már nagyon korán vallási szertartássá vált, de a kísértetfélelem erősödése nem mindig járult hozzá az emberevés visszaszorulásához.

11 ¶ 3. Végül elérte azt a fejlődési pontot, ahol már csak a test bizonyos részeit vagy szerveit ették meg, azokat a részeket, melyekről feltételezték, hogy a lelket vagy a szellem valamely részét tartalmazzák. A vérivás általános szokás lett, és szokás volt a test „ehető” részeit orvosságokkal keverni.

12 ¶ 4. Az emberevés a férfiakra korlátozódott; a nőknek tilos volt az emberhús-evés.

13 ¶ 5. Ez után a főnökök, papok és sámánok körére korlátozódott.

14 ¶ 6. Majd a felsőbbrendű törzseknél tabuvá lett. Az emberevés tabuja Dalamatiából ered és lassan elterjedt az egész világon. A nodfiak az emberevés elleni harc egyik eszközeként az elhamvasztást ösztönözték, lévén, hogy egykor elterjedt szokás volt a holtakat kiásni és megenni.

15 ¶ 7. Az emberevés felett az emberáldozás kongatta meg a lélekharangot. Az emberhús a nagy vezetők, a főnökök élelme lett, végül pedig a még hatalmasabb szellemek számára tartották fenn; és így az emberáldozatok felajánlása véget vetett az emberevésnek, kivéve az alsóbbrendű törzsek esetében. Az emberáldozás teljes kialakulásá-

val az emberevés tabu lett; az emberhús kizárólag az istenek táplálékává vált; az ember csak egy kis szertartási darabot, egy szentséget kaphatott.

16 ¶ Áldozási célokra végül állathelyettesítők jöttek divatba, és a kutyaevés még a legvisszamaradottabb törzsek esetében is jelentősen visszaszorította az emberevést. A kutya volt az első háziállat, és ilyenként és élelemként is nagy becsben tartották.

6. AZ EMBERÁLDOZÁS FEJLŐDÉSI FOLYAMATA

1 Az emberáldozás az emberevés egyik közvetett eredménye és egyúttal az arra való gyógyír is volt. A szellemkísérő biztosítása a szellemvilágba vezető útra szintén hozzájárult az emberevés visszaszorulásához, mivel

sohasem volt szokás megenni ezeket a halálos áldozatokat. Valamikor egyetlen emberfajta sem volt teljesen mentes az emberáldozás valamilyen szokásától, bár az andonfiak, a nodfiak és az ádámfiak voltak legkevésbé rabjai az emberevésnek.

2 Az emberáldozás jóformán általánosan elterjedt volt; jelen volt a kínaiak, a hinduk, az egyiptomiak, a héberek, a mezopotámiaiak, a görögök, a rómaiak és számos más nép vallási szokásaiban, és egészen a legutóbbi időkben a visszamaradt afrikai és ausztrál törzseknél is. A későbbi amerikai indiánok polgárosodott társadalma az emberevésből emelkedett ki, és ezért ők elmerültek az emberáldozásban, különösen Közép- és Dél-Amerikában. A káld nép

az elsők között hagyott fel az emberek közönséges célból való feláldozásával, az embereket állatokra cserélték. Mintegy kétezer évvel ezelőtt egy lágyszívű japán császár agyagszobrokkal váltotta ki az emberáldozást, de Európa északi részén az emberáldozás alig ezer esztendővel ezelőtt szűnt meg. Bizonyos visszamaradt törzseknél önkéntesek még mindig gyakorolják az emberáldozást, ami náluk egyfajta vallási és szertartásos öngyilkosság. Egy sámán egyszer elrendelte egy bizonyos törzs egyik, nagy tiszteletnek örvendő öregjének a feláldozását. A nép fellázadt; nem voltak hajlandók engedelmeskedni. Mire az öregember a saját fiával ölette meg magát; az ősök valóban hittek e szokásban.

3 ¶ Nincs megrázóan szomorúbb és meg-

rendítőbb feljegyzett emléke, példája annak a szívszaggató küzdelemnek, mely az ősi és igen régi vallási szokások és a kibontakozó polgárosodás ezzel szembenálló igényei között zajlott, mint a Jeftáról és leányáról szóló héber beszámoló. Lévén, hogy általános szokás volt, e jóhiszemű ember olyan ostoba esküt tett, alkut kötött a „háborúk istenével", miszerint hajlandó bizonyos árat fizetni az ellenségei feletti győzelemért. És ez az ár az volt, hogy fel kell áldoznia azt, aki a hazatértekor elsőként hagyja el a házát az ő üdvözlésére elébe sietve. Jefta úgy gondolta, hogy talán valamelyik hűséges rabszolgája lesz az, ki elsőként üdvözli őt, de úgy esett, hogy éppen a leánya, az egyetlen gyermeke jött ki elébe. És ha már így lett,

még ama kései korban és azon polgárosodottnak gondolt nép körében, e szépséges hajadont, akinek adtak két hónapot, hogy a sorsát meggyászolhassa, az apja emberáldozatként ténylegesen feláldozta, amit a törzs tagjai is helyeseltek. És mindezt Mózesnek az emberáldozásra vonatkozó szigorú tiltásai ellenében vitték véghez. De a férfiak és nők az ostoba és szükségtelen eskük rabjai, és a régi idők emberei minden ilyen fogadalmat nagyon szent dolognak tartottak.

4 ¶ A régi időkben, amikor valamilyen fontos, új építkezésbe fogtak, szokás volt leölni egy emberi lényt „alapozási áldozásul”. Ezzel egy kísértetszellemre tettek szert, aki őrizte és védelmezte az építményt. A harangöntésre készülő kínaiak szokása volt el-

rendelni legalább egy hajadon feláldozását abból a célból, hogy javítsák a harang hangzását; a választott leányt elevenen az olvadt fémbe dobták.

5 Hosszú időn át szokás volt számos csoport körében rabszolgákat elevenen beépíteni a fontosabb falakba. Később az észak-európai törzsek egy járókelő árnyékának befalazására cserélték le az élő személyek új épületek falaiba való betemetésének eme szokását. A kínaiak a falba temették azokat a munkásokat, akik az építkezésen haltak meg.

6 Palesztinában egy jelentéktelen király Jerikó falainak építésekor „az ő elsőszülött fiának, Abirámnak árán vetette meg annak alapját, és az ő kisebbik fiának, Ségubnak

árán állította fel annak kapuit.” Abban a kései korban ez az apa nemcsak hogy két fiát vetette élve a városkapuk alapgödreibe, hanem a tettéről feljegyezték azt is, hogy az az „Úr beszéde szerint” volt. Mózes tiltotta az ilyen alapozási áldozásokat, de az izraeliták röviddel a halála után visszatértek azokhoz. Az új épület alapkövébe kisebb holmik és emléktárgyak elhelyezésének huszadik századi szokása a kezdetleges alapozási áldozások maradványa.

7 ¶ Hosszú időn át szokás volt számos nép körében az első gyümölcsök felajánlása a szellemeknek. És e hagyományok, melyek ma már többé-kevésbé jelképesek, mind az emberáldozást magukba foglaló korai szertartások továbbélését jelentik. Az elsőszü-

lött feláldozásának eszméje széles körben elterjedt volt az ősök körében, különösen a fóníciaiak között, akik utolsóként hagytak fel azzal. Az áldozásra egykor azt mondták, hogy „életért életet”. Most azt mondjátok a halál idején, hogy „por a porhoz”.

8 Annak látványa, hogy Ábrahám rákényszerült Izsák fia feláldozására, bár a polgárosodott ember érzékenységét megrázza, az akkoriban élt emberek számára nem valamiféle új vagy furcsa eszme volt. Hosszú időn át elterjedt szokás volt az apák körében, amikor erős érzelmi túlterhelés alá kerültek, hogy feláldozzák az elsőszülött fiukat. Számos népnek van az e történethez hasonló hagyománya, mert egykor létezett egy olyan, világszerte elterjedt és mély meg-

győződés, miszerint szükséges emberáldozatot felajánlani, amikor valamilyen rendkívüli vagy szokatlan dolog történt.

7. VÁLTOZÁSOK AZ EMBERÁLDOZÁSBAN

[1] Mózes kísérletet tett arra, hogy véget vessen az emberáldozásnak azáltal, hogy bevezette a pénzbeli megváltást, mint helyettesítő intézményt. Egy olyan módszeres rendet alakított ki, mely képessé tette a népét arra, hogy a meggondolatlan és ostoba esküik legrosszabb következményeitől megmeneküljenek. Földet, vagyont és gyermeket lehetett megváltani a megállapított díj szerint, melyet a papoknak kellett kifizetni. Azok a csoportok, melyek felhagytak az elsőszülött

fiaik feláldozásával, hamarosan nagy előnyre tettek szert a kevésbé haladó szomszédaikkal szemben, akik e kegyetlen tetteket tovább folytatták. Számos ilyen visszamaradt törzs nemcsak hogy nagyon meggyengült a fiak elvesztése miatt, hanem gyakran a vezetők leszármazási ága is megszakadt.

2 Az eltűnő gyermekáldozás egyik kísérő jelensége volt az a szokás, hogy vért kentek szét a ház ajtófélfáján az elsőszülött védelme céljából. Ezt gyakran az év egyik szent ünnepével összefüggésben tették, és e szertartás egykor Mexikótól Egyiptomig világszerte általános volt.

3 Még azután is, hogy a legtöbb csoport felhagyott a szertartásos gyermeköléssel, szokás volt némely csecsemőt a vadonban vagy

vízre tett kis csónakban halálnak kitenni. Ha a gyermek életben maradt, akkor úgy gondolták, hogy az istenek közbeavatkozása tartotta életben, mint ahogy ezt hitték Szargon, Mózes, Czírus és Romulusz esetében is. Ezt követte az a szokás, hogy az elsőszülött fiakat szentnek vagy áldozatinak minősítették, megengedték nekik, hogy felnőjenek, majd ahelyett, hogy megölték volna, inkább száműzték őket; innen ered a gyarmatosítás. A rómaiak megtartották e szokást a gyarmatosítási módszerük részeként.

4 ¶ A nemi feslettségnek a kezdetleges imádással való számos különös társulásának eredete az emberáldozással hozható összefüggésbe. A régi időkben, ha egy nő fejvadászokkal találkozott, megválthatta az éle-

tét azzal, hogy nemileg alávetette magát az akaratuknak. Később, az istenek számára áldozatul szánt hajadon dönthetett úgy, hogy megváltja az életét azzal, hogy a testét egész életére a templom szent nemi szolgálatába állította; ezzel megkereshette a megváltási pénzt. Az ősök igen nagyra tartották, hogy nemi kapcsolatot létesíthetnek ezekkel a szent hajadonokkal, és ezen kívül az egész szertartás elfogadható bocsánatot jelentett a mindennapos nemi élvezetért. Ez az önámításnak egy olyan kifinomult változata volt, mellyel mind a hajadonok, mind pedig a társaik örömmel áltatták magukat. Az erkölcsök mindig lemaradnak a polgárosodás evolúciós előrejutásától, s így szentesítik a fejlődő emberfajták korábbi és állati-

asabb nemi szokásait.

5 A templomi bujálkodás végül elterjedt szerte Dél-Európában és Ázsiában. A templomi nemi kufárok által megkeresett pénzt minden nép szentnek tartotta — az isteneknek bemutatandó becses ajándéknak. A legmagasabb rangú nők töltötték meg a templomcsarnokokat és szentelték az így megkeresett pénzt mindenféle szent szolgálatra és a köz javát szolgáló munkákra. A jobb sorból való nők közül sokan templomi nemi szolgálat révén gyűjtötték össze a hozományukat, és a legtöbb férfi a házasuláskor előnyben részesítette az ilyen nőket.

8. MEGVÁLTÁS ÉS SZÖVETSÉGEK

1 Az áldozási megváltás és a templomi nemi kufárkodás valójában az emberáldozás

módosulata volt. Ez után következett a leánygyermekek hamis feláldozása. E szertartás véreztetésből állt, melyet az élethosszig tartó szüzességre való felajánlás követett, és ez a régebbi templomi bujálkodásra adott erkölcsi válasz volt. A kevésbé régi időkben némely szűzlány a szent templomi tüzek vigyázása szolgálatának szentelte magát.

2 Az emberekben végül megfogant az ötlet, hogy a test valamely részével lehetne helyettesíteni a régibb és teljes emberáldozást. A fizikai csonkítást szintén elfogadható helyettesítőnek tekintették. Hajat, körmöt, vért és még kéz- és lábujjakat is áldoztak. A körülmetélés későbbi és jóformán általános ősi szertartásos szokása a részleges áldozásból ered; ennek tisztán áldozási jel-

lege volt, semmiféle egészségügyi ok nem kapcsolódott hozzá. A férfiakat körülmetélték; a nők fülét kilyukasztották.

3 Később szokás lett az ujjakat összekötözni, ahelyett, hogy levágták volna azokat. A fej leborotválása és a szőrzet levágása hasonlóképpen a vallási áhítat formái közé tartozott. Az eunuchhá tevés eleinte az emberáldozás eszméjének egy módosulata volt. Az orr és az ajak kifúrása még mindig szokás Afrikában, a tetoválás pedig a test durva vágási sebekkel való ellátása korábbi szokásának művészies továbbfejlődése.

4 ¶ Az áldozás szokása végül a haladó tanítások eredményeként a szövetség eszméjéhez társult. Végül úgy gondolták, hogy az istenek valódi egyezségeket kötöttek az em-

berrel; és ez komoly előrelépés volt a vallás megszilárdulása terén. A törvény, a szövetség átveszi a szerencse, a félelem és a babonaság helyét.

5 Az ember soha még csak nem is álmodhatott az Istenséggel való szövetségkötésről egészen addig, amíg az Istenről alkotott felfogása el nem jutott arra a szintre, hogy a világegyetem szabályozóit megbízhatóknak képzelje el. És az embernek az Istenről alkotott korai képe olyannyira emberszabású volt, hogy képtelen volt megbízható Istenséget elképzelni mindaddig, amíg maga is viszonylag megbízhatóvá, erkölcsössé és erkölcsi alapelvűvé nem vált.

6 De az istenekkel való szövetségkötés eszméje végül megjelent. *Az evolúciós em-*

ber végül olyan erkölcsi méltóságra tett szert, melynek birtokában már mert alkudozni az isteneivel. És az áldozatok felajánlásának ügye fokozatosan átalakult az Istennel bölcseleti síkon üzletelő ember játékává. És mindez új eszközt jelentett a balszerencse ellen, vagy még inkább, egy fejlettebb eljárást a jólét biztosabb megvásárlásához. Ne fogadjátok el azt a téves eszmét, hogy ezek a korai áldozások valamiféle ingyenajándékot, önkéntelen hálaadást vagy köszönetnyilvánítást jelentettek az isteneknek; nem valódi imádat kifejeződései voltak.

7 ¶ Az ima kezdetleges formái nem voltak se többek, se kevesebbek, mint a szellemekkel való üzletelés, az istenekkel való vitatkozás. Egyfajta cserekereskedelem, mely-

ben az érvelést és a meggyőzést valami kézzelfoghatóbb és értékesebb dologgal helyettesítették. Az emberfajták kialakuló kereskedelmi tevékenysége beléjük nevelte a kereskedőszellemet és kifejlesztette bennük a csereberéléssel járó vitatkozás készségét; és ekkor e sajátságok elkezdtek megjelenni az ember imádási módszereiben is. És ahogy egyesek jobb kereskedők voltak a többieknél, úgy egyeseket a többieknél jobb imádkozóknak tekintettek. Egy igazságos ember imáját nagyra becsülték. Igaz ember az volt, aki teljesen kiegyenlítette a számláját a szellemek felé, aki teljes mértékben eleget tett az istenekkel szembeni minden szertartási kötelességének.

8 A korai ima aligha volt istenimádás; az

egyfajta alkudozó kérelem volt egészségért, vagyonért és életért. És az imák sok tekintetben nem sokat változtak az idő múlásával. Még mindig könyvből olvassák fel, hivatalosan adják elő azokat, lemásolják és imamalmokra teszik és fákra aggatják, ahol a szél mozgása még attól is megkíméli az embert, hogy a saját leheletével mozgassa azokat.

9. ÁLDOZÁSOK ÉS SZENTSÉGEK

1 Az emberáldozás, az urantiai szertartások fejlődésmenetében végig, az emberevés véres ügyletétől a felsőbb és jelképesebb szintek elérése felé fejlődött. A korai áldozási szokások nemzették a későbbi szentségszertartásokat. A nem olyan régi időkben egyedül a pap részesül az emberevési áldozás egy

szeletéből vagy az emberi vér egy cseppjéből, és azután mindannyian osztoznak az állati helyettesítőn. A kiváltás, a törlesztés és a szövetségek fejlődtek a későbbi szentségszertartásokká. És mindeme szertartásbeli fejlődés hatalmas közösségszervező hatást gyakorolt.

2 Az Isten Anyja tisztelet esetében Mexikóban és máshol is a test és vér régebbi emberáldozásáról végül áttértek a pogácsa és a bor szentségére. A héberek sokáig gyakorolták e szokást a páska-ünnephez tartozó szertartások részeként, és ebből a szertartásrendből ered az áldozás későbbi keresztény változata.

3 Az ősi társadalmi testvériségek alapját a vérivás képezte; a korai zsidó testvériesség

áldozási vérügylet volt. Pál az „örök szövetség vérén” egy új keresztény tiszteletfajta kiépülését indította el. És bár szükségtelenül megterhelte a kereszténységet a vérről és az áldozásról szóló tanokkal, azért egyszer s mindenkorra véget vetett az ember- és állatáldozáson keresztüli megváltás tanételeinek. Az ő istentani engedményei jelzik, hogy még a kinyilatkoztatás esetében is figyelembe kell venni a fejlődésnek a fokozatosság elvén alapuló szabályozását. Pál szerint Krisztus lett az utolsó és tökéletesen elégséges emberi áldozat; ezzel az isteni Ítélő most már teljesen és mindörökre megelégedett.

4 És így hosszú idő után az áldozás tisztelete a fejlődése során átalakult a szentség imá-

dásává. Így az új keletű vallások szentségei a törvényes utódai a megdöbbentő, korai emberáldozási szertartásoknak és a még korábbi emberevési szokásoknak is. Sokan még mindig hisznek a vér árán való üdvözülésben, de ez legalább már képletessé, jelképessé és homályossá vált.

10. A BŰN MEGBOCSÁTÁSA

[1] Az ősemberben csak az áldozáson keresztül tudatosult az, hogy az Isten vele van. A mai embernek új eljárásokat kell kidolgoznia arra, hogy az üdvözülést tudatosítsa magában. A bűn tudatosítása még megvan a halandói elmében, azonban az üdvözülésre vonatkozó, innen származó gondolati vázak már túlhaladottak és ósdiak. A szellemi

igény valósága megvan, de az értelmi fejlődés már elpusztította az elme és a lélek békéje megteremtésének és azok vigasztalásának régi módszereit.

2 ¶ *A bűn fogalma újraértelmezendő úgy, mint az Istenséggel szembeni szándékos hűtlenség.* A hűtlenségnek fokozatai vannak: az ingadozás részleges hűsége; az ellentétesség megosztott hűsége; a közömbösség haldokló hűsége; és a hűség halála, mely az isten nélküli eszményképekhez való kötődésben nyilvánul meg.

3 ¶ A bűnösség tudata vagy érzése az erkölcsök megsértésének tudatosulása; ez nem szükségszerűen bűn. Ha nincs tudatos hűtlenség az Istenséggel szemben, akkor nincs valódi bűn sem.

4 A bűntudat felismerésének lehetősége az emberiség érzékfeletti megkülönböztetettségének jelvénye. Nem alacsony rangúnak bélyegzi meg az embert, hanem a nagyszerűséget és az örökké gyarapodó dicsőséget magában hordozó teremtményként különbözteti meg. A méltatlanság ezen érzése jelenti azt a kezdőlökést, melynek gyorsan és biztosan el kell vezetnie azokhoz a hitbéli vívódásokhoz, melyek a halandói elmét átviszik az erkölcsi nemesség, a mindenségrendi látásmód és a szellemi élet fenséges szintjeire; így az emberi lét minden jelentéstartalma az ideigvalóból az örökkévalóvá alakul, és minden értéke az emberitől az istenivé emelkedik.

5 A bűn megvallása a hűtlenség bátor el-

utasítása, de semmiképpen sem mérsékli az ilyen hűtlenség téridő-következményeit. De a bevallása — a bűn természetének őszinte felismerése — lényeges a vallásos gyarapodáshoz és a szellemi fejlődéshez.

6 A bűn Istenség általi megbocsátása nem más, mint a hűségviszony megújítása azon időszak után, amikor az emberben tudatosul e kapcsolatok szünetelése, mely a tudatos lázadás következménye volt. A megbocsátást nem kell keresni, hanem csak fogadni kell, mint annak tudatosulását, hogy a teremtmény és a Teremtő közötti hűségviszony helyreállt. És az Isten minden hű fia boldog, szolgálatkész és örökké fejlődő a paradicsomi felemelkedésben.

7 [Közreadta a Nebadon egyik Ragyogó Estcsillaga.]

90. ÍRÁS

SÁMÁNIZMUS — JAVASOK ÉS PAPOK

A VALLÁSI szokások fejlődési iránya a kiengesztelésétől, a bajok elkerülésétől, az elűzéstől, a kényszerítéstől, a megbékítéstől és a lecsendesítéstől az áldozás, a vezeklés és a megváltás felé mutatott. A vallási szertartás eljárása a fejlődés során a kezdetleges tiszteleti formáktól a bűvtárgyakon át a varázslásig és a csodákig jutott; és ahogy a szertartás az embernek az anyagit meghaladó területekről alkotott egyre összetettebb fogalmára válaszul egyre bonyolultabbá vált, elkerülhetetlenül a javasok, sámánok és papok irányítása alá került.

[2] Az ősember az egyre fejlettebb felfogásaiban a szellemvilágot végül úgy tekintette, mint amely nem válaszol a közönséges halandónak. Csakis kivételes emberek voltak képesek rávenni az isteneket arra, hogy meghallgassák a szavukat; a szellemek csak a kivételes férfiakat és nőket hajlandók meghallgatni. A vallás ezzel egy új szakaszba lép, egy olyan szakaszba, ahol fokozatosan másodkézből valóvá válik; mindig egy javas ember, egy sámán vagy egy pap áll a hívő és az imádat tárgya között. És ma a szervezett vallási hit legtöbb urantiai rendszere ezen az evolúciós fejlődési fokon lép tovább.

[3] Az evolúciós vallás egy egyszerű és rendkívül erős félelemből születik, abból a félelemből, mely elönti az emberi elmét, ami-

kor az az ismeretlennel, a megmagyarázhatatlannal és a felfoghatatlannal kerül szembe. A vallás végül eljut a mindenható szeretet mélységesen egyszerű felismeréséhez, ahhoz a szeretethez, mely ellenállhatatlanul söpör végig az emberi lelken, amikor az végre megérti, hogy az Egyetemes Atya végtelen rokonszenvvel viseltetik a világegyetem fiai iránt. De a vallásfejlődés kezdete és betetőzése között ott vannak a sámánok hosszú korszakai, akik közvetítőkként, tolmácsokként és közbenjárókként állnak az ember és az Isten között.

1. AZ ELSŐ SÁMÁNOK — A KURUZSLÓK

[1] A sámán a legkiválóbb javas volt, a szertartással élő bűvtárgyi ember, és a közpon-

ti személy minden evolúciós vallási hagyományban. Számos népcsoportnál a sámán magasabb rangban állt, mint a harcifőnök, s ez is jelezte az egyháznak az állam fölé kerekedésének kezdetét. A sámán néha papként, sőt papkirályként működött. A későbbi törzsek némelyikében megvoltak mind a korábbi sámán-javasok (látnokok), mind pedig a később megjelenő sámán-papok. És sok esetben a sámáni hivatal öröklődött.

2 Lévén, hogy a régi időkben bármilyen rendellenes dolgot szellemi megszállottságnak tulajdonítottak, ezért bármiféle szembetűnő elmebéli vagy testi rendellenesség már elég volt ahhoz, hogy valakiből javas ember váljon. Az ilyen emberek közül sokan rángógörcsben szenvedők voltak, sok

nő pedig az önuralom kóros hiányától szenvedett, és e két fajta rengeteg ősi ihletettségre, valamint szellemi és ördögi megszállottságra magyarázat volt. E legkorábbi papok közül elég sokan tartoztak az emberek azon csoportjába, melyet azóta tébolyodottaknak neveznek.

3 Bár kisebb jelentőségű ügyekben esetleg megtévesztették az embereket, azért a sámánok nagy többsége hitt a maguk szellemi megszállottságában. A révületbe vagy kataleptikus merevségbe esni képes nők nagyhatalmú sámánokká váltak; később az ilyen nőkből látnokok és szellemközvetítők lettek. A kataleptikus révületekkel rendszerint együtt jártak a holtak kísérteteivel való állítólagos kapcsolatteremtések. Sok női sámán

egyúttal képzett táncos is volt.

4 De nem minden sámán volt önámító; sokuk agyafúrt és ügyes szélhámosként működött. A hivatás fejlődésével a tanonctól megkövetelték, hogy tíz éven át nélkülözés és önmegtartóztatás közepette inaskodjon ahhoz, hogy méltóvá váljon a javas emberi hivatáshoz. A sámánok a hivatásukra jellemző öltözködésformát és sejtelmes viselkedésformát alakítottak ki. Gyakran éltek kábítószerekkel bizonyos fizikai állapotok előidézéséhez, mellyel a törzsbéli társaikra akartak mély benyomást tenni és el akarták ámítani őket. A bűvészmutatványokat az együgyű nép természetfelettinek tartotta, és a hasbeszélést is a ravasz papok használták először. A régi korok sok sámán-

ja akaratlanul is delejes állapotba esett; mások maguk idézték elő a delejes állapotot azáltal, hogy hosszasan a köldökükre meredtek.

5 Bár sokan folyamodtak ilyen fortélyokhoz és furfangokhoz, a fajtájuk hírneve végül is látszólag töretlen maradt. Amikor egy sámán nem tudott eleget tenni a kötelezettségének, ha nem tudott előállni valamilyen hihető mentséggel, vagy lefokozták vagy megölték. Így az őszinte sámánok hamar eltűntek; csak az agyafúrt színészkedők maradtak meg.

6 A sámánhit kivette a törzsi ügyek kizárólagos irányítását az öregek és az erősek kezéből és átadta a ravaszok, az okosak és az előrelátók kezébe.

2. SÁMÁNSZOKÁSOK

[1] A szellemidézés igen aprólékos és nagyon bonyolult eljárás volt, ami azokhoz a mai egyházi szertartásokhoz hasonlítható, melyeket ősi nyelven vezetnek. Az emberi faj már nagyon korán kereste az emberfeletti segítséget, a *kinyilatkoztatást*; és az emberek elhitték, hogy a sámán ténylegesen ilyen kinyilatkoztatásokat kap. Bár a sámán a munkájában felhasználta a nagy meggyőző erejét, ez csaknem mindig ellenható sugalmazás volt; csak a legújabb időkben kezdték alkalmazni az együttható sugalmazás módszerét. A hivatásuk fejlődésének korai szakaszában a sámánok olyan területekre kezdtek szakosodni, mint az esőcsinálás, a gyógyítás és a bűneset-felderítés. A sámán-

javas fő foglalatossága azonban nem a betegségek gyógyítása volt; hanem inkább az, hogy megismerje és szabályozza az életet kísérő veszélyeket.

2 Az ősi fekete varázslatot, mind a vallási, mind a világi változatát, akkor nevezték fehér varázslatnak, ha azt papok, látnokok, sámánok vagy javasok hajtották végre. A fekete varázslattal élőket boszorkánymesterek-nek, varázstevőknek, varázslóknak, boszorkányoknak, rontástevő embereknek, halottidézőknek, szellemidézőknek és jövendőmondóknak hívták. Az idők során a természetfelettivel való minden ilyen kapcsolatot boszorkánységként vagy sámánkodásként soroltak be.

3 A boszorkányság körébe tartozott a ko-

rábbi, rendellenes és el nem ismert szellemek által végrehajtott *varázslat*; a sámánkodásnak a törzs rendes szellemei és elismert istenei által véghezvitt *csodákhoz* volt köze. Később a boszorkányt az ördöggel társították, és ezzel már elő is volt készítve a terep a számos, viszonylag újabb keletű vallási türelmetlenség megnyilvánulásához. A boszorkányság számos fejletlen törzsnél vallás volt.

4 A sámánok nagyon is hittek a véletlen szerepében a szellemek akaratának kinyilatkoztatása kapcsán; gyakran vetettek sorsot a döntéshozatalhoz. A sorsvetés ezen irányzatának mai továbbélését nem csak a számos szerencsejáték, hanem a jól ismert „kiszámoló” versikék is mutatják. Egykor a ki-

számolt személynek meg kellett halnia; ma némely gyermekjátékban ő csak *képletesen* hal meg. Ami az ősembernek komoly dolog volt, az a mai gyermek játékában maradt fenn.

5 A javas emberek erősen bíztak az előjelekben és a baljóslatú jelekben, mint amilyen az is, hogy „és mikor a szederfák tetején indulásnak zaját fogod hallani, akkor indulj meg”. A sámánok a faj történelme során már nagyon korán a csillagok felé fordították a figyelmüket. A kezdetleges csillagjóslás világszerte elterjedt hiedelem és gyakorlat volt; az álomfejtés szintén széles körben elterjedt. Mindezt hamarosan követte azoknak a heves vérmérsékletű sámánnőknek a megjelenése, akik azt állították magukról, hogy ké-

pesek kapcsolatba lépni a holtak szellemeivel.

6 Az esőcsinálók vagy időjárás-sámánok az ősi eredetük ellenére korszakokon át fennmaradtak. A komoly szárazság halálos csapást jelentett a korai gazdálkodóknak; az időjárás szabályozása sok ősi varázslás tárgya volt. A polgárosodott ember még mindig a beszélgetés mindennapos tárgykörévé teszi az időjárást. A régi idők népei mind hittek a sámánnak az esőcsinálásra való erejében, de szokás volt megölni őt, amennyiben kudarcot vallott, hacsak nem tudott valamilyen hihető mentséget előadni a kudarcra.

7 A cézárok újra és újra elűzték a csillagjósokat, de azok mindegyre visszatértek, mert

a nép hitt a hatalmukban. Nem lehetett kiszorítani őket, és a nyugati egyház és állam vezetői még a Krisztus utáni tizenhatodik században is a csillagjóslás pártfogói voltak. Értelmesnek tartott emberek ezrei még mindig hiszik, hogy az ember valamely szerencsés vagy szerencsétlen csillagzat alatt születik; hogy az égitestek együttállása meghatározza a különböző földi események kimenetelét. A hiszékeny emberek még mindig jövendőmondókhoz járnak.

8 A görögök hittek a rejtett értelmű tanács hatásosságában, a kínaiak varázslást alkalmaztak a démonok elleni védekezésképpen, a sámánizmus virágzott Indiában, és még mindig nyíltan folyik Közép-Ázsiában. A világ nagy részén e gyakorlattal csak nem-

régiben hagytak fel.

[9] Minduntalan igazi látnokok és tanítók léptek fel, hogy leleplezzék a sámánizmust és lerántsák róla a leplet. Még az eltűnő vörös embernek is volt egy látnoka az elmúlt száz évben, a sóni Tenskwatawa, aki előre jelezte az 1806-os napfogyatkozást és leleplezte a fehér ember által elkövetett bűnöket. Sok igazi tanító tűnt fel a különböző törzseknél és emberfajtáknál az evolúciós történelem hosszú korszakai során. És továbbra is fel fognak tűnni, hogy kihívást jelentsenek bármely korszak ama sámánjai és papjai számára, akik ellenállnak az oktatás általánossá tételének és akik a tudományos haladás akadályozására törekednek.

[10] A régi idők sámánjai sokféleképpen és

körmönfont módszerekkel alapozták meg a hírnevüket úgy, mint az Isten hangjai és a gondviselés őrei. Vízzel hintették meg az újszülöttet és nevet adtak neki; a fiúgyermekeket körülmetélték. Ők vezettek le minden temetési szertartást és ők tették a megfelelő nyilatkozatot arról, hogy a halott épségben megérkezett a szellemföldre.

[11] A sámánpapok és sámán-javasok gyakran nagyon meggazdagodtak a különféle díjak gyűjtögetése révén, melyek látszólag a szellemeknek szánt felajánlások voltak. Nemritkán a sámán gyakorlatilag az egész törzs vagyonát begyűjtötte. Egy tehetős ember halálakor szokás volt a vagyonát egyenlően megosztani a sámánnak járó részre és valamilyen közcélra vagy jótékony célra

szánt részre. E szokás még mindig él Tibet egyes részein, ahol a férfinépesség fele a nem termelő osztályba tartozik.

[12] A sámánok jól öltöztek és rendszerint több feleségük volt; ők voltak az eredeti főnemesség, akik mentesültek mindenféle törzsi megszorítás alól. Gyakorta silány elmével és hitvány erkölcsökkel rendelkeztek. A vetélytársaikat azáltal nyomták el, hogy boszorkányoknak vagy boszorkánymestereknek bélyegezték őket és nagyon gyakran olyan befolyásra és hatalomra tettek szert, hogy képesek voltak a főnökök vagy királyok fölébe is kerekedni.

[13] Az ősember úgy tekintett a sámánra, mint szükséges rosszra; félte őt, de nem szerette. Az ősember elismerte a tudást; tisz-

telte és jutalmazta a bölcsességet. A sámán többnyire szélhámos volt, de a sámánizmus tisztelete jól mutatja, hogy az emberek milyen sokra értékelték a bölcsességet a faj evolúciója során.

3. A BETEGSÉGRŐL ÉS A HALÁLRÓL ALKOTOTT SÁMÁNFELFOGÁS

[1] Lévén, hogy az ősember úgy tekintett magára és az anyagi környezetére, mint amely közvetlenül válaszol a kísértetek szeszélyeire és a szellemek pillanatnyi kedvére, nincs mit csodálkozni azon, hogy a vallása oly kizárólagosan az anyagi dolgokra irányult. A mai ember szembenéz az anyagi problémáival; felismeri, hogy az anyag válaszol az elme szakszerű beavatkozására. Az ősem-

ber hasonlóképpen vágyott az élet és a fizikai területek energiáinak a módosítására, sőt szabályozására; és lévén, hogy a mindenségrendre vonatkozó korlátozott tudása arra vezette, hogy higgyen abban, hogy a kísértetek, a szellemek és az istenek személyesen és közvetlenül is érdekeltek az élet és az anyag mélyreható szabályozásában, következetesen arra törekedett, hogy megnyerje magának ezen emberfeletti közvetítők kegyét és támogatását.

[2] Ennek tükrében az ősi tiszteletfajták sok megmagyarázhatatlan és értelmetlen eleme érthetővé válik. A tiszteletszertartások jelentették azt a törekvést, hogy az ősember szabályozhassa azt az anyagi világot, melyben ő maga is benne van. És sok erőfeszítést

tett az élet meghosszabbítása és az egészség megőrzése érdekében. Lévén, hogy minden betegséget és magát a halált is eredetileg szellemjelenségnek tekintették, elkerülhetetlen volt, hogy a sámánok, miközben javasokként és papokként működtek, ne dolgozzanak orvosokként és sebészekként is.

3 Az ősemberi elmét talán hátráltatták a ténybeli hiányosságok, de azért teljes mértékben következtető volt. Amikor a gondolkodó emberek a betegséget és a halált látják, hozzáfognak, hogy meghatározzák e csapások okait, és attól függően, hogy mire jöttek rá, a sámánok és a tudósok a csapásokkal kapcsolatban a következő elméleteket állították fel:

4 1. *Kísértetek — közvetlen szellemhatá-*

sok. A betegség és a halál magyarázatára kialakított első feltevés az volt, hogy a betegséget szellemek okozzák azáltal, hogy a lelket kicsalogatják a test-ből; ha a lélek nem tud visszatérni, a halál bekövetkezik. Az ősök olyannyira féltek a betegséget okozó kísértetek rosszakaratú beavatkozásától, hogy a szenvedő egyéneket gyakran élelem és víz nélkül magukra hagytak. Függetlenül attól, hogy e hiedelmek mennyire tévesek voltak, hatékonyan elszigetelték a szenvedő egyedeket és megelőzték a fertőző betegség terjedését.

5 ¶ 2. *Erőszak — nyilvánvaló okok.* Némely baleset és haláleset okait olyan könnyű volt azonosítani, hogy már korán kivették azokat a kísértetműködés tárgyköréből. A

háborúban, az állatokkal vívott küzdelmek során és az egyéb, könnyen azonosítható erőktől szerzett halálos és nem halálos sérüléseket természetes eseteknek tekintették. De sokáig hitték, hogy a szellemek a felelősek a még ilyen „természetes” okú sebek lassú gyógyulásért vagy elfertőződéséért is. Ha megfigyelhető természetes erőt nem tudtak felfedezni, akkor még mindig a szellemkísérteteket tartották felelősnek a betegségért és a halálért.

[6] Ma Afrikában és másutt is vannak olyan fejletlen népek, melyek mindig megölnek valakit, ha valamilyen nem erőszakos halál-eset történik. A javasaik jelölik meg a bűnös feleket. Ha egy anya belehal a szülésbe, akkor a gyermeket nyomban megfojtják —

életért életet.

7 ¶ 3. *Varázslat — az ellenségek befolyása.* Sok betegséget tulajdonítottak a megigézésnek, a szemmel verésnek és jelzőíj varázserejének. Egykor valóban veszélyes dolog volt ujjal mutatni valakire; a mutogatást még ma is illetlenségnek tekintik. Olyan esetekben, amikor a betegség vagy a halál oka tisztázatlan volt, az ősök egyfajta hivatalos halottszemlét tartottak, felboncolták a holttestet, és az alapján határozták meg a halál okát, amit találtak; ha nem találtak semmit, akkor a halálesetet boszorkányságnak tekintették, ami pedig a felelős boszorkány kivégzését tette szükségessé. Ezek az ősi halottszemlék számos boszorkánynak hitt személy életét mentették meg. Némelyek körében az

volt a hiedelem, hogy a törzs valamely tagja a saját boszorkánysága következtében is elpusztulhat, amikor is senkit sem vádoltak meg az illető halálával.

8 ¶ 4. *Bűn — a tabu megszegéséért járó büntetés.* A viszonylag újabb időkben az hiszik az emberek, hogy a betegség a személyes vagy faji bűnért való büntetés. A fejlődés e szintjén áthaladó népek körében az az uralkodó nézet, hogy az ember nem szenvedhet, hacsak meg nem sértett egy tabut. Az is jellegzetesen ilyen hiedelem, hogy a betegséget és a szenvedést úgy tekintik, mint a „Mindenhatónak a bennük lévő nyilait”. A kínaiak és a mezopotámiaiak sokáig úgy tekintették a betegséget, mint a rossz démonok cselekedetét, bár a káldok a csillago-

kat is okolták a szenvedésért. A betegségeknek, mint az isteni harag következményének ezen elmélete sok, állítólag polgárosodott urantiai népcsoportnál még mindig általános.

9 ¶ 5. *Természetes okok.* Az emberiség nagyon lassan ismerte meg az ok és a következmény összefüggésének anyagi titkait az energia, az anyag és az élet területén. Az ádámszoni tanításokat megőrző görögök az elsők között ismerték fel, hogy minden betegségnek természetes okai vannak. A tudományos korszak lassan, de biztosan megsemmisíti az embernek a betegségről és a halálról alkotott ősrégi elméleteit. A láz volt az egyike azoknak a gyengeségeknek, melyeket elsőként emeltek ki e természetfelet-

ti rendellenességek köréből, és a tudományos korszak fokozatosan letépte az emberi elmét oly sokáig lekötő tudatlanság láncait. Az öregség és a fertőzés megértése fokozatosan eltörli az embernek a kísértetekkel, szellemekkel és istenekkel kapcsolatos azon félelmeit, miszerint ők a személyes elkövetői az emberi gyötrelemnek és a halandói szenvedésnek.

10 ¶ Az evolúció mindig eléri a célját: Eltölti az embert az ismeretlentől való babonás félelemmel és a nem láthatótól való rettegéssel, mely az istenkép állványzata. És miután tanúja volt az Istenség magasabb szintű megértése születésének, a kinyilatkoztatás összehangoló hatásán keresztül ugyanezen evolúciós eljárás biztosan mozgásba hozza

azokat a gondolati erőket, melyek kérlelhetetlenül lebontják azt az állványzatot, mely már betöltötte a szerepét.

4. A GYÓGYÍTÁS A SÁMÁNOK GYAKORLATÁBAN

[1] Az ősemberek egész élete megelőző jellegű volt; a vallásuk nem kis mértékben a betegség megelőzésének módszere volt. És függetlenül az elméleteik téves voltától, buzgón alkalmazták is azokat; feltétlenül hittek a gyógyítási módszereikben, és az már önmagában is erős orvosság.

[2] ¶ Az a hit, mely ezen ősi sámánok valamelyikének a tudatlan segédkezése folytán megkövetelte a jobbulást, végül is nem különbözött lényegesen attól a hittől, mely ahhoz szükséges, hogy a sámán ama későbbi

követőjének kezétől való gyógyulás megtapasztalható legyen, aki a gyógyítás nem tudományos módjával foglalkozik.

3 ¶ A fejletlenebb törzsek nagyon féltek a betegektől, és hosszú időn át gondosan kerülték, szégyenletesen elhanyagolták őket. Az emberiesség terén nagy előrelépést jelentett, amikor a sámánkodás fejlődése a betegségek kezelésébe beleegyező papokat és javasokat hozott elő. Később az lett a szokás, hogy az egész nemzetség betódult a betegszobába, hogy segítsen a sámánnak üvöltéssel elzavarni a betegséget okozó kísérteteket. Nem volt szokatlan dolog, hogy a nő lett a betegséget meghatározó sámán, míg a férfi a gyógykezelésben segédkezett. A betegség megállapításának szokásos módszere

volt valamely állat beleinek a vizsgálata.

4 Kezelték a betegséget egyhangú éneklés-sel, üvöltéssel, kézrátétellel, a kezelendő személyre való ráfújással és számos egyéb módon is. Később széles körben elterjedt a templombeli alvás, mely alatt a feltételezett gyógyulás végbement. A javasok végül megpróbálkoztak a templomi alvással összefüggésben a tényleges műtéttel is; az első művi beavatkozások közé tartozott a koponyalékelés, mely révén a felfájást okozó szellem eltávozhatott. A sámánok megtanulták ellátni a töréseket és a ficamokat, megnyitni a keléseket és a tályogokat; a sámánnők szakavatott bábák lettek.

5 Mindennapos gyógykezelési mód volt az, hogy valamilyen varázserejű dolgot dörzsöl-

tek hozzá a fertőzött vagy beteg testrészhez, a tárgyat eldobták, s a feltételezett gyógyulás bekövetkezett. Ha valaki véletlenül felszedte az eldobott bűvös tárgyat, akkor az a hiedelem szerint nyomban elkapta a fertőzést vagy a betegséget. Hosszú időbe telt, míg gyógynövényeket és egyéb valódi orvosságokat kezdtek használni. A test dögönyözése a ráolvasással, a szellemnek a testből való kidörzsölésével együtt fejlődött, és azt a gyógyszernek a testbe való bedörzsölésével való kísérletezés előzte meg, pont úgy, ahogy a mai emberek a bőrbe dörzsölik a híg kenőcsöket. Az érintett testrészek köpölyözését és leszívását, valamint az érvágást értékes segítségnek tartották a betegséget okozó szellemtől való megszabadulásban.

6 Lévén, hogy a víz erős bűvtárgy volt,

számos betegség kezelésében használták. Hosszú időn keresztül azt hitték, hogy a betegséget okozó szellem izzadással eltávolítható. A gőzfürdőket nagyra tartották; a természetes hőforrások mint kezdetleges gyógyhelyek hamarosan népszerűvé váltak. Az ősember felfedezte, hogy a hő csökkenti a fájdalmat; használta a napfényt, az állatokból kivett szerveket, a forró agyagot és a felforrósított köveket, s e módszerek közül sokat még ma is alkalmaznak. Az ütemet a szellemek befolyásolásához használták; a tam-tam általánosan jelen volt.

7 Némely nép úgy gondolta, hogy a betegséget a szellemek és az állatok közötti kártékony összeesküvés okozza. Ebből eredt az a hiedelem, hogy minden állat okozta beteg-

ségre létezik valamilyen növényi gyógyszer. A vörös emberek különösen elmerültek az általános gyógyhatású növények tiszteletében; mindig egy csepp vért cseppentettek a lyukba, miután a növény gyökerét a földből kihúzták.

8 A böjtölést, a szabott étrendet és a bőrizgatást gyakorta alkalmazták gyógymódokként. Nagyra tartották az emberi váladékokat, melyeknek nagy varázserőt tulajdonítottak; a vér és a vizelet a legelső orvosságok közé tartozott és hamarosan gyökerekkel és különféle sókkal javították fel azokat. A számánok hitték, hogy a betegséget okozó szellemek a kellemetlen szagú és rossz ízű orvosságok révén kiűzhetők a testből. A hajtás már nagyon korán bevett gyógymód lett, és

a nyers kakaó és a kinin jelentőségének felismerése a legkorábbi gyógyszerészeti felfedezések közé tartozott.

9 A görögök voltak az elsők, akik a betegek kezelésére valóban értelmes módszereket dolgoztak ki. A görögök és az egyiptomiak egyaránt az Eufrátesz-völgyből szerezték az orvosi ismereteiket. A sebek gyógyításában az olaj és a bor már nagyon korán elterjedt; a ricinusolajat és a mákonyt a sumérok használták. Ezen ősi és hatásos titkos orvosságok közül sok elveszítette az erejét, amint ismertté vált; a titokzatosság mindig is lényeges volt a megtévesztés és a babonaság sikeres gyakorlásához. Csakis a tények és az igazság keresi a megértés teljes fényét és örvend a tudományos kutatás világossá-

gának és felvilágosító hatásának.

5. PAPOK ÉS SZERTARTÁSOK

[1] A szertartás lényege a végrehajtás tökéletességében rejlik; a vadaknál a szertartásos szokást tökéletes pontossággal kell gyakorolni. A szertartás csakis az eljárás megfelelő kivitelezése esetén bír kényszerítő erővel a szellemekre. Ha az eljárás nem tökéletes, az csak az istenek dühét és nehezteléset váltja ki. Ezért, mivel az ember lassan fejlődő elméje felfogta, hogy a *szertartás kivitelezési módja* meghatározó a hatásosság szempontjából, elkerülhetetlen volt, hogy a korai sámánok előbb vagy utóbb olyan papsággá alakuljanak, mely jól fel van készülve a szertartás aprólékos gonddal való gyakorlá-

sára. És évtízezredeken át szertartásos eljárások végtelen sora akadályozta a társadalmat és sújtotta átokkal a polgárosodott viszonyokat, jelentett elviselhetetlen terhet az élet minden területén, minden faji vállalkozásban.

[2] A szertartás a megszentesítő szokás eljárása; a szertartás hitregéket teremt és tart fenn, valamint hozzájárul a társadalmi és vallási szokások megőrződéséhez. És viszont, a szertartást magát a hitregék is teremtették. A szertartások gyakran először társadalmiak, később gazdaságivá válnak és végül megkapják a vallási szertartás szentségét és méltóságát. A szertartás a gyakorlatban lehet személyes vagy csoportos — vagy mindkettő — ahogy jól mutatja azt az ima,

a tánc és a színjáték.

[3] A szavak a szertartás részévé válnak, mint az olyan szavak használata is, mint az ámen és a szela. A szentségtörés, az istenkáromlás a szent nevek korábbi szertartásos ismétlésének lealjasítását jelentik. A szent helyekhez való elzarándokolás nagyon ősi szertartás. A szertartás ez után a testi és a lelki megtisztulás és a megszentesülés kifinomult szertartásaivá nőtte ki magát. Az ősi titkos törzsi társaságok beavatási szertartásai a valóságban durva vallási szertartásos szokások voltak. A régi idők rejtelemimádásának áhítati eljárása pusztán a felhalmozódott vallási szertartás hosszúra nyúlt előadása volt. A megszokott eljárás végül a társadalmi szertartások és vallási istentiszteletek mai fajtá-

ivá fejlődött, olyan szertartásokká, melyek magukba foglalják az imádkozást, az éneklést, a felelgetős felolvasást, valamint a szellemi áhítat más egyéni és csoportos formáit.

4 ¶ A papok a sámánoktól a mindent tudónak hitt bölcseken, jövendőmondókon, dalnokokon, táncosokon, időjósokon, a kegyeleti tárgyak őrzőin, a templomőrökön és az események megjóslóin keresztül való fejlődés során emelkedtek fel a vallásos imádat tényleges vezetőinek rangjára. Végül a hivatal örökölhetővé vált; állandó papi kaszt jött létre.

5 A vallás fejlődésével a papok a saját tehetségük, illetőleg különleges hajlamaik szerint szakosodtak. Némelyek előéneklőkké, mások imádkozóvá, megint mások áldozókká

lettek; később megjelentek a szónokok — a tanhirdetők. És mihelyt a vallás intézményesült, e papok azt állították, hogy „náluk a mennynek kulcsai”.

6 A papok mindig is törekedtek arra, hogy mély benyomást tegyenek az egyszerű népre és félelemmel vegyes tiszteletet keltsenek benne azáltal, hogy a vallási szertartást valamilyen idegen nyelven tartották és különféle testtartásokat vettek fel annak érdekében, hogy megtévesszék az imádókat abból a célból, hogy a maguk ájtatosságát és fennhatóságát erősítsék. Mindebben az a nagy veszély, hogy a szertartás elkezdi felváltani a vallást.

7 A papság sokat tett a tudományos fejlődés késleltetése és a szellemi haladás aka-

dályozása érdekében, azonban hozzájárult a polgárosodott viszonyok megszilárdulásához és bizonyos mértékben a műveltségbeli gyarapodáshoz is. De sok mai pap többé már nem működik az Isten-imádás szertartásának vezetőjeként, hanem a figyelmét az istentannak — az Isten meghatározására irányuló kísérletnek — szenteli.

8 Nem lehet tagadni, hogy a papok valóságos nyűgöt jelentettek az emberi csoportoknak, de az igazi vallási vezetők felbecsülhetetlen értékkel bírtak azáltal, hogy mutatták az utat a felsőbb és jobb valóságok felé.

9 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

91. ÍRÁS

AZ IMA FEJLŐDÉSE

AZ IMA, mint vallásközvetítő, a korábbi nem vallásos magánbeszéd és párbeszéd kifejezési formáiból alakult ki. Az ősember öntudatának éledésével megjelent az egyéb-tudatosulás szükségszerű következménye, vagyis a társadalmi válaszra és az Isten felismerésére való kettős képesség.

[2] A legkorábbi imaformákat nem az Istenségnek címezték. E kifejezési formák sok mindenben hasonlítottak ahhoz, amit egy barátotoknak mondanátok valamilyen fontos dologra készülvén, vagyis hogy „Kívánj szerencsét!” Az ősember a varázslás rabja

volt; a szerencse, legyen az jó vagy rossz, az élet minden területén jelen volt. Ezek a szerencsefohászok eleinte magánbeszédek voltak — olyasmik, melyeket a varázslásnak szolgáló ember hangosan kimondott. Ez után a szerencsében hívők megnyerték a barátaik és családjaik támogatását, s aztán valamiféle szertartást végeztek, melyben az egész nemzetség vagy törzs részt vett.

3 A kísértetekről és szellemekről alkotott felfogások megjelenésével e kérelmek címzettjei emberfelettiek lettek, és az istenek tudatosításával e kifejezési formák elérték az igazi ima szintjeit. Ennek példájaként felhozható, hogy bizonyos ausztráliai törzseknél a kezdetleges vallási imák időben megelőzték a szellemekben és az emberfeletti

személyiségekben való hit megjelenését.

4 Az indiai toda törzsnél ma ezt a fajta imádkozást nem valamely meghatározott címzetthez irányítják, pontosan úgy, ahogy a korai népek is tették még a vallási tudat megjelenése előtti időkben. A todáknál már önmagában ez is az elfajzó vallásuk e kezdetleges szintre való visszafejlődését mutatja. A todák tehenész-papjainak mai eljárásai nem vallási szertartások, lévén, hogy e személytelen imák semmivel sem járulnak hozzá bármiféle társadalmi, erkölcsi vagy szellemi érték megőrzéséhez vagy gyarapításához.

5 A vallás megjelenése előtti imádkozás a melanéziaiaknál a mana-szokások részét, az afrikai pigmeusoknál az oudah-hiedelmek részét, az észak-amerikai indiánoknál pedig

a manitou-babonák részét képezték. Az afrikai baganda törzs csak nemrégiben emelkedett ki az imádság személytelenerő-szintjéről. E korai evolúciós zűrzavarban az emberek imádkoznak istenekhez — legyenek azok helyiek vagy nemzetiek — bűvtárgyakhoz, védelemadónak tartott függőkhöz, kísértetekhez, vezetőkhöz és közemberekhez.

1. A KEZDETLEGES IMA

[1] A korai evolúciós vallás rendeltetése az, hogy megőrizze és gyarapítsa a lassan formálódó, elsőrendű fontosságú társadalmi, erkölcsi és szellemi értékeket. E vallási küldetést az emberiség nem tudatosan vitte véghez, hanem főként az ima működése révén teljesítette. Az imádkozás bármely csoportnak azt a szándékolatlan, mindamellett

személyes és közös törekvését jelenti, hogy biztosítsák (elérjék) a magasabb rendű értékek e módon való megőrződését. De az ima védelmében minden szent nap gyorsan visszaesik a puszta ünnepnapok szintjére.

2 ¶ A vallás és annak közvetítői, melyek közül a legfontosabb az ima, csakis azokkal az értékekkel társulnak, melyek általános társadalmi elismertséggel, a csoport jóváhagyásával bírnak. Ezért, amikor az ősember megpróbálta kielégíteni az alantasabb érzelmeit vagy be akarta teljesíteni a zabolátlan, önös törekvéseit, megfosztotta magát a vallás vigaszától és az ima segítségétől. Ha az egyén bármiféle közösségellenes dologgal próbálkozott, rákényszerült a nem vallási jellegű varázslás segítségének keresésére,

a boszorkánymesterekhez kellett folyamodnia, és így megfosztatott az ima segítségétől. Az ima ezért nagyon hamar a társadalmi evolúció, az erkölcsi fejlődés és a szellemi előrelépés hathatós támogatójává vált.

3 De az ősemberi elme nem volt sem okszerű, sem következetes. Az ősemberek nem fogták fel, hogy az anyagi dolgok nem az ima területére valók. Ezen együgyű lelkek úgy gondolták, hogy az élelem, a menedék, az eső, a vadászzsákmány és az egyéb anyagi javak fokozzák a társadalmi jólétet, és ezért e fizikai áldásokért kezdtek imádkozni. Bár ez az ima lezüllesztését jelentette, bátorította azt a törekvést, hogy ezen anyagi célokat társadalmi és erkölcsi tettek révén érjék el. Az imának az effajta lezüllesztése, jóllehet

egy nép szellemi értékeit lerontotta, mindazonáltal közvetlenül javította a gazdasági, társadalmi és erkölcstani felfogásaikat.

4 Az ima a legkezdetlegesebb elmefajtában csak magánbeszédszerű. Hamar párbeszéddé alakul azonban és gyorsan eléri a csoportimádás szintjét. Az ima jelzi, hogy a kezdetleges vallás varázslás előtti időszakból származó ráolvasásai a fejlődés során eljutottak arra a szintre, ahol az emberi elme felismeri azoknak a jóakaratú erőknek vagy lényeknek a valóságát, akik képesek a társadalmi értékek gyarapítására és az erkölcsi eszményképek javítására, továbbá, hogy e hatások emberfelettiek és különböznek az öntudatos ember tudatos énjétől és a halandó társakéitól is. Az igazi imádság ezért ad-

dig nem jelenik meg, amíg a vallásos segédkezés közvetítőjét az ember *személyesként* meg nem jeleníti.

5 ¶ Az imádság kevéssé társítható az életerőhittel, azonban az ilyen hiedelmek a megjelenő vallási nézetekkel párhuzamosan létezhetnek. A vallás és az életerőhit sokszor teljesen különböző eredetű.

6 ¶ A félelem ősi kötelekéből ki nem szabadult halandók esetében komoly a veszélye annak, hogy minden ima valamilyen kóros bűntudathoz, a bűnösségről való indokolatlan, valós vagy vélt meggyőződéshez vezet. De a legújabb időkben nem valószínű, hogy sok ember töltene elég időt imával ahhoz, hogy az a hitványságon vagy a bűnösségen való efféle káros töprengéshez vezessen. Az

ima eltorzításának és elferdítésének veszélyei a tudatlanságban, a babonaságban, az elmerevítésben, az életszerűtlenné tételben, az anyagi elvű gondolkodásban és a vakbuzgóságban állnak fenn.

2. AZ IMA KIALAKULÁSA

[1] Az első imák pusztán szóban kifejezett kívánságok, az őszinte vágyak kifejezései voltak. Az ima ez után a szellemek együttműködését biztosító eljárássá vált. Majd pedig abban érte el a legmagasabb rendű célját, hogy segítette a vallást minden arra érdemes érték megőrzésében.

[2] Az ima és a varázslás egyaránt az ember urantiai környezethez való igazodási válaszainak eredményeként jelent meg. De ettől

az általános érvényű kapcsolattól függetlenül igen kevés bennük a közös. Az ima mindig is az imádkozó tudatos én együttható cselekvését mutatta; mindig is lelki és néha szellemi volt. A varázslás rendszerint az embernek ama kísérletét jelezte, hogy beavatkozzon a valóságba anélkül, hogy az hatással lenne a beavatkozást végző tudatos énjére, a varázslás kivitelezőjére. A független eredetük ellenére a varázslás és az ima gyakorta összekapcsolódott a későbbi fejlődési szakaszokban. A varázslás néha a célok magasabbra emelésével fejlődött, a varázsigéktől a szertartásokon és ráolvasásokon át az igazi ima küszöbéig. Az ima néha olyannyira anyagelvűvé vált, hogy lealjasodott arra az álvarázslási eljárásra, mely azt

célozta, hogy megtakarítsák még az urantiai problémák megoldásához feltétlenül szükséges erőfeszítést is.

3 ¶ Amint az ember megtanulta, hogy az imával nem képes kényszeríteni az isteneket, az ima inkább kérelemmé, az istenek kegyének keresésévé alakult. De a legigazibb ima a valóságban nem más, mint az ember és az Alkotója közötti bensőséges közösség.

4 ¶ Az áldozás eszméjének megjelenése bármely vallásban bizonyosan mérsékli az igazi imádság hatékonyabb működését annyiban, hogy az emberek arra törekednek, hogy anyagi javak feláldozásával helyettesítsék azt a felajánlást, hogy a saját akaratukat az Isten akarata teljesítésének szentelik.

5 Amikor a vallásban nincs személyes Isten, a vallás imái elmozdulnak az istentani és bölcseleti szintek felé. Amikor valamely vallásnak a legmagasabb rendű istenképe egy személytelen Istenségé, mint amilyen a minden-isten tani eszményelvűség, akkor az ugyan megteremti az alapját a sejtelmes közösség bizonyos formáinak, de végzetesnek minősül az igaz ima ereje szempontjából, amelynek lényege mindig az embernek a személyes és felsőbbrendű lénnyel való bensőséges viszonya.

6 A faji evolúció korai időszakaiban és még a mai korban is az átlagos halandó mindennapi tapasztalataiban az ima igencsak az embernek a saját tudatalattijával folytatott beszélgetésének jelensége. De van az imá-

nak egy olyan területe is, ahol az értelmileg élénk és szellemileg fejlődő egyén többékevésbé kapcsolatot teremt az emberi elme tudatfeletti szintjeivel, az emberben lakozó Gondolatigazító működési területével. Ezen kívül az igaz imának van egy olyan meghatározott szellemi szakasza is, mely a világegyetem szellemi erőinek befogadását és felismerését jelenti, és amely teljesen mentes minden emberi és értelmi társulástól.

7 Az ima nagymértékben hozzájárul a fejlődő emberi elme vallási érzületének fejlődéséhez. Igen erőteljesen járul hozzá a személyiség elszigetelődésének megakadályozásához.

8 Az ima az egyetlen olyan eljárás, mely a faji evolúció természetes vallásaihoz kap-

csolható s amely egyúttal részét képezi az erkölcstani kiválóságú, felsőbbrendű vallások, a kinyilatkoztatás vallásai élményelvi értékeinek.

3. AZ IMA ÉS A MÁSODIK ÉN

[1] A nyelvhasználatot először tanuló gyerekek hajlamosak hangosan gondolkodni, szavakban kifejezni a gondolataikat, még akkor is, ha senki sincs jelen, aki hallaná őket. A termékeny képzelőerő megjelenésekor hajlamosak a képzeletbeli társakkal való beszélgetésre. Így a nyiladozó tudatos én bensőséges kapcsolatra törekszik a képzelt *második énnel.* E módszerrel a gyermek már korán megtanulja, hogy a magánbeszéd jellegű társalgásait miként alakítsa át olyan

ál-párbeszédekké, amelyekben ez a második én válaszol az ő szóban kifejeződő gondolkodására és a kívánságainak kifejeződésére. A felnőtt gondolkodási folyamata az elmesíkon nagyobbrészt társalgási formában zajlik.

[2] Az ima korai és kezdetleges formája sok tekintetben hasonlított a mai toda törzs félig-meddig varázslási megnyilvánulásaihoz, olyan imák voltak ezek, melyeknek nem volt valamilyen tényleges címzettje. De az ilyen imádkozási formák a második én képzetének megjelenésével egyre inkább átalakulnak közlési célú párbeszédfajtává. Idővel a második én felfogása eléri az isteni méltóság felsőbb rendjét, és az ima, mint vallási közvetítő már meg is jelent. Sok változáson ke-

resztül és hosszú korszakokon át az imádkozás e kezdetleges formája a fejlődésben végül eljut odáig, hogy készen álljon az értelmes és igazán erkölcsös ima szintjének elérése.

3 Az imádkozó halandók egymást követő nemzedékeinek felfogásában a második én fejlődése a kísérteteken, bűvtárgyakon és szellemeken keresztül a politeista istenekig, végül pedig az Egyistenig tart, egy olyan isteni lényig, aki az imádkozó tudatos én legmagasabb rendű eszményképeit és a legmagasztosabb törekvéseit testesíti meg. És így az ima úgy működik, mint a leghathatósabb vallási közvetítő abban, hogy az imádkozó legmagasabb rendű értékei és eszményképei megőrződhessenek. A második én felismerésének pillanatától az isteni

és mennyei Atya felfogásának megjelenéséig az ima mindig is közösségszervező, erkölcsileg nemesítő és szellemivé lényegítő szokás.

4 A hiten alapuló egyszerű ima az emberi tapasztalás olyan komoly mértékű fejlődésének meglétét bizonyítja, miáltal a kezdetleges vallás második énjének képzelt jelképével való ősi társalgások felemelkedtek a Végtelen szellemével való bensőséges kapcsolat szintjére, valamint az értelmes teremtésösszesség örökkévaló Istene és paradicsomi Atyja valóságának igaz tudatosulása szintjére.

5 Eltekintve mindattól, ami az imádkozási tapasztalásban meghaladja az egyén sajátlényegét, emlékeztetünk arra, hogy az erkölcsi

ima kiváló út ahhoz, hogy az ember magasabb szintre emelje a tudatos énjét és támogassa a sajátlényeget a jobb élet és a felsőbbrendű képességek elérésében. Az ima készteti az ember tudatos énjét arra, hogy mindkét oldalon keresse a segítséget: anyagi segítséget kérjen a halandó létezés tudat alatti tárához, és ösztönzést és útmutatást kérjen a tudat feletti határok eléréséhez, ahol az anyagi a szellemivel, a Titkos Nevelővel érintkezhet.

6 Az ima mindig is kettős emberi tapasztalás volt és az is lesz mindig: szellemi módszerrel társult lélektani eljárás. És az ima e két rendeltetési célja sohasem választható szét teljesen.

7 A felvilágosult imának nemcsak egy kül-

ső és személyes Istent kell elismernie, hanem egy belső és személytelen Isteniséget is, a bent lakozó Igazítót. Teljesen helytálló dolog, hogy az imádkozó ember törekedjen a paradicsomi Egyetemes Atya fogalmának megragadására; de a legtöbb gyakorlati cél elérése szempontjából eredményesebb eljárás az, hogy visszatér a közelebbi második énhez, éppen úgy, ahogy az ősemberi elme szokta tenni, s azután felismeri, hogy e második én képzete a puszta képzelgésből emelkedett arra az igazságra, hogy az Igazító tényszerű jelenlétével az Isten költözik a halandó emberbe annak érdekében, hogy az ember szemtől szemben beszélhessen, mondhatni, olyan valódi és igazi és isteni második énnel, mely őbenne lakozik és

amely az élő Istennek, az Egyetemes Atyának a valódi jelenléte és lényege.

4. ERKÖLCSI IMÁDKOZÁS

[1] Az ima nem lehet erkölcsi, amikor a kérelmező a társaival szembeni önző előny megszerzésére törekszik. Az önző és anyagelvű imádkozás nem egyeztethető össze az önzetlen és isteni szereteten alapuló erkölcsi vallásokkal. Minden ilyen erkölcstanilag kifogásolható imádkozás visszatérést jelent a hamis varázslás kezdetleges szintjeire és méltatlan a fejlett polgárosodott társadalmakhoz és a felvilágosult vallásokhoz. Az önző imádkozás sérti a szeretetteljes igazságosságon alapuló mindenféle erkölcstan szellemét.

[2] Az imát sohasem szabad úgy lealjasítani, hogy helyettesítse a tettet. Minden erkölcsi ima késztetést jelent a cselekvésre és útmutatást ad a sajátlényeg meghaladásával összefüggő eszményalapú célok elérésére való fokozatos törekvéshez.

[3] Minden imátokban legyetek *pártatlanok*; ne várjatok az Istentől részrehajlást, hogy benneteket jobban szeressen, mint más gyermekeit, a barátaitokat, a szomszédaitokat vagy akár az ellenségeiteket. De a természetes vagy kifejlődött vallások imája nem egyből olyan erkölcsi, mint amilyen a később kinyilatkoztatott vallásokban. Minden imádkozás, legyen az egyedi vagy közösségi, lehet önző vagy önzetlen. Vagyis az ima összpontosulhat a sajátlényegre vagy

másokra. Amikor az ima nem akar semmit annak, aki imádkozik és a társainak sem, akkor a lélek ilyen viszonyulásai az igaz imádás szintjeihez közelítenek. Az önző imák vallomásokat és kérelmeket foglalnak magukba és gyakran anyagi kedvezmények kéréséből állnak. Az ima némiképp erkölcsibb, amikor megbocsátásra irányul és a teljesebb önuralomhoz szükséges bölcsességet keresi.

4 Míg az ima önzetlen fajtája erősít és megnyugtat, addig az anyagelvű imádkozás szükségképpen csalódást és kiábrándulást hoz, ahogy a tudományos felfedezések körének bővülése egyre inkább megmutatja, hogy az ember a törvény és rend fizikai világegyetemében él. Az egyén vagy a faj gyermekkorát kezdetleges, önző és anyagel-

vű imádkozás jellemzi. És bizonyos mértékben minden ilyen kérelem hathatós annyiban, hogy mindig azokhoz a törekvésekhez és erőfeszítésekhez vezetnek, melyek hozzájárulnak az ilyen imák meghallgatásának eléréséhez. A hiten alapuló valódi ima mindig hozzájárul az életminőség javulásához, még akkor is, ha az ilyen kérelmek nem méltók szellemi elismerésre. De a szellemileg fejlett személynek nagyon óvatosan kell eljárnia akkor, amikor kísérletet tesz a fejletlen vagy éretlen elme elbátortalanítására az ilyen imákkal összefüggésben.

5 ¶ Emlékezzetek, hogy még ha az ima nem is változtatja meg az Isten hozzáállását, nagyon gyakran komoly és tartós változásokat hoz a hittel és bizakodó várakozással teli

imádkozóban. A fejlődő fajok férfijai és női esetében az ima sok lelki nyugalomnak, derűnek, higgadtságnak, bátorságnak, önuralomnak és elfogulatlanságnak volt az előidézője.

5. AZ IMA TÁRSADALMI KÖVETKEZMÉNYEI

[1] Az ősök imádásában az ima az ősi eszményképek ápolásához vezet. De az ima, mint az Istenség imádásának jellemző vonása minden más ilyen eljárást meghalad, lévén, hogy isteni eszményképek műveléséhez vezet. Ahogy a második énnel összefüggő ima felfogása magasztossá és istenivé válik, úgy az ember eszményképei ennek megfelelően felemelkednek a pusztán emberitől

a mennyei és isteni szintek felé, és minden ilyen imádkozás eredménye az emberi jellem gyarapodása és az emberi személyiség szervesebb egyesülése.

[2] De az imának nem kell mindig egyéninek lennie. A csoportos vagy gyülekezeti imádkozás nagyon hatékony annyiban, hogy annak következményei erőteljesen közösségszervező hatásúak. Amikor valamely csoport közösségi imába fog a magasabb erkölcsi és szellemi szintekre való emelkedés érdekében, az ilyen áhítatok visszahatnak a csoportot alkotó egyénekre; a részvétellel maguk is mind jobbá válnak. Még egy egész várost vagy egy teljes nemzetet is segíthetnek az ilyen ájtatosságok. A megvallás, a megbánás és az ima már eddig is óriási

megújítási erőfeszítések megtételére és hősies teljesítmények bátor kifejtésére bírt egyéneket, városokat, nemzeteket és egész emberfajtákat.

3 ¶ Ha őszintén vágytok valamely barátotok bírálgatására való hajlamotok legyőzésére, akkor az ilyen hozzáállásváltás leggyorsabb és legbiztosabb módja az adott személyért való imádkozás mindennapos gyakorlatának felvétele. Azonban az ilyen imák társadalmi következményei nagymértékben függenek két feltétel meglététől:

4 1. A személynek, akiért imádkoznak, tudnia kell, hogy imádkoznak érte.

5 2. Az imádkozó személynek bensőséges társas jellegű kapcsolatba kell kerülnie azzal a személlyel, akiért imádkozik.

6 ¶ Az ima az az eljárás, mely révén minden vallás előbb vagy utóbb intézményesül. És idővel az ima számos másodrendű közvetítővel társul, melyek némelyike hasznos, mások kétségkívül károsak, mint amilyenek a papok, a szent könyvek, az imádási szokások és a szertartások is.

7 De a nagyobb szellemi fényességű elméknek türelemmel és megértően kell viszonyulniuk azokhoz a kevésbé felruházott értelmekhez, melyek a gyengébb szellemi látásmódjuk mozgósításához jelképrendszert igényelnek. Az erőseknek nem szabad megvetéssel tekinteniük a gyengékre. A jelképek nélkül is Isten-tudatosaknak nem szabad megtagadniuk a jelkép kegyes segédkezését azoktól, akik a forma és a szertartás

nélkül nehéznek találják az Istenség imádását és az igazság, a szépség és a jóság mély tiszteletét. Az ájtatos istenimádásban a legtöbb halandó elképzeli magának az áhítata tárgyának és céljának valamilyen jelképét.

6. AZ IMA TERÜLETE

[1] Az ima, hacsak nincs összhangban a teremtésrész személyes szellemi erőinek és anyagi felügyelőinek akaratával és cselekedeteivel, nem lehet közvetlen hatással az egyén fizikai környezetére. Jóllehet igen egyértelmű határa van az imában megfogalmazott kérelmek területének, e határok nem ugyanígy érvényesek annak *hitére,* aki imádkozik.

[2] Az ima nem a valós és szervi betegségek gyógyítására szolgáló eljárás, de óriási

mértékben hozzájárult a kicsattanó egészség élvezetéhez és számos elmebéli, érzelmi és idegi alapú gyengeség kezeléséhez. Az ima még a tényleges bakteriális betegség esetében is sokszor javította az egyéb gyógymódok hatásosságát. Az ima számos érzékenykedő és panaszkodó beteget a türelem mintaképévé és az összes többi szenvedő ember számára ösztönzést jelentővé tett.

3 Függetlenül attól, hogy milyen nehéz eloszlatni az azon ima hatásosságával kapcsolatos tudományos kételyeket, melyben az isteni forrásokból származó segítségre és útmutatásra való törekvés mindig meglévő emberi késztetése megjelenik, soha ne felejtsétek el, hogy a hiten alapuló őszinte ima óriási erőt jelent a személyes boldogság, az

egyéni önuralom, a társadalmi összhang, az erkölcsi fejlődés és a szellemi teljesítőképesség támogatásában.

4 Az ima mint tisztán emberi szokás, mint az egyén második énjével való párbeszéd, nem más, mint az emberi elme tudattalan területeiben tárolódó és megőrződő emberi természetű erőtartalékok felismeréséhez kiváló lehetőséget biztosító eljárás. Az ima egészséges lélektani szokás, függetlenül annak vallási vonatkozásaitól és szellemi jelentőségétől. Az emberi tapasztalásból származó tény, hogy a legtöbb személy, ha kellően szorult helyzetbe kerül, valamiféle imádkozáshoz fordul valamilyen segítség érdekében.

5 ¶ Ne légy olyan nemtörődöm, hogy az Is-

tent a nehézségeid megoldására kéred, de soha ne habozz az előtted álló problémákkal való elszánt és bátor szembenézés során téged vezérlő és megtartó bölcsességet és szellemi erőt kérni tőle.

6 ¶ Az ima eddig is nélkülözhetetlen tényező volt a vallásos polgárosodott társadalom fejlődésében és megmaradásában, és még mindig erőteljesen hozzájárul ahhoz, hogy a társadalom továbbfejlődése és további szellemiesülése biztosított legyen, ha az imádkozók csakis a tudományos tények, a világösszképi bölcsesség, az értelmi őszinteség és a szellemi hit tükrében tesznek így. Imádkozzatok úgy, ahogy Jézus tanította a tanítványainak — őszintén, önzetlenül, pártatlansággal és kételkedés nélkül.

7 De az imának az imádkozó személyes szellemi tapasztalásában való hatásossága semmilyen téren nem függ az ilyen imádást gyakorló értelmi felfogóképességétől, bölcseleti éleslátásától, társadalmi rangjától, műveltségi helyzetétől vagy egyéb halandói szerzett képességeitől. A hiten alapuló ima lelki és szellemi velejárói közvetlenek, személyesek és tapasztalásiak. Nincs más olyan eljárás, mellyel minden ember, függetlenül minden egyéb halandói képességétől, ilyen hatékonyan és közvetlenül tudna közeledni annak a területnek a küszöbéhez, ahol képes az Alkotójával érintkezésbe lépni, ahol a teremtmény kapcsolatot teremt a Teremtő valóságával, az emberben lakozó Gondolat-

igazítóval.

7. A MEGMAGYARÁZHATATLAN KERESÉSE, ÖNKÍVÜLET ÉS IHLETETTSÉG

[1] A megmagyarázhatatlan keresése, mint az Isten jelenléte tudatosításának ápolására irányuló eljárás teljes mértékben dicséretes dolog, de amikor e szokások társadalmi elszigetelődéshez vezetnek és vallási megszállottságban tetőznek, akkor már majdnem helytelenek. Túlságosan is gyakran fordul elő az, hogy amit az erőltetett sejtelmesség isteni sugalmazásnak értékel, az valójában magának az emberi elme mélyének a felszínre törése. A halandói elme és az abban lakozó Igazító kapcsolatteremté-

sét gyakran segíti áhítatos, ellazult elmélyedés, de még gyakrabban könnyíti meg azt a teremtménytársak számára való önzetlen segédkezésben megnyilvánuló készséges és szeretetteljes szolgálat.

2 A letűnt korok nagy vallási tanítói és látnokai nem szélsőséges titokzatoskodók voltak. Ők olyan, Istent ismerő férfiak és nők voltak, akik úgy szolgálták az Istenüket a legjobban, hogy önzetlen segédkezést végeztek a halandó társaik számára. Jézus gyakran küldte az apostolait rövidebb egyedüllétekre abból a célból, hogy elmélkedjenek és imádkozzanak, de az idejük nagyobb részében a tömegek szolgálatában kellett lenniük, az emberekkel kapcsolatban kellett maradniuk. Az emberi léleknek szellemi

gyakorlásra és szellemi táplálékra egyaránt szüksége van.

3 A vallási elragadtatás akkor megengedhető, ha az józan előzmények eredménye, de az ilyen élmények nagyon gyakran a tisztán érzelmi behatások következményei, semmint a mély szellemi jellem megnyilvánulásai. A vallásos személyeknek nem szabad minden élénk lélektani előérzetet és minden beható érzelmi élményt isteni kinyilatkoztatásnak vagy szellemi közlésnek tekinteniük. A valódi szellemi öröm rendszerint nagy, kifelé irányuló nyugodtsággal és csaknem tökéletes érzelmi önuralommal jár. De az igazi látnoki meglátás a lélektani szintet meghaladó előérzet. Az ilyen látomások nem hamis érzékcsalódások, és nem is révület-

szerű önkívületek.

[4] Az emberi elme az úgynevezett ihletettségre válaszolhat olyan esetben, amikor az elme a tudatalattiból felbukkanó dologra vagy a tudatfeletti késztetésére felel érzékenyen. A tudatosulás mértékének ilyenforma erősödése mindkét esetben többé-kevésbé idegennek tűnik az egyén számára. A féktelen, ködös elragadtatás és a zabolátlan vallási önkívület nem az ihletettség bizonyítéka, ezek nem állítólagos isteni bizonyságok.

[5] A megmagyarázhatatlan keresése, az elragadtatás és az ihletettség mindeme furcsa vallási tapasztalásainak gyakorlati próbája, hogy megfigyeljük, hogy e jelenségek vajon rábírják-e az egyént arra, hogy:

6 1. Jobb és teljesebb testi egészségnek örvendjen.

7 2. Hatékonyabban és gyakorlatiasabban működjön az elmebéli életében.

8 3. Teljesebben és örömtelibben ossza meg másokkal a vallásos tapasztalását.

9 4. Teljesebben lényegítse szellemivé a mindennapi életét, úgy, hogy közben hűségesen eleget tesz a mindennapos halandói létezés szokványos kötelezettségeinek.

10 5. Jobban örömét lelje az igazság, a szépség és a jóság szeretetében és értékelésében.

11 6. Megőrizze a már felismert társadalmi, erkölcsi, erkölcstani és szellemi értékeket.

12 7. Javítsa a szellemi látásmódját — az Isten-tudatosságot.

[13] ¶ De az imádságnak nincs valós kapcsolódási pontja e kivételes vallásos tapasztalásokkal. A túlzottan művésziessé váló imádság már csaknem kizárólag a paradicsomi isteniség szépséges és áldott szemléléséből áll, sokat veszít a közösségteremtő hatásából és hajlik a megmagyarázhatatlan keresésére és a hívők elszigetelésére. Van egy bizonyos veszélye a túlzott magánjellegű imádkozásnak, melyet javítani lehet és meg lehet előzni a csoportos imádkozással, a közösségi áhítattal.

8. AZ IMÁDKOZÁS MINT SZEMÉLYES TAPASZTALÁS

[1] Az imának van egy igazán önkéntelen jellege is, mert az ősember már jóval azelőtt

imádkozáson kapta magát, hogy bármiféle világos elképzelése lett volna bármilyen Istenről. Az ősember két különböző helyzetben szokott imádkozni: amikor szörnyű szükséget szenvedett, átélte a segítségért folyamodás késztetését; és amikor örvendezett, elmerült az öröm önkéntelen kifejezésében.

2 ¶ Az ima nem a varázslás továbbfejlődése; ezek egymástól függetlenül fejlődtek. A varázslás kísérlet volt arra, hogy az ember az Istenséget a körülményekhez igazítsa; az ima pedig a személyiségnek az Istenség akaratához való igazodásra irányuló erőfeszítése. Az igazi ima egyszerre erkölcsi és vallási; a varázslás se ilyen, se olyan.

3 ¶ Az ima bevett szokássá válhat; sokan

azért imádkoznak, mert mások is azt teszik. Megint mások azért imádkoznak, mert attól félnek, hogy valami szörnyűséges dolog történik, ha nem mutatnak be rendszeresen esdeklő imákat.

4 Némely egyén számára az ima a háládatosság csendes kifejezése; másoknak a magasztalás csoportos kifejeződése, társas áhítat; az ima néha a mások vallásának utánzása, míg az igaz imádkozásban az ima nem más, mint a teremtménynek a Teremtő szelleme mindenütt-jelenvalóságával folytatott őszinte és bizakodó, szellemi természetű érintkezése.

5 Az ima lehet az Isten-tudatosság önkéntelen kifejeződése vagy lehet istentani fordulatok értelmetlen szavalása. Lehet az Is-

tent ismerő lélek rajongó magasztalása vagy lehet a félelemtől megnyomorodott halandó szolgai hódolása. Az ima néha a szellemi törekvés szenvelgő kifejeződése és néha a vallási közhelyek hangos puffogtatása. Az ima lehet örömteli dicsőítés vagy lehet a megbocsátás iránti szerény kérelem.

6 Az ima lehet gyerekes kérelem a lehetetlenért vagy lehet az erkölcsi gyarapodásért és szellemi erőért való érett könyörgés. Kérelem irányulhat napi kenyérre vagy megtestesíthet őszinte vágyódást az Isten megtalálására és az ő akaratának megcselekedésére. Lehet teljesen önző kérés vagy lehet az önzetlen testvériség megteremtésére irányuló igaz és nemes tett.

7 Az ima lehet bosszúért való dühös kiál-

tás vagy lehet irgalmas közbenjárás az egyén ellenségeiért. Lehet az Isten megváltoztatásában való reménykedés kifejeződése vagy lehet az embernek magának a megváltoztatására alkalmas hatásos módszer. Lehet a megtévedt bűnös meghunyászkodó kérelme a feltételezetten szigorú Bíróhoz vagy lehet az élő és kegyelmes mennyei Atya felszabadult fiának örömkifejeződése.

8 ¶ A mai ember összezavarodik, amint belegondol abba, hogy a dolgokat Istennel valamilyen tisztán személyes módon kell megbeszélnie. Sokan hagytak fel a rendszeres imádkozással; csak akkor imádkoznak, amikor szokatlanul nagy nyomás alá kerülnek — szükséghelyzetekben. Az embernek nem szabadna félnie az Istennel való beszélgetés-

től, de csakis egy szellemi gyermek vállalkozhat arra, hogy Istent meggyőzze vagy a hozzáállását megpróbálja megváltoztatni.

9 ¶ Azonban a valódi imádkozás célja valóra válik. A madarak sem képesek felszálló légáramlatban emelkedni, hacsak nem terjesztik ki a szárnyaikat. Az ima azért emeli fel az embert, mert ez olyan eljárás, mely a világegyetem felszálló szellemi áramlatainak igénybevételével hozza el a fejlődést.

10 Az igazi ima hozzájárul a szellemi gyarapodáshoz, változtat a hozzáállásokon, és megadja azt a megelégedést, mely az isteniséggel való bensőséges kapcsolatból fakad. Ez az Isten-tudatosság önkéntelen kitörése.

11 Az Isten úgy válaszol az ember imájára, hogy az igazságról teljesebb kinyilatkozta-

tást, a szépséghez pontosabb érzékelést és a jóságról átfogóbb képet biztosít számára. Az ima alanyi tett, viszont az emberi tapasztalás szellemi szintjein kiterjedt tárgyias valóságokkal lép kapcsolatba; az imában az ember értelemmel ragadhat meg emberfeletti értékeket. Ez a legnagyobb szellemi-gyarapodási ösztönző erő.

12 A szavak lényegtelenek az imában; ezek pusztán azt az értelmi csatornát alkotják, melyben a szellemi kérelem folyama éppen áramlik. Az ima szóbeli értéke tisztán önmeggyőző a magánjellegű áhítatban és közösségösztönző a csoportáhítatban. Isten a lélek hozzáállására válaszol, nem a szavakra.

13 Az ima nem az összeütközés elől való elmenekülés módja, hanem a gyarapodásnak

éppen hogy a feszültség jelenlétében való ösztönzője. Csakis értékekért imádkozzatok, ne dolgokért; gyarapodásért, ne önös megelégedésért.

9. A HATÉKONY IMA FELTÉTELEI

[1] Ha hatékonyan kívánsz imádkozni, szem előtt kell tartanod a hatékony kérelmezés törvényeit:

[2] 1. Hatékony imádkozónak kell minősülnöd a világegyetemi valóság problémáival való őszinte és bátor szembenézés révén. Rendelkezned kell mindenségrendi kitartással.

[3] ¶ 2. Őszintén kimerítetted már saját, emberi alkalmazkodási lehetőségeidet. Kellőképpen szorgalmas voltál.

4 ¶ 3. Le kell mondanod az elméd minden vágyáról és a lelked minden sóvárgásáról a szellemi növekedés átformáló befogadása javára. Meg kellett már tapasztalnod a dolgok jelentéstartalmának kibővülését és az értékek magasabb rendűvé válását.

5 ¶ 4. Őszintén válaszd az isteni akaratot. Töröld a határozatlanság élettelen központját.

6 ¶ 5. Nemcsak, hogy felismered az Atya akaratát és választod annak teljesítését, hanem az Atya tényleges akaratának feltétlen és tetterős teljesítésének szentelted és ajánlottad magad.

7 ¶ 6. Fohászod kizárólag azon isteni bölcsességre irányuljon, mely a paradicsomi felemelkedésben — az isteni tökéletesség

elérésében — felmerült, tényleges emberi problémák megoldásához szükséges.

8 ¶ 7. És legyen hited — élő hited.

9 [Közreadta az Urantiai Közteslények Vezetője.]

92. ÍRÁS

A VALLÁS FEJLŐDÉSÉNEK KÉSŐBBI SZAKASZA

AZ EMBER az evolúciós tapasztalásának részeként már jóval az előtt rendelkezett természetes eredetű vallással, mielőtt bármiféle rendszeres kinyilatkoztatásra sor került volna az Urantián. De e *természetes* eredetű vallás önmagában az ember állati szintet meghaladó felruházottságának a terméke volt. Az evolúciós vallás lassan jutott egyre magasabbra az emberiség sok évezredes élményelvi létpályáján a következő segédkezéseken keresztül, melyek a vad, tudatlan és polgárosodott emberben működtek és hatottak rá:

2 1. *Az istenimádat segéd* — a valóságérzékelés állati szintet meghaladó képességeinek az állati tudatban való megjelenése. Ezt lehetne az Istenséggel kapcsolatos elsődleges emberi ösztönnek is nevezni.

3 ¶ 2. *A bölcsesség segéd* — az imádó elmében megnyilvánuló hajlam arra, hogy a tiszteletét magasabb rendű kifejezési csatornákba és az Istenség-valóságról alkotott egyre bővülő fogalmak felé terelje.

4 ¶ 3. *A Szent Szellem* — ez az első felsőbbelme-adomány, és ez mindig megjelenik minden őszinte emberi személyiségben. Az imádásra törekvő és bölcsességre vágyó elme számára végzett eme segédkezés teremti meg a képességet az emberi továbbélés önkiteljesítésére, mind istentani értelemben,

mind pedig úgy, mint tényleges és tényszerű személyiségi tapasztalás.

5 ¶ E három isteni segédkezés összehangolt működése teljesen elégséges ahhoz, hogy beindítsa és végigvigye az evolúciós vallás növekedését. E hatásokat később felerősítik a Gondolatigazítók, a szeráfok és az Igazság Szelleme, melyek mind gyorsítják a vallási fejlődés ütemét. E közvetítők már régóta működnek az Urantián, és működni is fognak itt mindaddig, amíg e bolygó lakott szféra marad. Ezen isteni közvetítők potenciáljának nagy része még sohasem kapott lehetőséget a kifejeződésre; nagy részük az eljövendő korszakokban fog megnyilatkozni, amint a halandói vallás a morontia érték és a szellemi igazság mennyei magasságaira tör-

ve szintről szintre egyre feljebb jut.

1. A VALLÁS EVOLÚCIÓS TERMÉSZETE

[1] A vallás fejlődése a korai félelmektől és kísértetektől követhető nyomon számos fejlődési szakaszon át, beleértve azokat a törekvéseket is, melyekkel először kényszeríteni akarták a szellemeket, majd pedig hízelegni akartak nekik. A törzsi bűvtárgyak nemzetségi ősökké és törzsi istenekké fejlődtek; a varázserejű ráolvasások mai imákká váltak. A körülmetélés előbb áldozás volt, majd egészségügyi célú eljárás lett.

[2] A vallás a természetimádástól a kísértetimádáson keresztül a bűvtárgyi hitig fejlődött végig a fajok vademberi gyermekkorán

át. A polgárosodás beköszöntével az emberi faj a titokzatosabb és jelképibb hiedelmeket tette magáévá, míg manapság, az emberiség a közelgő érettségében kezd felnőni a valódi vallás elismeréséhez, sőt magának az igazság kinyilatkoztatásának a kezdetéhez is.

3 A vallás az elmének a szellemi hiedelmekre és a környezetre adott élőlénytani válaszaként bukkan fel; az utolsó kivesző vagy megváltozó dolog egy fajban. A vallás bármely korszakban a társadalom igazodása ahhoz, ami rejtélyes. Társadalmi intézményként magába foglal szertartásos szokásokat, jelképeket, imádásfajtákat, írásokat, oltárokat, szentélyeket és templomokat. A szentelt víz, a kegytárgyak, a bűvtárgyak, a szerencsetárgyak, a papi öltözékek, a harangok, a do-

bok és a papság szokványos tartozékai minden vallásnak. És a tisztán kifejlődött vallást lehetetlen dolog teljesen elkülöníteni a varázslástól vagy a boszorkányságtól.

4 A rejtelem és a hatalom mindig is ösztönözte a vallási érzületeket és félelmeket, míg az érzelem mindig is erőteljes szabályozótényezőként működött azok fejlődésében. Az alapvető vallási ösztönző mindig a félelem volt. A félelem alakítja az evolúciós vallás isteneit és mozgatja az elmaradott hívők vallási szertartásait. A polgárosodás kibontakozásával a félelmet módosítja hódolat, csodálat, tisztelet és rokonszenv, és később tovább befolyásolja bűntudat és megbánás.

5 Az egyik ázsiai nép azt tanította, hogy „az Isten egy nagy félelem”; ez a tisztán evolúci-

ós vallás hajtása. Jézus, a vallásos élet legmagasabb rendű kinyilatkoztatása azt hirdette, hogy „az Isten szeretet”.

2. A VALLÁS ÉS AZ ERKÖLCSÖK

[1] A vallás a legmerevebb és a legszilárdabb minden emberi intézmény közül, viszont nehézkesen igazodik a változó társadalomhoz. Az evolúciós vallás végül tükrözi a változó erkölcsöket, amelyekre másfelől a kinyilatkoztatott vallás hatást gyakorolhatott. Lassan, biztosan, de kelletlenül a vallás (imádás) követi a bölcsesség ébredését — azt a tudást, melyet élményelvi értelem irányít és isteni kinyilatkoztatás világosít meg.

[2] A vallás az erkölcsökbe kapaszkodik; ami *volt,* az ősi és feltehetően szent. Emiatt és

nem más okból maradtak meg olyan sokáig a kőszerszámok még egészen a bronzkorban és a vaskorban is. A következő állítás fel van jegyezve: „Ha pedig kövekből csinálsz nekem oltárt, ne építsd azt faragott kőből, mert amint faragó vasadat rávetetted, megfertőztetted azt.” A hinduk még ma is egy kezdetleges tűzcsiholási módszerrel gyújtják meg az oltártüzüket. Az evolúciós vallás fejlődésmenetében az újdonságot mindig is szentségtörésnek tekintették. A szentségnek nem új és elkészített ételből kell állnia, hanem a legkezdetlegesebb ételekből: „Tűzön sütött hús és kovásztalan kenyér, keserű füvekkel.” Mindenféle társadalmi gyakorlat és még a törvénykezés is a régi formákba kapaszkodik.

3 Amikor a mai ember csodálkozik, hogy

mennyi olyasmi szerepel a különféle vallások írásaiban, melyeket szemérmetlennek tart, akkor bele kellene gondolnia abba, hogy a letűnő nemzedékek féltek megszabadulni attól, amit az elődeik szentnek vagy megszenteltnek tartottak. Sok mindent, amit egy nemzedék esetleg durván illetlennek tart, a korábbi nemzedékek az elfogadott erkölcseik részének, sőt elfogadott vallási szokásoknak tekintették. A vallási ellentmondások jelentős részét azok a soha véget nem érő kísérletek okozták, hogy összebékítsék a régebbi, de kifogásolható szokásokat az új és teljesebb magyarázatokkal, hogy hihető elméleteket találjanak az ősi és túlhaladott szokások vallási célú megtartásának igazolásához.

4 De ostoba dolog a vallási növekedés túl

hirtelen felgyorsításával próbálkozni. A faj vagy nemzet bármely fejlett vallásból csak azt teszi a magáévá, ami valamelyest megfelel a mindenkori evolúciós állapotának és összeegyeztethető azzal, valamint az alkalmazkodásra való különös képességével. A társadalmi, az éghajlati, a politikai és a gazdasági körülmények mind befolyásolják a vallási evolúció menetének és fejlődésének jellegét. A társadalmi erkölcsiséget nem a vallás, vagyis nem az evolúciós vallás határozza meg; a vallási formákat inkább a faji erkölcsiség szabja meg.

5 Az emberfajták csak felületesen fogadnak el valamely furcsa és új vallást; azt ténylegesen is az erkölcseikhez és a régimódi hiedelmeikhez igazítják. Jól szemlélteti ezt egy

bizonyos új-zélandi törzs példája, melynek papjai, miután formailag elfogadták a kereszténységet, azt állították, hogy közvetlen kinyilatkoztatásokat kaptak Gábrieltől abban az értelemben, hogy éppen ez a törzs lett az Isten kiválasztott népe és meghagyta nekik, hogy szabadon elmerülhetnek a laza nemi kapcsolatokban és a számos egyéb, régi és helytelen szokásuk gyakorlásában. És az újonnan kereszténnyé lettek mindannyian nyomban áttértek a kereszténységnek erre az új és kevésbé szigorú változatára.

6 A vallás egy s más múltbeli alkalommal támogatott mindenféle ellentétes és következetlen viselkedést, egykor jóváhagyta gyakorlatilag mindazt, amit ma erkölcstelen vagy bűnös dolognak tekint. A lelkiisme-

ret, melyet nem tanít tapasztalás és nem segít értelem, sohasem volt és sohasem lehet az emberi viselkedés biztos és tévedhetetlen iránymutatója. A lelkiismeret nem isteni hang, mely az emberi lélekhez beszél. Az pusztán bármely pillanatnyi létezési szakasz erkölcseinek helyes és erkölcsös összessége; egyszerűen csak az ember által felfogott válaszadási eszménykép bármely adott körülmény-együttes mellett.

3. AZ EVOLÚCIÓS VALLÁS TERMÉSZETE

[1] Az emberi vallás tanulmányozása nem más, mint az elmúlt korok kövületeit őrző társadalmi rétegeknek a vizsgálata. Az emberszerű istenek erkölcsei hűen tükrözik

azoknak az embereknek az erkölcseit, akik először képzeltek el ilyen istenségeket. Az ősi vallások és mitológiák hűen mutatják be a népek azóta már régen homályba veszett hiedelmeit és hagyományait. E régi szertartásszerű szokások megmaradnak az újabb gazdasági szokások és társadalmi fejlődési irányok mellett is, és természetesen komoly következetlenséget okoznak. A tiszteletféleségek maradványai valós képet festenek a múltbeli faji vallásokról. Mindig emlékezzetek arra, hogy az emberek a tiszteletfajtákat nem az igazság felfedezése, hanem inkább a hitvallásaik terjesztése céljából alakítják ki.

[2] A vallás mindig is főként szertartásos szokások és szabályok, parancsok, szertartás-

rendek és hittételek kérdése volt. Rendszerint beszennyezte azt a kiválasztott nép képzetében megjelenő tartós és kártékony téveszme. Az igézés, ihletettség, kinyilatkoztatás, kiengesztelés, bűnbánat, vezeklés, könyörgés, áldozás, ima, gyónás, istenimádat, halál utáni továbbélés, szentség, szertartás, pénzbeli megváltás, mentesülés, megváltás, szövetség, tisztátalanság, megtisztulás, jövendölés, eredendő bűn — mind az elsődleges kísértetfélelem korai időibe nyúlik vissza.

3 ¶ A kezdetleges vallás se több, se kevesebb, mint küzdelem az anyagi létért, melyet kiterjesztenek a síron túli létre is. Az ilyen hitvallás szokásai az önfenntartási küzdelemnek egy elképzelt kísértet-szellem világ

területére való kiterjesztését jelentették. De amikor az evolúciós vallást bírálni akarjátok, legyetek óvatosak. Emlékezzetek, hogy az nem más, mint *ami megtörtént*; történelmi tény. És emlékezzetek arra is, hogy bármely eszme ereje nem a bizonyosságában vagy igazságtartalmában rejlik, hanem inkább az embereket vonzó voltának elevenségében.

4 ¶ Az evolúciós vallás nem gondoskodik változásról vagy felülvizsgálatról; a tudománytól eltérően nem gondoskodik a maga fokozatos helyesbítéséről. A kifejlődött vallás azért parancsol tiszteletet, mert a követői hiszik, hogy az az *Egy Igazság*; „az egykor a szenteknek adott igazság” elvben, szükségképpen, egyszerre végleges és tévedhetetlen.

A tiszteletfajta azért áll ellen a fejlődésnek, mert a valódi fejlődés bizonyosan módosítja vagy megsemmisíti magát a tiszteletfajtát is; ezért a felülvizsgálatot mindig rá kell kényszeríteni.

5 Csupán kétféle hatás képes módosítani és nemesebbé tenni a természetes vallás hittételeit: a lassan fejlődő erkölcsök nyomása és a korszakos kinyilatkoztatás időszakos megvilágosító hatása. És nincs mit csodálkozni azon, hogy a fejlődés lassú volt; az ősi időkben haladónak vagy leleményesnek lenni azzal járt, hogy az embert mint boszorkánymestert megölték. A tiszteletfajta nemzedéknyi korokon és korszaknyi időszakokon át lassan fejlődik. De azért előrefelé halad. A kísértetekben való evolúciós

hit fektette le az alapját a kinyilatkoztatott vallás ama bölcseletének, mely végül le fogja rombolni az annak eredetét jelentő babonaságot.

6 A vallás sokféleképpen hátráltatta a társadalmi fejlődést, de vallás nélkül nem lett volna sem tartós erkölcsiség, sem erkölcstan, sem méltó polgárosodott társadalom. A vallás sok nem vallási jellegű műveltségi területet teremtett: a szobrászat a bálványkészítésből származik, az építészet a templomépítésből, a költészet az igézésekből, a zene az imádási énekekből, a színjáték a szellemi útmutatás előadásából, a tánc pedig az időszakos imádási ünnepségekből.

7 De amikor felhívjuk a figyelmet arra a tényre, hogy a vallás alapvető fontosságú

volt a polgárosodott társadalom kibontakozása és megmaradása szempontjából, fel kell jegyeznünk azt is, hogy a természetes vallás szintén sokat tett éppen ama polgárosodás megnyomorításáért és hátráltatásáért, melyet egyébként segített és fenntartott. A vallás akadályozta az ipari tevékenységeket és a gazdasági fejlődést; a vallás fölöslegesen sok munkát követelt és tőkejavakat pazarolt el; nem mindig segítette a családot; nem megfelelően segítette elő a békét és a jó szándékot; néha elhanyagolta az oktatást és feltartóztatta a tudományt; indokolatlanul elszegényítette az életet a halál színlelt gazdagításával. Az evolúciós vallás, az emberi vallás valóban bűnös volt mindebben és számos további hibában, tévedésben

és melléfogásban; mindazonáltal műveltségi erkölcstant, polgárosodott erkölcsiséget és társadalmi összetartozást tartott fenn, és lehetővé tette a későbbi kinyilatkoztatott vallás számára azt, hogy e számos evolúciós hiányosságért ellentételezést nyújtson.

8 ¶ Az evolúciós vallás lett az ember legköltségesebb, viszont egyedülállóan hatékony intézménye. Az emberi vallás csak az evolúciós társadalom tükrében igazolható. Ha az ember nem állati evolúciós felemelkedés eredménye volna, akkor ez a vallási fejlődésmenet nélkülözné az igazolhatóságot.

9 ¶ A vallás megkönnyítette a tőkefelhalmozást; segített bizonyos fajta munkákat; a papok szabadideje kedvezett a művészet és a tudomány kibontakozásának; a faj végül

is sokat nyert az erkölcstani eljárásban elkövetett mindeme korai hibák eredményeképpen. A sámánok, akár őszinték, akár tisztességtelenek voltak, roppant sokba kerültek, viszont minden árat megértek. Az elsajátított hivatások és maga a tudomány is az élősdi papságok jóvoltából emelkedett ki. A vallás támogatta a polgárosodást és társadalmi folytonosságot biztosított; ez volt minden időkben az erkölcsi rendőri erő. A vallás adta meg azt az emberi fegyelmet és önuralmat, mely lehetővé tette a *bölcsességet.* A vallás nem más, mint hatékony evolúciós ösztöke, mely irgalmatlanul kimozdítja a tunya és szenvedő emberiséget az értelmi tehetetlenségének természetes állapotából, hajtva őt előre és felfelé, az értelem és a

bölcsesség magasabb szintjei felé.

10 És az állati felemelkedés eme szent örökségének, az evolúciós vallásnak mindig tovább kell csiszolódnia és nemesednie a kinyilatkoztatott vallás folyamatos bírálata révén és az igazi tudomány tüzes kemencéje által.

4. A KINYILATKOZTATÁS AJÁNDÉKA

1 A kinyilatkoztatás evolúciós, de mindig fokozatos. A világtörténelmi korszakok során át a vallási kinyilatkoztatások örökké gyarapodók és egymás után egyre nagyobb megvilágosodást hozók. A kinyilatkoztatás küldetése, hogy megrostálja és megtisztítsa az egymást követő evolúciós vallásokat. De

ha a kinyilatkoztatásnak fel kell emelnie és nemesíteni kell az evolúciós vallásokat, akkor az ilyen isteni látogatásoknak olyan tanításokat kell bemutatniuk, melyek nem állnak távol annak a korszaknak a gondolkodásától és felfogásától, amelyben közreadják azokat. Így a kinyilatkoztatásnak mindig kapcsolatot kell tartania az evolúcióval és így is tesz. A kinyilatkoztatott vallást szükségképpen mindig korlátozza az ember felfogóképessége.

2 De függetlenül a nyilvánvaló kapcsolódási pontoktól vagy eredettől, a kinyilatkoztatás vallásait mindig jellemzi a valamiféle végleges értékű Istenségbe és a személyazonosság halál utáni továbbélésének valamilyen felfogásába vetett hit.

3 Az evolúciós vallás érzelmi, nem okszerű. Az nem más, mint az ember válasza a feltételezett kísértet-szellem világban való hitre — az emberi hiedelmi ingerválasz, melyet az ismeretlen megismerése és az attól való félelem vált ki. A kinyilatkoztatott vallást a valódi szellemi világ terjeszti elő; az nem más, mint a kiterjedt-értelmi mindenségrend válasza a halandó azon vágyára, hogy higgyen és bízzon az egyetemes Istenségekben. Az evolúciós vallás írja le az emberiség körülményes tapogatózását az igazságkeresésben; a kinyilatkoztatott vallás *maga* ez az igazság.

4 ¶ Számos vallási kinyilatkoztatásra került sor, de csupán öt bírt korszakos jelentőséggel. Ezek a következők:

5 1. *A dalamatiai tanítások.* Az Első For-

rás és Középpont igazi fogalmát az Urantián először Kaligasztia herceg törzskarának testtel bíró száz tagja hirdette. Az Istenségről szóló e kinyilatkoztatás terjedése több mint háromszázezer éven át folyt, míg végül hirtelenül megszakította azt a bolygó elszakadása és a tanítási rendszer összeomlása. Van munkáját kivéve a dalamatiai kinyilatkoztatás befolyásoló ereje gyakorlatilag elveszett az egész világ számára. Még a nodfiak is elfelejtették ezt az igazságot Ádám érkezésének idejére. Mindazok közül, akik részesültek a százak tanításaiban, a vörös emberek tartották meg azt a legtovább, azonban a Nagy Szellem felfogása már csak egy homályos fogalom volt az amerikai indián vallásban, amikor a kereszténységgel való

kapcsolatfelvétel nagymértékben megtisztította és megerősítette azt.

6 ¶ 2. *Az édeni tanítások.* Ádám és Éva újból bemutatta a mindenek Atyjának fogalmát az evolúciós népeknek. Az első Éden pusztulása még azelőtt megállította az ádámi kinyilatkoztatás menetét, hogy az egyáltalán teljesen kibontakozhatott volna. De Ádám befejezetlen tanításait tovább vitték a szetfi papok, és ezen igazságok némelyike sohasem veszett el teljesen a világ számára. A szetfiek tanításai a levantei vallásfejlődés teljes irányvonalát megváltoztatták. Azonban Kr.e. 2500-ra az emberiség nagyobbrészt elveszítette az Éden napjaiban közreadott kinyilatkoztatást.

7 ¶ 3. *A sálemi Melkizedek.* E nebado-

ni veszélyhelyzeti Fiú indította el az igazság harmadik kinyilatkoztatását az Urantián. A tanításainak sarkalatos tantételeit a *bizodalom* és a *hit* képezte. Az Isten mindenhatót jótékonyságában való bizodalmat tanította és azt hirdette, hogy a hit az a cselekedet, mely révén az emberek kiérdemlik az Isten kegyét. A tanításai fokozatosan összeolvadtak a különféle evolúciós vallási hiedelmekkel és szokásokkal és végül azokká a hittudományi rendszerekké fejlődtek, mely a Krisztus utáni első évezred kezdetén az Urantián megvoltak.

8 ¶ 4. *A názáreti Jézus.* Krisztus Mihály adta közre az Urantiának negyedik alkalommal az Isten mint az Egyetemes Atya felfogását, és az ő tanításai azóta is általánosan

megmaradtak. A tanításának lényege a *szeretet* és a *szolgálat* volt, az a szeretetteljes imádás, mellyel egy teremtményfiú enged az Isten, az Atyja szeretetteljes segédkezése felismerésének és az arra való válaszadásnak; annak az önkéntes szolgálatnak, melyet az ilyen teremtményfiak a társaiknak nyújtanak abban az örömteli felismerésben, hogy e szolgálatban egyúttal az Atya Istent is szolgálják.

9 ¶ 5. *Az Urantia Írások.* Az ezen írást is magába foglaló írások alkotják az igazságnak az Urantia halandói számára való legutóbbi bemutatását. Ezek az írások minden korábbi kinyilatkoztatástól különböznek, ugyanis ezek nem egyetlen világegyetemi személyiség munkája, hanem több lény

összetett beszámolói. De az Egyetemes Atya elérésével adós kinyilatkoztatás sohasem lehet teljes. Minden más mennyei segédkezés nem más, mint részleges, átmeneti és gyakorlatilag az idő és tér helyi viszonyaira szabott. Bár az ehhez hasonló ismertetések talán gyengítik az összes kinyilatkoztatás közvetlen erejét és tekintélyét, eljött az idő az Urantián, amikor tanácsos ilyen őszinte vallomásokat tenni, még akkor is, ha ezzel megjelenik annak a kockázata, hogy ennek, az igazságról az Urantia halandó emberfajtái számára tett kinyilatkoztatások közül a legutóbbinak, a jövőbeli hatása és tekintélye gyengül.

5. A NAGY VALLÁSI VEZETŐK

[1] Az evolúciós vallásban az istenekről úgy gondolják, hogy az emberhez hasonló alakban léteznek; a kinyilatkoztatott vallásban az embereknek azt tanítják, hogy ők az Isten fiai — sőt, az isteniség véges képére vannak szabva; a művi úton létrehozott hiedelmekben az istenkép, mely a kinyilatkoztatási tanításoknak és az evolúciós termékeknek a vegyülete, a következők keverékéből áll:

[2] 1. Az evolúciós tiszteletfajták előbb-létezett felfogásai.

[3] 2. A kinyilatkoztatott vallás magasztos eszményképei.

[4] 3. A nagy vallási tanítóknak, az emberiség látnokainak és tanítóinak személyes nézőpontjai.

5 ¶ A legtöbb nagy vallási korszakot valamely kiemelkedő személyiség élete és tanításai nyitották meg; vezetők teremtették meg a történelem méltó erkölcsi mozgalmainak többségét. És az emberek mindig is hajlamosak voltak a vezető előtti hódolásra, még akár az ő tanítása kárára is; arra, hogy a személyiségét tiszteljék, még akkor is, ha szem elől tévesztik az általa hirdetett igazságokat. És ezt nem ok nélkül teszik; az evolúciós ember szívében van egyfajta ösztönös vágy a fentről és kívülről érkező segítség iránt. E vágy rendeltetése, hogy az emberek számítsanak a Bolygóherceg és a későbbi Anyagi Fiak földi megjelenésére. Az Urantián az ember megfosztatott ezen emberfeletti vezetőktől és uraktól, és ezért szüntelenül

törekszik e veszteség pótlására azáltal, hogy az emberi vezetőit a természetfeletti eredet és a csodás létpálya mondáival övezi.

6 Sok emberfajta tartotta a vezetőiről, hogy azok szűztől születtek; a létpályájukat bőven fűszerezték csodás történésekkel, és mindig számítanak a népcsoportjukhoz való visszatérésükre. Közép-Ázsiában a törzstagok még mindig várják Dzsingisz kán visszatérését; Tibetben, Kínában és Indiában Buddháét; az iszlámban Mohamedét; az amerikai indiánok körében ez Heszunánin Onamonalonton volt; a héberek esetében ez általában Ádám, mint anyagi világi uralkodó visszatérése volt. Babilonban Marduk isten az ádámi mondának, az Isten-fia eszméjének, az embert az Istennel összekötő

kapocsnak a folytatódása volt. Ádám földi megjelenését követően az úgynevezett Istenfiak általánosak lettek a világ emberfajtái körében.

7 De függetlenül az őket övező babonás tisztelettől, továbbra is tény az, hogy e tanítók voltak azok a világi személyiségi támadáspontok, amelyekre a kinyilatkoztatott igazság emelőrúdjai támaszkodtak az emberiség erkölcsiségének, bölcseletének és vallásának felemeléséhez.

8 Száz és száz vallási vezető működött az Urantia egymillió éves történelme alatt Onagartól Nának guruig. Ezalatt a vallási igazság és a szellemi hit sokszoros hullámzására került sor, és az urantiai vallás minden egyes újjáéledése a múltban valamilyen

vallási vezető életével és tanításaival azonosult. Az újabb idők tanítóinak számbavételekor hasznos dolog besorolni őket az Ádám utáni Urantia hét nagyobb vallási korszakának valamelyikébe:

9 1. *A szetfi időszak.* Az Amoszád vezetése alatt újjászerveződött szetfi papok lettek az Ádám utáni idők nagy tanítói. Szerte az anditák lakta vidékeken működtek, és a hatásuk a görögök, a sumérok és a hinduk körében maradt fenn a legtovább. Ez utóbbiaknál a hindu vallás brahmanjaiként egészen a mai időkig fennmaradtak. A szetfiek és követőik sohasem veszítették el teljesen az Ádám által kinyilatkoztatott Háromságfelfogást.

10 ¶ 2. *A Melkizedek-féle hitterjesztők ko-*

ra. Az urantiai vallás újjáalakulása nem kis mértékben ama tanítók erőfeszítéseinek volt köszönhető, akiket Makiventa Melkizedek bízott meg, amikor Sálemben élt és tanított csaknem kétezer évvel Krisztus előtt. E hitterjesztők a hitet, mint az Isten kegyének árát hirdették, és a tanításaik, bár nem hoztak létre egyetlen egy közvetlenül utánuk megjelenő vallást sem, mindazonáltal letették azokat az alapokat, melyekre az igazság tanítói később az Urantia vallásait építhették.

11 ¶ 3. *A Melkizedek utáni kor.* Bár Amenemope és Ikhnaton is ebben az időszakban tanított, a Melkizedek utáni kor kiemelkedő vallási lángelméje egy levantei beduin csoport vezetője és a héber vallás megalapító-

ja volt — Mózes. Mózes egyistenhitet tanított. Azt mondta: „Halld Izráel, az Úr, a mi Istenünk egy Isten.” „Az Úr az Isten. Nincsen kívüle több.” Következetesen arra törekedett, hogy kigyomlálja a kísértettisztelet maradványait a népéből, és még halálbüntetést is előírt e tiszteletfajta követői számára. Mózes egyistenhitét a követői meghamisították, azonban a későbbi időkben számos tanításához visszatértek. Mózes nagysága a bölcsességében és az éleslátásában áll. Mások nagyszerűbb fogalmakat alkottak az Istenről, de egyetlen ember sem tudott soha olyan sikeresen nagy tömegeket rávenni az ilyen haladó hitek elfogadására.

12 ¶ 4. *A Krisztus előtti hatodik század.* Sokan bukkantak fel s hirdették az igazsá-

got ebben az évszázadban, az Urantia által megtapasztalt vallási eszmélés legnagyobb korszakainak egyikében. Közéjük tartozott Gautama, Konfuciusz, Lao-ce, Zoroaszter, valamint a dzsainista tanítók. Gautama tanításai szerte Ázsiában elterjedtek, és Buddhaként milliók hódolnak neki. Konfuciusz azt jelentette a kínai erkölcsiségnek, amit Platón a görög bölcseletnek, és bár mindkettejük tanainak voltak vallási következményei, szigorú értelemben véve azonban egyikük sem volt vallási tanító; Lao-ce többet jelenített meg Istenből a taoban, mint amennyit Konfuciusz az emberiességben vagy Platón az eszményelvűségben. Zoroaszter, annak ellenére, hogy erősen befolyásolta őt a kettős szellemelvűség, vagyis a

jó és a rossz uralkodó felfogása, ugyanakkor határozottan magasabb szintre emelte az egy örökkévaló Istenség és a fénynek a sötétség feletti végső győzelme eszméjét.

13 ¶ 5. *A Krisztus utáni első század.* Vallási tanítóként a názáreti Jézus azzal a tiszteletfajtával indult el, melyet Keresztelő János alapított meg és a fejlődés során olyan messzire eltávolodott a böjtöktől és a formaságoktól, amennyire csak tehette. Jézus mellett a tárzusi Pál és az alexandriai Filó tartozott e kor legnagyobb tanítói közé. A vallási felfogásaik meghatározó szerepet játszottak a Krisztus nevét viselő hit fejlődésében.

14 ¶ 6. *A Krisztus utáni hatodik század.* Mohamed a korának számos vallásához képest magasabb rendű vallást alapított. Az ő

hitvallása az idegenek különféle hitéből eredő társadalmi igények és a saját népe vallási életének következetlensége elleni tiltakozás volt.

15 ¶ 7. *A Krisztus utáni tizenötödik század.* Ez az időszak két nagy vallási eseménynek volt a tanúja: a kereszténység egységének felbomlása nyugaton és egy új vallás egységbe rendeződése keleten. Európában az intézményesült kereszténység elérte azt a rugalmatlansági pontot, mely az egység mellett további terjeszkedést már nem engedett meg. Keleten az iszlám, a hinduizmus és a buddhizmus összevegyült tanításait Nának és követői foglalták magasabb egységbe a szikhizmusban, mely Ázsia egyik leghaladóbb vallása lett.

16 ¶ Az Urantia jövőjét kétségkívül a vallási igazság — az Isten Atyasága és az összes teremtmény testvéri viszonya — tanítóinak megjelenése fogja jellemezni. De csak remélni lehet, hogy e jövőbeli látnokok buzgó és őszinte törekvései nem annyira a vallások közötti korlátok erősítésére fognak irányulni, hanem inkább a szellemi istenimádás vallási testvériségének erősítésére, a sataniabeli Urantiára olyannyira jellemző különféle értelmi istentanok számos követője javára.

6. AZ ÖSSZETETT VALLÁSOK

1 A huszadik századi urantiai vallások érdekes tanulmányát képezik az ember imádási késztetése társadalmi evolúciójának.

Sok vallás igen keveset fejlődött a kísértettisztelet napjai óta. Az afrikai pigmeusoknak mint közösségnek nincsenek vallási megnyilvánulásaik, bár némelyikük valamelyest hisz a szellemi környezetben. Ott tartanak ők ma, ahol az ősember volt a vallás kialakulásának kezdetekor. A kezdetleges vallás alaphiedelme a halál utáni továbbélés volt. A személyes Isten imádásának eszméje magas szintű evolúciós fejlődést mutat, sőt a kinyilatkoztatás első szakaszát. A dajákok csak a legkezdetlegesebb vallási szokásokat alakították ki. A viszonylag haladóbb eszkimóknak és az amerikai indiánoknak nagyon halvány fogalmai voltak Istenről; hittek a kísértetekben és rendelkeztek valamiféle bizonytalan eszmével a halál utáni továbbélés-

ről. A mai ausztrál őslakosok csak a kísértetektől való félelemmel, a sötétségtől való rettegéssel és az ősök hódolatának egy durva formájával rendelkeznek. A zuluk épp most alakítanak ki egy kísértetfélelmen és áldozáson alapuló vallást. Sok afrikai törzs, kivéve a keresztények és mohamedánok hittérítő munkájában részesülőket, még nem jutott túl a vallásfejlődés bűvtárgyi szakaszán. De némely csoport hosszú ideig tartotta magát az egyistenhithez, mint például az egykori trákok, akik hittek a halhatatlanságban is.

2 ¶ Az Urantián az evolúciós és a kinyilatkoztatott vallás egymás mellett fejlődik, míg keveredve és összeolvadva ama változatos istentani rendszerekké alakulnak, me-

lyek az ezen írások összeállításának korában a világon megtalálhatók. E vallások, a huszadik századi Urantia vallásai rendre a következők:

3 1. Hinduizmus — a legősibb.
4 2. A héber vallás.
5 3. Buddhizmus.
6 4. A konfuciánus tanok.
7 5. A taoista hitek.
8 6. Zoroasztrizmus.
9 7. Sintó.
10 8. Dzsainizmus.
11 9. Kereszténység.
12 10. Iszlám.
13 11. Szikhizmus — a legújabb.

14 ¶ Az ősidők leghaladóbb vallásai közé a judaizmus és a hinduizmus tartozott, és

mindkettő önmagában is nagy hatást gyakorolt a vallás fejlődésmenetére keleten és nyugaton. A hinduk és a héberek hittek abban, hogy a vallásuk sugalmazott és kinyilatkoztatott, és hitték, hogy minden más vallás az egy igaz hit különféle hanyatló formáit képviseli.

15 India megoszlik a hindu, a szikh, a mohamedán és a dzsainista vallás között, melyek mindegyike saját képet alkot az Istenről, az emberről és a világegyetemről. Kína a taoizmust és a konfuciánus tanításokat követi; a sintónak Japánban hódolnak.

16 A nagy nemzetközi, fajközi vallások közé a héber, a buddhista, a keresztény és az iszlám hit tartozik. A buddhizmus Ceylontól és Burmától Tibeten és Kínán át Japánig el-

ér. E vallás olyan alkalmazkodóképességet mutatott számos nép erkölcseihez, melyhez foghatót csak a kereszténységtől lehet látni.

[17] A héber vallás a többistenhittől az egyistenhitig tartó bölcseleti átmenetet testesíti meg; ez az evolúciós vallások és a kinyilatkoztatott vallások közötti egyik evolúciós kapocs. A héberek voltak az egyetlen nyugati nép, mely a korai evolúciós isteneit követte végig, egészen a kinyilatkoztatás Istenéig. De ez az igazság sohasem nyert elfogadást széles körben Ésaiás koráig, aki újból tanította a faji istenségnek az Egyetemes Teremtővel vegyített eszméjét: „Seregek Ura, Izráel Istene, te vagy az Isten, egyedül; te teremtetted a mennyet és a földet.” Egykor a nyugati polgárosodott társadalom túlélésre

vonatkozó reménye a jóságról alkotott magasztos héber felfogásokban és a szépségről alkotott fejlett hellén felfogásokban rejlett.

18 A keresztény vallás a Krisztus életéről és tanításairól szóló vallás, mely a judaizmus istentanán alapul, s amelyet tovább módosítottak bizonyos zoroaszteri tanok és a görög bölcselet befogadása, és amelyet elsősorban három egyén alakított ki: Filó, Péter és Pál. Pál kora óta számos fejlődési szakaszon ment keresztül és olyannyira elnyugatiasult, hogy sok nem európai nép magától értetődően úgy tekint a kereszténységre, mint egy furcsa Istenről az idegeneknek szóló különös kinyilatkoztatásra.

19 Az iszlám nem más, mint az Észak-Afrikát, a Levantét és a Délkelet-Ázsiát összekö-

tő vallási-műveltségi kapocs. A zsidó hittudományi és a későbbi keresztény tanítások tették az iszlámot egyistenhiten alapulóvá. Mohamed követőinek nehézséget okoztak a Háromságról szóló fejlett tanítások; nem voltak képesek megérteni a három isteni személyiség és az egy Istenség tantételét. Mindig is nehéz dolog rábírni az evolúciós elmét arra, hogy a magasabb szintű, kinyilatkoztatott igazságot *hirtelenül* fogadja be. Az ember evolúciós teremtmény és a vallását nagyrészt evolúciós módszerekkel kell megszereznie.

20 ¶ Az ősök imádása egykor határozott vallásfejlődési előrelépést jelentett, de egyszerre meglepő és sajnálatos, hogy e kezdetleges felfogás még mindig él Kína, Japán és In-

dia szerte, oly sok más mellett, melyek viszonylag fejlettebbek, mint amilyen a buddhizmus és a hinduizmus is. Nyugaton az ősök imádása a nemzeti istenek előtti hódolattá és a faji hősök iránti tiszteletté fejlődött. A huszadik században e hőstisztelő hazafias vallás jelenik meg a különféle harcos és hangosan nemzetieskedő világiasságrendekben, melyek számos nyugati emberfajtát és nemzetet jellemeznek. Ugyanezen beállítottság jelentős része szintén fellelhető az angolul beszélő népek nagy összességeiben és a nagyobb gazdasági közösségeiben. E felfogásoktól nem nagyon áll távol az az eszme, hogy a vallás csak „a jó élet utáni közös kutatás". A „nemzeti vallások" nem jelentenek többet, mint visszatérést a korai ró-

mai császárimádáshoz és a sintóhoz — ez a császári családban megtestesülő állam imádása.

7. A VALLÁS TOVÁBBFEJLŐDÉSE

[1] A vallás sohasem válhat tudományos ténnyé. A bölcselet valóban nyugodhat tudományos alapokon, de a vallás mindig is meg fog maradni evolúciósnak vagy kinyilatkoztatásinak, illetőleg a kettő lehetséges keverékének, amilyen a mai világban is.

[2] Új vallásokat nem lehet kitalálni; azok vagy kialakulnak, vagy *hirtelenül kinyilatkoztatják* azokat. Minden új evolúciós vallás pusztán a régi hiedelmek, az új alkalmazkodások és igazodások fejlettebb kifejeződései. A régi nem szűnik meg létezni; összekevere-

dik az újjal, pontosan úgy, ahogyan a szikhizmus a hinduizmus, a buddhizmus, az iszlám és más kortárs tiszteletfajták talaján és azok formáját felvéve kinyílt és virágba borult. A kezdetleges vallás nagyon demokratikus volt; a vadember kész volt adni és kölcsönvenni. Csak a kinyilatkoztatott vallással jelent meg az önkényes és türelmetlen istentani önzés.

[3] A számos urantiai vallás mind jó addig, amíg közelebb viszik az embert Istenhez és lehetővé teszik az Atya felismerését az ember számára. Bármely hívőcsoport tévedésbe esik, amikor úgy gondolja, hogy az ő hitvallásuk *Az Igazság*; az ilyen hozzáállások inkább istentani elbizakodottságról árulkodnak, mint hitbéli bizonyosságról.

Nincs olyan urantiai vallás, mely ne tanulmányozhatná haszonnal és ne fogadhatná be azon igazságok legjavát, melyek minden más vallásban megvannak, mert mind tartalmaz igazságot. A hívők jobban tennék, ha kölcsönöznének a szomszédaik élő szellemi hitének legjavából, minthogy kifogásolják a legrosszabbat a régóta meglévő babonáikban és elavult szertartásaikban.

[4] Mindeme vallások az embernek az ő változatlan szellemi vezetésére adott változó értelmi válaszának az eredményeként jelentek meg. Sohasem remélhetik a hitvallások, a tantételek és a vallási szokások azonosságát — ezek értelmi dolgok; de megvalósíthatják, és egy napon meg is fogják valósítani az egységet a mindenek Atyjának igaz imá-

dásában, mert ez szellemi, és örök igazság az, hogy szellemében minden ember egyenlő.

5 ¶ A kezdetleges vallás nagymértékben anyagi értékű tudatosság volt, azonban a polgárosodás megnöveli a vallási értéket, mert az igaz vallás nem más, mint hogy a sajátlényeg az értelmes és felsőbb értékek szolgálatának szenteli magát. A vallás fejlődésével az erkölcstan válik az erkölcsi életfelfogássá, és az erkölcsiség válik az önfegyelemmé a legfelsőbb rendű jelentéstartalmak és a legfelsőbb értékek — az isteni és szellemi eszményképek — mércéihez való igazodás révén. És így a vallás önkéntelen és kifinomult áhítattá, a szeretet hűségének élő tapasztalásává válik.

6 Valamely vallás minőségét jelzik az alábbiak:

7 1. A megbízhatóság értékszintje — hűségviszonyok.

8 2. A jelentéstartalmak mélysége — az egyén érzékennyé válása e felsőbb értékek eszményalapú elismerésére.

9 3. Az elhivatottság erőssége — az ezen isteni értékek iránti áhítat foka.

10 4. A személyiség akadálytalan fejlődése az eszményelvű szellemi lét e mindenségrendi útján, az Istennel való fiúi viszony és a soha véget nem érő, fokozatos-fejlődési világegyetemi létpolgárság felismerésében.

11 ¶ A vallási jelentéstartalmak erősebben tudatosulnak a gyermekben, ahogy a mindenhatóságról alkotott fogalmait a szülei-

től az Istenhez helyezi át. És az ilyen gyermek teljes vallási tapasztalása nagymértékben függ attól, hogy félelem vagy szeretet uralja a szülő-gyermek viszonyt. A rabszolgák mindig is nagy nehézségekkel szembesültek, amikor az uruktól való félelmüket megpróbálták átalakítani az Isten-szeretet felfogásaivá. A polgárosodásnak, a tudománynak és a fejlett vallásoknak meg kell szabadítaniuk az emberiséget a természeti jelenségektől való rettegésből született félelmektől. És így a teljesebb megvilágosodásnak meg kell szabadítania a felkészültebb halandókat az Istenséggel való bensőséges viszony közvetítőitől való mindenféle függéstől.

12 A bálványimádási tétovázás e közbenső

szakaszai, melyek az emberitől és láthatótól az istenibe és a láthatatlanba való átmenet során előfordulnak, elkerülhetetlenek, de ezeket le kell rövidíteni az emberben lakozó isteni szellem könnyítést hozó segédkezésének tudatosítása révén. Mindazonáltal az embert alapvetően befolyásolták nemcsak az Istenségről alkotott fogalmai, hanem ama hősök jelleme is, akiket a hódolatához választott. Felettébb szerencsétlen dolog, hogy azok, akik eljutottak oda, hogy az isteni és feltámadt Krisztust tiszteljék, megfeledkeztek az emberről — a derék és bátor hősről — József-fia-Jósuáról.

13 ¶ A mai ember kellőképen öntudatos a vallást tekintve, azonban az istenimádási szokásait megzavarta és lerontotta az ember

felgyorsult társadalmi átalakulása és példátlan tudományos fejlődése. A gondolkodó férfiak és nők újrafogalmazott vallást akarnak, és ez az igény a vallást önmaga átértékelésére fogja kényszeríteni.

14 A mai kor embere azzal a feladattal szembesül, hogy több emberi értéket kell újragondolnia egyetlen nemzedék alatt, mint a korábbi kétezer év alatt. És mindez a vallás irányában befolyásolja a társadalmi hozzáállást, mert a vallás életmód és gondolkodásmód is.

15 ¶ Az igaz vallásnak mindig egyszerre kell lennie minden tartósan fennálló társadalom örök alapjának és vezérlő csillagának.

16 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

93. ÍRÁS

MAKIVENTA MELKIZEDEK

A MELKIZEDEKEKET széles körben ismerik veszélyhelyzeti Fiakként, mert a helyi világegyetemi világokon meglepően sokféle tevékenységet végeznek. Amikor valamilyen rendkívüli probléma adódik, vagy amikor valamilyen szokatlan dolog véghezvitelére kell kísérletet tenni, nagyon gyakran egy Melkizedek fogadja el a megbízást. A Melkizedek Fiak ama képessége, hogy veszélyhelyzetekben és a világegyetem legkülönbözőbb szintjein működjenek, még akár a személyiség-megnyilatkozás fizikai szintjén is, az ő rendjük sajátja. Csak az élethordozók osztoznak va-

lamilyen mértékben e személyiségműködési átalakulási tartományban.

2 ¶ A világegyetemi fiúi besorolásúak Melkizedek rendje eddig rendkívüli tevékeny volt az Urantián. Az élethordozók mellett egy tizenkét tagú testület szolgált. Később egy tizenkét tagú testület lett a világotok megbízottjává nem sokkal a Kaligasztia-féle elszakadást követően, Ádám és Éva koráig, és meg is tartotta e megbízatását. E tizenkét Melkizedek Ádám és Éva vétkezését követően visszatért az Urantiára, és bolygói megbízottakként tevékenykedtek tovább egészen addig a napig, amikor a názáreti Jézus, az Ember Fiaként az Urantia címzetes Bolygóhercege lett.

1. A MAKIVENTA MEGTESTESÜLÉS

1 Az ádámi küldetés sikertelenségét követő évezredek alatt a kinyilatkoztatott igazság kihunyásának veszélye fenyegetett az Urantián. Az emberfajták értelmileg fejlődtek ugyan, de a szellemi talajt lassan elveszítették a lábuk alól. Nagyjából Kr.e. 3000-re az istenkép igen ködössé lett az emberek elméjében.

2 A tizenkét Melkizedek-megbízottnak tudomása volt Mihály küszöbön álló bolygói alászállásáról, de nem tudták, hogy pontosan mikor is fog arra sor kerülni; ezért komoly tanácskozást tartottak és kérvényezték az edentiai Fenségeseknél, hogy történjen valamilyen intézkedés az igazság fényének az Urantián való fenntartása érdekében. E

kérvényt elutasították azzal a meghagyással, hogy „a sataniai 606-os világ ügyeinek vitele teljes mértékben a Melkizedek felügyelők kezében van”. A megbízottak ekkor a Melkizedek Atyához fordultak segítségért, de csak azt a választ kapták, hogy a maguk döntése szerint kell folytatniuk az igazság megtartását „az alászálló Fiú megérkezéséig”, aki „a bolygói címeket kimenti az elveszésből és bizonytalanságból”.

3 És mivel olyannyira a saját eszközeikre voltak utalva, Makiventa Melkizedek, a tizenkét bolygói megbízott egyike önként vállalkozott arra, hogy megtegye azt, amit az egész Nebadon történelmében előzőleg csupán hat alkalommal tettek meg: hogy a teremtésrész világi embereként személyesül-

jön meg a földön, hogy veszélyhelyzeti Fiúként a világ segédkezésének adja át magát. A szalvingtoni hatóságok e küldetést engedélyezték, és Makiventa Melkizedek tényleges megtestesülésére annak a helynek a közelében került sor, mely a palesztinai Sálem városa lett. E Melkizedek Fiú anyagivá lényegítésének teljes folyamatát a bolygói megbízottak vitték véghez az élethordozók, bizonyos Fizikai Főszabályozók és az Urantián állandó beosztásban működő egyéb mennyei személyiségek közreműködésével.

2. SÁLEM BÖLCSE

[1] 1.973 évvel Jézus születése előtt kapták meg az urantiai emberfajták Makiventát. Az

érkezése nem keltett feltűnést; az anyagivá lényegülésének nem volt emberi szemtanúja. Őt halandó ember először azon a nagy jelentőségű napon látta meg, amikor belépett Amdon, a sumér származású káld pásztor sátrába. És a küldetésének bejelentése abból az egyszerű kijelentésből állt, melyet e pásztornak tett, „Melkizedek vagyok, El Elyonnak, a Fenségesnek, az egyetlen Istennek papja.”

2 A meglepetéséből felocsúdott pásztor, miután elhalmozta a Melkizedeket számos kérdéssel, arra kérte, hogy estebédeljen vele, és ez volt az első alkalom a hosszú világegyetemi létpályája során, hogy Makiventa anyagi ételt vett magához, olyan táplálékot, mint amilyennek az anyagi lényként eltöl-

tendő kilencvennégy éve alatt táplálnia kellett őt.

3 És azon az éjszakán, amikor a csillagos ég alatt elmerültek a beszélgetésben, akkor kezdte meg a Melkizedek az Isten valóságáról szóló igazság kinyilatkoztatási küldetését, amint Amdonhoz fordulva, a kezét a vállára téve, azt mondta, hogy „El Elyon, a Fenséges, az ég csillagainak isteni teremtője és e földé, melyen élünk, és ő a menny legfelsőbb Istene is”.

4 ¶ Néhány éven belül a Melkizedek tanulók, tanítványok és hívők csoportját gyűjtötte maga köré, akik a későbbi sálemi közösség magvát képezték. Hamarosan egész Palesztinában úgy ismerték, mint El Elyonnak, a Fenségesnek a papját és Sálem böl-

csét. A szomszédos törzsek némelyike körében gyakran utaltak rá úgy, mint Sálem törzsfőjére vagy királyára. Sálem volt az a város, melyből a Melkizedek eltűnése után Jebus lett, s amelyet később Jeruzsálemnek neveztek el.

5 ¶ Személyes kinézetét tekintve a Melkizedek hasonlított az akkori, kevert fajú nodfi és sumér népek embereire, mintegy 180 centiméter magas és tiszteletet parancsoló megjelenésű volt. Beszélt káldul és még hat másik nyelven is. A kánaáni papokéhoz nagyon hasonló öltözéket hordott, azzal a különbséggel, hogy a mellkasán egy három egyközepű körből álló jelvényt viselt, mely a paradicsomi Háromság sataniai jelképe. A segédkezése alatt a három egyközepű kör al-

kotta jelvényt a követői olyan szentnek tekintették, hogy soha nem is merték használni, és néhány nemzedék múltával el is felejtették.

[6] Bár Makiventa a teremtésrész embereinek életmódját követte, sohasem házasodott meg, és nem is tudott volna utódot hagyni a földön. A fizikai teste hasonlított ugyan az emberi férfi testre, a valóságban azonban ama különlegesen megalkotott testek mintájára készült, melyet a Kaligasztia herceg törzskarának száz anyagivá lényegült tagja is használt, azzal a különbséggel, hogy nem tartalmazta egyetlen emberfajta életsejtanyagát sem. Az élet fája sem volt már megtalálható az Urantián. Ha Makiventa valamilyen hosszabb időre maradt volna a

földön, akkor a testi rendszere fokozatosan leépült volna; emiatt az alászállási küldetését kilencvennégy éves korában befejezte, még jóval azelőtt, hogy az anyagi teste bomlásnak indult volna.

7 ¶ E megtestesült Melkizedek Gondolatigazítót kapott, aki az emberfeletti személyiségébe az idő nevelőjeként és a húsvér test tanácsadójaként költözött, s ezzel szert tett arra a tapasztalásra és az urantiai problémák és a megtestesült Fiúba való költözés módjának gyakorlati megismerésére, melyek képessé tették az Atya e szellemét arra, hogy oly hősiesen működjön a későbbi Istenfiú, Mihály emberi elméjében, aki a halandó húsvér testhez hasonló alakban jelent meg a földön. És ez az egyetlen Gondolatigazító,

aki az Urantián valaha is két elmében működött, és mindkét elme isteni és emberi is volt.

8 A húsvér testben való megtestesülés alatt Makiventa teljes kapcsolatban állt a bolygói felügyelői testületbeli tizenegy társával, azonban a mennyei személyiségek más rendjeivel nem tudott érintkezni. A Melkizedek-megbízottakon kívül nem volt több kapcsolata az emberfeletti értelmekkel, mint egy emberi lénynek.

3. A MELKIZEDEK TANÍTÁSAI

1 Egy évtized alatt a Melkizedek megszervezte a sálemi tanhelyeit, mégpedig ama régi rendszer mintájára, melyet még a második Éden szetfi papjai alakítottak ki. Még a

később megtérített Ábrahám által bevezetett dézsmarendszer is az ősi szetfiek módszereinek sokáig megmaradó hagyományaiból eredt.

[2] A Melkizedek az egy Isten, az egy egyetemes Istenség fogalmát tanította, de megengedte az embereknek, hogy e tanítást összekapcsolják a Norlatiadek Csillagvilági Atyjával, akit ő El Elyonnak — a Fenségesnek — nevezett. A Melkizedek gyakorlatilag mélyen hallgatott Lucifer helyzetéről és az ügyek jerusemi állásáról. Lanaforge-nak, a Csillagrendszer Fejedelemnek kevés dolga akadt az Urantiával addig, míg Mihály nem végzett az alászállásával. A sálemi tanulók többsége számára az Edentia volt a menny és a Fenséges volt az Isten.

[3] A három egyközepű kör jelképét, melyet a Melkizedek az alászállása jelképéül választott, az emberek többsége úgy értelmezte, mint amely az emberek, az angyalok és az Isten három országát jelöli. És meg is maradhattak e hitükben; a követői közül igen kevesen tudták, hogy e három kör az isteni fenntartás és irányítás paradicsomi Háromságának végtelenségét, örökkévalóságát és egyetemességét jelképezi; még Ábrahám is inkább a három edentiai Fenséges jelképeként fogta fel, mert azt tanították neki, hogy a három Fenséges egyként működik. Amennyire a Melkizedek a jelvényével ábrázolt Háromság fogalmát tanította, rendszerint társította azt a Norlatiadek csillagvilág három Vorondadek urával.

[4] A követői közül az egyszerű emberek ese-

tében nem próbálkozott olyan tanításokkal, melyek továbbmentek volna az edentiai Fenségesek — az Urantia Istenei — uralmánál. De némelyek számára a Melkizedek magasabb szintű igazságot tanított, beleértve a helyi világegyetem működését és szerveződését is, míg a ragyogó tanítványának, a kéni Nordannak és a legkomolyabb hallgatóiból álló csoportnak a felsőbb-világegyetemről, sőt a Havonáról szóló igazságokat is megtanította.

5 A Katro család tagjai, akikkel a Melkizedek több mint harminc éven át együtt lakott, e felsőbb igazságok közül sokat megismertek és a családon belül sokáig meg is őrizték azokat, egészen a nevezetes leszármazottjuk, Mózes koráig, aki így meghatározó hagyo-

mányt kapott a Melkizedek korából, mely az apai ágon és más forrásokon keresztül az anyai ágon át jutott el hozzá.

6 A Melkizedek minden olyat megtanított a követőinek, amit csak képesek voltak felfogni és befogadni. Még a mennyről és a földről, az emberről, az Istenről és az angyalokról szóló sok új keletű vallási felfogás sem áll nagyon messze a Melkizedek e tanításaitól. De e nagy tanító mindent alárendelt az egy Isten, a világegyetemi Istenség, a mennyei Teremtő, az isteni Atya tantételének. E tanításra azért helyezett hangsúlyt, hogy felkeltse az ember imádatát és előkészítse a terepet Mihálynak, mint ezen Egyetemes Atya Fiának a későbbi megjelenéséhez.

7 A Melkizedek azt tanította, hogy valami-

kor a jövőben egy másik Istenfiú jön el olyan húsvér testben, mint amilyenben ő maga is, de ő asszonytól fog születni; és ezért van az, hogy számos későbbi tanító Jézust „örökre a Melkizedek rendjéből való” papnak vagy segédkezőnek tartotta.

8 És a Melkizedek így készítette elő az utat és rendezte el a világ fejlődési irányának egyistenhitre épülő terepét az egy Isten tényleges paradicsomi Fia alászállásához, akit oly élénken mutatott be úgy, mint a mindenek Atyját, és akit Ábrahám előtt úgy képviselt, mint olyan Istent, aki az embert a személyes hit egyszerű kapcsolatán keresztül is elfogadja. És Mihály, amikor megjelent a földön, megerősített mindent, amit a Melkizedek korábban a paradicsomi Atyá-

ról tanított.

4. A SÁLEMI VALLÁS

[1] A sálemi istenimádás szertartásai igen egyszerűek voltak. Minden személy, aki aláírta a Melkizedek templom agyagtábla-jegyzékét, illetőleg a jelét elhelyezte rajta, kötelezte magát az alábbi hit megőrzésére és elfogadására:

[2] 1. Hiszek El Elyonban, a Fenséges Istenben, az egyetlen Egyetemes Atyában és a minden dolog Teremtőjében.

[3] 2. Elfogadom a Fenségessel kötött Melkizedek szövetséget, mely az Isten kegyét a hitemre, és nem az áldozatokra és égő-áldozatokra adja.

[4] 3. Ígérem, hogy teljesítem a Melkizedek hét parancsolatát és a Fenségessel kötött

eme szövetség jó hírét mindenkinek elmondom.

5 ¶ És ez volt a sálemi telepes csoport teljes hitvallása. De még egy ilyen rövid és egyszerű hitnyilatkozat is túl sok és túl haladó volt az akkori idők emberei számára. Egyszerűen nem tudták felfogni, hogy isteni kegyet kapnak semmiért — hit révén. Túlságosan mélyen hittek abban, hogy az ember az istenekkel szembeni tartozással születik. Túl sokáig és túl őszintén áldoztak és adtak ajándékokat a papoknak, semhogy képesek lettek volna megérteni azt a jó hírt, hogy az üdvözülés, az isteni kegy ajándék mindenki számára, aki hajlandó hinni a Melkizedek szövetségben. De Ábrahám lelkesedés nélkül hitt, és még ez is „igazságul tulajdonítta-

tott neki”.

6 ¶ A Melkizedek által hirdetett hét parancsolat az ősi dalamatiai legfelsőbb törvény szerint formálódott és nagyon hasonlított az első és második Édenben tanított hét parancsolathoz. A sálemi vallás e parancsolatai a következők voltak:

7 1. Ne szolgálj más Istent, mint a menny és a föld Fenséges Teremtőjét!

8 2. Ne kételkedj abban, hogy a hit az egyetlen feltétele az örök üdvösségnek!

9 3. Ne tanúskodj hamisan!

10 4. Ne ölj!

11 5. Ne lopj!

12 6. Ne kövess el házasságtörést!

13 7. Ne mutass tiszteletlenséget a szüleiddel és az idősekkel szemben!

14 ¶ Bár a közösségen belül semmiféle áldozás nem volt engedélyezett, a Melkizedek jól tudta, hogy milyen nehéz dolog egyből kigyomlálni a régi, bevett szokásokat és ennek megfelelően bölcsen felajánlotta ezeknek az embereknek, hogy a hús és vér áldozásának régebbi szokását a kenyér és bor áldozásával helyettesítsék. Fel van jegyezve, hogy a „Melkizedek pedig Sálem királya, kenyeret és bort hozott”. De még ez az óvatos újítás sem volt teljes mértékben sikeres; a különféle törzsek Sálem külterületén kiegészítő áldozási központokat tartottak fenn, ahol is áldozatokat ajánlottak fel és ajándékokat égettek. Még Ábrahám is e kezdetleges szokáshoz folyamodott, miután győzelmet aratott Khédorlaomer felett; egy-

szerűen kényelmetlenül érezte magát mindaddig, amíg nem ajánlott fel valamilyen hagyományos áldozatot. És a Melkizedeknek sohasem sikerült teljesen kitörölnie ezt az áldozási hajlamot a követői, sőt Ábrahám vallási szokásai közül.

15 Jézushoz hasonlóan a Melkizedek is szigorúan ügyelt az alászállási küldetésének teljesítésére. Nem próbálkozott az erkölcsök átalakításával, a világ szokásainak megváltoztatásával és még a fejlettebb egészségügyi szokások vagy tudományos igazságok terjesztésével sem. Két feladat teljesítése céljából jött el: hogy életben tartsa a földön az egy Isten igazságát és hogy előkészítse a terepet ezen Egyetemes Atya paradicsomi Fia későbbi halandói alászállásához.

16 ¶ A Melkizedek alapszintű kinyilatkoztatott igazságot tanított Sálemben kilencvennégy éven át, és ez idő alatt Ábrahám három külön alkalommal is látogatta a sálemi tanodát. Végül elfogadta a sálemi tanításokat, és a Melkizedek egyik legragyogóbb tanítványává és fő támogatójává vált.

5. ÁBRAHÁM KIVÁLASZTÁSA

1 Bár talán hibás dolog „kiválasztott népről” beszélni, nem tévedés úgy utalni Ábrahámra, mint kiválasztott egyénre. A Melkizedek az ő felelősségévé tette az egy Isten igazságának életben tartását, mely hit elkülönült az uralkodó többistenhittől.

2 Makiventa részben azért választotta a ténykedése helyszínéül éppen Palesztinát,

mert olyan emberi családdal akart kapcsolatot teremteni, amelyben megvoltak a vezetői képességek. A Melkizedek megtestesülésének idején számos olyan földi család létezett, melyek éppen olyan jól fel voltak készülve a sálemi tantétel befogadására, mint Ábrahámé. Velük egyenlő mértékben felruházott családok éltek a vörös emberek, a sárga emberek körében, valamint a nyugati és az északi anditák leszármazottai között is. De, ismét megemlítjük, hogy e helyszínek egyike sem volt olyan kedvező fekvésű Mihály későbbi földi megjelenése szempontjából, mint amilyen a Földközi-tenger keleti partvidéke. A Melkizedek palesztinai küldetését és Mihály későbbi megjelenését a héber népeknél nem kis mértékben befolyá-

solta a földrajzi tényező, az a tény, hogy Palesztina központi helyet foglalt el az akkoriban létezett világ kereskedelmi, utazási és polgárosultsági térképén.

3 A Melkizedek-megbízottak már egy ideje figyelemmel kísérték Ábrahám őseit, és erősen bíztak egy olyan utód megjelenésében egy bizonyos nemzedékben, akit értelem, kezdeményezőkészség, éleselméjűség és őszinteség jellemez. Térának, Ábrahám apjának a gyermekei minden szempontból megfeleltek ezeknek a várakozásoknak. A kapcsolatfelvétel lehetősége Téra e sokoldalú gyermekeivel jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy Makiventa Sálemben jelenjen meg és ne Egyiptomban, Kínában, Indiában vagy az északi törzseknél.

[4] Téra és az ő egész családja langyos hívei voltak a Káldeában hirdetett sálemi vallásnak; a Melkizedekről egy fóníciai tanító, Ovid tanításain keresztül értesültek, aki Urban hirdette a sálemi tantételeket. Ur városát azzal a szándékkal hagyták el, hogy közvetlenül Sálembe mennek, azonban Nahor, Ábrahám fiútestvére, lévén, hogy sohasem látta a Melkizedeket, közömbös volt és rávette őket, hogy Haranban időzzenek. És a Palesztinába való megérkezésük után hosszú ideig tartott, mire hajlandók voltak a magukkal hozott *összes* házi istent elpusztítani; nagyon lassan adták fel a mezopotámiai sok istenüket a sálemi egy Istenért.

[5] Néhány héttel Ábrahám apjának, Térának a halála után a Melkizedek kiküldte az egyik

tanítványát, a hettita Jaramot, hogy e meghívást Ábrahámra és Nahorra is kiterjessze: „Gyertek Sálembe, ahol meghallhatjátok az örökkévaló Teremtő igazságáról szóló tanításainkat, és fivérek, a ti felvilágosult utódaitokban az egész világ áldott lesz.” Nahor ekkor nem fogadta el teljesen a Melkizedek által terjesztett örömhírt; hátramaradt és egy erős városállamot épített ki, mely az ő nevét viselte; de Lót, Ábrahám unokaöccse, úgy döntött, hogy a nagybátyjával tart Sálembe.

6 Miután Ábrahám és Lót megérkezett Sálembe, a város közelében lévő egyik dombos erősséget választották szálláshelyül, ahol megvédhették magukat az északi rablók rajtaütéseitől. Ekkoriban ugyanis a hettiták, az asszírok, a filiszteusok és más népcsoportok

is állandóan rátörtek a közép- és dél-palesztinai törzsekre. A hegyi erődítményükből Ábrahám és Lót gyakran zarándokolt el Sálembe.

7 ¶ Nem sokkal azután, hogy bevették magukat a Sálem közeli erősségbe, Ábrahám és Lót elutazott a Nílus-völgybe élelemért, mert akkoriban Palesztinát aszály sújtotta. Ábrahám a rövid egyiptomi útja során egy távoli rokonát találta az egyiptomi királyszéken, és e királynál két sikeres katonai expedíció parancsnokaként szolgált. A nílusi ottlétük második részében ő és felesége, Sára az udvarnál lakott, és amikor elhagyta Egyiptomot, részesedést kapott a hadjáratokon szerzett hadizsákmányból.

8 Nagy elhatározottságot igényelt Ábra-

hámtól az, hogy lemondjon az egyiptomi udvarban élvezett rangról és visszatérjen a Makiventa által támogatott szellemibb munkához. De a Melkizedeket még Egyiptomban is tisztelték, és amikor az egész történetet előadták a fáraónak, ő erősen biztatta Ábrahámot, hogy térjen vissza és tartsa meg a Sálem ügye mellett tett esküjét.

9 ¶ Ábrahámnak királyi becsvágyai voltak, és az Egyiptomból visszavezető útja során beavatta Lótot ama tervébe, hogy az egész Kánaánt uralma alá hajtja és kiterjeszti a sálemi uralmat annak népeire. Lótnak inkább üzleti hajlamai voltak; így, egy későbbi nézeteltérésük miatt, Lót Szodomába ment, ahol kereskedelemmel és állattenyésztéssel kezdett el foglalkozni. Lótnak nem tetszett

sem a katonaélet, sem a pásztorélet.

10 Miután Ábrahám a családjával visszatért Sálembe, hozzá is fogott a katonai terveinek részletes kidolgozásához. Hamarosan a sálemi terület polgári vezetőjének ismerték el és a vezetése alatt hét közeli törzs szövetségbe tömörült. A Melkizedek valóban nagyon nehezen tudta Ábrahámot visszatartani, akit fűtött a lelkesedés, hogy kivonuljon és a szomszédos törzseket karddal tereljе össze annak érdekében, hogy gyorsabban megismerhessék a sálemi igazságokat.

11 A Melkizedek békés kapcsolatokat tartott fenn az összes környező törzzsel; nem voltak katonai céljai és az átvonuló seregek egyike sem támadta meg őt soha. Hajlandó volt belemenni abba, hogy Ábrahám Sálem védel-

me érdekében intézkedéseket tegyen, mint ahogy később ténylegesen tett is, azonban a tanítványa becsvágyó hódításainak tervét nem támogatta; így békésen elváltak, és Ábrahám Hebronba ment, hogy ott megalapítsa a katonai székhelyét.

12 Ábrahám a híres Melkizedekkel fenntartott közeli kapcsolata miatt nagy előnyben volt a környező jelentéktelen királyokkal szemben; ezek mind tisztelték a Melkizedeket és indokolatlanul féltek Ábrahámtól. Ábrahámnak tudomása volt e félelmükről és csak a megfelelő alkalomra várt, hogy megtámadja a szomszédait, és meg is találta azt az okot, amikor e vezetők némelyike a hírek szerint rajtaütött a Szodomában lakó unokaöccse, Lót birtokán. Erről értesülve Áb-

rahám a hét szövetséges törzs élén az ellenség ellen vonult. A 4.000 fős, akkoriban komolynak számító sereg tiszti karát a 318 tagú saját testőrsége alkotta.

13 Amikor a Melkizedek hírét vette Ábrahám hadüzenetének, elindult, hogy lebeszélje a háborúról, de csak az egyik korábbi tanítványát érte utol, amint az győztesen visszatér a csatából. Ábrahám kitartott amellett, hogy Sálem Istene adott neki győzelmet az ellenségei felett és ragaszkodott ahhoz, hogy a hadizsákmány tizedét a sálemi kincstárnak adja. A másik kilencven százalékot a hebroni székhelyére vitte.

14 A sziddimi csata után Ábrahám lett a tizenegy törzs második szövetségének vezetője és nemcsak tizedeket fizetett a Melkize-

deknek, hanem gondoskodott arról is, hogy a közelben élők mindegyike is hasonlóan járjon el. A Szodoma királyával folytatott ügyes tárgyalásai, valamint a vele szemben érzett félelem azt eredményezte, hogy Szodoma királya és mások is csatlakoztak a hebroni katonai szövetséghez; Ábrahám igen jó úton haladt afelé, hogy erős államot építsen ki Palesztinában.

6. A MELKIZEDEK SZÖVETSÉGE ÁBRAHÁMMAL

[1] Ábrahám egész Kánaán meghódítását tervezte. Elszántságát csak az a tény gyöngítette, hogy a Melkizedek nem akarta szentesíteni a vállalkozást. De Ábrahám már azon volt, hogy rászánja magát és belefog a dologba, amikor aggasztani kezdte, hogy nincs

egy fia sem, aki e beígért királyság uraként követhetné őt. Egy újabb megbeszélést kezdeményezett a Melkizedekkel; és e beszélgetés során történt, hogy Sálem papja, az Isten látható Fia meggyőzte Ábrahámot arról, hogy hagyjon fel az anyagias hódítási tervével és a világi uralkodással a mennyországra vonatkozó szellemi terv érdekében.

2 A Melkizedek elmagyarázta Ábrahámnak, hogy milyen értelmetlen dolog az amori szövetséggel való versengés, azonban azt is éppúgy nyilvánvalóvá tette a számára, hogy e visszamaradott nemzetségek az ostoba szokásaikkal bizonyosan végeznek magukkal, s így néhány nemzedék múlva annyira meggyengülnek, hogy Ábrahám leszármazottai, melyek időközben erő-

sen megsokasodnak, könnyedén legyőzhetik őket.

3 És a Melkizedek hivatalos szövetséget kötött Ábrahámmal Sálemben. Azt mondta Ábrahámnak: „Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; és így lesz a te magod.” És Ábrahám hitt a Melkizedeknek, „és tulajdoníttaték az őnéki igazságul”. És ez után a Melkizedek elmondta Ábrahámnak, hogy az utódai az egyiptomi ottlétüket követően miként fogják majd elfoglalni Kánaánt.

4 ¶ A Melkizedeknek Ábrahámmal kötött eme szövetsége jelenti az isteniség és az emberiség közötti nagy urantiai megállapodást, mellyel az Isten beleegyezik abba, hogy *mindent* megtesz; az ember pedig csak ab-

ba egyezik bele, hogy *hisz* az Isten ígéreteinek és követi az ő utasításait. Azelőtt azt hitték, hogy az üdvözülés kizárólag tettek révén nyerhető el — áldozással és ajándékokkal; most a Melkizedek újból elhozta az Urantiára a jó hírt, miszerint az üdvözülés, vagyis, hogy az Isten vele van, *hit* révén is elnyerhető. De az Istenben való egyszerű hit ezen örömhíre túlságosan haladó dolog volt; a szemita törzsekbe tartozó emberek szívesebben tértek vissza a vérontással járó régebbi áldozáshoz és a bűn miatti vezeklés-hez.

5 Nem sokkal e szövetség megkötése után történt, hogy a Melkizedek ígéretének megfelelően megszületett Izsák, Ábrahám fia. Izsák születését követően Ábrahám igen lel-

kes hozzáállást tanúsított a Melkizedekkel való szövetség iránt, és Sálembe ment, hogy írásba is foglalják azt. A szövetség e nyilvános és hivatalos elfogadásakor történt, hogy a nevét Ábrámról Ábrahámra változtatta.

6 A sálemi hívők többsége korábban is tartotta a körülmetélés szokását, bár a Melkizedek ezt sohasem tette kötelezővé. Ábrahám mindig is nagyon ellenezte a körülmetélést, de ez alkalommal úgy döntött, hogy ünnepivé teszi az alkalmat és hivatalosan elfogadja e szertartásos szokást, mint a sálemi szövetség megerősítésének jelképét.

7 A Melkizedek nagyobb tervei érdekében a személyes becsvágyairól való e valós és nyilvános lemondást követően jelent meg neki három mennyei lény a Mamré-mezőn.

Ez tényszerű megjelenés volt, függetlenül attól, hogy a Szodoma és Gomorra természetes pusztulására később gyártott beszámolókat ezzel hozták összefüggésbe. És az e napok történéseihez fűződő mondák jelzik, hogy még az ilyen viszonylag közeli múltban is milyen elmaradottak voltak az erkölcsök és az erkölcstan.

8 Az ünnepélyes szövetség megkötése után Ábrahám és a Melkizedek teljesen kibékült. Ábrahám újra a sálemi közösség polgári és katonai vezetője lett, mely Melkizedek-testvériség nyilvántartásában, annak virágzása teljében, több mint százezer rendszeres tizedfizető szerepelt. Ábrahám jelentősen kibővíttette a sálemi templomot és az egész tanoda számára új sátrakat biztosított. Nem-

csak hogy kiterjesztette a dézsmarendszert, hanem meghonosította a tanhely működtetésének számos fejlett módszerét, s emellett nagymértékben hozzájárult a hittérítői feladatokat ellátó részleg jobb működtetéséhez is. Szintén sokat tett a pásztormesterség fejlesztése és a sálemi tejgazdálkodás átszervezése érdekében. Ábrahám eszes és rátermett üzletember volt, tehetősnek számított a korában; nem volt valami jámbor, viszont talpig becsületes volt, és hitt Makiventa Melkizedekben.

7. A MELKIZEDEK-FÉLE HITTERJESZTŐK

[1] A Melkizedek még évekig folytatta a tanítványai oktatását és a sálemi hitterjesztők kiképzését, akik eljutottak az összes

szomszédos törzshöz, különösen Egyiptomba, Mezopotámiába és Kisázsiába. És az évtizedek múlásával e tanítók egyre messzebb és messzebb jutottak Sálemtől, és magukkal vitték a Makiventa által hozott, az Istennel kapcsolatos hitvallásról és a benne való hitről szóló örömhírt.

2 Ádámszonnak a Van-tó partjainál letelepedett leszármazottai figyelmes hallgatói lettek a sálemi tiszteletfajta hettita tanítóinak. Ebből az egykori andita központból tanítókat küldtek Európa és Ázsia távoli térségeibe is. A sálemi hitterjesztők egész Európába behatoltak, egészen a Brit-szigetekig eljutottak. Az egyik csoport a Feröer-szigeteken át elment egészen az izlandi andonfiakig, míg egy másik átjutott Kínán és elér-

te a keleti szigeteken élő japánokat. A keleti félteke törzseinek megvilágosítása céljából Sálemből, Mezopotámiából és a Van-tó vidékéről kimerészkedett férfiak és nők élete és tapasztalásai az emberi fajról szóló beszámoló egyik hősi fejezetét alkotják.

3 Ám a feladat oly nagy volt és a törzsek olyannyira visszamaradottak voltak, hogy az eredmények átmenetinek és kétesnek bizonyultak. A sálemi örömhír nemzedékről nemzedékre megtelepedett itt-ott, de Palesztinát kivéve az egy Isten eszméje sohasem volt képes kiváltani egy egész törzs vagy emberfajta állandó hűségét. A korai sálemi hitterjesztők tanításai már jóval Jézus eljövetele előtt mindenfelé elmerültek a régebbi és általánosabb babonaságokban és hie-

delmekben. Az eredeti Melkizedek örömhír csaknem teljesen felszívódott a Nagy Anya, a Nap és az egyéb ősi tiszteletfajták hiedelmeiben.

4 ¶ Ti, akik ma a könyvnyomtatás előnyeit élvezitek, aligha érthetitek meg, hogy milyen nehéz volt megtartani az igazságot e korai időkben; hogy két nemzedék között milyen könnyen elveszhetett egy új tantétel. Mindig is megvolt a lehetősége annak, hogy az új tantétel felszívódik a vallási tanítások és varázslási szokások idősebb testében. Az új kinyilatkoztatás mindig beszennyeződik a régebbi evolúciós hiedelmekkel.

8. A MELKIZEDEK TÁVOZÁSA

1 Röviddel Szodoma és Gomorra pusztulása után történt, hogy Makiventa úgy dön-

tött, hogy befejezi az urantiai veszélyhelyzeti alászállását. Számos körülmény befolyásolta a Melkizedek azon döntését, hogy véget vet a húsvér testben való ittlétének, melyek közül a legfontosabb az volt, hogy a környező törzsek, sőt a közvetlen társai is egyre inkább hajlottak arra, hogy félistennek tekintsék őt, hogy valamilyen természetfeletti lényt lássanak benne, aki egyébként volt is; de az emberek indokolatlanul hódolni kezdtek neki és erősen babonás félelemmel viseltettek iránta. Emiatt a Melkizedek kellő idővel Ábrahám halála előtt kívánta elhagyni a földi tényke dése színhelyét annak érdekében, hogy az egyetlen Isten igazsága erősen rögzüljön a követői elméiben. Ennek megfelelően Makiventa egy éjjelen visszavonult

a sálemi sátrába, jó éjszakát kívánt az emberi társainak, és amikor azok reggel eljöttek hozzá, ő már nem volt ott, mert a társai elvitték.

9. A MELKIZEDEK TÁVOZÁSA UTÁNI IDŐK

[1] Ábrahámnak nagy próbatételt jelentett a Melkizedek oly hirtelen eltűnése. Bár kellően figyelmeztette a követőit arra, hogy egyszer majd el kell mennie úgy, ahogyan jött, az emberek mégsem nyugodtak bele a csodálatos vezetőjük elvesztésébe. A Sálemben kiépített nagyszerű szervezet csaknem eltűnt, bár e napok hagyományaira épített Mózes is, amikor a héber rabszolgákat Egyiptomból kivezette.

[2] ¶ A Melkizedek elvesztése olyan szomorúsággal töltötte el Ábrahámot, melyen sohasem tudott teljesen felülkerekedni. Elhagyta Hebront, amikor legyőzte az anyagi királyság kiépítése iránti becsvágyát; és ekkor, miután a szellemi ország felépítésében közreműködő társát elveszítette, elhagyta Sálemet is, és délre vonult, hogy a Gerarnál lévő érdekeltségei közelében éljen.

[3] Közvetlenül a Melkizedek eltűnése után Ábrahám félni kezdett és elbátortalanodott. A Gerarba való megérkezésekor a személyazonosságát eltitkolta, s így a felesége Abimeleké lett. (Röviddel a Sárával való házasságkötése után Ábrahám egy éjjel kihallgatott egy összeesküvést, mely az ő megölésére irányult abból a célból, hogy a szépséges

feleségét megszerezhessék. E félelem rettegéssé fokozódott ebben az egyébként bátor és vakmerő vezetőben; egész életében attól félt, hogy valaki titkon meggyilkolja őt azért, hogy Sárát megszerezhesse. És ez megmagyarázza, hogy e bátor férfi miért is mutatott három különböző alkalommal igazi gyávaságot.)

4 De Ábrahámot nem sokáig tántorították el a Melkizedek utódjaként teljesítendő küldetésétől. Hamarosan híveket szerzett magának a filiszteusok és Abimelek népe körében, szerződést kötött velük, és viszonzásként számos babonájukkal megfertőződött, különösen az elsőszülött fiak feláldozásának szokásával. Így Ábrahám újból nagy vezető lett Palesztinában. Minden népcsoport hó-

dolt neki és minden király tisztelte őt. Az összes környező törzs szellemi vezetője lett, és a hatása egy darabig még a halála után is munkált. Életének utolsó éveiben még egyszer visszatért Hebronba, a korábbi tevékenységei színhelyére és oda, ahol a Melkizedekkel együtt dolgozott. Ábrahám utolsó tette az volt, hogy hű szolgákat küldött testvére városába, Nahorba, mely Mezopotámia határán helyezkedett el, abból a célból, hogy Izsák fia számára a maga népéből hozasson feleséget. Ábrahám népe körében már régóta szokás volt az unokatestvérek közötti házasságkötés. És Ábrahám az egykori sálemi tanhelyeken a Melkizedektől tanult Isten-hit mellett kitartva halt meg.

5 ¶ A következő nemzedék nehezen tud-

ta megérteni a Melkizedek történetét; ötszáz éven belül sokan az egész történetet már hitregének vették. Izsák elég jól kitartott az apja tanai mellett és táplálta a sálemi telepes csoport örömhírét, azonban Jákob már nehezebben tudta felfogni e hagyományok jelentőségét. József szilárdan hitt a Melkizedekben, és a testvérei nagyrészt emiatt tartották álmodozónak. A Józsefet Egyiptomban övező tisztelet főként Ábrahám dédapja emlékéből fakadt. Józsefnek felajánlották az egyiptomi seregek parancsnoki tisztét, de mivel oly erősen hitt a Melkizedekkel kapcsolatos hagyományokban és Ábrahám és Izsák későbbi tanításaiban, ezért úgy döntött, hogy polgári intézőként szolgál, mert hitte, hogy így majd jobban tud a mennyor-

ság ügyének előmozdításán munkálkodni.

6 A Melkizedek tanítása kerek egész volt, azonban az e napokról szóló feljegyzéseket a későbbi héber papok lehetetlennek és valószínűtlennek tartották, bár sokan megértették valamelyest ezeket a feljegyzéseket, legalábbis addig az időpontig, amikor az Ószövetség szövegeit egészében össze nem szerkesztették Babilonban.

7 Amiket az ószövetségi feljegyzések úgy ismertetnek, mint Ábrahám és az Isten közötti beszélgetéseket, azok valójában Ábrahám és a Melkizedek közötti megbeszélések voltak. Később az írástudók a Melkizedek kifejezést az Isten hasonszavának tekintették. Az Ábrahámnak és Sárának „az Úr angyalával” való számos találkozását említő

feljegyzés a Melkizedeknél tett számos látogatásukra utal.

8 Az Izsákról, Jákobról és Józsefről szóló héber beszámolók sokkal megbízhatóbbak, mint az Ábrahámról szólók, bár ezek is tartalmaznak tárgyi tévedéseket, olyan változtatásokat, melyeket a héber papok akarva-akaratlanul tettek e feljegyzések összeállításakor a babiloni fogság idején. Keturah nem volt Ábrahám felesége; Hagarhoz hasonlóan ő is csak egy ágyas volt. Ábrahám minden vagyona Izsáké lett, aki Sárának, a törvényes feleségnek a fia volt. Ábrahám nem volt olyan idős, mint ahogy azt a feljegyzések megadják, a felesége pedig sokkal fiatalabb volt. Ezeket az életkorokat szándékosan megváltoztatták annak érdekében, hogy

biztosítsák Izsák későbbi állítólagos csodás születését.

9 ¶ A babiloni fogság rettenetesen megtépázta a zsidók nemzeti önérzetét. A nemzeti alsóbbrendűségre adott válaszukban a nemzeti és faji önzés másik szélsőségébe estek, amikor is eltorzították és elferdítették a hagyományaikat úgy, hogy az Isten kiválasztott népeként minden más emberfajtánál felsőbb rendűvé minősítették magukat; és ennélfogva minden feljegyzésüket gondosan átszerkesztettek annak érdekében, hogy Ábrahámot és a nemzetük többi vezetőjét minden más személynél, nem kímélve még magát a Melkizedeket sem, magasabbra emeljék. A héber írástudók ezért megsemmisítettek minden, e nagy jelentőségű

időkről szóló feljegyzést, amit csak felleltek, és csak az Ábrahám és a Melkizedek sziddimi csata utáni találkozásáról szóló beszámolót tartották meg, mely Ábrahámot nagyon dicső fényben tüntette fel.

10 És így, amint a Melkizedeket fokozatosan szem elől veszítették, elveszítették e veszélyhelyzeti Fiúnak a megígért alászálló Fiú szellemi küldetésére vonatkozó tanítását is; e küldetés természetét olyannyira szem elől tévesztették, hogy az utódaik közül csak igen kevesen voltak képesek vagy hajlandók felismerni és elfogadni Mihályt, amikor megjelent a földön húsvér testben úgy, ahogy azt Makiventa megjósolta.

11 De a héberek könyvének egyik írója megértette a Melkizedek küldetését, mert azt ír-

ta: „E Melkizedek, a Fenséges papja, a béke királya is volt; apa nélkül, anya nélkül, nemzetség nélkül való, sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de hasonlóvá tétetvén az Isten Fiához, pap marad örökké.” Ez az író úgy jellemezte a Melkizedeket, mint a Mihály későbbi alászállásának fajtájába tartozót, megerősítve, hogy Jézus „a Melkizedek rendből való örök segédkező”. Bár ez az összehasonlítás nem volt egészen szerencsés, szó szerint igaz volt, hogy Krisztus „a tizenkét Melkizedek-megbízott rendelkezései szerint” kapott átmeneti címet az Urantián, akik a világra való alászállásakor e feladatkörben szolgáltak.

10. MAKIVENTA MELKIZEDEK JELENLEGI HELYZETE

[1] Makiventa megtestesülése idején az urantiai Melkizedek-megbízottak tizenegyen tevékenykedtek. Amikor Makiventa úgy ítélte meg, hogy a veszélyhelyzeti Fiúként való működése véget ért, jelezte e tényt a tizenegy társának, és azok nyomban előkészítették azt az eljárást, mely révén megszabadulhatott a húsvér testből és biztonságosan helyreállíthatták az eredeti Melkizedek állapotát. És a Sálemből való eltűnését követő harmadik napon megjelent az urantiai feladatot teljesítő tizenegy társa körében és a sataniai 606-os világ bolygói megbízottainak egyikeként folytatta a megszakított létpályáját.

[2] Makiventa az alászállását húsvér teremtményként éppen olyan hirtelenül és mindenféle körülményesség nélkül fejezte be, ahogy megkezdte. Sem a megjelenésével, sem a távozásával nem járt semmilyen szokatlan bejelentés vagy különös esemény; sem feltámadási számbavétel, sem bolygói megítéltetés zárása nem kísérte az Urantián való megjelenését; az övé veszélyhelyzeti alászállás volt. De Makiventa addig nem vetett véget az emberilény-testben való ottlétének, amíg a Melkizedek Atya annak rendje és módja szerint el nem bocsátotta és nem értesült arról, hogy a veszélyhelyzeti alászállása megkapta a Nebadon főigazgatójának, a szalvingtoni Gábrielnek a jóváhagyását is.

[3] ¶ Makiventa Melkizedek továbbra is nagy

figyelmet fordított azon emberek leszármazottainak a dolgaira, akik hittek ama tanításaiban, melyeket még a húsvér testben adott közre. Azonban Ábrahám Izsák utáni leszármazottai, akik a kéniekkel kötöttek vegyes házasságokat, ők alkották az egyetlen vérvonalat, mely elég sokáig megmaradt és táplálta a sálemi tanítások valamelyest tiszta felfogását.

4 Ugyanez a Melkizedek a következő ezerkilencszáz éven át folytatta az együttműködést számos látnokkal és látóval, így próbálva életben tartani a sálemi igazságokat addig, amíg el nem érkezik az idő Mihály földi megjelenésére.

5 Makiventa bolygói megbízott maradt Mihály urantiai győzelmének idejéig. Később

a huszonnégy igazgató egyikeként a Jerusemen vállalt urantiai szolgálatot, és csak a közelmúltban emelkedett a Teremtő Fiú jerusemi személyes nagykövetének rangjára, viselve az Urantia Bolygóhercege Helyettesének címét. Úgy gondoljuk, hogy amíg az Urantia lakott bolygó marad, addig Makiventa Melkizedek nem fog teljesen visszatérni a fiúi besorolásúak e rendjének feladataihoz, de az idő szempontjából örökre Krisztus Mihályt képviselő bolygói segédkező marad.

[6] Lévén, hogy az övé veszélyhelyzeti alászállás volt az Urantián, a feljegyzésekből nem tűnik ki, hogy mit hoz a jövő Makiventa számára. Megtörténhet, hogy a nebadoni Melkizedek testület elszenvedi az egyik

tagjának elvesztését. Az edentiai Fenségesektől származó közelmúltbeli határozatok, melyeket az uverszai Nappalok Elődei később jóváhagytak, erősen azt sugallják, hogy ezen alászálló Melkizedek rendeltetése az, hogy átvegye a bukott Bolygóherceg, Kaligasztia helyét. Ha a sejtéseink e tekintetben helytállók, akkor nagyon is lehetséges, hogy Makiventa Melkizedek újból megjelenhet személyesen az Urantián és valamilyen más értelemben betölti a királyszékétől megfosztott Bolygóherceg szerepét, vagy esetleg úgy jelenik meg a földön, mint helyettes Bolygóherceg, Krisztus Mihály képviselője, aki jelenleg ténylegesen is viseli az Urantia Bolygóhercegének címét. Bár távolról sem világos előttünk, hogy mi lehet Ma-

kiventa végzete, mindazonáltal a közelmúltban bekövetkezett események erősen azt sugallják, hogy a már említett sejtéseink nem állnak távol az igazságtól.

7 Tökéletesen tisztában vagyunk azzal, hogy Mihály az urantiai győzelmével miként vált Kaligasztia és Ádám utódjává; hogy miként lett a bolygó Béke Hercege és a második Ádám. És most szembesülünk azzal, hogy e Melkizedek kapja az Urantia Helyettes Bolygóhercegének címét. Vajon őt nevezik-e ki az Urantia Helyettes Anyagi Fiának is? Vagy van-e annak esélye, hogy valamilyen váratlan és példátlan esemény következik be és Ádámnak és Évának vagy valamely utódaiknak a bolygóra való valamikori visszatérésére kerül sor úgy, mint Mihály képviselői,

akik az Urantia második Ádámjának helyettesi címét viselik?

8 És mindezek az elmélkedések, kiegészülve azzal a bizonyossággal, hogy Ítélkező és Háromsági Tanító Fiak egyaránt meg fognak jelenni, valamint a Teremtő Fiú kifejezett ígéretével, miszerint egyszer még visszatér, tehát mindez az Urantia jövőjét bizonytalanná teszi és egyúttal az egész Nebadon világegyetem egyik legérdekesebb és legizgalmasabb szférájává is teszi. Az is teljességgel lehetséges, hogy valamely eljövendő korban, amikor az Urantia a fény és élet korszakához közelít, miután már a Lucifer-féle lázadás és a Kaligasztia-féle elszakadás ügyeit véglegesen megítélték, tanúi lehetünk annak, hogy az Urantián egyszerre lesz je-

len Makiventa, Ádám, Éva és Krisztus Mihály, valamint egy Ítélkező Fiú vagy akár több Háromsági Tanító Fiú is.

9 A rendünk sokáig osztotta azt a véleményt, hogy Makiventa tagsága az urantiai igazgatók jerusemi testületében, vagyis a huszonnégy tanácsos körében, elegendő bizonyíték arra, hogy igazolja azon meggyőződésünket, hogy az ő rendeltetése az, hogy az Urantia halandóit kövesse a fejlődés és felemelkedés világegyetemi rendjében egészen a Végleges Paradicsomi Testületéig. Tudjuk, hogy Ádám és Éva rendeltetése, hogy elkísérjék a földi társaikat a paradicsomi kalandra, amikor az Urantia megállapodik a fényben és életben.

10 Kevesebb mint ezer éve ugyanez a Ma-

kiventa Melkizedek, Sálem egykori bölcse, láthatatlanul jelen volt az Urantián egy száz évnyi időszakra, amikor is a bolygó állandó főkormányzójaként tevékenykedett; és ha a bolygói ügyek vitelének jelenlegi rendszere fennmarad, akkor bizonyosan visszatér még ilyen minőségében valamivel több mint ezer év múlva.

11 ¶ Ez a története Makiventa Melkizedeknek, aki egyike azoknak a legkülönlegesebb személyeknek, akik az Urantia történelmével valaha is kapcsolatba kerültek, és olyan személyiség, akinek fontos szerepe lehet a ti rendhagyó és szokatlan világotok jövőbeli tapasztalásában.

12 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

94. ÍRÁS

A MELKIZEDEK TANÍTÁSOK KELETEN

A SÁLEMI vallás első tanítói eljutottak Afrika és Eurázsia legtávolabbi törzseihez is, mindegyre terjesztve a Makiventa-féle örömhírt arról, hogy az embernek az egy egyetemes Istenben való hite és bizodalma a kizárólagos ára az isteni kegy elnyerésének. A Melkizedek Ábrahámmal kötött szövetsége képezte az alapját mindazon első híreknek, melyek Sálemből és a többi központból kiindultak. Az Urantián más vallásnak sohasem volt több olyan buzgó és törekvő hitterjesztője, mint e nemes férfiak és nők, akik a Melkizedek tana-

it magukkal vitték az egész keleti féltekére. A hitterjesztőket sokféle népből és emberfajtából képezték ki, és a tanaikat nagymértékben terjesztették őslakos megtértek közvetítésével is. A világ különböző helyein létesítettek kiképzőközpontokat, ahol a helyi lakosokat a sálemi vallásra kioktatták és az után megbízták e tanítványokat azzal, hogy a saját népüknél tanítókként működjenek.

1. A SÁLEMI TANOK A VÉDIKUS INDIÁBAN

[1] A Melkizedek korában India fajilag sokszínű ország volt, mely röviddel azelőtt került az északról és nyugatról bejövő árja-andita hódítók politikai és vallási uralma alá. Az árják ekkoriban a félszigetnek csak az

északi és a nyugati részein fordultak elő általánosan. E védikus jövevények a számos törzsi istenségüket is magukkal hozták. Az istenimádási vallási formáik szorosan követték a korai andita őseik szertartási szokásait annyiban, hogy az apa még mindig papként, az anya pedig papnőként működött, és még mindig a családi tűzhely szolgált oltár gyanánt.

2 A védikus tiszteletfajtát akkoriban a tanító-papok brahman kasztjának irányítása alatti gyarapodás és átalakulás jellemezte, akik fokozatosan átvették a hatalmat a terjeszkedő istenimádási szertartás felett. Már javában folyt az egykor harminchárom árja istenség összeolvadása, amikor a sálemi hitterjesztők behatoltak Észak-Indiába.

[3] Az árják többistenhite ama korábbi egyistenhitük elfajzását jelentette, mely a törzsi egységekre való bomlással jött létre, s minden törzsnek meglett az imádott istene. Az andita Mezopotámia eredeti egyistenhitének és trinitarizmusának ezen elkorcsosulása a Krisztus előtti második évezred első századaiban az újraösszegződés állapotában volt. A sok istent egy panteonná szervezték diausz pitárnak, a menny urának; Indrának, a légkör háborgó urának; és Agninak, a háromfejű tűzistennek, a föld urának és a korábbi Háromság fogalom elcsökevényesedett jelképének hármas vezetése alatt.

[4] Határozott többől-egyet istenimádati fejlemények törtek utat egy fejlett egyistenhitnek. Agnit, a legősibb istenséget gyakran

tették az egész panteon atya-vezetőjévé. Az istenség-atya alapelv, melyet néha Pradzsápatinak neveztek, néha Brahmának hívtak, letűnt abban az istentani csatában, melyet a brahman papok később a sálemi tanítókkal vívtak. *A Brahmant* úgy tekintették, mint az egész védikus panteont mozgató energia-isteniségi alapelvet.

5 ¶ A sálemi hitterjesztők a Melkizedek egy Istenét, a menny Fenségesét hirdették. E kép nem különbözött teljesen az összes isten forrását képező Atya-Brahmá megjelenő felfogásától, azonban a sálemi tantétel nem szertartáskövető volt és ennélfogva éppen hogy szembehelyezkedett a brahman papság hitelveivel, hagyományaival és tanításaival. A brahman papok sohasem fogad-

ták volna el az üdvözülésnek, az Isten kegye elnyerésének hiten keresztüli útjára vonatkozó sálemi tanokat szertartáskövető szabályok és áldozási szertartások nélkül.

6 ¶ Az Istenben való bizodalom és a hiten keresztüli üdvözülés Melkizedek-örömhírének elutasítása meghatározó fordulópontot jelentett India esetében. A sálemi hitterjesztők nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy az emberek már kevésbé hittek az ősi védikus istenekben, azonban a vezetők, a védikus vallás papjai nem fogadták el az egy Istenről és az egyszerű hitről szóló Melkizedek tanokat.

7 A brahmanok a sálemi tanítókkal vívott harcban összeválogatták a koruk szent írásait, és e később felülvizsgált összeállítás érte

meg a legújabb időket a Rigvédaként, a legősibb szent könyvek egyikeként. A második, a harmadik és a negyedik véda úgy követte egymást, ahogy a brahmanok egyre inkább arra törekedtek, hogy megszilárdítsák, formába öntsék és rögzítsék az imádási és áldozási szertartásaikat az akkori idők népeinél. Minden tőlük telhetőt megtettek, és ezek az írások a szépségfogalom és igazság-meglátás bármely hasonló természetű munkájának egyenrangú párját alkotják. De amint e felsőbbrendű vallás megfertőződött Dél-India ezer és egy babonaságával, tiszteletfajtájával és szertartásával, fokozatosan átalakult a halandó ember által valaha is kialakított legtarkább istentani rendszerré. A védák tanulmányozásával fellelhető a valaha

megfogalmazott legmagasabb rendű és legalacsonyabb rendű Istenség-felfogások némelyike.

2. BRAHMANIZMUS

[1] Ahogy a sálemi hitterjesztők déli irányban behatoltak a dravidák Dekkán-fennsíkjára, egy erősödő kasztrendszerrel találkoztak, az árják ama rendszerével, mellyel meg akarták akadályozni a faji azonosságuk elvesztését a másodrendű szangik népek emelkedő árhullámával szemben. Lévén, hogy a brahman papi kaszt képezte e rendszer lényegét, e társadalmi rend nagymértékben hátráltatta a sálemi tanítók érvényesülését. E kasztrendszernek nem sikerült megmentenie az árja fajtát, azonban

sikeresen fenntartotta a brahmanokat, akik ennek köszönhetően Indiában a mai napig megőrizték a vallási vezető szerepüket.

2 És ekkor, azzal, hogy a felsőbb igazság elutasításán keresztül meggyengült a védizmus, az árják tiszteletfajtája egyre inkább engedett a Dekkán felől érkező erősödő hatásoknak. A faji leépülés és a vallási megsemmisülés hullámának megtörésére tett kétségbeesett kísérlettel a brahman kaszt megpróbálta önmagát minden másnál magasabbra emelni. Azt tanították, hogy az istenségnek való áldozás már önmagában is tökéletesen elégséges, hogy az már önmagában is ellenállhatatlan. Azt hirdették, hogy a világegyetem két alapvető isteni elve közül az egyik Brahman, az istenség, a másik pe-

dig a brahman papság. Egyetlen más urantiai nép körében sem merték a papok az isteneiknél magasabbra emelni magukat, nem utalták magukhoz az isteneiknek kijáró tiszteletet. De olyan képtelenül messzire mentek ezen önhitt igényekkel, hogy az egész ingatag rendszer a környező és kevésbé fejlett polgárosodott társadalmakból beözönlő, lealacsonyodott tiszteletfajták előtt összeomlott. Maga a hatalmas védikus papság pedig a tehetetlenség és a borúlátás sötét áradatában kapálózott és merült el, melyet a saját önző és esztelen kevélységük zúdított egész Indiára.

3 Az emberi sajátlényegre való indokolatlan összpontosítás biztosan vezetett a sajátlényeg nem evolúciós továbbélésétől va-

ló félelemhez, mely továbbélés az egymást követő emberi, állati vagy növényi megtestesülések végtelen körét jelentette. És az összes szennyező hiedelem közül, melyek hozzákapcsolódhattak ahhoz, ami esetleg egy megjelenő egyistenhit lehetett, egy sem volt olyan nevetséges, mint a lélekvándorlásban — a lelkek újratestesülésének tantételében — való eme hit, mely a dravidák Dekkánjából jött. Az ismétlődő lélekvándorlások unalmas és egyhangú körében való hit megfosztotta a küzdő halandókat attól a régóta táplált reményüktől, hogy a halálban megtalálják azt a megszabadulást és szellemi előrelépést, ami egykor a korai védikus hit részét képezte.

4 Ezt a bölcseleti gyengítő tanítást hamaro-

san követte a sajátlényegtől való örök megszabadulás tantételének a feltalálása, melyben a sajátlényeg megszabadulását az egyetemes megpihenésben és a Brahmannal, a teremtésösszesség mindent átható lelkével való egyesülésben való elmerülés biztosította. A halandói vágyat és az emberi törekvést hathatósan megalázták és gyakorlatilag megsemmisítették. Több mint kétezer éven át India kiválóbb elméi arra törekedtek, hogy minden vágyuktól megszabadulljanak, és ez szélesre tárta az ajtót ama későbbi tiszteletfajták és tanok előtt, melyek gyakorlatilag a szellemi reménytelenség láncára verték sok hindu nép lelkeit. Minden polgárosodott társadalom közül a védikus-árja fizette a legszörnyűbb árat a sálemi örömhír

elutasításáért.

5 ¶ A kaszt önmagában nem tudta fenntartani az árják vallási-műveltségi rendszerét, és ahogy a Dekkán-fennsík alsóbbrendű vallásai egyre beljebb hatoltak északon, beköszöntött a kétségbeesés és a reménytelenség korszaka. Ezekben a sötét időkben történt, hogy az élet elvétele tiltásának tisztelete megjelent, és azóta is él. Sok új tiszteletfajta egyenesen istentagadó volt, azt állítva, hogy az egyáltalán elérhető üdvözülés csakis az ember saját, önálló erőfeszítései árán valósulhat meg. De még mindeme nagyszámú, szerencsétlen életfelfogásban is kimutathatók a Melkizedek-féle, sőt az ádámi tanítások torz maradványai is.

6 ¶ Ez volt a hindu hit későbbi írásai, a

bráhmanák és az upanisadok összeállításának kora. Lévén, hogy elutasították az egy Isten személyes hiten keresztüli megtapasztalásán alapuló személyes vallás tanításait, és hogy beszennyeződtek a Dekkánfennsíkról érkező lealacsonyító és legyengítő tiszteletfajták és hitvallások áradatától, azok emberszerű jellegétől és újratestesüléseitől, a brahman papság heves választ adott e romlasztó hiedelmekkel szemben; határozott törekvés jelent meg az *igaz valóság* keresésére és megtalálására. A brahmanok hozzáfogtak az indiai istenségkép emberi alakkal való felruházottságának megszüntetéséhez, azonban e cselekedetük során az istenkép elszemélytelenítésének súlyos tévedésébe estek, és ebből nem úgy emelked-

tek ki, hogy felismerték volna a paradicsomi Atya magas és szellemi eszményképét, hanem úgy, hogy megalkották a mindent magába foglaló Abszolútnak a távoli és a létező dolgok bölcseleti körébe tartozó felfogását.

7 Az önmaguk megtartására irányuló erőfeszítéseik során a brahmanok elutasították a Melkizedek egy Istenét, és ekkor szembe találták magukat a Brahman-feltevéssel, azzal a meghatározatlan és csalóka bölcseleti sajátlényeggel, azzal a személytelen és tehetetlen *valamivel,* ami India szellemi életét abba a reménytelen és lesújtó helyzetbe hozta, mely attól a szerencsétlen naptól a huszadik századig fennállt.

8 ¶ Az upanisadok megírásának idején jelent meg a buddhizmus Indiában. De az

ezerévnyi sikere ellenére sem tudott versenyre kelni a későbbi hinduizmussal; a felsőbb rendű erkölcsisége ellenére az Isten korai leírása még kevésbé volt pontos, mint a hinduizmusé, mely kevesebb és személyes istenségeket adott. A buddhizmus végül engedett Észak-Indiában a harcos iszlám támadásának, mely határozott képet rajzolt Allahról, mint a világegyetem legfelsőbb Istenéről.

3. A BRAHMAN BÖLCSELET

[1] Bár a brahmanizmus legmagasabb rendű szakasza aligha volt vallás, azért a halandói elmének a bölcseleti és a természet dolgai után való vizsgálódás területén kifejtett, valóban legnemesebb törekvései közé tarto-

zott. A végleges valóság felfedezésének igényétől hajtva az indiai elme nem állt meg addig, amíg az istentan csaknem minden vetületét fel nem derítette, kivéve a vallás alapvető fontosságú, kettős fogalmát: az összes világegyetemi teremtmény Egyetemes Atyját és eme teremtmények világegyetembeli felemelkedési tapasztalásának tényét, mely tapasztalást az örökkévaló Atya elérésére való törekvésük során szereznek, aki azt parancsolta nekik, hogy legyenek olyan tökéletesek, mint amilyen tökéletes ő.

[2] A brahmani felfogásban az akkori idők elméi tényleg megragadták a valamiféle mindent átható Abszolútnak az eszméjét, mert e kitételt egyszerre azonosították teremtő energiaként és mindenségrendi vá-

laszként. A Brahmant úgy tekintették, mint amely meghalad minden meghatározást, melyet csakis úgy lehet felfogni, hogy minden véges minőséget sorban megtagadnak. E hit valóban egy abszolút, sőt végtelen lényre irányult, azonban e fogalom nagymértékben mentes volt a személyiségjegyektől és ezért az egyéni hívők számára nem volt megtapasztalható.

3 A Brahman-Narájánát úgy tekintették, mint az Abszolútot, a végtelen VAN-t, a magvábanvaló mindenségrend elsődleges teremtő potenciálját, az Egyetemes Sajátlényeget, mely állandósultan és magvában létezik szerte az egész örökkévalóságban. Ha az akkori bölcselők képesek lettek volna megtenni a következő lépést az istenségkép

kialakításában, akkor fel tudták volna fogni a Brahmant társulóként és teremtőként, a teremtett és fejlődő lények által megközelíthető személyiségként, s ezután e tanítás válhatott volna a legfejlettebb istenségképpé az Urantián, lévén, hogy magába foglalta volna a teljes istenségműködés első öt szintjét és talán felismerte volna a maradék kettőt is.

4 Bizonyos szakaszokban az Egy Egyetemes Mindent Átható Lélek, mint a minden teremtményi lét összességének vagy teljességének fogalma az indiai bölcselőket nagyon közel vezette a Legfelsőbb Lény igazságához, de ez az igazság semmit nem segített nekik, mert képtelenek voltak bármiféle ésszerű vagy okszerű személyes megközelítést kialakítani ahhoz, hogy a Brahman-Na-

rájánához kapcsolt, elvont és egyistenhitre épülő céljukat elérhessék.

5 Az oksági folytonosság karma-elve megint csak nagyon közel áll a minden tér-idő cselekménynek a Legfelsőbb Istenség-jelenlétében végbemenő következményi egységbe rendeződése igazságához; de ez a kiindulási feltétel sohasem biztosította az egyes hívők számára az Istenség személyes elérhetőségét, hanem csak a minden személyiségnek az Egyetemes Mindent Átható Lélekben való végleges feloldódását.

6 A brahmanizmus bölcselete szintén nagyon közel került az emberben lakozó Gondolatigazító felismeréséhez, csak ott tévesztették el az irányt, hogy rosszul értelmezték az igazságot. Az a tanítás, miszerint a lé-

lek nem más, mint a Brahmannak az emberben lakozó része, kikövezhette volna az utat egy fejlettebb vallás számára, ha e felfogást nem rontotta volna el teljesen az a hiedelem, hogy az Egyetemes Egynek az emberben lakozó részén kívül nem létezik emberi egyéniség.

7 A sajátlényeg-léleknek és a Mindent Átható Léleknek az összeolvadására épülő tantételben az indiai hittudósok nem tudták biztosítani a továbbélését valami emberinek, valami új és különlegesnek, valaminek, ami az emberi akarat és az Isten akarata egyesüléséből születik meg. Az a tanítás, hogy a lélek visszatér a Brahmanhoz, közeli párhuzamba állítható az Igazítónak az Egyetemes Atya kebelére való visszatérésé-

vel, azonban van valami, ami az Igazítótól független, ami szintén továbbél, s ez a halandói személyiség morontiai párja. És ez az alapvető fontosságú fogalom végzetesen hiányzott a brahmani bölcseletből.

8 A brahmani bölcselet eljutott a világegyetem sok tényének közelébe és megközelített számos mindenségrendi igazságot, ám túlságosan gyakran esett áldozatul annak a tévedésnek, hogy nem tett különbséget a valóság különféle szintjei között, úgymint az abszolút, a tapasztalás-meghaladó és a véges szintek között. Nem vette figyelembe, hogy ami véges-csalóka az abszolút szinten, az esetleg teljesen valóságos a véges szinten. És nem ismerte fel az Egyetemes Atya lényegbeli személyiségét sem, aki személyesen el-

érhető minden szinten, az Istennek az evolúciós teremtmény általi korlátozott mértékű megtapasztalásától egészen a paradicsomi Atyának az Örökkévaló Fiú általi határtalan megtapasztalásáig.

4. A HINDU VALLÁS

[1] Az évszázadok múlásával Indiában a néptömegek bizonyos mértékben visszatértek a védák ősi vallási szokásaihoz, melyeket módosítottak a Melkizedek-féle hitterjesztők tanításai és amelyeket megszilárdított a későbbi brahman papság. A világ vallásainak a legidősebb és a leginkább világviszonylatú eme vallása további változásokon ment keresztül, válaszolva a buddhizmusra és a dzsainizmusra, valamint a mohamedán

és a keresztény hit később megjelent hatásaira. Azonban Jézus tanításai megérkezésének idejére már olyannyira elnyugatiasodtak, hogy a „fehér ember vallásává” lettek, s ennélfogva furcsák és idegenek voltak a hindu elme számára.

2 ¶ A hindu istentan jelenleg az istenségnek és az isteniségnek négy egymás alatti szintjét írja le:

3 1. *A Brahman,* az Abszolút, a Végtelen Egy, a VAN.

4 ¶ 2. *A Trimúrti,* a hinduizmus legfelsőbb háromsága. E társulásban *Brahmát,* az első számút úgy tekintik, mint amely önmagától teremtetett a Brahmanból — a végtelenségből. Ha nem állna túlságosan közel a minden-isten tani Végtelen Egyhez, akkor

Brahmá képezhetné az alapját az Egyetemes Atya fogalmának. Brahmát a sorssal is azonosítják.

5 A második és a harmadik tag, Siva és Visnu tisztelete a Krisztus utáni első évezredben jelent meg. *Siva* az élet és halál ura, a termékenység istene és a pusztítás ura. *Visnu* roppant népszerűsége annak a hiedelemnek köszönhető, miszerint rendszeresen megtestesül emberi alakban. Így Visnu valóságossá és élővé válik az indiaiak képzeletében. Sivát is és Visnut is némelyek a többi felett állónak tartják.

6 ¶ 3. *Védikus és késő-védikus istenségek.* Az árják sok ősi istene, mint Agni, Indra, Szóma, a Trimúrti három tagjához képes másodrendűekként maradtak meg. Számos

további isten bukkant fel a védikus India első napjai óta, és ezek is bekerültek a hindu panteonba.

7 ¶ 4. *A félistenek*: emberfeletti emberek, hősök, démonok, kísértetek, rossz szellemek, manók, szörnyek, lidércek és a későbbi tiszteletfajták szentjei.

8 ¶ Bár a hinduizmus sokáig nem volt képes felrázni az indiai népet, ugyanakkor végig rendszerint türelmes vallás volt. A nagy ereje abban rejlik, hogy ez bizonyult az Urantián valaha megjelent leginkább alkalmazkodó, alakítható vallásnak. Csaknem korlátlan mértékű változásra képes és szokatlanul tág teret hagy a rugalmas igazodáshoz az értelmi felfogású Brahmannal kapcsolatos nagy és félig egyistenhitre épülő elmélkedésektől

a tudatlan hívők lealacsonyodott és legyengült osztályai megrögzött bűvtárgyi hitéig és kezdetleges vallásgyakorlási szokásaiig.

9 A hinduizmus azért maradt fenn, mert a lényegét tekintve szerves részét képezi India alapvető társadalmi szerkezetének. Nincs olyan nagy függőségi rendje, melyet össze lehetne zavarni vagy el lehetne pusztítani; bele van szőve az emberek életmintájába. A változásokhoz való olyan alkalmazkodóképességgel rendelkezik, melynek nincs párja az összes többi tiszteletközösségben, és türelmes-befogadó magatartást tanúsít sok más vallás iránt, így Gautama Buddhát, sőt még Krisztust magát is Visnu megtestesülésének tekintik.

10 Ma Indiában nagy szükség van a jézusi

evangélium bemutatására — az Isten Atyaságának és az összes ember fiúi elismertségének és az ebből következő testvériségnek a bemutatására, mely a szeretetteljes segédkezésben és a társadalmi szolgálatban személyes formában jelenik meg. Indiában a bölcseleti keretek léteznek, a tisztelet szerkezete is megvan; már csak az Ember Fia eredeti evangéliumán keresztül megmutatkozó lendületes szeretet életadó szikrájára van szükség, mely mentes azon nyugati hitelvektől és tantételektől, melyek Mihály élet-alászállását mindig is a fehér ember vallásává igyekeztek tenni.

5. KÜZDELEM AZ IGAZSÁGÉRT KÍNÁBAN

[1] Ahogy a sálemi hitterjesztők Ázsián átjutottak, terjesztve a Fenséges Isten és a hiten keresztüli üdvözülés tantételét, sok mindent befogadtak az út során a különböző országokban megismert bölcseletekből és vallási gondolkodásból. De a Melkizedek által megbízott tanítók és az ő utódaik nem tévesztették szem elől a rájuk bízott feladatot; eljutottak az eurázsiai földrész minden népéhez, és a Krisztus előtti második évezred közepén megérkeztek Kínába is. A sálemiek több mint száz éven át Szí Fuch-ban tartották fenn a központjukat, ott képezték ki a kínai tanítókat, akik a sárga emberfajta minden vidékén tanítottak.

2 E tanítás közvetlen következményeként jelent meg Kínában a taoizmus legkorábbi formája, mely vallás erősen különbözött attól, ami ma ezt az elnevezést viseli. A korai vagy elő-taoizmus a következő tényezők keveréke volt:

3 1. Szinglangton sokáig fennmaradt tanításai, melyek Shang-tire, a Menny Istenére vonatkozó felfogásban éltek tovább. Szinglangton korában a kínai nép gyakorlatilag egyistenhívő volt; az istenimádatukat az Egy Igazságra összpontosították, melyet később a Menny Szellemének, a világegyetem urának hívtak. És a sárga emberfajta sohasem veszítette el teljesen e korai istenségképet, bár a későbbi századokban számos alárendelt isten és szellem lopózott be orvul a val-

lásba.

4 ¶ 2. A Fenséges Teremtő Istenség sálemi vallása, mely Istenség az ember hitére válaszul fogadja kegyébe az emberiséget. De azért nagyon is igaz, hogy amikorra a Melkizedek-féle hitterjesztők behatoltak a sárga emberfajta lakta vidékekre, az eredeti üzenetük már jelentősen különbözött a Makiventa korából származó egyszerű sálemi tantételektől.

5 ¶ 3. Az indiai bölcselők Brahman-Abszolútról alkotott felfogása, melyhez társult a minden rossztól való megszabadulás vágya. A sálemi vallás keleti terjeszkedésére talán a leginkább idegenszerű hatást a védikus hit azon indiai tanítói fejtették ki, akik a Brahmanról — az Abszolútról — alkotott

felfogásukat beoltották a sálemiek üdvözülési felfogásába.

6 ¶ Ez az összetett vallás a sárga és a barna emberfajta lakta vidékeken úgy terjedt el, mint a vallásbölcseleti gondolkodás alapjait meghatározó hatás. Japánban ezt az előtaoizmust sintó néven ismerték, és ebben a sálemi Palesztinától nagyon messze eső országban a népek szintén értesültek Makiventa Melkizedek megtestesüléséről, aki azért lakozott a földön, hogy az emberiség ne felejtse el az Isten nevét.

7 Kínában mindeme vallások később elkeveredtek és összevegyültek az ősök imádásának egyre erősödő tiszteletfajtájával. De Szinglangton kora óta a kínaiak sohasem váltak reménytelenül kiszolgáltatottá a pa-

pok hatalmának. A sárga emberfajta volt az első, mely az ősi rabságból a rend elvén működő polgárosodott társadalom szintjére emelkedett, mert elsőként vívtak ki bizonyos mértékű szabadságot az istenektől való nyomorult félelemmel szemben, még a holtak kísérteteitől sem féltek annyira, mint más emberfajták. Kína végül azért bukott el, mert a papoktól való megszabadulás szintjének elérése után nem tudott továbbfejlődni; ezzel csaknem egyenlő mértékben szerencsétlen tévedésbe, az ősök imádásának tévedésébe estek.

8 ¶ Ám a sálemiek nem munkálkodtak hiába. Az ő evangéliumuk alapjaira építették a hatodik századi Kína nagy bölcselői a tanításaikat. Lao-ce és Konfuciusz korának er-

kölcsi légköre és szellemi nézetei a megelőző korszak sálemi hitterjesztőinek tanításaiból nőtték ki magukat.

6. LAO-CE ÉS KONFUCIUSZ

[1] Nagyjából hatszáz évvel Mihály megérkezése előtt a Melkizedeknek, aki már régen elhagyta a húsvér testet, úgy tűnt, hogy a földi tanításainak tisztasága túl nagy mértékben van kitéve a régebbi urantiai vallásokban való feloldódás veszélyének. Egy ideig úgy látszott, hogy a Mihály előfutáraként teljesített küldetését a kudarc veszélye fenyegeti. És a Krisztus előtti hatodik században a szellemi közvetítők szokatlan segédkezésén keresztül, mely folyamatokat még a bolygófelügyelők sem teljesen értik, az Urantia számos

vallási igazság felettébb szokatlan előadásának lett tanúja. Több emberi tanító közvetítésén keresztül a sálemi evangéliumot újrafogalmazták és életre keltették, és nagyrészt az így közreadott formájában maradt fenn az ezen írás közreadásának időpontjáig.

2 A szellemi fejlődés e különleges századát nagy vallási, erkölcsi és bölcseleti tanítók jellemezték szerte a polgárosodott világon. Kínában a két kiemelkedő tanító Lao-ce és Konfuciusz volt.

3 ¶ *Lao-ce* közvetlenül a sálemi hagyományokból származó felfogásokra épített, amikor kijelentette, hogy a tao a teremtésösszesség Egyetlen Első Oka. Lao nagy szellemi képzelőerővel rendelkező ember volt. Azt tanította, hogy az ember örök végzete „a

Taoval, a Legfelsőbb Istennel és Egyetemes Királlyal való örökké tartó egyesülés". A végleges okozati viszonyról alkotott felfogása meglehetős éleslátásról tesz bizonyságot, mert azt írta: „Az Egység az abszolút taoból ered, és az Egységből mindenségrendi Kettősségként jelenik meg, és e Kettősségből Háromság jön létre, és a Háromság az elsődleges forrása minden valóságnak." „Minden valóságban mindig is egyensúlyban vannak a mindenségrend lehetséges és tényleges elemei, és mindezeket örökké összhangban tartja az isteniség szelleme."

4 Lao-ce szintén az elsők közé tartozott, akik a jót adni rosszért cserébe tantételét közreadták: „A jóság jóságot szül, de annak, aki igazán jó, a rossz is jóságot szül."

5 Tanított a teremtménynek a Teremtőhöz való visszatéréséről és az életet úgy ábrázolta, mint a személyiség kiemelkedését a mindenségrendi potenciálokból, míg a halált e teremtményi személyiség hazatéréséhez hasonlította. Az igaz hitről alkotott felfogása szokatlan volt, és a „kisgyermeki beállítottsághoz” is hasonlította azt.

6 Az Isten örökkévaló célját világosan felismerte, mert azt mondta: „Az Abszolút Istenség sohasem törekszik, de mindig győzedelmeskedik; nem kényszeríti az emberiséget, viszont mindig kész az emberek igaz vágyainak meghallgatására; az Isten akarata örök a türelemben és örök a kifejeződésének elkerülhetetlenségében.” És az igaz hívőről azt hirdette, kimondva az igazságot, misze-

rint áldottabb dolog adni, mint kapni: „A jó ember nem arra törekszik, hogy az igazságot megtartsa magának, hanem inkább arra, hogy megkísérelje átadni e gazdagságot a társainak, mert ez az igazság felismerése. Az Abszolút Isten akarata mindig előnyöket hoz, sohasem rombol; az igaz hívő célja mindig is a cselekvés, de sohasem a kényszerítés.”

7 Lao-cénak az ellen nem állásról szóló tanítása és az a megkülönböztetés, melyet a *cselekvés* és a *kényszerítés* között tett, később a „semmit nem látás, tevés és gondolás” hiedelmeivé ferdült. Lao azonban sohasem tanított ilyen téveszmét, jóllehet az ellen nem állás bemutatása hozzájárult a kínai népek békés hajlamainak továbbfejlődéséhez.

8 De a huszadik századi Urantia népszerű taoizmusának már igen kevés közös része van a régi bölcselő fennkölt nézeteivel és mindenségrendi felfogásaival, aki úgy tanította az igazságot, ahogy felfogta azt, vagyis mint „Azon hitet, hogy az Abszolút Isten a forrása annak az isteni energiának, mely megújítja a világot, és amely révén az ember felemelkedve eléri a taoval, a világegyetemek Örökkévaló Istenségével és Teremtő Abszolútjával való szellemi egységet.”

9 ¶ *Konfuciusz* (Kung Fu-ce) Lao fiatalabb kortársa volt a hatodik századi Kínában. Konfuciusz a tantételeit a sárga emberfajta hosszú történelmének jobb erkölcsi hagyományaira alapozta, és némiképp befolyásolták őt a sálemi hitterjesztők sokáig

megmaradó hagyományai is. A főművét az ősi gondolkodók bölcs mondásaiból készített összeállítás képezte. Életében mellőzött tanító volt, azonban az írásai és tanításai azóta nagy hatást fejtettek ki Kínában és Japánban. Konfuciusz új iramra kényszerítette a sámánokat annyiban, hogy a varázslás helyébe az erkölcsiséget helyezte. De túl jól építkezett; új bűvtárgyat csinált a *rendből* és létrehozta az ősi magatartás iránti tiszteletet, melynek a kínaiak ezen írás elkészítésének idején is még mindig hódolnak.

10 Az erkölcsiségről szóló konfuciánus hitszónoklat azon az elméleten alapult, hogy a földi út nem más, mint a mennyei út torz árnyéka; hogy az időbeli polgárosodott társadalom igaz mintája nem más, mint a

menny örökkévaló rendjének tükörképe. A konfucianizmusban magvában meglévő istenkép csaknem teljesen alárendelt szerepet töltött be ahhoz képest, amilyen hangsúlyt a Mennyei Út, a mindenségrend mintája kapott.

11 Lao tanításait a keleti emberek néhány kivételtől eltekintve elveszítették, azonban Konfuciusz írásai azóta is az urantiaiak majd egyharmada számára a műveltség erkölcsi szerkezetének alapját képezik. E konfuciánus elvek bár megtartották a múlt javát, némiképp ártottak annak a kínai kutatószellemnek, mely azokat az annyira tisztelt eredményeket elérte. E tantételek hatása ellen sikertelenek voltak mind Cs'in Si Huang-ti birodalmi törekvései, mind pedig Mo

Ti tanításai, aki az általa hirdetett testvériséget nem erkölcstani kötelességre, hanem az Isten szeretetére alapozta. Megpróbálta felélesztení az új igazságra irányuló ősi keresést, de a tanításainak elterjedését Konfuciusz tanítványainak erős ellenállása meghiúsította.

12 Később sok más szellemi és erkölcsi tanítóhoz hasonlóan Konfuciuszt és Lao-cét is istenítették a követőik Kína ama szellemileg sötét korszakaiban, melyek a taoista vallás hanyatlása és elferdülése, valamint az indiai buddhista hitterjesztők megérkezése közötti időt kitöltötték. A szellemi hanyatlás ezen évszázadai alatt a sárga emberfajta vallása olyan szánalmas istentanná korcsosult, mely hemzsegett az ördögöktől, sárká-

nyoktól és rossz szellemektől, melyek mindegyike a nem felvilágosult halandói elme visszatérő félelmeit mutatta. És a fejlett vallás okán egykor az emberi társadalom csúcsán állt Kína visszacsúszott, mert átmenetileg nem volt képes továbbmenni az Istentudat kialakításának igaz útján, mely nélkülözhetetlen az igazi előrelépéshez, nemcsak az egyes halandók, hanem az olyan bonyolult és összetett társadalmak esetében is, melyek az idő és tér evolúciós bolygóján a műveltségbeli és társadalmi haladást alkotják.

7. GAUTAMA SZIDDHÁRTHA

[1] A kínai Lao-céval és Konfuciusszal egy időben az igazság egy másik nagy tanítója jelent meg Indiában. Gautama Sziddhárt-

ha a Krisztus előtti hatodik században született Nepál észak-indiai tartományában. A követői később úgy állították be, mint egy mesésen gazdag uralkodó fiát, ám az igazság az, hogy egy jelentéktelen törzsfő fejedelemszékének volt a várományosa, mely törzsfő uralma épp csak hallgatólagos volt abban a dél-himalájai kis, félreeső völgyben.

2 A hat éven át végzett hiábavaló jógázás után alakította ki Gautama azokat az elméleteket, melyek a buddhizmus világszemléletévé nőtték ki magukat. Sziddhártha elszánt, de hiábavaló harcot vívott az erősödő kasztrendszer ellen. Ezen ifjú látnok herceget nemes őszinteség és különleges önzetlenség jellemezte, mely az akkori emberekben nagy tiszteletet ébresztett. Szakított az egyéni üd-

vözülés testi szenvedéseken és személyes kínokon keresztül való elérésének hagyományával. És arra buzdította a követőit, hogy az evangéliumát az egész világon terjesszék.

3 India zavaros és szélsőséges vallásgyakorlási szokásai közepette Gautama józanabb és mértékletesebb tanításai üdítő megkönnyebbülést hoztak. Tagadta az isteneket, a papokat és azok áldozásait, de ő sem tudta felfogni az Egy Egyetemes *személyiségét*. Lévén, hogy nem hitt az egyéni emberi lelkek létezésében, Gautama természetesen hősies küzdelmet vívott a lélekvándorlással kapcsolatos hagyományos hiedelmekkel. Nemes erőfeszítéseket tett az ember félelemtől való megszabadítása érdekében, hogy az ember jól és otthonosan érezze magát a nagy

világegyetemben, azonban nem volt képes megmutatni nekik a felemelkedő halandók valóságos és mennyei otthona — a Paradicsom — felé és az örökkévaló létezésben kiteljesedő szolgálat felé vezető utat.

4 Gautama valódi látnok volt, és ha megfogadta volna Godad remete intelmét, akkor egész Indiát felrázhatta volna azzal, hogy a hit révén való üdvözülés sálemi evangéliumának felélesztésével ösztönzést nyújt az embereknek. Godad a Melkizedek-féle hitterjesztők hagyományait soha el nem felejtett családból származott.

5 Gautama Benáreszben alapította meg tanhelyét, és az oktatás második évében történt, hogy egy tanítvány, Bautan, megismertette a tanárát a Melkizedek és Ábrahám kö-

zötti szövetségről szóló sálemi hitterjesztői hagyományokkal; és bár Sziddhártha nem rendelkezett valami tiszta képpel az Egyetemes Atyáról, fejlett képet alkothatott a hiten — az egyszerű hiten — keresztüli üdvözülésről. Így nyilatkozott a követői előtt is és a tanítványait hatvanfős csoportokban kiküldte, hogy hirdessék India népének „a szabad üdvözülés örömhírét; hogy minden ember, nagyok és kicsinyek, képes elérni az üdvösséget a pártatlanságban és az igazságosságban való hit révén”.

[6] Gautama felesége hitt a férje által hirdetett evangéliumban és ő lett az apácák rendjének megalapítója. Gautama fia is a követője lett és nagyban hozzájárult a tiszteletfajta elterjesztéséhez; megértette a hiten keresz-

tüli üdvözülés új eszméjét, azonban az élete későbbi éveiben visszakozott e sálemi evangéliumtól, vagyis attól, hogy egyedül a hit révén is elnyerhető az isteni kegy, és öregkorában az utolsó szavai azok voltak, hogy „munkálkodjatok a magatok üdvösségén”.

7 ¶ Gautamának az egyetemes üdvözülésről szóló, az áldozástól, sanyargatástól, szertartástól és papoktól mentes evangéliuma a terjesztése idején forradalmi és meghökkentő tantétel volt a maga korában. És meglepően közel jutott ahhoz, hogy felélessze a sálemi evangéliumot. A tanítása támaszt nyújtott több millió kétségbeesett léleknek, és eltekintve attól, hogy milyen szörnyű torzuláson ment át a későbbi évszázadokban, még mindig úgy él, mint sokmillió emberi

lény reménye.

8 Sziddhártha jóval több igazságot tanított, mint ami megmaradt a nevét viselő mai tiszteletfajtákban. A mai buddhizmus ma már nem képviseli jobban Gautama Sziddhártha tanításait, mint a kereszténység a názáreti Jézus tanításait.

8. A BUDDHISTA HIT

1 Ahhoz, hogy valakiből buddhista lehessen, csak arra volt szükség, hogy nyilvánosan vallja meg a hitét azzal, hogy elmondja a Menedéket: „Menedéket lelek Buddhában; menedéket lelek a Tantételben; menedéket lelek a Testvériségben.”

2 A buddhizmus történelmi személytől ered, nem hitrege. Gautama követői Sastának

hívták őt, ami mestert vagy tanítót jelent. Bár emberfeletti igényekkel nem lépett fel sem önmaga, sem a tanításai vonatkozásában, a tanítványai már korán *a megvilágosodottnak,* a Buddhának kezdték nevezni; később pedig Sákjamuni Buddhának.

3 ¶ Gautama eredeti evangéliuma a négy nemes igazságon alapult:

4 1. A szenvedés nemes igazságai.

5 2. A szenvedés forrásai.

6 3. A szenvedés megszüntetése.

7 4. A szenvedés megszüntetéséhez vezető út.

8 ¶ A szenvedés és az attól való megszabadulás tantételéhez szorosan kötődött a Nyolc Ösvény világszemlélete: helyes nézetek, helyes törekvések, helyes beszéd, helyes

magatartás, helyes megélhetés, helyes erőfeszítés, helyes törődés és helyes elmélkedés. Gautamának nem állt szándékában a minden törekvés, vágy és odaadás elpusztítása a szenvedéstől való megszabadulás során; a tanításai inkább azt a cél szolgálták, hogy a halandó embernek bemutassák annak értelmetlenségét, hogy minden reményüket és törekvésüket időleges célokra és anyagi célkitűzések elérésére irányítják. Nem is annyira arról volt szó, hogy az embertársak iránti szeretetet kerülni kell, hanem arról, hogy az igaz hívőnek az ezen anyagi világon meglévő társulásoknál messzebb kell tekintenie, látnia kell az örökkévaló jövő valóságait is.

9 ¶ A Gautama-féle tanításnak öt erkölcsi parancsolata volt:

10 1. Ne ölj!

11 2. Ne lopj!

12 3. Ne bujálkodj!

13 4. Ne hazudj!

14 5. Ne igyál bódító italokat!

15 ¶ Voltak további kiegészítő vagy másodlagos parancsolatok is, melyek megtartása a hívő döntésétől függött.

16 ¶ Sziddhártha nemigen hitt az emberi személyiség halhatatlanságában; az ő életfelfogása csak egyfajta működési folytonosságot biztosított. Sohasem határozta meg egyértelműen, hogy mit is ért a nemléti nyugalom tantételébe tartozónak. Az a tény, hogy elvileg megtapasztalható a halandói létben is, jelzi, hogy nem valamiféle teljes megsemmisülési állapotnak tekin-

tette. Felfogása a legfelsőbb megvilágosodás és a mennyei üdvösség valamiféle feltételét is magába foglalta, amelyben az embert az anyagi világhoz rögzítő mindenféle kötelék eltéphető; követése mentességet jelentett a halandó élet vágyaitól és megszabadulást minden, a testet öltés újbóli megtapasztalásával fenyegető veszélytől.

[17] Gautama eredeti tanításai szerint az üdvözülés isteni segítség nélkül, emberi erőfeszítés révén is elérhető; nincs helye az emberfeletti hatalmakhoz folyamodó hitnek vagy imáknak. Gautama, amikor megkísérelte az indiai babonaságok visszafogását, arra vállalkozott, hogy eltéríti az embereket a varázsolási alapú üdvözülés hangos követeléseitől. És e törekvésében széles-

re tárta az ajtót a követői előtt ahhoz, hogy félreértelmezzék a tanításait és azt hirdessék, hogy az előbbre jutásra irányuló minden emberi törekvés visszataszító és fájdalmas. A követői figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy a legnagyobb boldogság kapcsolatban van a méltó célok elérésére való értelmes és buzgó törekvéssel, és hogy az ilyen eredmények alkotják a mindenségrendi ön-kiteljesítésben való igazi előrelépést.

18 Sziddhártha tanításának nagy igazsága a tiszta igazságosság világegyetemének hirdetése volt. Az isten nélküli legjobb bölcseletet tanította, melyet halandó ember valaha is kialakított; ez volt az eszményi emberszeretet és roppant hatékonyan távolította el a babonaság, a varázslási szokások, valamint

a kísértetektől, illetőleg démonoktól való félelem minden alapját.

19 A buddhizmus eredeti evangéliumának komoly gyengesége az volt, hogy nem hozott létre önzetlen társadalmi szolgálatra irányuló vallást. A buddhista testvériség hosszú időn át nem a hívők testvérisége volt, hanem inkább a gyakorló tanárjelöltek közössége. Gautama megtiltotta, hogy pénzt fogadjanak el és ezzel kívánta megakadályozni az alá-fölérendeltségi folyamatok erősödését. Gautama maga igencsak közösségszerető lény volt; az élete valójában sokkal nagyszerűbb volt, mint a hitszónoklata.

9. A BUDDHIZMUS ELTERJEDÉSE

[1] A buddhizmus azért virágzott, mert a Buddhában, a megvilágosodottban való hiten keresztül üdvözülést kínált. Jobban képviselte a Melkizedek-féle igazságokat, mint bármely más vallási rendszer, mely Kelet-Ázsia szerte megtalálható volt. Ám a buddhizmus vallásként nem terjedt el egészen addig, amíg Asóka alsó-kasztbeli uralkodó önvédelemből nem karolta fel, aki az egyiptomi Ikhnaton után az egyik legfigyelemreméltóbb polgári uralkodó volt a Melkizedek és Mihály közötti időszakban. Asóka nagy indiai birodalmat épített ki a buddhista hittérítői által kifejtett térítésen keresztül. Huszonöt év alatt több mint tizenhétezer hitterjesztőt képeztek és küldtek ki az

egész ismert világ legtávolabbi határaiig is. A buddhizmust egyetlen nemzedék alatt a fél világ uralkodó vallásává tette. Rövidesen elterjedt Tibetben, Kasmírban, Ceylonon, Burmában, Jáván, Sziámban, Koreában, Kínában és Japánban. És általában véve is olyan vallás volt, mely meglehetősen felette állt az általa kiszorított vagy magasabb szintre emelt vallásoknak.

[2] A buddhizmusnak az indiai hazájából egész Ázsiában való elterjedése az egyike azoknak a megkapó történeteknek, melyek az őszinte hívők szellemi áhítatát és hitterjesztői állhatatosságát mutatják. A Gautama-féle evangélium tanítói nemcsak hogy bátran vállalták a szárazföldi szállítási útvonalak jelentette veszélyeket, hanem szem-

benéztek a Kínai-tengereken leselkedő veszélyekkel is, amint a küldetésük teljesítése során az ázsiai földrészen áthaladtak, hogy minden néphez elvigyék a hitük üzenetét. De ez a buddhizmus már nem Gautama egyszerű tantétele volt; ez már az őt istenné tevő, csodákkal teletűzdelt evangélium volt. És minél messzebb jutott a buddhizmus az indiai hegyvidéki hazájától, annál inkább eltért Gautama tanításaitól, és annál jobban kezdett hasonlítani azokhoz a vallásokhoz, melyeket kiszorított.

3 A buddhizmust később erősen befolyásolta Kínában a taoizmus, Japánban a sintó, és Tibetben a kereszténység. Indiában ezer év múltán a buddhizmus egyszerűen elfonnyadt és eltűnt. Brahmanizálódott és

később szánalmasan megadta magát az iszlámnak, míg szerte a keleti világ más részein olyan vallási szokássá korcsosult, melyet Gautama Sziddhártha sohasem ismert volna el.

4 Délen Sziddhártha alapvető tanításainak merev rendje fennmaradt Ceylonon, Burmában és az Indokínai-félszigeten. Ez a buddhizmus hínajána tagozata, mely ragaszkodik a korai vagy elzárkózási tantételhez.

5 De még az indiai összeomlást megelőzően Gautama követőinek kínai és északindiai csoportjai hozzáfogtak a mahájána tanítás kialakításához, mely az üdvözüléshez a „széles ösvényt” tanította, szemben a vallástisztító déliek hitével, akik a hínajána

vagy „keskeny ösvény” mellett tartottak ki. És e mahájánisták elmozdultak a buddhista tantételben eredendően meglévő társadalmi korlátozásoktól, és a buddhizmus ezen északi tagozata azóta is fejlődik Kínában és Japánban.

6 A buddhizmus azért élő, gyarapodó vallás manapság, mert sikeresen megőrzi a hívek számos felsőbb erkölcsi értékét. Támogatja a higgadtságot és az önuralmat, fokozza a derűt és a boldogságot, és sokat tesz a szomorúság és a gyötrődés megelőzése érdekében. Az e világszemléletben hívők jobb életet élnek, mint sokan azok közül, akik nem hisznek benne.

10. A VALLÁSI HELYZET TIBETBEN

[1] Tibetben található a Melkizedek tanításoknak a buddhizmussal, a hinduizmussal, a taoizmussal és a kereszténységgel alkotott legkülönösebb társulása. A Tibetet elérő buddhista hitterjesztők az ősi vadság olyan állapotaival találkoztak, melyek nagyon hasonlítottak ahhoz, amit a korai keresztény hittérítők találtak Európa északi törzseinél.

[2] Ezek a tudatlan tibetiek nemigen akartak teljesen megszabadulni az ősi varázslási hagyományuktól és a védelemadónak tartott függőiktől. A mai tibeti vallási szertartások a borotvált fejű papok túlburjánzott testvériségéről mutatnak képet, akik körülményes szokásokat követnek, melyeknek részét képezik csengők, egyhangú dallamok, füstö-

lők, körmenetek, rózsafüzérek, képek, függők, képmások, szentelt vizek, pazar öltözékek és gondosan összeállított énekkarok. Merev tantételeik és megszilárdult hitvallásaik, titokzatos szertartásos szokásaik és különleges böjtjeik vannak. A függőségi rendjükbe szerzetesek, apácák, rendfőnökök tartoznak, valamint a Nagy Láma. Imádkoznak angyalokhoz, szentekhez, a Szent Anyához és az istenekhez. Gyakorolják a gyónást és hisznek a tisztítótűzben. A rendházaik terjedelmesek, a székesegyházaik fényűzők. A szent szokásokat a végtelenségig ismételgetik és azt hiszik, hogy az ilyen szertartások megadják az üdvözülést. Imákat erősítenek egy kerékre, és annak forgatásától remélik a kérelmeik hatékonyságának növekedését. A

legújabb idők egyetlen más népénél sem található meg ilyen sok vallásból származó különféle szokás; e halmozott szertartásrend elkerülhetetlenül túlságosan nehézzé és elviselhetetlenül terhessé válik.

[3] A tibetiek a vezető világvallások mindegyikéből rendelkeznek valamennyivel, kivéve a jézusi evangélium szerény tanításait: az Istennel való fiúi viszonyt, az emberek közötti testvériséget és az örökkévaló világegyetembeli örök felemelkedési létpolgárságot.

11. BUDDHISTA BÖLCSELET

[1] A buddhizmus a Krisztus utáni első évezredben jutott el Kínába, és nagyon jól illett a sárga emberfajta vallási szokásaihoz. Az

ősök imádása keretében már régóta imádkoztak a holtakhoz; most már imádkozhattak értük is. A buddhizmus hamarosan összeolvadt a felbomló taoizmus hosszú ideig megmaradt szertartáselvi szokásaival. Ez az új, művileg megalkotott vallás az istenimádási templomaival és határozott vallási szertartásaival rövidesen Kína, Korea és Japán népeinek általánosan elfogadott tiszteletközösségévé lett.

2 ¶ Bár némely szempontból szerencsétlen dolog, hogy a buddhizmus addig nem jutott el a világhoz, mígnem Gautama követői úgy eltorzították e tiszteletközösség hagyományait és tanításait, hogy isteni lényt csináltak belőle, azért az ő emberi életéről szóló hitrege bármennyire is meg volt szépít-

ve csodák sokaságával, igen rokonszenvesnek tűnt a buddhizmus északi vagy mahájána evangéliumának elfogadói számára.

3 Némely későbbi követője azt tanította, hogy a Sákjamuni Buddha szelleme rendszeres időközönként visszatér a földre élő buddhaként, s ezzel utat nyitottak végtelen számú buddha képmásnak, templomnak, szertartásnak és szélhámos „élő buddhának”. Így a nagy indiai tiltakozó vallása végül éppen azoktól a szertartási szokásoktól és szertartáskövetői ráolvasásoktól láncra verve ébredt, melyek ellen oly rettenthetetlenül harcolt s amelyekről oly hősiesen lerántotta a leplet.

4 ¶ A buddhista életfelfogásban megtett nagy előrelépés lényege az, hogy megér-

tették a minden igazság viszonylagosságát. E feltételrendszeren keresztül a buddhisták képesek voltak összebékíteni és feloldani a saját vallási írásaikon belüli ellentmondásokat, valamint a maguk és sok más vallás írásai közötti különbségeket is. Azt tanították, hogy a kis igazság a felszínes elméknek, a nagy igazság a kiváló elméknek való.

5 E bölcselet tartotta azt is, hogy a buddha (isteni) természete minden emberben benne lakozik; hogy az ember a maga igyekezetén keresztül eljuthat e belső isteniség felismeréséig. És e tanítás az urantiai vallás által valaha is előadható, egyik legtisztább képet mutatja az emberben lakozó Igazító igazságáról.

6 De Sziddhártha eredeti evangéliumának

erős korlátját képezte, legalábbis a követői gyakorlatában az, hogy kísérletet tett az emberi sajátlényeg teljes felszabadítására a halandói természet mindenféle korlátja alól azzal a módszerrel, hogy a sajátlényeget elszigetelte a tárgyias valóságtól. Az igaz mindenségrendi ön-kiteljesítés a mindenségrendi valósággal való azonosulásból, valamint az energia, az elme és a szellem térkorlátozta és idő-megszabta véges mindenségrendjével való azonosulásból ered.

7 És bár a buddhizmus szertartásai és külsőséges szokásai erősen megfertőződtek ama vidékekéivel, ahová eljutottak, ez az elfajzás nem teljesen így jelentkezett ama nagy gondolkodók bölcselői életében, akik időről időre a magukévá tették e gondolat- és hi-

edelemrendszert. Több mint kétezer éven át Ázsia legkiválóbb elméi közül sokan foglalkoztak a tiszta igazságról és az Abszolút igazságáról való megbizonyosodás problémájával.

8 Az Abszolút magas szintű felfogásának kialakítására számos gondolkodási csatornán keresztül és kanyargós érvelési ösvények révén került sor. A végtelenséggel kapcsolatos eme tantétel felfelé tartó jellege nem volt olyan egyértelmű, mint amilyen az a héber istentanban az istenkép kialakulása esetében volt. Mindazonáltal voltak bizonyos szélesebb síkok, ahová a buddhista elmék eljutottak, elidőztek, s ahonnan tovább folytatták az útjukat a világegyetemek Elsődleges Forrásának megjelenítéséig:

9 ¶ 1. *A Gautama monda.* A felfogás alapját Sziddhártha, az indiai látnokherceg életének és tanításainak történelmi ténye képezte. E mondából hitrege lett, ahogy az évszázadokon áthaladt és ahogy bejárta Ázsia tágas vidékeit, míg végül meghaladta Gautama, mint a megvilágosodott felfogásának szintjét és további sajátosságokat kezdett felvenni.

10 ¶ 2. *A sok buddha.* Úgy érveltek, hogy ha Gautama eljött India népeihez, akkor a régmúltban és a távoli jövőben az emberiség népei szükségképpen meg voltak áldva és kétségkívül meg lesznek áldva az igazság más tanítóival is. Ebből eredt az a tanítás, hogy sok buddha volt, korlátlan és végtelen számú, sőt bárki törekedhet a buddhává vá-

lásra — a Buddha isteniségének elérésére.

11 ¶ 3. *Az Abszolút Buddha.* Amikorra a buddhák száma közelített a végtelenhez, az akkori idők elméi szükségesnek tartották, hogy ezen ormótlan felfogást újraegyesítsék. Ennek megfelelően azt kezdték tanítani, hogy minden buddha valamilyen felsőbbrendű lényegnek, végtelen és korlátlan létezésű Örökkévaló Egynek, a minden valóság Abszolút Forrásának a megnyilatkozása. Innentől kezdve a buddhizmus istenségképe, a legfelsőbb rendű formájában, elválik Gautama Sziddhártha emberi személyétől és túllép a pórázt jelentő emberszerű korlátokon. Az Örökkévaló Buddhára vonatkozó e végső felfogás jól azonosítható úgy, mint az Abszolút, néha pedig úgy, mint

a végtelen VAGYOK.

12 ¶ Bár az Abszolút Istenségről szóló eme felfogás sohasem tett szert nagy népszerűségre az ázsiai népek körében, képessé tette e vidékek értelmes elméit arra, hogy egyesítsék a világszemléletüket és összehangolják a mindenségtanukat. Az Abszolút Buddha felfogása néha majdnem-személyes, néha teljesen személytelen — még akár végtelen teremtő erő is lehet. Az ilyen fogalmak, bár hasznosak a bölcseletben, nem alapvetők a vallási fejlődéshez. Még egy emberszerű Jahve is több vallási értékkel bír, mint a buddhizmus vagy brahmanizmus végtelenül távoli Abszolútja.

13 Néha az Abszolútról még azt is gondolták, hogy részét képezi a végtelen VA-

GYOK-nak. Ám ezek az elmélkedések dermesztő megnyugvást jelentettek a sóvárgó tömegeknek, akik ígérő szavakra vágytak, akik az egyszerű sálemi evangéliumot akarták hallani, azt, hogy az Istenben való hit biztosíthatja az isteni kegyet és az örök továbbélést.

12. A BUDDHIZMUS ISTENKÉPE

[1] A buddhizmus mindenségtanának nagy gyengesége kettős volt: az India és Kína számos babonaságával való fertőzöttsége, valamint Gautama felemelése, először mint a megvilágosulté, majd pedig mint az Örökkévaló Buddháé. Éppen úgy, ahogy a kereszténység is szenvedett sok téves emberi bölcselet befogadásától, úgy a buddhiz-

mus is viseli emberi anyajegyét. De Gautama tanításai az elmúlt két és fél évezred során továbbfejlődtek. A buddha fogalma egy felvilágosult buddhista számára nem jelenti jobban Gautama emberi személyiségét, mint amennyire a Jehova-fogalom azonosul a Hóreb szellemdémonnal a felvilágosult keresztény felfogásában. A szaknyelvi szűkösség a régebbi nevezéktan érzelmi indíttatású megtartásával együtt gyakran vezet oda, hogy az ember nem érti meg a vallási fogalmak fejlődésének valódi jelentőségét.

2 ¶ Az istenkép, az Abszolút ellenében, fokozatosan elkezdett megjelenni a buddhizmusban. A gyökerei visszanyúlnak a Keskeny Ösvény és a Széles Ösvény követői kü-

lönválásának első napjaihoz. A buddhizmus ez utóbbi tagozatánál érett meg az Isten és az Abszolút kettős felfogása. Az istenkép lépésről-lépésre, századról-századra fejlődött, míg végül Japánban Rionin, valamint Hónen és Sinrán Shónin tanításaival e fogalom megteremte az Amida Buddha vallás gyümölcsét.

3 E hívek körében azt tanítják, hogy a lélek, miután megtapasztalta a halált, dönthet úgy, hogy a nemléti nyugalom, a végleges lét elérése előtt még élvezi a Paradicsomban való ottlétet. Azt hirdetik, hogy ez az új üdvözülés Amida, a nyugati Paradicsom Isten isteni kegyelmében és szerető gondoskodásában való hit révén érhető el. Az amidisták a bölcseletükben kitartanak a Végtelen

Valóság mellett, amely minden halandói felfogást meghalad; a vallásukban ragaszkodnak a végtelenül irgalmas Amidában való hithez, aki olyannyira szereti a világot, hogy egyetlen olyan halandó esetében sem engedi, hogy ne érje el a Paradicsom mennyei boldogságát, aki igaz hittel és tiszta szívvel fordul hozzá.

4 A buddhizmus nagy ereje abban van, hogy a hívei szabadon választhatnak igazságot az összes vallásból; ilyen választási szabadság ritkán jellemzett urantiai hitet. E tekintetben a japán Shin szakadár felekezet vált a világ leghaladóbb vallási csoportjainak egyikévé; felélesztették Gautama követőinek ősi hitterjesztői szellemét és elkezdtek tanítókat küldeni a többi néphez. E haj-

landóságuk, hogy bármely vallásból vegyenek igazságot, valóban dicséretes hajlam, mely a Krisztus utáni huszadik század első felében a vallások hívei körében megjelent.

5 A buddhizmus maga a huszadik századi megújhodását éli. A kereszténységgel való kapcsolatán keresztül a buddhizmus társadalmi jellege nagymértékben erősödött. A tanulási vágy újból felizzott a testvériség szerzetes papjainak szívében, és az e hiten keresztüli oktatás terjedése bizonyosan újabb lendületet ad a vallás evolúciójának.

6 Ezen írás elkészítésének idején Ázsia nagy része a buddhizmusban reménykedik. Vajon e nemes hit, mely oly hősiesen vonult végig a múlt sötét korszakain, be fogja-e fogadni még egyszer a kiterjedt mindenség-

rendi valóságok igazságát úgy, ahogy a nagy tanító tanítványai Indiában egykor figyeltek az őáltala közzétett új igazságra? Vajon ezen ősi hit válaszolni fog-e még egyszer az Istenre és az Abszolútra vonatkozó azon új felfogás bemutatásának megerősítő ösztönzésére, melyet oly régóta keres?

7 ¶ Az egész Urantia Mihály magasztos üzenetének hirdetésére vár, melyet nem terhelnek az evolúciós eredetű vallással való kapcsolatból származó, az ezerkilencszáz év során felgyülemlett tantételek és hitelvek. Az óra közeleg, amikor a buddhizmusnak, a kereszténységnek, a hinduizmusnak, sőt mindenféle hitű népnek megmutatkozik nem is a Jézusról szóló evangélium, hanem Jézus evangéliumának élő, szellemi valósá-

ga.

8 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

95. ÍRÁS

A MELKIZEDEK TANÍTÁSOKA LEVANTÉBAN

AHOGY India adott otthont számos kelet-ázsiai vallásnak és bölcseletnek, úgy a Levante volt a szülőföldje a nyugati világ vallásainak. A sálemi hitterjesztők Délnyugat-Ázsia szerte megjelentek, átutaztak Palesztinán, Mezopotámián, Egyiptomon, Iránon és Arábián, s mindenütt terjesztették Makiventa Melkizedek evangéliumának jó híreit. E vidékek némelyikén a tanításaik gyümölcsözőek lettek; másokon váltakozó sikerrel szerepeltek. A kudarcaik néha a bölcsesség hiányából, né-

ha pedig az irányításukon kívül eső körülményekből fakadtak.

1. A SÁLEMI VALLÁS MEZOPOTÁMIÁBAN

[1] Kr.e. 2000-re a mezopotámiai vallásokból kiveszőben voltak a szetfiek tanításai és nagymértékben a hódítók két csoportja kezdetleges hiedelmeinek hatása alá kerültek, mégpedig a beduin szemitáké alá, akik a nyugati sivatag felől szivárogtak be, és a vad lovasnépeké alá, akik észak felől érkeztek.

[2] De a korai ádámfi népek azon szokása, hogy tisztelték a hét hetedik napját, sohasem veszett ki teljesen Mezopotámiában. Csak a Melkizedek korszakban tekintették a hetedik napot a balszerencse legrosszabb

változatának. E napot tabu terhelte; tilos volt utazni, ételt főzni vagy tüzet gyújtani a gonosz hetedik napon. A zsidók sok olyan mezopotámiai tabut vittek magukkal vissza Palesztinába, melyek a hetedik nap, a Sabattum babiloni szokásán alapultak.

3 Bár a sálemi tanítók sokat tettek a mezopotámiai vallások csiszolása és felemelése érdekében, nem sikerült elérniük a különféle népeknél, hogy az egy Isten elismerése állandósuljon. E tanítás több mint százötven éven át egyre magasabbra jutott és azután fokozatosan teret engedett a sok istenség régebbi hiedelmének.

4 A sálemi tanítók jelentősen csökkentették a mezopotámiai istenek számát, egy időben a főistenségek számát levitték hétre:

ezek Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk és Sin voltak. Az új tan csúcspontján ezen istenek közül hármat az összes többi fölé emeltek, ez volt a babiloni hármas: Bel, Ea és Anu, a föld, a tenger és az ég istene. Különböző helyeken megint más hármasok jelentek meg, melyek mindegyike az andíták és a sumérok háromsági tanításainak emlékei voltak és ezek a sálemieknek a Melkizedek-féle három kör jelvényben való hitén alapultak.

5 A sálemi tanítók sohasem tudták teljesen legyőzni Istárnak, az istenek anyjának és a nemi termékenység szellemének népszerűségét. Sokat tettek annak érdekében, hogy az ezen istennő imádatát megtisztítsák, azonban a babiloniak és szomszédaik

sohasem hagytak fel teljesen a nemi jellegű istenimádás rejtett formáival. Mezopotámia szerte általános szokás lett, hogy minden nőt fiatalkorában legalább egyszer idegenek karjába löktek; szerintük ez az Istár által megkövetelt áhítat volt, és hitték, hogy a termékenység erősen függ e nemi áldozathozataltól.

6 ¶ A Melkizedek tanítás tanítások kezdetben örömteli fejlődést mutattak, mígnem Nabodad, a Kish-beli tanhely vezetője úgy döntött, hogy összehangolt támadást indít a templomi bujálkodás általános szokásai ellen. A sálemi hitterjesztőknek azonban nem sikerült e társadalmi átalakítást végrehajtaniuk, és e kudarcot követő pusztulásban a sokkal fontosabb szellemi és bölcseleti taní-

tások is vereséget szenvedtek.

7 A sálemi evangélium e vereségét nyomban követte az Istár-tisztelet erőteljes térnyerése, mely szertartás már korábban meghódította Palesztinát Astoretként, Egyiptomot Íziszként, Görögországot Afroditéként, és az északi törzseket Astarteként. És az Istár-imádás ezen újjáéledésével volt összefüggésben az, hogy a babiloni papok újfent a csillagok vizsgálgatása felé fordultak; a csillagjóslás ekkor élte meg az utolsó nagy fellendülését, a jóslás divat lett, és a papság évszázadokon át egyre jobban leépült.

8 A Melkizedek intette a követőit, hogy az egy Istenről, a mindenek Atyjáról és Teremtőjéről tanítsanak, és hogy csakis azt az evangéliumot hirdessék, hogy az isteni kegy

egyedül a hiten keresztül nyerhető el. De az új igazság tanítói gyakran esnek abba a hibába, hogy túl sokra törekednek, hogy a lassú fejlődést azonnali forradalommal váltják fel. A Melkizedek-féle hitterjesztők Mezopotámiában túl magasra tették az erkölcsi mércét az emberek számára; túl sokat akartak, és a nemes ügyük így elbukott. Azt az utasítást kapták, hogy egy meghatározott evangéliumról tanítsanak, hogy az Egyetemes Atya valóságának igazságát hirdessék, de belegabalyodtak az erkölcsök átalakításának nyilvánvalóan nemes ügyébe, és így a nagyszerű küldetésük kisiklott és gyakorlatilag elbukott és feledésbe merült.

9 A Kish-beli sálemi központnak egyetlen nemzedék alatt vége lett, és az egy Isten-

ben való hit hírének terjesztése gyakorlatilag elhalt egész Mezopotámiában. De a sálemi tanhelyek maradványai továbbéltek. Itt-ott kisebb csoportok továbbra is hittek az egy Teremtőben és harcoltak a mezopotámiai papok bálványimádása és erkölcstelensége ellen.

10 ¶ A sálemi hitterjesztők voltak azok, akik, miután a tanításukat az emberek elutasították, megírták az ószövetségbeli Zsoltárok számos istendicsőítő énekét, kőbe vésték azokat, melyeket a későbbi héber papok megtaláltak a fogság idején és azután beemelték azokat a zsidó szerzőknek tulajdonított dicsőítő ének gyűjteménybe. A Babilonból származó e szép istendicsőítő énekek nem Bel-Marduk templomaiban íród-

tak; ezek a korai sálemi hitterjesztők leszármazottainak munkái voltak, és éles ellentétben állnak a babiloni papok varázslási összeállításaival. Jób könyve elég jól tükrözi a sálemi tanoda Kish-beli és egész mezopotámiabeli tanításait.

11 A mezopotámiai vallási műveltség nagy része Egyiptomon át került be a héber irodalomba és szertartásrendbe Amenemope és Ikhnaton munkáján keresztül. Az egyiptomiak figyelemre méltóan megőrizték azokat a társadalmi kötelezettségről szóló tanításokat, melyek a korai andita mezopotámiaiaktól származtak és amelyeket az Eufrátesz-völgyet megszálló későbbi babiloniak olyannyira elveszítettek.

2. A KORAI EGYIPTOMI VALLÁS

[1] Az eredeti Melkizedek tanításokból eredt gyökerek valóban Egyiptomban hatoltak a legmélyebbre, ahonnan elértek Európába is. A Nílus-völgy evolúciós vallásának színvonalát rendszeresen emelte a nodfiak, az ádámfiak és később az eufrátesz-völgyi andita népek felsőbbrendű fajtáinak érkezése. Az egyiptomi polgári intézők közül sokan időről időre sumérok voltak. Ahogy ebben az időben India adott otthont a világ legnagyobb fajkeverékének, úgy Egyiptom fogadta be a vallásbölcseleteknek az Urantián valaha volt legalaposabb keverékét, és ez a Nílus-völgyből elterjedt a világ számos részére. A zsidók a világteremtési felfogásukat jórészt a babiloniaktól vették, az isteni Gond-

viselés fogalmát azonban az egyiptomiaktól szerezték.

[2] Inkább politikai és erkölcsi, semmint bölcseleti vagy vallási folyamatok tették Egyiptomot Mezopotámiánál kedvezőbbé a sálemi tanítás számára. Egyiptomban minden egyes törzsi vezető, miután megvívta a fejedelemszékhez vezető útját, úgy igyekezett fenntartani az uralkodócsaládját, hogy az ő törzsi istenét nyilvánította az eredeti istenséggé és az összes többi isten teremtőjévé. Így az egyiptomiak fokozatosan hozzászoktak egy mindenek fölött álló isten eszméjéhez, mely felhágókő lett az egyetemes teremtő Istenség későbbi tantétele számára. Az egyistenhit eszméje bizonytalanul jelent meg itt-ott századokon át, és ugyan az egy

Istenben való hit mindig teret nyert, de sohasem tudott teljesen a többistenhit kifejlődött felfogásai fölébe kerekedni.

3 Az egyiptomi népek korszakokon át hajlottak a természeti istenek imádására; közelebbről, mind a negyven különböző törzsnek megvolt a külön istene, az egyik a bikát imádta, a másik az oroszlánt, a harmadik a kost, és így tovább. Ezek még korábban nemzetség-ős tisztelő törzsek voltak, s ebben nagyon hasonlítottak az amerikai indiánokhoz.

4 ¶ Idővel az egyiptomiak megfigyelték, hogy a nem téglából épített sírokba helyezett holttestek megőrződtek — tartósodtak — a szikes homok hatására, míg a téglából épített boltozatok alá temetettek elrothadtak.

E megfigyelések vezettek azokhoz a kísérletekhez, melyek eredménye a holtak balzsamozásának későbbi szokása lett. Az egyiptomiak hitték, hogy a test tartósítása lehetővé teszi az illető számára a következő életbe való átmenetet. Annak érdekében, hogy az egyén jól azonosítható legyen a távoli jövőben is, miután a test már elrothadt, a testtel együtt elhelyeztek egy temetkezési szobrot is a sírban, képmást vésve a koporsóra. E temetkezési szobrok készítése az egyiptomi művészet nagymértékű fejlődéséhez vezetett.

5 Az egyiptomiak évszázadokon át hitték, hogy a sírok megvédik a testet és biztosítják a halál utáni boldog életet. A varázslási szokások későbbi fejlődése, jóllehet a

bölcsőtől a sírig tartó terhet jelentett, feleltébb hatékonyan szabadította meg őket a sírok vallásától. A papok varázserejű szövegeket véstek a koporsókra, melyekről azt hitték, hogy védelmet nyújtanak az ellen, hogy „az ember szívét elragadják az alvilágban”. E varázserejű szövegek változatos gyűjteményét készítették el és őrizték meg a halottaskönyvben. De a Nílus-völgyben a varázslási szertartás már korán kiterjedt a lelkiismeret és a jellem területeire, melynek mértékét az akkori idők szertartásai nem gyakran érték el. És később az üdvözülés elérése érdekében ezen erkölcstani és erkölcsi eszményképekre, semmint a gondosan kialakított sírokra támaszkodtak.

6 ¶ Az e korok babonaságait jól példázza,

hogy általános volt az a hiedelem, hogy a köpetnek hatékony gyógyító hatása van, mely felfogás Egyiptomból eredt és onnan terjedt át Arábiába és Mezopotámiába. Horusz és Szet mondabeli csatájában az ifjú isten elveszítette a szemét, azonban Szet legyőzése után e szemet helyreállította a bölcs Thoth isten, aki beleköpött a sebbe és meggyógyította azt.

7 ¶ Az egyiptomiak sokáig hitték, hogy az éjszakai égbolton pislákoló csillagok az arra érdemes holtak lelkeinek továbbélését jelképezik; a többi továbbélőről úgy gondolták, hogy felszívódtak a napban. Egy bizonyos időszakban a napimádás az ősök imádásának egyik válfajává lett. A nagy temetkezési gúla lejtős bejárati átjárója egyenesen a sark-

csillag felé mutatott, így a király lelke, miután a sírból kiemelkedett, egyenesen az állandó helyzetű csillagok rendíthetetlen nyugalmú csillagvilágai, a királyok feltételezett lakóhelye felé vehette az irányt.

8 Látva a nap ferde sugarait a felhők között a föld irányába átszűrődni, úgy gondolták, hogy azok a mennyei lépcső leereszkedését jelzik, amin a király vagy más igaz lélek felmehetett. „Pepi király fénysugarat terített lépcsőként a lába alá, melyen feljuthatott az anyjához.”

9 A Melkizedek húsvér testben való megjelenésekor az egyiptomiak a környező népekénél jóval magasabb rendű vallással rendelkeztek. Azt hitték, hogy a testtől elvált lélek, amennyiben megfelelően fel volt szerel-

kezve varázsigékkel, elkerülheti az ártó rossz szellemeket és eljuthat Ozirisz ítélőcsarnokába, ahol, amennyiben „gyilkosság, rablás, hamisság, házasságtörés, lopás és önzőség” vádjában ártatlan volt, beengedtetett az üdvözülés birodalmába. Ha e lélek a mérlegen megmérettetett és könnyűnek találtatott, elküldetett a pokolba, a Halottfalóhoz. És ez sok környező nép hiedelmeihez képest a jövőbeli életről alkotott viszonylag fejlett felfogás volt.

[10] A földön eltöltött húsvér testbeli életben elkövetett bűnökért a túlvilágon való megítéltetés fogalmát Egyiptomból vitték át a héber istentanba. A megítéltetés szó a héber Zsoltárok egész könyvében csupán egyszer fordul elő, és azt az istendicsőítő éneket

is egy egyiptomi írta.

3. AZ ERKÖLCSI FELFOGÁSOK FEJLŐDÉSE

[1] Bár az egyiptomi műveltség és vallás főként az andita Mezopotámiából származott és nagymértékben átadódott a következő polgárosodott társadalmaknak a hébereken és a görögökön keresztül, az egyiptomiak társadalmi és erkölcstani eszményelvűségéből nagyon is sok minden a Nílus völgyében jelent meg tisztán evolúciós fejleményként. Függetlenül attól, hogy sok andita eredetű igazságot és műveltségi elemet vettek át, Egyiptomban több erkölcsi műveltség alakult ki tisztán emberi fejlődésként, mint amennyi hasonlóan természetes eljárások-

kal megjelent bármely más elzárt területen Mihály alászállását megelőzően.

[2] Az erkölcsi evolúció nem teljesen a kinyilatkoztatástól függ. Magas erkölcsi értékű fogalmak származhatnak az ember saját tapasztalásaiból is. Az ember azért képes még szellemi értékeket is kialakítani és mindenségrendi látásmódot is levezetni a személyes élményelvi életéből, mert isteni szellem lakozik benne. A lelkiismeret és a jellem ilyen természetes kialakulási folyamatait az igazság tanítóinak rendszeres megjelenései is erősítették, akik az ősidőkben a második Édenből, később pedig a Melkizedek sálemi központjából érkeztek.

[3] Évezredekkel azelőtt, hogy a sálemi evangélium behatolt volna Egyiptomba, az or-

ság erkölcsi vezetői igazságosságot, pártatlanságot és a kapzsiság elkerülését tanították. Háromezer évvel a héber írások elkészítése előtt az egyiptomiak jelmondata ez volt: „Magasztos ember, kinek mércéje a pártatlanság; aki ezen az úton jár.” Szelídséget, mértéktartást és megfontoltságot tanítottak. E korszak egyik nagy tanítójának üzenete az volt, hogy „Tégy jót és bánj igazságosan mindenkivel”. E korszak egyiptomi hármasa az Igazság-Igazságosság-Pártatlanság volt. Az Urantia tisztán emberi vallásai közül egy sem haladta meg soha a Nílusvölgy ezen egykori emberszeretetének társadalmi eszményképeit és erkölcsi nagyságát.

4 E kifejlődő erkölcstani eszmék és erkölcsi

eszményképek talaján virágoztak ki a sálemi vallás továbbélő tantételei. A jó és a rossz fogalmai készséges válaszra találtak egy olyan nép szívében, mely hitte, hogy „élet adatik a békésnek és halál a bűnösnek”. „A békés az, aki azt teszi, ami szeretnivaló; a bűnös az, aki azt teszi, ami gyűlöletes.” A Nílusvölgy lakói évszázadokon át e kibontakozó erkölcstani és társadalmi rendszabályok szerint éltek, mielőtt egyáltalán fogalmat alkottak volna a helyesről és a helytelenről — a jóról és a rosszról.

5 ¶ Egyiptom értelmi és erkölcsi volt, de nem volt teljesen szellemi. Hatezer év alatt mindössze négy nagy látnok jelent meg az egyiptomiak között. Amenemopét csak egy ideig követték; Okhbant megölték; Ikhna-

tont elfogadták, de csak ímmel-ámmal és csak egy rövid nemzedéknyi időre; Mózest elutasították. Megismételjük, hogy inkább politikai, semmint vallási jellegűek voltak azok a körülmények, melyek megkönnyítették Ábrahám és később József számára, hogy nagy hatást gyakoroljanak az emberekre Egyiptom szerte az egy Isten sálemi tanításaiban. De amikor a sálemi hitterjesztők először léptek Egyiptom területére, akkor ezzel a mezopotámiai bevándorlók módosított erkölcsi mércéit is magáénak valló, magas erkölcstani szintre fejlődött műveltséggel találkoztak. E korai Nílus-völgyi tanítók voltak az elsők, akik a lelkiismeretről azt hirdették, hogy az az Isten parancsa, az

Istenség hangja.

4. AMENEMOPE TANÍTÁSAI

[1] A kellő időben Egyiptomban megjelent egy tanító, akit sokan az „ember fiának” neveztek, mások pedig Amenemopénak. E látnok a lelkiismeretet emelte a jó és a rossz közötti döntés legmeghatározóbb elemévé, tanította a bűnért járó büntetést, és hirdette a napistenséghez folyamodáson keresztüli üdvözülést.

[2] Amenemope azt tanította, hogy a javak és a vagyon az Isten ajándéka, és e fogalom igencsak befolyásolta a később megjelenő héber bölcseletet. E nemes tanító hitte, hogy az Isten-tudat a döntő tényező mindenféle viselkedésben; hogy minden pilla-

natot az Isten jelenlétének és a neki való felelősségnek a felismerésével kell megélni. E bölcs ember tanításait később lefordították héberre is és e nép szent könyvévé vált még jóval azelőtt, hogy az Ószövetséget írásba foglalták volna. E jó ember fő hitszónoklata a fiának a magas kormányzati tisztségekben mutatandó becsületességre és őszinteségre való nevelésével volt kapcsolatos, és e régi és nemes nézeteket bármely mai államférfi is tisztelhetné.

3 E Nílus-menti bölcs férfi azt tanította, hogy „a javak szárnyra kapnak és elrepülnek” — hogy minden földi dolog mulandó. Az ő nagy imája a „félelemtől való megszabadulás” volt. Arra buzdított mindenkit, hogy forduljon el „az emberek szavaitól”

„az Isten tettei felé”. Lényegében ezt tanította: Az ember javasol, az Isten viszont elrendel. A héberre lefordított tanításai meghatározták az ószövetségi Példabeszédek könyvének világszemléletét. A görög fordítása pedig minden későbbi hellén vallási bölcseletet befolyásolt. A későbbi alexandriai bölcselő, Filó is rendelkezett a Bölcsesség könyvének egy példányával.

4 Amenemope a működése során a kifejlődött erkölcstan és a kinyilatkoztatott erkölcsök megőrzésére törekedett, és az írásaiban tovább is adta a hébereknek és a görögöknek. Nem ő volt e korszak legnagyobb vallási tanítója, de ő volt a legbefolyásosabb annyiban, hogy hatással volt a nyugati polgárosodott társadalom kibonta-

kozása két alapvető fontosságú láncszemének későbbi gondolkodására — a héberekére, akiknél a nyugati vallásos hit a tetőfokáig fejlődött, és a görögökére, akik a tisztán bölcseleti gondolkodást a legmagasabb európai szintre juttatták.

5 ¶ A héber Példabeszédek könyvének tizenötödik, tizenhetedik, huszadik fejezete, és a huszonkettedik fejezetének tizenhetedik versétől a huszonnegyedik fejezet huszonkettedik verséig tartó részei csaknem szó szerint Amenemope Bölcsesség könyvéből valók. A héber Zsoltárok könyvének első istendicsőítő énekét Amenemope írta és ez képezi Ikhnaton tanításainak lényegét is.

5. A FIGYELEMRE MÉLTÓ IKHNATON

[1] Amenemope tanításai lassan kihullottak az egyiptomiak emlékezetéből, amikor is egy egyiptomi sálemi orvos hatásán keresztül a királyi család egyik nőtagja magáévá tette a Melkizedek tanításokat. E nő rávette a fiát, Ikhnatont, Egyiptom fáraóját, hogy elfogadja az Egy Istenről szóló eme tantételeket.

[2] A Melkizedek húsvér testből való eltűnésétől fogva eddig az időpontig emberi lény nem rendelkezett ilyen bámulatosan tiszta képpel a sálemi kinyilatkoztatott vallásról, mint Ikhnaton. Némely tekintetben ezen ifjú egyiptomi király az egyik legfigyelemreméltóbb személy az emberi történelem-

ben. A Mezopotámiában végbement, egyre erősödő szellemi hanyatlás idején ő tartotta életben El Elyon, az Egy Isten tantételét Egyiptomban, s ezzel fenntartotta azt a bölcseleti egyistenhívő csatornát, amely alapvető fontosságú volt az akkor még jövőbelinek számító Mihály-alászállás vallási háttere szempontjából. És egyebek mellett e hősi tett felismerése volt az, amiért a gyermek Jézust elvitték Egyiptomba, ahol Ikhnaton némely szellemi utódja, látva őt, bizonyos mértékig megértette az ő urantiai isteni küldetésének bizonyos szakaszait.

[3] Mózes, a Melkizedek és Jézus közötti idők legnagyobb jelleme, a héber emberfajta és az egyiptomi királyi család közös ajándéka volt a világnak; és ha Ikhnaton rendelkezett

volna Mózes sokoldalúságával és rátermettségével, ha a meglepő vallási vezetői képességeihez fogható politikai éleseszűségről tett volna tanúbizonyságot, akkor Egyiptom vált volna az akkori kor nagy egyistenhívő nemzetévé; és ha így történt volna, akkor éppenséggel elképzelhető, hogy Jézus Egyiptomban töltötte volna a halandó életének nagyobb részét.

4 Az egész történelemben soha egyetlen király sem törekedett oly módszeresen arra, hogy egy egész nemzetet áttérítsen a többistenhitről az egyistenhitre, mint ahogy azt a rendkívüli Ikhnaton tette. E fiatal uralkodó a leghihetetlenebb elszántsággal szakított a múlttal, változtatott nevet, hagyta el a fővárosát, épített egy teljesen új várost, és terem-

tett új művészetet és irodalmat egy egész nép számára. De túl gyorsan haladt; túl nagyot épített, nagyobbat, mint ami megállt volna, miután ő elment. Megismételjük, hogy nem tudott gondoskodni a népe anyagi helyzetének megszilárdulásáról és jólétéről, s ezek mind a vallási tanításai ellen hatottak, amikor a bajok és az elnyomás későbbi hullámai végigsöpörtek az egyiptomiakon.

5 Ha a meglepően tiszta szemlélettel és rendkívül céltudatossággal rendelkező eme férfi olyan politikai éleslátással bírt volna, mint Mózes, akkor megváltoztatta volna a vallás fejlődésének és az igazság kinyilatkoztatásának a nyugati világbeli egész történetét. Az élete során képes volt megzaboláz-ni a papok működését, akiket a hitelüktől

általánosan megfosztott, azonban ők titokban fenntartották a vallásgyakorlatukat és nyomban működésbe léptek, amint a fiatal király kezéből kikerült a hatalom; és nem haboztak Egyiptom minden későbbi problémáját kapcsolatba hozni az ő uralkodása alatti egyistenhit meghonosításával.

6 Ikhnaton nagyon bölcsen a napisten álcája alatt vezette be az egyistenhitet. A sálemi orvos tanácsára hozta meg döntését, hogy az Egyetemes Atya imádásához minden istennek a nap imádásába való beolvasztása révén közelítsen. Ikhnaton felhasználta az akkoriban létezett Aton-hitnek az Istenség atyaságával és anyaságával kapcsolatos általános tantételeit és egy olyan vallást teremtett, amely bensőséges imádati kapcsolatot

ismert el az ember és az Isten között.

7 Ikhnaton elég bölcs volt ahhoz, hogy kifelé fenntartsa Aton, a napisten imádását, s közben a társait az Egy Isten, Aton teremtője és a mindenek legfelsőbb Atyja rejtett imádására vezesse. Ez az ifjú tanító-király termékeny író volt, ő volt a szerzője „Az Egy Isten” értekezésnek, egy harmincegy fejezetből álló könyvnek, melyet a hatalmukat visszaszerző papok később teljesen elpusztítottak. Ikhnaton százharminchét dicsőítő éneket is írt, melyek közül tizenkettő máig megőrződött a héber szerzőnek tulajdonított ószövetségi Zsoltárok könyvében.

8 ¶ Ikhnaton vallásában a mindennapi élet legfelsőbb rendű szava a „pártatlanság” volt, és a jót cselekedni fogalmát gyorsan kiter-

jesztette úgy, hogy az magába foglalja a nemzetközi és a nemzeti erkölcstant is. Ebből meglepő személyes jámborság fakadt, és ezt az értelmesebb férfiak és nők körében az Isten megtalálására és megismerésére irányuló tiszta törekvés jellemezte. Akkoriban a társadalmi rang vagy a vagyon a törvény előtt egyetlen egyiptominak sem jelentett előnyt. Az egyiptomiak családi élete nagyban hozzájárult az erkölcsi műveltség megőrzéséhez és szintjének emeléséhez, és ösztönzője volt a palesztinai zsidók későbbi nagyszerű családi életének is.

9 Ikhnaton evangéliumának végzetes gyengesége éppen a legnagyobb igazsága volt, az a tanítás, hogy Aton nemcsak Egyiptom teremtője, hanem az „egész világé, az emberé

és az állatoké, és minden idegen földé, még Szíriáé és Kúsé, Egyiptom e szomszédos vidékéé is. Ő helyez el mindent és elégíti ki mindenek igényeit." Ezen istenségfogalmak magasrendűek és nemesek voltak, de nem voltak hazafiasak. A nemzetköziségnek a vallásban megjelenő e nézetei nem javították az egyiptomi hadsereg küzdőszellemét a harctéren, ugyanakkor hatékony fegyvereket jelentettek a papok számára, akik az ifjú király és az ő új vallása ellen használták fel azokat. Ikhnaton istenségképe a későbbi héberekét messze meghaladta, azonban túlságosan haladó volt, semhogy nemzetépítő célokat szolgálhatott volna.

10 ¶ Bár az egyistenhiten alapuló eszménykép megszenvedte Ikhnaton eltűnését, az

egy Isten eszméje számos embercsoport elméiben megmaradt. Ikhnaton veje a papokkal tartott, visszatért a régi istenek imádásához, s a nevét Tutanhamonra változtatta. A főváros újra Théba lett, és a papok a vidék jó részét megkaparintották, végül egész Egyiptom egyhetedét megszerezték; és ekkor az e rendbe tartozó egyik pap arra vetemedett, hogy magához ragadja a koronát.

11 Ám a papok nem tudták teljesen lecsillapítani az egyistenhit keltette hullámverést. Egyre inkább arra kényszerültek, hogy összekapcsolják és összekössék az isteneiket; az istenek családja egyre inkább megfogyatkozott. Ikhnaton a mennyek lángoló korongját a teremtő Istennel társította, és ez az eszme lángra lobbant az emberek, sőt

a papok szívében, jóval azután, hogy a fiatal vallásmegújító eltávozott. Az egyistenhit felfogása sohasem halt ki az emberek szívében Egyiptomban és a világon. Egészen az ugyanezen isteni Atya, az egy Isten Teremtő Fiának megérkezéséig fennmaradt, mely isteni Atyának az imádását Ikhnaton oly buzgón hirdette egész Egyiptomban.

12 Ikhnaton tantételének gyengesége abban állt, hogy olyan fejlett vallást kínált, hogy csak a művelt egyiptomiak tudták teljesen megérteni a tanításait. A mezőgazdasági munkából élő egyszerű emberek sohasem tudták igazán felfogni az ő evangéliumát, és ezért készek voltak a papokkal visszafordulni Ízisz és társa, Ozirisz régi imádásához, mely utóbbiról úgy tartották, hogy csodásan

feltámadt Szet, a sötétség és a gonosz istenének kezétől elszenvedett kegyetlen halálból.

13 A minden ember által elérhető halhatatlanság tanítása túlságosan haladó volt az egyiptomiak számára. Csakis a királyoknak és a gazdagoknak ígértek feltámadást; ezért balzsamozták be és tartósították oly gondosan a testüket a sírban, számítva az ítélet napjára. Azonban az Ikhnaton által tanított üdvözülés és feltámadás demokráciája végül felülkerekedetett, olyannyira, hogy az egyiptomiak később még az állatvilág továbbélésében is hittek.

14 ¶ Bár nyilvánvalóan eredménytelen lett ennek az egyiptomi uralkodónak ama törekvése, hogy a népét az egy Isten imádására rábírja, meg kell jegyeznünk, hogy

a munkálkodásának következményei évszázadokon át fennmaradtak Palesztinában és Görögországban, és hogy Egyiptom lett a nílusi evolúciós műveltség és az eufráteszi kinyilatkoztatott vallás együttesének közvetítője minden későbbi nyugati nép számára.

15 A Nílus-völgyben erkölcsi fejlődést és szellemi gyarapodást felmutató e nagyszerű kor dicsősége gyorsan letűnőben volt, nagyjából akkor, amikor a héberek nemzeti léte megkezdődött, és az egyiptomi ottlétüket követően e beduinok sokat magukkal vittek e tanítások közül és Ikhnaton számos tantételét is megtartották a faji vallásukban.

6. A SÁLEMI TANTÉTELEK IRÁNBAN

1 Néhány Melkizedek-féle hitterjesztő Palesztinából átkelt Mezopotámián és eljutott

a nagy iráni fennsíkra. A sálemi tanítók több mint ötszáz éven át szépen haladtak előre Iránban, és az egész nemzet a Melkizedek-vallás felé fordult, amikor egy uralkodóváltás kegyetlen üldöztetést váltott ki, s ez gyakorlatilag véget vetett a sálemi vallásgyakorlat egyistenhitre épülő tanításainak. Az ábrahámi szövetség tantétele gyakorlatilag kihalt Perzsiában, amikor az erkölcsi újjászületés nagy századában, a Krisztus előtti hatodik században megjelent a színen Zoroaszter, hogy felélessze a sálemi evangélium parázsló tüzét.

2 Az új vallás megalapítója tetterős és kalandvágyó ifjú volt, aki a mezopotámiai Urba való első zarándokútján — számos egyéb hagyomány mellett — értesült a Kaligasztia-

féle és a Lucifer-féle lázadással kapcsolatos hagyományokról, melyek mindegyike mélyen megérintette a vallásos természetű ifjút. Ennek megfelelően, az Urban töltött idő alatti álmának eredményeként elhatározta, hogy visszatér északi hazájába és ott újjáalakítja a népe vallását. Áthatotta őt az igazságos Isten héber eszméje, az isteniség mózesi felfogása. A legfelsőbb Isten eszméje világosan megjelent az elméjében, és minden más istent ördögnek minősített, azokat a Mezopotámiában megismert démonok rangjára helyezte. Értesült a Hét Tökéletes Szellem történetéről, mert a hagyomány még megvolt Urban, és ennek megfelelően egy hét legfelsőbb istenből álló fényes testületet teremtett, élén Ahura-Maz-

dával. Ezeket az alárendelt isteneket a Helyes Törvény, a Helyes Gondolat, a Nemes Kormányzás, a Szent Jellem, az Egészség és a Halhatatlanság eszményképével társította.

3 És ez az új vallás a cselekvés — a munkálkodás — vallása volt, nem az imáké és a szertartásoké. Ennek Istene legfelsőbb bölcsességűként és a polgárosodás pártfogójaként megjelenített lény volt; harcias vallásbölcselet volt ez, mely harcba mert szállni a gonosszal, a tunyasággal és a visszamaradottsággal.

4 Zoroaszter nem tanította a tűz imádását, de törekedett arra, hogy felhasználja a lángot, mint az egyetemesen és legfelsőbben uralkodó, tiszta és bölcs Szellem jelképét. (Nagyon is igaz, hogy a későbbi követői hó-

doltak e jelképes tűznek és imádták is azt.) Végül egy iráni herceg megtérítését követően az új vallást már karddal is terjesztették. És Zoroaszter hősiesen elesett abban a csatában, melyről azt hitte, hogy az „az Úr fényének igazsága”.

5 ¶ A zoroasztrizmus az egyetlen urantiai hitvallás, mely őrzi a Hét Tökéletes Szellemről szóló dalamatiai és édeni tanításokat. Bár a Háromság fogalmát nem érte el, e vallás bizonyos értelemben megközelítette a Hétszeres Istenét. Az eredeti zoroasztrizmus nem tisztán kettőségi volt; bár a korai tanok a gonoszt a jó időbeli mellérendeltjeként ábrázolták, az a jó végleges valóságához képest határozottan alámerült az örökkévalóságban. Csak a későbbi időkben terjedt el

a jó és a gonosz egyenlő feltételek mellett való küzdelmének hiedelme.

6 A mennyel és a pokollal, valamint az ördögök tantételeivel kapcsolatos zsidó hagyományok, ahogy azokat a héber írásokban rögzítették, a Luciferrel és Kaligasztiával kapcsolatos meglévő hagyományokon alapultak ugyan, főként mégis a zoroasztrizmus híveitől származtak, abból az időből, amikor a zsidók a perzsák politikai és műveltségi uralma alatt álltak. Zoroaszter az egyiptomiakhoz hasonlóan tanított az „ítélet napjáról", de ő ezen eseményt a világvégével hozta összefüggésbe.

7 Még a zoroasztrizmust Perzsiában követő vallás is viselte a hatását. A Zoroaszter tanainak megdöntésével próbálkozó iráni pa-

pok felélesztették az ősi Mitrász-imádást. És a mitraizmus elterjedt szerte a Levantéban és a földközi-tengeri vidékeken, és egy ideig kortársa volt a judaizmusnak és a kereszténységnek is. Zoroaszter tanításai így egymás után három nagy vallásra gyakoroltak komoly hatást: a judaizmusra és a kereszténységre, valamint ezeken keresztül a mohamedán vallásra.

8 ¶ De Zoroaszter fennkölt tanításai és nemes istendicsőítő énekei össze sem hasonlíthatók az ő evangéliumának újabb kiforgatásával, melyet a perzsák vittek véghez a holtaktól való nagy félelmükben, s amelyhez olyan hitet kapcsoltak, amelynek álokoskodásai helyesléséig Zoroaszter sohasem alacsonyodott le.

[9] E nagy ember ama különleges csoport tagja volt, mely a Krisztus előtti hatodik században lépett színre annak érdekében, hogy megóvja Sálem fényét a teljes és végleges kihunyástól, mert az e sötétbe borult világon oly halványan égve mutatta az embernek az örökkévaló élet elérése felé vezető fényutat.

7. A SÁLEMI TANOK ARÁBIÁBAN

[1] Az egy Istenről szóló Melkizedek tanítások az Arab-sivatagban viszonylag későn vertek gyökeret. Csakúgy, mint Görögországban, a sálemi hitterjesztők Arábiában is azért buktak el, mert helytelenül értelmezték Makiventának a túlzott mértékű szervezetépítéssel kapcsolatos intelmeit. De ilyen akadályok nem állták útjukat azon in-

telem értelmezésekor, mely az evangéliumnak a katonai erővel vagy a polgári hatóságok kényszerén keresztül való terjesztésére irányuló mindenféle törekvést tiltott.

2 A Melkizedek tanítások még Kínában vagy Rómában sem terjedtek el kevésbé, mint e sivatagi vidéken, magához Sálemhez is oly közel. Jóval később az után, hogy a keleti és a nyugati népek többsége buddhistává, illetőleg keresztténnyé lett, az Arab-sivatag továbbra is úgy létezett, mint addig évezredeken át. Minden egyes törzs a régi bűvtárgyát imádta, és sok családnak megvolt a maga házi istene. Hosszú időn át folyt a harc a babiloni Istár, a héber Jahve, az iráni Ahura és a keresztény Jézus Krisztusnak az Úr Atyja között. Soha egyetlen felfogás sem

tudta teljesen kiszorítani a többit.

3 Arábia szerte itt-ott léteztek az egy Isten bizonytalan eszméje mellett kitartó családok és nemzetségek. E csoportok őrizték a Melkizedek, Ábrahám, Mózes és Zoroaszter hagyományait. Számos olyan központ is volt, mely válaszolhatott volna a jézusi evangéliumra, azonban a sivatagi vidékek keresztény hitterjesztői merev és hajthatatlan csoportot képeztek azokhoz a kiegyezőkhöz és újítókhoz képest, akik a mediterrán országokban működtek hithirdetőkként. Ha Jézus követői komolyabban vették volna azt a parancsát, hogy „menjetek a széles világba és hirdessétek a jó híreket”, és ha az evangélium hirdetésében engedékenyebbek, a maguk által kiagyalt járulékos társadalmi követelmé-

nyek tekintetében kevésbé szigorúak lettek volna, akkor sok vidék, köztük Arábia is, boldogan fogadta volna el az ács fiának egyszerű evangéliumát.

4 Ama tény ellenére, hogy a nagy levantei egyistenhitek nem tudtak gyökeret ereszteni Arábiában, e sivatagi terület képes volt egy olyan hitet teremni, mely bár kisebb társadalmi követelményeket támasztott, mégsem volt kevésbé egyistenhiten alapuló.

5 Csupán egyetlen törzsi, faji vagy nemzeti természetű tényező volt a sivatag kezdetleges és szervezetlen hiedelmeiben, és az nem volt más, mint az a különös és általános tisztelet, mellyel csaknem minden arab törzs hajlandó volt adózni egy bizonyos fekete bűvkőnek egy bizonyos templomban,

Mekkában. E közös kapcsolódási pont és hódolati kapocs vezetett később az iszlám vallás megalapításához. Ami Jahve, a tűzhányószellem volt a zsidó szemitáknak, az lett a Kába-kő az arab unokatestvéreiknek.

6 Az iszlám ereje mindig is Allahnak, mint az egyetlen Istenségnek a világos és jól meghatározott képében volt; a gyengesége pedig abban, hogy a hit terjesztéséhez katonai erőt alkalmazott, valamint abban, hogy a nőt lealacsonyította. De rendületlenül kitartott a mindenek Egy Egyetemes Istenségének képe mellett, „aki látja a láthatatlant és a láthatót. Ő az irgalmas és a könyörületes.” „Isten valóban bőséges jóságot mutat minden embernek.” „És amikor beteg vagyok, ő az, ki meggyógyít.” „Mert mindig, ahol hárman

együtt szólnak, Isten ott van negyedikként," mert vajon nem ő „az első és az utolsó, és a látható és a rejtett"?

7 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

96. ÍRÁS

JAHVE — A HÉBEREK ISTENE

AZ ISTENSÉG értelmezésekor az ember először minden istent beleért e fogalomba, majd az összes idegen istent alárendeli a törzsi istenségének, és végül a végső, legfelsőbb értékkel bíró egy Isten kivételével mindet elveti. A zsidók az összes istenségüket az Izráel Úristenének kifinomultabb fogalmává egyesítették. A hinduk hasonlóképpen gyúrták össze a sokféle istenüket a Rigvédában bemutatott „istenek egy szellemiségévé", míg a mezopotámiaiak a központosítottabb Bel-Marduk fogalommá silányították azokat. Az egyistenhit ezen eszméi nem sokkal Makiventa Melkizedeknek a palesztinai Sálemben va-

ló megjelenését követően megérlelődtek az egész világon. A Melkizedek-féle istenségkép azonban nem hasonlított a beleértéssel, alárendeléssel és kizárással kialakított bölcselethez; az kizárólag a *teremtő erőn* alapult és nagyon rövid időn belül hatást gyakorolt a fejlettebb mezopotámiai, indiai és egyiptomi istenségképekre.

2 ¶ A sálemi vallásnak hagyományosan hódoltak a kéniek és néhány más kánaáni törzs is. És ez volt a Melkizedek-megtestesülés egyik célja: hogy az egy Istenről szóló valamely vallást úgy támogasson, hogy előkészítse a terepet azon egy Isten Fiának a földi alászállásához. Mihály aligha jöhetett volna el az Urantiára addig, amíg nem létezett egy nép, mely hitt az Egyetemes Atyában és

amelynél megjelenhetett.

3 A sálemi vallás Palesztinában a kénieknél hitvallásként létezett, és a héberek által később átvett eme vallást elsőként az egyiptomi erkölcsi tanítások befolyásolták; később a babiloni istentani gondolkodás; végül pedig a jóról és a rosszról alkotott iráni felfogások. A héber vallás a tényalapját tekintve az Ábrahám és Makiventa Melkizedek közötti szövetségre épül, kialakulását tekintve számos egyedi helyzeti körülmény eredménye, műveltségbeli elemeihez viszont szabadon kölcsönzött az egész Levante vallásából, erkölcsiségéből és bölcseletéből. Egyiptom, Mezopotámia és Irán erkölcsiségének és vallásos gondolkodásának sok eleme a héber valláson keresztül került át a nyugati

népekhez.

1. ISTENSÉGKÉPEK A SZEMITÁK KÖRÉBEN

[1] A korai szemiták mindent úgy tekintettek, mint amiben szellem lakozik. Ott voltak az állat- és a növényvilág szellemei; az évszakok szellemei, a sarjak ura; a tűz, a víz és a levegő szelleme; a félt és imádott szellemek igazi panteonja. És a Melkizedek tanítása az Egyetemes Teremtőről sohasem rombolta le teljesen az ezen alárendelt szellemekben, illetőleg természeti istenekben való hitet.

[2] A hébereknek a többistenhitből a többőlegyet istenimádaton keresztül az egyistenhitig tartó fejlődése nem töretlen és folyamatos fogalmi átalakulás volt. Az istenség-

képeik fejlődése során számos visszafordulásra kerül sor, míg bármely adott korszakban a különféle szemita hívőcsoportok körében különféle isteneszmék léteztek. Időről időre számos kifejezést alkalmaztak az Istenről alkotott fogalmaikra, és a fogalomzavar elkerülése érdekében e különféle istenségcímeket úgy értelmezzük, ahogy azok a zsidó istentan fejlődéséhez kapcsolódnak:

3 1. *Jahve* a dél-palesztinai törzsek istene volt, akik e fogalmat a Hóreb-hegy, a Sinai-tűzhányó istenségével társították. Jahve csak egy volt az ezer meg ezer természeti isten közül, melyek a szemita törzsek és népek figyelmét és imádatát felkeltették.

4 ¶ 2. *El Elyon*. Évszázadokkal a Melkizedek sálemi jelenlétét követően az ő Isten-

ségről szóló tantétele különféle változatokban élt tovább, azonban azt általában az El Elyon, a menny Fenséges Istene kifejezésével jelölték. Sok szemita, beleértve Ábrahám közvetlen leszármazottait is, az idők során Jahvét és El Elyont is imádta.

5 ¶ 3. *El Shaddai.* Nehéz elmagyarázni, hogy az El Shaddai mit is jelent. Ez olyan összetett istenkép, mely Amenemope Bölcsesség könyvének tanításaiból származik, s amelyet módosított az Atonról szóló Ikhnaton-féle tantétel és még tovább módosított az El Elyon fogalmában megtestesülő Melkizedek-féle tanítás. De amint az El Shaddaira vonatkozó felfogás megjelent a héber elmében, a sivatagi Jahve-hiedelmek nyomban erős hatást gyakoroltak rá.

[6] E korszak uralkodó vallási eszméinek egyike az isteni Gondviseléssel kapcsolatos egyiptomi felfogás volt, az a tanítás, hogy az anyagi jólét nem más, mint az El Shaddai szolgálatának jutalma.

[7] ¶ 4. *El.* Mindeme szókincsbeli bizonytalanság és fogalomzavar közepette sok ájtatos hívő őszintén törekedett mindezen kialakult isteniségeszmék imádására, és a gyakorlatban ennek az összetett Istenségnek a megjelölésére alkalmazták az El kifejezést. És ebbe beleértettek még más beduin természeti isteneket is.

[8] ¶ 5. *Elohim.* Kish-ben és Urban sokáig léteztek olyan sumér-káld népcsoportok, akik az ádámi és a Melkizedek-féle idők hagyományaira alapozva tanították a három-

egyben Isten felfogását. E felfogást magukkal vitték Egyiptomba is, ahol e Háromságot Elohim, illetőleg egyes számban Eloah, neve alatt imádták. Az egyiptomi és a későbbi alexandriai, de héber származású bölcselők körei e több Isten egységét tanították, és a kivonulás idején Mózes számos vallási tanácsadója hitt e Háromságban. De a háromsági Elohim fogalma mindaddig nem vált a héber istentan szerves részévé, amíg a babiloniak ki nem terjesztették rájuk a politikai befolyásukat.

9 ¶ 6. *Vegyes elnevezések.* A szemiták nemigen szerették néven nevezni az Istenségüket, és ezért időről időre különféle megjelöléseket alkalmaztak, mint például: az Isten Szelleme, az Úr, az Úr Angyala, a Min-

denható, a Szent, a Felséges, Adonai, az Öreg Korú, Izráel Úristene, a Menny és a Föld Teremtője, Kiriosz, Jah, a Seregek Ura, és a Mennybéli Atya.

10 ¶ A *Jehova* a legutóbbi időkben használatos kifejezés a végül a héber gyakorlatban kialakult, kiteljesített Jahve-fogalom megjelölésére. De a Jehova megnevezés egészen Jézus kora után ezerötszáz évig még nem volt használatos.

11 ¶ Nagyjából Kr.e. 2000-ig a Sinai-hegy átmenetileg működő tűzhányóként viselkedett, alkalmi kitörései egészen az izraelitáknak az e térségben való ottlétének időszakáig folytatódtak. E tűzhányókitöréseket kísérő tűz és a füst, valamint a robajlás szerű dörejek mind nagy hatással voltak a környe-

ző területeken élő beduinokra és félelemmel vegyes bámulatot keltettek bennük, és ezért aztán erősen félték Jahvét. A Hóreb-hegy e szelleme később a héber szemiták istene lett és végül őt tartották az összes többi isten közül a legfelsőbbnek.

12 A kánaániak már régóta hódoltak Jahvénak, és bár a kéniek közül sokan hittek valamennyire El Elyonban, a sálemi térség mindenek fölött álló istenében, a kánaániak többsége, ha nem is túl szorosan, de kötődött a régi törzsi istenségek imádásához. Nemigen akarták lecserélni a nemzeti istenségeiket egy nemzetközi, hogy azt ne mondjuk, bolygóközi Istenre. Nem hajlottak az egyetemes-istenségi felfogásra, és ezért e törzsek megmaradtak a törzsi isten-

ségeik imádása mellett, beleértve Jahvét és az ezüst- és aranyborjút is, mely utóbbiak a Sinai-tűzhányó szelleméről alkotott beduin pásztori felfogást jelképezték.

13 A szíriaiak amellett, hogy imádták az isteneiket, szintén hittek a héberek Jahvéjában, mert a látnokaik azt mondták a szír királynak: „A hegyeknek istenei az ő isteneik; azért voltak erősebbek nálunk; de vívjunk csak meg velük a síkon, és meglátod, legyőzzük őket.”

14 Az emberi műveltség fejlődésével a kisebb istenek alárendelődnek egy legfelsőbb istenségnek; a nagy Jupiter csak felkiáltásként marad meg. Az egyistenhívők az alárendelt isteneiket szellemekként, démonokként, sorsokként, sellőkként, tündérek-

ként, jótevő manókként, törpökként, családi kísértetekként és gonosz szemként tartják meg. A héberek megélték a többől-egyet istenimádatot is és sokáig hittek a Jahvétól különböző istenek létezésében, de egyre inkább úgy gondolták, hogy ezek az idegen istenségek Jahve alárendeltjei. Elfogadták Kámosnak, az amoriak istenének a tényleges létét, azonban úgy tartották, hogy ő is Jahve alárendeltje.

15 Az összes halandói istenelmélet közül Jahve eszméje ment át a legalaposabb fejlődésen. Fokozatos fejlődése csak az ázsiai Buddha felfogás átalakulásával vethető össze, mely végül elvezetett az Egyetemes Abszolút fogalmához, pontosan úgy, ahogy a Jahve felfogás végül elvezetett az Egyete-

mes Atya eszméjéhez. De ami a történelmi tényeket illeti, látnotok kell, hogy bár a zsidók az istenségképeiket a Hóreb-hegy törzsi istenétől a későbbi idők szeretetteljes és irgalmas Teremtő Atyjáig alakítva módosítgatták, nem változtatták meg a nevét; az Istenség ezen átalakuló fogalmát mindvégig Jahvénak nevezték.

2. A SZEMITA NÉPEK

[1] A keleti szemiták jól szervezett és jól irányított lovasnépek voltak, akik megszállták a termékeny félhold keleti területeit és ott egyesültek a babiloniakkal. Az Ur közelében élő káldok a keleti szemiták legfejlettebb népei közé tartoztak. A fóníciaiak a kevert szemita népek felsőbbrendű és jól szervezett

csoportját alkották, akik Palesztina nyugati részét, valamint a földközi-tengeri partvidéket uralták. Faji értelemben a szemiták az Urantia legkevertebb népei közé tartoztak, csaknem mind a kilenc emberfajta örökségét hordozták.

2 Az arábiai szemiták újra meg újra betörtek az északi Ígéret Földjére, a „tejjel és mézzel folyó” vidékre, azonban ugyanilyen gyakran vissza is verték őket a jobban szervezett és polgárosodottabb északi szemiták és hettiták. Később, egy rendkívül súlyos éhínség idején, e vándorló beduinok nagyszámban léptek Egyiptom területére, hogy az egyiptomi építkezéseken bérmunkásként dolgozzanak, de abban a keserű élményben kellett részesülniük, hogy a Nílus-völgy kö-

zönséges és elnyomott munkásainak mindennapos kemény munkáját végző rabszolgákká váltak.

3 Csak Makiventa Melkizedek és Ábrahám korát követően alakult úgy, hogy bizonyos szemita törzseket a sajátos vallási hiedelmeik miatt Izráel gyermekeinek, később pedig hébereknek, zsidóknak és a „választott népnek” kezdtek hívni. Ábrahám nem minden hébernek volt a faji ősapja; még csak nem is ő volt az őse az összes, Egyiptomban fogságban tartott beduin szemitának. Igaz, hogy az Egyiptomból kivonuló utódai alkották a későbbi zsidó nép magját, azonban az Izráel nemzetségeibe bekerült férfiak és nők túlnyomó többsége sohasem élt Egyiptomban. Ők csak olyan, szintén vándorló népek vol-

tak, akik úgy döntöttek, hogy követik Mózest, amikor Ábrahám gyermekei és a szemita társaik Egyiptomból elindulva áthaladtak Észak-Arábián.

4 ¶ Az El Elyonra, a Fenségesre vonatkozó Melkizedek-féle tanítás, valamint a hiten keresztül elérhető isteni kegyről szóló szövetség nagyobbrészt feledésbe merült a szemita népek egyiptomi rabszolgasorba taszításának idejére, mely népcsoport lassan a héber nemzetté kezdett alakulni. Ám a fogság ezen időtartama alatt ezek az arábiai vándorló népek a faji istenségükként megtartották a régóta meglévő, hagyományos Jahve-hitüket.

5 Jahvét több mint száz különálló arábiai törzs imádta, és a Melkizedek-féle El Ely-

on felfogás színfoltjától eltekintve, mely az egyiptomi műveltebb rétegek, beleértve a kevert héber és egyiptomi fajtákat is, körében továbbélt, a közrendű héber rabszolga-foglyok vallása a varázslás és áldozás régi Jahve-szertartásának átalakított változata volt.

3. A PÁRATLAN MÓZES

[1] A Legfelsőbb Teremtőről alkotott héber fogalmak és eszményképek kialakulásának kezdete arra az időpontra tehető, amikor a szemiták Mózes, a nagy vezető, tanító és szervező irányításával elindultak Egyiptomból. Anyja az egyiptomi királyi családból származott; apja egy szemita összekötő tiszt volt, aki a kormány és a beduin foglyok kö-

zött közvetített. Mózes tehát felsőbbrendű faji forrásokból származó jegyeket hordozott; az ősei olyan erősen kevert fajúak voltak, hogy lehetetlenség bármely faji csoportba besorolni. Ha nem lett volna ilyen kevertfajta, akkor sohasem tudott volna olyan rendkívüli sokoldalúságot és alkalmazkodóképességet mutatni, amely képessé tette őt annak a vegyes összetételű hordának az irányítására, mely végül társult a vezetése alatt Egyiptomból az Arab-sivatagba menekült beduin szemitákkal.

[2] A nílusi királyság műveltségi csábítása ellenére Mózes úgy döntött, hogy sorsközösséget vállal az apja népével. Akkoriban, amikor e nagy szervező az apja népének későbbi felszabadításának tervein dol-

gozott, a beduin foglyoknak nemigen volt vallásnak nevezhető felfogásuk; gyakorlatilag nem rendelkeztek igaz istenképpel és reménytelenül éltek a világban.

3 ¶ Egyetlen vezető sem fogott hozzá soha emberi lények kétségbeesettebb, csüggedtebb, számkivetettebb és tudatlanabb csoportjának az újjászervezéséhez és felemeléséhez. De e rabszolgákban eredendően megvolt a fejlődés lehetősége, és elégséges számú művelt vezetőjük is volt, akiket Mózes kioktathatott a lázadás napjára és a szabadság órájára való felkészülés részeként s akikből így hatékony előkészítő-testület válhatott. E felsőbbrendű férfiakat addig a saját népük felvigyázóiként alkalmazták; azért részesülhettek némi oktatásban, mert Mó-

zes hatni tudott az egyiptomi vezetőkre.

4 Mózes fortélyos tárgyalások útján próbálta elérni a szemita társai szabadon engedését. Ő és fivére egyezséget kötött Egyiptom királyával, melyben engedélyt kaptak, hogy békével elhagyják a Nílus-völgyet és az Arab-sivatagba vonuljanak. Úgy volt, hogy egy szerény összeget és javakat is kapnak fizetségül a hosszú egyiptomi szolgálatukért. A héberek a maguk részéről belementek abba, hogy baráti kapcsolatokat tartsanak fenn a fáraókkal és nem csatlakoznak semmilyen Egyiptom ellenes szövetséghez. A király azonban később úgy határozott, hogy nem ismeri el e szerződést, s ennek okául azt hozta fel, hogy a kémei hűtlenséget észleltek a beduin rabszolgák körében. Azt állította,

hogy azért akarnak felszabadulni, hogy a sivatagba eljutva a vándorló népeket Egyiptom elleni szövetségbe szervezzék.

[5] De Mózest ez nem tántorította el; kivárta a megfelelő időt, és nem egészen egy év múltán, amikor is az egyiptomi haderőket teljesen lekötötte a dél felőli, erős líbiai előrenyomulás és az észak felöli görög tengeri betörés egyidejű és heves támadásának visszaverése, e bátor szervező egy látványos éjszakai menekülésben kivezette honfitársait Egyiptomból. A szabadságért való megindulást gondosan tervezték meg és szakszerűen hajtották végre. És sikerült is nekik, annak ellenére, hogy a fáraó és egy kisebb egyiptomi csapat forró nyomon követte őket, akik a szökevények védőitől mind vereséget szen-

vedtek, sok hadizsákmányt adva a védők kezére, melyet a menekülő rabszolgák előrenyomuló serege további hadizsákmánnyal gyarapított, ahogy az ősi sivatagi otthonuk felé vonultak.

4. JAHVE HIRDETÉSE

[1] A mózesi tanítás fejlődése és felemelkedése csaknem a fél világra hatással volt, és így van ez még a huszadik században is. Jóllehet Mózes értette a magasabb rendű egyiptomi vallásbölcseletet, a beduin rabszolgák azonban keveset tudtak e tanításokról, bár sohasem felejtették el teljesen a Hóreb-hegy istenét, akit az őseik Jahvénak neveztek.

[2] Mózes mind az apja, mind az anyja révén értesült Makiventa Melkizedek tanításairól,

a vallásos hitük közös volta a magyarázat a királyi vérből való nő és a rabszolga népből származó férfi rendkívüli egyesülésének. Mózes apósa El Elyon kéni imádója volt, azonban a felszabadító szülei El Shaddaiban hittek. Mózest így El Shaddai hívőnek nevelték; apósa hatására azonban El Elyon hívő vált belőle; és amikorra a héberek a Sinai-hegynél letáboroztak az Egyiptomból való kimenekülést követően, egy új és teljesebb istenségképet alakított ki (melyet az összes korábbi hiedelmeiből származtatott), s bölcsen úgy döntött, hogy úgy hirdeti a népének, mint a régi törzsi istenük, Jahve kibővített felfogását.

3 Mózes igyekezett e beduinokat megtanítani El Elyon eszméjére, azonban még

Egyiptom elhagyása előtt bizonyossá vált számára, hogy e tantételt sohasem értenék meg teljesen. Ezért szándékosan úgy döntött, hogy engedményként a sivatagi törzsi istenüket teszi a követőinek egyetlen istenévé. Mózes nem különösebben tanított arról, hogy más népeknek és nemzeteknek ne lehetnének más isteneik, de eltökélten kitartott amellett, hogy Jahve a mind felett álló, különösen a héberek számára. De mindig is bosszantotta őt az a kényelmetlen körülmény, hogy az Istenségről általa alkotott új és magasabb rendű eszmét e tudatlan rabszolgák számára Jahve ősi kifejezésének álcájába bújtatva próbálták bemutatni, melyet mindig is a beduin törzsek aranyborjújának jelképével ábrázoltak.

4 ¶ Az a tény, hogy a menekülő héberek is-

tene Jahve volt, megmagyarázza, hogy miért időztek oly sokáig Sinai szent hegyének lábánál, és miért ott kapták a tízparancsolatot, melyet Mózes Jahvénak, a Hóreb istenének nevében tett közzé. A Sinai lábánál való hosszas ottlétük során az újonnan kialakuló héber istenimádási vallási szertartások tovább tökéletesedtek.

5 ¶ Nem valószínű, hogy Mózes valaha is meg tudta volna honosítani az általa javasolt, némiképp fejlettebb szertartásos istenimádást és hogy el tudta volna érni, hogy a követői azt egy negyedévszázadig megőrizzék, ha a táborban folytatott istenimádásuk harmadik hetén nem tört volna ki a Hóreb. „A Jahve-hegy pedig füstölgött, és felment annak füstje, mint a kemencének füstje, és

az egész hegy nagyon rengett.” Ezt az elemi csapást figyelembe véve nem meglepő, hogy Mózes el tudta fogadtatni a testvéreivel azt a tanítást, hogy az Istenük „hatalmas, szörnyűséges, emésztő tüzű, félelmetes és mindenható”.

6 Mózes azt hirdette, hogy Jahve Izráel Úristene, aki a hébereket jelölte ki az ő választott népéül; új nemzetet épített, és a vallási tanításait bölcsen nemzetiesítette, azt mondta a követőinek, hogy Jahve szigorú gazda, „féltékeny Isten”. Mindazonáltal törekedett arra, hogy bővítse az isteniségről alkotott képüket, amikor azt tanította nekik, hogy Jahve „minden test szellemének Istene”, és amikor azt mondta, hogy „az örökkévaló Isten a ti menedéketek, és alant van-

nak örökkévaló karjai”. Mózes azt tanította, hogy Jahve a szövetséget tiszteletben tartó Isten; hogy „nem hagy el téged, sem el nem veszít, sem el nem felejtkezik a te atyáidnak szövetségéről, mert az Úr szeret téged és nem felejtkezik el az esküről, melyet az atyáidnak tett”.

7 Mózes hősies erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy Jahvét a legfelsőbb Istenség rangjára emelje, amikor úgy mutatta be őt, mint aki „hűséges Isten és nincs benne gonoszság, igaz és egyenes minden cselekedetében”. És mégis, e fennkölt tanítás ellenére, a korlátozott felfogóképességű követői miatt kénytelen volt úgy beszélni Istenről, mint aki az ember képéhez hasonlatos, akit dühroham, haragvás és zordság önt el,

sőt aki bosszúálló és akit az emberi viselkedés könnyen befolyásol.

8 Mózes tanításainak hatására e törzsi természeti istenből, Jahvéból Izráel Úristene lett, aki követte őket a vadonon át, sőt a számkivetettségbe, ahol akkoriban minden nép Isteneként tekintettek rá. A későbbi fogság, mely rabszolgává tette a zsidókat Babilonban, végül felszabadította a fejlődő Jahve-képet, hogy felvegye az összes nemzet Istenének egyistenhiten alapuló szerepét.

9 A héberek vallástörténetének legkülönlegesebb és legmeghökkentőbb vonása éppen az istenségkép e folyamatos fejlődése a Hóreb-hegy kezdetleges istenétől az egymást követő szellemi tanítók tanításain át Ésaiás magasan fejlett istenség-tantételeiig, aki a

szeretetteljes és irgalmas Teremtő Atya ama fennkölt felfogását hirdette.

5. MÓZES TANÍTÁSAI

[1] Mózesben rendkívüli keveréket alkotott a katonai vezető, a társadalmi szervező és a vallási tanító. Ő volt a legfontosabb egyénileg működő világtanító és vezető a Makiventa és Jézus közötti korszakban. Mózes megpróbált számos újítást bevezetni Izráelben, de ezekről nem maradtak fenn feljegyzések. Egyetlen emberöltő alatt a több nyelven beszélő úgynevezett héber hordát kivezette a rabszolgaságból és a polgárosodott viszonyoktól távol álló bolyongásból, s közben letette az alapjait egy nemzet későbbi megszületésének és egy emberfajta megma-

radásának.

[2] Azért van olyan kevés feljegyzés Mózes nagyszerű munkájáról, mert a hébereknek a kivonulás idején nem volt írott nyelvük. A Mózes koráról és tetteiről szóló feljegyzéseket a nagy vezető halála után több mint ezer évvel később még létezett hagyományok alapján készítették.

[3] Az egyiptomiak és a szomszédos levantei törzsek vallását meghaladó mózesi eredmények közül sok a Melkizedek idejéből eredő kéni hagyományoknak volt köszönhető. Ama tanítások nélkül, melyeket Makiventa adott át Ábrahámnak és az ő kortársainak, a héberek csak reménytelen sötétségben vonulhattak volna ki Egyiptomból. Mózes és apósa, Jethró összegyűjtötte a Melki-

zedek korabeli hagyományok maradványait, és e tanítások az egyiptomiaktól elsajátítottakkal együtt vezérelték Mózest abban a munkában, hogy az izraeliták számára megteremtse a fejlettebb vallást és szertartást. Mózes szervező volt; kiválasztotta Egyiptom és Palesztina vallásának és erkölcseinek legjobb elemeit és e szokásokat a Melkizedekféle tanításokhoz társítva megszervezte a héber szertartási imádásrendszert.

4 ¶ Mózes hitt a Gondviselésben; alaposan megfertőződött azokkal az egyiptomi tantételekkel, melyek a Nílus és az egyéb természeti elemek természetfeletti ellenőrzéséről szóltak. Nagyszerű képet alkotott Istenről, azonban igencsak nyíltan szólt, amikor azt tanította a hébereknek, hogy ha enge-

delmeskednek az Istennek, akkor „szeretni fog téged, megáld téged és megsokasít téged. És megsokasítja a te méhednek gyümölcsét és a te földednek gyümölcsét — gabonádat, mustodat, olajodat és állataidat. Jobban fogsz boldogulni minden népnél, és távol tart az Úr, a te Istened te tőled minden betegséget és Egyiptomnak minden rossznyavalyáját.” Még azt is mondta: „Emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert ő az, aki erőt ad neked a gazdagságnak megszerzésére.” „Sok népnek adsz zálogos kölcsönt, te pedig nem kérsz kölcsönt. Sok népen fogsz uralkodni, és te rajtad nem uralkodnak.”

5 ¶ Ám igazán sajnálatos volt látni, amint e nagy elme, Mózes, megpróbálja az El Elyonról, a Fenségesről vallott nézetét hozzáalakí-

tani a tudatlan és tanulatlan héberek felfogásához. A köréje gyűlt vezetőknek dörgedelmesen azt mondta, hogy „az Úr, a te Istened egy Isten; nincsen kívüle több”; míg a vegyes sokaságnak kijelentette, hogy „ki olyan, mint a ti Istenetek az összes isten közül?” Mózes bátran és részben sikeresen állt ellen a bűvtárgyaknak és a bálványimádásnak, kijelentve, hogy „nem láttatok ilyesmit azon a napon, amikor az Istenetek a tűz közepéből szólt hozzátok a Hóreben”. Megtiltott mindenféle képi ábrázolást is.

6 Mózes félt hirdetni Jahve irgalmát, előnyben részesítette azt, hogy a népe félelemmel vegyes tisztelettel tekintsen az igazságosság Istenére, mondván: „Az Úr, a ti Istenetek Isteneknek Istene és Uraknak Ura,

nagy, hatalmas és rettenetes Isten, aki nem személyválogató.” Megint csak a féktelenkedő nemzetségek megrendszabályozására törekedett, amikor kijelentette, hogy „a ti Istenetek megöl benneteket, ha nem engedelmeskedtek neki; meggyógyít és éltet, ha engedelmeskedtek neki”. De Mózes azt tanította e törzseknek, hogy csakis akkor lesznek az Isten kiválasztott népe, amennyiben „követik minden parancsolatát és megtartják minden rendelését”.

7 E korai időkben a héberek igen kevés tanítást hallottak az Isten irgalmáról. Az Istent úgy ismerték, mint „a Mindenható; a hadakozó Úr, a csaták Istene, aki erő által dicsőül, ellenséget összetör”. „Az Úr, a ti Istenetek a tábor közepén jár, hogy meg-

szabadítson benneteket.” Az izraeliták úgy gondolkodtak az Istenükről, mint aki szereti őket, de aki egyúttal „megkeményíti a fáraó szívét” és „megátkozza az ellenségeiket”.

8 Jóllehet Mózes röpke pillanatokra láttatta ugyan Izráel gyermekeivel egy egyetemes és jótevő Istenség képét, egészében véve azonban a mindennapi Jahve-képükben szereplő Isten csak kevéssel volt jobb a környező népek törzsi isteneinél. Az istenképük kezdetleges, nyers és emberszerű volt; amikor Mózes eltávozott, e beduin törzsek gyorsan visszatértek a hórebi és a sivatagi régi isteneik félvad képzeteihez. A Mózes által a vezetőinek néha-néha bemutatott teljesebb és fennköltebb istenképet hamarosan teljesen szem elől veszítették, s az emberek többsé-

ge a bűvtárgyi aranyborjúknak, a palesztinai pásztor Jahve-jelképének imádása felé fordult.

9 ¶ Amikor Mózes a héberek vezetését átadta Jósuának, akkorra már Ábrahám, Nahor, Lót és a rokon törzsek más oldalági leszármazottainak ezreit gyűjtötte össze és kovácsolta őket egy pásztorkodó harcosokból álló, önfenntartó és részlegesen önszabályozó nemzetté.

6. AZ ISTENKÉP MÓZES HALÁLA UTÁN

1 Mózes halálát követően a fennkölt Jahvekép gyorsan elenyészett. Jósua és Izráel vezetői tovább ápolták a végtelenül bölcs, jótevő és mindenható Isten mózesi hagyományait, a köznép azonban gyorsan visszatért

Jahve régebbi, sivatagi eszméjéhez. És az istenségkép e visszafejlődése egyre erősödve folytatódott a különféle törzsi vezetők, az úgynevezett Bírák egymást követő uralkodása alatt.

[2] Mózes rendkívüli személyiségének varázsa a követői szívében életben tartotta az egyre teljesebb istenképre való törekvést; de amint végre elérték Palesztina termékeny vidékeit, a vándorló pásztorokból gyorsan átalakultak letelepedett és némiképp megállapodott gazdálkodókká. És az életviteli szokások fejlődése és a vallási nézőpontok változása többé-kevésbé teljes átalakulást eredményezett az Istenük, Jahve természetéről alkotott felfogásuk jellegét illetően. A Sinai zord, nyers, szigorú és mennydörgő si-

vatagi istenének a szeretet, az igazságosság és az irgalom Istenének később megjelenő felfogásává való átalakulása kezdetén a héberek csaknem szem elől tévesztették a mózesi magasztos tanításokat. Közel kerültek ahhoz, hogy az egyistenhittel kapcsolatos minden nézetüket elveszítsék; csaknem elszalasztották annak a lehetőségét, hogy azzá a néppé váljanak, mely alapvető fontosságú láncszemül szolgálhat az Urantia szellemi fejlődésében, azzá a népcsoporttá, mely megőrzi az egy Istenről szóló Melkizedek-féle tanításokat addig a napig, amikor a mindenek ezen Atyjának alászálló Fia megtestesül.

[3] Jósua kétségbeesetten igyekezett megtartani a legfelsőbb Jahve fogalmát a törzsbe-

liek elméjében, azt hirdettette: „Amiképpen Mózessal vele voltam, teveled is veled leszek; el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled.” Jósua szükségesnek tartotta, hogy szigorú evangéliumot tanítson a hitetlen népének, annak a népnek, mely túlságosan is hajlott a régi és hazai vallásban való hitre, de nem volt hajlandó a hit és az igazságosság vallása felé haladni. A Jósua-féle tanításnak a veleje ez lett: „Jahve szent Isten; féltékeny Isten ő; nem bocsátja meg a ti vétkeiteket és bűneiteket.” E korszak legmagasabb rendű fogalma úgy ábrázolta Jahvét, mint „a hatalom, az ítélet és az igazságosság Istenét.”

4 De még e sötét korszakban is megjelent olykor egy-egy magányos tanító, aki az is-

teniség mózesi felfogását hirdette: „Ti, álnokságnak fiai, nem szolgálhatjátok az Urat, mert ő szent Isten.” „Vajon a halandó igaz-e Istennél? Az ő Teremtője előtt tiszta-e az ember?” „Az Isten mélységét elérheted-e? A Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-e? Íme, az Isten fenséges és mi nem ismerhetjük őt. Mindenható, nem foghatjuk meg őt.”

7. A ZSOLTÁROK ÉS JÓB KÖNYVE

[1] A héberek a törzsfőik és a papjaik vezetése alatt valamelyest letelepült életmódot vettek fel Palesztinában. De rövidesen visszasüllyedtek a sivatag tudatlanságot tükröző hiedelmei közé és megfertőződtek a kevésbé fejlett kánaáni vallási szokásokkal. Bálvány-

imádó és szabados néppé váltak, és az Istenségről alkotott felfogásuk jóval azon egyiptomi és mezopotámiai istenképek szintje alá esett, melyeket bizonyos fennmaradt sálemi csoportok tartottak életben, és amely istenképek a Zsoltárok némelyikében és az úgynevezett Jób könyvében fel vannak jegyezve.

2 ¶ A Zsoltárok húsz vagy még több szerző műve; sokat egyiptomi és mezopotámiai tanítók írtak. Ekkoriban, amikor tehát a Levante természeti isteneket imádott, még mindig sokan voltak El Elyon, a Fenséges felsőségében hívők.

3 Vallásos írások egyetlen gyűjteménye sem bővelkedik annyira az Isten iránti áhítatban és lelkesítő eszmékben, mint a Zsoltárok könyve. És igencsak hasznos volna, ha

az istenimádásról szóló irodalom e csodálatos gyűjteményének tanulmányozásakor figyelmet szentelnétek az egyes különálló dicsőítő és imádó énekek forrásának és időrendjének, szem előtt tartva, hogy egyetlen más önálló gyűjtemény sem fog át ilyen nagy időtávot. E Zsoltárok könyve megőrizte azokat a különféle istenképeket, melyeket a sálemi vallás hívei szerte a Levantéban megalkottak és felöleli az Amenemopétól Ésaiásig tartó teljes időszakot. A Zsoltárokban az Istenről alkotott felfogások minden fejlődési szakaszát felvázolták, a törzsi istenség kidolgozatlan felfogásától a későbbi héberek meglehetősen kiterjesztett eszményképéig, ahol is Jahvét úgy ábrázolják, mint szeretetteljes urat és irgalmas Atyát.

4 És ebből a szempontból a Zsoltárok e cso-

portja képezi az áhítatos nézetek legértékesebb és leghasznosabb gyűjteményét, melyet ember egészen a huszadik századig valaha is összeállított. A dicsőítő énekek e gyűjteményének imádati szellemisége meghaladja a világ minden más szent könyvéét.

5 ¶ Az Istenségről a Jób könyvében mutatott tarka kép több mint húsz mezopotámiai vallási tanító csaknem háromszáz év alatt végzett munkáját tükrözi. És amikor a mezopotámiai hitek ezen összeállításában fellelhető fennkölt isteniség-képet olvassátok, felismerhetitek, hogy a valódi Istenre vonatkozó eszme a palesztinai sötét időkben éppen a káldeai Ur szomszédságában őrződött meg a legjobban.

6 Palesztinában gyakran felfogták az Isten

bölcsességét és mindent átható voltát, viszont a szeretetét és az irgalmát ritkán. Az e korok Jahvéja „rossz szellemeket küld az ő ellenségeinek lelkét uralni”; kegyeli a maga engedelmes gyermekeit, s közben mindenki mást átkokkal és szörnyű büntetésekkel sújt. „Semmivé teszi a csalárdok gondolatait; megfogja a bölcseket az ő csalárdságukban.”

7 Csak Urban kelt egy hang s hirdette az Isten kegyelmét, mondván: „Imádkozik Istenhez és ő kegyelmébe veszi, hogy az ő színét nézhesse nagy örömmel, és az embernek isteni igazságosságot ad.” Így hit révén elérhető üdvözülés, isteni kegy hirdettetett Urból: „Könyörül a bűnbánón, és azt mondja: ‚Szabadítsd meg őt, hogy ne szálljon a

sírba, mert váltságot találtam.' Ha bármelyik azt mondja, hogy ‚vétkeztem és az igazat elferdítettem, és ez nem vált hasznomra', az Isten megszabadítja az ő lelkét a sírba szállástól, és megláthatja a fényt." A levantei világ a Melkizedek kora óta nem hallhatott ilyen zengzetes és bátorító üzenetet az ember üdvözüléséről, mint amilyen Elihunak, Ur látnokának és a sálemi hívők papjának, vagyis az egykori mezopotámiai Melkizedek telepes csoport fennmaradt tagjának e rendkívüli tanítása volt.

8 És a sálemi hitterjesztők így tartották fenn Mezopotámiában az igazság fényét a héber népek felbomlásának időszakában, míg megjelent Izráel tanítói hosszú ágának az első eleme, akik nem pihentek mindad-

dig, amíg fogalomról fogalomra építkezve el nem jutottak a mindenek Egyetemes és Teremtő Atyja eszményképének felismeréséhez, a Jahve-felfogás fejlődésének csúcsára.

9 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

97. ÍRÁS

AZ ISTENKÉP FEJLŐDÉSE A HÉBERNÉPEK KÖRÉBEN

A HÉBEREK szellemi vezetői megtették azt, amit előttük senki nem tudott megtenni — úgy szüntették meg az istenképük emberszerű jellegét, hogy közben nem alakították át azt olyan elvont istenségképpé, melyet csak a bölcselők értenek meg. Még az egyszerű emberek is képesek voltak Jahve érett fogalmát úgy venni, mint Atyát, mely ha nem is az egyéné, de legalább a fajtájuké.

2 Az Isten személyiségéről alkotott felfogás, jóllehet világosan tanították azt Sálemben a Melkizedek korában, az Egyiptomból való

menekülés idejére homályos és bizonytalan lett, és a héber elmében csak fokozatosan fejlődött tovább nemzedékről nemzedékre a szellemi vezetők tanításainak hatására. Jahve személyiségének felfogása annak fokozatos fejlődése során folyamatosabb volt, mint az istenségi sajátságok többségéé. Mózestől Malakiásig a héber elmében csaknem töretlen fogalom-bővülés ment végbe az Isten személyiségét illetően, és e felfogást végül Jézusnak a mennyei Atyáról szóló tanításai emelték magasabb és dicsőbb szintre.

1. SÁMUEL — AZ ELSŐ HÉBER LÁTNOK

[1] A környező népek ellenséges viselkedése Palesztinában hamar ráébresztette a héber törzsfőket, hogy nem reménykedhetnek

a túlélésben, hacsak nem tömörítik szövetségbe a törzsi szervezeteiket valamilyen központi vezetés alatt. És az igazgatási hatalom e központosítása jobb lehetőséget teremtett Sámuel számára is ahhoz, hogy tanítóként és vallásmegújítóként működjön.

[2] Sámuel a sálemi tanítók ama hosszú sorába tartozott, akik az istenimádási formáik részeként állhatatosan megmaradtak a Melkizedek-féle igazságok hirdetése mellett. E tanító férfias és eltökélt ember volt. Csakis a nagy odaadása és az ahhoz társult rendkívüli elszántsága tette képessé arra, hogy ellenálljon annak a szinte általános ellenkezésnek, mellyel akkor szembesült, amikor hozzáfogott, hogy egész Izráelt visszavezesse a mózesi idők legfelsőbb Jahvéjának imádásá-

ra. És még így is csak részben lehetett sikeres; a hébereknek csak a legértelmesebb felét tudta újra megnyerni Jahve felsőbbrendű szolgálatának; a másik felük megmaradt az ország törzsi isteneinek és Jahve alantasabb képének imádásánál.

[3] Sámuel a nyers természetű emberfajtába tartozott, olyan gyakorlatias újító volt, aki egy nap felkerekedett a társaival és vagy húsz Baál-kegyhelyet lerombolt. Fejlődést a puszta kényszerítő erő révén ért el; keveset szónokolt, még kevesebbet tanított, viszont cselekedett. Az egyik napon Baál papjaival szállt szembe; a másikon egy fogoly királyt négyelt fel. Odaadóan hitt az egy Istenben, és világos képe volt az egy Istenről, mint a menny és a föld atyjáról: „A föld tartóoszlo-

pai az Úrei, és azokra építette ő a világot.”

4 De a nagy dolog, amivel Sámuel hozzájárult az istenségkép fejlődéséhez, az a harsány kijelentés volt, hogy Jahve *változhatatlan,* mindörökre a biztos tökéletesség és isteniség megtestesülése. Ekkoriban Jahvét úgy tekintették, mint féltékeny és szeszélyes Istent, aki mindig megbánja, amit így vagy úgy tett; de a héberek az Egyiptomból való kimenekülésük óta most először ezen elképesztő szavakat hallhatták, „Izráelnek Erőssége pedig nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember ő, hogy valamit megbánjon”. Az Isteniség vonatkozásában az állandóságot hirdette. Sámuel helyreállította a Melkizedeknek Ábrahámmal kötött szövetségét és kijelentette, hogy Izráel Úr-

istene a forrása minden igazságnak, egyensúlynak és állandóságnak. A héberek mindig úgy tekintettek az Istenükre, mint emberre, egy emberfeletti emberre, egy ismeretlen eredetű, magas szellemre; de most azt hallották a Hóreb egykori szelleméről, hogy az a teremtői tökéletesség meg nem változó Istenének szintjére emelkedett. Sámuel segítette a fejlődő istenképet abban, hogy olyan magasságokba emelkedjen, melyek az emberek változékony gondolkodásmódja és a halandói lét viszontagságai felett helyezkednek el. A tanításai hatására a héberek Istene a törzsi istenek rangjának megfelelő szintű felfogástól a teremtésösszesség mindenható és változhatatlan Teremtőjének és *Felügyelőjének* eszményképéig tartó emelke-

désbe kezdett.

5 És újból hirdette az Isten tisztességes-
ségének, a szövetség megtartásában való
megbízhatóságának történetét. Sámuel azt
mondta: „Nem hagyja el az Úr az ő né-
pét.” „Mert örökkévaló szövetséget kötött
velünk, mindenben elrendezettet és állan-
dót.” És így egész Palesztinában felhangzott
a legfelsőbb Jahve imádására való visszaszó-
lítás. Ez a lendületes tanító mindegyre azt
hirdette, hogy „nagy vagy te Úristen, mert
nincs hozzád hasonló, és nincs kívüled Is-
ten.”

6 ¶ Annak előtte a héberek Jahve kegyét fő-
ként anyagi jólétként fogták fel. Nagy meg-
rázkódtatás volt Izráelnek, és ez csaknem
Sámuel életébe került, amikor azt merészelte

hirdetni: „Az Úr gazdagít és szegénnyé tesz; lealacsonyít és felemel. Felemeli a porból a szegényt és felemeli a koldusokat, hogy hercegek sorába tegye őket és hogy örököljék a dicsőség királyszékét.” Mózes óta nem hirdettek ilyen megnyugvással teli ígéreteket az egyszerű és kevéssé szerencsés embereknek, és most először kezdtek a szegények kétségbeesett ezrei reménykedni abban, hogy jobb szellemi helyzetbe kerülhetnek.

7 Ám Sámuel nem jutott sokkal tovább a törzsi isten képénél. Olyan Jahvét hirdetett, aki minden ember teremtője, de aki főként a héberekkel, a választott népével törődött. Mindazonáltal, miként Mózes idejében is, az istenkép egy szent és egyenes Istenséget ábrázolt. „Senki sincs olyan szent, mint az

Úr. Ki hasonlítható e szent Úristenhez?”

8 Az évek múlásával az őszülő öreg vezető fejlődött az Isten megértésében, mert kijelentette: „Az Úr tudomással bíró Isten, és a tetteket ő méri meg. Az Úr ítéli meg a föld sarkait, kegyelmet mutatva az irgalmasnak, és az egyenes emberrel ő is egyenes lesz.” Már itt megvan a kegyelem, jóllehet az csak az irgalmasokra korlátozódik. Később még egy lépést tett előre, amikor a nyomorukban így intette a népét: „Hadd essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalmassága.” „Az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy pedig kevés által szerezzen szabadulást.”

9 ¶ És Jahve jellemének e felfogásbeli fokozatos fejlődése folytatódott Sámuel követőinek segédkezése alatt is. Úgy próbálták áb-

rázolni Jahvét, mint a szövetséget betartó Istent, de nemigen tudták tartani Sámuel iramát; nem tudták kialakítani az Isten irgalmának eszméjét, ahogy az Sámuel kései felfogásában élt. Állandó visszasüllyedésre került sor az egyéb istenek elismerése felé, annak ellenére, hogy Jahvét továbbra is mindenek fölöttinek tartották. „Tied, ó Uram, az ország, te magasztalod fel magadat, hogy légy mindenek fölött.”

[10] E kor alapeszméje az isteni hatalom volt; e korszak látnokai olyan vallásról szónokoltak, mely rendeltetése szerint a királyt a héber királyszékre segíti. „Ó Uram, tied a nagyság, a hatalom, a dicsőség, a győzelem és a méltóság. A te kezedben van mind az erősség és mind a birodalom, és képes vagy

mindeneknek felmagasztalására és megerősítésére.” És ez volt a helyzet az istenképpel Sámuel és közvetlen utódainak korában.

2. ILLÉS ÉS ELIZEUS

[1] A Krisztus előtti tizedik században a héber nemzet két királyságra szakadt. Mindkét politikai egységben számos igazság-tanító igyekezett meggátolni a szellemi hanyatlás ellenáramát, mely egyre csak erősödött és amely rettenetes méreteket öltve folytatódott a szétváláshoz vezető háború után. De a héber vallás fejlesztésére irányuló e törekvések nem voltak sikeresek mindaddig, amíg az igazságosság elszánt és félelmet nem ismerő harcosa, vagyis Illés tanítani nem kezdett. Illés az északi királyságnak

újra egy olyan istenképet adott, mely összevethető volt azzal, amelyet Sámuel korában ismertek. Illésnek kevés lehetősége volt fejlett istenkép bemutatására; ő is, mint előtte Sámuel el volt foglalva a Baál-oltárok ledöntésével és a hamis istenek bálványainak lerombolásával. És a változtatásokat egy bálványimádó uralkodó ellenállása mellett vitte véghez; az ő feladata még hatalmasabb és még nehezebb volt, mint amellyel Sámuel szembesült.

2 Amikor Illést elszólították, Elizeus, az ő hű társa lépett a nyomdokaiba és a kevéssé ismert Mikeás felbecsülhetetlen értékű segítségével tartotta életben az igazságot Palesztinában.

3 De ezekben az időkben az istenségkép

nem fejlődött. A héberek még a mózesi eszményképek szintjéig sem jutottak el. Illés és Elizeus kora lezárulásakor a jobb osztályok visszatértek a legfelsőbb Jahve imádásához és az Egyetemes Teremtő eszméje ekkor ért el újra arra a szintre, ahová Sámuel idejében eljutott.

3. JAHVE ÉS BAÁL

[1] A Jahve-hívők és a Baál-követők közötti hosszas vita inkább az eszmerendszerek társadalmi-gazdasági összeütközése volt, semmint vallásfelfogási nézetkülönbség.

[2] ¶ Palesztina lakosainak a föld magántulajdonának kérdéséhez való hozzáállása nem volt egységes. A déli vagy vándorló arábiai törzsek (a Jahve-hívők) úgy tekintettek a földre, mint elidegeníthetetlen dologra

— mint az Istenség ajándékára a nemzetség számára. Úgy tartották, hogy a földet nem lehet eladni vagy megterhelni. „Jahve szólott, mondván, ‚a földet pedig senki el ne adja, mert enyém a föld.'"

3 Az északi vagy inkább letelepedettnek tekinthető kánaániak (a Baál-követők) szabadon adták, vették és terhelték meg a földjeiket. A Baál szó birtokost jelent. A Baál-tisztelet két alapvető tantételen nyugodott: Az első a javakkal kapcsolatos cserék, szerződések és egyezségek szentesítése — vagyis a föld megvételének és eladásának joga — volt. A második tantétel szerint Baál küldi az esőt — ő talajtermékenységi isten is volt. A jó termés Baál kegyétől függött. E tiszteletfajta erősen kötődött a *földhöz,* annak tu-

lajdonjogához és termékeny voltához.

4 Általában igaz volt, hogy a Baál-követőknek voltak házaik, földjeik és rabszolgáik. Ők voltak a nemes földesurak és ők laktak a városokban. Minden egyes Baálnak volt szent helye, papsága, valamint voltak „szent női”, a szertartások nemi kufárai.

5 A földdel kapcsolatos ezen alapvető különbségből eredően éles ellentét alakult ki a kánaániak és a héberek társadalmi, gazdasági, erkölcsi és vallási beállítottságában. E társadalmi-gazdasági szembenállás egészen Illés koráig nem vált kifejezetten vallási kérdéssé. E harcias látnok idejétől fogva e csatát szigorúan vallási vonatkozásában vívták — Jahve és Baál *között* – és ez végül Jahve győzelmével és az egyistenhit felé való for-

dulással ért véget.

6 Illés a Jahve-Baál ellentétet a földkérdésből a héber és a kánaáni világszemléletek vallási oldala felé terelte. Amikor Akháb meggyilkolta Nabótot, hogy ármányosan megszerezze a földjét, Illés erkölcsi kérdést csinált a földdel kapcsolatos régi szokásokból és erőteljes hadjáratot indított a Baál-követők ellen. Ez egyúttal a vidék népének harca is volt a városok uralma ellen. Főként Illés alatt alakult úgy, hogy Jahvéból Elohim lett. A látnok először a mezőgazdasági viszonyok megújításának hirdetőjeként lépett fel és az Istenséget magasztalóként fejezte be a pályáját. Baálok számosan voltak, Jahve csak *egy* volt — az egyistenhit győzelmet aratott a többistenhit fölött.

4. ÁMÓSZ ÉS HÓSEA

[1] A törzsi istentől — akit régóta szolgáltak áldozásokkal és szertartásokkal, vagyis a korai héberek Jahvéjától — a bűncselekedeteket és az erkölcstelenséget még a saját népe körében is büntető Istenhez való átmenetben Ámósz tett nagy lépést, aki a déli hegyekből jött, hogy elítélje az északi törzsek bűnözését, részegeskedését, elnyomását és erkölcstelenségét. Mózes kora óta ilyen harsány igazságokat senki sem terjesztett Palesztinában.

[2] Ámósz nem pusztán helyreállító vagy újjászervező volt; új istenségképek felfedezője is volt. Sok olyasmit hirdetett az Istenről, amit az elődei közreadtak és bátran támadta az ő úgynevezett választott népénél a bűnt

elnéző Isteni Lényben való hitet. A Melkizedek kora óta először hallhatott emberi fül a nemzeti igazságosság és erkölcsiség kettős mércéjének elítéléséről. A héber emberek a történelmük során most hallották először, hogy az ő saját Istenük, Jahve már nem tűri el a bűncselekedetet és a bűnt az ő életükben másként, mint bármely más nép esetében. Ámósz Sámuel és Illés szigorú és igazságos Istenét látta, azonban látott egy olyan Istent is, aki a rosszcselekedet miatti büntetés kiszabásakor nem gondol másként a héberekre, mint bármely más nemzetre. Ez közvetlen támadás volt a „választott nép” önös tantétele ellen, és az akkori idők héberei közül sokan nagyon rossz néven is vették azt.

3 Ámósz azt mondta: „Őt, aki megalkotta a

hegyeket és megteremtette a szelet, őt keressétek, ki megalkotta a hét csillagot és a Vadászt, aki a halál árnyékát reggellé változtatja és a nappalt éjsötétté teszi." És a félig vallásos, helyezkedő és néha tisztességtelen társainak bírálásakor arra törekedett, hogy egy változatlan Jahve kérlelhetetlen igazságosságát ábrázolja, amikor azt mondta a gonosztevőknek: „Ha a pokolba ássák is be magukat, kezem onnan is kiragadja őket; és ha az égbe hágnának is fel, onnan is leszedem őket." „És ha fogságba mennek is ellenségeik előtt, ott is parancsolok az igazság kardjának és az megöli őket." Ámósz még inkább meghökkentette a hallgatóságát, amikor elítélőn és vádlón ujjal mutatva rájuk, Jahve nevében kijelentette: „Soha el nem felejtem

semmi cselekedetüket.” „És szétrázom Izráel házát minden népek között, amint a rostával rázogatnak.”

4 Ámósz Jahvét, a „minden népek Istenét” hirdette és figyelmeztette az izraelitákat, hogy a szertartásnak nem szabad átvennie az igazságosság helyét. És mielőtt e bátor tanítót halálra kövezték volna, az igazságnak elegendő magvát hintette el, hogy megmentse a legfelsőbb Jahve tantételét; biztosította a Melkizedek-kinyilatkoztatás továbbfejlődését.

5 ¶ Ámószt és az igazság egyetemes Istenének tantételét Hósea követte a szeretet Istene mózesi felfogásának feltámasztásával. Hósea a megbánáson s nem az áldozáson keresztüli megbocsátást hirdette. A szeretet

és az isteni kegyelem evangéliumát hirdette, mondván: „És eljegyezlek titeket magamnak örökre; igen, igazsággal és ítélettel, szeretettel és irgalommal jegyezlek el. Bizony, hittel jegyezlek el titeket magamnak.” „Szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tőlük az én haragom.”

6 Hósea hűségesen továbbvitte Ámósz erkölcsi intelmeit, azt mondva Istenről, hogy „megfenyítem hát őket kedvemre.” Ám az izraeliták árulással határos kegyetlenségnek tekintették, amikor kijelentette: „Azt mondom azoknak, akik nem az én népem, ‚én népem vagytok ti’; ők pedig azt mondják: ‚te vagy a mi Istenünk.’” Tovább szónokolt a megbánásról és a megbocsátásról, mondván, „Kigyógyítom őket hűtlensé-

gükből; szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tőlük az én haragom.” Hósea mindig is reményt és megbocsátást hirdetett. Üzenetének veleje mindig ez volt: „Megkönyörülök az én népemen. Nem ismerhetnek más Istent kívülem, mert rajtam kívül nincs más megmentő.”

7 ¶ Ámósz a héberek nemzeti lelkiismeretét annak felismerésére ösztönözte, hogy Jahve azért nem nézi el nekik a bűncselekedetet és a bűnt, mert állítólag ők a választott nép, míg Hósea előadta az első hangokat az isteni könyörület és szeretet későbbi irgalmas hangzataiból, melyeket Ésaiás és társai oly kiválóan énekeltek.

5. AZ ELSŐ ÉSAIÁS

[1] Ez volt az ideje annak, amikor némelyek a személyes bűnök és a nemzeti bűntettek miatti büntetéssel való fenyegetést hirdették az északi nemzetségek körében, míg mások a déli királyság vétkei miatti büntetésből fakadó csapásról szónokoltak. A héber nemzet lelkiismeretének és öntudatának ébredése idején lépett fel az első Ésaiás.

[2] Ésaiás az Isten örökkévaló természetét hirdette, az ő végtelen bölcsességét, a megbízhatóságának állandó tökéletességét. Izráel Istenét ábrázolva mondta: „És a jogosságot is mérőkötéllé teszem, és az igazságot mélységmérővé.” „Nyugalmat ad néked az Úr fáradságodtól és nyomorúságodtól és ama kemény szolgálattól, amellyel az em-

bernek szolgálnia kellett.” „És füled meghallja a kiáltó szót mögötted, mondván, ‚ez az út, ezen járj.’” „Íme, az Isten az én szabadítóm; bízom és nem félek, mert erősségem és énekem az Úr.” „‚No jertek, törvénykezzünk,’ azt mondja az Úr, ‚ha bűneitek bíborvörösek, hófehérek lesznek; ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.’”

3 A félelemtől sújtott és lelki támaszt kereső héberekhez szólva mondta e látnok: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt.” „Az Úr Isten szelleme van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömöt mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdes-

sek a foglyoknak szabadulást és a megkötözötteknek megoldást.” „Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben, mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem és az igazság palástjával vett engemet körül.” „Minden szenvedésüket ő is szenvedte, és orcájának angyala megszabadította őket. Szeretetében és kegyelmében váltotta meg őket.”

4 ¶ Ezt az Ésaiást követte Míka és Abdiás, akik megerősítették és megszépítették az ő, a léleknek megnyugvásul szolgáló evangéliumát. És e két bátor hírvivő merészen elítélte a héberekre a papok által rákényszerített szertartást, és bátran támadta az egész áldozási rendszert.

5 Míka elítélte azokat „a fejedelmeket, akik

ajándékért ítélnek és a papokat, akik jutalomért tanítanak és a látnokokat, akik pénzért jövendölnek". Tanított arról a napról, amikor megszabadulnak a babonaságoktól és a papságtól, mondván: „De ki-ki nyugszik az ő szőlője alatt, és senki meg nem rettenti őt, mert minden nép az Isten megértése szerint fog élni."

6 Míka üzenetének veleje mindig az volt, hogy: „Égőáldozatokkal menjek-e Isten elébe? Kedvét leli-e az Úr ezernyi kosban vagy tízezernyi olaj-patakban? Elsőszülöttemet adjam-e vétkemért, méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért? Megjelentette nékem, ó ember, mi légyen a jó; és mit kíván az Úr tetőled, csak azt, hogy igazságot cselekedj, szeresd az irgalmasságot, és hogy alázatosan

járj a te Isteneddel.” És ez nagy korszak volt; valóban mozgalmas idők voltak ezek, amikor is a halandó ember hallotta, és némelyek hitték is, e felszabadító üzeneteket több mint két és fél évezreddel ezelőtt. És ha nem lett volna a papok makacs ellenállása, e tanítók a héber imádási szertartás teljes véres rendjét lerombolták volna.

6. JEREMIÁS, A RETTENTHETETLEN

[1] Ugyan több tanító is folytatta Ésaiás evangéliumának átadását, Jeremiásra hárult a feladat, hogy megtegye a következő határozott lépést Jahve, a héberek Istenének nemzetközivé tétele érdekében.

[2] Jeremiás bátran állította, hogy Jahve nem áll a héberek mellett a más népekkel vívott

küzdelmeikben. Azt állította, hogy Jahve az egész föld, minden nemzet és minden nép Istene. Jeremiás tanítása volt a felerősödő hullám az Izráel Istene nemzetközivé tételének emelkedő árjában; e rettenthetetlen tanhirdető véglegesen és mindegyre hirdette, hogy Jahve minden nemzet Istene, és hogy nincs Ozirisz az egyiptomiaknak, Bel a babiloniaknak, Ashur az asszíroknak vagy Dágon a filiszteusoknak. És a héberek vallása így osztozott az egyistenhit újjáéledésében szerte a világon abban az időben és azóta is; a Jahve-kép végül a bolygói, sőt mindenségrendi méltóság Istenség-szintjéig emelkedett. Azonban Jeremiás sok társa nehezen tudta Jahvét a héber nemzettől függetlenül elképzelni.

3 Jeremiás szintén tanított az Ésaiás által

ábrázolt igaz és szeretetteljes Istenről, kijelentve: „Igen, örökkévaló szeretettel szerettelek téged; azért terjesztettem reád az én szeretetemet.” „Mert nem szíve szerint szomorítja meg az embernek fiát.”

4 E bátor látnok mondta, hogy: „Igaz a mi Urunk, nagy tanácsú és hatalmas cselekedetű. Szeme jól látja az emberek fiainak minden útját, hogy kinek-kinek megfizessen az ő útjai szerint, és az ő cselekedeteinek gyümölcse szerint.” De istenkáromló árulásnak tartották, amikor Jeruzsálem megrohamlása idején azt mondta „És én most odaadom mind e földeket Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az én szolgámnak kezébe.” És amikor Jeremiás a város feladását tanácsolta, a papok és a polgári vezetők egy sötét

tömlöc piszkos vermébe vetették.

7. A MÁSODIK ÉSAIÁS

[1] A héber nemzet bukása és a mezopotámiai fogságuk nagy hasznára lett volna a bővülő istentanuknak, ha a papságuk nem fejtett volna ki elszánt ellenállást. A nemzetük elbukott a Babilon seregeivel vívott háborúban, és az ő erőszakosan nemzetieskedő Jahvéjuk a szellemi vezetők nemzetközi hitszónoklataitól szenvedett. A nemzeti istenük elvesztése feletti sértettség vezette a zsidó papokat arra a törekvésre, hogy messzire elmenjenek a héber történelemmel összefüggő történetek kitalálásában és a csodás színezetű események számának megsokszorozásában, annak érdekében, hogy a zsidókat, mint választott népet újra elfogadtassák

még a minden nemzet nemzetközi Istenének új és kiterjesztett eszméje mellett is.

[2] A babiloni hagyományok és mondák nagy hatással voltak a zsidókra a fogság idején, bár meg kell jegyezni, hogy mindig kiemelték az általuk átvett káld történetek erkölcsi színezetét és szellemi jelentőségét, függetlenül attól, hogy mindig úgy torzították e mondákat, hogy azok Izráel eredetét és történelmét tiszteletreméltónak és dicsőnek láttassák.

[3] E héber papoknak és írástudóknak csak egy dolog járt az eszükben, mégpedig az, hogy a zsidó nemzet épségét helyreállítsák, a héber hagyományokat megdicsőítsék, és a faji történelmüket magasabb szintre emelték. Ha neheztelnétek amiatt, hogy e pa-

pok a téves nézeteiket oly nagy mértékben erőltették rá a nyugati világra, akkor emlékezzetek arra, hogy mindezt nem szándékosan tették; ők nem állították, hogy sugalmazás révén készítik az írásaikat; nem állították, hogy szent könyv írásán dolgoznak. Ők pusztán egy olyan szöveggyűjtemény elkészítésén munkálkodtak, melynek rendeltetése a fogságban élő társaik lankadó bátorságának megerősítése volt. Egyértelműen az volt a céljuk, hogy erősítsék a honfitársaik nemzeti szellemét és javítsák a közhangulatot. A későbbi idők embereié lett a feladat, hogy ezekből és egyéb írásokból tévedhetetlennek hitt tanításokat tartalmazó útmutatót állítsanak össze.

[4] A zsidó papság a fogságot követően sza-

badon használta fel ezeket az írásokat, azonban a fogolytársaik befolyásolásában erősen akadályozta őket egy ifjú és megfékezhetetlen látnok, a második Ésaiás jelenléte, aki teljes mértékben megtért az idősebb Ésaiás Isteséhez, az igazságosság, a szeretet, a pártatlanság és az irgalom Isteséhez. Jeremiással együtt hitte azt is, hogy Jahve minden nemzet Istenévé lett. Az Isten természetére vonatkozó ezen elméleteket oly hatásosan hirdette, hogy egyenlő számban szerzett híveket a zsidók és a fogva tartóik körében. És ezen ifjú tanhirdető a tanításait írásban is hátrahagyta, melyet az ellenséges és kérlelhetetlen papok igyekeztek úgy beállítani, mint amelyek semmiféle kapcsolatba nem hozhatók vele, bár az írások szépségé-

nek és nagyszerűségének puszta elismeréseként bevették azokat a korábbi Ésaiás írásai közé. És ezért találhatók e második Ésaiás írásai a könyvben e név alatt, még pedig a negyvenediktől az ötvenötödik fejezetig.

5 ¶ Makiventától Jézus koráig egyetlen látnok vagy vallási tanító sem érte el azt a felsőbbrendű istenképet, amelyet a második Ésaiás hirdetett a fogság e korszakában. E fiatal szellemi vezető által hirdetett Isten nem egy kisszerű, emberszabású, ember-teremtette isten volt. „Íme, a szigeteket mint kis port emeli föl.” „Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útjaim útjaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál.”

6 Makiventa Melkizedek végre láthatott

olyan emberi tanítókat, akik valódi Istenről beszéltek a halandó embernek. Az első Ésaiáshoz hasonlóan e vezető is egy, az egyetemes teremtés és fenntartás Istenéről szónokolt. „Én teremtettem a földet és helyeztem rá embert. Nem hiába teremtettem azt; hanem lakásul alkottam.” „Én vagyok az első és az utolsó; nincs Isten kívülem.” Izráel Úristenéről szólva ez az új látnok azt mondta: „Az egek elfogyhatnak és a föld megavulhat, de igazságom örökre megmarad és szabadításom nemzetségről nemzetségre.” „Ne félj, mert veled vagyok; ne rettegj, mert én vagyok a te Istened.” „Nincs több Isten nálam — igaz Isten és Megmentő nincs kívülem.”

7 És megvigasztalta a zsidó foglyokat, ahogy sok ezret azóta is, hogy olyan szavakat hall-

hattak, mint: „Így szól az Úr, ‚Én teremtettelek, megváltottalak, neveden hívtalak téged; enyém vagy.'" „Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, mivel kedves vagy az én szememben." „Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön a fián? És ha elfeledkezne is, én a gyermekeimről el nem feledkezem, íme, az én markaimba metszettem fel őket; és kezem árnyékával fedtem őket be." „Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban."

8 Figyeljétek meg ismét a Sálem Istenéről szóló ezen új kinyilatkoztatás evangéliumát: „Mint pásztor, nyáját úgy legelteti; karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza.

Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul; szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk; futnak és nem lankadnak meg; járnak és nem fáradnak el."

9 Ez az Ésaiás kiterjedt térítést folytatott a legfelsőbb Jahve bővülő fogalmának evangéliuma érdekében. Mózes ékesszólásával vetekedett, ahogy Izráel Úristenét Egyetemes Teremtőként mutatta be. Az Egyetemes Atya végtelen sajátosságainak bemutatásában költői volt. A mennyei Atyáról soha ilyen szép kijelentések nem hangoztak el. A Zsoltárokhoz hasonlóan Ésaiás írásai is az Isten szellemi felfogásának legmagasztosabb és legigazabb megfogalmazásai közé tartoznak, melyeket halandó embernek Mi-

hály Urantiára való megérkezése előtt lehetősége volt hallani. Figyeljétek, hogy miként ábrázolja az Istenséget: „Én vagyok a magasságos és felséges, aki örökké lakozik.” „Én vagyok az első és az utolsó, és kívülem nincs más Isten.” „És az Úr keze nem oly rövid, hogy meg nem válthat, és hallása sem oly gyenge, hogy meg nem hallhat.” És a zsidóság körében új tantételt jelentett, amikor e jóságos, de tiszteletet parancsoló látnok kitartóan hirdette az isteni állhatatosságot, az Isten hűségét. Kijelentette, hogy „Isten nem felejtkezik el s nem hagy el”.

10 E merész tanító azt hirdette, hogy az ember igen közeli viszonyban van az Istennel, mondván: „Mindent, aki csak az én nevemről neveztetik, dicsőségemre teremtettem,

és hirdesse dicséretemet. Én, én vagyok, aki eltörlöm álnokságaikat magamért, és bűneikről nem emlékezem meg.”

[11] Hallgassátok e nagyszerű héber férfiút, amint lerombolja a nemzeti Isten képét, miközben dicsőséggel hirdeti az Egyetemes Atya isteniségét, akiről azt mondja, hogy „az egek nékem ülőszékem, és a föld lábamnak zsámolya”. És Ésaiás Istene nem kevésbé volt szent, fenséges, igaz és kifürkészhetetlen. A sivatagi beduinok haragvó, bosszúálló és féltékeny Jahvéjának felfogása csaknem teljesen eltűnt. A halandó ember elméjében a legfelsőbb és egyetemes Jahve új fogalma jelent meg, melyet az ember azután már sohasem veszített el. Az isteni igazságosság felismerése indította el az embert az

ősi varázslástól és az élőlénytani félelemtől való szabadulás útján. Az ember végre eljutott a törvény és a rend világegyetemébe és egy olyan egyetemes Istenhez, aki megbízható és végleges sajátosságokkal rendelkezik.

12 És ez a fenséges Istenről beszélő tanhirdető sohasem hagyott fel a *szeretet Istenének* hirdetésével. „Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is.” És e nagy tanító további vigasztaló szavai szóltak a kortársaihoz: „És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégíti lelkedet is. Olyan leszel, mint a megöntözött kert és mint vízforrás, amelynek vize el nem fogy. És ha az ellenség özönként jön rád, az Úr szelleme fog védelmet emelni ellene.” És

a Melkizedek félelmet elsöprő evangéliumának és Sálem bizodalom-erősítő vallásának fénye újra előtört s áldást hozott az emberiségnek.

13 Az előrelátó és bátor Ésaiás hatásosan elnyomta az erőszakosan nemzetieskedő Jahvét azzal a magasztos képpel, mely a legfelsőbb Jahvénak, a szeretet Istenének, a világegyetem urának és az egész emberiség szeretetteljes Atyjának fenségességét és egyetemes mindenhatóságát mutatta. A nyugati világ legmagasabb szintű istenképe azon mozgalmas napok óta foglal magába egyetemes igazságosságot, isteni kegyelmet és örökkévaló pártatlanságot. E nagy tanító remek nyelvezettel és páratlan bájjal ábrázolta a mindenható Teremtőt, mint a mindenkit

szerető Atyát.

[14] A fogságban élők látnoka a népének hirdette a tant, valamint sok más nemzetbelinek is, akik a babiloni folyó mentén meghallgatták őt. És e második Ésaiás sokat tett a megígért Messiás küldetésével kapcsolatos téves és faji jellegében önző felfogások közömbösítése érdekében. Ám e törekvésében nem tudott teljes sikert elérni. Ha a papok nem szentelték volna magukat az olyannyira helytelenül értelmezett hazafiság építésének, akkor a két Ésaiás tanításai előkészítették volna a terepet a megígért Messiás felismeréséhez és elfogadásához.

8. SZENT ÉS VILÁGI TÖRTÉNELEM

[1] A történelem értelmezésében az emberi elmében uralkodó zavar nagyrészt abból

a hagyományból ered, hogy a héberek tapasztalatait leíró feljegyzéseket szent történelemnek, a világ többi részének eseményeit pedig világi történelemnek tekintik. És e probléma abból adódik, hogy a zsidóknak nincs világi történelmük. Miután a babiloni száműzetés papjai elkészítették az Istennek a héberekkel való állítólagos csodás cselekedeteiről szóló új feljegyzést, vagyis Izráel szent történelmét, ahogyan az az Ószövetségben megjelenik, gondosan és teljesen elpusztítottak minden, a héberek dolgaival kapcsolatos, még létezett feljegyzést — az olyan könyveket mint az „Izráel királyainak cselekedetei” és „Júda királyainak cselekedetei”, valamint több, többé-kevésbé pontos feljegyzést a héber történelemről.

2 Annak érdekében, hogy megértsétek,

hogy a fogságban és idegen uralom alatt élő zsidókat mekkora rettegéssel töltötte el a világi történelem megsemmisítő nyomása és elkerülhetetlen kényszere, hogy emiatt kísérletet tegyenek a történelmük teljes újraírására és átdolgozására, röviden át kell tekintenünk az ő kusza nemzeti létélményüket. Emlékeztetünk benneteket, hogy a zsidók nem tudtak megfelelő, nem istentani életfelfogást kialakítani. Azon eredeti és egyiptomi felfogásukkal küszködtek, mely az igazságosságért járó isteni jutalmak és a bűnért járó szörnyű büntetés köré szerveződött. Jób megrázó története valamiféle tiltakozás volt e téves bölcselet ellen. A Prédikátor könyvének nyílt borúlátása a Gondviselésben való túlzottan derűlátó hitre adott

világi bölcsességű válasz volt.

3 De az idegen urak ötszáz éves hűbérurasága még a türelmes és sokat szenvedett zsidóknak is túl sok volt. A látnokok és papok azt kiáltozták: „Meddig, Uram, meddig még?” Amint az egyszerű zsidóember az írásokat olvasgatta, a zavara a legnagyobb megdöbbenéssé mélyült. A régi idők egyik látnoka azt ígérte, hogy az Isten megvédi és megszabadítja a „választott népét”. Ámósz azzal fenyegetett, hogy az Isten elhagyja Izráelt, hacsak nem állítják helyre a nemzeti igazságossággal kapcsolatos rendszabályokat. A Deuteronomium írója a Nagy Választást — a jó és a rossz, az áldás és az átok közötti választást — mutatta be. Az első Ésaiás egy jótevő király-megszabadítót hirde-

tett. Jeremiás a belső igazságosság korát — a szív tábláira írott szövetséget — hirdette. A második Ésaiás az áldozás és a megváltás révén elérhető üdvözülésről beszélt. Ezékiel a jámborság-szolgálaton keresztüli megszabadulást hirdette, Ezra pedig a törvény megtartása által ígért jólétet. Mindezek ellenére rabságban éltek, és a megszabadulás egyre késett. Ekkor pedig Dániel előadta a küszöbön álló „döntő fordulat” színjátékát — a nagy kép szétzúzatását és az igazságosság örökké tartó uralmának, a messiási királyságnak a közvetlen eljövetelét.

4 És mindeme csalfa remény vezetett a faji csalódás és reményvesztettség olyan fokához, hogy a zsidók vezetői annyira összezavarodtak, hogy nem ismerték fel és nem fo-

gadták el a Paradicsom isteni Fiának küldetését és segédkezését, amikor eljött hozzájuk a halandó húsvér testhez hasonló alakban — az Ember Fiaként megtestesülve.

5 ¶ Az összes új keletű vallás súlyosan melléfogott, amikor az emberi történelem bizonyos korszakaihoz megpróbált valamilyen természetfeletti értelmezést adni. Igaz ugyan, hogy az Isten sokszor az Atya gondviselő-beavatkozó kezével belenyúl az emberi ügyek menetébe, de azért hiba úgy tekinteni a hittudományi tantételeket és a vallási babonaságot, mint valamiféle természetfeletti hordalékot, mely csodás tett révén tűnik fel az emberi történelem sodrában. Az a tény, hogy a „Fenségesek uralkodnak az emberek birodalmain” még nem teszi a vi-

lági történelmet úgynevezett szent történelemmé.

6 Az Újszövetség szerzői és a későbbi keresztény írók fokozták a héber történelem torz jellegét azzal, hogy jóhiszeműen megpróbálkoztak a zsidó látnokok tapasztalásmeghaladó magyarázatával. A héber történelmet így szerencsétlenül kihasználták mind a zsidó, mind a keresztény írók. A világi héber történelmet gyökereiben hitelvesítették. A szent történelem koholmányává alakították azt és kibogozhatatlanul összekötötték az úgynevezett keresztény nemzetek erkölcsi felfogásaival és vallási tanításaival.

7 ¶ A héber történelem kiemelkedő eseményeiről szóló rövid beszámoló azt példáz-

za, hogy a feljegyzések tényeit a zsidó papok milyen komoly mértékben megváltoztatták Babilonban annak érdekében, hogy a népük mindennapos világi történelmét kitalált és szent történelemmé tegyék.

9. HÉBER TÖRTÉNELEM

[1] Az izraelitáknak sohasem volt tizenkét törzsük — csak három-négy törzs élt Palesztinában. A héber nemzet az úgynevezett izraeliták és kánaániak egyesülésének eredményeként jött létre. „És az Izráel fiai a kánaániak között laktak. És azok leányait vették maguknak feleségül, a saját leányaikat pedig odaadták a kánaániak fiainak.” A héberek sohasem szorították ki a kánaániakat Palesztinából, annak ellenére nem, hogy a

papoknak az e dolgokról készített feljegyzései határozottan ezt állítják.

2 Az izraelita öntudat Efraim hegyvidékéről származik; a későbbi zsidó öntudat eredete pedig Júda déli nemzetsége. A zsidók (júdaiak) mindig próbálkoztak azzal, hogy hiteltelenítsék és rossz színben tüntessék fel az északi izraelitákról (efraimiakról) szóló feljegyzéseket.

3 ¶ A kérkedő héber történelem azzal kezdődik, hogy Saul összehívja az északi nemzetségeket abból a célból, hogy megállítsák az ammoniaknak a törzsi társaik — a gileadiak — elleni támadását a Jordántól keletre. Egy kevéssel nagyobb, mint háromezer fős hadsereggel legyőzte az ellenséget, és e vitéz cselekedete miatt tették meg őt a hegyi tör-

zsek királlyá. E történetet újraíró, száműzetésben lévő papok Saul hadseregének létszámát 330.000-re növelték és „Júdát” is felvették a csatában részt vett törzsek sorába.

4 Sault, rögtön az ammoniak legyőzését követően, a csapatai népszavazás útján tették királlyá. Ebben az ügyletben egyetlen pap vagy látnok sem vett részt. A papok azonban később úgy jegyezték fel ezt, hogy Sault Sámuel látnok koronázta királlyá isteni útmutatások szerint. Tették ezt annak érdekében, hogy Dávid júdai királyságának „isteni leszármazási ágat” teremtsenek.

5 A zsidó történelem legnagyobb torzításai mind Dávidhoz kapcsolódnak. Miután Saul győzelmet aratott az ammoniak felett (melyet ő Jahvénak tulajdonított), a filiszteusok

mozgolódni kezdtek és támadásokat indítottak az északi törzsek ellen. Dávid és Saul sehogy sem tudott egyetértésre jutni. Dávid hatszáz emberrel egy filiszteus szövetséghez csatlakozott és a part mentén Eszdrélonig vonult. Gáth-nál a filiszteusok visszahívták Dávidot a harcmezőről; attól féltek, hogy átáll Saulhoz. Dávid visszavonult; a filiszteusok támadtak és legyőzték Sault. Ez nem sikerülhetett volna nekik, ha Dávid hűséges marad Izráelhez. Dávid hadserege a zúgolódók több nyelven beszélő gyülekezetéből állt, akik legnagyobbrészt emberkerülő egyének és az igazságszolgáltatás elől menekülők voltak.

[6] Saulnak a filiszteusoktól Gilboánál elszenvedett gyászos veresége következtében

a környező kánaáni népek szemében Jahve népszerűsége mélypontra süllyedt a több istenhez viszonyítva. Szokványos esetben Saul vereségét a Jahvétól való elfordulásnak tudták volna be, de ez alkalommal a júdai szerkesztők szertartási hibáknak tulajdonították azt. Megkövetelték Saul és Sámuel hagyományát, mint a dávidi királyság alapját.

7 Dávid és az ő kis létszámú hadserege Hebronban, egy nem héber városban rendezkedett be. A honfitársai rövidesen Júda új királyságának királyává kiáltották ki. Júda főként nem héber népelemekből tevődött össze — kéniekből, kalebiekből, jebuzeusokból és egyéb kánaániakból. Vándorló népek voltak — pásztorok — és így a föld-

tulajdonlás héber eszméjét tekintették a magukénak. A sivatagi nemzetségek világnézetét fogadták el.

8 ¶ A szent és a világi történelem közötti különbséget jól példázza a Dávid királlyá tevésének az Ószövetségben megtalálható két különböző története. Ama világi történet egy részét, mely azt mondja el, hogy a közvetlen követői (a serege) miként tette királlyá, véletlenül hagyták benne a papok, akik később azt a hosszadalmas és közönséges beszámolót elkészítették arról a szent történelemről, amelyben bemutatják, hogy Sámuel látnok isteni iránymutatás mellett hogyan választotta ki Dávidot a fiútestvérei közül és miként kente fel hivatalosan és aprólékos és ünnepélyes szertartásokkal a hé-

berek királyává és aztán miként nyilvánította őt Saul utódjának.

9 Nagyon gyakran előfordult, hogy a papok, miután képzelt beszámolót készítettek Istennek az Izráellel kapcsolatosan véghezvitt csodás tetteiről, nem törölték ki teljesen azokat a nyilvánvaló és tényszerű állításokat, melyek már benne voltak a feljegyzésekben.

10 ¶ Dávid úgy törekedett a politikai helyzetének megerősítésére, hogy először feleségül vette Saul leányát, majd Nábálnak, a gazdag edóminak az özvegyét, aztán pedig Tálmainak, Gessur királyának a leányát. Hat feleséget vett jebuzeus nők közül, és akkor még ott volt Bethshiba, a hettita feleség is.

11 És e módszerekkel és e népből építette fel Dávid Júda isteni királyságával, mint a le-

tűnőben lévő efraimi Izráel északi királysága örökségének és hagyományainak örökösével kapcsolatos koholmányát. Dávid világpolgári Júda törzse inkább volt nem-zsidó, mint zsidó; mindazonáltal Efraim elnyomott vénei megalázkodtak és „Izráel királyává kenték fel őt”. A katonai fenyegetés miatt Dávid egyezséget kötött a jebuzeusokkal és az egyesített királyság fővárosát Jebusban (Jeruzsálemben) alapította meg, ami egy erős falú város volt Júda és Izráel között. A filiszteusok felkeltek és rövidesen megtámadták Dávidot. Egy ádáz csatában aztán legyőzték őket, és Jahvét még egyszer „a Seregek Úristeneként” ismertették el.

12 Ám Jahvénak szükségszerűen némiképp osztoznia kellett a dicsőségben a kánaáni is-

tenekkel, mert Dávid seregének zöme nem héber volt. És ezért lelhető fel a feljegyzésetekben ez az árulkodó kijelentés (melyet a júdai szerkesztők nem vettek észre): „Szétszórta az Úr ellenségeimet előttem. Ezért nevezte azt a helyet Baál-Perázimnak." És azért tettek így, mert Dávid katonáinak nyolcvan százaléka Baál-követő volt.

[13] Dávid úgy magyarázta Saul gilboai vereségét, hogy rámutatott arra, hogy Saul megtámadott egy kánaáni várost, Gibeont, melynek népe békeszerződést kötött az efraimiakkal. Emiatt pártolt el tőle Jahve. Dávid még Saul idejében megvédte Keila kánaáni városát a filiszteusoktól, majd pedig a fővárosát a kánaáni városba helyezte át. Tartva magát a kánaániakkal kötött egyezségben

foglaltakhoz, Dávid Saul hét leszármazottját elküldte a gibeoniakhoz, hogy felakaszthassák őket.

14 A filiszteusokra mért vereséget követően Dávid birtokába került „Jahve ládája”, Jeruzsálembe hozatta azt, és a Jahve-imádást hivatalossá tette a királyságában. Ezután keményen sarcolta a szomszédos törzseket — az edómiakat, a moábiakat, az ammoniakat és a szíriaiakat.

15 Dávid romlott politikai gépezete egyre több földet vett személyes tulajdonba északon, megszegve a héber erkölcsöket és rövidesen ellenőrzése alá vonta a korábban a filiszteusok által beszedett szállítási illetékeket is. És ezután a kegyetlenségek olyan sorozata indult el, mely Uriás meggyilkolásá-

ban tetőzött. Minden bírósági ügyet Jeruzsálemben bíráltak el; „a vének” többé már nem oszthattak igazságot. Nem csoda, hogy lázadás tört ki. Ma Absolont néplázítónak neveznétek; az ő anyja kánaáni volt. A királyszékért hatan küzdöttek Bethshiba fián — Salamonon — kívül.

16 ¶ Dávid halálát követően Salamon megtisztította a politikai gépezetet minden északi befolyástól, azonban fenntartotta az apja rendszerének minden zsarnokságát és adóját. Salamon csődbe vitte a nemzetet a pazarló udvarával és a túlzott építkezési programjával: Ott volt a libanoni ház, a fáraó leányának háza, Jahve temploma, a királyi palota, és a számos város falának helyreállítása. Salamon hatalmas héber hajóhadat ho-

zott létre, melyet szíriai tengerészek működtettek és amely az egész világgal kereskedett. Az ágyasháza csaknem ezertagú volt.

17 ¶ Ekkorra Jahve silói temploma már elveszítette a hírnevét, és a nemzet minden istenimádása a jebusbeli fényűző királyi imaházban összpontosult. Az északi királyság jobbára visszatért Elohim imádásához. Élvezték a fáraók kegyét, akik később rabszolgává tették Júdát, megsarcolva a déli királyságot.

18 Izráel és Júda viszonyában váltakoztak a jobb és a rosszabb időszakok — a háborúk. Egy négyéves polgárháborút és három nemzetséget követően Izráel városi kényurak uralma alá került, akik kereskedni kezdtek a földekkel. Még Omri király is megpróbál-

ta megvásárolni Sémer birtokát. De gyorsan eljött a vég, amikor III. Salmanassár úgy döntött, hogy ellenőrzése alá vonja a földközi-tengeri partvidéket. Efraim királya, Akháb tíz másik csoportot gyűjtött maga köré és Karkarnál szembeszállt vele; a csata eldöntetlen maradt. Az asszírokat megállították, azonban a szövetségesek megtizedelődtek. E nagy harcot még csak nem is említik az Ószövetségben.

19 Újabb bonyodalom alakult ki, amikor Akháb király megpróbált földet venni Naböttól. A fóníciai felesége Akháb nevét hamisította olyan iratokra, melyek elrendelték, hogy Nabót földjét kobozzák el, mert az a vád ellene, hogy káromolta „Elohim és a király” nevét. A férfit és fiait nyom-

ban kivégezték. Az erőteljes fellépésű Illés ekkor jelent meg a színen és elítélte Akhábot Nabót meggyilkolása miatt. Így Illés, az egyik legnagyobb látnok, úgy kezdte a tanítást, mint a régi földerkölcsök védelmezője, mint a Baál-követők föld-eladási szokásainak ellenzője, mint a városok vidék feletti uralmával szembeszálló. De az átalakítás egészen addig nem lett sikeres, amíg Jéhu, az egyik vidéki hűbérúr csapatokat nem adott Jonadáb cigány törzsfő mellé, hogy pusztítsa el Baál látnokait (az ingatlanügynököket) Szamariában.

20 ¶ Új élet kezdődött, amint Jehoás és fia, Jeroboám megszabadította Izráelt az ellenségeitől. De ekkorra Szamariában már rablónemesség uralkodott, akiknek tékoz-

lása vetekedett a régi idők dávidi házáéval. Állam és egyház összefonódva működött. A szólásszabadság elnyomására tett kísérlet miatt kezdett Illés, Ámósz és Hósea titokban írni, és ez volt a valódi kezdete a zsidó és a keresztény bibliaírásnak.

21 ¶ De az északi királyság addig nem tűnt el a történelem süllyesztőjében, amíg Izráel királya össze nem esküdött Egyiptom királyával és így megtagadta a sarcfizetést Asszíriának. Ekkor kezdődött a hároméves megrohamlás, melyet az északi királyság teljes szétszórása követett. Efraim (Izráel) így eltűnt. Júda — a zsidók, „Izráel maradékai” — a földeket a kevesek kezében kezdték gyűjteni, ahogy Ésaiás mondta, „házhoz házat ragasztva, és mezőt foglalva a mezőkhöz”. Je-

ruzsálemben rövidesen Baál-templom állt a Jahve-templom mellett. A rémuralomnak a gyermekkirály, Joás vezette, egyistenhitet védő lázadás vetett véget, aki harmincöt éven át küzdött Jahvéért.

[22] A következő királynak, Amásiának gondja akadt a zendülő edómi adófizetőkkel és szomszédjaikkal. Egy jelentős győzelmet követően az északi szomszédai ellen fordult és ugyancsak komoly győzelmet aratott felettük. Ekkor a falusi nép lázadt fel; meggyilkolták a királyt és az ő tizenhat éves fiát ültették a királyszékbe. Ő volt Azária, akit Ésaiás Uzziának nevez. Uzzia után a helyzet még rosszabbra fordult, és Júda mintegy száz éven át fizetett sarcot az asszír királyoknak. Az első Ésaiás azt mondta nekik, hogy

Jeruzsálem, lévén Jahve városa, sohasem fog elesni. Jeremiás viszont nem habozott annak elestét hirdetni.

23 ¶ Júda valódi pusztulását egy züllött és gazdag országlói kör vitte véghez egy gyermekkirály, Manassé uralkodása alatt. A változó gazdasági helyzet kedvezett a Baál-imádásnak, melynek a magántulajdonú földügyeletei nem fértek össze a Jahve-világnézettel. Asszíria bukása és Egyiptom felemelkedése egy időre szabadságot hozott Júdának, és a vidék népe átvette a hatalmat. Jósiás alatt felszámolták a jeruzsálemi becstelen országlói kört.

24 Ám e kor gyászos eseménnyel zárult, amikor Jósiás ki akart vonulni, hogy elfogja Neko hatalmas seregét, amint az a part men-

tén Egyiptomból észak felé haladt, hogy segítse Asszíriát a Babilon elleni harcban. Jósiás seregét szétverték, és Júda Egyiptom sarcfizetője lett. A Baál-követők politikai ereje visszatért a hatalomba Jeruzsálemben, és ekkor kezdődött az *igazi* egyiptomi rabszolgaság. Ez után olyan időszak következett, amelyben a Baál-követő államférfiak irányították mind a bíróságokat, mind pedig a papságot. A Baál-imádás olyan gazdasági és társadalmi rendszer volt, mely éppúgy foglalkozott a föld tulajdonjogával, mint annak termékenységével.

[25] Azzal, hogy Nabukodonozor megdöntötte Neko hatalmát, Júda Babilon uralma alá került és kapott tíz év haladékot, azonban hamarosan fellázadt. Amikor Nabukodo-

nozor ellenük vonult, a júdaiak olyan társadalmi átalakításba fogtak, mint a rabszolgák felszabadítása, s tették ezt abból a célból, hogy hatást gyakoroljanak Jahvéra. A babiloni hadsereg átmeneti visszavonulása megörvendeztette a hébereket, mert azt hitték, hogy a varázslat-újításuk megszabadította őket. Ebben az időszakban történt, hogy Jeremiás a küszöbön álló végről beszélt nekik, és Nabukodonozor hamarosan vissza is tért.

[26] És így Júda számára gyorsan eljött a vég. A várost elpusztították, és a népet Babilonba hurcolták. A Jahve-Baál küzdelem a fogsággal véget ért. És a fogság okozta megrázkódtatás Izráel maradékát az egyistenhit felé terelte.

27 ¶ Babilonban a zsidók arra a következtetésre jutottak, hogy kis csoportként nem tudnak létezni Palesztinában a maguk sajátos társadalmi és gazdasági szokásai közepette, és arra is, hogy ha az eszmerendszereik fennmaradását biztosítani akarják, akkor nem-zsidókat kell megtéríteniük. Innen ered a végzetre vonatkozó új felfogásuk — az az eszme, hogy a zsidóknak Jahve választott szolgálóivá kell válniuk. Az Ószövetség zsidó vallása valójában Babilonban, a fogság idején fejlődött ki.

28 A halhatatlanság tantétele szintén Babilonban alakult ki. A zsidók úgy gondolták, hogy a jövőbeli élet eszméje gyöngíti a társadalmi igazságosságról szóló evangéliumuk jelentőségét. És az istentan ekkor szorítot-

ta ki első alkalommal a társadalomtant és a gazdaságot. A vallás olyan formát kezdett ölteni, mint a politikától, a társadalomtantól és a gazdaságtól egyre inkább elkülönülő emberi gondolkodási és viselkedési rendszer.

[29] ¶ És a zsidó népről szóló igazság azt mutatja, hogy sok minden, amit szent történelemnek tekintenek, valójában alig több a közönséges világi történelemről szóló beszámolónál. A judaizmus talajából nőtt ki a kereszténység, a zsidóság azonban nem volt rendkívüli nép.

10. A HÉBER VALLÁS

[1] A vezetőik azt tanították az izraelitáknak, hogy ők választott nép, de nem az isteni

kegy különleges engedékenységéből és kiváltságából, hanem azért a különleges szolgálatért, hogy minden nemzethez elvigyék az egy Isten igazságát. És megígérték a zsidóknak, hogy amennyiben beteljesítik e végzetüket, úgy ők lesznek minden nép szellemi vezetői, és hogy az eljövendő Messiás a Béke Hercegeként fog uralkodni felettük és az egész világ felett.

[2] Amikor a zsidókat a perzsák kiszabadították, visszatértek Palesztinába, hogy ott a rabszolgáivá legyenek a saját papjaik által megnyomorított törvények, áldozások és szertartások szabálygyűjteményének. És ahogy a héber nemzetségek elutasították az Isten csodás történetét, melyet Mózes a búcsúbeszédében adott közre az áldozási és ve-

zeklési szertartások tárgyában, úgy a héber nemzet e maradványai is elutasították a második Ésaiásnak az erősödő papságuk törvényeivel, szabályaival és szertartásaival kapcsolatos fennkölt felfogását.

3 A nemzeti önzés, a helytelenül értelmezett, megígért Messiásban való hamis hit, valamint a papság által rájuk kényszerített rabság és zsarnokság örökre elhallgattatta a szellemi vezetők (kivéve Dániel, Ezékiel, Aggeus és Malákiás) hangját; és attól a naptól Keresztelő János koráig egész Izráel egyre erősödő szellemi hanyatlást élt meg. A zsidók azonban sohasem veszítették el az Egyetemes Atya képét; egészen a Krisztus utáni huszadik századig megmaradtak ezen istenségkép mellett.

4 Mózestől Keresztelő Jánosig a hű tanítók töretlen ága húzódik, akik az egyistenhit fáklyáját nemzedékről nemzedékre adták, s közben mindegyre megfeddték a gátlástalan uralkodókat, elítélték az elüzletiesítő papokat és mindig arra buzdították a népet, hogy a legfelsőbb Jahvét, Izráel Úristenét imádja.

5 ¶ Mint nép a zsidók végül elveszítették a politikai önazonosságukat, azonban az egyetlen és egyetemes Istenben való őszinte hit héber vallása továbbél a szétszóródott számkivetettek szívében. És e vallás azért marad meg, mert mindig hatékonyan működött a követői legfelsőbb rendű értékeinek megőrzőjeként. A zsidó vallás megőrizte egy nép eszményképeit, de nem segítette a fejlődést és nem bátorította a bölcseleti al-

kotó felfedezést az igazság területén. A zsidó vallásnak sok hibája volt — bölcseleti hiányosságai voltak és csaknem teljesen mentes volt a művészi jegyektől — viszont erkölcsi értékeket őrzött meg; ezért fennmaradt. A legfelsőbb Jahve, a más istenségképekkel összevetve, világos volt, élénk, személyes és erkölcsi.

6 A zsidók úgy szerették az igazságosságot, a bölcsességet, az igazságot és a pártatlanságot, mint kevés nép, de minden nép közül ők járultak hozzá a legkevésbé ezen isteni jegyek értelmi felfogásához és szellemi megértéséhez. Bár a héber istentan elutasította a terjeszkedést, fontos szerepet játszott két másik világvallás, a kereszténység és a mohamedán vallás kialakulásában.

7 A zsidó vallás fennmaradásához hozzájárultak az intézményei is. Egy vallás nehezen tud megmaradni elszigetelt egyének magánjellegű szokásaként. Mindig ez volt a vallási vezetők tévedése: meglátva az intézményesített vallásban a rossz dolgokat, a csoportos működés módszerének elpusztítására törekednek. A mindenféle vallási szokás megsemmisítése helyett jobban tennék, ha átalakítanák azokat. E tekintetben Ezékiel bölcsebb volt a kortársainál; bár velük együtt ragaszkodott a személyes erkölcsi felelősséghez, nekilátott egy felsőbbrendű és megtisztított szertartás hű követése meghonosításának.

8 ¶ És így Izráel egymást követő tanítói véghezvitték a vallásfejlődés legnagyobb hős-

tettét, melyet az Urantia valaha is láthatott: a vad Jahve-démon kezdetleges felfogását, a mennydörgő Sinai-tűzhányó féltékeny és kegyetlen szellemének felfogását fokozatosan, ám folyamatosan átalakították a legfelsőbb Jahve későbbi fennkölt és fenséges fogalmává, aki minden dolog teremtője és az egész emberiség szeretetteljes és irgalmas Atyja. És e héber istenkép volt az Egyetemes Atyáról alkotott legmagasabb rendű emberi felfogás addig az időig, amikor tovább bővítették és nagyszerűen felerősítették azt az ő Fiának, a nebadoni Mihálynak a személyes tanításai és a példamutató élete.

9 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

98. ÍRÁS

A MELKIZEDEK TANÍTÁSOK NYUGATON

A MELKIZEDEK tanok sokféle útvonalon jutottak el Európába, ám főként Egyiptomon át jöttek és kerültek be a nyugati világszemléletbe, miután alaposan elgörögösödtek és később keresztényivé váltak. A nyugati világ eszményképei alapvetően szókratésziek voltak, és ennek későbbi vallásbölcselete lett a jézusi felfogás, amint az módosult és keveredett, ahogy érintkezett a fejlődő nyugati bölcselettel és vallással, melyek mind együtt a keresztény egyházban csúcsosodtak ki.

2 A sálemi hitterjesztők hosszú időn át

folytatták tevékenységeiket Európában, fokozatosan elmerülve az időszakonként felbukkanó számos tiszteletfajtában és a különféle szertartásokat követő vallási csoportokban. A sálemi tanításokat a legtisztább formájában megtartók között meg kell említenünk a cinikusokat. Az Istenben való hit és bizodalom e tanítói még a Krisztus utáni első század római Európájában is működtek, tanaik később pedig bekerültek az újonnan formálódó keresztény vallásba.

3 A sálemi tantétel nagy részét azok a fizetett zsidó katonák terjesztették el Európában, akik megannyi nyugati háborús küzdelemben vettek részt. A régi időkben a zsidók harci értékét éppúgy elismerték, mint az istentani különlegességüket.

[4] A görög bölcselet, a zsidó istentan és a keresztény erkölcstan alaptételei alapjában véve a korábbi Melkizedek tanítások folyományai voltak.

1. A SÁLEMI VALLÁS A GÖRÖGÖKNÉL

[1] A sálemi hitterjesztők nagy vallási építményt emelhettek volna a görögöknél, ha nem vették volna olyan szigorúan a felavatási esküjüket, azt a Makiventa megkövetelte fogadalmat, mely tiltotta a kizárólagosan istenimádási gyülekezetek szervezését, és amely számon kérte minden egyes tanítótól azon ígéretét, hogy soha nem működnek papként, hogy sohasem fogadnak el a vallási szolgálatukért díjat, csak ételt, ruhát és szállást. A hellének előtti idők Görögországába

behatoló Melkizedek tanítók egy olyan népet találtak, mely még táplálta Ádámszon és az anditák korának hagyományait, ám e tanításokat nagymértékben lerontották azon alsóbbrendű rabszolgák hordáinak képzetei és hiedelmei, akiket egyre nagyobb számban hoztak a görög partokra. E meghamisítás eredménye a véres szertartásos szokásokkal teli durva életerőhithez való visszatérés lett, az alsóbb néposztályok még az elítélt bűnözők kivégzéséből is szertartásrendet csináltak.

2 A sálemi tanítók korai hatásait csaknem eltörölte a Dél-Európából és keletről kiinduló, úgynevezett árja betörés. E hellén támadók olyan emberszerű istenképeket hoztak magukkal, melyek hasonlítottak az ár-

ja társaik által Indiába vitt istenképekhez. E behozatal indította el az istenek és istennők görög családjának kialakulását. Ez az új vallás részben a bejövő hellén vadak tiszteletfajtáin alapult, de azért megvoltak benne Görögország régebbi lakosainak hitregéi is.

3 A hellén görögök a földközi-tengeri világot elterjedten uraló anyaimádással találkoztak, és e népekre erőltették rá az ő ember-istenüket, Diausz-Zeuszt, aki hasonlóan a többől-egyet imádó szemiták Jahvéjához, az alárendelt istenek egész görög panteonjának feje lett. És a görögök végül eljutottak volna egy igaz egyistenhithez Zeusz fogalmában, ha nem ragaszkodtak volna a Sors felügyeletéhez. Egy végleges értékkel bíró Istennek magának kell lennie a sors

döntőbírájának és a végzet teremtőjének.

4 A vallásfejlődés e tényezőinek következményeként rövidesen kialakult az Olimposz hegyének könnyelmű isteneiben való népszerű hit, olyan istenekben, akik inkább voltak emberiek, mint isteniek, és akiket az eszes görögök sohasem vettek túl komolyan. A maguk teremtette isteniségeket nem is igen szerették és nem is igen félték. Hazafias és faji érzelemmel viseltettek Zeusz és a félig emberekből, félig istenekből álló családja iránt, de nemigen hódoltak nekik vagy imádták őket.

5 A helléneket olyannyira átjárták a korai sálemi tanítók papságellenes tantételei, hogy fontosabb papság sohasem jelent meg Görögországban. Még az istenekről készí-

tett képek is inkább a művészetet szolgálták, semmint az istenimádatot.

6 Az olimposzi istenek az ember jellemző emberszerűségét példázzák. A görögök mitológiája azonban inkább művészies volt, mint erkölcstani. A görög vallás hasznos volt annyiban, hogy egy istenségcsoport által kormányzott világegyetemet ábrázolt. A görög erkölcsök, erkölcstan és bölcselet viszont rövidesen messze meghaladta az istenképet, és ez az értelmi és szellemi növekedés közötti egyensúlytalanság éppoly veszélyes volt Görögország számára, mint amilyen Indiában is volt.

2. A GÖRÖG BÖLCSELETI GONDOLKODÁS

[1] A könnyen vett és felületes vallás nem maradhat meg, különösen olyan esetben nem, amikor nincs papsága, mely segítené annak formálódását és amely a hívek szívét félelemmel vegyes tisztelettel töltené meg. Az olimposzi vallás nem ígért üdvözülést, és nem is oltotta a híveinek szellemi szomját; ezért volt pusztulásra ítélve. A kezdetétől számított ezer éven belül csaknem el is tűnt, és a görögök nemzeti vallás nélkül maradtak, az Olimposz isteneinek már nem volt helyük a jobb elmékben.

[2] Ez volt tehát a helyzet, amikor a Krisztus előtti hatodik században a kelet és a Levante a szellemi öntudat újjáéledését és az egy-

istenhit felismerésére való új ráébredést élte meg. A nyugat azonban nem osztozott ezen új fejleményben; sem Európa, sem Észak-Afrika nem vett részt általánosan e vallási újjászületésben. A görögök azonban nagyszerű értelmi haladást értek el. Elkezdték uralni a félelmüket és többé már nem keresték a vallást annak ellenszereként, azonban nem ismerték fel, hogy az igaz vallás elégíti ki a lélek vágyait és ugyanez az ellenszere a szellemi nyugtalanságnak és az erkölcsi kétségbeesésnek. A lélek vigaszául az elmélyült gondolkodásra — a bölcseletre és a természet dolgai után való vizsgálódásra — törekedtek. A maguk megőrzésén — üdvözülésén — való elmélkedéstől az ön-kiteljesítés felé és az önmaguk megértése felé fordultak.

3 A görögök kísérletet tettek arra, hogy szi-

gorú gondolatmenetek révén érjék el azt a biztonságtudatot, mely a továbbélésben való hit helyettesítőjeként szolgálhat, de teljesen kudarcot vallottak. A hellén népek felsőbb osztályainak csak az értelmesebbjei tudták felfogni ezt az új tanítást; az előző nemzedékek rabszolgáinak leszármazottai alkotta köznép képtelen volt ezen új valláshelyettesítő elfogadására.

4 ¶ A bölcselők megvetették az istenimádás minden formáját, függetlenül attól, hogy gyakorlatilag mindannyian azért bizonytalanul elfogadták „a világegyetem Értelme", „az Isten ideája" és „a Nagy Forrás" sálemi tantételében való hit hátterét. Amennyire a görög bölcselők elismerték az istenit és a véges-felettit, annyiban őszintén egyistenhí-

vők voltak; csak kevéssé ismerték el az olimposzi istenek és istennők teljes testületét.

5 Az ötödik és hatodik század görög költői, kiváltképp Pindarosz, megpróbálkoztak a görög vallás megújításával. Magasabb szintre emelték annak eszményképeit, de inkább voltak ők művészek, mint vallásos rajongók. A legmagasabb rendű értékek támogatására és megőrzésére alkalmas módszert nem tudtak kialakítani.

6 Xenophanész egy Istenről tanított, de az ő istensége túlságosan minden-isten tani volt, semhogy személyes Atyja lehetett volna a halandó embernek. Anaxagórasz a működésközpontú világnézet híve volt, attól eltekintve, hogy elismert egy Első Okot, egy Első Elmét. Szókratész és utódai, Platón és

Arisztotelész azt tanították, hogy az erény tudás; a jóság a lélek egészsége; hogy jobb igazságtalanságot elszenvedni, mint annak elkövetésében vétkesnek lenni, hogy helytelen dolog rosszal fizetni a rosszért, és hogy az istenek bölcsek és jók. Az ő fő erényeik voltak: a bölcsesség, a bátorság, a mértékletesség és az igazságosság.

7 ¶ A vallásbölcselet fejlődése a hellén és a héber nép körében erősen elütő képet mutat az egyháznak, mint a műveltségi fejlődés alakítójának a működéséről. Palesztinában az emberi gondolkodás olyannyira a papok irányítása alatt állt és azt olyannyira az írások befolyásolták, hogy a bölcselet és a szépségtan teljesen elmerült a vallásban és az erkölcsiségben. Görögország-

ban a papok és a „szent írások” csaknem teljes hiánya az emberi elmét szabadon hagyta, nem kötötte meg, amely ijesztő fejleményeket hozott a gondolkodás elmélyülésében. A vallás azonban személyes élményként nem tudott lépést tartani a mindenségrend természetének és valóságának értelmi felmérésével.

8 Görögországban a hitet alárendelték a gondolkodásnak; Palesztinában a gondolkodás volt alárendelve a hitnek. A keresztténység erejének nagy része abban van, hogy sokat kölcsönzött mind a héber erkölcsiségből, mind a görög gondolkodásból.

9 Palesztinában a vallási hitelv oly erősen megmerevedett, hogy már a további növekedést veszélyeztette; Görögországban az

emberi gondolkodás oly elvonttá vált, hogy az istenkép a minden-isten tani képzelgés homályos gőzévé oszlott, mely egyáltalán nem hasonlított a brahman bölcselők személytelen Végtelenségéhez.

10 ¶ De az akkori idők átlagemberei nem tudták felfogni az ön-kiteljesítés és egy elvont Istenség görög bölcseletét és nem is érdekelte őket mindez; ők inkább az üdvözüléssel kapcsolatos ígéreteket akarták, valamint az imáikat meghallgatni képes személyes Istent. Száműzték a bölcselőket, üldözték a sálemi tiszteletközösség maradványait, a két tantételt meglehetősen összekeverték, és előkészítették a rejtelemimádatokban való szörnyű, tobzódásszerű elmerülést, amely azután elárasztotta a földközi-tengeri szige-

teket. Az eleusziszbeli rejtelmek az olimposzi panteonból nőttek ki, ami a termékenységimádás görög változata volt; Dionüszosz természetimádása virágzott; a tiszteletfajták legjobbika az orfikus testvériség lett, melynek erkölcsi hitszónoklatai és az üdvözülésre vonatkozó ígéretei sokakat megfogtak.

11 Egész Görögországot megérintették az üdvözülés elérésének ezen új módszerei, ezek az érzelgős és heves szertartásrendek. Ilyen rövid idő alatt egyetlen nemzet sem jutott el a művészi bölcselet ilyen magasságaiba; egy sem alkotott ilyen fejlett, gyakorlatilag Istenség nélküli és az emberi üdvözülés ígéretétől teljesen mentes erkölcstani rendszert; egyetlen nemzet sem merült el ilyen gyorsan, ilyen mélyen és vadul az értel-

mi megrekedtség, az erkölcsi züllöttség és a szellemi szegénység ilyen mélységeibe, mint e görög népek, amikor a rejtelemimádatok őrült forgatagába vetették magukat.

12 ¶ A vallások sokáig megvoltak bölcseleti támasz nélkül, de kevés bölcselet, mint olyan, maradt fenn sokáig a vallással való valamiféle azonosulás nélkül. A bölcselet a vallás számára az, ami a tervezés a cselekvés számára. De az eszményi emberi állapot az, amelyben a bölcseletet, a vallást és a tudományt értelmes egységgé kovácsolja össze a bölcsesség, a hit és a tapasztalat együttese.

3. A MELKIZEDEK TANÍTÁSOK RÓMÁBAN

1 A családi istenek imádásának korábbi

vallásos formáiból Marsnak, a hadistennek a törzsi tisztelésévé alakulása természetes dolog volt annyiban, hogy a latinok későbbi vallása inkább volt politikai szokás, mint a görögök és a brahmanok vagy több más nép szellemibb vallásaihoz hasonló gondolatrendszer.

[2] A Melkizedek evangéliumnak a Krisztus előtti hatodik századbeli nagy egyistenhitbeli újjászületése során túl kevés sálemi hitterjesztő érkezett Olaszországba, és akik el is jutottak oda, azok sem voltak képesek legyőzni az istenek és templomok új sokaságát hozó, gyorsan terjedő etruszk papság befolyását, melyek mind a római államvallássá szerveződtek. A latin törzsek e vallása nem volt olyan hétköznapi és haszonelvű,

mint a görögöké, és nem is volt olyan szigorú és zsarnoki, mint a hébereké; a legnagyobb részt puszta formák, eskük és tabuk megtartásából állt.

[3] A római vallást erőteljesen befolyásolta a Görögországból behozott számos műveltségi elem. Végül az olimpiai istenek többségét is átvették és beemelték a latin panteonba. A görögök sokáig imádták a családi tűzhely tüzét — Hesztia a tűzhely szűz istennője volt; Veszta az otthon római istennője lett. Zeuszból Jupiter vált; Afroditéből Vénusz; és ez történt a számos további olimposzi istenséggel is.

[4] A római ifjak vallási beavatása az volt, hogy magukat ünnepélyesen az állami szolgálatnak szentelték. Az állampolgársági es-

kük és felvételek valójában vallási szertartások voltak. A latin népek templomokat, oltárokat és szentélyeket tartottak fenn, és válsághelyzetben a mindent tudónak hitt bölcsekhez fordultak. Megőrizték a hősök és később a keresztény szentek csontjait.

5 Az álvallásos hazafiság ezen alakias és szenvedélymentes formája szükségképpen összeomlott, éppen úgy, ahogy a görögök magas szintű értelmi és művészi imádata is elbukott a rejtelemimádatok szenvedélyes és mélyen érzelmi töltetű áhítata előtt. E pusztító tiszteletfajták legnagyobbikát az Isten Anyja szakadár felekezet rejtelemvallása alkotta, melynek központja akkoriban pontosan a római Szt. Péter templom mai helyén volt.

6 ¶ A megjelenő római állam politikailag meghódította Egyiptomot, Görögországot és a Levantét, cserébe viszont azok tiszteletfajtái, szertartásai, rejtelmei és istenképei meghódították Rómát. E behozott tiszteletfajták tovább virágoztak az egész római állam fennállása idején egészen Augusztusz koráig, aki tisztán politikai és állampolgári okokból hősiesen és valamennyire sikeresen törekedett a rejtelemvallások felszámolására és a régebbi politikai vallás újjáélesztésére.

7 Az államvallás egyik papja beszélt Augusztusznak a sálemi tanítók ama korábbi próbálkozásairól, hogy elterjesszék az egyetlen Isten, az összes természetfeletti lény felett uralkodó végső Istenség tantételét; és ez az eszme olyannyira megtetszett a

császárnak, hogy számos templomot építtetett, szép képekkel töltötte meg azokat, újjászervezte az állampapságot, helyreállította az államvallást, és magát a mindenek fölött álló főpapnak nevezte ki, és császárként nem habozott azt hirdetni magáról, hogy ő a legfelsőbb isten.

8 Az Augusztusz-imádás ezen új vallása virágzott és a császár élete folyamán Palesztinát, a zsidók hazáját kivéve követték is birodalom szerte. És az emberi istenek e kora egészen addig tartott, amíg a hivatalos római tiszteletfajta névjegyzékében több mint negyven, önmagát felmagasztalt emberi istenség nem állt, melyek mindegyike csodás születést és egyéb emberfeletti sajátosságokat tudott a magáénak.

9 ¶ A sálemi hívek fogyatkozó csoportjának utolsó állását a tanhirdetők egy komoly csoportja védte, ők voltak a cinikusok, akik arra buzdították a rómaiakat, hogy hagyják el a vad és értelmetlen vallási szertartásaikat és térjenek vissza a Melkizedek evangéliumot megtestesítő egyik olyan istenimádási formához, melyet a görögök bölcseletével való érintkezés módosított és fertőzött meg. De a nép általában elutasította a cinikusokat; jobban szeretett elmerülni a rejtelmes szertartásokban, melyek nem csak a személyes üdvözülés reményét ígérték, hanem kielégítették a kikapcsolódás, az izgalom és a szórakozás iránti igényét is.

4. A REJTELEMIMÁDATOK

1 A görög-római világban élő népek többsége, miután elveszítette a hajdani családját és államvallását és képtelen volt a görög bölcselet jelentésének megértésére vagy nem is volt hajlandó erre, az Egyiptomból és a Levantéból származó látványos és érzelmi színezetű rejtelemimádatok felé fordult. A köznép az üdvözülés ígéretét akarta — vallási vigaszt a mában és a halhatatlanság reményének bizonyosságát a halál után.

2 A leginkább népszerűvé vált három rejtelemimádat:

3 1. Cibele és fia, Attisz fríg tisztelete.

4 2. Ozirisz és anyja, Ízisz egyiptomi tisztelete.

5 3. Mitrász, mint a bűnös emberiség

megmentője és megváltója imádásának iráni tisztelete.

6 ¶ A fríg és egyiptomi rejtelemvallások azt tanították, hogy az isteni fiú (Attisz, illetőleg Ozirisz) átélte a halált és isteni hatalomtól fogva feltámadt, valamint, hogy mindenki, akit megfelelően bevezettek a rejtelmekbe, és aki tiszteletteljesen megünnepli az isten halálának és feltámadásának évfordulóját, ezáltal részesülhet az ő isteni természetéből és halhatatlanságából.

7 ¶ A fríg szertartások magával ragadóak voltak, de megalázók is; a véres ünnepeik jelzik, hogy mennyire lealacsonyultak és silányak lettek e levantei rejtelemvallások. A legszentebb nap a Fekete Péntek, a „vér napja” volt, melyen megemlékeztek Attisz saját

magára kiszabott haláláról. Az Attisz áldozata és halála előtti három napon át tartó tisztelgés után az ünnepségsorozat a feltámadása feletti örömbe átcsapva folytatódott.

8 Ízisz és Ozirisz imádási szertartásai kifinomultabbak és hatásosabbak voltak, mint a fríg tiszteletfajtáé. Ez az egyiptomi szertartás a régi Nílus-isten mondája köré fonódott, aki meghalt és feltámadt, mely felfogás abból a megfigyelésből származott, hogy a növények növekedése évente újra és újra megáll, melyet a minden élő növény tavaszi feléledése követ. E rejtelemimádatok gyakorlásának tombolása és a szertartásrendjeik tobzódása, mely a hívek feltevése szerint elvezetett az isteniség felismerésének „elragadtatásához”, néha egészen visszataszító

volt.

5. A MITRÁSZ-TISZTELET

[1] A fríg és egyiptomi rejtelemvallások végül meghátráltak minden rejtelemimádat legnagyobbika, a Mitrász-imádás elől. A Mitrász-tisztelet az emberi természet számos területét vette célba és fokozatosan kiszorította minden elődjét. A mitraizmus a Levantéban besorozott római légiósok hírverésén keresztül terjedt el az egész római birodalomban, mert a Levantéban divatos vallást a katonák mindenfelé elvitték, ahová csak eljutottak. És ez az új vallási szertartás nagy előrelépést jelentett a korábbi rejtelemimádatokhoz képest.

[2] A Mitrász-tisztelet Iránban jelent meg, és Zoroaszter harcias követőinek ellenállá-

sa mellett is sokáig fennmaradt a hazájában. De amikor a mitraizmus elérte Rómát, akkorra a zoroaszteri tanításból átvett számos elem már erősen továbbfejlesztette azt. A zoroaszteri vallás főleg a mitraikus tiszteletfajtán keresztül fejtett ki hatást a később megjelenő kereszténységre.

3 ¶ A Mitrász-tisztelet egy nagy sziklából származó és hőstetteket végrehajtó és a nyilaival sziklából vizet fakasztó harcias istent ábrázolt. Volt árvíz, melyből csak egyetlen ember menekült meg egy különleges építésű hajón, és volt utolsó estebéd is, melyet Mitrász a napisten dicsőítéséhez vett igénybe, mielőtt a mennyekbe emelkedett volna. Ez a napisten, vagy Szol Inviktusz, a zoroasztrizmus Ahura-Mazdá istenségképének elfajzá-

sa volt. Mitrászt úgy tekintették, mint a napistennek a sötétség istenével vívott küzdelmét túlélő bajnokát. És a mondai szent bika általa való leölésének elismerésével Mitrász halhatatlanná lett, felemelkedett a magas istenek között az emberi fajért közbenjáró lény tisztségébe.

4 E tiszteletfajta követői barlangokban és más titkos helyeken imádták az istenüket, énekeltek dicsőítő énekeket, mormoltak varázsigéket, fogyasztották az áldozati állatok húsát és itták vérét. Naponta háromszor imádkoztak, a napisten napján külön heti szertartásrendjeik is voltak és Mitrász éves ünnepén, december huszonötödikén tartották meg a legkörülményesebb szokásukat. Azt hitték, hogy a szentségből venni bizto-

sítja számukra az örökkévaló életet, a halál utáni azonnali megtérést Mitrászhoz, s üdvözültségben az ítéletnapig való ottlétet. Az ítéletnapon a menny mitraikus kulcsai kinyitják a Paradicsom kapuját, hogy a hűségesek beléphessenek; amire azután az élő és a holt meg nem kereszteltek megsemmisülnek Mitrásznak a földre való visszatérésével. Azt tanították, hogy amikor egy ember meghal, Mitrászhoz kerül megítéltetésre, és hogy a világ végén Mitrász az összes holtat összehívja a sírokból az utolsó ítélet megismerésére. A gonoszakat tűz emészti el, a jók Mitrásszal uralkodnak örökké.

5 Ez eleinte csak a férfiak vallása volt, és a hét különböző rendjébe a híveket fokozatosan avatták be. Később a hívek felesé-

gei és leányai is beléphettek a Nagy Anya templomaiba, melyek a mitraikus templomok mellett álltak. A nők tiszteletközössége a mitraikus szertartás és Cibele, Attisz anyja fríg tiszteletének szertartásai alkotta keverék volt.

6. MITRAIZMUS ÉS KERESZTÉNYSÉG

[1] A rejtelemimádatok és a kereszténység megjelenése előtt személyes vallás nemigen alakult ki független intézményként Észak-Afrika és Európa polgárosodott vidékein; az inkább családi, városállami, politikai és birodalmi ügy volt. A hellén görögök sohasem alakítottak ki központosított istenimádási rendszert; a szertartás helyi sajátosság volt; nem volt papságuk és nem volt „szent

könyvük”. Sok tekintetben hasonlóan a rómaiakéhoz, az ő vallási intézményeikből is hiányzott az az erőteljes hatás, mely a felsőbb erkölcs és a szellemi értékek megőrzésére késztetett volna. Igaz ugyan, hogy a vallás intézményesítése rendszerint rontotta annak szellemi minőségét, azért tény az is, hogy egyetlen vallásnak sem sikerült megmaradnia a valamilyen mértékű, kisebb-nagyobb intézményi szerveződés segítsége nélkül.

2 A nyugati vallás így gyengült egyre a szkeptikusok, a cinikusok, az epikureusok és a sztoikusok koráig, de mind közül a legfontosabb, a mitraizmus és Pál új keresztény vallása közötti nagy küzdelem idejéig.

3 ¶ A Krisztus utáni harmadik század-

ban a mitraikus és a keresztény egyházak mind megjelenésükben, mind szertartási jellegükben nagyon hasonlók voltak. Az ilyen istenimádási helyek közül sok a föld alatt volt, és mindegyikben voltak olyan oltárok, melyek alapjai különbözőképpen ábrázolták annak a megmentőnek a szenvedéseit, aki megszabadulást hozott a bűn sújtotta emberi fajnak.

4 A Mitrász-imádóknak mindig az volt a szokásuk, hogy a templomba belépve szentelt vízbe mártották az ujjaikat. És lévén, hogy némely körzetben voltak olyanok is, akik egyszerre mindkét vallást követték, bevezették e szokást a keresztény templomok többségében is Róma közelében. Mindkét vallás alkalmazta a megkeresztelést, vala-

mint a kenyér és a bor szentségének fogyasztását. A mitraizmus és a kereszténység közötti nagy különbség, eltekintve Mitrász és Jézus jellembeli eltérésétől, az volt, hogy az egyik bátorította a katonai szellemet, a másik viszont szélsőségesen békeelvű volt. A mitraizmusnak a többi vallás (kivéve a későbbi kereszténységet) iránti türelme vezetett el annak végső pusztulásához. Ám e kettő küzdelmében a döntő tényező a nőknek a keresztény hit teljes jogú tagságába való felvétele lett.

5 ¶ Végül az elnevezés szerinti keresztény hit uralomra jutott nyugaton. A görög bölcselet szolgáltatta az erkölcstani érték fogalmait; a mitraizmus az istenimádási szokásrendet; és a kereszténység, mint olyan, az er-

kölcsi és társadalmi értékek megőrzésének módszerét.

7. A KERESZTÉNY VALLÁS

[1] Teremtő Fiú nem azért testesült meg a halandó húsvér testhez hasonló alakban és adományozta magát az Urantia emberiségének, hogy megbékítsen egy haragvó Istent, hanem azért, hogy megnyerje az egész emberiséget az Atya szeretete felismerésének és az Istenhez fűződő fiúi helyzetük megértésének. Végül még a vezeklés tantételének nagy pártolója is felfogott valamennyit ebből az igazságból, mert kijelentette, hogy „az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot”.

[2] Ezen írásnak nem célja, hogy a keresztény vallás eredetével és elterjedésével fog-

lalkozzon. Elég annyit mondani, hogy az a názáreti Jézus, a Nebadon emberként megtestesült Mihály Fiának személye köré épül, akit az Urantián úgy ismernek, mint a Krisztus, a felkent. A kereszténységet e galileainak a követői terjesztették el szerte a Levantéban és nyugaton, és az ő hittérítői buzgalmuk felért a híres elődeikével, a szetfiekével és a sálemiekével, valamint az ő komoly ázsiai kortársaikéval, a buddhista tanítókéval.

3 A keresztény vallás mint urantiai hiedelemrendszer az alábbi tanítások, hatások, hiedelmek, tiszteletfajták és egyedi személyes hozzáállások keveredésén keresztül alakult ki:

4 1. Az utóbbi négyezer évben megjelent

összes nyugati és keleti vallás alapvető tényezőjét alkotó Melkizedek tanítások.

5 ¶ 2. Az erkölcsiség, az erkölcstan, az istentan, valamint a Gondviselésben és a legfelsőbb Jahvéban való hit héber rendszere.

6 ¶ 3. A zoroaszteri felfogás a mindenségrendi jó és rossz közötti küzdelemről, mely nyomot hagyott a judaizmuson és a mitraizmuson is. A mitraizmus és a kereszténység küzdelmével együtt járó hosszas kapcsolaton keresztül az iráni látnok tantételei meghatározó tényezővé váltak a jézusi tanítások elgörögösített és ellatinosított változataiban lévő tantételek, elvek és mindenségtan hittudományi és bölcseleti formájának és szerkezetének kialakulásában.

7 ¶ 4. A rejtelemimádatok, különösen a mitraizmus, de ide tartozik a fríg tisztelet-

fajtabeli Nagy Anya imádása is. Még a Jézus urantiai megszületésével kapcsolatos mondák is megfertőződtek az iráni megmentőhős, Mitrász csodás születésének római változatával, akinek a földre való eljövetelével kapcsolatban azt hitték, hogy annak csak egy maroknyi, ajándékot hozó pásztor volt a tanúja, akiket angyalok értesítettek a közelgő eseményről.

8 ¶ 5. József-fia-Jósua emberi életének történelmi ténye, a názáreti Jézusnak mint a megdicsőült Krisztusnak, az Isten Fiának a valóságos volta.

9 ¶ 6. A tárzusi Pál személyes nézőpontja. És meg kell jegyeznünk, hogy az ő ifjúkorában a mitraizmus volt Tárzus uralkodó vallása. Pál nemigen álmodott arról, hogy az

ő áttértjeinek írt jó szándékú leveleit egykor majd a még későbbi keresztények úgy tekintik, mint „Isten szavát”. Az ilyen jóhiszemű tanítókat nem szabad felelőssé tenni azért, amit a későbbi követőik az írásaikkal műveltek.

10 ¶ 7. A hellén népek bölcseleti gondolkodása, Alexandriától és Antiókhiától Görögországon át Szirakúzáig és Rómáig. A görögök életfelfogása jobban összhangban volt a Pál-féle kereszténységgel, mint bármely más akkori vallási rendszerrel és fontos tényezővé vált a kereszténység nyugati elterjesztésében. Még mindig a görög bölcselet és a páli istentan képezi az európai erkölcstan alapját.

11 ¶ Ahogy Jézus eredeti tanításai eljutot-

tak nyugatra, elnyugatiasodtak, és ahogy elnyugatiasodtak, megkezdődött az emberek összes fajtája és félesége számára meglévő, gyökerükben általános vonzóerejüknek a gyengülése is. A kereszténység mára a fehér emberfajták társadalmi, gazdasági és politikai erkölcseihez jól alkalmazkodó vallássá lett. Már régen megszűnt Jézus vallásának lenni, bár még mindig hősiesen törekszik egy szép vallás ábrázolására Jézusról azok számára, akik őszintén keresik a tanításaiban mutatott utat. E vallás megdicsőítette Jézust a Krisztusként, az Istentől jött messiási felkentként, azonban igencsak elfelejtette a Mester személyes evangéliumát: az Isten Atyaságát és a minden ember közötti egyetemes testvériséget.

12 ¶ És ez a hosszú története Makiventa Mel-

kizedek tanításainak az Urantián. Csaknem négyezer éve szállott alá a Nebadon e veszélyhelyzeti Fia az Urantiára, és ezen idő alatt „El Elyon, a Fenséges Isten papjának” tanításai minden emberfajtához és néphez eljutottak. És Makiventa sikeresen elérte a rendkívüli alászállásának célját; amikorra Mihály felkészült az urantiai megjelenésre, a férfiak és nők szívében ott élt az istenkép, ugyanaz az istenkép, mely megint feléled az Egyetemes Atya számos gyermekének élő szellemi tapasztalásában, ahogy a szövevényes időbeli létüket a tér forgó bolygóin megélik.

13 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

99. ÍRÁS

A VALLÁS TÁRSADALMI PROBLÉMÁI

A VALLÁS akkor teljesíti a legnagyobb társadalmi szolgálatot, amikor a leglazább kapcsolatban áll a társadalom világi intézményeivel. A múltban, lévén, hogy a társadalmi átalakítások nagyrészt az erkölcsi területekre szorítkoztak, a vallásnak nem kellett hozzáigazodnia a gazdasági és politikai rendszerekben végbement mélyreható változásokhoz. A vallás fő problémája abban állt, hogy a rossznak a jóval való lecserélésére a politikai és gazdasági műveltség fennálló társadalmi rendjén belül kellett vállalkoznia. A vallás így

közvetve azon igyekezett, hogy fenntartsa a fennálló társadalmi rendet, hogy segítse az éppen meglévő polgárosultság-fajta fenntartását.

[2] A vallásnak azonban nem szabadna közvetlenül érintettnek lennie sem új társadalmi rendek megalkotásában, sem a régiek megőrzésében. Az igaz vallás elutasítja az erőszakot, mint a társadalmi fejlődés eszközét, de nem utasítja el a társadalom azon értelmes törekvéseit, hogy a szokásait és az intézményeit az új gazdasági feltételekhez és műveltségi követelményekhez igazítsa.

[3] A vallás jóváhagyta a letűnt századok eseti társadalmi átalakulásait, de a huszadik században szükségszerűen szembe kell néznie a mélyreható és folyamatos társadalmi

újjászerveződéshez való igazodás problémájával. Az életkörülmények olyan gyorsan változnak, hogy az intézményi átalakításokat nagyon fel kell gyorsítani, és a vallásnak ennek megfelelően kell gyorsítania az ezen új és folyton változó társadalmi rendhez való alkalmazkodását.

1. VALLÁS ÉS TÁRSADALMI ÚJJÁSZERVEZÉS

[1] A gépi találmányok és az ismeretek terjedése megváltoztatja a polgárosodott viszonyokat; bizonyos gazdasági átalakítások és társadalmi változások szükségesek, ha az ember el akarja kerülni a műveltségi összeomlást. Ez az új és beköszöntő társadalmi rend egy évezredig nem fog egészen kiteljesedni. Az emberi fajnak meg kell békélnie

a változások, átalakítások és alkalmazkodások folyamatával. Az emberiség egy új és ki nem nyilatkoztatott bolygói rendeltetés felé halad.

2 ¶ A vallásnak erőteljes ösztönzőként kell hatnia az erkölcsi állhatatosság és a szellemi fejlődés érdekében, lendületesen kell működnie e szüntelenül változó feltételek és véget nem érő gazdasági kiigazítások közepette.

3 ¶ Az urantiai társadalom többé sohasem remélhet olyan megállapodottságot, mint amilyet a múltban megtapasztalt. A társadalom hajója teljes gőzzel kifutott a bevett hagyomány védett öbleiből és megkezdte útját az evolúciós végzet nyílt tengerein; és az emberi léleknek a világtörténelemben

eddig még soha nem volt ennyire szüksége arra, hogy az erkölcsiség térképét gondosan tanulmányozza és a vallási irányt mutató iránytűjét figyelmesen kezelje. A vallásnak, mint társadalmi befolyásolónak a legnagyobb küldetése az, hogy állandósítja az emberiség eszményképeit az átmenet e veszélyes időszakaiban, amikor az egyik polgárosultsági szakaszból a másikba, az egyik műveltségi szintről a másikra kell átjutnia.

4 A vallásnak nincsenek teljesítendő kötelességei, de sürgetik a bölcs vezetőként és tapasztalt tanácsadóként való működését mindezen új és gyorsan változó emberi helyzetekben. A társadalom gépiesebbé, tömörebbé, összetettebbé válik, és a társadalmi viszonyok az egymástól való kölcsö-

nös függés mértékét tekintve kiélezettebbek lesznek. A vallásnak a működése során meg kell akadályoznia, hogy ezen új és közvetlenebb társulások kölcsönös visszafejlődés vagy akár pusztulás okozóvá váljanak. A vallásnak mindenségrendi sóként kell közrehatnia, mely megakadályozza, hogy a haladás erjesztőanyagai elnyomják a társadalom műveltségi ízét. Ezen új társadalmi viszonyoknak és gazdasági változásoknak csak a vallás segédkezése révén lehet eredménye a tartós testvériség.

5 Az isten nélküli emberbarátiság emberileg szólva nemes magatartás, azonban az igaz vallás az egyetlen hatalom, mely képes tartósan fokozni valamely társadalmi csoportnak a többi csoport igényeire és szenve-

déseire való válaszképességét. A múltban az intézményesített vallás tétlen maradhatott, s közben a társadalom felsőbb rétegeinél süket fülekre talált a kétségbeesett alsóbb néprétegek szenvedése és elnyomottsága, a legújabb időkben viszont ezen alsóbb társadalmi rendek többé már nem oly gyászosan tudatlanok és politikailag sem is olyan támasznélküliek.

6 A vallásnak nem szabad szervesen belekeverednie a társadalmi újjászervezés és gazdasági átalakítás világi munkájába. Azonban tevékenyen lépést kell tartania mindeme polgárosodáshozó folyamatokkal úgy, hogy határozottan és nyomatékosan újból kifejti az erkölcsi parancsait és a szellemi tételeit, az emberi életre és az érzékfeletti to-

vábbélésre vonatkozó haladó bölcseletét. A vallás szelleme örökkévaló, de annak kifejeződési formáját minden alkalommal újból ki kell fejteni, amint az emberi nyelv szótárát átdolgozzák.

2. AZ INTÉZMÉNYESÍTETT VALLÁS GYENGESÉGE

[1] Az intézményesített vallás azért nem adhat késztetést és vállalhat vezető szerepet e küszöbön álló, világméretű társadalmi újjászerveződésben és gazdasági átalakulásban, mert szerencsétlenségére többé-kevésbé szerves részévé vált annak a társadalmi rendnek és annak a gazdasági rendszernek, melynek rendeltetése, hogy az újjászervezésen átessen. Csakis a személyes szellemi tapasztaláson alapuló valódi vallás képes

hasznosan és alkotóan működni a jelenlegi polgárosodottsági válsághelyzetben.

2 Az intézményesített vallás egy ördögi körbe került. Nem tudja újjászervezni a társadalmat anélkül, hogy előbb ne szervezné át önmagát is; és mivel olyannyira szerves részét képezi a fennálló rendnek, ezért képtelen újjászervezni önmagát mindaddig, amíg a társadalom gyökeresen át nem alakult.

3 ¶ A vallási híveknek egyénekként kell működniük a társadalomban, az iparban és a politikában, nem pedig csoportként, pártként vagy intézményként. Az ilyenként működni szándékozó s a vallási tevékenységektől mentes vallási csoport nyomban politikai párttá, gazdasági szervezetté vagy társa-

dalmi intézménnyé válik. A vallási közösségelvűségnek a vallási ügyek előmozdítására kell korlátoznia a törekvéseit.

4 A vallási hívek nem bírnak több értékkel a társadalmi újjászervezésben, mint a nem vallásosok, legfeljebb annyiban, amennyiben a vallásuk teljesebb mindenségrendi látásmódot adott nekik és felruházta őket azzal a felsőbbrendű társadalmi bölcsességgel, mely abból születik, hogy az ember őszinte vágyat érez az Isten legfelsőbb szintű szeretetére és arra, hogy minden embert testvérként szeressen a mennyországban. Eszményi társadalmi rend az, amelyben minden ember úgy szereti a szomszédját, mint önmagát.

5 ¶ Az intézményesített egyház a múltban

esetleg úgy látszott szolgálni a társadalmat, hogy dicsőítette a fennálló politikai és társadalmi rendeket, de ezzel gyorsan fel kell hagynia, ha fenn akar maradni. Az egyetlen helyes hozzáállás a részéről az, hogy az erőszakmentességet, a békés fejlődést tanítja az erőszakos forradalmi átalakulás helyett — békét a földön és jó szándékot minden ember között.

6 A mai vallásnak csak azért esik nehezére, hogy hozzáállását a sebes lefolyású társadalmi változásokhoz igazítsa, mert megengedte magának, hogy mélyen hagyománytisztelő, megkövesedett és intézményesített legyen. Az élő tapasztalás vallásának nem okoz gondot mindeme társadalmi fejleményekkel és gazdasági fordulatokkal lépést tartani, me-

lyek közepette mindig is erkölcsi kiegyensúlyozóként, társadalmi vezetőként és szellemi kormányosként működik. Az igaz vallás átviszi az egyik korszakból a másikba az arra érdemes műveltséget és azt a bölcsességet, mely az Isten megismerésének és az őhozzá hasonlóvá válásra való törekvésnek a megtapasztalásából születik.

3. A VALLÁS ÉS A HÍVŐ

[1] A korai kereszténység teljesen mentes volt minden polgári viszonylattól, társadalmi elkötelezettségtől és gazdasági szövetségtől. Csak az intézményesített kereszténység vált később a nyugati polgárosodás politikai és társadalmi szerkezetének szerves részévé.

[2] ¶ A mennyország nem társadalmi és nem is gazdasági rend; az kizárólagosan az Istent

ismerő egyedek szellemi testvérisége. Az igaz, hogy az ilyen testvériség önmagában is meglepő politikai és gazdasági kihatásokkal járó, új és bámulatos társadalmi jelenség.

3 A vallási hívő nem közönyös a közösségek szenvedésével szemben, nem hagyja figyelmen kívül a polgári jogok sárba tiprását, nem szigetelődik el a gazdasági gondolkodástól, és nem hagyja érzéketlenül a politikai zsarnokság. A vallás közvetlenül is befolyásolja a társadalmi újjászerveződést, mert szellemivé lényegíti és eszményíti az egyes állampolgárt. Ezen egyéni vallási hívek beállítottsága a műveltségi polgárosodott viszonyokra közvetett hatást gyakorol, amint azok a különböző társadalmi, erkölcsi, gazdasági és politikai csoportok tevékeny és be-

folyásos tagjaivá válnak.

4 ¶ A magas szintű műveltségi polgárosodás elérése megköveteli először is az állampolgár eszményi fajtáját, azután pedig azokat az eszményi és helyénvaló társadalmi rendszereket, melyekkel az ilyen állampolgárság felügyelheti e fejlett emberi társadalom gazdasági és politikai intézményeit.

5 Az egyház a túl sok hamis nézet miatt sokáig segédkezett az elnyomottaknak és az elesetteknek, és ez mind jól is volt így, de ugyanez a felfogás vezetett az elfajzott csoportok oktalan fenntartásához, mely óriási mértékben késleltette a polgárosodott viszonyok fejlődését.

6 Sok társadalom-átalakító egyén bár szenvedélyesen tagadja az intézményesített val-

lást, végeredményben mégis buzgó vallásosnak minősül a társadalmi átalakításaik hirdetésében. És ezért van az, hogy a vallási késztetés, mely személyes és többé-kevésbé fel nem ismert, komoly szerepet játszik a társadalmi újjászervezés mai programjában.

7 ¶ A vallási tevékenység mindeme fel nem ismert és nem tudatosított fajtájában rejlő nagy gyengeség az, hogy nem képes kihasználni a nyílt vallási bírálat előnyét és ezáltal eljutni az önmaga kijavításának áldásos szintjeire. Tény, hogy a vallás nem gyarapodik, hacsak nem fegyelmezi azt építő jellegű bírálat, erősíti fel bölcselet, tisztítja meg tudomány és táplálja hű közösség.

8 Mindig fennáll a nagy veszélye annak, hogy a vallás a hamis célok követésévé tor-

zul és fajul, mint amikor a háborús időkben minden egyes küzdő nemzet a katonai hírverés szintjére alacsonyítja le a vallását. A szeretet nélküli buzgalom mindig káros a vallás számára, míg az üldöztetés a vallási tevékenységeket valamely társadalomtani vagy istentani mozgalom létrehozása felé tereli.

9 ¶ A vallás a szentségtelen világi szövetségektől csak a következők révén tartható távol:

10 1. Bíráló-helyesbítő bölcselet.

11 2. Mentesség minden társadalmi, gazdasági és politikai szövetségtől.

12 3. Alkotó, megerősítő és a szeretet kibontakozását támogató társaságok.

13 4. A szellemi látásmód fokozatos kitel-

jesítése és a mindenségrendi értékek méltánylása.

14 5. A vakbuzgóság elkerülése a tudomány értelmi alapállásának kiegyenlítő szerepe révén.

15 ¶ A vallási hívőknek mint csoportnak sohasem szabad mással foglalkozniuk, csak a *vallással,* jóllehet bármely ilyen vallási hívő állampolgárként valamely társadalmi, gazdasági vagy politikai átalakítási mozgalom kiemelkedő vezetőjévé válhat.

16 A vallás dolga kialakítani, fenntartani és ösztönözni azt a mindenségrendi hűséget az egyes állampolgárban, amely e nehéz, de kívánatos társadalmi szolgálatok sikeres előmozdítása felé tereli őt.

4. ÁTMENETI NEHÉZSÉGEK

[1] Az igazi vallás a hívőt társadalmilag vonzóvá teszi és megteremti az emberi közösségre való rálátást. Ám a vallási csoportok szertartásoskodóvá tétele sokszor éppen azokat az értékeket pusztítja el, melyek támogatására a csoportot szervezték. Az emberi barátság és az isteni vallás kölcsönös segítői egymásnak és erőteljes megvilágosító hatásúak, ha a növekedésük külön-külön kiegyensúlyozott és összarányos. A vallás új jelentéstartalommal tölti meg az összes vallási közösséget — a családokat, a tanhelyeket és a társaskököket. Új értékekkel ruházza fel a játékot és felértékeli az igaz humort.

[2] A társadalmi vezetést a szellemi látásmód alakítja át; a vallás akadályoz meg minden

közösségi mozgalmat abban, hogy az igazi céljaikat szem elől tévesszék. A gyermekekkel együtt a vallás a családi élet nagy egyesítője, feltéve, hogy megvan az élő és erősödő hit. Családi életet nem lehet gyermekek nélkül élni; családi élet élhető vallás nélkül, ám e hátrány roppant nagy mértékben megsokszorozza e bensőséges emberi közösség nehézségeit. A huszadik század első évtizedeiben a személyes vallási tapasztalás mellett a családi élet szenved a legjobban attól a hanyatlástól, mely a régi vallási hűségelemekről a megjelenő, új jelentéstartalmakra és értékekre való áttérés következményeként jelent meg.

3 ¶ Az igaz vallás nem más, mint az élet mozgalmas megélésének egyik értelmes

módja a mindennapi élet megszokott valóságai közepette. Ha azonban a vallás a jellem egyedi fejlődésének és a személyiség teljesebb egységbe rendeződésének ösztönzésére törekszik, akkor nem szabad szabványosítani. Ha a célja a tapasztalás fejlődésének ösztönzése és az értékek elérésére való késztetés szolgálata, akkor nem szabad lélektelenné tenni. Ha a vallás támogatni akarja a legfelsőbb szintű hűségeket, akkor nem szabad szertartásoskodóvá tenni.

4 Függetlenül attól, hogy milyen fordulatok kísérik a polgárosodott viszonyok társadalmi és gazdasági színesedését, a vallás igaz és érdemes, amennyiben elősegíti, hogy az egyén olyan tapasztalást szerezzen, amelyben az igazság, a szépség és a jóság felsőbb-

sége érvényesül, mert ez a legfelsőbb valóság igaz szellemi felfogása. És a szereteten és az istenimádáson keresztül nyer ez értelmet, mint az emberrel való közösség és az Istennel való fiúi viszony.

5 Végeredményben az ember hite és nem a tudása szabja meg a viselkedését és határozza meg a személyes teljesítményét. A tisztán ténybeli tudás igen kevés hatással van az átlagemberre, hacsak nem válik érzelmileg hatóképessé. Ám a vallás megelevenítő ereje felsőbb szintű érzelmi jellegű, mely érzékfeletti szinteken egyesíti a teljes emberi tapasztalást a halandó élet szellemi energiáival való kapcsolaton és azok felszabadításán keresztül.

6 ¶ A huszadik század lélektanilag meg

nem állapodott napjaiban, a gazdasági fordulatok, az erkölcsi ellenáramlatok és a tudományos kor forgószélszerű átmeneteinek éles társadalomtani irányváltásai közepette ezer meg ezer nő és férfi vált emberileg összezavarodottá; aggódók, nyugtalanok, félénkek, bizonytalanok és zaklatottak; a világtörténelemben soha nem tapasztalt mértékben igénylik az egészséges vallás vigaszát és kiegyensúlyozó erejét. Az egyedülálló tudományos haladás és gépi fejlődés mellett jelenleg szellemi megrekedés és bölcseleti zűrzavar érvényesül.

7 ¶ Nem áll fenn a veszélye annak, hogy a vallás egyre inkább magánüggyé — személyes élménnyé — válik, feltéve, hogy nem veszíti el az ösztönzést az önzetlen és sze-

retetteljes társadalmi szolgálatra. A vallás számos másodlagos hatástól is szenvedett: a műveltségek hirtelen keveredésétől, a hitvallások összevegyülésétől, az egyházi fennhatóság csökkenésétől, a családi élet megváltozásától, valamint a városiasodástól és az elgépiesítéstől.

8 Az embert leginkább fenyegető szellemi veszélyt a részleges fejlődés, a befejezetlen növekedéssel járó nehéz helyzet hordozza magában: a félelem evolúciós vallásainak elhagyása a szeretet kinyilatkoztatott vallásának azonnali felvétele nélkül. A korszerű tudomány, különösen pedig a lélektan csak a félelemre, a babonaságra és az érzelemre nagyon erősen támaszkodó vallásokat gyöngítette meg.

9 Az átmenetet mindig zavarodottság kíséri, és a vallásos világban kevés megnyugtató dolgot lehet majd találni addig, amíg a három egymással küzdő vallásbölcselet közötti nagy harc véget nem ér:

10 1. Számos vallás szellemalapú hiedelme (egy gondviselő Istenségben).

11 2. Számos bölcselet emberbaráti és eszményalapú hiedelme.

12 3. Számos tudomány működéselvű és természetközpontú felfogásai.

13 ¶ És a mindenségrend valóságára irányuló e három részleges megközelítést végül szükségképpen összhangba fogja hozni a vallásról, a bölcseletről és a mindenségtanról szóló ama kinyilatkoztatási beszámoló, mely bemutatja a Paradicsom Háromságá-

ból kiáradó és a Legfelsőbb Istenségén belül tér-idő egyesülést elérő szellem, elme és energia háromsági létezését.

5. A VALLÁS TÁRSADALMI VETÜLETEI

[1] Bár a vallás kizárólag személyes szellemi tapasztalás — az Isten Atyaként való megismerése — e tapasztalás szükségszerű következménye — az ember testvérként való elismerése — azt jelenti, hogy a sajátlényeg igazodik a többi sajátlényeghez, és ez maga után vonja a vallási élet társadalmi vagy csoportos jellegét. A vallás először belső vagy személyes igazodás, s azután válik a társadalmi szolgálat vagy csoportigazodás ügyévé. Az ember társas lény voltának té-

nye szükségképpen előidézi vallási csoportok létrejöttét. Hogy e vallási csoportokkal mi történik, az nagymértékben a hozzáértő vezetéstől függ. A kezdetleges társadalomban a vallási csoport nem mindig különbözik nagyon a gazdasági, illetőleg politikai csoportoktól. A vallás mindig is az erkölcsök megőrzője és a társadalmi viszonyok megszilárdítója volt. És ez még a számos mai társadalmiegyenlőség-hívő és emberbarát-elvű gondolkodó ezzel ellentétes tanítása ellenére is igaz.

[2] Mindig tartsátok észben: Az igaz vallás az Istennek Atyátokként és az embernek a testvéretekként való elismerése. A vallás nem valamiféle szolgai hit a büntetéssel való fenyegetésben vagy a jövőbeli rejtélyes jutal-

mak varázslatos ígéreteiben.

3 ¶ Jézus vallása az emberi fajt valaha is felélénkített hatások leglendületesebbike. Jézus szétzúzta a hagyományt, összetörte a megkövesedett felfogást és felhívta az emberiséget a legmagasabb rendű eszményképeinek elérésére az időben és az örökkévalóságban — hogy legyen tökéletes, éppen úgy, mint ahogy a mennyei Atya is tökéletes.

4 ¶ A vallásnak mindaddig kevés az esélye a működésre, amíg a vallási csoport el nem különül az összes többi csoporttól — ez a mennyország szellemi tagságának társadalmi csoportja.

5 Az ember teljes romlottságának tantétele a vallást sok olyan kibontakozási lehetőségtől megfosztotta, melyek a nemesebb termé-

szet és az ösztönző értékek társadalmi hatásainak megjelenését eredményezhették volna. Jézus az ember méltóságának helyreállítására törekedett, amikor kijelentette, hogy minden ember az Isten gyermeke.

6 Bármely, a hívő szellemivé lényegítésében hatékonyan működő vallásos hit bizonyosan erőteljes hatást fejt ki az ilyen hívő társadalmi életére. A vallási tapasztalás biztosan megtermi „a szellem gyümölcseit” a szellem vezette halandó mindennapi életében.

7 Ahogy az emberek megosztják egymással a vallásos hitüket, éppoly bizonyosan létrehoznak valamilyen vallási csoportot, mely végül közös célokat határoz meg. Egy napon a vallási hívek összejönnek és ténylege-

sen is hatékonyan együttműködnek az eszményképek és célok egysége alapján, mintsem hogy az együttműködést lélektani véleményekre és istentani hiedelmekre próbálják alapozni. Inkább a céloknak és nem a hitvallásoknak kell egyesíteniük a híveket. Lévén, hogy az igaz vallás személyes szellemi tapasztalási ügy, ezért elkerülhetetlen, hogy minden egyes hívő egyénnek meglegyen a saját és személyes értelmezése azon szellemi élmény megszerzéséről. Jelölje a „hit” kifejezés inkább az egyénnek az Istenhez fűződő viszonyát, mintsem annak hitvallási szabályokba foglalását, ahogy a halandók valamely csoportja képes volt egyetértésre jutni egy közös vallási állásfoglalásban. „Van hited? Akkor higgy a hitedben!”

8 A hit csakis az eszményi értékek megra-

gadására vonatkozik, és ezt mutatja az Újszövetségben szereplő meghatározás is, miszerint a hit a remélt dolgok lényege és a nem látható dolgok bizonyossága.

9 Az ősember kevéssé törekedett arra, hogy a vallási meggyőződését szavakba öntse. A vallását inkább tánccal, mint gondolattal fejezte ki. A mai emberek számos hitvallást gondoltak ki és a vallásos hit számos próbáját alkották meg. A jövő vallási híveinek meg kell élniük a vallásukat, az emberek testvérisége őszinte szolgálatának kell szentelniük magukat. Legfőbb ideje, hogy az ember vallási élménye olyan személyes és olyan fennkölt legyen, melyet megérteni és kifejezni csak „szavakon túli érzelmekkel” lehet.

10 Jézus nem kívánta meg a követőitől, hogy rendszeresen összegyűljenek és a közös hitüket kifejező fordulatokat mondogassanak. Csak annyit rendelt el, hogy gyűljenek össze annak érdekében, hogy ténylegesen is *megtegyenek valamit* — vegyenek részt az ő urantiai alászállásban eltöltött életének emlékére szervezett közös estebéden.

11 ¶ Mekkora hibát követnek el a keresztények, amikor Krisztusnak, mint a szellemi vezető legfelsőbb eszményképének ábrázolásakor arra vetemednek, hogy megkövetelik az Isten-tudatos férfiaktól és nőktől, hogy elutasítsák a történelem során működött, Istent ismerő vezetőket, akik az elmúlt korszakokban hozzájárultak az adott nemzet, ille-

tőleg emberfajta megvilágosodásához.

6. INTÉZMÉNYESÍTETT VALLÁS

[1] A szakadár felekezetiség az intézményesített vallás egyik betegsége, a tantételekhez való szolgai alkalmazkodás pedig a szellemi természet egyfajta rabszolga sorba taszítása. Messze jobb dolog egyház nélküli vallással rendelkezni, mint vallás nélküli egyházzal. A huszadik század vallási zűrzavara önmagában és önmagától még nem utal szellemi hanyatlásra. A zavarodottság éppúgy megelőzi a növekedést, mint a pusztulást.

[2] A vallás közösségivé tételének valódi célja van. A csoportos vallási tevékenységek célja a vallás iránti hűségelemek megindítóvá tétele; az igazság, a szépség és a jóság irán-

ti érdeklődés felerősítése; a legfelsőbb értékek iránti vonzódás támogatása; az önzetlen közösségi szolgálat fokozása; a családi élet potenciáljainak dicsőítése; a vallási oktatás előmozdítása; bölcs tanács és szellemi útmutatás adása; és a csoportos istenimádás bátorítása. És minden élő vallás bátorítja az emberek közötti barátságot, megőrzi az erkölcsiséget, előmozdítja a szomszédok segítőkészségét és megkönnyíti az örök üdvözülésről szóló üzeneteik sarkalatos evangéliumának terjesztését.

3 De amint a vallás intézményesül, a jóra való hatalma csökken, míg a rosszra való lehetőségei nagyon is megsokszorozódnak. A mindenekelőtt a formára ügyelő vallás veszélyei: a hiedelmek rögzülése és a néze-

tek megmerevedése; a hagyományos érdekek felgyülemlése és az elvilágiasodás erősödése; az igazság szabványosítására és kőbe vésésére való hajlam; a vallás elterelése az Isten szolgálatától az egyház szolgálata felé; a vezetők elterelése a segédkezőkké válástól az intézőkké válás felé; a szakadár felekezetek és versengő csoportok alapítására való hajlam; elnyomó egyházi fennhatóság létrehozása; az előkelő „választott népi" hozzáállás kialakítása; a szentségről alkotott hamis és eltúlzott eszmék erőltetése; a vallás megszokottá tétele és az istenimádat megmerevítése; a múlt felé fordulás és közben a jelen igényeinek figyelmen kívül hagyása; a vallás naprakész értelmezéseivel adósnak maradni; a világi intézményi feladatkörökkel va-

ló keveredés; megteremti a vallási kasztok helytelen megkülönböztetését; az óhitűség türelmetlen bírájává válik; nem képes felkelteni a kalandvágyó ifjúság érdeklődését és fokozatosan elveszíti az örök üdvözülésről szóló evangélium megmentő üzenetét.

[4] A szertartásoskodó vallás korlátozza az embereket a személyes szellemi tevékenységeikben, ahelyett, hogy az ország építőiként végzendő felsőbb szolgálatra elengedné őket.

7. A VALLÁS HOZADÉKA

[1] Bár az egyházaknak és minden más vallási csoportnak el kell zárkóznia mindenféle világi tevékenységtől, ugyanakkor a vallásnak semmit sem szabad tennie az emberi

intézmények társadalmi összehangolódásának akadályozása vagy késleltetése érdekében. Az életnek egyre több értelmet nyerve kell folytatódnia; az embernek tovább kell haladnia a bölcselet megújításának és a vallás megtisztításának általa megkezdett útján.

2 A politikatudománynak úgy kell véghez vinnie a gazdaság és az ipar átszervezését, hogy alkalmazza a társadalomtudományoktól elsajátított módszereket és igénybe veszi a vallásos élet adta rálátást és hajtóerőket. Minden társadalmi átalakításban a vallás egyensúlyteremtő hűséget biztosít egy olyan érzékfeletti cél, egy olyan szilárd célkitűzés iránt, mely a közvetlen és időleges célon túl és afelett áll. A gyorsan változó

környezettel járó zavarok közepette a halandó ember kénytelen széles mindenségrendi távlatot fenntartani.

3 A vallás arra készteti az embert, hogy bátran és örömmel éljen a föld színén; a szenvedélyhez türelmet párosít, rálátást a buzgalomhoz, rokonszenvet a hatalomhoz és eszményképeket a tetterőhöz.

4 Az ember sohasem dönthet bölcsen az időleges jelentőségű kérdésekben, illetőleg nem haladhatja meg a személyes érdekek önzőségét, ha nem számol a jelenben az Isten fennhatóságával és nem veszi figyelembe az isteni jelentéstartalmak és szellemi értékek valóságait.

5 A gazdasági egymásrautaltság és a társadalmi közösségvállalás végül elvezet a test-

vériséghez. Az ember a természeténél fogva álmodozó, a tudomány azonban felrázza őt s a vallás ekkor már képes mozgósítani a megszállottság megnyilvánulásának jóval kisebb veszélye mellett is. A gazdasági szükségszerűségek az embert szoros kapcsolatba hozzák a valósággal, és a személyes vallásos tapasztalás ugyanezen embert szembesíti a folyton gyarapodó és fejlődő mindenségrendi létpolgárság örök valóságaival.

6 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

100. ÍRÁS

AZ EMBER ÁLTAL MEGTAPASZTALHATÓ VALLÁS

A LENDÜLETES vallási élet élménye a középszerű egyént eszményalapú hatalommal bíró személyiséggé alakítja. A vallás minden egyes egyén fejlődésének támogatásán keresztül segédkezik a közösség fejlődésében, az egyesek fejlődését pedig a közösség előrehaladásán keresztül erősíti.

[2] A szellemi növekedést kölcsönösen ösztönzi a többi vallási hívővel való bensőséges közösség. A szeretet adja a vallási gyarapodás táptalaját — tárgyias vonzóerőt az alanyi kielégülés helyett — és mégis legfel-

sőbb szintű személyes megelégedést eredményez. És a vallás megnemesíti a mindennapok megszokott és egyhangú munkáját.

1. VALLÁSOS GYARAPODÁS

[1] Miközben a vallás a jelentéstartalmak gyarapodásához és az értékek magasabb szintre emelkedéséhez vezet, mindig rosszat eredményez az, amikor a tisztán személyes értékelések abszolút szintekre emeltetnek. A gyermek az élményét annak örömtartalma szerint értékeli; az érettség azzal arányos, hogy mennyire helyettesíti a személyes megelégedettséget a felsőbb jelentéstartalmakkal, sőt a változatos élethelyzetek és mindenségrendi viszonyok legfelsőbb szintű fogalmai iránti hűséggel.

2 Némely ember túl elfoglalt, semhogy növekedjen és ezért a szellemi megrekedés komoly veszélyének van kitéve. Gondoskodni kell a jelentéstartalmak bővüléséről a kibontakozó polgárosodás különböző korszakaiban, egymást követő műveltségeiben és a letűnő fejlődési szakaszaiban. A növekedés fő kerékkötője az előítélet és a tudatlanság.

3 Minden fejlődő gyermeknek adjatok esélyt a maga vallási élményének gyarapítására; ne kényszerítsetek rájuk felnőttektől készen vett tapasztalást. Emlékezzetek, hogy a kialakított oktatási rendszeren évről évre való áthaladás nem szükségképpen jelent értelmi fejlődést, még kevésbé szellemi növekedést. A szókincs bővülése nem utal a jellem fejlődésére. A növekedésről nem annyira a pusz-

ta eredmények, mint inkább a fejlődési folyamat mutat igaz képet. A tanulásból eredő valódi gyarapodást az eszményképek kiteljesedése, az értékek fokozott megbecsülése, az értékek új jelentéstartalmai és a legfelsőbb értékekhez való hűség erősödése mutatja.

[4] A gyermekekre csak a felnőtt társaik hűsége van folyamatosan nagy hatással; a szabálynak, sőt a példának sincs tartós hatása. A hűséges személyek gyarapodó személyek, és a gyarapodás hatásos és ösztönző valóság. Élj hűségesen ma — növekedj — és a holnap gondoskodik magáról. Az ebihal számára a békává váláshoz vezető leggyorsabb út az, hogy minden egyes pillanatot ebihalhoz méltóan él meg.

5 ¶ A vallásos gyarapodáshoz alapvetően szükséges táptalaj megléte eleve feltételez egyfajta, az ön-kiteljesítésre irányuló fokozatos fejlődő életet, feltételezi továbbá a természetes hajlamok összehangolását, a kíváncsiság gyakorlását és az indokolt kaland élvezetét, a megelégedés érzéseinek megtapasztalását, a figyelem és a tudatosulás félelemingerének működését, a csodák csábítását, valamint a kicsinység, az alázat szokványos tudatosulását. A növekedés a sajátlényegünknek az önbírálattal társult felfedezésén is alapul — a tudaton, mert a tudat valóban a sajátlényeg bíráló elemzése az önnön való saját érték-szokásai, személyes eszményképei révén.

6 ¶ A vallási tapasztalást határozottan be-

folyásolja a testi egészség, az örökölt vérmérséklet és a társadalmi környezet. Ám ezek az időleges körülmények nem gátolják a belső szellemi fejlődést, melyet magát a mennyei Atya akarata megcselekedésének szentelt lélek visz véghez. Minden egészséges halandóban vannak bizonyos, a gyarapodás és az ön-kiteljesítés irányába ható belső hajtóerők, melyek működnek is, ha valami külön nem akadályozza azokat. A szellemi növekedés természetes lehetőségének kibontakozását segítő biztos eljárás az, hogy az egyén fenntartások nélküli elfogadó magatartást mutat a legfelsőbb értékek iránt.

7 Vallást nem lehet adományozni, elfogadni, kölcsönözni, elsajátítani vagy elveszíteni. Ez a végleges értékek kiteljesedő felkutatásá-

val arányosan gyarapodó személyes élmény. A mindenségrendi növekedés így a jelentéstartalmak felgyülemlését és egyre magasabb értékszintek elérését vonja maga után. Ám a nemes gondolkodás önmagában mindig is öntudatlan növekedés.

8 A vallásos gondolkodási és cselekvési szokások nagyban hozzájárulnak a szellemi növekedéshez. Az egyén képes vallási hajlamokat kialakítani a szellemi ingerekre való kedvező válasz megadása érdekében, melyek egyfajta feltételes szellemi ingerválaszt képeznek. A vallási gyarapodásnak kedvező szokások magukba foglalják az isteni értékekre való kiművelt érzékenységet, a vallásos élet másokban való felismerését, a mindenségrendi jelentéstartalmakon való elmé-

lyült gondolkodást, az istenimádási problémamegoldást, az egyén szellemi életének megosztását a társaival, az önzőség kerülését, az isteni kegyelemre való építés mellőzését, az Isten jelenlétében való életet. A vallási gyarapodás tényezői lehetnek szándékosak, ám maga a növekedés mindig önkéntelen.

9 A vallásos gyarapodás önkéntelen természete azonban nem azt jelzi, hogy az az emberi értelem feltételezett tudatalatti területein működő tevékenység lenne; ez inkább a halandói elme tudatfeletti szintjein folyó alkotótevékenységeket jelez. Az önkéntelen vallásos gyarapodás valósága felismerésének élménye az egyetlen határozott bizonyítéka a tudatfeletti működési rendű léte-

zésének.

2. SZELLEMI NÖVEKEDÉS

[1] A szellemi fejlődés elsősorban az igaz szellemi erőkkel való élő szellemi kapcsolat fenntartásától függ, másodsorban pedig a szellemi gyümölcsök folyamatos termésétől: a társak számára segédkezni abból, amihez az egyén a szellemi jótevőitől hozzájutott. A szellemi fejlődés az egyén saját szellemi nélkülözésének értelmi felismerésén alapul, melyhez társul a tökéletességre való tudatos törekvése, a vágy, hogy megismerje az Istent és olyan legyen, mint ő, az őszinte szándék a mennyei Atya akaratának megcselekedésére.

[2] A szellemi növekedés először az igényekre való ráébredés, azután a jelentéstartalmak

megkülönböztetése, majd pedig az értékek felfedezése. Az igaz szellemi fejlődés bizonyítékát a szeretet által hajtott, az önzetlen segédkezés által mozgatott és az isteniség tökéletességi eszményképeinek őszinte imádása által uralt emberi személyiség megmutatkozása jelenti. És ez a teljes élmény alkotja a vallás valóságát, szemben a puszta istentani hiedelmekkel.

[3] A vallás a fejlődése során eljuthat arra a tapasztalási szintre, ahol a világegyetemre való szellemi válaszadás felvilágosult és bölcs módszerévé válik. Az ilyen megdicsőült vallás az emberi személyiség három szintjén működhet: az értelmin, a morontiain és a szellemin; az elmén, a fejlődő lélekben és a bent lakozó szellemmel.

4 ¶ A szellemi beállítottság egyből annak jelzőjévé válik, hogy az egyén milyen közel jutott Istenhez és annak mércéjévé, hogy az egyén mennyire hasznos a lénytársai számára. A szellemi beállítottság javítja azt a képességet, hogy az egyén felfedezze a dolgokban a szépséget, felismerje a jelentéstartalmakban az igazságot és felfedezze az értékekben a jóságot. A szellemi fejlődést ezért az arra való képesség határozza meg és az egyenesen arányos a szeretet önző jegyeitől való megtisztulással.

5 A tényleges szellemi szintet az Istenség elérésének, az Igazítóval való összehangolódásnak a mértéke határozza meg. A szellemi beállítottságban a véglegesség elérése egyenértékű a valóság legmagasabb fokának, az

Istenhez való hasonlatosság legfelső határának elérésével. Az örök élet a végtelen értékek utáni vég nélküli kutatás.

6 ¶ Az emberi ön-kiteljesítés célja szellemi legyen, ne anyagi. A törekvésre méltó valóságok csakis isteniek, szellemiek és örökkévalók. A halandó ember jogosult a fizikai gyönyörök élvezetére és az emberi odaadásból fakadó megelégedésre; a javára szolgál az emberi közösségekhez és az időleges intézményekhez való hűség; de nem ezek azok az örökkévaló alapok, melyekre a teret meghaladni, az időt leküzdeni és az örök végzetet elérni — végleges rendű lényként az isteni tökéletességre és szolgálatra — rendeltetett halhatatlan személyiség építendő.

7 Jézus az Istent ismerő halandó mélységes

bizonyosságát ábrázolta, amikor azt mondta, hogy: „Egy Istent ismerő, az országban hívő számára vajon mit számít, ha minden földi dolog tönkremegy is?” A múlandó bizonyosságok törékenyek, a szellemi bizonyosságok azonban megdönthetetlenek. Amikor az emberi megpróbáltatás, önzőség, kegyetlenség, gyűlölet, rosszindulat és féltékenység dagálya egyenesen a halandó lélekre özönlik, nyugodtan bízhattok abban, hogy van egy belső bástya, a szellemnek egy fellegvára, mely teljességgel bevehetetlen; legalábbis igaz ez minden olyan emberi lény esetében, aki elkötelezte a lelkét az örökkévaló Isten benne lakozó szelleme mellett.

8 Az ilyen szellemi előrelépés után, akár fo-

kozatos növekedés, akár valamilyen válsághelyzet hozta el is azt, a személyiség új irányultságot vesz és az értékek új mércéje is kialakul. Az ilyen, szellemben újjászületett egyének az életben olyan új hajtóerőre tesznek szert, hogy képesek higgadtan kitartani, miközben a leghőbb vágyaik semmivé foszlanak és a legvágyottabb reményeik összetörnek; biztosan tudják, hogy e végromlások pusztán az egyén múlandó alkotásait leromboló, új irányt mutató felfordulások, előkészítendő a világegyetem elérésének új és magasztosabb szintjén lévő nemesebb és tartósabb valóságokra építkezést.

3. A LEGFELSŐBB ÉRTÉKKEL KAPCSOLATOS FOGALMAK

[1] A vallás nem valamiféle tétlen és üdvözült elmenyugalom elérésére alkalmas eljárás; ez a lélek lendületes szolgálatra való szervezésére irányuló indíttatás. A teljes sajátlényeg odaadó elkötelezettsége az Isten szeretete és az ember számára való segédkezés mellett. A vallás minden árat megfizet, mely elengedhetetlen a legfelsőbb cél, az örökkévaló díj eléréséhez. A vallásos hűségben van valamiféle fenségesen magasztos, megszentelt teljesség. És a hűségelemek társadalmilag hatékonyak és szellemileg előrevivők.

[2] A vallási hívő számára az Isten szó a legfelsőbb valóság megközelítését és az isteni érték felismerését jelképezi. Az emberi igé-

nyek és idegenkedések nem döntenek jó és rossz között; az erkölcsi értékek nem a vágy beteljesüléséből vagy érzelmi csalódásokból nőnek ki.

3 Az értékek szemlélésekor különbséget kell tennetek aközött, ami *maga* érték és ami értékkel *bír*. Fel kell ismernetek az élvezhető tevékenységek és azok értelmes egyesítése és teljesebb végrehajtása közötti kapcsolatot az emberi tapasztalás folyamatosan fejlődő, egyre magasabb szintjein.

4 ¶ A jelentéstartalom valami olyasmi, amit a tapasztalás ad hozzá az értékhez; ez az értékek méltányló tudatosulása. Valamely elszigetelt és tisztán önző gyönyör maga után vonhatja a jelentéstartalmak valódi leértékelődését, a viszonylagos rosszal határos értel-

metlen élvezetet. Az értékek akkor élmény-elviek, amikor a valóságok értelmesek és értelmileg társítottak, amikor az ilyen viszonyokat az elme felismeri és megbecsüli.

5 ¶ Az értékek sohasem lehetnek nyugvók; a valóság változást, növekedést jelent. A növekedés nélküli változás, amikor a jelentéstartalom nem bővül és az érték nem növekedik, valójában értéktelen dolog — magvábanvaló rossz. Minél jobb a mindenségrendi alkalmazkodás minősége, annál több jelentéstartalmat foglal magába bármely tapasztalás. Az értékek nem fogalmi káprázatok; azok valóságosak, de mindig függenek a viszonylatok tényétől. Az értékek mindig egyszerre ténylegesek és magvábanvalók — nem az, ami volt, hanem ami most és amivé

lennie kell majd.

6 A ténylegességek és a lehetségességek társulása növekedést eredményez, az értékek élményelvi megértését. A növekedés azonban nem pusztán fejlődés. A fejlődés mindig jelentőséggel bír, de növekedés nélkül viszonylag értéktelen. Az emberi élet legfelsőbb értékét az értékek gyarapodása, a jelentéstartalmakban való fejlődés és e két tapasztalás kölcsönös, mindenségrendi kapcsolatának felismerése adja. És az ilyen élmény az Isten-tudat megfelelője. Az ilyen halandó bár nem természetfeletti, valóban emberfelettivé válik; egy halhatatlan lélek fejlődése bontakozik ki.

7 Az ember nem tud növekedést kiváltani, képes viszont kedvező feltételeket teremte-

ni. A növekedés mindig öntudatlan, legyen az testi, értelmi vagy szellemi. A szeretet is így nő; szeretetet nem lehet alkotni, gyártani vagy vásárolni; annak növekednie kell. Az evolúció egyfajta mindenségrendi növekedési eljárás. A társadalmi növekedést nem lehet jogszabályokkal véghezvinni, és az erkölcsi növekedést sem a fejlett igazgatás teszi. Az ember gyárthat gépet, ám annak valódi értékét az emberi műveltségből és a személyes értékelésből kell levezetnie. Az ember egyedüli hozzájárulása a növekedéshez nem más, mint a személyisége minden erejének — az élő hitének — a mozgósítása.

4. A NÖVEKEDÉSSEL JÁRÓ PROBLÉMÁK

[1] A vallásos élet odaadó élet, és az odaadó élet alkotó élet, eredeti és önkéntelen. Az új vallási látásmódok azokból a feszültségekből erednek, melyek új és jobb válaszadási szokások választására késztetnek a régebbi és alsóbbrendű válaszminták helyett. Új jelentéstartalmak csakis összeütközésből emelkednek ki; és összeütközés csakis ott létezik, ahol az egyén nem hajlandó felvállalni a felsőbb jelentéstartalmakkal járó felsőbb értékeket.

[2] A vallási zavarok elkerülhetetlenek; nem létezhet növekedés lelki összeütközés és szellemi nyugtalanság nélkül. Valamely bölcseleti életminőség kialakítása az elme böl-

cseleti területein komoly zavart okoz. Hűséget senki sem gyakorol küzdelem nélkül a nagy, a jó, az igaz és a nemes dolgokért. Mindig erőfeszítés kíséri a szellemi kép tisztulását és a mindenségrendi látómező tágulását. És az emberi értelem tiltakozik az ellen, hogy elválasszák a múlandó létezés nem szellemi energiáiból való táplálkozástól. A tunya állati elme lázad azon erőfeszítés ellen, mely a mindenségrendi problémamegoldás feladatával való megbirkózáshoz szükséges.

[3] A vallásos élet nagy problémáját azonban az a feladat alkotja, hogy a személyiség a SZERETET uralma révén egyesítse a lelki erőit. Az egészség, az elmebéli teljesítőképesség és a boldogság a testi rendszerek, elmerendszerek és szellemrendszerek egye-

sítéséből ered. A testi és az elmebéli egészségről sokat tud az ember, a boldogságról viszont valójában igen keveset ismert meg eddig. A legmagasabb fokú boldogság eloldozhatatlanul hozzá van kötve a szellemi fejlődéshez. A szellemi növekedés minden felfogóképességet meghaladó tartós örömöt, békét eredményez.

4 ¶ A fizikai életben az érzékek tájékoztatnak a dolgok létezéséről; az elme felfedezi a jelentéstartalmak valóságát; a szellemi tapasztalás azonban az élet igaz értékeit tárja fel az egyén számára. Az emberi élet e magas szintjei az Isten legfelsőbb szintű szeretetében és az ember önzetlen szeretetében érhetők el. Ha szeretitek az embertársaitokat, akkor fel kellett ismernetek az ő érté-

keiket. Jézus azért szerette úgy az embereket, mert ilyen nagy értéket tulajdonított nekik. Azáltal fedezhetitek fel a társaitok értékeit, hogy megismeritek az ő készteté-seiket. Ha valamely társatok visszatetszést, a neheztelés érzését kelti bennetek, akkor rokonszenvvel törekednetek kell az ő nézőpontjának, az ő indokainak a megértésére, mely az ilyen ellenszenves viselkedéshez vezetett. Ha egyszer megértitek a szomszédotokat, akkor türelmessé váltok, és e béketűrés barátsággá növi ki magát és szeretetté érik.

5 Lelki szemetek előtt idézzétek fel az egyik fejletlen ősötök képét még a barlanglakó időkből — egy tömzsi, torz, piszkos, vicsorgó, otromba férfit láttok, terpeszben meg-

vetett lábakkal, felemelt kezében bunkósbottal, gyűlöletet és ellenségességet lihegve, amint vad tekintettel mered előre. E kép aligha az ember isteni méltóságát ábrázolja. De tágítsuk csak a képet. E felindult emberrel szemben egy kardfogú tigris, mely ugrani készül. A férfi mögött egy nő és két gyerek. Azonnal megértitek, hogy e kép sok olyasminek a kezdetét jelképezi, ami tiszta és nemes az emberi fajban, pedig a férfi mindkét képen azonos. Csakhogy a második vázlaton szélesebb a látképetek. Ezzel láthatóvá válik számotokra e fejlődő halandó késztetése. A hozzáállása dicséretessé válik, mert megértitek őt. Bárcsak el tudnátok képzelni a társaitok indítékait, mennyivel jobban megértenétek őket! Ha megismernétek a

társaitokat, végül megszeretnétek őket.

6 Pusztán akarati késztetésből nem tudjátok igazán megszeretni a társaitokat. Szeretet csakis a társaitok késztetéseinek és érzéseinek mély megértéséből fakadhat. Nem is annyira fontos minden embert szeretni ma, mint amilyen fontos az, hogy minden egyes nap egy további emberi lényt tanuljatok meg szeretni. Ha minden nap vagy minden héten egy vagy több társatokat értitek meg, és ha ez jelenti a képességeitek korlátját, akkor bizonyosan közösségiesítitek és igazán szellemivé lényegítitek a személyiségeteket. A szeretet másokra átterjedő, és amikor az emberi odaadás értelmes és bölcs, akkor a szeretet jobban fertőz, mint a gyűlölet. De csak az igazi és önzetlen szeretet

valóban ragályos. Ha minden egyes halandó a tetterős szeretet gócpontjává válhatna, akkor e jóindulatú szeretetvírus hamarosan olyan mértékben járná át az emberiség érzelmi érzés-áradatát, hogy az egész polgárosodott társadalmat szeretet övezné, és azzal megvalósulna az emberek közötti testvériség.

5. MEGTÉRÉS ÉS A MEGMAGYARÁZHATATLAN IMÁDATA

[1] A világ tele van elveszett lelkekkel, akik nem istentani értelemben, hanem irányválasztási értelemben vannak elveszve, és zavarodottan bolyonganak egy bölcseleti téren rendezetlen kor tanelvei és imádatai kö-

zött. Túl kevesen tanulták meg, hogy miként állítsanak életbölcseletet a vallási tekintély helyébe. (A társadalmi vallás jelképeit, mint a növekedés csatornáit nem szabad lenézni, jóllehet a folyómeder nem azonos a folyóval.)

2 A vallásos gyarapodás fejlődési iránya a megrekedtségtől az összeütközésen keresztül az összehangolódás felé mutat, a biztonságérzet hiányától a feltétlen hit felé, a mindenségrendi tudat zavarától a személyiség egyesítése felé, a múlandó céltól az örökkévaló felé, a félelem béklyójától az isteni fiúi elismertség szabadsága felé.

3 ¶ Világosan látnotok kell, hogy a legfelsőbb eszményképek — az Isten-tudat lelki, érzelmi és szellemi tudata — iránti hű-

ség megvallása lehet természetes és fokozatos növekedés, illetőleg néha megtapasztalható bizonyos döntő pillanatokban, például valamilyen válsághelyzetben. Pál apostol is épp ilyen hirtelen és látványos megtérést élt meg azon a mozgalmas napon a damaszkuszi úton. Gautama Sziddhártha hasonló élményben részesült azon az éjszakán, amikor egymagában üldögélt és megpróbált a végső igazság rejtélyének mélyére hatolni. Sokan éltek meg hasonló élményeket, és sok igaz hívő fejlődött a szellemében hirtelen megtérés nélkül is.

[4] Az úgynevezett vallási megtérésekhez társított látványos jelenségek többsége teljes mértékben lélektani természetű, de időnként előfordulnak ugyancsak szellemi ere-

detű tapasztalások is. Amikor az elmebéli mozgósítás a szellemi magaslat lelki elérésére való törekvés bármely szintjén már a lehető legteljesebb, amikor az isteni eszméhez való hűség iránti emberi késztetés tökéletességet mutat, akkor a bent lakozó szellem nagyon gyakran hirtelenül alant beavatkozik annak érdekében, hogy összhangba kerüljön a hívő halandó felsőtudatos elméjének összpontosuló és szentesített céljával. És az egyesített értelmi és szellemi jelenségekkel járó ilyen élmények alkotják azt a megtérést, mely a tisztán lélektani magyarázaton túli és afeletti tényezőkben áll fenn.

5 De az érzelem egymagában hamis megtérés; az egyénnek hittel és érzelemmel egyaránt kell rendelkeznie. Annak megfelelő

mértékben, hogy az ilyen lelki mozgósítás mennyire részleges, és amennyiben az ilyen emberi hűség késztetése nem teljes, olyan mértékben lesz a megtérési élmény valamilyen kevert értelmi, érzelmi és szellemi valóság.

6 ¶ Ha valaki hajlik az egyébként egyesített értelmi életben valamilyen elméleti tudat alatti elmét, mint gyakorlatias munkafeltevést elismerni, akkor a következetesség érdekében fel kell tételeznie a felemelkedő értelmi tevékenységnek egy hasonló és ennek megfelelő területét, mint tudatfeletti szintet, a bent lakozó szellementitással, a Gondolatigazítóval való közvetlen kapcsolat sávját. Mindezen lelki okoskodások azt a nagy veszélyt hordozzák magukban, hogy az ember

a káprázatokat és az úgynevezett rejtélyes élményeket a rendkívüli álmokkal együtt az emberi elmének szóló isteni közléseknek tekinti. A múltban isteni lények megnyilatkoztak bizonyos, Istent ismerő személyeknek, de nem az ő ködös révületeik vagy torz látomásaik miatt, hanem mindezen jelenségek ellenére.

7 ¶ A megtérés-kereséssel szemben a Gondolatigazítóval való lehetséges kapcsolatfelvétel morontia sávjaihoz való közeledésnek jobb módja az élő hiten és az őszinte istenimádáson, az őszinte és önzetlen imán keresztüli közelítés. Az emberi elme nem tudatos szintjeiről feltörő emlékekből túl sokat tulajdonítanak tévesen isteni kinyilatkoztatásnak és szellemi vezetésnek.

8 A vallási álmodozás berögzült szokásával komoly veszély jár együtt; a megmagyarázhatatlan keresése valóságkerülési módszerré válhat, jóllehet korábban néha valódi szellemi közösség eszköze volt. Az élet dolgos területeitől való rövid időtartamú visszavonulás talán még nem jár komoly veszéllyel, viszont a személyiség tartós elszigeteltsége felettébb nem kívánatos. Semmilyen körülmények között sem szabad vallási élményként gyakorolni az elmében kivetített tudatosság révületszerű állapotát.

9 A rejtelmességi állapot sajátsága a tudatosság szétszóródása egy viszonylag tétlen értelemben működő, összpontosító figyelem színes területeire. Mindez a tudatosságot inkább a tudatalattihoz húzza le, mint-

sem hogy a szellemi kapcsolatfelvétel körzete felé, a tudatfelettihez irányítaná. Az elmebéli összeszedettségük elveszítése során sok rejtelemhívő jutott el a rendellenes elmebéli megnyilvánulások szintjére.

10 A szellemi elmélkedés egészségesebb magatartása a gondolkodó istenimádatban és a köszönetnyilvánító imában lelhető fel. Az egyén és a Gondolatigazítója közötti közvetlen közösség létrejöttét, mint amely Jézus esetében a húsvér testben eltöltött életének utolsó éveiben is végbement, nem szabad összetéveszteni ezekkel az úgynevezett rejtélyes élményekkel. A rejtélyközösség létrejöttéhez hozzájáruló tényezők jelzik az ilyen lelkiállapotok hordozta veszélyt. A rejtélyállapotnak kedveznek az olyan dolgok mint:

a testi fáradtság, a böjtölés, a lelki egyensúly megbomlása, az elmélyült műélvezet, az eleven nemi ingerek, a félelem, a szorongás, a düh és a vad tánc. Az ilyen előkészítés eredményeként megjelenő anyag nagy része a tudatalatti elméből származik.

11 Bármily kedvezőek is voltak a feltételek a rejtélyes jelenségek számára, világosan meg kell értenetek, hogy a názáreti Jézus sohasem folyamodott a paradicsomi Atyával való kapcsolatfelvétel ilyen módszereihez. Jézusnak nem voltak tudatalatti káprázatai vagy tudatfeletti képzelgései.

6. A VALLÁSOS ÉLET JEGYEI

1 Az evolúciós vallások és a kinyilatkoztatott vallások a módszerüket tekintve határozottan különbözhetnek, a hajtóerejükben

viszont nagy a hasonlóság. A vallás nem sajátos életműködés; hanem inkább életmód. Az igaz vallás nem más, mint őszinte áhítat valamiféle olyan valóság iránt, melyet a hívő önmaga és az egész emberiség szempontjából a legfelsőbb értéknek tart. És minden vallás kiváló ismérvei a következők: megkérdőjelezhetetlen elkötelezettség és őszinte odaadás a legfelsőbb értékek iránt. A legfelsőbb értékek iránti eme vallási odaadás megmutatkozik a feltételezetten vallástalan anyának a gyermekéhez fűződő viszonyában és a nem hívőnek valamely felkarolt ügy melletti kitartó hűségében is.

[2] A vallási hívő által elfogadott legfelsőbb érték lehet hitvány vagy akár hamis is, mindazonáltal vallási jellegű. A vallás ép-

pen olyan mértékben igaz, amennyire a legfelsőbbnek tartott értéke valóban az igaz szellemi értéknek valamely mindenségrendi valósága.

3 A vallási késztetésre adott emberi válasz jegyei közé tartoznak a nemesség és a nagyság vonásai. Az őszinte vallási hívő tudatában van a világegyetemi létpolgárságnak és tisztában van azzal, hogy kapcsolatot teremt az emberfeletti hatalom forrásaival. Lelkesíti és energiával tölti fel az Isten fiainak egy felsőbb és nemesebb közösségéhez való tartozás bizonyossága. Az önmaga értékének tudatosítását magasabb szintre juttatta a legfelső világegyetemi célok — a legfelsőbb célok — megtalálására irányuló kutatás késztetése.

4 A sajátlényeg megadta magát a mindent magába foglaló késztetés fondorlatos hajtóerejének, mely fokozottabb önfegyelmet követel, mérsékli az érzelmi feszültséget és a halandói életet igazán érdemessé teszi a megélésre. Az emberi korlátok torz felismerése átváltozik a halandói fogyatékosságok természetes tudatosságává, melyhez erkölcsi határozottság és szellemi törekvés társul a legfelső világegyetemi és felsőbb-világegyetemi célok elérése érdekében. És a halandó-feletti eszményképek elérésére irányuló eme buzgó törekvést mindig növekvő türelem, béketűrés, állhatatosság és elfogulatlanság jellemzi.

5 De az igaz vallás élő szeretet, szolgálatot teljesítő élet. A vallási hívőnek a tisztán idő-

leges és jelentéktelen dolgok sokaságától való elfordulása sohasem vezet társadalmi elszigetelődéshez, és annak nem is szabad kiölnie a humorérzéket. Az igaz vallás semmit sem vesz el az emberi léttől, hanem új jelentéstartalmakat ad az élet egészének; a lelkesedés, a hév és a bátorság új fajtáit hozza létre. Előhozhatja még a keresztes vitéz szellemét is, mely roppantul veszélyes, ha nem felügyeli azt szellemi rálátás és az emberi hűségelemek szokványos társadalmi kötelezettségei iránti tisztes odaadás.

6 ¶ A vallási élet egyik legmeglepőbb megkülönböztető jele a lendületes és magasztos béke, a minden emberi felfogóképességet meghaladó béke, a mindenféle kétség és zavar hiányát mutató mindenségren-

di egyensúly. A szellemi egyensúlyi állapot e szintjei mentesek a csalódástól. Az ilyen vallási hívek olyanok, mint Pál apostol, aki azt mondta: „Meggyőződésem, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más nem szakíthat el minket az Istennek szeretetétől.”

7 Van egyfajta biztonságérzet, melyhez a győzedelmes dicsőség felismerése társul, s amely azon vallási hívő tudatában lakozik, aki megragadta a Legfelsőbb valóságát, és aki a Végleges célját követi.

8 ¶ A hűségben és a nagyszerűségben még az evolúciós vallást is jellemzi mindez, mert az igaz tapasztalás. A kinyilatkoztatott val-

lás azonban *kiváló* és igaz. A kitágított szellemi látkép új hűségelemei a szeretetnek és odaadásnak, a szolgálatnak és a közösségnek új szintjeit hozzák létre; és mindeme tágabb társadalmi távlat teljesebb tudatossághoz vezet az Isten Atyaságáról és az emberek testvériségéről.

9 A kialakult és a kinyilatkoztatott vallás közötti jellegzetes különbség nem más, mint az isteni bölcsesség egy új ismérve, mely hozzáadódik a tisztán élményelvi emberi bölcsességhez. Viszont az emberi vallásokban és azokkal kapcsolatosan szerzett tapasztalás az, ami kifejleszti a képességet az isteni bölcsesség és a mindenségrendi látásmód teljesebb adományozásának késő-

bi befogadására.

7. A VALLÁSOS ÉLET TETŐPONTJA

[1] Bár az átlagos urantiai halandó nem reménykedhet abban, hogy olyan magas szintű jellembéli tökéletességet ér el, mint a názáreti Jézus a húsvér testben való tartózkodása során, azért általában minden halandó hívő kialakíthat erős és egyesített személyiséget a jézusi személyiség tökéletessé tett jegyei szerint. A Mester személyiségének egyedi jellege nem is annyira annak tökéletessége, mint inkább annak arányossága, a tökéletes és kiegyensúlyozott egyesítettsége volt. Jézust a legcélravezetőbben abban a példában lehet bemutatni, melyben valaki azt mondta a vádlói előtt álló Mester felé intve, „Nézzétek az embert!”

2 Jézus kimeríthetetlen kedvessége megérintette az emberek szívét, a jellemének rendíthetetlen ereje pedig meghökkentette a követőit. Ő igazán őszinte volt; semmiféle képmutatás nem volt benne. Mentes volt a színleléstől; mindig is nagyon üdítően hiteles volt. Soha nem alacsonyodott le odáig, hogy színleljen, és sohasem folyamodott tettetéshez. Megélte az igazságot, pontosan úgy, ahogy tanította azt. Ő volt az igazság. Rákényszerült a megmentő igazság hirdetésére a nemzedéke számára, még ha ez az őszinteség néha fájdalmas volt is. Feltétlen hűséggel viseltetett minden igazság iránt.

3 De a Mester igencsak gondolkodó és közvetlen volt. Minden segédkezésében nagyon is gyakorlatias volt, s közben minden tervét

ilyen szent józan ész jellemezte. Nagyon is mentes volt minden túlzó, különc és hóbortos hajlamtól. Sohasem volt szeszélyes, szertelen vagy önuralmát vesztő. Minden tanításában és mindenben, amit csak tett, csodálatos éleslátás párosult a helyes cselekvés felismerésének rendkívüli érzékével.

4 Az Ember Fia mindig kiegyensúlyozott személyiség volt. Még az ellenségei is erős tiszteletet éreztek iránta; még félték is a jelenlétét. Jézus nem félt. Csordultig volt telve isteni lelkesedéssel, de sohasem vált vakbuzgóvá. Érzelmileg tevékeny volt, de sohasem léha. Nagy képzelőerővel bírt, de mindig gyakorlatias maradt. Nyíltan szembenézett az élet tényeivel, de sohasem volt unalmas vagy hétköznapias. Bátor volt, de so-

hasem nyughatatlan; körültekintő, de sohasem gyáva. Rokonszenvező volt, de nem érzelgős; különleges, de nem különc. Jámbor volt, de nem álszent. És azért volt olyan kiegyensúlyozott, mert olyannyira tökéletesen egyesített volt.

5 Jézus eredetisége nem volt visszafogott. Nem kötötte őt hagyomány, illetőleg nem gyötörte a korlátozott hagyományelvűség rabigája. Megingathatatlan önbizalommal beszélt és kikezdhetetlen tekintéllyel tanított. De az ő fenséges eredetisége sem bírta rá arra, hogy az igazságnak az elődei és a kortársai tanításaiban fellelt gyöngyszemeiről megfeledkezzen. És a tanításainak legeredetibbje a szeretet és a kegyelem kiemelése volt a félelem és az áldozás ellenében.

6 Jézus szemléletmódja igen átfogó volt. Arra buzdította a követőit, hogy az evangéliumot minden népnek hirdessék. Mentes volt mindenféle szűklátókörűségtől. Az ő rokonszenvező szívébe belefért az egész emberiség, még egy világegyetem is. Az ő hívása mindig az volt, hogy „jöjjön, aki akar”.

7 Igaz volt Jézusról az, hogy „bízott Istenben”. Emberként az emberek között a legmagasztosabban bízott a mennyei Atyában. Úgy bízott az Atyjában, ahogy a kisgyermek bízik a földi szülőjében. A hite tökéletes volt, de sohasem viselkedett öntelten. Nem számított, hogy a természet milyen kegyetlennek tűnt vagy hogy mennyire közömbösnek látszott az ember földi jóléte vonatkozásában, Jézus sohasem ingott meg a hitében.

Védett volt ő a csalódástól és érzéketlen volt az üldöztetéssel szemben. Nem rendítette meg a színleges kudarc.

8 Testvérekként szerette az embereket, s ugyanakkor felismerte, hogy mennyire különböznek egymástól a benső felruházottságukat és a szerzett képességeiket tekintve. „Ahol csak járt, jót tett.”

9 Jézus szokatlanul jókedvű személy volt, de nem vak és esztelen derűlátó. Az ő állandó intő szava az volt, hogy „bízzál”. Azért tudta megőrizni e magabiztos hozzáállását, mert rendíthetetlenül bízott Istenben és megingathatatlanul reménykedett az emberben. Azért volt mindig megindítóan figyelmes minden emberrel szemben, mert szerette őket és hitt bennük. Mindig is hű

volt a meggyőződéseihez és nemesen kitartott azon odaadásában, hogy az ő Atyja akaratát cselekedje meg.

10 A Mester mindig nemes lelkű volt. Sohasem fáradt bele azt mondani, hogy „jobb adni, mint kapni”. Azt mondta, hogy „önként kaptál, adj hát önként”. És a mérhetetlen nemeslelkűsége mellett sem volt soha pazarló vagy különc. Azt tanította, hogy hinnetek kell az üdvözülésben. „Mert mindenki, aki keres, kapni fog.”

11 Nyíltan szólt, de mindig barátságosan. Azt mondta, hogy „ha pedig nem így volna, megmondtam volna nektek”. Őszinte volt, de mindig barátságos. Szókimondó volt a bűnös ember iránti szeretetében és a bűnnel szembeni gyűlöletében. De mind-

ezen őszinteségében is csalhatatlanul *pártatlan* volt.

12 Jézus mindig megőrizte a derűs szemléletét, függetlenül attól, hogy néha kiitta az emberi szomorúság teli poharát. Félelem nélkül nézett szembe a létezés valóságaival, mégis telve volt lelkesedéssel az országról szóló evangélium iránt. De ellenőrzés alatt tartotta a lelkesültségét; az sohasem kerekedett fölébe. Fenntartás nélkül elkötelezte magát az „Atya ügye mellett". Ez az isteni rajongás késztette arra a földhözragadt testvéreit, hogy azt higgyék, magánkívül van, ám a figyelő világegyetem az elmebéli egészség élő mintájaként és a szellemi élet felsőbb szempontjai iránti legtisztább halandói odaadás mintájául ismerte el őt. És az ő fegyel-

mezett lelkesültsége ragályos volt; a társai kénytelenek voltak osztozni az ő isteni derűlátásában.

13 E galileai férfi nem a fájdalmak embere volt; boldog lélek volt. Mindig azt mondta, hogy „örvendezzetek és legyetek szerfelett boldogok”. De amikor szólította a kötelesség, hajlandó volt bátran áthaladni a „halál árnyékának völgyén”. Örvendező volt és ugyanakkor szerény is.

14 A bátorságával csak a türelme ért fel. Amikor rá akarták kényszeríteni a túl korai cselekvésre, csak annyit válaszolt, hogy „még nem jött el az én időm”. Sohasem sietett; a lélekjelenléte fenséges volt. A rosszal szemben azonban gyakran volt ingerült, s türelmetlen a bűnnel. Gyakorta kényszerült

erősen ellenállni annak, ami árthatott a földi gyermekei jólétének. A bűnnel szembeni ingerültsége azonban sohasem keltett benne dühöt a bűnös iránt.

15 Bátorsága nemes volt, de sohasem volt meggondolatlan. Jelmondata az volt, hogy „ne féljetek”. A merészsége ellenállhatatlan volt, a bátorsága pedig hősies. A bátorságához azonban belátás társult és értelem szabályozta azt. Hitből született bátorság volt az övé, de nem a vakhit merészsége. Igazán bátor volt, de sohasem vakmerő.

16 A hódolat mintája volt ő. Még az ifjúkori imája is úgy kezdődött, hogy „mi Atyánk, ki a mennyben vagy, legyen a neved szent”. Tiszteletben tartotta még a társai hamis istenimádását is. Ám ez nem tartotta vissza

őt attól, hogy támadásokat indítson a vallási hagyományok ellen, vagy hogy támadja az emberi hiedelem tévedéseit. Tisztelte az igaz szentséget és mégis illendően tudott a társaihoz fordulni, mondván, „Ki vádol bűnnel engem közületek?”

17 Jézus nagy volt, mert jó volt, és mégis barátkozott a kisgyermekekkel. A magánéletében szelíd és szerény volt, és mégis egy világegyetem tökéletessé vált embere lett. A társai kényszer nélküli Mesternek nevezték.

18 Jézus volt a tökéletesen egyesített emberi személyiség. És ma, mint Galileában is, folytatja a halandói tapasztalás egyesítését és az emberi törekvések összehangolását. Életet egyesít, jellemet nemesít és tapasztalást egyszerűsít. Belép az emberi elmébe, hogy

felemelje, átalakítsa és átlényegítse azt. Szó szerint igaz, hogy: „Ha valakiben ott van Krisztus Jézus, új teremtmény az; a régiek elmúlnak; íme, újjá lesz minden.”

19 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

101. ÍRÁS

A VALLÁS VALÓDI TERMÉSZETE

A VALLÁS mint emberi tapasztalás a fejlődő vadember ősi félelem-rabszolgaságától ama polgárosodott halandók magasztos és nemes hitszabadságáig terjed, akikben egyértelműen tudatosul az örökkévaló Istenhez fűződő fiúi viszonyuk.

[2] A vallás az őse a fokozatos társadalmi evolúció fejlett erkölcstanának és erkölcseinek. A vallás mint olyan, azonban nem pusztán erkölcsi környezet, jóllehet a vallás kifelé irányuló és társadalmi megnyilvánulásait erőteljesen befolyásolja az emberi tár-

sadalom erkölcstani és erkölcsi lendülete. A vallás mindig az ember fejlődő természetének ösztönzője, de nem vallás a titka ennek a fejlődésnek.

3 A vallás, a személyiség meggyőződés-hite mindig képes győzedelmeskedni a hitetlen anyagi elmében születő, felületesen ellenkező, kétségbeesett okszerű gondolkodáson. Tényleg létezik egy igaz és valódi belső hang, az „igaz fény, mely megvilágosít minden embert, aki a világra jön”. És e szellemvezetés különbözik az emberi tudat erkölcstani szavától. A vallásos bizonyosság érzése több, mint a meghatottság érzése. A vallás bizonyossága meghaladja az elme értelmét, sőt még a bölcselet oktanát is. A vallás *maga*

hit, bizalom és bizonyosság.

1. AZ IGAZ VALLÁS

[1] Az igaz vallás nem természeti bizonyítékok révén levezethető és bebizonyítható bölcseleti hiedelemrendszer, és nem is a révület leírhatatlan érzéseinek valószínűtlen és ködös élménye, melyet kizárólag a megmagyarázhatatlant kereső ábrándos hívek képesek élvezni. A vallás nem az értelem terméke, de onnan nézve bizony teljes mértékben ésszerű. A vallás nem az emberi bölcselet oktanából vezethető le, de halandói tapasztalásként teljesen okszerű. A vallás az istenség megtapasztalása az evolúciós eredetű erkölcsi lény tudatában; örök valóságok igaz megtapasztalását jelenti az időben, a szel-

lemi megelégedések elérését még a húsvér testben.

2 ¶ A Gondolatigazítónak nincs külön működési rendje önmaga kifejezésére; a vallásos érzések befogadására vagy kifejezésére nincs rejtélyes vallási készség. Ezek a tapasztalások a halandói elme természetesen kialakult rendszerén keresztül jelennek meg. És itt rejlik az egyik magyarázata az Igazító előtt álló azon nehézségre, hogy közvetlen közléscserét folytasson az ő állandó otthonát képező anyagi elmével.

3 Az isteni szellem nem érzések vagy érzelmek révén létesít kapcsolatot a halandó emberrel, hanem a legmagasabb rendű és leginkább szellemivé lényegített gondolkodás területén. A *gondolataitok* és nem az érzései-

tek vezetnek benneteket Isten felé. Az isteni természet csakis lelki szemmel látható. De az Istent igazán megismerő, a bent lakozó Igazítót halló értelem a tiszta elme. „Szentség nélkül senki sem láthatja az Urat.” Minden ilyen belső és szellemi közösséget szellemi látásmódnak nevezünk. Az ilyen vallási élmények onnan erednek, hogy az emberi elmére hatást gyakorolnak az Igazítónak és az Igazság Szellemének az együttes műveletei, amint az Isten fejlődő fiainak eszméi, eszményképei, rálátásai és szellemi törekvései közepette és azokon működnek.

4 A vallás tehát nem a látvány és az érzés révén él és virul, hanem inkább a hit és a rálátás révén. Nem új tények felfedezésében vagy valamilyen különleges élmény

megtalálásában áll fenn, hanem inkább az új és szellemi *jelentéstartalmak* felfedezésében olyan tények esetében, melyeket az emberiség már jól ismer. A legmagasabb rendű vallási élmény nem függ meggyőződésből, hagyományokból vagy tekintélyből fakadó, előzetes tettektől; a vallás nem is sarja a fennkölt érzéseknek és a tisztán rejtelmes érzelmeknek. A vallás inkább egy nagyon mély és tényleges megtapasztalása az emberi elmében lakozó szellemhatásokkal való szellemi közösségnek, és amennyire az ilyen élmény leírható lélektani fogalmakkal, az nem más, mint egyszerűen annak az élménye, hogy az ember megtapasztalja az Istenben való hit valóságát úgy, mint egy tisztán személyes élmény valóságát.

5 ¶ Bár a vallás nem valamilyen anyagi

mindenségtan józan elmélkedéseinek eredménye, mindazonáltal az ember elme-tapasztalásából eredő, teljesen józan rálátásnak a terméke. A vallás nem ködös elmélkedésekből és nem is elszigetelt szemlélődésből születik, jóllehet mindig többé-kevésbé rejtélyes és mindig meghatározhatatlan és megmagyarázhatatlan a tisztán észbeli értelem és a bölcseleti oktan fogalmaival. Az igaz vallás csírái az ember erkölcsi tudatának területéről származnak és az ember szellemi rálátásának növekedésében nyilatkoznak meg, az emberi személyiség ama képességében, mely az Istent kinyilatkoztató Gondolatigazítónak az Istenre vágyó halandói elmében való jelenlétének következményeként fejlődik ki.

6 A hit egyesíti az erkölcsi rálátást az érté-

kek tudatos szemléletével, és az előzetesen meglévő evolúciós kötelességérzés teszi teljessé az igaz vallás eredetét. A vallás megtapasztalása végül a biztos Isten-tudathoz és a hívői személyiség továbbélésének kétségtelen bizonyosságához vezet.

7 Látható tehát, hogy a vallási vágyak és a szellemi késztetések nem olyan természetűek, hogy az embert pusztán arra vezessék, hogy *akarjon* hinni Istenben, hanem inkább olyan jellegűek és erejűek, hogy az emberekre mély hatást gyakoroljon az a meggyőződés, hogy hinniük *kellene* Istenben. A kinyilatkoztatási megvilágosítást követően az evolúciós kötelességek és kötelmek tudata olyan mély benyomást gyakorol az ember erkölcsi természetére, hogy az ember végül

eljut arra az elmebéli álláspontra és azt a lelki hozzáállást veszi fel, amelyben arra következtet, hogy *nincs joga nem hinni Istenben.* Az ilyen megvilágosodott és fegyelmezett egyének felsőbb és az életfelfogásit meghaladó bölcsessége végül megtanítja ezeknek, hogy kételkedni Istenben vagy nem bízni az ő jóságában egyenlő lenne azzal, hogy hűtlennek bizonyulnak az emberi elmében és lélekben lévő *legvalóságosabb és legmélyebb* dologhoz – az isteni Igazítóhoz.

2. A VALLÁS TÉNYE

[1] A vallás ténye teljes mértékben a józan és átlagos emberi lények vallási tapasztalásában áll fenn. És egyedül ebben az értelemben tekinthető a vallás valaha is tudományosnak vagy akár lélektaninak. Annak

bizonyítéka, hogy a kinyilatkoztatás kinyilatkoztatás, megegyezik az emberi tapasztalás ugyanezen tényével: azzal a ténnyel, hogy a kinyilatkoztatás következetes és okszerű világegyetemi bölcseletté, a tudomány és a vallás összehangolt és folytonos magyarázatává rendezi a széttartónak tűnő természettudományokat és vallástant, s így az elme számára összhangot, a szellem számára pedig megelégedést teremt, mely az emberi tapasztalásban megválaszolja a halandói elme kérdéseit, mely tudni szeretné, hogy a Végtelen *miként* viszi keresztül akaratát és valósítja meg a terveit az anyagban, az elmével és a szellemen.

2 Az értelem a tudomány módszere; a hit a vallás módszere; az okszerű gondolkodás

a bölcselet kísérleti módszere. A kinyilatkoztatás ellentételezést nyújt a morontia nézőpont hiányáért azáltal, hogy módszert ad ahhoz, hogy egység legyen elérhető az anyag és a szellem valóságának és kapcsolatának megértésében az elme közvetítése révén. És az igaz kinyilatkoztatás sohasem teszi a tudományt természetellenessé, a vallást esztelenné vagy a bölcseletet okszerűtlenné.

3 Az értelem a tudományos tanulmányozáson keresztül a természeten át visszavezethet egy Első Okhoz, de vallási hitre van szükség ahhoz, hogy a tudomány Első Oka az üdvözülés Istenévé legyen átalakítható; és kinyilatkoztatásra van szükség az ilyen hit, az ilyen szellemi látásmód érvényesítéséhez is.

4 Két alapvető oka van annak, hogy az ember higgyen az emberi továbbélést segítő Istenben:

5 1. Az emberi tapasztalás, a személyes bizonyosság, a valamiképp kifejezett remény és bizodalom, melyet a bent lakozó Gondolatigazító kezdeményez.

6 2. Az igazság kinyilatkoztatása akár az Igazság Szellemének közvetlen személyes segédkezése révén, akár isteni Fiak világra való alászállása által, vagy az írott szó kinyilatkoztatásain keresztül.

7 ¶ A tudomány az Első Ok feltételezésében felhagy az értelemkereséssel. A vallás nem áll meg a hit szárnyalásában addig, amíg nem biztos az üdvözülést biztosító Istenben. A tudomány elkülönítő vizsgálódás

révén okszerűen javaslatot tesz valamilyen Abszolút valóságára és létezésére. A vallás fenntartás nélkül hisz egy, a személyes továbbélést segítő Isten létezésében és valóságában. Amiben a természet dolgai után való vizsgálódás teljesen kudarcot vall, és amiben még a bölcselet is részleges kudarcot ér el, azt a kinyilatkoztatás véghezviszi; vagyis megerősíti, hogy a tudomány ezen Első Oka és a vallás üdvözülést adó Istene *egy és ugyanazon Istenség.*

8 ¶ Az értelem a tudomány bizonyítéka, a hit a vallás bizonyítéka, az oktan a bölcselet bizonyítéka, a kinyilatkoztatást azonban csakis az emberi *tapasztalás* igazolja. A tudomány tudást ad; a vallás boldogságot; a bölcselet egységet; a kinyilatkoztatás meg-

erősíti az egyetemes valóságra irányuló eme hármas megközelítés élményelvi összhangját.

9 A természet elmélyült megfigyelése csak a természet Istenét, a mozgás Istenét tárja fel. A természet csak anyagot, mozgást és mozgássorozatot — életet — mutat. Az anyag és az energia bizonyos körülmények között megnyilvánul élő formákban, de míg a természeti élet jelenségként ilyen viszonylag folytonos, addig az egyes dolgok számára teljesen átmeneti. A természet nem hagy teret az ember-személyiség továbbélésében való okszerű hitnek. Az Istent a természetben megtaláló vallásos ember már egyből meg is találta ugyanezt a személyes Istent a saját lelkében.

10 ¶ A hit kinyilatkoztatja Istent a lélekben. A kinyilatkoztatás, vagyis a morontia rálátás helyettesítője az evolúciós világon, képessé teszi az embert arra, hogy meglássa ugyanazt az Istent a természetben, mint amit a hit mutat meg a lelkében. Így a kinyilatkoztatás sikeresen áthidalja az anyagi és a szellemi közötti szakadékot, sőt a teremtmény és a Teremtő, az ember és az Isten közötti szakadékot is.

11 A természet elmélyült megfigyelése okszerűen mutat az avatott vezetés, sőt az élő felügyelet felé, de semmilyen kielégítő mértékben nem tár fel valamilyen személyes Istent. Másrészt a természet semmi olyasmit nem mutat, ami eleve kizárná, hogy a világegyetem a vallás Istene keze munkájának

lenne tekinthető. Az Istent nem lehet egyedül a természeten keresztül megtalálni, de mivel az ember más módon rálelt, ezért a természet tanulmányozása teljes mértékben összehangolható egy felsőbb és szellemibb világegyetem-értelmezéssel.

12 ¶ A kinyilatkoztatás mint korszakos jelenség időszakos jellegű; személyes emberi élményként pedig folytonos. Az isteniség a halandói személyiségben az Atya Igazító ajándékaként, a Fiú Igazság Szellemeként és a Világegyetemi Szellem Szent Szellemeként működik, míg e három halandófeletti felruházottság a Legfelsőbb segédkezéseként egyesül az emberi élményelvi fejlődésben.

13 Az igaz vallás a valóságra való rálátás, az

erkölcsi tudat hit-gyermeke, és nem puszta értelmi helyeslése az elmerevített tantételek valamely halmazának. Az igaz vallás abban a tapasztalásban áll, hogy „a Szellem maga tesz bizonyságot a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk”. A vallás nem hittudományi tételekben, hanem szellemi látásmódban és a lélek bizodalmának magasztosságában áll fenn.

[14] A legmélyebb természetetek — az isteni Igazító — éhséget és szomjat kelt bennetek a pártatlanság iránt, egyfajta törekvést az isteni tökéletességre. A vallás az isteni elérésére való eme belső késztetés felismerésének hitcselekedete; és ez okozza azt a lélek-bizodalmat és lélek-bizonyosságot, mely tudatosul bennetek úgy, mint az üdvözülés útja, a sze-

mélyiség túlélésének módszere és mindazok az értékek, melyeket igazként és jóként végre felismertetek.

15 ¶ A vallás megértése sohasem függött és sohasem fog függeni a sok tanulástól vagy az okszerű gondolkodástól. Ez szellemi látásmód, és éppen ez az oka annak, hogy a világ legnagyobb vallási vezetőinek, sőt a látnokoknak némelyike miért birtokolt oly keveset a világ bölcsességéből. A vallásos hit éppúgy rendelkezésére áll a tanultaknak, mint a tanulatlanoknak.

16 A vallásnak mindig is a maga bírálójának és bírájának kell lennie; kívülről nem figyelhető meg, még kevésbé érthető meg. A kizárólagos bizonyosságotok egy személyes Istenben a magatok tisztánlátásában áll fenn,

ami a szellemi dolgokban való hiteteket és az azokkal kapcsolatos tapasztalásotokat illeti. Mindama társaitoknak, akiknek hasonló élményben volt részük, nem kell érveket felhoznotok az Isten személyisége vagy valósága mellett, míg minden más ember esetében, aki nem ilyen bizonyos Istenben, semmilyen elfogadható érv sem lehet soha igazán meggyőző.

[17] A lélektan talán valóban megpróbálkozhat a társadalmi környezetre adott vallásos válaszok jelenségeinek tanulmányozásával, de sohasem remélheti, hogy eljuthat a vallás valós és belső hajtóerőiig és mozgatórugóiig. Csakis az istentan, a hit tartománya és a kinyilatkoztatás eljárása, képes összeállítani valamiféle értelmes beszámolót a vallásos

tapasztalás természetéről és tartalmáról.

3. A VALLÁS ISMÉRVEI

[1] A vallás oly alapvető, hogy még tanulás hiányában is megmarad. Annak ellenére él, hogy meg van fertőzve téves mindenségtanokkal és hibás életfelfogásokkal; túléli még a létező dolgok bölcseletéhez tartozó zűrzavart is. A vallás minden történelmi hányattatásában és azokon keresztül mindig megmarad az, ami nélkülözhetetlen az emberi fejlődéshez és továbbéléshez: az erkölcsös lelkiismeret és az erkölcsi tudat.

[2] A hit-rálátás, vagy szellemi ráérzés, a mindenségrendi elmével való felruházottság és a Gondolatigazítóval való társulás, mely az Atya ajándéka az embernek. A

szellemi értelem, a lelki értelmesség a Szent Szellem felruházottsága, az Alkotó Szellem ajándéka az embernek. A szellemi bölcselet, a szellemvalóságok bölcsessége pedig az Igazság Szellemének felruházottsága, az alászálló Fiak közös ajándéka az emberek gyermekeinek. És e szellemi felruházottságok összhangja és kölcsönös kapcsolódása teszi az embert magvában örökvégzetű szellemszemélyiséggé.

3 Kezdetleges és fejletlen formában ugyanez a szellemszemélyiség az, mely az Igazító által birtokolva túléli a húsvér testbeli természetes halált. E szellemeredetű összetett entitás az emberi tapasztalással társulva képessé lesz az isteni Fiak által megmutatott élő út révén túlélni (az Igazító felügyelete

alatt) az elme és anyag anyagi sajátlényegének felbomlását, amikor az anyagi és a szellemi közötti ezen átmeneti kapcsolatot megszakítja az éltető mozgás megszűnése.

4 Vallásos hiten keresztül az emberi lélek kinyilatkoztatja magát és megmutatja a megjelenő természetének magvábanvaló isteniségét olyan jellegzetesen, hogy ez arra készteti a halandói személyiséget, hogy válaszoljon bizonyos nehéz, értelmileg kihívó és próbára tevő társadalmi helyzetekre. Igaz szellemi hit (igaz erkölcsi tudatosság) nyilvánul meg annyiban, hogy:

5 1. Fejlődésre készteti az erkölcstant és az erkölcsöket a veleszületett és káros állati hajlamok ellenében is.

6 2. Fenséges bizodalmat teremt az Isten

jóságában még a keserű csalódás és a megsemmisítő vereség mellett is.

7 3. Mélyről fakadó bátorságot és magabiztosságot hoz elő a természeti és fizikai csapások ellenére is.

8 4. Megmagyarázhatatlan higgadtságot és kitartó nyugodtságot mutat függetlenül az érthetetlen betegségektől és még a heves testi szenvedéstől is.

9 5. Megőrzi a személyiség rejtélyes higgadtságát és nyugalmát a rossz bánásmód és az égbekiáltó igazságtalanság mellett is.

10 6. Isteni bizodalmat tart meg a végső győzelmet illetően a láthatólag vak sors kegyetlenségei és a természeti erőknek az emberi jóléttel szembeni látszólag teljes közömbössége ellenére is.

11 7. Megingathatatlan hitet tart meg Istenben minden ezzel ellentétes oktani bizonyítás ellenére és sikeresen ellenáll minden egyéb értelmi álokoskodásnak is.

12 8. Továbbra is eltántoríthatatlan hitet mutat a lélek továbbélése iránt, függetlenül a hamis tudomány félrevezető tanításaitól és a téves bölcselet meggyőző ámításaitól.

13 9. Él és győzedelmeskedik függetlenül a legújabb idők összetett és részlegesen polgárosodott társadalmainak hatalmas túlterhelésétől.

14 10. Hozzájárul a felebaráti szeretet folyamatos továbbéléséhez az emberi önzőség, a társadalmi ellentétek, az ipar sóvár vágyai és a helytelen politikai alkalmazkodások ellenére is.

[15] 11. Rendületlenül kitart a világegyetemi egységben és az isteni útmutatásban való magasztos hit mellett függetlenül a rossz és a bűn zavarba ejtő jelenlététől.

[16] 12. Továbbra is kitart az Isten imádása mellett bármi és minden ellenében is. Ki meri jelenteni, hogy „még ha lesújt is engem, akkor is szolgálom őt”.

[17] ¶ Három jelenségből tudjuk tehát, hogy az emberben isteni szellem vagy szellemek lakoznak: először személyes tapasztalás — vallásos hit — révén; másodszor — személyes és faji — kinyilatkoztatás révén; és harmadszor, az ember anyagi környezetére való eme rendkívüli és nem természetes válaszok meglepő megmutatkozása révén, amint azt a valós emberi létezés tényleges és nehéz

helyzeteinek jelenlétében való tizenkét szellemszerű működésről már előbb közreadott ismertetés is példázza. És vannak még más dolgok is.

[18] s a vallás területén éppen ilyen alapvető és élénk hitbeli teljesítmény jogosítja fel a halandó embert arra, hogy megerősítse az emberi természet végső felruházottságának, a vallási tapasztalásnak a személyes birtoklását és szellemi valóságát.

4. A KINYILATKOZTATÁS KORLÁTAI

[1] Mivel a világotok általában nincs tudatában a valóság eredeteinek, sőt még a fizikai valóság eredeteinek sem, ezért időről időre bölcs dolognak bizonyul, hogy útbaigazításokat adjunk a mindenségtan terén. És ez

mindig is gondokat okoz a jövő vonatkozásában. A kinyilatkoztatás törvényei nagyban nehezítik a munkánkat azáltal, hogy megtiltják a ki nem érdemelt ismeretek vagy a tudás túl korai átadását. A kinyilatkoztatott vallás részeként közölt bárminemű mindenségtan rendeltetése, hogy igen rövid idő alatt elavulttá váljon. Ennek megfelelően az ilyen kinyilatkoztatások jövőbeli tanulmányozói kísértést fognak érezni a tiszta vallási igazság egyes, kinyilatkoztatott elemeinek elvetésére, mert esetleg nyilvánvaló hibákat fedeznek fel az ezekhez kapcsolódó, közreadott mindenségtanokban.

[2] Az emberiségnek meg kell értenie, hogy minket, az igazság kinyilatkoztatásában részt vevőket a feljebbvalóinktól kapott igen szi-

gorú utasítások kötnek. Nem hozhatjuk előre nyilvánosságra egy évezred tudományos felfedezéseit. A kinyilatkoztatóknak a felhatalmazásuk részét képező előírások szerint kell végezniük tevékenységüket. E nehézség teljes kiküszöbölésére sem most, sem a jövőben nem látunk lehetőséget. Nagyon jól tudjuk, hogy bár az e kinyilatkoztatási sorozatban közölt történelmi tények és vallási igazságok a jövő beszámolóiban szerepelni fognak, néhány röpke év múlva a fizikai tudományokkal kapcsolatba hozható számos állításunk felülvizsgálatra fog szorulni a további tudományos fejlődés és az új felfedezések következtében. E fejleményeket már ma is előrelátjuk, de a kinyilatkoztatási írásokban tilos megadnunk ezeket az emberi-

ség által még fel nem fedezett tényeket. Világosan látni kell, hogy a kinyilatkoztatások nem szükségképpen sugalmazottak. E kinyilatkoztatások mindenségtana *nem sugalmazás.* Engedélyünk a mai ismeretanyag rendszerezésére és osztályozására korlátozódik. Míg az isteni vagy szellemi meglátás ajándék, addig *az emberi bölcsességnek ki kell fejlődnie.*

3 ¶ Az igazság mindig kinyilatkoztatás: önmagától való kinyilatkoztatás akkor, ha az emberben lakozó Igazító munkájának eredményeként mutatkozik meg; korszakos kinyilatkoztatás akkor, ha az valamilyen más mennyei közvetítő, csoport vagy személyiség tevékenységéből származik.

4 Végső soron gyümölcseiről kell megítél-

ni a vallást, arról, hogy milyen formában és mértékben mutatja meg saját belső és isteni kiválóságát.

5 ¶ Még ha az igazság esetleg csupán közvetve sugalmazott is, a kinyilatkoztatás még akkor is mindig szellemi jelenség. A mindenségtanra vonatkozó állítások ugyan sohasem sugalmazottak, az ilyen kinyilatkoztatások mégis roppant értékesek annyiban, hogy legalább átmenetileg pontosítják a meglévő tudást a következők révén:

6 1. A tévedések feltétlen kiküszöbölésével a zavar csökkentése.

7 2. Az ismert vagy éppen ismertté váló tények és megfigyelések összehangolása.

8 3. A régmúltban lejátszódott korszakos folyamatokból származó elveszett, fontos is-

meretelemek feltárása.

9 4. Olyan ismeretközlés, mely az egyébként már kiérdemelt tudás még hiányzó, fontos láncszemeit pótolja.

10 5. Mindenségrendi adatok közlése olyan formán, hogy az tisztább képet teremtsen a többi kinyilatkoztatásban foglalt szellemi tanítások lényegéről.

5. A KINYILATKOZTATÁS ÁLTAL KITERJESZTETT VALLÁS

1 A kinyilatkoztatás eljárásával sok korszaknyi idő takarítható meg az evolúciós hibáknak a szellemi gyarapodás igazságaitól való elválasztásához és elkülönítéséhez szükséges munkában.

2 A tudomány *tényekkel* foglalkozik; a vallást csakis az *értékek* érdeklik. Az elme felvilágosult bölcseleten keresztül megkísérli egyesíteni a tények és az értékek jelentéstartalmait, ezáltal akar eljutni a teljes *valóság* fogalmához. Emlékezzetek arra, hogy a tudomány a tudás tartománya, a bölcselet a bölcsesség területe, és a vallás a hitbeli tapasztalás mezeje. A vallás mindazonáltal két megnyilvánulási szakaszt mutat:

3 1. Evolúciós vallás. A kezdetleges imádás élménye, az elméből származó vallás.

4 2. Kinyilatkoztatott vallás. A világegyetemi beállítottság, mely a szellemtől származik; az örök valóságok megőrződésében, a személyiség továbbélésében és a mindenségrendi Istenség későbbi elérésében való

bizonyosság és hit, mely Istenség szándéka tette mindezt lehetővé. A világegyetem tervének részét képezi, hogy az evolúciós vallás a rendeltetése szerint előbb-utóbb elfogadja a kinyilatkoztatás szellemi terjeszkedését.

5 ¶ A tudomány és a vallás is abból indul ki, hogy feltételez bizonyos általánosan elfogadott alapokat az oktani levezetésekhez. Így a bölcseletnek is három dolog valóságának a feltételezésével kell indítania:

6 1. Az anyagi test.

7 2. Az emberi lény anyagfeletti szakasza, a lélek vagy még inkább a bent lakozó szellem.

8 3. Az emberi elme, vagyis a szellem és az anyag közötti, az anyagi és a szellemi közötti közléscsere és társulás rendszere.

9 ¶ A tudósok tényeket állítanak össze, a bölcselők eszméket hangolnak össze, míg a látnokok eszményképeket emelnek fel. Az érzés és az érzelem állandó velejárói a vallásnak, de ezek nem a vallás. A vallás lehet az élmény érzése, de alig lehet az érzés élménye. Sem az okszerű gondolkodás (ésszerűsítés), sem az érzelem (érzés) nem lényeges része a vallásos tapasztalásnak, bár mindkettő különbözőképpen társulhat a hit gyakorlásával a szellemi látásmódnak a valósággá való előmozdításában, teljesen az egyéni elme rendjének és alkati hajlamának megfelelően.

10 Az evolúciós vallás ama helyi világegyetemi elme segéddel való felruházottság eredménye, melynek feladata az istenimádati

vonás kialakítása és támogatása a fejlődő emberben. Az ilyen kezdetleges vallások közvetlenül kapcsolódnak az erkölcstanhoz és az erkölcsökhöz, az emberi *kötelesség*-tudathoz. Az ilyen vallások a lelkiismeret bizonyosságára építenek és viszonylag erkölcsös polgárosodott társadalmi viszonyok megszilárdulásával járnak.

11 A személyesen kinyilatkoztatott vallásokban a paradicsomi Háromság három személyének alászálló szellemei segédkeznek és azok különösen az *igazság* kiterjesztésére irányulnak. Az evolúciós vallás bevési az egyénbe a személyes kötelesség eszméjét; a kinyilatkoztatott vallás erősen hangsúlyozza a szeretetet, az aranyszabályt.

12 A kifejlődött vallás teljes mértékben hiten

alapul. A kinyilatkoztatás további bizonyosságot ad az isteniség és valóság igazságainak általa kiterjesztett ábrázolásán keresztül és még értékesebb tanúbizonyságot tesz arról a tényleges élményről, mely az evolúciós hit és a kinyilatkoztatási igazság gyakorlatias munkakapcsolatának következménye. Az emberi hit és az isteni igazság e munkakapcsolata a morontiai személyiség tényleges kialakítása felé jó úton haladó jellem birtoklását jelenti.

13 ¶ Az evolúciós vallás csak a hit bizonyosságát és a lelkiismeret megerősítését nyújtja; a kinyilatkoztatott vallás a hit bizonyosságán túl megadja a kinyilatkoztatás valóságai élő élményének igazságát is. A harmadik lépés a vallásban, illetőleg a harmadik szakasz

a vallás megtapasztalásában pedig a morontia állapottal, a mota erősebb megragadásával függ össze. A morontia fejlődésben a kinyilatkoztatott vallás igazságainak köre egyre jobban bővül; egyre többet és többet tudtok meg a legfelsőbb értékek, az isteni jóság, az egyetemes kapcsolatok, az örök valóságok és a végleges beteljesülések igazságáról.

[14] morontia fejlődésben az igazság bizonyossága egyre inkább felváltja a hit bizonyosságát. Amikor végül bekerültök a tényleges szellemvilágba, akkor fognak a tiszta szellemi látásmód bizonyosságai a hit és az igazság helyett, vagyis inkább a személyiségi bizonyosság e korábbi eljárásaival kapcsolatban és azokon túl működni.

6. GYARAPODÓ VALLÁSI TAPASZTALÁS

[1] A kinyilatkoztatott vallás morontia szakaszának köze van a *továbbélés megtapasztalásához,* és annak nagy mozgatója a szellemi tökéletesség elérésének lehetősége. Szintén jelen van az istenimádás felsőbb késztetése is, mégpedig a kiterjedtebb erkölcsi szolgálatra mozgósító felhívással együtt. A morontia látásmód maga után vonja a Hétszeres, a Legfelsőbb és még a Végleges örökké gyarapodó tudatosságát is.

[2] A teljes vallási tapasztalásban, annak az anyagi szinten való legkorábbi kezdetétől egészen a teljes szellemi besorolás elnyerésének idejéig, az Igazító a titka a Legfelsőbb létezési valósága személyes felismerésének;

és ugyanez az Igazító képezi a titkait a Végleges tapasztalás-meghaladó elérésébe vetett hiteteknek is. A fejlődő ember élményelvi személyisége, mely a lételvi Isten Igazító-lényegével egyesült, alkotja a legfelsőbb létezés magvábanvaló kiteljesedését és az az eredendő alapja a tapasztalás-meghaladó személyiség véges-feletti megnyilvánulásának.

3 ¶ Az erkölcsi akarat érvekkel alátámasztott tudásra alapozott döntéseket foglal magába, melyeket bölcsesség emel magasabb szintre, és amelyeket vallásos hit szentesít. Az ilyen választások erkölcsi természetű cselekedetek és erkölcsi személyiség létezését bizonyítják, mely a morontia személyiségnek, végül pedig igaz szellemi szintű személyiségnek az előfutára.

4 Az evolúciós jellegű tudás csak az ős-sejtanyagi emlékek felhalmozódása; ez a teremtményi tudat legkezdetlegesebb formája. A bölcsesség a társítás és az újra összekapcsolás folyamata során az ős-sejtanyagi emlékből kialakuló képzeteket foglalja magában, és e jelenségek különböztetik meg az emberi elmét a tisztán állati elmétől. Az állatoknak vannak ismereteik, de csak az ember rendelkezik a bölcsesség képességével. Az igazság azáltal válik hozzáférhetővé a bölcsességgel felruházott egyén számára, hogy az ilyen elmére adományozódnak az Atya és a Fiak szellemei, a Gondolatigazító és az Igazság Szelleme.

5 ¶ Krisztus Mihály, amikor alászállt az Urantiára, a megkeresztelése idejéig az evo-

lúciós vallás fennhatósága alatt élt. Attól kezdve a keresztre feszítéséig az ügyét az evolúciós és a kinyilatkoztatott vallás együttes útmutatása szerint vitte előre. A feltámadásának reggelétől a felemelkedéséig áthaladt az anyag világától a szellem világába tartó halandói átmenet morontia életének számos szakaszán. A felemelkedése után Mihály a Felsőség megtapasztalásának, a Legfelsőbb felismerésének urává lett; és lévén ő az egyetlen személy, aki a Nebadonban korlátlan képességgel rendelkezik a Legfelsőbb valóságának megtapasztalására, azonnal el is érte a felsőségi fennhatóság szintjét az ő helyi világegyetemében és annak számára.

6 Az ember esetében a bent lakozó Igazítóval való végső eggyé kapcsolódás és a ki-

alakuló egység — az embernek és az Isten lényegének személyiségi egységbe rendeződése — teszi őt magvában a Legfelsőbb élő részévé és biztosítja az ilyen, egykor halandó lény számára a Legfelsőbbért és a vele a végtelenben elérendő végleges világegyetemi szolgálathoz tartozó születési előjogot.

7 ¶ A kinyilatkoztatás megtanítja a halandó embert arra, hogy ahhoz, hogy az időbeli fejlődés révén a téren keresztüli, eme nagyszerű és összetett kalandba belevághasson, azzal kell kezdenie, hogy a tudását gondolatdöntésekké szervezi; ez után utasítja a bölcsességét, hogy lankadatlanul munkálkodjon az önmaga által megragadott gondolatoknak az egyre gyakorlatiasabb, de nem kevésbé magasztos eszményképekké, sőt olyan

fogalmakká való átalakításának nemes feladatán, mely fogalmak eszmékként oly értelmesek és eszményképekként oly okszerűek, hogy az Igazító mer vállalkozni arra, hogy úgy egyesítse és lényegítse szellemivé azokat, hogy igénybe vehetővé tegye őket a véges-elmebeli ilyen társítások számára és hogy azok alkossák azt a tényleges emberi kiegészítést, melyet így előkészített a Fiak Igazság Szellemének működéséhez, a paradicsomi igazság — az egyetemes igazság — tér-idő megnyilatkozásaihoz. A gondolat-döntések összehangolása, az okszerű eszményképek és az isteni igazság jelenti az igaz jellem birtoklását, annak előfeltételét, hogy a halandó bebocsátást nyerjen a morontia világok egyre kiterjedtebb és egyre

inkább szellemi valóságaiba.

8 Jézus tanításai alkották az első olyan urantiai vallást, mely oly teljesen magába foglalta a tudás, a bölcsesség, a hit, az igazság és a szeretet összarányosítását, hogy teljesen és egyidejűleg biztosítson időleges megnyugvást, értelmi bizonyságot, erkölcsi megvilágosodást, bölcseleti kiegyensúlyozottságot, erkölcstani érzékenységet, Isten-tudatot és a személyes továbbélés határozott bizonyosságát. Jézus hite kijelölte az utat az emberi üdvözülés véglegessége, a halandói világegyetemi fejlődés véglegessége felé, hiszen gondoskodott a következőkről:

9 1. Megszabadulás az anyagi béklyóktól a szellem Istenhez fűződő fiúi viszony sze-

mélyes felismerésében.

10 ¶ 2. Megszabadulás az értelmi rabságból: az embernek meg kell ismernie az igazságot, és az igazság felszabadítja őt.

11 ¶ 3. Megszabadulás a szellemi vakságtól, a halandó lények testvériségének emberi felismerése és a minden világegyetemi teremtmény testvériségének morontiai tudatossága; a szellemi valóság felfedezése szolgálaton keresztül és a szellemértékek jóságának kinyilatkoztatása tevékeny szereteten keresztül.

12 ¶ 4. Megszabadulás a sajátlényeg tökéletlenségétől a világegyetem szellemszintjeinek elérésén keresztül, valamint a Havona összhangjának és a Paradicsom tökéletességének végső felismerésén keresztül.

13 ¶ 5. Megszabadulás a sajátlényegtől, megszabadulás az öntudat korlátjaitól a Legfelsőbb elme mindenségrendi szintjeinek elérésén keresztül és a minden más öntudatos lény által elért eredményekkel való összehangolódás révén.

14 ¶ 6. Megszabadulás az időtől, az Istenfelismerésben és az Isten-szolgálatban való végtelen fejlődés örökké tartó életének elérése.

15 ¶ 7. Megszabadulás a végestől, a tökéletessé tett egység az Istenséggel a Legfelsőbben és rajta keresztül, s ezáltal a teremtmény kísérletet tesz a Végleges tapasztalás-meghaladó felfedezésére az abszonitnak a végleges állapot utáni szintjein.

16 ¶ Az ilyen hétszeres megszabadulás egyenértékű az Egyetemes Atya végleges megta-

pasztalásának teljes és tökéletes elérésével. És mindez magvában benne rejlik a vallásos emberi tapasztalás hitének valóságában. És azért lehet benne, mert Jézus hitét még a véglegesen túli valóságok is táplálták és az ő hite ilyeneket is kinyilatkoztatott; Jézus hite megközelítette a világegyetemi abszolút szintjét, amennyire az megnyilvánulhat az idő és tér fejlődő mindenségrendjében.

[17] Azzal, hogy a halandó ember szert tesz Jézus hitére, az ember az időben kaphat ízelítőt az örökkévalóság valóságaiból. Jézus az emberi tapasztalásban felfedezte a Végső Atyát, és az ő testvérei a halandói léthez tartozó húsvér testben követhetik őt az Atya felfedezésének ugyanezen élményében. Még ők is, mint olyanok elérhetik

ugyanazt a megelégedést az Atyával kapcsolatos e tapasztalásban, amit Jézus is elért abban, aki ő volt. Mihály utolsó alászállását követően új lehetőségek teremtődtek a Nebadon világegyetemben, és ezek egyike azon örökkévalósági út új megvilágosodása volt, mely a mindenek Atyjához vezet, és amelyet még az anyagi húsvér halandók is bejárhatnak a tér bolygóin való létük kezdetén. Jézus volt és most is ő az az új és élő út, minélfogva az ember annak az isteni örökségnek a birtokába juthat, melyről az Atya úgy rendelkezett, hogy az emberé lehet, csak kérnie kell azt. Jézusban bőségesen megnyilvánulnak az emberiség, sőt az isteni emberiség hitélményének kezdetei és végei egyaránt.

7. SZEMÉLYES VALLÁSBÖLCSELET

[1] Az ötlet csak elméleti cselekvési terv, míg a határozott döntés a cselekvési terv érvényesítése. A minta pedig egy elfogadott, de nem érvényesített cselekvési terv. A személyes vallásbölcselet építésére alkalmas anyagok forrását az egyén belső és a környezeti tapasztalásai képezik. Az egyén korának és térbeli helyének társadalmi helyzete, gazdasági körülményei, képzési lehetőségei, erkölcsi irányzatai, intézményi kihatásai, politikai fejleményei, faji hajlamai és vallási tanításai mind befolyásolják a személyes vallásbölcselet kialakítását. Még az alkati sajátosság és az értelmi hajlam is jelentékenyen befolyásolja a vallásbölcseleti mintát. A foglalkozás, a házasság és a rokonság mind ha-

tással van az életben követendő személyes minták alakulására.

[2] A vallásbölcselet az eszmék alapvető növekedéséből, valamint az élményelvi életből alakul ki, amint e kettőt módosítja a társak utánzására való hajlam. A bölcseleti következtetések egészséges volta a jelentéstartalmak iránti érzékenységgel és a pontos értékeléssel kapcsolatban az elmélyült, őszinte és különbségtevő gondolkodástól függ. Az erkölcsileg gyávák sohasem érik el a bölcseleti gondolkodás magas síkjait; bátorság kell az új tapasztalási területekre való behatoláshoz és az értelmi élet ismeretlen területeinek felfedezésével való megpróbálkozáshoz.

[3] Ekkor új értékrendszerek alakulnak ki; új elvek és rendszabályok érhetők el; a szoká-

sok és az eszményképek új alakot öltenek; a személyes Istenről új felfogásokhoz jut el az ember, melyet a hozzá fűződő viszonnyal kapcsolatos fogalmak kibővülése követ.

4 ¶ A vallásos és a nem vallásos életfelfogás közötti nagy különbség lényege a felismert értékek természetében és szintjében, valamint a hűségelemek tárgyában van. A vallásbölcselet kialakulásának négy szakasza van: Az ilyen élmény pusztán alkalmazkodóvá válik, aláveti magát a hagyománynak és a tekintélynek. Vagy megelégedhet kis eredményekkel is, melyek éppen elégségesek a mindennapi élet állandóságához, és ezért az megreked ezen a mellékes szinten. Az ilyen halandók hisznek a teljesen magukra hagyottságban. A harmadik csoport a fej-

lődésben eljut az oktani észbeliség szintjére, de a műveltségi rabszolgaság következményeként meg is reked ott. Valóban szánalmas látni, amint kiemelkedő értelmi képességű lényeket oly erősen fogva tart a műveltségi kötelék kegyetlen szorítása. Éppígy megrendítő látni azokat, akik a műveltségi igájukat lecserélik a helytelenül tudománynak nevezett tudomány anyagelvű béklyóira. A bölcselet negyedik szintje megszabadul minden szabályszerű és hagyományos akadálytól és mer őszintén, hűségesen, félelemtől mentesen és igazul gondolkodni, cselekedni és élni.

5 Bármely vallásbölcselet döntő próbájának lényege abban van, hogy vajon különbséget tesz-e az anyagi és a szellemi világ va-

lóságai között vagy nem, s közben felismeri-e az egyesülésüket az értelmi törekvésben és a társadalmi szolgálatban. Az egészséges vallásbölcselet nem keveri össze az Isten dolgait Cézár dolgaival. És nem is ismeri el a tisztán csodákon alapuló tetszetős tiszteletet a vallás helyettesítőjeként.

6 A bölcselet alakítja át azt a kezdetleges vallást, a nagymértékben a tudatnak szóló egykori tündérmesét a mindenségrendi valóság felemelkedő értékeinek élő megtapasztalásává.

8. HIT ÉS HIEDELEM

1 A hiedelem akkor érte el a hit szintjét, amint serkentőleg hat az életre és alakítja az életmódot. Valamely tanítás igazként való

elfogadása nem hit; az puszta hiedelem. A bizonyság és a meggyőződés sem hit. Az elmeállapot csak akkor ér el hitszinteket, amikor ténylegesen is uralja az életmódot. A hit az igaz személyes vallásos tapasztalás élő sajátossága. Az ember hiszi az igazságot, becsüli a szépséget és tiszteli a jóságot, de nem imádja azokat; az ilyen üdvös hit egyedül Istenre összpontosulhat, aki mindezek megszemélyesülése és még annál is végtelenül több.

[2] A hiedelem mindig korlátozó és megszorító; a hit terjeszkedő és elengedő. A hiedelem megköt, a hit felszabadít. De az élő vallásos hit több, mint nemes hiedelmek társítása; több az, mint fennkölt bölcseleti rendszer; a hit a szellemi jelentéstartalmakkal, az

isteni eszményképekkel és a legfelsőbb értékekkel kapcsolatos élő tapasztalás; a hit Istent ismerő és embert szolgáló. A hiedelmek csoportos meggyőződéssé is válhatnak, ám a hitnek személyesnek kell lennie. Lehet egy csoportnak istentani hiedelmeket javasolni, de hit csakis az egyes vallási hívek szívében keletkezhet.

3 A hit meghazudtolja a hitelét, amikor tagadni meri a valóságokat és a híveinek hamis tudást ad. A hit árulóvá lesz, amikor támogatja az értelmi egység elárulását és becsmérli a legfelsőbb értékekhez és isteni eszményképekhez való hűséget. A hit sohasem tér ki a halandói lét probléma-megoldási kötelezettsége elől. Az élő hit nem ad tápot vallási vakbuzgóságnak, üldözésnek vagy tü-

relmetlenségnek.

4 A hit nem veri bilincsbe az alkotó képzeletet, és nem is tart fenn értelmetlen előítéletet a tudományos vizsgálatok eredményeivel szemben. A hit visz életet a vallásba és kényszeríti a vallási hívőt, hogy hősiesen éljen az aranyszabály szerint. A hitbuzgalom közvetlen kapcsolatban van a tudással, és annak törekvései képezik a magasztos béke előjátékát.

9. VALLÁS ÉS ERKÖLCSISÉG

1 Egyetlen állítólagos vallási kinyilatkoztatás sem tekinthető hitelesnek, ha nem ismeri el az erkölcstani kötelesség azon kényszerítő igényeit, melyeket a megelőző evolúciós vallás teremtett meg és támogatott. A kinyi-

latkoztatás csalhatatlanul kitágítja a kifejlődött vallás erkölcstani látókörét, s ezzel egyidejűleg biztosan kiterjeszti az összes előző kinyilatkoztatás erkölcsi kötelességeit.

[2] Amikor bírálat tárgyává akarjátok tenni az ember kezdetleges vallását (illetőleg az ősember vallását), akkor e vadak megítélésekor és az ő vallásos élményeik értékelésekor szem előtt kell tartanotok a felvilágosultsági és az öntudati szintjüket is. Ne essetek abba a hibába, hogy a magatok tudás- és igazságmércéi szerint ítéltek meg valamely más vallást.

[3] Az igaz vallás az a magasztos és mély meggyőződés a lélekben, mely sürgetőleg arra inti az embert, hogy helytelen dolog nem hinnie azokban a morontiai valóságok-

ban, melyek az ő legnemesebb erkölcstani és erkölcsi felfogásait, az élet legnagyobb értékeiről és a világegyetem legmélyebb valóságairól általa alkotott legmagasabb rendű fogalmait képezik. És az ilyen vallás egyszerűen a szellemi tudat legmagasabb rendű parancsaihoz való értelmi hűség megtartásának megélése.

4 A szépség keresése csak addig képezi részét a vallásnak, ameddig erkölcsös és csak olyan mértékben, amennyire gazdagítja az erkölcsi felfogását. A művészet csak akkor vallási, ha magas szellemi késztetésből nyert cél hatja át.

5 A polgárosodott ember felvilágosult szellemi tudatának nem is annyira valamilyen sajátos értelmi hiedelemhez vagy valamifé-

le különös életmódhoz van köze, hanem inkább az élet igazságának, a halandói lét folyton visszatérő helyzeteire való válaszadás jó és rossz módszerének a felfedezéséhez. Az erkölcsi tudat csak egy elnevezés, melyet azon erkölcstani és felbukkanó morontia értékek emberi felismerésére és tudatosítására alkalmaznak, mely kötelesség megköveteli, hogy az ember tartsa magát a viselkedése feletti napi ellenőrzéshez és annak irányításához.

6 ¶ Elismerve ugyan, hogy a vallás tökéletlen, a természetének és működésének azért van legalább két gyakorlati jellegű megnyilvánulása:

7 1. A vallás szellemi késztetése és bölcseleti nyomása hajlamossá teszi az embert ar-

ra, hogy az erkölcsi értékekről készített értékelését kivetítse a társainak dolgaira is — ez a vallás erkölcstani válasza.

8 ¶ 2. A vallás az emberi elme számára megalkotja azon isteni valóság szellemivé lényegített tudatosságát, mely isteni valóság az erkölcsi értékek korábbi fogalmain alapul és hit révén azokból ered, és amely isteni valóság a szellemi értékek ráépült fogalmaival összhangban van. A vallás ezáltal válik a halandói ügyek minősítőjévé, a valóságban való megdicsőült erkölcsi bizodalom formájává, az idő teljesebb valóságaivá és az örökkévalóság maradandóbb valóságaivá.

9 ¶ A hit válik az összekötő kapoccsá az erkölcsi tudat és a maradandó valóság szellemi fogalma között. A vallás válik azzá az úttá,

melyen az ember kitörhet a múlandó és természeti világ anyagi korlátai mögül az örökkévaló és szellemi világ mennyei valóságaihoz az üdvözülés, a fokozatos morontia átalakulás eljárása révén és azon keresztül.

10. A VALLÁS MINT AZ EMBER FELSZABADÍTÓJA

[1] Az értelmes ember tudja, hogy ő a természet gyermeke, az anyagi világegyetem része; hasonlóképpen nem látja az egyéni személyiség továbbélését az energia-világegyetem mennyiség- és tértani szintjének mozgásaiban és feszültségeiben. És az ember szellemi valóságot sem láthat meg sohasem a fizikai okok és hatások vizsgálatán keresztül.

[2] Egy emberi lény tudatában van annak is, hogy ő egy fogalmi mindenségrend része,

és bár a fogalom egy halandói élethossznál tovább is fennmaradhat, semmi olyan eredendő dolog nincs a fogalomban, mely az azt felfogó személyiség személyes túlélésére utalna. És az oktan és az értelem lehetőségeinek kimerítése sem fogja soha feltárni az okszerű gondolkodással foglalkozó tudós vagy a gondolkodó számára a személyiség továbbélésének örökkévaló igazságát.

3 A törvény anyagi szintje gondoskodik az okozatiság folytonosságáról, a megelőző hatásra való véget nem érő viszonthatásról; az elmeszint sugallja a fogalmi folytonosság fennmaradását, a fogalmi lehetségességnek az előzetesen létező fogalmakból való szüntelen áramlását. De a világegyetem e szintjeinek egyike sem mutat a kíváncsi halan-

dónak menekülési utat a helyzetének részlegességéből és abból az elviselhetetlen kétségből, hogy ő a világegyetemben átmeneti jelenség, a korlátozott életenergiák kimerülésével megsemmisülésre ítéltetett múlandó személyiség.

4 Csakis a szellemi látásmódhoz vezető morontiai úton haladva törheti le az ember valaha is azokat a bilincseket, melyek a világegyetembeli halandói helyzetének természetes velejárói. Az energia és az elme visszatér a Paradicsomra és az Istenséghez, de az embernek sem az energiával való felruházottsága, sem az elmével való felruházottsága nem közvetlenül ilyen paradicsomi Istenségtől ered. Az ember csak szellemi értelemben Isten gyermeke. És ez azért van

így, mert csakis szellemi értelemben igaz, hogy az ember jelenleg fel van ruházva a paradicsomi Atyával és ő lakozik benne. Az emberiség sohasem fedezheti fel az isteniséget, kivéve a vallásos tapasztalás útján és az igaz hit gyakorlása révén. Az Isten igazságának hittel való elfogadása teszi képessé az embert arra, hogy kiszabaduljon az anyagi megkötések szűk korlátai közül és az ad józan reményt neki ahhoz, hogy biztonságosan elkormányozza élete hajóját az anyagi területről, ahol halál van, a szellemi területre, ahol örökkévaló élet van.

5 ¶ A vallás célja nem az Istenre való kíváncsiság kielégítése, hanem inkább az, hogy értelmi állandóságot és bölcseleti biztonságot nyújtson, hogy kiegyensúlyozza és gaz-

dagítsa az emberi életet azáltal, hogy vegyíti a halandóit az istenivel, a részlegest a tökéletessel, az embert az Istennel. Vallásos tapasztaláson keresztül telítődnek valósággal az embernek az eszményiségről alkotott fogalmai.

6 ¶ Az isteniségről sohasem lehet tudományos vagy oktani bizonyítékokat előtalálni. Az értelem egymaga sohasem képes igazolni a vallásos tapasztalás értékeit és jóságait. De mindig igaz marad az, hogy: Bárki, aki meg akarja cselekedni az Isten akaratát, meg fogja érteni a szellemi értékek érvényességét. Ez a legjobb megközelítés, mely a halandói szinten alkalmazható ahhoz, hogy a vallásos tapasztalás valóságára bizonyítékokat kínáljunk. Az ilyen hit adja meg az egyetlen

menekülési lehetőséget az anyagi világ gépies szorításából és az értelmi világ tökéletlenségének hibás torzításából; ez az egyetlen megtalált megoldás az egyén személyiségének folytatódó továbbélésével kapcsolatos halandói gondolkodás megoldatlan helyzetére. Ez az egyetlen útlevél a valóság kiteljesítéséhez és az élet örökkévalóságához a szeretet, a törvény, az egység és a fokozatos Istenség-elérés egyetemes teremtésében.

7 A vallás hatékonyan gyógyítja az ember eszményalapú elszigeteltségének, illetőleg szellemi magányosságának érzését; Isten fiaként ismeri el a hívőt, egy új és értelemmel bíró világegyetem létpolgáraként. A vallás biztosítja az ember számára, hogy amennyiben követi a lelkében észlelhető

pártatlanság fényét, azáltal azonosul a Végtelen tervével és az Örökkévaló szándékával. Az ilyen felszabadult lélek nyomban elkezdi otthon érezni magát ebben az új világegyetemben, az ő világegyetemében.

8 Ilyen hitbeli átalakulás megélését követően többé már nem vagytok a mennyiségtani mindenségrend rabszolga-részei, hanem inkább az Egyetemes Atya felszabadult, sajátakaratú fiai vagytok. Az ilyen felszabadult fiú többé már nem küzd egyedül a múlandó létezés lezárulásának feltartóztathatatlan eljövetelével; többé már nem harcol az egész természet ellen szemernyi esély mellett; többé már nem tántorítja el a bénító félelem, hogy esetleg valamilyen reménytelen káprázatba vetette bizodalmát vagy valamilyen

furcsa tévképzet mellett tett hitet.

9 Az Isten fiai éppen hogy inkább együtt sorakoznak fel a harcra abban a csatában, ahol a valóság győzedelmeskedik a létezés részleges árnyai felett. Végül minden teremtményben tudatosul az a tény, hogy Isten és egy közel határtalan világegyetem összes isteni serege áll az ő oldalán abban a mennyei küzdelemben, melynek célja az örök élet elérése és az isteniségi elismertség elnyerése. Az ilyen, hitben felszabadult fiak már bizonyosan felsorakoztak az idő küzdelmeiben az örökkévalóság legfelsőbb erőinek és isteni személyiségeinek oldalán; a járásuk során most még a csillagok is őértük harcolnak; végül belülről tekintenek végig a világegyetemen, az Isten nézőpontjá-

ból, és minden átalakul az anyagi elszigeteltség bizonytalanságaiból az örök szellemi fejlődés bizonyosságaivá. Még maga az idő is az örökkévalóság árnyékává válik, melyet a paradicsomi valóságok vetnek a tér vonuló vértjére.

10 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

102. ÍRÁS

A VALLÁSOS HIT ALAPJAI

A HITETLEN, anyagi világnézetű egyén számára az ember csak egy evolúciós véletlen esemény. Az ő túlélési reményei pusztán a halandói képzelet kitalációi; a félelmei, a szeretete, a vágyai és a hiedelmei pusztán csak válaszok bizonyos élettelen anyagi atomok véletlen összerendeződésére. Semmilyen energia-megnyilvánulás vagy bizodalom-kinyilvánítás sem képes a síron túlra juttatni őt. Az emberek legjavának odaadó munkáját és ihletett tehetségét mind pusztulásra ítélte a halál, az örök feledés és lélek-kihunyás hosszú és magányos éjszakája. A halandói lét múlandó napja alatti élet és munkálko-

dás egyetlen jutalma a leírhatatlan kétségbeesés. Az élet minden egyes napja lassan és biztosan erősebbre vonja annak a könyörtelen pusztulásnak a szorítását, melyet egy ellenséges és irgalmatlan anyag-világegyetem rendelt el, s amely a végső támadást jelenti az emberi vágy minden szép, nemes, magasztos és jó eleme ellen.

2 De nem ez jelenti az ember végét és örökkévaló végzetét; e rémlátás csak egy kóbor lélektől származó kétségbeesett kiáltás, aki elveszett a szellemi sötétségben, és aki bátran küzd tovább valamilyen anyagi bölcselet működéselvű álokoskodásaival, akit elvakított a többsíkú ismeretszerzés zavara és torz volta. És mindeme sötét véget és mindeme kétségbeli végzetet mindörökre elosz-

latja egyetlen bátor hitbeli tett is az Isten gyermekei legszerényebbikének és legtudatlanabbikának részéről a földön.

3 Ez az üdvös hit akkor születik meg az ember szívében, amikor az erkölcsi tudata felismeri, hogy az emberi értékek az anyagitól a szellemi felé, az emberitől az isteni felé, az időtől az örökkévalóság felé terelődhetnek a halandói tapasztalásban.

1. HITBELI BIZONYOSSÁGOK

1 A Gondolatigazító munkája adja a magyarázatot arra, hogy az ember kezdetleges és evolúciós kötelességérzése átalakul a kinyilatkoztatás örök valóságaiban való felsőbbrendű és bizonyosabb hitté. Az ember szívében lennie kell vágynak a tökéletesség-

re ahhoz, hogy biztosított legyen a legfelsőbb eléréséhez vezető hitbeli út megértésére való képessége. Ha bárki az isteni akarat megcselekedése mellett dönt, meg fogja ismerni az igazság útját. Szó szerint igaz, hogy „az emberi dolgokat meg kell ismernünk ahhoz, hogy szeretni tudjuk, az isteni dolgokat viszont meg kell szeretnünk ahhoz, hogy megismerhessük”. Ám az őszinte kételyek és a nyílt kétkedések nem jelentenek bűnt; az ilyen hozzáállások pusztán késlekedést hoznak a tökéletesség elérése felé tartó fejlődési úton. A gyermeki bizodalom biztosít az ember számára belépést a mennyei felemelkedés országába, de a fejlődés teljes mértékben a kifejlett ember erős és biztos hitének hathatós gyakorlásától függ.

2 A tudományos megértés alapját az idő-

ben megfigyelhető tények alkotják; a vallásos hit az örökkévalóság szellemprogramjából gyűjt bizonyítékot. Amikor a tudásunk és az értelmünk képtelen elérni valamit, az igaz bölcsesség arra int minket, hogy vallásos rálátáson és szellemi átalakuláson keresztül a hitünket engedjük teljesíteni azt.

3 A lázadás miatti elszigeteltség következményeként az igazság kinyilatkoztatása az Urantián túl gyakran keveredett a részleges és átmeneti jellegű mindenségtanok állításaival. Az igazság változatlan marad nemzedékről nemzedékre, azonban a fizikai világról szóló, az igazsággal kapcsolatos tanítások napról napra és évről évre változnak. Az örökkévaló igazságot nem szabad semmibe venni azért, mert esetleg az anyagi világgal

kapcsolatos ósdi eszmék társaságában mutatkozik. Minél több tudományos ismeretre tesztek szert, annál kevésbé lehettek biztosak a dolgotokban; minél több vallási felismeréssel *rendelkeztek,* annál biztosabbak vagytok.

4 A tudományos meggyőződések teljes mértékben az értelemből fakadnak; a vallási bizonyságok az *egész személyiség* legmélyebb alapjaiból származnak. A tudomány az elme felfogásához folyamodik; a vallás a test, az elme és a szellem, sőt az egész személyiség hűségéhez és odaadásához folyamodik.

5 ¶ Az Isten olyannyira teljesen valóságos és abszolút, hogy az ő valósága bizonyságának semmilyen anyagi tanújelét nem lehet találni, illetőleg semmilyen, úgyneve-

zett csodás kimutatására nem lehet jutni. Mindig is azért fogjuk ismerni őt, mert bízunk benne, és az őbenne való hitünk teljes mértékben azon alapul, hogy személyesen részt veszünk az ő végtelen valóságának isteni megnyilatkozásaiban.

6 ¶ Az emberben lakozó Gondolatigazító bizonyosan kinevel az emberi lélekben egyfajta igaz és kutató vágyódást a tökéletességre, valamint egy olyan mélyreható kíváncsiságot, melyet megfelelően kielégíteni csakis az Istennel, azon Igazító isteni forrásával való közösség révén lehet. A vágyódó emberi lélek nem elégszik meg mással, mint az élő Isten személyes felismerésével. Bármivel is több az Isten, mint magas és tökéletes erkölcsi személyiség, a mi vágyódó és véges

felfogásunkban nem lehet ennél kevesebb.

2. VALLÁS ÉS VALÓSÁG

[1] A figyelmes elmék és az árnyalatnyi különbségeket is érzékelő lelkek akkor ismerik meg a vallást, amikor megtalálják azt a társaik életében. A vallásnak nincs szüksége meghatározásra; mi mindannyian ismerjük annak társadalmi, értelmi, erkölcsi és szellemi gyümölcseit. És mindez abból a tényből fakad, hogy a vallás az emberi faj tulajdona; a vallás nem a műveltség gyermeke. Igaz, hogy az egyénnek a vallásról alkotott felfogása még mindig csak emberi és ezért tárgya lehet a tudatlanság rabságának, a babonaság rabszolgaságának, az álokoskodás megtévesztéseinek és a hamis bölcselet tév-

eszméinek.

2 Az igaz vallásos bizonyosság egyik jellemző sajátsága az, hogy az állításai abszolút voltától és a hozzáállásának rendíthetetlenségétől függetlenül a kifejeződésének szelleme olyan biztos és kiegyensúlyozott, hogy soha nem mutatja az önmaga erőszakos előtérbe tolásának vagy önös felmagasztalásának legkisebb jelét sem. A vallásos tapasztalás bölcsessége valamiféle látszólagos képtelenség annyiban, hogy egyszerre emberien eredeti és Igazító-származék. A vallásos erő nem az egyén személyes előjogainak terméke, hanem inkább az ember és a minden bölcsesség örök forrása magasztos társulásának munkája. Az igaz és tiszta vallás szavai és tettei így válnak ellenállhatatlanul

irányadóvá minden megvilágosodott halandó számára.

[3] Nehéz azonosítani és elemezni a vallásos tapasztalás tényezőit, de nem nehéz észrevenni, hogy az ilyen vallási hívek úgy élnek és tevékenykednek, mintha már most is az Örökkévaló jelenlétében volnának. A hívek úgy viszonyulnak e múlandó élethez, mintha a halhatatlanság már csak karnyújtásnyira volna. Az ilyen halandók életében van egy olyan hiteles eredetiség és önkéntelen kifejeződés, amely örökre megkülönbözteti őket ama társaiktól, akik csak a világ bölcsességét szívták magukba. Úgy tűnik, hogy a vallási hívek hatékonyan megszabadultak a viszontagságokban megmutatkozó ama kínzó rohanástól és fájdalmas

kényszertől, mely eredendő velejárója az idő tovatűnő áramainak; olyan személyiségi kiegyensúlyozottságot és jellembeli nyugodtságot mutatnak, melyet az élettan, a lélektan és a társadalomtan törvényei nem magyaráznak meg.

4 ¶ Az idő állandó eleme az ismeretszerzésnek; a vallás az általa biztosított felruházottságokat azonnal hozzáférhetővé teszi, jóllehet a kegyelemben ott van a növekedés fontos tényezője, a vallásos tapasztalás minden szakaszában ott van a határozott fejlődés. A tudás örökkévaló kutatás; mindig tanultok, de sohasem lesztek képesek eljutni a tiszta igazság teljes megismeréséig. Önmagában a tudásban sohasem lehet teljes bizonyosságra szert tenni, csak a közelítés va-

lószínűsége növekszik; viszont a szellemileg megvilágosodott vallásos lélek *tud,* és *most* tud. És még e mély és határozott bizonyság sem készteti az ilyen józan vallásos hívőt arra, hogy valamivel is kevésbé érdeklődjön az emberi bölcsesség fejlődésének hullámhegyei és hullámvölgyei iránt, melynek anyagi vége a lassan haladó tudomány eredményeihez kapcsolódik.

5 Még a tudomány felfedezései sem igazán *valóságosak* az emberi tapasztalás tudatában addig, amíg ki nem bomlanak és kölcsönös összefüggésbe nem kerülnek, amíg a felfedezés tárgyához tartozó tényeik ténylegesen meg nem telnek *jelentéssel* az elme gondolatköreibe való becsatlakozáson keresztül. A halandó ember még a maga fizikai környe-

zetét is az elme szintjéről, annak lélektani bejegyzésének szemszögéből látja. Ezért nincs semmi különös abban, hogy az embernek magas fokon egyesített értelmezést kell adnia a világegyetemről és azután kell törekednie arra, hogy a tudománya ezen energia-egységét azonosítsa a vallásos tapasztalásának szellem-egységével. Az elme egység; a halandói tudat az elmeszinten él és az elmével való felruházottságon keresztül látja az egyetemes valóságokat. Az elme nézőpontja nem adja vissza a valóság forrásának, az Első Forrásnak és Középpontnak a lételvi egységét, viszont képes arra és néha meg is teszi, hogy megmutatja az embernek az energia, az elme és a szellem élményelvi egységbe rendeződését a Legfelsőbb Lény-

ben és a Legfelsőbb Lényként. De az elme sohasem lehet sikeres a valóság sokféleségének ezen egyesítésében, hacsak nincs az ilyen elme határozottan tudatában anyagi dolgoknak, értelmi jelentéstartalmaknak és szellemi értékeknek; kizárólag a működéshez tartozó valóság hármasegységének összhangjában van egység, és csakis az egységben nyer megelégedést a személyiség a mindenségrendi állandóság és következetesség felismerése terén.

6 Egységet az emberi tapasztalásban legjobban a bölcseleten keresztül lehet elérni. És bár a bölcseleti gondolkodás vázának mindig anyagi tényeken kell alapulnia, az igaz bölcseleti lendülettel áthatott lélek és energia azért halandói szellemi látásmód.

7 ¶ Az evolúciós embernek természetes módon nem ízlik a kemény munka. Ahhoz, hogy az élettapasztalásában lépést tartson a gyarapodó vallásos tapasztalás ösztökélő igényeivel és késztető ösztönzéseivel, folyamatosan munkálkodnia kell a szellemi növekedésén, az értelmi bővülésén, a tárgyi tudásának gyarapításán és a társadalmi szolgálatán. Nincs valódi vallás igen tevékeny személyiség nélkül. Ezért törekednek a tunyább emberek az igazán vallásos tevékenységek szigorától való menekülésre egyfajta ravasz önámítás révén, azon keresztül, hogy elkoptatott vallási tantételek és hitelvek hamis fedezékébe húzódnak. De az igaz vallás élő. A vallási fogalmak értelmi elmerevítése egyenlő a szellemi halállal. Eszmék nélkül

nem foghatjátok fel a vallást, de amint a vallás kizárólag egy *eszmére* szűkül, akkor már nem vallás többé; az pusztán egyfajta emberi bölcseletté vált.

8 Megismételjük, hogy vannak másfajta, ingatag és gyengén fegyelmezett lelkek, akik a vallás érzelmeskedő eszméit menekülési útként vennék igénybe, hogy az élet bosszantó igényeitől megszabaduljanak. Amikor bizonyos tétova és félénk halandók kísérletet tesznek az evolúciós élet szüntelen nyomása alól való kiszabadulásra, akkor látszólag a vallás, ahogy ők értelmezik azt, mutatja számukra a legközelebbi menedéket, a legjobb menekülési útvonalat. De a vallás küldetése az, hogy felkészítse az embert, hogy bátran, sőt hősiesen nézzen szembe az

élet viszontagságaival. A vallás az evolúciós ember legfelsőbb szintű képessége, az egyetlen dolog, mely képessé teszi a folytatásra és „a kitartásra, mintha látná Őt, aki láthatatlan”. A megmagyarázhatatlan keresése azonban gyakran valamiféle visszavonulás az élettől, melyet azok az emberek tesznek a magukévá, akik nem élvezettel folytatják a vallásos élet megélésével kapcsolatos hathatósabb tevékenységeket az emberi társadalom és érintkezés nyílt színterén. Az igaz vallásnak *cselekednie* kell. A viselkedés akkor válik vallásos eredménnyé, amikor az ember ténylegesen szert tesz rá, vagyis inkább amikor a vallás lehetőséget kap arra, hogy igazán birtokba vegye az embert. A vallás sohasem fog megelégedni puszta gon-

dolkodással vagy tétlen érzéssel.

[9] Nem kerüli el a figyelmünket az a tény, hogy a vallás gyakorta cselekszik esztelenül, sőt vallástalanul, de azért *cselekszik*. A vallásos meggyőződésbeli tévelygések vezettek ugyan véres üldözésekhez, de a vallás mindig tesz valamit; a vallás lendületes!

3. TUDÁS, BÖLCSESSÉG ÉS RÁLÁTÁS

[1] Az értelmi fogyatékosság vagy a képzettség hiánya azért hátráltatja elkerülhetetlenül a jobb vallási teljesítmények elérését, mert a szellemi természetét tekintve az ilyen elszegényített környezet megfosztja a vallást a fő csatornájától ahhoz, hogy bölcseleti kapcsolatot teremtsen a tudományos ismeretek világával. A vallás értelmi tényezői fonto-

sak, azonban a túlfejlett voltuk néha ugyancsak nagy hátrányt és kellemetlenséget jelent. A vallásnak folyamatosan egy látszólagosan képtelen kényszer mellett kell munkálkodnia: szüksége van a gondolat hatékony kihasználására, s ugyanakkor engednie kell minden gondolat szellemi hasznavehetőségéből.

[2] A vallásos elméleti vizsgálódás elkerülhetetlen, de mindig káros; az okoskodás mindig eltorzítja a vizsgálódása tárgyát. Az elméleti okoskodás hajlamos a vallást valamiféle anyagi vagy emberszerű dologgá alakítani, és így, mialatt közvetlenül megzavarja az okszerű gondolkodás tisztaságát, közvetve arra kényszeríti a vallást, hogy a múlandó világ valamely rendeltetési céljaként je-

lenjen meg, éppen azon világéként, mellyel szemben örökké éles ellentétet kellene alkotnia. A vallást ezért fogják mindig látszólagos képtelenségek jellemezni, olyan látszólagos ellentmondások, melyek az anyagi és a szellemi világegyetemi szintek közötti élményelvi kapcsolat — a morontia mota, az igazság-megítélésre és egység-felfogásra való, a bölcseletet meghaladó érzékenység — hiányából erednek.

3 Az anyagi érzések, emberi érzelmek közvetlenül anyagi tettekhez, önző cselekedetekhez vezetnek. A vallási látásmód, a szellemi késztetések közvetlenül vallásos cselekedetekhez, a társadalmi szolgálat és az emberszerető jóakarat önzetlen tetteihez vezetnek.

4 A vallásos vágy nem más, mint az isteni valóság utáni sóvár kutatás. A vallásos tapasztalás annak tudatának felismerése, hogy az ember megtalálta Istent. És amikor valamely emberi lény megtalálja Istent, akkor e lény lelkében megtapasztalja a győzelem leírhatatlan nyugtalanságát, vagyis hogy felfedezte, hogy a kevésbé megvilágosodott társaival való szeretetteljes szolgálat-kapcsolatra való törekvésre ösztönzik őt, nem is annak megmutatására, hogy ő már megtalálta Istent, hanem inkább arra, hogy hagyja, hogy a saját lelkéből feltörő örökkévaló jóság túláradása megújítsa társait és megnemesítse őket. A valódi vallás fokozottabb társadalmi szolgálatra ösztönöz.

5 ¶ A tudomány, a tudás a *tények* tudatosu-

lásához vezet; a vallás, a tapasztalás az értékek tudatosulásához vezet; a bölcselet, a bölcsesség *összehangolt* tudatossághoz; a kinyilatkoztatás (a morontia mota helyettesítője) az *igaz valóság* tudatosulásához vezet; míg a tények, az értékek és az igaz valóság összehangolása a személyiség-valóság tudatosítását alkotja, a lét csúcsát, valamint az ugyanezen személyiség továbbélésének lehetőségében való hitet.

[6] ¶ A tudás az emberek helyének kijelöléséhez, társadalmi rétegek és kasztok létrehozásához vezet. A vallás az emberek szolgálatához, s így erkölcstan és emberbarátság megalkotásához vezet. A bölcsesség vezet el az eszmék és az embertársak magasabb rendű és jobb társulásához. A kinyilatkoztatás

felszabadítja az embereket és elindítja őket az örökkévaló kaland útján.

7 A tudomány osztályozza az embereket; a vallás szereti az embereket, sőt a vallásos ember magaként szereti őket; a bölcsesség igazságot tesz a különböző emberek között; a kinyilatkoztatás viszont megdicsőíti az embert és megmutatja az embernek az Istennel alkotott társulásra való képességét.

8 A tudomány mindhiába törekszik a műveltségek testvériségének megalkotására; a vallás hívja létre a szellem testvériségét. A bölcselet a bölcsesség testvériségének elérésére törekszik; a kinyilatkoztatás bemutatja az örökkévaló testvériséget, a Végleges Paradicsomi Testületét.

9 A tudás büszkeséget merít a személyiség tényéből; a bölcsesség a személyiség jelen-

téstartalmának tudatossága; a vallás a személyiség értéke felismerésének megtapasztalása; a kinyilatkoztatás a személyiség túlélésének bizonyossága.

10 ¶ A tudomány arra törekszik, hogy azonosítsa, elemezze és osztályozza a határtalan mindenségrend felbontott részeit. A vallás a teljesség-eszmét, az egész mindenségrendet ragadja meg. A bölcselet megkísérli azonosítani a tudomány anyagi szelvényeit az egészre vonatkozó szellemi-rálátási fogalommal. Ahol a bölcselet e próbálkozásában elbukik, ott a vallás sikert ér el, megerősítve, hogy a mindenségrendi kör egyetemes, örökkévaló, abszolút és végtelen. A Végtelen VAGYOK-nak e mindenségrendje ezért végtelen, határtalan és mindent magába fog-

laló — időtlen, tér nélküli és korlátlan. És tanúsítjuk, hogy a Végtelen VAGYOK egyúttal a nebadoni Mihály Atyja és az emberi üdvözülés Istene is.

11 A tudomány az Istenséget úgy ábrázolja, mint *tényt;* a bölcselet egy Abszolút *eszméjét* mutatja be; a vallás úgy láttatja Istent, mint szeretetteljes *szellemi személyiséget.* A kinyilatkoztatás megerősíti az Istenség tényének, az Abszolút eszméjének és az Isten szellemi személyiségének az *egységét,* továbbá e fogalmat úgy mutatja be, mint a mi Atyánkat — a létezés egyetemes tényét, az elme örökkévaló eszméjét és az élet végtelen szellemét.

12 A tudás utáni kutatás alkotja a tudományt; a bölcsességkeresés a bölcseletet; az Isten iránti szeretet a vallást; az igazságra va-

ló vágyakozás *maga* is kinyilatkoztatás. De a bent lakozó Gondolatigazító az, amely a valóságérzetet az embernek a mindenségrendre való szellemi rálátásával összekapcsolja.

13 ¶ A tudományban az eszme megelőzi a maga testet öltésének folyamatát; a vallásban a felismerés élménye megelőzi az eszme kifejeződését. Igen nagy a különbség az evolúciós hinni akarás és a felvilágosult értelem, a vallásos rálátás és a kinyilatkoztatás — az *akarat, mely hisz* — gyümölcse között.

14 Az evolúció során a vallás gyakran készteti arra az embert, hogy megalkossa a maga fogalmait Istenről; a kinyilatkoztatás azt a jelenséget tárja fel, hogy az Isten kialakítja magát az embert, míg Krisztus Mihály földi életében azt a jelenséget látjuk, hogy az Is-

ten kinyilatkoztatja magát az embernek. Az evolúció azon van, hogy az Istent emberivé tegye; a kinyilatkoztatás pedig azon, hogy az embert Istenszerűvé tegye.

15 A tudomány csak az első okokkal elégszik meg, a vallás a legfelsőbb személyiséggel, a bölcselet pedig az egységgel. A kinyilatkoztatás megerősíti, hogy e három valójában egy, és hogy mind jó. Az *örök való* a világegyetem jó voltát alkotja és nem a tér-rossz idő-káprázatait. Minden személyiség szellemi tapasztalásában mindig is igaz, hogy a valós a jó és a jó a valós.

4. A TAPASZTALÁS TÉNYE

1 Lévén, hogy az elmétekben jelen van a Gondolatigazító, számotokra már nem je-

lent nagyobb rejtélyt megismerni az Istenelmét, mint hogy megbizonyosodjatok bármely más elme, legyen az emberi vagy emberfeletti, megismerésének tudatáról. A vallásban és a társadalmi tudatban közös ez: A máselme-tudatra épülnek. Mások eszméjét a tiétekként elfogadni ugyanolyan módszerrel lehet, mint amely révén elérhetitek, hogy „az elme, mely Krisztusban volt, bennettek is lehessen”.

[2] Mi is az emberi tapasztalás? Egyszerűen csak kölcsönhatás valamely tevékeny és kutató sajátlényeg és bármely más tevékeny és külső valóság között. A tapasztaláshalmazt a fogalomalkotás mélysége, valamint a külső valóság felismerésének egésze határozza meg. A tapasztalás mozgása tart egyensúlyt

a várakozó képzelőerővel, valamint a kapcsolódó valóság külső sajátságai érzékszervi felfedezésének hevességével. A tapasztalás ténye az öntudatban, valamint a más-létekben — a más-dologiban, a más-elmeiben és a más-szellemiben — lelhető fel.

3 Az emberben korán tudatosul, hogy nincs egyedül a világban, illetőleg a világegyetemben. A sajátlényeg környezetében kialakul a más-elmeségnek egyfajta természetes, önkéntelen öntudata. A hit e természetes élményt vallássá alakítja, az Istennek a *más-elmeség* valóságaként — forrásaként, természeteként és végzeteként — való felismerésévé. Ám az Istenre vonatkozó ilyen tudás mindig is személyesen megtapasztalt valóság. Ha Isten nem személyiség volna,

akkor nem válhatna élő részévé az emberi személyiség valós vallásos tapasztalásának.

4 Az ember vallásos tapasztalásában jelenlévő hibaelem nagysága egyenesen arányos az Egyetemes Atya szellemi fogalmát beszennyező anyagelvűségi tartalommal. Az embernek a szellemit megelőző világegyetemi fejlődése abban a tapasztalásban áll, hogy az ember megszabadul az Isten természetére és a tiszta és igaz szellem valóságára vonatkozó eme téves eszméktől. Az Istenség több, mint szellem, azonban a szellemi az egyetlen lehetséges megközelítés a felemelkedő ember számára.

5 ¶ Az ima valóban része a vallásos tapasztalásnak, de a mai vallások helytelenül hangsúlyozzák, túlságosan elhanyagolják az iste-

nimádás alapvetőbb közösségét. Az istenimádat mélyíti és tágítja az elme gondolkodóerőit. Az ima gazdagíthatja az életet, az istenimádás viszont rávilágít a beteljesülésre.

6 ¶ A kinyilatkoztatott vallás az emberi létezés egyesítő eleme. A kinyilatkoztatás egyesíti a történelmet, összehangolja a földtant, a csillagászatot, a természettant, a vegytant, az élőlénytant, a társadalomtant és a lélektant. A szellemi létezés a valódi lelke az ember mindenségrendjének.

5. A CÉLIRÁNYOS MAGVÁBANVALÓ FELSŐSÉGE

1 Jóllehet a hit tényének megállapítása nem egyenértékű annak a ténynek az állításával,

amit hiszünk, mindazonáltal az egyszerű életnek a személyiség szintjére való evolúciós fejlődése mutatja az elinduláshoz szükséges személyiség-potenciál meglétének tényét. És az idő-világegyetemben a magvábanvaló mindig felette áll a ténylegesnek. A fejlődő mindenségrendben a magvábanvaló az, ami lesz, és ami lesz, az pedig az Istenség célirányos rendelkezéseinek kibontakozása.

2 A magvábanvalónak ugyanez a felsősége nyilvánul meg az elme fogalomalkotásának fejlődésében, amikor a kezdetleges állati félelem átalakul az Isten iránt egyre mélyülő tiszteletté és a világegyetem iránti egyre erősödő csodálattá. Az ősembernek több volt a vallásos félelme, mint a vallásos hite, és a szellem-magvábanvalóknak az elme-ténylе-

gesek felettisége mutatkozik meg, amikor e gyáva félelem átalakul a szellemi valóságokban való élő hitté.

3 Az evolúciós vallást magyarázhatjátok lélektanilag, de a szellemi eredetű személyes-élményű vallást nem. Az emberi erkölcsiség felismerhet értékeket, azonban csakis a vallás képes ezeket az értékeket megőrizni, megnemesíteni és szellemivé lényegíteni. De e hatásoktól függetlenül a vallás valamivel több, mint érzelmileg telített erkölcsiség. A vallás az erkölcsiség számára olyan, mint a szeretet a kötelesség számára, mint a fiúi elismertség a rabszolgaság számára, mint a lényeg az anyag számára. Az erkölcsiség egy mindenható Szabályozót tár fel, egy szolgálni való Istenséget; a vallás egy mindenkit-

szerető Atyát mutat meg, egy imádni és szeretni való Istent. És ez megint csak azért van így, mert a vallás szellemi lehetségessége felette áll az evolúciós erkölcsiség kötelezettség-ténylegességének.

6. A VALLÁSOS HITBELI MEGGYŐZŐDÉS

[1] A vallási félelem bölcseleti kiküszöbölése és a tudomány folyamatos fejlődése nagyban fokozza a hamis istenek halandóságát; és még ha ezek az ember-alkotta istenségek pillanatnyilag köddel takarják is el a szellemi látképet, végül lerombolják az örökkéval szeretet élő Istenét oly sokáig homályba borító tudatlanságot és babonaságot. A teremtmény és a Teremtő közötti viszony

élő tapasztalás, lendületes vallásos hit, mely pontosan nem meghatározható. Az élet valamely részét elkeríteni és vallásnak nevezni nem más, mint felbomlasztani az életet és eltorzítani a vallást. És éppen ez az oka annak, hogy az imádat Istene miért tart igényt vagy teljes odaadásra vagy semmilyenre.

2 Az ősemberek istenei talán nem voltak többek, mint a maguk árnyékai; az élő Isten az az isteni fény, melynek megszakadása jelenti a teljes tér teremtés-árnyékát.

3 ¶ A bölcseleti úton előbbre jutott vallási hívő hisz a személyes üdvözülés valamilyen személyes Istenében, valamiben, ami több, mint valóság, érték, teljesítményszint, fennkölt folyamat, átalakulás, a tér-idő végleges volta, eszményítés, az energia megsze-

mélyesülése, gravitációs entitás, emberi kivetülés, a sajátlényeg eszményítése, a természet ereje, a jóságra való hajlam, az előremutató evolúciós késztetés, vagy magasztos feltevés. A vallási hívő a szeretet Istenében hisz. A szeretet a vallás lényege és a felsőbbrendű polgárosodott társadalom kútfője.

4 A hit a valószínűség bölcseleti Istenét átalakítja a személyes vallásos tapasztalásban való bizonyosság üdvözítő Istenévé. A kételkedés kihívást jelenthet a hittudományi elméletek számára, ám a személyes tapasztalás megbízhatóságában való bizodalom megerősíti a magát hitté kinőtt hiedelem igazságát.

5 Istennel kapcsolatos meggyőződéseket le lehet vezetni bölcs érvelésen keresztül, de

az egyén csak hit révén, személyes tapasztaláson keresztül válik Istent ismerővé. Sok mindenben, ami az élet részét képezi, számolni kell a valószínűséggel, viszont amikor a mindenségrendi valósággal teremt kapcsolatot az ember, bizonyosságot tapasztalhat meg, amint az ilyen jelentéstartalmakhoz és értékekhez élő hit révén közelít. Az Istent ismerő lélek ki meri jelenteni, hogy „tudom”, még akkor is, amikor az Istenre vonatkozó eme tudását megkérdőjelezi a hitetlen ember, aki tagadja e bizonyságot, mert azt nem teljesen támasztja alá értelmi okszerűség. Minden ilyen kétkedőnek a hívő csak azt válaszolja, hogy „Honnan tudod, hogy én nem tudom?”

6 ¶ Bár az értelem mindig megkérdőjelez-

heti a hitet, a hit mindig kiegészítheti mind az értelmet, mind az okszerű gondolkodást. Az értelem teremti a valószínűséget, melyet a hit képes erkölcsi meggyőződéssé, sőt szellemi tapasztalássá alakítani. Isten az első igazság és az utolsó tény; ezért ered minden igazság őbenne, s ezért létezik minden tény őhozzá viszonyulva. Az Isten tiszta igazság. Igazságként az ember megismerheti Istent, de Isten megértéséhez — megmagyarázásához — az embernek fel kell fedeznie a világegyetemek mindenségének tényét. Az Isten igazságának megtapasztalása és az Isten tényével kapcsolatos tudatlanság közötti nagy szakadékot csakis élő hit révén lehet áthidalni. Az értelem önmagában nem képes összhangot teremteni a végtelen igazság és

az egyetemes tény között.

7 A hiedelem talán nem képes ellenállni a kétségnek és legyőzni a félelmet, a hit viszont mindig győzedelmeskedik a kétkedés felett, mert a hit egyaránt együttható és élő. Az együtthatónak az ellenhatóval szemben, az igazságnak a tévedéssel szemben, a tapasztalásnak az elmélettel szemben, a szellemi valóságoknak az idő és tér elszigetelt tényeivel szemben mindig előnye van. E szellemi meggyőződés elsöprő bizonyítékát a szellem ama társadalmi gyümölcsei jelentik, melyeket a hívők, a hittel bírók teremnek ezen igaz szellemi tapasztalás eredményeként. Jézus mondta: „Ha úgy szeretitek a társaitokat, amint én szerettelek titeket, akkor mindenki tudni fogja, hogy az én tanít-

ványaim vagytok.”

8 ¶ A tudomány számára Isten egy lehetőség, a lélektan számára kívánatosság, a bölcselet számára valószínűség, a vallás számára bizonyosság, a vallásos tapasztalás ténylegessége. Az értelem megköveteli, hogy a valószínűség Istenét megtalálni nem képes bölcselet nagyon tisztelje azt a vallásos hitet, amely képes a bizonyosság Istenének megtalálására és meg is találja azt. A tudománynak nem szabad a vallásos tapasztalást a hihetőség szintjén figyelmen kívül hagynia, addig nem, amíg fenntartja azt a feltevését, hogy az ember értelmi és bölcseleti felruházottsága egyre csekélyebb mértékű értelmi képességekből emelkedett ki, ahogy egyre visszább nyúlnak, eljutva végül ahhoz

az ősi élet-eredethez, mely teljes mértékben mentes volt mindenféle gondolkodástól és érzéstől.

9 Az evolúciós tényeket nem szabad szembeállítani az Istent ismerő halandó vallásos életében megjelenő szellemi tapasztalás bizonysága valóságának igazságával. Az értelmes embereknek fel kell hagyniuk a gyerekes okoskodással és meg kell próbálkozniuk a felnőtti következetes gondolkodás alkalmazásával, azzal az okszerű gondolkodással, mely elviseli az igazság fogalmát a tény megfigyelése mellett. A tudományos anyagelvűség csődbe jutott, amikor az egyes visszatérő világegyetemi jelenségek ellenében is kitart, azzal újítva meg a bevett ellenvetéseit, hogy a kétségkívül feljebb lévőt visszautalja azzá,

ami kétségkívül lejjebb van. A következetesség megköveteli a célirányos Teremtő tevékenységeinek elismerését.

10 A szerves evolúció tény; a célirányos vagy fokozatos evolúció igazsága következetessé teszi az evolúció egyre magasabb szintek elérésében megnyilvánuló, egyébként ellenmondásos jelenségeit. Minél magasabb szintre jut el valamely tudós a választott tudományában, annál inkább el fog pártolni az anyagelvű ténybeli elméletek mellől a Legfelsőbb Elme uralmának mindenségrendi igazságához. Az anyagelvűség kisebbíti az emberi életet; Jézus evangéliuma minden halandót felettébb megnövel és mennyeien megnemesít. A halandói létet úgy kell elképzelni, mint amely azon izgalmas és ma-

gával ragadó tapasztalás felismerésének valóságát alkotja, amelyben az emberi felemelkedés és az isteni és üdvös alászállás találkozik.

7. AZ ISTENI BIZONYOSSÁGA

[1] Az Egyetemes Atya, lévén függetlenül létező, egyúttal önmagát magyarázó is; ő ténylegesen benne él minden józan halandóban. De nem lehettek bizonyosak Isten felől, hacsak nem ismeritek meg őt; a fiúi elismertség az egyetlen tapasztalás, mely az atyaságot bizonyossá teszi. A világegyetem mindenütt változóban van. A változó világegyetem függő világegyetem; az ilyen teremtésrész nem lehet sem végleges, sem abszolút. Egy véges világegyetem teljes mér-

tékben függ a Véglegestől és az Abszolúttól. A világegyetem és az Isten nem ugyanaz; az egyik ok, a másik okozat. Az ok abszolút, végtelen, örökkévaló és változhatatlan; az okozat pedig tér-idő jellegű és tapasztalás-meghaladó, de folyton változó, mindegyre növekvő.

[2] Az Isten az egyetlen önmagától keletkezett tény a világegyetemben. Ő a titka a dolgok és lények teljes teremtésösszessége rendjének, tervének és céljának. A mindenütt-változó világegyetemet abszolút változhatatlan törvények, egy változhatatlan Isten szokásai szabályozzák és tartják biztos egyensúlyban. Az Isten ténye, az isteni törvény maga változhatatlan; az Isten igazsága, az ő viszonya a világegyetemhez pedig olyan

viszonylagos kinyilatkoztatás, mely mindig tud alkalmazkodni az állandóan fejlődő világegyetemhez.

3 ¶ Az Isten nélküli vallást feltalálni akarók olyanok, mint azok, akik gyümölcsöt akarnak szedni gyümölcsfa nélkül, akik gyermeket akarnak szülők nélkül. Nincsenek következmények okok nélkül; csak a VAGYOK okozatlan. A vallásos tapasztalás ténye maga után vonja Istent, és az ilyen személyes tapasztalás Istenének személyes Istenségnek kell lennie. Nem imádkozhattok vegytani képlethez, nem fohászkodhattok mennyiségtani egyenlethez, nem imádhattok feltevést, nem bízhattok kiindulási feltételben, nem létesíthettek bensőséges közösséget folyamattal, nem szolgálhattok elvont fogal-

mat és nem lehettek szeretetteljes viszonyban törvénnyel.

4 Igaz, hogy számos, nyilvánvalóan vallásos vonás kinőhet nem vallásos gyökerekből is. Az ember képes értelmileg tagadni Istent és mégis erkölcsileg jónak, állhatatosnak, fiúinak, őszintének, sőt még eszményelvűnek is lenni. Az ember képes számos tisztán emberbaráti ágat oltani a maga alapvetően szellemi természetébe és így kétségtelenül bizonyítani állításait egy istentelen vallás mellett, azonban az ilyen tapasztalás mentes a továbbélő értékektől, az Isten-ismeréstől és az Istenhez való felemelkedéstől. Az ilyen halandói tapasztalás csak társadalmi gyümölcsöket terem, nem szellemieket. Az oltvány határozza meg a gyümölcs ter-

mészetét, függetlenül attól, hogy az éltető tápot az elmével és a szellemmel való eredeti isteni felruházottság gyökereiből kapja.

5 A vallás értelmi ismertetőjele a meggyőződés; a bölcseleti ismérve a következetesség; a társadalmi gyümölcse pedig a szeretet és a szolgálat.

6 ¶ Az Istent ismerő egyén nem olyan, aki nem látja a nehézségeket vagy figyelmen kívül hagyja az akadályokat, melyek az Isten megtalálásának útjában állnak a babonaság, a hagyomány és a legújabb idők anyagelvű irányzatainak zavarában. Ő már szembekerült mindezen elrettentő dolgokkal és legyőzte azokat, fölébük kerekedett élő hit révén, és ellenükben is eljutott a szellemi lét felföldjeire. Igaz azonban, hogy a befe-

lé Istenben bizonyságot mutatók közül sokan azért félnek e meggyőződésbeli érzéseiket megerősíteni, mert az Istenben való hit ellen kifogásokat felsorakoztatók és az azzal járó nehézségeket felnagyítók sokan vannak és agyafúrtak. A hibák bírálgatásához, a kérdezgetéshez vagy az akadékoskodáshoz nem kell nagy ész. Viszont igenis kiváló elme kell e kérdések megválaszolásához és e nehézségek megoldásához; a hitbéli meggyőződés a legnagyszerűbb módszer minden ilyen felszínes vita kezelésére.

7 ¶ Ha a tudomány, a bölcselet vagy a társadalomtan veszi magának a bátorságot és rögzöttelvűvé válik az igaz vallás látnokaival való vitában, akkor az Istent ismerő embereknek az ilyen indokolatlan tételesség-

re a személyes szellemi tapasztalás meggyőződésének messzebb tekintő hitelvességével kell válaszolniuk, „tudom, hogy mit tapasztaltam meg, mert én a VAGYOK fia vagyok”. Ha a hívő személyes élményét hitelv vitatja, akkor a megtapasztalható Atya e hitben-született fia a nem vitatható hittétellel, az Egyetemes Atyánál való tényleges fiúi elismerésének kinyilvánításával válaszolhat.

8 Csak korlátlan valóság, mely abszolút, merhet következetesen merevnek lenni. A rögzöttelvűséget vállalók előbb-utóbb szükségszerűen belefutnak az energia Abszolút voltának, az igazság Egyetemes voltának és a szeretet Végtelen voltának karjába, már ha következetesek akarnak maradni.

9 Ha a mindenségrendi valósághoz való

nem vallásos közeledés vitatni meri a hitbeli meggyőződést annak nem bizonyított helyzete alapján, akkor a szellemet megtapasztalt ember hasonlóképpen merev elven vitathatja a tudomány tényeit és a bölcselet hiedelmeit azon az alapon, hogy azok ugyancsak nem bizonyítottak; azok hasonlóképpen a tudós vagy a bölcselő tudatából származó tapasztalások.

10 ¶ Megvan a jogunk ahhoz, hogy a minden világegyetemi tapasztalás legbizonyosabbikának vegyük Istent, a minden jelenlét legelkerülhetetlenebbjét, a minden tény legvalóságosabbikát, az összes igazság legélőbbikét, az összes barát legszeretetreméltóbbikát és az összes érték legistenibbjét.

8. A VALLÁS TANÚSÁGAI

[1] A vallás valóságának és hathatósságának legerősebb bizonyítékát az *emberi tapasztalás ténye* alkotja; nevezetesen az, hogy az ember, mely természetesen ijedős és gyanakvó, eredendően fel van ruházva az önfenntartás erős ösztönével és a halál utáni továbbélésre való törekvéssel, hajlandó a jelenének és jövőjének legfontosabb érdekeit azon erő és személy gondjára és irányítására teljes mértékben rábízni, amelyet a hite révén Istenként jelöl meg. Ez minden vallás központi igazsága. Nincs két vallás, mely egyetértene abban, hogy ez az erő vagy személy mit is kíván az embertől e gondoskodásért és végső üdvösségért cserébe; valójában mind többé-kevésbé eltérő véleményen

van.

[2] Megfigyelve valamely vallás elhelyezkedését az evolúciós sorban, a legjobban úgy alkothatunk róla véleményt, ha megnézzük erkölcsi ítéleteit és erkölcstani mércéit. Minél magasabb rendű valamely vallás, annál inkább bátorítja az állandóan fejlődő társadalmi erkölcsiséget és erkölcstani műveltséget, és maga is bátorítást kap ezektől. Nem ítélhetjük meg a vallást az azt kísérő polgárosodott viszonyok jellege alapján; jobban tesszük, ha valamely polgárosodott társadalom valódi természetét a vallásának tisztasága és nemessége révén véleményezzük. A világ számos nemes vallási vezetője gyakorlatilag tanulatlan ember volt. Az örök valóságokban való üdvös hit gyakorlásához nem szükséges a világ bölcsessége.

3 A különféle korok vallásai közötti különbség teljesen attól függ, hogy milyen különbség van az ember valóságfelfogásában és hogy milyen különbségek vannak az erkölcsi értékek, az erkölcstani viszonyok és a szellemvalóságok felismerésében.

4 ¶ Az erkölcstan külső társadalmi vagy faji tükre hű képet mutat a belső szellemi és vallásos fejlődés egyébként megfigyelhetetlen alakulásáról. Az ember mindig is az általa ismert legjobb fogalmakban, legmélyebb tartalmú eszmékben és legmagasabb rendű eszményképekben gondol Istenre. Még a történelmi vallás is mindig az általa felismert legmagasabb rendű értékekből alkotta meg a maga Isten-fogalmait. Minden értelmes teremtmény az általa ismert legjobb és

legmagasabb rendű dolgot nevezi Istennek.

5 Az észre és az értelmi kifejeződésre szorítkozó vallás mindig is vette magának a bátorságot, hogy a maga erkölcstani-műveltségi és erkölcsi-fejlődési mércéi alapján bírálja a polgárosodott társadalmat és az evolúciós haladást.

6 Míg a személyes vallás megelőzi az emberi erkölcsök kialakulását, addig feljegyzett, sajnálatos tény, hogy az intézményesített vallás mindig is lemaradt az emberfajták lassan változó erkölcsei mögött. A szervezett vallás maradian késlekedőnek bizonyult. A látnokok rendszerint a vallási fejlődés élére állva vezették a népet; a hittudósok pedig rendszerint visszafogták őket. A vallás, lévén belső vagy személyes tapaszta-

lás tárgya, sohasem képes messze megelőzni a fajok értelmi fejlődését.

7 Ám a vallást sohasem gyarapítja az úgynevezett csodás dolgokhoz fordulás. A csodák keresése a varázslási jellegű kezdetleges vallásokhoz való visszatérés. Az igaz vallásnak semmi dolga az állítólagos csodákkal, és a kinyilatkoztatott vallás sem utal csodákra úgy, mint a fennhatóságának bizonyítékára. A vallás mindig is személyes tapasztalásban gyökerezik és arra támaszkodik. És a ti legmagasabb rendű vallásotok, Jézus élete is éppen ilyen személyes tapasztalás volt: az ember, a halandó ember kereste Istent és meg is találta őt teljességben a húsvér testben eltöltött rövid élet alatt, míg ugyanezen emberi tapasztalásban megjelent az embert

kereső és a végtelen felsőségű tökéletes lélek teljes megelégedésére meg is találó Isten. És az bizony vallás, mégpedig a Nebadon világegyetemben eddig kinyilatkoztatott legmagasabb rendű vallás — a názáreti Jézus földi élete.

8 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

103. ÍRÁS

A VALLÁSOS TAPASZTALÁS VALÓSÁGA

AZ EMBER minden vallásos megnyilvánulását az istenimádat-segéd korai segédkezése támogatja és a bölcsesség-segéd igazítja ki. Az embernek a felsőbb-elmével való első felruházottságát a Világegyetemi Alkotó Szellem Szent Szellemébe való személyiség-bekapcsolódás képezi; és e hatás már jóval az isteni Fiak alászállása, illetőleg az Igazítók általános eljövetele előtt működik annak érdekében, hogy tágítsa az ember erkölcstani, vallási és szellemiségi nézőpontját. A paradicsomi Fiak alászállásait követően a felszabadult Igazság

Szelleme tekintélyes mértékben járul hozzá az ember vallásos igazságok felfogására való képességének kiteljesedéséhez. Valamely lakott világ evolúciójának előrehaladtával a Gondolatigazítók egyre nagyobb számban vesznek részt az emberi vallásos rálátás felsőbbrendű fajtáinak kialakításában. A Gondolatigazító mindenségrendi ablakán át a véges teremtmény hitében megpillanthatja a korlátlan Istenség, az Egyetemes Atya bizonyosságát és isteniségét.

2 Az emberfajták vallásos hajlamai velük születettek; a megnyilvánulásuk általános és nyilvánvalóan természetes eredetű; a kezdetleges vallások a keletkezésüket tekintve mindig evolúciósak. Ahogy a természetes vallásos tapasztalás továbbfejlődik, idősza-

kos igazság-kinyilatkoztatások teszik nyomatékosabbá a bolygói evolúció egyébként lassú menetét.

3 ¶ Ma az Urantián négyféle vallás létezik:

4 1. Természetes vagy evolúciós vallás.

5 2. Természetfeletti vagy kinyilatkoztatott vallás.

6 3. Gyakorlati vagy közkeletű vallás, mely különböző mértékben tartalmazza a természetes és a természetfeletti vallások elemeit.

7 4. Bölcseleti vallások, melyek ember alkotta vagy bölcseleti úton kitalált hittudományi tantételek és józan ész alkotta vallások.

1. VALLÁSBÖLCSELET

[1] A vallásos tapasztalás egysége valamely társadalmi vagy faji csoport körében az egyénben lakozó Isten-szilánk azonos természetéből származik. Az emberben lévő ezen isteni dologból ered az embernek a többi ember jólétéhez fűződő önzetlen érdeke. Ám mivel a személyiség egyedi — nincs két hasonló halandó — ezért ebből elkerülhetetlenül következik, hogy nincs két emberi lény sem, mely hasonlóan értelmezné az isteniségnek az ő elméjükben lakozó szellemének vezetését és késztetéseit. Egy halandói csoport képes megtapasztalni szellemi egységet, azonban ők sohasem érhetnek el bölcseleti azonosságot. És a vallásos gondolkodás és élmény felfogásbeli különböző-

ségét mutatja az a tény is, hogy a huszadik századi hittudósok és bölcselők ötszáznál is több különböző meghatározást adtak a vallásra. A valóságban minden emberi lény az őbenne lakozó Isten-szellemből áradó isteni ösztönzések saját, tapasztaláson alapuló értelmezése alapján határozza meg a vallást, és ennélfogva az ilyen értelmezésnek egyedinek kell lennie és teljes mértékben különböznie kell minden más emberi lény vallásbölcseletétől.

2 Amikor egy halandó teljes egyetértésre jut valamely halandótársának vallásbölcseletével, e jelenség jelzi, hogy e két lénynek ilyen hasonló *vallásos tapasztalása* volt a bölcseleti-vallásos értelmezésük hasonlóságának tárgyát képező dolgokban.

3 Bár a vallásotok személyes élmény tárgya, nagyon is fontos, hogy nagyszámú egyéb vallásos tapasztalást (különféle halandók eltérő értelmezéseit) ismerjétek meg abból a célból, hogy a vallási életetek ne váljon önközpontúvá — korlátolttá, önzővé és közösségellenessé.

4 Az okszerű gondolkodás rossz akkor, amikor feltételezi, hogy a vallás először valamilyen ősi hit valamiben, amit azután az értékek keresése követ. A vallás előbb az értékek keresése, és azután alakul ki az értelmező hiedelmeknek valamilyen rendszere. Az emberek sokkal könnyebben értenek egyet a vallásos értékekben — célokban — mint a hiedelmekben — az értelmezésekben. És ez a magyarázat arra, hogy a vallás miként ké-

pes egyetértésre jutni az értékekben és a célokban, s közben miért mutatja az egymásnak ellentmondó, több száz fenntartott hiedelem — hitvallás — zavaros jelenségét. Ez magyarázatot ad arra is, hogy egy adott személy miért képes kitartani a vallásos tapasztalása mellett a számos vallásos hiedelmének feladása vagy változtatása dacára is. Az istentan nem teremt vallást; a vallás az, mely megteremti az istentani bölcseletet.

5 Az, hogy a vallási hívek oly erősen hittek abban, ami hamis volt, még nem érvényteleníti a vallást, mert a vallás az értékek felismerésén alapul és érvényét a személyes vallásos tapasztalás hite igazolja. A vallás tehát tapasztaláson és vallásos gondolkodáson alapul; az istentan, a vallás bölcselete pedig

jóhiszemű kísérlet e tapasztalás értelmezésére. Az ilyen értelmező hiedelmek lehetnek jók vagy rosszak, illetőleg alkothatják az igazság és a tévedés keverékét.

6 A szellemi értékek felismerésének megértése felsőbb fogalmi szintű élmény. Egyetlen emberi nyelvben sincs szó, melyet ezen „érzet”, „érzés”, „megérzés” vagy „élmény” leírásához felhasználhatnánk, melyet az Isten-tudat megjelölésére választottunk. Az Isten szelleme, mely az emberben lakozik nem személyes — az Igazító ugyanis előszemélyes — viszont e Nevelő olyan értéket mutat meg, olyan isteniség-illatot áraszt, mely a legfelsőbb és végtelen értelemben is személyes. Ha Isten nem volna legalább személyes, akkor nem lehetne tudatos, és ha

nem tudatos lenne, akkor ember-alatti volna.

2. A VALLÁS ÉS AZ EGYÉN

[1] A vallás az emberi elmében működik és a tapasztalásban még azelőtt megjelenik, hogy az emberi tudatban felbukkanna. A gyermek már nagyjából kilenc hónappal azelőtt létezik, hogy megtapasztalná a *születést*. A vallás „születése” azonban nem hirtelen jellegű; az inkább fokozatos kiemelkedés. Mindazonáltal előbb-utóbb csak eljön egy „születésnap”. Nem léphettek be a mennyországba, hacsak nem „születtek újjá” — hacsak nem a Szellemtől születtek. Számos szellemi megszületést sok szellemi szenvedés és komoly lélektani zavar kíséri,

ahogy sok testbeli születést is „heves fájdalmak” és a „szülés” egyéb rendellenes jelenségei jellemeznek. Az egyéb szellemi születések a legfelsőbb értékek felismerésében való természetes és egészséges gyarapodások, melyet a szellemi tapasztalás kiteljesedése kísér, jóllehet vallási fejlődés nem megy végbe tudatos erőfeszítés és céltudatos, egyéni elhatározás nélkül. A vallás sohasem tétlen tapasztalás, nemleges hozzáállás. Amit a „vallás születésének” neveznek, az nem közvetlenül kötődik az úgynevezett megtérési élményekhez, melyek rendszerint azokat a vallásos történéseket jellemzik, melyek az életben később mennek végbe elmebéli feszültség, érzelmi elfojtás és alkati zavarok eredményeként.

2 Ám azoknak a személyeknek, akiket a

szüleik úgy neveltek, hogy egy szerető mennyei Atya gyermekeiként való lét tudatában nőttek fel, nem szabad bizalmatlanul tekinteniük ama halandótársaikra, akik az Istennel való közösség e tudatához csak lélektani válsághelyzeten, érzelmi felkavarodáson keresztül tudtak eljutni.

3 Az emberi elme evolúciós táptalaja, melyben a kinyilatkoztatott vallás magja kicsírázik nem más, mint a már korán közösségtudatot eredeztető erkölcsi természet. Egy gyermek erkölcsi természete első ösztökéléseinek semmi közük nemiséghez, bűnösséghez vagy személyes büszkeséghez, inkább van közük az igazságosság, tisztességesség ösztönzéseihez, és a kedvesség késztetéseihez — az ember társai számára való hasznos

segédkezéshez. És amikor e korai erkölcsi ébredések tápot kapnak, akkor megy végbe a vallási élet azon fokozatos fejlődése, mely viszonylag mentes az összeütközésektől, zavaroktól és válsághelyzetektől.

4 Minden emberi lény már nagyon korán megtapasztal valamennyit az ő önző és az ő emberbaráti késztetései közötti ellentétből, és sokszor az Isten-tudat első megtapasztalására az ilyen erkölcsi összeütközések feloldásának feladatában az emberfeletti segítség keresésének eredményeként kerül sor.

5 A gyermeki lélektan természeténél fogva igenlő jellegű, nem pedig nemleges. Sok halandó azért nemleges hozzáállású, mert így nevelték őket. Amikor azt mondjuk, hogy a gyermek igenlő hozzáállású, akkor az ő er-

kölcsi késztetéseire utalunk, azokra az elmeerőkre, melyek felbukkanása jelzi a Gondolatigazító megérkezését.

6 Helytelen tanítás hiányában az egészséges gyermek elméje a vallásos tudat megjelenése esetében előrevivő irányban fejlődik, az erkölcsi pártatlanság és a társadalmi segédkezés felé, semmint hátramutató irányban, a bűntől és a bűnösségtől távolodva. A vallásos tapasztalás fejlődése végbemehet összeütközéssel és összeütközés nélkül is, de az emberi akarat elkerülhetetlen döntéseinek sora, erőfeszítése és működése mindig jelen van.

7 Az erkölcsi választással rendszerint többkevesebb erkölcsi ellentét jár együtt. És ez a legelső összeütközés a gyermeki elmé-

ben az önös késztetések és az emberbarátság ösztönzései között megy végbe. A Gondolatigazító nem hagyja figyelmen kívül az önös indíttatású személyiségértékeket, viszont úgy avatkozik be, hogy némiképp kedvez az önzetlen ösztönzésnek, mely az emberi boldogság céljához és a mennyország örömeihez vezet.

8 Amint valamely erkölcsi lény úgy dönt, hogy önzetlen lesz, amikor az önzőség belső kényszerével szembesül, akkor az már kezdetleges vallásos tapasztalás. Semmilyen állat sem képes ilyen döntésre; az ilyen döntés emberi és vallásos is egyben. Magába foglalja az Isten-tudat tényét és a társadalmi szolgálat késztetését, és az emberek közötti testvériség alapját mutatja. A maga szabad aka-

ratából helyes erkölcsi ítéletet hozó elmében az ilyen döntés már vallásos tapasztalást alkot.

9 De még mielőtt a gyermek eléggé fejlett vált volna ahhoz, hogy erkölcsi képességre tegyen szert és ezáltal képessé váljon az emberbaráti szolgálat választására, már erős és jól egyesített önös természetet alakított ki. És ez a valóságos helyzet az, mely a „felsőbbrendű” és az „alsóbbrendű” természet közötti, a „bűnbeli régi ember” és a kegyelem „új természete” közötti küzdelem elméletének megjelenéséhez vezet. A rendesen fejlődő gyermek az élete során már nagyon korán elkezdi megtanulni, hogy „áldottabb adni, mint kapni”.

10 Az ember igyekszik az önmaga szolgála-

tára irányuló belső kényszert a tudatos énjével — önmagával — azonosítani. Ezzel szemben hajlamos az emberbarátságra való törekvést valamilyen rajta kívül eső hatással — Istennel — azonosítani. És ezen ítélete valóban helyes, mert minden ilyen nem-sajátlényegű vágy ténylegesen is a benne lakozó Gondolatigazító iránymutatásaiból ered, és ez az Igazító pedig Isten-szilánk. A szellemi Nevelő ösztönzése az emberi tudatban úgy jelenik meg, mint az emberbarátiként, a teremtménytárs-gondolkodásúként való működésre irányuló ösztönzés. Legalábbis ez a gyermeki elme korai és alapvető élménye. Amikor a növekvő gyermeknek nem sikerül a személyiség-egyesítés, az önzetlenségi hajtóerő olyan mérték-

ben túlfejlődhet, hogy komoly hátrányt jelenthet a sajátlényeg jólétének. A félrevezetett tudat sok összeütközésért, aggódásért, szomorúságért és rengeteg emberi boldogtalanságért lehet felelős.

3. A VALLÁS ÉS AZ EMBERI FAJ

[1] Bár a szellemekben, álmokban és a sokféle más babonaságban való hiedelmek mind szerepet játszottak a kezdetleges vallások evolúciós eredetében, ne hagyjátok figyelmen kívül az összetartás nemzetségi, illetőleg törzsi szellemét se. A csoportkapcsolatban jelent meg az a kifejezett társadalmi helyzet, mely a korai emberi elme erkölcsi természetében az önzés-önzetlenség összeütközést kiváltotta. Az ausztrál őslakosok a

szellemekben való hiedelmük ellenére még mindig a nemzetségre összpontosítják a vallásukat. Idővel az ilyen vallási fogalmak hajlamosak megszemélyesülni, előbb állatokként, később pedig emberfeletti emberként, illetőleg Istenként. Még az olyan alsóbbrendű emberfajták is, mint az afrikai busmanok, akik a hiedelmeiket tekintve még a nemzetség-ős tisztelői szintet sem érik el, felismerik az önérdek és a csoportérdek közötti különbséget, eljutnak a világi és a szent értékek közötti kezdetleges különbségtételhez. Ám nem a társadalmi csoport a forrása a vallásos tapasztalásnak. Függetlenül az ember korai vallását befolyásoló mindeme tényezőktől, továbbra is tény, hogy az igaz vallásos késztetés eredetét azok a tiszta

szellemjelenlétek képezik, melyek az akaratot arra késztetik, hogy önzetlen legyen.

2 ¶ A későbbi vallás árnyéka vetül előre a természeti csodákban és rejtelmekben való ősi hiedelemben, a személytelen erőkben. De a fejlődő vallás előbb-utóbb megköveteli, hogy az egyén valamilyen személyes áldozatot hozzon a társadalmi csoportjának jóléte érdekében, tegyen valamit a többi ember boldogságáért és jólétéért. Végül pedig a vallás rendeltetése az, hogy az Isten és az ember szolgálatára legyen.

3 A vallás rendeltetése az ember környezetének megváltoztatása, de a halandók körében ma fellelhető vallások közül sok erre képtelenné vált. A környezet túl gyakran uralta a vallást.

4 ¶ Emlékezzetek, hogy minden kor vallásában a legkiemelkedőbb tapasztalás az erkölcsi értékekkel és a társadalmi jelentéstartalmakkal kapcsolatos érzés, nem pedig a hittudományi tantételekkel vagy bölcseleti elméletekkel kapcsolatos gondolkodás. A vallás kedvező fejlődési irányt vesz, amint a varázslási elemet felváltja az erkölcsök fogalma.

5 Az ember a személytelen erők, a varázslás, a természetimádás, a szellemfélés és az állatimádás babonaságain keresztül fejlődve jutott el ama különféle szertartásrendekig, miáltal az egyén vallásos hozzáállása a nemzetség csoportválaszaivá vált. És ekkor e szertartások törzsi hiedelmekké sűrűsödtek és szilárdultak, végül pedig e félelmek és hi-

tek istenekké személyesültek. De mindeme vallásfejlődésből sohasem hiányzott teljesen a vallási elem. Az Isten késztetése mindig is munkált az emberben. És ezek az erőteljes hatások — az egyik emberi, a másik pedig isteni — biztosították a vallás megmaradását a korok viszontagságai közepette is, és annak ellenére is, hogy ezernyi romboló hajlam és rosszakaratú kibékíthetetlen ellentét oly gyakran fenyegette megsemmisítéssel.

4. SZELLEMI KÖZÖSSÉG

[1] A társadalmi esemény és a vallási összejövetel közötti jellegzetes különbség az, hogy szemben a világival, a vallásit áthatja a *közösség* légköre. Így az emberi társulás az istenivel való közösség érzését kelti, és ez a

kezdete a csoportos istenimádásnak. A közös étkezésen való részvétel volt a társadalmi közösség legkorábbi fajtája, és a korai vallások így gondoskodtak arról, hogy a szertartásrendi áldozás valamely részét az istenimádók elfogyasszák. Még a kereszténységben is megőrződött e bensőséges érintkezési mód az Úrvacsorában. A közösség légköre a béke üdítő és megnyugtató időszakát hozza el az önző tudatos énnek az emberben lakozó szellemi Nevelő emberszerető ösztönzésével való összeütközésében. És ez az igaz istenimádat előjátéka — az Isten jelenlétének folyamatos tudatosítása, mely elvezet az emberek közötti testvériség megjelenéséhez.

2 Az Istennel való közössége megszakadását érzékelő ősember valamilyen áldozáshoz

folyamodott a vezeklésre, a baráti viszony helyreállítására való törekvésében. A pártatlanság iránti vágy és szomj vezet el az igazság felfedezéséhez, az igazság pedig magasabb szintre emeli az eszményképeket, és ez új problémákat teremt az egyes hívők számára, mert az eszményképeink mértani sor szerint gyarapodnak, míg az azoknak való megfelelési képességünk csak számtani sor szerint növekszik.

3 A bűnösség érzése (nem a bűntudat) vagy megszakadt szellemi közösségből, vagy az egyén erkölcsi eszményképeinek elszegényedéséből ered. Az ilyen nehézségtől való megszabadulás csakis ama felismerésen keresztül jöhet, hogy az ember legfelsőbb rendű erkölcsi eszményképei nem szükségkép-

pen rokonok az Isten akaratával. Az ember nem remélheti, hogy megfelelhet a legmagasabb rendű eszményképeinek, viszont képes hűen kitartani azon célja mellett, hogy megtalálja Istent és egyre inkább olyanná váljon mint ő.

4 Jézus elvetett mindenféle áldozási és vezeklési szertartásrendet. Lerombolta az alapját minden ilyen kitalált bűnösségnek és világegyetembeli elszigeteltség-érzésnek azzal, hogy kijelentette, hogy az ember az Isten gyermeke; a teremtmény-Teremtő viszonyt gyermek-szülő alapra helyezte. Az Isten szerető Atyává válik a halandó fiai és leányai számára. Minden, e bensőséges családi viszonynak helyénvaló részét nem képező szertartásrendet mindörökre eltörölt.

5 Az Atya Isten az emberhez, a gyermekéhez nem annak tényleges erénye vagy érdeme szerint viszonyul, hanem a gyermek késztetésének elismerése alapján — a teremtményi cél és szándék szerint. A viszonyuk szülő-gyermek viszony és annak isteni szeretet a mozgatója.

5. AZ ESZMÉNYKÉPEK EREDETE

1 A korai evolúciós elmében ered a társadalmi kötelezettség és az erkölcsi kötelesség érzése, mely főként érzelmi alapú félelemből származik. A társadalmi szolgálat előrébbvivő belső kényszere és az emberbarátság eszményalapúsága az emberi elmében lakozó isteni szellem közvetlen késztetéséből származik.

[2] A másokkal jót tenni eszme-eszményképe — az a késztetés, hogy az ember megtagadjon a tudatos énjétől valamit a szomszédja előnyére — először még igen korlátolt dolog. Az ősember csak azokat tekinti szomszédjának, akik nagyon közel vannak hozzá, akikkel jószomszédi viszonyban van; a vallásos polgárosodott társadalom kibontakozásával az ember szomszédjának fogalma kiterjed a nemzetségre, a törzsre, a nemzetre. És ekkor Jézus tovább tágította a szomszéd fogalmát úgy, hogy az magába foglalja az egész emberiséget, még az ellenségeinket is szeretnünk kell. És minden egészséges emberi lényben van belül valami, ami azt mondja neki, hogy e tanítás erkölcsös — helyes. Még azok is, akik ezt az esz-

ményképet a legkevésbé teszik a magukévá, elismerik annak elméleti helyességét.

3 Minden ember elismeri az önzetlenné és emberbarátivá válásra irányuló ezen egyetemes emberi késztetés erkölcsiségét. Az emberbarát-elvű gondolkodó e késztetés forrásául az anyagi elme természetes működését jelöli meg; a vallási hívő ennél azért helyesebben felismeri, hogy a halandói elme önzetlen hajtóereje a Gondolatigazító belső szellemi vezetésére való érzékenységben rejlik.

4 Az én-akarat és a sajátakarattól különböző akarat közötti eme korai összeütközésről alkotott emberi magyarázat nem mindig megbízható. Csakis egy meglehetősen jól egyesített személyiség képes a tudatos én

törekvéseinek és a bimbózó társadalmi tudatnak a különféle vitáit eldönteni. A sajátlényegnek éppúgy vannak jogai, mint az egyén szomszédjainak. Egyik sem követeli meg az egyén kizárólagos figyelmét és szolgálatát. E probléma megoldásának sikertelenségéből ered az emberi bűnösségérzések legkorábbi fajtája.

5 Emberi boldogság csak akkor érhető el, amikor az önnön való én-vágyát és a felsőbbrendű sajátlényeg (az isteni szellem) önzetlenségi késztetését az egyesítő és felügyelő személyiség összeszedett akarata összehangolja és megbékíti. Az evolúciós ember elméje mindig szembesül az érzelmi indíttatású ösztönzések természetes térnyerése és a szellemi látásmódra — a tiszta val-

lásos gondolkodásra — épülő önzetlen készte-tések erkölcsi erősödése közötti versengés bírájaként való fellépés bonyolult problémájával.

6 Az a kísérlet, hogy egyszerre tegyünk az önnön valónk javára és a legnagyobb számú más sajátlényeg javára, a tér-idő keretei között kielégítően soha meg nem oldható problémát okoz. Az örökkévaló élet feltétele mellett ezek az ellentmondások feloldhatók, de egyetlen rövid emberi élet alatt nem lehet rájönni a nyitjukra. Jézus az ilyen látszólagos ellentétre utalt, amikor azt mondta, hogy: „Aki meg akarja tartani az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét az országért, megtalálja.”

7 ¶ Az eszménykép keresése — az Istensze-

rűvé válásra való törekvés — folyamatos törekvés a halál előtt és után. A halál utáni élet a lényegieket illetően nem különbözik a halandó léttől. Minden jó, amit e létben teszünk, közvetlenül hozzájárul a jövőbeli életünk teljesebbé válásához. A valódi vallás nem támogatja az erkölcsi nemtörődömséget és a szellemi lustaságot azzal, hogy bátorítaná annak hiú reményét, hogy valaki a nemes jellem minden erényével felruházódik a természetes halál kapuin való áthaladás eredményeként. Az igaz vallás nem becsüli alá az élet halandói időtartama alatt kifejtett emberi erőfeszítéseket. Minden halandói haszon közvetlenül hozzájárul a halhatatlan továbbélés megtapasztalása első szakaszainak gazdagabbá válásához.

8 ¶ Az ember eszményelvűségére nézve

végzetes, amikor azt tanulja, hogy minden önzetlen késztetése pusztán az ő természetes nyájösztöneinek kifejlődése. Viszont nemesebbé lesz és rendkívüli mértékben feltöltődik, amikor megtanulja, hogy a lelkének e magasabb rendű vágyai azoktól a szellemi erőktől sugárzódnak ki, melyek a halandói elméjében lakoznak.

9 Egészen felrázza és rendkívüli örömöt kelt benne az, amikor egyszer végre teljesen felismeri, hogy él és munkál őbenne valami örökkévaló és isteni. És az a helyzet, hogy az eszményképeink emberfeletti eredetében való élő hit igazolja azon hiedelmünket, hogy Isten fiai vagyunk és az teszi valóssá az emberbaráti meggyőződéseinket, az emberek közötti testvériség érzéseit.

[10] Az ember a maga szellemi területén szabad akarattal rendelkezik. A halandó ember nem kiszolgáltatott rabszolgája egy mindenható Isten kérlelhetetlen fennhatóságának és nem is áldozata egy működésközpontú mindenségelrendelés reménytelen végzetességének. Az ember igazán a maga örökkévaló végzetének építője.

[11] ¶ De az embert nem a kényszer menti meg, illetőleg teszi nemesebbé. A szellemi növekedés a fejlődő lélekből fakad. A kényszer eltorzíthatja a személyiséget, ám sohasem ösztönzi a növekedést. Még a nevelési kényszer is csak ellenható értelemben hasznos annyiban, hogy talán segíti a megrendítő élmények megelőzését. A szellemi gyarapodás ott a legnagyobb, ahol minden külső

hatás elenyésző. „Ahol az Úrnak szelleme, ott a szabadság.” Az ember akkor fejlődik a legjobban, amikor az otthon, a közösség, az egyház és az állam kényszere a legkisebb fokú. Ám ezt nem szabad úgy értelmezni, hogy egy haladó társadalomban nincs helye otthonnak, társadalmi intézményeknek, egyháznak és államnak.

12 Amikor egy társadalmi vallási csoport valamely tagja eleget tett az e csoport támasztotta követelményeknek, akkor bátorítani kell őt arra, hogy a vallási meggyőződés igazságairól és a vallásos tapasztalás tényeiről alkotott saját személyes értelmezésének a maga teljességében való kifejezéséhez vallási szabadságot élvezhessen. Egy vallásos csoport biztonsága a szellemi egységétől

függ, nem pedig az istentani egyformaságtól. Egy vallásos csoportnak képesnek kell lennie úgy élvezni a gondolkodás szabadságát, hogy közben ne váljon „szabadgondolkodók” csoportjává. Bármely olyan egyház számára él az erős remény, mely az élő Istent imádja, az emberek közötti testvériséget szentesíti, és mentesíteni meri a tagjait mindenféle hitvallási kényszertől.

6. BÖLCSELETI ÖSSZHANGTEREMTÉS

[1] Az istentan az emberi szellem válaszainak és viszont-válaszainak tanulmányozása; sohasem válhat tudománnyá, hiszen többé-kevésbé mindig keverednie kell a lélektannal a személyes kifejeződésében és a böl-

cselettel a módszeres leírásában. Az istentan mindig a *te* vallásod tanulmányozása; a másvalaki vallásának tanulmányozása a lélektan.

2 ¶ A világegyetemének *kívülről* való tanulmányozásához és vizsgálatához közelítve az ember létrehozza a különféle fizikai tudományokat; az önmaga és a világegyetem kutatásához *belülről* közelítve pedig megteremti az istentant és a létező dolgok bölcseletét. A bölcselet későbbi művészetét az ember azon erőfeszítés során alakítja ki, amikor megpróbálja összehangolni azt a sok ellentmondást, melyek bizonyosan egyből felbukkannak a dolgok és lények világegyeteméhez való közeledés eme két homlokegyenest ellenkező útjának eredményei és tanításai kö-

zepette.

3 A vallásnak a szellemi nézőponthoz, az emberi tapasztalás *belső jellegének* tudatosulásához van köze. Az ember szellemi természete lehetőséget teremt számára ahhoz, hogy a világegyetemet befelé, a visszájára fordítsa. Ezért igaz, hogy amennyiben kizárólag a személyiség-élmény belső jellege felől szemléljük, a teremtésösszesség szellemi természetűnek tűnik.

4 A világegyetemet a fizikai érzékeinek és az ahhoz társult elmebéli felfogóképességének anyagi képességein keresztül elemzőleg szemlélő ember számára a mindenségrend gépiesnek és energia-anyaginak tűnik. A valóság ilyen tanulmányozási módszerének lényege a világegyetem kifordítása.

5 ¶ A világegyetemről alkotott okszerű és következetes bölcseleti felfogás nem épülhet sem az anyagelvűség, sem a szellemelvűség követelményeire, mert mindkét gondolkodási rendszer, amennyiben általánosan alkalmazzák, torz formában láttatja a mindenségrendet, az előbbi a kifordított világegyetemmel létesít kapcsolatot, az utóbbi pedig egy befelé, a visszájára fordított világegyetem természetét fogja fel. Ezért önmagában és önmagától sem a tudomány, sem a vallás egyedül soha nem remélheti, hogy megfelelő szinten megértheti az egyetemes igazságokat és viszonyokat az emberi bölcselet útmutatása és az isteni kinyilatkoztatás megvilágosító hatása nélkül.

6 Az ember benső szellemének a kifejező-

déshez és az ön-kiteljesítéshez mindig is támaszkodnia kell az elme működési rendjére és műtudására. Az ember anyagi valósággal kapcsolatos tapasztalásának hasonlóképpen a tapasztaló személyiség elme-tudatára kell épülnie. Ezért a szellemi és az anyagi, a belső és a külső emberi tapasztalások mindig kölcsönös összefüggésben vannak az elme rendeltetésével és a tudatos felismerésük mértékéig korlátozza azokat az elmetevékenység. Az ember az anyagot az elméjében tapasztalja meg; a szellemi valóságot pedig lélekben, de ez a tapasztalás is az elméjében tudatosul. Az értelem az, ami összehangolja és az állandó jelenlétével szabályozza, irányítja és módosítja a halandói tapasztalás teljes egészét. Az energia-dolgokat és a szellemér-

tékeket egyaránt befolyásolja a tudat elmeközvetítőjén keresztüli értelmezésük.

7 A tudomány és a vallás közötti egyezőbb összhang megteremtésének nehézsége a ti esetetekben abból ered, hogy egyáltalán nem vagytok tudatában a dolgok és lények morontia világa közbenső területének. A helyi világegyetem a valóság-megnyilvánulás szempontjából háromfokozatú, illetőleg három szakaszból áll: anyag, morontia és szellem. A morontia szemszögű megközelítésben a fizikai tudományok eredményei és a vallás szellemének működése közötti mindenféle eltérés eltűnik. Az értelem a tudományok megértési módszere; a hit a vallás rálátási eljárása; a mota a morontia szint módszere. A mota felsőbb-anyagi valóság-

érzékenysége ellensúlyozni kezdi a nem teljes növekedést, anyagának tekintve a tudás-értelmet és lényegének tekintve a hit-rálátást. A mota a széttartó valóság-felfogásnak az anyagi személyiségek által el nem érhető felsőbb-bölcseleti összehangolása; részben a húsvér testbeli anyagi élet túlélésének élményén alapul. De sok halandó ismerte már fel annak kívánatos voltát, hogy rendelkezzenek valamilyen módszerrel a tudomány és a vallás erősen elkülönülő területei közötti kölcsönhatás összehangolására; és a létező dolgok bölcselete az ember hasztalan kísérlete e jól felismert szakadék áthidalására. Ám a létező dolgok emberi bölcselete inkább bizonyult zavarónak, mint megvilágosítónak. A természet dolgai után való vizs-

gálódás az ember jó szándékú, de felesleges erőfeszítését jelenti arra, hogy ellentételezze a morontia motájának hiányát.

8 ¶ A létező dolgok bölcselete kudarcnak bizonyult; a motát az ember nem képes felfogni. A kinyilatkoztatás az egyetlen eljárás, mely egy anyagi világon képes ellensúlyozni a mota igazság-érzékenységének hiányát. Egy evolúciós szférán a kinyilatkoztatás ellentmondást nem tűrően eloszlatja az értelem által kialakított, a létező dolgok bölcseletében megmutatkozó zűrzavart.

9 A tudomány az embernek a maga fizikai környezetére, az energia-anyag világára irányuló kísérletező vizsgálódása; a vallás a szellemértékek mindenségrendjének ember általi megtapasztalása; a bölcseletet pe-

dig az emberi elme-erőfeszítés alakította ki annak érdekében, hogy ezeket az erősen elkülönülő fogalmakat a mindenségrendhez viszonyuló, valamiféle ésszerű és egyesített magatartássá szervezze és azokat egymással kapcsolatba hozza. A kinyilatkoztatás által megtisztított bölcselet elfogadhatóan működik a mota hiányában és amellett is, hogy az ember a mota értelem-helyettesítőjével — a létező dolgok bölcseletével — megbukott és csődöt mondott.

10 ¶ Az ősember nem tett különbséget az energiaszint és a szellemszint között. Az ibolyaszín emberfajta és az ő andita utódaik voltak az elsők, akik megpróbálkoztak a mennyiségtaninak az akaratitól való elválasztásával. A polgárosodott ember egyre

inkább a korai görögök és sumérok nyomdokaiba lépett, akik különbséget tettek az élettelen és az élő dolgok között. És a polgárosodott társadalom fejlődésével a bölcseletnek a szellem-fogalom és az energia-fogalom egyre nagyobb szakadékai felett kell hidat vernie. De a tér idejében ezek az elágazások egyek a Legfelsőbben.

[11] ¶ A tudománynak mindig az értelmen kell alapulnia, bár a képzelet és az elvi vizsgálódás hasznos a határainak kitolásában. A vallás mindig a hittől fog függeni, jóllehet a józan ész kiegyensúlyozó hatású és hasznos szolgáló. És mind a természeti, mind a szellemi világ jelenségeire, a helytelenül tudományoknak és vallásoknak nevezett dolgok jelenségeire mindig is voltak és mindig

is lesznek félrevezető magyarázatok.

[12] Az ember a tökéletlen tudományos felfogásából, a szegényes vallási felfogásából és a természet dolgai után való sikertelen vizsgálódási kísérletéből kiindulva próbálta megalkotni a bölcseleti véleményét. És a mai ember valóban érdemes és rokonszenves bölcseletet tudna kialakítani önmagáról és a világegyeteméről, ha az nem hozná magával az anyagi és szellemi világok közötti, nagy jelentőségű és nélkülözhetetlen létező-dolog-bölcseleti kapcsolatának a megszakítását, a természet dolgai után való vizsgálódás sikertelenségét abban, hogy áthidalja a fizikai és a szellemi közötti morontia szakadékot. A halandó ember nem rendelkezik a morontia elme és anyag fogalmával; és a *ki-*

nyilatkoztatás az egyetlen eljárás a fogalmi téren megmutatkozó eme hiányosság kiküszöböléséhez, melyre az embernek oly sürgősen szüksége van annak érdekében, hogy a világegyetemről okszerű bölcseletet építhessen fel és hogy végre kielégítően megértse az azon világegyetembeli biztos és állandó helyét.

13 A kinyilatkoztatás az evolúciós ember egyetlen reménye a morontia űr betöltésére. A mota által nem segített hit és értelem nem képes felfogni és megalkotni egy okszerű világegyetemet. A mota látásmód hiányában a halandó ember nem képes észrevenni az anyagi világ jelenségeiben a jóságot, a szeretetet és az igazságot.

14 Az erősen az anyagi világ felé hajló életfel-

fogású ember okszerűen gondolkodóvá, illetőleg *természetközpontúvá* válik. A szellemi szint felé különösképpen hajló bölcselet *eszményelvűvé,* sőt rejtelemközpontúvá válik. Amikor a bölcselet olyan szerencsétlen, hogy a létező dolgok bölcseletére (a metafizikára) támaszkodik, akkor bizonyosan *szkeptikussá,* összezavarttá válik. A letűnt korokban az ember tudásának és értelmi értékítéleteinek nagy része e három felfogásbeli torzítás valamelyikének áldozata lett. A bölcselet nem meri a valóságértelmezéseit az oktan egyenes vonalú mintája szerint kivetíteni; sohasem szabad figyelmen kívül hagynia, hogy számolni kell a valóság elliptikus arányosságával és minden viszonybeli fogalom lényeges görbületével.

15 A halandó ember által elérhető legma-

gasabb bölcseletet okszerűen a tudományos értelemre, a vallásos hitre és a kinyilatkoztatás által biztosított igazság-rálátásra kell alapozni. Ezen egyesítés révén az ember képes némiképp ellensúlyozni azt, hogy nem tud megfelelő léteződolog-bölcseletet kialakítani és képtelen megérteni a morontia motáját.

7. TUDOMÁNY ÉS VALLÁS

[1] A tudományt az értelem, a vallást a hit élteti. A hit, jóllehet nem értelmen alapul, mégis ésszerű; bár az okszerű gondolkodástól független, mindazonáltal egészséges okszerűség támogatja. A hitet nem képes táplálni még valamilyen eszményi bölcselet sem; a hit a tudománnyal együtt valóban az

ilyen bölcselet forrása. A hitet, az emberi vallásos látásmódot bizonyosan oktatni csak kinyilatkoztatás révén lehet, és azt csak az Isten, aki szellem, szellemi Igazítója jelenlétének személyes halandói megtapasztalásával lehet biztosan magasabb szintre emelni.

[2] ¶ Az igaz üdvözülés nem más, mint a halandói elmének az anyaggal való azonosulástól a morontia kapcsolat területein keresztül a szellemi kölcsönös kapcsolat magas világegyetemi szintjéig tartó isteni evolúciós eljárása. És ahogy az anyagi ráérző ösztön megelőzi az értelmes tudás megjelenését a földi evolúció folyamatában, úgy a szellemi sugallatszerű rálátás megnyilvánulása is előre jelzi a mennyei evolúció fenséges programja morontiai és szellemi megértésé-

nek és megtapasztalásának későbbi megjelenését, melynek lényege a múlandó ember magvábanvalóinak átalakítása az örökkévaló ember, a paradicsomi végleges rendű lény ténylegességévé és isteniségévé.

3 De miként a felemelkedő ember befelé és a Paradicsom felé törekszik az Isten-élmény eléréséhez, úgy hasonlóképpen kifelé és a tér felé törekszik az anyagi mindenségrend energia-elvű megértése érdekében. A tudomány fejlődése nem korlátozódik az ember földi életére; az ember világegyetemi és felsőbb-világegyetemi felemelkedési tapasztalását nem kis mértékben az energia átalakulásának és az anyag átváltozásának tanulmányozása fogja képezni. Az Isten szellem, de az Istenség egység, és az Istenség egysé-

ge nem csak az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú szellemi értékeit öleli fel, hanem elismeri az Egyetemes Szabályozónak és a Paradicsom Szigetének energiatényeit, míg az egyetemes valóság e két szakasza tökéletes megfelelésbe kerül az Együttes Cselekvő elmeviszonyaiban és egyesül a Legfelsőbb Lény megjelenő Istenségének véges szintjén.

4 ¶ A tudományos hozzáállásnak és a vallásos látásmódnak az élményelvi bölcselet általi egyesítése részét képezi az ember Paradicsom felé tartó, hosszú felemelkedési tapasztalásának. A mennyiségtani közelítések és a rálátás bizonytalanságai mindig meg fogják követelni az elmei oktan összehangoló működését minden olyan tapasztalási szinten, melyen a Legfelsőbb elérése még

nem teljes.

5 Az okszerű gondolkodásnak azonban sohasem sikerülhet a tudomány eredményeinek és a vallás látásmódjainak az összehangolása, hacsak a személyiség tudományos és vallási nézőpontjait nem uralja igazság, hacsak a személyiség őszintén nem vágyik az igazság követésére, vezessen is az bárhová az elért végkövetkeztetésektől függetlenül.

6 Az oktan a bölcselet eljárása, annak kifejezési módszere. Az igazi tudomány területén az értelem mindig is hajlik a tisztán okszerű gondolkodásra; az igaz vallás területén a hit mindig okszerű a belső nézőpont alapjától fogva, még ha az ilyen hit egészen megalapozatlannak tűnik is a tudományos megközelítés vizsgálati szemszögé-

ből. Kívülről befelé tekintve a világegyetem talán anyaginak tűnik; belülről kifelé nézve ugyanez a világegyetem teljesen szelleminek látszik. Az értelem anyagi tudatosságból táplálkozik, a hit szellemi tudatosságból, de a kinyilatkoztatás által megerősített bölcselet közvetítésén keresztül az okszerű gondolkodás megerősítheti mind a befelé, mind a kifelé irányuló nézetet, ami elvezet mind a tudomány, mind a vallás biztos egyensúlyba kerüléséhez. Így a bölcselet oktanával való egyszerű kapcsolaton keresztül a tudomány és a vallás is egyre inkább képes elviselni egymást, egyre kevésbé lesznek egymásban kételkedők.

7 Amire a fejlődő tudománynak és vallásnak egyaránt szüksége van, az több kutatás

és több bátor önbírálat, az evolúciós helyzetbeli tökéletlenség jobb tudatosítása. A tudomány és a vallás tanítói gyakran túlságosan is önteltek és rögzöttelvűek. A tudomány és a vallás csakis a *tényeiket* illetően lehet önmagát bíráló. Abban a pillanatban, amint elhagyják a tények mezejét, az értelem vagy leköszön, vagy különben gyorsan a hamis oktan társává korcsosul.

8 ¶ Az igazság — a mindenségrendi viszonyok, a világegyetemi tények és a szellemi értékek megértése — a legjobban az Igazság Szellemének segédkezésén keresztül érhető el és a legjobban a *kinyilatkoztatás* révén bírálható. De a kinyilatkoztatás nem tudományból és nem vallásból ered; annak rendeltetése nem más, mint a tudománynak és

a vallásnak a valóság igazságával való összehangolása. A halandó ember kinyilatkoztatás hiányában vagy ha nem fogadta el, illetőleg nem fogta fel azt, mindig is hasztalan léteződolog-bölcseleti viselkedést folytatott, az lévén az egyetlen emberi helyettesítője az igazság kinyilatkoztatásának, illetőleg a morontia személyiség motájának.

9 Az anyagi világ tudománya képessé teszi az embert a maga fizikai környezetének befolyásolására és bizonyos mértékben annak uralására is. A szellemi tapasztalás vallása jelenti a forrását annak a testvériességi késztetésnek, mely képessé teszi az embereket az együttélésre a tudományos korszak polgárosodott társadalmának összetett körülményei közepette is. A létező dolgok bölcsele-

te, de a kinyilatkoztatás még annál is bizonyosabban, közös találkozóhelyet biztosít a tudomány és a vallás felfedezései számára és lehetővé teszi az ember számára, hogy megpróbálja okszerűen összerakni e különálló, de kölcsönösen összefüggő gondolkodásterületeket a tudományos megalapozottság és a vallásos bizonyosság egy jól kiegyensúlyozott bölcseletévé.

10 ¶ A halandói szinten semmit sem lehet abszolút értelemben bizonyítani; a tudomány és a vallás is feltevésekre alapoz. A morontia szinten a tudomány és a vallás követelményei a mota oktanával részlegesen bizonyíthatók. A legmagasabb besorolású szellemi szinten a véges bizonyíték iránti igény fokozatosan megszűnik a valóság

tényleges élménye előtt és a valóság tényleges megtapasztalása előtt; de még akkor is sok bizonyítatlan dolog marad a végesen túl.

[11] Az emberi gondolkodás minden területe olyan feltevéseken alapul, melyeket az emberi elméhez eredendően hozzátartozó valóság-érzékenység a bizonyítatlan voltuk ellenére is elfogad. A tudomány a józanész magyarázataival kérkedő pályáján három dolog valóságának *feltételezésével* indul el: anyag, mozgás és élet. A vallás három dolog igazolhatóságának feltételezésével indul: elme, szellem és a világegyetem — a Legfelsőbb Lény.

[12] A tudomány a mennyiség- és tértan, az energia és a térben való időbeli anyag gondolkodási területévé válik. A vallás arra vál-

lalkozik, hogy nemcsak a véges és múlandó szellemmel foglalkozik, hanem az örökké-valóság és a felsőség szellemével is. Csak a motával való hosszas tapasztaláson keresztül hozható össze a világegyetemi érzékelés e két szélsősége úgy, hogy az eredetekről, a rendeltetésekről, a kapcsolatokról, a valóságokról és a végzetekről hasonló értelmezéseket adjanak. Az energia-szellem szétágazás legteljesebb összhangja a Hét Tökéletes Szellemre való kapcsolódásban van meg; annak első egyesítése a Legfelsőbb Istenségében; annak végleges egysége pedig az Első Forrás és Középpont, a VAGYOK végtelenségében.

13 ¶ Az *értelem* a tudat végkövetkeztetéseinek levonása az energia és anyag fizikai vi-

lágában való és azzal kapcsolatban szerzett tapasztalás vonatkozásban. A *hit* a szellemi tudat igazolhatóságának felismerése — valami, amit más halandói úton nem lehet bizonyítani. Az *oktan* a hit és az értelem egységének összefoglaló igazság-keresésében való előrelépés, mely a halandó lények alkotó elme-felruházottságán, a dolgok, jelentéstartalmak és értékek belső felismerésén alapul.

14 ¶ A Gondolatigazító jelenléte a szellemi valóság valódi bizonyítékát alkotja, ám e jelenlét a külvilág számára nem mutatható ki, csakis annak, aki az Istennek az őbenne lakozását így megtapasztalja. Az Igazító tudatosulásának alapja az igazság értelmi felfogása, a jóság felsőbb-elmei érzékelése és a szeretetre irányuló személyiség-késztetés.

15 A tudomány felfedezi az anyagi világot, a vallás kiértékeli azt, és a bölcselet vállalkozik a jelentéstartalmainak lefordítására, s közben összehangolja a tudományos-anyagi nézőpontot a vallásos szellemi felfogással. A történelem területén a tudomány és a vallás talán sohasem érthet teljesen egyet.

8. BÖLCSELET ÉS VALLÁS

1 Bár mind a tudomány, mind a vallás feltételezheti az Isten valószínűségét az értelme és a következetessége révén, csak a szellem vezette ember személyes vallásos tapasztalása képes igazolni egy ilyen legfelsőbb és személyes Istenség bizonyságát. A megtestesült élő igazság ilyen eljárásával az Isten valószínűségének bölcseleti feltevése vallásos valósággá válik.

[2] Az Isten bizonyságának megtapasztalása körüli zavar az egyes személyek és a különböző emberfajták ilyen irányú tapasztalatával kapcsolatos eltérő értelmezésekből és összefüggésekből fakad. Isten megtapasztalása lehet teljes mértékben igazolható, viszont az Istenre *vonatkozó* eszmecsere, lévén értelmi és bölcseleti, nem egy irányba tart és gyakran zavaróan téves.

[3] Egy jó és nemes férfi talán tökéletesen szereti a feleségét, de teljeséggel képtelen kielégítő eredménnyel átmenni egy írásbeli vizsgán a házastársi szeretet lélektana tárgyában. Egy másik férfi, aki kevéssé vagy egyáltalán nem szereti a hitvesét, talán még kiválóan is leteheti az ilyen vizsgát. A szerető félnek a szerettet fél igazi természetére

való rálátásában megmutatkozó tökéletlensége egyáltalán nem érvényteleníti a szeretetének sem a valóságát, sem az őszinteségét.

4 ¶ Ha igazán hisztek Istenben — hit által ismeritek és szeretitek őt — ne engedjétek, hogy az ilyen élmény valóságát bármiben is kisebbítsék vagy alulértékeljék a tudomány kételkedő sejtetései, az oktan gáncsoskodása, a bölcselet követelményei vagy ama jó szándékú lelkek elmés javaslatai, akik Isten nélküli vallást akarnak alkotni.

5 Az Istent ismerő hívő bizonyságát nem szabadna megzavarnia a kétkedő anyagi világnézetű ember bizonytalanságának; inkább a tapasztalásra építő hívő mély hitének és megingathatatlan bizonyságának kellene a hitetlen bizonytalanságát komolyan pró-

bára tennie.

[6] ¶ A bölcseletnek ahhoz, hogy mind a tudomány, mind a vallás legnagyobb szolgálatára lehessen, kerülnie kell az anyagelvűség és a minden-isten tan szélsőségeit egyaránt. Csak olyan bölcselet bírhat erkölcsi értékkel az ember számára, szolgálhat összekötő kapocsul az anyagi tudomány és a szellemi vallás elméletei között, mely felismeri a személyiség valóságát — a változás jelenlétében való változatlanságát. A kinyilatkoztatás a fejlődő bölcselet gyarlóságainak ellentételezése.

9. A VALLÁS LÉNYEGE

[1] Az istentan a vallás értelmi tartalmával foglalkozik, a létező dolgok bölcselete (a kinyilatkoztatás) a bölcseleti szempontokkal.

A vallásos élmény *maga* a vallás szellemi tartalma. Függetlenül a vallás értelmi tartalmának mitológiai hóbortjaitól és lélektani káprázataitól, a vétekről alkotott léteződolog-bölcseleti feltevésektől és az önámítás módszereitől, a vallás bölcselettartalmának politikai torzulásaitól és társadalmi-gazdasági elfajzásaitól, a személyes vallás szellemi tapasztalása igaz és érvényes marad.

2 A vallásnak az érzéshez, a cselekvéshez és az élethez is van köze, nem csak a gondolkodáshoz. A gondolkodás közelebbi kapcsolatban áll az anyagi léttel és főként, de nem teljesen az értelemnek és a tudomány tényeinek kell uralniuk azt, a szellemi területekre való nem anyagi terjeszkedésében pedig az igazságnak. Nem számít, hogy valaki-

nek mennyire csalóka és téves az istentana, az ő vallása talán teljes mértékben valódi és örökkévalón igaz.

3 A buddhizmus a maga eredeti formájában az Isten nélküli vallások közül az egyik legjobb, mely az Urantia egész evolúciós történelme során megjelent, bár, ahogy e hit továbbfejlődött, nem maradt meg istentelennek. A vallás hit nélkül ellentmondás; Isten nélkül pedig bölcseleti következetlenség és értelmi képtelenség.

4 A természetes vallás varázslási és mitológiai eredete nem érvényteleníti a későbbi kinyilatkoztatott vallások valóságát és igazságát, valamint a jézusi vallás tökéletesen üdvözítő örömhírét. Jézus élete és tanításai végül megfosztották a vallást a varázslási

babonaságoktól, a mitológiai káprázatoktól és a hagyományos tantételesség béklyójától. De ez a korai varázslás és mitológia igen hatékonyan készítette elő a terepet a későbbi és felsőbbrendű vallás számára azzal, hogy anyagfeletti értékek és lények létezését és valóságát feltételezte.

5 Bár a vallásos tapasztalás tisztán alanyi jelenség, az ilyen élmény a világegyetemi tárgyias valóság legfelsőbb területei felé forduló igenlő jellegű és élő-hitre épülő magatartást foglal magában. A vallásbölcselet eszményképe olyan hit-bizodalom, mely feltétlenül arra készteti az embert, hogy bízzon a világegyetemek mindensége végtelen Atyjának feltétlen szeretetében. Az ilyen igaz vallásos tapasztalás messze meghaladja az esz-

ménynalapú vágy bölcseleti tárgyiasulását; az ténylegesen is biztossá teszi az üdvözülést és csak azzal törődik, hogy megismerje és megcselekedje a paradicsomi Atya akaratát. Az ilyen vallás jegyei: hit egy legfelsőbb Istenségben, az örökkévaló továbbélés reménye, és szeretet, különösen az embertársak iránt.

6 ¶ Amint az istentan a vallás fölébe kerekedik, a vallás meghal; élet helyett tantétellé válik. Az istentan küldetése pusztán az, hogy segítse a személyes szellemi tapasztalás tudatosulását. A hittudomány jelenti a vallásos törekvést a vallás élményelvi igényeinek meghatározására, tisztázására, kiterjesztésére és igazolására, ami végső soron csak élő hit révén igazolható. A világegye-

tem magasabb életfelfogásában a bölcsesség az értelemhez hasonlóan a hittel társul. Az értelem, a bölcsesség és a hit az ember legmagasabb rendű emberi képességei. Az értelem vezeti be az embert a tények, a dolgok világába; a bölcsesség vezeti be őt az igazság világába, a kapcsolatokhoz; a hit ismerteti meg vele az isteniség világát, a szellemi tapasztalást.

7 A hit igen készségesen magával viszi az értelmet addig, ameddig az képes vele tartani és azután már a bölcsességgel megy tovább a végső bölcseleti határig; és azután egyedül az IGAZSÁG társaságában mer belevágni a határtalan és soha véget nem érő világegyetemi utazásba.

8 ¶ A tudomány (a tudás) azon az ereden-

dő (segéd-szellemi) feltevésen alapul, hogy az értelem igazolható, hogy a világegyetem megérthető. A bölcselet (az összehangolt megértés) azon az eredendő (bölcsesség-szellemi) feltevésen alapul, hogy a bölcsesség igazolható, hogy az anyagi világegyetem összehangolható a szellemivel. A vallás (a személyes szellemi tapasztalás igazsága) azon az eredendő (gondolatigazítói) feltevésen alapul, hogy a hit igazolható, hogy az Isten megismerhető és elérhető.

9 A halandói élet valóságának teljes megismerése egy olyan fejlődési hajlandóságban áll, mely arra irányul, hogy az ember az értelem, a bölcsesség és a hit e feltevéseiben higgyen. Az ilyen életet igazság ösztönzi és szeretet uralja; és ezek a tárgyias minden-

ségrendi valóság azon eszményképei, melyek létezését nem lehet anyaglényegűen bizonyítani.

10 Amint az értelem egyszer végre felismeri a helyest és a helytelent, már bölcsességet mutat; amint a bölcsesség választ a helyes és a helytelen, az igazság és a téves között, már szellemi vezetésről tesz tanúbizonyságot. És az elme, a lélek és a szellem szerepkörei így egyesülnek mindegyre erősebben és működésileg így kapcsolódnak kölcsönösen össze. Az értelem tárgya a tényszerű tudás; a bölcsességé a bölcselet és a kinyilatkoztatás; a hité az élő szellemi tapasztalás. Az igazságon keresztül az ember eljut a szépséghez és a szellemi szeretet révén felemelkedik a jóság szintjére.

11 A hit az Isten megismeréséhez vezet, nem pusztán az isteni jelenlét titokzatos érzéséhez. A hitet nem szabad túlságosan befolyásolniuk az abból fakadó érzelmi következményeknek. Az igaz vallás a hit és a tudás élménye, valamint a megelégedettség érzése is.

12 ¶ A vallásos tapasztalásban annyi valóság van, amennyi arányos annak szellemi tartalmával, és az ilyen valóság az értelem, a tudomány, a bölcselet, a bölcsesség számára és minden más emberi vívmányhoz képest érzékfeletti. Az ilyen tapasztalás meggyőződései vitathatatlanok; a vallásos élet okszerűsége kétségbevonhatatlan; az ilyen tudás bizonysága emberfeletti; a megelégedések magasztosan isteniek, a bátorság megtörhe-

tetlen, az odaadás megkérdőjelezhetetlen, a hűségelemek legfelsőbb rendűek, és a beteljesülések végsők — örökkévalók, véglegesek és egyetemesek.

13 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

104. ÍRÁS

A HÁROMSÁG FOGALMÁNAK KITELJESEDÉSE

A KINYILATKOZTATOTT vallás Háromság-fogalmát nem szabad összekeverni az evolúciós vallások hármas-hiedelmeivel. A hármas felfogások kialakulását számos tényező befolyásolta, de eredetük leginkább azzal magyarázható, hogy az emberi ujjnak három perce van, hogy a szék biztos állásához legalább három láb szükséges, hogy három ponton alátámasztva felállítható egy sátor; ezen kívül közrejátszott az is, hogy az ősember hosszú ideig nem tudott háromnál tovább számolni.

[2] Eltekintve néhány kettős természeti jelenségtől, mint például a múlt és a jelen, a nappal és az éjszaka, a meleg és a hideg, és a férfi és a nő, az ember általában inkább hármas képzetekben gondolkodik: tegnap, ma és holnap; napkelte, dél és napnyugta; apa, anya és gyerek. Háromszor éltetik a győzteseket. A halottakat a harmadik napon temetik el, és a kísértetet három lemosással békítik meg.

[3] Az emberi tapasztalás e természeti eredetű képzettársításainak eredményeként a hármasság a vallásban is megjelent, mégpedig jóval azelőtt, hogy az Istenségek paradicsomi Háromságáról vagy egyáltalán bármely képviselőjükről az emberiség kinyilatkoztatásban részesült volna. Később a per-

zsáknak, a hinduknak, a görögöknek, az egyiptomiaknak, a babiloniaknak, a rómaiaknak és a skandináv népeknek mind hármasisteneik voltak, de még ezek sem tekinthetők igazi háromságoknak. A hármasistenségek mind természeti eredetűek és valamikor a legtöbb értelmes urantiai népnél megjelentek. Néha valamelyik evolúciós hármas-hiedelem keveredett a kinyilatkoztatott Háromság fogalmával; ezekben az esetekben gyakran lehetetlen elkülöníteni egymástól az egyes elemeket.

1. AZ URANTIAI HÁROMSÁGI FOGALMAK

[1] A paradicsomi Háromság megértéséhez vezető első urantiai kinyilatkoztatást Kali-

gasztia herceg kísérete tette mintegy félmillió évvel ezelőtt. A Háromság fogalmának e legkorábbi formája mindörökre eltűnt a bolygón kitört lázadást követő zűrzavaros időkben.

2 A Háromságról másodszor Ádám és Éva tanított az első és a második kertben. E tanok nem tűntek el teljesen még mintegy harmincötezer évvel később, Makiventa Melkizedek idejében sem, ugyanis a szetfiek Háromság-fogalma akkoriban még élt Mezopotámiában és Egyiptomban is, de még inkább Indiában, ahol sokáig fennmaradt Agniban, a védikus háromfejű tűzistenben.

3 A Háromságot harmadjára Makiventa Melkizedek mutatta be, és e tantételt a három egyközepű kör jelképezte, mely Sálem

bölcsének melldíszén volt látható. Makiventa azonban igen nehezen tudta megtanítani a palesztinai beduinoknak az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem Háromságát. A tanítványainak többsége azt hitte, hogy a Háromságot a Norlatiadek három Fenségese alkotja; néhányan úgy tartották, hogy a Háromság nem más, mint a Csillagrendszer Fejedelem, a Csillagvilági Atya és a helyi világegyetem Teremtő Istensége; és náluk is kevesebben voltak azok, akik csak igen halvány képet alkottak az Atya, a Fiú és a Szellem paradicsomi társulásáról.

4 A sálemi hitterjesztők tevékenységén keresztül a Háromságról szóló Melkizedek tanítások fokozatosan elterjedtek Eurázsia és

Észak-Afrika nagy részén. Gyakran igen nehéz különbséget tenni a hármas-hiedelmek és a háromságok között a késői andita korszakokban és a Melkizedek-utáni korokban, amikor e két felfogás bizonyos mértékig összekeveredett és egybeolvadt.

5 ¶ A hindu népeknél a háromság fogalma mint Lény, Értelem és Öröm gyökeresedett meg. (Ennek későbbi indiai felfogása a Brahma-Siva-Vishnu hármas.) Míg a háromság korai ábrázolásait a szetfi papok vitték el Indiába, addig a későbbi háromsági eszméket a sálemi hitterjesztők hozták be és a helyi gondolkodók fejlesztették tovább úgy, hogy vegyítették e tanokat az evolúciós hármas-hiedelmekkel.

6 A buddhista hit két trinitárius jellegű tan-

tételt dolgozott ki: Az előbbit a Tanító, a Törvény és a Testvériség alkotta; ez Gautama Sziddhártha tanítása volt. A Buddha északi követői körében kialakult későbbi felfogás a Legfelsőbb Urat, a Szent Szellemet és a Megtestesült Megmentőt foglalta magába.

7 És a hinduk és buddhisták e felfogásai valódi trinitárius alaptételek voltak, vagyis ők egy egyszemélyű Isten háromszoros megnyilatkozásának eszméjét hirdették. Az igaz háromság-felfogás lényege nem egyszerűen három különálló isten csoportosítása.

8 ¶ A héberek a Melkizedek-korabeli kéni hagyományokból ismerték a Háromságot, de az Egyistenük, Jahve iránti egyistenhitbeli hevületük olyannyira elhomályosított minden más tanítást, hogy Jézus meg-

jelenésének idejére az Elohim-tantétel gyakorlatilag teljesen eltűnt a zsidó istentanból. A héber elme sehogyan sem tudta összeegyeztetni a trinitárius elképzelést azzal az egyistenhiten alapuló felfogással, melynek középpontjában az Egy Úr, Izráel Istene állt.

9 Az iszlám hit követői szintén képtelenek voltak a Háromság eszméjének megragadására. A kialakuló egyistenhitnek mindig nehezére esik elfogadnia a trinitarizmust, ha közben a többistenhittel áll harcban. A háromság eszméje leginkább azokban a vallásokban jelenik meg, melyekben a szilárd egyistenhitbeli hagyományok tantételbeli rugalmassággal párosulnak. A nagy egyistenhívők, a héberek és a mohamedánok igen nehezen tudtak különbséget tenni

a három isten imádata, a többistenhit és a trinitarizmus között, mely utóbbi annak az egy Istenségnek az imádata, aki az isteniség és a személyiség háromsági megnyilvánulásában létezik.

10 ¶ Jézus megtanította apostolainak az igazságot a paradicsomi Háromság személyeiről, ám ők úgy gondolták, hogy mindezt képletesen és jelképesen értette. Mivel a héber egyistenhiten nevelkedtek, igen nehezen tudtak hinni bármi olyasmiben, amely láthatóan szemben állt az uralkodó Jahve istenképükkel. És a korai keresztények örökölték a Háromság-felfogással szembeni héber előítéletet.

11 A kereszténység első Háromságát Antiókhiában hirdették s ez Istenből, az ő Szavá-

ból és az ő Bölcsességéből állt. Pál ismerte az Atya, a Fiú és a Szellem paradicsomi Háromságot, de hitszónoklataiban ritkán ejtett erről szót és említést is csak az újonnan szerveződő egyházakhoz írt néhány levelében tett. De még ekkor is, apostoltársaival egyetemben, Pál is összetévesztette Jézust, a helyi világegyetem Teremtő Fiát, az Istenség Második Személyével, a Paradicsom Örökkévaló Fiával.

[12] A Krisztus utáni első évszázad vége felé elterjedt keresztény felfogású Háromságban az Egyetemes Atya, a nebadoni Teremtő Fiú és a szalvingtoni Isteni Segédkező — a helyi világegyetemi Anyaszellem, a Teremtő Fiú alkotótársa — szerepelt.

[13] Jézus óta a paradicsomi Háromság tény-

szerű megjelölése ismeretlen volt az Urantián (eltekintve néhány ember ismereteitől, akiknek tudását különleges kinyilatkoztatások alapozták meg) egészen az ezen írott kinyilatkoztatás megjelenéséig. És bár a keresztény háromsági felfogás valójában téves, gyakorlati szempontból igaznak bizonyult a szellemi viszonylatokban. Csak a bölcseleti vonatkozásokban és a mindenségtani következményekben jelentkezett némi zavar e fogalomban: A mindenségrendi beállítottságúak közül sokan igen nehezen tudtak hinni abban, hogy az Istenség Második Személye, egy végtelen Háromság második tagja egyszer az Urantián tartózkodott; és ez szellemi értelemben igaz ugyan, tényszerűségét tekintve azonban nem helytálló. A Mihály

Teremtők teljes mértékben megtestesítik az Örökkévaló Fiú isteniségét, de nem ők az abszolút személyiség.

2. HÁROMSÁG-EGYSÉG ÉS ISTENSÉG-TÖBBESSÉG

[1] Az egyistenhit a többistenhit belső ellentmondásaival szembeni bölcseleti tiltakozásként jelent meg. Fejlődése a panteon szervezeteken keresztül a természetfeletti tevékenységek felosztásával indult meg, majd tovább csiszolódott az egy istennek a többivel szembeni többből-egyet mintájú felmagasztalása révén, és végső formáját a végleges értékű Egyisten megtartásával és az összes többi kizárásával nyerte el.

[2] A trinitarizmus abból az élményelvi tiltakozásból nőtt ki, hogy lehetetlen felfog-

ni a kapcsolódások nélküli világegyetemi jelentőséggel bíró, emberszerűségétől megfosztott, egyedülálló Istenség ezen egy voltát. A bölcselet idővel hajlik arra, hogy a tiszta egyistenhit istenségképének személyes sajátosságait elvonttá alakítsa, és ezzel a kötődések nélküli Isten eme felfogását egy minden-isten tani Abszolút rendjévé fokozza le. Mindig is nehéznek bizonyult az olyan Isten személyes természetének megértése, aki nem rendelkezik azonos fokú személyes kapcsolatokkal más, egymással kapcsolatban álló, személyes lényekkel. Az Istenségben a személyiség megköveteli, hogy az ilyen Istenség a többi és vele egyenlő személyes Istenséggel kapcsolatban létezzen.

[3] Az emberi elme a Háromság fogalmá-

nak felismerése révén reménykedhet abban, hogy megért valamennyit a tér-idő teremtésrészekben meglévő szeretet és törvény összefüggéséről. Szellemi hiten keresztül az ember megláthat valamennyit az Isten szeretetéből, de korán ráébred, hogy e szellemi hitnek semmilyen hatása sincs az anyagi világegyetem elrendelt törvényeire. Függetlenül az embernek az Istenben, mint a paradicsomi Atyjában való hite erősségétől, a szélesedő mindenségrendi látóhatárok megkövetelik, hogy felismerje a paradicsomi Istenség mint az egyetemes törvény valóságát, hogy elfogadja a Háromság fennhatóságát, mely a Paradicsomból kifelé irányul és kiterjed még a három örökkévaló személyiség Teremtő Fiainak és Alkotó Leányainak

fejlődő helyi világegyetemeire is, mely három örökkévaló személyiség istenségi egysége *magának* a paradicsomi Háromságnak a ténye, a valósága és az örök oszthatatlansága.

4 És ugyanez a paradicsomi Háromság valódi entitás — nem személyiség, viszont igaz és abszolút valóság; nem személyiség, mindazonáltal a vele együtt létező személyiségekkel — az Atya, a Fiú és a Szellem személyiségével — összeillő. A Háromság a három paradicsomi Istenség összekapcsolódásából létrejövő, magas fokon rendeződött Istenség-valóság. A Háromság képességei, sajátságai és szerepkörei nem a három paradicsomi Istenség sajátosságainak egyszerű összege; a Háromság szerepkörei valami-

képpen egyediek, eredetiek és nem határozhatók meg egyértelműen az Atya, a Fiú és a Szellem sajátosságainak elemzése útján.

5 Például: A Mester a földi ittléte alatt emlékeztette a követőit arra, hogy az igazságtétel sohasem *személyes* cselekedet; ez mindig a *csoport* tevékenysége. Az Istenek sem személyként gyakorolják az igazságtételt. E működésüket azonban együttes egészként, mint a paradicsomi Háromság gyakorolják.

6 Az Atya, a Fiú és a Szellem Háromságtársulásának fogalmi megértése felkészíti az emberi elmét a további háromszoros kapcsolódások további bemutatására. Az istentani vizsgálódásokhoz teljes mértékben elégséges a paradicsomi Háromság fogalma, de a bölcseleti és mindenségtani vizsgála-

tok megkövetelik az Első Forrás és Középpont egyéb hármas kapcsolódásainak elismerését, mégpedig azon hármasegységekét, melyekben a Végtelen különböző nem-Atya jellegű, világegyetemi megnyilvánulási cselekvőképességekben működik — itt az erő, az energia, az erőtér, az ok-keltés, a válaszadás, a lehetségesség, a ténylegesség, a gravitáció, a vonzás, a minta, az elv és az egység Istenének viszonyairól van szó.

3. HÁROMSÁGOK ÉS HÁRMASEGYSÉGEK

[1] Noha az emberiség a történelem folyamán többször is megértette valamennyire az Istenség három személyének Háromságát, a következetesség mégis azt igényli, hogy az

emberi értelem felfogja, hogy mind a hét Abszolút között vannak bizonyos kapcsolatok. De mindaz, ami a paradicsomi Háromság esetében igaz, nem szükségképpen van így valamely *hármasegységben,* mivel a hármasegység nem azonos a háromsággal. Bizonyos működési szempontokból a hármasegység hasonlónak vehető a háromsághoz, de természetében sohasem egyenértékű a háromsággal.

[2] Az urantiai halandó emberiség a kinyíló látóhatárok és a kibővülő fogalmak nagy korszakán halad át, és a mindenségrendi bölcselete fejlődési ütemének fel kell gyorsulnia ahhoz, hogy lépést tudjon tartani az emberi gondolkodás értelmi színterének kibővülésével. A halandó ember mindenség-

tudatának kiteljesedésével az ember felfedezi az összefüggéseket mindama dolgok között, melyeket az anyagi tudományban, az értelmi bölcseletben, és a szellemi rálátásban talál. A mindenségrend egységének minden ilyen értelmezése mellett azonban az ember érzékeli a teljes létezés sokszínűségét is. Az Istenség változatlanságára vonatkozó minden elképzelés ellenére azt is felfogja, hogy valójában egy folytonos változásban és élményelvi növekedésben lévő világegyetemben él. A szellemi értékek túlélésének felismerésétől függetlenül az embernek mindig figyelembe kell vennie az erő, az energia és az erőtér mennyiség- és tértanát, valamint ezek előtanát.

3 A végtelenség örök teljességét valami-

képp össze kell egyeztetni a fejlődő világegyetemek időbeli gyarapodásával és azok élményelvi lakóinak tökéletlenségével. A teljes végtelenség fogalma valahogyan felosztandó és korlátozandó annak érdekében, hogy a halandói értelem és a morontia lélek megérthesse a végleges érték és a szellemiesülő jelentőség e fogalmát.

4 Míg a józan ész a mindenségrendi valóság egyistenhitbeli egységét követeli meg, addig a véges tapasztalás a többes Abszolútok és ezek mindenségrendi kapcsolatai összhangjának kitételét igényli. Összehangolt lételvi létezők nélkül nincs meg a lehetősége az abszolút kapcsolódások változatos megjelenésének, nincs esély a különbségképzők, a változtatók, az átalakítók, a mérsékelők, a kor-

látozók vagy a csökkentők működésére.

5 ¶ Ezen írásokban a teljes valóságot (a végtelenséget) a hét Abszolútban való létezésük szerint mutattuk be:

6 1. Az Egyetemes Atya.

7 2. Az Örökkévaló Fiú.

8 3. A Végtelen Szellem.

9 4. A Paradicsom Szigete.

10 5. Az Istenségi Abszolút.

11 6. Az Egyetemes Abszolút.

12 7. A Korlátlan Abszolút.

13 ¶ Az Első Forrás és Középpont, aki az Örökkévaló Fiú számára az Atya, egyúttal a Paradicsom Sziget Mintája is. Ő korlátlan személyiség a Fiúban, de csírájában létező személyiség az Istenségi Abszolútban.

Az Atya a Paradicsom-Havonában megnyilvánult energia és ugyanakkor a Korlátlan Abszolútban rejtező energia is. A Végtelen mindig megnyilvánul az Együttes Cselekvő szüntelen cselekedeteiben, miközben örökmód működik az Egyetemes Abszolút kiegyenlítő, de rejtett tevékenységeiben. Így kapcsolódik az Atya a hat mellérendelt Abszolúthoz, és a hét Abszolút így együtt foglalja magába a végtelenség körét az örökkévalóság végtelen körein keresztül.

14 ¶ Úgy tűnhet, hogy az abszolút kapcsolódások hármasegysége szükségszerűség. A személyiség más személyiségek társaságát keresi az abszolút szinten éppúgy, mint az összes többi szinten. És a három paradicsomi személyiség társulása teszi örökké-

valóvá az első hármasegységet, az Atya, a Fiú és a Szellem személyiség-egyesülését. Ugyanis amikor e három személy, *mint személy,* egyesült működésben fog össze, ezáltal megalkotják a működési egység hármasegységét, mely nem háromság — nem szerves entitás — de hármasegység, háromszoros működési egyhangúság.

15 A paradicsomi Háromság nem hármasegység; nem működési azonosság; ez inkább osztatlan és oszthatatlan Istenség. Az Atya, a Fiú és a Szellem (személyként) képes kapcsolatot tartani a paradicsomi Háromsággal, mivel a Háromság *maga* az ő osztatlan Istenségük. Az Atya, a Fiú és a Szellem nem tart fenn ilyen személyes kapcsolatot az első hármasegységgel, mivel az *maga*

az ő három személyből álló működési egységük. Csak mint Háromság — mint osztatlan Istenség — tartanak fenn együttes külső kapcsolatot a személy-együttesük hármasegységével.

[16] A paradicsomi Háromság így egyedülálló az abszolút kapcsolatrendszerek között, több lételvi hármasegység is létezik, de lételvi Háromság csak egy van. A hármasegység *nem* entitás. Ez inkább működési, mint szerves jellegű. Tagjai inkább társak, mint testületet alkotók. A hármasegységek alkotói lehetnek entitások, de egy hármasegység maga nem más, mint társulás.

[17] Van azonban lehetőség a háromság és a hármasegység összehasonlítására egy tekintetben: Mindkettő olyan rendeltetési célok-

kal jellemezhető, melyek valamivel többek, mint az alkotó tagok sajátosságainak meghatározható összessége. De amíg működési szempontból összehasonlíthatók, addig semmilyen más határozott összefüggést nem mutatnak. Kapcsolatuk közelítőleg úgy jellemezhető, mint a rendeltetés viszonyulása a szerkezethez. Viszont a hármasegységi társulás rendeltetése nem egyezik meg a háromsági szerkezet vagy entitás rendeltetésével.

[18] A hármasegységek mindazonáltal valósak; igencsak valósak. Bennük nyert működési rendeltetést a teljes valóság, és az Egyetemes Atya rajtuk keresztül gyakorol közvetlen és személyes hatalmat a végtelenség

alapműködése felett.

4. A HÉT HÁRMASEGYSÉG

[1] A hét hármasegység bemutatására irányuló próbálkozásunk során felhívjuk a figyelmet arra a tényre, hogy mindegyiknek elsődleges tagja az Egyetemes Atya. Ő van, volt és mindig lesz is: ő az Első Egyetemes Atya-Forrás, az Abszolút Középpont, az Elsődleges Ok, az Egyetemes Irányító, a Végtelen Éltető, az Eredeti Egység, a Korlátlan Megtartó, az Istenség Első Személye, az Elsődleges Mindenségrendi Minta és a Végtelenség Lényege. Az Egyetemes Atya az Abszolútok személyes oka; ő az Abszolútok abszolútja.

[2] ¶ A hét hármasegység természete és jelentése a következőképpen jellemezhető:

3 ¶ *Az Első Hármasegység a személyes rendeltetésű hármasegység.* Ez a három Istenség személyiségének csoportja:

4 1. Az Egyetemes Atya.

5 2. Az Örökkévaló Fiú.

6 3. A Végtelen Szellem.

7 ¶ Ez a szeretet, a kegyelem és a segédkezés háromszoros egyesülése — a három végtelen paradicsomi személyiség céltudatos és személyes társulása. Ez az istenmód testvéri, teremtmény-szerető, atyaian cselekvő és felemelkedés-elősegítő társulás. Az első hármasegység isteni személyiségei személyiség- és szellem-adományozó és elmével felruházó Istenek.

8 Ez a végtelen akarat hármasegysége; hatása éppúgy jelentkezik a végtelen jelenben

mindenütt, mint az idő teljes múlt-jelen-jövő folyamában. E társulás akarati végtelenséget eredményez és olyan működési rendeket biztosít, miáltal a személyes Istenség önmaga kinyilatkoztatójává válik a fejlődő mindenségrend teremtményei számára.

9 ¶ *A Második Hármasegység — az erőminta hármasegység.* Legyen az parányi ultimaton, ragyogó csillag vagy forgó csillagköd, vagy akár a központi világegyetem, vagy a felsőbb-világegyetemek, tehát a legkisebb anyagi szerveződéstől a legnagyobbig, minden fizikai minta — a mindenségelrendezés — mindig e hármasegység működésének eredménye. E társulás a következőkből áll:

10 1. Az Atya-Fiú.

11 2. A Paradicsom Sziget.

12 3. Az Együttes Cselekvő.

13 ¶ Az energiát a Harmadik Forrás és Középpont mindenségrendi közvetítői szervezik; az energia szerkezete megfelel a Paradicsom mintájának, az abszolút anyagivá lényegülésnek; de mindeme számtalan átalakulási folyamat mögött az Atya-Fiú jelenléte áll, akiknek az egyesülése a Havona megjelenésében elevenítette meg először a paradicsomi mintát, a Végtelen Szellem, az Együttes Cselekvő megszületésével egyidejűleg.

14 A teremtmények a vallásos tapasztalásban teremtenek kapcsolatot az Istennel, aki a szeretet, de az ilyen szellemi rálátásnak sohasem szabad elnyomnia a minta, amely a Paradicsom, világegyetemi tényének felvilágosult elismerését. A paradicsomi személyi-

ségek minden teremtmény szabad akaratú imádatát az isteni szeretet ereje révén nyerik el és ők minden ilyen szellemtől született személyiséget elvezetnek az Isten végleges rendű fiai végtelen szolgálatának fenséges boldogságára. A második hármasegység az építője annak a térszínnek, ahol mindeme folyamatok végbemennek; ez határozza meg a mindenség-elrendeződés mintáit.

15 Ha szeretet az első hármasegység isteniségének jellemzője, akkor a minta a második hármasegység csillagrendszertani megnyilatkozása. Az első hármasegység a fejlődő személyiségek számára nem más, mint a második hármasegység a fejlődő világegyetemek számára. A minta és a személyiség az Első Forrás és Középpont cselekedeteinek

két nagy megnyilatkozása; és függetlenül attól, hogy milyen nehéz felfogni, mindenképpen igaz, hogy az erő-minta és a szerető személy egy és ugyanazon egyetemes valóság; a Paradicsom Sziget és az Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atya-Erő kifürkészhetetlen természetének összhangban lévő, ám ellentett jelleget mutató megnyilvánulása.

16 ¶ *A Harmadik Hármasegység — a szellemfejlődési hármasegység.* A szellemi megnyilatkozás teljességének kezdete és vége ebben a társulásban van, mely a következőkből áll:

17 1. Az Egyetemes Atya.

18 2. A Fiú-Szellem.

19 3. Az Istenségi Abszolút.

20 ¶ A szellem-potenciálból a paradicsomi szellemig minden szellem valós kifejeződést

nyer az Atya tiszta szellemlényegének, a Fiú-Szellem tevékeny szellemértékeinek és az Istenségi Abszolút korlátlan szellempotenciáljainak e hármas társulásában. A szellem lételvi értékeinek elsőfajú keletkezése, teljes megnyilatkozása és végleges rendeltetése ebben a hármasegységben van.

21 Az Atya a szellem előtt létezik; a Fiú-Szellem mint tevékeny alkotószellem működik; az Istenségi Abszolút mindent-átölelő szellemként létezik, még a szellemin túl is.

22 ¶ *A Negyedik Hármasegység — az energia-végtelenség hármasegysége.* E hármasegységen belül válik örökkévalóvá a térpotenciáltól a monotáig minden energia-valóság kezdete és vége. E csoport a következőket foglalja magába:

23 1. Az Atya-Szellem.

24 2. A Paradicsom Sziget.

25 3. A Korlátlan Abszolút.

26 ¶ A Paradicsom a mindenségrend erőenergia működésbe lépésének központja — az Első Forrás és Középpont helye a világegyetemben, a Korlátlan Abszolút mindenségrendi gócpontja és minden energia forrása. E hármasegységben van jelen lételvileg a mindenségrend-végtelen energiapotenciálja, melynek a nagy világegyetem és a világmindenség csak részleges megnyilatkozása.

27 A negyedik hármasegység tökéletesen szabályozza a mindenségrendi energia alapegységeit és szabadjára engedi azokat a Korlátlan Abszolút vonzásából egyenes arányban azzal, ahogyan az átalakuló mindenségrend szabályozási és egyensúlyba hozatali,

abszolútat el nem érő teljesítőképessége az élményelvi Istenségekben megjelenik.

28 Ez a hármasegység *maga* erő és energia. A Korlátlan Abszolút végtelen lehetőségei a paradicsomi Sziget abszolútuma köré csoportosulnak, ahonnan a különben állandósult nyugalmú Korlátlan felfoghatatlan mozgató hatásai kisugárzódnak. És a végtelen mindenségrendbeli anyagi Paradicsom-szív örök dobogása egy ütemet ver a Végtelen Éltető, az Első Forrás és Középpont megismerhetetlen mintájával és kifürkészhetetlen tervével.

29 ¶ *Az Ötödik Hármasegység — a válaszadó végtelenség hármasegysége.* E társulás tagjai:

30 1. Az Egyetemes Atya.

31 2. Az Egyetemes Abszolút.

32 3. A Korlátlan Abszolút.

33 ¶ Ez az elrendezés eredményezi mindazon működési végtelenségi megvalósulás örökkévalóvá válását, amely a nem-istenségi valóság területein belül ténylegessé alakulhat. Ez a hármasegység korlátlan válaszadó képességet mutat a többi hármasegység akarati, okozati, vonzási és mintaképző cselekedeteire és jelenléteire.

34 ¶ *A Hatodik Hármasegység — a mindenségrendi kapcsolódású Istenség hármasegysége.* Ez az elrendezés a következőkből áll:

35 1. Az Egyetemes Atya.

36 2. Az Istenségi Abszolút.

37 3. Az Egyetemes Abszolút.

38 Ez az Istenség-a-mindenségrendben társulása, az Istenség bennmaradóságának

összekapcsolódása az Istenség érzékfelettiségével. Ez a legtávolabbi isteniségi jelenlét azokon a végtelenség-szinteken, melyek már az istenivé alakított valóság területén kívül lévő valóságok irányában helyezkednek el.

39 ¶ *A Hetedik Hármasegység — a végtelen egység hármasegysége.* Ez az időben és az örökkévalóságban működésileg megjelenő végtelenség egysége, a ténylegesek és a lehetségesek összhangban lévő egyesülése. E csoport a következőkből áll:

40 1. Az Egyetemes Atya.

41 2. Az Együttes Cselekvő.

42 3. Az Egyetemes Abszolút.

43 ¶ Az Együttes Cselekvő mindenre kiterjedően egységesíti az összes ténylegessé vált

valóság változó működési sajátságait minden megnyilvánulási szinten, a végesektől a tapasztalás-meghaladóakon át az abszolútokig. Az Egyetemes Abszolút tökéletesen kiegyensúlyozza az összes tökéletlen valóság változó sajátságaiban meglévő különbségeket, a tevékeny-akarati és okozatkeltő Istenség-valóság korlátlan magvábanvalóitól a nyugvó, visszaható, nem-istenségi valóság határtalan lehetőségeiig a Korlátlan Abszolút felfoghatatlan területein.

44 E hármasegységbeli működésüket tekintve az Együttes Cselekvő és az Egyetemes Abszolút egyaránt visszahat az istenségi és a nem-istenségi jelenlétekre, miként az Első Forrás és Középpont is, aki e viszonylatban tulajdonképpen fogalmilag megkülön-

böztethetetlen a VAGYOK-tól.

45 ¶ E megközelítések elégségesek a hármasegységek fogalmának bemutatásához. Mivel nem ismeritek a hármasegységek végleges szintjét, ezért nem érthetitek meg teljesen az első hetet. Bár nem tartjuk igazán bölcs dolognak a további részletezést, annyit mindenesetre közölhetünk, hogy az Első Forrás és Középpont tizenöt háromsági társulással rendelkezik, ebből nyolcat nem mutatunk be ezekben az írásokban. Ez utóbbiak a felsőség tapasztalási szintjén túl lévő valóságokkal, ténylegesekkel és magvábanvalókkal kapcsolatosak.

46 A hármasegységek alkotják a végtelenség működtető lendkerekét, a Hét Végtelenségi Abszolút egyediségének egyesülését. A

hármasegységek lételvi jelenléte teszi képessé az Atya-VAGYOK-ot arra, hogy megtapasztalja a működési végtelenség-egységet annak ellenében is, hogy a végtelenség szétválik a hét Abszolúttá. Mindegyik hármasegységnek az Első Forrás és Középpont az egyesítő tagja; őbenne bírja minden dolog a maga korlátlan kezdetét, örök létezését és végtelen beteljesedését — „minden őbenne áll fenn.”

47 Noha ezek a társulások nem növelik az Atya-VAGYOK végtelenségét, azonban láthatóan lehetővé teszik az ő valóságának a végtelent el nem érő és az abszolútat el nem érő megnyilvánulásait. A hét hármasegység a sokféleséget megsokszorozza, az új mélységeket örökkévalóvá, az új értékeket isteni-

vé teszi, új magvábanvalókat tár fel, új jelentéseket nyilatkoztat ki; és az időbeli és térbeli, valamint az örök mindenségrendbeli mindeme változatossá tett megnyilatkozások a VAGYOK eredeti végtelensége feltételezett állandóságában léteznek.

5. A TRIODITÁK

[1] Vannak bizonyos egyéb hármas kapcsolatrendszerek, melyek felépítésükben nem-Atya tartalmúak, azonban ezek nem valódi hármasegységek, és mindig elkülönítendők az Atya-hármasegységektől. Különféle elnevezésük ismeretes, így nevezik ezeket társ-hármasegységeknek, egyenrangú hármasegységeknek, és *trioditáknak*. Ezek a hármasegységek létezésének következményei. E társulások közül kettőt mutatunk be:

2 *A Tényleges Trioditája.* E triodita a három abszolút-tényleges kölcsönös kapcsolódásaiban áll fenn:

3 1. Az Örökkévaló Fiú.

4 2. A Paradicsom Sziget.

5 3. Az Együttes Cselekvő.

6 ¶ Az Örökkévaló Fiú a szellem-valóság abszolútja, az abszolút személyiség. A Paradicsom Sziget a mindenségrendi valóság abszolútja, az abszolút minta. Az Együttes Cselekvő az elme-valóság abszolútja, az abszolút szellem-valóság mellérendeltje, és a személyiség és erőtér lételvi istenségi egységbe rendeződése. E hármas társulás hangolja össze a ténylegessé vált valóság teljes összességét — a szellemi, a mindenségrendi, illetőleg az elmei valóságokat. E társulás

korlátlan a ténylegességben.

7 ¶ *A Magvábanvaló Trioditája.* E triodita a lehetségesség három Abszolútjának társulásában áll fenn:

8 1. Az Istenségi Abszolút.

9 2. Az Egyetemes Abszolút.

10 3. A Korlátlan Abszolút.

11 ¶ Tehát így kapcsolódnak össze egymással a minden rejtett energia-valóság — a szellemi, az elme- és a mindenségrendi energia-valóság — végtelen tárolói. Itt szerveződik egységbe az összes rejtett energia-valóság. E társulás végtelen a lehetőséget rejtőben.

12 ¶ Ahogyan a hármasegységek elsősorban a végtelenség működési egységesülésével vannak összefüggésben, úgy a triodi-

ták az élményelvi Istenségek mindenségrendi megjelenésével kapcsolhatók össze. A hármasegységek csak közvetett, a triodíták viszont közvetlen részei az élményelvi Istenségeknek — a Legfelsőbbnek, a Véglegesnek és az Abszolútnak. Ezek a Legfelsőbb Lény kialakuló erő-személyiségi egységbe rendeződésében jelennek meg. És a tér idő-teremtményei számára a Legfelsőbb Lény a VAGYOK egységének kinyilatkoztatása.

13 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

105. ÍRÁS

ISTENSÉG ÉS VALÓSÁG

A VÉGTELENSÉG még a magasrendű világegyetemi értelmek számára is csak részlegesen fogható fel, és a valóság véglegessége is csak viszonylagosan értelmezhető. A *valósnak* hívott minden dolog eredetének és végzetének örökkévalóság-rejtelmébe való behatolásra törekedve az emberi elme hatékonyan vizsgálhatja a problémát úgy, hogy az örökkévalóság-végtelenséget egy majdnem határtalan, elliptikus zárt görbének fogja fel, melyet egyetlen abszolút ok kelt, és amely e vég nélküli változatosságú világegyetemi körben mindig valamilyen abszolút és végtelen végzetpoten-

ciált keresve működik.

2 Amikor a halandói értelem kísérletet tesz a valóság-teljesség fogalmának megragadására, akkor e véges elme a végtelenség-valósággal szembesül; a valóság-teljesség *maga* a végtelenség, és ennélfogva egyetlen olyan elme sem értheti meg teljesen, amelynek fogalomkészsége a végtelen szintjét nem éri el.

3 Az emberi elme nemigen képes helyes fogalmat alkotni az örökkévalósági lételvi létezőkről, és emiatt még a mi fogalmaink szerint értelmezett valóság-teljességet is lehetetlen számára bemutatnunk. Mindezek ellenére megpróbálkozunk vele, noha teljes mértékben tudatában vagyunk annak, hogy a fogalmaink szükségszerűen jelentős mértékű torzulást szenvednek a halandói elme

számára érthető formába való fordítás-átalakítás során.

1. A VAGYOK BÖLCSELETI FOGALMA

[1] A világegyetemek bölcselői az abszolút elsődleges okot a végtelenben az Egyetemes Atyának tulajdonítják, aki mint a végtelen, az örökkévaló és az abszolút VAGYOK működik.

[2] Igen sok veszélyt rejt magában az, ha megpróbáljuk bemutatni a halandó értelemnek a végtelen VAGYOK ezen eszméjét, mivel e fogalom oly távol esik az emberi élményelvi értelemtől, hogy az ezzel kapcsolatos jelentéstartalmak súlyos torzulást szenvednek, az értékekkel kapcsolatban pe-

dig félreértelmezések adódnak. Mindazonáltal a VAGYOK bölcseleti fogalma nyújt némi lehetőséget a véges lények számára ahhoz, hogy megpróbálkozzanak az abszolút eredetek és végtelen beteljesedések részleges megértésével. Azonban a valóság keletkezésének és kiteljesedésének megvilágítására irányuló minden próbálkozásunk során tisztáznunk kell, hogy a VAGYOK e fogalma minden személyiségi jelentésben és értékben rokon az Istenség Első Személyével, a minden személyiség Egyetemes Atyjával. De a VAGYOK e kitétele ennyire egyértelműen nem határozható meg az egyetemes valóság istenivé nem alakított területein.

3 ¶ *A VAGYOK a Végtelen; a VAGYOK végtelenség is.* Egymásra következési, időbeli

nézőpontból minden valóság eredete a végtelen VAGYOK, amelynek egyedüli létezése a múlt végtelen örökkévalóságában szükségképpen a véges teremtmény elsődleges bölcseleti kitétele. A VAGYOK fogalma magába foglalja a *korlátlan végtelenséget*, a szét nem vált valóságát mindannak, ami egy végtelen örökkévalóság mindenségében valaha is létezhet.

4 A VAGYOK mint lételvi fogalom nem istenivé alakított és nem is istenivé nem alakított, nem tényleges és nem magvábanvaló, nem személyes és nem személytelen, nem nyugvó és nem is élénk. A Végtelen nem minősíthető, legfeljebb az állítható róla, hogy a VAGYOK *van*. A VAGYOK bölcseleti kitétele a Korlátlan Abszolút fogalmánál va-

lamivel nehezebben megérthető egyetemes fogalom.

5 A véges elmének egyszerűen csak szüksége van valamiféle kezdetre, és bár a valóság sohasem kezdődött igazán, mégis van néhány olyan forrás-kapcsolat, melyet a valóság a végtelenség irányában mutat. Az előzetes valóság, mely elsőfajú, örökkévalósági helyzet, valahogy a következőképpen képzelhető el: Valamely végtelenül távoli, feltételezett, múltbeli-örökkévaló pillanatban a VAGYOK tekinthető mind dolognak, mind nem-dolognak, mind oknak, mind okozatnak, mind akaratnak, mind választnak. Ebben a feltételezett örökkévalósági pillanatban nincs különválás sehol sem az egész végtelenségben. A végtelenséget a Végtelen

tölti ki; a Végtelen magába foglalja a végtelenséget. Ez az örökkévalóság feltételezett, állandósult pillanata; a ténylegesek még a kibontakozási lehetőségükön belül vannak, és a magvábanvalók még nem jelentek meg a VAGYOK végtelenségében. De még e feltételezett helyzetben is el kell fogadnunk a személyes akarat lehetőségének létezését.

6 ¶ Mindig emlékezzetek arra, hogy az embernek az Egyetemes Atyáról alkotott fogalma mindig személyes tapasztalás. Isten, mint szellemi Atyátok számotokra és minden halandó számára is megérthető; de *az Egyetemes Atyáról alkotott tapasztalati-istenimádati felfogásotok szükségképpen mindig kevesebb, mint az Első Forrás és Középpont, a VAGYOK végtelenségének bölcseleti kité-*

tele. Amikor az Atyáról beszélünk, akkor az Istent értjük alatta, mivel őt megérthetik mind a felsőbbrendű, mind az alsóbbrendű teremtményei, de az Istenséggel kapcsolatban még több, a világegyetemi teremtmények által fel nem fogható dolog van. Isten, a ti Atyátok és az én Atyám nem más, mint a Végtelennek a személyiségünkben tényleges élményelvi valóságként érzékelt állapota, de a VAGYOK mindig a mi feltételezésünk marad mindarra vonatkozóan, amit az Első Forrással és Középponttal kapcsolatban megismerhetetlennek érzünk. És valószínűleg ez a feltételezés is igen kevés az eredeti valóság felfedezetlen végtelenségéhez.

7 A világegyetemek mindensége, a benne lakozó személyiségek számtalan seregé-

vel, hatalmas és összetett élő szervezet, ám az Első Forrás és Középpont végtelenszer összetettebb, mint azok a világegyetemek és személyiségek, amelyek, illetőleg akik az ő rendeléseinek eredményeként jöttek létre. Amikor lenyűgözve figyelitek a világmindenség méreteit, vegyétek figyelembe azt is, hogy még e felfoghatatlan teremtésösszesség is csak részleges kinyilatkoztatása lehet a Végtelennek.

8 A végtelenség valóban távol esik a halandói felfogóképesség tapasztalati szintjétől, de az Urantián még a jelen korban is folyamatos a végtelenség fogalmának fejlődése, s ez a kiteljesedés végig fogja kísérni a jövő örökkévalósága felé tartó végtelen létpályátokat. A korlátlan végtelenséget a vé-

ges teremtmény nem képes értelmezni, de a végtelenség képes az ön-korlátozásra és képes valós kifejeződésre a világegyetemi létformák minden szintjén. És a Végtelennek a minden világegyetemi személyiség felé fordított arca nem más, mint egy Atyának, a szeretet Egyetemes Atyjának arca.

2. A VAGYOK MINT HÁROMSÁGI ÉS MINT HÉTSZERES

[1] A valóság keletkezésének vizsgálatakor mindig tartsátok szem előtt, hogy minden abszolút valóság az örökkévalóságból ered, és létezésének nincs kezdete. Az abszolút valósággal az Istenség három lételvi személyére, a Paradicsom Szigetére és a három Abszolútra utalunk. A hét valóság összehangoltan örökkévaló, függetlenül attól, hogy

tér-idő nyelvhez folyamodunk annak érdekében, hogy eredetsorozatukat az emberi lényeknek bemutassuk.

2 ¶ A valóság eredeteinek időrendi leírásához ki kell kötni az „első” akarat-kifejeződés és a VAGYOK-on belüli „első” válasz feltételezett pillanatát. A valóság keletkezésének és kialakulásának bemutatására tett kísérleteink során utalhatunk e szakaszra úgy, mint *A Végtelen Egy* önmaga kiválására *A Határtalanságból,* de e kettős viszony kitételét mindig ki kell terjeszteni egy háromsági fogalommá *A Végtelenség* örökkévaló folytonosságának, a VAGYOK-nak a felismerése révén.

3 A VAGYOK ezen önmagától kiinduló átalakulása az istenivé vált valóság, az isteni-

vé nem vált valóság, a magvábanvaló és a tényleges valóság, valamint bizonyos nemigen minősíthető egyéb valóságok sokszoros elkülönülésében éri el csúcspontját. A feltételezett egylételvi VAGYOK ezen elkülönülései örökmód egybeépültek azon egyidejű kapcsolódások révén, melyek ugyanezen a VAGYOK-on belül jöttek létre — ez a magvábanvaló-előtti, tényleges-előtti, előszemélyes, egyisteni elő-valóság, mely bár végtelen, az Első Forrás és Középpont jelenlétében abszolútként, az Egyetemes Atya határtalan szeretetében pedig személyiségként nyilvánul meg.

4 A VAGYOK e belső átalakulásai révén hozza létre önmaga hétszeres kapcsolódásának alapját. Az egyedülálló VAGYOK böl-

cseleti (időbeli) fogalma és a háromsági VAGYOK átmeneti (időbeli) fogalma most már kiterjeszthető a VAGYOK mint hétszeres fogalmává. E hétszeres — vagy hétszakaszú — természet a Végtelenség Hét Abszolútjával kapcsolatban jellemezhető a legjobban:

5 1. *Az Egyetemes Atya.* Az Örökkévaló Fiú atyja VAGYOK. Ez a tényleges dolgok elsődleges személyiségi kapcsolata. A Fiú abszolút személyisége teszi abszolúttá az Isten atyaságának tényét és teremti meg minden személyiség magvábanvaló fiúi helyzetét. E kapcsolat alakítja ki a Végtelen személyiségét és teljesíti ki annak szellemi megnyilatkozását az Eredeti Fiú személyiségében. A VAGYOK e szakasza részben megtapasztalható a szellemi szinteken még ama halan-

dók számára is, akik ugyan még húsvér testben vannak, de imádják Atyánkat.

6 ¶ 2. *Az Egyetemes Irányító.* Az örök Paradicsom oka VAGYOK. Ez a tényleges dolgok elsődleges személytelen kapcsolata, az eredeti nem-szellemi társulás. Az Egyetemes Atya az Isten-mint-szeretet; az Egyetemes Irányító az Isten-mint-minta. E kapcsolat alakítja ki a forma potenciálját — az elrendezést — és meghatározza a személytelen és nem-szellemi kapcsolódás eredeti mintáját — azt az eredeti mintát, melyről minden másolat készül.

7 ¶ 3. *Az Egyetemes Teremtő.* Az Örökkévaló Fiúval egy VAGYOK. Az Atya és a Fiú ezen egyesülése (a Paradicsom jelenlétében) indítja be azt az alkotó körfolyamatot,

mely az együttes személyiség és az örökkéval ó világegyetem megjelenésében teljesedik ki. Véges halandói nézőpontból a valóság igazi kezdetekkel rendelkezik, mely nem más, mint a Havona teremtés örökkévalósági megjelenése. Az Istenség e teremtő tette a Cselekvő Isten révén és rajta keresztül valósul meg, aki lényegében a tényleges minden szintjén és minden szintjére kinyilatkoztatott Atya-Fiú egysége. Ezért az isteni alkotókészséget mindig egység jellemzi, és ez az egység az Atya-Fiú kettőssége és az Atya-Fiú-Szellem Háromsága abszolút egységének kifelé való tükröződése.

8 ¶ 4. *A Végtelen Megtartó.* Az önmagával társuló VAGYOK. Ez a valóság állandósultságának és magvábanvalóinak elsőfajú tár-

sulása. E kapcsolódásban minden feltételes és korlátlan kiegyenlítődik. A VAGYOK e szakasza mint az Egyetemes Abszolút érthető meg a legjobban — ez az Istenség és a Korlátlan Abszolútok egyesítője.

9 ¶ 5. *A Végtelen Potenciál.* Az önkorlátozó VAGYOK. Ez a végtelenségi tájékozódási pont örökké mutatja a VAGYOK-nak azt az akarati ön-korlátozását, mely révén a háromszoros önkifejeződés és ön-kinyilatkoztatás megtörténhetett. A VAGYOK e szakasza alatt rendszerint az Istenségi Abszolút értendő.

10 ¶ 6. *A Végtelen Képesség.* A nyugvó-válaszoló VAGYOK. Ez minden jövőbeli mindenségrendi kiterjedés végtelen tárháza, lehetősége. A VAGYOK e szakaszát a legjob-

ban talán a Korlátlan Abszolút kiterjedt gravitációs jelenléteként lehet értelmezni.

11 ¶ 7. *A Végtelenségi Egyetemes Egy.* VAGYOK, mint VAGYOK. Ez a Végtelenség állandósulása vagy önmagába-kapcsolódása, a végtelenség-valóság örök ténye és a valóság-végtelenség egyetemes igazsága. Amennyire e kapcsolat személyiségként értelmezhető, annyiban a minden személyiség — s ide értendők még az abszolút személyiségek is — isteni Atyjában nyilatkoztatik ki a világegyetemekben. Amennyire e kapcsolat személytelenül kifejeződhet, annyiban e kapcsolódást a világegyetem hozza létre mint a tiszta energia és a tiszta szellem abszolút összefüggő egészét az Egyetemes Atya jelenlétében. Amennyire e kapcsolat abszo-

lútként fogható fel, annyiban az Első Forrás és Középpont elsődlegességében nyilatkoztatik ki; őbenne élünk és mozgunk és vagyunk mi, a tér teremtményeitől a Paradicsom lakóiig mindannyian; és ez egyformán igaz mind a világmindenségre, a végtelenül kicsi ultimatonra, mind pedig arra ami lesz, ami most van és ami mindig is volt.

3. A VÉGTELENSÉG HÉT ABSZOLÚTJA

[1] A VAGYOK-on belüli hét elsődleges kapcsolat a Végtelenség Hét Abszolútjaként válik örökkévalóvá. És bár a valóság-eredeteket és a végtelenség-elkülönülést e leírásban egymás után mutatjuk be, valójában mind a hét Abszolút korlátlanul és mellérendelten örök. A halandói elméknek szükségük

lehet arra, hogy mindezeknek kezdetet tulajdonítsanak, ám e felfogást mindig zavarni fogja az a felismerés, hogy a hét Abszolútnak nincs kezdete; örökkévalók és mint ilyenek, mindig is voltak. A hét Abszolút a valóság előfeltétele. Mindezeket a következők szerint jellemezzük ezen írásokban:

2 1. *Az Első Forrás és Középpont.* Az Istenség Első Személye és az elsődleges nemistenségi minta, az Isten, az Egyetemes Atya, teremtő, szabályozó és megtartó; egyetemes szeretet, örökkévaló szellem és végtelen energia; minden magvábanvaló eredendő lehetősége és minden tényleges forrása; minden nyugvás állandósága és minden változás mozgékonysága; a minta forrása és a személyek Atyja. A hét Abszolút együttesen

a végtelenséggel egyenértékű, az Egyetemes Atya viszont önmaga ténylegesen is végtelen.

3 ¶ 2. *A Második Forrás és Középpont.* Az Istenség Második Személye, az Örökkévaló és Eredeti Fiú; a VAGYOK abszolút személyiségi valóságai és a „VAGYOK-személyiség” elérésének-kinyilatkoztatásának alapja. Az Egyetemes Atyát a személyiség kizárólag az ő Örökkévaló Fián keresztül remélheti elérni; és a létezés szellemi szintjeit is csak úgy érheti el a személyiség, ha igénybe veszi a minden személyiség ezen abszolút mintájának tevékenységét és segítségét. A Második Forrásban és Középpontban a szellem korlátlan, míg a személyiség abszolút.

4 3. *A Paradicsom Forrás és Középpont.*

A második nem-istenségi minta, a Paradicsom örök Szigete; a „VAGYOK-erő” elérésének-kinyilatkoztatásának alapja és a gravitációs szabályozás létrehozásának megalapozása szerte a világegyetemekben. Minden ténylegessé vált, nem-szellemi, személytelen, és nem-akarati valóságot tekintve a Paradicsom a minták abszolútuma. Miként a szellemenergia az Anya-Fiú abszolút személyiségén keresztül az Egyetemes Atyához kapcsolódik, úgy minden mindenségrendi energia a Paradicsom Sziget abszolút mintáján keresztül az Első Forrás és Középpont gravitációs szabályozó hatalma alá tartozik. A Paradicsom nem a térben van; a tér a Paradicsomhoz viszonyítva létezik, és a mozgás állandósult állapota a paradi-

csomi kapcsolódáson keresztül határozódik meg. Az örök Sziget abszolút nyugalomban van; minden más szervezett vagy szerveződő energia örök mozgásban van; az egész térben csak a Korlátlan Abszolút jelenléte nyugvó, és a Korlátlan összhangban van a Paradicsommal. A Paradicsom a tér gócában létezik, a Korlátlan átjárja azt, és minden viszonylagos létezésnek e területen belül van a kezdete.

5 ¶ 4. *A Harmadik Forrás és Középpont.* Az Istenség Harmadik Személye, az Együttes Cselekvő; a Paradicsom mindenségrendi energiáinak és az Örökkévaló Fiú szellemenergiáinak végtelen összehangolója; az akarati késztetések és az erő működéstanának tökéletes összehangolója; minden tény-

leges és ténylegessé váló valóság egyesítője. Számos gyermeke segédkezésén keresztül a Végtelen Szellem nyilatkoztatja ki az Örökkévaló Fiú könyörületét, ugyanakkor végtelen átalakítóként működve örökmód beleszövi a paradicsomi mintát a tér energiáiba. Ugyanez az Együttes Cselekvő, e Cselekvő Isten a tökéletes kifejeződése az Atya-Fiú határtalan terveinek és céljainak, míg önmaga a tágas mindenségrend teremtményei számára elme-forrásként és értelem-adományozóként működik.

[6] ¶ 5. *Az Istenségi Abszolút.* Az egyetemes valóság okforrási, magvában személyes lehetőségei, minden Istenség-potenciál teljessége. Az Istenségi Abszolút a korlátlan, abszolút és nem-istenségi valóságok céltu-

datos határolója. Az Istenségi Abszolút az abszolút korlátozója és az elhatárolt abszolúttá lényegítője — a beteljesülés megindítója.

7 ¶ 6. *A Korlátlan Abszolút.* Nyugvó, válaszoló és határozatlan jellegű; a VAGYOK ki nem nyilatkoztatott mindenségrendi végtelensége; az istenivé nem alakított valóság teljessége és minden nem-személyes potenciál véglegessége. A tér korlátozza a Korlátlan működését, de a Korlátlan jelenléte maga korlátlan, végtelen. A világmindenségnek van fogalmi határa, de a Korlátlan jelenléte határtalan; még az örökkévalóság sem merítheti ki e nem-istenségi Abszolút korlátlan nyugalmát.

8 ¶ 7. *Az Egyetemes Abszolút.* Az isteni-

vé alakított és az istenivé nem alakított egyesítője; az abszolút és a viszonylagos közötti összefüggés kialakítója. Az Egyetemes Abszolút (lévén nyugvó, magvábanvaló és társuló) egyenlíti ki az örökké létező és a befejezetlen közötti feszültséget.

9 ¶ A Végtelenség Hét Abszolútja alkotja a valóság kezdeteit. A halandói elme szempontjából az Első Forrás és Középpont látszólag megelőz minden abszolútot. Ám ezt az alapfeltevést, bármennyire is hasznos, érvénytelenné teszi a Fiú, a Szellem, a három Abszolút és a Paradicsom Sziget örökkévalósági együttes létezése.

10 Valódi *igazság* az, hogy az Abszolútok a VAGYOK-Első-Forrás-és-Középpont megnyilatkozásai; az pedig *tény,* hogy mind-

ezen Abszolútoknak sohasem volt kezdetük, viszont mindegyikük összehangoltan örökkévaló az Első Forrással és Középponttal. Az abszolútok örökkévalóságbeli viszonyait nem lehet mindig úgy bemutatni, hogy elkerüljük a látszólagos ellentmondásokat az idő nyelvében és a tér fogalom-mintáiban. De a Végtelenség Hét Abszolútjának eredetét illető bármiféle félreértéstől függetlenül egyaránt tény és igazság az, hogy a teljes valóság az ő örökkévalósági létezésükre és végtelenségi kapcsolataikra alapozható.

4. EGYSÉG, KETTŐSSÉG ÉS HÁRMASEGYSÉG

[1] A világegyetem bölcselői a VAGYOK örökkévalósági létezését a minden valóság

elsődleges forrásaként határozzák meg. És ezzel együtt megfogalmazzák a VAGYOK elsődleges belső kapcsolódásokká alakuló ön-szelvényesülését is — a végtelenség hét szakaszát. És e feltételezéssel együtt mondják ki a harmadik tételt — a Végtelenség Hét Abszolútjának örökkévalósági megjelenését, és a VAGYOK hét szakasza és e hét Abszolút kettősségi társulásának örökkévalóvá válását.

[2] A VAGYOK ön-kinyilatkoztatása tehát a nyugvó önmegfogalmazástól az ön-szelvényesülésen és a belső kapcsolódáson keresztül jut el az abszolút kapcsolódásokig, az önmagukból eredő Abszolútokkal való kapcsolatokig. Így jön létre a kettősség a Végtelenség Hét Abszolútjának és az önmagát ki-

nyilatkoztató VAGYOK magát-szelvényesítő szakaszai hétszeres végtelenségének örök társulásában. E kettős kapcsolódások, melyek a világegyetemek felé mint a hét Abszolút válnak örökkévalóvá, örökkévalóvá teszik az alapokat minden világegyetemi valóság számára.

3 Valamikor közreadatott már, hogy az egység kettősséget, hogy a kettőség pedig hármasegységet kelt, és hogy a hármasegység minden dolgok örök őse. És valóban, az elsőfajú kapcsolódások három nagy csoportra oszthatók, azaz:

4 1. *Egységi kapcsolatok.* A VAGYOK-on belül létező kapcsolatok, ha annak egységét előbb mint önmaga háromszoros, majd mint hétszeres különválását fogjuk fel.

5 2. *Kettősségi kapcsolatok.* A VAGYOK mint hétszeres és a Végtelenség Hét Abszolútja között létező kapcsolatok.

6 3. *Hármasegységi kapcsolatok.* Ezek a Végtelenség Hét Abszolútjának működési társulásai.

7 ¶ A hármasegységi kapcsolatok kettősségi alapokon jönnek létre, mégpedig az Abszolútok kölcsönös társulásának elkerülhetetlensége miatt. Az ilyen hármasegységi társulások teszik örökkévalóvá minden valóság potenciálját; magukba foglalják mind az istenivé alakított, mind az istenivé nem alakított valóságot.

8 A VAGYOK korlátlan végtelenség, mint *egység.* A kettősségek örökkévalóvá teszik a valóság *alapjait.* A hármasegységek lehető-

vé teszik a végtelenség mint egyetemes *rendeltetés* megvalósulását.

9 A lételvi-előttiek a hét Abszolútban válnak lételvivé, és a lételviek a hármasegységekben, vagyis az Abszolútok legalapvetőbb társulásában kezdenek működni. És a hármasegységek örökkévalóvá válásának kísérőjeként a világegyetemi színtér így elkészült — a magvábanvalók léteznek és a ténylegesek jelen vannak — és az örökkévalóság teljessége megtapasztalja a mindenségrendi energia szétválását, a paradicsomi szellem kiáradását és az elmével való felruházást a személyiség adományozásával együtt, s ezáltal mindezek az Istenség és Paradicsom eredetű okozatok egyesülnek a tapasztalásban a teremtett lények szintjén, vala-

mint más eljárások révén a teremtmény-feletti szinten.

5. A VÉGES VALÓSÁG KITELJESEDÉSE

[1] Miként a VAGYOK eredeti szétválását a belső és önálló akaratnak kell tulajdonítanunk, úgy a véges valóság kiteljesedése a paradicsomi Istenség szabad elhatározásainak és a működési hármasegységek válasz-megnyilvánulásainak köszönhető.

[2] A véges dolgok istenivé alakítását megelőzően úgy tűnhet, hogy minden valóságszétválás az abszolút szinteken történt meg; a véges valóságot érvényre juttató szabad elhatározás azonban magába foglalja az abszolútság egyfajta korlátozását és maga után vonja a viszonylagosságok megjelenését.

3 ¶ Noha ezt az elbeszélést egyfajta sorozatként adjuk közre és a véges történeti megjelenését az abszolút közvetlen okozataként mutatjuk be, nem szabad elfelejteni, hogy a tapasztalás-meghaladó dolgok megelőztek és meghaladtak mindent, ami véges. A tapasztalás-meghaladó véglegesek, a végesre vonatkoztatva, egyszerre ok és beteljesülés jellegűek.

4 ¶ A véges lehetőség a Végtelen sajátossága, ellenben a lehetőség valószínűséggé és elkerülhetetlenséggé alakulását úgy kell tekinteni, mint az összes hármasegységi társulást éltető Első Forrás és Középpont önmagától létező, szabad akaratának jellemző vonását. Csak az Atya akaratának végtelensége korlátozhatja az abszolút létezési szin-

tet úgy, hogy véglegest hozzon létre és végest teremtsen.

5 A viszonylagos és korlátozott valóság megjelenésével új valóságkör — a növekedés köre — jön létre, a végtelenség magasából a véges területére lefutó fenséges áradat, mely folyvást befelé, a Paradicsom és az Istenség irányába törekszik, mindig a végtelenség-forrással összemérhető legfelsőbb beteljesüléseket keresi.

6 E felfoghatatlan folyamatok jelzik a világegyetem történetének kezdetét, azt, hogy létrejön az idő maga. Egy teremtmény számára a véges kezdete *maga* a valóság keletkezése; a teremtményi elme számára a véges előtt nem léteznek felfogható tényleges dolgok. Ez az újonnan megjelenő véges valóság

két eredeti szakaszban létezik:

7 1. *Elsődleges felső határok,* a legfelsőbb szintű tökéletes valóság, a Havona-fajtájú világegyetem és teremtmény.

8 2. *Másodlagos felső határok,* a legfelsőbb szinten tökéletessé vált valóság, a felsőbb-világegyetemi fajtájú teremtmény és teremtés.

9 ¶ Tehát e kettő az eredeti megnyilatkozás: az eredetében tökéletes és a fejlődés során tökéletessé vált megnyilvánulás. Kapcsolatukra az örökkévalóságban az összhang a jellemző, ám az idő korlátai között e két megnyilvánulás különbözőnek tűnik. Az időtényező növekedést jelent mindannak, ami növekszik; a másodlagos véges dolgok növekednek; ennélfogva azok, amelyek nö-

vekednek, szükségképpen tökéletlenként jelennek meg az időben. De mindezek a különbségek, melyek a Paradicsom innenső oldalán oly fontosak, nem léteznek az örökkévalóságban.

10 A tökéletesről és a tökéletessé váltról mint elsődleges és másodlagos felső határról beszélünk, van azonban még egy válfaj: az elsődlegesek és a másodlagosak közötti Hármassági és egyéb kapcsolódások eredményeképpen megjelennek a *harmadlagos felső határok* — olyan dolgok, jelentéstartalmak és értékek, melyek nem tökéletesek és nem is tökéletessé váltak, mégis összhangban vannak mindkét felsőbb határral.

6. A VÉGES VALÓSÁG TÜKRÖZŐDÉSEI

[1] A véges létformák általános kiteljesedése átmenetet képez a magvábanvalókból a ténylegesekbe a működési végtelenség abszolút társulásain belül. A véges alkotó megjelenésének számos tükröződése közül kiemelendő:

[2] 1. *Az istenségi válasz,* az élményelvi felsőség három szintjének megjelenése: a személyes-szellemi felsőség ténylegessége a Havonában, a személyes-erő felsőség potenciálja a létrejövő nagy világegyetemben, és a még ismeretlen azon működési képesség, mely az eljövendő világmindenségben valamely felsőségi szinten működő élményelvi elmék sajátja.

3 ¶ 2. *A világegyetemi válasz* jelenti a felsőbb-világegyetemi térszint szerkezetére vonatkozó tervek megvalósulásának kezdetét, és ez a fejlődés továbbra is folyamatban van szerte a hét felsőbb-világegyetem fizikai szerveződéseiben.

4 ¶ 3. *A teremtményi tükröződés* a végesvalósági kiteljesedés következményeként azt eredményezte, hogy megjelent a Havona örökös lakóiként létező tökéletes lények rendje, továbbá megjelentek a hét felsőbb-világegyetemből érkező, tökéletessé lett evolúciós felemelkedők is. De a tökéletesség eléréséhez az evolúciós (idő-alkotó) tapasztaláson túl kiindulási pontként a tökéletestől különböző dologra is szükség van. Így jelenik meg az evolúciós teremtésrészekben a

tökéletlenség. És ez a magvábanvaló rossz eredete. A helytelen alkalmazkodás, az összhang hiánya és az összeütközés mind-mind része az evolúciós növekedésnek, s ez a fizikai világegyetemekre éppúgy igaz, mint a személyiséggel rendelkező teremtményekre.

5 ¶ 4. *Az isteniségi válasz,* mely az evolúciós időbeli késedelemben alapvetően jelen lévő tökéletlenségre adatik, megjelenik a Hétszeres Isten ellensúlyozó jelenlétében, akinek tevékenységei révén minden, ami tökéletesítendő, szervesen összekapcsolódik mind az eredetükben tökéletes, mind pedig a tökéletessé vált dolgokkal. Ez az időkülönbözet elválaszthatatlan az evolúciótól, ami tulajdonképpen teremtőképesség az időben. Ezen és más okból a Legfelsőbb mindenható

erőterét előrevetítik a Hétszeres Isten isteniség-eredményei. Ez az időbeli késedelem teszi lehetővé a teremtményi részvételt az isteni teremtés folyamatában azzal, hogy megengedi a teremtett személyiségek számára, hogy a legteljesebb fejlődés elérésében az Istenség társaivá váljanak. Így válik még a halandó teremtmény anyagi elméje is az isteni Igazító társává a halhatatlan lélek kettős jellegének kialakításában. A Hétszeres Isten is ad eszközöket az eredendő tökéletesség tapasztalati korlátainak és a felemelkedés előtti tökéletlenségből eredő korlátoknak a leküzdésére.

7. A TAPASZTALÁS-MEGHALADÓK MEGLÉNYEGÜLÉSE

[1] A tapasztalás-meghaladók fogalma a végtelent és az abszolútat el nem érő, de a végest és a teremtményit meghaladó szintekre utal. A tapasztalás-meghaladó dolgok az abszolútok felsőbb értékei és a végesek legteljesebb értékei között teremtenek szerves kapcsolatot. A teremtmény nézőpontjából vizsgálva a tapasztalás-meghaladó az, ami a véges következményeként meglényegültnek tűnik; az örökkévalóság felől tekintve pedig az, ami a véges előtt létezik; egyesek pedig ezt a véges „elő-rezgésének” tartják.

[2] Ami tapasztalás-meghaladó, az nem szükségképpen nélkülözi a fejlődést, viszont véges értelemben meghaladja az evolúciós

szintet; nem állítható róla, hogy nem-élményelvi, viszont felsőbb-tapasztalás, ha a teremtett lények értelmezni tudják ezt. Az ilyen látszólagos ellentmondás szemléltetésére talán a tökéletes központi világegyetemet lehet felhozni példaként: A központi világegyetem aligha abszolút — „anyagivá lényegültségi" értelemben csak a Paradicsom Sziget igazán abszolút. Ugyanakkor nem is véges evolúciós teremtésrész, mint a hét felsőbb-világegyetem. A Havona örökkévaló, de nem állítható róla, hogy képtelen a változásra abban az értelemben, hogy világegyetemi jellege nem-növekedési volna. Olyan teremtmények lakják (a Havona honosai), akiket ténylegesem sohasem teremtett senki, mivel ők örökkön léteznek. Így a Havona

példa olyasmire, ami nem tökéletesen véges és nem is abszolút. A Havona ütközési körzetként is szolgál az abszolút Paradicsom és véges teremtésrészek között, ami egy újabb példa a tapasztalás-meghaladók működésére. De a Havona önmagában nem tapasztalás-meghaladó — az Havona.

3 Ahogyan a Legfelsőbb kapcsolatban áll a végesekkel, úgy a Végleges is azonosul a tapasztalás-meghaladókkal. Noha így összevethetjük a Legfelsőbbet a Véglegessel, mégis, a fokozatbeli eltérésnél azért valamivel többen különböznek; a különbség a minőségben is megnyilvánul. A Végleges valamivel több, mint a tapasztalás-meghaladó szintre vetülő Legfelsőbb-meghaladó. A Végleges mindezt magába foglalja, de még

ennél többet is: A Végleges az új Istenség-valóságok meglényegülése, az annak előtte korlátlannak az új formájú korlátozódása.

4 ¶ A tapasztalás-meghaladó szinthez kapcsolódó valóságok között megemlítendők a következők:

5 1. A Végleges Istenség-jelenléte.

6 2. A világmindenség fogalma.

7 3. A Világmindenség Építészei.

8 4. A Paradicsom erőszervezőinek két rendje.

9 5. Bizonyos változtatások a térpotenciálban.

10 6. Bizonyos szellem-értékek.

11 7. Bizonyos elme-jelentéstartalmak.

12 8. Abszonit minőségek és valóságok.

13 9. Mindenhatóság, mindentudás és mindenütt-jelenvalóság.

14 10. Tér.

15 ¶ A világegyetem, amelyben ma élünk úgy is felfogható, mint létezés a véges, tapasztalás-meghaladó, és abszolút szinteken. Ez nem más, mint a személyiség-előadás és az energia-átalakulás végtelen színművének helyet adó mindenségrendi színpad.

16 És mindeme számos valóság a különböző hármasegységek révén *abszolút értelemben,* a Világmindenség Építészei révén *működését tekintve,* és a Hét Tökéletes Szellem által, a Hétszeres Isten isteniségének a legfelsőbb szintet el nem érő összehangolói által pedig *viszonylagosan* egyesül.

17 A Hétszeres Isten jelenti mind a legfelsőbb, mind a legfelsőbbet el nem érő be-

sorolású teremtmények számára az Egyetemes Atya személyiségi és isteniségi kinyilatkoztatását, azonban vannak az Első Forrásnak és Középpontnak olyan egyéb hétszeres kapcsolódásai is, melyek nem képezik részét az Isten, aki szellem, isteni szellemi segédkezése megnyilvánulásának.

18 ¶ A múlt örökkévalóságában az Abszolútok erői, az Istenségek szellemei és az Istenek személyiségei mozgásba lendültek, válaszul az önmagától létező szabad akarat elsőfajú szabad akaratára. Ebben a világegyetemi korszakban mindannyian tanúi vagyunk azoknak a rendkívüli tükröződéseknek, melyek abból a tágas mindenségrendi látképből tárulnak elénk, amely mindeme valóságok határtalan potenciáljainak az

abszolútat el nem érő megnyilvánulását alkotja. És mindent figyelembe véve lehetséges, hogy az Első Forrás és Középpont eredeti valóságának folyamatban lévő különválása tovább folytatódik, egyre kijjebb, korszakok sorozatán át, mindegyre csak előre, az abszolút végtelenség távoli és felfoghatatlan messzeségébe.

19 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

106. ÍRÁS

VILÁGEGYETEMI VALÓSÁGSZINTEK

NEM elég, ha a felemelkedő halandó megismer valamennyit az Istenségnek a mindenségrendi valóság eredetéhez és megnyilatkozásaihoz fűződő viszonyáról; valamennyire meg kell ismernie a saját maga és a számos lételvi és élményelvi valóságszint közötti, a magvábanvaló és a tényleges valóságok közötti kapcsolatokat is. Az ember földi tájékozódását, mindenségrendi látókörét és szellemi irányultságát pallérozza a világegyetemi valóságoknak, valamint ezek kölcsönhatásainak, összhangjának és egyesülésének jobb

megértése.

2 A jelenlegi nagy világegyetem és a kialakuló világmindenség sokféle formájú és szakaszú valóságból áll, melyek viszont különböző működési tevékenységszinteken léteznek. E számos létező és rejtett dologról már volt szó ezekben az írásokban, most pedig a fogalmi kezelhetőség érdekében a következő csoportosítást mutatjuk be:

3 1. *Tökéletlen végesek.* A nagy világegyetem felemelkedő teremtményeinek jelenlegi helyzete ez, így az Urantia halandóié is. Ehhez a szinthez tartozik a teremtményi lét a bolygókon élő embertől kezdve a beteljesülést elértekig, bár maguk ez utóbbiak már nem tartoznak bele. A világegyetemek fejlődési szakaszai esetében ez a korai fizikai életkezdeményektől a fény és élet korszakába

való belépésig tart, maga ez utóbbi viszont már nem tartozik bele. Ez a szint képezi az időbeli és térbeli alkotótevékenység jelenlegi határát. Úgy tűnik, hogy e szint a Paradicsomtól kifelé halad, a jelenlegi világegyetemi korszak lezárásaként, ami a nagy világegyetemnek a fény és élet korszakába való belépéséhez vezet, és tanúi lehetünk és bizonyosan azok is leszünk majd néhány új fejlődési-növekedési rend megjelenésének az első külső térszintben.

4 ¶ 2. *Legfelsőbb végesek.* Ez a beteljesülést elért, tapasztaló teremtmények jelenlegi helyzete — a beteljesülés alatt a mostani világegyetemi korszakban elérhető végzet értendő. Még az egyes világegyetemek is eljuthatnak a legfelsőbb szintre, mind szellemi,

mind fizikai értelemben. De a „legfelsőbb” jelző önmagában viszonyítást fejez ki — mihez képest a legfelsőbb? És ami a jelenlegi világegyetemi korszakban legfelsőbb, vagyis látszólag végleges, az az eljövendő korszak szempontjából nem más, mint valamely valódi kezdet. A Havona néhány szakasza a legfelsőbb rendbe tartozónak tűnik.

5 ¶ 3. *Tapasztalás-meghaladók.* E végesfeletti szint (megelőző jelleggel) követi a véges fejlődési szakaszt. Magába foglalja a véges kezdetek elő-véges eredetét és minden nyilvánvaló véges végzet vagy beteljesülés utó-véges lényegét. A Paradicsom-Havona nagy része észleléseink szerint a tapasztalás-meghaladó rendbe tartozik.

6 ¶ 4. *Véglegesek.* E szinthez tartozik az,

amelynek jelentősége van a világmindenség szempontjából és amelynek hatása van a teljessé vált világmindenség beteljesülési szintjére. A Paradicsom-Havona (különösen az Atya világainak köre) sok tekintetben végleges lényegű.

7 ¶ 5. *Mellérendelt-abszolútok.* E szinthez tartozik a megtapasztalható valóságok kivetülése az alkotó megnyilvánulás teljes-feletti világegyetemi mezőjére.

8 ¶ 6. *Abszolútok.* E szint foglalja magába a hét lételvi Abszolút örökkévalóság-jelenlétét. Talán magába foglalhat még bizonyos mértékű társuló élményelvi teljesítményt is, de ha így is van, nem értjük miként, talán a személyiség kapcsolat-potenciáján keresztül.

9 ¶ 7. *Végtelenség.* Ez a szint lételvi-előtti és élményelvi-utáni. A végtelenség korlátlan egysége nem más, mint a minden kezdet előtt és a minden beteljesülés után feltételezett valóság.

10 ¶ Ezek a valóságszintek halandói szempontból megengedhető mértékű torzítással jelképezik a jelen világegyetemi korszakot. A halandói nézőponttól különböző-en és más világegyetemi korszakok felől közelítve sokféle módon bemutatható a valóság. Fontos tehát felismerni azt, hogy az itt bemutatott fogalmak teljesen viszonylagosak, mégpedig abban az értelemben, hogy a jelentésüket a következők határolják be és korlátozzák:

11 ¶ 1. A halandók beszélte nyelv korlátai.

12 ¶ 2. A halandói elme képességének korlátai.

13 ¶ 3. A hét felsőbb-világegyetem korlátozott mértékű fejlődése.

14 ¶ 4. A felsőbb-világegyetemi fejlődés hat elsődleges céljának általatok való fel nem ismerése, melyek nincsenek kapcsolatban a halandók Paradicsomra való eljutásával.

15 ¶ 5. Ama sajátosságotok, hogy nem vagytok képesek még részlegesen sem értelmezni az örökkévalósági dolgokat.

16 ¶ 6. A mindenségrendi evolúció és beteljesedés bemutatásának lehetetlensége az összes világegyetemi korszakkal kapcsolatban, s nem csak a hét felsőbb-világegyetem evolúciós folyamatának jelenkori szakaszá-

val összefüggésben.

17 ¶ 7. A teremtmények ama képességének hiánya, hogy felfogják, mit is jelentenek valójában a lételvi-előttiek vagy az élményelvi-utániak — vagyis ami a kezdetek előtt és a beteljesülések után van.

18 ¶ A valóság növekedését az egymást követő világegyetemi korszakok sajátos körülményei határozzák meg. A központi világegyetemben nem következett be fejlődési jellegű változás a Havona korszakban, ám a felsőbb-világegyetemi korszak mostani szakaszaiban bizonyos fokozatos változáson megy át, melyet az evolúciós felsőbb-világegyetemek fejlődésével való összhang vált ki. A kifejlődőben lévő hét felsőbb-világegyetem egykor majd eljut a fény és élet

végső korszakába, el fogja érni a jelenlegi világegyetemi korszak növekedési határát. Ahhoz azonban kétség sem férhet, hogy a következő világegyetemi korszak, az első külső térszint korszaka, megszabadítja majd a felsőbb-világegyetemeket a mostani korszak beteljesülési korlátaitól. A kiteljesedés folyamatosan épül rá a beteljesülésre.

19 ¶ Ezekkel a korlátokkal szembesülünk akkor, amikor megkíséreljük bemutatni a mindig-emelkedő valóságszinteken létező dolgok, jelentéstartalmak és értékek, valamint ezek egységbe foglalásának rendszerét.

1. A VÉGES MŰKÖDÉSIEK ELSŐRENDŰ TÁRSULÁSAI

[1] A véges valóság elsőrendű vagy szellemeredetű szakaszai a teremtményi szinteken tökéletes személyiségekként, a világegyetemi szinteken mint a tökéletes Havonateremtésösszesség közvetlenül nyilatkoznak meg. Még az élményelvi Istenség is így nyilvánul meg a Legfelsőbb Isten szellemszemélyében a Havonában. Viszont a véges dolgok másodrendű, evolúciós, idő-és-térszabta szakaszai csak a növekedés és a kiteljesedés eredményeképpen válnak a mindenségrendi egységesülés részévé. Végső soron minden másodrendű vagy tökéletesedő véges dolognak el kell érnie valamilyen, az elsőrendű tökéletességgel egyenértékű szin-

tet, de ez a végzet időbeli késedelmet szenved, olyan fokozatos felsőbb-világegyetemi felminősülésen esik át, amely fejlődéstörténetileg nem lelhető fel a központi teremtésben. (Tudomásunk van harmadrendű véges dolgok létezéséről is, de a mindenség-rendbe való beépülésük módját ma még homály fedi.)

2 Ez a felsőbb-világegyetemi időbeli késedelem, a tökéletesség elérésének e gátja szabja meg a teremtmények részvételét az evolúciós növekedésben. Ez teszi lehetővé a teremtmény számára azt, hogy a Teremtő társa legyen ugyanezen teremtmény fejlődésében. És a folytonos növekedés ezen időszakai alatt a befejezetlen a Hétszeres Isten segédkezésén keresztül kerül kapcsolatba a

tökéletessel.

[3] A Hétszeres Isten jelzi azt, hogy a paradicsomi Istenség felismeri a tér evolúciós világegyetemeinek idő-akadályait. Függetlenül attól, hogy a Paradicsomtól milyen távoli helyről, a tér mely távoli sarkából származik az anyagi továbbélő személyiség, a Hétszeres Isten mindig jelen lesz és az igazság, a szépség és a jóság útján mindig szeretettel és könyörülettel segédkezni fog az ilyen befejezetlen, küzdő és evolúciós teremtmény számára. A Hétszeres isteniségi segédkezése az Örökkévaló Fiún keresztül befelé, a paradicsomi Atya felé, és a Nappalok Elődein keresztül kifelé, a világegyetemi Atyák — a Teremtő Fiak felé — irányul.

[4] A személyiséggel felruházott és a szelle-

mi fejlődés révén felemelkedésben lévő ember megtalálja a Hétszeres Istenség személyes és szellemi isteniséget; ám vannak a Hétszeresnek a személyiségfejlődéshez nem köthető szakaszai is. Ezen Istenség-csoportosulás isteniségi jellemzői jelenleg a Hét Tökéletes Szellem és az Együttes Cselekvő közötti kapcsolatban összegződnek, de rendeltetésük az, hogy örökmód egyesüljenek a Legfelsőbb Lény megjelenő személyiségében. A Hétszeres Istenség további szakaszai különbözőképpen rendeződnek egységbe a jelenlegi világegyetemi korszakban, de mindegyiknek egyformán rendeltetése a Legfelsőbben való egyesülés. A Hétszeres, minden szakaszban, nem más, mint a jelenlegi nagy világegyetem működési valósága

viszonylagos egységének forrása.

2. A VÉGES VALÓSÁGOK MÁSODRENDŰ LEGFELSŐBB EGYSÉGESÜLÉSE

[1] Amint a Hétszeres Isten működésileg összehangolja a véges evolúciót, úgy a Legfelsőbb Lény végül eléri a beteljesülés kibontakozását. A Legfelsőbb Lény a nagy világegyetemi evolúció istenségi kiteljesedése — vagyis a szellem-mag körüli fizikai evolúciónak a kiteljesedése és a szellem-mag tényleges egyeduralmának megjelenése a fizikai evolúció mindent körülvevő és kavargó területei felett. És mindez a személyiségi felhatalmazásoknak megfelelően zajlik: paradicsomi személyiség a legmagasabb fokon,

teremtői személyiség a világegyetemi értelemben, halandói személyiség az emberi viszonylatban, Legfelsőbb személyiség a betetőződő vagy tapasztalatilag kiteljesedő viszonylatban.

2 ¶ A Legfelsőbb fogalmának kell gondoskodnia a szellem-személy, az evolúciós erő és az erő-személyiség egységbe rendeződésének elkülönült lényegi felismeréséről — azaz az evolúciós erő egyesítéséről és annak egyeduralmáról a szellemszemélyiséggel, illetőleg általa.

3 A szellem végső soron a Havonán keresztül a Paradicsomról származik. Az energia-anyag megfigyelés szerint a tér mélyén alakul ki és szerveződik erőtérré a Végtelen Szellem gyermekei és az Isten Teremtő Fia-

inak közös tevékenysége folytán. És mindez pedig élményelvi; egyfajta mindent átható cselekvés a térben és időben, melyben számtalan különféle élőlény vesz részt, még Teremtő isteniségek és evolúciós teremtmények is. A Teremtő isteniségek erők felett megszerzett tökéletes uralma a nagy világegyetemben lassan kiterjed a tér-idő teremtésrészek evolúciós nyugvópontra juttatására és biztos egyensúlyba hozatalára, és ez a Hétszeres Isten élményelvi hatalmának virágzása. Magába foglalja az isteniség-elérés teljes sorát a térben és időben, az Egyetemes Atya küldötte Igazítótól a paradicsomi Fiak élet-adományaiig. Ez kiérdemelt hatalom, bizonyított hatalom, tapasztalati hatalom; ellenpontot képez a paradicsomi Isten-

ségek örökkévalósági hatalmával, kifürkészhetetlen hatalmával, lételvi hatalmával.

4 A Hétszeres Isten isteniségi kiteljesedésének eredményeképpen létrejövő ezen élményelvi hatalom maga nyilatkoztatja ki az isteniség összetartó tulajdonságait azáltal, hogy megalkotja — teljessé teszi — magát, mint a kifejlődő teremtésrészek felett megszerzett tapasztalati uralom mindenható erőterét. És ez a mindenható erőtér pedig ennek következtében a Havona világok külső övének kísérleti szféráján szellemszemélyiségi egyesülést nyer a Legfelsőbb Isten Havona-jelenlétének szellemszemélyiségével. Így teljesíti be az élményelvi Istenség a hosszú evolúciós küzdelmet azzal, hogy felruházza a tér és idő erőtér-termékét

a központi teremtésrészben lakozó szellemjelenléttel és isteni személyiséggel.

5 Végső soron így jut el a Legfelsőbb Lény a térben és időben fejlődő minden dolog magába fogadásához, miközben szellemszemélyiséggel ruházza fel ezeket a jegyeket. Mivel a teremtmények, még a halandók is, személyiségi résztvevői ennek a fenséges folyamatnak, ezért természetesen megszerzik a képességet arra, hogy megismerjék a Legfelsőbbet és úgy érzékeljék a Legfelsőbbet, mint az ilyen evolúciós Istenség igaz gyermekei.

6 ¶ A nebadoni Mihály olyan, mint a paradicsomi Atya, mert osztozik az ő paradicsomi tökéletességében; az evolúciós halandók hasonlóképp fogják elérni egykor az él-

ményelvi Legfelsőbbel való rokonságot, mivel igazában osztozni fognak vele az ő evolúciós tökéletességében.

7 ¶ A Legfelsőbb Isten élményelvi; éppen ezért ő teljes mértékben megtapasztalható. A hét Abszolút lételvi valóságait nem lehet érzékelni tapasztalati úton; a véges teremtmény személyisége kizárólag az Atya, a Fiú és a Szellem *személyiségi valóságait* ragadhatja meg az imádságos-istenimádati hozzáállásban.

8 A Legfelsőbb Lény kiteljesedett erő-személyiségi rendezett egészén belül fog csoportosulni a különböző triodíták összerendezhető, teljes abszolútsága, és ezt a fenséges evolúciós személyiséget minden véges személyiség tapasztalati úton fogja elérni és

megérteni. A szellemlétezés lehetséges hetedik szakaszát elérve a felemelkedők megtapasztalják a triodíták új jelentéstartalmú abszolútságának és végtelenségének megjelenését, miként az kinyilatkoztatik az abszolútat el nem érő szinteken a Legfelsőbb Lényben, aki megtapasztalható. Ám e legmagasabb fejlettségű szintek elérésére valószínűleg az után fog sor kerülni, hogy a teljes nagy világegyetem rendben eljutott a fény és élet korszakába.

3. TAPASZTALÁS-MEGHALADÓ HARMADRENDŰ VALÓSÁG-CSOPORTOK

[1] Az abszonit építészek kidolgozzák a tervet; a Legfelsőbb Teremtők létre hívják azt; a

Legfelsőbb Lény megjeleníti azt a maga teljességében úgy, ahogy azt a Legfelsőbb Teremtők megteremtették az időben, és ahogy a Főépítészek elképzelték a térben.

2 A jelen világegyetemi korszakban a világmindenség ügyeinek összehangolt igazgatása a Világmindenség Építészeinek tevékenységét jelenti. De a Mindenható Legfelsőbb megjelenése a mai világegyetemi korszak végén azt fogja jelezni, hogy az evolúciós véges elérte az élményelvi beteljesülés első szakaszát. Ez a jelenség bizton elvezet majd az első élményelvi Háromság — a Legfelsőbb Teremtők, a Legfelsőbb Lény és a Világmindenség Építészeinek egysége — teljessé vált működéséhez. E Háromság rendeltetése a teljes teremtésösszesség további

evolúciós egységbe rendezése.

3 A paradicsomi Háromság maga ténylegesen egy végtelenség, és egyetlen, ezen eredeti Háromságot nem tartalmazó Háromság sem lehet végtelen. De az eredeti Háromság az abszolút Istenségek kizárólagos társulásának megnyilvánulása; az abszolút szintet el nem érő lényeknek semmi közük sincs ehhez az elsődleges társuláshoz. A később megjelenő és élményelvi Háromságok még akár a teremtményi személyiségek tevékenységét is magukba foglalják. Nyilvánvalóan igaz ez a Háromsági Végleges esetében, ahol is éppen a Tökéletes Teremtő Fiak jelenléte a Legfelsőbb Teremtő tagok között utal a tényleges és igaz teremtményi tapasztalás egyidejű jelenlétére ezen a Háromság-

társuláson *belül.*

4 Az első élményelvi Háromság gondoskodik a végleges lehetőségek csoportos eléréséről. A csoportos társulások révén lehetővé válik az egyéni képességek előrevetítése, sőt meghaladása; és így van ez még a véges szinten túl is. Az eljövendő korszakokban, miután a hét felsőbb-világegyetem eljutott a fény és élet szakaszába, a Végleges Testületei kétségkívül közzéteszik majd a paradicsomi Istenségek célkitűzéseit, ahogy azokat a Háromsági Végleges meghatározta, és ahogy azok a Legfelsőbb Lényben erő-személyiségként egyesültek.

5 ¶ A múlt és a jövő örökkévalóságának minden mérhetetlen világegyetemi fejlődésében észleljük az Egyetemes Atya felfogha-

tó elemeinek kiterjedését. Figyelembe véve a VAGYOK lényegét, bölcseleti kitételként fogadjuk el azt, hogy ő átjárja a teljes végtelenséget, de egyetlen teremtmény sem képes tapasztalati úton értelmezni egy ilyen kitételt. A világegyetemek tágulásával, és amint a gravitáció és a szeretet eljut az idő-szerveződésű térbe, egyre többet és többet érthetünk meg az Első Forrás és Középpont lényegéről. Megfigyeljük a gravitációs hatásokat, amint behatolnak a Korlátlan Abszolút tér-jelenlétébe, és észleljük a szellem-teremtmények kifejlődését és kiterjedését az Istenségi Abszolút isteniségi jelenlétén belül, miközben mind a mindenségrendi, mind a szellem-evolúció az elme és a tapasztalás révén a Legfelsőbb Lényként egye-

sül a véges istenségi szinteken és a Háromsági Véglegesként hangolódik össze a tapasztalás-meghaladó szinteken.

4. VÉGLEGES NEGYEDRENDŰ EGYSÉGESÜLÉS

[1] A paradicsomi Háromság természetesen végez összehangolást végleges értelemben, de működése e tekintetben ön-korlátozó abszolútnak minősül; az élményelvi Háromsági Végleges tapasztalás-meghaladóként hangolja össze a tapasztalás-meghaladót. Az örök jövőben ez az élményelvi Háromság az egység növelésén keresztül egyre teljesebb működésre fogja bírni a Végleges Istenség meglényegülő jelenlétét.

[2] Míg a Háromsági Végleges rendeltetése a teljes teremtésösszesség összehangolása, ad-

dig a Végleges Isten a világmindenségnek irányt mutató tapasztalás-meghaladó hatalom-megszemélyesülés. A Végleges egyre teljesebb meglényegülése maga után vonja a teljes teremtésösszesség kiteljesedését és e tapasztalás-meghaladó Istenség megjelenését a maga teljességében.

3 Hogy milyen változások fognak bekövetkezni a Végleges teljes megjelenésével, azt nem tudjuk. De miként a Legfelsőbb ma jelen van szellemileg és személyesen a Havonában, úgy ott van a Végleges is, bár jelenléte abszonit és személyes-feletti jellegű. És ti már tájékoztatást kaptatok a Végleges Korlátozott Helyetteseinek létezéséről, bár nem közöltünk adatokat az ő jelenlegi hollétükről vagy rendeltetésükről.

[4] Viszont, függetlenül a Végleges Istenség megjelenésének igazgatási jellegű következményeitől, az ő tapasztalás-meghaladó isteniségének személyes értékeit megtapasztalhatják majd mindazok a személyiségek, akik részt vesznek ezen Istenség-szint megjelenítésében. A véges érzékfeletti meghaladása csak a végleges eléréséhez vezethet. A Végleges Isten a teret és időt meghaladva létezik, mindazonáltal abszolútat el nem érő is, függetlenül attól, hogy megvannak a képességei az abszolútokkal való működési társulásra.

5. MELLÉRENDELT-ABSZOLÚT VAGY ÖTÖDRENDŰ TÁRSULÁS

[1] A Végleges a tapasztalás-meghaladó valóság csúcspontja, éppen úgy, ahogy a Leg-

felsőbb az evolúciós-tapasztalati valóság pillérfője. És e két élményelvi Istenség tényleges megjelenése alkotja annak alapját, hogy létrejöjjön a második élményelvi Háromság. Ez a Háromsági Abszolút, vagyis a Legfelsőbb Istennek, a Végleges Istennek és a ki nem nyilatkoztatott Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtójának egyesülése. És ez a Háromság elvben képes a magvábanvaló lényegű Abszolútok — az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan — megelevenítésére. De e Háromsági Abszolút végleges megformálódására csak azután kerülhet sor, miután végbement a világmindenség kiteljesedett evolúciója, a Havonától a negyedik és legkülső térszintig.

2 Világosan kell látni, hogy ezek az él-

ményelvi Háromságok egymással páronként összefüggnek, nem csak az élményelvi Isteniség személyiségjegyei szempontjából, hanem minden egyéb, az általuk elért Istenség-egységre érvényes nem-személyiségi jellemző szempontjából is. Bár ez a beszámoló elsősorban a mindenségrend egyesítésének személyes szakaszaival foglalkozik, azonban az is igaz, hogy a világegyetemek mindenségének személytelen vonatkozásai rendeltetésük szerint hasonlóképpen egységesülni fognak, miként azt jól példázza a Legfelsőbb Lény evolúciójával összefüggésben jelenleg folyó erő-személyiségi egységbe rendeződés. A Legfelsőbb szellem-személyi tulajdonságai elválaszthatatlanok a Mindenható erő-előjogaitól, és mindkettőt

kiegészíti a Legfelsőbb elme ismeretlen potenciálja. A Végleges Isten sem képzelhető el a Végleges Istenség nem-személyes tulajdonságaival nem bíró személynek. És az abszolút szinten az Istenségi és a Korlátlan Abszolútok elválaszthatatlanok és megkülönböztethetetlenek egymástól az Egyetemes Abszolút jelenlétében.

3 A háromságok magukban és maguktól fogva nem személyesek, de nem is összeférhetetlenek a személyiséggel. Társas értelemben inkább magukba foglalják a személyiséget, és a személytelen feladatköreikkel kapcsolódnak hozzá. Vagyis a háromságok mindig *istenség* valóságok, de sohasem *személyiség* valóságok. Valamely háromság személyiségjegyeit az egyes tagok hordoz-

zák, és különálló személyekként *nem* minősülnek e háromságnak. Csak együttes egészként lehetnek háromság; ez a háromság *lényege.* De a háromság mindig tartalmazza az egész magába foglalt istenséget; a háromság istenség-egység.

[4] A három Abszolút — az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan — nem háromság, mivel egy sem istenség. Kizárólag az istenivé tett válhat háromsággá; minden egyéb társulás hármasegységnek vagy trioditának minősül.

6. ABSZOLÚT VAGY HATODRENDŰ EGYSÉGESÜLÉS

[1] A világmindenség jelenlegi potenciálja aligha abszolút, jóllehet a véglegeshez igen

közelinek minősíthető, és megítélésünk szerint lehetetlenség elérni az abszolút jelentéstartalmak-értékek teljes kinyilatkoztatását az abszolútat el nem érő mindenségrend keretein belül. Ezért aztán igencsak nagy nehézséget okoz a maga teljességében megfogalmazni a három Abszolút határtalan lehetőségeit, vagy akár csak megkísérelni az Abszolút Isten élményelvi megszemélyesülésének bemutatását az Istenségi Abszolút jelenleg személytelen szintjén.

2 A világmindenségi tér-színpad megfelelőnek tűnik a Legfelsőbb Lény tényleges megjelenésére, a Háromsági Végleges kialakulására és teljes működésére, a Végleges Isten meglényegülésére, és még akár a Háromsági Abszolút létének kezdetére is. De e

második élményelvi Háromság teljes működésére vonatkozó fogalmaink olyasmit feltételeznek, amely meghaladja még az oly tágas világmindenséget is.

3 Ha feltételezünk egy mindenségrendvégtelent — valamiféle korlátozhatatlan mindenségrendet a világmindenségen is túl — és ha elfogadjuk azt a feltételezést, hogy az Abszolút Háromság végső kifejlődése kint, egy ilyen, a véglegesen túli eseménytérben fog végbemenni, akkor vélelmezhető, hogy a Háromsági Abszolút kiteljesített szerepköre a végtelenség teremtéseiben fog végső megnyilvánulást nyerni és abszolút értelemben ténylegesül *az összes* magvábanvaló. A valóság örökké növekvő részterületeinek összehangolódása és társulása megkö-

zelíti majd az abszolút besorolású jelleget, mégpedig annak megfelelően, hogy az így csoportot alkotó részterületek milyen mértékben hordozzák magukban a teljes valóságot.

4 Más megfogalmazásban: A Háromsági Abszolút, miként a neve is mutatja, ténylegesen is abszolút a teljes működést tekintve. Nem tudjuk miként képes egy abszolút rendeltetési cél teljes kifejeződést elérni korlátozott, lehatárolt vagy más módon keretek közé szorított alapon. Ennélfogva fel kell tételeznünk, hogy bármely ilyen teljességi rendeltetési cél (magvában) korlátozatlanná válik. És az is nyilvánvalóvá válik, hogy a korlátozatlan egyúttal korlátlan is lesz, legalábbis minőségi értelemben, no-

ha a mennyiségi viszonyokat tekintve nem állíthatunk bizonyosat.

5 Egy valamiben azonban biztosak vagyunk: Míg a lételvi paradicsomi Háromság végtelen, és míg az élményelvi Háromsági Végleges nem éri el a végtelent, addig a Háromsági Abszolút már nem minősíthető ilyen könnyen. Ugyan keletkezésében és felépítésében élményelvi, egyértelműen hatást gyakorol a lehetségesség lételvi Abszolútjaira.

6 Bár igen kevéssé hasznos dolog az emberi elmének az ilyen elvont és emberfeletti fogalmak megragadására törekednie, mégis azt javasoljuk, hogy a Háromsági Abszolút örökkévalóság-cselekedetét tekintsétek úgy, mint a lehetségesség Abszolútjai

egyfajta megtapasztalhatóvá válásának tetőpontját. Ez ésszerű magyarázatnak tekinthető az Egyetemes Abszolút szempontjából, sőt talán még a Korlátlan Abszolút szempontjából is; azt mindenesetre tudjuk, hogy az Egyetemes Abszolút nem csak nyugvó és magvábanvaló, hanem társulást alkotó is a szó teljes istenségi értelmében. Azonban figyelembe véve az isteniség és a személyiség felfogható értékeit, e feltételezett történések maguk után vonják az Istenségi Abszolút megszemélyesülését és ama személyes-feletti értékek és személyesen túli jelentéstartalmak megjelenését, melyek az Abszolút Isten — a harmadik és egyben utolsó élményelvi Istenség — személyiségi kiteljesülésében

foglaltatnak.

7. A BETELJESÜLÉS VÉGLEGESSÉGE

[1] A végtelen valóság összehangolódásának megfogalmazásával kapcsolatos nehézségek részben abból a tényből adódnak, hogy minden ilyen eszme magába foglal valamennyit a világegyetemi fejlődés végleges-ségéből, valamiféle élményelvi megvalósulását mindannak, ami valaha is lehetséges. És az elképzelhetetlen, hogy a mennyiségi végtelenség valaha is teljesen megjelenhetne a véglegességben. Mindig lesznek olyan feltáratlan lehetőségek a három magvábanvaló Abszolútban, melyeket semmiféle tapasztalati fejlődésmennyiség sem képes kimeríteni. Az örökkévalóság önmaga, jóllehet abszolút, nem több, mint abszolút.

[2] A végső egységbe rendeződésnek még valamiféle kísérleti megfogalmazása sem választható el a korlátlan örökkévalóság gyümölcseitől, és ezért az gyakorlatilag sohasem lesz értelmezhető a belátható jövőben.

[3] ¶ A beteljesülést a paradicsomi Háromságot alkotó Istenségek akarata váltja ki; a beteljesülést ama három nagy magvábanvaló felmérhetetlensége váltja ki, melyek abszolútsága magába foglalja az összes jövőbeli fejlődési lehetőséget; a beteljesülést valószínűleg a Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtója hajtja végre, és ebben vélhetően közreműködik a háromsági abszolútbeli Legfelsőbb és a Végleges. Bármely élményelvi beteljesülést legalább részben megérthetik a tapasztaló teremtmények; de a végte-

len lételviekre hatást gyakorló beteljesülés aligha fogható fel. A véglegességi beteljesülés lételvi-élményelvi eredmény, mely láthatólag magába foglalja az Istenségi Abszolútat. Viszont az Istenségi Abszolút örökkévalósági viszonyban áll a Korlátlan Abszolúttal az Egyetemes Abszolút révén. És e három Abszolút, melyek tapasztalatiak a lehetőségek vonatkozásában és ténylegesen lételviek, sőt lévén korlátlanok, időtlenek, tér nélküliek, határtalanok és mérhetetlenek — valóban végtelenek.

4 A cél elérhetetlensége azonban nem teszi lehetetlenné bölcseleti elméletek alkotását ezekről a feltételezett beteljesülésekről. Az Istenségi Abszolút megjelenítése elérhető abszolút Istenként gyakorlatilag elképzel-

hetetlen; azonban az ilyen véglegesség-megvalósulás elméleti lehetőségként megmarad. A Korlátlan Abszolút bevonása valamiféle felfoghatatlan mindenségrend-végtelenbe mérhetetlenül messzire vezet a végtelen örökkévalóság-jövőben, ám maga a feltételezés mindenképpen érvényes marad. A halandók, a morontia lények, a szellemek, a véglegesrendűek, a Tapasztalattól Függetlenül Létezők és mások, valamint maguk a világegyetemek és a valóság minden más szakasza bizonnyal rendelkezik *magvában végleges beteljesüléssel, amely a lényegét tekintve abszolút;* abban viszont kételkedünk, hogy bármely lény vagy világegyetem minden vonatkozásban valaha is tökéletesen elérheti ezt a végzetet.

5 ¶ Függetlenül attól, hogy meddig juttok

el az Atya megértésében, mindig bele fogtok szédülni az Atya-VAGYOK ki nem nyilatkoztatott végtelenségébe, melynek megismerhetetlen mértéke mindig kifürkészhetetlen és felfoghatatlan marad az örökkévalóság minden körében. Függetlenül attól, hogy mennyit értek el Istenből, mindig rengeteg olyan dolog marad őbelőle, melynek létezéséről még csak sejtelmetek sem lehet. És mi úgy hisszük, hogy ez éppúgy igaz a tapasztalás-meghaladó szintekre, mint a véges létezési területekre. Az Isten utáni kutatás sohasem ér véget.

[6] Az a tény, hogy Isten teljes elérése képtelenség, nem szabad, hogy elbátortalanítsa a világegyetemi teremtményeket; épp ellenkezőleg, elérhetitek és el is fogjátok ér-

ni a Hétszeres, a Legfelsőbb és a Végleges Istenség-szintjeit, melyek ugyanazt jelentik számotokra, mint amit az Atya Isten végtelen megismerése jelent az Örökkévaló Fiúnak és az Együttes Cselekvőnek az örökkévalósági létezésük abszolút szintjén. Nem a teremtmények bosszantása érdekében állítjuk, de az Isten végtelensége a legfőbb biztosíték arra, hogy a személyiség jövőbeli végtelen felemelkedése során mindig megtalálhatja azokat a személyiségfejlődési lehetőségeket és Istenség-társulásokat, melyeket még az örökkévalóság sem meríthet ki és vehet el.

7 ¶ A nagy világegyetem véges teremtményei számára a világmindenség fogalma jó közelítéssel végtelennek tűnik, de kétségte-

len, hogy annak abszonit építészei érzékelik a kapcsolódását a jövőbeli és elképzelhetetlen fejleményekhez a vég nélküli VAGYOK-on belül. Még maga a tér is csak végleges jellegű, a csendes középtéri körzetek viszonylagos abszolútságán *belüli* sajátosságú.

8 Az egész világmindenség végső kiteljesülésének a végtelen jövőbeli, felfoghatatlanul távoli pillanatában kétségkívül visszatekinthetünk majd mi mindannyian annak egész történetére, mintha csak a kezdete, egyszerűen a megteremtése lenne egyfajta véges és tapasztalás-meghaladó alapozásnak egy még nagyobb és még lélegzetelállítóbb átalakuláshoz az ismeretlen végtelenségben. Ebben a jövőbeli örök pillanatban a világmindenség még mindig fiatalosnak fog tűnni;

valójában mindig fiatal marad a soha véget nem érő örökkévalóság korlátlan lehetőségeinek tükrében.

9 ¶ A végtelen beteljesülés elérésének valószínűtlensége egyáltalán nem jelenti azt, hogy nem is érdemes foglalkozni e beteljesülés gondolatával, és mi habozás nélkül kijelentjük, hogy ha a három abszolút magvábanvaló valaha is teljes mértékben ténylegessé válik, akkor lehetővé fog válni a teljes valóság végső egységesülésének megértése. E fejlődés által előidézett beteljesülés alapja a Korlátlan, az Egyetemes és az Istenségi Abszolút, vagyis a három magvábanvaló teljes ténylegesülése, akiknek egyesülése alkotja a VAGYOK rejtelmét, az örökkévalóság függőben lévő valóságait, az összes jö-

vendő el nem határozott lehetőségeit és még sok egyebet.

10 Ezek az eshetőségek elég távoliak ahhoz, hogy csak a legrövidebben foglalkozzunk velük; azonban a három Háromság működési rendjeiben, személyiségeiben és társulásaiban úgy hisszük kimutathatjuk az Atya-VAGYOK hét abszolút szakasza újraegyesülésének elméleti lehetőségét. És ez vezet el minket magához a háromszoros Háromság fogalmához, mely magába foglalja a lételvi besorolású paradicsomi Háromságot és a két később megjelenő élményelvi jellegű és eredetű Háromságot.

8. A HÁROMSÁGOK HÁROMSÁGA

[1] A Háromságok Háromságának természetét nehéz bemutatni az emberi elme számára; a Háromságok Háromsága az élményelvi végtelenség teljességének tényleges összegződése, miként az megnyilatkozik az örökkévalóság értelmezésének elméleti végtelenségében. Az élményelvi végtelen azonosul a lételvi végtelennel a Háromságok Háromságában, és e kettő egy az elő-élményelvi, lételvi-előtti VAGYOK-ban. A Háromságok Háromsága mindannak végső kifejeződése, ami a tizenöt hármasegységben és a társult trioditákban foglaltatik. A véglegességeket nehezen érthetik meg a viszonylagosan létező lények, legyenek bár lételviek vagy élményelviek; ezért mindezeket viszonylagos

fogalmakként kell bemutatnunk.

2 A Háromságok Háromsága különböző szakaszokban létezik. Tartalmaz lehetőségeket, valószínűségeket és még a jóval az emberi szint felett állók képzeletét is megrendítő, elkerülhetetlen dolgokat is. A mennyei bölcselők által valószínűleg nem is sejtett vonatkozásai is vannak, mivel ezek a sajátosságok már a hármasegységekben találhatók, és a hármasegységek végső soron feltárhatatlanok.

3 Sokféleképpen bemutatható a Háromságok Háromsága. Mi a háromszintű megközelítést választjuk, melynek lényege a következő:

4 1. A három Háromság szintje.

5 2. Az élményelvi Istenség szintje.

6 3. A VAGYOK szintje.

7 ¶ Ezek rendre egyre nagyobb mértékű egyesülést mutatnak. Gyakorlatilag a Háromságok Háromsága az első szint, míg a második és a harmadik szint az elsőnek az egyesülési leszármaztatása.

8 ¶ AZ ELSŐ SZINT: Úgy gondoljuk, hogy ezen a társulási alapszinten a három Háromság tökéletes összhangban, bár Istenségszemélyiségi csoportokat különállóan alkotva működik.

9 1. *A paradicsomi Háromság,* vagyis a három paradicsomi Istenség — az Atya, a Fiú és a Szellem — társulása. Emlékeztetünk arra, hogy a paradicsomi Háromság hármas működést jelent — azaz abszolút, tapasztalás-meghaladó (a Véglegesség Háromsá-

ga) és véges (a Felsőség Háromsága) működést. A paradicsomi Háromság ezek egyike és mind együtt is az idő bármely és minden pillanatában.

10 ¶ 2. *A Végleges Háromság.* Ez a Legfelsőbb Teremtők, a Legfelsőbb Isten és a Világmindenség Építészeinek istenség-társulása. Noha a fentiek megfelelően mutatják be eme Háromság isteniségi jellemzőit, meg kell jegyeznünk, hogy e Háromságnak vannak egyéb szakaszai is, melyek azonban tökéletesen összhangban lévőnek tűnnek az isteniségi jellemzőkkel.

11 ¶ 3. *Az Abszolút Háromság.* E csoportosítás foglalja magába a Legfelsőbb Istent, a Végleges Istent és a Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtóját minden isteniségi ér-

ték szempontjából. E hármas csoport bizonyos szakaszai összefüggésbe hozhatók a nem-isteniségi értékekkel a táguló mindenségrendben. De ezek éppen úgy egyesülnek az isteniségi szakaszokkal, miként az élményelvi Istenségek erő- és személyiségjegyei is részt vesznek jelenleg az élményelvi egységbe rendeződésben.

12 ¶ E három Háromságnak a Háromságok Háromságában való társulása teremti meg a valóság korlátlan, szerves összekapcsolódásának lehetőségét. E csoport magába foglal okokat, átmeneti besorolású és végleges dolgokat; kezdeményezőket, tervezőket és végrehajtókat; kezdeteket, létezéseket és beteljesüléseket. Az Atya-Fiú közösség Fiú-Szellem, ez után pedig Szellem-Legfelsőbb

közösséggé alakult, majd pedig Legfelsőbb-Végleges és Végleges-Abszolút, s ez után Abszolút és Atya-Végtelen közösség jött létre — ezzel teljesedett ki a valóságkör. Egyéb szakaszokban ehhez hasonlóan, bár nem ilyen közvetlen összefüggésben az isteniséggel és a személyiséggel, teljesíti ki önmagában az Első Nagy Forrás és Középpont a valóság korlátlanságát az örökkévalósági körben, az önmagától való létezés abszolútságától kiindulva az önkinyilatkoztatás végtelenségén keresztül az ön-kiteljesítés véglegességéig — a lételviek abszolútjától az élményelviek véglegességéig.

13 ¶ A MÁSODIK SZINT: A három Háromság összehangolódása szükségszerűen maga után vonja az élményelvi Istenségek társu-

lási jellegű egyesülését, akik e Háromságokkal eredetükben társultaknak minősülnek. E második szint jellegét nemegyszer a következőképpen jellemeztük:

14 1. *A Legfelsőbb.* Ez a paradicsomi Háromság és a paradicsomi Istenségek Teremtő-Alkotó gyermekeinek tapasztalási viszonylatban értelmezett egységének istenségi következménye. A Legfelsőbb a véges fejlődés első szakasza lezárulásának istenségi megtestesülése.

15 ¶ 2. *A Végleges.* Ez a második Háromság meglényegült egységének istenségi következménye, az isteniség tapasztalás-meghaladó és abszonit megszemélyesülése. A Végleges számos minőség változatosnak tekintett egységében áll fenn, és az erről al-

kotott emberi fogalomba célszerű beleérteni legalább azokat a véglegességi szakaszokat, melyek szabályozó-irányító, személyesen megtapasztalható és egyesülésre törő jellegűek, de számos további jellemzője is van a meglényegült Istenségnek. A Végleges és a Legfelsőbb összevethető ugyan, azonban nem azonosak, és a Végleges nem is pusztán a Legfelsőbb kiterjesztése.

16 ¶ 3. *Az Abszolút.* A Háromságok Háromságának második szintje harmadik tagjának mibenlétére számos elmélet létezik. A Háromsági Abszolút végső rendeltetésének személyiségi következményeként az Abszolút Istennek kétségkívül része van ebben a társulásban, sőt az Istenségi Abszolút örökkévalósági besorolású lételvi valóság.

[17] Fogalmilag az okozza a fő nehézséget e harmadik tag jellemzésében, hogy egy ilyen tagság feltételezése csak egy Abszolútat enged meg. Elméletileg, ha ilyen esemény bekövetkezne, akkor tanúi lehetnénk a három Abszolút egyként való *élményelvi* egyesülésének. Nekünk pedig azt tanították, hogy a végtelenségben és *lételvi* értelemben csupán egyetlen Abszolút van. Noha a legkevésbé sem világos, hogy ki lehet ez a harmadik tag, azért gyakran feltételezik, hogy e tag az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan Abszolútból kerülhet ki, mégpedig valamiféle elképzelhetetlen viszonylatú és mindenségrendi megnyilvánulási formában. Természetesen a Háromságok Háromsága aligha teljesítheti ki működését a három Abszo-

lút teljes egyesülése hiányában, és a három Abszolút aligha egyesülhet az összes végtelen magvábanvaló dolog teljes meglényegülése hiányában.

18 Valószínűleg akkor torzítunk az igazságon a legkevesebbet, ha a Háromságok Háromságának harmadik tagját úgy tekintjük, mint az Egyetemes Abszolútot, feltéve, hogy ebben az értelemben az Egyetemest nem csak nyugvónak és magvábanvalónak, hanem társulást alkotónak is értelmezzük. Azonban még mindig nem vagyunk képesek érzékelni mindennek a teljes-Istenség működésének alkotó és fejlődési megjelenéséhez fűződő viszonyát.

19 Bár a Háromságok Háromságáról nehéz teljes képet alkotni, azonban részlegesen el-

képzelni már nem ilyen nehéz. Ha a Háromságok Háromságának második szintjét alapvetően személyesnek fogjuk fel, akkor könnyen elfogadható a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és az Abszolút Isten egysége úgy, mint a szóban forgó élményelvi Istenségek elődjét alkotó személyes Háromságok egységének személyes tükröződése. Megkockáztatjuk azt a véleményt, hogy e három élményelvi Istenség nyilván egyesülni fog a második szinten, mint az első szintet alkotó, őket megelőző és ok-keltő Háromságok növekvő egységének közvetlen következménye.

[20] Az első szint három Háromságból áll; a második szint a tapasztalati úton kifejlődött, élményelvileg meglényegült és élményelvi-

lételvi Istenség-személyiségek személyiségtársulásaként létezik. És a Háromságok Háromságának teljes fogalmi megértésével kapcsolatban felmerülő minden nehézség ellenére e három Istenség személyes társulása a második szinten Madzseszton isteni lényegűvé válásának jelenségében nyilatkoztatott ki a mi világegyetemi korszakunkban, akinek a második szinten való ténylegesülését az Istenségi Abszolút tette lehetővé a Véglegesen keresztül hatva és a Legfelsőbb Lény eredendő alkotó parancsa következtében.

[21] A HARMADIK SZINT: A Háromságok Háromságának második szintjéről alkotott általános elméletekben benne foglaltatik az összes olyan valóság minden szakaszának

kölcsönös viszonya, amely a teljes végtelenségben van, volt vagy éppen valaha is lehet. A Legfelsőbb Lény nem csak szellem, hanem elme, erő és tapasztalás is. A Végleges mindez és még sokkal több is, míg az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan Abszolút egylényegének egységes értelmezésében magába foglalja a teljes valóság értelmezésének abszolút véglegességét is.

[22] A Legfelsőbb, a Végleges és a teljes Abszolút egyesülésében megtörténhet ama végtelenségi jellemzőknek az újraegyesülése, melyeket eredetileg a VAGYOK osztott meg, és amelyek eredménye a Végtelenség Hét Abszolútjának megjelenése. Ugyan a világegyetemi bölcselők ezt a lehető legvalószínűtlenebb dolognak tartják, mégis gyakran

feltesszük magunknak a kérdést: Ha a Háromságok Háromságának második szintje valaha is eléri a háromság-egységet, akkor vajon mi fog történni egy ilyen istenség-egység létrejöttének következtében? Nem tudjuk, de bízunk abban, hogy ez közvetlenül el fog vezetni a VAGYOK-nak mint a tapasztalásilag elérhetőnek a megjelenéséhez. A személyiséggel bíró lények szemszögéből ez azt is jelentheti, hogy ekkor a megismerhetetlen VAGYOK megtapasztalhatóvá vált úgy, mint az Atya-Végtelen. Az már más kérdés, hogy vajon mit jelenthetnek mindezek az abszolút beteljesülések nem-személyiségi nézőpontból, és ez természetesen csak az örökkévalóságban derülhet ki. De abból kiindulva, ahogyan mi, mint személyiség-

gel rendelkező teremtmények ezeket a távoli eshetőségeket szemléljük, arra következteztünk, hogy minden személyiség végső beteljesülése nem más, mint ugyanezen személyiségek Egyetemes Atyjának végleges megismerése.

[23] Ahogy mi bölcseletileg értelmezzük a VAGYOK lényegét a múlt-örökkévalóságban, az alapján állítható, hogy ő egyedül létezik, nincs senki és semmi őmellette. Ha viszont a jövő örökkévalóságába tekintünk, akkor nem látunk lehetőséget arra, hogy a VAGYOK mint lételvi dolog valamennyit is változhatna, de hajlunk annak megelőlegezésére, hogy hatalmas mértékű élményelvi szétválás fog végbemenni. A VAGYOK ilyen értelmezése teljes önmegvalósítást té-

telez fel — vagyis magába foglalja a VAGYOK ön-kinyilatkoztatásában az akaratuk útján résztvevő személyiségek korlátlan számosságú galaxisait, akik mindörökre abszolút akarati részei maradnak a teljes végtelenségnek, az abszolút Atya végleges rendű fiai maradnak.

9. LÉTELVI VÉGTELEN EGYESÜLÉS

[1] A Háromságok Háromságának felfogásában feltételezzük a korlátlan valóság lehetséges élményelvi egyesülését, és néha még azt is feltesszük, hogy mindez a roppant távoli örökkévalóság végső messzeségében fog megjelenni. Ugyanakkor épp a mostani világegyetemi korszakban van egyfajta tényleges és jelenvaló végtelenség-egyesülés, mi-

ként minden más múltbéli és jövőbeli világegyetemi korszakokban is van; ez az egyesülés lételvi a paradicsomi Háromságban. A végtelenség-egyesülés mint élményelvi valóság elképzelhetetlenül távoli, de a jelenlegi világegyetemi létezést korlátlan végtelenség-egység uralja s ez a minden valóság széttartó elemeit lételvi fenségességgel egyesíti, ami *abszolút*.

[2] A végtelen egyesülésnek a beteljesült örökkévalóság véglegességi szintjein való értelmezésére irányuló próbálkozásuk során a véges teremtmények az önnön véges létezésük értelmi korlátaival szembesülnek. Az idő, a tér és a tapasztalás mind korlátozza a teremtményi fogalomalkotást; és mégis, az idő nélkül, a tértől elvonatkoztatva

és a tapasztalás hiányában egyetlen teremtmény sem értheti meg még részben sem a világegyetemi valóságot. Az idő érzékelésére való képesség hiányában egyetlen evolúciós teremtmény sem képes felfogni az egymásra következés összefüggéseit. A tér érzékelésére való képesség nélkül a teremtmények nem értelmezhetik az egyidejűség viszonyait. Tapasztalás nélkül pedig az evolúciós teremtmények nem is létezhetnek; igazán csak a Végtelenség Hét Abszolútja haladja meg a tapasztalást, de még ezek is élményelvi jelleget mutatnak bizonyos szakaszokban.

3 Az idő, a tér és a tapasztalás jelenti az ember számára a legnagyobb segítséget a viszonylagos valóságérzékelésben és egyúttal

ezek gátolják a leginkább a teljes valóságérzékelést. A halandók és sok más világegyetemi teremtmény-társaik szükségképpen úgy gondolnak a magvábanvaló dolgokra, mint amelyek a térben ténylegesülnek és a kiteljesülésig fejlődnek az időben, de ez a teljes folyamat valójában olyan téridő jelenség, mely nem ténylegesen zajlik a Paradicsomon és az örökkévalóságban. Az abszolút szinten nincs idő, sem tér; ott minden magvábanvaló ténylegesként érzékelhető.

4 Az összes valóság egyesülése, történjen meg ebben a világegyetemi korszakban vagy akár egy másikban, fogalmilag alapvetően kettős jellegű: lételvi és élményelvi. Ez az egység a Háromságok Háromságában vég-

bemenő tapasztalási meglényegülés eredménye, de e hármas Háromság nyilvánvaló megjelenésének foka egyenes arányban áll a valóság határainak és tökéletlenségének eltűnésével a mindenségrendben. Ugyanakkor a valóság teljes egységesülése korlátlanul, örökmód és lételvileg jelen van a paradicsomi Háromságban, amelyen belül a végtelen valóság a jelenlegi világegyetemi pillanatban abszolút mértékben egyesült.

5 ¶ Az élményelvi és a lételvi nézőpontokból eredő látszólagos ellentmondás megléte elkerülhetetlen és részben abból a tényből következik, hogy a paradicsomi Háromság is és a Háromságok Háromsága is örökkévalósági viszonyt jelent, melyet a halandók csak tér-idő viszonylatként képesek érzékel-

ni. A Háromságok Háromságának fokozatos tapasztalási megjelenését jelölő emberi fogalom — az időbeli nézőpont — kiegészítendő azzal az alapfeltevéssel, hogy már ez *maga* a ténylegessé válás — az örökkévalósági nézőpont. De vajon hogyan egyeztethető össze e két nézőpont? A véges halandóknak azt javasoljuk, hogy fogadják el azt az igazságot, miszerint a paradicsomi Háromság a végtelenség lételvi egyesülése, és hogy az élményelvi Háromságok Háromsága tényleges jelenlétét és kiteljesedett megnyilvánulását részben a következőkből eredő kölcsönös torzulás miatt nem képesek érzékelni:

6 1. A korlátolt emberi nézőpont, az embernek az a fogyatékossága, hogy nem ké-

pes megragadni a korlátlan örökkévalóság fogalmát.

7 2. A tökéletlen emberi helyzet, annak távolsága a tapasztalásbeli valóságok abszolút szintjétől.

8 3. Az emberi létezés célja, vagyis az a tény, hogy az emberiségnek a rendeltetése szerint tapasztalva kell fejlődnie, és ezért alapvetően és szervesen függnie kell a tapasztalástól. Kizárólag egy Abszolút lehet egyszerre lételvi és élményelvi.

9 ¶ Az Egyetemes Atya a paradicsomi Háromságban nem más, mint a Háromságok Háromságának VAGYOK-ja, és a véges korlátokból ered az, hogy az Atya végtelenként nem tapasztalható meg. A *lételvi*, egyedülálló, elő-háromsági el nem érhető VAGYOK

fogalma és az *élményelvi* háromságok-háromsága-utáni és elérhető VAGYOK alaptétele egy és ugyanaz a feltevés; ténylegesen semmi sem változott a Végtelenben; minden feltárt változásnak oka a valóságérzékelésre és a mindenségrendi meglátásra megnövekedett képesség.

10 A VAGYOK-nak végső soron minden lételvi *előtt* és minden élményelvi *után* kell léteznie. Ezek a fogalmak talán nem világítják meg az örökkévalóság és a végtelenség látszólagos ellentmondásait az emberi elme számára, de legalább arra késztetik az ilyen véges értelmi képességű lényeket, hogy újra megpróbáljanak megbirkózni ezekkel a soha meg nem szűnő problémákkal, azokkal a problémákkal, melyek még a Szalvingtonon

is foglalkoztatni fognak benneteket és még később is, amikor eljuttok a végleges rendre és még azután is, vagyis végig a véget nem érő jövőbeli örök létpályátokon a kiterjedő világegyetemekben.

11 ¶ Előbb vagy utóbb minden világegyetemi személyiség lassan ráébred arra, hogy az örökkévalóság utáni végső kutatás nem más, mint a végtelenség véget nem érő felfedezése, soha véget nem érő felfedező utazás az Első Forrás és Középpont abszolútságába. Előbb vagy utóbb mindannyiunkban tudatosul az, hogy minden teremtményi növekedés az Atyával való azonosulás mértékével arányos. Megértjük végül, hogy az Isten akaratának megélése adja az örök útlevelet magának a végtelenségnek a végtelen lehe-

tőségéhez. A halandók egyszer majd megértik, hogy a Végtelen keresése egyenes arányban áll az Atyához hasonlatossá válás mértékével, és hogy az Atya valóságai ebben a világegyetemi korszakban az isteniségi vonásokban nyilatkoznak meg. És ezeket az isteniségi jellemvonásokat személyesen a világegyetemi teremtmények veszik fel az istenmódon való élet tapasztalásában, és istenmód élni annyit jelent, mint az Isten akaratát ténylegesen megélni.

[12] Az anyagi, evolúciós, véges teremtmények számára az Atya akaratának megélésére épített élet közvetlenül elvezet a szellemi felsőséghez a személyiségi színtéren, és az ilyen teremtményeket egy lépéssel közelebb viszi az Atya-Végtelen megértéséhez. Az

ilyen Atya-élet az igazságon alapul, a szépségre fogékony és jóság-uralta. Az Istent ismerő ilyen személy a bensőjében az istenimádat révén világosodik meg, kifelé pedig az összes személyiség egyetemes testvériségének teljes odaadással végzett szolgálatának, irgalom kitöltötte és szeretet hajtotta szolgáló segédkezésnek szenteli magát, s eközben mindezek az életelemek az örökké fejlődő személyiségben egyesülnek a mindenségrendi bölcsesség, az önmegvalósítás, az Isten-keresés és az Atya-imádat egyre magasabb szintjein.

13 [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

107. ÍRÁS

A GONDOLATIGAZÍTÓK EREDETE ÉSTERMÉSZETE

BÁR az Egyetemes Atya személyesen a Paradicsomon, a világegyetemek kellős közepében lakozik, egyúttal ténylegesen is jelen van a tér világain az ő számtalan időgyermekének elméjében, mivel ő mint a Titkos Nevelő lakozik bennük. Az örökkévaló Atya egyszerre a legtávolabb van a bolygókon élő halandó fiaitól és ugyanakkor a legközvetlenebb viszonyban is van velük.

[2] Az Igazítók jelentik az Atya szeretetének tényleges megtestesülését az emberek lelkében; ők képezik az ember örök létpályájának

a halandói elmébe zárt valóságos ígéretét; ők alkotják az ember tökéletessé vált végleges rendű személyiségének lényegét, melyet a halandó előzetesen megtapasztalhat az időben, amint fokozatosan elsajátítja az Atya akaratának megéléséhez vezető isteni módszert, ahogy lépésről lépésre haladva a világegyetemek során át tartó felemelkedésben végül eléri a paradicsomi Atyjának isteni jelenlétét.

3 Az Isten, miután megparancsolta az embernek, hogy legyen éppoly tökéletes, mint ő, az Igazítóként alászállt a teremtményéhez azért, hogy társa legyen abban a tapasztalásban, amikor az ember a számára így elrendelt nagyszerű végzetét beteljesíti. Az emberi elmében lakozó Isten-rész teljes és kor-

látlan biztosítéka annak, hogy az ember képes megtalálni az Egyetemes Atyát ezzel az isteni Igazítóval társulva, mely Istentől jött el az ember megtalálására és az ember Isten fiává fogadására már a húsvér testben töltött időkben.

[4] Bármely halandó, aki látta a Teremtő Fiút, az látta az Egyetemes Atyát, és akiben isteni Igazító lakozik, abban a paradicsomi Atya lakozik. Minden halandó, aki tudatosan vagy nem tudatosan, de követi a benne lakozó Igazítót, összhangban él az Isten akaratával. Az Igazító jelenlétének tudata az Isten jelenlétének tudata. Az Igazító örök eggyé kapcsolódása az ember evolúciós lelkével nem más, mint az Istennel mint világegyetemi Istenség-társsal való örök egyesü-

lésnek a tényleges megtapasztalása.

5 Az Igazító teremti meg az emberben azt az olthatatlan vágyakozást és szüntelen sóvárgást, hogy olyan akarjon lenni, mint az Isten, elérje a Paradicsomot, és ott, az Istenség tényleges személye előtt az isteni ajándék végtelen forrását imádja. Az Igazító az élő jelenlét, mely ténylegesen összeköti a halandó fiút az ő paradicsomi Atyjával és egyre közelebb és közelebb vonja őt az Atyához. Az Igazító a mi egyensúlyteremtőnk, mely kiegyenlíti azt a hatalmas világegyetemi feszültséget, amely egyrészt az embernek az Istentől való távolságából, másrészt az örökkévaló Atya egyetemességével szemben az ember részlegességéből ered.

6 Az Igazító egy végtelen lény abszolút lé-

nyege, mely egy véges teremtmény elméjének börtönébe záratik, és aki az adott halandó választásától függően beteljesítheti Isten és ember ezen ideigvaló egyesülését, és ténylegesen létrehozhat egy új lényrendet a véget nem érő világegyetemi szolgálatra. Az Igazító az isteni világegyetemi valóságként a maga valójában jeleníti meg azt az igazságot, hogy az Isten az ember Atyja. Az Igazító az ember tévedhetetlen mindenségrendi iránytűje, mely mindig és hibátlanul Isten irányába kormányozza a lelket.

7 ¶ Az evolúciós világokon a saját akarattal bíró teremtmények három főbb létfejlődési szakaszon mennek át: Az Igazító megérkezésétől a viszonylag teljes kifejlődésig, vagyis az Urantián eltöltött mintegy húsz évig

a Nevelőket néha Gondolat-átalakítók elnevezéssel illetik. Innentől a megfontoltság életszakaszába való lépésig, vagyis nagyjából a negyvenedik évig a Titkos Nevelőket Gondolatigazítóknak hívják. Ezt követően egészen a húsvér test kötelékétől való megszabadulásig gyakran a Gondolatszabályozók elnevezést alkalmazzák rájuk. A halandólét e három szakaszának semmilyen kapcsolata sincs az Igazító három fejlődési szakaszával, mely az elme-kettőződési és lélekfejlődési folyamatot jellemzi.

1. A GONDOLATIGAZÍTÓK EREDETE

[1] Mivel a Gondolatigazítók az eredeti Istenség lényegét alkotják, ezért nem vállalkozhat senki sem a természetük és eredetük mér-

tékadó jellemzésére; én is csak a szalvingtoni hagyományokról és az uverszai elméletekről tehetek említést; csak azt magyarázhatom el, hogy mi hogyan tekintjük ezeket a Titkos Nevelőket és társ-entitásaikat a nagy világegyetemben.

2 A Gondolatigazítók adományozásának módjával kapcsolatban ugyan vannak véleménykülönbségek, az eredetüket illetően azonban nincsenek; mindenki egyetért abban, hogy közvetlenül az Egyetemes Atyától, az Első Forrástól és Középponttól érkeznek. Ők nem teremtett lények; ők részekre bontásból származó entitások, melyek a végtelen Isten tényleges jelenlétét alkotják. Számos nem ismertetett társukkal együtt az Igazítók valójában osztatlan és összevegyü-

letlen isteniséget alkotnak, az Istenség korlátlan és gyöngítetlen részét képezik; Isten részei ők, és amennyire ezt meg tudjuk ítélni, *ők az Isten.*

3 Azt nem tudjuk, hogy mikor kezdik meg az Első Forrás és Középpont abszolútságától különvált létüket; a számukat sem ismerjük. Vajmi keveset tudunk a létpályájukról addig a pontig, amíg meg nem érkeznek az idő bolygóira azért, hogy emberi elmébe költözzenek, viszont innentől kezdve többékevésbé ismerjük a mindenségrendi fejlődésüket végig, amíg hármas végzetük közül az egyiket el nem érik: halandói felemelkedővel való eggyé kapcsolódás révén személyiség szerzése, az Egyetemes Atya parancsának eredményeképpen személyiség szerzé-

se, vagy a ma ismert gondolatigazítói kötelezettségek alóli felszabadulás.

4 Tudni nem tudjuk, de azért feltételezzük, hogy az Igazítók egyéniségivé válása a világegyetem kiteljesedésével és az Igazítóval való eggyé kapcsolódást igénylők számának folyamatos növekedésével arányosan folyik. Ám az is teljesen elképzelhető, hogy helytelenül tesszük, amikor számszerű nagyságrendet akarunk az Igazítókhoz rendelni; miként Isten maga, úgy az ő felfoghatatlan természetű eme szilánkjai lételvi értelemben szintén végtelenek lehetnek.

5 A Gondolatigazítók eredeztetésének módja az Egyetemes Atya egyik ismeretlen működéséhez köthető. Minden okunk meg van azt gondolni, hogy az Első Forrás és Közép-

pont egyik abszolút társának sincs köze az Atya szilánkok létrehozásához. Az Igazítók egyszerűen és örökmód az isteni ajándékok; részei Istennek és Istenből származnak, és olyanok, mint az Isten.

6 Az eggyé válásban társukként szereplő teremtményekhez fűződő viszonyukban nagyszerű szeretetet és szellemi segédkezést mutatnak, amely alapvetően megerősíti azt az állítást, hogy az Isten szellem. Ám ezen az érzékfeletti segédkezésen kívül sok egyéb dolog is történik, amiről az Urantián élő halandók sohasem szerezhettek tudomást. Nem teljesen értjük azt sem, hogy igazából mi is zajlik akkor, amikor az Egyetemes Atya önmagából ad, hogy az az idő teremtménye személyiségének részévé váljon. A paradi-

csomi véglegesrendűek felfelé tartó fejlődése sem bontakoztatta még ki az ember és az Isten e nagyszerű társulásában rejlő összes lehetőséget. Végső soron az Atya szilánkok szükségképp az abszolút Isten ajándékai ama teremtményeknek, akiknek a végzete az Isten mint abszolút elérésének lehetőségét magába foglalja.

7 ¶ Miként az Egyetemes Atya részekre bontja elő-személyes Istenségét, úgy alkot egyedi jellegű részeket a Végtelen szellem az ő előelme-szelleméből annak érdekében, hogy azok a szellem-egyesülési fajtájú továbbélő halandók kifejlődött lelkébe költözzenek és velük ténylegesen is eggyé kapcsolódjanak. Az Örökkévaló Fiú természete azonban nem osztható meg így; az Eredeti

Fiú szelleme kiáradt vagy elkülönülten személyes jellegű. A fiúi eggyé kapcsolódást megtapasztalt teremtményeket az Örökkévaló Fiú Teremtő Fiai szellemének egyedivé tett adományai egyesítik.

2. AZ IGAZÍTÓK CSOPORTOSÍTÁSA

[1] Az Igazítókat tiszta entitásként alakították egyedivé, és egytől egyig arra szánták őket, hogy vagy felszabaduljanak, vagy eggyé kapcsolódást éljenek meg, vagy Megszemélyesült Nevelővé váljanak. Úgy tudjuk, hogy a Gondolatigazítóknak hét rendjük van, jóllehet nem teljesen értjük ezeket az osztályokat. Rendszerint a következő osztályokat adjuk meg:

[2] ¶ 1. *Tiszta Igazítók* azok, amelyek az első rendeltetésüket teljesítik az örök tovább-

élést kereső evolúciós teremtmények elméiben. A Titkos Nevelők isteni természetükben örökmód hasonló jellegűek. Tapasztalati természetükben szintén nagyon hasonlók, amint először jönnek el Diviningtonból; az ezt követő élményelvi elkülönülésük a világegyetemi szolgálatban ténylegesen megszerzett tapasztalások eredménye.

3 ¶ 2. *Haladó Igazítók* azok, amelyek egy vagy több időszakot szolgáltak sajátakarattal bíró teremtményekkel olyan világokon, ahol a végső eggyé válásra az idő teremtményének személyazonossága és a Harmadik Forrás és Középpont helyi világegyetemi megnyilatkozása szellemének egyénisége alakított része között kerül sor.

4 ¶ 3. *Felsőbb Igazítók* azok a Nevelők,

amelyek az idő kalandját átélve szolgáltak az evolúciós világokon, de emberi társuk valamilyen oknál fogva elutasította az örök továbbélést, valamint azok, amelyek ezt követően újabb küldetésre jelöltettek ki más halandóban egy másik fejlődő világon. A felsőbb Igazító, mely ugyan semmivel sem istenibb, mint a tiszta Nevelő, több tapasztalatot gyűjtött, olyan dolgokat is meg tud tenni az emberi elmében, amire egy kevésbé tapasztalt Igazító nem képes.

5 ¶ 4. *Eltűnt Igazítók.* Ezen a ponton a legnagyobb erőfeszítéseink ellenére sem tudjuk követni a Titkos Nevelők pályafutását. A negyedik szakaszú szolgálattal kapcsolatban semmi bizonyosat nem tudunk. A melkizedekek azt tanítják, hogy a negyed-

szakaszú Igazítók önálló küldetésben vannak és a világegyetemek mindenségét járják. A Független Hírvivők hajlanak arra a feltételezésre, hogy az eltűnt Igazítók az Első Forrással és Középponttal együtt vannak, magával az Atyával való, felüdülést adó együttlét időszakát élik meg. Az pedig teljességgel lehetséges, hogy az Igazító a világmindenséget szeli s ezzel egyidejűleg a mindenütt-jelenvaló Atyával is együtt van.

6 ¶ 5. *Felszabadult Igazítók* azok a Titkos Nevelők, amelyeket örökre mentesítettek a fejlődő szférák halandói számára végzendő időbeli szolgálat alól. Hogy nekik mi lehet a rendeltetésük, azt nem tudjuk.

7 ¶ 6. *Eggyé kapcsolódást elért Igazítók* — véglegesrendűek — azok, amelyek eggyé

váltak a felsőbb-világegyetemi felemelkedő teremtménnyel, a Végleges Paradicsomi Testületébe bekerült, időbeli felemelkedők örök társai ők. A Gondolatigazító rendszerint eggyé kapcsolódik az időből jött felemelkedő halandóval, és ezzel a továbbélő halandóval együtt veszik nyilvántartásba az Aszendingtonon, illetőleg léptetik ki onnan; innentől a felemelkedő lény életpályáját járja. Úgy tűnik, hogy a felemelkedő, kifejlődő lélekkel való eggyé kapcsolódást követően az Igazító az abszolút lételvi világegyetemszintről a felemelkedő személyiséggel való működési társulás véges tapasztalati szintje felé mozdul el. Miközben megtartja az összes lételvi isteni sajátságát, az eggyé kapcsolódást elért Igazító elszakíthatatlanul

hozzákötődik a továbbélő halandó felemelkedői létpályájához.

8 ¶ 7. *Megszemélyesült Igazítók* azok, amelyek a megtestesült paradicsomi Fiakkal szolgáltak, azzal a számtalan Igazítóval együtt, amelyek rendkívüli tiszteletet vívtak ki a halandó lényekben végzett tevékenységük során, ám az adott halandók elutasították a továbbélést. Több okunk van azt hinni, hogy az ilyen Igazítók a szolgálat helye szerinti felsőbb-világegyetembeli Nappalok Elődeinek javaslatára személyesültek meg.

9 ¶ Sokféleképpen lehet e rejtélyes Istenszilánkokat csoportosítani: a világegyetemi küldetésük alapján, a halandó személyben eltöltött szolgálat sikerének mértéke szerint vagy talán még az eggyé kapcsolódást elérni

kívánó halandó faji eredete szerint is.

3. AZ IGAZÍTÓK DIVININGTONI OTTHONA

[1] Úgy látszik, hogy minden olyan világegyetemi tevékenységnek Divinington szent szférájában van a központja, amely kapcsolatban van a Titkos Nevelők szolgálatba küldésével, irányításával, vezetésével vagy a szolgálatból való visszahívásával a hét felsőbb-világegyetem bármelyike esetében. Tudomásom szerint eddig kizárólag az Igazítók és az Atya egyéb entitásai tartózkodtak ezen a szférán. Úgy tűnik, hogy számos eddig még ki nem nyilatkoztatott elő-személyes entitás osztja meg diviningtoni lakhelyét az Igazítókkal. Sejtésünk szerint ezek

a társentitások valamiképpen összefüggésbe hozhatók a Titkos Nevelők jelenlegi és a jövőbeni szolgálatával. De efelől bizonyosat nem tudunk.

2 Az Atyához megtérő Gondolatigazítók visszatérnek feltételezett eredetük területére, a Diviningtonra; és feltételezhetően e tapasztalás részeként ténylegesen is kapcsolatba lépnek az Atya paradicsomi személyiségével éppúgy, mint az Atya isteniségének különleges megnyilatkozásával, amely értesüléseink szerint e titkos szférán található.

3 Bár mind a hét titkos paradicsomi szféráról vannak ismereteink, kevesebbet tudunk Diviningtonról, mint a többi szféráról. A magasabb szellemi rendbe tartozó lények mindössze három isteni parancsolatot kap-

nak, s ezek a következők:

4 1. Mindig tanúsítsanak megfelelő tiszteletet a rangidősök és elöljáróik tapasztalatai és képességei iránt.

5 2. Mindig vegyék figyelembe a rangban alattuk állók és beosztottaik korlátait és tapasztalatlanságát.

6 3. Soha ne próbálkozzanak leszállni Divinington területén.

7 Sokszor töprengtem azon, hogy teljesen felesleges lenne Diviningtonra mennem; valószínűleg úgysem láthatnék meg egyetlen honos lényt sem a Megszemélyesült Igazítóktól eltekintve, őket pedig láttam már máshol is. Meglehetősen biztos vagyok abban, hogy számomra semmi igazán értékes vagy hasznos dolog nincs a Divingington-

non, semmi olyasmi, ami a gyarapodásom és a fejlődésem szempontjából lényeges lenne, különben nem lenne tilos odamennem.

8 Mivel igen keveset vagy egyáltalán semmit nem tudhatunk meg az Igazítók diviningtoni eredetéről, ezért ezer és egy más forrásból vagyunk kénytelenek információkat gyűjteni, és annak érdekében, hogy e tudásanyag információtartalmát növeljük, szükség van a felhalmozott adatok rendezésére, összekapcsolására és az összefüggések meghatározására.

9 A Gondolatigazítók helytállása és bölcsessége azt sugallja, hogy hihetetlenül mélyreható és alapos kiképzésen estek át. Mivel ők nem személyiségek, ezért a felkészítést a Divinington oktatási intézménye-

iben kell megkapniuk. Nyilván a különleges Megszemélyesült Igazítók alkotják a diviningtoni Igazító-képző tanhelyek oktató személyzetét. Azt pedig tudjuk, hogy ennek a központi és felügyelő testületnek az elnöke az a ma már Megszemélyesült Igazító, aki a Mihályok rendjéből való első paradicsomi Fiú Nevelője volt, amikor az teljesítette hétszeres alászállási küldetését a világegyeteme világainak fajai és népei érdekében.

[10] A meg nem személyesült Igazítókról valójában igen keveset tudunk; mi kizárólag a megszemélyesült rendekbe tartozókkal létesítünk kapcsolatot és érintkezünk. Ezeket mind a Diviningtonon szentelik fel és azonosításuk a nevük és nem a számuk alapján történik. A Megszemélyesült Igazítók állan-

dó lakhelye a Divinington; az a szent szféra az ő otthonuk. Csak az Egyetemes Atya parancsára hagyják el azt. Igen kevés található belőlük a helyi világegyetemek különböző részeiben, viszont annál többen vannak jelen a központi világegyetemben.

4. AZ IGAZÍTÓK TERMÉSZETE ÉS JELENLÉTE

[1] A Gondolatigazító isteni voltának kijelenthetőségéhez elegendő pusztán felismerni az eredeti természetüket. Igen valószínű, hogy az ilyen tiszta isteniség magába foglalja minden Istenség-jegy potenciáljának lényegét, amit csak az örökkévaló és végtelen paradicsomi Atya egyetemes jelenléte abszolút lényegének ilyen szilánkja magába foglalhat.

[2] Az Igazító tényleges forrása szükségképpen végtelen, és a fejlődő halandó halhatatlan lelkével való eggyé kapcsolódást megelőzően az Igazító valósága szükségképpen az abszolútsággal határos. Az Igazítók általános értelemben, Istenségi értelemben, nem abszolútok, azonban valószínűleg valódi abszolútnak minősülnek a szilánkosult természetük lehetőségein belül. Korlátozottak egyetemességi szempontból, de természetük szerint nem; átfogó voltukban vannak korlátaik, a jelentéstartalmak, értékek és tények teljességét tekintve azonban *abszolútak ők*. Ez okból néha úgy emlegetjük az isteni ajándékokat, mint az Atya korlátozottan abszolút szilánkjait.

[3] Eddig még egyetlen Igazító sem lett so-

ha hűtlen a paradicsomi Atyához; az alacsonyabb rendű személyes teremtmények néha szembekerülnek lázadó társaikkal, de az Igazítók sohasem; ők páratlan szakértők és tévedhetetlenek a teremtményeknek való segédkezésük és a világegyetemi működésük fenséges szférájában.

4 ¶ A meg nem személyesült Igazítók csak a Megszemélyesült Igazítók számára láthatók. Az én rendem, a Független Hírvivők, valamint az Ihletett Háromsági Szellemek szellemi válaszjelenségek révén képesek érzékelni az Igazítók jelenlétét; és néha még a szeráfok is képesek érzékelni az anyagi ember elméjében a Nevelő társ-jelenlétéből áradó szellem-fényességet; ám semelyikünk sem képes az Igazítók tényleges jelenlétét érzé-

kelni egészen addig, amíg meg nem személyesülnek, jóllehet természetük az evolúciós világokból származó felemelkedő halandók velük eggyé kapcsolódott személyiségével együtt észlelhető. Az Igazítók általános láthatatlansága eléggé közvetlenül utal az ő felsőrendű és kivételes isteni eredetükre és természetükre.

5 Van egyfajta jellegzetes fény, egy szellemfényesség, mely ezt az isteni jelenlétet kíséri, és amely a Gondolatigazítók általános jellemzőjévé vált. Szerte a Nebadonban ezt a paradicsomi fényességet „irányfény” néven ismerik; az Uverszán „az élet fényének” nevezik. Az Urantián e jelenségre néha úgy utaltak, hogy „az igazi világosság, mely megvilágosít minden embert, aki a világra

jön.”

6 A Megszemélyesült Gondolatigazítókat minden olyan lény láthatja, aki elérte az Egyetemes Atyát. Az Igazítókat minden létszakaszukban minden más lénnyel, entitással, szellemmel, személyiséggel és szellem-megnyilatkozással együtt mindig érzékelik a paradicsomi Istenségektől származó és a nagy világegyetem felsőbb kormányzataiban elnöklő Legfelsőbb Teremtő Személyiségek.

7 ¶ Felfogjátok-e az Igazítók eljövetelének valódi jelentőségét? Valóban el tudjátok képzelni, hogy mit jelent az, hogy az abszolút és végtelen Istenségnek, az Egyetemes Atyának egy abszolút szilánkja belétek költözik és eggyé kapcsolódik a ti véges halan-

dói természetetekkel? Amint egy halandó ember eggyé kapcsolódik a teljes mindenségrend lételvi Okának egy szilánkjával, akkor többé már semmi sem korlátozhatja ennek a példa nélküli és elképzelhetetlen társulásnak a végleges beteljesülését. Az ember az örökkévalóságban nem csak a pártatlan Istenség végtelenségét fogja felfedezni, hanem ugyanennek az Istennek az alanyi részét alkotó vég nélküli lehetőségeket is. Az Igazító mindig Isten csodáját fogja a halandói személyiségnek kinyilatkoztatni, és ez a mennyei kinyilatkoztatás soha sem érhet véget, mert az Igazító Isten része és olyan is mint az Isten a halandó ember számára.

5. AZ IGAZÍTÓI ELME JELLEGE

[1] Az evolúciós halandók hajlamosak úgy tekinteni az elmét, mint a szellem és anyag közötti közvetítőt, és érzékelésetek szerint valóban ez az elme legalapvetőbb rendeltetése. Emiatt elég nehezen képesek megérteni az emberek azt, hogy a Gondolatigazítóknak van elméjük, mivel az Igazítók abszolút valóságszinten lévő Isten-szilánkok, mely valóság nemcsak hogy elő-személyes, hanem megelőz minden energia- és szellem-elkülönülést is. Az energia- és szellem-különválást megelőző egylételvi szinten nem létezhet közvetítő elmeszerep, ugyanis ott még nincs mi között közvetíteni.

[2] Mivel az Igazítók képesek tervezni, munkálkodni és szeretni, ezért szükségszerű,

hogy rendelkezzenek elmeműködéssel arányban álló, sajátlényegi erőkkel. A Nevelők minden formája korlátlan képességekkel rendelkezik az egymással való közléscserére, pontosabban az első vagy tiszta csoporttól fejlettebb formákra igaz ez. A közöttük lehetséges érintkezés természetéről és tartalmáról nagyon keveset hozhatunk nyilvánosságra, mivel mi is igen keveset tudunk. Azt viszont tudjuk, hogy valamiképpen szert kell tenniük elmére, különben sohasem személyesülhetnek meg.

[3] A Gondolatigazító elmejellege hasonló az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú *elmejellegéhez* — ahhoz, amely az Együttes Cselekvő *elméi* előtt való.

[4] z Igazítókban feltételezett elme fajtája ha-

sonló kell hogy legyen azoknak a számos egyéb elő-személyes entitás-rendeknek az elme-felruházottságához, amelyek vélhetően szintén az Első Forrásból és Középpontból származnak. Bár e rendek közül sokról eddig még nem szólt kinyilatkoztatás az Urantián, mégis mind elmejegyeket mutat. Az is lehetséges, hogy az eredeti Istenségnek ezek az egyéniesült részei számos, fejlődő nem-halandó lényfajtával egyesülnek, sőt korlátozott számban még olyan nem-evolúciós lényekkel is, amelyek képességeket fejlesztettek ki ezen Istenség-szilánkokkal való eggyé kapcsolódásra.

5 Amint egy Gondolatigazító eggyé kapcsolódott a továbbélő ember kifejlődő, halhatatlan morontia lelkével, az Igazító elmé-

jét csak úgy lehet azonosítani, mint amely a teremtmény elméjétől külön létezik egészen addig, amíg a felemelkedő halandó eléri a világegyetemi fejlődés szellemszintjeit.

6 A felemelkedési tapasztalás végleges rendűi szintjeinek elérésekor ezek a hatodik fejlődési szakaszt elért szellemek gyakorlatilag kialakítanak néhány olyan elmejegyet, amelyek a halandói elme és az előzőleg e felemelkedő személyiség isteni és emberi szakaszai közötti összekötőként működött Igazító-elme bizonyos szintű egyesülését alkotják. Ez az élményelvi elme-minőség valószínűleg „fölébe kerül", majd pedig magasabb szintre emeli az evolúciós Istenség — a Legfelsőbb Lény — élményelvi felruházott-

ságát.

6. AZ IGAZÍTÓK MINT TISZTA SZELLEMEK

[1] A teremtmények tapasztalásaiban a Gondolatigazítók szellemhatás jelenlétét és vezetését mutatják. Az Igazító valóban szellem, tiszta szellem, de még a szellemnél is több. Eddig még sohasem tudtuk kielégítően osztályozni a Titkos Nevelőket; nem mondható el róluk biztosan több, mint hogy valóban istenszerűek.

[2] Az Igazító az ember örökkévalóság-lehetősége; az ember az Igazító személyiség-lehetősége. A ti egyéni Igazítóitok annak reményében munkálkodnak szellemivé alakításotokon, hogy örökkévalóvá tehetik ideigvaló személyazonosságotokat. Az Igazítókat

a szellemek Atyjának csodálatos és önmagát adományozó szeretete járja át. Ők igazán és istenmód szeretnek benneteket; ők a szellemi reménynek az emberek elméjébe zárt rabjai. Arra vágynak, hogy halandói elmétek elérje az isteniséget és így magányuk véget érhet, hogy veletek együtt megszabadulhassanak az anyagi öltözék szabta korlátoktól és az idő ruházatától.

[3] Utatok a Paradicsomra nem más, mint a szellemi magasságok elérésének útja, és az Igazító természete hűségesen kinyilatkoztatja az Egyetemes Atya szellemi természetét. A Paradicsomra való emelkedésen túl és az örökkévaló létpálya végleges rendűi besorolás utáni szakaszaiban az Igazító alkalmasint a szellem-segédkezéstől különböző for-

mában tart kapcsolatot az egykori emberi társával; de a Paradicsomra való emelkedés és a végleges rendűi létpálya már tulajdonképpen az Istent ismerő, szellemiesülő halandónak és az Istent kinyilatkoztató Igazító szellemi segédkezésének társulása.

4 ¶ Tudjuk, hogy a Gondolatigazítók szellemek, tiszta szellemek, feltehetően abszolút szellemek. Azonban az Igazítónak a kizárólagos szellemvalóságnál valamivel többnek kell lennie. A feltételezett elmebéli sajátosságok mellett a tiszta energia valamilyen tényezőinek is jelen kell lenniük. Ha emlékeztek arra, hogy az Isten a tiszta energia és a tiszta szellem forrása, akkor nem olyan nehéz belátnotok, hogy az ő szilánkja mind a két előbbi dolog is. Az tény, hogy az Igazítók

a Paradicsom Sziget pillanatszerű és egyetemes gravitációs körein keresztül utazzák át a teret.

5 Valóban elgondolkodtató, hogy a Titkos Nevelők így kapcsolódnak a világegyetemek mindenségének anyagi köreihez. Ettől viszont még tény marad, hogy ők a teljes nagy világegyetemet az anyagi-gravitációs körökön szelik át. Teljességgel lehetséges, hogy még a külső térszintekbe is behatolnak; bizonyosan képesek követni a Paradicsom gravitációs jelenlétét ezekre a vidékekre, és bár a rendemből valók az Együttes Cselekvőnek a nagy világegyetem határain kívülre eső elmekörein is képesek áthaladni, eddig még sohasem tudtuk egészen biztosan érzékelni az Igazítók jelenlétét a külső

tér feltérképezetlen vidékein.

6 Noha az Igazítók használják az anyagi-gravitációs köröket, az mégsem hat rájuk úgy, mint az anyagi teremtésre. Az Igazítók a gravitáció ősének részei és nem a gravitáció következményei; olyan világegyetemi létezési szinten szelvényesültek, amely feltételezés szerint megelőzi a gravitáció megjelenését.

7 A Gondolatigazítók nem pihennek meg alászállásuk időpontjától kezdve a halandó társuk természetes halálát követően addig a napig sohasem, amikor a szolgálatból elbocsátatnak és a Diviningtonra indulnak. Azok pedig, amelyeknek halandó társa nem megy át a természetes halál kapuin, még ezt az átmeneti pihenést sem tapasztalják

meg. A Gondolatigazítóknak nincs szükségük energia-bevitelre; ők maguk az energia, a legmagasabb és legistenibb rendű energia.

7. AZ IGAZÍTÓK ÉS A SZEMÉLYISÉG

[1] A Gondolatigazítók nem személyiségek, de azért valóságos entitások; igazul és tökéletesen egyéniesítettek, bár amíg halandókban tartózkodnak, sohasem személyesülnek meg ténylegesen. A Gondolatigazítók nem igazi személyiségek; ők *igazi valóságok,* a világegyetemek mindenségében ismert legtisztább rendű valóságok – ők az isteni jelenlét. Ugyan nem személyesek, mégis az Atyának eme csodás részeit általában úgy emlegetik, mint lényeket és néha, a halandókat segítő jelenlegi szolgálatuk szellemi szaka-

szaiból eredően, úgy, mint szellem-entitásokat.

[2] Ha a Gondolatigazítók nem akarati előjogokkal és választási képességekkel rendelkező személyiségek, akkor hogyan képesek halandó társat választani és arra vállalkozni, hogy az evolúciós világok e teremtményeibe költözzenek? Ezt a kérdést könnyű feltenni, de a világegyetemek mindenségében valószínűleg még egyetlen lény sem találta meg rá a pontos választ. Még az én személyiségrendembe tartozók, a Független Hírvivők sem értik teljesen, hogy a sajátakarat, a szabad választás lehetősége és a szeretet nem személyes entitásokban jelenjen meg.

[3] Gyakran elmélkedünk azon, hogy a Gondolatigazítóknak minden *elő-személyes* vá-

lasztási szinten rendelkezniük kell sajátakarattal. Ők emberi lényekbe való költözésre vállalkoznak, az ember örökkévalósági pályafutása érdekében terveket dolgoznak ki, a körülményekhez alkalmazkodnak, azoknak megfelelően átalakulnak és hiányosságokat pótolnak, és ezek a tevékenységek valódi akaratot feltételeznek. Ragaszkodnak a halandókhoz, működnek a világegyetemi válsághelyzetekben, mindig készen állnak arra, hogy az emberi akarattal összhangban határozottan cselekedjenek, és mindenezek igen magas szintű akarati válaszok. Az emberi akaraton kívül eső minden helyzetben olyan egyértelmű viselkedést mutatnak, amely határozott képességek meglétére utal, ami pedig a sajátakarattal, a legmagasabb

fokú döntéshozatali folyamattal minden tekintetben egyenértékű.

4 De akkor az önálló akarattal rendelkező Gondolatigazítók vajon miért alárendeltjei a halandói akaratnak? Úgy gondoljuk azért, mert az Igazító akarata jellegében ugyan abszolút, megnyilvánulásában azonban elő-személyes. Az emberi akarat a világegyetemi valóság személyiségszintjén működik, és szerte a mindenségrendben a személytelen — a nem-személyes, a személyest el nem érő és az elő-személyes — mindig a létező személyiség akaratára és tetteire válaszol.

5 A teremtett lények és a nem-személyes energiák világegyetemében a személyiségtől függetlenül megnyilvánuló sajátakaratot, önálló akaratot, szabad választást és szere-

tetet sehol sem figyeltünk meg. Az Igazítókat és más hasonló entitásokat leszámítva a személytelen valóságokkal társulásban működő ilyen személyiségjegyeket sehol sem tapasztalunk. Nem volna helyes úgy meghatározni az Igazítót, mint a személyest el nem érőt, és az sem volna helyénvaló, ha úgy utalnánk az ilyen entitásokra, mint személyes-felettire, viszont teljesen megengedhető úgy jellemezni őket, mint elő-személyeseket.

6 ¶ A mi rendünk úgy ismeri ezeket az Istenség-szilánkokat mint isteni ajándékokat. Felismertük, hogy az Igazítók isteni eredetűek, és hogy valószínű bizonyságát és igazolását alkotják annak, hogy az Egyetemes Atya a vele való közvetlen és korlát-

lan érintkezés megteremtésének lehetőségét tartja fenn az ő jóformán végtelen birodalmainak minden egyes anyagi teremtménye számára, és teszi mindezt teljesen függetlenül attól, hogy megjelenik paradicsomi Fiainak személyiségeiben, illetőleg közvetetten segédkezik a Végtelen Szellem személyiségeiben.

7 Nincs olyan teremtett lény, aki ne lenne elragadtatva a Titkos Nevelő befogadásától, azonban a véglegesrendű, sajátakarattal rendelkező, evolúciós teremtményeken kívül egyetlen lényrendbe sem költözik Igazító.

8 [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]

108. ÍRÁS

A GONDOLATIGAZÍTÓK KÜLDETÉSE ÉSSEGÉDKEZÉSE

A GONDOLATIGAZÍTÓKNAK az emberi fajokkal kapcsolatos küldetése az, hogy az idő és tér halandó teremtményei számára képviseljék, megjelenítsék az Egyetemes Atyát; ez az isteni ajándékok alapvető dolga. Küldetésük továbbá az is, hogy a paradicsomi-tökéletesség isteni magasságaiba és szellemi szintjeire emeljék a halandói elmét és átvigyék oda az emberek halhatatlan lelkét. És amikor megtapasztalják az ideigvaló teremtmény emberi természetének átalakulását az örök-végleges rendű lény isteni természetévé, az Iga-

zítók egy különleges lénynek adnak életet, olyannak, amely örökkévaló egyesülésben él a tökéletes Igazítóval és a tökéletessé vált teremtménnyel, melyet semmilyen más világegyetemi eljárással sem lehet szaporítani.

2 ¶ A teljes világegyetemben semmi sem helyettesítheti a nem lételvi szinteken szerezhető tapasztalás tényét. A végtelen Isten, mint mindig, teljes és egész, végtelenmód magába foglal minden dolgot, kivéve a rosszat és a teremtményi tapasztalást. Az Isten nem képes rosszat tenni; ő tévedhetetlen. Az Isten tapasztalati úton nem ismerheti meg azt, amit személyesen sohasem tapasztalt meg; Isten előzetes ismeretei lételviek. Ezért az Atya szelleme alászáll a Paradicsomról annak érdekében, hogy a véges

halandókkal részt vegyen a felemelkedői létpálya minden igaz tapasztalásában; kizárólag így válhatott a lételvi Isten az ember igaz és tényleges élményelvi Atyjává. Az örökkévaló Isten végtelensége magába foglalja a véges tapasztalás lehetőségét, amely az Igazító-szilánkok segédkezésében jelenik meg ténylegesen, melyek az élet viszontagságainak megtapasztalásában osztoznak az emberi lényekkel.

1. A KIVÁLASZTÁS ÉS A FELADAT

[1] A Diviningtonból halandói szolgálatra induló Igazítók a lételvi isteniség-felruházottságukban azonosak, viszont különböznek a tapasztalásaikban, amelyek pedig az evolúciós teremtményekben és velük kapcsolatban szerzett korábbi kapcsolataikkal

arányosak. Az Igazítói feladatok meghatározásának elveit nem tudjuk elmagyarázni, de gyanítjuk, hogy ezeket az isteni ajándékokat valamiféle bölcs és hatékony elv alapján jelölik ki úgy, hogy a várományos személyiséghez való örök alkalmazkodást biztosítsák. Megfigyeltük, hogy a tapasztaltabb Igazítók gyakran magasabb rendű emberi elmékbe költöznek; ebből következik, hogy az öröklött emberi adottságok fontos szerepet játszanak a kiválasztásban és a feladatok meghatározásában.

[2] Nem tudjuk biztosan, mégis erősen hiszünk abban, hogy minden Gondolatigazító valójában önkéntes. Ám mielőtt önkéntesnek jelentkeznek, minden lehetséges adatot megismernek az adott jelöltről. Az elődökre

vonatkozó szeráfi beszámolók és a megtervezett életvitel-minták a Paradicsomon keresztül jutnak el a diviningtoni tartalékos Igazítók testületéhez a helyi világegyetemek központjaiból befelé, a felsőbb-világegyetemek központjai felé irányuló tükrözőműködési eljárás révén. Ezek az előrejelzések nem csak azt tartalmazzák, hogy a halandó jelölt milyen adottság-örökítőktől származik, hanem annak becslését is, hogy a jelölt valószínűsíthetően milyen értelmi adottsággal és szellemi képességgel rendelkezik. Így vállalkoznak önként az Igazítók arra, hogy beköltözzenek annak a lénynek az elméjébe, akinek legbenső természetét teljes mértékben felmérték.

3 Az önkéntes Igazító a jelöltnek különö-

sen a következő három adottságát veszi figyelembe:

4 1. *Értelmi képesség.* Egészséges működésű-e az elme? Milyen az értelmi potenciálja, az értelmi teljesítőképessége? Képes-e az egyén őszinte sajátakarattal rendelkező teremtménnyé fejlődni? Lesz-e lehetőség a bölcsesség tényleges működésére?

5 ¶ 2. *Szellemi érzékelőképesség.* A tisztelettelteljes fejlődésnek, a vallásos természet megszületésének és növekedésének kilátásai. Mekkora a lélek kifejlődésének potenciálja, milyen a valószínű szellemi felfogóképessége?

6 ¶ 3. *Társított értelmi és szellemi erők.* Annak mértéke, ahogy e két felruházottságot társítani, vegyíteni lehet annak érdeké-

ben, hogy kialakuljon az emberi jellem ereje és ez a társulás segíthesse a továbbélési értékű halhatatlan lélek biztos fejlődését.

7 ¶ Úgy hisszük, hogy a Nevelő, miután megismerte ezeket a tényeket, önként vállalkozik a feladatra. Valószínűleg egynél több Igazító jelentkezik ugyanarra a küldetésre; talán a felügyeletet ellátó, megszemélyesült rendből valók választják ki az önkéntes Igazítók csoportjából a halandó jelentkező személyiségének szellemivé és örökkévalóvá alakítási feladatára legalkalmasabbat. (Az Igazítók feladatának és szolgálatának kijelölésében a teremtmény nemének nincs jelentősége.)

8 Az önkéntes küldetésre való jelentkezés és a tényleges elküldés közötti rövid időt

az Igazító feltételezhetően a Megszemélyesült Nevelők diviningtoni tanintézeteiben tölti, ahol a várományos halandói elméjének működését mutató leképezést alkalmazzák a kijelölt Igazító felkészítésekor, ami a leghatékonyabb személyiség-elérési és elmeszellemiesítő felkészítési tervnek minősíthető. Ezt az elme-mást a felsőbb-világegyetemi tükrözőműködés-szolgálat által rendelkezésre bocsátott adatok felhasználásával dolgozzák ki. Legalábbis mi így látjuk ezt, s elméletünket a Független Hírvivők hosszú világegyetemi működése során a nagyszámú Megszemélyesült Igazítóval való találkozásból származó ismeretek összerendezése révén alkottuk meg.

9 Amint az Igazítók ténylegesen is elhagy-

ják a Diviningtont, gyakorlatilag nem telik el idő e pillanat és a választott halandó elméjében való megjelenés órája között. Az Igazítók számára a Diviningtonból az Urantiára való átkelés átlagos időtartama 117 óra, 42 perc és 7 másodperc. Ezt gyakorlatilag teljesen kitölti az Uverszán való bejegyzés időtartama.

2. AZ IGAZÍTÓ ADOMÁNYOZÁSÁNAK ELŐFELTÉTELEI

[1] Bár az Igazítók azonnal jelentkeznek önkénteseként, mihelyt a személyiség-jelentés megérkezik a Diviningtonra, addig nem jelölik ki őket az adott feladatra, amíg az emberi lény meg nem hozza az első erkölcsi-személyes döntését. Az embergyermek első

erkölcsi döntése magától megmutatkozik a hetedik elme-segédben, és a helyi világegyetemi Alkotó Szellem révén az Együttes Cselekvő világegyetemi elme-gravitációs körén keresztül azon nyomban nyilvántartásba veszik a felsőbb-világegyetemi hatáskörű Tökéletes Szellem jelenlétében, aki rögtön továbbítja az adatot a Divinington-ra. Az Igazítók általában valamivel a hatodik születésnapja előtt érkeznek meg emberi társukhoz az Urantiára. A jelenlegi nemzedék esetében ez az időtartam öt év, tíz hónap és négy napot tesz ki; vagyis a földi lét 2.134. napjáról van szó.

2 ¶ Az Igazítók addig nem képesek belépni a halandó elméjébe, amíg azt az elmeszellem-segédek az elmebeli segédkezésük ré-

vén teljesen elő nem készítették és az elmét rá nem hangolták a Szent Szellemre. Így mind a hét segéd összehangolt működésére van szükség ahhoz, hogy előkészítsék az emberi elmét az Igazító fogadására. A teremtményelmének a magasabb rendű istenimádat- és bölcsesség-működés meglétéről kell bizonyságot tennie úgy, hogy bizonyítja képességét a megjelenő jó és rossz értékek közötti választásra — erkölcsi döntés meghozatalára.

[3] Ilyen állapotban várakozik tehát az emberi elme az Igazító fogadására, de általános szabályként az Igazítók nem költöznek be azonnal az emberi elmébe, kivéve azokat a világokat, ahol az Igazság Szelleme az előbb említett különböző szellemi segítsé-

gek szellemi összehangolójaként működik. Ha az alászállt Fiak e szelleme jelen van, akkor az Igazítók minden esetben azon nyomban megjelennek, amint a hetedik elmeszellem-segéd működésbe lép és jelzi a Világegyetemi Anyaszellemnek, hogy magvában összehangolta a hat társult segédnek az adott halandói értelem számára addig végzett tevékenységét. Ezért pünkösd napja óta az Urantián az isteni Igazítók minden erkölcsi besorolású, egészségesen működő elmébe beköltöznek.

4 Még az Igazság Szellemével felruházott elme esetében sem képesek az Igazítók önkényesen birtokba venni a halandói értelmet az első erkölcsi döntés meghozatala előtt. De amint az erkölcsi döntés megszületett, e

szellemsegítő közvetlenül a Diviningtonról megkapja a felhatalmazást. Nincs semmilyen közvetítő vagy közbeavatkozó hatóság vagy erő, mely az isteni Igazító és a halandó társa között működne; Isten és ember közvetlen kapcsolatban áll.

5 Az Igazság Szellemének valamely evolúciós világ lakóiba való kiáradásának korát megelőzően az Igazítók adományozását láthatólag számos szellemhatás és személyes beállítottság határozza meg. Nem értjük teljesen az ilyen adományozásokat irányító törvényeket; nem értjük, hogy mi határozza meg azoknak az Igazítóknak az elküldését, akik ilyen fejlődő elmékbe való költözésre önként vállalkoztak. Viszont számos olyan hatást és feltételt érzékelünk, amelyek

láthatólag összefüggésben vannak az Igazítóknak az ilyen elmékbe való megérkezésével az Igazság Szellemének adományozását megelőzően, s ezek a következők:

6 1. A személyes szeráf őrangyalok jelzése. Ha egy halandóba még nem költözött Igazító, akkor személyes oltalmazói hívásra haladéktalanul megtörténik az Igazító eljövetele. Valamiféle pontosan meghatározott, de még feltáratlan kapcsolat van az Igazítók segédkezése és a személyes szeráf őrangyalok segédkezése között.

7 ¶ 2. Az értelmi előrehaladás és a szellemi fejlődés harmadik körének elérése. Megfigyeltem Igazítókat, amint halandói elmékbe érkeztek, miután azok elérték e harmadik kört, és még mielőtt erről a helyi világegye-

temi illetékes személyiségek egyáltalán értesültek volna.

8 ¶ 3. Valamilyen szokatlanul nagy szellemi jelentőségű magasabb rendű döntés meghozatala. Az ilyen emberi viselkedés egy világméretű válsághelyzetben rendszerint maga után vonja a várakozó Igazító azonnali eljövetelét.

9 ¶ 4. A testvériség szelleme. Tekintet nélkül az elért lelki körökre és a személyes oltalmazók kijelölésére — a válsághelyzeti döntéshez bármiben is hasonló szempontok hiányában is — amikor egy fejlődő halandót eltölt a társai iránt érzett szeretet és magát a húsvér testben élő testvérei önzetlen szolgálatának szenteli, a várakozó Igazító minden esetben alászáll e halandó segédkezőhöz és

az elméjébe költözik.

10 ¶ 5. Az Isten akaratának megcselekedésére irányuló szándék kinyilvánítása. Megfigyeltük, hogy a tér világain számos halandó ugyan láthatólag készen áll az Igazítók fogadására, ám a Nevelők mégsem jelentek meg. Ez után tovább figyeltük ezeket a teremtményeket, ahogyan nap nap után élik életüket, és szép csendben, szinte észrevétlenül egyszer csak döntésre jutottak abban, hogy kezdik megcselekedni a mennyei Atya akaratát. És ekkor figyelhettük meg a Gondolatigazítók azonnali elindulását.

11 ¶ 6. A Legfelsőbb Lény befolyása. Azokon a világokon, ahol az Igazítók nem kapcsolódnak eggyé a halandó lakosok kifejlődő lelkével, azt figyeltük meg, hogy az Igazí-

tókat néha a számunkra teljesen érthetetlen hatások eredményeképpen adományozzák. Gyanítjuk, hogy ezeket az adományozásokat a Legfelsőbb Lényben eredő, valamilyen mindenségrendi válasz-megnyilvánulás határozza meg. Hogy ezek az Igazítók miért nem tudnak vagy nem akarnak eggyé kapcsolódni az ilyenfajta fejlődő halandói elmékkel, nem tudjuk. Ezekről a folyamatokról sohasem kaptunk kinyilatkoztatást.

3. SZERVEZÉS ÉS IGAZGATÁS

[1] Amennyire mi tudjuk, az Igazítókat önállóan működő egységként szervezik a világegyetemek mindenségében és nyilvánvalóan közvetlenül a Diviningtonról igazgatják. Az Igazítók mind a hét felsőbb-világ-

egyetemben egyformák, és minden helyi világegyetemben azonos fajtájú Titkos Nevelő szolgál. Megfigyeléseinkből tudjuk, hogy számos különböző Igazító-sorozat létezik, s ez magába foglalja a fajok, a megítéltetések és a világok, csillagrendszerek és világegyetemek szerinti meghatározásokat is. Azonban túlságosan bonyolult nyomon követni ezeket az isteni ajándékokat, mivel cserélődve működnek a nagy világegyetemben.

[2] Az Igazítókról (a Diviningtonon kívül) csak a hét felsőbb-világegyetem központjaiban vannak teljes nyilvántartások. Az egyes felemelkedő teremtményekbe költözött egyes Igazítók számát és rendjét a paradicsomi hatóságok jelentik a felsőbb-világegyetemi központoknak, és onnan az ada-

tokat továbbküldik az illetékes helyi világegyetemi központoknak, majd továbbítják az érintett bolygónak. De a helyi világegyetemi nyilvántartások nem tartalmazzák a Gondolatigazítók teljes számát; a nebadoni jegyzékben kizárólag a Nappalok Elődeinek képviselői által bejegyzett helyi világegyetemi megbízások száma található meg. Az Igazítók tényleges és teljes számát csak a Divinington on ismerik.

3 Az Igazítók emberi társait gyakran az adott Igazító száma alapján azonosítják; a halandók addig nem kapnak igazi világegyetemi nevet, amíg eggyé nem kapcsolódtak az Igazítójukkal, és ezt az egyesülést az jelzi, hogy a végzet-őrangyal új nevet adományoz az új teremtménynek.

4 Ugyan rendelkezésünkre állnak Gondolatigazítókra vonatkozó nyilvántartások az Orvontonban, és bár nekünk nincs hatalmunk felettük, illetőleg nem is állunk igazgatási jellegű kapcsolatban velük, mégis határozott meggyőződésünk, hogy igen szoros igazgatási kapcsolat van a helyi világegyetemek egyes világai és az isteni ajándékok Diviningtonon lévő központi lakóhelye között. Azt pedig tudjuk, hogy a paradicsomi alászálló Fiú megjelenését követően az adott evolúciós világhoz az Igazítók bolygófelügyelőjéül egy Megszemélyesült Igazítót jelölnek.

5 ¶ Érdemes megemlíteni, hogy amikor a helyi világegyetemi felügyelők vizsgálatot folytatnak a bolygón, akkor mindig szól-

nak a Gondolatigazítók bolygói főnökéhez is, éppen úgy, ahogy javaslatokat tesznek a szeráfvezetőknek és az adott fejlődő világ igazgatásában érintett egyéb rendek vezetőinek. Az Urantián nem is olyan régen ilyen időszakos ellenőrzést hajtott végre Tabamantia, a Nebadon világegyetem összes életkísérleti bolygójának főfelügyelője. És a jegyzőkönyvekből kiderül, hogy a különböző emberfeletti személyiségek különböző vezetőinek szóló figyelmeztetésein és intelmein felül a következő méltatást intézte a bolygón, a Szalvingtonon, az Uverszán, illetőleg a Diviningtonon (ezt nem tudjuk pontosan) tartózkodó Igazítók vezetőjéhez, tehát:

6 „És most úgy fordulok hozzátok, kik

nálam sokkal magasabb rendűek vagytok, mint a bolygókon végzett kísérletben résztvevők átmenetileg megbízott felügyelője; és azért jöttem, hogy kifejezzem a mennyei segédkezők e nagyszerű csoportja, a Titkos Nevelők iránt érzett nagyrabecsülésemet és mély tiszteletemet, akik önként vállalkoztak arra, hogy ezen a rendkívüli bolygón szolgáljanak. Nem számít, hogy milyen mély a válság, ti sohasem buktok el. Sem a nebadoni jelentésekben, sem az Orvonton bizottságai előtt eddig még sohasem emeltek vádat egyetlen isteni Igazító ellen sem. Eddig mindig tartottátok magatokat a megbízatásotokhoz; mindig istenien hűségesek voltatok. Segítséget nyújtottatok azoknak a hibáknak a kijavításában és azoknak a hiá-

nyosságoknak a pótlásában, amelyek ezen az összezavarodott bolygón munkálkodókkal hozhatók kapcsolatba. Bámulatos lények vagytok, ti vagytok a jó őrzői a lelkekben ebben a visszamaradott világban. Tisztelettel adózok előttetek még akkor is, ha önkéntes segédkezőkként nyilvánvalóan az én fennhatóságom alá tartoztok. Meghajolok előttetek páratlan szerénységetek, megértő segédkezésetek és pártatlan odaadásotok szerény elismeréséül. Megérdemlitek e viszállyal sújtott, szerencsétlenségbe taszított és betegség-gyötörte világ halandó lakosainak Istenszerű szolgálói nevet. Tisztellek benneteket! Mindannyiatokat már majdnem istenként imádlak!”

7 ¶ A számos és sokféle bizonyíték alapján

úgy gondoljuk, hogy az Igazítókat gondosan szervezik, hogy létezik egy igen kifinomult és hatékony irányító-igazgatási rend, amely ezeknek az isteni ajándékoknak a tevékenységét szervezi valahonnan, egy igen messzi, központi forrásból, valószínűleg a Diviningtonról. Tudjuk, hogy a Diviningtonról jönnek a világokra és a halandó társuk halála után kétségtelenül oda is térnek vissza.

[8] Rendkívül nehéz felfedni a magasabb szellemrendek között működő igazgatási rendszereket. Az én személyiségrendembe tartozók egyrészt elvégzik sajátos feladataikat, és emellett kétségtelenül és tudtukon kívül számos egyéb személyes és nemszemélyes Istenség-alatti szintű csoportokban is tevékenykednek, melyek így egysé-

gesítve a tágas világegyetemet átható tényezőkként működnek. Sejtésünk szerint azért így szolgálunk, mert mi vagyunk az egyetlen olyan személyiséggel rendelkező teremtmény-csoport (a Megszemélyesült Igazítók mellett), akik egyformán tudatosan érzékeljük az elő-személyes entitások különböző rendjeinek jelenlétét.

9 Tudatában vagyunk az Igazítók jelenlétének, akik az Első Forrás és Középpont elő-személyes Istenségének különvált részei. Érzékeljük az Ihletett Háromsági Szellemek jelenlétét, akik a paradicsomi Háromság személyes-feletti kifejeződései. Hasonlóképpen tévedhetetlenül érzékeljük az Örökkévaló Fiútól és a Végtelen Szellemtől származó, bizonyos ki nem nyilatkoztatott ren-

dek szellemjelenlétét is. És e mellett nem vagyunk teljesen érzéketlenek még további, a számotokra ismeretlen entitásokra sem.

[10] A nebadoni melkizedekek úgy tanítják, hogy a Független Hírvivők az evolúciós Legfelsőbb Lény kiterjedő Istenségében megjelenő, ilyen jellegű, különféle hatásoknak a személyiség-összehangolói. Igencsak lehetséges, hogy számos eddig még megmagyarázatlan időbeli jelenség élményelvi egyesítésében fogunk részt venni, de e működés bizonyosságának nem vagyunk tudatában.

4. AZ EGYÉB SZELLEMI HATÁSOKHOZ VALÓ VISZONY

[1] A más Istenség-szilánkokkal való lehetséges összehangolódástól eltekintve az Igazítók meglehetősen egyedül tevékenykednek

a halandói elmében. A Titkos Nevelő léte ékes bizonysága annak a ténynek, hogy ha az Atya láthatólag le is mondott a nagy világegyetembeli közvetlen személyes hatalom és fennhatóság gyakorlásáról, kivéve a paradicsomi Istenségek Legfelsőbb Teremtő gyermekei révén fenntartott hatalmat, azért természetesen fenntartja magának azt az elvitathatatlan jogot, hogy jelen legyen az ő fejlődő teremtményeinek elméjében és lelkében abból a célból, hogy úgy cselekedjen, hogy a paradicsomi Fiak szellem-gravitációjával összehangoltan magához vonzzon minden teremtmény-teremtést. Ahogy a ti alászállt paradicsomi Fiatok mondta még az Urantián: „És én, ha felemeltetek, mindeneket magamhoz vonzok.” A paradicsomi Fi-

ak és teremtőtársaik e szellemi vonzerejét felismerjük és megértjük, viszont nem teljesen értjük az emberi elmében oly derekasan munkálkodó és élő Titkos Nevelőkben, illetőleg rajtuk keresztül ható végtelenül bölcs atyai működés rendjét.

[2] Noha a világegyetemek mindensége munkájának nem alárendeltjei vagy mellérendeltjei, és nyilvánvalóan nem is állnak ezzel semmiféle kapcsolatban, és bár az emberek gyermekeinek elméiben ettől függetlenül tevékenykednek, ezek a rejtélyes jelenlétek mégis szüntelenül az isteni eszményképek felé való haladásra késztetik a teremtményi társukat, mindig egyre feljebb csalják őket a jövőbeli és jobb élet céljai és törekvései irányába. Ezek a Titkos Nevelők folya-

matosan segédkeznek Mihály szellemi birodalmának létrehozásában szerte a Nebadon világegyetemben, miközben megmagyarázhatatlanul hozzájárulnak a Nappalok Elődei fennhatóságának megszilárdításához az Orvontonban. Az Igazítók *ténylegesen* az Isten akaratát alkotják, és mivel az Isten Legfelsőbb Teremtő gyermekei szintén ugyanezt az akaratot testesítik meg, ezért elkerülhetetlen, hogy az Igazítók tevékenysége és a világegyetemi uralkodók főhatalma egymással kölcsönös összefüggésben legyen. Bár az Igazítók Atya-jelenléte és a nebadoni Mihály Atya-főhatalma között láthatóan nincs közvetlen kapcsolat, mind a két dolog szükségképp ugyanannak az isteniségnek a két különböző megnyilatkozása.

3 Úgy tűnik, hogy a Gondolatigazítók min-

den más szellemi jelenléttől függetlenül tevékenykednek; úgy tűnik, hogy olyan világegyetemi törvények szerint működnek, amelyek meglehetősen eltérnek az összes többi szellemhatás működését irányító és szabályozó törvénytől. De függetlenül az ilyen nyilvánvaló függetlenségtől, a hosszú távú megfigyelések vitathatatlanul kimutatták, hogy az Igazítók az emberi elmében tökéletesen egy ütemben és összhangban működnek együtt a többi szellemsegédkezéssel, beleértve az elmeszellem-segédeket, a Szent Szellemet, az Igazság Szellemét és a többi hatást.

4 Amikor egy világot felkelés szigetel el, amikor egy bolygó minden kifelé irányuló összeköttetés lehetőségétől megfosztatik,

mint az Urantia a Kaligasztia-féle felfordulás ideje alatt, a személyes hírvivőktől eltekintve csupán egy lehetőség marad a közvetlen bolygóközi vagy világegyetemi kapcsolattartásra, s ez pedig a szférák Igazítóin keresztüli érintkezés. Történhet bármi valamely világon vagy egy világegyetemben, az Igazítók közvetlenül sosem érintettek. Egy bolygó elszigeteltsége semmiben sem befolyásolja az Igazítókat vagy az ő kapcsolattartási képességeiket abban, hogy kapcsolatot teremtsenek a helyi világegyetem, a felsőbbvilágegyetem vagy a központi világegyetem bármelyik részével. És ez az oka annak, hogy olyan gyakran jön létre kapcsolat a beteljesülés tartalékos alakulatának legfelsőbb és öntevékeny Igazítóival az elkülönítés alá

vont világokon. Az ilyen eljárást a bolygó elszigeteltségéből adódó hátrányok kiküszöbölésére alkalmazzák. Néhány éve főangyali kör működik az Urantián, de ez az érintkezési forma nagymértékben magának a főangyali testületnek a kapcsolattartására korlátozódik.

5 ¶ Sok olyan szellemjelenséget észlelünk szerte a tágas világegyetemben, amelyet képtelenek vagyunk teljesen megérteni. Még a velünk kapcsolatos dolgok nyilvánosságra kerülését sem teljesen mi irányítjuk; és azt hiszem, hogy ennek a felderíthetetlen tevékenységnek a nagy részét a Gravitációs Hírvivők és bizonyosfajta Titkos Nevelők végzik. Nem hiszem, hogy az Igazítók kizárólag a halandói elmék átformálásában vesznek

részt. Meggyőződésem, hogy a Megszemélyesült Nevelők és a többi, ki nem nyilatkoztatott elő-személyes szellemrend az Egyetemes Atyának a teremtésrészek teremtményeivel fenntartott közvetlen és megmagyarázhatatlan kapcsolatát képviselik.

5. AZ IGAZÍTÓK KÜLDETÉSE

[1] Az Igazítók meglehetősen bonyolult feladatot vállalnak, amikor önként jelentkeznek arra, hogy olyan összetett lényekbe költözzenek, mint amilyenek az Urantián élnek. De elvállalták, hogy a ti elmétekben létezzenek, ott megkapják a teremtésrészek szellemi értelmeinek utasításait, majd e szellemi üzeneteket újrafogalmazzák vagy átalakítják az anyagi elme számára; az Igazítók

nélkülözhetetlenek a Paradicsomra való felemelkedéshez.

2 Amit a Gondolatigazító nem tud felhasználni a jelenlegi életetekben, azokat az igazságokat, amelyeket nem tud sikeresen átadni eljegyzett embertársának, azokat hűségesen megőrzi a következő létszakasz idejére, éppen úgy, ahogy most is magával hordozza körről körre azokat az igazságokat, melyeket nem tud embertársa tapasztalásai közé iktatni, mivel a teremtmény képtelen a megfelelő mélységű együttműködésre, illetőleg sikertelenül próbálkozik azzal.

3 Egy dologra azonban bizton számíthattok: Az Igazítók semmit sem veszítenek el, amit a gondjaikra bíztak; sohasem hallottunk még olyat, hogy ezek a szellemsegítők

mulasztást követtek volna el. Az angyalok és más felsőbbrendű szellemlények, még a helyi világegyetemi fajtájú Fiak is, néha engednek a rossznak, néha letérnek az isteni útról, de az Igazítók sohasem inognak meg. Ők tökéletesen megbízhatók, és ez igaz mind a hét csoportjuk esetében.

4 ¶ Az Igazítótok jelenti a ti új és következő létformátok lehetőségét, az Isten fiaként való örök létezés magasabb rendű adományát. Akaratotok alapján és azzal összhangban az Igazítónak hatalmában áll az anyagi elmétek teremtményi folyamatait a kiemelkedő morontia lélek késztetéseinek és célkitűzéseinek átalakító hatása alá vonni.

5 A Titkos Nevelők nem gondolatsegítők; ők gondolatigazítók. Azzal a céllal működ-

nek együtt az anyagi elmével, hogy igazgatási és szellemi-átalakítási tevékenységük révén az új világokhoz és a jövőbeli létpályátok új nevéhez új elmét hozzanak létre. Küldetésük döntően a jövőbeli életre irányul, nem a mostanira. Mennyei segítőknek nevezik őket, nem földi segítőknek. Nem érdekeltek abban, hogy könnyűvé tegyék a halandó létpályáját; sokkal inkább abban érdekeltek, hogy életutatokat meglehetősen nehézzé és göröngyössé tegyék azért, hogy egyre több döntési helyzetbe hozzanak és döntésre bírjanak titeket. A nagyszerű Gondolatigazító jelenléte nem jár együtt könnyű élettel és a mélyenszántó gondolkodástól való mentességgel, de az ilyen isteni ajándék fenséges értelmi békét és felséges szellemi megnyugvást

hoz.

6 Pillanatnyi és állandóan változó öröm- és szomorúság-érzeteitek alapjában véve tisztán emberi és anyagi válaszok a belső lelkiállapototokra és a benneteket körülvevő külső, anyagi környezetre. Ezért ne úgy tekintsetek az Igazítókra, mint önző vigaszt és a halandóknak szánt megnyugvást nyújtókra. Az Igazítónak az a dolga, hogy felkészítsen az örök kalandra, biztosítsa a továbbéléseteket. Nem része a Titkos Nevelő küldetésének az, hogy pátyolgassa a sértett érzelmeiteket vagy babusgassa a megtépázott büszkeségeteket; a lelketek felkészítése a hosszú, felemelkedői létpályára az, ami az Igazító figyelmét leköti és idejét kitölti.

7 Kétlem, hogy képes lennék elmagyarázni,

hogy mit is csinál az Igazító az elmétekben és a lelketek érdekében. Nem tudom, hogy teljesen tisztában vagyok-e azzal, hogy valójában mi megy végbe az isteni Nevelő és az emberi elme mindenségrendi társulásában. Mindez egyfajta rejtély számunkra, nem is annyira a tervet és a célt, hanem a tényleges végrehajtás módját tekintve. És éppen ez az, ami olyan nagy nehézséget okoz abban, hogy megfelelő nevet találjunk a halandó embereknek adott eme nagyszerű ajándékoknak.

8 A Gondolatigazítók át szeretnék alakítani félelemérzeteiteket a szeretet és a bizalom meggyőződésévé; ilyet azonban nem tehetnek gépiesen és önkényesen; ez a ti feladatotok. Azoknak a döntéseknek a végrehaj-

tása során, amelyek megszabadítanak benneteket a félelem láncaitól, szó szerint ti alkotjátok azt a lelki alapot, amelynek az egyre magasabb szintű és egyre teljesebb megvilágosodás szellemi emelőrúdját az Igazító nekifeszíti.

9 Amikor a fajok magasabb rendű és alacsonyabb rendű hajlamai közötti éles és jól meghatározott feszültség alakul ki, vagyis *a valóban* helyes és a valóban rossz között választani kell (és itt nem pusztán arról van szó, hogy mit tartotok helyesnek vagy helytelennek), akkor bízhattok abban, hogy az Igazító valamilyen meghatározott és tevékeny módon mindig részt fog venni az ilyen tapasztalásokban. Az a tény, hogy az effajta Igazító-tevékenység nem tudatosul az Igazí-

tó emberi társában, egyáltalán nem von le semmit annak értékéből és valóságából.

10 Ha személyes végzet-őrangyalotok van és esetleg nem válnátok továbbélővé, akkor az őrangyal ellen eljárást kell indítani annak tisztázása érdekében, hogy a feladatát hűségesen elvégezte-e. De a Gondolatigazítókat nem vetik alá ilyen eljárásoknak, ha embertársuk nem volt képes a továbbélésre. Mi mindannyian tudjuk, hogy míg egy angyal esetleg nem végzi tökéletesen a szolgálatát, addig a Gondolatigazítók paradicsomi tökéletességgel dolgoznak; az ő segédkezésüket a Diviningtonon kívül élő egyetlen lény által sem kifogásolható eljárási tökéletesség jellemzi. A kísérőitek tökéletesek; ennélfogva

a tökéletességi cél bizonyosan elérhető.

6. ISTEN AZ EMBERBEN

[1] Valóban csodálatosak a felsőbbrendű és tökéletes Igazítók, amiért istenimód leereszkednek, felajánlkoznak az anyagi teremtmények, mint amilyenek az urantiai halandók is, elméjébe való tényleges beköltözésre, és ténylegesen is megpróbálkoznak a földi, állati eredetű lényekkel való egyesüléssel.

[2] Függetlenül attól, hogy milyen besorolásúak voltak valamely világ lakosai, egy isteni Fiú alászállását, majd pedig az Igazság Szellemének a minden emberbe való alászállását követően az Igazítók seregestül özönlenek az adott világba, hogy minden egészséges, sajátakarattal bíró teremtmény elméjébe be-

költözzenek. Miután a paradicsomi megtestesült Fiú teljesítette küldetését, ezek a Nevelők valóban a „tibennetek lévő mennyországgá” válnak. Ezen isteni ajándékok átadásával az Atya a lehető legközelebb kerül a bűnhöz és a rosszhoz, mivel szó szerint igaz, hogy az Igazítónak együtt kell léteznie a halandói elmében még a legnagyobb emberi igazságtalanságokkal is. A bennetek lakozó Igazítónak rettenetes szenvedést okoznak azok a gondolatok, amelyek tisztán aljasak és önzők; elszomorítja őket a széppel és az istenivel szemben tanúsított tiszteletlenség, és az emberek ostoba állati félelmei és gyerekes aggodalmai ténylegesen akadályozzák őket a munkájukban.

3 ¶ A Titkos Nevelők kétségtelenül az Egye-

temes Atya adományai, az Isten képének tükröződései kint a világegyetemben. Az egyik nagy tanító egykor arra intette az embereket, hogy újjá kell születniük elméjük szellemében; hogy új emberré kell válniuk, aki, mint Isten, igazságosságban és az igazság kiteljesítésében teremtetett. Az Igazító az isteniség jegye, az Isten jelenléte. „Isten képe” nem fizikai hasonlatosságra vagy az anyagi teremtményi felruházottság véges korlátaira utal, hanem inkább az Egyetemes Atya szellemi jelenlétének ajándékára a Gondolatigazítóknak a világegyetemek szerény teremtményeihez való mennyei elküldésében.

4 Az Igazító a szellemi felemelkedés kútfője és az isteni jellem reménye bennetek. Ő

a továbbélés hatalma, előjoga és lehetősége, ami oly nagy mértékben és mindörökre megkülönböztet benneteket a pusztán állati teremtményektől. Ő az a magasabbrendű és igaz belső szellemi gondolat-ösztönzés, szemben a külső és fizikai ingerekkel, mely az anyagi test idegi-energia rendszerén keresztül éri el az elmét.

5 A jövőbeli létpálya eme hűséges őrzői tökéletesen megkettőznek minden elmebéli alkotást, azokhoz szellemi párt alkotnak; így lassan, de biztosan újjáteremtenek benneteket olyanná, amilyenek valójában vagytok (csak szellemi értelemben) a továbbélők világaiban való feltámadáshoz. És mindezek a fényes szellemi átalakulások megőrződnek a kifejlődő és halhatatlan lelketek megjele-

nő valóságában, a morontia sajátlényegetekben. Ezek a valóságok ténylegesen is léteznek, függetlenül attól, hogy az Igazító ritkán képes olyan tisztán megjeleníteni ezeket az alkotás-párokat, hogy a tudat szintjére kerülhessenek.

6 ¶ És miként ti az emberi szülei vagytok, úgy az Igazítók az isteni szülei az igazi valótoknak, az önmagatok magasabb rendű és fejlődő sajátlényegének, a ti jobb morontiai és jövőbeli szellemi valótoknak. És éppen ez a kifejlődő morontia lélek az, amelyet a bírák és az ítélők értékelnek akkor, amikor döntenek a továbbélésetekről és továbbengednek benneteket felfelé az új világokra és a soha véget nem érő létezésbe örökre eggyé kapcsolódva a hűséges társatokkal — Isten-

nel, az Igazítóval.

7 Az Igazító a ti kifejlődő halhatatlan lelketek örökkévaló elődje, isteni eredete; ők az a szüntelen késztetés, mely az embert rábírja arra, hogy megpróbálja megszerezni az uralmat az anyagi és jelenlegi léte fölött a szellemi és jövőbeli létpályája tükrében. A Nevelők a halhatatlan remény foglyai, az örökké tartó fejlődés forrásai. És mennyire élvezik, amikor halandó társukkal többékevésbé közvetlen csatornákon érintkezhetnek! Mennyire örvendeznek, amikor nélkülözhetik a jelképeket és az egyéb közvetett utakat, és üzeneteiket az emberi társaik értelmének közvetlenül villanthatják fel!

8 ¶ Ti emberek, egy majdnem végtelenül tágas körkép véget nem érő kibontakoztatá-

sát kezdtétek el, soha véget nem érő, örökké szélesedő lehetőség-szférák határok nélkülivé tágításába fogtatok, amelyek felüdítő szolgálatot, páratlan kalandot, fenséges bizonytalanságot és korlátlan fejlődést foglalnak magukba. Amikor a fejetek felett sötét felhők gyülekeznek, akkor hitetekben kell elfogadnotok a bennetek lakozó Igazító jelenlétének tényét, és így képesnek kell lennetek a halandói bizonytalanságok ködén túllátni és észrevenni az örökkévaló igazságosság napjának tiszta ragyogását a Satania lakóvilágainak hívogató magasságain.

9 [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]

109. ÍRÁS

AZ IGAZÍTÓK VISZONYA A VILÁGEGYETEMITEREMTMÉNYEKHEZ

A GONDOLATIGAZÍTÓK a világegyetemi létpálya gyermekei, és valóban, a tiszta Igazítóknak tapasztalatokat kell gyűjteniük, miközben a halandó teremtmények növekednek és fejlődnek. Ahogy az embergyermek személyisége gazdagodik az evolúciós lét küzdelmeire való felkészülés során, úgy gyarapodik az Igazító a felemelkedői lét következő szakaszának próbái közepette. Ahogyan a gyermek szert tesz a felnőttkori tevékenységeihez szükséges alkalmazkodó sokoldalúság-

ra kisgyermekkora közösségi és játékos életének megélésén keresztül, úgy szerez gyakorlatot az emberben lakozó Igazító a mindenségrendi élet következő szakaszához a morontia létpályával kapcsolatos tevékenységeknek az előzetes, halandói megtervezése és kipróbálása révén. Az emberi létezés olyan gyakorlati időt jelent, melyet az Igazító hatékonyan használ ki felkészülésül a jövő élet nagyobb mértékű felelősségvállalására és nagyobb lehetőségeire. De az Igazító erőfeszítései a bennetek eltöltött idő alatt nem igazán az ideigvaló életviszonyok és a bolygón való létezés ügyeire korlátozódnak. Ma a Gondolatigazítók mintegy a világegyetemi létpálya valóságainak próbáját tartják

az emberi lények fejlődő elméiben.

1. AZ IGAZÍTÓK FEJLŐDÉSE

[1] Lennie kell egy átfogó és részletesen kidolgozott tervnek a tiszta Igazítók kiképzésére és felkészítésére a Diviningtonról való kiküldésük előtt, de erről nem tudunk valami sokat. Nyilvánvalóan létezik egy olyan általános képzési rendszer is, mely az alászállási tapasztalásokat szerzett Igazítók továbbképzését biztosítja, mielőtt újabb, halandóval való társulási küldetésre indulnának, de erről tényszerű tudomásunk nincs.

[2] Megszemélyesült Igazítóktól tudom, hogy amikor egy Nevelő-segítette halandónak nem sikerül a túlélés, akkor az Igazítónak a Diviningtonra való visszatérését követően

egy hosszabb továbbképző tanfolyamon kell részt vennie. Erre a továbbképzésre az emberi lénybe való alászállásból fakadó tapasztalás teremt lehetőséget, és az Igazítók ezt mindig még azelőtt megkapják, hogy az idő evolúciós világaiba visszarendelnék őket.

[3] A tényleges élettapasztalásnak nincs mindenségrendi helyettesítője. Egy újonnan megformált Gondolatigazító isteniségi tökéletessége semmilyen mértékben nem ruházza fel e Titkos Nevelőt a tapasztalaton alapuló segédkezés képességével. A tapasztalás elválaszthatatlan az élő létezéstől; ez az egyetlen dolog, amelynek *tényleges megélésen* keresztüli végrehajtásának szükségessége alól semmilyen isteni felruházottság sem mentesíthet senkit. Ennélfogva a Legfelsőbb

jelenlegi szféráján belül létező és működő minden lényhez hasonlóan a Gondolatigazítóknak is tapasztalatot kell szerezniük; az alacsonyabb rendű, tapasztalatlan csoportoktól a magasabb rendű, tapasztaltabb csoportok irányába kell fejlődniük.

4 Az Igazítók egy meghatározott fejlődési létpályát futnak be a halandói elmében; mindörökre az övék maradó valóságszintre jutnak el. Egyre nagyobb mértékben teszznek szert az igazítói szaktudásra és képességekre az anyagi fajokkal létesített mindenféle kapcsolat eredményeként, függetlenül attól, hogy az adott halandó lény továbbélő-e vagy sem. Emellett ők az emberi elme egyenrangú társai is a továbbélési készséggel rendelkező halhatatlan lélek kifejlődésé-

nek elősegítésében.

5 Az Igazító fejlődésének első szakasza a halandó lény továbbélő lelkével való eggyé kapcsolódásban teljesedik ki. Tehát miközben ti természetetekben az ember felől befelé és felfelé, az Isten felé fejlődtök, addig az Igazítók természetében kifelé és lefelé, Istentől az ember felé fejlődnek; és így lesz az isteniség és az emberiség egyesülésének végső terméke örökre az ember fia és az Isten fia.

2. AZ ÖNTEVÉKENY IGAZÍTÓK

1 Beszámoltunk már nektek az Igazítók igazítói tapasztalás alapján való csoportosításáról — vannak tehát tiszta, haladó és felsőbb Igazítók. Meg kell ismernetek egy működési jellegen alapuló osztályozást is — az öntevékeny Igazítókat. Öntevékeny Igazító az, aki:

[2] ¶ 1. Már szerzett némi meghatározott és szükséges tapasztalatot a sajátakarattal bíró teremtmények kifejlő életében, akár átmenetileg tevékenykedő Igazítóként olyanfajta világon, ahol az Igazítókat csak kölcsönkapják a halandók, akár valamely tényleges egyesülési bolygón, ahol is az adott emberi lénynek nem sikerült a továbbélés. Az ilyen Nevelő haladó vagy felsőbb Igazító lehet.

[3] 2. Kialakította a szellemi erő-egyensúlyt egy olyan emberi lényben, aki már teljesítette a harmadik lelki kört és akihez személyes szeráf őrangyalt rendeltek.

[4] ¶ 3. Olyan halandó társa van, aki meghozta a legmagasabb rendű döntést, az Igazítóval ünnepélyes és igaz jegyességet kötött. Az Igazító már előre úgy tekint a tény-

leges eggyé kapcsolódás időpontjára és olybá veszi az egyesülést, mint kész tényt.

5 ¶ 4. Olyan halandó társa van, akit már besoroltak a beteljesülés egyik tartalékos alakulatába a halandói felemelkedés valamelyik evolúciós világán.

6 ¶ 5. Valamikor, amikor embertársa aludt átmenetileg levált a halandó-fogságbeli elméről azért, hogy valamilyen nehéz feladatot teljesítsen, mint amilyen az összekötöttés, a kapcsolat kialakítása vagy valamilyen bejegyzés megújítása, vagy egyéb emberfeletti szolgálatot végezzen a rendeltetési helyét jelentő világ szellemi igazgatásában.

7 ¶ 6. Válsághelyzetben valamely emberi lény tapasztalásában szolgált, aki az adott bolygó szellemi működéséhez alapvetően

szükséges mindenségrendi küldetés végrehajtására megbízást kapott szellemszemélyiség anyagi kiegészítője volt.

8 ¶ Úgy tűnik, hogy az öntevékeny Igazítók jellegzetes mértékű akarattal rendelkeznek minden tekintetben, kivéve a mindenkori embertársuk személyiségjegyeit, amint az meg is nyilvánul abban a számtalan hőstettben, melyet az adott halandóval való kapcsolódáson belül és attól függetlenül visznek véghez. Az ilyen Igazítók számos különböző tevékenységet folytatnak az adott teremtésrészben, de leginkább azért észlelhetetlen bent-lakozóként a maguk választotta földi szálláshelyükön működnek.

9 Ezek a magasabb rendű és tapasztaltabb Igazítók nyilvánvalóan képesek kapcsolat-

ba lépni a más teremtésrészekben tartózkodó Igazítókkal. De miközben egymással érintkeznek, kizárólag kölcsönös munkájuk szintjén és csakis abból a célból tesznek így, hogy megőrizzék azokat a rájuk bízott adatokat, melyek lényegesek a tartózkodási helyük szerinti teremtésrészben végzett igazítói szolgálathoz, bár tudjuk, hogy válsághelyzet idején alkalmanként bolygóközi ügyekkel is foglalkoztak.

[10] A felsőbb és öntevékeny Igazítók akaratuk szerint képesek elhagyni az emberi testet. Az elmébe beköltözött Igazítók nem szerves vagy élőlénytani részei a halandó életnek; ők az életen felüli isteni többletek. Szerepüket az eredeti élettervekben határozták meg, de nem nélkülözhetetlenek az

anyagi létezéshez. Megemlítendő ugyanakkor az is, hogy miután a halandóban teljesítendő alászállási szolgálatukat megkezdték, nagyon ritkán és csak átmenetileg hagyják el halandó lakhelyüket.

[11] A kötelezettségeik alól felmentett Igazítók azok, akik teljesítették a rájuk bízott feladatot és csak az anyagi élethordozó felbomlására vagy a halhatatlan lélekké való átmenetre várnak.

3. AZ IGAZÍTÓK VISZONYA A HALANDÓLÉNY-FAJTÁKHOZ

[1] A Titkos Nevelők tényleges munkájának jellege attól függően változik, hogy milyen a feladatuk természete, vagyis hogy *kapcsolati* vagy *eggyé-kapcsolódási* Igazítók. Néhány

Igazítót pusztán kölcsönbe adnak az adott halandónak az átmeneti élettartamra; mások személyiségre pályázóként küldetnek el az örökké tartó eggyé kapcsolódás engedélyezésével, feltéve, hogy az adott halandó továbbélő lesz. Van némi különbség a különböző bolygókon végzendő tevékenységükben az életfajták szerint is, csakúgy, mint a különböző csillagrendszerbeli és világegyetembeli munkájukban is. De egészében véve munkájuk módfelett azonos, és egységesebb jellegű, mint a mennyei lények bármelyik teremtett rendjének feladatai.

[2] Bizonyos kezdetleges világokban (az egyes sorozatba tartozó világokban) az Igazító a gyakorlati tapasztalatszerzés érdekében költözik a teremtmény elméjébe, főként önma-

ga képzése és saját fejlődése érdekében. A ilyen világokra rendszerint tiszta Igazítókat küldenek azokban a kezdeti időkben, amikor az ősemberek eljutnak a döntések mezejére, de amikor még viszonylag kevesen választják azoknak az erkölcsi magasságoknak az elérését, amelyek az önuralom hegyein túl vannak és annak a jellemnek a kialakítását jelentik, amely a megjelenő szellemiség magasabb szintjeinek elérésére irányul. (Az Igazítóval való eggyé kapcsolódásra nem képesek közül azonban sokan Szellem-egyesülési felemelkedő lényként nyerik el az örökletet.) Az Igazítók értékes kiképzést kapnak és nagyszerű tapasztalatokat szereznek a fejletlen elmékkel való átmeneti jellegű társulások során, és később képesek hasznosítani

ezt a tapasztalást felsőbbrendű lények érdekében más világokon. *A széles világegyetemben semmi sem vész kárba, ami túlélési értékkel rendelkezik.*

3 Egy másik fajta világon (kettes csoport) az Igazítókat csak kölcsön kapják a halandó lények. Itt a Nevelők sohasem érhetnek el személyiség-egyesülést az alászállásuk során, de igen nagy segítséget jelentenek emberi társuknak a halandói lét tartama alatt, sokkal többet, mint amennyit az Urantia halandóinak képesek nyújtani. Az Igazítókat itt azért kölcsönzik a halandó teremtményeknek, hogy egyetlen élettartamnyi idő alatt mintaként szolgáljanak a magasabb rendű szellemi fejlődéshez, átmeneti segítőként tevékenykedjenek a továbbélé-

si jellem tökéletesítésének izgalmas feladatában. Az Igazító nem tér vissza a természetes halált követően; ezek a továbbélő halandók Szellem-egyesülésen keresztül érik el az örökkévaló életet.

4 Az olyan világokon, mint az Urantia (hármas számú csoport) valódi jegyesség jön létre az isteni ajándékkal, egy életre-halálra szóló elkötelezettség. Ha továbbélő leszel, akkor örök egyesülés következhet, örökké tartó eggyé kapcsolódás, az ember és az Igazító egy lénnyé alakulása.

5 Az e sorozatba tartozó világok háromagyszelvényű halandóiban az Igazítók sokkal inkább képesek tényleges kapcsolatteremtésre halandó társukkal az ideigvaló élet tartama alatt, mint az egy- és a két-agyszel-

vényű fajtákban. De a halált követő létpályán a három-agyszelvényű fajták ugyanúgy haladnak végig, mint az egy-agyszelvényűek és a két-agyszelvényűek — az urantiai emberfajták.

6 A két-agyszelvényű lények világain a paradicsomi alászálló Fiú ottlétét követően tiszta Igazítókat ritkán küldenek megkérdőjelezhetetlen továbbélési képességű személyekhez. Úgy gondoljuk, hogy az ilyen világokon a túlélőképességgel rendelkező, értelmes férfiak és nők elméibe beköltöző Igazítók gyakorlatilag mindegyike a haladó vagy a felsőbb Igazító-fajtába tartozik.

7 ¶ Az Urantia evolúciós ősember-fajtái között számosban háromféle lény élt. Egyesek olyan állatiasak voltak, hogy náluk tel-

jesen hiányzott az Igazító befogadásához szükséges képesség. Mások egyértelműen mutattak ilyen képességeket, és azon nyomban meg is kapták az Igazítót, mihelyt az erkölcsi felelősségvállalás életkorát elérték. Ott voltak azután azok, akik a köztes helyzetet jelentették; rendelkeztek Igazító-befogadási képességgel, azonban a Nevelő csak akkor költözhetett az adott lény elméjébe, ha azt az egyén személyesen kérte.

8 De ama lények közül soknál, amelyek gyakorlatilag képtelennek minősülnek a továbbélésre az alkalmatlan és alacsonyrendű őseiktől örökölt jegyeik miatt, tiszta Igazító szolgált, és az evolúciós elmével való kapcsolata során értékes előzetes tapasztalatokat szerzett s így jobban felkészült a követke-

ző feladatára, melyet egy másik világon egy magasabb rendű elmében jelöltek ki számára.

4. AZ IGAZÍTÓK ÉS AZ EMBERI SZEMÉLYISÉG

[1] Az emberi lények közötti magasabb rendű, értelmes érintkezést nagyban segítik az elmében lakozó Igazítók. Az állatok rokonszenvvel viseltetnek a társaik iránt, de nem közölnek egymásnak fogalmakat; képesek érzelmek kifejezésére, viszont eszmék és eszményképek közlésére nem. Az állati eredetű emberek sem élnek meg magasröptű értelmi érintkezéseket vagy közös szellemi hullámhosszra hangolódást addig, amíg a Gondolatigazító be nem költözik az emberi elmébe, jóllehet a nyelv kifejlesztésének

idejére ezek az evolúciós teremtmények már a legjobb úton vannak ahhoz, hogy Igazítót fogadjanak be.

2 Az állatok kezdetleges módon ugyan, de közléscserét folytatnak egymással, azonban az ilyen kezdetleges kapcsolatokban kevés vagy egyáltalán semmi *személyiségi lényeg* sem jelenik meg. Az Igazító nem személyiség; ők elő-személyes lények. Viszont a személyiség forrásából származnak, és a jelenlétük javítja az emberi személyiség minőségi megnyilvánulását; különösen igaz ez akkor, ha az Igazító előzetes tapasztalattal rendelkezik.

3 Az Igazító fajtájának nagyon is sok köze van az emberi személyiség kifejeződési képességéhez. Az egyes korszakokban

az Urantia nagy értelmi és szellemi vezetői döntően azért voltak képesek jelentős hatást kifejteni, mert a bennük lakozó Igazító felsőbbrendű és előzetes tapasztalattal rendelkezett.

4 Az alászállt Igazítók nem kis mértékben működtek együtt más szellemhatásokkal a régmúlt korokban élt ősemberek leszármazottainak átformálásában és emberré alakításában. Ha az Urantia lakóinak elméjében tartózkodó Igazítókat kivonnák, akkor ez a világ lassan visszajutna az ősember korának számos élethelyzetéhez és szokásához; az isteni Nevelők a polgárosodott viszonyok kibontakozásának egyik igazi lehetőségét jelentik.

5 ¶ Megfigyeltem egyszer egy Gondolat-

igazítót az Urantián, aki az uverszai feljegyzések szerint előzőleg már tizenöt elmében is lakozott az Orvontonban. Nem tudjuk, hogy ez a Nevelő szerzett-e már korábban is hasonló tapasztalatokat más felsőbb-világegyetemekben, de az a gyanúm, hogy igen. Ez egy nagyszerű Igazító és az egyik leghasznosabb és leginkább tevékeny erők egyike az Urantián a jelenlegi korszakban. Amit a többiek elveszítettek, amikor elutasították a továbbélést, azt ez az emberi lény (és a ti egész világotok) most elnyeri. Aki nem rendelkezik szellemi-továbbélési képességekkel, attól még azt a tapasztalt Igazítót is elveszik, amelyik éppen most őnála van, míg annak, akinek ténylegesen is van lehetősége a továbbélésre, annak meg

kell kapnia még a tunya, mindent feladó személy előzetes tapasztalatokkal már rendelkező Igazítóját is.

6 Bizonyos értelemben az Igazítók bizonyos fokig elősegíthetik az igazság, a szépség és a jóság területeinek kereszt-megtermékenyítését a bolygón. Két alászállási tapasztalásban ugyanazon a bolygón azonban ritkán részesülnek; az Urantián jelenleg szolgáló Igazítók között nincs egy sem, aki már egyszer korábban is e világon tartózkodott volna. Tudom mit beszélek, mivel a számuk és az adataik rendelkezésünkre állnak az uverszai irattárakban.

5. AZ IGAZÍTÓ BEKÖLTÖZÉSÉNEK ANYAGI AKADÁLYAI

[1] A felsőrendű és öntevékeny Igazítók gyakran képesek szellemi jelentéstartalmakat vinni az emberi elmébe, amikor az akadálytalanul működik a felszabadult, de szabályozott alkotó képzelet csatornáiban. Ilyenkor, és néha az ember alvása közben, az Igazító képes feltartóztatni az elmebéli folyamatokat, megállítani az áramlást, majd elterelni az ideafolyamot; mindezeket annak érdekében teszi, hogy mély szellemi átalakulásokat okozzon a felsőtudat magasabb, rejtett zugaiban. Így az elme erőit és energiáit tökéletesebben hangolja a jelen és a jövő szellemi szintje kapcsolat-hangjainak hangneméhez.

[2] Néha lehetővé válik, hogy az elme meg-

világosodjon, hogy meghalljátok a bennetek folyamatosan beszélő isteni hangot, s így részlegesen tudatosíthassátok az állandóan bennetek lakozó magvábanvaló személyiség bölcsességét, igazát, jóságát és szépségét.

[3] De az ingatag és gyorsan változó elmebéli hozzáállásaitok gyakran meghiúsítják az Igazítók terveit és tönkreteszik munkájukat. Munkájukra nemcsak a halandó fajok benső természete van hatással, hanem az igazítói szolgálatot nagymértékben nehezítik a ti saját előfeltevéseitek, meggyökeresedett felfogásaitok és tartósan meglévő előítéleteitek is. E nehézségek miatt sokszor csak befejezetlen alkotásaik képesek a tudatosság szintjére emelkedni, és emiatt a fogalomzavar elkerülhetetlen. Ezért az elmebéli helyzetek

részletes elemzésekor csak az jelenthet biztonságot, hogy minden egyes gondolat és tapasztalás azonnali felismerése arra irányuljon, hogy annak mi a tényleges és alapvető jelentősége, teljesen függetlenül attól, hogy mi lehetett volna a jelentőségük.

4 ¶ Az élet nagy problémája az örökölt élethajlamok hozzáigazítása a Titkos Nevelő isteni jelenléte által keltett szellemi késztetések igényeihez. Míg a világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi létpályán senki sem szolgálhat két urat, az Urantián élt jelenlegi életetekben minden embernek két úrnak kell szolgálnia. Az embernek el kell sajátítania a folyamatos emberi ideigvaló kiegyezések életmódját, miközben szellemi hűséget kell fogadnia egyetlen úrnak; és éppen ez

az, amiért annyian eltévelyednek és elbuknak, elfásulnak és összeroskadnak az evolúciós küzdelmek feszültsége alatt.

5 Noha az agyi felruházottság örökölt hagyatéka és annak villamos-vegytani felügyelete mind igyekszik csökkenteni az Igazító tevékenységének hatékonyságát, azonban (az egészségesen működő elmékben) semmilyen örökölt fogyatékosság sohasem képes megakadályozni a szellemi továbblépést. Az örökölt jegyek befolyásolhatják a személyiségfejlődés ütemét, de meg nem akadályozhatják a felemelkedési kaland tényleges betetőzését. Ha együtt akartok működni az Igazítótokkal, akkor az isteni ajándék előbb-utóbb kifejleszti a halhatatlan morontia lelket, és az ezzel való eggyé

kapcsolódást követően elvezeti az új teremtményt a helyi világegyetem főhatalmú Tökéletes Fia elé, végül pedig a Paradicsomon tartózkodó Igazítók Atyja elé.

6. AZ IGAZI ÉRTÉKEK ÁLLANDÓSÁGA

[1] Az Igazítók sohasem buknak el; semmi sem vész el, ami továbbélésre érdemes; a sajátakarattal bíró lényekben minden igaz érték bizonyosan túlélőképes, függetlenül attól, hogy az adott értékeket felfedező vagy értékelő személyiség továbbélő lesz-e vagy sem. És így van ez, a halandó teremtmény elutasíthatja a továbbélést; az élettapasztalatok azonban nem vesznek kárba; az örökkévaló Igazító magával viszi az ilyen, láthatóan elbukott élet hasznosítható jellemzőit

egy másik világba és mindezeket a továbbélő jelentéstartalmakat és értékeket továbbélő-képességgel rendelkező, magasabb rendű halandói elmének adományozza. Egyetlen valamirevaló tapasztalásra sem hiába kerül sor; egyetlen igaz jelentéstartalom vagy igaz érték sem vész el sohasem.

[2] Az eggyé kapcsolódásra jelölt teremtmé-nyekkel kapcsolatban, ha egy Titkos Nevelőt cserbenhagyja a halandói társa, ha emberi társa elutasítja a felemelkedői létpályán va-ló elindulást, akkor az Igazító a természetes halált követően (vagy megelőzőleg) minden túlélőnek bizonyuló értéket magával visz, amely az adott, a továbbélést el nem ért te-remtmény elméjében kifejlődött. Amennyi-ben egy Igazító következő alkalmakkor sem

képes eggyé kapcsolódni a személyiséggel azért, mert emberi társai nem lettek továbbélők és ha ez a Nevelő ez után személyiséget nyer, akkor mindazok a tapasztalatok, amelyeket e halandói elmék megkaptak vagy megszereztek, ténylegesen az ilyen újonnan Megszemélyesült Igazító birtokába jutnak, az ő olyan felruházottságává válnak, melyeket az összes jövőbeli korszakban élvezhet és alkalmazhat. Az ebbe a rendbe tartozó Megszemélyesült Igazító olyan vegyes entitásnak minősül, amely az összes korábbi teremtmény-társának túlélőképes jellemvonásaiból áll össze.

3 Amikor a hosszas világegyetemi tapasztalatszerzést követően az Igazítók az alászállási küldetésben lévő isteni Fiakba való köl-

tözésre vállalkoznak, teljesen tisztában vannak azzal, hogy e szolgálaton keresztül sohasem tehetnek szert személyiségre. De a szellemek Atyja gyakran személyiséget adományoz ezeknek az önkénteseknek és a rendjük igazgatójává teszi meg őket. Ezek a Diviningtonon élő, tiszteletből hatáskört kapott személyiségek. És az ő különleges természetük egyaránt magába foglalja a halandó lényekben megszerzett többszörös tapasztalásokból kirakott emberiségképet és a paradicsomi alászálló Fiú emberi-isteniségének szellemátiratát is, melyet utoljára őbenne megtapasztaltak.

[4] A ti helyi világegyetemetek Igazítóinak tevékenységét a nebadoni Mihály Megszemélyesült Igazítója irányítja, az a Nevelő, aki

lépésről lépésre vezette őt, amikor életét emberi testben József-fia-Jósuaként élte. Ez a rendkívüli Igazító hűségesen elvégezte feladatát, és e derék Nevelő bölcsen irányította az emberi természetet, mindig az Atya tökéletes akarata ösvényének választása felé vezetve a paradicsomi Fiú halandói elméjét. Ez az Igazító korábban Makiventa Melkizedekkel szolgált Ábrahám idejében és ezt az alászállást megelőzően, továbbá e két alászállási tapasztalás között is óriási vállalkozásokat vitt véghez.

5 Ez az Igazító valóban győzedelmeskedett Jézus emberi elméjében — abban az elmében, mely minden egyes ismétlődő élethelyzetben megtartotta az Atya akaratának való megfelelés szent fogadalmát, mondván „Ne

az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg.” Az ilyen töretlen elhívatottság igazi útlevelet ad az emberi természet korlátaitól való elszabaduláshoz és az isteni tökéletesedés végleges ségének eléréséhez.

6 Ugyanez az Igazító jelenleg e fenséges személyiség kifürkészhetetlen természetében József-fia-Jósua keresztség-előtti emberi lényegét mutatja meg, azoknak az örök és élő értékeknek az örökkévaló és élő átiratát, melyeket az urantiaiak legnagyobbika a hétköznapi élet szerény körülményeiből kimunkált, amikor úgy élte meg a létet, hogy a halandói tapasztalásban elérhető szellemi értékeket teljes mértékben kimerítette.

7 Az Igazítóra bízott minden állandó érték bizton örök továbbélő. Bizonyos esetekben

a Nevelő megtartja ezeket az összegyűjtött értékeket egy későbbi alászállás tárgyát képező halandói elme számára; más esetekben, és a megszemélyesülést követően, ezeket a továbbélő és megőrzött valóságokat az Igazító a Világmindenség Építészeinek szolgálatában való jövőbeli felhasználás céljából tartja meg.

7. A MEGSZEMÉLYESÜLT IGAZÍTÓI BETELJESÜLÉS

[1] Nem állíthatunk semmit arról, hogy a nem-igazítói Atya-részek megszemélyesíthetők-e vagy sem, de azt már megtudhattátok, hogy a személyiség az Egyetemes Atya fenséges, szabad akaratú adománya. Amennyire mi tudjuk, az Atya Igazító fajtá-

jú szilánkja kizárólag úgy nyer személyiséget, hogy személyes sajátosságokra tesz szert valamely személyes lény szolgálat-segítésén keresztül. E Megszemélyesült Igazítók otthona a Divinington, ahol elő-személyes társaikat oktatják és irányítják.

[2] A Megszemélyesült Gondolatigazítók tevékenységükben nem korlátozottak, nincs kijelölt szolgálatuk, és a tágas világegyetemek mindenségének felséges állandósítóiként és egyensúlyba hozóiként működnek. Vegyítik a Teremtő és a teremtmény — lételvi és élményelvi — tapasztalását. Ők az idő és az örökkévalóság közös lényei. A világegyetemi közigazgatásban az elő-személyest társítják a személyessel.

[3] A Megszemélyesült Igazítók a Világmin-

denség Építészeinek végtelenül bölcs és hatékony ügyvivői. Ők az Egyetemes Atya teljes segédkezésének személyes képviselői — személyükben, elő-személyes voltuk szerint és személyes-feletti lényük alapján. Ők a rendkívüli a szokatlan, és a váratlan személyes segédkezői szerte a Végleges Isten területét képező tapasztalás-meghaladó abszonit szférák összes teremtésrészében, sőt még az Abszolút Isten szintjein is.

4 Ők az egyetlen lények a világegyetemekben, melyek önnön lényegükben hordozzák az összes ismert személyiségi kapcsolatot; ők minden-személyiségűek — ők személyiség-előttinek, személyiségnek és személyiség-utáninak minősülnek. Az Egyetemes Atya személyiségét szolgálják, mint mindig

az örök múltban, az örök jelenben és az örök jövőben.

5 Végtelen és abszolút rendű lételvi személyiséget az Atya az Örökkévaló Fiúnak adományozott, de úgy döntött, hogy fenntartja saját maga segédkezésének a lételvi elő-személyes Igazítónak adományozott Megszemélyesült-Igazító fajtájú élményelvi személyiséget; és így mindegyiküknek az a rendeltetése, hogy a Végleges, a Legfelsőbb-Végleges abszonit teremtésrészei, ideértve még a Végleges-Abszolút szintjeit is, tapasztalásmeghaladó segédkezésének jövőbeli személyes-feletti részévé váljanak.

6 Ritkán láthatók Megszemélyesült Igazítók nagy számban a világegyetemekben. Alkalmanként tanácskoznak a Nappalok Elő-

deivel, és a hétszeres Teremtő Fiak Megszemélyesült Igazítói néha összegyűlnek a csillagvilági központi világokon, hogy tanácsülést tartsanak a Vorondadek vezetőkkel.

7 ¶ Miután az Urantia bolygóügyi Vorondadek-megfigyelőjét — a Fenséges felügyelőt, aki nem olyan régen a világotok veszélyhelyzeti kormányzója lett — az állandó főkormányzó jelenlétében hivatalba iktatták, az a saját maga által kiválasztottakból álló, teljes létszámú csapatával látott neki az Urantia válsághelyzeti igazgatása megszervezésének. Minden munkatársa és segédje számára azonnal kijelölte a bolygón elvégzendő feladatot. De nem választotta ki azt a három Megszemélyesült Igazítót, akik nyomban a hivatalba lépésekor megjelentek előt-

te. Nem is tudta, hogy meg fognak jelenni előtte, mivel korábbi kormányzósága során isteni jelenlétükben előtte nem mutatkoztak. És a Fenséges kormányzó a három önkéntes Megszemélyesült Igazító számára nem jelölt ki szolgálatot és nem szabott meg feladatot. Ezt követően ugyanakkor e három minden-személyiségű lény az Urantián szolgáló mennyei lények számos rendje között az egyik legtevékenyebbé vált.

8 ¶ A Megszemélyesült Igazítók sokféle szolgálatot végeznek a világegyetemi személyiségek számos rendje számára, de eme szolgálatokról nem szabad beszámolnunk az Igazító-segítette evolúciós teremtményeknek. Ezek a rendkívüli emberi isteniségek a teljes nagy világegyetem leginkább

figyelemre méltó személyiségei közé tartoznak, és senki sem mer jóslatokba bocsátkozni arról, hogy mi lehet az ő jövőbeli küldetésük.

9 [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]

110. ÍRÁS

AZ IGAZÍTÓK VISZONYA A HALANDÓEGYÉNEKHEZ

A TÖKÉLETLEN lények szabadsággal való felruházása elkerülhetetlen, szomorú véget hordoz magában, és a tökéletes ős-Istenségnek természete, hogy szeretetteljes társaságot alkotva általánosan és együtt érzően osztozzon ezekben a hányattatásokban.

[2] Amennyire világegyetemi ügyekben járatos vagyok, úgy tekintem a Gondolatigazítók szeretetét és odaadását, mint az egész teremtésösszességben létező legigazabb isteni ragaszkodást. A Fiaknak a fajok szolgálatában megnyilvánuló szeretete felsőbbren-

dű, azonban az Igazítónak az egyén iránti odaadása megindítóan fenséges, istenien Atyaszerű. A paradicsomi Atya az ő egyénteremtményeivel való eme személyes kapcsolati formát nyilvánvalóan mint kizárólagos Teremtő-előjogot tartotta fenn magának. És az egész világegyetemek mindenségében semmi sem mérhető pontosan ahhoz a csodálatos szolgálathoz, melyet ezek a személytelen entitások végeznek, akik oly lenyűgözően lakoznak az evolúciós bolygók gyermekeiben.

1. A HALANDÓELMÉBE VALÓ BEKÖLTÖZÉS

[1] Az Igazítót nem úgy kell elképzelni, mint amely az emberi lények anyagi agyában él.

Ők nem szerves részei a teremtésrészek fizikai teremtményeinek. A Gondolatigazítót helyesebb úgy elképzelni, mint az ember halandói elméjében lakozót, semmint egy adott testi szerv határain belül létezőt. És közvetve és észrevétlenül az Igazító folyamatosan érintkezik emberi társával, különösen azokban a magasztos tapasztalásokban, amikor az elme istenimádó kapcsolatot létesít a szellemmel a felsőtudatban.

[2] Bárcsak lehetőségem lenne segíteni a fejlődő halandóknak abban, hogy a bennük élő Igazítók önzetlen és nagyszerű munkáját jobban megértsék és jobban megbecsülhessék, azokét, akik oly elhivatottsággal és hűségesen munkálkodnak az ember szellemi jólétének megteremtésén. Ezek a Neve-

lők az emberi elme felsőbb fokozatainak hatékony szolgálói; ők az emberi értelem szellemi potenciáljának bölcs és tapasztalt átalakítói. Ezek a mennyei segítők annak az elképesztően nagy feladatnak szentelték magukat, hogy biztonságosan elvezessenek benneteket egyre beljebb és feljebb, a boldogság mennyei révébe. Ezek a fáradhatatlan munkálkodók az isteni igazság győzelme jövőbeli és a ti életetekben való megszemélyesülésének rendelték magukat mindörökre. Ők azok a gondos munkások, akik az Isten-tudatos emberi elmét a rossz zátonyaitól elkormányozzák, és a kifejlődő emberi lelket hozzáértéssel a messzi és örök partok tökéletességi-isteni kikötőibe vezetik. Az Igazítók szeretetteljes vezetők, ők a ti biztonságot

jelentő és megbízható vezetőitek rövid földi pályafutásotok sötét és bizonytalan útvesztőiben; ők azok a türelmes tanítók, akik állandóan arra késztetik tanítványukat, hogy haladjon tovább a folyamatos tökéletesedés útján. Ők a teremtményjellem fenséges értékeinek gondos őrzői. Bárcsak képesek lennétek jobban szeretni őket, nagyobb mértékben együttműködni velük, és bárcsak teljesebb ragaszkodással csüggnétek rajtuk.

3 Noha a bennetek lakozó isteni Nevelők főleg a soha véget nem érő létezés következő szakaszára való szellemi felkészítésetekkel foglalkoznak, emellett komolyan érdekeltek az ideigvaló jólétetekben és a tényleges földi előrejutásokban is. Örömöt szerez nekik az, ha hozzájárulhatnak egészségetek-

hez, boldogságotokhoz és igaz jólétetekhez. Nem közömbösek a bolygón elért bármilyen sikeretek iránt, amelyek nem hátráltatják az örök-fejlődési jövőbeli életeteket.

4 ¶ Az Igazítók a mindennapi teendőitek és életetek számos részlete iránt olyan mértékben érdeklődnek, illetőleg foglalkoznak azokkal, amennyire ezek a lényeges ideigvaló választásaitokat és alapvető szellemi döntéseitek meghozatalát befolyásolják, s ennélfogva befolyásoló tényezők lehetnek a lélek továbbélésével és az örök fejlődéssel összefüggő problémáitok megoldásában. Az Igazító egyrészt tétlen a tisztán ideigvaló jólétet illetően, másrészt istenien tevékeny az örök jövőtök mindenféle dolgával kapcsolatban.

5 Az Igazító veletek marad minden válságos állapotban és minden betegségen keresztül, mely az elmebéli képességeiteket nem teszi tönkre teljesen. De milyen kegyetlen dolog tudatosan megszentségteleníteni vagy más módon szándékosan szennyezni a fizikai testet, amelynek az Istentől származó csodálatos ajándék földi menedékéül kell szolgálnia. Minden fizikai méreg nagymértékben akadályozza az Igazítónak az anyagi elme fejlesztése érdekében tett erőfeszítéseit, míg a félelem, a harag, az irigység, a féltékenység, a gyanakvás és a türelmetlenség elmemérgei hasonlóképpen nagyon komolyan hátráltatják a kifejlődő lélek szellemi előrelépését.

6 ¶ Ma az Igazító udvarlási időszakát éli-

tek át; ha megháláljátok annak az isteni szellemnek a belétek vetett bizalmát, aki az elmétekkel és lelketekkel való örök egyesülést keresi, akkor ténylegesen is el fog következni a morontia eggyé válás, az az égi összhang, az a mindenségrendi mellérendeltség, az az isteni összehangolódás, az a mennyei eggyé kapcsolódás, az a soha véget nem érő azonosság-összevegyülés, a lényeknek az az egysége, mely oly tökéletes és végleges, hogy még a legtapasztaltabb személyiségek sem képesek soha részeire bontani vagy külön lényegi valókként megkülönböztetni az eggyé kapcsolódott társakat — a halandó embert és az isteni Igazítót.

2. AZ IGAZÍTÓK ÉS AZ EMBERI AKARAT

[1] A Gondolatigazítók az emberi elmékbe költözéskor magukkal hozzák azokat az életpálya-mintákat, azokat az eszményi életeket, melyeket ők maguk és a diviningtoni Megszemélyesült Igazítók határoztak meg, illetőleg rendeltek el előre, és amelyeket az Urantia Megszemélyesült Igazítója jóváhagyott. Így kezdik meg a munkát egy pontos és előre kidolgozott terv alapján emberi társuk értelmi és szellemi fejlődése érdekében, azonban egyetlen emberi lény sem köteles elfogadni ezt a tervet. Mindannyian eleve elrendelés tárgyai vagytok, az viszont nincs előre elrendelve, hogy ezt az isteni eleve elrendelést el kell fogadnotok; telje-

sen szabadon döntötök abban, hogy a Gondolatigazítók programjának bármely részét vagy akár az egészet elvetitek-e. Az ő küldetésük az, hogy tényleges és saját belátáson alapuló felhatalmazásotok alapján változtatásokat hajtsanak végre az elmében és szellemi kiigazításokat tegyenek abból a célból, hogy nagyobb befolyást szerezzenek a személyiség irányításában; de ezek az isteni Nevelők soha semmilyen körülmények között sem használnak ki benneteket és önkényesen nem befolyásolják választásaitokat és döntéseiteket. Az Igazítók tiszteletben tartják a személyiségetek függetlenségét; *ők mindig alá vannak rendelve az akaratotoknak.*

2 Munkamódszereiket tekintve állhatato-

sak, leleményesek és tökéletesek, de befogadó társuk saját akaratán sohasem tesznek erőszakot. Egyetlen emberi lényt sem fog soha isteni Nevelő akarata ellenére szellemivé alakítani; a továbbélés az Istenek ajándéka, amelyet az idő teremtményeinek maguknak kell kívánniuk. Végső soron akármit is vitt véghez az Igazító, a feljegyzésekből mindig ki fog derülni, hogy azt a ti együttműködő jóváhagyásotokkal tette-e; ti az Igazító akarattal rendelkező társai lesztek a felemelkedési létpálya mérhetetlen átalakítási folyamatában, minden egyes lépés megtétele során.

3 ¶ Az Igazító nem próbálja meg szabályozni a gondolkodásotokat mint olyat, hanem inkább annak szellemivé, örökkévalóvá ala-

kításán dolgozik. Sem az angyalok, sem az Igazítók nem arra hivatottak, hogy közvetlenül befolyásolják az emberi gondolatokat; ez a ti kizárólagos személyiségi előjogotok. Az Igazítók a ti gondolkodási folyamataitok fejlesztésének, módosításának, kiigazításának és összehangolásának szentelték magukat; még ennél is pontosabban és részletesebben fogalmazva, annak a munkának szentelték magukat, hogy továbbélési célokra kialakítsák a létpályáitok szellemi ellendarabjait, a ti igazi fejlődő valótok morontia átiratait.

4 Az Igazítók az emberi elme felsőbb szintjein működnek, szünet nélkül arra törekedve, hogy a halandói értelem minden fogalmáról morontia másolatot készítsenek.

Ezért két valóság gyakorol hatást az emberi elmekörökre, illetőleg összpontosul azokban: az egyik az élethordozók eredeti tervéből kifejlődött halandói sajátlényeg, a másik a Divinington felsőbb szféráiból eredő halhatatlan entitás, az Istentől származó ajándék, mely az emberben lakozik. De a halandói sajátlényeg egyúttal személyes sajátlényeg is; személyiséggel rendelkezik.

5 ¶ Ti, mint személyes teremtmények, elmével és akarattal rendelkeztek. Az Igazító, mint elő-személyes teremtmény, elő-elmével és elő-akarattal rendelkezik. Ha olyannyira az Igazító elméjéhez hasonultok, hogy szemtől szembe kerültök vele, akkor elméitek eggyé válnak, és ti az Igazító-elmével erősödtök. Ezt követően pedig, ha akara-

totok elrendeli és kikényszeríti ezen új és társított elme döntéseinek végrehajtását, akkor az Igazító elő-személyes akarata személyiségként nyilvánul meg a döntéseiteken keresztül, és amikor erről az eggyé kapcsolódásról beszélünk, akkor elmondhatjuk, hogy ti és az Igazító egy vagytok. Elmétek megvalósította az isteniségi összehangolódást, és az Igazító akarata személyiség-kifejeződést nyert.

6 A személyazonosság ilyen mértékű megteremtésével elmei értelemben már a morontia létformához közelítetek. A morontia elme olyan fogalom, amely az egymástól alapvetően különböző anyagi és szellemi természetű, együttműködő elmék lényegét és összességét jelöli. A morontia értelem

pedig ezek alapján a helyi világegyetemben egy akarat uralta kettős elmét jelent. És a halandók esetében az emberi eredetű akarat az, amely istenivé válik azon keresztül, hogy az ember elméjét Isten elmeképességével azonossá alakítja.

3. AZ IGAZÍTÓVAL VALÓ EGYÜTTMŰKÖDÉS

[1] Az Igazítók az idő szent és fenséges játékát játsszák; az idő egyik felsőbb kalandját hajtják végre a térben. És milyen boldogok, amikor együttműködésetek révén lehetővé válik, hogy az időbeli rövid küzdelmeitekben is segítségetekre legyenek, miközben örökkévalósági, nagyobb feladataikat hajtják végre. De amikor az Igazítótok megpró-

bál érintkezésbe lépni veletek, akkor az üzenete rendszerint elvész az emberi elme energiaáramainak anyagi sodrában; csak egy-egy alkalommal fogtok fel némi visszhangot, az isteni hang gyenge és távoli visszaverődését.

2 Az Igazító sikere abban a vállalkozásban, hogy végigvezessen benneteket a halandó léten és továbbélővé váljatok, nem annyira az általatok gyártott elméletektől, mint inkább a döntéseitektől, elhatározásaitoktól és állhatatos *hitetektől* függ. A személyiséggyarapodás mindeme lépcsői hathatós segítséget jelentenek a fejlődésetekben, mert segítenek benneteket az Igazítóval való együttműködésben; segítenek abban, hogy legyőzzétek a saját ellenállásotokat. A

Gondolatigazítók földi vállalkozásukat éppen annyiban viszik sikerre vagy vallanak vele nyilvánvalóan kudarcot, amennyiben a halandók sikeresen vagy sikertelenül működnek együtt azzal a tervvel, amelynek rendeltetése az ő felemelésük a tökéletesség elérésének felfelé ívelő útján. A továbbélés titkát az a felsőbbrendű emberi vágy rejti, hogy az ember Istenszerű legyen, valamint az a társult akarat, hogy az ember mindazokat a dolgokat tegye, illetőleg azzá legyen, amelyek alapvető fontosságúak az említett mindent elsöprő vágy végleges eléréséhez.

3 Valamely Igazító sikeréről vagy kudarcáról beszélve azt emberi-továbbélési szempontból értelmezzük. *Az Igazítók sohasem buknak el;* ők az isteni lényeg részei, és min-

den vállalkozásukat mindig győztesen fejezik be.

4 ¶ Kénytelen vagyok rámutatni arra, hogy sokan közületek túl sok időt és gondolatot pazarolnak az élet jelentéktelen dolgaira, miközben majdnem teljesen figyelmen kívül hagyják az örök fontosságú, lényeges valóságokat, éppen azokat az eredményeket, amelyek a közöttetek és az Igazítótok közötti egyezőbb munkakapcsolat kialakításával kapcsolatosak. Az emberi létezés nagy célja az emberben lakozó Igazító isteniségére való ráhangolódás; a halandói lét nagy eredménye az elmétekben várakozó és munkáló isteni szellem örök céljai iránti igaz és saját belátáson alapuló elhivatottság megjelenése. De az örök beteljesülés felismerésére irá-

nyuló elhivatott és határozott erőfeszítés teljes mértékben összeegyeztethető a vidám és örömteli élettel, valamint a sikeres és tiszteletreméltó életpályával a földön. A Gondolatigazítóval való együttműködés nem önkínzás, nem a jámborság megcsúfolása vagy álszent és kérkedő ön-lealacsonyítás; az eszményi élet szeretetteljes szolgálat, s nem félelmekkel teli nyugtalanság.

5 ¶ Az összezavarodottság, a tanácstalanság, az esetleges elbátortalanodás és zaklatottság nem szükségszerűen azt jelzi, hogy az ember a benne lakozó Igazító vezetésének ellenáll. Az ilyen magatartások néha az isteni Nevelővel való tevékeny együttműködés hiányát jelzik, és ennélfogva bizonyos mértékben esetleg késleltethetik a szellemi

fejlődést, ám az efféle értelmi-érzelmi nehézségek egyáltalán nem befolyásolják az Istent ismerő lélek biztos továbbélését. A tudatlanság egyedül sohasem akadályozhatja meg a továbbélést; ugyanígy az összezavarodott gondolatok és a félelemteli bizonytalanság sem. Csak az Igazító vezetésének való tudatos ellenállás akadályozhatja meg a kifejlődő halhatatlan lélek továbbélését.

6 Nem szabad úgy tekinteni az Igazítótokkal való együttműködést, mint valami különösen tudatos folyamatot, mivel nem az; de a késztetéseitek és a döntéseitek, a hűséges elhatározásaitok és a felsőbbrendű vágyaitok valódi és eredményes együttműködéshez vezetnek. Az Igazítóval való összhangot tudatosan javíthatjátok a következők révén:

7 1. Az isteni vezetés követése mellett való döntés; az emberi életnek az igazság, a szépség és a jóság legmagasabb rendű tudatosságára való őszinte alapozása, majd ezeknek az isteniségi jegyeknek az összehangolása bölcsességen, istenimádaton, hiten és szereteten keresztül.

8 ¶ 2. Isten szeretete és a vágyakozás az iránt, hogy olyanok legyetek, mint ő — az isteni atyaság tiszta felismerése és a mennyei Szülőatya szeretetteljes imádata.

9 ¶ 3. Az ember szeretete és az ember szolgálata iránti őszinte vágy — az emberek közötti testvériség szívből fakadó felismerése, mely a minden egyes halandótársatokhoz való értelmes és bölcs ragaszkodással párosul.

[10] ¶ 4. A mindenségrendi létpolgárság örömmel fogadása — a Legfelsőbb Lény iránti fejlődési kötelezettségeitek őszinte felismerése, annak tudatosítása, hogy az evolúciós ember és a kifejlődő Istenség kölcsönösen összefügg egymással. Ez a mindenségrendi erkölcsiség megszületése és az egyetemes kötelezettség felismerésének kezdete.

4. AZ IGAZÍTÓ MUNKÁJA AZ ELMÉBEN

[1] Az Igazítók képesek az idő és a tér főkörein keresztül beérkező mindenségrendi értelem folyamatos áramát felfogni; tökéletes kapcsolatban vannak a világegyetemek szellem-értelmével és szellem-energiájával. De

az emberben lakozó eme fenséges entitások képtelenek ezeket a bölcsességeket és igazságokat halandó társuk elméjének komolyabb mértékben átadni, mert különbözik a természetük és az emberből hiányzik a kellően érzékeny felfogóképesség.

[2] A Gondolatigazító folyamatosan munkálkodik elméd szellemivé alakításán annak érdekében, hogy kifejlődjön a morontia lelked; te magad azonban többnyire nem vagy tudatában ennek a belső segédkezésnek. Meglehetősen képtelen vagy megkülönböztetni a saját anyagi értelmed termékét a lelked és az Igazító közös tevékenységének eredményétől.

[3] A gondolatok, a következtetések vagy más elmeképek bizonyos váratlan kivetülé-

sei néha az Igazító közvetlen vagy közvetett munkájának eredményei; azonban sokkal gyakoribb az, hogy mindezek olyan képzeteknek a tudatosság szintjén való hirtelen megjelenései, amelyek a mélyebb elmeszinteken összekapcsolódott, a fejlődő állati elme köreiben jelenlévő szokványos és közönséges lelki működés természetes és mindennapos megnyilvánulásai. (Ezekkel a tudatalatti kiáradásokkal szemben az Igazító megnyilatkozásai a felsőtudatos területeken keresztül jelennek meg.)

4 A tudatosság halott szintjén túli minden elme-lényeget bízzatok az Igazítóra. A kellő időben, ha nem ezen a világon, akkor a lakóvilágokon, jól el fognak számolni a rájuk bízott dolgokkal, és előteremtik azokat a je-

lentéstartalmakat és értékeket, melyeket az ő gondjaikra és őrizetükre bíztatok. A halandói elme minden értékes kincsét fel fogják támasztani, ha továbbélővé lesztek.

5 ¶ Hatalmas szakadék tátong az emberi és az isteni között, az ember és Isten között. Az urantiai emberfajtákat olyan nagy mértékben szabályozzák elektron- és vegyi folyamatok, általános viselkedésüket tekintve olyannyira állatiasak, hétköznapi megnyilvánulásaikban olyannyira érzelem-uraltak, hogy a Nevelőknek hihetetlenül nehezükre esik az egyedek vezetése és irányítása. Annyira híján vagytok a bátor döntéseknek és a felelős együttműködésnek, hogy a bennetek lakozó Igazítók majdnem lehetetlennek érzik az emberi elmével való közvetlen

érintkezést. Még ha lehetségesnek ítélik is valamely új igazság fénysugarát a fejlődő halandó lélekhez eljuttatni, ez a szellemi kinyilatkoztatás gyakran úgy elvakítja a teremtményt, hogy zavart megszállottságot vált ki, vagy egyéb értelmi zavart okoz, amelynek megrendítőek a következményei. Számos új vallás és „izmus” keletkezett a Gondolatigazítókkal való kezdetleges, tökéletlen, félreértelmezett és csonka érintkezésből.

6 Már sok ezer éve, ez kiderül a jerusemi feljegyzésekből, mind kevesebb és kevesebb olyan lény élt az egyes nemzedékekben, akik biztonsággal voltak képesek működni öntevékeny Igazítóval. Ez figyelmeztető adat, és a Satania felügyelő személyiségei javaslatokat várnak a ti közvetlen bolygófelügyelői-

tektől, akik az urantiai emberfajták szellemileg felsőbbrendű fajtáinak felemelését és megőrzését szolgáló intézkedések bevezetését támogatják.

5. AZ IGAZÍTÓI VEZETÉSSEL KAPCSOLATOS TÉVKÉPZETEK

[1] Ne tévesszétek és keverjétek össze az Igazító küldetését és befolyását azzal, amit általában lelkiismeretnek neveznek; e két dolog nincs egymással közvetlen kapcsolatban. A lelkiismeret emberi és tisztán lelki válasz. Nem szabad lebecsülni, de az aligha a léleknek szóló Isten hangja, ami valójában az Igazítóé volna, ha e hang egyáltalán hallható lenne. A lelkiismeret, nagyon helyesen, jócselekedetre int benneteket; az Igazító viszont ezen felül még arra is vállalkozik, hogy

elmondja, valójában mi a jó; s teszi ezt akkor és úgy, amint és amilyen módon képesek vagytok érzékelni e Nevelő vezetését.

2 ¶ Az ember álom-tapasztalásai, az összehangolatlan alvó elme rendezetlen és összefüggéstelen díszelgése megfelelő bizonyítékul szolgál arra, hogy az Igazítók képtelenek összehangolni és társítani az emberi elme szétágazó tényezőit. Az Igazítók egész egyszerűen képtelenek egyetlen élet tartama alatt önhatalmúlag megszervezni és összehangolni két olyan különböző és eltérő gondolkodásfajtát, mint az emberi és az isteni. Amikor mégis megteszik, minthogy erre vannak példák, akkor az ilyen lelkek úgy jutnak át közvetlenül a lakóvilágokra, hogy nincs szükség a halál megtapasztalására.

3 Az alvás időtartama alatt az Igazító csak annyit próbál meg véghezvinni, amennyit az adott személyiség előzetesen ama döntéseivel és választásaival teljes mértékben jóváhagyott, amelyeket a teljesen éber tudatosság állapotában hozott meg, és amelyek így a felsőbb-elme területeire, az emberi és az isteni viszony kölcsönös kapcsolati területére eljutottak.

4 Miközben halandói társaik alszanak, az Igazítók megpróbálják alkotásait az anyagi elme felsőbb szintjeire bejegyezni, és egyes furcsa álmaitok azt jelzik, hogy az Igazító nem volt képes eredményes kapcsolat teremtésére. Az álomélet képtelenségei nemcsak a ki nem fejezett érzelmekből eredő feszültség meglétét bizonyítják, hanem azt is

jelzik, hogy az Igazító által bemutatott szellemi fogalmak borzalmas torzulást szenvedtek. A saját szenvedélyeitek, késztetéseitek és egyéb belső hajlamaitok alakulnak képpé és elfoglalják az isteni üzenetek iránt érzett kifejezetlen vágyaknak a helyét, melyeket a bennetek lakozó próbál lelki formában rögzíteni az elmétekben miközben öntudatlanul alszotok.

5 Különösen veszélyes dolog meghatározni az álomélet Igazító-tartalmát. Az Igazítók munkálkodnak az ember alvása közben, de a közönséges álomélményeitek tisztán élettani és lelki jelenségek. Hasonlóképpen veszélyes dolog megpróbálkozni a bejegyzett igazítói fogalmak különválasztásával a halandói tudat sugallta többé-kevésbé

folyamatos és tudatos érzékletektől. Ezek az egyéni sajátosságok figyelembevételével és személyes döntésen keresztül megoldandó problémák. Az emberi lény azonban akkor is jobban teszi, ha úgy téved, hogy elutasítja az Igazító valamely megnyilvánulását azáltal, hogy azt tisztán emberi tapasztalásnak fogja fel, mintsem hogy a halandói elme valamely válaszát az isteni rangú szférába tartozónak minősítse. Emlékezzetek arra, hogy a Gondolatigazító befolyása legnagyobb részt, bár nem teljes egészében, felsőtudatos tapasztalás.

6 Változó mértékben és az egyre magasabb rendű lelki körök elérésével egyre teljesebben, néha közvetlenül, de többnyire közvetetten érintkeztek az Igazítótokkal. Viszont

veszélyes lenne azt hinni, hogy az emberi elmében eredő minden egyes új fogalmat az Igazító sugall. A rendetekbe tartozó lények esetében az Igazítónak tulajdonított hang a leggyakrabban nem más, mint a ti saját értelmetek megnyilvánulása. Ez már veszélyes terület, és minden emberi lénynek saját magának kell ezt a kérdést kezelnie természet adta bölcsessége és emberfeletti belső látása szerint.

7 ¶ Annak az emberi lénynek az Igazítója, akin keresztül ez a közléscsere végbemegy, meglehetősen széles tevékenységi körrel rendelkezik, leginkább azért, mert az ember majdnem teljesen közömbös az Igazító belső jelenlétének kifelé irányuló megnyilvánulásaival szemben; igen kedvező do-

log az, hogy az ő tudatában meglehetősen érintetlenül éli meg az egész folyamatot. Ő a kora és a nemzedéke egyik legtapasztaltabb Igazítójával rendelkezik, és mégis, ennek az ügyes Igazítónak az ő elméjében való jelenlétével kapcsolatos jelenségekkel szembeni közömbös hozzáállását és tétlen érdeklődését is a végzet-őrangyala ritka és eseti válasznak tartja. És mindez a különböző hatások kedvező összehangolását jelenti, melyek hasznosak mind az Igazítónak a felsőbb-szférákbeli tevékenységéhez, mind pedig az emberi társnak az egészség, az eredményesség és a nyugalom szempontjából.

6. A HÉT LELKI KÖR

[1] A személyiség kialakulásának teljességét valamely anyagi világon a halandói kitelje-

sedés lehetősége hét lelki körének teljesítése jelenti. A hetedik kör elérése az igazi emberi személyiség működésének kezdetét jelzi. Az első kör teljesítése a halandó lény viszonylagos érettségére utal. A mindenségrendi növekedés hét körének átlépése ugyan nem egyenértékű az Igazítóval való eggyé kapcsolódással, e körök elérése mégis az Igazítóval való eggyé kapcsolódást megelőző lépések sikeres megtételét jelzi.

[2] Az Igazító egyenrangú társatok a hét kör elérésében — a viszonylagos halandói érettség teljesítésében. Az Igazító veletek együtt emelkedik a hetedik körtől az elsőig, de a felsőségi és önállósági elismertséget a halandói elmével való tevékeny együttműködéstől meglehetősen független fejlődéssel nyeri el.

3 ¶ A lelki körök nem kizárólagosan értelmiek, és nem is teljesen morontia jellegűek; a személyiség-szinttel, az elme-kiteljesedéssel, a lélek-gyarapodással és az Igazítóhoz való hangolódással hozhatók összefüggésbe. Az e szintekre való sikeres eljutás a *teljes személyiség* összarányos működését igényli, nemcsak annak egyes szakaszaiét. A részek növekedése nem egyenlő az egész igazi megérésével; a részek valójában a teljes sajátlényeg — az egész önnön való — anyagi, értelmi és szellemi kiteljesedésével arányosan gyarapodnak.

4 Amikor az értelmi természet fejlődése megelőzi a szellemiét, akkor az megnehezíti és veszélyessé is teszi a Gondolatigazítóval való összeköttetést. Hasonlóképpen,

a szellemi túlfejlettség az emberben lakozó isteni entitás szellem-vezetésének megszállott és torz értelmezéséhez vezet. A szellemi felfogóképesség hiánya nagyon megnehezíti a magasabb rendű felsőtudatban lakozó szellemi igazságoknak az ilyen anyagi értelem számára való közvetítését. A tiszta szokásokkal, kiegyensúlyozott idegi energiákkal és egyensúlyban lévő vegyi működéssel rendelkező testben működő, tökéletesen kiegyensúlyozott elme — amikor is a fizikai, az elmebéli és a szellemi erők hármas fejlődési összhangot alkotnak — az, amely a legtöbb mennyiségű világosságot és igazságot képes befogadni az ilyen lény valódi jólétének legkisebb mértékű veszélyeztetése vagy kockázatnak való kitettsége mellett. Ilyen

kiegyensúlyozott növekedéssel éri el az ember a bolygólétbeli fejlődés egyre magasabb köreit egymás után, a hetediktől az elsőig.

5 ¶ Az Igazítók mindig a közeletekben és nálatok vannak, de ritkán képesek hozzátok közvetlenül szólni úgy, mint egy másik lény. Értelmi döntéseitek, erkölcsi választásaitok és szellemi fejlődésetek körről körre javítja az Igazító elmétekben való működésének képességét; körről körre így emelkedtek az alacsonyabb rendű Igazító-társulási és elme-ráhangolódási szakaszoktól egyre feljebb, és így az Igazító egyre hatékonyabban lesz képes arra, hogy az ezen Isten-kereső elme-lélek fejlődő tudatába egyre élénkebben és egyre meggyőzőbben ültesse be a beteljesülésről általa alkotott képi megjelenítése-

ket.

6 ¶ Minden döntésetek vagy akadályozza, vagy könnyíti az Igazító működését; hasonlóképpen ugyanezek a döntések határozzák meg előrehaladásotokat az emberi fejlődés köreiben. Való igaz, hogy a döntés felsőbbrendűsége, válsághelyzeti jellege alapvető kapcsolatban van annak kör-teljesítő hatásával; ugyanakkor a nagyszámú döntés, a gyakori ismétlések, az állhatatos ismétlések, úgyszintén alapvető fontosságúak az ilyen válaszok szokásformáló bizonyossággá válásához.

7 Nehéz pontosan meghatározni az emberi fejlődés hét szintjét, ugyanis ezek a szintek személyesek; egyénenként különbözőek, és nyilvánvalóan az egyes emberi lények növe-

kedési képessége határozza meg azokat. E mindenségrendi evolúciós szintek teljesítése háromféleképpen jellemezhető:

8 1. *Az Igazítóhoz hangolódás.* A szellemiesülő elme a kör elérésével arányosan közelít az Igazító-jelenléthez.

9 ¶ 2. *A lélek kifejlődése.* A morontia lélek megjelenése jelzi a kör teljesítésének mértékét és mélységét.

10 ¶ 3. *A személyiség valósága.* A sajátlényeg-valóság mértékét közvetlenül meghatározza a kör teljesítése. A személyek valóságosabbá válnak, amint a halandói lét hetedik köréből az elsőbe emelkednek.

11 ¶ A körök teljesítésével az anyagi evolúció gyermeke a halhatatlanság lehetőségével rendelkező, érett emberi lénnyé növekszik.

A hetedik kör kialakulatlan természetének árnyas valóságát felváltja a helyi világegyetemi létpolgár kiemelkedő morontia természetének tisztább képe.

12 Noha lehetetlen pontosan meghatározni az emberi növekedés hét szintjét, illetőleg lelki körét, azonban megengedhető az ezen érettség-elérési szakaszok alsó és felső határának érzékeltetése:

13 ¶ *A hetedik kör.* Az emberi lény akkor lép ebbe a körbe, amikor kifejleszti a személyes választásának, az egyéni döntésének, az erkölcsi felelősségének erőit és a szellemi egyéniség kialakításának képességét. Ez jelzi a hét elmeszellem-segédnek a bölcsesség szelleme irányítása alatti egyesített működését, a halandó teremtménynek a Szent

Szellem befolyása alá kerülését, és az Urantián az Igazság Szellemének első működését, a Gondolatigazítónak a halandói elmébe való befogadásával együtt. A hetedik körbe lépéssel a halandó teremtmény a helyi világegyetem valóban lehetséges létpolgárává lesz.

14 ¶ *A harmadik kör.* Az Igazító munkája sokkal hatékonyabbá válik, miután a felemelkedő emberi lény eléri a harmadik kört és személyes szeráfi végzet-őrangyalt kap. Bár az Igazító és a szeráfi oltalmazó erőfeszítéseiben láthatóan nincs közvetlen összhang, mégis észlelhető egyfajta félreérthetetlen előrelépés a mindenségrendi gyarapodás és a szellemi fejlődés minden szakaszában a személyes szeráfi kísérő kijelölését

követően. Amint a halandó elérte a harmadik kört, az Igazító hozzáfog az emberi elme morontia lényegűvé alakításához a halandói élet hátralévő részében annak érdekében, hogy a teremtmény teljesítse a még hátralévő köröket, és elérje az isteni-emberi társulás végső szakaszát még mielőtt a halál ezt a különleges társulást szétbontja.

15 ¶ *Az első kör.* Az Igazító rendszerint nem képes közvetlenül és egyből szóba elegyedni veletek addig, amíg el nem éritek a fokozatos halandói fejlődés első és végső körét. Ez a szint jelképezi az elme-Igazító viszonynak a lehetséges legmagasabb rendű megvalósítását az emberi tapasztalásban a kifejlődő morontia léleknek az anyagi test öltözékétől való megszabadulását megelőzően. Az elmét,

az érzelmeket és a mindenségrendi látásmódot illetően az első lelki kör elérésével kerül az anyagi elme és a szellem Igazító a lehető legközelebb egymáshoz az emberi tapasztalásban.

16 ¶ A halandói fejlődés e lelki köreit talán helyesebb volna *mindenségrendi szinteknek* nevezni — ez tehát azoknak a tényleges jelentéstartalmaknak a megragadása és azoknak az értékeknek a felismerése, amelyek az evolúciós lélek és a megjelenő Legfelsőbb Lény első kapcsolatának morontia tudatosulásához való közeledést jelentik. És éppen ez a viszony az, amely mindörökre lehetetlenné teszi a mindenségrendi körök jelentésének teljes elmagyarázását az anyagi elme számára. E körök elérési lépései csak

viszonylagosan hozhatók kapcsolatba az Isten-tudattal. Egy hetedik vagy hatodik kört elért lény éppen olyan igazán Istent ismerő — a fiúi elismertségnek tudatában lévő — lehet, mint egy második vagy első körbe lépett, de az ilyen alacsonyabb rendű körben lévő lények sokkal kevésbé vannak tudatában a Legfelsőbb Lényhez fűződő tapasztalásbeli viszonynak, a világegyetemi létpolgárságnak. E mindenségrendi körök elérése a lakóvilágokon válik a felemelkedő lények tapasztalásainak részévé, ha a természetes halál előtt nem tudták azokat teljesíteni.

[17] A hitből eredő késztetés a maga teljességében teszi megtapasztalhatóvá az embernek az Istenhez fűződő fiúi viszonyát, de a

tett, a döntések kivitelezése alapvető fontossággal bír a Legfelsőbb Lény *mindenségrendi ténylegességével* kialakuló rokonság megerősödő tudatosulásában. A hit ténylegesekké alakítja a magvábanvalókat a szellemi világban, azonban a Legfelsőbb véges birodalmaiban a magvábanvalók kizárólag a választás megtapasztalása révén, illetőleg azon keresztül válnak ténylegesekké. Viszont az Isten akarata megcselekedésének választása a szellemi hitet az anyagi döntésekkel kapcsolja össze a személyiség-cselekedetben, és így ez isteni és szellemi támasztékul szolgál az Isten iránti vágy emberi és anyagi emelőjének hatékonyabb működtetéséhez. Az anyagi és a szellemi erők ilyen bölcs összehangolása nagyban elősegíti mind a Leg-

felsőbbre való mindenségrendi ráébredést, mind a paradicsomi Istenségek morontia szintű megértését.

18 A mindenségrendi körök teljesítése a morontia lélek mennyiségi gyarapodásával, a felsőbb jelentéstartalmak megértésével függ össze. E halhatatlan lélek minőségi helyzete viszont *teljes mértékben* annak az élő hitnek a megragadásától függ, mely azon a Paradicsom-magvábanvaló tény-értéken alapul, hogy az ember az örökkévaló Isten fia. Ezért a hetedik kört teljesített halandó éppen úgy a mindenségrendi növekedés mennyiségi fokozása érdekében jut el a lakóvilágokra, mint a második vagy akár az első kört teljesítettek.

19 Csak közvetett kapcsolat van a minden-

ségrendi kör elérése és a tényleges szellemi vallásos tapasztalás között; az ilyen teljesítések egymás fordítottjai és ezért jótékony hatással vannak egymásra. A tisztán szellemi fejlődésnek adott esetben kevés köze lehet a bolygón megteremtett anyagi jóléthez, de az egyes körök elérése mindig növeli az emberi sikerek és a halandói érvényesülés lehetőségét.

20 A hetediktől a harmadik körig egyre jobban és egységesebben érvényesül a hét elmeszellem-segéd hatása annak a feladatnak a végrehajtásában, hogy megszabadítsák a halandói elmét az anyagi-létbeli rendszerek valóságaitól való függéstől, mely feladat előkészítő jellegű a morontia szintek megtapasztalásába való egyre teljesebb bevezetés-

hez. A harmadik körtől kezdve a segédek hatása fokozatosan mérséklődik.

21 ¶ A hét kör azt a halandói tapasztalást öleli fel, mely személyiségi tapasztalásként értelmezve a legmagasabb, tisztán állati szinttől felfelé, a legalacsonyabb, tényleges kapcsolati morontia öntudat szintjéig terjed. Az első mindenségrendi kör sikeres teljesítése az elő-morontia halandói érettség elérését jelzi, továbbá mutatja az elmeszellemsegédek közös segédkezésének mint az emberi személyiségbeli elmeműködés kizárólagos befolyásolásának a végét is. Az első körön túl az elme egyre nagyobb mértékben hasonul a morontia létszakaszú evolúciós értelemhez, a mindenségrendi elmének és a helyi világegyetembeli Alkotó Szel-

lem felsőbb-segéd jellegű felruházottságának együttes működéséhez.

[22] Az egyéni Igazítók létpályájának nagy napjai: először azok, amikor emberi társuk áttöri a harmadik lelki kört és így biztosítja a Nevelő önálló tevékenységét és szélesebb körű működését (feltéve, hogy az Igazító addig még nem volt öntevékeny); majd pedig azok, amikor emberi társuk eléri az első lelki kört, s ezáltal képessé válnak az egymás közti érintkezésre, legalábbis bizonyos mértékig; végül pedig azok, amikor véglegesen és örökké tartóan eggyé kapcsolódnak.

7. A HALHATATLANSÁG ELÉRÉSE

[1] A hét mindenségrendi kör teljesítése nem egyenértékű az Igazítóval való eggyé kap-

csolódással. Sok olyan halandó él az Urantián, aki már elérte a maga köreit; de az eggyé kapcsolódás még nagyobb és fenségesebb szellemi eredményektől függ, mégpedig a halandói akaratnak a Gondolatigazítóban lakozó Isten-akarathoz való végleges és tökéletes ráhangolásától.

2 Amikor az emberi lény már teljesítette a mindenségrendi fejlődés köreit, és amikor már a halandói akarat végleges választása azt is lehetővé teszi az Igazítónak, hogy befejezze az emberi azonosságnak a morontia lélekkel való társítását az evolúciós és fizikai életben, akkor a léleknek és az Igazítónak ez a kiteljesedett kapcsolatrendszere mindentől függetlenül eljut a lakóvilágokra, és az Uverszán kiadják az utasítást, mely biz-

tosítja az Igazító és a morontia lélek azonnali eggyé kapcsolódását. A húsvér testbeli élet során bekövetkező eggyé kapcsolódás az anyagi testet nyomban elemészti; azok az emberi lények, akik esetleg ilyen látványban részesülnek, az átvitt halandó „tüzes szekereken” való eltűnését figyelhetik meg.

3 Azok az Igazítók, akik átvitték emberi társukat az Urantiáról, többnyire igen tapasztaltak voltak és a feljegyzések szerint más szférákon megelőzőleg már számos halandónál szolgáltak. Emlékezzetek, hogy az Igazítók értékes tapasztalatokat szereznek a kölcsön-szolgálati bolygókon való ottlétük során; ebből nem következik, hogy az Igazítók a komolyabb munkához csak azokban a halandókban szerezhetnek tapasztalatokat,

amelyeknek nem sikerül a továbbélés.

4 ¶ A halandóval való eggyé kapcsolódást követően az Igazítók osztoznak sorsotokban és tapasztalásotokban; *ők már ti vagytok.* Miután a halhatatlan morontia lélek és a vele társult Igazító eggyé kapcsolódott, az egyikük minden tapasztalata és minden értéke ténylegesen a másiké is lesz, és így a kettő már valóságosan is egyetlen entitás. Bizonyos értelemben ez az új lény az örökkévaló múltból való csakúgy, ahogy az örök jövőre rendeltetett. Minden, ami egykor emberi volt a továbbélő lélekben, és minden, ami tapasztalatilag isteni az Igazítóban, most már az új és örökké egyre feljebb emelkedő világegyetemi személyiségnek ténylegesen a birtokába kerül. De az Igazító minden egyes

világegyetemi szinten csakis az adott szinten valódi jelentéssel bíró és értéket hordozó sajátosságokkal ruházhatja fel az új teremtményt. Az isteni Nevelővel való abszolút *egység,* az Igazító felruházottságának teljes kimerítése kizárólag az örökkévalóságban érhető el, az Egyetemes Atyának, a szellemek Atyjának, ezen isteni ajándékok örök forrásának végső elérését követően.

5 Amikor a kifejlődő lélek és az isteni Igazító végül és örökre eggyé kapcsolódott, mindketten elnyerik a másik minden megtapasztalható jegyét. Ez az összehangolódott személyiség mindazokat a továbbélési tapasztalásból származó emlékeket birtokolja, amelyekkel egykor a halandói elmeelőd rendelkezett, majd pedig a morontia lé-

lekben megvoltak, és ezen felül eme várhatóan végleges rendű lény mindazokkal az élményelvi emlékekkel is rendelkezik, melyeket az Igazító a halandókban eltöltött összes idő alatt összegyűjtött. Az Igazítónak azonban a jövő örökkévalóságára van szüksége ahhoz, hogy az adott személyiség-társulást mindazokkal a jelentéstartalmakkal és értékekkel felruházza, melyeket az isteni Nevelő a múlt örökkévalósága óta hordoz magában.

6 ¶ De az urantiaiak nagytöbbségénél az Igazítónak türelmesen ki kell várnia a megszabadító halál eljövetelét; meg kell várnia, míg a kiemelkedő lélek felszabadul a ti anyagi létformátokra jellemző energia-minták és vegyi-hatóerők majdnem teljes uralma alól. Az Igazítótokkal való kapcsolat kiépítésében

a legnagyobb nehézséget éppen ez az anyagi természet jelenti. Igen kevés halandó minősül valódi gondolkodónak; elméteket szellemileg nem fejlesztitek és nem fegyelmezitek úgy, hogy eljuthassatok az isteni Igazítóval való hasznos kapcsolat kialakításáig. Az emberi fül szinte egyáltalán nem nyitott azokra a szellemi kérelmekre, melyeket az Igazító továbbít nektek az irgalmasságok Atyjától jövő világegyetemi szeretet-adások különféle üzeneteiből. Az Igazító majdnem lehetetlennek találja, hogy ezeket a lendületet adó szellem-iránymutatásokat egy olyan állati elmébe továbbítsa, amelyet olyannyira a befolyásuk alatt tartanak a fizikai természetetekben gyökerező vegyi és villamos erők.

7 Az Igazítók örömmel létesítenek kapcso-

latot a halandói elmével; de türelmesnek kell lenniük a csöndes ottlétük hosszú évei alatt, amikor is még képtelenek áttörni az állati ellenállás falát és még nem képesek veletek közvetlen összeköttetést fenntartani. Minél magasabb fokra jutnak a szolgálatban, a Gondolatigazítók annál eredményesebben képesek szolgálni. De sohasem tudnak üdvözölni benneteket a húsvér testben ugyanazzal a teljes, rokonszenvező és kifejező szeretettel, mint ahogy majd a lakóvilágokon teszik akkor, ha elmétől elmébe kerültök velük.

8 A halandólét alatt az anyagi test és elme elválaszt benneteket az Igazítótól és megakadályozza a vele való szabad érintkezést; a halál után, az örök eggyé kapcsolódást köve-

tően ti és az Igazító egy lesztek — többé már nem lesztek megkülönböztethető lények — így a mai értelemben vett érintkezésre többé már nem lesz szükség.

9 Bár az Igazító hangja mindig szól bennetek, a legtöbben mégis csak ritkán hallhatjátok meg a földi élet során. A harmadik és a második kört el nem ért emberi lények ritkán hallják közvetlenül az Igazító hangját, kivéve a felsőbbrendű vágy jellemezte pillanatokban, valamely felsőbbrendű helyzetben és valamely felsőbbrendű döntés meghozatalát követően.

10 ¶ A beteljesülés tartalékosaként besorolt halandói elme és a bolygófelügyelők közötti kapcsolat kialakítása és megszakítása alatt az emberben lakozó Igazító néha olyan hely-

zetbe kerül, hogy képes üzenetet továbbítani halandó társának. Nem is olyan régen az Urantián az egyik öntevékeny Igazító ilyen üzenetet küldött emberi társának, aki a beteljesülés tartalékos alakulatának tagja volt. Az üzenetet a következő szavak vezették be: „És most, anélkül, hogy féltőn óvott társamnak, odaadásom tárgyának sérülést okoznék vagy veszélyeztetném őt, továbbá a túlzott mértékű fegyelmezésének és elbátortalanításának szándéka nélkül, jegyezzétek fel számomra a következő kérelmet, melyet őhozzá intézek.” Ez után egy csodálatosan megható és megindító intelem hangzott el. Az Igazító egyebek mellett azt kérte, „hogy emberi társam hűségesebben és őszintén működjön együtt velem, vidámab-

ban viselje ittlétemet, hűségesebben hajtsa végre az általam kidolgozott programot, türelmesebben élje át az általam kiválasztott próbatételeket, állhatatosabban és vidámabban járja az általam kiválasztott utat, legyen szerényebb, amikor azoknak a fejleményeknek ad hitelt, amelyek valójában az én szüntelen tevékenységeimből erednek — e figyelmeztetést adjátok át az alászállásom tárgyát képező embernek. Egy isteni szellem felsőbb odaadását és ragaszkodását adományozom neki. És mondjátok meg továbbá szeretett társamnak, hogy bölcsességgel és erővel fogok működni a legvégsőkig, amikor is az utolsó földi küzdelem véget ér; hű leszek a rám bízott személyiséghez. És a továbbélésre buzdítom őt, hogy ne okozzon

nekem csalódást, hogy ne fosszon meg attól a jutalomtól, amelyet türelmes és megfeszített küzdelmeim miatt megérdemlek. Személyiségi előrehaladásunk az emberi akarattól függ. Körről körre türelmesen emeltem egyre feljebb ezt az emberi elmét, és bizonyságom van, hogy megszerzem a rendem főnökének jóváhagyását. Körről körre haladok előre a megítéltetésig. Örömmel és nyugtalanság nélkül várom a beteljesülés idejének lélekszámlálását; felkészültem arra, hogy mindent a Nappalok Elődeinek bírósági elé tárjak."

11 [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]

111. ÍRÁS

AZ IGAZÍTÓ ÉS A LÉLEK

AZ ISTENI Igazítónak az emberi elmében való jelenléte örökre lehetetlenné teszi, hogy akár a tudomány, akár a bölcselet kielégítő magyarázatot adjon az emberi személyiség kifejlődő lelkére. A morontia lélek a világegyetem gyermeke és csak mindenségrendi látásmódon és szellemi felfedezésen keresztül ismerhető meg.

2 ¶ A lélek és az emberben lakozó szellem nem új fogalom az Urantián; ez gyakran megjelent a bolygón a különböző hiedelemrendszerekben. A keleti hiedelmek nagy részében és egyes nyugatiakban úgy tartották,

hogy az ember isteni örökséget hordozó is és emberi származású is. A belső jelenlétnek az érzése, az Istenségnek a külső mindenütt-jelenvalósága mellett, már régóta részét képezte számos urantiai vallásnak. Az emberek már régóta hitték, hogy valami növekszik az emberi természetben, valami élő, amelynek rendeltetése a rövid, ideigvaló élet utáni megmaradás.

3 Mielőtt az ember ráeszmélt volna arra, hogy kifejlődő lelkének nemzője egy isteni szellem, úgy gondolta, hogy az különböző fizikai szervekben lakozik — a szemben, a májban, a vesében, a szívben, és később, az agyban. A vadak a lelket a vérrel, a lélegzettel, az árnyékokkal és az egyén vízben meglátható tükörképével társították.

4 Az *atman* fogalomrendszerben a hindu tanítók valóban közel jártak az Igazító természetének és jelenlétének megragadásához, de nem tudták elkülöníteni a kifejlődő és magvában halhatatlan lélek társ-jelenlétét. A kínaiak ugyanakkor az emberi lény két oldalát ismerték, a *jangot* és a *jint,* a lelket és a szellemet. Az egyiptomiak és számos afrikai törzs szintén két tényezőben hitt, a *kában* és a *bában;* a lelket rendszerint nem tartották előbb-létezettnek, csak a szellemet.

5 A Nílus-völgy lakói azt hitték, hogy a szellemek által kedvelt egyénekbe születésükkor vagy nem sokkal azt követően egy védőszellem költözik, melyet kának neveztek. Azt tanították, hogy ez a védőszellem a halandó társával marad végig az élet tar-

tama alatt és őelőtte megy át a jövőbeli állapotba. Luxorban az egyik templom falain, amelyek III. Amenhotep születését ábrázolják, a kis herceg a Nílus istenének karján látható, és a közelében egy másik gyermek van, aki megjelenésében teljesen azonos a herceggel, s amely az egyiptomiak által kának hívott entitás jelképe. Ezt a szoborművet a Krisztus előtti tizenötödik században fejezték be.

6 A kát egy felsőbbrendű védőszellemnek tartották, amely arra vágyott, hogy emberi társának halandó lelkét az ideigvaló élet jobb ösvényeire vezesse, különösen pedig emberi társának jó sorsáról gondoskodjon a túlvilágon. Ekkoriban, ha egy egyiptomi meghalt, úgy tartották, hogy kája a Nagy

Folyó túlsó partján várja őt. Eleinte csak a királyokról gondolták, hogy rendelkeznek kával, de később már minden jó emberről feltételezték. Az egyik egyiptomi uralkodó a következőket mondta, amikor a szívében lakozó káról beszélt: „Nem hagytam figyelmen kívül beszédét; féltem elutasítani a vezetését. Boldogulásomat nagymértékben segítette; az oknál fogva lettem sikeres, ami cselekvésre késztetett; útmutatásaival kiemelt engem.” Sokan úgy hitték, hogy a ká „Istentől származó, mindent tudó bölcs az emberekben.” Sokan hitték azt is, hogy az ember arra rendeltetett, hogy „szívből jövő örömben töltse el az örökkévalóságot annak az Istennek az érdekében, aki bennetek van.”

7 A fejlődő urantiai halandók minden faj-

tájának van a lélek fogalmával egyenértékű kifejezése. Sok fejletlen nép tartotta azt, hogy a lélek az ember szemén keresztül néz ki a világra; ezért éreztek olyan páni félelmet a gonosz szem rosszakaratától. Sokáig azt hitték, hogy „az ember szelleme az Úr lámpása." A Rig-Véda mondja: „Az elmém szól a szívemhez."

1. AZ ELME — A VÁLASZTÁS SZÍNTERE

[1] Bár az Igazítók munkája szellemi természetű, mégis minden tevékenységüket értelmi alapon kell végezniük. A szellemi Nevelőnek az elmén, mint emberi talajon kell kinevelnie a morontia lelket az adott személyiség együttműködésével.

[2] A világegyetemek mindenségének elmeszintjei mindenségrendi egységet alkotnak. Az értelmi sajátlényegek a mindenségrendi elméből származnak sok tekintetben úgy, ahogy a csillagködök a világegyetemi tér mindenségrendi energiából erednek. Az értelmi sajátlényegek emberi (és ennélfogva személyes) szintjén a halandói elme jóváhagyásával a szellemi-evolúciós potenciál válik meghatározóvá, melynek oka az emberi személyiség szellemi felruházottságainak összessége, valamint az ilyen emberi önnön valókban meglévő abszolút érték entitásmagjának teremtő jelenléte. De az anyagi elmének az ilyen szellemirányítását két tapasztalás is befolyásolja: a hét elmeszellem-segéd segédkezésén keresztül kellett ki-

fejlődnie az adott elmének, és az anyagi (személyes) sajátlényegnek az emberben lakozó Igazítóval való együttműködést kell választania a morontia sajátlényeg, az evolúciós és magvában halhatatlan lélek megalkotásában és fejlődésének elősegítésében.

3 ¶ Az anyagi elme színkörében emberi személyiségek élnek, öntudattal rendelkeznek, döntéseket hoznak, Istent választják vagy elfordulnak tőle, örökkévalóvá teszik vagy elpusztítják önmagukat.

4 ¶ Az anyagi evolúció egy életgépet adott nektek, a testeteket; maga az Atya ruházott fel benneteket a világegyetemben ismert legtisztább szellem-valósággal, a Gondolatigazítótokkal. Ám a kezetekbe, a saját döntéseitekre bízva, elme adatott, és elme

által éltek vagy haltok. Ezen az elmén belül és ezzel az elmével hozzátok meg azokat az erkölcsi döntéseket, amelyek képessé teszznek benneteket arra, hogy olyanok legyetek, mint az Igazító, tehát mint az Isten.

5 A halandói elme ideigvaló értelmi rendszer, melyet az anyagi élettartam idejére kapnak kölcsön az emberi lények, és ennek az elmének az alkalmazási módjától függ, hogy elfogadják vagy elutasítják az öröklét lehetőségét. Az elme lényegében az akaratoknak alávetett egyetlen világegyetemi valóság, és a lélek — a morontia önnön valótok — hűséges képet fog mutatni azoknak az ideigvaló döntéseknek az eredményéről, melyeket a halandói önnön valótok meghoz. Az emberi tudat alul könnyed kapcso-

lódással a villamos-vegytani rendszereken nyugszik, felül pedig gyöngéden csatlakozik a szellem-morontia energiarendszerre. Az emberi lény halandói léte során egyik rendszert sem érzékelheti soha tökéletesen; ezért kell elméjét munkára bírnia, melynek tudatában van. És ezért a továbbélés biztosításához nem annyira az a fontos, hogy az elme mit ért meg, hanem inkább az, hogy mit kíván megérteni; a szellemazonosulás létrehozásához nem annyira az a fontos, hogy az elme milyen, hanem inkább az, hogy milyenné válásra törekszik. A világegyetemi felemelkedéshez nem annyira az a fontos, hogy az ember tudatosítja Istent, hanem inkább az, hogy az ember epekedik Isten után. Nem olyan fontos az, hogy milyenek vagytok ma

ahhoz képest, hogy milyenekké váltok napról napra és az örökkévalóságban.

6 Az elme mindenségrendi hangszerén az emberi akarat a pusztítás fülsértő hangsorait játszhatja, vagy belőle ugyanez az emberi akarat az Isten-azonosulás és az azt követő örök továbbélés összehangzó dallamait csalhatja elő. Az embernek adományozott Igazító végső soron érzéketlen a rosszra és képtelen a bűnre, de a halandói elme az elferdült és önző emberi akarat bűnös fondorlatai folytán ténylegesen is eltorzulhat, elferdülhet, rosszá és visszataszítóvá válhat. Ugyanakkor ez az elme nemessé, széppé, igazzá és jóvá — ténylegesen is naggyá — tehető az Istent ismerő emberi lény szellemmegvilágosította akarata szerint.

7 ¶ Az evolúciós elme csak akkor teljesen kiegyensúlyozott és megbízható, ha magát a mindenségrendi észbeliség két végletén nyilvánítja ki — a teljesen gépiessé tetten és a teljesen szellemivé lényegítetten. A tiszta gépies irányítás és az igaz szellemtermészet értelmi végletei között működik a fejlődő és felemelkedő elméknek az a hatalmas csoportja, amely elmék kiegyensúlyozottsága és nyugalma a személyiség választásán és a szellemazonosuláson alapul.

8 Az ember azonban nem veti alá akaratát tétlenül, szolgaian az Igazítónak. Inkább tevékenyen, igenlően és együttműködve választja az Igazító követését, amikor és amint ez a vezetés tudatosan különválik a természetes halandói elme vágyaitól és ösztönzé-

seitől. Az Igazítók befolyásolják az emberi elmét, azonban az ember akarata ellenére sohasem uralják; az Igazítók számára az emberi akarat felsőbbrendű. És ők ilyennek is tekintik és tiszteletben is tartják azt, miközben a gondolatok kiigazításával és a jellem átalakításával összefüggő szellemi célok elérésére törekednek a fejlődő emberi értelem majdnem határtalan színterén.

9 ¶ Az elme a hajótok, az Igazító a révkapitányotok és az emberi akarat a kapitány. A halandói hajó urának rendelkeznie kell azzal a bölcsességgel, hogy az isteni révkapitányra bízza a felemelkedő lélek elkormányzását az örök továbbélés morontia kikötőibe. Az ember akarata kizárólag önzés, tunyaság és bűn révén utasíthatja vissza eme

szeretetteljes révkapitány irányító segítségét és futtathatja a halandói létpályát az elutasított kegyelem rossz zátonyaira és vezetheti a befogadott bűn szikláinak. Ez a hűséges révkapitány egyetértésetekkel biztonságosan átvisz benneteket az idő akadályain és a tér korlátain, és elvezet egészen az isteni elme forrásáig és még tovább, az Igazítók paradicsomi Atyjához.

2. A LÉLEK TERMÉSZETE

[1] A mindenségrendi értelem összes elmeszerepkörében az elme teljessége meghatározó az értelmi működés részeivel szemben. Az elme, lényegét tekintve, működési egység; ezért az elme mindig ezt az eredendő egységet mutatja, még akkor is, amikor a

félrevezetett önnön valótok meggondolatlan tettei és választásai a működését akadályozzák vagy hátráltatják. És ez az elmei egység változatlanul szellemi összehangolódás után kutat az akarati-méltósági és felemelkedési-előjogi sajátlényegekkel alkotott társulás minden szintjén.

[2] A halandó ember anyagi elméje tulajdonképpen az a mindenségrendi szövőszék, amelyen morontia szövedék fut, s ebbe az emberben lakozó Gondolatigazító maradandó értékek és isteni jelentéstartalmak világegyetem-jellegű szellemmintáját szövi — egy végleges-beteljesülésű és végtelen létpályájú továbbélő lelket, egy magvában végleges rendű lényt.

[3] Az emberi személyiség azzal az elmével és

szellemmel azonosítható, melyet az élet tart egymással működési kapcsolatban az anyagi testben. Az ilyen elmének és a szellemnek ez a fajta rendeltetésbeli viszonya nem az elme és a szellem sajátosságainak vagy ismertető jegyeinek a keverékét jelenti, hanem inkább egy magvában örök és maradandó jellegű, teljesen új, eredeti és egyedi világegyetemi értéket, a *lelket*.

4 ¶ Az ilyen halhatatlan lélek evolúciós megalkotásában három és nem két tényező bír jelentőséggel. A morontia emberi lélek e három előhírnöke:

5 1. *Az emberi elme* és minden, előtte létező és rá hatással bíró mindenségrendi befolyás.

6 ¶ 2. Az ezen emberi elmében lakozó *isteni szellem* és az ilyen abszolút szellemlé-

nyegű szilánkban meglévő minden magvábanvaló dolog mindazokkal a szellemi hatásokkal és tényezőkkel együtt, amelyek az emberi életben megjelennek.

7 ¶ 3. *Az anyagi elme és az isteni szellem közötti kapcsolat,* amely olyan értéket és olyan jelentést hordoz, amelyek nem találhatók meg a társulás kialakulásában szerepet játszó egyetlen tényezőben sem. E különleges kapcsolat valósága nem anyagi és nem is szellemi, hanem morontia lényegű. Ez a lélek.

8 ¶ A köztes teremtmények már régóta úgy nevezik ezt a kifejlődő emberi lelket, hogy közép-elme, megkülönböztetésül az alacsonyabb rendű vagy anyagi elmétől és a felsőbbrendű vagy mindenségrendi elmétől.

Ez a közép-elme valóban morontia jelenség, ugyanis az anyagi és a szellemi közötti területen létezik. Az effajta morontia fejlődés lehetőségét lényegében két általános elme-késztetés hordozza magában: a teremtmény véges elméjében az Isten megismerésére és a Teremtő isteniségének elérésére irányuló ösztönzés, valamint a Teremtő végtelen elméjének az ember megismerésére és a teremtményi *tapasztalás* átélésére irányuló késztetése.

9 A halhatatlan lélek e mennyei kifejlődése azért válik lehetővé, mert a halandói elme először is személyes, másodszor pedig állati-feletti valóságokkal van kapcsolatban; olyan, a mindenségrendi szolgálatra alkalmas anyagfeletti képességgel rendel-

kezik, mely biztosítja az erkölcsi döntések meghozatalára képes erkölcsi természet kifejlődését, s ezáltal igaz teremtői kapcsolatot alakít ki a különböző társult szellemi segítő hatásokkal és az emberben lakozó Gondolatigazítóval.

10 Az emberi elmének az ilyen jellegű, kapcsolaton alapuló átszellemiesülése elkerülhetetlenül a lélek fokozatos megszületéséhez vezet, mely közös sarja az Isten megismerésére törekedő emberi akarat által uralt segédelmének és annak az entitásnak, amely az elmével munkakapcsolatban álló világegyetemi szellemi erőket az ellenőrzése alatt tartja, vagyis a teremtésösszesség Istene egy tényleges szilánkjának — a Titkos Nevelőnek. És így lépi át az önnön való anyagi és

halandói valósága a fizikai-élet gép ideigvaló korlátait és nyer új kifejeződést és új azonosságot a sajátlényeg folytonosságát jelentő kifejlődő hordozóban, a morontia és halhatatlan lélekben.

3. A KIFEJLŐDŐ LÉLEK

[1] A halandóelme hibái és az emberi viselkedéssel járó tévedések észrevehetően késleltethetik a lélek fejlődését, azonban nem akadályozhatják meg az ilyen morontia jelenség lezajlását, ha azt az emberben lakozó Igazító a teremtményi akarat szerint már elindította. De a halandói halált megelőzően ennek az anyagi és emberi akaratnak mindig meg lesz a lehetősége arra, hogy érvénytelenítse e választását és elutasítsa a továbbélést. A

felemelkedő halandó még a továbbélést követően is megtartja azon előjogát, hogy az örök élet elutasítását választhassa; az Igazítóval való eggyé kapcsolódás előtt a fejlődő és felemelkedő teremtmény bármikor választhatja a paradicsomi Atya akaratától való elszakadást. Az Igazítóval való eggyé kapcsolódás jelzi azt a tényt, hogy a felemelkedő halandó mindörökre és visszavonhatatlanul az Atya akaratának megcselekedését választotta.

2 A húsvér testben való lét tartama alatt a kifejlődő lélek rendelkezik azzal a képességgel, hogy a halandói elme anyagfeletti döntéseit megerősítse. A lélek, lévén anyagfeletti lényegű, nem önmagában működik az emberi tapasztalás anyagi szintjén. E szel-

lemiszint-alatti lélek nem képes működni a morontia szint felett olyan Istenség-szellemi közreműködés nélkül, mint például az Igazító. A lélek nem hoz végleges döntéseket addig, amíg a halál vagy az átvitel el nem választja a halandói elmétől, kivéve, ha és amint ez az anyagi elme a vele együttműködő morontia lelket szabadon és önként fel nem hatalmazza ilyen döntések meghozatalára. Az élet tartama alatt a halandói sajátakarat, a döntési-választási személyiségerő az anyagi elmekörökben van jelen; ahogyan a földi halandói növekedés előrehalad, az embernek e lényege, annak felbecsülhetetlen értékű döntési képességeivel együtt, egyre jobban azonosul a megjelenő morontia-lélek entitással; a halál után és a lakóvi-

lágon való feltámadást követően az emberi személyiség már teljesen azonos az ember morontia sajátlényegével. A lélek így a személyazonosság jövőbeli morontia hordozójának csírája.

3 E halhatatlan lélek először is jellegét tekintve teljesen morontia, de olyan fejlődési képességgel rendelkezik, hogy változatlanul tovább emelkedik azokra az igazi szellemszintekre, amelyek az Istenség szellemeivel való eggyé kapcsolódási értékkel bírnak, az eggyé kapcsolódásra pedig rendszerint az Egyetemes Atyának ugyanazzal a szellemével kerül sor, amely a teremtmény-elmében ilyen teremtő jelenséget indított.

4 Mind az emberi elme, mind az isteni Igazító tudatában van a kifejlődő lélek jelen-

létének és tőlük eltérő természetének — az Igazító teljesen, az elme részlegesen. A lélek egyre jobban tudatára ébred mind az elmének, mind az Igazítónak mint társ-azonosságoknak, mégpedig saját fejlődése mértékével arányosan. A lélek mind az emberi elme, mind az isteni szellem jegyeiből magába foglal elemeket, azonban folyamatosan úgy fejlődik, hogy erősödjön a szellemszabályozás és az isteni befolyás azon keresztül, hogy segíti az igaz szellemértékkel való összhang megtalálását célzó elme-működést.

5 A halandói létpálya, a lélek kifejlődése nem annyira próbatétel, mint inkább képzés. A legfelsőbb értékek továbbélésébe vetett hit alkotja a vallás magját; a tiszta vallásos tapasztalás pedig lényegében a leg-

felsőbb értékek és a mindenségrendi jelentéstartalmak egyesülésének egyetemes valóságként való felismerése.

6 Az elme a mennyiségeket, a valóságot és a jelentéstartalmakat ismeri. De a minőséget — az értékeket — az elme *érzi*. Érezni a megismerő elmének és a vele társult, a valóságot meglényegítő szellemnek a közös alkotása érez.

7 Amennyire az ember kifejlődő morontia lelkét az Isten-tudat értékteremtését alkotó igazság, szépség és jóság átjárja, olyan mértékben válik e lény elpusztíthatatlanná. Ha az ember kifejlődő lelkében nem túlélőképesek az örök értékek, akkor a halandói létezés értelmetlen, és az élet maga megrendítően szomorú káprázat. Mindig igaz azon-

ban: Amit az időben elkezdetek, azt bizonyosan be is fejezitek az örökkévalóságban — amennyiben érdemes befejezni.

4. A BENSŐBEN ZAJLÓ ÉLET

[1] A felismerés a külvilágból felfogott érzetkeltő hatásoknak az egyén emlékmintáiba való illesztésének értelmi folyamata. A megértés arra utal, hogy ezek a felismert érzetkeltő hatások és a hozzájuk társított emlékminták az alapelvek élénk működésű hálózatába szervesen beágyazódtak vagy annak részévé szerveződtek.

[2] A jelentéstartalmak a felismerés és a megértés társulásából származnak. A jelentéstartalmak nem léteznek egy teljesen érzékelési vagy anyagi világban. A jelentéstartalmak és az értékek csak az emberi tapasztalás

belső vagy anyagfeletti szféráiban érzékelhetők.

3 ¶ Az igaz polgárosodott társadalom minden fejlődési alapja az emberiség e belső világában születik meg. Kizárólag a benső élet igazán teremtő. Egy polgárosodott társadalom aligha fejlődhet, ha bármelyik nemzedék fiatalsága érdeklődését és energiáit az érzék- vagy külső világ anyagias hajszolásának szenteli.

4 A belső és a külső világ különböző értékhalmazokkal rendelkezik. Minden olyan polgárosodott társadalom veszélyeztetett, ahol a fiatalok háromnegyede anyagi jellegű foglalkozást űz és a külső világ érzékélményei hajszolásának szenteli magát. A polgárosodott társadalom komoly veszélybe ke-

rül, amikor az ifjúság elhanyagolja az erkölcstan, a társadalomtan, a fajegészségtan, a bölcselet, a képzőművészetek, a vallás és a mindenségtan iránti érdeklődését.

5 Csak a felsőtudatos elme magasabb szintjein, amint az az emberi tapasztalás szellemi határterületén megjelenik, lelhetitek fel a tökéletes mintákkal együtt azokat a magasabb rendű fogalmakat, melyek egy jobb és maradandóbb polgárosodott társadalom felépítéséhez hozzájárulnak. A személyiség a természetéből eredően teremtői, viszont tényleges teremtőként csak az egyén benső létében működik.

6 ¶ A hókristályok mindig hatszögűek, de soha sincs közöttük két egyforma. A gyermekek is besorolhatók bizonyos fajtákba,

de nincs közöttük két tökéletesen egyforma, még az ikrek között sem. Vannak személyiségfajták, de a személyiség mindig egyedi.

7 ¶ A boldogság és az öröm a benső létben gyökerezik. Igazi örömöt nem érezhettek teljesen egyedül. A magányos élet a boldogság számára végzetes. Még a családok és a nemzetek is jobban élvezhetik az életet, ha megosztják másokkal.

8 ¶ A külvilágot — a környezetet — nem szabályozhatjátok tökéletesen. A belső világ alkotókészségét már jobban irányíthatjátok, ugyanis a személyiségetek ott jelentős mértékben felszabadul az ok-okozati törvények jelentette korlátok alól. A személyiséghez korlátozottan szabad akarat társul.

9 Mivel az ember benső élete valóban teremtői, ezért minden egyes személy felelős

választásán múlik, hogy ez az alkotókészség önkéntelenül és teljesen véletlenszerűen vagy pedig szabályozottan, irányítottan és építőjellegűen munkál. Hogyan is teremhetne az alkotó képzelet hasznavehető sarjakat, ha működésének színterét már elfoglalta az előítélet, a gyűlölet, a félelem, a harag, a bosszúvágy és a vakbuzgóság?

[10] Eszmék foganhatnak a külső világból származó hatásoktól, de az eszményképek csak a benső világ alkotóterében születnek. Ma a világ nemzeteit olyan emberek vezetik, akikben túltengenek az eszmék, de eszményképekből ínséges hiányt szenvednek. Ez a magyarázata a szegénységnek, a válásnak, a háborúnak és a fajgyűlöletnek.

[11] A probléma a következő: Ha a szabad

akarattal rendelkező ember a bensőjében alkotóképességekkel rendelkezik, akkor el kell fogadnunk azt, hogy a szabad akaratú alkotókészség a szabad akaratú pusztítás lehetőségét is magába foglalja. És amikor az alkotókészség pusztításba fordul, akkor szemtől szembe kerültök a rossz és a bűn jelentette rombolással — a zsarnoksággal, a háborúval és a pusztítással. A rossz nem más, mint a szétesés és az azt követő megsemmisülés felé vivő részleges alkotókészség. Mindenfajta összeütközés rossz annyiban, hogy akadályozza a benső élet alkotó működését — a rossz a személyiségben zajló egyfajta polgárháború.

12 ¶ A benső alkotókészség a személyiség szerves egésszé rendezésén és a sajátlényeg

egyesítésén keresztül járul hozzá a jellem megnemesítéséhez. Mindörökre igaz: A múlt megváltoztathatatlan; csak a jövő alakítható a benső sajátlényeg mai alkotókészségének segédkezése révén.

5. A SZABAD DÖNTÉS SZENTESÍTÉSE

[1] Az Isten akaratának megcselekedése nem több és nem kevesebb, mint azon teremtményi hajlandóság kinyilvánítása, hogy benső életét Istennel megosztja — éppen azzal az Istennel, aki ezt a benső jelentéstartalommal és értékkel bíró teremtményi életet lehetővé tette. A megosztozás Istenszerű — isteni. Isten mindent megoszt az Örökkévaló Fiúval és a Végtelen Szellemmel, és ők viszonzá-

sul minden dolgot megosztanak a világegyetemek isteni Fiaival és szellem Leányaival.

2 Isten példájának követése a kulcs a tökéletességhez; az ő akaratának megcselekedése jelenti a továbbélés titkát és a továbbélésben a tökéletességet.

3 A halandók Istenben élnek, és így Isten azt akarta, hogy a halandókban éljen. Miként az emberek rábízzák magukat, úgy bízta ő — elsőként — önmaga egy részét az emberekre, hogy bennük éljen; hozzájárult ahhoz, hogy az emberekben éljen és belé-jük költözzön az emberi akarat alárendeltjeként.

4 Béke ebben az életben, továbbélés a halálban, tökéletesség a következő létben, szolgálat az örökkévalóságban — mindezek tel-

jesülnek (szellemben) *most,* hogy a teremtményszemélyiség egyetértését adja ahhoz — úgy választ — hogy teremtményakarata az Atya akaratának rendeltessen alá. És az Atya már eldöntötte, hogy önmagának egy részét a teremtményszemélyiség akaratának rendeli alá.

5 A teremtménynek ez a választása nem jelenti a sajátakarat feladását. Ez valójában a sajátakarat végső szentesítése, a sajátakarat kiterjesztése, a sajátakarat megdicsőülése, a sajátakarat tökéletesítése; és az ilyen választás felemeli a teremtményakaratot ideigvaló jelentőségének szintjéről abba a magasabb állapotba, amelyben a teremtmény-fiú személyisége bensőséges közösséget alkot a szellem-Atya személyiségével.

6 Az Atya akaratának ily módon való választásával a halandó ember szellemi úton találja meg a szellem-Atyát, még ha egy egész korszaknak kell is eltelnie, mire a teremtmény-fiú valóságosan is megjelenhet az Isten tényleges jelenlétében a Paradicsomon. Ez a választás nem annyira a teremtményakarat tagadását jelenti — „Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg” — hanem inkább a teremtményi igenlő megerősítést: „Az *én* akaratom az, hogy a *te* akaratod legyen meg.” És e döntést követően az Istent-választó fiú előbb-utóbb belső egyesülést (eggyé kapcsolódást) él meg a benne lakozó Isten-résszel, miközben ugyanez a tökéletesedő fiú felsőrendű személyiség-megelégedést nyer abban az imádat-közösség-

ben, amely az ember személyiségét és az ő Teremtőjének személyiségét köti össze, két olyan személyiségről van tehát szó, amelyek teremtői sajátosságai a sajátakarat kölcsönös kifejezésében mindörökre társultak — vagyis az emberi akaratnak és Isten akaratának egy újabb örökkévaló társulása jött létre.

6. AZ EMBERREL KAPCSOLATOS LÁTSZÓLAGOS ELLENTMONDÁS

[1] A halandó ember legtöbb ideigvaló problémája a mindenségrendhez való kettős viszonyából ered. Az ember a természet része — a természetben létezik — ugyanakkor képes a természetet meghaladni. Az ember véges, azonban a végtelenség egy szikrája lakozik benne. Ez a kettős helyzet nem csak

hogy megteremti a rossz lehetőségét, hanem számos olyan társadalmi és erkölcsi helyzetet is teremt, melyet nagy bizonytalanság és nem kevés félelem terhel.

2 A természet legyőzéséhez és az ember önnön valójának meghaladásához szükséges bátorság engedhet az önnön büszkeség kísértéseinek. A sajátlényegét meghaladni képes halandó kísértést érezhet saját öntudatának istenítésére. A halandói kényszerhelyzetet az a kettős tény alkotja, hogy az embert korlátozza a természet, ugyanakkor különleges szabadságot is élvez — a szellemi választás lehetőségének és a cselekvésnek a szabadságát. Az anyagi szinteken az ember a természet szolgálója, míg a szellemi szinteken ő a győző a természet és minden ideig-

való és véges dolog felett. Az ilyen látszólagos ellentmondás elválaszthatatlanul összekapcsolódik a kísértéssel, a magvábanvaló rosszal, a döntési hibákkal, és amint a sajátlényeg büszkévé és önhitté válik, megjelenhet a bűn.

3 ¶ A bűn problémája nem önmagától létezik a véges világban. A végesség ténye önmagában sem nem rossz, sem nem bűnös. A véges világot végtelen Teremtő alkotta — a világ az ő isteni Fiainak keze munkája — és ezért *jónak* kell lennie. A végesnek a helytelen felhasználása, kifordítása és eltorzítása az, ami létrehozza a rosszat és a bűnt.

4 ¶ A szellem képes uralni az elmét; az elme pedig képes szabályozni az energiát. De az elme csak az általa kifejtett értelmes beavat-

kozásokon keresztül képes az energia szabályozására, melyek a fizikai területek okainak és hatásainak mennyiség- és tértani szintjén eredendően meglévő átalakult potenciálokon alapulnak. A teremtményelme eredendően nem képes az energia szabályozására; ez Istenség-előjog. A teremtményelme ugyanakkor képes az energia befolyásolására, és így is tesz, amint a fizikai világegyetem energia-titkait kifürkészte.

5 Amikor az ember a fizikai valóságon változtatni akar, legyen a változtatás tárgya saját maga vagy a környezete, akkor ez annyiban lehet sikeres, amennyiben felfedezte az anyag szabályozásának és az energia irányításának módjait és lehetőségeit. Segítség nélkül az elme képtelen bármilyen olyan

anyagi lényegű dolgot is befolyásolni, eltekintve a saját fizikai működési rendjétől, amelyhez elszakíthatatlanul hozzákapcsolódott. Viszont a test rendszereinek avatott felhasználásával az elme egyéb működési rendeket teremthet, még energia-kapcsolódásokat és élő-kapcsolatokat is, amelyeket kihasználva egyre inkább képessé válhat fizikai szintjének szabályozására, sőt uralására a világegyetemben.

6 A tudomány a tények forrása, és az elme nem képes tények nélkül működni. A tények a bölcsesség építményében az építőelemek, melyeket az élettapasztalat habarcsa köt meg. Az ember megtalálhatja Isten szeretetét tények nélkül is és felfedezheti Isten törvényeit szeretet nélkül is, de

sohasem lesz képes az Első Forrás és Középpont mindent magába foglaló természete végtelen arányosságának, mennyei összhangjának, és tökéletes teljességének értékelésére addig, amíg rá nem lelt az isteni törvényre és az isteni szeretetre, valamint tapasztalati úton nem egyesítette ezeket saját kialakuló mindenségrendi bölcseletében.

7 Az anyagi tudás gyarapodása lehetővé teszi az eszmék jelentéstartalmainak és az eszményképek értékeinek jobb értelmi megbecsülését. Az emberi lény benső tapasztalásaiban igazra lelhet, de pontosan kell ismernie a tényeket ahhoz, hogy ezeket a személyes igazság-felfedezéseket a mindennapi élet támasztotta könyörtelenül gyakorlatias igényekre alkalmazni tudja.

8 ¶ Teljesen természetes dolog, hogy a halandó embert a biztonság hiányának érzései gyötrik, amint úgy tekint önmagára, mint akit leküzdhetetlen mértékben korlátoz a természet, és ugyanakkor minden ideigvaló és véges dolgot teljes mértékben meghaladó szellemi erőket birtokol. Kizárólag a vallásos bizodalom — az élő hit — képes az embert éltetni ilyen bonyolult és nyugtalanító problémák közepette.

9 ¶ Az ember halandó természetére leselkedő és a szellemi épsége megőrzésének kihívást jelentő összes veszély közül a büszkeség a legnagyobb. A bátorság értékes, az önmagunkkal való túlságos foglalkozás viszont öntelt és öngyilkos. Az ésszerű mértékű önbizalom nem helyteleníthető. Az embert az

állatvilágból kiemelő egyetlen dolog az önmaga meghaladására való képessége.

10 ¶ A büszkeség megtévesztő, mérgező és bűn-tápláló, akár egyénben, akár csoportban, emberfajtában vagy nemzetben jelenik meg. Szó szerint igaz, hogy „Kevélységre gyalázat jön.”

7. AZ IGAZÍTÓ PROBLÉMÁJA

1 A bizonytalanság a bizonyossággal együtt a paradicsomi kaland lényegét alkotja — bizonytalanság az időben és az elmében, bizonytalanság a Paradicsomra való felemelkedés folyamatának eseményeit illetően; bizonyosság a szellemben és az örökkévalóságban, bizonyosság a teremtmény-fiú töretlen bizodalmában, melyet az Egyetemes

Atya isteni szenvedélyébe és végtelen szeretetébe vetett; bizonytalanság tapasztalatlan világegyetemi létpolgárként; bizonyosság egy mindenható, mindent-tudó, és végtelenül szeretetteljes Atya világegyetemi házaiban felemelkedő fiúként.

2 ¶ Hadd emlékeztesselek benneteket arra, hogy figyeljetek az Igazító hűséges hívásának távoli visszhangjára, melyet a lelketeknek címzett! A bennetek lakozó Igazító nem állíthatja meg és lényegesen nem is változtathatja meg az időben vívott létküzdelmeiteket; az Igazító nem csökkentheti az élet nehézségeit a küzdelem világában bejárt utatok során. A bennetek lakozó isteni lény csak türelmet tanúsíthat, miközben ti az élet csatáját vívjátok, ahogyan az életet a boly-

gótokon megélik; de megengedhetitek, bárcsak meg is engednétek — ahogyan dolgoztok és aggódtok, ahogyan harcoltok és küzdötök — a derék Igazítónak, hogy mellettetek és értetek harcoljon. Annyira megnyugtatna és ösztökélne, annyira lenyűgözne és felajzana benneteket, ha végre megengednétek az Igazítónak, hogy folyamatosan kivetítse azt az igazi vezérlő eszmét, azt a végső célt és azt az örök rendeltetést, amely a jelenlegi anyagi világotok hétköznapi problémáival való bonyolult, fáradságos küzdelemhez kapcsolódik.

3 Miért nem segítetek az Igazítónak abban, hogy bemutathassa nektek mindeme fárasztó, anyagi erőfeszítések szellemi ellendarabját? Miért nem engeditek meg az Iga-

zítónak, hogy mindenségrendi-erő lényegű szellemi igazságokkal gyarapítsa erőnléteteket a teremtménylét ideigvaló nehézségeivel való küzdelemhez? Miért nem bátorítjátok mennyei segítőtöket, hogy felvidítson benneteket azáltal, hogy tiszta képet tár elétek az egyetemes lét örök látóhatáráról, miközben ti a múló időben jelenlévő problémák kusza halmazán merengtek? Miért utasítjátok el, hogy világegyetemi nézőpontból felvilágosítson és ösztönözzön benneteket, miközben az idő hátrányai közepette küszködtök és a halandólétbeli utazásotokat nehezítő bizonytalanságok útvesztőjében bolyongtok? Miért nem engeditek meg az Igazítónak, hogy szellemivé alakítsa a gondolkodásotokat, még ha közben a földi erőfeszítések

anyagi útjait is kell járnotok?

4 Az Urantia felsőbbrendű emberfajtáinak létrejötte bonyolult keveredés eredménye; számos különböző eredetű emberfajta és törzs keveredései. Ez a vegyes jelleg rettenetesen megnehezíti a Nevelők dolgát abban, hogy az élet tartama alatt hatékonyan működjenek és további problémákat okoz mind az Igazítónak, mind az őrangyal-szeráfnak a halált követően. Nem is olyan régen a Szalvingtonon voltam és meghallgattam az egyik végzet-őrangyal hivatalos beszámolóját arról, hogy milyen nehézségeket okozott neki a halandó társ szolgálata. A szeráf elmondta, hogy:

5 ¶ „A nehézségeket nagyrészt az okozta, hogy állandó feszültség volt a rám bízott te-

remtmény két természete között: az igyekezet kibontakozásával az állati tunyaság állt szemben; egy felsőbbrendű nép eszményképei egy alsóbbrendű emberfajta ösztöneivel kereszteződtek; egy nagy elme fennkölt céljainak az ősi örökségből származó késztetés szegült ellen; a távlatot szemlélő Nevelő előrelátását az időbeli teremtmény rövidlátása semlegesítette; a felemelkedő lény fejlődési terveit az anyagi természet vágyai és sóvárgásai módosították; a világegyetemi értelem pislákolását a fejlődő faj vegyi-energia parancsai nyomták el; az angyalok késztetésével egy állat érzelmei álltak szemben; az értelmi képességek pallérozását az ösztönhajlamok hiúsították meg; az egyéni tapasztalásokkal a faji szinten felgyülemlett hajla-

mok kerültek szembe; a legjobb célokra a legrosszabb szándék vetült; a lángelme szárnyalását a középszer nehézkessége semlegesítette; a jó kifejlődését a rossz tehetetlensége hátráltatta; a szépség művészetét a rossz jelenléte szennyezte be; az egészség pezsgését a betegség erőtlensége semlegesítette; a hit kútját a félelem mérgei szennyezték; az öröm forrását a szomorúság vizei keserítették meg; az örömteli várakozást a valóság keserűsége tette vágyálommá; az élet örömeiben állandóan jelen volt a halál szomorúságának fenyegetése. Micsoda élet, micsoda bolygón! És mégis, a Gondolatigazító állandóan jelenlévő segítségének és késztetésének köszönhetően e lélek komoly eredményeket ért el a boldogság és a sikeresség

terén és mostanra eljutott a lakóvilág ítélőtermeibe.”

6 [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]

112. ÍRÁS

A SZEMÉLYISÉG TOVÁBBÉLÉSE

AZ EVOLÚCIÓS bolygók alkotják az ember eredetének szféráit, ezek a felemelkedő halandói létpálya kezdetének világai. A ti kiindulási pontotok az Urantia; itt egyesültök időlegesen az isteni Gondolatigazítótokkal. Tökéletes vezetőt kaptatok az útra; ezért, ha őszintén teljesítitek az idő versenyfutását és eléritek a hit végső célját, akkor bizton elnyeritek az idők jutalmát; örökre egyesültök a bennetek lakozó Igazítóval. Ekkor kezdődik majd el az igazi életetek, a felemelkedői létetek, melynek jelenlegi halandói szakasza csak előcsarnok. Ekkor kezdődik el a végleges rendű lényként megélendő magasztos és fejlődési kül-

detésetek az előttetek megnyíló örökkévalóságban. És az evolúciós növekedés mindezen egymást követő korszakain és szakaszain keresztül egy részetek teljesen változatlan marad, és ez a személyiségetek — az állandóság a változások közepette.

2 ¶ Önteltség lenne a személyiség meghatározásával próbálkozni, azonban hasznos lehet összefoglalni néhány, a személyiségről tudott dolgot:

3 1. A személyiség a valóság azon minősége, amelyet maga az Egyetemes Atya vagy az Atyát képviselő Együttes Cselekvő adományoz.

4 ¶ 2. Személyiség bármely, elmét vagy szellemet magába foglaló élő energiarendszernek adományozható.

5 ¶ 3. A személyiséget nem határozzák meg teljes mértékben az ok-okozati viszonyok. A személyiség viszonyító értelemben alkotó vagy társalkotó.

6 ¶ 4. Ha a személyiség evolúciós anyagi teremtménynek adományoztatik, akkor az a szellemet az elme közreműködésével az energia-anyag feletti ellenőrzés megszerzésére készteti.

7 ¶ 5. Bár azonosság nélkül való, a személyiség képes bármely élő rendszer azonosságának egyesítésére.

8 ¶ 6. A személyiség kizárólag minőségi választ ad a személyiségkörre, szemben azzal a három energiával, amely minőségileg és mennyiségileg is válaszol a gravitációra.

9 ¶ 7. A személyiség sosem változik a változások közepette.

10 ¶ 8. A személyiség megajándékozhatja Istent — szabad akaratát szentelheti az Isten akarata megcselekedésének.

11 ¶ 9. A személyiséget erkölcsiség jellemzi — ez a más személyekkel alkotott kapcsolat viszonylagosságának tudatosulása. A személyiség viselkedési szinteket azonosít és közöttük választás útján különbséget tesz.

12 ¶ 10. A személyiség egyedi, teljesen egyedi: egyedi az időben és a térben; egyedi az örökkévalóságban és a Paradicsomon; egyediként adományoztatik — nincsenek másodpéldányok belőle; egyedi a létezés minden pillanatában; egyedi az Istenhez való viszonyában — Isten nem tesz különbséget a személyek között, de nem is adja őket össze, mivel a személyiségek nem összead-

hatók — társíthatók, de nem összegezhetők.

13 ¶ 11. A személyiség közvetlenül válaszol a más-személyiség jelenlétre.

14 ¶ 12. Ez valami olyasmi, mely szellemhez adódhat, és így a Fiúnak az Atyával való kapcsolatában jellemzi az Atya elsődlegességét. (Az elmének nem kell szellemhez adatnia.)

15 ¶ 13. A személyiség túlélheti a halandói halált, s ebben van a továbbélő lélek azonossága. Az Igazító és a személyiség egyaránt változatlan; a közöttük lévő kapcsolat (a lélekben) nem más, mint változás, folyamatos fejlődés; és amint ez a változás (növekedés) megszakad, a lélek megszűnik létezni.

16 ¶ 14. A személyiség egyedien időtudatos, és ez valami egészen más, mint az elme vagy

a szellem időérzékelése.

1. SZEMÉLYISÉG ÉS VALÓSÁG

1 A személyiséget mint magvában örök adományt adja az Egyetemes Atya az ő teremtményeinek. Ez az isteni ajándék arra szolgál, hogy a legalsóbb végestől a legmagasabb abszonitig, sőt az abszolút határaiig számos szinten és egymást követő világegyetemi helyzetben működjön. Így a személyiség három mindenségrendi síkon vagy három világegyetemi szakaszban tevékenykedik:

2 1. *Helyi-állapot.* A személyiség éppoly eredményesen működik a helyi világegyetemben, mint a felsőbb-világegyetemben vagy a központi világegyetemben.

3 ¶ 2. *Jelentéstartalom-állapot.* A személyiség hatékonyan működik a véges és az abszonit szinten éppen úgy, ahogy az abszolút szinttel való érintkezésben is.

4 ¶ 3. *Érték-állapot.* A személyiség élményelvien értelmezhető az anyagi, a morontiai, és a szellemi fokozatosan fejlődő területein.

5 ¶ A személyiség a mindenségrendi-kiterjedésbeli tevékenységek tökéletesített körében mozoghat. A véges személyiségnek három kiterjedése van, s ezeket nagyjából a következők jellemzik:

6 1. A *hossz* kiterjedés a fejlődés irányára és jellegére utal — ez a téren keresztüli és az idő szerinti mozgás — az evolúció.

7 ¶ 2. A *függőleges mélység* kiterjedés az élőlény-szintű hajtóerőket és viszonyuláso-

kat, az ön-kiteljesítés különböző szintjeit, valamint a környezetre való általános válaszadás jelenségét foglalja magába.

8 ¶ 3. A *szélesség* kiterjedés az összehangolódás, a társulás és a sajátlényeg megszervezésének területét öleli fel.

9 ¶ Az Urantia halandóinak adományozott személyiségfajta az önkifejezésnek vagy személy-kifejezésnek hétkiterjedésű lehetőségével rendelkezik. E kiterjedésbeli jelenségek közül három a véges szinten, három az abszonit szinten, egy pedig az abszolút szinten értelmezhető. Az abszolútat el nem érő szinteken e hetedik vagy teljesség-kiterjedés mint a személyiség *ténye* tapasztalható meg. E legfelsőbb kiterjedés társulás-abszolút, és bár nem végtelen, kiterjedését tekintve még-

is rendelkezik az abszolútba való végtelen-el-nem-érő jellegű benyomulás potenciáljával.

10 A személyiség véges kiterjedései a mindenségrendi hosszal, mélységgel és szélességgel kapcsolatosak. A hossz a jelentéstartalmat jelöli; a mélység az értéket jelenti; a szélesség a mindenségrendi látásmódot foglalja magába — vagyis a mindenségrendi valóság szilárd tudatosításának megtapasztalására való képességet.

11 A morontia síkon mindezen anyagi szintű véges kiterjedések nagymértékben kitárulnak és bizonyos új kiterjedésbeli értékek válnak felismerhetővé. A morontia szintnek mindeme teljesebb kiterjedésbeli tapasztalásai csodálatosan kifejeződnek a legfelsőbb

vagy személyiség-kiterjedésben a mota hatásán és a morontia mennyiség- és tértan hozzájárulásán keresztül.

12 Az emberi személyiség tanulmányozásakor a halandók sok nehézséget megtakaríthatnának, ha véges teremtményként emlékeznének arra, hogy a kiterjedésbeli szintek és a szellemi szintek az élményelvi személyiség megjelenésében nincsenek összehangolva.

13 ¶ Az élet ténylegesen az élőlény (a sajátlényeg) és annak környezete között végbemenő folyamat. A személyiség azonosság-értéket és folytonosság-jelentéstartalmat kölcsönöz ennek az élőlény-környezet társulásnak. Így már nyilvánvaló, hogy a hatás-válasz jelensége nem pusztán gépies folyamat,

hiszen a személyiség hatótényezőként van jelen a teljes helyzetben. Mindig igaz az, hogy a működési rendek lényegüknél fogva tétlenek; az élő szervezetek pedig eredendően tevékenyek.

14 A fizikai élet mint folyamat nem annyira az élőlényen belül zajlik, hanem inkább az élő szervezet és a környezet *között*. És minden ilyen folyamat az élő szervezetre jellemző és az adott környezet által meghatározott válasz-mintákat igyekszik alkotni és létrehozni. És minden ilyen *irányító minta* nagymértékben befolyásolja a célok kiválasztását.

15 A sajátlényeg és a környezet az elme közvetítésével hoz létre tartalmas kapcsolatot. Az élőlénynek az a képessége és hajlandó-

sága, hogy ilyen meghatározó kapcsolatokat építsen ki környezetével (választ adjon a belső hajtóerőre) a teljes személyiség *beállítottságát* alkotja.

16 Elszigeteltségben a személyiség nem képes igazán jó működésre. Az ember eredendően társas teremtmény; a valahová tartozásra való törekvés jellemzi. Szó szerint igaz, hogy „Egyetlen ember sem magának él.”

17 De a személyiség fogalma mint az élő és működő teremtmény egésze sokkal több, mint a kapcsolatok szerves egymásra épülése; a fogalomba beleértendő az összes valóságtényező *egyesítése* mellett a kapcsolatok összehangolása is. Léteznek kapcsolatok két dolog között is, de három vagy több dolog

már *rendszert* alkot, és az ilyen rendszer már sokkal több, mint egy kiterjedt vagy összetett kapcsolat. Ez éles elhatárolást jelent, mivel a mindenségrendi rendszerekben az egyes tagok nem állnak közvetlen kapcsolatban egymással, eltekintve az egészhez való viszonyuktól és az egész egyediségén keresztül megnyilvánuló kapcsolattól.

[18] Az emberi élő szervezetben a részek összegződése alkotja az ember sajátlényegét — egyedi lényegét, ennek a folyamatnak azonban egyáltalán semmi köze sincs a személyiséghez, amely ugyanis a mindenségrendi valóságokhoz fűződő kapcsolat mindezen összes tényezőjének egyesítője.

[19] Az összegzéskor a részek összeadódnak; a rendszerek esetében a részek *összerendeződ-*

nek. A rendszerek jelentőségét a szervezés — a helyzeti értékek kialakítása — adja. Egy jó rendszerben minden tényező mindenségrendi helyzetű. Egy rossz rendszerben valami vagy hiányzik vagy rossz helyen van — rossz az elrendezés. Az emberi rendszerben a személyiség az, amely minden tevékenységet egyesít és ennek eredményeként a rendszernek azonosság- és alkotóképességjegyeket kölcsönöz.

2. AZ EMBER ÖNNÖN VALÓJA

1 Az ember sajátlényegének tanulmányozásához hasznos lehet felidézni:

2 1. Hogy a fizikai rendszerek alárendeltek.

3 2. Hogy az értelmi rendszerek mellérendeltek.

4 3. Hogy a személyiség fölérendelt.

5 4. Hogy a bent lakozó szellemi erő magvában irányító jellegű.

6 ¶ A sajátlényeg bármilyen megfogalmazásakor fel kell ismerni azt a tényt, hogy az élet van először, és annak értékelése vagy értelmezése csak utána következik. Az embergyermek először *él* és utána *gondolkodik* az életéről. A mindenségrendi gazdaságban a rálátás megelőzi az előrelátást.

7 ¶ Az Isten emberré válásának ténye mindörökre megváltoztatta az emberi személyiség minden jelentéstartalmát és minden értékét. A szeretet, a szó szoros értelmében, teljes személyiségek kölcsönös szemléletére utal, legyenek a személyiségek emberiek, isteniek vagy emberiek *és* isteni-

ek. Az önnön való egyes részei különböző-képpen működhetnek — gondolkodás, érzés, vágyakozás — azonban értelmes cselekvésre kizárólag a teljes személyiség összehangolt sajátosságai összpontosíthatók; és mindezek az erők a halandói elme szellemi felruházottságával társulnak, amikor az emberi lény őszintén és önzetlenül szeret egy másik lényt, legyen az emberi vagy isteni.

8 Minden halandói valóságfogalom alapja az emberi személyiség ténylegességének feltételezése; minden emberfeletti valóság fogalma az emberi személyiségnek olyan tapasztalásán alapul, amely bizonyos társult szellemi entitásokkal és isteni személyiségekkel kapcsolatos mindenségrendi valóságokkal összefüggésben, illetőleg ilyen való-

ságokban jelent meg. Az emberi tapasztalásban minden nem-szellemi dolog, a személyiséget kivéve, egy-egy eszköz valamilyen célra. A halandó embernek más — akár emberi, akár isteni — személyhez fűződő igaz viszonya önmagában is egy cél. És az Istenség személyiségével fenntartott ilyen társas viszony a világegyetemi felemelkedés örök célja.

9 A személyiség birtoklása az embert szellemi lénnyé teszi, hiszen a sajátlényeg egysége és a személyiség öntudata az anyagfeletti világ adománya. Maga az a tény, hogy a halandó anyagelvű ember tagadni képes az anyagfeletti valóságok létezését, már önmagában és önmagától is szellemi egységbe rendezés és mindenségtudat jelenlétét bizo-

nyítja a saját elméjében és jelzi ezek működését.

10 Nagy mindenségrendi szakadék tátong az anyag és a gondolat között, és ez a szakadék mérhetetlenül nagyobb az anyagi elme és a szellemi szeretet között. A tudat, és még kevésbé az öntudat, nem magyarázható semmiféle működésközpontú, elektron-társulási elmélettel vagy anyagelvű energia-jelenséggel.

11 ¶ Amint az elme egyre jobban közelít a valóság végső megértéséhez, úgy az anyag egyre kevésbé észlelhető anyagi érzékelés útján, miközben esetleg az elme számára továbbra is valóságos marad. Amint a szellemi rálátás ahhoz a valósághoz közelít, amely az anyag eltűnése után is megmarad, és így

egyre közelebb kerül annak végső feltárásához, akkor az anyag valósága is eltűnik az elme vizsgálati köréből, viszont a szellemi látásmód még mindig képes szellemi természetű mindenségrendi valóságokat és felsőbb értékeket érzékelni. Ugyanígy enged teret a tudomány a bölcseletnek, miközben a bölcselet kénytelen elfogadni a tiszta szellemi tapasztalásban rejlő következtetéseket. A gondolkodás megadja magát a bölcseségnek, a bölcsesség pedig legyőzetik a megvilágosodott és gondolkodó istenimádattól.

12 A tudományban az ember önnön valója az anyagi világot figyeli; a bölcselet az anyagi világ e megfigyelésének szemlélése; a vallás, az igaz szellemi tapasztalás pedig az idő és tér energia-anyagai mindeme viszonyla-

gos egységbe rendeződésének megfigyelésére irányuló szemlélődés mindenségrendi valóságának élményelvi felismerése. Olyan szemléletet kialakítani a világegyetemről, amelynek alapját kizárólag anyagelvűség alkotja, arra utal, hogy figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy az emberi tudat tapasztalásában minden anyagi dolog eredendően valóságos. A megfigyelő nem lehet azonos a megfigyelt dologgal; a kiértékeléshez szükség van az értékelt dolgok bizonyos fokú meghaladására.

[13] Az időben a gondolkodás bölcsességhez vezet, a bölcsesség pedig istenimádathoz; az örökkévalóságban az istenimádat bölcsességhez visz, a bölcsesség pedig a gondolat véglegességét bontja ki.

[14] A fejlődő sajátlényeg egyesítésének lehetősége az egyes alkotó tényezők sajátosságaiban rejlik: az alapenergiákban, az alapszövetekben, az alapvető vegyi szabályozásban, a legfelsőbb eszmékben, a legfelsőbb késztetésekben, a legfelsőbb célokban és a Paradicsomról adományozott isteni szellemben — az ember szellemi természete öntudatának titkában.

[15] A mindenségrendi evolúció célja személyiség-egység elérése egyre teljesebb szellemirányításon, valamint a Gondolatigazító tanítására és vezetésére való akarati válaszon keresztül. Mind az emberi, mind az isteni személyiséget olyan belső mindenségrendi minőség jellemzi, amelyet „a fölérendeltség evolúciójának”, a sajátlényeg és a

környezet szabályozása kiteljesedésének lehetne nevezni.

16 ¶ A felemelkedő, egykor emberi személyiség az önnön való feletti és a világegyetemben megjelenő egyre teljesebb akarati fölérendeltség kialakulásának két nagy szakaszán megy keresztül:

17 1. Az önmegvalósítás kiteljesítésének véglegesrend-előtti vagy Isten-kereső megtapasztalása olyan azonosság-kiterjesztési és azonosság-megjelenítési eljáráson keresztül, amely mindenségrendi problémamegoldással és ennek következtében magas szintű világegyetemi ismeretek elsajátításával jár együtt.

18 2. Az önmegvalósítás alkotó kiteljesedésének véglegesrend-utáni vagy Isten-ki-

nyilatkoztató megtapasztalása, amely a tapasztalati Legfelsőbb Lénynek azon Istenkereső értelmek számára való kinyilatkoztatásán keresztül következik be, akik még nem érték el az Istenhez való hasonlatosság isteni szintjeit.

19 ¶ Az alászálló személyiségek a fentiekhez hasonló tapasztalatokat szereznek a különböző világegyetemi kalandjaik során, amikor is a Legfelsőbb, a Végleges és az Abszolút Istenség isteni akaratának megértéséhez és végrehajtásához szükséges egyre nagyobb képességek után kutatnak.

20 ¶ Az ember anyagi valója, az emberi azonosság én-entitása a fizikai élet alatt az anyagi élethordozó folyamatos működésétől, az energiák és az értelem közötti folyamatos

egyensúlyhiánytól függ, mely az Urantián az *élet* nevet kapta. Azonban a továbbélési értékkel rendelkező sajátlényeg, a halál élményén túllépni képes sajátlényeg csak úgy tud fejlődni, ha megteremti annak lehetőségét, hogy a kifejlődő személyiség azonosságának székhelyét az időleges élethordozóról — az anyagi testből — a tartósabb és halhatatlan jellegű morontia lélekbe helyezhesse át, és még magasabbra, azokra a szintekre, ahol a lélek eggyé válik a szellemvalósági renddel, illetőleg ténylegesen eléri azt. Magát az anyagi társulásból a morontia azonosulásba való tényleges átmenetet az emberi teremtmény Isten-kereső döntéseinek őszintesége, állhatatossága és elkötelezettsége te-

remti meg.

3. A HALÁL JELENSÉGE

[1] Az urantiaiak általában csak egyfajta halált ismernek, mégpedig az életenergiák fizikai elapadását; a személyiség továbbélését tekintve azonban valójában háromféle halál van:

[2] 1. *Szellemi (lélek-) halál.* Ha és amint a halandó ember végérvényesen elutasította a továbbélést, amikor az ember az Igazító és a továbbélő-szeráf egybehangzó véleménye szerint szellemi értelemben csődbe jutottnak, morontiai értelemben tönkrementnek minősül, amikor e közös javaslatot iktatásba vették az Uverszán, és miután az Ítélők és tükröző-társaik e megállapításokat ellenőrizték, akkor adnak parancsot az

Orvonton urai az emberben lakozó Nevelő azonnali elküldésére. Azonban az Igazító elengedése semmiképpen nem befolyásolja a személyes vagy csoport-szeráfnak az Igazító nélkül maradt egyénnel szemben továbbra is fennálló kötelezettségeit. Ez a halál jelentőségét tekintve végleges, függetlenül attól, hogy a fizikai és elme-rendszerek élő energiái még egy darabig megmaradnak. Mindenségrendi nézőpontból a halandó ekkor már halott; a még folytatódó élet pusztán a mindenségrendi energiák anyagi tehetetlenségét jelzi.

3 ¶ 2. *Értelmi (elme-) halál.* Amikor a felsőbb segítő tevékenységek alapkörei az értelem rendellenességei folytán megszakadnak vagy mert az agy működési rendje részlege-

sen felborul, és ha e károsodások egy bizonyos mértéket túlhaladva már helyrehozhatatlanná válnak, akkor az emberben lakozó Igazítót azonnal elbocsátják és a Divining-tonra irányítják. A világegyetemi előírások szerint egy halandói személyiség halottnak tekinthető, ha az emberi akarat-tevékenység alapvető elmekörei megsemmisültek. Még egyszer hangsúlyozom, ez már a halál, függetlenül a fizikai test élő rendszerének további működésétől. A test akarattal rendelkező elme nélkül nem ember többé, de az emberi akarat előzetes választásának megfelelően az ilyen egyén lelke még továbbélővé válhat.

4 ¶ 3. *Fizikai (testi és elme-) halál.* Amikor a halál legyőzi az emberi lényt, az Igazí-

tó az elme-fellegvárban marad, amíg az meg nem szűnik értelmes rendszerként működni, körülbelül addig, amíg a mérhető agyi energiák abba nem hagyják ütemes életlüktetésüket. E bomlást követően az Igazító elbúcsúzik a megszűnő elmétől éppen úgy, mindenféle körülményeskedés nélkül, ahogyan a halandóhoz évekkel korábban megérkezett, és az Uverszán keresztül Divinington felé veszi az útját.

5 ¶ A halál után az anyagi test visszatér az anyagvilághoz, melyből vétetett, de a túlélő személyiség két nem-anyagi tényezője megmarad: az egyik az előbb-létezett Gondolatigazító, amely a halandói létpálya emlékátiratával a Divinington felé távozik; megmarad továbbá a végzet-őrangyal őrizetében az el-

halt ember halhatatlan morontia lelke. Ezek a lélekszakaszok és lélekformák, ezek az egykor mozgásban lévő, most már nyugvó önazonosság-képletek alapvetők a személyiség újrateremtéséhez a morontia világokon; és az Igazító és a lélek újraegyesülése az, amely a továbbélő személyiségeteket helyreállítja, amely a morontia ébredés idején a tudatotokat visszaadja.

6 Azok esetében, akik nem rendelkeznek személyes szeráf őrangyallal, a csoportőrzők végzik el hűségesen és hatékonyan ugyanezt az azonosság-megőrzési és személyiség-feltámasztási szolgálatot. A szeráfok nélkülözhetetlenek a személyiség helyreállításához.

7 A halált követően a Gondolatigazító át-

menetileg személyiség nélkül marad, de nem veszíti el azonosságát; emberi társa átmenetileg elveszíti azonosságát, de személyiségét nem; a lakóvilágokon mindkettő örök megnyilvánulásban egyesül újra. Az eltávozott Gondolatigazító sohasem tér vissza a földre mint az előző alászállás tárgyát alkotó lény; a személyiség sohasem nyilatkozik meg emberi akarat nélkül; és az Igazítótól elválasztott emberi lény a halált követően sohasem mutat tevékeny azonosságot és semmilyen formában nem tart kapcsolatot a földi élőlényekkel. Az ilyen, az Igazítótól különválasztott lelkek egészen és teljes mértékben öntudatlan állapotban maradnak a hosszú vagy rövid halálbeli alvás alatt. A továbbélés folyamatának lezárul-

táig semmiféle személyiség vagy képesség nem áll a rendelkezésükre a más személyiségekkel való kapcsolattartáshoz. A lakóvilágra kerülőknek nem engedtetik meg, hogy a szeretteiknek üzenetet küldjenek vissza. Szerte a világegyetemben tiltják, hogy a folyamatban lévő megítéltetés alatt ilyen közléscsere folyjon.

4. AZ IGAZÍTÓK SORA A HALÁL UTÁN

[1] Az anyagi, az értelmi vagy a szellemi természetű halál beálltával az Igazító búcsút vesz a halandó befogadójától és elindul a Diviningtonra. A helyi világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi központból tükröző-kapcsolatba lép az illetékes kormányzatok

felügyelőivel, és a Nevelő ugyanazon a számon jelentkezik ki, mint amelyen az idő területeire belépett.

2 Általunk nem teljesen ismert módon a Világegyetemi Ítélők képesek az emberi élet kivonatára szert tenni, mégpedig olyan formában, amely az Igazító által az adott elme szellemi értékeiről és morontia jelentéstartalmairól készített másolat-átiratot tartalmazza. Az Ítélők képesek megítélni az elhunyt halandó továbbélő jellemét és szellemi képességeit az Igazító által közreadottak szerint, és mindezek az adatok, továbbá a szeráfi feljegyzések mind rendelkezésre állnak az adott egyén megítélésekor. Ezeket az ismereteket használják fel akkor is, amikor megerősítik azokat a felsőbb-világ-

egyetemi felhatalmazásokat, amelyek egyes felemelkedők számára lehetővé teszik a morontia létpályájukon való azonnali elindulást, vagyis hogy az életenergiák felbomlását követően a lakóvilágokra kerüljenek a bolygói megítéltetés hivatalos lezárása előtt.

3 A húsvér test halálát követően, azoktól az esetektől eltekintve, amikor az egyént az élők közül viszik át, az elengedett Igazító azonnal visszatér a diviningtoni honszférájára. Hogy pontosan mi történik azon a világon azalatt, amíg az Igazító a továbbélő halandó újbóli tényleges megjelenésére vár, az főként attól függ, hogy az adott emberi lény saját egyéni jogán emelkedik-e a lakóvilágba vagy pedig meg kell várnia az adott bolygói korszak alvó továbbélőinek megítéltetés-

re szólítását.

4 Ha a halandó társ ahhoz a csoporthoz tartozik, amely a megítéltetési időszak végén nyer újra személyiséget, az Igazító nem tér vissza egyből a korábbi csillagrendszerbeli szolgálati hely lakóvilágára, hanem választásától függően a következő átmeneti feladatok valamelyikét kezdi meg:

5 1. Az eltűnt Nevelők közé ma még ismeretlen szolgálatra osztják be.

6 2. Egy időre a paradicsomi rendszer tanulmányozására jelölik ki.

7 3. A Divinington számos továbbképző tanintézetének valamelyikébe kerül.

8 4. A Paradicsom-világok Atya-körét alkotó többi hat szent szféra valamelyikén megfigyelő-hallgatói beosztásba helyezik.

9 5. A Megszemélyesült Igazítókhoz hírvivői szolgálatra osztják be.

10 6. A tiszta csoportba tartozó Nevelők felkészítését végző diviningtoni tanodákban társoktató lesz.

11 7. Arra jelölik ki, hogy kiválassza azokat a lehetséges világokat, ahol szolgálatot teljesíthet abban az esetben, ha emberi társáról okkal feltételezhető, hogy elutasította a továbbélést.

12 ¶ Ha, miután a halál utolért benneteket, már elértétek a harmadik vagy magasabb kört és ezért személyes végzet-őrangyalt jelöltek ki mellétek, továbbá ha az Igazító által benyújtott, a továbbélő jellemetekről készített összefoglaló végleges átiratát feltétel nélkül jóváhagyta a végzet-őran-

gyal — ha mind a szeráf, mind az Igazító alapvetően egyetért életfeljegyzéseik és javaslataik minden pontjában — ha az uverszai Világegyetemi Ítélők és tükröző-társaik jóváhagyják ezeket az adatokat, mégpedig egyhangúlag és tartózkodás nélkül, akkor a Nappalok Elődei a tájékoztatási körökön a Szalvingtonra továbbítják az illető felsőbbrendűségét kihirdető határozatot és ezt követően a Nebadon Urának bíróságai elrendelik a továbbélő lélek azonnali átküldését a lakóvilágok feltámadási csarnokainak valamelyikébe.

[13] Amennyiben az emberi egyed azonnali továbbélőnek bizonyul, értesüléseim szerint az Igazító bejelentkezik a Diviningtonon, az Egyetemes Atya paradicsomi jelen-

létéhez járul, majd rögtön visszatér és felvétetik a felsőbb-világegyetemi és helyi világegyetemi illetékességű Megszemélyesült Igazítók közé, elismeri őt a Megszemélyesült Nevelők diviningtoni főnöke is és ezt követően egyből az „azonosság-átvitel végrehajtásához” fog, melyre a harmadik szakaszban és a lakóvilágon elvégzendően kapott utasítást, és amelyre abban az adott személyiségformában kerül sor, melyet a földi halandó továbbélő lelkének befogadására készítettek elő és amelyet előzőleg a végzet-őrangyal tervezett meg.

5. AZ EMBERI SAJÁTLÉNYEG TOVÁBBÉLÉSE

[1] A sajátlényeg mindig mindenségrendi valóság, legyen anyagi, morontiai vagy szel-

lemi. A *személyes* lényeg ténylegessége az Egyetemes Atya önmagában és önmagaként, vagy számos világegyetemi közvetítőjén keresztül folytatott tevékenységéből származó adomány. Azt állítani egy lényről, hogy személyes, annak elismerését jelenti, hogy az ilyen lény a mindenségrendi élő szervezeten belül létező viszonylagos egyediesülés. Az élő mindenségrend a valós egységek csaknem végtelenül egységesült csoportosulása, amelyben az egyes elemeket többé-kevésbé meghatározza az egész végzete. De azoknak, amelyek személyesek, megadatott a beteljesülés elfogadása és a beteljesülés elutasítása közötti tényleges választás lehetősége.

2 Ami az Atyától jön, az, miként az Atya,

örök, és ez személyiségi értelemben is igaz, mégpedig arra, amelyet Isten a maga szabad akaratú döntéséből adott, vagyis az isteni Gondolatigazítóra, Isten tényleges szilánkjára. Az ember személyisége örök, azonossági szempontból viszont a személyiség feltételes örök valóság. Mivel az Atya akarata következtében jelent meg, ezért a személyiség eléri az Istenség-végzetet, de az embernek el kell döntenie, hogy jelen akar-e lenni vagy sem e beteljesülés elérésekor. Átlagos esetben e választással a személyiség közvetlenül eléri az élményelvi Istenséget, a Legfelsőbb Lény részévé válik. A kör előre elrendelt, de a benne való emberi részvétel választható, személyes és tapasztalási jellegű.

3 ¶ A halandói azonosság átmeneti jelle-

gű, az élettartam által korlátozott állapot a világegyetemben; csak annyiban valóságos, amennyiben a személyiség amellett dönt, hogy folytonos világegyetemi jelenséggé válik. Ez az alapvető különbség ember és energiarendszer között: Az energiarendszernek működnie kell tovább, nincs választási lehetősége; az ember viszont maga határozza meg saját végzetét. Az Igazító valóban a Paradicsomra vezető út, de az embernek saját döntése, szabad akarata alapján kell ezen az úton végigmennie.

4 Az emberi lények csak anyagi értelemben rendelkeznek azonossággal. Az emberi valónak ez a sajátsága az anyagi elmének az értelem energiarendszerében való működésen keresztül fejeződik ki. Amikor azt mondjuk,

hogy az embernek van azonossága, akkor azt állítjuk, hogy az ember az emberi személyiség akaratának cselekedetei és választásai alá rendelt elmekörrel rendelkezik. Ez azonban anyagi és tisztán ideigvaló megnyilatkozás, miként az emberi magzat is átmeneti, élősdi jellegű szakasza az emberi létnek. Az emberi lények, mindenségrendi szemszögből nézve, viszonylag pillanatszerűen születnek, élnek és halnak; létezésük nem tartós. A halandói személyiség azonban saját választásain keresztül rendelkezik azzal a hatalommal, hogy azonosságának székhelyét a múló anyagi-értelmi rendszerből a magasabb rendű morontia-lélek rendszerbe tegye át, amely a Gondolatigazítóval együttműködve a személyiség-megnyilatkozás új hor-

dozójául teremtetik meg.

5 És éppen ez a választási képesség, a szabad-akaratú teremtményrend világegyetemi rangjelzése az, amely az ember legnagyobb lehetőségét és legkomolyabb mindenségrendi felelősségét alkotja. A jövőbeli végleges rendű lény örök végzete az emberi akarat összeszedettségétől függ; az, hogy az isteni Igazító örök személyiséget nyer-e, a halandói szabad akarat őszinteségétől függ; az, hogy az Egyetemes Atya megalkothat-e egy új felemelkedő fiút, a halandói választás állhatatosságától függ; az pedig, hogy a Legfelsőbb Lény átélhet-e élményelvi evolúciót, a döntéssel járó cselekedetek állhatatosságától és bölcsességétől függ.

6 ¶ Noha a személyiség-gyarapodás min-

denségrendi köreit ténylegesen is el kell érni, ha önhibádon kívül az idő véletlenjei és az anyagi létezés buktatói megakadályoznak téged e szintek szülőbolygódon való elsajátításában, ha szándékaid és vágyaid továbbélési értékkel bírnak, akkor próbaidő-meghosszabbítás szabatik ki. További időt kapsz arra, hogy kipróbáld magad.

7 Ha valaha is kétség merül fel azzal kapcsolatban, hogy valóban tanácsos-e valamely emberi azonosságot a lakóvilágokba emelni, akkor a világegyetemi kormányzatok mindig az adott egyén személyiségének javára döntenek; habozás nélkül minősítik fel e lelket átmeneti besorolású lénnyé és továbbra is figyelemmel kísérik a megjelenő morontia szándékot és szellemi célt. Az iste-

ni igazságosság tehát bizonyosan érvényesül és az isteni kegyelem újabb lehetőséget kap szolgálata kiteljesítésére.

8 Az Orvonton és a Nebadon kormányzatai nem követelnek meg abszolút tökéletességet a halandói újraszemélyesülés világegyetemi tervének minden egyes részletében, de megkövetelik a türelmet, az elfogulatlanságot, a megértést és az irgalmas rokonszenvet, és ténylegesen gyakorolják is mindezeket. Inkább vállaljuk egy csillagrendszerfelkelés kockázatát, mintsem hogy felvállaljuk annak veszélyét, hogy megfosszunk az evolúciós világból származó, küzdő halandók közül akár csak egyet is a felemelkedői létpálya befutásának örök örömétől.

9 Ez távolról sem jelenti azt, hogy az em-

beri lények egy második lehetőséget kapnak azt követően, hogy elutasították az elsőt. De azt jelenti, hogy minden sajátakarattal bíró lénynek igazi lehetőség adatik arra, hogy egyértelmű, tudatos és végleges döntést hozzon. A világegyetemek független Bírái egyetlen olyan lényt sem fosztanak meg személyiségi rendjétől, aki végérvényesen és teljesen meg nem hozta az örök döntést; az emberi léleknek teljes és bőséges lehetőséget kell kapnia, és meg is kapja, igaz szándékának és valódi céljának kimutatására.

[10] Amikor a szellemileg és mindenségrendileg fejlettebb halandók meghalnak, akkor közvetlenül valamelyik lakóvilágra jutnak; ez általában azokra vonatkozik, akikhez személyes őrzőangyal jelöltetett ki. A többi ha-

landót vagy elkülönítik az ügyük teljes kivizsgálásáig és ezt követően kerülhetnek a lakóvilágokra, vagy felveszik őket az alvó továbbélők közé, akik együtt nyerik majd vissza személyiségüket a mindenkori bolygói megítéltetés végén.

11 ¶ Két nehézség akadályoz abban, hogy beszámoljak arról, hogy valójában mi is történik a halálban *veletek,* a túlélő *valótokkal,* amely nem azonos az eltávozó Igazítóval. Az egyik nehézség abból adódik, hogy lehetetlenség a ti felfogóképességetek szintjén pontosan jellemezni a fizikai és a morontia területek közötti határvidéken zajló folyamatot. A másik pedig abból a kötelezettségből adódik, amelyet az urantiai mennyei hatóságok nekem, mint igazság-kinyilatkozta-

tónak megszabtak. Rengeteg érdekes részletről számolhatnék be, de a közvetlen bolygófelügyelőitek tanácsára nem teszem. Felhatalmazásom keretei között azonban közreadhatom ezeket:

12 Van valami valóságos, valami emberi evolúciós jellegű dolog, a Titkos Nevelőn kívül valami, amely túléli a halált. Ez az újonnan megjelenő entitás a lélek, és ez mind a fizikai testetek, mind az elmétek halálát túléli. Ez az entitás a ti emberi lényeteknek és a veletek együttműködő isteni lényeteknek, az Igazítónak a közös életéből és erőfeszítéseiből származó közös gyermek. Az emberi és isteni szülőktől származó gyermek képezi a földi eredet továbbélő részét; ez a morontia valótok, a halhatatlan lelketek.

[13] A fennmaradó jelentéstartalommal és továbbélő értékkel bíró ezen gyermek teljesen öntudatlan állapotban tölti a halál és az újbóli megszemélyesülés közötti időtartamot és e várakozási idő alatt a szeráfi végzet-őrangyal vigyáz rá. A halált követően addig nem működtök tudatos lényként, amíg az új morontia-tudatot meg nem kapjátok a Satania valamelyik lakóvilágán.

[14] A halálban az emberi személyiséggel társult működési önazonosság az élő mozgás megszakadása következtében megszűnik. Az emberi személyiség, noha túllép az alkotórészein, mégis függ mindezektől a működési önazonosság kialakításának szükségessége miatt. Az élet megállása megsemmisíti az elmével való felruházottság-

hoz szükséges fizikai agyi mintákat, az elme összeomlása pedig véget vet a halandói tudatnak. Az adott teremtmény tudata ezt követően addig nem térhet vissza, amíg olyan mindenségrendi helyzet ki nem alakul, amely lehetővé teszi ugyanazon emberi személyiségnek az élő energián alapuló újbóli működését.

15 ¶ A származási világból a lakóvilágok valamelyikére való átmenet során, akár átélnek harmadik időszaki személyiség-helyreállítást, akár csoportos feltámadáskor emelkednek fel, a továbbélő halandók személyiség-szerkezetét a világaikon különleges feladatot ellátó főangyalok őrzik meg gondosan. Ezek a lények nem személyiség-őrzők (miként a lélek esetében az őrangyal-szeráf),

de mindenképpen igaz, hogy a személyiségnek minden azonosítható tényezőjét ténylegesen is ezek a megbízható, halandói továbbélési gondnokok vigyázzák. A halandói személyiségnek a halál és a továbbélés bekövetkezése közötti pontos tartózkodási helyét nem ismerjük.

16 ¶ A személyiség újra megjelenését lehetővé tevő helyzet a helyi világegyetem valamelyik morontia fogadó-bolygójának feltámadási csarnokában alakul ki. Ezekben az életösszeállítási termekben bocsátják rendelkezésre a felügyelő hatóságok azt a világegyetemi — morontiai, elmei és szellemi természetű — energia-kapcsolatot, amely az alvó-továbbélői tudat újbóli megjelenését lehetővé teszi. Az egykori anyagi személyiséget al-

kotó részek újbóli összeállítása a következőt jelenti:

17 1. Olyan alkalmas forma, morontia energia minta megalkotása, amelyben az új továbbélő kapcsolatot teremthet a nemszellemi valósággal, és amelyen belül a mindenségrendi elme morontia-válfaja képes működni.

18 ¶ 2. Az Igazító visszatérése a várakozó morontia teremtményhez. Az Igazító a felemelkedő azonosságod örök őrzője; a Nevelőd a teljes biztosítéka annak, hogy te magad és ne más foglalja el a személyiséged feltámadásához létrehozott morontia formát. És az Igazító jelen lesz a személyiséged újbóli összeállításánál, hogy még egyszer hozzáfogjon a továbbélő valód Paradicsomra ve-

zetéséhez.

19 ¶ 3. Amikor az újraszemélyesülés mindezen előfeltételei teljesültek, az alvó halhatatlan lélek kiteljesedési lehetőségeinek szeráfi őrzője, számos mindenségrendi személyiség segítségével, ezt a morontia entitást felruházza a várakozó morontia elme-test formával, illetőleg belehelyezi abba, s egyúttal a Legfelsőbbnek ezt az evolúciós gyermekét a várakozó Igazító örök társaságára bízza. Ezzel válik teljessé az újraszemélyesülés, vagyis az emlék, a világegyetemi látásmód és a tudat újbóli összeállítása — az azonosság helyreállítása.

20 ¶ Az újraszemélyesülés lényege az, hogy a felébredő emberi sajátlényeg rákapcsolódik az újonnan elválasztott mindenségrendi

elme morontia szakaszú körére. A személyiség jelensége a világegyetemi környezetre adott sajátlényeg-válaszú azonosság folyamatosságától függ; ez pedig kizárólag az elmén keresztül érhető el. A sajátlényeg mindig változatlan marad az önnön való összes tényezőjének folyamatos változása közepette; a fizikai létben a változás fokozatos; a halálban és az újraszemélyesüléskor a változás hirtelen jellegű. A minden sajátlényeg igaz valósága (a személyiség) saját alkotórészeit szüntelen változtatva képes a világegyetemi viszonyokra válaszolva működni; a megrekedés elkerülhetetlenül halálhoz vezet. Az emberi életet az élettényezők vég nélküli változásai alkotják, mely tényezőket a változatlan személyiség egyesíti.

[21] És amint a Jerusem valamelyik lakóvilá-

gán felébredtek, olyannyira kicserélődtök, a szellemi átalakulás olyan nagy mértékű lesz, hogy ha nem lenne veletek a Gondolatigazítótok és a végzet-őrangyal, akik oly ügyesen áthidalják az új világbeli új életetek és az első-világbeli régebbi életetek közötti különbséget, akkor kezdetben nehézséget okozna nektek az új morontia tudat összekapcsolása az előző azonosságotok feltámadó emlékével. A személyes sajátlényeg folytonosságától eltekintve a halandói élet nagy része először csak egy ködös és zavaros álomnak tűnne. Idővel azonban sok halandói képzettársítás kitisztul.

22 A Gondolatigazító kizárólag azokat az emlékeket és tapasztalatokat fogja bennetek felidézni és számotokra rendelkezésre bo-

csátani, amelyek a világegyetemi létpályátok részét képezik és amelyek alapvető fontosságúak ahhoz. Ha az Igazító egyáltalán társatok volt az evolúcióban az elmében, akkor ezek a továbbélésre érdemes tapasztalások az Igazító örök tudatában maradnak fenn. Azonban az elmúlt életetek és az ahhoz kapcsolódó emlékek nagy része, mivel sem szellemi, sem morontia értékkel nem bírnak, megsemmisül az anyagi elmével; az állványzat szerepét betöltött anyagi tapasztalások nagy része elvész, melyek, miután lehetővé tették, hogy a morontia szintre átjussatok, többé már nem játszanak szerepet a világegyetemben. A személyiség és a személyiségek közötti kapcsolatok viszont sohasem ilyen jellegűek; a személyiségviszonyok

halandói emlékei mindenségrendi értékkel és akarat-folytonossággal bírnak. Az urantiai rövid, de szövevényes életben volt egykori társaitokra a lakóvilágokon is rá fogtok ismerni és ők is meg fognak ismerni titeket, sőt emlékezni is fogtok és rátok is emlékezni fognak.

6. AZ EMBER MORONTIA VALÓJA

[1] Ahogyan a pillangó a bábállapotból, úgy emelkednek ki az emberi lények igaz személyiségei a lakóvilágokon, amikor először jelennek meg az egykori anyagitest-burok-tól elkülönülten. A helyi világegyetembeli morontia létpályának közvetlen köze van a kezdeti léleklétezési morontia szinttől egészen a legfelsőbb szellem-fejlődési morontia

szintig tartó folyamatos felemelkedést jelentő személyiség-rendszerhez.

2 Nehéz beszámolnom nektek arról, hogy milyenek is lesznek a helyi világegyetemi létpályátok során használt morontia személyiségformáitok. Személyiség-megnyilatkozási morontia mintákat fogtok kapni, és ezek végső soron általatok fel nem fogható adományok. E formák, noha teljesen valóságosak, nem tartoznak az általatok ismert anyagi rendű energiaminták közé. Azonban éppen azt a szerepet töltik be a helyi világegyetemi világokon, mint amit az anyagi testetek a szülőbolygótokon.

3 Bizonyos mértékig az anyagi testalak külső megjelenése a személyazonosság jellegét tükrözi; a húsvér test, korlátozott mér-

tékben, visszaad valamennyit a személyiség eredendő természetéből. A morontia formára ez még inkább igaz. A fizikai létben a halandók lehetnek külsőre szépek és ugyanakkor belsőleg csúfak; a morontia létben viszont, főleg a felsőbb szinteken, a személyiségforma közvetlenül a személy belső természete szerint alakul. A szellemi szinten a külsődleges forma és a benső természet egyre jobban megközelíti a teljes azonosulást és ez egyre tökéletesebbé válik, amint a teremtmény egyre magasabb szellemi szintekre jut el.

4 ¶ A felemelkedő halandó a morontia állapotban az orvontoni tökéletes-szellemi mindenségrendi-elme képesség nebadoni módosított változatával ruháztatik fel. A

halandói értelem, mint olyan, megsemmisült, megszűnt létezni úgy, mint az Alkotó Szellem külön nem vált elmeköreitől független, összpontosult világegyetemi entitás. A halandói elme jelentéstartalmai és értékei azonban nem semmisültek meg. Bizonyos elmeszakaszok továbbra is megmaradnak a továbbélő lélekben; a korábbi emberi elme bizonyos tapasztalás-értékeivel pedig az Igazító rendelkezik; és mindezek mellett a helyi világegyetemben megvannak a húsvér testben eltöltött emberi életről készített feljegyzések, valamint a felemelkedő halandó végső fejlődésében érdekelt, számos lényben — akik között a szeráftól a Világegyetemi Ítélőkig és valószínűleg még rajtuk túl, a Legfelsőbbig is terjedő körben sokféle entitás

megtalálható — élő nyilvántartások is rendelkezésre állnak.

5 A teremtményi akarat nem létezhet elme nélkül, viszont az anyagi értelem megszűnése ellenére is fennmarad. A közvetlenül a továbbélést követő időkben a felemelkedő személyiséget nagymértékben az emberi életből származó jellem-minták és a morontia mota újonnan megjelenő működése irányítja. És ezek a lakóvilági-viselkedés vezetők elfogadhatóan működnek a morontia élet kezdeti szakaszaiban, valamint a morontia sajátakaratot, mint a felemelkedő személyiség teljes értékű akaratkifejeződését megelőzően.

6 A helyi világegyetemi létben nincsenek ahhoz hasonló hatások, mint amelyet az

emberi létezésben a hét elmeszellem-segéd gyakorolt. A morontia elmének a mindenségrendi elmével közvetlen kapcsolatban kell fejlődnie, miután ezt a mindenségrendi elmét a helyi világegyetemi értelem alkotó forrása, az Isteni Segédkező módosította és átalakította.

7 ¶ A halandói elme a halált megelőzően öntudatában független az Igazító jelenlététől; a segédelmének csak a társult anyagi-energia mintára van szüksége a működés beindításához. Viszont a morontia lélek, lévén segéd-feletti, nem tarthat fenn Igazító nélküli öntudatot az anyagi-elme rendszer elvesztését követően. E kifejlődő lélek ugyanakkor a korábbi segédelme döntéseiből származó jellemfolytonossággal bír, és

ez a jellem eleven emlékké alakul, amint annak mintáit a visszatérő Igazító energiával feltölti.

8 Az emlék továbbélése bizonyság arra, hogy az eredeti sajátlényeg azonossága megmarad; ez alapvető fontosságú a személyiség folytonosságának és kiteljesedésének teljes mértékű öntudatosításához. Az Igazító nélkül felemelkedő halandók a szeráftársuktól kapnak utasításokat az emberi emlékezet helyreállításához; egyébként pedig a Szellemmel való eggyé kapcsolódást megélt halandók morontia lelkét kötöttségek nem terhelik. Az emlékezetminta a lélekben marad fenn, de ahhoz, hogy a halandó számára *azonnal* értelmezhető, folytonos emlékezetté alakuljon szükség van a korábbi Igazító

jelenlétére. Az Igazító nélkül a halandó továbbélőnek hosszú időre van szüksége ahhoz, hogy korábbi létezésének jelentéstartalmaival és értékeivel kapcsolatos emléktudatát újból feltárja és újra elsajátítsa, visszanyerje.

9 A továbbélési értékkel rendelkező lélek hű képét mutatja az anyagi értelemhez, a sajátlényeg azonosságának korábbi hordozójához tartozó minőségi és mennyiségi tevékenységeknek és késztetéseknek. Az igazság, a szépség és a jóság választásával a halandói elme megkezdi elő-morontia világegyetemi létpályáját a hét elmeszellemsegéd gyámsága alatt, melyek a bölcsesség szellemének irányításával egyesültek. A hét elő-morontia kör teljesítését követően a

segédelmére ruházott morontiaelme-képesség hatására elkezdődik a helyi világegyetemi fejlődés elő-szellemi vagy morontia létpályájának kibontakozása.

10 ¶ Amint valamely teremtmény elhagyja a szülőbolygóját, maga mögött hagyja a segédek szolgálatát is és kizárólag a morontia értelemtől válik függővé. Amikor egy felemelkedő lény elhagyja a helyi világegyetemet, akkorra már elérte a szellemi létszintet és elhagyta a morontia szintet. Az újonnan megjelenő szellementitás ez után az orvontoni mindenségrendi elme közvetlen segédkezésének igénybevételére hangolódik.

7. AZ IGAZÍTÓVAL VALÓ EGGYÉ KAPCSOLÓDÁS

1 A Gondolatigazítóval való eggyé kapcsolódás olyan örökkévaló, tényleges jegyekkel ruházza fel a személyiséget, amelyek előzőleg csak magvábanvalók voltak. Ezen új képességek között megemlíthetők: az isteniség-minőség rögzülése, a múltbéli-örökkévalósági tapasztalás és emlékezet, a halhatatlanság, és a korlátozott potenciálú abszolútság egyik szakasza.

2 ¶ Az ideigvaló alakban átélt földi pályátok befutását követően egy jobb világ területén fogtok felébredni, és végre örökre egyesültök a hűséges Igazítótokkal. És ez az eggyé kapcsolódás az Isten és ember eggyé válásának rejtelmét, a véges-teremtményi fejlődés

rejtélyét alkotja, de mindörökre igaz érvénnyel. Az eggyé kapcsolódás Aszendington szent szférájának titkát képezi, és az Istenség szellemével való eggyé kapcsolódást átélt teremtmények kivételével egyetlen teremtmény sem foghatja fel ama tényleges értékek igazi jelentését, amelyek akkor egyesülnek, amikor az idő teremtményének azonossága mindörökre eggyé válik a paradicsomi Istenség szellemével.

3 Az Igazítóval való eggyé kapcsolódás rendszerint akkor következik be, amikor a felemelkedő még a helyi csillagrendszeren belül tartózkodik. Sor kerülhet erre a szülőbolygón is, mégpedig a természetes halál fölé kerekedés révén; bekövetkezhet az adott csillagrendszer akármelyik lakóvilágán vagy

magán a csillagrendszer-központon is; esetleg eltolódhat a csillagvilágban való tartózkodás idejére is; vagy, különleges esetben, egészen addig húzódhat, amíg a felemelkedő lény el nem jut a helyi világegyetem központjára.

4 Mihelyt az Igazítóval való eggyé kapcsolódásra sor került, többé már semmilyen veszély sem fenyegeti az adott személyiség örök létpályáját. A mennyei lények hosszas tapasztalatszerzésen keresztül próbáltatnak ki, a halandók viszont egy viszonylag rövid és kemény próbán mennek keresztül az evolúciós és a morontia világokon.

5 Az Igazítóval való eggyé kapcsolódásra addig sohasem kerül sor, amíg a felsőbb-világegyetemi rendelkezésekben ki nem nyil-

vánították, hogy az emberi természet véglegesen és visszavonhatatlanul az örök létpálya mellett döntött. Ez az egyesülési felhatalmazás, amely kiadását követően feljogosítja az Igazítóval eggyé kapcsolódott halandót arra, hogy végre elhagyhassa a helyi világegyetem határait és elindulhasson a felsőbb-világegyetemi központ felé, ahonnan az idő zarándoka a távoli jövőben szekonáftársítva rátérhet arra az útra, mely a Havona központi világegyeteme felé és az Istenségkaland megéléséhez vezet.

6 ¶ Az evolúciós világokon a sajátlényeg anyagi; a sajátlényeg a világegyetemben létező dolog, és mint ilyenre az anyagi létezés törvényei vonatkoznak. A sajátlényeg tényként van jelen az időben és válaszol annak

változásaira. *A továbbélésre vonatkozó döntéseket itt kell meghoznia.* A morontia állapotban a sajátlényeg már új és tartósabb világegyetemi valósággá vált, és folyamatos növekedése a világegyetemek elme- és szellemi köreire való mind teljesebb ráhangolódásban mutatkozik meg. *A továbbélésre vonatkozó döntéseket itt erősíti meg.* Amint a sajátlényeg eléri a szellemi szintet, akkorra már biztos értékké vált a világegyetemben, és ez az új érték abban a tényben mutatkozik meg, hogy *a továbbélésre vonatkozó döntést már meghozta,* és ezt a tényt a Gondolatigazítóval való örök eggyé kapcsolódás igazolja. És miután az igazi világegyetemi érték rendjét a teremtmény így elérte, a lehetőségei határtalanná válnak a legmagasabb ren-

dű világegyetemi érték — Isten — megtalálásához.

7 ¶ Az ilyen, Igazítóval eggyé kapcsolódott lények a világegyetemi megnyilvánulásaikat tekintve alapvetően kettős jellegűek: egyrészt önálló morontia egyedek, a szerafi rendtől nem minden tekintetben eltérően, ugyanakkor a fejlődési lehetőségeiket tekintve a paradicsomi végleges rendű lények rendjébe tartoznak.

8 De az eggyé kapcsolódást megélt egyén valójában egy személyiség, egy lény, melynek egysége dacol mindenféle elemzéssel, amelyre a világegyetemi értelmek kísérletet tehetnek. Miután így megjártátok a helyi világegyetemi ítélőszékeket a legalsóbb szinttől a legfelsőbbig, és ezek egyike sem volt

képes az embert vagy az Igazítót a másiktól elkülöníteni, akkor végül a Nebadon Ura, a helyi világegyetemi Atyátok elé kerültök. Ott pedig, ama lény színe előtt, akinek teremtő atyasága az idő e világegyetemében lehetővé tette életetek tényét, megkapjátok azokat a felhatalmazásokat, amelyekkel az Egyetemes Atya megtalálására a felsőbb-világegyetemi létpályátokon végre elindulhattok.

9 Vajon a győzedelmes Igazító nyert-e személyiséget az emberiségnek tett rendkívüli szolgálatáért, vagy pedig a derék emberi lény tett szert halhatatlanságra az Igazítószerűvé válásra irányuló őszinte erőfeszítései révén? Így önmagában egyik sem igaz; de ketten együtt a Legfelsőbb felemelkedő

személyiségeinek egyik különleges rendjébe tartozó lény evolúcióját vitték véghez, egy olyan lényét, aki mindig is szolgálatkész, hűséges és hatékonyan tevékenykedő lesz, aki további növekedés és fejlődés várományosa, aki rangban mindig egyre feljebb lép és addig nem fejezi be a mennyei felemelkedését, amíg el nem éri a Havona hét körét és az egykoron földi eredetű lélek imádattal ténylegesen az Atya színe elé járulhat a Paradicsomon.

[10] Végig e csodálatos felemelkedés során a Gondolatigazító a felemelkedő halandó jövőbeli és teljes szellemi kiegyensúlyozottságának isteni biztosítéka. Ugyanakkor a halandói szabad akarat jelenléte az Igazító számára örök csatornát biztosít az isteni

és végtelen természetének szabad kibontakoztatásához. Ekkorra e két azonosság már eggyé vált; sem az időben, sem az örökkévalóságban semmilyen esemény nem lesz képes többé elválasztani egymástól embert és Igazítót; immár elválaszthatatlanok, örökre eggyé kapcsolódtak.

11 ¶ Az Igazítóval való eggyé kapcsolódás fajtájába sorolt világokon a Titkos Nevelő sorsa azonos a felemelkedő halandóéval — a Végleges Paradicsomi Testületébe való felvétellel. És sem az Igazító, sem a halandó nem képes ezt a célt a másik teljes együttműködése és hű segítsége nélkül elérni. Ez a rendkívüli társulás az egyik legfigyelemreméltóbb és legbámulatosabb mindenségrendi jelenség a jelenlegi világegyetemi kor-

szakban.

12 Az Igazítóval való eggyé kapcsolódást követően a felemelkedő lény rendje az evolúciós teremtmény rendje. A társulás emberi tagja rendelkezett először személyiséggel, ezért a személyiség elismerésével kapcsolatos mindenféle szempontból elsőbbséget élvez az Igazítóval szemben. Az eggyé kapcsolódott lény paradicsomi állomáshelye Aszendington és nem Divinington, és Isten és ember eme különleges társulása felemelkedő halandói rangban járja útját egészen addig, amíg fel nem vétetik a Végleges Testületébe.

13 Amint egyszer egy Igazító eggyé kapcsolódik egy felemelkedő halandóval, akkor annak az Igazítónak a száma törölte-

tik a felsőbb-világegyetemi nyilvántartásokból. Hogy mi történik a Diviningtonon tárolt feljegyzésekkel, azt nem tudom, de gyanítom, hogy az Igazítóra vonatkozó bejegyzést átvezetik Grandfanda, a Végleges Testületének végrehajtója belső bíróságának titkos köreibe.

[14] Az Igazítóval való eggyé kapcsolódással az Egyetemes Atya teljesítette ígéretét, melyben önmagából egy részt adományozott az ő anyagi teremtményeinek; megtartotta ígéretét, és teljesítette a tervet, mely szerint örökre isteniséget adományozott az emberiségnek. Ekkor kezdheti el az emberi lény felmérni és kihasználni azokat a végtelen lehetőségeket, melyeket az így létrejött társulás, az Istennel való mennyei társulás rejt magá-

ban.

15 ¶ A továbbélő halandók ma ismert végzetének beteljesülését a Végleges Paradicsomi Testületébe való felvétel jelenti; ez egyúttal mindazoknak a Gondolatigazítóknak is beteljesülési célja, akik örök egyesülésre csatlakoztak halandói társukhoz. A paradicsomi végleges rendű lények jelenleg számos különböző feladatot teljesítenek szerte a nagy világegyetemben, de mindnyájan gyanítjuk, hogy további és még fenségesebb feladatokat fognak teljesíteni a távoli jövőben, miután a hét felsőbb-világegyetem eljutott a fény és élet korszakába, és miután a véges Isten végre kilépett abból a rejtelemből, amely ma e Legfelsőbb Istenséget övezi.

16 Tanítottunk benneteket a központi világ-

egyetem, a felsőbb-világegyetemek és a helyi világegyetemek felépítésével és személyeivel kapcsolatos egyes igazságokra; beszámoltunk néhány, e kiterjedt teremtésösszességet jelenleg irányító személyiség jellemérő és származásáról. Tájékoztatást adtunk arról is, hogy hatalmas világegyetem-galaxisok szerveződnek a nagy világegyetem határain túl, az első külső térszintben. Arra is kitértünk e beszámolókban, hogy a Legfelsőbb Lény a külső térnek e feltérképezetlen vidékein fogja kifejteni eddig még ismeretlen, harmadlagos működését; és közreadtuk azt is, hogy a paradicsomi testület végleges rendű lényei a Legfelsőbb élményelvi gyermekei.

[17] Úgy hisszük, hogy az Igazítóval eggyé

kapcsolódott halandók végleges rendű társaikkal együtt arra rendeltettek, hogy valamilyen formában közreműködjenek az első külső térszint világegyetemeinek igazgatásában. Szemernyi kétségünk sincs afelől, hogy e hatalmas galaxisokból egykor majd lakott világegyetemek lesznek. És arról is teljesen meg vagyunk győződve, hogy a majdani világegyetemek irányítói között ott lesznek a paradicsomi végleges rendű lények is, akiknek természete a teremtmény és a Teremtő társulásának mindenségrendi következménye.

[18] Micsoda kaland! Mily regényes dolog! Egy hatalmas teremtésrész, melyet a Legfelsőbb gyermekei fognak igazgatni, ezek a megszemélyesült és emberivé lett Igazítók,

ezek az Igazító-szerűvé vált és örökkévalóvá lett halandók, ezek a rejtélyes egyesülések és örök társulások, melyek az Első Forrás és Középpont lényegéből eredő legmagasabb rendű ismert megnyilatkozásnak és az Egyetemes Atya megértésére és elérésére képes legalacsonyabb rendű értelmes létformának az egyesülését és társulását alkotják. Úgy gondoljuk, hogy az ilyen egyesült lények, a Teremtőnek és a teremtménynek az ilyen társulásai kiváló urai, páratlan irányítói, valamint megértő és rokonszenves igazgatói lesznek az összes olyan értelmes életnek, mely az első külső térszint e jövőbeli világegyetemeiben csak létrejöhet.

19 ¶ Való igaz, hogy ti halandók földi, állati eredetűek vagytok; testetek valóban porból

vétetett. De ha tényleg akarjátok, ha valóban vágytok rá, akkor az idők öröksége bizton a tiétek lesz, és egykor majd igaz jellemetek szerint fogtok szolgálni a világegyetemekben — úgy, mint a tapasztalás Legfelsőbb Istenének gyermekei, mint az összes személyiség paradicsomi Atyjának isteni fiai.

20 [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]

113. ÍRÁS

A SZERÁFI VÉGZET-ŐRANGYALOK

MIUTÁN közreadtuk az Idő Segédkező Szellemeiről és a Tér Hírvivő Seregeiről szóló beszámolókat, most a halandó egyedeknek segédkező őrangyalokat, szeráfokat vesszük sorra, mely halandók felemelkedése és tökéletessé válása érdekében a nagyszabású szellemi fejlődési terv egésze kidolgoztatott. Az elmúlt korokban lényegében a végzet-őrangyalok csoportja volt az egyetlen, melyet az Urantián ismertek. A bolygón szolgáló szeráfok valóban a továbbélőkké válók szolgálatára küldött segédkező szellemek. A boly-

góra érkező ezen szeráfok mindig is a halandó ember szellemi segítői voltak a múlt minden nagy eseményekor, miként ma is. Számos kinyilatkoztatásban „a szó angyaloktól szólt”; számos mennyei parancs „angyalok segédkezése révén érkezett.”

[2] A szeráfok a mennyország hagyományos értelemben vett angyalai; ők azok a segédkező szellemek, akik oly közel élnek hozzátok és oly sokat tesznek értetek. Már az emberi értelem megjelenésének kezdete óta szolgálnak az Urantián.

1. AZ ŐRANGYALOK

[1] Az őrangyalokról szóló tanítás nem hitrege; az emberi lények meghatározott csoportjai ténylegesen is rendelkeznek személyes angyalokkal. Ez a felismerés közöltetett,

amikor Jézus a mennyország gyermekeiről szólva a következőket mondta: „Ügyeljetek, hogy eme kicsinyek közül egyre se tekintsetek megvetéssel, mert mondom nektek, az ő angyalaik mindenkor látják az Atyám szellemének jelenlétét.”

2 A szeráfokat eredetileg kifejezetten a különböző urantiai emberfajtákhoz rendelték. De Mihály alászállása óta az emberi értelem, a szellemiség és az egyéni végzet szerint jelölik ki őket. Értelmi szempontból az emberiség három osztályba sorolható:

3 1. Az átlagos szintet el nem érő elmé-jűek — ők azok, akik egészséges akaraterőt nem gyakorolnak; akik nem hoznak hétköznapi döntéseket. Ebbe az osztályba sorolhatók azok, akik nem képesek felfogni Is-

tent; nem rendelkeznek az értelmes istenségimádás képességével. Az átlagos szintet el nem érő urantiai lényekhez szeráf-alakulat van rendelve, egy század, valamint egy kerub zászlóalj, akiknek a szeráfok segítése, valamint annak tanúsítása a feladata, hogy a szférabeli életküzdelmeik során e lények is igazságosságban és irgalomban részesülnek.

4 ¶ 2. Az átlagos, egészséges emberi elme. A szeráfi segédkezés rendjében a férfiak és nők többsége hetes csoportokba van sorolva, összhangban azzal, hogy az emberi előrehaladás és a szellemi fejlődés köreinek teljesítésében hol tartanak.

5 ¶ 3. Az átlagos szintet meghaladó elméjűek — azok, akik nagy döntések meghozatalára képesek és kétségbevonhatatlan szel-

lemi fejlődési lehetőségekkel rendelkeznek; olyan férfiak és nők, akik többé-kevésbé már kapcsolatban vannak a bennük lakozó Igazítóval; ők a beteljesülés különböző tartalékos alakulatainak tagjai. Függetlenül attól, hogy valamely emberi lény éppen melyik körnél tart, ha a beteljesülés tartalékos alakulatainak valamelyikébe felvétetik, akkor és ott számára személyes szeráfot jelölnek ki, és az a halandó attól kezdve a földi létpályájának végéig az őrangyal folyamatos segédkezését és szüntelen felügyeletét élvezi. Ha bármely emberi lény meghozza *a* legmagasabb rendű döntést, amikor valóban eljegyzi az Igazítót, akkor úgyszintén azonnal személyes őrző jelöltetik ki a lélekhez.

6 ¶ Az úgynevezett átlagos lények számá-

ra végzett segédkezésben a szeráfi feladatok összhangban vannak az értelmi és szellemiség köreinek emberi teljesítésével. Halandói elme-adottságaitok alapján a hetedik körből indultok és az önmagatok megértésében, legyőzésében és egyre teljesebb szabályozásában juttok egyre előbbre; és így haladtok körről körre, amíg (feltéve, hogy a természetes halál nem zárja le a létpályátokat, amely a küzdelmeiteket így a lakóvilágokba vinné tovább) eléritek a bennetek lakozó Igazítóval való viszonylagos kapcsolat és közösség első vagy belső körét.

7 A kiindulási vagy hetedik körben az emberi lényeknek egy őrangyaluk van, akit ezer halandó felügyeletére és vigyázására kijelölt, egy századnyi kerub segít. A hatodik körben

a szeráf párral egy kerub század szolgál, és feladatuk a felemelkedő halandók ötszázas csoportjainak vezetése. Amint az emberi lények elérték az ötödik kört, mintegy száz főből álló századokba osztják őket és hozzájuk egy őrangyal-szeráf párt és egy kerub rajt jelölnek ki. A negyedik kör elérésével a halandó lényeket tízes rajokba rendezik, és felügyeletüket ez esetben is egy szeráf pár látja el, akiket egy kerub raj segít.

8 Amint a halandói elme legyőzi az állati örökségből származó tehetetlenséget és eléri az emberi értelem és megszerzett szellemiség harmadik körét, egy (a valóságban kettő) személyes angyal azon nyomban teljesen és kizárólagosan az adott felemelkedő halandóhoz szegődik. Az emberi lelkek tehát

a bennük lakozó, állandóan és egyre hatékonyabban tevékenykedő Gondolatigazítón felül így kapnak személyes végzet-őrangyali osztatlan segítséget erőfeszítéseikhez, hogy teljesítsék a harmadik kört, átjussanak a másodikon és elérjék az elsőt.

2. A VÉGZET-ŐRANGYALOK

[1] A szeráfokat addig nem nevezik végzet-őrangyaloknak, amíg olyan emberi lélek társául ki nem jelölték őket, aki a következő három eredmény közül egyet vagy többet fel tudott mutatni: meghozta azt a legfelsőbb rendű döntést, hogy Isten-szerűvé akar válni, vagy elérte a harmadik kört, vagy felvétetett a beteljesülés tartalékos alakulatainak egyikébe.

[2] A fajok evolúciójában az adott fejlődési kört legelőször elérő lény végzet-őrangyalt kap. Az Urantián Rantowok, a vörös emberfajtából származó, nagyon régen élt bölcs volt az első halandó, aki személyes őrangyalt kapott.

[3] Minden angyali feladatra az önként vállalkozó szeráfok közül választanak, és a kijelölések mindig az emberi igényekkel összhangban és az angyali pár elismertségének megfelelően történnek meg — mégpedig a szeráfi tapasztalatok, ismeretek és bölcsesség tükrében. Kizárólag a hosszú szolgálati idővel rendelkező, tapasztalt és kipróbált szeráfok közül kerülhetnek ki végzet-őrangyalok. Sok őrangyal szerzett igen értékes tapasztalatokat azokon a világokon, ame-

lyek a nem-igazítói eggyé kapcsolódási fajtába tartoznak. Csakúgy, mint az Igazítók, a szeráfok is egyetlen élettartamnyi időt töltenek el kijelölt társukkal, majd új feladatot kapnak. Számos urantiai őrangyal szerzett ilyen gyakorlati tapasztalatokat más világokon.

4 ¶ Ha az emberi lények nem válnak továbbélővé, akkor az ő személyes vagy csoportos őrangyaluk hasonló minőségében még tovább szolgálhat ugyanazon a bolygón. A szeráfok érzelmileg kötődnek az egyes világokhoz és különösképpen ragaszkodnak bizonyos emberfajtákhoz és a halandó teremtmények bizonyos fajtáihoz, akikkel oly közeli és közvetlen kapcsolatba kerültek.

5 Az angyalok tartós kapcsolatot alakítanak ki emberi társaikkal; és ti is, ha megláthatnátok a szeráfokat, ragaszkodással viseltetnétek irántuk. Anyagi testetek nélkül, szellemalakban, sok személyiségjegyben nagyon hasonlítanátok az angyalokra. Az angyalok a legtöbb érzelmeteket képesek átélni, sőt még továbbiakat is. A benneteket megindító érzelmek közül egyedül az állati félelem örökséget, az átlagos urantiai lakos elmebéli életét oly nagy mértékben befolyásoló érzelmet esik némiképp nehezükre értelmezni. Az angyalok tényleg nehezen tudják megérteni, hogy miért engeditek meg állandóan a félelemnek, hogy felsőbb értelmi erőitek, sőt vallásos hitetek fölébe kerekedjen, hogy a rettegésből és a szorongásból

eredő esztelen riadalom olyannyira elcsüggesszen benneteket.

6 ¶ Minden szeráfnak van saját neve, de a világokban eltöltött szolgálatokról vezetett feljegyzésekben gyakran a bolygói számukkal jelölik őket. A világegyetemi központokban nevük és számuk szerint tartják nyilván őket. Az e kapcsolatfelvétel során igénybe vett egyén végzet-őrangyala a 3. számú a 182.314. nebadoni szeráfsereg 37. hadteste 6. hadosztálya 384. dandárja 4. zászlóalja 126. századának 17. rajában. E szeráf jelenlegi bolygói száma az Urantián és az említett egyénnel kapcsolatos feladatában 3.641.852.

7 ¶ A személyes őrzői segédkezések keretében végzendő végzet-őrangyali feladatra a szeráfok mindig önként ajánlják fel szolgá-

lataikat. E látogatásunk helyszínéül szolgáló városban a közelmúltban egy halandót felvettek a beteljesülés tartalékos alakulatába, és mivel minden ilyen embert őrangyalnak kell személyesen vigyáznia, ezért több mint száz képzett szeráf jelentkezett a feladatra. A bolygó igazgatója kiválasztott tizenkettőt a legtapasztaltabbak közül, majd kijelölte azokat a szeráfokat, akiket legalkalmasabbként megválasztottak, hogy az adott emberi lényt a földi útján végigvezessék. Azaz egy bizonyos, egyforma felkészültségű két szeráfból álló párt választottak ki; kettejük közül az egyik mindig szolgálatban lesz.

8 A szeráfi feladatok ugyan nem átruházhatók, viszont az angyal-pár bármelyik tagja maga is vállalhatja az összes szolgálati fele-

lősséget. A kerubokhoz hasonlóan a szerá-fok is párban szolgálnak, de a rangban hátrébb álló társaiktól eltérően a szeráfok néha egyedül dolgoznak. Gyakorlatilag az emberi lényekkel való minden kapcsolatukban képesek egyénekként működni. Két angyalra kizárólag a közléscseréhez és a világegyetemek felsőbb körein való szolgálathoz van szükség.

9 Amikor valamely szeráfi pár őrangyali feladatot vállal, akkor az adott emberi lény életének hátralévő részében vele maradnak. A szeráf kiegészítő tagja (a két angyal egyike) a feladat végrehajtásának feljegyzőjeként tevékenykedik. Ezek a kiegészítő szeráfok alkotják az evolúciós világok halandóinak feljegyzéskészítő angyalait. A feljegyzése-

ket egy kerub-pár (egy kerub és egy szanób) tartja magánál, akik mindig a szeráfi őrangyalokkal vannak, de a feljegyzéseket mindig az egyik szeráf készíti.

[10] Pihenés és a világegyetemi körök életenergiájával való feltöltődés érdekében az őrangyalt társa rendszeres időközönként leváltja, távollétében a velük szolgáló kerub végzi a feljegyzés feladatát éppen úgy, mint abban az esetben, amikor a kiegészítő szeráf van távol.

3. AZ EGYÉB SZELLEMHATÁSOKHOZ FŰZŐDŐ VISZONY

[1] Az egyik legfontosabb dolog, melyet a végzet-őrangyal a halandó társáért tesz az,

hogy személyesen összehangolja azt a sokféle személytelen szellemhatást, amely a fejlődő anyagi teremtmény elméjében és lelkében lakozik, ezeket körülveszi és velük kölcsönhatásba kerül. Az emberi lények személyiségek, ezért a nem-személyes szellemeknek és az elő-személyes entitásoknak rettentő nagy nehézséget okoz az ilyen erősen anyagi és kifejezetten személyes elmékkel való közvetlen kapcsolatteremtés. Mindezek a hatások az őrangyal segédkezésében többé-kevésbé egyesülnek és a fejlődő emberi személyiség kiteljesedő erkölcsi természete számára közvetlenebbül érzékelhetővé válnak.

2 Közelebbről, a szeráfi őrangyal képes összehangolni a Végtelen Szellem különbö-

ző közvetítőit és hatásait, és így is tesz, melyek a fizikai szabályozók és az elmeszellem-segédek területétől az Isteni Segédkező Szent Szelleméig és a paradicsomi Harmadik Forrás és Középpont Mindenütt-jelenvaló Szellem jelenlétéig terjednek. Miután a Végtelen Szellem e hatalmas segédkezéseit egyesítette és személyesebbé tette, a szeráf hozzáfog, hogy az Együttes Cselekvőnek e szerves egységbe rendezett hatását kölcsönös viszonyba hozza az Atya és a Fiú szellem-jelenlétével.

3 Az Igazító az Atya jelenléte; az Igazság Szelleme a Fiak jelenléte. Ezeket az isteni felruházottságokat az emberi szellemi tapasztalás alacsonyabb szintjein az őrangyal szeráfok segédkezése egyesíti és hangolja

össze. Az angyali szolgálók rendelkeznek azzal a képességgel, hogy az Atya szeretetét és a Fiú irgalmát a halandó teremtmények számára végzett segédkezésben elegyítsék.

4 És éppen ebben rejlik annak a magyarázata, hogy miért válik a szeráfi őrangyal a halandó továbbélő elme- és emlék-mintáinak, valamint lélek-valóságainak személyes őrzőjévé azalatt, amíg a halandó a húsvér test halála és a morontia feltámadás között tartózkodik. Csak a Végtelen Szellem segédkező gyermekei működhetnek így az emberi teremtmény érdekében az egyik világegyetemi szintről egy másik és magasabb világegyetemi szintre való átmenet e szakaszában. A teremtményazonosságotok őrzőjeként és a személyi épségetek biztosítékaként

egy magas rangú szupernáf lesz mellettetek még akkor is, amikor az utolsó átmenet alvási szakaszában lesztek, amikor is az időből az örökkévalóságba átkerültök.

5 A szellemi szinten a szeráfok személyessé alakítanak számos, különben személytelen vagy elő-személyes világegyetemi segédkezést; a szeráfok összehangolók. Értelmi szinten az elme és a morontia összekötői ők; tulajdonképpen tolmácsok. A fizikai szinten pedig a Fizikai Főszabályozókkal fenntartott kapcsolatukon és a köztes teremtmények együttműködő segédkezésén keresztül avatkoznak be a földi környezetbe.

6 Ez az ismertetés a halandókat segítő szeráf sokféle és szinte átláthatatlan tevékenységéről szól; de vajon hogyan képes egy

ilyen alárendelt angyali személyiség, aki teremtését tekintve épp csak kevéssel van az emberiség világegyetemi szintje felett, ilyen bonyolult és összetett dolgokat művelni? Ezt pontosan nem tudjuk, de gyanítjuk, hogy e segédkezés-jelenséget valamilyen fel nem tárt módon a Legfelsőbb Lény, az idő és tér fejlődő világegyetemeinek ténylegessé váló Istensége ma még ismeretlen és ki nem nyilatkoztatott tevékenysége teszi lehetővé. A Legfelsőbb Lényben, illetőleg rajta keresztül végbemenő folyamatos továbbélés teljes területét tekintve a szeráfok alapvető fontosságú szerepet töltenek be a folyamatos halandói fejlődésben.

4. A SZERÁFOK TEVÉKENYSÉGI KÖRE

[1] Az őrangyal szeráfok nem elmék, bár ugyanabból a forrásból származnak, amelyből a halandói elme is ered, vagyis az Alkotó Szellemből. A szeráfok elme-ösztökélők; folytonosan arra törekednek, hogy az emberi elmét kör-teljesítő döntések meghozatalára bírják. Az Igazítóval ellentétben, amely a lelken belülről, illetőleg a lelken keresztül hat, a szeráfok kívülről befelé irányban fejtik ki tevékenységüket az emberi lények társadalmi, erkölcstani és erkölcsi környezetén keresztül munkálkodva. A szeráfok nem az Egyetemes Atya isteni vonzóerői, mint az Igazítók, viszont úgy működnek, mint a Végtelen Szellem segédkezésé-

nek személyes közvetítői.

[2] Az Igazító vezette halandó embert a szeráf is vezetheti. Az Igazító az ember örökkéval ó természetének lényegét alkotja; a szeráf pedig az ember fejlődő természetének — ebben az életben a halandói elmének, a következőben a morontia léleknek — a tanítója. A lakóvilágokon már tudatosulni fog bennetek a szeráfi tanítók jelenléte és érzékelni is fogjátok őket, viszont az első életben az emberek rendszerint nem érzékelik őket.

[3] A szeráfok az ember olyan tanítóiként működnek, akik az emberi személyiség lépteit új és fejlődési tapasztalások ösvényeire irányítják. A szeráf útmutatásainak megfogadása aligha a könnyű életet jelenti. Amennyiben követitek e vezetést, biztosan

elérkeztek az erkölcsi választás és a szellemi fejlődés zord hegygerinceihez, melyeken kellő bátorsággal át is kelhettek.

4 Az istenimádatra való késztetés nagyban a felsőbb rendű elme segédek szellemi közbeavatkozásából származik, melyet az Igazító vezető tevékenysége erősít meg. Ellenben az Isten-tudatos halandókat imára késztető, visszatérően megtapasztalt hatás nagyon gyakran a szeráfi működés eredménye. Az őrangyal szeráf állandóan úgy befolyásolja a halandói környezetet, hogy teljesebbé tegye a felemelkedő emberi lény mindenségrendi rálátását abból a célból, hogy a továbbélő-jelölt tökéletesebben felismerhesse a benne lakozó Igazító jelenlétét és így képessé váljon az isteni jelenlét szellemi küldetésével való

teljesebb együttműködésre.

5 Ugyan az emberben lakozó Igazító és az ember körül tevékenykedő szeráfok látszólag nem érintkeznek egymással, mégis úgy tűnik, hogy mindig tökéletes összhangban és teljes egyetértésben dolgoznak. Az őrangyalok akkor a legtevékenyebbek, amikor az Igazítók a legkevésbé azok, a segédkezésük mégis valamiképpen összefügg az Igazítókéval. Ez a kiváló együttműködés aligha lehet véletlenszerű vagy esetleges.

6 Az őrangyal szeráf segédkező személyisége, az emberben lakozó Igazító Isten-jelenléte, a Szent Szellem körön belüli tevékenysége és az Igazság Szellemének Fiú-tudata mind istenien kapcsolódik szellemi-segédkezési tartalmas egységbe a halandói szemé-

lyiségben, illetőleg annak érdekében. Bár ezek a mennyei hatások különböző forrásból származnak és különböző szinteken működnek, mégis a Legfelsőbb Lény homályba burkolózó és kifejlődő jelenlétébe, mint szerves egységbe rendeződnek.

5. A HALANDÓ SZÁMÁRA VÉGZETT SZERÁFI SEGÉDKEZÉS

[1] Az angyalok nem sértik meg az emberi elme szentségét; nem befolyásolják a halandók sajátakaratát; és nem is lépnek közvetlen kapcsolatba az emberben lakozó Igazítóval. A végzet-őrangyal a személyiséged tiszteletben tartásával összeegyeztethető minden lehetséges módon hatást gyakorol rád; ezek az angyalok semmilyen körülmények

között sem avatkoznak bele az emberi akarat szabad működésébe. Sem az angyaloknak, sem semmilyen más világegyetemi személyiségrendnek nem áll hatalmában, illetőleg jogában az emberi döntéshozatali előjogok csorbítása vagy korlátozása.

[2] Az angyalok oly közel állnak hozzátok és oly érzéssel ügyelnek rátok, hogy képletesen szólva „sírva fakadnak, látva szándékos türelmetlenségeteket és makacságotokat.” A szeráfok nem ejtenek fizikai könnyeket; nekik nincs fizikai testük; nincsenek szárnyaik sem. Vannak azonban szellemi érzelmeik, és olyan szellemi természetű érzéseket és érzelmeket élnek meg, amelyek bizonyos tekintetben az emberi érzelmekhez hasonlíthatók.

[3] A szeráfok a ti érdeketekben cselekszenek, meglehetősen függetlenül attól, hogy mi is volt a ti közvetlen kívánságotok; a felletteseik parancsait hajtják végre, tehát működésük során nincsenek tekintettel a múló szeszélyeitekre és változó hangulataitokra. Ez azonban nem azt jelenti, hogy ti magatok nem könnyíthetitek vagy nehezíthetitek meg a dolgukat, hanem inkább azt, hogy az angyalok közvetlenül nem veszik figyelembe a kéréseiteket vagy az imáitokat.

[4] Az angyali értelem nem áll közvetlenül a halandók rendelkezésére a húsvér testben. Az angyalok nem hadurak vagy igazgatók; ők egyszerűen csak oltalmazók. A szeráfok *őriznek* benneteket; nem törekednek a ti közvetlen befolyásolásotokra; a saját uta-

tokat magatoknak kell kijelölnötök, de ezek az angyalok úgy cselekszenek, hogy e választott útból a lehető legtöbbet hozhassátok ki. Az emberlét mindennapi ügyeibe (rendszerint) nem avatkoznak be önkényesen. Amennyiben azonban feletteseiktől utasítást kapnak arra, hogy valami nem szokványos dolgot vigyenek véghez, akkor ezek az őrangyalok meg is találják a parancs végrehajtásának módját, és efelől ne legyen kétségetek. Az őrangyalok a veszélyhelyzeteket kivéve nem jelennek meg az emberi színműben és ekkor is csak a feletteseik közvetlen utasításait követik. Ők azok a lények, akik korszakokon át követnek benneteket és így ízelítőt kapnak a jövőbeli munkájukból és a személyiség-társulásból.

5 ¶ A szeráfok bizonyos körülmények kö-

zött képesek az emberi lényeket anyagi értelemben is szolgálni, de az ilyen minőségben folytatott tevékenységükre igen kevés példa akad. A köztes teremtmények és a fizikai szabályozók segítségével képesek nagyon sokféleképpen tevékenykedni az emberi lények javára, sőt még tényleges kapcsolatba is léphetnek az emberiséggel, de ezek felettébb szokatlan jelenségek. Az esetek többségében az anyagi terület változatlan marad a szeráfi beavatkozás eredményeképpen, bár már eddig is lezajlottak olyan események, amelyek között az emberi evolúció élő láncszemeit veszélyeztető hatású is volt, amikor a szeráf őrangyalok saját indíttatásból és helyesen cselekedtek.

6. AZ ŐRANGYALOK SZEREPE A HALÁLT KÖVETŐEN

[1] Miután röviden beszámoltam nektek a természetes lét alatt végzett szeráfi segédkezésről, most a végzet-őrangyaloknak a halandó társuk halálát követő felbomláskor folytatott viselkedését kívánom bemutatni. Halálotokat követően a rólatok készült feljegyzéseket, azonosság-jegyeket és az emberi lélek morontia entitását — mely a halandói elme és az isteni Igazító közös működésének eredménye — a végzet-őrangyal hűségesen megőrizte minden egyéb, a jövőbeli létezésetekkel kapcsolatos értékkel egyetemben, mindennel, ami benneteket alkot, ami a ti valótok, leszámítva annak a folyamatos létezésnek az azonosságát, melyet az

eltávozó Igazító és a személyiség ténylegessége képvisel.

[2] Mihelyt az emberi elmében jelenlévő irányfény, az a szellem-fényesség, melyet a szeráf-társak az Igazító jelenlétével társítanak, eltűnik, az őrangyal személyesen jelentést tesz parancsnokainak, azaz sorban a szakasz-, század-, zászlóalj-, dandár-, hadosztály-, illetőleg hadtestparancsnokának; és miután az őrangyal így előírás szerint megtette a bejelentést az idő és a tér végső kalandjára, megkapja az adott bolygón szolgáló szeráfok vezetőjének jóváhagyását ahhoz, hogy jelentést tegyen az Estcsillagnak (vagy Gábriel valamely más hadnagyának), aki a világegyetemi felemelkedésre jelölt halandó szeráfi seregének parancsnoka.

És miután a végzet-őrangyal a legmagasabb egység parancsnokától engedélyt kapott, elindul az első lakóvilágra és ott megvárja, amíg a korábban húsvér testben élő védence visszanyeri tudatát.

3 ¶ Abban az esetben, ha az emberi lélek-nek nem sikerülne a továbbélés, holott szá-mára már személyes angyalt jelöltek ki, akkor a kijelölt szeráfnak a helyi világegyetemi központba kell utaznia, hogy ott tanúságot tegyen a társa által addig készített feljegyzé-sek teljességéről. Ezt követően a főangyalok ítélőszéke elé járul abból a célból, hogy fel-mentést kaphasson a védence továbbélésé-nek sikertelenségével összefüggő vádak alól; majd visszatér a világokra és új feladatot kap, egy másik lehetséges felemelkedő ha-

landó segítésére vagy valamilyen más szeráfi segédkezésre osztják be.

4 ¶ Az angyalok azonban más szolgálatokat is végeznek az evolúciós teremtmények számára a személyes és csoportos őrzés mellett. Azok a személyes őrangyalok, akiknek védence nem azonnal megy a lakóvilágokra, nem várják tétlenül a megítéltetési lélekszámlálást; őket újból különféle segédkezési küldetésekre vezénylik szerte a világegyetemben.

5 Az őrangyal-szeráf a halandó-emberi alvó lélek továbbélő értékeinek őrizője, mint ahogy a távollévő Igazító *maga* az ilyen halhatatlan világegyetemi lény azonossága. Amikor ők ketten az újonnan összeállított morontia alakot felhasználva együtt tevé-

kenykednek a lakóvilág feltámadási csarnokaiban, akkor következik be a halandó felemelkedő lény személyiségét alkotó tényezők újraegyesülése.

6 Az Igazító fog benneteket azonosítani; az őrangyal-szeráf fog benneteket újra-személyesíteni, majd pedig a földi létben hűséges társatokul szolgáló Nevelő elébe visszavinni.

7 És éppen így, amikor az adott bolygón letelik a megszabott idő, amikor a halandói fejlődés alsóbb köreinél tartókat összegyűjtötték, az ő csoportos őrangyaluk tereli össze őket újra a lakószférák feltámadási csarnokaiban, éppen úgy, ahogy az írásotok mondja: „És elküldi az ő angyalait nagy hanggal és egybegyűjtik az ő választottait a teremtésrész egyik végétől a másik végéig.”

8 ¶ Az igazságos eljárás megköveteli, hogy a személyes vagy a csoportos őrangyalok válaszoljanak a megítéltetési szólításra minden nem-továbbélő személyiség nevében. A nem-továbbélők Igazítói nem térnek vissza, és amikor a szólítás elhangzik, a szeráfok válaszolnak, de az Igazítók nem adnak választ. Ez jelenti „az igaztalanok feltámadását”, vagyis a teremtményi lét végének hivatalos elismerését. Az igazság-szólítást mindig rögtön követi a kegyelem-szólítás, vagyis az alvó továbbélők feltámadása. Ezek viszont már olyan dolgok, melyek senki másra nem tartoznak, mint a továbbélési értékek legfelsőbb és mindentudó Bíráira. A megítéltetésnek e problémáihoz nem sok közünk van.

9 ¶ A csoportos őrangyalok korszakon át

szolgálhatnak ugyanazon a bolygón és sok ezernyi alvó továbbélő nyugvó lelkének őrzőivé válhatnak. Ilyen minőségükben több különböző bolygón is szolgálhatnak egy adott csillagrendszerben, ugyanis a feltámadási válasz a lakóvilágokon adatik.

10 Mindazok a Satania csillagrendszerbeli személyes vagy csoportos őrangyalok, akik a luciferi lázadásban rossz útra tévedtek, függetlenül attól, hogy közülük sokan megbánták eltévelyedésüket, a felkelés végleges kivizsgálásáig őrizet alá kerülnek a Jerusemen. A Világegyetemi Ítélők már önhatalmúlag megfosztották ezeket az engedetlen és hűtlen őrangyalokat a rájuk bízott lelkekkel kapcsolatos mindenféle jogosítványuktól és a morontia valóságokat önkéntes sze-

konáfok őrizetére bízták.

7. A SZERÁFOK ÉS A FELEMELKEDÉSI LÉTPÁLYA

[1] A lakóvilág területén való első eszmélés valóban egy teljes korszakot tesz ki a felemelkedő halandói létpályáján; ott nyílik először alkalom arra, hogy ténylegesen meglássátok a földi lét napjait végig veletek töltő és benneteket már oly régóta szerető angyali társaitokat; és szintén ott fog tudatosulni bennetek végre annak az isteni Nevelőnek az azonossága és jelenléte, aki oly sokáig tartózkodott elmétekben a földön. Ez az élmény dicsőséges ébredés, valódi feltámadás.

[2] A morontia szférákon a benneteket kísérő szerafok (ketten vannak) önálló társaitok

lesznek. Ezek az angyalok nem csak egyszerűen veletek lesznek, miközben az átmeneti világok jelentette létpályán áthaladtok és eközben minden lehetséges módon segítenek benneteket a morontia- és szellembesorolás elnyerésében, hanem még hasznosabbá teszik magukat azáltal, hogy megragadják a fejlődés ama lehetőségeit, melyeket a lakóvilágokon az evolúciós szerafok továbbképzése érdekében fenntartott tanodák nyújthatnak számukra.

[3] Az emberi faj épp csak kevéssel az egyszerűbb angyali rendek alatti szintűnek teremtetett. Ezért a morontia létben először a szerafok mellett segédi minőségben fogtok közreműködni abban a közvetlenül előttük álló munkában, amikor is a húsvér test köte-

lékeitől való megszabadulásotokat követően személyiség-tudatot nyertek.

4 A lakóvilágok elhagyása előtt minden halandó állandó szeráfi társat vagy őrangyalt kap. És ahogy a morontia szférákban egyre feljebb juttok, a szeráf-őrangyalok fogják tanúsítani és igazolni a Gondolatigazítótokkal való örök egyesülés szakaszait. Ekkorra együttesen már kialakították személyazonosságotokat, mint az idő világaiból jövő húsvér gyermek azonosságát. Ez után, mihelyt elértétek a kifejlett morontia állapotot, végigkísérnek benneteket a Jerusemen és a hozzá kapcsolódó csillagrendszeri fejlesztési és műveltségi világokon. Ezt követően elkísérnek benneteket a fejlett társadalmi berendezkedésű Edentiára és annak hetven

szférájára, majd elkalauzolnak a melkizedekekhez és végig követnek benneteket a világegyetemi központi világokon bejárandó létpályátok során. És miután magatokévá tettétek a melkizedekek bölcsességét és műveltségét, továbbvisznek benneteket a Szalvingtonra, ahol szemtől szemben állhattok az egész Nebadon Urával. A szeráfi útikalauzaitok ezután is veletek tartanak végig a felsőbb-világegyetem kis- és nagyövezetein egészen az Uversza fogadóvilágaiig és veletek maradnak addig, amíg végül szekonáf-társítva felkészültök a hosszú havonabeli utazásra.

5 A halandói létpályát végig kísérő végzet-őrangyalok közül némelyik tovább követi a felemelkedő zarándokok útját a Ha-

vonán keresztül. A többiek átmenetileg búcsút vesznek a hosszú idő óta kísért halandó társuktól és ez után, miközben e halandók a központi világegyetem köreit járják be, a végzet-őrangyalok teljesítik a szerafingtoni köröket. Majd a Paradicsom területén fognak várakozni arra, hogy halandói társuk az utolsó időbeli átmenet átalvása után az örökkévalóság új tapasztalására ébredjen. Ezek a felemelkedő szerafok ezt követően a végleges rendű testületek és a Teljes Szeráfi Testület állományában különböző szolgálatokba lépnek.

6 Ember és angyal esetleg újra is egyesülhet az örökkévaló szolgálatban, de bárhová is viszi őket küldetésük, a szerafok mindig kapcsolatban maradnak az evolúciós világokból

származó védencükkel, az idő felemelkedő halandóival. Az emberi eredetű területekhez fűződő bensőséges kapcsolat és ragaszkodás sohasem merül feledésbe és sohasem szakad meg teljesen. Az örökkévalóság korszakaiban az emberek és az angyalok éppúgy együtt fognak működni az isteni szolgálatban, mint ahogy azt az időbeli létpálya során tették.

7 ¶ A szeráfok számára a paradicsomi Istenségek eléréséhez vezető legbiztosabb út az, ha sikeresen vezetnek el egy evolúciós származású lelket a Paradicsom előcsarnokaiig. Ezért a végzet-őrangyalként való kijelölés a legtöbbre értékelt szeráfi feladat.

8 Csak végzet-őrangyalokat vesznek fel az elsődleges vagy másként halandói Végleges

Testületbe, és az ilyen párok az egyként való azonosulás legfelsőbb rendű kalandját élik meg; a két lény szellemi kettős-egyesülést ért el a Szerafingtonon még a végleges rendű testületbe való felvételük előtt. E tapasztalás során a két angyali természet, mely minden világegyetemi szerepkörét tekintve egymás kiegészítője, végleges szellemi kettős-egységet alakít ki, mely abban nyilvánul meg, hogy kialakul a paradicsomi Atya nem-Igazító lényegű szilánkjának befogadására, illetőleg az azzal eggyé kapcsolódásra való képessége. És az időben benneteket egykor oly szeretőn kísérő szeráf társaitok némelyike így válik az örökkévalóságban végleges rendű társatokká, a Legfelsőbb gyermekévé és a paradicsomi Atya tökéletessé lett fiává.

9 [Közreadta az Urantián állomásozó Szeráf Vezető.]

114. ÍRÁS

A BOLYGÓK SZERÁFI KORMÁNYZÁSA

A FENSÉGESEK számos mennyei erő és közvetítő útján uralkodnak az emberi világokon, de leginkább a szeráfok segítségére támaszkodnak.

2 A ma délben megtartott összeíráskor az Urantián angyali, őrző és egyéb feladatokat ellátó szeráf-párok száma 501.234.619 volt. A nyilvántartás szerint az irányításom alá kétszáz szeráfhadtest tartozik — ez 597.196.800 szeráf-párt vagy 1.194.393.600 angyali egyedet jelent. A jegyzékben ugyanakkor 1.002.469.238 egyed volt; ebből következik, hogy 191.924.362 angyal utazás,

hírvivői feladatok okán és az emberi lények halálával kapcsolatos feladatok miatt nem volt jelen a bolygón. (Az Urantián a kerubok száma nagyjából megegyezik a szerafokéval, és a szerveződésük is hasonló az utóbbiakéhoz.)

3 A szerafoknak és a társaságukban lévő keruboknak sok közük van a bolygók emberfeletti kormányzásából eredő feladatokhoz, különösen a lázadás elszigetelte világok esetében. Az angyalok, akiket munkájukban ügyesen támogatnak a közteslények, az Urantián olyan tényleges anyagfeletti segítőkként működnek, akik az állandó főkormányzónak, valamint összes társának és alárendeltjének utasításait hajtják végre. A szerafok osztályként számos olyan megbízatást

teljesítenek, melyek nincsenek összefüggésben személyek vagy csoportok őrzésével.

4 Az Urantia nem marad megfelelő és hatékony felügyelet nélkül a csillagrendszer, a csillagvilág és a világegyetem urai részéről. A bolygó kormányzása azonban eltér a Satania csillagrendszer, sőt az egész Nebadon minden más világáétól is. A világotok felügyeleti terve különlegességének oka több nem szokványos körülmény:

5 1. Az Urantia élet-módosítási besorolása.

6 2. A Lucifer-féle lázadás szükségszerű következményei.

7 3. Az ádámi vétség bomlasztó hatásai.

8 4. Azok a szokatlan dolgok, melyek abból erednek, hogy az Urantia egyike ama

világoknak, ahová a Világegyetem Ura alászállt. A nebadoni Mihály az Urantia Bolygóhercege.

9 5. A huszonnégy bolygóigazgató különleges feladatköre.

10 6. A bolygón létesített főangyali kör.

11 7. Az egykor a bolygón megtestesült formában élt Makiventa Melkizedeknek helyettes Bolygóhercegként való közelmúltbeli kinevezése.

1. AZ URANTIA FELSÉGJOGA

1 Az Urantia eredeti felségjogának letéteményese a Satania csillagrendszer fejedelme volt. Ő e jogot először a melkizedekekből és élethordozókból álló közös bizottságra ruházta át, és e csoport a hivatalosan is

kijelölt Bolygóherceg megérkezéséig működött az Urantián. Kaligasztia herceg bukását követően, a Lucifer-féle lázadás idején, az Urantia nem tartott fenn szilárd és rendezett kapcsolatokat a helyi világegyetemmel és annak igazgatási szerveivel egészen addig, amíg Mihály húsvér testbeli alászállását véghez nem vitte, amikor is a Nappalok Szövetsége őt az Urantia Bolygóhercegének kinevezte. E döntés végérvényesen és elméletileg mindörökre rendezte a világotok helyzetét, gyakorlatban azonban a Felséges Teremtő Fiú a bolygó ügyeinek igazgatásában személyesen eddig nem vett részt, azt kivéve, hogy létrehozta a huszonnégy egykori urantiai személyből álló jerusemi bizottságot, melyet felruházott azzal a joggal, hogy

képviselje őt az Urantia kormányában és a csillagrendszerhez tartozó minden más lezárt bolygó kormányában is. E tanács egyik tagja mint állandó főkormányzó folyamatosan jelen van az Urantián.

2 A bolygóhercegi címet viselő Mihály nevében való hatalomgyakorlás helyettesi hatáskörét nemrégiben Makiventa Melkizedek kapta meg, de e helyi világegyetemi Fiú a legkisebb tanújelét sem adta annak, hogy a váltott vezetés elvén működtetett főkormányzói működés jelenlegi bolygói rendjén változtatni akarna.

3 Az Urantia kormányzásában beálló komolyabb változásnak kicsi a valószínűsége a jelenlegi megítéltetési időszakban, hacsak a helyettes Bolygóherceg meg nem érkezik

a hatáskörének tényleges gyakorlása érdekében. Némely társunk szerint valamikor a közeli jövőben bizonyosan túlhaladottá fog válni az a terv, hogy az urantiai ügyekkel megbízott huszonnégy tanácsos egyikét a bolygóra küldik a főkormányzói feladatkör ellátására, ugyanis Makiventa Melkizedek mint az Urantia felségjogát helyettesként megtestesítő személy majd hivatalosan is megjelenik a bolygón. Mint ügyvezető Bolygóherceg nyilván egészen a Lucifer-féle lázadás kivizsgálásának lezárásáig fog tevékenykedni, sőt valószínűleg tovább is, amíg a távoli jövőben a bolygón beköszönt a fény és élet korszaka.

4 Némelyek úgy hiszik, hogy Makiventa egészen addig nem jön el az urantiai ügye-

ket személyesen irányítani, amíg a mostani megítéltetési időszak véget nem ér. Mások úgy vélik, hogy a helyettes Herceg ilyen minőségben addig nem jelenik meg, amíg Mihály, még a húsvér testben tett ígérete szerint, vissza nem tér az Urantiára. Megint mások szerint, köztük e beszámoló szerzője szerint is, a Melkizedek megjelenése bármelyik órában várható.

2. A BOLYGÓFELÜGYELŐK TANÁCSA

[1] Azóta, hogy a Mihály megtestesült a világotokon, az Urantia legfelsőbb szintű vezetését egy különleges jerusemi csoport látja el, melynek tagjait huszonnégy egykori urantiai alkotja. A bizottsági tagság feltételeit nem ismerjük, de megfigyeléseinkből

tudjuk, hogy a beválasztottak mindannyian hozzájárultak a Legfelsőbb főhatalmának kiteljesítéséhez a Satania csillagrendszerben. Természetüknél fogva mindannyian valódi vezetők voltak már akkor, amikor még az Urantián tevékenykedtek, és e vezetői képességeiket (Makiventa Melkizedek kivételével) továbbfejlesztették a lakóvilági tapasztalásaik során, valamint kiteljesítették a jerusemi létpolgársággal együtt járó felkészülés keretében. A huszonnégyek közé választáshoz a jelölést Lanaforge irányító tanácsa teszi meg, melyet az edentiai Fenségesek megerősítenek, a Jerusem Kinevezett Őre jóváhagy, és a kinevezést Mihály felhatalmazása alapján a szalvingtoni Gábriel véglegesíti. A még nem véglegesen kineve-

zettek éppoly teljes hatáskört gyakorolnak, mint a különleges felügyelőkből álló eme bizottság állandó tagjai.

2 A bolygó ezen igazgatótanácsa azoknak a tevékenységeknek a felügyeletét látja el e világon, amelyek abból a tényből fakadnak, hogy Mihály itt élte át utolsó alászállását. A felügyelők szoros és közvetlen kapcsolata Mihállyal ama bizonyos Ragyogó Estcsillag összekötői tevékenységén keresztül valósul meg, aki Jézust a halandói megtestesülése során végigkísérte.

3 Jelenleg egy bizonyos János, akit ti „Keresztelő” néven ismertek, elnököl a bizottságban, amikor az a Jerusemen ülésezik. De e tanács hivatalból kinevezett vezetője a Satania Kinevezett Őre, aki egyben a szalving-

toni Társfelügyelő és az orvontoni Legfőbb Végrehajtó közvetlen és személyes képviselője.

4 A néhai urantiaiakból álló bizottság tagjai egyúttal tanácsadó felügyelőkként is tevékenykednek a csillagrendszer harminchat másik, felkelés miatt elszigetelt világán; nagyon hasznos segítséget nyújtanak Lanaforge-nak, a Csillagrendszer Fejedelemnek abban, hogy közvetlenül és megértően intézhesse e bolygók ügyeit, melyek egyébként továbbra is többé-kevésbé a Norlatiadek Csillagvilági Atyáinak felügyelete alatt állnak. A huszonnégy tanácsos külön-külön is gyakran látogat el az egyes lezárt bolygókra, különösen az Urantiára.

5 Az összes többi lezárt bolygót is hason-

ló összetételű, bár eltérő taglétszámú bizottságok igazgatják, melyeket az adott bolygó néhai lakosaiból választanak, azonban e bizottságok az urantiai huszonnégyek bizottságának alárendeltjei. Ez utóbbi tagjai ugyan érdekeltek a Satania minden egyes lezárt világán zajló emberi fejlődési szakaszokban, mégis főként és különösen az urantiai halandó emberfajták jó sorának és fejlődésének biztosításával foglalkoznak, mivel a bolygók közül csak az Urantia ügyeit felügyelik közvetlenül, és a hatáskörük itt sem teljes, kivéve a halandói továbbélés bizonyos területeit.

6 Senki sem tudja, hogy e huszonnégy urantiai tanácsos meddig tölti még be a jelenlegi beosztását és marad távol a világ-

egyetemi rendes tevékenységektől. Kétségkívül addig szolgálnak majd a jelenlegi tisztségükben, amíg olyan változás nem áll be a bolygó helyzetében, mint a jelenlegi megítéltetési időszak végének eljövetele, Makiventa Melkizedek tényleges hivatalba lépése, a Lucifer-féle lázadás kivizsgálásának befejezése vagy Mihály újbóli megjelenése az utolsó megtestesülésének világán. Úgy tűnik, hogy az Urantia jelenlegi, állandó főkormányzója osztja azt a vélekedést, hogy Makiventa kivételével mindenki útjára indulhat a Paradicsom felé, mihelyt a Satania csillagrendszerben helyreállítják a csillagvilági köröket. De emellett léteznek más vélemények is.

3. AZ ÁLLANDÓ FŐKORMÁNYZÓ

[1] Urantiai időben mérve százévenként a huszonnégy bolygófelügyelőből álló jerusemi testület a tagjai közül egyet kijelöl arra a feladatra, hogy a világotokon megjelenve a testület végrehajtó képviselőjeként tevékenykedjen mint állandó főkormányzó. E beszámolók készítésekor ebben a végrehajtói tisztségben változás állt be, vagyis a sorrendben a tizenkilencedik felügyelőt felváltotta a huszadik. A jelenlegi bolygófelügyelő nevét nem közöljük, mert a halandó ember túlságosan is hajlamos a különleges társai és emberfeletti feljebbvalói előtti hódolásra, sőt az ő istenítésükre.

[2] Az állandó főkormányzónak nincs tényleges személyes hatásköre a világ ügyeinek

irányításában, kivéve a huszonnégy jerusemi tanácsos képviselőjeként gyakorolt hatáskröket. Az emberfeletti igazgatási feladatok összehangolójaként tevékenykedik, továbbá ő az Urantián működő mennyei lények elfogadott főnöke és általánosan elismert vezetője. Az angyali seregek minden rendje az összehangolásért felelős igazgatónak tekinti őt, az Egyesült Közteslények pedig, amióta az első 1-2-3 egyedet a huszonnégy tanácsos közé választották, az egymást követő főkormányzókat ténylegesen is bolygói atyjuknak tekintik.

3 Noha a főkormányzónak nincs tényleges és személyes hatalma a bolygón, mégis nap mint nap hoz rengeteg olyan ítéletet és döntést, melyet minden érintett szemé-

lyiség végérvényűnek fogad el. Ő sokkal inkább atyai tanácsadó, mint a szó szoros értelmében vett uralkodó. Bizonyos tekintetben úgy tevékenykedik, ahogyan azt a Bolygóherceg tenné, azonban a hivatali működése sokkal hasonlatosabb az Anyagi Fiúkéhoz.

4 ¶ Az Urantia kormányának képviselete a jerusemi tanácsokban annak a megállapodásnak megfelelően valósul meg, amely értelmében a visszatérő főkormányzó állandó tagként van jelen a Csillagrendszer Fejedelem kormányában, melynek tagjai egyébként a bolygóhercegek. Azt vártuk, hogy amint Makiventát kinevezik helyettes Hercegnek, azonnal elfoglalja helyét a Satania bolygóhercegeinek tanácsában, ám ő mind-

eddig nem mutatott ilyen szándékot.

5 Az Urantia anyagfeletti kormánya nem tart fenn szoros szervezeti-működési kapcsolatokat a helyi világegyetem magasabb egységeivel. Bizonyos értelemben az állandó főkormányzó képviseli a Szalvingtont és a Jerusemet, hiszen ő intézkedik a huszonnégy tanácsos nevében, akik pedig Mihály és Gábriel közvetlen képviselői. És jerusemi létpolgár lévén a bolygó kormányzója betöltheti a Csillagrendszer Fejedelem szóvivőjének tisztségét. A csillagvilági hatóságokat pedig közvetlenül egy Vorondadek Fiú, az edentiai megfigyelő képviseli.

4. A FENSÉGES MEGFIGYELŐ

1 Az Urantia főhatalmának kérdéskörét tovább bonyolítja, hogy a Norlatiadek kor-

mány röviddel a bolygói lázadás kitörése után a bolygó fennhatóságát saját indíttatásból egykor átvette. Még ma is jelen van az Urantián egy Vorondadek Fiú, aki az edentiai Fenségesek kiküldött megfigyelője és Mihály közvetlen intézkedésének hiányában a bolygó felségjogának őre. A jelenlegi Fenséges megfigyelő (és egykor kormányzó) már a huszonharmadik az Urantián szolgált megfigyelők sorában.

2 A bolygón fennálló bizonyos problémák még mindig az edentiai Fenségesek hatáskörébe tartoznak, mely jogköröket még a Lucifer-féle lázadás idején vontak magukhoz. Ezekben az ügyekben hatáskörrel egy Vorondadek Fiú, a Norlatiadek megfigyelő rendelkezik, aki nagyon szoros tanácsadói

kapcsolatot tart fenn a bolygófelügyelőkkel. A faji biztosok igen tevékenyek az Urantián, és a különböző csoportvezetőik nem hivatalos jelleggel az állandó Vorondadek megfigyelő alá tartoznak, aki tanácsadó igazgatóként felügyeli őket.

3 Válsághelyzetben a mostani, megfigyelői feladatokat ellátó, edentiai Vorondadek Fiú lenne a kormány tényleges és önálló jogkörű vezetője, bizonyos tisztán szellemi természetű ügyekre ki nem terjedő hatáskörrel. (Úgy tűnik, hogy az ilyen kizárólag szellemi természetű problémákban és bizonyos tisztán személyi kérdésekben a legfőbb hatáskör a parancsnoki jogkörrel rendelkező főangyalé, akit annak a rendnek a hadosztályi főhadiszállásához osztottak be, amely nem-

rég létesült az Urantián.)

4 ¶ Egy Fenséges megfigyelő fel van hatalmazva arra, hogy súlyos bolygószintű válsághelyzetben szabad belátása szerint magához vonja a bolygó kormányzati hatáskö-reit, és a feljegyzések szerint ez az Urantia történetében eddig harmincháromszor esett meg. Ilyenkor a Fenséges megfigyelő a Fenséges kormányzóként tevékenykedik, megkérdőjelezhetetlen utasítási jogkört gyakorol a bolygón tartózkodó minden segítő és az igazgatásban szolgálók felett, kivéve a főangyalok hadosztályszintű szervezetébe tartozókat.

5 A Vorondadekek kormányzói tevékenysége nem különleges esemény a lázadás miatt elszigetelt bolygókon, mivel a Fenségesek

bármikor beavatkozhatnak a lakott világok ügyeibe, s ezzel a csillagvilági uralkodók felsőbb rendű bölcsességét viszik az emberi birodalmak ügyeinek intézésébe.

5. A BOLYGÓ KORMÁNYA

[1] Az Urantia tényleges igazgatását valóban nehéz bemutatni. Nincsen a világegyetemi hatalmi ágak rendszerében elhelyezhető hivatalos kormányzat, vagyis nincsenek elkülönült törvényhozó, végrehajtó és igazságszolgáltató egységek. A huszonnégy tanácsos tekinthető a leginkább a bolygó kormányzatának törvényhozó hatalmi ágaként. A főkormányzó átmeneti jelleggel és tanácsadói minőségben gyakorolja a legfőbb végrehajtó hatalmat a Fenséges megfigyelő vétójoga mellett. Abszolút értelemben vett

igazságszolgáltatói hatalmat senki sem gyakorol a bolygón — kizárólag a békéltető bizottságok.

2 A szeráfokkal és a közteslényekkel kapcsolatos vitás ügyek többségében, kölcsönös egyetértés mellett, a főkormányzó dönt. De azokat az ügyeket kivéve, amikor a főkormányzó a huszonnégy tanácsos által ráruházott hatáskörben dönt, minden ítélete megfellebbezhető a békéltető bizottságoknál, a bolygó igazgatására létesített helyi hatóságoknál vagy éppen a Satania csillagrendszer Fejedelménél.

3 A Bolygóherceg testtel bíró törzskarának és az Ádámi Fiú és Leány anyagi rendszerének hiányát részben pótolja a különleges szeráfi segédkezés és a köztes teremtmények

nem mindennapi szolgálata. A Bolygóherceg hiányát hatékonyan pótolja a főangyalok, a Fenséges megfigyelő és a főkormányzó hármas jelenléte.

4 Ez a meglehetősen lazán szervezett és némiképp személyes irányítás alatt álló bolygószintű kormányzás a vártnál sokkal hatékonyabb, mert kiegészül a főangyalok időt megtakarító segítségével és az ő mindig készen álló körükkel, melyet nagyon gyakran igénybe vesznek a bolygón kialakuló veszélyhelyzetek és igazgatási nehézségek során. A szó szoros értelmében a bolygó még mindig elszigetelten helyezkedik el a Norlatiadek körökön belül, de veszélyhelyzetben ez a hátrány a főangyali kör révén ma már kiegyenlíthető. Az egyes halandók számára

a bolygó elszigeteltsége természetesen igen kis jelentőséggel bír azóta, hogy ezerkilencszáz évvel ezelőtt az Igazság Szelleme minden húsvér testre kiáradt.

5 ¶ Az Urantián minden igazgatási nap véleményező tanácskozással kezdődik, amelyen részt vesz a főkormányzó, a bolygón szolgáló főangyalok főnöke, a Fenséges megfigyelő, a felügyelő szupernáf, az állandó élethordozók főnöke, valamint azok a meghívottak, akik a világegyetemi felsőbb rendű Fiak közül vagy azon hallgató látogatók közül kerülnek ki, akik éppen a bolygón tartózkodnak.

6 A főkormányzó közvetlen igazgatási testületét tizenkét szeráf alkotja, vagyis azok a végrehajtók, akik a bolygó fejlődéséért és

egyensúlyi állapotának biztonságáért felelős, közvetlen hatáskörű emberfeletti igazgatókként működő különleges angyalokból álló tizenkét csoportot irányítják.

6. A BOLYGÓ FELÜGYELETÉT ELLÁTÓ FŐSZERÁFOK

[1] Amikor az első főkormányzó az Urantiára érkezett, egy időben az Igazság Szellemének kiáradásával, a kíséretében a Szerafingtonon végzett különleges szeráfokból álló tizenkét testület is jelen volt, akiket a főkormányzó azon nyomban különleges szolgálatra rendelt a bolygón. E dicső angyalok a bolygó felügyeletét ellátó főszeráfokként ismertek, és eltekintve a bolygó Fenséges megfigyelőjének felügyeleti jogkörétől, az állandó fő-

kormányzó közvetlen irányítása alá tartoznak.

[2] E tizenkét angyali csoportot, melyek amellett, hogy az állandó főkormányzó általános felügyelete alatt tevékenykednek, a tizenkét fős szeráftanács közvetlenül irányítja, mely az egyes csoportok vezetőiből áll. E tanács az állandó főkormányzó önkéntes irányító testületeként is működik.

[3] Mint a bolygó szeráfjainak vezetője, én elnökölök e szeráfvezetői tanácsban, és jómagam az Urantián szolgáló első rendből való önkéntes szupernáf vagyok, mint utóda a bolygón szolgált angyali seregek néhai vezetőjének, aki a Kaligasztia-féle elszakadás idején bukott el.

[4] A bolygói felügyeletet ellátó főszerafok

tizenkét testületének működési rendje az Urantián a következő:

5 1. *A korszakos angyalok.* Ezek a jelenlegi korszak angyalai, a megítéltetési korszakbeli csoport. E mennyei segédkezők feladata az egyes nemzedékek ügyeinek vitele és irányítása annak érdekében, hogy terv szerint illeszkedjenek annak a korszaknak a kirakott képébe, amelyben folynak. Az Urantián jelenleg szolgáló korszakos angyalok testülete a bolygóra kirendelt harmadik ilyen csoport a mostani megítéltetési időszakban.

6 ¶ 2. *A fejlődés angyalai.* Ezeket a szerafokat azzal a feladattal bízták meg, hogy az egymást követő társadalmi korszakok evolúciós fejlődését kiváltsák. Elősegítik az evolúciós teremtményekben rejlő fejlődési

irányok kibontakozását; szüntelenül azon munkálkodnak, hogy olyanná tegyék a dolgokat, amilyennek lenniük kellene. A jelenleg szolgálatban lévők a bolygóhoz kijelölt második csoportba tartoznak.

7 ¶ 3. *A vallási őrangyalok.* Ezek az „egyházak angyalai”, a legkomolyabb védelmezői annak, ami jelenleg van és ami eddig volt. Arra vállalkoznak, hogy megtartsák az eszményképeit mindannak, amely az idő múlását túlélte, annak érdekében, hogy az erkölcsi értékek biztonságosan átadódhassanak az egyik korszakból a másikba. Ők azok, akik rendre keresztülhúzzák a fejlődés angyalainak számításait, mert mindegyre azon munkálkodnak, hogy a múlt elpusztíthatatlan értékeit az egyik nemzedékről a másik-

ra átmentsék, és a meglévő formákat új és éppen ezért kevésbé szilárd gondolkodás- és viselkedésmintákká alakítsák. Ezek az angyalok a szellemi formákat védelmezik, de a szélsőséges szakadár felekezeti jelenségeknek és a fogadalmas hívek értelmetlen, vitatható létjogosultságú felekezeteinek nem forrásai ők. Az Urantián jelenleg szolgálatot teljesítők az ötödikek e sorban.

8 ¶ 4. *A nemzetlét angyalai.* Ezek a „harsonák angyalai", az urantiai nemzetek életének politikai folyamatait igazgató angyalok. A bolygón a nemzetközi kapcsolatok felügyeletét ellátó testületek sorában a jelenlegi a negyedik. Különösen e szeráfrend szolgálatán keresztül valósul meg az, hogy „a Fenségesek uralkodnak az emberek or-

országain.”

9 ¶ 5. *A fajok angyalai.* Ők azok, akik az idő evolúciós emberfajtáinak megtartásáért dolgoznak, függetlenül attól, hogy az adott fajtának milyen a politikai beállítottsága és vallási tagozódása. Az Urantián kilenc emberfajta maradványai vannak jelen, melyek keveredtek és együtt alkotják a legújabb idők emberét. E szeráfok tevékenysége szorosan kötődik a fajok biztosainak szolgálatához, és az Urantián tartózkodó csoport nem más, mint a nem sokkal a pünkösd napját követően a bolygóra kirendelt eredeti testület.

10 ¶ 6. *A jövő angyalai.* Ők a jövőt előrevetítő angyalok, akik előre jeleznek eljövendő korszakokat és tervet készítenek egy új és fejlettebb megítéltetési időszakkal összefüg-

gő jobb dolgok megvalósítása érdekében; ők az egymást követő korszakok építői. A bolygón jelenleg szolgálatot teljesítő csoport a most zajló megítéltetés kezdete óta folyamatosan tevékenykedik.

11 ¶ 7. *A megvilágosodás angyalai.* Az Urantia ma annak a harmadik szeráftestületnek a segédkezésében részesül, mely a bolygón folyó oktatás elősegítésének szentelte magát. Ezek az angyalok részt vesznek mind az elmebéli, mind az erkölcsi képzésben az egyének, a családok, a csoportok, a tanhelyek, a közösségek, a nemzetek és az egész emberfajták szintjén.

12 ¶ 8. *Az egészség angyalai.* Ezeket a szeráfi segédkezőket ama halandó közvetítőkhöz rendelték ki, akik az egészség megőrzé-

sének és a betegségek megelőzésének szentelték magukat. E megítéltetési időszakban a jelenlegi csoport a hatodik e sorban.

13 ¶ 9. *Az otthon szeráfjai.* Az Urantián ma már az ötödik olyan angyali csoport szolgál, amely az otthon, az emberi polgárosodott társadalom alapépítménye megőrzésének és fejlesztésének szentelte magát.

14 ¶ 10. *Az ipar angyalai.* Ez a szeráfcsoport az ipari fejlődés elősegítésével és az urantiai népek gazdasági helyzetének fejlesztésével foglalkozik. Mihály alászállása óta e testület hétszer cserélődött ki.

15 ¶ 11. *A kikapcsolódás angyalai.* Ezek a szeráfok azok, akik gyarapítják a játék, a jókedv és a pihenés értékeit. Állandóan az ember felüdülési tevékenységeinek magasabb

szintre való emelésére törekednek és ennélfogva elősegítik az emberi szórakozási formák hatékonyabb kihasználását. A jelenlegi testület az Urantián ilyen minőségben szolgálók között a harmadik a sorban.

16 ¶ 12. *Az emberfeletti szolgálat angyalai.* Ezek az angyalok angyalai, azok a szeráfok, akiket a bolygón létező minden más emberfeletti élet segítésére jelöltek ki, legyen az átmeneti vagy állandó jellegű. E csoport a jelenlegi megítéltetési időszak kezdete óta szolgál.

17 ¶ E főszeráfi csoportok valamely bolygószintű politikai vagy eljárási kérdésben kialakult véleményeltérése esetén az álláspontokat rendszerint a főkormányzó egyezteti, ám az egyeztetés eredménye megtámadha-

tó attól függően, hogy a nézeteltérés milyen természetű és súlyú.

[18] Semelyik angyali csoport sem gyakorol közvetlen vagy önkényes irányítást a feladatkörébe tartozó területeken. Tevékenységi körükben eljárva nem irányíthatják közvetlenül az ügyeket, viszont megtehetik és meg is teszik azt, hogy úgy befolyásolják a bolygón fennálló viszonyokat és úgy rendezik a körülményeket, hogy azok kedvező hatással legyenek az emberi tevékenységek ama szféráira, melyek felügyeletével őket megbízták.

[19] A bolygó felügyeletét ellátó főszeráfok számos közvetítőt vesznek igénybe a küldetésük teljesítéséhez. Eszmék elosztóközpontjaiként, elme-összpontosítókként és terv

támogatókként működnek. Ugyan nem képesek új és magasabb rendű fogalmakat az emberi elmébe bevinni, gyakran mégis közreműködnek annak a magasabb rendű eszményképnek a felerősítésében, amely az emberi értelemben már megjelent.

[20] De eltekintve ettől a sokféle együttható tevékenységtől, a főszeráfok az elemi veszélyekkel szembeni bolygószintű fejlődést is biztosítják a beteljesülés tartalékos alakulatának mozgósításán, kiképzésén és gyakorlatoztatásán keresztül. E tartalékosok fő rendeltetése annak biztosítása, hogy az evolúciós fejlődés ne omoljon össze; ők azok a védőintézkedések, melyeket a mennyei erők a meglepetések elkerülése érdekében tettek;

ők a végromlás elleni biztosíték.

7. A BETELJESÜLÉS TARTALÉKOS ALAKULATA

[1] A beteljesülés tartalékos alakulata a világ ügyeinek emberfeletti igazgatásához különleges szolgálatra felvett, élő férfiakból és nőkből áll. E testület az egyes nemzedékekből származó olyan férfiakból és nőkből alakul, akiket a teremtésrész szellemigazgatói választottak ki annak érdekében, hogy segítsék az evolúciós világokon élő idő-gyermekek irgalmas és bölcs szolgálatának vitelét. A felemelkedési tervekben rögzített feladatok végrehajtásában általános gyakorlat az, hogy azon nyomban felveszik a sajátakarattal rendelkező, halandó teremtményekkel a

kapcsolatot, mihelyt a halandók e felelősség vállalására képessé és a bizalomra méltóvá válnak. Ennek megfelelően, amint e férfiak és nők elegendő elmebeli felfogóképességgel, megfelelő erkölcsi szinttel és kellő szellemi beállítottsággal rendelkezve az ideigvaló cselekvés mezejére lépnek, rövidesen beosztják őket mint emberi kapcsolattartókat, halandó segítőtársakat a bolygón szolgáló személyiségek megfelelő mennyei csoportjába.

[2] Amint emberi lényeket a bolygó beteljesülésének védelmezői közé választanak, amint ezek az emberi lények kulcsfontosságú egyénekké válnak azokban a tervekben, melyeket a világ irányítói végrehajtanak, akkor a bolygó szeráfjainak vezetője jóváhagy-

ja átmeneti felvételüket a szeráfi testületbe és személyes végzet-őrangyalt rendel e halandó tartalékosok mellé. Minden tartalékosnak öntevékeny Igazítója van, és a többségük már az értelmi fejlődés és a szellemi előrelépés felsőbb mindenségrendi köreiben működik.

3 A teremtésrész halandói közül azért választanak tagokat a beteljesülés tartalékos alakulatában való szolgálatra a lakott világokon, mert:

4 1. Azzal a különleges adottsággal rendelkeznek, hogy titkon felkészíthetők számos lehetséges veszélyhelyzeti küldetésre a világ ügyeivel kapcsolatos különféle tevékenységek végrehajtásában.

5 2. Teljesen valamely különleges társadalmi, gazdasági, politikai, szellemi vagy

más ügynek szentelték magukat, és elfogadták, hogy a szolgálatukért semmilyen emberi elismerésben vagy jutalomban nem részesülnek.

6 3. Olyan Gondolatigazítóval rendelkeznek, mely rendkívülien sokoldalú és valószínűleg az urantiai tartózkodását megelőzően máshol szerzett tapasztalatokkal bír a bolygón fellépő nehézségek leküzdésében és a világot fenyegető válsághelyzetek kezelésében.

7 ¶ A bolygókon mennyei szolgálatban állók minden egyes osztálya jogosult testületi kapcsolattartásra e beteljesülési besorolású halandókkal. Az átlagos bolygókon hetven különböző beteljesülési testület áll alkalmazásban, melyek közvetlenül érdekel-

tek a világ ügyeinek emberfeletti, napi vitelében. Az Urantián a beteljesülés tartalékos alakulatából tizenkettőt létesítettek, mégpedig a szeráfi felügyeletet ellátó bolygói csoportok mindegyikéhez rendeltek egyet.

8 A beteljesülés tartalékosainak az Urantián működő tizenkét csoportja a szféra olyan halandó lakosaiból áll, akiket felkészítettek különféle kulcsfontosságú földi tisztségek betöltésére és akik a lehetséges világméretű veszélyhelyzetek esetén készen állnak a cselekvésre. E vegyes testület jelenleg 962 személyből áll. A legkisebb testület 41, a legnagyobb 172 fős. A kevesebb mint húsz kapcsolattartó személyt leszámítva e különleges csoport tagjai egyáltalán nincsenek tudatában annak, hogy kiképezték őket bizo-

nyos világméretű válságok idején való esetleges fellépésre. E halandó tartalékosokat azok a testületek választották ki, amelyhez tartoznak, és szintén ők képezték ki és készítették fel őket elméjük mélyén a Gondolatigazító és a szeráfi őrzőszellemi szolgálat vegyes módszerének alkalmazásával. Sokszor számos más mennyei személyiség vesz részt a tudattalan szintjén folyó felkészítésben, és mindezekben a különleges kiképzésekben a közteslények értékes és nélkülözhetetlen szolgálatokat tesznek.

9 Számos világon a jobb alkalmazkodásra képes másodfajú köztes teremtmények képesek különböző szintű kapcsolatot létesíteni bizonyos, arra alkalmas halandók Gondolatigazítójával azáltal, hogy ügyesen be-

hatolnak az utóbbi tartózkodási helyét képező elmébe. (És a mindenségrendi képességek épp ilyen váratlan társulása révén vált lehetővé az, hogy e kinyilatkoztatások angol nyelven megjelenhettek az Urantián.) Ezeket az evolúciós világokon élő, jövendőbeli kapcsolattartó halandókat különféle tartalékos alakulatokhoz mozgósítják, és bizonyos mértékben éppen ezeken az előretekintő személyekből álló kis csoportokon keresztül fejlődik a szellemi polgárosodott társadalom és képesek uralkodni a Fenségesek az emberek országain. A beteljesülés tartalékos alakulataiba tartozó férfiak és nők tehát a legkülönbözőbb mértékű kapcsolatot tartják fenn Igazítójukkal a köztes teremtmények közvetítő segédkezésén keresztül;

de e halandókat embertársaik kevéssé ismerik fel, kivéve azokban a ritka társadalmi veszélyhelyzetekben és szellemi szükséghelyzetekben, amikor e tartalékos személyiségek az evolúciós műveltség összeomlásának vagy az élő igazság fénye kihunyásának megakadályozása érdekében fellépnek. E tartalékosokat az Urantián ritkán méltatják a történelemkönyvek.

10 A tartalékosok öntudatlanul is a bolygóval kapcsolatos lényegi ismeretek őrzőiként működnek. Sok esetben előfordul, hogy egy tartalékos halálakor bizonyos lényeges adatok a haldokló elméjéből az ő fiatalabb követőjébe kerülnek át a két Gondolatigazító között létesült kapcsolat révén. A Igazítók kétségkívül sok más, számunkra ismeretlen

módon is tevékenykednek e tartalékos testületekkel összefüggésben.

11 Az Urantián a beteljesülés tartalékos alakulata, noha állandó vezetője nincs, mégis rendelkezik saját állandó tanácsokkal, melyek a testület irányító szervét képezik. Ilyen a bírói tanács, a történetírási tanács, a politikai függetlenséggel foglalkozó tanács és a számos egyéb testület. Ezek az állandó tanácsok időről időre, a testületi szerveződésnek megfelelően, a teljes tartalékos testületből címzetes (halandó) vezetőket bíznak meg különleges küldetéssel. E tartalékos vezetők címhasználatának időtartama rendszerint néhány órányi, melyet az adott feladat teljesítéséhez szükséges mértékben szabnak meg számukra.

12 Az urantiai tartalékos testület a legnagyobb taglétszámmal az ádámfiak és az anditák korában rendelkezett, majd számuk az ibolyaszín emberfajta felhígulásával együtt folyamatosan csökkent nagyjából a pünkösd időpontjáig, amikortól is a tartalékos testület állománya folyamatosan bővül.

13 ¶ (A világegyetem-tudatos létpolgárokból álló mindenségrendi tartalékos testület állománya az Urantián ma több mint ezer olyan halandóból áll, akiknek mindenségrendi létpolgárságával összefüggő szellemi rálátása messze meghaladja a földi lakhelyük határait, nekem azonban tilos nyilvánosságra hoznom az élő emberi lényekből álló eme különleges csoport működésének valódi természetét.)

[14] ¶ Az Urantián élő halandóknak nem szabad megengedniük, hogy bolygójuknak a bizonyos, helyi világegyetemi köröktől való kisebb-nagyobb mértékű szellemi elszigeteltsége azt az érzetet keltse, hogy mindenségrendi magányban vagy elárvult bolygón élnek. Jól szervezett és hatékony emberfeletti felügyelet működik a bolygón a világ ügyeinek vitele és az emberi beteljesülés elérése céljából.

[15] Igaz viszont, hogy a legjobb esetben is csak halvány fogalmaitok lehetnek a bolygó eszményi kormányzásáról. A Bolygóherceg működésének legkorábbi időszakától kezdve az Urantia folyamatosan szenvedi a világfejlődés és fajfelemelkedés isteni tervétől való eltérés következményeit. A Satania elkö-

telezett lakott világait nem úgy kormányozzák, mint az Urantiát. Mindazonáltal, más elszigetelt világokhoz viszonyítva, bolygótok kormányai eddig sem voltak alsóbbrendűek; csupán egy vagy két világról mondható, hogy ott rosszabb a helyzet, és néhány világon egy kevéssel jobb ugyan, de a többség nagyjából veletek azonos szinten van.

16 Úgy tűnik, hogy a helyi világegyetemben senki sem képes megmondani, hogy a bolygó igazgatásának ez az átmeneti állapota mikor fog véget érni. A nebadoni melkizedekek leginkább úgy vélekednek, hogy a bolygó kormányzásában és igazgatásában kevés változás fog beállni mindaddig, amíg Mihály második személyes megjelenésére sor nem kerül az Urantián. Ekkor, ha nem

előbb, kétségkívül gyökeres változások fognak bekövetkezni a bolygó irányításában. De a világ igazgatásában beálló változások természetét senki sem képes még csak sejteni sem. A Nebadon világegyetem lakott világainak történelmében ilyen mellékeseményre még nem volt példa. Az Urantia jövőbeni kormányzásával kapcsolatos sok, nehezen megérthető dolog közül az egyik legkülönösebb az, hogy a bolygón főangyali kör és hadosztályszintű főhadiszállás létesült.

[17] Elszigetelt világotokról nem feledkeztek meg a világegyetemi tanácsokban. Az Urantia nem valamiféle mindenségrendi árva, melyet bűn bélyegzett meg és amelyet lázadás vágott el az isteni gondviseléstől. Az

Uverszától a Szalvingtonig és egészen a Jerusemig, sőt még a Havonában és a Paradicsomon is mindenki tudja, hogy itt vagyunk; és titeket halandókat, az Urantia mai lakóit éppoly szeretőn óvnak és éppoly hűségesen gondoskodnak rólatok, mintha a szférát sohasem árulta volna el hűtlen Bolygóherceg, sőt így még inkább. Örökkön igaz, hogy „maga az Atya szeret titeket.”

18 [Közreadta az Urantián állomásozó Szeráf Vezető.]

115. ÍRÁS

A LEGFELSŐBB LÉNY

AZ ATYA Isten esetében a hozzá fűződő fiúi viszony a legmagasabb rendű kapcsolat. A Legfelsőbb Istennel kapcsolatban bármely besorolás elnyerésének előfeltétele a fejlődés — tenni kell valamit és lenni kell valamivé.

1. A FOGALOMRENDSZER HATÁRAINAK VISZONYLAGOSSÁGA

[1] A részleges, tökéletlen és fejlődő értelmes elmék elveszettek lennének a világmindenségben, képtelenek lennének az első okszerű gondolati váz kialakítására, ha sem a magasabb rendű, sem az alacsonyabb rendű elmék nem rendelkeznének azzal a saját

képességgel, hogy létrehozzanak egy *egyetemes keretrendszert,* amelyben gondolkodhatnak. Ha az elme nem képes következtetéseket levonni, ha nem képes az igazi eredetek mélyére hatolni, akkor szükségképpen olyan következtetésekre jut és olyan eredeteket tár fel, amelyek az általa meghatározott kitételek keretein belül hordozhatják a következetes gondolkodás jegyeit. És miközben a teremtményi gondolatok megfogalmazásához szükséges egyetemes keretek nélkülözhetetlenek az értelem józan működéséhez, azok egyúttal, kivétel nélkül, kisebb-nagyobb mértékben tévesek.

[2] A világegyetemről alkotott fogalmi keretek csak függő értelemben igazak; olyan használható segédeszközök ezek, amelyek-

nek végül teret kell engedniük az egyre növekvő mindenségrendi ismeretszerzés kiteljesedésének. Az igazság, a szépség és a jóság, az erkölcsiség, az erkölcstan, a kötelesség, a szeretet, az isteniség, az eredet, a létezés, a cél, a beteljesülés, az idő, a tér, sőt még az Istenség értelmezései is csak viszonylagosan tekinthetők igaznak. Isten sokkal de sokkal több, mint egy Atya, viszont az Atya az ember legmagasabb rendű fogalma Istenről; a Teremtő-teremtmény viszony Atya-Fiú jellegű leírását pedig az Orvontonban, a Havonában és a Paradicsomon megismerendő, a halandóit meghaladó Istenség-fogalmaitok fogják pontosítani. Az embernek halandói világegyetemi keretek között kell gondolkodnia, de ez nem jelenti azt, hogy nem

alkothat meg más, magasabb rendű keretrendszert, amelyen belül gondolatok születhetnek.

3 A világegyetemek mindenségének megértését a halandók számára megkönnyítendő úgy jelöltük meg a különböző mindenségrendi valóságszinteket, mint véges, abszonit és abszolút szinteket. Ezek közül csak az abszolút minősül korlátlanul örökkévalónak, valóban lételvi jellegűnek. Az abszonitok és a végesek a végtelenség eredeti és elsődleges abszolút valóságának származékai, módosulásai, korlátozódásai és felhígulásai.

4 A véges területei Isten örökkévaló célja folytán léteznek. A felsőbb és alsóbb rendű véges teremtmények elméleteket gyárthatnak, és így tettek eddig is, a véges dolgok

szükségességéről a mindenségrendi gazdaságban, de azok végső soron csakis azért léteznek, mert Isten így akarta. A világegyetem nem magyarázható meg, és egy véges teremtmény sem képes ésszerű magyarázattal előállni saját egyéni létéről anélkül, hogy ne hivatkozna az ősi lények, a Teremtők vagy elő-teremtők korábbi cselekedeteire és előbb-létezett akaratára.

2. A FELSŐSÉG ABSZOLÚT ALAPJA

[1] Lételvi nézőpontból semmi új sem történhet a galaxisokban, mivel a VAGYOKban eredendően meglévő teljes végtelenség örökmód jelen van a hét Abszolútban, működési társulást alkot a hármasegységekben és átviteli társulást képez a trioditákban. Az

a tény azonban, hogy a végtelenség lételvileg jelen van ezekben az abszolút társulásokban, semmiképpen sem teszi lehetetlenné új, mindenségrendi élményelviség elérését. A véges teremtményi nézőpontból a végtelenség sok olyasmit foglal magába, amely magvábanvaló, és sok olyasmit, amely inkább a jövőbeli lehetőségek rendjébe, semmint a jelenlegi ténylegességek közé tartozik.

[2] Az érték különleges elem a világegyetemi valóságban. Nem értjük, hogy bármely végtelen és isteni dolog értéke hogyan növelhető tovább. Azt viszont értjük, hogy a *jelentéstartalmak* módosíthatók, sőt talán még magasabb szintre is emelhetők a végtelen Istenség kapcsolataiban. Az élmények-

vi világegyetemek számára még az isteni értékek is a ténylegességek szintjére emelkedhetnek a valóság-jelentéstartalmak mélyebb megértésével.

3 Az egyetemes teremtés és evolúció teljes terve az összes tapasztalási szinten nyilvánvalóan a lehetségességeknek a ténylegességekké való alakulásán alapul; és ez az átváltozás éppúgy a tér-, elme- és szellempotencia területeivel függ össze.

4 A mindenségrendbeli lehetőségek ténylegesen is létezővé alakítását szolgáló, ismert módszerek szintről szintre változnak, és azok a végesben élményelvi evolúció, az abszonitban pedig élményelvi meglényegülési jellegűek. A lételvi végtelenség a mindent magába foglaló sajátságát tekintve va-

lóban korlátlan, és éppen ennek a mindent magába foglaló jellegének kell szükségszerűen tartalmaznia még az evolúciós véges tapasztalás lehetőségét is. És az ilyen élményelvi növekedés lehetősége világegyetemi ténylegességgé válik a Legfelsőbbel és a Legfelsőbben létesített triodita kapcsolatokon keresztül.

3. AZ EREDETI, A TÉNYLEGES ÉS A MAGVÁBANVALÓ

[1] Az abszolút mindenségrend fogalmi értelemben határtalan; az, hogy ennek az elsődleges valóságnak a kiterjedését és a természetét meghatározzuk, tulajdonképpen egyet jelent azzal, hogy korlátok közé szorítjuk a végtelenséget és lecsupaszítjuk az

örökkévalóság tiszta fogalmát. A végtelen-örök, az örök-végtelen eszméje kiterjedését tekintve korlátlan, tényét tekintve pedig abszolút. Az Urantián nem volt, ma sincs és nem is lesz soha a végtelenség valóságát vagy a valóság végtelenségét pontosan kifejezni képes nyelv. Az embernek, a végtelen mindenségrendben élő véges teremtménynek be kell érnie a határtalan, korlátlan, kezdet és vég nélküli létezés torz értelmezésével és durva közelítésű fogalmaival, mely létezés megértése valóban meghaladja a képességeit.

2 Az elme sohasem remélheti, hogy megragadhatja egy Abszolút fogalmát anélkül, hogy előbb meg ne próbálkozna az ilyen valóság egységének megbontásával. Az elme

minden széttartó dolog egyesítője, de e szét-tartás hiányában már nem talál olyan alapot, amelyből kiindulva értelmes fogalmak kialakításával próbálkozhatna.

3 A végtelenség elsőfajú tömbjét előbb részekre kell bontani és csak ez után próbálkozhat az ember a végtelenség megértésével. A végtelenségben létezik egység és ezt ezekben az írásokban mint a VAGYOK-ot — a teremtményelme első sarktételét — mutattuk be. Azonban egy teremtmény sohasem lesz képes megérteni, miként van az, hogy ez az egység kettősséggé, hármasegységgé és sokféleséggé alakul, miközben korlátlan egység marad. Hasonló problémával szembesül az ember, amikor a Háromság osztatlan Istenségét Isten többes megszemélyesü-

lésével összevetve szemléli.

4 Pusztán az embernek a végtelenségtől való távolsága okozza, hogy a végtelen fogalmát a nyelvben egyetlen szó fejezi ki. A végtelenség egyrészt EGYSÉG, másrészt vég és korlátok nélküli SOKFÉLESÉG. A végtelenség a véges értelmek érzékelésében a teremtményi bölcseletnek és a létező dolgok véges bölcseletének legnagyobb látszólagos ellentétét alkotja. Noha az ember szellemi természete az istenimádat tapasztalásában felér az Atyához, aki végtelen, az ember értelmi felfogóképességét a Legfelsőbb Lény fogalma azonban már teljes mértékben kimeríti. A Legfelsőbbön túl a fogalmak már egyre inkább nevek; egyre kevésbé a valóság igazi megjelölései; egyre inkább a véges meg-

értésnek a végest meghaladóra irányuló teremtményi kivetítései.

5 ¶ Az abszolút szint egyik alapfelfogásában három szakasz kikötésére van szükség:

6 1. *Az Eredeti.* Az Első Forrás és Középpont korlátlan fogalma, a VAGYOK ama forrás-megnyilatkozása, amelyből minden valóság ered.

7 ¶ 2. *A Tényleges.* A ténylegesség három Abszolútjának, a Második, a Harmadik és a paradicsomi Forrásnak és Középpontnak az egyesülése. Az Örökkévaló Fiú, a Végtelen Szellem és a Paradicsom Sziget e trioditája alkotja az Első Forrás és Középpont eredetiségének tényleges kinyilatkoztatását.

8 ¶ 3. *A Magvábanvaló.* A lehetségesség három Abszolútjának, az Istenségi, a Korlát-

lan és az Egyetemes Abszolútnak az egyesülése. A lételvi lehetségesség e trioditája képezi az Első Forrás és Középpont eredetiségének magvábanvaló kinyilatkoztatását.

9 ¶ Az Eredeti, a Tényleges és a Magvábanvaló kölcsönös egymásra hatása hozza létre a végtelenségen belül azokat a feszültségeket, melyek eredménye a minden világegyetemi növekedés lehetősége; a növekedés pedig a Hétszeres, a Legfelsőbb és a Végleges természete.

10 Az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan Abszolút társulásában a lehetségesség abszolút, míg a ténylegesség kibontakozó jellegű; a Második, a Harmadik és a paradicsomi Forrás és Középpont társulásában a ténylegesség abszolút, a lehetségesség pedig

kibontakozó jellegű; azt viszont nem állíthatjuk, hogy az Első Forrás és Középpont eredetiségében a ténylegesség vagy a lehetségesség akár létező, akár kibontakozó lenne — *az Atya van.*

[11] Időbeli nézőpontból a Tényleges az, ami volt és ami van; a Magvábanvaló az, ami kialakulóban van és ami lesz; az Eredeti pedig az, ami van. Örökkévalósági nézőpontból az Eredeti, a Tényleges és a Magvábanvaló közötti különbségek már nem ennyire nyilvánvalók. E hármas tulajdonságok a Paradicsom-örökkévalósági szinteken így nem különíthetők el. Az örökkévalóságban minden van — csak még nem minden nyilvánult meg az időben és a térben.

[12] Teremtményi nézőpontból a ténylegesség

lényegi valót jelent, a lehetségesség pedig képességet. A ténylegesség központi létezésű és kifelé, a végtelenség pereme felé terjeszkedik; a lehetségesség a végtelenség peremétől befelé halad és a minden dolog középpontjába tart. Az eredetiség először kiváltja, majd pedig egyensúlyozza a valóságátalakulás körének kettős mozgását, azaz a lehetségesekből a ténylegesekbe való átmeneteket és a létező ténylegesek magvábanvalóvá alakulását.

13 A lehetségesség három Abszolútja a mindenségrend tisztán örökkévaló szintjén működik, tehát abszolútként sohasem működnek az abszolútat el nem érő szinteken. Az alászálló valóságszinteken a lehetségesség trioditája a Véglegessel és a Legfelsőb-

bön megnyilvánult. A magvábanvaló esetleg nem válik ténylegessé egyes abszolútat el nem érő szintek egyes részein az időben, de ez a részek halmazai esetében már nem igaz. Isten akarata általánosan érvényesül, az egyénnel kapcsolatban esetleg nem mindig, az egészet tekintve viszont minden esetben.

[14] A mindenségrend létezőinek középpontja a ténylegesség trioditájában van; legyen szó szellemről, elméről vagy energiáról, mindnek a Fiú, a Szellem és a Paradicsom alkotta eme társulásban van a központja. A szellem-Fiú személyisége jelenti az alapmintát minden személyiség számára az összes világegyetemben. A Paradicsom Sziget lényegi valója olyan alapminta,

amelynek a Havona tökéletes, a felsőbb-világegyetemek pedig tökéletessé váló kinyilatkoztatását testesítik meg. Az Együttes Cselekvő egyszerre alkotja a mindenségrendi energia elme-megelevenítését, a szellemcél megfogalmazódását és az anyagi szintek mennyiség- és tértani okainak és hatásainak, valamint a szellemi szint akarati okainak és mozgató tényezőinek egységesülését. Egy véges világegyetemben, illetőleg egy véges világegyetem számára a Fiú, a Szellem és a Paradicsom a Véglegesben, illetőleg a Véglegesen működik, mivel a Véglegest a Legfelsőbb határolja és korlátozza.

15 Az ember a paradicsomi felemelkedésben a Ténylegességet (az Istenség Ténylegességét) keresi. E keresés során az ember a Le-

hetségességet (az emberi isteniség kiteljesedésének lehetőségét) fejleszti ki. A tényleges ember, a magvábanvaló ember és az örökkévaló ember egymás melletti létezését és szerves egységesülését pedig az Eredeti teszi lehetővé.

16 ¶ A mindenségrend végleges lendületes sajátsága a valóságnak a lehetségességből a ténylegességbe való folyamatos áramlásával magyarázható. Elvileg egyszer véget érhet ez az átalakulás, de ez gyakorlatilag lehetetlen, hiszen mind a Magvábanvaló, mind a Tényleges az Eredeti (a VAGYOK) körébe van kötve, és ez az azonosulás mindörökre lehetetlenné teszi a világegyetem folyamatos fejlődésének korlátozását. Bármi, ami a VAGYOK-kal azonosul, sohasem hagy-

hatja abba a fejlődést, mivel a VAGYOK magvábanvalóinak ténylegessége abszolút, és a VAGYOK ténylegeseinek lehetségessége szintén abszolút. A ténylegesek mindig új utat nyitnak az addig lehetetlen magvábanvalók létrejöttéhez — minden emberi döntés nem csak hogy új valóságot tesz ténylegessé az emberi tapasztalásban, hanem új képességet is teremt az emberi növekedésre. Az ember ott él minden gyermekben, és a morontia fejlődő lény ott lakozik az érett, Istent ismerő emberben.

[17] Állandósult növekedés sohasem alakulhat ki a mindenségrendben sehol, hiszen a növekedés alapjai — az abszolút ténylegesek — korlátlanok, továbbá a növekedési lehetőségek — az abszolút magvábanvalók —

határtalanok. Gyakorlati szempontból nézve a világegyetem bölcselői arra a következtetésre jutottak, hogy olyan dolog, hogy *vég,* nem létezik.

[18] Korlátolt nézőpontból természetesen sokféle vég létezik, sok tevékenység befejeződik, de tágabb nézőpontból, magasabb világegyetemi szintről nézve a dolgoknak nincs végük, csak az egyik fejlődési szakaszból a másikba való átmenet van. A világmindenség legalapvetőbb állandó jegyét az egyes világegyetemi, a Havona, a felsőbb-világegyetemi és a külső világegyetemi korszakok alkotják. Viszont még ezek az egymással egymásra következési viszonyban lévő alapegységek sem lehetnek többek, mint viszonylagos tájékozódási pontok az örökkévalóság

végtelen országútján.

[19] A Legfelsőbb Lény igazságának, szépségének és jóságának végső térnyerése legfeljebb csak azokat a végleges isteniségi abszonit sajátosságokat tárhatja fel a fejlődő teremtmény előtt, melyek az igazság, a szépség és a jóság fogalmi szintjén túl vannak.

4. A LEGFELSŐBB VALÓSÁG FORRÁSAI

[1] A Legfelsőbb Isten *eredeteinek* bármely értelmezését a paradicsomi Háromsággal kell kezdeni, ugyanis a Háromság eredeti Istenség, a Legfelsőbb pedig származtatott Istenség. A Legfelsőbb *növekedésének* bármely értelmezésekor figyelembe kell venni a lételvi trioditákat, mivel magukba foglalnak

minden abszolút ténylegességet és minden végtelen lehetségességet (az Első Forrással és Középponttal közösen). Az evolúciós Legfelsőbb pedig a magvábanvaló-tényleges átváltozásnak — a magvábanvalók ténylegesekké való átalakulásának — a csúcspontját és személyes akarati gócát alkotja a létezés véges szintjében, illetőleg szintjén. A két triodita, a tényleges és a magvábanvaló, magába foglalja a világegyetemi növekedési viszonyok teljes egészét.

[2] A Legfelsőbb forrása a paradicsomi Háromságban van — az örökkévaló, tényleges és osztatlan Istenségben. A Legfelsőbb elsősorban szellem-személy, és e szellem-személy a Háromságból származik. A Legfelsőbb másodsorban viszont növekedési —

evolúciós növekedési — Istenség és e növekedés a két trioditából, a ténylegesből és a magvábanvalóból ered.

3 Ha nehéz elképzelnetek, hogy a végtelen triodíták képesek a véges szinten működni, akkor vegyétek figyelembe, hogy az ő végtelenségüknek magában kell hordoznia a véges lehetségességét; a végtelenség magába foglal minden dolgot a legalacsonyabb rendű és legkorlátozottabb véges létezéstől kezdve a legmagasabb rendű és korlátlanul abszolút valóságokig.

4 Valójában nem azt nehéz felfogni, hogy a végtelenben benne foglaltatik a véges, hanem azt, hogy e végtelen ténylegesen miként is nyilvánul meg a véges számára. De a halandó emberben lakozó Gondolatigazí-

tó az egyik örök bizonyíték arra, hogy még az abszolút Isten (abszolútként) is közvetlen kapcsolatot teremthet és ténylegesen teremt még a legalacsonyabb rendű és legutolsó, sajátakarattal rendelkező világegyetembeli teremtményekkel is.

5 A ténylegest és a magvábanvalót együtt magukba foglaló triodíták a véges szinten a Legfelsőbb Lénnyel együtt nyilvánulnak meg. E megnyilatkozási eljárás egyszerre közvetlen és közvetett: közvetlen annyiban, hogy a triodita-kapcsolatok közvetlenül a Legfelsőbben tükröződnek és közvetett annyiban, hogy azok a meglényegült abszonit szint közvetítésén keresztül erednek.

6 A legfelsőbb valóság, amely teljes véges valóság, a külső tér korlátlan potenciáljai és

a minden dolog középpontjában lévő korlátlan ténylegesek közötti lendületes növekedés állapotában van. A véges területe ténylegesen így jelenik meg a Paradicsom abszonit képviselőinek és az idő Legfelsőbb Teremtő Személyiségeinek együttműködésén keresztül. A három nagy magvábanvaló Abszolút korlátozott lehetőségeinek megérését a Világmindenség Építészeinek és az ő tapasztalás-meghaladó munkatársaiknak abszonit működése biztosítja. És amint e lehetségességek egy bizonyos érettségi szintet elérnek, a Legfelsőbb Teremtő Személyiségek kiemelkednek a Paradicsomról, hogy hozzáfogjanak a kifejlődő világegyetemeknek a tényleges létezés állapotába hozásával kapcsolatos korszakos munkájukhoz.

7 A Felsőség növekedése a trioditákból

származtatható; a Legfelsőbb szellem-személye pedig a Háromságból; a Mindenható erő-előjogai azonban a Hétszeres Isten isteniség-eredményein alapulnak, míg a Mindenható Legfelsőbb erő-előjogainak a Legfelsőbb Isten szellem-személyével való társulására az Együttes Cselekvő segédkezése révén kerül sor, aki a Legfelsőbb elméjét mint társulási tényezőt biztosítja ebben az evolúciós Istenségben.

5. A LEGFELSŐBB VISZONYA A PARADICSOMI HÁROMSÁGHOZ

[1] A Legfelsőbb Lény a személyes és szellemtermészetének valóságát tekintve abszolút értelemben függ a paradicsomi Háromság lététől és tevékenységétől. Míg a Leg-

felsőbb növekedését a triodita-kapcsolat határozza meg, addig a Legfelsőbb Isten szellemszemélyisége a paradicsomi Háromságtól függ, illetőleg abból származik, amely mindig is az a tökéletes és végtelen állandóságot mutató abszolút középpont-forrás marad, mely körül a Legfelsőbb evolúciós növekedése fokozatosan kibontakozik.

[2] A Háromság működése a Legfelsőbb működésével van kapcsolatban, mert a Háromság minden (teljes) szinten működik, beleértve még a Felsőség működési szintjét is. Amint azonban a Havona korszakot lassan felváltja a felsőbb-világegyetemek korszaka, úgy a paradicsomi Istenségek gyermekeinek teremtő cselekedetei háttérbe szorítják a közvetlen teremtőként működő Háromság

észlelhető tevékenységét.

6. A LEGFELSŐBB VISZONYA A TRIODITÁKHOZ

[1] A ténylegesség trioditája a Havona utáni korszakokban továbbra is közvetlenül fog működni; a paradicsomi gravitáció az anyagi lét alapelemeire gyakorol vonzást, az Örökkévaló Fiú szellemgravitációja közvetlen hatással van a szellemlétezés alapértékeire, az Együttes Cselekvő elmegravitációja pedig csalhatatlanul ragadja meg az értelmi lét minden alapvető jelentéstartalmát.

[2] De amint a teremtő tevékenységek minden egyes színtere egyre kijjebb terjeszkedik a feltérképezetlen térben, tevékenységük és létük egyre távolabbra kerül a központi el-

helyezkedésű teremtő erők és isteni személyiségek közvetlen hatásától — az abszolút Paradicsom Szigetétől és az ott lakozó végtelen Istenségektől. Ezért a mindenségrendi létezés ezen egymást követő szintjei egyre nagyobb mértékben válnak függővé a végtelenség három Abszolút lehetségességén belül végbemenő fejlődés eredményeitől.

3 A Legfelsőbb Lény olyan mindenségrendi segédkezési lehetőségeket foglal magába, melyek nem nyilvánulnak meg egyértelműen az Örökkévaló Fiúban, a Végtelen Szellemben vagy a Paradicsom Szigetének nem-személyes valóságaiban. Mindezt az alapján jelenthetjük ki, hogy szem előtt tartjuk e három alap-ténylegesség abszolútságát, ugyanakkor a Legfelsőbb növe-

kedése nemcsak az Istenség és a Paradicsom eme ténylegességeiben nyilvánul meg, hanem az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan Abszolúton belül végbemenő fejlődésben is megjelenik.

4 ¶ A Legfelsőbb nem csak annyiban növekszik, amennyiben a fejlődő világegyetemek Teremtői és teremtményei elérik az Istenszerűséget, hanem azáltal is gyarapodik e véges Istenség, hogy a teremtmény és a Teremtő ellenőrzése alá vonja a nagy világegyetem véges lehetőségeit. A Legfelsőbb mozgása kettős: kitartóan halad a Paradicsom és az Istenség felé és átfogóan közelít a magvábanvaló Abszolútok határtalanságához.

5 A jelenlegi világegyetemi korszakban ez a

kettős mozgás a nagy világegyetem alászálló és felemelkedő személyiségeiben nyilvánul meg. A Legfelsőbb Teremtő Személyiségek és minden isteni társuk a Legfelsőbb kifelé irányuló, széttartó mozgását tükrözi, míg a hét felsőbb-világegyetemből érkező felemelkedő zarándokok a Felsőség befelé irányuló, egy pontba tartó haladását jelzik.

6 A véges Istenség mindig kettős viszonyt keres, egyrészt befelé irányulót, a Paradicsom és annak Istenségei felé tartót, másrészt kifelé irányulót, a végtelenség és a benne lévő Abszolútok felé tartót. A Teremtő Fiakban megszemélyesülő és az erőtér-szabályozókban erőként megnyilvánuló paradicsomi-teremtő isteniség hatalmas kitörése jelzi a Felsőségnek a lehetségesség terü-

leteire való óriási mértékű kiáradását, míg a nagy világegyetem felemelkedő teremtményeinek vég nélküli folyama a Felsőségnek a paradicsomi Istenséggel alkotandó egységbe való tömörülését mutatja.

7 Az emberi lények már tudják, hogy a láthatatlan mozgása néha a láthatatlannak a láthatóra gyakorolt hatásait megfigyelve érzékelhető; és mi a világegyetemben pedig már régóta tudjuk, hogy a Felsőség mozgásait és főirányait azáltal érzékelhetjük, hogy e változások visszatükröződéseit a nagy világegyetem személyiségeiben és mintáiban megfigyeljük.

8 Bár nem tudjuk biztosan, de úgy hisszük, hogy a Legfelsőbb, mint a paradicsomi Istenség véges tükröződése örök fejlődésben

halad a külső tér felé; viszont a külső tér három Abszolút magvábanvalójának korlátjaként ez a Legfelsőbb Lény örökmód a paradicsomi összetartóként igyekszik működni. És úgy tűnik, hogy e kettős mozgások felelősek a jelenlegi szervezett világegyetemekben folyó alaptevékenységek többségéért.

7. A LEGFELSŐBB TERMÉSZETE

[1] A Legfelsőbb Istenségében az Atya-VAGYOK viszonylag teljesen megszabadult a végtelenség-állapot, az örökkévalóság-lét és az abszolútság-természet jelentette korlátoktól. A Legfelsőbb Isten viszont csak azáltal szabadult meg az összes lételvi korlától, hogy egyetemes működésbeli élményelvi kötöttségeket vett magára. A tapasztalás-

ra való képesség megszerzésével a véges Isten annak tényleges használatára is szükséget érez; az örökkévalóságtól való mentesüléssel a Mindenható szembetalálja magát az idő korlátaival; a Legfelsőbb pedig csak úgy ismerhette meg a növekedést és a fejlődést mint a létezés részlegességének, a természet kiteljesítetlenségének és a lét nem-abszolútságának eredményét.

2 Mindezek szükségképp az Atya terve szerint valók, amely erőfeszítésre épülő véges fejlődést, kitartásra építő teremtményi előrelépést és hiten alapuló személyiségfejlődést határozott meg. Az Atya, miután így elrendelte a Legfelsőbb tapasztalás-evolúcióját, lehetővé tette a véges teremtmények számára, hogy létezzenek a világegyetemben és

élményelvi fejlődéssel egykor majd elérjék a Felsőség isteniségét.

3 ¶ Minden valóság, beleértve a Legfelsőbbet és még a Véglegest is, kivéve a hét Abszolút korlátlan értékeit, viszonylagos. A Felsőség ténye a paradicsomi erőn, a Fiú-személyiségen és az Együttes cselekedeten alapul, viszont a Legfelsőbb növekedése az Istenségi Abszolútban, a Korlátlan Abszolútban és az Egyetemes Abszolútban testesül meg. És a magasabb egységbe foglalódó és egyesülő Istenség — a Legfelsőbb Isten — annak a véges árnyéknak a megszemélyesülése, melyet a paradicsomi Atya, az Első Forrás és Középpont kifürkészhetetlen természetének végtelen egysége vet a nagy világegyetemre.

4 Amilyen mértékben a triodíták közvetle-

nül működnek a véges szinten, olyannyira gyakorolnak hatást a Legfelsőbbre, aki nem más, mint az Abszolút Tényleges és az Abszolút Magvábanvaló természet véges sajátságainak Istenség-összpontosulása és mindenségrendi összegződése.

5 ¶ A paradicsomi Háromságot abszolút elkerülhetetlen dolognak tekintjük; a Hét Tökéletes Szellem nyilvánvalóan Háromsági-elkerülhetetlen; a Legfelsőbb erő-elme-szellem-személyiség ténylegesülése pedig bizonyosan maga az evolúciós elkerülhetetlenség.

6 Nem úgy tűnik, hogy a Legfelsőbb Isten elkerülhetetlen volt a korlátlan végtelenségben, ugyanakkor jelenlévőnek látszik minden valóságszinten. Ő az evolú-

ciós tapasztalás összpontosítója, összegzője és összefogója, aki Istenség-természetében eredményesen egyesíti e valóságérzékelési mód eredményeit. És mindezeket láthatóan azzal a céllal teszi, hogy hozzájáruljon a Végleges Isten *elkerülhetetlen meglényegüléséhez,* az ő tapasztalást meghaladó és végesen túllépő megnyilvánulásához.

7 A Legfelsőbb Lény értékelése nem lehet teljes a forrásának, a működésének és a végzetének figyelembevétele nélkül: itt a létrejövő Háromsághoz, a tevékenység világegyeteméhez és a közvetlen beteljesülést jelentő Háromsági Véglegeshez fűződő viszonyáról van szó.

8 Az evolúciós tapasztalás összegzésének folyamatával a Legfelsőbb összekapcsolja a

végest az abszonittal, pontosan úgy, ahogy az Együttes Cselekvő elméje szerves egységbe rendezi a személyes Fiú isteni szellemiségét a paradicsomi minta megváltozhatatlan energiáival, és miként az Egyetemes Abszolút jelenléte egyesíti az Istenség tevékeny működését a Korlátlan válaszadási képességgel. Ez az egység pedig szükségképpen a minden dolog és minden lény Első Atya-Okának és Forrás-Mintájának eredeti egysége észrevétlen munkálásának kinyilatkoztatása.

9 [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az Urantián ideiglenesen állomásozó Fenséges Hírvivő hitelesítette.]

116. ÍRÁS

A MINDENHATÓ LEGFELSŐBB

HA AZ ember felismerné, hogy a Teremtői — közvetlen feljebbvalói — amellett, hogy isteniek, végesek is, és hogy az idő és tér Istene fejlődő és nem-abszolút Istenség, akkor az időleges egyenlőtlenségekből eredő következetlenségek többé már nem lennének vallási szempontból alapvető és látszólagos ellentmondások. A vallásos hit többé nem alacsonyodna le a szerencsések önelégültségének támogatására, mely eközben csak arra szolgál, hogy a sztoikus beletörődésben megerősítse a társadalmi nélkülözés szerencsétlen áldozatait.

2 A Havona páratlanul tökéletes szféráit vizsgálva egyszerre tűnik ésszerűnek és okszerűnek, hogy mindez egy tökéletes, végtelen és abszolút Teremtő munkája. Azonban ugyanez az érv és következetesség arra kényszerít minden őszinte lényt, hogy az urantiai zavarokat, tökéletlenségeket és igazságtalanságokat szemlélve arra a következtetésre jusson, hogy a ti világotokat olyan Teremtők alkották meg és irányították, akik nem érték el az abszolút szintjét, akik végtelenelőttiek és a tökéletestől különbözők voltak.

3 ¶ Az élményelvi növekedés teremtmény-Teremtő társulási viszonyt foglal magába — az Isten és az ember társulása ez. A növekedés az élményelvi Istenség ismertetőjegye:

a Havona nem növekedett; a Havona van és mindig is volt; lételvi, miként a forrását képező örökkévaló Istenek. Mindazonáltal növekedés jellemzi a nagy világegyetemet.

4 A Mindenható Legfelsőbb élő, és erejében és személyiségében fejlődő Istenség. Az ő jelenlegi tere, a nagy világegyetem szintén erőben és személyiségben növekvő vidék. Beteljesülése a tökéletesség, de jelenlegi tapasztalása a növekedés és a tökéletlen állapot elemeit foglalja magába.

5 ¶ A Legfelsőbb Lény elsősorban a központi világegyetemben mint szellemszemélyiség működik; másodsorban a nagy világegyetemben mint Mindenható Isten, a hatalom személyisége. A Legfelsőbb harmadlagos működése a világmindenségben ma

még lappangó, kizárólag egyfajta ismeretlen elme-potenciálként van meg. Senki sem tudja, hogy a Legfelsőbb Lénynek ez a harmadik fejlődése mit fog hozni. Néhányan úgy gondolják, hogy amikor a felsőbb-világegyetemek eljutnak a fény és élet korszakába, akkor a Legfelsőbb az Uverszáról mint a nagy világegyetem mindenható és élményelvi ura lép működésbe, és egyúttal kiteljesedik hatalmában mint a külső világegyetemek mindenható-felettije. Mások úgy vélik, hogy a Felsőségnek ez a harmadik szakasza magával hozza a harmadik szintű Istenségmegnyilatkozást. Bizonyosat azonban egyikünk sem tud.

1. A LEGFELSŐBB ELME

[1] Minden fejlődő teremtményi személyiség tapasztalása a Mindenható Legfelsőbb tapasztalásának egy szakasza. A felsőbb-világegyetemek minden egyes fizikai szelvényének értelmes alárendelése a Mindenható Legfelsőbb növekvő felügyeletének része. Az erő és a személyiség teremtő egységbe rendeződése a Legfelsőbb Elme alkotó készteté-sének része és ez a valódi lényege a Legfelsőbb Lényben megjelenő egység evolúciós növekedésének.

[2] A Felsőség erő- és személyiség-sajátosságainak egyesülése a Legfelsőbb Elme működése; és a Mindenható Legfelsőbb kifejlődésének eredménye az egy egyesült és személyes Istenség lesz — és nem az isteni sajá-

tosságok valamiféle lazán szervezett társulása. Általános értelemben véve elmondható, hogy nem lesz Mindenható a Legfelsőbb nélkül, és nem lesz Legfelsőbb a Mindenható nélkül.

3 Az evolúciós korszakok során a Legfelsőbb fizikai erőterének potenciálját a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító birtokolja, az elme-potenciál pedig a Hét Tökéletes Szellemnél van. A Végtelen Elme a Végtelen Szellem működése; a mindenségrendi elme a Hét Tökéletes Szellem segédkezése; a Legfelsőbb Elme jelenleg a nagy világegyetemi összhangteremtődésben és a Hétszeres Isten kinyilatkoztatásának és elérésének működési társulásában formálódik.

4 ¶ A tér-idő elme, a mindenségrendi el-

me különbözőképpen működik a hét felsőbb-világegyetemben, de valamilyen ismeretlen módon összehangolódik a Legfelsőbb Lényben. A nagy világegyetem Mindenható felügyelete nem kizárólag fizikai és szellemi jellegű. A hét felsőbb-világegyetemben elsősorban anyagi és szellemi, de vannak a Legfelsőbbnek egyaránt értelmi és szellemi jelenségei is.

5 Valójában kevesebbet tudunk a Felsőség elméjéről, mint e kifejlődő Istenség bármelyik más jellemzőjéről. A Felsőség elméje megkérdőjelezhetetlenül tevékeny szerte a nagy világegyetemben és úgy gondoljuk, hogy rendelkezik a világmindenségi működés kiteljesedésének lehetőségével, melynek mértéke óriási. Egyet viszont tudunk: Noha

a fizikai lényeg elérheti a kiteljesedett növekedést, és míg a szellem eljuthat a tökéletes fejlődés szintjére, az elme sohasem áll meg a fejlődésben — ez a végtelen fejlődés élményelvi módja. A Legfelsőbb élményelvi Istenség, és ezért sohasem éri el az elme-kiteljesedés végét.

2. A MINDENHATÓ ÉS A HÉTSZERES ISTEN

[1] A Mindenható világegyetemi erőtér-jelenlétének megjelenése az evolúciós felsőbb-világegyetemi magas teremtőknek és szabályozóknak a mindenségrendi eseménytérben való megjelenésével jár együtt.

[2] A Legfelsőbb Isten szellem- és személyiség-sajátosságai a paradicsomi Háromság-

tól erednek, de hatalmának megtestesülését a Teremtő Fiak, a Nappalok Elődei és a Tökéletes Szellemek tevékenységei jelentik, akiknek együttes cselekedetei alkotják az ő, mint a hét felsőbb-világegyetem feletti és a hét felsőbb-világegyetembeli mindenható ura növekvő hatalmának forrását.

3 ¶ A korlátlan paradicsomi Istenséget nem érthetik meg a tér és az idő fejlődő teremtményei. Az örökkévalóság és a végtelenség a tér-idő teremtmények által fel nem fogható istenség-valósági szintet jelent. Az istenség végtelensége és a főhatalom abszolútsága a paradicsomi Háromság sajátsága, és a Háromság a halandó ember felfogóképességét némiképp meghaladó valóság. A tér-idő teremtményeknek rendelkezniük kell eredet-

tel, viszonyulásokkal és végzettel annak érdekében, hogy felfoghassák a világegyetemi összefüggéseket és megérthessék az isteniségi jelentéstartalom-értékeket. Ezért mérsékli vagy egyéb módon korlátozza a paradicsomi Istenség az isteniség Paradicsomon kívüli megszemélyesülését, így hozva létre a Legfelsőbb Teremtőket és társaikat, akik mind egyre távolabbra és távolabbra viszik el az élet fényét annak paradicsomi forrásától egészen addig, amíg az a legtávolabbi és legcsodálatosabb formában az alászállt Fiak földi életében meg nem jelenik az evolúciós világokon.

[4] Ez a Hétszeres Isten eredete, akinek egymást követő szintjeivel a halandó ember a következő sorrendben találkozik:

5 1. A Teremtő Fiak (és Alkotó Szellemek).

6 2. A Nappalok Elődei.

7 3. A Hét Tökéletes Szellem.

8 4. A Legfelsőbb Lény.

9 5. Az Együttes Cselekvő.

10 6. Az Örökkévaló Fiú.

11 7. Az Egyetemes Atya.

12 ¶ Az első három szintet a Legfelsőbb Teremtők alkotják; az utolsó három szintet a paradicsomi Istenségek jelentik. Közöttük a Legfelsőbb mindig mint a paradicsomi Háromság élményelvi szellem-megszemélyesülése és mint a paradicsomi Istenségek teremtő gyermekeinek evolúciós mindenható hatalmának élményelvi góca jelenik meg. A Legfelsőbb Lény az Istenség leg-

teljesebb megnyilatkozása a hét felsőbb-világegyetem és a jelenlegi világegyetemi korszak számára.

[13] A halandói okszerű gondolkodás alapján talán levezethető, hogy a Hétszeres Isten első három szintje együttes cselekedeteinek élményelvi újraegyesítése megfelel a paradicsomi Istenség szintjének, de ez mégsem így van. A paradicsomi Istenség *lételvi* Istenség. A Legfelsőbb Teremtők a hatalmuk és személyiségük isteni egységében az *élményelvi* Istenség új hatalom-potenciálját alkotják és fejezik ki. És ez az élményelvi hatalom-potenciál feltétlenül és elkerülhetetlenül egyesül a Háromsági eredetű élményelvi Istenséggel — a Legfelsőbb Lénnyel.

[14] A Legfelsőbb Isten nem a paradicsomi

Háromság, és ő nem is azonos semelyik felsőbb-világegyetemi Teremtővel, sem az ő összességükkel, akiknek működési tevékenységei ténylegesen létrehozzák az ő kialakuló mindenható hatalmát. A Legfelsőbb Isten, lévén Háromsági eredetű, az evolúciós teremtmények számára erő-személyiségként kizárólag a Hétszeres Isten első három szintjének összehangolt működésében nyilatkozik meg. A Mindenható Legfelsőbb éppen most jelenik meg a térben és időben a Legfelsőbb Teremtő Személyiségek tevékenységein keresztül, éppen úgy, ahogy az Együttes Cselekvő életre lobbant az örökkévalóságban az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú akarata szerint. A Hétszeres Isten első három szintjének eme lényei a Minden-

ható Legfelsőbb hatalmának igazi természetét és forrását alkotják; ezért kell mindörökre kísérniük és megtartaniuk az ő igazgatási cselekedeteit.

3. A MINDENHATÓ ÉS A PARADICSOMI ISTENSÉG

1 A paradicsomi Istenségek nemcsak közvetlenül tevékenykednek gravitációs köreikben a nagy világegyetemben, hanem különböző közvetítőkön és egyéb megnyilatkozásokon keresztül is működnek, úgymint:

2 1. *A Harmadik Forrás és Középpont elme-összpontosulásai.* Az energia és a szellem véges területeit szó szerint az Együttes Cselekvő elme-jelenlétei tartják össze. Ez így igaz a helyi világegyetemi Alkotó Szel-

lemtől kezdve a felsőbb-világegyetemi Tükröző Szellemeken keresztül a nagy világegyetem Tökéletes Szellemeiig. Az ezen értelmi gócokból kiáradó elmekörök alkotják a teremtmények választási lehetőségeinek mindenségrendi színterét. Az elme nem más, mint a teremtmények és a Teremtők által oly könnyen alakítható rugalmas valóság; ez az anyagot és a szellemet összekötő élő kapocs. A Harmadik Forrás és Középpont elmeadománya egyesíti a Legfelsőbb Isten szellemszemélyét az evolúciós Mindenható élményelvi hatalmával.

3 ¶ 2. *A Második Forrás és Középpont személyiségi kinyilatkoztatásai.* Az Együttes Cselekvő elme-jelenlétei egyesítik az isteniségi szellemet az energia-mintával. Az

Örökkévaló Fiúnak és az ő paradicsomi Fiainak az alászállási megtestesülései egyesítik, ténylegesen eggyé kapcsolják a Teremtő isteni természetét a teremtmény fejlődő természetével. A Legfelsőbb egyaránt teremtmény és teremtő; ennek lehetőségéről az Örökkévaló Fiú és a mellé-, valamint alárendelt Fiainak alászállási cselekedetei tesznek kinyilatkoztatást. Az alászálló-fiak rendjei, a Mihályok és az Avonalok ténylegesen is fejlesztik isteni természetüket azokkal az eredeti teremtményi jegyekkel, melyeket az evolúciós világokon az adott teremtményi lét megélésekor tettek a magukévá. Amikor az isteniség hasonlatossá válik az emberiséghez, akkor e kapcsolatban benne rejlik annak lehetősége is, hogy az emberiség iste-

nivé válik.

4 ¶ 3. *Az Első Forrás és Középpont bennlakozó jelenlétei.* Az elme energia-visszahatásokkal egyesíti a szellem-okozatokat; az alászállási segédkezés egyesíti az isteniségi leszállást a teremtményi felemelkedéssel; és az Egyetemes Atya bennlakozó szilánkjai ténylegesen egyesítik a fejlődő teremtményeket Istennel a Paradicsomon. Az Atyának sok olyan jelenléte van, amely számos személyiség-rendbe költözik, és a halandó emberben az Isten ezen isteni szilánkjai a Gondolatigazítók. A Titkos Nevelők olyanok az emberi lények számára, mint a paradicsomi Háromság a Legfelsőbb Lény számára. Az Igazítók abszolút alapok, és abszolút alapokra építkezve a szabad akarat választása sze-

rint képes kialakítani örökkévaló jellegű isteni valóságot, végleges rendű természetet az ember esetében és Istenség-természetet a Legfelsőbb Isten esetében.

5 ¶ A paradicsomi rendbe tartozó fiak teremtményi alászállásai képessé teszik ezeket az isteni Fiakat személyiségük gazdagítására a világegyetemi teremtmények tényleges természetének megszerzése útján, míg az ilyen alászállások bizton kinyilatkoztatják maguknak a teremtményeknek az isteniség elérésének paradicsomi útját. Az Egyetemes Atya Igazító-adományai képessé teszik őt arra, hogy a sajátakarattal bíró teremtmények személyiségét a magáévá tegye. És mindezeken a kapcsolatokon keresztül az Együttes Cselekvő a véges világegyete-

mekben nem más, mint az elme-segédkezés mindig-jelenlévő forrása, melynek révén e tevékenységek lezajlanak.

[6] Így és számos egyéb módon vesznek részt a paradicsomi Istenségek az idő evolúcióiban, amint azok megnyilvánulnak a tér keringő bolygóin, és amint a teljes evolúció Legfelsőbb személyiségi eredményének megjelenésében elérik tetőpontjukat.

4. A MINDENHATÓ ÉS A LEGFELSŐBB TEREMTŐK

[1] A Legfelsőbb Egész egysége a véges részek fokozatos egyesülésének függvénye; a Legfelsőbb tényleges megjelenése éppen a felsőségi tényezőknek ebből az egyesüléséből származik, illetőleg jön létre — a teremtők-

ből, a teremtményekből, az értelmekből és a világegyetemi energiákból.

2 ¶ Azokban az időkben, amikor a Felsőség főhatalmának kifejlődése zajlik, a Legfelsőbb mindenható hatalma a Hétszeres Isten isteniségi cselekedeteitől függ, ugyanakkor érzékelhetően szoros kapcsolat van a Legfelsőbb Lény és az Együttes Cselekvő, valamint az ő elsődleges személyiségei, a Hét Tökéletes Szellem között. A Végtelen Szellem, mint az Együttes Cselekvő számos különböző módon működik, melyek kiegészítik az evolúciós Istenség befejezetlenségét és nagyon szoros kapcsolatot tart fenn a Legfelsőbbel. E szoros kapcsolatban bizonyos mértékig mind a hét Tökéletes Szellem osztozik, de különösen igaz ez a Hetedik Tö-

kéletes Szellemre, aki a Legfelsőbb nevében szól. Ez a Tökéletes Szellem valóban ismeri a Legfelsőbbet — személyes kapcsolatban áll vele.

3 A teremtés felsőbb-világegyetemi rendje felvázolásának korai szakaszában a Tökéletes Szellemek csatlakoztak az ősi Háromsághoz a negyvenkilenc Tükröző Szellem közös megteremtésére, és ezzel párhuzamosan a Legfelsőbb Lény a paradicsomi Háromságnak és a paradicsomi Istenség alkotó gyermekeinek együttes cselekedeteit végigvivőként teremtően működött. Ekkor jelent meg Madzseszton és a Legfelsőbb Elme mindenségrendi jelenlétét azóta gyűjti egy pontba, a Tökéletes Szellemek pedig a mindenségrendi elme messzire elérő segédkezésének for-

rás-központjaiként folytatják tevékenységüket.

4 A Tökéletes Szellemek azonban továbbra is felügyelik a Tükröző Szellemeket. A Hetedik Tökéletes Szellem (a központi világegyetemből folytatott orvontoni felügyeleti tevékenysége keretében) személyes kapcsolatban áll az Uverszán tartózkodó hét Tükröző Szellemmel (és felettük felügyeletet gyakorol). Ezekben a felsőbb-világegyetemközi és felsőbb-világegyetemen belüli szabályozási és irányítási tevékenységekben tükröző-működési kapcsolatban van az ő fajtájának megfelelő Tükröző Szellemekkel, akik az egyes felsőbb-világegyetemi központi székhelyeken találhatók.

5 Ezek a Tökéletes Szellemek nemcsak a

Felsőség főhatalmának támogatói és kiegészítői, hanem ennek folytán közvetlenül érdekeltek a Legfelsőbb alkotó céljaiban is. Általában igaz, hogy a Tökéletes Szellemek együttes teremtései anyagi látszatú rendbéliek (erőtér-irányítók, stb.), míg az ő egyedi teremtéseik a szellemi rendhez tartoznak (szupernáfok, stb.). Amikor azonban a Tökéletes Szellemek a Legfelsőbb Lény akaratából és rendeltetése miatt *együttesen* létrehozták a Hét Világkör Szellemet, megemlítendő, hogy ennek az alkotó cselekedetnek az eredménye szellemi természetű, és nem anyagi vagy anyagi látszatú.

6 ¶ És miként a Tökéletes Szellemek esetében a felsőbb-világegyetemekben, úgy van ez ezen óriási teremtésösszességeknek a hár-

mas uraival — a Nappalok Elődeivel. A Háromsági igazságosság-ítélkezésnek ezek a megszemélyesülései az időben és a térben azok a szilárd területek, amelyek a Legfelsőbb mindenható hatalmának mozgásba hozásához szükségesek, s amelyek hétszeres gócpontként szolgálnak a háromsági fennhatóság evolúciójához az idő és a tér mezőiben. A Paradicsom és a fejlődő világok között félúton lévő előnyös helyzetükből e Háromsági eredetű urak mindkét módon látnak, mindkét módon tudnak és mindkét módon összehangolnak.

7 ¶ De a helyi világegyetemek az igazi kutatóállomások, ahol kidolgozzák az elme-kísérleteket, a csillagrendszertani küldetéseket, az isteniségi kibontakozásokat és azokat

a személyiségfejlődéseket, amelyek, miután mindenségrendi értelemben teljessé váltak, azokat a tényleges alapokat alkotják, melyeken a Legfelsőbb végrehajtja az istenségi evolúciót tapasztalásban és tapasztalás révén.

8 A helyi világegyetemekben még a Teremtők is fejlődnek: az Együttes Cselekvő jelenléte az élő erőtér-gócból egy Világegyetemi Anyaszellem isteni személyiségének rendjévé fejlődik; a Teremtő Fiú a lételvi paradicsomi isteniség természetéből a legfelsőbb főhatalom élményelvi természetéig jut el a fejlődésben. A helyi világegyetemek az igazi evolúció kiindulási pontjai, azoknak a jóhiszemű, tökéletlen személyiségeknek a megszületési helyei, akik fel vannak

ruházva azzal a szabad választási lehetőséggel, hogy annak a személyiségnek a társteremtőivé váljanak, akivé lenniük kell.

9 Az Ítélkező Fiak az evolúciós világokba való alászállásaik során olyan jellemvonásokat szereznek meg, amelyek a paradicsomi isteniséget fejezik ki az anyagi emberi természet legmagasabb szellemi értékeivel való tapasztalati egyesülésben. És az ilyen és más jellegű alászállásokon keresztül a Mihály Teremtők hasonlóképpen szert tesznek azokra a jellemvonásokra és mindenségrendi világlátásra, amellyel az ő tényleges helyi világegyetemi gyermekeik rendelkeznek. Az ilyen Tökéletes Teremtő Fiak megközelítik a legfelsőbbet el nem érő tapasztalás kiteljesítését; és amikor az ő helyi világegyetemi

főhatalmuk olyan mértékben kiterjed, hogy társként befogadják az Alkotó Szellemeket, akkor elmondható, hogy megközelítik a felsőség határait az evolúciós nagy világegyetem jelenlegi potenciáljain belül.

10 Az embernek az Isten megtalálásához új utakat mutató alászállott Fiak valójában nem teremtik meg ezeket az isteniség-elérési ösvényeket; sokkal inkább megvilágítják azokat az örök fejlődési útvonalakat, amelyek a Legfelsőbb jelenlétén keresztül elvezetnek a paradicsomi Atya személyéhez.

11 A helyi világegyetem azoknak a személyiségeknek a kiindulási helye, akik a legtávolabb állnak Istentől, és akik ennélfogva a legnagyobb mértékű szellemi felemelkedést tapasztalhatják meg a világegyetem-

ben, akik saját maguk teremtését társteremtőként a legnagyobb mértékben tapasztalhatják meg. Ugyanezek a helyi világegyetemek egyúttal a lehető legalaposabb tapasztalás lehetőségét nyújtják az alászálló személyiségeknek, akik így valami olyat érnek el, amely a számukra éppolyan fontos, mint a fejlődő teremtmény számára a paradicsomi felemelkedés.

12 ¶ Úgy tűnik, hogy a halandó emberre szükség van a Hétszeres Isten teljes működéséhez, mivel ez az isteniségi csoport a Legfelsőbb tényleges megjelenésében éri el a csúcspontját. Számos olyan egyéb világegyetemi személyiségrend létezik, akik éppily szükségesek a Legfelsőbb mindenható hatalmának kifejlődéséhez, de mivel ez a be-

számoló az emberi lények tanítására szolgál, ezért a Hétszeres Isten kifejlődésében közrejátszó tényezők közül leginkább a halandó emberrel kapcsolatos bemutatását tartalmazza.

5. A MINDENHATÓ ÉS A HÉTSZERES SZABÁLYOZÓK

1 Eddig beszámoltunk a Hétszeres Istennek a Legfelsőbb Lényhez fűződő kapcsolatáról, és mindebből már megérthető, hogy a Hétszeres magába foglalja a nagy világegyetem szabályozóit éppúgy, mint a teremtőit. A nagy világegyetem teremtői közé tartoznak a következők:

2 1. A Fizikai Főszabályozók.

3 2. A Legfőbb Erőtér-központok.

4 3. A Legfelsőbb Erőtér-irányítók.

5 4. A Mindenható Legfelsőbb.

6 5. A Cselekvő Isten — a Végtelen Szellem.

7 6. A Paradicsom Szigete.

8 7. A Paradicsom Forrása — az Egyetemes Atya.

9 E hét csoport működésileg nem választható el a Hétszeres Istentől és ennek az Istenség-társulásnak a fizikai-szabályozói szintjét alkotja.

10 ¶ Az energiának és a szellemnek a szétválását (melynek eredete az Örökkévaló Fiú és a Paradicsom Sziget közös jelenléte) felsőbb-világegyetemi értelemben az jelképezte, amikor a Hét Tökéletes Szellem egységben hozzáfogott első közös teremtő csele-

kedetéhez. Ezzel a történéssel együtt jelent meg a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító. Ezzel egyidejűleg a Tökéletes Szellemek szellemi körei ellenpontot képezve különváltak az erőtér-irányítói felügyeleti fizikai tevékenységektől, és azon nyomban megjelent a mindenségrendi elme, mint az anyag és a szellem összehangolásáért felelős új tényező.

11 A Mindenható Legfelsőbb a nagy világegyetem fizikai erőterének felügyelőjévé fejlődik. Úgy tűnik, hogy a jelen világegyetemi korszakban ez a fizikai erőtér-potenciál a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányítóban összpontosul, akik a rögzített elhelyezkedésű erőtér-központokon keresztül és a fizikai szabályozók mozgásban lévő jelenlétein keresztül működnek.

12 ¶ Az idő-világegyetemek nem tökéletesek; a tökéletesség az ő beteljesülésük. A tökéletesség elérése iránti küzdelem nem csak az értelmi és a szellemi szinten folyik, hanem az energia és az anyagtömeg fizikai szintjén is. A hét felsőbb-világegyetemnek a fény és élet korszakába való eljutása feltételezi, hogy előzőleg elérik a biztonságos fizikai egyensúlyi állapotot is. És az is gyanítható, hogy az anyagi egyensúly végső elérése a Mindenható fizikai szabályozásának befejeződött fejlődését fogja jelezni.

13 A világegyetem-építés kezdetén még a paradicsomi Teremtők is elsősorban az anyagi egyensúllyal foglalkoznak. A helyi világegyetemi minta formájának kialakulása nem kizárólag az erőtér-központok tevé-

kenységének eredménye, hanem az Alkotó Szellem tér-jelenlétének is. És a helyi világegyetem építésének e korai időszakaiban a Teremtő Fiú kevéssé érthető anyagi-szabályozási sajátosságokat mutat, és székhelybolygóját addig nem hagyja el, amíg a helyi világegyetem nagybani egyensúlya ki nem alakult.

14 ¶ Végeredményben minden energia érzékeny az elmére, és a fizikai szabályozók az elme-Isten gyermekei, aki pedig a paradicsomi minta megelevenítője. Az erőtér-irányítók értelmi képességüket szüntelenül az anyagi szabályozás feladatának végzésére fordítják. Az energiaviszonyok és az anyagtömeg-mozgások fölötti fizikai uralom megszerzése érdekében folytatott küz-

delmük addig nem ér véget, amíg végső győzelmet nem aratnak az ő örök tevékenységi területeiket alkotó energiák és anyagtömegek felett.

15 Az idő és tér szellemküzdelmei összefüggésbe hozhatók a szellem anyag feletti uralmának kialakulásával a (személyes) elme közvetítése révén; a világegyetemek fizikai (nem-személyes) evolúciója kapcsolatban van a mindenségrendi energia és a szellemi felügyelet alá tartozó egyensúlyi elmeelvek közötti összhang megteremtésével. A teljes nagy világegyetem teljes evolúciójának lényege az energia-szabályozó elmének és a szellem összehangolta értelemnek a személyiség-egyesítése, és ez a Legfelsőbb mindenható hatalmának teljes megjelenésében

nyilatkoztatik ki.

16 A lendületes egyensúlyi állapotba való eljutás nehézsége a növekedő mindenségrend tényében rejlik. A fizikai teremtésrészek létrehozott köreit folyamatosan veszélyezteti az új energiának és az új anyagtömegnek a megjelenése. Egy növekvő világegyetem még kialakulatlan világegyetem; ennélfogva a mindenségrendi egésznek egyetlen része sem juthat valódi egyensúlyba addig, amíg az idő teljessége tanúja nem lesz a hét felsőbb-világegyetem anyagi kiteljesedésének.

17 A fény és élet korszakába eljutott világegyetemekben már nem történnek nagyobb jelentőségű fizikai események. Már megvalósult az anyagi teremtésösszesség feletti viszonylag tökéletes uralom; már csak a végle-

gesen kialakult világegyetemek és a kifejlődő világegyetemek közötti viszonyból eredő problémák megoldása jelent kihívást a Világegyetemi Erőtér-irányítók számára. De ezek a problémák fokozatosan megszűnnek az új teremtő tevékenység mértékének csökkenésével, amint a nagy világegyetem egyre inkább megközelíti az evolúciós kifejeződés tetőpontját.

6. A SZELLEM IRÁNYÍTÓ JELLEGE

1 Az evolúciós felsőbb-világegyetemekben az energia-anyag a meghatározó, kivéve a személyiség területeit, ahol is az elme közvetítésével a szellem küzd az uralomért. Az evolúciós világegyetemek célja az energia-anyag legyőzése az elme révén, az elme és a

szellem összehangolása, és mindezek a személyiség alkotó és egyesítő jelenlétében történnek. A személyiség vonatkozásában így rendelődnek alá a fizikai rendszerek; így rendelődnek mellé az elmerendszerek; és így válnak irányítóvá a szellemrendszerek.

2 A hatalom és a személyiség ilyen egyesülése a Legfelsőbben és mint a Legfelsőbb fejeződnek ki az istenségszinteken. Ám a szellemi egyeduralom tényleges kifejlődése olyan növekedés, amelyről a nagy világegyetem Teremtőinek és teremtményeinek szabad akaratú cselekedetei tesznek bizonyságot.

3 ¶ Az abszolút szinteken az energia és a szellem egy. De azon nyomban, ahogy ezektől az abszolút szintektől eltávolodunk, kü-

lönbségek jelennek meg, és amint az energia és a szellem a tér irányában távolodik a Paradicsomtól, egyre növekszik a közöttük lévő űr, és a helyi világegyetemekben már teljesen elkülönülnek. Többé már nem azonosak, még csak nem is hasonlók, és az elmének kell közbeavatkoznia a különbség áthidalása érdekében.

4 ¶ Az, hogy az energia a szabályozó személyiségek tevékenysége folytán irányítható, nyilvánvalóvá teszi, hogy az energia érzékeny az elmetevékenységre. Az, hogy az anyagtömeg ugyanezen szabályozó entitások tevékenysége révén biztos egyensúlyba hozható, azt mutatja, hogy az anyagtömeg érzékeny a rendteremtő elmejelenlétre. Az pedig, hogy maga a szellem az akarattal ren-

delkező személyiségben az elmén keresztül arra törekedhet, hogy uralmat szerezzen az energia-anyag felett, világossá teszi a teljes véges teremtésösszesség magvábanvaló egységét.

5 Kölcsönös függőség jellemzi a világegyetemek mindenségében lévő összes erőt és személyiséget. A Teremtő Fiak és az Alkotó Szellemek a világegyetemek szervezésében függenek az erőtér-központoktól és a fizikai szabályozóktól; a Legfelsőbb Erőtér-irányítók nem teljesek a Tökéletes Szellemek felügyelete nélkül. Egy emberi lényben a fizikai élet rendszere, részlegesen, válaszol a (személyes) elme parancsaira. Maga ez az elme pedig a céltudatos szellemi vezetés hatása alá kerülhet, és ennek az evolúciós fejlő-

désnek az eredménye a Legfelsőbb egy újabb gyermekének létrejötte, a sokféle mindenségrendi valóság egy új, személyi egyesülése.

6 És miként a részekkel, úgy van ez az egésszel is; a Felsőség szellem-személyének szüksége van a Mindenható evolúciós hatalmára az Istenség kiteljesítéséhez és a Háromsági társulási beteljesülés eléréséhez. Az erőfeszítést az idő és a tér személyiségei fejtik ki, de ennek az erőfeszítésnek a betetőzése és beteljesedése a Mindenható Legfelsőbb cselekedete. És mivel az egész növekedése így a részek együttes növekedésének teljessé válása, ezért ebből hasonlóképpen következik, hogy a részek evolúciója nem más, mint az egész célirányos növekedésének szelvé-

nyesült tükröződése.

7 A Paradicsomon a monota és a szellem olyan, mintha egy lenne — kizárólag a megnevezésükben különböztethetők meg. A Havonában az anyag és a szellem ugyan megkülönböztethetően eltér egymástól, ugyanakkor eredendően összhangban vannak. A hét felsőbb-világegyetemben azonban már nagy a különbség; nagy eltérés van a mindenségrendi energia és az isteni szellem között; ennélfogva az elmeműködésnek több tapasztalásbeli lehetősége van a fizikai minta és a szellemi célok összehangolására és tényleges egyesítésére. A tér időben fejlődő világegyetemeiben az isteniség nagyobb mértékben csökken, bonyolultabb problémákat kell megoldani, és több lehe-

tőség adódik a tapasztalatszerzésre a problémamegoldás során. És ez az egész felsőbb-világegyetemi helyzet egy nagy evolúciós életteret hoz létre, amelyben a mindenségrendi tapasztalásnak a lehetősége éppúgy megadatik a teremtménynek, mint a Teremtőnek — még a Legfelsőbb Istenségnek is.

8 Az abszolút szintek lételvi szellemi uralma evolúciós tapasztalássá válik a véges szinteken és a hét felsőbb-világegyetemben. És ebben a tapasztalásban egyformán osztozik minden létező, a halandó embertől a Legfelsőbb Lényig. Mindenki törekszik, személyesen törekszik az előrehaladásra; mindenki részt vesz, személyesen részt vesz a beteljesülésben.

7. A NAGY VILÁGEGYETEM ÉLŐ SZERVEZETE

[1] A nagy világegyetem nem pusztán pazar fizikai, fenséges szellemi és értelmi jelentőségű anyagi teremtésösszesség, hanem nagyszerű és érzékenyen viselkedő élő szervezet is. Tényleges élet lüktetése szövi át az együttrezgő mindenségrend hatalmas teremtésösszességének rendszerét. A világegyetemek fizikai valósága a Mindenható Legfelsőbb felfogható valóságát jelképezi; és ezt az anyagi és élő szervezetet értelemkörök hatják át, éppen úgy, ahogy az emberi testet érzőideg-hálózat járja át. Ezt a fizikai világegyetemet olyan energiapályák hálózzák be, melyek eredményesen hozzák mozgásba az anyagi teremtésösszességet, éppen

úgy, ahogy a hasznosítható tápenergia-részek az emberi testet táplálják és ellátják energiával a keringési rendszerben. A hatalmas világegyetem sincs híján olyan nagyszerű felügyeleti összhangteremtő központoknak, melyek az emberi szervezet kifinomult vegyi szabályozórendszeréhez hasonlíthatók. Bárcsak ismernétek valamennyire az erőtér-központok természettanát, akkor a lényegi hasonlatosságot felhasználva sokkal többet mondhatnánk el a fizikai világegyetemről.

[2] Nagymértékben hasonlóan ahhoz, ahogyan a napenergiának az élet fenntartásában betöltött szerepét értelmezik a halandók, úgy van ráutalva a nagy világegyetem az anyagi működés és a mindenségrendi

térmozgások fenntartásához szükséges, az alsó-Paradicsomból kiáradó kifogyhatatlan energiákra.

[3] A halandók elmét kaptak, amellyel tudatosíthatják ön-azonosságukat és személyiségüket; és az elme — még a Legfelsőbb Elme is — a véges teljességének adományoztatott, s ezáltal a mindenségrend e megjelenő személyiségének szelleme örökkön az energia-anyag fölötti uralom megszerzésére tör.

[4] A halandó ember érzékeny a szellemi útmutatásra, éppen úgy, ahogy a nagy világegyetem érzékenyen válaszol az Örökkévaló Fiú kiterjedt szellem-gravitációs vonzására, a véges tér-idő mindenségrend teljes teremtésösszessége örökkévaló szellemi értékeinek egyetemes anyagfeletti összetartó

erejére.

5 Az emberi lények képesek örökké tartó önazonosulásra a teljes és elpusztíthatatlan világegyetemi valósággal — képesek az emberben lakozó Gondolatigazítóval való eggyé kapcsolódásra. A Legfelsőbb hasonlóképpen örökmód függ az Eredeti Istenség, a paradicsomi Háromság abszolút állandóságától.

6 Az embernek a paradicsomi tökéletesség elérésére való késztetése, az Isten elérése utáni törekedése igaz isteniség-feszültséget kelt az élő mindenségrendben, amely csak egy halhatatlan lélek kifejlődésével oldódhat fel; ez zajlik az egyes halandó teremtmény tapasztalásában. De amint a nagy világegyetemben minden teremtmény és minden Teremtő hasonlóképpen az Isten és az isteni

tökéletesség elérésére törekszik, akkor olyan mértékű mindenségrendi feszültség keletkezik, amely csak úgy oldódhat fel, hogy létrejön a mindenható erő és az összes teremtmény megjelenő Istene szellem-személyének fenséges rendezett egésze, a Legfelsőbb Lény.

7 [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az Urantián ideiglenesen állomásozó Fenséges Hírvivő hitelesítette.]

117. ÍRÁS

A LEGFELSŐBB ISTEN

AMILYEN mértékben megcselekedjük az Isten akaratát, legyünk bármilyen világegyetemi besorolási szinten is, éppen olyan mértékben válik egy fokkal ténylegesebbé a Legfelsőbb mindenható potenciálja. Az Isten akarata nem más, mint az Első Forrás és Középpont célja, amint az a három Abszolútban lehetőségként, az Örökkévaló Fiúban személyesen, a Végtelen Szellemben világegyetemi cselekvésre egyesülten és a Paradicsom állandó mintáiban örökké váltan benne foglaltatik. És a Legfelsőbb Isten válik az Isten teljes akaratának legmagasabb rendű véges megnyilvánulásá-

vá.

[2] Ha az összes nagy világegyetemi lény függő értelemben megélné az Isten akaratát a maga teljességében, akkor a tér-idő teremtésösszességben beköszöntene a fény és élet korszaka, és ekkor a Mindenható, a Felsőség istenségi potenciálja a Legfelsőbb Isten isteni személyiségének megjelenésében ténylegessé válna.

[3] Amint valamely kifejlődő elme a mindenségrendi elmekörökre ráhangolódik, mihelyt valamely kifejlődő világegyetem a központi világegyetemi mintának megfelelő nyugalmi állapotot eléri, amint valamely felfelé haladó szellem a Tökéletes Szellemek egyesült segédkezésével kapcsolatba kerül, amint valamely felemelkedő halandói személyiség a bent lakozó Igazító isteni ve-

zetéséhez hozzáigazodik, akkor a Legfelsőbb ténylegessége egy fokkal valóságosabbá válik a világegyetemekben; akkor a Felsőség istenisége továbblép a mindenségrendi megjelenés útján.

4 A nagy világegyetem részei és egyedei a Legfelsőbb teljes körű evolúciójának tükröződéseként fejlődnek, másfelől viszont a Legfelsőbb a teljes nagy világegyetemi evolúció egységbe foglalt összességét alkotja. Halandói szemszögből ezek egymás evolúciós és élményelvi ellentettjei.

1. A LEGFELSŐBB LÉNY TERMÉSZETE

1 A Legfelsőbb a fizikai összhang szépsége, az értelmi jelentéstartalom igazsága és a

szellemi érték jósága. Ő az igazi siker édessége és a soha véget nem érő fejlődés öröme. Ő a nagy világegyetem mindent átható lelke, a véges mindenségrend tudatossága, a véges valóság beteljesülése és a teremtőiteremtményi tapasztalás megszemélyesülése. Az egész jövőbeli örökkévalóságban a Legfelsőbb Isten fejezi ki a sajátakarat alapú tapasztalás valóságát az Istenség háromsági kapcsolataiban.

2 ¶ A Legfelsőbb Teremtők személyeiben az Istenek a Paradicsomról a tér és idő területeire szálltak alá azért, hogy ott a Paradicsomra való eljutás képességével rendelkező olyan teremtményeket hozzanak létre és formáljanak, akik az Atyát keresve oda eljuthatnak. Az alászálló Isten-kinyilatkoz-

tató Teremtők és a felemelkedő Isten-kereső teremtmények e világegyetemi folyamata a Legfelsőbb Istenség-evolúciós kinyilatkoztatása, melyben az alászállók és a felemelkedők egyaránt kölcsönösen megértik a másikat, felfedezik az örök és egyetemes testvériséget. A Legfelsőbb Lény így válik a tökéletes-teremtői ok és a tökéletesedő-teremtményi válasz megtapasztalásának véges rendezett egészévé.

3 A nagy világegyetem a teljes egyesülés lehetőségét magába foglalja, illetőleg folytonosan azt keresi, és ez abból a tényből következik, hogy e mindenségrendi létezés a paradicsomi Háromság, mely korlátlan egység, alkotó tetteinek és hatalmi előjogainak következménye. Éppen ez a háromsági

egység fejeződik ki a véges mindenségrendben a Legfelsőbben, akinek valósága egyre nyilvánvalóbbá válik, amint a világegyetemek egyre jobban megközelítik a Háromság-azonosság legfelső szintjét.

4 ¶ A Teremtő akarata és a teremtmény akarata minőségileg különböző, azonban élményelvi értelemben a kettő rokon, ugyanis a teremtmény és a Teremtő képes együttműködni a világegyetem tökéletessé tételében. Az ember képes Istennel együtt munkálkodni és ezáltal egy örök-végleges rendű lény megteremtésében társulni. Az Isten az ő Fiainak megtestesülésében még emberiként is képes munkálkodni, aki így eléri a teremtményi tapasztalás csúcsát.

5 A Teremtő és a teremtmény a Legfelsőbb

Lényben egyetlen Istenségként egyesül, akinek akarata egyetlen isteni személyiségként nyilvánul meg. És ez a Legfelsőbb akarat több, mint a teremtmény vagy a Teremtő saját önálló akarata, éppen úgy, ahogy a nebadoni Tökéletes Fiú önálló akarata is több ma már mint az isteniségi és emberi akarat társulása. A paradicsomi tökéletesség és a tér-idő tapasztalás egyesülése a valóság istenségi szintjein új jelentéstartalmakkal telítődik.

6 A Legfelsőbb kifejlődő isteni természete hű képet fest az összes teremtmény és az összes Teremtő által a nagy világegyetemben megélt páratlan tapasztalásról. A Legfelsőbben a teremtői és a teremtményi jelleg már egy; mindörökre egyesítette eze-

ket azon hányattatásnak a megtapasztalása, amely annak a számos problémának a megoldása során tapasztalható, melyek minden véges teremtésrészt állandóan körülvesznek, amint a teremtésrész a tökéletesség és a teljesség hiánya miatti béklyóktól való megszabadulást keresve az örök ösvényen halad.

7 ¶ Az igazság, a szépség és a jóság kölcsönösen összefügg a Szellem segédkezésében, a Paradicsom nagyságában, a Fiú irgalmasságában és a Legfelsőbb tapasztalásában. A Legfelsőbb Isten *maga* igazság, szépség és jóság, ugyanis ezen isteniségi fogalmak a fogalomalkotási tapasztalás véges felső határát jelentik. Az isteniség e háromsági ismérveinek örök forrásai a végest meghaladó szin-

teken helyezkednek el, ám a teremtmény e forrásokat csak mint igazság-felettit, szépség-felettit és jóság-felettit képzelheti el.

8 Mihály, aki teremtő, a Teremtő Atya isteni szeretetét nyilvánította ki földi gyermekeinek. És az emberek, miután felfedezték és befogadták ezen isteni ragaszkodást, már törekedhetnek arra, hogy e szeretetet húsvér testvéreiknek megmutassák. E teremtményi ragaszkodás a Legfelsőbb szeretetének igaz tükröződése.

9 A Legfelsőbb tükörképszerűen foglalja magában a dolgokat. Az Első Forrás és Középpont a három nagy Abszolútban magvábanvaló, a Paradicsomban, a Fiúban és a Szellemben pedig tényleges; a Legfelsőbb viszont tényleges és magvábanvaló is, szemé-

lyes felsőséggel és mindenható hatalommal rendelkező lény, a teremtményi erőfeszítésekre éppúgy érzékeny, mint a teremtői célokra; öntevékeny a világegyetemet illetően és önállóan válaszol a világegyetemi teljességre; és egyszerre a legfelsőbb teremtő és a legfelsőbb teremtmény. A Felsőség Istensége tehát a teljes véges összességét fejezi ki.

2. AZ EVOLÚCIÓS NÖVEKEDÉS FORRÁSA

[1] A Legfelsőbb nem más, mint Isten-az-időben; ő a titka a teremtmények időbeli fejlődésének; ő a nem teljes jelen meghódítása és a tökéletesedő jövő beteljesítése is. És minden véges növekedés végső gyümölcsei pedig: a személyiség egyesülő és alkotó jelenléte erejénél fogva az elmén keresztül és a

szellem révén szabályozottak. Mindeme növekedés kiteljesedő következménye pedig a Legfelsőbb Lény.

2 A halandó ember számára a létezés egyenlő a növekedéssel. És látszólag tényleg ez a helyzet még általánosabb, világegyetemi szempontból is, ugyanis a szellem vezette létezés láthatólag élményelvi növekedést — nagyobb elismertséget — eredményez. Mi azonban már régóta úgy tartjuk, hogy a mostani világegyetemi korszakban a teremtményi létezésre jellemző jelenlegi növekedés valójában a Legfelsőbb egyik működése. Úgy tartjuk továbbá, hogy ez a fajta növekedés a Legfelsőbb növekedési korszakának sajátja, és a Legfelsőbb növekedésének kiteljesedésével ez be fog fejeződni.

[3] ¶ Nézzük a teremtményi-háromságot elért fiak helyzetét: Ők a jelen világegyetemi korszakban születtek és élnek; van személyiségük és rendelkeznek elme- és szellem-adománnyal. Vannak tapasztalataik és azokról emlékeik is, de nem *növekednek* úgy, mint a felemelkedők. Úgy hisszük és úgy gondoljuk, hogy eme teremtményi-háromságot elért fiak, jóllehet *benne* élnek a jelenlegi világegyetemi korszakban, valójában a következő világegyetemi korszakhoz *tartoznak* — ahhoz a korszakhoz, amely a Legfelsőbb növekedésének kiteljesedését követi. Ennélfogva ők nem foglaltatnak *benne* abban a Legfelsőbben, mely jelenleg nem teljes és ebből eredően növekedési besorolású. Tehát nem résztvevői a jelen világegye-

temi korszak élményelvi növekedésének, ők ugyanis a következő világegyetemi korszakra tartalékolt teremtmények.

4 Az én saját rendem, a Fenséges Hírvivők rendje, lévén a Háromság által befogadott, nem vesz részt a jelen világegyetemi korszak növekedésében. Bizonyos értelemben helyzetünk a megelőző világegyetemi korszakénak felel meg, miként ténylegesen is így van ez a Háromság Állandó Fiai esetében. Egy dolog azonban biztos: A Háromság általi elismertségünk szintje nem fog változni, és a tapasztalás többé már nem eredményez növekedést.

5 Ez természetesen nem igaz a véglegesrendűek esetében, továbbá egyetlen evolúciós és élményelvi rend esetében sem, amely a

Legfelsőbb növekedési folyamatának résztvevője. Nektek, az Urantián ma élő halandóknak, akik a Paradicsomra és a végleges rendre való eljutásra törekedtek, meg kell értenetek, hogy e végzet csak azért érhető el, mert benne vagytok a Legfelsőbben és az ő részét képezitek, ennélfogva pedig a Legfelsőbb növekedési körének résztvevői vagytok.

6 ¶ A Legfelsőbb növekedése egyszer majd véget ér; rendje kiteljesedik (energia-szellemi értelemben). A Legfelsőbb evolúciójának befejeződése egyúttal a Felsőség részeként való teremtményi evolúció végét is magával hozza. Azt viszont nem tudjuk, hogy a külső tér világegyetemeit miféle fejlődés fogja jellemezni. Ám meglehetősen bizto-

sak vagyunk abban, hogy valami olyasmi fog lejátszódni, amely a hét felsőbb-világegyetem fejlődésének jelen korszakában tapasztaltaktól különbözik. Ez kétségkívül a nagy világegyetem evolúciós létpolgárainak azon működése lesz, melynek célja, hogy a külső-térbelieknek a Felsőség növekedésétől való megfosztottság miatt ellentételezést nyújtson.

7 A Legfelsőbb Lény a jelen világegyetemi korszak kiteljesülésével létezőként a nagy világegyetemben élményelvi főhatósági szerepkörben fog működni. A külső-térbeliek — a következő világegyetemi korszak létpolgárai — a felsőbb-világegyetemi szintet meghaladó növekedési potenciállal rendelkeznek majd, mely evolúciós fejlődőké-

pesség feltételezi a Mindenható Legfelsőbb fennhatóságát, és így kizárja azt, hogy a teremtmények a jelen világegyetemi korszak hatalom-személyiségi egységbe rendeződésében részt vehessenek.

8 Emiatt a Legfelsőbb teljességének hiánya előnynek is tekinthető, hiszen ez teszi lehetővé a jelen világegyetemek teremtmény-teremtésrészeinek evolúciós növekedését. Az ürességnek is meg van a maga előnye, mert tapasztalati úton telítődhet.

9 ¶ A véges bölcselet egyik legérdekesebb kérdése a következő: A Legfelsőbb Lény vajon a nagy világegyetem fejlődésére adott válaszként ténylegesül vagy éppen hogy a Legfelsőbb fokozatos megjelenésének eredménye a véges mindenségrend fokozatos

fejlődése? Vagy lehetséges-e, hogy fejlődésüket tekintve e kettő egymással kölcsönösen összefügg? Lehetséges-e, hogy az egyik a másiknak fejlődési ellentettje, s az egyik kiváltja a másik növekedését és viszont? Egy dologban biztosak vagyunk: A teremtmények és a világegyetemek, legyenek azok felsőbbrendűek vagy alsóbbrendűek, a Legfelsőbben fejlődnek, és fejlődésük során a jelen világegyetemi kor teljes véges tevékenységének egyesített összessége megjelenik. Ez pedig a Legfelsőbb Lény, a Legfelsőbb Isten mindenható hatalmának kifejlődése minden személyiség számára.

3. A LEGFELSŐBB JELENTÉSE A VILÁGEGYETEMI TEREMTMÉNYEK

SZÁMÁRA

[1] A különféleképpen jelölt mindenségrendi valóság, mint a Legfelsőbb Lény, a Legfelsőbb Isten, a Mindenható Legfelsőbb nem más, mint a minden véges valóság kiemelkedő szakaszainak összetett és egyetemes egységbe rendeződése. Az örök energia, az isteni szellem és a világegyetemi elme kiterjedt változatossága véges csúcspontját a Legfelsőbb kifejlődésében éri el, aki a minden véges növekedés összessége, mely önmagát a véges értelemben elérhető legnagyobb kiteljesedés istenségi szintjein jeleníti meg.

[2] A Legfelsőbbön, mint isteni csatornán áramlik a triodíták alkotó végtelensége, amely a tér csillagrendszertani körképévé szilárdul, s amely előtt az idő tündökle-

tes személyiség-színműve lezajlik: a szellem az elme közreműködésével meghódítja az energia-anyagot.

3 ¶ Jézus azt mondta: „Én vagyok az élő út," és valóban ő az öntudat anyagi szintjéről az Isten-tudat szellemi szintjére vezető élő út. És pontosan úgy, ahogy ő az egyéntől az Istenhez felfelé vezető ezen élő út, úgy a Legfelsőbb a véges tudattól a tudat érzékfeletti lényegéhez, sőt az abszonit látásmódhoz vezető élő út.

4 A ti Teremtő Fiatok ténylegesen az emberitől az isteniségig vezető ilyen élő csatorna lehet, hiszen személyesen megtapasztalta e világegyetemi fejlődési utat a maga teljességében, József-fia-Jósua, az Ember Fia igaz emberi mivoltától a nebadoni Mihály,

a végtelen Isten Fia paradicsomi isteniségéig. A Legfelsőbb Lény hasonlóképpen lehet a véges korlátok meghaladásának világegyetemi módja, mivel ő a tényleges megtestesülése és személyes kivonata minden teremtményi evolúciónak, továbbfejlődésnek és átszellemülésnek. Még a Paradicsomról alászálló személyiségeknek a nagy világegyetemben szerzett tapasztalatai is az ő azon tapasztalásának képezik részét, mely azoknak a tapasztalatoknak az összességét teljesíti ki, melyeket az idő zarándokai a felemelkedés során szereznek.

5 ¶ A halandó ember több annál, mint amit az a jelkép sugall, hogy az Isten képére teremtetett. Fizikai szempontból ez az állítás aligha igaz, de bizonyos világegyetemi le-

hetőségek tükrében annál kézzelfoghatóbb tény. Az emberi fajban valamiféle olyan evolúciós fejlődés zajlik, amely sokkal nagyobb méretekben a világegyetemek mindenségében is végbemegy. Az ember mint akarattal bíró személyiség az Igazítóval, egy személytelen entitással létesített kapcsolatában válik alkotóvá a Legfelsőbb véges lehetőségeinek jelenlétében, s ennek eredményeként bontakozik ki a halhatatlan lélek. A világegyetemekben az idő és tér Teremtő személyiségei a paradicsomi Háromság személytelen szellemével létesített kapcsolatban tevékenykednek és válnak ezáltal az Istenség valóság új hatalom-potenciáljának alkotójává.

6 A halandó ember, teremtmény lévén,

nem pontosan olyan, mint a Legfelsőbb Lény, aki ugyanis istenség, viszont az ember fejlődése bizonyos szempontból hasonlít a Legfelsőbb növekedésére. Az ember erejére és képességeire támaszkodva, valamint a saját döntéseit kitartóan vállalva tudatosan növekszik az anyagi felől a szellemi felé; az ember azáltal is gyarapodik, hogy Gondolatigazítója a szellemitől lefelé a morontia lélekszintekig való eljutáshoz új módszereket fejleszt ki; és amint a lélek megszületik, attól kezdve magában és magától növekedni kezd.

[7] Ez némiképp olyan, mint ahogyan a Legfelsőbb Lény növekedik. Fennhatósága a Legfelsőbb Teremtő Személyiségek cselekedeteiben és fejlődésükben, valamint azok

eredményeként növekszik; ez az ő, mint a nagy világegyetem ura hatalma felségességének kifejlődése. Istenségi természete hasonlóképpen függ a paradicsomi Háromság előbb-létezett egységétől. Ezen kívül van egy további szempontja is a Legfelsőbb Isten kifejlődésének: Ő nem csak Teremtő-alakította és Háromság-eredetű; ő önmagától kifejlődő és önmagát származtató is. A Legfelsőbb Isten maga is saját szándékai szerint cselekvő, alkotó résztvevője saját istensége megjelenítésének. Az emberi morontia lélek hasonlóképpen saját szándékai szerint cselekvő társalkotója a saját halhatatlanná válásának.

8 ¶ Az Atya az Együttes Cselekvővel együttműködik a Paradicsom energiáinak átala-

kításában és abban, hogy ezen energiákat a Legfelsőbbre érzékennyé tegye. Az Atya együttműködik az Örökkévaló Fiúval a Teremtő személyiségek létrehozásában, akiknek cselekedetei a Legfelsőbb fennhatóságában fognak kiteljesedni. Az Atya együttműködik a Fiúval és a Szellemmel a Háromság-személyiségek megalkotásában, melyek a nagy világegyetem uraiként működnek egészen addig, amíg a Legfelsőbb kiteljesedett evolúciója képessé nem teszi őt e fennhatóság gyakorlására. Az Atya ezekben és egyéb más módon is együttműködik az ő Istenségi és nem-Istenségi mellérendeltjeivel a Felsőség fejlődésének előmozdításában, de ezekben a dolgokban egyedül is tevékenykedik. És az ő egyedüli működését talán a leg-

jobban a Gondolatigazítók és társentitásaik segédkezésében fedezhetjük fel.

9 Az Istenség egység, lételvi egység a Háromságban, élményelvi a Legfelsőbben, a halandókban pedig teremtmény-alkotó egység az Igazítóval való egyesülésben. A Gondolatigazítónak a halandó emberben való jelenléte a világegyetem alapvető egységét mutatja, mert az ember, a világegyetemi személyiségek között a lehető legalacsonyabb rendű lévén, magába fogadja a legfelsőbb és örök valóság egy tényleges darabját, sőt a minden személyiségeknek eredeti Atyját.

10 A Legfelsőbb Lény egyrészt a paradicsomi Háromsággal létesített kapcsolat erejénél fogva, másrészt e Háromság teremtő

és irányító gyermekeinek isteniség-eredményei következtében fejlődik. Az ember halhatatlan lelke a saját örök sorsát a paradicsomi Atya isteni jelenlétével együtt az emberi elme személyiségi döntéseinek megfelelően alakítja. A Háromság a Legfelsőbb Istennek ugyanaz, mint az Igazító a fejlődő embernek.

11 ¶ A jelen világegyetemi korszakban úgy tűnik, hogy a Legfelsőbb Lény nem képes teremtőként közvetlenül működni, kivéve azokat az eseteket, ahol a cselekvés véges lehetőségeit a tér és idő alkotó közvetítői már kimerítették. A világegyetemi történelemben ez eddig mindössze egyszer történt meg; amikor a világegyetemi tükrözőműködés véges cselekvési lehetőségei már kime-

rültek, akkor a Legfelsőbb az összes előző teremtő cselekedet alkotó kiteljesítőjeként lépett fel. És úgy hisszük, hogy ilyen kiteljesítőként a jövőben még meg fog nyilvánulni mindenkor, amint az előző teremtőség teljesítette az alkotótevékenység megfelelő körét.

12 A Legfelsőbb Lény nem teremtett embert, de az ember szó szerint éppen az ő létéből teremtetett, a Legfelsőbb potenciáljából származtatott. Ő nem munkálkodik az ember fejlődésén sem; mégis éppen maga a Legfelsőbb képezi a fejlődés lényegét. Véges nézőpontból mi ténylegesen a Legfelsőbb bennmaradóságán belül élünk, mozgunk és vagyunk.

13 A Legfelsőbb láthatóan nem képes eredeti okozatot kelteni, viszont úgy tűnik, hogy ő

minden világegyetemi növekedés folyamatszabályozója, és láthatóan az a rendeltetése, hogy az összes élményelvi-evolúciós lény végzetének teljes betetőzését biztosítsa. Az Atyától ered a véges mindenségrend gondolata; a Teremtő Fiú az Alkotó Szellem egyetértésével és közreműködésével ezt az eszmét a térben és időben ténylegessé teszi; a Legfelsőbb kiteljesíti a teljes végest és kapcsolatot alakít ki az abszonit végzetével.

4. A VÉGES ISTEN

[1] Ahogy mi a teremtmény-teremtésnek az elismertségbeni tökéletesedés és az isteniségi létezés elérése érdekében folytatott végeláthatatlan küzdelmét látjuk, kénytelenek vagyunk azt hinni, hogy e véget nem érő

erőfeszítések a Legfelsőbbnek az isteni önkiteljesítés iránti szüntelen küzdelmét mutatják. A Legfelsőbb Isten maga a véges Istenség, és ezért a szó szoros értelmében neki kell megoldania a véges lényegű problémákat. A mi küzdelmeink az időbeli hányattatásaink során a tér evolúciójában nem mások, mint az ő azon erőfeszítései, hogy önmaga valóságát megjelenítse és fennhatóságát kiteljesítse abban a tevékenységi körben, amelyet kifejlődő természete a lehetőségek legkülső határáig tágít.

2 A Legfelsőbb szerte a nagy világegyetemben a kifejeződésért küzd. Isteni fejlődése arányban áll a minden létező személyiség bölcsesség-megnyilvánulásával. Amint egy emberi lény az örök továbbélést választja, ő

is a végzet társteremtőjévé lesz; és e felemelkedő halandó életében a véges Isten már több lehetőséget talál az ön-kiteljesítésre és az élményelvi fennhatósága kiteljesítésére. De ha a teremtmény elutasítja az örök létpályát, akkor a Legfelsőbbnek az e teremtmény döntései által meghatározott része elkerülhetetlen késedelmet szenved, olyan veszteséget, melyet helyettesítő vagy párhuzamos tapasztalásnak kell ellensúlyoznia; ami pedig a nem túlélő személyiségét illeti, az szétoszlik a teremtés mindent átható lelkében, a Legfelsőbb Istenségének részévé válik.

3 Az Isten oly jóhiszemű, oly szeretetteljes, hogy saját isteni természetéből egy részt az emberi lények kezébe ad abból a célból, hogy azt az ember megőrizze és önmagát

kiteljesítse. Az Atya természete, az Igazító jelenlét a halandó lény döntéseitől függetlenül elpusztíthatatlan. A Legfelsőbb gyermeke, a halandó lény kifejlődő önnön valója viszont elpusztítható függetlenül attól, hogy egy ilyen rossz útra tért halandói önnön valónak a magvában egyesülő személyisége a Felsőség Istenségének egy tényezőjeként tovább létezik.

4 Az emberi személyiség valóban képes a teremtményi rendből eredő egyediséget elpusztítani, és bár minden fennmarad, ami egy ilyen mindenségrendi öngyilkos életében arra érdemes volt, *e képességek nem mint egyedi teremtmény maradnak meg.* A Legfelsőbb újból kifejeződik a világegyetemek teremtményeiben, ám soha többé nem

úgy, mint az az adott személy; a fel nem emelkedő lény egyedi személyisége úgy tér vissza a Legfelsőbbhöz, miként a vízcsepp a tengerbe.

5 A véges személyes részeinek elszigetelt cselekedete a Legfelsőbb Egész azt követő megjelenéséhez viszonyítva jelentéktelennek tekinthető, viszont az egész ugyancsak függ a számtalan rész cselekedeteinek összességétől. Az egyéni halandó személyisége jelentéktelen a Felsőség teljessége mellett, de minden egyes emberi lény személyisége pótolhatatlan jelentéstartalommal bír a végesben; ha a személyiség egyszer már kifejeződött, akkor sohasem fog még egyszer ugyanolyan kifejeződési formát találni, kivéve annak az adott élő személyiségnek a

folytatódó létezésében.

6 És amint mi is ki akarjuk fejezni önmagunkat, ugyanúgy a Legfelsőbb is az istenség-kifejeződéséért küzd bennünk és velünk. Amint megtaláljuk az Atyát, úgy a Legfelsőbb ismét rátalál a minden dolog paradicsomi Teremtőjére. Amint az ön-kiteljesítéssel járó problémáinkat mind megoldjuk, úgy az élményelvi Isten a tér és idő világegyetemeiben eléri a mindenható felsőséget.

7 ¶ Az emberiség nem erőfeszítés-mentesen emelkedik felfelé a világegyetemben, és a Legfelsőbb sem célirányos és értelmes cselekvés nélkül fejlődik. A teremtmények üres tétlenséggel nem érhetik el a tökéletességet, és a Felsőség szelleme sem alakíthatja tény-

legessé a Mindenható hatalmát a véges teremtésrészeknek nyújtott szüntelen szolgáló-segédkezés nélkül.

8 Az embernek a Legfelsőbbhöz fűződő időleges viszonya képezi az alapját a mindenségrendi erkölcsiségnek, a *kötelesség* iránti egyetemes érzékenységnek, valamint a kötelesség elfogadásának. Ez a viszonylagos jó és rossz átmeneti felfogásán túlmutató erkölcsiséget jelent; olyan erkölcsiség ez, amely közvetlenül arra a tiszteletre épül, melyet az öntudatos teremtmény az élményelvi Istenség iránti élményelvi elkötelezettségben táplál. A halandó ember és minden véges teremtmény a Legfelsőbben létező, élő energia-, elme- és szellem-potenciálból vétetik. Az Igazító-halandó felemelkedő lény

a Legfelsőbbet veszi igénybe a véglegességet elért lény halhatatlan és isteni jellemének megalkotásához. Az Igazító, az emberi akarattal egyetértésben, az Isten felemelkedő fiának örök természetét meghatározó mintákat éppen a Legfelsőbb valóságából szövi meg.

9 Az Igazítónak az emberi személyiség szellemlényegűvé és örökkévalóvá alakítására irányuló fejlődésmenete közvetlenül is a Legfelsőbb fennhatóságának növekedését eredményezi. Ez az előrelépés az emberi evolúcióban egyúttal a Legfelsőbb evolúciós megjelenésében is továbblépést jelent. Igaz lévén, hogy a teremtmények nem fejlődhetnének a Legfelsőbb nélkül, ezért valószínűleg igaz az is, hogy a Legfelsőbb kifejlődése

sohasem tetőzhet az összes teremtmény kiteljesedett evolúciójától függetlenül. És itt van az öntudatos személyiségek nagy mindenségrendi felelőssége: A Legfelsőbb Istenség bizonyos értelemben a halandói akarat választásától függ. És a Nappalok Elődei a teremtményi fejlődésnek és a Legfelsőbb evolúciójának kölcsönös menetéről hű és tökéletes képet alkothatnak a világegyetemi tükrözőműködés kifürkészhetetlen rendszerein keresztül.

[10] A halandó embert a következő nagy kihívás elé állították: Úgy döntesz-e, hogy a mindenségrend megtapasztalható jelentéstartalmait megszemélyesíted a kifejlődő sajátlényeged részeként? Vagy a túlélés elutasításával engeded-e, hogy a Felsőség e titkai

tovább szunnyadjanak mindaddig, amíg egy másik teremtmény valamikor máskor majd a *maga* módján megpróbálkozik a véges Isten kifejlődéséhez teremtményként hozzájárulni? De ez az ő hozzájárulása lesz, nem pedig a tiéd.

11 ¶ A jelen világegyetemi korszak nagy küzdelme a magvábanvaló és a tényleges között folyik — a ténylegessé válásra törekszik minden, ami még ki nem fejeződött. Ha a halandó ember a paradicsomi kalandot választja, akkor az idő mozgását követi, mely az örökkévalóság nagy sodrában áramlatokat alkotva halad; ha a halandó ember elutasítja az örök létpályát, akkor az események sodrával szemben mozog a véges világegyetemekben. A gépies teremtésrész feltartóz-

tathatatlanul halad előre a paradicsomi Atya felismerhetővé váló célja szerint, de a saját szándékai szerint cselekvő teremtésrésznek megadatik, hogy elfogadja vagy elutasítsa az örökkévalósági kalandban való személyes részvételt. A halandó ember nem pusztíthatja el az emberi létezés legfelsőbb értékeit, azonban igencsak képes megakadályozni ezen értékeknek a saját személyes tapasztalásán keresztül való kifejlődését. Olyan mértékben, amennyire az ember önnön valója elutasítja a paradicsomi felemelkedésben való részvételt, éppen olyan mértékben szenved késedelmet a Legfelsőbb az isteniséginek a nagy világegyetemben való kifejezésében.

[12] A halandó emberre nem csak a paradi-

csomi Atya Igazító jelenléte bízatott, hanem a Legfelsőbb jövője végtelenül kicsiny részének sorsa feletti irányítás is. Mert amennyiben az ember beteljesíti emberi sorsát, annyiban teljesíti be végzetét a Legfelsőbb az istenségi szinteken.

13 És a döntés ugyanúgy vár mindegyikőtökre, miként egyszer mi mindannyiunkra várt: Elhagyod-e az idő Istenét, aki oly nagy mértékben függ a véges elme döntéseitől? Elhagyod-e a világegyetemek Legfelsőbb személyiségét az állati visszamaradottságot mutató nemtörődömség miatt? Elhagyod-e az összes teremtmény nagytestvérét, aki oly nagy mértékben függ minden egyes teremtménytől? Megengedheted-e magadnak, hogy a meg-nem-valósult te-

rületére lépj, mikor előtted a világegyetemi létpálya magával ragadó látóhatára — a paradicsomi Atya isteni felfedezése és a Felsőség Istenének keresésében és alakításában való isteni részvétel?

14 ¶ Isten ajándékai — az ő valóságadománya — nem válnak ki őbelőle; nem idegeníti el magától a teremtést, hanem feszültséget kelt a Paradicsom körül keringő teremtésrészekben. Isten elsősorban szereti az embert, és felruházza a halhatatlanság — az örök valóság — lehetőségével. És amennyire szereti az ember az Istent, úgy válik az ember ténylegesen is örökkévalóvá. És ebben van a dolog rejtelmessége: Minél közelebb jut az ember a szereteten keresztül Istenhez, annál nagyobb lesz annak az embernek a va-

lósága — ténylegessége. Minél inkább pedig elfordul Istentől, annál közelebb kerül a nem-valósághoz — a létezés megszűnéséhez. Amint az ember akaratát az Atya akarata szerinti cselekvésnek szenteli, amint az ember Istennek adja mindenét, amije csak *van,* akkor Isten azt az embert többé teszi annál, mint ami valójában.

5. A TEREMTÉS MINDENT ÁTHATÓ LELKE

[1] A nagy Legfelsőbb nem más, mint a nagy világegyetem mindent átható mindenségrendi lelke. Őbenne istenségien tükröződnek a mindenségrend minőségjegyei és mennyiségei; az ő istenségi természete alkotja az összes teremtmény-Teremtő termé-

szete teljes hatalmasságának részekből kirakott képét szerte a fejlődő világegyetemekben. És a Legfelsőbb egyúttal ténylegessé váló Istenség is, aki egy kiteljesedő világegyetemi célt hordozó, alkotó akarattal bír.

2 Az értelmi, magvábanvaló személyes, véges sajátlényegek a Harmadik Forrás és Középpontból emelkednek ki és a Legfelsőbben érnek el véges tér-idő istenségi egységbe rendeződést. Ha a teremtmény aláveti magát a Teremtő akaratának, attól a személyisége még nem tűnik el, nem adja fel a személyiségét; a véges Isten megjelenítése során így cselekvő egyéni személyiségek nem veszítik el a saját akarattal bíró önnön valójukat. Sokkal inkább az a helyzet, hogy e személyiségek fokozatosan gyarapodnak

azáltal, hogy e nagyszerű Istenség-kalandban részt vesznek; az isteniséggel való egyesülés révén az ember felemeli, gazdagítja, szellemivé alakítja és egyesíti fejlődő sajátlényegét egészen a felsőség határáig.

3 ¶ Az ember kifejlődő, halhatatlan lelke, az anyagi elme és az Igazító együttes alkotása, mint olyan feljut a Paradicsomra, és azt követően, amint meghívást kap a Végleges Testületbe, váratlanul ráhangolódik az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációs körére egy olyan tapasztalási eljárás segítségével, melyet *a véglegesrendűek érzékfeletti lényegűvé alakításának* neveznek. Az ilyen véglegesrendűek így elfogadható jelöltekké válnak arra, hogy a Legfelsőbb Istent személyiségekként tapasztalásilag megismerjék. És

amint e halandó értelmes elmék a Végleges Testület rejtett, jövőbeli megbízatásaik során eljutnak a szellemi létezés hetedik szintjére, akkor e kettős elmék háromságivá lesznek. E két összehangolódott elmét, az emberit és az istenit, megdicsőíti a később ténylegesen is megjelenő Legfelsőbb Lény élményelvi elméjével végbemenő egyesülés.

4 Az örök jövőben a Legfelsőbb Isten a felemelkedő ember szellemivé lényegült elméjében, a halhatatlan lélekben fog ténylegessé válni — alkotóan kifejeződni és szellemi értelemben megmutatkozni — éppen úgy, ahogy az Egyetemes Atya megnyilvánult Jézus földi életében.

5 ¶ Az ember nem egyesül a Legfelsőbbel és nem adja fel személyazonosságát, azonban

az összes ember tapasztalásainak világegyetemi tükröződése részét képezi a Legfelsőbb isteni tapasztalásának. „A tett a miénk, a következmény pedig Istené.”

6 A fejlődőképes személyiség tényleges-valóság nyomot hagy maga után, amint a világegyetemek egyre magasabb szintjein áthalad. Legyen az elme, szellem vagy energia, a tér és idő növekvő teremtésrészei saját területükön mind módosulnak a személyiségfejlődés révén. Amikor az ember cselekszik, akkor a Legfelsőbb válaszol, és ez a kölcsönösség jelenti a fejlődés tényét.

7 A nagy energia-, elme- és szellem-körök sohasem állandó tulajdonai a felemelkedő személyiségnek; e segédkezések mindig a Felsőség részei maradnak. A halan-

dói tapasztalásban az emberi értelem az elmeszellem-segédek ütemes lüktetésében lakozik, és döntéseit abban a színkörben éli meg, mely az e segédkezésen belüli kapcsolódásokból alakul ki. A halandói halálban az ember önnön valója végleg elválik a segédkörtől. Bár úgy tűnik, hogy e segítők sohasem visznek át tapasztalatot az egyik személyiségről a másikra, ugyanakkor képesek a döntési cselekedetek személytelen következményeit a Hétszeres Istenen keresztül a Legfelsőbb Istennek átadni, és ténylegesen így is tesznek. (Legalábbis így igaz ez az istenimádat és a bölcsesség segéd esetében.)

8 És így van ez a szellem-körökkel: Az ember a világegyetemeken keresztüli felemelkedése során használja azokat, de sohasem

birtokolja őket saját örök személyiségének részeként. Ugyanakkor e szellem-segédkezési körök, legyen szó az Igazság Szellemé-ről, a Szent Szellemről vagy felsőbb-világegyetemi szellem-jelenlétekről, fogékonyak és válaszolnak is a felemelkedő személyiség megmutatkozó értékeire, s ezen értékek hitelesen közvetítődnek a Hétszeresen keresztül a Legfelsőbbnek.

9 ¶ Jóllehet az olyan szellemhatások, mint a Szent Szellem és az Igazság Szelleme valójában helyi világegyetemi segítők, útmutatásuk mégsem szorítkozik az adott helyi teremtésrész földrajzi határaira. Amint a felemelkedő halandó maga mögött hagyja saját helyi világegyetemének határait, nem fosztatik meg egészen az Igazság Szellemé-

től jövő segítségtől, attól a segítőtől, mely az anyagi és a morontia világok bölcseleti útvesztőin való áthaladás során mindig tanítgatta és kalauzolta, mely a felemelkedési léttel járó minden válsághelyzetben kitartóan irányította a Paradicsomra tartó zarándokot, folyton ismételve: „Erre gyere!” Amint a megjelenő Legfelsőbb Lény szellemi segédkezésétől és a felsőbb-világegyetemi tükrözőműködés szolgáltatásaitól támogatva elhagyjátok a helyi világegyetem területét, a Paradicsomra vezető utatok során továbbra is vezérel benneteket az Isten paradicsomi alászálló Fiainak megnyugtató és irányító szelleme.

[10] Vajon a mindenségrendi segédkezés e számos köre miként jeleníti meg az evolú-

ciós tapasztalások jelentéstartalmát, értékeit és tényeit a Legfelsőbben? Nem tudjuk biztosan, de úgy hisszük, hogy mindezek megjelenítése a paradicsomi eredetű Legfelsőbb Teremtők személyein keresztül megy végbe, akik a tér és idő eme köreinek közvetlen adományozói. A hét elmeszellem-segéd elme-tapasztalásainak a segédek által az értelem fizikai szintjének nyújtott segédkezésben felhalmozódott összessége az Isteni Segédkező helyi világegyetemi tapasztalásának része, és a segédek feltehetőleg ezen az Alkotó Szellemen keresztül hagynak maradandó nyomot a Felsőség elméjében. Az Igazság Szellemével és a Szent Szellemmel kapcsolatban szerzett halandói tapasztalatok is valószínűleg hasonlóképpen jelení-

tődnek meg a Felsőség személyében.

[11] Még az ember és az Igazító tapasztalása is visszhangot kelt a Legfelsőbb Isten istenségében, ugyanis e visszhang, mint az Igazító tapasztalása, a Legfelsőbbhöz hasonlatos, és a halandó ember kifejlődő lelke a Legfelsőbbön belül szerzett ilyen tapasztalás előbb-létezett lehetőségéből jön létre.

[12] A teremtés-összeség sokszoros tapasztalatai tehát így válnak a Felsőség fejlődésének részévé. A teremtmények az Atyához való felemelkedésük során pusztán felhasználják a véges minőség- és mennyiségi jegyeit; e használat személytelen következményei mindörökre részévé válnak az élő mindenségrendnek, a Legfelsőbb személynek.

[13] Amit az ember mint személyiség-tulajdont magával visz, nem más, mint abból

a tapasztalásból származó jellembéli következmény, melyet a Paradicsomra való felemelkedése során a nagy világegyetem elme- és szellemköreinek igénybevételekor megszerzett. Amint az ember döntést hoz, és amint döntésének megfelelően cselekszik is, akkor az ember tapasztal, és e tapasztalás jelentéstartalmai és értékei minden szinten, a végestől a végtelenig, mindörökre az ő örök jellemének részévé válnak. A mindenségrendi értelemben vett erkölcsi és az isteni értelemben vett szellemi jellem jeleníti meg a teremtmény személyes döntéseinek felhalmozott tőkéjét, mely döntéseket az őszinte istenimádat megvilágosított, az értelmes szeretet megdicsőített és a testvéri szolgálat kiteljesített.

14 A kifejlődő Legfelsőbb fogja majd kárpó-

tolni a véges teremtményeket azért, mert ők legfeljebb csak korlátozott mértékben képesek megtapasztalni a világegyetemek mindenségét. A teremtmények elérhetik a paradicsomi Atyát, de evolúciós elméjük, véges lévén, valójában képtelen felfogni a végtelent és az abszolút Atyát. De mivel minden teremtményi tapasztalás nyoma megmarad a Legfelsőbben és annak részét képezi, ezért amikor az összes teremtmény eléri a véges létezés végleges szintjét és miután a teljes világegyetemi fejlődés lehetővé teszi, hogy a teremtmények elérjék a Legfelsőbb Istent mint tényleges isteniségi jelenlétet, akkor tehát e tényleges isteniségi jelenlét magából az ilyen kapcsolat tényéből eredően már nem más, mint a teljes tapasztalással

való kapcsolatteremtés. Az idő véglegessége magában hordozza az örökkévalóság csíráit; és nekünk azt tanították, hogy amint az evolúció kiteljesedése eljut arra a fokra, hogy a mindenségrendi növekedési képesség kimerül, akkor a teljes véges mindenség átlép az örök létpálya abszonit szakaszaiba az Atyának mint a Véglegesnek a megtalálása céljából.

6. A LEGFELSŐBB KERESÉSE

[1] Keressük a Legfelsőbbet a világegyetemekben, de nem találjuk. „Ő az, aki minden dologban és minden lényben ott van és ő az, aki mindegyikükön kívül létezik, ő az, aki mozog és aki mozdulatlan. Rejtélyes valóságában felismerhetetlen, távoli és mégis közel lévő.” A Mindenható Legfelsőbb „a még

kialakulatlannak a formája, a még meg nem teremtettnek a mintája.” A Legfelsőbb a ti világegyetemi otthonotok, és amikor megtaláljátok, az olyan lesz, mint a hazatérés. Ő a ti élményelvi szülőtök, és éppen úgy, ahogy végbemegy ez az emberi lények tapasztalásában, úgy teljesedett ő is ki az isteni szülői szerep megélésében. Ő azért ismerhet benneteket, mert egyszerre teremtményszerű és teremtőszerű.

[2] Ha igazán vágytok arra, hogy megtaláljátok Istent, akkor az elmétekben tudatosulnia kell a Legfelsőbbnek. Miként Isten a ti isteni Atyátok, úgy a Legfelsőbb a ti isteni Anyátok, akiben világegyetemi teremtményként való életetek során tápláltattok. „Mennyire egyetemes a Legfelsőbb —

ő mindenhol jelen van! A teremtés végtelen dolgai az ő életjelenlététől függenek, és egy sem utasíttatik el.”

3 Mihály a Nebadon számára nem más, mint a Legfelsőbb a véges mindenségrend számára; az ő Istenségének széles útján az Atya szeretete a teremtésösszességbe kiáramlik, és az ő széles útján a véges teremtmények az Atya, aki maga a szeretet, keresése során egyre beljebb haladnak. Még a Gondolatigazítók is kapcsolatot alakítanak ki vele; eredeti természetüket és isteniségüket tekintve hasonlítanak az Atyára, de amint megélik az időbeli eseményeket a tér világegyetemeiben, olyanná válnak, mint a Legfelsőbb.

4 ¶ A tett, amikor is a teremtmény a Terem-

tő akaratának teljesítése mellett dönt, mindenségrendi értéket képvisel és világegyetemi jelentéstartalommal bír, melyre azonnal válaszol valamiféle rejtett, ám tér-időbeli mindenütt jelenvaló együttműködési jellegű térerő, mely valószínűleg a Legfelsőbb Lény örökmód növekvő hatásának működéséből ered.

5 A fejlődő halandó morontia lelke ténylegesen az Egyetemes Atya Igazító-tevékenységének fia és a Legfelsőbb Lény, az Egyetemes Anya mindenségrendi választának gyermeke. A felnövekvő lélek helyi világegyetemi gyermekkorában az emberi személyiséget leginkább az anyai hatás befolyásolja. Az Istenségi szülők hatása kiegyenlítettebbé válik az Igazítóval való eggyé kapcsolódást

követően és a felsőbb-világegyetemi létpálya-szakaszban, viszont amint az időből jövő teremtmények megkezdik az örökkévalóság központi világegyetemébe való átlépést, akkor az Atya természete egyre nagyobb mértékben nyilatkozik meg, s e véges megnyilatkozás csúcsa nem más, mint az Egyetemes Atya megismerése és a Végleges Testületbe való felvétel.

6 A teremtmények felemelkedő sajátlényegének élményelvi-anyai jegyeire a végleges rendre való eljutás megtapasztalásában és azon keresztül óriási mértékben kihat az Örökkévaló Fiú szellem-jelenlétével és a Végtelen Szellem elme-jelenlétével való kapcsolatfelvétel, valamint az, hogy a teremtményt átjárják ők. Ezt követően, a végle-

gesrendűeknek a nagy világegyetembeli különböző tevékenységi köreiben mindenütt, megy végbe a Legfelsőbb rejtett anya-potenciáljának újraéledése, az élményelvi jelentőségtartalmak újabb megértése és a teljes felemelkedési létpálya élményelvi értékeinek új egységbe rendeződése. Úgy tűnik, hogy az önálló akaratnak e megnyilvánulása a hatodik szakaszú véglegesrendűek világegyetemi létpályáján is folytatódik egészen addig, amíg a Legfelsőbb anyai öröksége véges összhangba nem kerül az Atyától származó Igazító-örökséggel. A nagy világegyetemi működés e roppant érdekes időszaka a felemelkedő és tökéletessé vált halandó folytatódó felnőtt létpályáját jelképezi.

7 A létezés hatodik szakaszának teljesítését

és a hetedik és egyben utolsó szellemállapot elérését követően valószínűleg a gazdagodó tapasztalás, az érlelődő bölcsesség és az isteniség-megnyilvánulás haladó korszakai következnek el. A véglegesrendűek természetében ez feltehetőleg egyet jelent a szellemi ön-kiteljesítés iránt folytatott elme-küzdelem eredményes befejeződésével, a felemelkedő ember-természetnek az isteni Igazító-természettel való összehangolódásának a véges lehetőségek határain belül való kiteljesedésével. E csodálatos világegyetemi sajátlényeg így a paradicsomi Atya örök-végleges rendű fiává és az Anya-Legfelsőbb örök világegyetemi gyermekévé válik, olyan világegyetemi sajátlényeggé, amely méltón képviselheti a világegyetemek és személyiségek

Atyját és Anyját egyaránt, bármely olyan tevékenységben vagy megbízatásban, mely a megteremtett, a megteremtés alatt álló vagy a kifejlődő dolgok és lények véges igazgatásával kapcsolatba hozható.

8 Minden ember, akiben lélek fejlődik, a szó szoros értelmében evolúciós fia az Atya Istennek és az Anya Istennek, a Legfelsőbb Lénynek. De mindaddig, amíg a halandó ember lelkében nem tudatosul isteni öröksége, addig az Istenséggel való rokonság bizonyságáról hitet kell tennie. Az emberi élet-tapasztalás nem más, mint egy mindenségrendi védőburok, amelyben a Legfelsőbb Lény világegyetemi adományai és az Egyetemes Atya világegyetemi jelenléte (melyek egyike sem személyiség) együtt kifejlesztik

az idő-morontia lelket és a világegyetemi végzetű és örök segédkezésre vállalkozó emberi-isteni végleges rendűi jellemet.

9 ¶ Az emberek túl gyakran feledkeznek meg arról, hogy az Isten a legnagyobb tapasztalás az emberi létezésben. Az egyéb tapasztalások jellegükben és tartalmukban korlátozottak, viszont Isten megtapasztalásának a teremtményi felfogóképesség korlátaiból eredőket kivéve nincsenek határai, és ez a tapasztalás önmagában is képességfejlesztő hatású. Istent keresve az emberek mindent keresnek. Istent megtalálva pedig mindent megtalálnak. Isten keresése nem más, mint a szeretet bőkezű adományozása, melyet a szeretet újabb és nagyobb mértékű adományozására való képesség meglepő fel-

fedezése kísér.

[10] Minden igaz szeretet Istentől származik, és az ember ezt az isteni ragaszkodást úgy kapja meg, hogy e szeretetet embertársainak adományozza. A szeretet a jellegét tekintve lendületes. Nem lehet bezárni; a szeretet élő, szabad, felkavaró és mindig mozgásban lévő. Az ember sohasem szerezheti meg az Atya szeretetét és zárhatja el egyúttal a szívébe. Az Atya szeretete a halandó ember számára csak azáltal válhat valósággá, hogy az adott ember személyiségén átszüremlik, amint e szeretetet a társainak átadja. A szeretet nagy köre az Atyától indul ki, a fiakon át a testvérek felé tart, s így jut el a Legfelsőbbhöz. Az Atya szeretete a halandó személyiségében a bent lakozó Igazító

segédkezése révén jelenik meg. Az ilyen, Istent ismerő fiú kinyilatkoztatja szeretetét világegyetemi testvérei számára, és ez a testvéri ragaszkodás képezi a Legfelsőbb szeretetének lényegét.

11 ¶ A Legfelsőbbhöz csak a tapasztaláson keresztül lehet eljutni, és a jelen teremtéskorszakokban csupán három nagyobb útja van annak, hogy a teremtmény a Felsőséghez közeledjen:

12 1. A Paradicsom Létpolgárai az örökkévaló Szigetről alászállnak a Havonán keresztül, ahol szert tesznek a Legfelsőbb megértésének képességére a Paradicsom-Havona valóság-különbözetének szemlélésén keresztül és a Legfelsőbb Teremtő Személyiségek, akiknek köre a Tökéletes Szellemektől

a Teremtő Fiakig terjed, sokféle tevékenységének feltárása-felfedezése által.

13 ¶ 2. A Legfelsőbb Teremtők evolúciós világegyetemeiből felemelkedő tér-idő lények egészen közel kerülnek a Legfelsőbbhöz a Havonán való áthaladásuk során, melyre azelőtt kerül sor, hogy megtanulják magasabb szinten értékelni a paradicsomi Háromság egységét.

14 ¶ 3. A Havona honos lakosai a Legfelsőbb megértésére tesznek szert a Paradicsomról alászálló zarándokokkal és a hét felsőbb-világegyetemből jövő, felemelkedő zarándokokkal való kapcsolat útján. A Havona honos lakosai eredendően képesek arra, hogy összehangolják az örök Sziget polgárainak és az evolúciós világegyetemek polgá-

rainak lényegesen eltérő nézőpontjait.

15 ¶ Az evolúciós teremtmények számára az Egyetemes Atya megközelítésének hét nagyobb módja létezik, és mindegyik ilyen paradicsomi felemelkedés a Hét Tökéletes Szellem valamelyikének isteniségén át vezet; és minden egyes ilyen megközelítést az tesz lehetővé, hogy a teremtmény az adott Tökéletes Szellem természetének felsőbb-világegyetemi tükröződésében végzett szolgálat eredményeképpen a tapasztaló-képességét kiteljesítette. E hétféle tapasztalás összessége képezi a Legfelsőbb Isten valósága és tényleges volta teremtményi tudatosításának mai tudásunk szerinti határait.

16 Az embert nemcsak a saját korlátai akadályozzák a véges Isten megtalálásában; eb-

ben része van a világegyetem tökéletlenségének is; még az összes — egykori, mai vagy jövőbeli — teremtmény tökéletlensége önmagában is elérhetetlenné teszi a Legfelsőbbet. Az Atya Istent bármely egyén megtalálhatja, aki az Istenhez való hasonlatosság isteni szintjét eléri, ám a Legfelsőbb Istent személyesen *egyetlen* teremtmény sem fedezheti fel mindaddig a távoli időpontig, amikor is a tökéletesség egyetemes elérésével *minden* teremtmény egyidejűleg éri el őt.

[17] Annak ellenére, hogy a jelen világegyetemi korszakban nem lesztek képesek személyesen megtalálni őt úgy, mint ahogy az Atyát, a Fiút és a Szellemet megtalálhatjátok, illetőleg megtaláljátok, azonban a Paradicsomra való felemelkedés és az azt követő

világegyetemi létpálya fokozatosan kialakítja bennetek a minden tapasztalás Istene világegyetemi jelenlétének és mindenségrendi cselekvésének tudatos felismerését lehetővé tevő képességet. A szellem gyümölcsei a Legfelsőbb lényegét alkotják, amennyire az az emberi tapasztalásban felfedezhető.

[18] A Legfelsőbb valamikori elérésére a paradicsomi Istenség szellemével való eggyé kapcsolódást követően kerül sor. Az urantiaiak esetében e szellem nem más, mint az Egyetemes Atya Igazító-jelenléte; és bár a Titkos Nevelő az Atyától származik és az Atyához hasonlít, mi mégis kételkedünk abban, hogy akár egy ilyen isteni ajándék képes lenne arra a lehetetlen feladatra, hogy a végtelen Isten természetét egy véges teremt-

ménynek felfedje. Gyanítjuk, hogy amit az Igazítók a hetedik-szakaszú véglegesrendűeknek megmutatnak, az a Legfelsőbb Isten istenisége és természete lesz. És e kinyilatkoztatás a véges teremtmény számára éppen olyan lesz, mint amilyen a Végtelen kinyilatkoztatása lenne az abszolút lény számára.

[19] A Legfelsőbb nem végleges, viszont vélhetően magába foglalja a végtelenségnek azt a fajta teljességét, amelyet egy véges teremtmény valaha is ténylegesen megérthet. A Legfelsőbbnél többet megérteni annyi, mint a végesnél többnek lenni!

[20] Minden élményelvi teremtésrész kölcsönösen összefügg saját végzetük megjelenésében. Csak a lételvi valóság tekinthető önállónak és önmagában létezőnek. A Havo-

na és a hét felsőbb-világegyetem mindegyikének szüksége van a többire ahhoz, hogy a végest kiteljesítse; mindezeknek a véges meghaladásához valamikor majd hasonlóképpen szükségük lesz a külső tér jövőbeni világegyetemeire.

[21] A felemelkedő ember megtalálhatja az Atyát; az Isten lételvi és ezért valóságos, függetlenül a teljes világegyetembeli tapasztalás állapotától. De egyetlen felemelkedő lény sem fogja megtalálni a Legfelsőbbet mindaddig, amíg az összes felemelkedő lény el nem érte azt a legmagasabb fokú világegyetemi érettséget, amely képessé teszi őket arra, hogy e felfedezésben mindannyian egyidejűleg részt vegyenek.

[22] Az Atya nem tesz különbséget a szemé-

lyek között; minden egyes felemelkedő fiát mindenségrendi egyedként kezeli. A Legfelsőbb hasonlóképpen nem tesz különbséget a személyek között; minden egyes élményelvi gyermekét egyedülálló mindenségrendi teljességként kezeli.

[23] Az ember felfedezheti az Atyát a szívében, de a Legfelsőbbet az összes többi ember szívében kell keresnie; és amint az összes teremtmény tökéletesen kinyilvánítja a Legfelsőbb szeretetét, akkor válik a Legfelsőbb minden teremtmény számára világegyetemi ténylegességgé. És ez nem más, mint egy másik megfogalmazása annak, hogy a világegyetemek belépnek a fény és élet korszakába.

[24] Az, hogy az összes személyiség tökélete-

sen kiteljesíti önmagát és hogy világegyetem szerte tökéletes egyensúly alakul ki, az egyenértékű a Legfelsőbb elérésével, és ez egyúttal magával hozza azt is, hogy minden véges valóság megszabadul a tökéletlen létezés korlátaitól. Az összes véges potenciál ilyenforma kimerülése a Legfelsőbb teljes elérését eredményezi, és ez úgy is meghatározható, mint magának a Legfelsőbb Lénynek a teljes evolúciós tényleges megjelenése.

25 ¶ Az emberek nem úgy hirtelen és látványosan találják meg a Legfelsőbbet, mint ahogy a földrengés rést üt a sziklán, hanem lassan és türelmesen, mint ahogy a nyugodt folyó elhordja a meder talaját.

26 Amint megtaláljátok az Atyát, egyúttal megtaláljátok a saját világegyetembeli szel-

lemi felemelkedésetek nagy okát is; amint megtaláljátok a Legfelsőbbet, egyben felfedezitek a paradicsomi fejlődési létpályátok nagy eredményét is.

[27] De egyetlen, Istent ismerő halandó sem lesz magányos a mindenségrendbeli útján, mert tudja, hogy az úton minden egyes lépés megtételekor az Atya ott halad mellette, míg maga az út, melyen jár valójában a Legfelsőbb jelenléte.

7. A LEGFELSŐBB JÖVŐJE

[1] Az összes véges potenciál kiteljesedő megjelenése egyenlő az összes evolúciós tapasztalás megnyilvánulásának kiteljesedésével. Ez a Véglegesnek mint világegyetembeli mindenható Istenség-jelenlétnek a végső kiemelkedését sugallja. Úgy tartjuk, hogy

a Legfelsőbb e fejlődési szakaszban külön személyiség lesz, miként az Örökkévaló Fiú, valóságos hatalommal rendelkező lesz, miként a Paradicsom Szigete, tökéletesen egyesített lesz, mint az Együttes Cselekvő, és mindez együtt is lesz, mégpedig a Felsőség véges lehetőségeinek határain belül a jelen világegyetemi korszak kiteljesedésekor.

2 Jóllehet a Legfelsőbb jövőjét leíró eme kép tökéletesen helytálló, néhány problémára azért felhívjuk a figyelmet mindezzel kapcsolatban:

3 1. A Legfelsőbb Korlátlan Ellenőrei a Legfelsőbb fejlődésének kiteljesedését megelőző szakaszokban aligha válhatnak istenivé, és mégis éppen ezek az ellenőrök azok, akik jelenleg is korlátozott mértékű felsősé-

gi fennhatóságot gyakorolnak a fény és élet korszakába lépett világegyetemek esetében.

4 ¶ 2. A Legfelsőbb aligha képes a Háromsági Véglegesben működni mindaddig, amíg a világegyetemi elismertség teljes ténylegességét el nem érte, a Háromsági Végleges jelenleg mégis korlátozott valóságot alkot, és már beszámoltunk nektek a Végleges Korlátozott Helyetteseiről is.

5 ¶ 3. A Legfelsőbb nem teljesen valóságosként jelenik meg a világegyetemi teremtmények számára, de számos érv támasztja alá annak az oktani levezetésnek a helyességét, hogy ő igencsak valóságos a paradicsomi Egyetemes Atyától a helyi világegyetemi Teremtő Fiakig és Alkotó Szellemekig terjedő Hétszeres Istenség számára.

6 ¶ Meglehet, hogy a véges felsőbb szintjein, ahol az idő egyesül az érzékfeletti-idővel, ott az egymásra következésnek valamiféle felkavarodása és összekeveredése megy végbe. Meglehet, hogy a Legfelsőbb képes előrevetíteni saját világegyetemi jelenlétét ezekre az időfeletti szintekre, és azután korlátozott mértékben előrevetíteni a jövőbeli fejlődést azáltal, hogy e jövőbeli látomást a teremtett szintekre visszatükrözi úgy, mint a Kivetült Befejezetlen Bennmaradóságát. E jelenség megfigyelhető mindenütt, ahol a véges kapcsolatba lép a végest meghaladóval, mint azon emberi lények tapasztalásában, akikben Gondolatigazító lakozik, melyek igazán hitelesen vetítik előre az ember fokozatos világegyetemi előrelépését vé-

gig az örökkévalóságban.

7 ¶ Amikor a halandó felemelkedők felvétetnek a paradicsomi végleges rendű testületbe, esküt tesznek a paradicsomi Háromságra, és e hűségesküvel örök fogadalmat tesznek a Legfelsőbb Istennek, aki *maga* a Háromság, ahogyan azt minden véges teremtmény-személyiség felfoghatja. Ezt követően, amint a végleges rendű társaságok szerte a fejlődő világegyetemekben tevékenykednek, kizárólag a paradicsomi eredetű rendelkezésekhez tartják magukat egészen addig, amíg a helyi világegyetemekben be nem köszönt a fény és élet nevezetes korszaka. Mihelyt e tökéletessé vált teremtésrészek új kormányzati irányítása már tükrözi a Legfelsőbb megjelenő fennhatóságát, a

megfigyeléseink szerint az addig meglehetősen önálló, végleges rendű társaságok elismerik ezen új kormányzatok fennhatóságát. Úgy tűnik, hogy a Legfelsőbb Isten az evolúciós Végleges Testület egyesítőjeként fejlődik ki, ám igencsak valószínű, hogy e hét testület örök végzetét a Legfelsőbb mint a Végleges Háromságának egyik tagja irányítja.

8 ¶ A Legfelsőbb Lényben a világegyetemi megnyilvánulásra három véges-feletti lehetőség foglaltatik:

9 1. Abszonit együttműködés az első élményelvi Háromságban.

10 2. Mellérendelt-abszolút viszony a második élményelvi Háromságban.

11 3. Társ-végtelen részvétel a Háromsá-

gok Háromságában, bár nem tudjuk kielégítően megmagyarázni, hogy ez mit is jelent.

12 ¶ A Legfelsőbb jövőjére vonatkozóan ez az egyik általánosan elfogadott feltevés, de számos elmélet is létezik a Legfelsőbbnek a jelenlegi nagy világegyetemhez fűződő viszonyáról azt követően, hogy a jelenlegi nagy világegyetem megállapodott a fényben és életben.

13 A felsőbb-világegyetemek mai célja az, hogy olyan tökéletessé váljanak, mint a Havona, mely tökéletesség lehetőségét magukban hordozzák. E tökéletesedés fizikai és szellemi előrelépést, továbbá igazgatási, irányítási és testvéri fejlődést jelent. Úgy hisszük, hogy az eljövendő korszakokban az összhanghiány, a téves igazodás és a helyte-

len alkalmazkodás lehetőségei fokozatosan megszűnnek a felsőbb-világegyetemekben. Az energiakörök az elmével tökéletes egyensúlyban lesznek és az elmének való alárendeltségük teljessé válik, míg a szellem a személyiség jelenlétében megszerzi az uralmat az elme felett.

[14] Gyanítjuk, hogy e távoli korban a Legfelsőbb szellem-személyének és a Mindenható kiteljesedett hatalmának fejlődése már összhangban lesz, és e kettő a Legfelsőbb Elmében, illetőleg általa egyesülve ténylegessé teszi a Legfelsőbb Lényt, a kiteljesített ténylegességet a világegyetemekben — olyan ténylegességről van szó, melyet minden teremtmény-értelem megfigyelhet, melyre minden teremtett energia válaszolhat, mely min-

den szellemi entitásban összehangolódik és amelyet minden világegyetemi személyiség megtapasztal.

15 Ezen értelmezés magába foglalja a Legfelsőbb pillanatnyi fennhatóságát a nagy világegyetemben. Az is valószínű, hogy a jelenlegi Háromsági irányítók az ő helyetteseiként folytatják majd tevékenységüket, de véleményünk szerint a hét felsőbb-világegyetem között meghúzódó jelenlegi éles határvonalak fokozatosan el fognak tűnni, és a teljes nagy világegyetem mint tökéletessé tett egész fog majd működni.

16 Lehetséges, hogy a Legfelsőbb ekkor majd személyesen is az Uverszán, az Orvonton központján fog lakozni, ahonnan az idő-teremtésrészeket irányítja, de ez tény-

leg csak sejtés. Ugyanakkor bizonyos, hogy a Legfelsőbb Lény személyisége közvetlenül érzékelhető lesz bizonyos helyeken, jóllehet az ő Istenségi jelenlétének mindenütt-jelenvalósága valószínűleg továbbra is át fogja járni a világegyetemek mindenségét. Azt, hogy az akkori felsőbb-világegyetemi létpolgárok milyen viszonyban lesznek a Legfelsőbbel, nem tudjuk, de meglehet, hogy az olyasféle lesz, mint a Havona honosai és a paradicsomi Háromság közötti jelenlegi viszony.

[17] ¶ E jövőbeli, tökéletessé tett nagy világegyetem nagyon nagy mértékben különbözni fog a maitól. Nyoma sem lesz már a térgalaxisok szervezéséhez kapcsolódó izgalmas kalandoknak, az idő bizonytalan világa-

in való élet-megtelepítési folyamatoknak, és az összhang kifejlődésének az őskuszaságból, a szépség kifejlődésének a magvábanvalókból, az igazság kifejlődésének a jelentéstartalmakból és a jóság kifejlődésének az értékekből. Az idő-világegyetemek ekkorra már beteljesítették véges végzetüket! És talán egy időre nyugalom lesz, nyugalom az evolúciós tökéletesedés érdekében folytatott korszakos küzdelemtől. De nem sokáig! A Végleges Isten megjelenő Istenségének talánya minden bizonnyal és elkerülhetetlenül olyan kihívást fog jelenteni a végleges rendű világegyetemek tökéletessé vált létpolgárainak, mint amilyet küzdelmes evolúciós elődeiknek egykor a Legfelsőbb Isten keresése jelentett. A mindenségrendi végzet függö-

nye újra felgördül és láttatni engedi az Egyetemes Atya megtalálása érdekében a teremtményi tapasztalás véglegességét jelentő új és magasabb szinteken folytatandó, hívogató abszonit kutatás érzékfeletti fényét.

18 [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az Urantián ideiglenesen állomásozó Fenséges Hírvivő hitelesítette.]

118. ÍRÁS

LEGFELSŐBB ÉS VÉGLEGES — IDŐ ÉS TÉR

AZ ISTENSÉG különféle természeteiről elmondhatók a következők:

1. Az Atya önmagától létező sajátlényeg.

3 2. A Fiú társ-létező sajátlényeg.

4 3. A Szellem együttesben-létező sajátlényeg.

5 4. A Legfelsőbb evolúciós-élményelvi sajátlényeg.

6 5. A Hétszeres önmagát szétosztó isteniség.

7 6. A Végleges tapasztalásmeghaladó-élményelvi sajátlényeg.

8 7. Az Abszolút lételvi-élményelvi saját-
lényeg.

9 ¶ Míg a Hétszeres Isten nélkülözhetetlen
a Legfelsőbbnek a fejlődés útján való eléré-
séhez, addig a Legfelsőbb szintúgy nélkülöz-
hetetlen a Végleges későbbi megjelenéséhez.
És a Legfelsőbb és a Végleges kettős jelenléte
alkotja az abszolútat el nem érő és származ-
tatott Istenség alapvető társulását, ugyanis
a végzet elérésében ők egymástól függve al-
kotják a másik kiegészítését. Együtt alkot-
ják a minden alkotó növekedés kezdetét és
kiteljesedését összekötő élményelvi hidat a
világmindenségben.

10 ¶ Az alkotó növekedés sohasem ér véget,
de mindig kielégítő, s terjedelmében végte-
len, azonban folyvást megszakítják az átme-

neti célok elérésekor a személyiséget megörvendeztető pillanatok, melyek oly hatékonyan szolgálnak úgy, mint a mindenségrendi növekedés, világegyetem-felfedezés és Istenség-elérés mozgósító előjátékai.

[11] A mennyiség- és tértan — annak ellenére, hogy minőségi korlátokkal bír — fogalmi alapokat ad a véges elmének a végtelenség tanulmányozásához. A számoknak nincsenek mennyiségi korlátaik még a véges elme felfogóképessége számára sem. Mindegy, hogy milyen nagy számra gondol az ember, mindig el tud képzelni annál egy adott számmal nagyobbat. És azt is el tudja képzeli az ember, hogy ez az eredmény is még messze van a végtelentől, mert mindegy hogy hányszor ismétli meg ezt az össze-

adást, az eredményhez mindig hozzá tudja adni még egyszer az adott számot.

[12] Ugyanakkor a végtelen sorok bármely tagjukig összegezhetők, és ez az összeg (pontosabban a részösszeg) jelenti a cél elérése örömének teljességét egy adott személynek egy adott időpontban és helyzetben. De e személy előbb-utóbb új és nagyobb célok elérése után fog áhítozni és sóvárogni, és e növekedési kalandok az idő teljességében és az örökkévalóság köreiben mindig a küszöbön fognak állni.

[13] Minden egyes világegyetemi kor a következő mindenségrendi növekedési korszak előszobája, és minden világegyetemi korszak minden előző szakasz azonnali beteljesülését hozza magával. A Havona önmagá-

ban és önmagától tökéletes, ugyanakkor tökéletességében korlátozott teremtésrész; az evolúciós felsőbb-világegyetemekbe kiterjedő Havona-tökéletesség nemcsak mindenségrendi sorsát teljesíti be, hanem evolúciós-előtti létezési korlátaitól is megszabadul.

1. IDŐ ÉS ÖRÖKKÉVALÓSÁG

[1] Az ember mindenségrendi tájékozódását segíti, ha a lehető legnagyobb mértékben megérti az Istenségnek a mindenségrendhez fűződő viszonyát. Míg az abszolút Istenség természetét tekintve örökkévaló, addig az Istenek úgy viszonyulnak az időhöz, mint örökkévalósági tapasztaláshoz. Az evolúciós világegyetemekben az örökkévalóság időleges állandóság — az állandó *most*.

[2] ¶ A halandó teremtmény személyisége a bent lakozó szellemmel való önazonosulás révén azonmód válhat örökkévalóvá, hogy az Atya akaratának megfelelő cselekvést választja. E sajátakarat-felajánlás jelenti a cél örök-valósági teljesülésének csúcsát. Ez azt jelenti, hogy a teremtmény célja a pillanatok egymásra következése tekintetében rögzült; másként fogalmazva, az egymást követő pillanatokban a teremtmény célja változatlan marad. Egymillió vagy egymilliárd pillanat is követheti egymást, egyformán nincs változás a célban. A számoknak a teremtmény célja tekintetben már nincs jelentőségük. Így alkotja meg a teremtményi választás és az isteni választás az Isten szelleme és az ember természete soha-véget-nem-érő

egyesülésének örök valóságait az Isten gyermekeinek és az ő paradicsomi Atyjuknak az örök szolgálatában.

[3] Bármely adott értelmes elmében közvetlen kapcsolat van az érettség és az időtudat egysége között. Az időegység lehet egy nap, egy év vagy még hosszabb időszak, de vitathatatlanul e vezető szempont révén ítéli meg a tudatos sajátlényeg az életkörülményeit és ennek révén méri és értékeli ki a gondolkodó értelem az időbeli létezés tényeit.

[4] A tapasztalat, a bölcsesség és az ítéletalkotás az időegység meghosszabbításának velejárója a halandói megélésben. A múltba visszatekintő emberi elme a múltbéli tapasztalatot értékeli ki abból a célból, hogy a pillanatnyi helyzetben legyen mire támaszkod-

nia. A jövőt kutató elme valamely lehetséges cselekedet jövőbeli jelentőségét próbálja kiértékelni. És miután a tapasztalás és bölcsesség révén e felméréssel végzett, az emberi akarat ítéletet alkot, illetőleg döntést hoz a jelenben, és a múltból és a jövőből született cselekvési terv így valósul meg.

5 Az ember fejlődő önnön valójának kiteljesedésében a múlt és a jövő összekapcsolása világítja meg a jelen igaz jelentéstartalmát. A sajátlényeg éretté válása során egyre visszább és visszább nyúl a múltba tapasztalatokért, míg bölcsesség-látomásai egyre mélyebbre és mélyebbre hatolnak be az ismeretlen jövőbe. És amint a gondolkodó sajátlényeg állandóan egyre tovább jut a múltban és a jövőben, úgy válik értékítélete egy-

re kevésbé függővé a pillanatnyi jelentől. A döntés-cselekvés így kezd el megszabadulni a mozgó jelen béklyóitól, miközben elkezdi magáévá tenni a múlt-jövő jelentőségének szempontjait.

6 ¶ Türelmet azok a halandók mutatnak, akiknek időegysége rövid; az igazi érettség a valódi tudás szülte türelem révén lép túl az ideigvaló türelmen.

7 ¶ Éretté válni annyit jelent, mint hatékonyabban élni a jelenben s egyúttal megszabadulni a jelen korlátaitól. A múltbéli tapasztalatokon alapuló érettségi tervek a jelenben jönnek létre úgy, hogy növeljék a jövőbeli értékeket.

8 Az éretlenség időegysége jelentéstartalmat összpontosít a jelen pillanatba úgy,

hogy a valódi kapcsolatának jelenét a nemjelentől — a múlt-jövőtől — elválassza. Az érettség időegysége olyan arányokat vesz fel, hogy a múlt-jelen-jövő összehangolt jellegét felfedje azért, hogy a sajátlényeg egyre jobb betekintést nyerjen az események teljességébe, látni kezdje az idősíkot a kinyíló látókörök körképszerű távlatából, talán elkezdje megsejteni azt a sohasem kezdődő, sohasem befejeződő végtelen folytonosságot, amelynek részeit időnek nevezik.

9 A végtelen és az abszolút szintjein a jelen pillanat tartalmazza mind az összes múltat és mind az összes jövőt. A VAGYOK azt is jelenti, hogy VOLTAM és hogy LESZEK. És ez az örökkévalóságról és az örökkévalóról alkotott legjobb fogalmunk.

10 Az abszolút és az örökkévaló szinten a magvábanvaló valóságnak éppúgy van értelme, mint a tényleges valóságnak. Csak a véges szinten és az időhöz kötött teremtmények számára tűnik oly nagynak az eltérés közöttük. Isten mint abszolút számára egy felemelkedő halandó, aki az örökkévaló döntést meghozta, már a paradicsomi végleges rendű lénynek minősül. De az Egyetemes Atya — az emberben lakozó Gondolatigazítón keresztüli — tudatosságában ez egyáltalán nem jelent korlátot, sőt ő is megismerhet minden, az állati létszintről az Isten-szerű létszintre történő teremtményi felemelkedéssel járó problémákkal való időbeli küzdelmet, és részt is vehet azokban.

2. TÉR-IDŐT-MEGHALADÓ MINDENÜTT-JELENVALÓSÁG ÉS TÉR-IDŐBELI MINDENÜTT-JELENVALÓSÁG

[1] Az Istenség tér-időbeli mindenütt-jelenvalóságát nem szabad összekeverni az isteni tér-időt-meghaladó mindenütt-jelenvalóság véglegességével. Az Egyetemes Atya saját akarata szerint van az, hogy a Legfelsőbbnek, a Véglegesnek és az Abszolútnak ellensúlyoznia kell, össze kell hangolnia és egyesítenie kell az ő tér-időbeli mindenütt-jelenvalóságát és az ő tér-időt-meghaladó mindenütt-jelenvalóságát az ő időtlen és téren kívüli egyetemes és abszolút jelenlétével. És emlékezzetek arra, hogy az Istenség tér-időbeli mindenütt-jelenvalósága igen gyak-

ran a térhez köthető, de nem feltétlenül időhöz kötött.

2 ¶ Halandó és morontia felemelkedőkként egyre nagyobb mértékben ismeritek meg Istent a Hétszeres Isten segédkezésén keresztül. A Havonán keresztül felfedezitek a Legfelsőbb Istent. A Paradicsomon személyként találkoztok vele, a végleges rendre eljutva pedig rögvest kísérletet fogtok tenni arra, hogy őt mint a Véglegest megismerjétek. Véglegesrendűként a Végleges elérését követően úgy tűnik, hogy csupán egyetlen továbbvezető út marad számotokra, ami pedig nem más, mint az Abszolút keresése. Egyetlen véglegesrendűt sem fognak az Istenségi Abszolút elérésével együtt járó bizonytalanságok összezavarni, hiszen a leg-

felsőbb és végleges felemelkedési szakaszok végén e teremtmény már megtalálta az Atya Istent. E véglegesrendűek kétségkívül hinni fogják, hogy még ha sikerülne is megtalálniuk az Abszolút Istent, akkor is csak ugyanazon Istent, az önmagát a végtelenhez és az egyetemeshez közelebb eső szinteken megnyilvánító paradicsomi Atyát fedeznék fel. Kétségkívül igaz, hogy az Isten abszolút értelemben való elérése a világegyetemek Elsődleges Ősét éppúgy felfedné, mint a személyiségek Végleges Atyját.

[3] Lehet, hogy a Legfelsőbb Isten nem mutatja meg az Istenség tér-időbeli (abszolút) mindenütt-jelenvalóságát, ám ő a szó szoros értelmében az isteni tér-időbeli mindenütt-jelenvalóság megnyilvánulása. A Terem-

tő szellem-jelenléte és a teremtésrész anyagi megnyilvánulásai között található a tér-időbeli mindenütt-jelenlévő *keletkezésnek* — az evolúciós Istenség világegyetemi kiemelkedésének — óriási területe.

4 Ha a Legfelsőbb Isten valaha közvetlen irányítást szerez a tér és idő világegyetemei fölött, akkor — meggyőződésünk szerint — ez az Istenség-igazgatás a Végleges felügyelete alatt fog folyni. Egy ilyen esemény során a Végleges Isten az idő világegyetemei számára úgy kezdene megnyilatkozni, mint a Mindenható Legfelsőbb irányító szerepkörei tekintetében az idő-feletti idő és a térenkívüli tér felett felügyeletet gyakorló tapasztalás-meghaladó Mindenható.

5 A halandói elmében felmerülhet a kér-

dés (miként mibennünk is): Ha a nagy világegyetemi igazgatási hatáskör megszerzése során a Legfelsőbb Isten fejlődése együtt jár a Végleges Isten magasabb szintű megnyilvánulásaival, akkor a Végleges Istennek az eleve feltételezett külső térbeli világegyetemekben való megjelenését az Abszolút Istennek hasonló és magasabb szintű kinyilatkoztatásai fogják kísérni? Erre tényleg nem tudjuk a választ.

3. TÉR-IDŐ VISZONYOK

[1] A véges fogalmak szintjén az Istenség kizárólag a tér-időbeli mindenütt-jelenvalóság révén lenne képes egyesíteni a tér-idő megnyilvánulásokat, ugyanis az idő nem más, mint pillanatok sorozata, a tér pedig

összetartozó pontok rendszere. Ti végeredményben az időt elemzéssel, a teret pedig egységbe foglalás útján fogjátok fel. A személyiség egységbe rendező látásmódja révén hangoljátok össze és társítjátok e két, nem is hasonló fogalmat. A teljes állatvilágban egyedül az ember rendelkezik a tér-idő érzékeléshez szükséges képességekkel. Egy állat számára a mozgás jelentéssel bír, de értéket csak a személyiségként besorolt teremtmény számára jelent.

2 ¶ A dolgok az időhöz kötöttek, az igazság viszont időtlen. Minél több igazságot ismertek meg, annál inkább magatok is igazzá *váltok,* annál többet megérthettek a múltból és annál többet felfoghattok a jövőből.

3 Az igazság megingathatatlan — mind-

örökre mentes minden átmeneti hányattatástól, jóllehet sohasem halott és merev, mindig rezgő és megfelelő — sugárzóan eleven. Ám amint az igazság tényhez kötődik, akkor mind az idő, mind a tér befolyásolja a jelentéstartalmát és kölcsönös összefüggésbe hozza annak értékeit. A tényhez kapcsolt igazság eme valóságai fogalmakká válnak és ennek megfelelően a viszonylagos mindenségrendi valóságok szintjére süllyednek.

4 A Teremtő abszolút és örök igazságának és a véges és időleges teremtmény tényszerű tapasztalásának összekapcsolódása a Legfelsőbb új és megjelenő értékét hozza létre. A Legfelsőbb fogalma alapvető fontosságú az isteni és nem változó túlvilágnak a véges és folyton változó innenvilággal való össze-

hangolásában.

5 ¶ Az összes nem abszolút dolog közül a tér kerül a legközelebb ahhoz, hogy abszolúttá váljon. A tér láthatólag abszolút értelemben végleges. A térnek az anyagi szinten való értelmezése a számunkra valódi nehézséget ama tény miatt jelent, hogy míg anyagi testek léteznek a térben, addig maga a tér is létezik ugyanezen anyagi testekben. Az, hogy a tér sok mindenben abszolút jelleget mutat, még nem jelenti, hogy maga is abszolút lenne.

6 Talán segít a térviszonyok megértésében, ha elképzelitek, hogy a tér — függő értelemben — végeredményben minden anyagi test sajátja. Ennélfogva amikor valamely test a téren keresztül halad, akkor magával viszi

minden sajátságát is, még azt a teret is, mely e mozgó testben benne van és amely e mozgó test sajátja.

[7] A valóság összes mintája teret foglal az anyagi szinteken, de szellem-minták kizárólag a térrel összefüggésben léteznek; ezek nem foglalnak el és nem szorítanak ki teret, és nem is foglalnak teret magukba. De számunkra a tér legnagyobb rejtélye az eszme mintájával kapcsolatos. Az elme területére lépve egy kirakójáték számos elemével találkozunk. Vajon az eszme mintája — a valósága — foglal-e teret? Ténylegesen nem tudjuk, jóllehet bizonyosak vagyunk abban, hogy az eszme mintája nem tartalmaz teret. Ugyanakkor kockázatos dolog lenne leszögezni, hogy az anyagtalan sohasem térsze-

rű.

4. ELSŐDLEGES ÉS MÁSODLAGOS OKOZATI VISZONY

[1] A halandó ember istentani nehézségei és léteződolog-bölcseleti kényszerhelyzetei közül sok abból ered, hogy az ember rosszul helyezi el az Istenség-személyiséget és ebből eredően végtelen és abszolút sajátságokat tulajdonít az alárendelt Isteniségnek és az evolúciós Istenségnek. Nem szabad elfelejtenetek, hogy míg valóban van egy igazi Első Ok, addig számtalan mellérendelt és alárendelt ok is létezik, melyek mindegyike társ- és másodlagos ok.

[2] Az első és második okok között az a lényegi különbség, hogy az első okok erede-

ti hatásokat keltenek, melyek bármely előző okozati viszonyból eredő tényező örökségétől mentesek. A másodlagos okok olyan hatásokat eredményeznek, amelyek mindig más és előző okozati viszonyból származó örökséggel rendelkeznek.

3 ¶ A Korlátlan Abszolútban eredendően meglévő tisztán nyugalmi magvábanvalók képesek az Istenségi Abszolútnak azon okozati viszonyaira válaszolni, melyeket a paradicsomi Háromság cselekedetei hoznak létre. Az Egyetemes Abszolút jelenlétében ezen okozatkeltés-átjárta nyugalmi magvábanvalók nyomban működésbe lépnek és képessé válnak bizonyos tapasztalás-meghaladó segítők hatását viszonozni, akiknek cselekedetei eredményeként ezen megeleve-

nedett magvábanvalók igazi világegyetemi fejlődési lehetőségekké, tényleges növekedési képességgé alakulnak át. A nagy világegyetem teremtői és szabályozói az így megérett magvábanvalókon adják elő a mindenségrendi evolúció soha véget nem érő színművét.

4 Az okozati viszony — eltekintve a lételvi dolgoktól — hármas alapfelépítésű. A jelen világegyetemi korban való működését figyelembe véve és a hét felsőbb-világegyetem véges szintjét tekintve a következőképpen értelmezhető:

5 1. *Nyugalmi potenciálok megelevenedése.* A végzet létrejötte az Egyetemes Abszolútban az Istenségi Abszolút cselekedetei révén, mely a Korlátlan Abszolútban és rá ala-

pulóan, valamint a paradicsomi Háromság önálló akarati rendelkezéseinek eredményeként működik.

6 ¶ 2. *Világegyetemi kibontakozási lehetőségek létrehozása.* Ez a szét nem vált magvábanvalóknak különálló, jól meghatározott tervekre való átalakítását jelenti. Ez az Istenség Véglegességének és a tapasztalás-meghaladó szint számos segédjének cselekedete. E cselekedetek tökéletes előzményei az egész világmindenség jövőbeli igényeinek. A magvábanvalók elkülönülésével hozható kapcsolatba az, hogy a Világmindenség Építészei mint a világegyetemek istenségképének igazi megtestesítői léteznek. Terveik terjedelme végleges értelemben a világmindenség fogalomkorlátja által tér-határoltnak

tűnik, de ezeket *mint terveket* egyéb módon nem korlátozza idő és tér.

7 ¶ 3. *Világegyetemi ténylegességek teremtése és fejlődése.* Az Istenség Véglegességének lehetőség-teremtő jelenlétével átjárt mindenségrend az alapja a Legfelsőbb Teremtők azon működésének, hogy a megérett magvábanvalók élményelvi ténylegesekké alakulását az időben elősegítsék. A világmindenségen belül a magvábanvaló valóság mindenféle ténylegesülését a végleges fejlődési képesség korlátozza, és e ténylegessé válást a megjelenés végleges szakaszaiban tér-idő korlátok is szabályozzák. A Paradicsomról jövő Teremtő Fiak — ténylegességüket tekintve — mindenségrendi értelemben *átalakító* teremtők. Ám ez semmikép-

pen sem érvényteleníti az embernek a róluk mint teremtőkről alkotott képét; véges nézőpontból ők valóban képesek teremteni és ténylegesen így is tesznek.

5. MINDENHATÓSÁG ÉS ÖSSZEFÉRHETŐSÉG

[1] Az Istenség mindenhatósága nem jelent egyúttal hatalmat a meg-nem-tehető megtételére. A tér-idő keretei között és a halandói megértés értelmi vonatkoztatási pontjából nézve még a végtelen Isten sem képes a kört négyszögesíteni vagy eredendően jó rosszat alkotni. Isten nem képes nem-istenszerű dolgot tenni. A bölcseleti fogalmak efféle ellentmondása a nemléttel egyenértékű, és egyúttal azt is jelenti, hogy így semmi sem

teremtődik. Egy személyiségjegy nem lehet egyszerre Istenszerű és nem-istenszerű. Az összeférhetőség az isteni hatalom eredendő sajátsága. És mindez abból a tényből ered, hogy a mindenhatóság nem csak saját természettel rendelkező dolgokat teremt, hanem minden dolog és lény természetének is ez a forrása.

2 ¶ Kezdetben mindent az Atya egymaga tesz, de amint az örökkévalóság látképe a Végtelen akaratára és parancsaira válaszul végre feltárul, akkor egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy a teremtmények, sőt az emberek feladata Isten társává lenni a végső beteljesülés elérésében. És ez igaz még a húsvér testben eltöltött életben is; amikor ember és Isten társul, akkor e társulás jövőbeli lehető-

ségei korlátlanok lesznek. Amint az ember felismeri, hogy az Egyetemes Atya az ő társa a végtelen fejlődésben, mihelyt eggyé válik a benne lakozó Atya-jelenléttel, akkor — szellemben — eltépte az idő kötelékeit és már meg is kezdte az örökkévalósági fejlődést az Egyetemes Atya keresésében.

[3] A halandó tudatossága a ténytől a jelentéstartalom felé, majd annak elérését követően az érték felé haladva teljesedik ki. A Teremtő tudatossága a gondolat-értéktől a szó-jelentéstartalmon keresztül a cselekvés ténye felé halad. Mindig Isten-cselekvésnek kell oldania a lételvi végtelenségben erendendően benne rejlő korlátlan egység reteszét. Mindig Istenségnek kell biztosítania a világegyetemi mintát, a tökéletes személyisége-

ket, az eredeti igazságot, szépséget és jóságot, amelyet minden, istenségit el nem érő teremtésrész magáévá tenni igyekszik. Mindig Istennek kell először megtalálnia az embert annak érdekében, hogy az ember később megtalálhassa Istent. Mindig lennie kell egy Egyetemes Atyának, mielőtt még egyetemes fiúi állapot és azt követően egyetemes testvériség lehetne.

6. MINDENHATÓSÁG ÉS MINDENTEVŐSÉG

[1] Isten ténylegesen mindenható, de nem mindenben tevékeny — nem személyesen ő cselekszik meg mindent, amit megcselekszenek. A mindenhatóság magában foglalja a Mindenható Legfelsőbb és a Legfelsőbb

Lény hatalom-potenciálját, de a Legfelsőbb Isten saját akaratából véghezvitt cselekedetei nem a Végtelen Isten személyes tettei.

[2] Az elsődleges Istenség mindentevőségét hirdetni egyet jelentene a közel egymillió paradicsomi Teremtő Fiú előjogaitól való megfosztásával, nem is szólva a velük együtt alkotó munkát végző segédek különféle rendjeinek megszámlálhatatlan sokaságáról. A teljes világegyetemben mindössze egyetlen okozatlan Ok van. Minden más ok ennek az egyetlen Első Nagy Oknak és Középpontnak a származéka. És e bölcselet egyetlen elemében sem sérti a hatalmas világegyetem szerte létező Istenség-gyermekek miriádjainak szabad-akaratát.

[3] ¶ Helyi viszonylatban a szabad akarat lát-

szólag okozatlan okként működhet, azonban vitathatatlanul olyan örökséget mutat, amely kapcsolatba hozható az egyetlen, eredeti és abszolút Első Okkal.

4 Minden akarat viszonylagos. Az eredetiség szempontjából csak az Atya-VAGYOK az, aki az akaratban véglegességet birtokol; abszolút értelemben kizárólag az Atya, a Fiú és a Szellem rendelkezik olyan akarat-előjogokkal, melyeket nem korlátoz idő és nem határol tér. A halandó embert szabad akarattal, a választás hatalmával ruházták fel, és bár az ő választása nem abszolút, mégis többé-kevésbé véglegesnek tekinthető a véges szintjén és a választó személyiség sorsát illetően.

5 Az abszolútot el nem érő szinteken az

akarat a döntési jogkört gyakorló személyiséget magát alkotó korlátokba ütközik. Az ember nem választhat azon a körön kívül, amely a választási lehetőségeit alkotja. Az ember nem választhatja, hogy például más legyen mint emberi lény, attól eltekintve, hogy választhatja azt, hogy többé váljon mint egy ember; vállalkozhat a világegyetemi felemelkedéssel járó utazásra, de ez azért van így, mert az emberi választás és az isteni választás e ponton éppen egybeesik. És amit egy fiú kíván és amit az Atya akar, az kétségtelenül megtörténik.

[6] A halandói létben folyamatosan különböző viselkedési lehetőségek adódnak és szűnnek meg, és amikor választani lehet, akkor az emberi személyiség állandóan e

sokféle cselekvési mód valamelyike mellett dönt. Az időbeni akarat az időhöz kötődik, és ki kell várnia annak az idejét, amíg kifejeződésére lehetőség nyílik. A szellemi akarat már megízlelte azt, hogy milyen megszabadulni az idő kötelékeitől, részlegesen már megszabadult az időbeli egymásra következéstől, és ez azért van így, mert a szellemi akarat azonosítja önmagát az Isten akaratával.

[7] Az akaratnak — a választásnak — abban a világegyetemi keretben kell működnie, amely a felsőbb és korábbi választásra válaszul jelent meg ténylegesen. Az emberi akarat teljes hatóköre szigorúan véve is véges-korlátolt, kivéve egyetlen egyet: amikor az Isten megtalálását választja, és azt, hogy

olyanná váljon mint ő, akkor e döntése a végest meghaladja; csak az örökkévalóságban derülhet ki, hogy vajon e döntés egyúttal meghaladja-e az abszonitot is.

8 ¶ Az Istenség mindenhatóságának felismerése egyet jelent a biztonságtudatotokkal a mindenségrendi létpolgárság megtapasztalásában, a megnyugtató biztonság érzékelésével a Paradicsomra vezető hosszú utatokon. Viszont a mindentevőség téveszméjének elfogadása a minden-isten tan hatalmas tévedésének felkarolásával azonos.

7. MINDENTUDÁS ÉS ELEVE ELRENDELÉS

1 A Teremtő akarata és a teremtmény akarata működésének a nagy világegyetemben

korlátai vannak, és ezen akaratok a Főépítészek által megteremtett lehetőségeknek megfelelően működhetnek. E felső határok előre meghatározott volta azonban egyáltalán nem csorbítja a teremtményi akarat függetlenségét e határokon belül. A végleges előzetes tudás — a minden véges választás teljes szabadsága — sem érvényteleníti a véges akaratot. Az érett és előrelátó emberi lény képes lehet valamely fiatalabb társa döntésének következményeit igen pontosan megmondani előre, de ez az előzetes ismeret semmit sem von le magának a döntésnek a szabadságából és nagyszerűségéből. Az Istenek bölcsen korlátozták az éretlen akarat hatókörét, de ez az akarat — e megszabott határok között — mégis csak igazi akarat.

[2] Még az összes múltbéli, jelenbéli és jö-

vőbéli döntés legfelsőbb kölcsönös összefüggése sem rontja e választások hitelességét. Sokkal inkább a mindenségrend fejlődésének előre elrendelt irányvonalát jelzi, és azon saját akarattal bíró lények előzetes tudását sugallja, akik választásuk szerint az összes valóság élményelvi megjelenítésének alkotó részeivé válhatnak.

3 ¶ A véges választásban elkövetett hiba idő-korlátolt és tér-határolt. Csak az időben és a Legfelsőbb Lény fejlődő jelenlétén *belül* létezhet. Az ilyen téves választás időbeni lehetőség jellegű, és (a Legfelsőbb teljességének hiánya mellett) azon választási lehetőségek körét jelzi, amelyekkel az éretlen teremtménynek fel kell ruházódnia annak érdekében, hogy a valósággal való, a szabad aka-

rata szerinti kapcsolatteremtés révén élvezze saját világegyetemi fejlődését.

4 Az idő-korlátozta térben jelen lévő bűn egyértelmű bizonyítéka a véges akarat időleges szabadságának (és szabadosságának). A bűn egyrészt a személyiségnek a viszonylag független akarat szabadságától elvakított éretlenségét, másrészt a mindenségrendi létpolgársággal járó legfelsőbb rendű kötelezettségek és feladatok megértésére való képtelenségét mutatja.

5 A véges területein jelen lévő gonoszság az Istennel-nem-azonosult összes sajátlényeg átmeneti valóságát láttatja. A teremtmény csak akkor lesz igazán valóssá a világegyetemekben, ha már Isten-azonosulttá vált. A véges személyiség nem ön-teremtő, viszont

a választási lehetőségek felsőbb-világegyetemi porondján saját maga határozza meg a sorsát.

6 ¶ Az életadomány felruházza az anyagi-energia rendszereket azzal, hogy képesek legyenek önmagukat fenntartani, terjeszteni és a mindenkori feltételekhez igazítani. A személyiség-adomány pedig felruházza az élő szervezeteket az önmeghatározás, az önfejlesztés és az Istenség eggyé kapcsolódó szellemével való önazonosulás további előjogaival.

7 A személyest el nem érő élő dolgok elme-megelevenítő energia-anyag létét jelzik, először fizikai szabályozók, majd pedig elmeszellem-segédek formájában. A személyiség-sajátság az Atyától származik és egye-

di választási előjogokat biztosít az élő rendszer számára. De ha a személyiség rendelkezik a valóság-azonosításra irányuló személyes választási előjoggal, és ha ez igaz és szabad döntést jelent, akkor a fejlődő személyiségnek rendelkeznie kell azzal a választási lehetőséggel is, hogy önmagát összezavarja, önmaga egységét megbontsa és önpusztítóvá váljon. A mindenségrendi önpusztítás lehetősége nem küszöbölhető ki, ha a fejlődő személyiségnek a véges akarat gyakorlásában igazi szabadság adatik.

[8] Ezért jelent tehát egyre nagyobb biztonságot a személyiségi választás határainak beszűkítése szerte az alacsonyabb létszinteken. A választás a világegyetemek felemelkedésével egyre nagyobb szabadságot

élvez; a választás fokozatosan közelít az isteni szabadsághoz, amint a felemelkedő személyiség eljut az isteniségi állapotig, a világegyetem céljainak legteljesebb elfogadásáig, a mindenségrendi-bölcsesség kiteljesítéséig és az Isten akaratával és útjával való teremtményi azonosulás véglegességéig.

8. SZABÁLYOZÁS ÉS FELÜGYELET

[1] A tér-idő teremtésrészekben a szabad akaratot megszorítások, korlátozások övezik. Az anyagi-élet evolúciója először gépies, majd elme-megelevenítette, és végül (a személyiség-adomány befogadását követően) szellem-vezéreltté válhat. A szerves evolúciót a lakott világokon fizikailag az élethordozók eredeti fizikai-élet mintáinak magvábanvalói korlátozzák.

[2] A halandó ember egy gép, egy élő működési rend; gyökerei ténylegesen az energia fizikai világában erednek. Sok emberi válasz jellegét tekintve önmagától végbemenő; az élet nagy része gépies. De az ember, a rendszer, sokkal több, mint egy gép; az ember rendelkezik elmével, és szellem lakozik benne; és bár anyagi léte során sohasem lesz képes a létezés vegyi és villamos működéstanától megszabadulni, mégis egyre jobban képes megtanulni azt, hogy e fizikai-élet gépet miként rendelje alá irányító bölcsességének, melynek élményelvi alapját az a folyamat képezi, hogy az ember elméjét a bent lakozó Gondolatigazító szellemi késztetéseinek megfelelő cselekvésnek szenteli.

[3] ¶ A szellem felszabadítja, a működési

rend pedig korlátozza az akarat működését. A működési rend által nem szabályozott, a szellemmel nem azonosult tökéletlen választás veszélyes és bizonytalan. A gépies fölérendeltség a fejlődés kárára nyújt állandóságot; a szellem-szövetség elszakítja a választást a fizikai szinttől, és egyúttal az egyensúlyi állapotnak olyan isteni biztonságot ad, mely a tökéletesebb világegyetemi szellemi látásmód és a megnövekedett mindenségrendi értelem eredménye.

[4] A teremtményt fenyegető igazán nagy veszély az, hogy az életrendszer kötelékeiből való kiszabadulás eredményeként a teremtmény nem lesz képes ezen állandósághiányt ellensúlyozni a szellemmel kialakítandó egyetértő munkakapcsolatban. A gépi-

es állandóságból részben megszabadult teremtményi választás esetleg kísérletet tehet további ön-felszabadításra a nagyobb mértékű szellem-azonosulástól függetlenül.

5 Az élőlénytani evolúció egységes alapelve a kezdetleges ember számára lehetetlenné teszi, hogy a lakott világokon jelentős mértékű önkorlátozó képesség birtokában jelenjen meg. Ennélfogva ugyanazon alkotó formaterv, amelynek rendeltetése a továbbfejlődés, létrehozza azokat a külső — tér és idő, éhség és félelem — korlátokat, amelyek oly hatékonyan szűkítik az ilyen fejletlen teremtmények szellemit-el-nem-érő választási lehetőségeinek körét. Annak során, hogy az emberi elme egyre nehezebben teljesíthető akadályokon jut túl sikerrel, ugyanezen

alkotó formaterv biztosította a fáradságosan begyűjtött élményelvi bölcsesség faji örökségének lassú felhalmozódását is — másként fogalmazva, biztosította a gyengülő külső megszorítások és az erősödő belső megkötések közötti egyensúly fennmaradását.

6 Az evolúciónak, az ember műveltségbeli fejlődésének lassúsága azon fék — anyagi tehetetlenség — hatékonyságának bizonyítéka, amely oly hatékonyan működik a fejlődés veszélyes mértékű sebességének visszafogásában. Így maga az idő tompítja és vezeti el azokat az egyébként halálos következményeket, amelyek az emberi cselekvés elől az eljövendőt elzáró korlátok alól való túl korai szabadulással együtt járnának. Mert ha a műveltség túl gyorsan fejlődik,

ha az anyagi előrehaladás üteme meghaladja az istenimádat-bölcsesség fejlődési ütemét, akkor a polgárosultság magában hordozza a visszafejlődés magvait; és hacsak az élményelvi bölcsesség gyors növekedése nem tart ennek ellensúlyt, az ilyen emberi társadalmak e magas, ám éretlen fejlődési szintekről visszaesnek, és a bölcsességbeli folytonossághiány „sötét korszakaiban” megtapasztalható lesz az ön-felszabadítás és az önmérséklés közötti egyensúly elkerülhetetlen helyreállítódása.

7 Kaligasztia gonoszsága a fokozatos emberi felszabadulás idő-szabályozójának kiiktatásában állt — ama visszatartó korlátozások indokolatlan lerombolásáról van szó, melyeket az akkori halandói elmék maguk

tapasztalásilag még nem döntöttek le.

8 A tér és idő részleges korlátozására képes elme éppen e tettével adja bizonyságát annak, hogy már rendelkezik azokkal a bölcsesség-csírákkal, amelyek a már meghaladott visszatartó korlátok helyébe lépve hatékonyan tudnak szolgálni.

9 Lucifer hasonlóképpen bizonyos, a helyi csillagrendszerben érvényesítendő szabadságok túl korai elérését megakadályozó időszabályozó kiiktatására törekedett. A fény és élet korszakába eljutott valamely helyi csillagrendszer tapasztalati úton már a magáévá tette azokat a nézőpontokat és teljesebb látásmódokat, amelyek számos olyan módszer alkalmazását lehetővé teszik, amelyek az adott világegyetem-résznek az emlí-

tettet megelőző korszakaiban bomlasztó hatásúak és pusztítóak lennének.

10 Amint az ember a félelem béklyóit lerázza, amint gépeivel földrészeket és világtengereket köt össze, amint rögzített adataival nemzedékeket és évszázadokat hidal át, akkor minden egyes ledöntött korlátot valamilyen új és önként vállalt korláttal kell helyettesítenie a gyarapodó emberi bölcsesség erkölcsi parancsával összhangban. Ezek az önként vállalt korlátozások az emberi polgárosodott társadalom összes tényezője közül egyből a legerősebb és a legkifinomultabb korlátozásokká válnak — s ezek az igazság fogalmai és a testvériség eszményképei. Az ember még a könyörülettel együtt járó visszatartó erővel is felruházhatja magát, ha

szeretni meri embertársait, míg a szellemi testvériség kezdeteihez jut el, ha úgy dönt, hogy úgy fog bánni velük, mint amilyen bánásmódot saját maga is megérdemelne, sőt amilyen bánásmódban szerinte Isten részesítené őket.

[11] Az eredendően magukból fakadó világegyetemi válaszok a mindenségrendben állandók és bizonyos formában fenn is maradnak. Az Istent ismerő és az ő akaratát végrehajtani kívánó, szellemi látásmóddal rendelkező személyiség istenien állandó és örökkön létező. Az ember nagy világegyetemi kalandja abban áll, hogy a halandói elme a gépies nyugvás állandóságából a szellemi lendület isteniségébe átlépjen, és az ember ezen átalakulást a saját személyes dönté-

seinek ereje és következetessége révén hajtja végre, minden egyes élethelyzetben kijelentve, hogy „azt akarom, hogy legyen meg az akaratod”.

9. VILÁGEGYETEMI MŰKÖDÉSI RENDEK

[1] Az idő és a tér a világmindenség együttes működési rendje. Ezen eszközök révén válnak a véges teremtmények képessé arra, hogy a Végtelennel együtt létezzenek a mindenségrendben. A véges teremtményeket az idő és a tér hatékonyan elválasztja az abszolút szintektől. De ezek a szigetelő közegek (amelyek nélkül halandó nem lenne képes létezni) közvetlen hatást fejtenek ki a véges cselekvési kör korlátozásában. Ezek nélkül

a teremtmények nem tudnának cselekedni, de ezek révén minden teremtmény cselekedetei egyértelműen korlátozottak.

[2] A felsőbb elmék által létrehozott működési rendek az ő alkotóerőik felszabadítása érdekében működnek, ám bizonyos mértékben folyton korlátozzák minden alárendelt értelem cselekedeteit. A világegyetemek teremtményei számára e korlátozás a világegyetemek működési rendjeként nyilvánul meg. Az ember nem rendelkezik korlátlanul szabad akarattal; a választási lehetőségek köre korlátozott, de e korlátok között az emberi akarat viszonylag független.

[3] A halandói személyiség életrendszerei — az emberi test — a halandó-feletti alkotó formaterv terméke; ennélfogva az ember

egymaga sohasem szerezhet felette tökéletes ellenőrzést. Csak amikor a felemelkedő ember — a vele eggyé kapcsolódott Igazítóval közösen — önmaga számára megalkotja a személyiség-kifejező rendszert, akkor tesz majd szert e tökéletes irányításra.

4 A nagy világegyetem működési rend és élő szervezet is egyben, gépies és élő is — olyan élő rendszer, melyet a Legfelsőbb Elme elevenít meg, a Legfelsőbb Szellem hangol össze és amely a hatalmi és a személyiség-egyesítő legfelsőbb szinteken mint a Legfelsőbb Lény nyer kifejeződést. Viszont a véges teremtés működési rendjének tagadása egyet jelent a tények tagadásával és a valóság figyelmen kívül hagyásával.

5 A működési rendek az elme, a minden-

ségrendi potenciálokon és azokban alkotó elme termékei. A működési rend a Teremtő-gondolat végleges kikristályosodása, és mindig az azt létrehozó akarat-szándéknak megfelelően munkál. Ugyanakkor bármely rendszer rendeltetése az eredetében keresendő, nem pedig a működésében.

6 E rendszereket nem úgy kell tekinteni, mint amelyek korlátozzák az Istenség cselekedeteit; az igazság inkább az, hogy az Istenség éppen ezekben a rendszerekben érte el az egyik örök kifejeződési formáját. Az alapvető világegyetemi működési rendek az Első Forrás és Középpont abszolút akaratára válaszul jöttek létre, és ezért örökmód tökéletes összhangban fognak működni a Végtelen tervével; ezek ténylegesen is e terv nem-

akarati mintái.

7 Van némi fogalmunk arról, hogy a Paradicsom működési rendje miként hozható kapcsolatba az Örökkévaló Fiú személyiségével; e kapcsolat pedig az Együttes Cselekvő működése. Vannak elméleteink arra nézve is, hogy az Egyetemes Abszolút miként működik a Korlátlan feltételezett rendszereivel és az Istenségi Abszolút magvábanvaló személyével összefüggésben. Viszont a kifejlődő Legfelsőbb és Végleges Istenségekben megfigyeléseink szerint bizonyos személytelen szakaszok és akarati ellenpárjuk tényleges egyesülése zajlik jelenleg, és emiatt a minta és a személy között új viszony van kialakulóban.

8 A múlt örökkévalóságában az Atya és a

Fiú a Végtelen Szellem kifejeződésében alkotott egységet. Ha a jövő örökkévalóságában a tér és idő helyi világegyetemeinek Teremtő Fiai és Alkotó Szellemei alkotó egységet hoznak létre a külső tér területein, akkor egységük, mint az ő isteni természetük együttes kifejeződése, vajon mit fog létrehozni? Nagyon is lehetséges, hogy egy mindezidáig ismeretlen Végleges-Istenség megnyilatkozásnak, egy újfajta főkormányzói rend megnyilvánulásának leszünk tanúi. E lények különleges személyiség-előjogokkal rendelkeznek majd, lévén ők a személyes Teremtő, a személytelen Alkotó Szellem, a halandó-teremtményi tapasztalás és az Isteni Segédkező fokozatos megszemélyesülésének egyesülése lesznek. E lények

véglegesek lehetnek annyiban, hogy személyes és személytelen valóságot egyaránt magukba foglalnak, míg vegyítik a Teremtő és a teremtmény tapasztalatait. Akármilyen sajátságokkal rendelkezzenek is a külső tér teremtésrészeinek ezen eleve feltételezett feladatkörű háromságainak eme harmadik személyei, meg fognak tartani valamit abból az ő Teremtő Atyjukhoz és Alkotó Anyjukhoz fűződő ugyanazon viszonyból, amely a Végtelen Szellem, valamint az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú között is megvan.

9 ¶ A Legfelsőbb Isten nem más, mint az összes világegyetemi tapasztalás megszemélyesülése, az összes véges fejlődés összpontosulása, az összes teremtményi való-

ság kiteljesedése, a mindenségrendi bölcsesség betetőzése, az idő-galaxisok összarányos szépségének megtestesülése, a mindenségrendi elme-jelentéstartalmak igazsága és a legfelsőbb szellemértékek jósága. És a Legfelsőbb Isten az örök jövőben e számos véges sokféleséget egyetlen élményelvi jelentéstartalommal bíró egésszé fogja majd össze, éppen úgy, ahogy most lételvi egységet alkotnak ezek az abszolút szinteken a paradicsomi Háromságban.

10. A GONDVISELÉS RENDELTETÉSI CÉLJAI

[1] A gondviselés nem azt jelenti, hogy Isten minden dolgot az érdekünkben és előre eldöntött. Isten túlságosan is szeret bennünket ahhoz, hogy ilyet tegyen, mert ez

nem lenne más, mint mindenségrendi zsarnokság. Az ember viszonylagos döntési szabadsággal rendelkezik. Az isteni szeretet olyan vaksi ragaszkodásnak sem tekinthető, mellyel az Isten ember-gyermekeit babusgatná és kényeztetné.

2 ¶ Az Atya, a Fiú és a Szellem — mint a Háromság — nem azonos a Mindenható Legfelsőbbel, viszont a Mindenható felsősége sohasem nyilvánulhat meg nélkülük. A Mindenható *növekedésének* középpontja a ténylegesség Abszolútjaiban van, míg alapjai a lehetségesség Abszolútjaiban találhatók. A Mindenható Legfelsőbb *rendeltetési céljai* viszont a paradicsomi Háromság rendeltetési céljaival hozhatók összefüggésbe.

3 Úgy tűnhet, hogy a Legfelsőbb Lény-

ben minden világegyetemi működési szakasz részlegesen újraegyesül ezen élményelvi Istenség személyisége révén. Ezért amikor a Háromságot mint egyetlen Istent akarjuk látni, és ha e fogalmat a jelenleg ismert és szervezett nagy világegyetemre korlátozzuk, akkor észrevehetjük, hogy a kifejlődő Legfelsőbb Lény a paradicsomi Háromság részleges képmása. És észrevehetjük azt is, hogy e Legfelsőbb Istenség a véges anyag, elme és szellem személyiségi rendezett egészeként fejlődik a nagy világegyetemben.

[4] Az Isteneknek sajátosságaik vannak, a Háromságnak azonban rendeltetési céljai, és miként a Háromság, a gondviselés *maga* is egy rendeltetés, a világegyetemek mindensége személyestől-különböző felügyele-

tének összetett működése, mely a Mindenható hatalmában összegződő Hétszeresnek az evolúciós szintjeitől az Istenség Végleges-ségének tapasztalás-meghaladó területein is túl terjed.

5 ¶ Isten minden egyes teremtményt mint gyermeket szeret, és e szeretet minden egyes teremtményt körülvesz minden időben és térben. A gondviselés a teljesség viszonylatában működik, és bármely teremtmény rendeltetésével olyan kapcsolatban áll, amilyen viszonyban e rendeltetési cél a teljessel van. Bármely lény vonatkozásában a gondviselési beavatkozás az adott lény *adott rendeltetésének* az adott teljes dolog evolúciós növekedéséhez mért jelentőségét mutatja; e teljes dolog lehet az egész emberfajta,

az egész nemzet, az egész bolygó vagy még nagyobb teljesség. A teremtmény rendeltetésének fontossága váltja ki a gondviselési beavatkozást, nem pedig a teremtménynek mint személynek a fontossága.

[6] Mindazonáltal az Atya mint személy bármikor megváltoztathatja a mindenségrendi események sodrát az Isten akaratának megfelelően, az Isten bölcsességével összhangban és az Isten szeretetétől hajtva.

[7] De amit az ember gondviselésnek hív az túl gyakran az ő saját képzeletének terméke, a valóban véletlenszerű körülmények összekapcsolása. Ugyanakkor van valódi és megjelenő gondoskodás a világegyetem-lét véges területén, létezik a tér energiáinak, az idő mozgásának, az értelmes elme gondo-

latainak, a jellem eszményképeinek, a szellemi természet vágyainak és a fejlődő személyiségek céltudatos, saját akaratán alapuló cselekedeteinek igaz és ténylegessé váló összefüggésrendszere. Az anyagi területek körülményei véglegesen és véges értelemben szervesen beépülnek a Legfelsőbb és a Végleges összefonódó jelenlétébe.

8 Amint a nagy világegyetem rendszerei az elme felügyeletén keresztül egy bizonyos végleges mértékig tökéletessé válnak, és amint a teremtményi elme isteniségi mértékű tökéletességig jut a szellemmel való tökéletesített egységesülésen keresztül, és amint a Legfelsőbb ezt követően megjelenik mint mindeme világegyetemi jelenségek *tényleges* egyesítője, annak megfelelően vá-

lik a gondviselés egyre jobban érzékelhetővé.

9 Az evolúciós világokon alkalmanként eluralkodó, meglepően váratlan körülmények egy része a Legfelsőbb fokozatosan kiemelkedő jelenlétének, az ő jövőbeli világegyetemi tevékenységei ízelítőjének köszönhető. A halandó teremtmény által gondviselésnek minősített dolgok többsége valójában nem az; a halandói megítélés helyességét nagymértékben korlátozza az életkörülmények igazi jelentéstartalmaiba kellő mélységben való betekintés képességének hiánya. A halandó teremtmény által jó szerencsének tekintett dolgok nagy része valójában inkább balszerencsének minősíthető; az emberre rámosolygó szerencse a legna-

gyobb emberi sorscsapás lehet, ha az illetőt meg nem érdemelt pihenéshez és anyagi javakhoz juttatja; a szenvedő halandóra megpróbáltatásokat halmozó torz végzet látszólagos kegyetlensége a valóságban az éretlen személyiség lágy vasát az igazi jellem edzett acéljává nemesítő tűzként viselkedhet.

[10] Van gondviselés a fejlődő világegyetemekben, és ezt a teremtmények olyan mértékben képesek felfedezni, amilyen mértékben a fejlődő világegyetemek rendeltetésének megértéséhez szükséges képességeket megszerezték. A világegyetemi rendeltetési célok teljes megértésének képessége egyet jelent a teremtmény evolúciós kiteljesedésével, és úgy is megfogalmazható, hogy az nem más, mint a Legfelsőbb elérése a töké-

letlen világegyetemek jelenlegi besorolásának keretein belül.

[11] Az Atya szeretete közvetlenül az egyén szívében munkál az összes többi egyén cselekedeteitől vagy megnyilvánulásaitól függetlenül; a viszony személyes — ember és Isten áll kapcsolatban egymással. Az Istenség (a Mindenható Legfelsőbb és a paradicsomi Háromság) személytelen jelenléte az egész iránt tanúsít tiszteletet, nem a rész iránt. A Felsőség felügyeleti gondviselése egyre nyilvánvalóbbá válik, amint a világegyetem egyre nagyobb rendszertani egységei a fejlődés során a véges végzeteket egyre jobban megközelítik. Amint a csillagrendszerek, csillagvilágok, világegyetemek és felsőbb-világegyetemek eljutnak a fény és élet

korszakába, a Legfelsőbb egyre jobban kiemelkedik mint a mindazon dolgok jelentőségteljes összekapcsolója, amelyek megjelenése folyamatban van, míg a Végleges fokozatosan kiemelkedik, mint a minden dolgok tapasztalás-meghaladó egyesítője.

12 ¶ Kezdetben egy evolúciós világon az anyagi rend természetes megjelenési formái és az emberi lények személyes vágyai gyakran szembenállónak tűnnek. A fejlődő világon végbemenő dolgok közül sok a halandó ember számára meglehetősen nehezen felfogható — a természet törvényei gyakorta kegyetlennek, könyörtelennek és közömbösnek tűnnek mindazzal szemben, ami az emberi felfogás szerint igaz, szép és jó. De a mi megfigyeléseink szerint e nézőpontot az

emberiség bolygói fejlődési útja során a következő tényezők módosítják:

13 1. *Az ember táguló jövőképe* — az embernek az a képessége, hogy egyre jobban képes megérteni azt a világot, amelyben él; azon egyre kiteljesedő képessége, hogy megértse az idő anyagi tényeit, a gondolkodás jelentőségteljes eszméit és a szellemi látásmód értékes eszményképeit. Mindaddig, amíg az emberek csak mérőrúddal mérik a fizikai természetű dolgokat, addig nem remélhetik, hogy rátalálnak az idő és tér egységére.

14 ¶ 2. *Az emberi ellenőrzés alá vont dolgok körének bővülése* — az anyagi világ törvényeivel és a szellemi létezés céljaival kapcsolatos ismeretek fokozatos felhalmozódása, és e két valóság bölcseleti összehangolá-

sának lehetőségei. Az ember, a vadember, védtelenül ki volt szolgáltatva a természeti erőknek, a saját benső félelmei által megteremtett szolgasorban élt. A félig polgárosodott ember elkezdi felnyitni a természet titkainak tárházát és tudománya lassan, de annál eredményesebben lerombolja a babonákat, miközben biztosítja a bölcselet értelmének és az igazi szellemi tapasztalás értékeinek megtalálásához szükséges új és szélesebb tényszerű alapokat. Az ember — a polgárosodott ember — egyszer majd megszerzi a teljes ellenőrzést a bolygóján működő fizikai erők felett; az Isten szeretete a szívében hatékonyan fog kiáradni az embertársai iránti szeretet formájában, míg az emberi létezés értékei a halandói képességek végső

határaihoz közelítenek.

15 ¶ 3. *Az ember beilleszkedése a világegyetembe* — a kiteljesedő emberi látásmód és az ember élményelvi teljesítményének javulása együtt kiegyensúlyozottabbá teszi kapcsolatát a Felsőség — a paradicsomi Háromság és a Legfelsőbb Lény — egyesítő jelenléteivel. És éppen ez alakítja ki a Legfelsőbb fennhatóságát azokon a világokon, amelyek már régen eljutottak a fény és élet korszakába. E fejlett bolygók valóban összehangzó költemények, a mindenségrendi igazság keresésén keresztül elért jóság szépségének képei. És ha ilyen dolgok egy bolygóval megtörténhetnek, akkor még nagyobb dolgok történhetnek meg a csillagrendszerekkel és a nagy világegyetem még nagyobb egységei-

vel, amint azok is elérik a véges növekedési lehetőségek kimerülése által jelzett nyugalmi létszintet.

16 ¶ Az ilyen fejlett fajtába tartozó bolygón a gondviselés ténylegessé vált, az életkörülmények kölcsönös összefüggése véglegesen kialakult, ám ez nem csak azért van így, mert az ember a világának anyagi problémái fölébe kerekedett; ennek oka az is, hogy az ember végre elkezdett a világegyetemi fejlődési irányvonalak szerint élni; a Felsőség útját követi az Egyetemes Atya elérése céljából.

17 ¶ Az Isten országa az emberek szívében van, és mihelyt ez az ország valamely világ összes emberi egyedének szívében ténylegessé válik, akkor Isten törvényei is ténylegessé válnak az adott bolygón; és ez a Legfel-

sőbb Lény fennhatóságának kiteljesedése.

[18] Ahhoz, hogy az emberben tudatosuljon a gondviselés az időben, előbb teljesítenie kell a tökéletesség elérésének feladatát. De az ember már most is megtapasztalhatja e gondviselést annak örökkévalósági jelentéstartalmaiban, ha eltűnődik azon a világegyetemi tényen, hogy minden dolog — legyen az jó vagy rossz — együtt munkálkodik az Istent ismerő halandók fejlődésének előmozdításában azon az úton, amelyen e halandók a mindenek Atyját keresik.

[19] ¶ A gondviselés egyre jobban érzékelhetővé válik, amint az emberek az anyagitól a szellemi irányában egyre feljebb jutnak. A teljes szellemi látásmód elérése képessé teszi a felemelkedő személyiséget arra, hogy össz-

hangot érzékeljen ott, ahol addig csak összevisszaság volt. Maga a morontia mota is valódi előrehaladást jelent ebbe az irányba.

[20] A gondviselés részben annak a tökéletlen Legfelsőbbnek a felügyelete, mely a tökéletlen világegyetemekben megnyilvánul, és amely ennélfogva mindig is:

[21] 1. *Részleges* — a Legfelsőbb Lény tényleges megjelenésének tökéletlenségéből eredően, és

[22] 2. *Kiszámíthatatlan* — a teremtményi magatartás ingadozásai következtében, mely magatartás szintenként mindig más és más, és így érzékelhetően különféle ellentétes válaszokat kelt a Legfelsőben.

[23] ¶ Amikor az ember az életkörülményeibe való gondviselői beavatkozásért imádkozik,

akkor az imájára érkező válasz sok esetben az ő saját megváltozott viszonulása az élethez. A gondviselés azonban nem szeszélyes, és nem is valószínűtlen vagy varázslatos dolog. A gondviselés a véges világegyetemek nemes fenségének lassú, de biztos megjelenése, amelyeknek fenséges jelenlétét a fejlődő teremtmények alkalmanként érzékelhetik a saját világegyetemi fejlődésükben is. A gondviselés a tér galaxisainak és az idő személyiségeinek határozott és magabiztos menetelése az örökkévalósági célok felé, először a Legfelsőbben, majd a Véglegesben és végül talán az Abszolútban. És a végtelenségben — úgy hisszük — ugyanez a gondviselés van jelen, és ez nem más, mint a paradicsomi Háromság azon akarata, cseleke-

det-összessége és célja, mely az egymásra következő világegyetemek mindenségrendi látképét folytonos változásra készteti.

24 [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az Urantián ideiglenesen állomásozó Fenséges Hírvivő hitelesítette.]

119. ÍRÁS

KRISZTUS MIHÁLY ALÁSZÁLLÁSAI

ENGEM, Nebadon Estcsillagainak vezetőjét jelölt ki Gábriel arra a feladatra, hogy az Urantián beszámoljak a Világegyetem Urának, a nebadoni Mihálynak hét alászállásáról, és az én nevem Gavalia. E beszámoló során szigorúan tartom magam a megbízatásommal járó kötelmekhez.

2 ¶ Az alászállás sajátsága az Egyetemes Atya paradicsomi Fiainak szükségszerű tulajdonsága. A paradicsomi Fiak különböző rendjeinek az alárendelt élő teremtmények élettapasztalataihoz való közeledés iránt ér-

zett vágyaiban a paradicsomi szüleik isteni természete tükröződik. A paradicsomi Háromság Örökkévaló Fia vezette be ezt a szokást, hétszer szállt alá a Havona hét körébe Grandfanda és a térből és időből jövő első zarándokok felemelkedése idején. És az Örökkévaló Fiú a képviselőinek, a Mihály és Avonal Fiaknak a személyében folytatja önmaga adományozását a tér helyi világegyetemei számára.

3 Amikor az Örökkévaló Fiú Teremtő Fiút adományoz valamely megtervezett helyi világegyetemnek, akkor az a Teremtő Fiú teljes felelősséget vállal azon új világegyetem befejezéséért, irányításáért és kidolgozásáért, beleértve az örökkévaló Háromságnak teendő ünnepélyes esküt is, hogy ad-

dig nem gyakorolja az új teremtésrész feletti teljes főhatalmat, amíg hét teremtményi alászállását sikeresen nem teljesíti és amíg azt az illetékes felsőbb-világegyetemi Nappalok Elődei nem szentesítik. E kötelezettséget minden olyan Mihály Fiú magára veszi, aki vállalja, hogy a Paradicsomot elhagyva világegyetem-szervezéshez és világegyetem-teremtéshez fog.

4 E teremtményi megtestesülések célja, hogy az ilyen Teremtők bölcs, rokonszenves, igazságos és megértő uralkodókká váljanak. Ezek az isteni Fiak természetüknél fogva igazságosak, de az egymást követő ezen alászállási tapasztalások eredményeként megértően könyörületessé válnak; a természetüknél fogva irgalmasok, de e tapasztalá-

sok új és más módokon is könyörületesebbé teszik őket. A helyi világegyetemek kormányzására való felkészülésben és kiképzésben ezek az alászállások jelentik az utolsó lépést ahhoz, hogy e magasztos feladatot isteni pártatlansággal és igaz ítélőképességgel teljesíthessék.

5 Bár az ezen alászállásokban érintett és azoknak hasznát látó különböző világok, csillagrendszerek és csillagvilágok, valamint a világegyetemi értelmek különféle rendjei számára számos nem várt előny is jelentkezik, az alászállások elsődleges célja mégis az, hogy magának a Teremtő Fiúnak a személyes képzését és világegyetemi felkészítését lezárják. Ezek az alászállások nem alapvetők a helyi világegyetem bölcs, igazságos és

hatékony irányításában, viszont feltétlenül szükségesek a különböző életformákban és a miriádnyi értelmes, ámde tökéletlen teremtményben bővelkedő teremtésrész pártatlan, könyörületes és megértő igazgatásához.

6 A Mihály Fiak a maguk teremtette különböző rendű lények iránti teljes és igaz rokonszenvvel kezdik meg világegyetem-szervező munkájukat. Mérhetetlen könyörületességgel viseltetnek mindeme teremtmények iránt, még sajnálatot is éreznek azok iránt, akik tévelyegnek és a saját önzőségük mocsarában vergődnek. De az igazságossággal és a pártatlansággal való ilyen felruházottság még nem elégséges a Nappalok Elődei nagyrabecsülésének kivívásához. A felsőbb-világegyetem e hármas ural-

kodói addig soha nem fogadják el a Teremtő Fiút a Világegyetem Fejedelmének, amíg el nem éri a saját teremtményei nézőpontját annak révén, hogy maga szerez tényleges tapasztalatot ilyen teremtményekként a létük környezetében. Így válnak a Fiak avatott és megértő urakká; *megismerik* azokat a csoportokat, amelyek felett uralkodnak és a világegyetemi hatalmat gyakorolják. Az élő tapasztalások révén gyakorlati könyörületességre, pártatlan ítélőképességre és az élményelvi teremtményi lét szülte türelemre tesznek szert.

7 ¶ A Nebadon helyi világegyetemet most egy olyan Teremtő Fiú uralja, aki teljesítette az alászállási szolgálatát; igaz és kegyelmes felsőséggel uralkodik az ő fejlődő és tö-

kéletesedő világegyetemének minden nagy területe felett. A nebadoni Mihály az Örökkévaló Fiúnak a 611.121. adománya az idő és tér világegyetemei számára, és a ti helyi világegyetemetek szervezését mintegy négymilliárd évvel ezelőtt kezdte meg. Mihály az első alászállási küldetésére nagyjából akkor készült, amikor az Urantia a mai formáját kezdte felvenni, egymilliárd évvel ezelőtt. Az alászállásai úgy százötvenmillió évenként követték egymást, az utolsóra ezerkilencszáz évvel ezelőtt került sor az Urantián. És most belefogok ezen alászállások természetének és jellegének bemutatásához olyan teljességben, amennyire azt a felhatalmazásom engedi.

1. AZ ELSŐ ALÁSZÁLLÁS

[1] Majdnem egymilliárd évvel ezelőtt a Nebadon világegyetem összehívott igazgatói és vezetői a Szalvingtonon ünnepélyes keretek között hallhatták Mihály bejelentését, miszerint mostantól testvérbátyja, Immanuel veszi át a Nebadon irányítását addig, amíg ő (Mihály) egy nem ismertetett küldetésen vesz részt. Semmilyen más bejelentés nem hangzott el e küldetésről, eltekintve attól, hogy a Csillagvilági Atyákhoz küldött búcsúüzenet egyéb utasítások mellett ezt tartalmazta: „Benneteket pedig Immanuel gondjaira és felügyeletére bízlak erre az időre, amíg én paradicsomi Atyám akaratának teszek eleget.”

[2] E búcsúüzenet elküldése után Mihály

megjelent a Szalvington kilépőmezőjén, éppúgy, mint számos más alkalmakkor, ha az Uverszára vagy a Paradicsomra készült, attól eltekintve, hogy most egyedül jött. E szavakkal zárta búcsúbeszédét: „Csak rövid időre hagylak el benneteket. Sokan közületek, tudom, velem jönnének, de ahová én megyek, oda ti nem jöhettek. Amit én fogok tenni, azt ti nem tehetitek meg. A paradicsomi Istenségek akaratát megyek teljesíteni, és amint teljesítettem küldetésemet és e tapasztalatot megszereztem, visszatérek a helyemre, közétek." És amint ezeket elmondta, a nebadoni Mihály eltűnt az egybegyűltek szeme elől és csak húsz szabvány-év múlva jelent meg újból. Az egész Szalvingtonon csak az Isteni Segédkező és Im-

manuel tudta, hogy mi történik, és a Nappalok Szövetsége csak Gábriellel, a Fényes Hajnalcsillaggal, a világegyetem főigazgatójával osztotta meg a titkot.

3 A Szalvington minden lakója, valamint a csillagvilágok és a csillagrendszerek központi világain élők a világegyetemi híradó állomásokon gyűltek össze, remélve, hogy megtudnak valamit a Teremtő Fiú küldetéséről és hollétéről. Egészen a Mihály elindulását követő harmadik napig nem érkezett semmilyen érdemleges üzenet. E napon aztán a Melkizedek szférából, e rend nebadoni központjából híradás érkezett a Szalvingtonra, mely erről a rendkívüli és soha nem hallott eseményről számolt be: „Ma délben, e világ fogadómezőjén egy különös Melkize-

dek Fiú jelent meg, aki nem közülünk való, de teljesen olyan, mint a rendünkbeliek. Kíséretében egyetlen omniáf volt csupán, aki ajánlásokat hozott az Uverszáról, valamint a Nappalok Elődei által készített és a szalvingtoni Immanuel által jóváhagyott utasításokat adott át vezetőnknek, melyek megszabták, hogy ez az új Melkizedek Fiú a rendünkbe felvétessen és a nebadoni melkizedekek közé veszélyhelyzeti szolgálatra beosztasson. És így volt elrendelve; és így is lett."

[4] Nagyjából ez minden, ami Mihály első alászállásáról a szalvingtoni feljegyzésekben áll. Semmi egyébről nincs adat egészen száz urantiai évig, amikor is Mihály visszatérésének és a világegyetemi irányítás váratlan

folytatásának tényét rögzítik. De a melkizedekek világában van egy különleges irat, mégpedig egy beszámoló e különös Melkizedek Fiúnak az akkori veszélyhelyzeti egységeknél eltöltött szolgálatáról. Az iratot most a Melkizedek Atya otthonának előterében álló kis templomban őrzik, és az irat az átmeneti besorolású Melkizedek Fiú huszonnégy világegyetemi veszélyhelyzeti bevetéséről számol be. És e feljegyzés, melyet nem is olyan régen tekintettem át, így fejeződik be:

5 „És e napon délben, váratlanul és mindössze három testvérünk jelenlétében, a rendünkbeli eme látogató Fiú ugyanúgy távozott a világunkból, ahogyan jött, csak egy omniáf volt vele; és e beszámolót annak

igazolásával zárom, hogy e látogató Melkizedekként élt, Melkizedek módjára dolgozott Melkizedekhez hasonló alakban, és rendünk veszélyhelyzeti Fiaként hűségesen teljesítette feladatait. Egyhangúlag elfogadtuk őt a melkizedekek vezetőjének, mivel páratlan bölcsességével, legmagasabb rendű szeretetével és kiváló kötelességtudatával kiérdemelte szeretetünket és tiszteletünket. Szeretett minket, megértett bennünket és velünk szolgált, és mi mindig az ő hűséges és elhivatott Melkizedek társai leszünk, mivel ez az idegen a mi világunkon mindörökre Melkizedek-természetű egyetemes segítővé vált."

6 Ez minden, amit elmondhattam nektek Mihály első megtestesüléséről. Mi termé-

szetesen jól tudjuk, hogy ez a különös Melkizedek, aki egymilliárd évvel ezelőtt oly rejtélyes körülmények között szolgált együtt a melkizedekekkel, nem volt más, mint az első alászállási küldetését teljesítő, megtestesült Mihály. A feljegyzések nem állítják egyértelműen, hogy e különleges és eredményes Melkizedek valóban Mihály volt, de általánosan elterjedt az a felfogás, hogy ő volt. Talán e tényről semmilyen érdemi beszámoló nem lelhető fel a Szonaringtonon kívül található írásokban, és annak a titkos világnak a feljegyzéseihez mi pedig nem férünk hozzá. A megtestesülés és az alászállás rejtélyei csak az isteni Fiak e szent világában ismertek teljes egészében. A Mihály-féle alászállások tényeit mindannyian ismerjük, viszont

nem értjük a kivitelezés módjait. Nem tudjuk, hogy a világegyetem irányítója, a melkizedekek teremtője hogyan tud oly hirtelenül és megmagyarázhatatlanul egyikükké válni és mint egy közülük, közöttük élni és Melkizedek Fiúként száz évig dolgozni. Márpedig így volt.

2. A MÁSODIK ALÁSZÁLLÁS

[1] Mihály Melkizedek megtestesülése után majdnem százötvenmillió évig minden rendben ment a Nebadon világegyetemben, amikor is a 37-es csillagvilág 11-es csillagrendszerében veszélyes helyzet kezdett kialakulni. Ennek alapja a csillagrendszer-fejedelmi rangban lévő egyik Lanonandek Fiú által szított viszály volt, mely ügyet a Csillagvilági

Atyák kivizsgálták és a döntést a Nappalok Hűséges Követője, a csillagvilág paradicsomi tanácsosa jóváhagyta, de a tiltakozó Csillagrendszer Fejedelem nem tudott teljesen belenyugodni a döntésbe. Több mint száz év elégedetlenkedés után a Fejedelem társaival kirobbantotta a Nebadon világegyetemben a Teremtő Fiú hatalma ellen irányuló, egyik legkiterjedtebb méretű és leginkább megrendítő hatású felkelést, mely lázadást a Nappalok Elődeinek beavatkozása révén már régen kivizsgáltak és lezártak az Uverszán.

[2] Ez a lázadó Csillagrendszer Fejedelem, Lutentia zavartalanul uralkodott székhelybolygóján több mint húsz nebadoni szabványévig; ekkor, a Fenségesek az Uverszá-

ról kapott jóváhagyás után, elrendelték a fejedelemszéktől való megfosztását és felkérték a Szalvington irányítóit, hogy a lakott világok eme viszály-sújtotta, összezavarodott csillagrendszerének irányítására új Csillagrendszer Fejedelmet jelöljenek ki.

3 ¶ E felkérés szalvingtoni vételével egyidejűleg tette meg Mihály ama különleges, immár második szándéknyilatkozatát, miszerint elhagyja világegyetemi székhelyét azzal a céllal, hogy „teljesítem paradicsomi Atyám akaratát”, megígérve, hogy „kellő időben visszatérek” és minden hatalmat paradicsomi testvérének, Immánuelnek, a Nappalok Szövetségének adott át.

4 És akkor, ugyanazon eljárással, mint amelyet a Melkizedek alászállási küldetésre

való induláskor alkalmazott, Mihály újból elhagyta a székhely-szféráját. Három nappal e megmagyarázhatatlan eltűnés után egy új, addig ismeretlen egyed jelent meg a nebadoni elsőrendű Lanonandek Fiak tartalékos csapatai körében. Ez az új Fiú délben, bejelentés nélkül jelent meg és a kíséretében csak egy terciáf volt, aki az Uverszai Nappalok Elődei által készített és a szalvingtoni Immanuel által hitelesített ajánlásokat és utasításokat hozta, melyek elrendelték, hogy ezt az új Fiút a 37-es csillagvilág 11-es rendszerébe vegyék fel a helyéről elmozdított Lutentia utódaként, és az új fejedelem kijelöléséig az ügyvezető Csillagrendszer Fejedelem tisztséget ő töltse be.

5 Több mint tizenhét egyetemes szabvány-

évig e különös és ismeretlen megbízott vezető irányította az ügyeket, és ennek az összezavart és elcsüggesztett helyi csillagrendszernek a problémáit nagy bölcsességgel intézte. Soha egyetlen Csillagrendszer Fejedelmet sem szerettek olyan odaadóan vagy annyian nem tiszteltek és ismertek el, mint őt. Igazságosan és kegyelemmel tett rendet a felkavart csillagrendszerben, kínos gonddal ügyelve minden alattvalójára, még fel is ajánlotta lázadó elődének, hogy megosztaná vele a csillagrendszer fejedelemszékét, ha az tiszteletlenségeiért bocsánatot kér Immánueltől. Lutentia azonban megvetően elutasította a kegyelmi ajánlatot, mert jól tudta, hogy az új és különös Csillagrendszer Fejedelem nem más, mint Mihály, éppen az

általa nemrégiben megtagadott vezető. A félrevezetett és becsapott követőinek millióói azonban elfogadták a megbocsátást az akkoriban a Palonia csillagrendszer Megmentő Fejedelmének nevezett új uralkodótól.

6 ¶ És eljött az a nagy nap, amikor a világegyetemi hatóságok által a tisztségéből eltávolított Lutentia helyére a véglegesen kinevezett, új Csillagrendszer Fejedelem megérkezett és egész Palonia szomorú volt a Nebadonban valaha ismert legnemesebb és legjóságosabb uralkodó távozása miatt. Az egész csillagrendszerben szerették őt és társai a Lanonandek Fiak csapataiban is mind rajongtak érte. Indulása nem mellőzte az ünnepélyes kereteket; a csillagrendszeri székhely elhagyásának em-

lékére nagy ünnepséget rendeztek. Még eltévelyedett elődje is ilyen üzenetet küldött: „Pártatlan és igazságos vagy minden cselekedetedben. Bár én továbbra is elutasítom a paradicsomi uralmat, mégis kénytelen vagyok elismerni, hogy pártatlan és könyörületes intéző vagy.”

7 Ez után a felkelő csillagrendszer megbízott vezetője elhagyta rövid intézői tevékenységének színhelyét, a harmadik napon megjelent a Szalvingtonon és visszavette a Nebadon világegyetem kormányzását. Hamarosan követte ezt a harmadik uverszai nyilatkozat Mihály felségjogának és hatalmának kiterjesztéséről. Az első nyilatkozatot Mihály nebadoni megérkezésekor adták ki, a másodikat röviddel a Melkizedek meg-

testesülés után, a harmadik pedig a második vagy másként a Lanonandek küldetés teljesítése után érkezett.

3. A HARMADIK ALÁSZÁLLÁS

[1] A harmadik alászállásra akkor került sor, amikor a Szalvington legfelső tanácsa éppen végzett a 61-es csillagvilág 87-es csillagrendszere 217-es bolygóján tevékenykedő élethordozók ama kérésének elbírálásával, hogy egy Anyagi Fiút küldjenek a segítségükre. A bolygó történetesen egy olyan lakott csillagrendszerben helyezkedett el, ahol egy újabb Csillagrendszer Fejedelem tért rossz útra és a Nebadonban ez volt addig a második ilyen felkelés.

[2] Mihály kérésére Immanuel későbbi intézkedésig és Mihály beszámolójáig felfüggesz-

tette a bolygó Élethordozói által benyújtott kérelem elbírálását. Ez nem volt szokványos eljárás, és jól emlékszem, hogy mindannyian valami nagyon szokatlanra számítottunk, és nem is maradtunk sokáig bizonytalanságban. Mihály a kormányzást Immánuelre, az angyali seregek parancsnokságát pedig Gábrielre bízta, és miután minden igazgatási felelősséget így elrendezett, elbúcsúzott a világegyetemi Anyaszellemtől és eltűnt a Szalvington kilépőmezőjéről pontosan úgy, ahogy már az előző két alkalommal is tette.

3 Amint az várható volt, a harmadik napon váratlanul megjelent a 61-es csillagvilág 87-es csillagrendszerének központi világán egy különös Anyagi Fiú, akit egy társ nél-

küli szekonáf kísért, az uverszai Nappalok Elődeinek felhatalmazását és a szalvingtoni Immanuel jóváhagyását hozva. A megbízott Csillagrendszer Fejedelem azonnal kinevezte ezt az új és rejtélyes Anyagi Fiút a 217-es világ megbízott Bolygóhercegévé, és e kinevezését a 61-es csillagvilág Fenségesei azonnal jóváhagyták.

4 Így kezdte meg nehéz küldetését e különleges Anyagi Fiú a világegyetem többi részével való közvetlen összeköttetéstől megfosztott, körülzárt csillagrendszer ezen elszigetelt, szakadár és felkelő bolygóján, ahol a bolygói időszámítás szerint egy egész nemzedéknyi időt egyedül dolgozva töltött el. E veszélyhelyzeti Anyagi Fiú bűnbánatra és megtérésre késztette a vétkes Bolygóherce-

get és az egész törzskarát és tanúja lehetett, amint a bolygót visszaállítják a paradicsomi rendszerhez hű szolgálatba a helyi világegyetemekben uralkodó rendnek megfelelően. A kellő időben megérkezett az Anyagi Fiú és Leány ebbe a megfiatalodott és megváltozott világba, és amint teljesen felkészültek, mint a bolygó látható urai, a megbízott vagy másként veszélyhelyzeti Bolygóherceg egy nap délben hivatalos keretek között elhagyta a bolygót. Harmadnap az után Mihály megjelent szokott helyén a Szalvington, és nem sokkal ezt követően a felsőbb-világegyetemi híradások beszámoltak a Nappalok Elődeinek negyedik nyilatkozatáról, azaz a nebadoni Mihály felségjogának további kiterjesztéséről.

5 Sajnálom, hogy nincs felhatalmazásom

beszámolni arról a türelemről, állhatatosságról és hozzáértésről, melyekről ez az Anyagi Fiú tett tanúbizonyságot a nehéz helyzetekben ezen az összezavarodott világon. Ennek az elszigetelt világnak a megtérése a mentesülésről szóló nebadoni beszámolók egyik legmeghatóbb fejezete. A küldetés befejeztével egész Nebadon előtt nyilvánvalóvá vált, hogy miért vállalja szeretett uruk ezeket az értelmes lények alsóbb rendjeihez hasonló alakban való ismétlődő alászállásokat.

6 ¶ Mihály megtestesülései, mint Melkizedek Fiú, azután mint Lanonandek Fiú, majd mint Anyagi Fiú, rejtélyesek és megmagyarázhatatlanok. Minden alkalommal *hirtelenül* és az alászállási csoport teljesen felké-

szült egyedeként jelent meg. Az ilyen megtestesülések rejtélye csak azok számára válik megismerhetővé, akik hozzáférnek a Szonarington szent szféráján lévő feljegyzések belső köréhez.

7 ¶ Az elszigetelt és lázadó világon végrehajtott eme csodálatos, Bolygóhercegként való megtestesülés óta egyetlen nebadoni Anyagi Fiú vagy Leány sem próbált panaszkodni a feladatainak nehézségei miatt vagy bírálta volna bolygói küldetését. Az Anyagi Fiak mindörökké tudják, hogy a világegyetem Teremtő Fiának személyében megértő uralkodót és rokonszenves barátot ismernek, olyat, aki „minden tekintetben kipróbált és ellenőrzött”, és hogy nekik maguknak is éppen úgy kell kipróbáltatniuk és

ellenőriztetniük.

8 Minden egyes küldetést minden világegyetemi eredetű mennyei értelem egyre növekvő szolgálatkészsége és hűsége jellemezte, míg az egymást követő alászállási korszakok a világegyetemi igazgatás minden módszerében és minden kormányzási eljárásában megvalósuló tökélesedést és fejlődést hoztak. E megtestesülés után egyetlen Anyagi Fiú vagy Leány sem csatlakozott szánt szándékkal a Mihály elleni lázadáshoz; túlságos odaadással szeretik és tisztelik őt, semhogy tudatosan elutasítsák. A legutóbbi időkben már csak a magasabb rendű lázadó személyiségek megtévesztése és álokoskodása vezeti félre az Ádámokat.

4. A NEGYEDIK ALÁSZÁLLÁS

[1] Az uverszai ezerévenkénti számbavétel lezártakor történt, hogy Mihály intézkedett a nebadoni kormányzói hatalom átruházásáról Immanuel és Gábriel javára; és mi, felidézve a múltban lejátszódott ilyen eseményeket, természetesen felkészültünk arra, hogy Mihály hamarosan eltűnik a negyedik alászállási küldetésével összefüggésben, és nem is kellett sokáig várnunk, mert Mihály rövidesen végighaladt a Szalvington kilépőmezőjén és aztán szem elől veszítettük.

[2] Az alászállási eltűnése utáni harmadik napon figyeltünk fel erre a nebadoni szeráfi székhelyről az Uverszára érkező, fontos világegyetemi híradásra: „Egy ismeretlen szeráf érkezéséről adunk hírt, aki egy társ nél-

küli szupernáf és a szalvingtoni Gábriel kíséretében jelent meg. Ez a be nem jegyzett szeráf a nebadoni rend tagjának minősül és az uverszai Nappalok Elődeitől kapott megbízatást, melyet a szalvingtoni Immanuel támogat. E szeráf a helyi világegyetem legfelsőbb angyali rendjébe tartozónak minősül és már ki is neveztetett a tanító tanácsosok közé."

3 Mihály eme szeráf megtestesülése alkalmával mintegy negyven egyetemes szabványévig volt távol a Szalvingtontól. Ez idő alatt szeráfi tanító tanácsosként, a ti fogalmaitok szerint körülbelül személyi titkárként működött huszonhat különböző tanítómester mellett, huszonkét különböző világban. Az utolsó vagy végső megbízatá-

sa alatt az egyik Háromsági Tanító Fiú alászállási küldetésének tanácsadója és segítője volt a Nebadon világegyetem 3-as csillagvilága 84-es csillagrendszere 462-es világán.

4 E Háromsági Tanító Fiú a hétéves megbízatása alatt sohasem volt teljesen bizonyos a szeráf társának valódi kilétéről. Igaz, akkoriban minden szeráfot különös érdeklődéssel figyeltek és vizsgáltak. Mindannyian nagyon jól tudtuk, hogy szeretett Fejedelmünk szeráf alakban valahol kint van a világegyetemben, de soha nem lehettünk biztosak a személyazonosságában. Egészen addig nem tudtuk határozottan azonosítani őt, amíg nem csatlakozott e Háromsági Tanító Fiú alászállási küldetéséhez. Ám a legfelsőbb szeráfokat egész idő alatt különleges

gondoskodás vette körül, attól félve, hogy bármelyikünk úgy találná, nem vagyunk tudatában annak, hogy a vendég a világegyetem teremtményi alászállási küldetésben lévő Uralkodója. És így az angyalokkal kapcsolatban mindörökre igazolódott, hogy Teremtőjük és Uruk „szeráfi személyiséghez hasonló alakban minden tekintetben kipróbáltatott és ellenőriztetett.”

5 Ahogy az egymást követő alászállások egyre inkább a világegyetem alacsonyabb létformáinak jellegével bírtak, Gábriel is egyre nagyobb szerepet vállalt ezekben a megtestesülési kalandokban, és az alászállt Mihály és a helyette uralkodó Immanuel közötti világegyetemi kapcsolattartóként lépett fel.

[6] ¶ Mihály tehát már átesett az általa teremtett világegyetemi Fiak három rendjénél, a melkizedekek, a lanonandekek és az Anyagi Fiak rendjénél végrehajtott alászállások tapasztalásán. Ez után az angyali élethez hasonló alakban, legfelsőbb szeráfként testesül meg, mielőtt a sajátakaratú teremtmények legalacsonyabb rendű formájának, a tér és idő evolúciós halandóinak felemelkedési létpályái különböző szakaszaira irányította volna a figyelmét.

5. AZ ÖTÖDIK ALÁSZÁLLÁS

[1] Urantiai időszámítás szerint kevéssel több mint hárommillió évvel ezelőtt újból tanúi lehettünk a világegyetemi hatalom Immanuelre ruházásának és megfigyelhettük Mihály felkészülését az indulásra. Ez annyiban

különbözött az előzőektől, hogy most bejelentette, hogy a célállomása az Uversza, az Orvonton felsőbb-világegyetem központja. A megadott időben Fejedelmünk útnak indult, de a felsőbb-világegyetemi híradások soha nem tettek említést Mihály megérkezéséről a Nappalok Elődeinek bíróságaihoz. Nem sokkal az után, hogy elhagyta a Szalvingtont, az uverszai híradások a következő fontos bejelentést tették: „Ma, váratlanul, egy be nem jegyzett, felemelkedői létformájú, halandó eredetű zarándok érkezett a Nebadon világegyetemből, aki a szalvingtoni Immánueltől hozott felhatalmazást és akit a nebadoni Gábriel kísért. Ez az azonosítatlan lény igaz szellemnek minősült és a rendünkbe felvétetett.”

2 Ha ma ellátogatnátok az Uverszára, ak-

kor meghallgathatnátok az Eventod néven ismert, az időből és térből érkezett, különös és ismeretlen zarándok Uverszán eltöltött napjainak felidézését. És ez a felemelkedő halandó, nagyszerű személyiségében legalábbis a szellemi létformába emelkedett halandókkal tökéletes hasonlatosságot mutatva, orvontoni szabványidőben mérve tizenegy évig élt és tevékenykedett az Uverszán. E lény az Orvonton különböző helyi világegyetemeiből érkező társaival együtt teljesítette megbízatásait és látta el a szellemi szakaszba emelkedett halandói feladatokat. „Minden tekintetben kipróbáltatott és ellenőriztetett, éppen úgy, ahogy a társai," és elöljárói minden alkalommal hitelesnek és bizalomra érdemesnek találták, a szellem-

társai körében pedig kifogyhatatlan tiszteletet és hűséges csodálatot keltett.

3 A legnagyobb érdeklődéssel követtük e szellemzarándok életpályáját a Szalvingtonról, hiszen Gábriel jelenlétéből jól tudtuk, hogy e szerény és be nem jegyzett zarándokszellem nem volt más, mint a helyi világegyetemünk alászállott ura. Mihály első ilyen megjelenése a halandói evolúció egyik szakaszának szerepében borzongató és lenyűgöző esemény volt az egész Nebadon számára. Hallottunk már azelőtt is ilyesmiről, de most már tanúi is lettünk. Az Uverszán teljesen felkészült és tökéletesen képzett szellemhalandóként tűnt fel és mint ilyen folytatta életútját addig az előléptetésig, amikor is a Havonába jutó felemelke-

dő halandók csoportjába felvétetett; ekkor kapcsolatba lépett a Nappalok Elődeivel, és Gábriel társaságában váratlanul és minden körülményeskedés nélkül elhagyta az Uverszát, majd röviddel ez után megjelent a megszokott helyén a Szalvingtonon.

4 ¶ Csak e megtestesülés befejezése után értettük meg, hogy Mihály feltehetőleg meg fog testesülni a világegyetemi személyiségek különféle rendjeihez hasonló alakban, a legmagasabb melkizedekektől haladva lefelé a tér és idő evolúciós világaiban élő húsvér halandókig. Körülbelül ekkoriban kezdtek a Melkizedek-karok tanítani arról, hogy Mihály egyszer talán majd halandói húsvér testben is megjelenik, és megindultak a találgatások, hogy vajon milyen el-

járást fog alkalmazni e megmagyarázhatatlan alászálláshoz. Mihály személyes fellépése egy felemelkedőben lévő halandó szerepében új, további szempontként jelentkezett a teremtmények egész felemelkedési rendjében, mind a helyi világegyetemen, mind pedig a felsőbb-világegyetemen áthúzódó teljes létpálya vonatkozásában.

5 Az egymást követő megtestesülések eljárása azonban továbbra is rejtély maradt. Még Gábriel is bevallja, nem érti, hogy a paradicsomi Fiú és a világegyetem Teremtője hogyan képes szabad akarata révén a saját alárendeltjeinek személyiségét felvenni és közülük egyként az életüket élni.

6. A HATODIK ALÁSZÁLLÁS

[1] Az után, hogy a Szalvingtonon már mindenki tudomást szerzett a közelgő alászállás előkészületeiről, Mihály összehívta a központi bolygón tartózkodókat és most először felfedte a megtestesülési tervének maradék részleteit, bejelentette, hogy hamarosan elhagyja a Szalvingtont abból a célból, hogy az ötös csillagvilág központi bolygóján a Fenséges Atyák bíróságainál morontia halandói létpályát vállaljon. És ekkor hallottunk először arról, hogy a hetedik és egyben utolsó alászállásra valamely evolúciós világon a halandói húsvér testhez hasonló alakban kerül majd sor.

[2] Mielőtt elindult volna a Szalvingtonról a hatodik alászállásra, Mihály beszédet inté-

zett a szféra összegyűlt lakóihoz, és egy társ nélküli szeráf, valamint a nebadoni Fényes Hajnalcsillag kíséretében mindenki szeme láttára elhagyta a bolygót. Míg a világegyetem irányítását ismét Immánuelre bízta, addig az igazgatási jogköröket szélesebb körben osztotta meg.

3 Mihály felemelkedő besorolású, teljesen felkészült morontia halandóként jelent meg az ötös csillagvilág székhelyén. Sajnálom, hogy nem számolhatok be e szerény morontia halandó életének részleteiről, hiszen Mihály alászállási tapasztalásai között, még a megindító és megrázóan szomorú urantiai létével összevetve is, ez volt az egyik legkülönlegesebb és legbámulatosabb időszak. De a megbízatásom elfogadásakor vál-

lalt számos kötelem között az is szerepel, hogy Mihály endantumi morontia halandóként befutott csodálatos életpályájának részleteit ne tárjam fel.

4 Amikor Mihály visszatért e morontia megtestesülésből, mindannyian megértettük, hogy Teremtőnk egyúttal teremtménytársunkká is vált, hogy a Világegyetem Fejedelme még a birodalmai legalacsonyabb rendű, teremtett értelmeinek barátja és rokonszenves segítője is. Már ezelőtt is volt tudomásunk arról, hogy valaki a világegyetem kormányzásában fokozatosan elsajátította a teremtmények nézőpontját, ugyanis erről lassanként tudomást szereztünk, de a morontia halandói alászállás teljesítése után, majd még inkább az Urantián az ács fiaként

eltöltött élet után vált ez nyilvánvalóbbá.

5 Gábriel értesített bennünket arról, hogy mikor lép ki Mihály a morontia alászállásból és így megfelelő fogadtatásban részesíthettük őt a Szalvingtonon. Milliók és milliók gyűltek össze a Nebadon különböző csillagvilági központi világairól, és a Szalvingtonnal szomszédos bolygók lakosságának többsége is eljött a világegyetem irányítására visszatérő uralkodó köszöntésére. Üdvözlő beszédeinkre, a teremtményeire oly sok figyelmet fordító Fejedelmet méltató szavainkra ő csak ennyit válaszolt: „Én egyszerűen csak az Atyám ügyében jártam. Mindössze azt teszem, ami a paradicsomi Fiaknak jól esik, akik szeretik teremtményeiket és az ő megértésükre törekednek.”

[6] De attól a naptól kezdve egészen addig az óráig, amíg Mihály az Ember Fiaként bele nem fogott az urantiai vállalkozásba, az egész Nebadon a Teljhatalmú Uralkodónak evolúciós felemelkedésben lévő morontia halandóként való alászállási megtestesülésekor az Endantumon véghezvitt hőstetteit tárgyalta szüntelenül, amikor is minden szempontból kipróbáltatott, éppúgy, ahogy az alászállásának helyt adó egész csillagvilág anyagi világaiból összegyűlt társai esetében is történt.

7. A HETEDIK ÉS UTOLSÓ ALÁSZÁLLÁS

[1] Több tízezer évig vártunk Mihály hetedik és utolsó alászállására. Gábriel közöl-

te, hogy erre az utolsó megtestesülésre a halandói húsvér testhez hasonló alakban kerül sor, de semmit sem tudtunk arról, hogy mikor, hol és miként fog lezajlani ez a záróesemény.

2 Nem sokkal az után, hogy értesültünk Ádám és Éva vétségéről, nyilvánosan is bejelentették, hogy Mihály az Urantiát választotta utolsó megtestesülése színteréül. És így, több mint harmincötezer éve bolygótok kiemelt helyre került a teljes világegyetem tanácsaiban. Az urantiai megtestesülés egyetlen szakaszával kapcsolatban sem volt semmilyen titok (magától a megtestesülési rejtélytől eltekintve). Az elejétől a végéig, majd Mihály végső és győzelmes visszatéréséig a Szalvingtonra mint legfelsőbb Vi-

lágegyetemi Fejedelem, teljes világegyetemi nyilvánosságot kapott minden, ami a ti kicsiny, de nagyra becsült világotokon történt.

3 ¶ Bár gondoltuk, hogy Mihály a teremtésrész gyámoltalan csecsemőjeként fog megjelenni, magának az eseménynek a bekövetkeztéig nem voltunk biztosak benne. Annak előtte ugyanis mindig az alászállásra kiválasztott személyiség-csoport teljesen kifejlett egyedeként jelent meg, és így borzongást keltett bennünk az a Szalvingtonról származó bejelentés, hogy az urantiai Betlehemben megszületett a gyermek.

4 Nemcsak arra döbbentünk rá, hogy Teremtőnk és barátunk az egész létpályája legfontosabb lépését teszi most meg, láthatóan kockáztatva hatáskörét és hatalmát a ki-

szolgáltatott gyermeki testben való megtestesülésekor, hanem azt is megértettük, hogy ezen utolsó és halandói alászállás örökre királyszékbe emeli őt, mint a Nebadon világegyetem elvitathatatlan jogú és legfelsőbb fejedelmét. Földi időben számolva mintegy harmadévszázadon át a helyi világegyetem minden részében minden szem az Urantiára szegeződött. Minden értelmes lény megértette, hogy az utolsó alászállás zajlik, és mivel már régóta tudomásunk volt a Satania csillagrendszerben lezajlott luciferi lázadásról és a Kaligasztia-féle hűtlenségről magán az Urantián, ezért teljesen tudatában voltunk ama küzdelem hevességének, mely urunknak az alacsonyrendű és a húsvér testhez hasonló alakban lévő halandóként az

Urantián való megtestesülésekor fog bekövetkezni.

5 József-fia-Jósua, a zsidó gyermek ugyanúgy fogant meg és született a világra, mint minden más gyermek előtte és azóta is, *azzal a különbséggel,* hogy e különleges gyermek a nebadoni Mihálynak, a Paradicsom isteni Fiának és a dolgok és lények e teljes helyi világegyeteme teremtőjének megtestesülése volt. És az Istenségnek a jézusi emberalakban való vagy másként a természetes eredetűként a világon való megtestesülése mindörökre megoldatlan rejtély marad. Még az örökkévalóságban sem fogjátok megismerni a Teremtő teremtményi alakban és hasonlatosságban való megtestesülésének eljárását és módszerét. Az a Szona-

rington titka, és az ilyen rejtélyeket kizárólag az alászállási tapasztalást megélt isteni Fiak ismerik.

6 Bizonyos földi bölcsek tudtak Mihály közelgő érkezéséről. A szellemi éleslátással bíró bölcsek a világok közötti kapcsolat révén szereztek tudomást Mihály küszöbön álló urantiai alászállásáról. És a szeráf a köztes teremtményeken keresztül tájékoztatta a káld papok egy csoportját, akiknek vezetője Ardnon volt. Isten e szolgái látogatták meg a jászolban fekvő újszülött gyermeket. Az Ardnonnak és társainak szóló bejelentés volt az egyetlen, Jézus születéséhez kapcsolódó természetfeletti jelenség, és a bejelentést a korábban Ádám és Éva mellett az első kertben tevékenykedett szeráf tette.

7 Jézus emberi szülei az adott kor és nemzedék átlagos képviselői voltak, és az Isten e megtestesült Fiát ugyanúgy asszony szülte és ugyanúgy táplálta, mint ahogyan az az akkor élt nép akármelyik másik gyermekével történt.

8 ¶ Mihály urantiai tartózkodása történetének, a Teremtő Fiú világotokon való halandói alászállásának ismertetése túlmutat ennek az írásnak a keretein és célján.

8. MIHÁLY HELYZETE A MEGTESTESÜLÉSEK UTÁN

1 Mihály utolsó és sikeres, urantiai alászállása után nemcsak a Nappalok Elődei fogadták el őt, mint a Nebadon főhatalmú urát, hanem az Egyetemes Atya is elismerte, mint

a saját maga alkotta helyi világegyetem elfogadott igazgatóját. A Szalvingtonra való visszatérése után e Mihályt, az Ember Fiát és az Isten Fiát a Nebadon végleges urának nyilvánították. Az Uverszáról megérkezett Mihály hatalmának nyolcadik megerősítése, míg a Paradicsomról elküldték az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú közös nyilatkozatát, mely az Isten és ember ezen egyesülését a világegyetem egyszemélyes vezetőjévé tette és utasította a Szalvingtonon állomásozó Nappalok Szövetségét, hogy jelentse be a Paradicsomra való visszavonulási szándékát. A csillagvilági központokon tartózkodó Nappalok Hűséges Követőit szintén utasították a Fenségesek tanácsaiból való visszavonulásra. De Mihály nem ér-

tett egyet a tanácsadó és együttműködő háromsági Fiak visszahívásával. A Szalvingtonon összehívta, majd személyesen felkérte őket, hogy mindörökre maradjanak nebadoni tisztségeikben. A Fiak jelezték paradicsomi vezetőiknek, hogy szeretnének eleget tenni a felkérésnek, és nem sokkal ez után meg is érkeztek a paradicsomi határozatok, melyek e központi világegyetemi Fiakat mindörökre a nebadoni Mihály udvarához rendelték.

2 ¶ Csaknem egymilliárd urantiai évet vett igénybe Mihály alászállási küldetéseinek teljesítése és a maga alkotta világegyetem feletti legfőbb hatalmának végleges kiépítése. Mihály teremtőnek született, intézőnek tanult, végrehajtónak készítették fel, de

megkövetelték tőle, hogy a főhatalmát tapasztalás útján szerezze meg. És a kicsiny világotok így vált ismertté az egész Nebadonban, ahol Mihály teljesítette tapasztalásszerző küldetését, mely tapasztalást minden paradicsomi Teremtő Fiútól megkövetelik, mielőtt a maga alkotta világegyetem korlátlan irányítását és vezetését megkapná. Ahogyan felfelé emelkedtek a helyi világegyetemben, egyre többet fogtok megtudni a Mihály előző alászállásaihoz kapcsolódó személyiségi eszményképekről.

3 ¶ A teremtett lényekként való alászállásai teljesítésével Mihály nem csak megalapozta saját főhatalmát, hanem a Legfelsőbb Isten kibontakozó hatalmát is megnövelte. Ezen alászállások során a Teremtő Fiú

nem csak a teremtményszemélyiség különféle természeteinek alászálló felfedezéséhez fogott hozzá, hanem a paradicsomi Istenségek különböző akaratait is kinyilatkoztatta, akiknek rendezett egysége, amint azt a Legfelsőbb Teremtők kinyilatkoztatták, a Legfelsőbb Lény akaratának megmutatkozása.

4 Az Istenségek ezen akarati jellege örökre személyiséget nyert a Hét Tökéletes Szellem különböző természeteiben, és Mihály minden egyes alászállása ezen isteniségi megnyilatkozások egy-egy különleges feltárása volt. A Melkizedek alászállás alkalmával az Atya, a Fiú és a Szellem egyesített akaratát nyilvánította ki, a Lanonandek alászállás alkalmával az Atya és a Fiú akaratát; az ádámi alászállás alkalmával az Atya és a Szellem

akaratát nyilatkoztatta ki, a szeráfi alászállás alkalmával a Fiú és a Szellem akaratát; az uverszai halandóként való alászállás alkalmával az Együttes Cselekvő akaratát mutatta meg, a morontia halandóként való alászállás alkalmával az Örökkévaló Fiú akaratát; és az urantiai anyagi alászállás alkalmával az Egyetemes Atya akaratát élte meg, éppen úgy, mint egy húsvér halandó.

5 E hét megtestesülés teljesítése Mihály legfelsőbb főhatalmának felszabadulását és a korlátlan hatalom lehetőségének megteremtését eredményezte a Nebadonban. Mihály egyik alászállása alkalmával sem nyilatkoztatta ki a Legfelsőbb Istent, de a hét alászállás összességében a Legfelsőbb Lény új, nebadoni kinyilatkoztatását jelenti.

6 Az Istentől az emberig tartó leereszkedés tapasztalása során Mihály egyúttal megtapasztalta a megnyilatkozhatóság részlegességétől a végtelen cselekvés felsőbbségéig tartó emelkedést és abszonit szerepe felszabadulásának véglegességét is. Mihály, egy Teremtő Fiú, a téridő egyik teremtője, de Mihály, egy hétszeresen Tökéletes Fiú, a Háromsági Véglegest alkotó isteni testületeknek is a tagja.

7 A Teremtő Fiú a Háromság Hét Tökéletes Szelleme akaratának kinyilatkoztatása során szerzett tapasztalásain keresztül átélte a Legfelsőbb akaratának kinyilatkoztatási tapasztalásait is. Mihály a Felsőség akaratának kinyilatkoztatójaként az összes többi Tökéletes Fiúval együtt örökre azonosította

magát a Legfelsőbbel. A mostani világegyetemi korszakban kinyilatkoztatja a Legfelsőbbet és részt vesz a Felsőség főhatalmának tényleges megjelenítésében. Úgy gondoljuk, hogy a következő világegyetemi korban viszont az első élményelvi Háromságban fog együttműködni a Legfelsőbb Lénnyel a külső tér világegyetemeiért és világegyetemeiben.

8 ¶ Az Urantia az egész Nebadon érzelmi kegyhelye, a tízmillió lakott világ legfontosabbika, a halandói otthona Krisztus Mihálynak, az egész Nebadon urának, a birodalmak Melkizedek szolgálójának, a csillagrendszeri megmentőnek, az ádámi megváltónak, a szeráfi társnak, a felemelkedő szellemek társának, a morontia fejlődés elő-

mozdítójának, a halandói testhez hasonló alakban élt Ember Fiának és az Urantia Bolygóhercegének. És a beszámolóitok igazat állítanak, amikor ugyanennek a Jézusnak azt az ígéretét hirdetik, hogy egykor visszatér még az utolsó alászállásának világára, a Kereszt Világára.

* * *

9 A Krisztus Mihály hét alászállását bemutató írás a hatvanharmadik a sorban, melyek összeállítását különböző személyek hitelesítették, elmesélve az Urantia történetét egészen Mihály halandói húsvér testben való megjelenésének idejéig. Ezek az írások a Mantutia Melkizedek vezette tizenkét főből álló nebadoni bizottság engedélye alapján készültek. A beszámolókat a felette-

seink által jóváhagyott eljárás alkalmazásával szerkesztettük és angol nyelven készítettük urantiai időszámítás szerint Kr.u. 1935-ben.

IV. RÉSZ

JÉZUS ÉLETE ÉS TANÍTÁSAI

Ezen írások összeállítását egy, az egyik Melkizedek kinyilatkoztatási igazgató felügyelete alatt működő, tizenkét fős urantiai közteslény-bizottság hitelesítette.

A beszámoló alapját egy olyan másodfajú közteslény szolgáltatta, aki András apostol felett a szellemvilági óvó-figyelő szolgálatot egykor ellátta.

120. ÍRÁS

MIHÁLY MEGTESTESÜLÉSE AZ URANTIÁN

ÉN, MIHÁLYNAK az Urantián és a halandói húsvér testhez hasonló alakban eltöltött élete történetének újbóli kifejtése felügyeletére Gábriel által kijelölt Melkizedek igazgató, az e feladat elvégzésével megbízott kinyilatkoztatási bizottság vezetője, kaptam megbízást azon eseményekről szóló beszámoló elkészítésére, mely események megelőzték a Teremtő Fiú Urantiára való megérkezését, aki e világon kezdte meg a világegyetemi alászállásának utolsó szakaszát. Ugyanolyan életet élni, mint amilyet a maga teremtette értelmes lényeknek is

elrendel, tehát hogy a teremtett lények különféle rendjeihez hasonló alakban adja át magát, mind részét képezi annak az árnak, melyet minden Teremtő Fiúnak meg kell fizetnie a dolgok és lények saját maga alkotta világegyeteme feletti teljes körű és legfelsőbb főhatalom elnyeréséhez.

2 Ám azon eseményeket megelőzően, melyeket vázolni igyekszem, a nebadoni Mihály már hat alkalommal szállott alá a maga különféle teremtésű értelmes lényeinek hat különböző rendjéhez hasonló alakban. Ez után döntötte el, hogy a halandói húsvér testhez hasonló alakban az Urantiára száll alá, mely halandói húsvér test az ő értelmes, sajátakaratú teremtményeinek legalsóbb rendjét jelenti, és az anyagi terem-

tésrész ilyen emberi lényeként játssza el az utolsó felvonást a világegyetemi főhatóság megszerzésének színművében a világegyetemek mindensége isteni paradicsomi Urainak rendelései szerint.

3 Az egyes eddigi alászállások során Mihály nemcsak a maga teremtette lények egy-egy csoportjának véges tapasztalásaira tett szert, hanem olyan alapvető tapasztalatot is szerzett a paradicsomi együttműködés területén, mely önmagában és önmagától is hozzájárul ahhoz, hogy a maga teremtette világegyetem főhatalmát gyakorolhassa. Az egész elmúlt helyi világegyetemi idő bármely pillanatában Mihály igényt tarthatott volna a teremtő-fiúi személyes főhatalomra és ilyen Teremtő Fiúként e jogon irányít-

hatta volna a világegyetemét. Ha így történt volna, akkor Immanuel és a paradicsomi Fiú társak elhagyták volna a világegyetemet. Mihály azonban nem akart csak a maga kizárólagos jogán, Teremtő Fiúként uralkodni a Nebadonban. Arra vágyott, hogy tényleges tapasztaláson keresztül, a paradicsomi Háromsághoz fűződő, együttműködésen alapuló alárendeltségben emelkedjen fel arra a magas világegyetemi rendre, ahol képessé válik a világegyetemének irányítására és a világegyetemi ügyek igazgatására olyan tökéletes rálátással és olyan bölcs kivitelezéssel, mely egykor majd jellemezni fogja a Legfelsőbb Lény fenséges uralmát is. Nem a Teremtő Fiúként való tökéletes uralkodásra törekedett, hanem olyan legfelsőbb

szintű igazgatásra, mint amely a Legfelsőbb Lény világegyetemi bölcsességét és isteni tapasztalását testesíti meg.

4 Mihálynak ezért kettős célja volt azzal, hogy a világegyetemi teremtményeinek különféle rendjeinél e hét alászállást végrehajtsa: Először is teljesítette a teremtmények megértéséhez szükséges tapasztalást, melyet minden Teremtő Fiútól megkövetelnek, mielőtt felveszi a teljes főhatalmat. Egy Teremtő Fiú bármikor uralkodhat a saját jogán a világegyetemében, azonban a paradicsomi Háromság legfelsőbb képviselőjeként csak azt követően uralkodhat, hogy átesett a hét világegyetem-teremtményi alászálláson. Másodszor azon előjog megszerzésére törekedett, hogy a paradicsomi Háromság ama

legmagasabb szintű hatáskörét képviselhesse, mely egy helyi világegyetem közvetlen és személyes igazgatásában egyáltalán lehetséges. Mihály az egyes világegyetemi alászállásai során szerzett tapasztalásokban ennek megfelelően sikeresen és elfogadható mértékben önként vetette alá magát a paradicsomi Háromság személyeiből álló különféle társulások különbözőképpen megnyilvánuló akaratának. Vagyis az első alászállás-kor az Atya, a Fiú és a Szellem együttes akaratának volt alárendelve; a második alászállásban az Atya és a Fiú akaratának; a harmadik alászállásban az Atya és a Szellem akaratának; a negyedik alászállásban a Fiú és a Szellem akaratának; az ötödik alászállásban a Végtelen Szellem akaratának; a hato-

dik alászállásban az Örökkévaló Fiú akaratnak; és a hetedik és egyben utolsó alászállás során, az Urantián, az Egyetemes Atya akaratának.

5 Mihály ezért a személyes főhatalmában egyesíti a világegyetemi Teremtők isteni akaratának hétszeres szakaszát a helyi világegyetemi teremtményeinek megértő tapasztalásával. Így az ő világegyetemi igazgatása immár a lehető legnagyobb hatalom és fennhatóság képét mutatja, jóllehet mentes mindenféle önkényes hatalombitorlástól. Az ő hatalma korlátlan, hisz a paradicsomi Istenségekkel megtapasztalt társulásokból származik; a fennhatósága olyan mértékben megkérdőjelezhetetlen, amilyen mértékben azt a világegyetemi teremtmé-

nyekhez hasonló alakban való tényleges tapasztalásán keresztül szerezte meg; az ő főhatalma legfelsőbb, hiszen egyszerre egyesíti a paradicsomi Istenség hétszeres nézőpontját az idő és tér teremtményi nézőpontjával.

6 ¶ Miután meghatározta az utolsó alászállásának időpontját és miután kiválasztotta a bolygót, ahol e rendkívüli eseménynek meg kellett történnie, Mihály megtartotta a szokásos alászállás előtti megbeszélést Gábriellel és aztán megjelent idősebb testvére és a paradicsomi tanácsos, Immanuel előtt. Minden világegyetemi igazgatási hatalmat, melyet addig még nem adott át Gábrielnek, Mihály most Immanuelre ruházott. És Immanuel, mielőtt Mihály elindult volna az

urantiai megtestesülésre, elfogadva a világegyetemi megbízást arra az időre, amíg Mihály az urantiai alászálláson van, ellátta őt alászállási tanácsokkal, melyek rendeltetése az volt, hogy a megtestesülés során útmutatóul szolgáljanak Mihály számára, amikor majd az Urantián úgy nő fel, mint a teremtésrész egy halandója.

7 ¶ E vonatkozásban szem előtt kell tartanotok, hogy Mihály a paradicsomi Atya akaratának megfelelően döntött amellett, hogy teljesíti a halandói húsvér testbeli ezen alászállást. A Teremtő Fiúnak senkitől nem volt szüksége utasításokra ahhoz, hogy e megtestesülést a világegyetemi főhatalom megszerzésének egyedüli célja érdekében véghez vigye, azonban belefogott egy olyan,

a Legfelsőbbel kapcsolatos kinyilatkoztatási programba, melynek részét képezte a paradicsomi Istenségek különféle akaratával való együttműködés. Így az ő főhatalma, amint azt véglegesen és személyesen megszerzi, ténylegesen is teljes körűen magába foglalja az Istenség hétszeres akaratát, amint az a Legfelsőbben kiteljesedik. Ezért Mihályt előzőleg hat alkalommal készítették fel a különböző paradicsomi Istenségeknek és azok különféle társulásainak a személyes képviselői; és ez alkalommal az Egyetemes Atya nevében eljáró Nappalok Szövetsége, a paradicsomi Háromságnak a Nebadon helyi világegyetembeli nagykövete tette meg ezt.

8 ¶ Közvetlen előnyei voltak annak és komoly mértékű ellentételezéssel is járt az,

hogy e fenséges Teremtő Fiú még egyszer hajlandó volt önként alávetni magát a paradicsomi Istenségek akaratának, ezúttal az Egyetemes Atyáénak. Azzal, hogy az együttműködéssel járó alárendeltség végrehajtása mellett döntött, e megtestesülésben Mihály nem csak a halandó ember természetét tapasztalja meg, hanem a mindenek paradicsomi Atyjának akaratát is. Továbbá e különleges alászálláshoz abban a teljes megnyugvásban foghatott hozzá, hogy nem csak hogy Immanuel fogja gyakorolni a paradicsomi Atya teljes hatáskörét az ő világegyeteme igazgatásában az urantiai alászállás miatti távolléte során, hanem annak megnyugtató tudatában is, hogy a felsőbb-világegyetemi Nappalok Elődei a teljes alászállási

időszakra elrendelték az ő területének biztosítását.

9 ¶ És az ekkor elkövetkezett nagy jelentőségű alkalommal adta meg Immanuel a hetedik alászállási megbízást. És az Immanueltől származó, a világegyetem alászállásra készülő urának, a később az Urantián a názáreti Jézussá (Krisztus Mihállyá) lett vezetőnek szóló irányító beszédből a következő kivonat közlésére kaptam engedélyt:

1. A HETEDIK ALÁSZÁLLÁSI MEGBÍZÁS

1 „Teremtő testvérem, a te hetedik és egyben utolsó világegyetemi alászállásodnak leszek rövidesen a tanúja. Az előző hat megbízatásodat igen hűen és tökéletesen teljesítetted, és nem is gondolhatok másra,

mint hogy ebben, az utolsó főhatósági alászállásodban is ugyanúgy győzedelmeskedni fogsz. Az alászállásodnak helyet adó szférákon mindeddig úgy jelentél meg, mint a magad választása szerinti rendbe tartozó kifejlett lény. Most az Urantián, az általad kiválasztott szétzilált és összezavart bolygón nem teljesen kifejlett halandóként, hanem védtelen csecsemőként fogsz megjelenni. Ez, jó társam, új és soha nem tapasztalt élmény lesz számodra. Arra készülsz, hogy megfizesd a teljes alászállási árat és megtapasztald a Teremtőnek a teremtményi hasonlatosságban való megtestesülésével járó teljes megvilágosodást.

2 A korábbi alászállásaid alkalmával te mindig önként döntöttél amellett, hogy alá-

veted magad a három paradicsomi Istenség és az ő isteni társulásaik akaratának. A Legfelsőbb akarata hét fokozatából az előző alászállásaid alkalmával már mindnek az alanya voltál, kivéve a paradicsomi Atya személyes akaratát. Most, hogy úgy döntöttél, hogy teljes mértékben aláveted magad az Atyád akaratának a hetedik alászállásod során, én, mint Atyánk személyes képviselője átveszem a világegyetemed feletti korlátlan felügyeletet a megtestesülésed időtartamára.

3 Azzal, hogy hozzáfogsz az urantiai alászálláshoz, önként lemondtál minden, a magad teremtette teremtmények bármelyike által nyújtható bolygón kívüli támogatásról és különleges segítségtől. Ahogy a nebado-

ni teremtett fiaid teljes mértékben függenek tőled abban, hogy biztonságosan egyengeted az ő világegyetemi létpályájukat, úgy most neked kell teljesen és fenntartások nélkül függened a paradicsomi Atyától abban, ahogy biztonságosan vezet téged végig az elkövetkező halandói létpályád ismeretlen nehézségein át. És amint befejezed majd ezen alászállási tapasztalást, már igazán ismerni fogod annak a hit-bizodalomnak a teljes jelentéstartalmát és komoly jelentőségét, melynek elsajátítását te magad is oly állhatatosan megköveteled minden teremtményedtől, mint a helyi világegyetemi Teremtőjükkel és Atyjukkal való bensőséges kapcsolat részét.

4 Az urantiai alászállásod során végig csak

egyetlen dologgal kell törődnöd, mégpedig a te és a paradicsomi Atyád közötti töretlen bensőséges kapcsolattal; és e kapcsolat tökéletes voltán múlik az, hogy az alászállásod világa, sőt a magad teremtette egész világegyetem, az Atyádnak és az Atyámnak, a mindenek Egyetemes Atyjának egy új és jobban megérthető kinyilatkoztatását figyelheti meg. Ezért neked csakis az Urantián való személyes életeddel kell törődnöd. Én teljes és eredményes felelősséget vállalok a világegyetemed biztonságos és folyamatos igazgatásáért attól a pillanattól fogva, hogy önként lemondasz a fennhatóságról addig, amíg a Világegyetem Fejedelmeként vissza nem térsz hozzánk, mint aki megerősítést kapott a Paradicsomról, és tőlem nem azt a

helyettesi hatáskört kapod majd vissza, amit most átadsz, hanem a világegyetemed feletti legfelsőbb hatalmat és hatáskört.

5 És hogy bizonyosan tudd, hogy rendelkezem minden hatalommal ahhoz, hogy véghezvigyem mindazt, amit most neked ígérek (tudva jól, hogy én vagyok a teljes paradicsomi bizonyosság a szavam hű megtartását illetően), kijelentem neked, hogy éppen most közölték velem az uverszai Nappalok Elődeinek rendelkezését, mely meg fogja akadályozni mindenféle szellemi veszélyhelyzet kialakulását a Nebadonban az önkéntes alászállásod folyamán. Attól a pillanattól kezdve, hogy az öntudatodat feladod a halandói megtestesülés kezdetén, addig, amíg vissza nem térsz hozzánk úgy, mint

e te magad által teremtett és szervezett világegyetem legfelsőbb és korlátlan fejedelme, semmilyen fontosabb dolog sem történhet az egész Nebadonban. A megtestesülésed ezen átmeneti időszakában én hajtom végre a Nappalok Elődeinek parancsait, melyek feltétel nélkül elrendelik bármely olyan lénynek azon nyomban való és közvetlen megsemmisítését, aki lázadásban bűnös vagy aki önteltségében felkelést szít a Nebadon világegyetemben azalatt, amíg te ezen alászállás miatt távol vagy. Testvérem, ama paradicsomi hatalom tükrében, mely a jelenlétemben testesül meg és amelyet az Uversza ítélkezési felhatalmazása is megerősít, a világegyetemed és annak minden hű teremtménye biztonságban lesz az alászállá-

sod alatt. A küldetésedet úgy teljesítheted, hogy közben csak egyetlen gondolat foglalkoztathat — a mi Atyánk teljesebb kinyilatkoztatása a világegyetemed értelmes lényei számára.

6 Miként minden egyes korábbi alászállásod alkalmával, most is emlékeztetlek, hogy a világegyetemi hatáskörödet testvéri megbízottként veszem át. A te nevedben fogok minden hatalmat gyakorolni és kormányozni. Úgy működök majd, mint ahogy a paradicsomi Atyánk működne és a te azon kifejezett kérésednek megfelelően teszem ezt, hogy így helyetted cselekedjek. És mivel ez a helyzet, ezért mindezen átruházott hatáskör újból visszakerül majd hozzád bármikor, amikor csak úgy látod, hogy ideje vissza-

venned. Az alászállásod végig teljes mértékben önkéntes. A teremtésrészben halandói megtestesültként nélkülözöd majd a mennyei képességeket, azonban minden feladott hatalmad bármikor újra visszatérhet hozzád, amikor úgy döntesz, hogy visszalépsz a világegyetemi hatáskörödbe. Ha úgy döntenél, hogy visszahelyezed magad a hatalomba és hatáskörbe, emlékezz, hogy azt csakis teljesen *személyes* okokból tedd, hiszen élő és legfőbb zálogként az én jelenlétem és ígéretem szavatolja a világegyetemed biztonságos igazgatását az Atyád akaratának megfelelően. Olyan lázadás, mint amilyen eddig már háromszor is történt a Nebadonban, nem alakulhat ki azalatt, amíg ezen alászállás miatt a Szalvingtonról távol vagy. Az

urantiai alászállás időtartamára a Nappalok Elődei elrendelték, hogy bármely nebadonbeli lázadás hordozza magában a saját elpusztításának csíráját.

7 Mindaddig, amíg e végső és rendkívüli alászállás miatt távol vagy, én adok biztosítékot (Gábriel együttműködésével) a világegyetemed hű igazgatására; és amint megbízlak az isteni kinyilatkoztatás e feladatának teljesítésével és a tökéletessé tett emberi megértés ezen élménye megszerzésével, az Atyám és az Atyád kedvéért cselekszem és a következő intelmeket adom, melyek vezéreljenek téged a földi életed megélése során, amint fokozatosan tudatosul majd benned a húsvér testbeli, folytatódó ottléted isteni küldetése:”

2. AZ ALÁSZÁLLÁSSAL KAPCSOLATOS MEGKÖTÉSEK

[1] „1. A szonaringtoni eljárás szerint és az ottani szokásoknak megfelelően — a Paradicsom Örökkévaló Fia parancsai szerint — mindenről gondoskodtam ahhoz, hogy haladéktalanul megkezdhesd e halandói alászállást összhangban az általad kidolgozott tervekkel, melyeket Gábriel rám bízott. Az Urantián a teremtésrész gyermekeként fogsz felnőni, befejezed az emberi felkészülésedet — végig a paradicsomi Atyád akaratának alávetve magad — úgy fogod az életedet élni az Urantián, ahogy azt elhatároztad, befejezed a bolygói ottlétedet, és felkészülsz az Atyádhoz való felemelkedésre, hogy megkapd tőle a világegyetemed felet-

ti legfelsőbb hatalmat.

[2] ¶ 2. Függetlenül a földi küldetésedtől és a világegyetemi kinyilatkoztatásodtól, de ezekhez hozzátartozóan, azt tanácsolom, hogy amikor már eléggé tudatosult benned az isteni azonosságod, fogj hozzá ahhoz a kiegészítő feladathoz, hogy a szó szoros értelmében is véget vetsz a Lucifer-féle lázadásnak a Satania csillagrendszerben, és hogy mindezt az *Ember Fiaként* tedd; így a teremtésrész halandó teremtményeként, melynek erőtlenségét megerősíti az, hogy az Atyád akaratának hittel aláveted magad, azt javasolom, hogy könyörülettel érd el mindazt, amelynek hatalommal és erővel való elérését már több alkalommal is elutasítottad, amikor ezekkel rendelkeztél e bűnös és indo-

kolatlan lázadás megjelenésének idején. Én a halandói alászállásod illő megkoronázásának tartanám, ha úgy térnél vissza hozzánk, mint az Ember Fia, az Urantia Bolygóhercege, és úgy is, mint az Isten Fia, a világegyetemed legfelsőbb ura. Halandó emberként, a nebadoni értelmes élet legalsóbb rendű fajtájaként szembesülj és ítéld el Kaligasztia és Lucifer istenkáromló kérkedését és a felvett szerény állapotodban mindörökre vess véget a fény e bukott gyermekei által hangoztatott szégyenletes hamisságoknak. Miután eddig kitartóan visszautasítottad, hogy e lázadókat hitelüktől megfoszd a teremtői előjogaid gyakorlásán keresztül, most az lesz a helyénvaló dolog, hogy a magad teremtette legalsóbb rendű teremtményekhez való ha-

sonlatosságban ragadd ki a hatalmat e bukott Fiak kezéből; és így a te egész helyi világegyetemed teljesen tisztán és mindörökre látni fogja a halandói húsvér testbeli szerepkörödben teljesített dolgaid igazságát, ama dolgokét, melyeknek önkényes hatalmi erővel való megtételétől az irgalom visszatartott téged. És miután az alászállásod révén megteremtetted a Legfelsőbb főhatalmának lehetőségét a Nebadonban, azzal végeredményben lezárod az összes korábbi felkelés még kivizsgálatlan ügyeit is, függetlenül attól a hosszabb-rövidebb időbeli csúszástól, ami ezek ténylegessé válásáig még hátravan. E tetted révén a világegyetemedben fennálló, még elrendezetlen viszályok a lényeget illetően megszűnnek. És miután ké-

sőbb felruháztatsz a világegyetemed feletti legfelsőbb főhatalommal, hasonló változások a hatáskörödben már soha többé nem következnek be a nagyszerű személyes teremtésösszességed semelyik részében sem.

[3] ¶ 3. Amint sikeresen véget vetettél az urantiai elszakadásnak, amit kétségkívül el is fogsz érni, azt javasolom, hogy fogadd el Gábrieltől az általa adományozott, az ‚Urantia Bolygóhercege' címet, mint amit a világegyetemed ad neked a végső alászállási tapasztalásod örök elismeréseképpen; és hogy továbbra is tegyél meg minden olyasmit, amely összhangban van az alászállásod céljával, annak érdekében, hogy jóvá tedd a Kaligasztia-féle árulás és a későbbi ádámi vétek által az Urantiára hozott szomorúsá-

got és zavart.

[4] ¶ 4. A kérésednek megfelelően Gábriel és minden érintett együtt fog működni veled ama kifejezett óhajod végrehajtásában, hogy az urantiai alászállásod vége a teremtésrész megítéltetésének bejelentése is legyen, melyet egy korszak lezárása, az alvó halandói továbbélők feltámadása, valamint az adományozott Igazság Szelleme megítéltetési időszakának elrendelése fog kísérni.

[5] ¶ 5. Ami az alászállásod bolygóját és a halandói ottléted korában azon és akkor élő embernemzedéket illeti, azt tanácsolom, hogy főként tanítói szerepben működj. Elsősorban az ember szellemi természetének felszabadítására és bátorítására fordíts gondot. Aztán világosítsd meg a homályba borult emberi értelmet, gyógyítsd meg az em-

berek lelkét és szabadítsd meg az elméjüket az ősrégi félelmektől. És végül, halandói bölcsességed szerint, segédkezz a húsvér testben élő testvéreid fizikai jólétének és anyagi kényelmének biztosításában. Az eszményi vallásos életet éld az egész világegyetemed ösztönzése és épülése céljából.

[6] ¶ 6. Az alászállásod bolygóján szellemileg szabadítsd fel a lázadás-elkülönítette embert. Az Urantián a továbbiakban is járulj hozzá a Legfelsőbb főhatalmához, kiterjesztve ezzel a fennhatóságot a te személyes teremtésösszességed tágabb területeire is. Ebben a húsvér testhez hasonló alakban való anyagi alászállásodban arra készülsz, hogy megtapasztald az idő-tér Teremtő végső megvilágosodását, azt a kettős élményt,

hogy a paradicsomi Atyád akaratával munkálkodsz az emberi természetben. Az átmeneti életedben a véges teremtmény akarata és a végtelen Teremtő akarata eggyé lesz majd, pontosan úgy, ahogy ezek a Legfelsőbb Lény kifejlődő Istenségében is egyesülnek. Áraszd ki az alászállásod bolygójára az Igazság Szellemét és így azon az elszigetelt bolygón minden egészséges halandót azonnal és teljes mértékben tégy hozzáférhetővé a paradicsomi Atyánk elkülönített jelenlétének segédkezése, vagyis a teremtésrészek Gondolatigazítói számára.

7 ¶ 7. Mindennel kapcsolatban, amit az alászállásod bolygóján elvégzel, állandóan tartsd szem előtt, hogy a te egész világegyetemed tanítása és épülése érdekében éled azt

az életet. A halandói megtestesülés ezen életét az Urantiának *adományozod,* de ezt az életet azért fogod *élni,* hogy szellemi ösztönzést adj minden emberi és emberfeletti értelemnek, mely valaha is élt, ma létezik vagy élhet minden olyan lakott világon, mely a te igazgatási területedhez tartozó hatalmas galaxis részét képezte, jelenleg a részét képezi vagy a részét fogja képezni. A halandói húsvér testhez hasonló alakbeli földi életedet ne úgy éld, mint *példát* az ottlétedkori idők urantiai halandói számára, és ne is legyen az példa az emberi lények semelyik későbbi nemzedéke számára az Urantián, illetőleg semelyik más világon sem. Az urantiai, húsvér testbeli életed inkább az összes nebadonbeli világon élők számára jelentsen

ösztönzést az eljövendő korszakok minden nemzedékében.

8 ¶ 8. A halandói megtestesülésben megélendő és megtapasztalandó nagy küldetésed ama döntésedben foglaltatik, hogy olyan életet élj, melyben teljesen a paradicsomi Atyád akaratának őszinte megcselekedése hajt, hogy így *kinyilvánítsd Istent*, az Atyádat a húsvér testben és különösen a húsvér testbeli teremtmények számára. Egyúttal *tolmácsolod* is, új hangsúllyal, a mi Atyánkat az egész Nebadon halandó-feletti lényei számára. A paradicsomi Atyáról szóló új kinyilatkoztatásra és magasabb szintű magyarázatára irányuló eme segédkezéssel egyenlő mértékben fogsz működni úgy is, hogy új kinyilatkoztatást tegyél az emberről

az Isten számára. A húsvér testbeli rövid életed során úgy mutasd meg az Istent ismerő ember által a halandói létbeli rövid létpálya során megragadható érzékfeletti lehetőségeket, mint az egész Nebadonban addig még soha, és új formán és megvilágosítóan *mutasd be* az embert és az ember bolygói létével járó viszontagságokat az egész Nebadon minden emberfeletti értelme számára, minden időkre. Arra készülsz, hogy az Urantiára mész a halandói húsvér testhez hasonló alakban, és ott a korod és a nemzedéked férfi tagjaként fogsz élni, úgy fogsz ott működni, hogy megmutasd az egész világegyetemednek a hatalmas teremtésösszességed ügyei legfelsőbb szintű intézésére irányuló tökéletesített eljárás eszményét: ama cél teljesülé-

sét, hogy az Isten keresi az embert és meg is találja őt, és azt a jelenséget, hogy az ember keresi az Istent és meg is találja őt; és mindezt kölcsönös megelégedésre teszed, a húsvér testbeli egyetlen rövid élet időtartama alatt.

9 ¶ 9. Arra intelek, hogy mindig tartsd szem előtt, hogy míg ténylegesen is a teremtésrész egy közönséges emberévé leszel, a lehetőséget tekintve a paradicsomi Atya egy Teremtő Fia maradsz. E megtestesülés során végig, noha az Ember Fiaként fogsz élni és cselekedni, a személyes isteniséged teremtői sajátosságai követni fognak a Szalvingtontól az Urantiáig. Mindig is meglesz az akaraterőd, hogy véget vess a megtestesülésnek bármikor azt követően, hogy a Gon-

dolatigazítód megérkezett hozzád. Az Igazító megérkezése és befogadása előtt én kezeskedem a személyiséged épségéért. De az Igazítód megérkezése után és azzal egyidejűleg, hogy fokozatosan felismered az alászállási küldetésed természetét és jelentőségét, tartózkodnod kell bármiféle emberfeletti akarat-szándék, teljesítmény vagy erő felmutatásától, mert gondolnod kell arra a tényre, hogy a te teremtői előjogaid továbbra is kötődnek a halandói személyiségedhez, mert ezen sajátosságok nem elválaszthatók a személyes jelenlétedtől. Ám a földi létpályádat a paradicsomi Atya akaratán kívül semmiféle emberfeletti következmény nem fogja kísérni, hacsak tudatos és szándékos cselekedet révén nem hozol teljes-szemé-

lyiségi választást eredményező egyéni döntést.”

3. TOVÁBBI TANÁCSOK ÉS INTELMEK

1 „És most, testvérem, búcsúzván tőled, ki az Urantiára való indulásra készülődsz és miután az alászállás során követendő általános magatartásra vonatkozóan tanácsokat adtam neked, engedd meg, hogy néhány olyan tanáccsal is ellássalak, melyeket Gábriellel, a közös egyeztetés során fogalmaztunk meg, és amelyek a halandói életed kisebb jelentőségű szakaszaival hozhatók kapcsolatba. Javasoljuk tehát továbbá:

2 1. Azt, hogy a halandói földi életed eszményképének követésében szentelj némi fi-

gyelmet néhány, az embertársaid számára gyakorlati értékkel bíró és közvetlenül is hasznosítható dolog megtételének és példaszerű megmutatásának is.

3 ¶ 2. A családi kapcsolatokat illetően részesítsd előnyben a családi élet elfogadott szabályait, ahogy azokkal az alászállásod korában és nemzedékében találkozol. A családi és közösségi életedet annak a népnek a szokásai szerint éld, akiknek körében a megjelenésedet tervezted.

4 ¶ 3. A társadalmi rendhez fűződő kapcsolataidban azt javasoljuk, hogy az erőfeszítéseidet főként a szellemi megújításra és az értelmi felszabadításra korlátozd. Kerülj minden érdemi kapcsolatot a korabeli gazdasági rendszerrel és politikai törekvések-

kel. Közelebbről is szenteld magad az eszményi vallásos élet megélésének az Urantián.

5 ¶ 4. Semmilyen körülmények között és még a legkisebb mértékben se avatkozz bele az urantiai emberfajták megszokott és rendes fejlődésmenetű evolúciójába. Ám e tiltást nem szabad úgy értelmezned, hogy vissza kellene fognod magad, amikor arra törekszel, hogy az Urantián az *igenlő jellegű vallási erkölcstannak* egy tartós és fejlettebb rendszerét hagyd magad után. Megítéltetést végző Fiúként bizonyos kiváltságokat kaptál, melyekkel a világ népei *szellemi* és *vallási* helyzetének javulását segítheted.

6 ¶ 5. Amennyiben helyesnek látod, azonosulhatsz meglévő vallási és szellemi moz-

galmakkal, melyek az Urantián léteznek, azonban minden lehetséges mértékben törekedj arra, hogy elkerüld bármiféle szervezett tiszteletfajta, bármiféle megszilárdított vallás, illetőleg a halandó lények bármiféle elkülönült erkölcstani csoportosulásának hivatalos megalapítását. Az életed és tanításaid minden vallás és minden nép közös örökségévé legyen.

7 ¶ 6. Abból a célból, hogy ne értelmetlenül járulj hozzá a későbbi urantiai vallásos hiedelmek lélektelen rendszereihez, illetőleg másfajta, nem-fejlődőképes vallási összetartásokhoz, javasoljuk azt is, hogy: Ne hagyj magad után írásokat a bolygón. Tartózkodj az időtálló anyagokra való mindenféle írástól; utasítsd a társaidat, hogy ne készítsenek

a húsvér testbeli valódról képeket vagy más képmásokat. Gondoskodj arról, hogy semmiféle magvában bálványjellegű dolgot ne hagyj a bolygón az elindulásod idején.

8 ¶ 7. Bár a bolygó szokványos és átlagos társas életét fogod élni, lévén a férfi nembe tartozó átlagos egyed leszel, valószínűleg nem fogsz házassági kapcsolatot létesíteni, mely kapcsolat teljes mértékben tiszteletre méltó volna és összhangban is lenne az alászállásoddal; de emlékeztetnem kell téged, hogy a Szonarington egyik megtestesülési rendelkezése tiltja, hogy a paradicsomi eredetű alászálló Fiú bármely bolygón is emberi utódot hagyjon maga után.

9 ¶ 8. Az előtted álló alászállás minden más részletét illetően a bent lakozó Igazí-

tó vezetésére, az emberi vezetőül működő, mindig jelenlévő isteni szellem tanítására, és az öröklött képességen alapuló, gyarapodó emberi elme értelem-ítéletére bízunk téged. A teremtmény és Teremtő sajátosságainak efféle társulása képessé tesz téged arra, hogy értünk éld az ember tökéletes életét a bolygói szférákon, nem szükségképpen tökéleteset bármely adott ember számára bármely adott nemzedékben bármely adott világon (még kevésbé az Urantián), de egészen és a legfelsőbb szinten teljeset, ahogy azt a kiterjedt világegyetemed jóval tökéletesebbé lett és tökéletesebbé váló világain értékelik.

10 És most, Atyád és Atyám, aki mindig megtartott bennünket minden múltbeli működésünkben, vezéreljen és tartson meg és

legyen veled attól a pillanattól fogva, hogy elhagysz minket és feladod a személyiséged tudatát, végig azon az úton, amelyen fokozatosan felismered az emberi alakban megtestesült isteni azonosságodat, és azután végig az alászállási tapasztalásodon az Urantián, amíg meg nem szabadulsz a húsvér testből és fel nem emelkedsz az Atyánk hatalmi jobbjára. Amikor viszontlátlak a Szalvingtonon, visszatérésedkor úgy köszöntünk majd, mint a magad alkotta, magad szolgálta és általad teljesen megértett világegyetem legfelsőbb és korlátlan fejedelmét.

[11] A helyedben most én uralkodom. Az egész Nebadon felett ügyvezető fejedelemként gyakorlom a hatalmat azon átmeneti időszakban, amíg te a hetedik és halandói

alászálláson vagy az Urantián. És terád pedig, Gábriel, rád bízom a majdani Ember Fiát, amíg végül hatalmában és dicsőségben vissza nem tér hozzám úgy, mint az Ember Fia és az Isten Fia. És ezzel, Gábriel, én vagyok a fejedelem mindaddig, amíg Mihály ilyen formán vissza nem tér."

* * *

12 És közvetlenül ekkor, az egész összesereglett Szalvington jelenlétében, Mihály eltűnt a köreinkből, és nem is láttuk őt a megszokott helyén addig, amíg vissza nem tért a világegyetem legfelsőbb és személyes uraként azt követően, hogy befejezte az alászállási létpályáját az Urantián.

4. A MEGTESTESÜLÉS — A KETTŐ EGGYÉ TÉTELE

[1] És így Mihály bizonyos méltatlan gyermekeit, akik megvádolták a Teremtő-atyjukat azzal, hogy önzőn törekszik az uralkodásra és a magukévá tették a gyanút, hogy a Teremtő Fiú önkényesen és zsarnokian tartatik meg a hatalomban az engedelmes teremtmények megtévesztett világegyetemének esztelen hűsége folytán, őket tehát mindörökre elhallgattatja és zavarba hozza és kiábrándítja az az önzetlen szolgálatban eltöltendő élet, melyet az Isten Fia az Ember Fiaként most megkezdett — mindvégig alávetve magát „a paradicsomi Atya akaratának”.

[2] ¶ De félreértés ne essék; Krisztus Mihály,

noha valóban kettős eredetű lény volt, nem volt kettős személyiség. Ő nem az *emberrel* társult Isten, hanem inkább az emberben *megtestesült* Isten volt. És ő mindig is az az egyesített lény volt. Az egyetlen fejlődési tényező az ilyen felfoghatatlan viszonyban az volt, hogy (az emberi elme révén) fejlődési-öntudatos módon felismerte és megértette az Isten és ember voltának e tényét.

[3] Krisztus Mihály nem fokozatosan vált Istenné. Isten nem Jézus földi életének valamely meghatározó pillanatában vált emberré. Jézus Isten *és* ember volt — mindig, sőt mindörökké. És ez az Isten és ez az ember egykor és ma is *egy,* pontosan úgy, ahogy a három lény paradicsomi Háromsága is a valóságban *egy* Istenség.

4 Soha ne hagyjátok figyelmen kívül azt a tényt, hogy a Mihály-féle alászállás legfelsőbb szellemi célja az volt, hogy kiteljesítse az *Istenről szóló kinyilatkoztatást*.

5 ¶ Az urantiai halandóknak különféle fogalmaik vannak a csodás dolgokról, de előttünk, akik a helyi világegyetem létpolgáraiként élünk, kevés csoda van, és ezek közül is messze a legrejtélyesebbek a paradicsomi Fiak megtestesülési alászállásai. Egy isteni Fiúnak a világotokban és a világotokon láthatólag természetes folyamatokon keresztül való megjelenését mi csodának tartjuk — a világegyetemi törvények felfogóképességünket meghaladó működésének. A názáreti Jézus csodás személyiség volt.

6 Véges-végig e rendkívüli tapasztalásban

az Atya Isten a maga döntése szerint úgy jelentette meg magát, ahogy mindig is teszi — *a szokásos módon* — az isteni cselekvés általános, természetes és biztos módján.

121. ÍRÁS

MIHÁLY ALÁSZÁLLÁSÁNAK KORA

ÉN, AKI az Urantiai Közteslények Egyesült Testvériségének tizenkét tagjából álló s a rendünk elnöklő fejének és a feljegyzési Melkizedeknek az együttes támogatását élvező bizottság felügyelete alatt működöm, az a másodfajú közteslény, aki egykor András apostol mellé volt kirendelve, én vagyok felhatalmazva a názáreti Jézus élettörténetéről szóló beszámoló rögzítésére, ahogyan azokat az eseményeket a rendembeli földi teremtmények észlelték, és ahogy azokat később részlegesen feljegyezte az átmeneti gondnokságom alatt ál-

lott emberi társam. Tudván, hogy a Mestere mennyire gondosan kerülte azt, hogy feljegyzéseket hagyjon hátra, András következetesen ellenezte, hogy az írott beszámolóit sokszorosítsák. A Jézus többi apostola részéről megnyilvánuló hasonló hozzáállás nagyban hátráltatta az evangéliumok megírását.

1. A KRISZTUS UTÁNI ELSŐ SZÁZAD NYUGATI VILÁGA

[1] Jézus nem valamiféle szellemi hanyatlást mutató korszakban jött el e világra; megszületésekor az Urantia a szellemi gondolkodás és a vallási élet olyasfajta megújhodását élte át, amilyet sem az egész korábbi, Ádám utáni történelme, sem bármely későbbi kor-

szak óta nem látott. Mihálynak az Urantián való megtestesülése idején a világ a Teremtő Fiú alászállásához olyan kedvező körülményeket kínált, amilyenek sem korábban, sem azóta soha nem álltak elő. Épp az ezen idők előtti századokban terjedt el a görög műveltség és a görög nyelv nyugaton és a Közel-Keleten, és a zsidók, lévén levantei emberfajta, természetükben részben nyugatiak, részben keletiek, kiválóan alkalmasak voltak e műveltségi és nyelvi körülmények kihasználására ahhoz, hogy egy új vallás hatékonyan elterjedhessen keleten és nyugaton egyaránt. Ezen igen kedvező körülményeket tovább javította a rómaiaknak a földközi-tengeri világ feletti türelmes politikai uralma.

2 A világhatásoknak e teljes keveredését jól

példázza Pál tevékenysége, aki a vallásos műveltségben a héberek hébere volt, a zsidó Messiásról szóló evangéliumot hirdette görög nyelven, s közben ő maga római polgár volt.

3 A Jézus korabeli polgárosodott társadalomhoz foghatót addig, illetőleg azóta sem láttak a nyugati világban. Az európai polgárosodott társadalom egy rendkívüli hármas hatás alatt egyesült és hangolódott össze:

4 1. A római politikai és társadalmi rendszer.

5 2. A hellén nyelv és műveltség — és bizonyos mértékig a görög bölcselet.

6 3. A zsidó vallási és erkölcsi tanítások gyorsan terjedő befolyása.

7 ¶ Jézus megszületésekor az egész földközi-tengeri világ egy egyesített birodalmat al-

kotott. A világtörténelemben először kötötték össze jó utak a számos nagyobb központot. A tengereket megtisztították a kalózoktól, és a kereskedelem és az utazások nagy korszakának gyors kibontakozása zajlott. Az utazások és a kereskedelem szempontjából Európa egészen a Krisztus utáni tizenkilencedik századig nem élvezhetett újra ilyen kedvező időszakot.

8 A görög-római világ belső békéjétől és felszínes jólététől eltekintve a birodalom lakóinak többsége mocsokban és szegénységben tengődött. A kis létszámú felsőbb osztály gazdag volt; a nyomorult és elszegényedett alsóbb osztályba tartoztak a közemberek. Azokban az időkben nem volt boldog és jómódú középosztály; annak megjelenése

csak a római társadalomban kezdődött el.

9 A terjeszkedő római állam és a pártus állam közötti első küzdelmek az akkori időkhöz viszonyított közelmúltban úgy alakultak, hogy Szíria a rómaiak kezére jutott. Jézus korában Palesztina és Szíria a jólét, a viszonylagos béke, valamint a kelettel és a nyugattal létesített, kiterjedt gazdasági kapcsolatok időszakának örvendett.

2. A ZSIDÓ NÉP

1 A zsidók annak a régebbi szemita fajtának a részét képezték, mely magába foglalta a babiloniakat, a fóníciaiakat, valamint a rómaiak újabb ellenségeit, a karthágóiakat is. A Krisztus utáni első század első részében a zsidók voltak a szemita népek legbefolyásosabb csoportja, és úgy alakult, hogy

éppen ők foglaltak el egy hadászati szempontból különösen fontos földrajzi helyzetet a világban, onnan nézve, ahogyan azt akkoriban irányították és ahogyan annak kereskedelmét szervezték.

2 A híres ókori világ nemzeteit összekötő főbb útvonalak áthaladtak Palesztinán, mely így három földrész találkozóhelye, illetőleg útkereszteződése lett. Babilónia, Asszíria, Egyiptom, Szíria, Görögország, Pártusföld és Róma utazói, kereskedői és hadseregei egymás után vonultak át Palesztinán. Már időtlen idők óta számos keleti szállítási útvonal haladt át e vidék valamely részén a Földközi-tenger keleti végén lévő néhány jó tengeri kikötő felé, ahonnan hajók vitték tovább rakományukat a nyugat minden ten-

gerparti vidékére. És ennek az áruforgalomnak több mint a fele szelte keresztül a galileai Názáret kis városát vagy haladt közvetlenül mellette.

3 Bár Palesztina volt a hazája a zsidó vallási műveltségnek és az volt a kereszténység szülőföldje is, a zsidók idegenként éltek a világban, sok nemzetnél laktak és a római és a pártus állam minden tartományával kereskedtek.

4 Görögország nyelvet és műveltséget adott, Róma építette az utakat és egyesített egy birodalmat, de a zsidók szétszóródása, valamint a római világban mindenfelé elszórtan fellelhető, több mint kétszáz zsinagógájuk és a jól szervezett vallási közösségeik jelentették azokat a műveltségi központokat, ame-

lyekben a mennyország új evangéliumát befogadták, és ahonnan később az a világ legtávolabbi részeibe is elterjedt.

5 Minden egyes zsidó zsinagóga megtűrte a nem-zsidó hívek csoportját, a „hívő” vagy „istenfélő” embereket, és Pál az áttértek e csoportja köréből térítette a kereszténységre az első hívek zömét. Még a jeruzsálemi templomnak is megvolt a maga díszes udvara a nem-zsidók körében. Igen szoros kapcsolat volt Jeruzsálem és Antiókhia műveltsége, kereskedelme és istenimádása között. Pál antiókhiai tanítványait hívták először „keresztényeknek”.

6 A zsidó templomi istenimádás Jeruzsálembe való összpontosítása szintén hozzátartozott az ő egyistenhitük továbbélésének

titkához, de idetartozott a minden nemzet Istenére és a minden halandó Atyjára vonatkozó új és teljesebb fogalom kialakításának és a nagyvilágban való elterjesztésének ígérete is. A jeruzsálemi templomi szolgálat egy vallási műveltségi felfogás továbbélését jelentette, szemben a nem-zsidó nemzeti legfőbb urak és fajüldözők sorozatos elbukásával.

7 ¶ A korabeli zsidó nép római fennhatóság alatt élt, mégis komoly mértékű önkormányzatiságot élvezhetett, és mivel az emlékezetükben éltek azok az akkoriban még csak közelmúltbeli megszabadulási hőstettek, melyeket Júdás Makkabeus és az ő közvetlen utódai vittek véghez, izgatottan várták egy még nagyobb megszabadító, a rég-

óta várt Messiás bármelyik pillanatban való megjelenését.

8 Palesztina, a zsidók királysága mint félig független állam túlélésének titka a római kormányzat külpolitikájában rejlett, mely külpolitika arra törekedett, hogy fenntartsa az ellenőrzést a Szíria és Egyiptom közötti palesztinai kereskedelmi főútvonal felett, valamint a kelet és a nyugat közötti szállítási útvonalak nyugati végállomásai felett. Róma nem akarta, hogy bármiféle hatalom emelkedjék a Levantéban, mely útját állhatta volna az e vidéken való későbbi terjeszkedésének. A szeleukida Szíria és a ptolemaioszi Egyiptom egymással való szembeállítását célul tűző fondorlatos politika megkívánta Palesztina, mint különálló és függet-

len állam megerősítését. A római politika, vagyis Egyiptom legyöngítése és a szeleukidák fokozatos meggyengítése a megerősödő Pártusföld előtt, a magyarázat arra, hogy miért történhetett meg, hogy a zsidók maroknyi és gyenge csoportja néhány nemzedéknyi időn keresztül képes volt megőrizni a függetlenségét mind a szeleukidákkal szemben északon, mind pedig a ptolemaioszokkal szemben délen. A környező és erősebb népek politikai uralmától való váratlan szabadságot és függetlenséget a zsidók az ő „választott nép" voltuk tényének, Jahve közvetlen beavatkozásának tulajdonították. E faji felsőbbrendűségi beállítottság annál jobban megnehezítette számukra, hogy elviseljék a római fennhatóságot, amikor az végül elér-

te az ő földjüket is. De a zsidók még e szomorú órán sem voltak hajlandók megérteni, hogy az ő világküldetésük szellemi, nem pedig politikai.

9 ¶ A zsidók szokatlanul nyugtalanok és gyanakvók voltak Jézus korában, mert akkoriban egy kívülálló uralkodott felettük, Heródes, az edómi, aki azáltal kaparintotta meg a Júdea feletti fennhatóságot, hogy megkedveltette magát a római uralkodókkal. És bár Heródes hűségesnek mondta magát a héber szertartási előírásokhoz, mégis számos idegen istennek is építtetett templomot.

10 Heródes baráti kapcsolatai a római uralkodókkal tették a világot biztonságossá a zsidó utazók számára és ez teret engedett

annak, hogy a zsidók egyre mélyen behatoljanak a római birodalomnak és a szövetséges idegen nemzeteknek még a legtávolabbi területeire is és elvigyék oda a mennyország új evangéliumát. Heródes uralkodása nagyban hozzájárult a héber és a hellén népek további keveredéséhez is.

[11] Heródes építtette Cezárea kikötőjét, mely még inkább segítette Palesztinát abban, hogy a polgárosodott világ keresztútjává váljon. Heródes Kr.e. 4-ben halt meg, és fia, Heródes Antipász kormányozta Galileát és Pereát Jézus ifjúkorában és segédkezésének ideje alatt egészen Kr.u. 39-ig. Antipász az apjához hasonlóan nagy építő volt. Újjáépítette Galilea számos városát, beleértve Szeforisz fontos kereskedelmi központját is.

12 A jeruzsálemi vallási vezetők és a rabbinikus tanítók nem valami nagy jóindulattal viseltettek a galileaiak iránt. Jézus születése idején Galilea inkább volt nem-zsidó, mint zsidó.

3. A NEM-ZSIDÓK KÖREI

1 Bár a római állam által biztosított társadalmi és gazdasági feltétel nem a legmagasabb szintet képviselte, az általános béke és fellendülés kedvezett Mihály alászállásának. A Krisztus utáni első században a földközitengeri világ társadalma öt jól meghatározható rétegből állt:

2 1. *A nemesség.* A pénzzel és hivatali hatalommal rendelkező felsőbb osztályok, a kiváltságos és uralkodói csoportok.

3 ¶ 2. *Az üzleti csoportok.* A nagykereskedők és pénzváltók, a kereskedők — a nagybani árubehozatallal és kivitellel foglalkozók — a nemzetközi nagykereskedők.

4 ¶ 3. *A kis létszámú középosztály.* Bár e csoport valóban kis létszámú volt, azért nagy befolyással rendelkezett és ők alkották a korai keresztény egyház erkölcsi gerincét, mely arra bátorította e csoportokat, hogy folytassák a különféle mesterségeiket és kereskedelmi ügyleteiket. A zsidók közül sok farizeus tartozott a kereskedők ezen osztályába.

5 ¶ 4. *A szabad bérmunkások.* E csoportnak kevés vagy semennyi társadalmi rangja sem volt. Bár a szabadságukra büszkék voltak, nagy hátrányt szenvedtek, mert a rab-

szolgamunkával való versenyre kényszerítették őket. A felsőbb osztályok megvetéssel tekintettek rájuk, úgy tartották, hogy a „szaporodási célokon” kívül semmihez sem használhatók.

6 ¶ 5. *A rabszolgák.* A római állam népességének felét rabszolgák tették ki; sokuk felsőbbrendű egyed volt és gyorsan megtalálta a boldogulás módját a szabad bérmunkások, sőt a kereskedők köreiben. A többség azonban középszerű vagy rendkívül alacsonyrendű volt.

7 A rabszolgasorba vetés, még a felsőbbrendű népeké is, a római katonai hódítások sajátsága volt. Az úr hatalma a rabszolgája felett korlátlan volt. A korai keresztény egyház nagyobbrészt az alsóbb néposztályokból

és e rabszolgákból állt.

8 A felsőbbrendű rabszolgák gyakran kaptak munkabért és a keresetük megtakarításával megválthatták a szabadságukat. Sok ilyen felszabadult rabszolga szerzett magas állami, egyházi és üzleti tisztséget. És e lehetőségek miatt volt a korai keresztény egyház oly elnéző a rabszolgaság e módosult formájával szemben.

9 ¶ A Krisztus utáni első században nem voltak általános társadalmi problémák a római birodalomban. A népesség nagyobbik hányada úgy tekintett önmagára, mint akinek a helye abban a csoportban van, ahova történetesen megszületett. Az ajtó mindig nyitva állt, melyen át a tehetséges és ügyes egyének felemelkedhettek a római társada-

lom alsóbb rétegéből a felsőbbe, de az emberek általában elégedettek voltak a társadalmi helyzetükkel. Nem voltak osztálytudatosak, és nem is tekintettek úgy ezekre az osztálykülönbségekre, mint igazságtalan és rossz dologra. A kereszténység semmilyen értelemben nem volt az elnyomott osztályok nyomorúságának enyhítését célul tűző gazdasági mozgalom.

10 Bár a nők több szabadságot élveztek a római birodalom szerte, mint a korlátozott mozgásterű helyzetükben Palesztinában, a család iránti elkötelezettség és természetes ragaszkodás a zsidók körében messze meghaladta a nem-zsidó világét.

4. A NEM-ZSIDÓ BÖLCSELET

[1] A nem-zsidók erkölcsi szempontból némiképp a zsidók szintje alatt álltak, azonban a nemesebb nem-zsidók szíve gazdag táptalaja volt annak a természetes jóságnak és eredendően meglévő emberi odaadásnak, melyben a kereszténység magja kicsírázhatott és az erkölcsi jellem és a szellemi fejlődés bőséges termését hozhatta. A nem-zsidó világot akkoriban négy nagy bölcselet uralta, melyek mindegyike többé-kevésbé a görögök korai platonizmusából eredt. E bölcseleti tanodák az alábbiak voltak:

[2] 1. *Az epikureusi.* E bölcseleti tanodát a boldogság keresésének szentelték. A jobb epikureusiak nem szerették az érzéki kicsapongásokat. Legalább e tantétel segített a

rómaiaknak megszabadulni a végzethit egy halálosabb formájától; azt tanította, hogy az embereknek tenniük kell valamit a földi helyzetük javítása érdekében. Hatékonyan küzdött a tudatlan babonaság ellen.

3 ¶ 2. *A sztoikus.* A sztoicizmus a tehetősebb osztályok felsőbbrendű életfelfogása volt. A sztoikusok hittek abban, hogy az egész természetet egy szabályozó Értelem-Végzet uralja. Azt tanították, hogy az ember lelke isteni; hogy az a fizikai természetű rossz testbe van bezárva. Az emberi lélek azáltal nyerheti el a szabadságát, hogy összhangban él a természettel, Istennel; így az erény elnyeri a maga jutalmát. A sztoicizmus a magasztos erkölcsiség, az eszményképek olyan szintjére emelkedett, melyre

egyetlen tisztán emberi bölcseleti rendszer sem jutott el azóta sem. Bár a sztoikusok azt állították, hogy ők az „Isten gyermekei”, nem tudták megismerni és ezért nem is találták meg őt. A sztoicizmus megmaradt bölcseletnek; sohasem lett belőle vallás. A követői törekedtek elméjüknek az Egyetemes Elmével való összehangolására, azonban nem tudtak úgy tekinteni magukra, mint egy szeretetteljes Atya gyermekeire. Pál erősen hajlott a sztoicizmusra, amikor azt írta, hogy „megtanultam, hogy megelégedjem azzal, amim van”.

4 ¶ 3. *A cinikus.* Bár a cinikusok a világszemléletüket az athéni Diogenészig vezették vissza, a tantételük jelentős részét Makiventa Melkizedek tanításainak fennmaradt

elemeiből nyerték. A cinizmus korábban inkább volt vallás, mint bölcselet. Legalábbis a cinikusok demokratikussá tették a vallásbölcseletüket. A földeken és a vásártereken folyamatosan hirdették azt a tantételt, hogy „az ember képes volna megmenteni önmagát, ha akarná”. Egyszerűséget és erényt hirdettek, és azt, hogy az embereknek félelem nélkül kell szembenézniük a halállal. E vándorló cinikus tanhirdetők sokat tettek a szellemileg kiéhezett népességnek a későbbi keresztény hitterjesztők számára való felkészítése érdekében. A nyilvános tanítási tervük nagyrészt Pál leveleinek mintájára és annak jellege szerint alakult.

5 ¶ 4. *A szkeptikus.* A szkepticizmus kijelentette, hogy a tudás hamis dolog, és hogy

a meggyőződés és a bizonyosság lehetetlen. Ez tisztán negatív hozzáállás volt és sohasem terjedt el széles körben.

6 ¶ E bölcseletek félig vallási jellegűek voltak; gyakran voltak éltetők, erkölcsi és nemesítő jellegűek, azonban rendszerint meghaladták a köznép szintjét. Talán a cinizmus kivételével az erősek és a bölcsek életfelfogásai voltak ezek, nem pedig az üdvözülés vallásai, melyek már a szegényeknek és az elesetteknek is szólhattak volna.

5. A NEM-ZSIDÓ VALLÁSOK

1 A megelőző korszakokban a vallás mindig is főként a törzs vagy a nemzet ügye volt; nem gyakran vált az egyén érdeklődésére számot tartó üggyé. Az istenek törzsiek vagy nemzetiek voltak, nem személyesek.

Az ilyen vallási rendszerek kevés teret hagytak az átlagember egyéni szellemi vágyainak kielégítéséhez.

2 Jézus idejében a nyugati vallások közé tartoztak a következők:

3 1. *A pogány tiszteletfajták.* Ezek a hellén és a latin mitológia, hazafiság és hagyomány keverékét alkották.

4 ¶ 2. *Császárimádás.* Az embernek az állam jelképeként való ezen istenítését erősen helytelenítették a zsidók és a korai keresztények, és emiatt a római kormányzat kegyetlenül üldözte mindkét egyházat.

5 ¶ 3. *Csillagjóslás.* E babiloni áltudomány a görög-római birodalomban fejlődött vallássá. Még a huszadik századi ember sem szabadult meg teljesen e babonás hiede-

lemtől.

6 ¶ 4. *A rejtelemvallások.* Egy ilyen szellemileg kiéhezett világra tört rá a rejtelemimádatok hulláma, az új és különös levantei vallások halmaza, melyek magukba bolondították a köznépet és *egyéni* üdvözülést ígértek nekik. E vallások gyorsan a görög-római világ alsóbb néposztályainak elfogadott hiedelmeivé váltak. És sokat tettek a jóval felsőbbrendű keresztény tanítások gyors elterjedésének előkészítése érdekében, melyek egy fenséges Istenség-képet mutattak, melyhez az okosak számára egy érdekes istentant, mindenki számára pedig az üdvözülés mélységes felajánlását társították, a mindenkibe beleértve a kor tudatlan, ám szellemileg kiéhezett átlagembereit is.

7 ¶ A rejtelemvallások maguk után vonták a nemzeti hiedelmek megszűnését és számos személyimádás megszületéséhez vezettek. A rejtelemhiedelmekből sok volt, de mindegyiket jellemezte:

8 ¶ 1. Valamiféle mesei elemekkel átszőtt monda, rejtély — innen ered a nevük is. E rejtély rendszerint valamilyen isten életének és halálának, valamint az életbe való visszatérésének történetéhez kapcsolódott, amint jól példázzák azt a mitraizmus tanításai is, melyek egy időre együtt éltek és versengtek Pál erősödő kereszténységtiszteletével.

9 ¶ 2. A rejtelmek nem-nemzetiek és fajköziek voltak. Személyesek és testvériesek voltak, vallási testvériségeket és számos szakadár felekezeti társaságot hívtak életre.

10 ¶ 3. A szolgálataikat kifinomult beavatási szertartások és hatásos imádási szentségek jellemezték. A titkos szertartásos szokásaik és eljárásaik néha hátborzongatóak és visszataszítóak voltak.

11 ¶ 4. De függetlenül a szertartásaik természetétől, illetőleg a túlzásaik mértékétől, e rejtelemhiedelmek mind *üdvözülést* ígértek a híveiknek, „megszabadulást a rossztól, továbbélést a halál után és maradandó életet a szomorúság és a rabszolgaság e világán túli áldott területeken”.

12 ¶ De ne essetek abba a hibába, hogy összekeveritek Jézus tanításait a rejtelemhiedelmekkel. A rejtelmek népszerűsége az embernek a továbbélés utáni törekvését láttatja, megmutatva ezzel a személyes vallás

és az egyéni pártatlanság utáni valós vágyat és szomjat. Bár a rejtelemhiedelmek e vágy megfelelő kielégítésével nem szolgáltak, azért előkészítették a terepet Jézus későbbi megjelenéséhez, aki viszont tényleg elhozta e világnak az élet kenyerét és annak vizét.

[13] Pál, arra törekedvén, hogy kihasználja a rejtelemvallások jobb fajtáihoz való általános ragaszkodást, Jézus tanításait bizonyos mértékben ezekhez igazította annak érdekében, hogy a várható megtértek nagyobb tömegei számára tegye azokat elfogadhatóbbá. De még Pálnak a jézusi tanításokkal (kereszténységgel) kapcsolatos engedménye is felsőbbrendű volt a rejtelemhiedelmek legjobbjaihoz képest annyiban, hogy:

14 1. Pál erkölcsi megváltást, erkölcsi üdvözülést tanított. A kereszténység egy új életet vázolt fel és egy új eszményképet hirdetett. Pál elhagyta a varázslási szertartásos szokásokat és a szertartásos bűbájolást.

15 ¶ 2. A kereszténység az emberi probléma végső megoldásaival foglalkozó vallást kínált, mert nem csak üdvözülést ajánlott a szomorúságtól, sőt a haláltól, hanem megszabadulást ígért a bűntől, az örök továbbélési jegyekkel bíró igaz jellemmel való felruházottság eredményeképpen.

16 ¶ 3. A rejtelemhiedelmek hitregékre épültek. A kereszténység, ahogyan Pál hirdette azt, történelmi tényen alapult: azon, hogy Mihály, az Isten Fia az emberiségnek adta magát.

17 ¶ A nem-zsidók körében az erkölcsiség nem szükségképpen kapcsolódott bölcselethez vagy valláshoz. Palesztinán kívül nem mindig gondolta úgy a nép, hogy a vallás papjának erkölcsös életet is kell élnie. A zsidó vallás és később Jézus tanításai, valamint a később kialakuló Pál-féle kereszténység nyitotta meg az első olyan európai vallások sorát, melyek egyik kézzel az erkölcsöket, a másikkal pedig az erkölcstant markolták, ragaszkodva ahhoz, hogy a vallási híveknek mindkettőre gondot kell fordítaniuk.

18 Jézus ilyen emberi nemzedékbe született Palesztinában, melyet ilyen tökéletlen bölcseleti rendszerek uraltak és amelyet ilyen összetett vallási imádásfajta zavart össze. És

ugyanezen nemzedéknek adta át később a maga személyes vallási evangéliumát — az Istennél való fiúi elismerésről szóló evangéliumot.

6. A HÉBER VALLÁS

[1] A Krisztus előtti első század végére a jeruzsálemi vallási gondolkodást erőteljesen befolyásolták és némiképp át is alakították a görög műveltségi tanítások, sőt a görög bölcselet is. A héber bölcselet keleti és nyugati tanhelyei közötti hosszú küzdelemben Jeruzsálem és a nyugat többi része, valamint a Levante végül általában elfogadta a nyugati zsidó vagy átalakított hellén nézőpontot.

[2] Jézus korában három uralkodó nyelv volt Palesztinában: a köznép az aráminak valamilyen nyelvjárását használta; a papok és

a rabbik héberül beszéltek; a művelt osztályok és a tehetősebb zsidó néprétegek általában a görögöt használták. A héber írásoknak az Alexandriában elkészített korai görög fordítása nem kis mértékben okolható azért, hogy később a görög vonal túlsúlya érvényesült a zsidó műveltségben és istentanban. És a keresztény tanítók írásai is rövidesen ugyanezen a nyelven jelentek meg. A judaizmus újjáéledése a héber írások görögre fordításának korától indul. Ez az alapvető fontosságú hatás döntötte el később, hogy a Pál-féle kereszténytisztelet inkább nyugat és nem kelet felé terjeszkedik.

[3] Bár az epikureusok tanításai igen kevéssé befolyásolták az elgörögösödött zsidó hiedelmeket, azokat azért anyagi értelemben

igencsak érintették a platóni bölcselet elemei és a sztoikusok önmegtagadási tantételei. A sztoicizmus erőteljes benyomulását példázza a Makkabeus negyedik könyve; a platóni bölcselet és a sztoikus tantételek behatolása Salamon bölcsességeiben mutatkozik meg. Az elgörögösödött zsidók olyan mértékben vittek be a héber írásokba efféle képutaló értelmezéseket, amennyire még nem jelentett nehézséget a héber istentan megfeleltetése az általuk tisztelt arisztotelészi életfelfogásnak. Mindez azonban irtózatos zűrzavar kialakulásához vezetett, mígnem e problémákkal az alexandriai Filó kezdett el komolyan foglalkozni, aki arra törekedett, hogy a görög bölcseletet és a héber istentant szilárd és meglehetősen követke-

zetes vallási hiedelem- és szokásrendszerré hangolja össze és rendszerezze. És az egyesített görög bölcselet és héber hittudomány e későbbi tanítása uralkodott Palesztinában akkor, amikor Jézus élt és tanított, és amelyet Pál olyan alapként vett igénybe, melyre a kereszténység fejlettebb és felvilágosultabb vallásgyakorlatát építhette.

[4] Filó nagyszerű tanító volt; a nyugati világ erkölcstani és vallási gondolkodására ilyen mély hatást gyakoroló ember Mózes óta nem élt. Az erkölcstani és vallási tanítások mindenkori rendszereiből származó jobb elemek egyesítése terén eddig hét kiemelkedő emberi tanító tevékenykedett: Szetárd, Mózes, Zoroaszter, Lao-ce, Buddha, Filó és Pál.

5 Filó ama következetlenségeit, melyek onnan eredtek, hogy megpróbálta egyesíteni a görög rejtelemközpontú bölcseletet és a római sztoikus tantételeket a héberek mereven előírásszerű istentanával, Pál nagyobbrészt felismerte és bölcsen el is távolította a kereszténységet megelőző alaptanból. Filó mutatta az utat Pálnak ahhoz, hogy tökéletesebben helyreállíthassa a paradicsomi Háromság felfogását, mely régóta szunnyadt a zsidó istentanban. Pál csak egyetlen dologban nem tudott lépést tartani Filóval, illetőleg nem tudta meghaladni e jómódú és művelt alexandriai zsidó tanításait, s ez pedig a vezeklés tantétele volt; Filó a kizárólag a vér kiontása révén elnyerhető megbocsátás tantételétől való megszabadulást tanítot-

ta. Talán a Gondolatigazítók valóságáról és jelenlétéről is tisztább képet alkotott, mint Pál. De Pál elmélete az eredendő bűnről, az öröklött bűnösségről és a veleszületett rosszról, valamint az attól való megszabadulásról alkotott tantételei részben Mitrász-eredetűek voltak, kevés közös elemük volt a héber istentannal, Filó bölcseletével vagy Jézus tanításaival. Az eredendő bűnnel és a vezekléssel kapcsolatos páli tanítások némely része magától Páltól származik.

[6] János evangéliuma, a Jézus földi életéről szóló beszámolók utolsó darabja a nyugati népeknek szól és a történetet erősen a későbbi alexandriai keresztények nézőpontjából láttatja, akik szintén Filó tanításainak befogadói voltak.

7 ¶ Nagyjából Krisztus idejében a zsidókkal szemben különös ellenérzések jelentek meg Alexandriában, és e korábbi zsidó fellegvárból erős üldöztetési hullámot vetettek, elérve még Rómát is, ahonnan azután sok ezrüket elűzték. Ám e hamis beállításra alapozott hadjárat rövidéletű lett; nagyon rövid idő múlva a birodalmi kormányzat teljesen helyreállította a zsidók megnyirbált szabadságjogait a birodalom területén.

8 Szerte a nagyvilágban, függetlenül attól, hogy a zsidók éppen hová vetődtek a kereskedelem vagy a rabság okán, érzelmileg mind egyöntetűen viszonyultak a jeruzsálemi szent templomhoz. A zsidó istentan úgy élt tovább, ahogy azt Jeruzsálemben értelmezték és gyakorolták, függetlenül attól,

hogy a feledésbe merüléstől több alkalommal is csak bizonyos babiloni tanítók időbeni közbeavatkozása mentette meg.

9 E szétszóródott zsidók közül mintegy két és fél millió járt vissza rendszeresen Jeruzsálembe a nemzeti vallási ünnepeik megünneplésére. És nem számított, hogy milyen istentani vagy bölcseleti különbségek voltak is a keleti (babiloni) és a nyugati (hellén) zsidók között, mind egyetértettek abban, hogy az imádatuk középpontjában Jeruzsálem áll és abban, hogy mindegyre várták a Messiás eljövetelét.

7. ZSIDÓK ÉS NEM-ZSIDÓK

1 Jézus korára a zsidók már szilárd felfogással rendelkeztek az eredetükről, a történelmükről és a végzetükről. Merev válaszfalat

építettek önmaguk és a nem-zsidó világ közé; minden nem-zsidóra mélységes megvetéssel tekintettek. A törvény betűjét imádták és elmerültek a származásukkal kapcsolatos hamis büszkeségre alapozott önelégültség egy formájában. Előítéletes képzeteket alakítottak ki a megígért Messiásról, és e várakozásaik többsége egy olyan Messiásra irányult, aki az ő nemzeti és faji történelmük részeként fog eljönni. A korabeli héberek számára a zsidó istentan megmásíthatatlanul végleges, örökre rögzült volt.

[2] Jézusnak a türelemről és a kedvességről szóló tanításai és ez irányú szokásai éppen ellentétesek voltak a zsidók szokásos hozzáállásával, mellyel az általuk pogánynak tartott népekhez viszonyultak. A zsidók a

külvilág iránt nemzedékeken át olyan hozzáállást tanúsítottak, mely megakadályozta, hogy elfogadják a Mesternek az emberek szellemi testvériségéről szóló tanításait. Nem szívesen osztoztak Jahvén a nem-zsidókkal egyenlő feltételek mellett és hasonlóképpen nem szívesen fogadták el az Isten Fiának azt, aki ilyen új és különös tantételeket tanított.

3 Az írástudók, a farizeusok és a papság az egyházi formasághoz való ragaszkodás és a betű szerint értelmezett tanítások szörnyű kötelékével fogva tartotta a zsidókat, olyan béklyóban, mely még a római politikai uralomnál is valóságosabb volt. A Jézus korabeli zsidókat nemcsak hogy a *törvénynek* alárendelve tartották, hanem ugyanígy fog-

va tartották őket a *hagyományokhoz* való szolgai kötöttségek is, melyek a személyes és a társadalmi élet minden területére kiterjedtek és behatoltak. Minden hithű zsidót e részletesen előírt viselkedési szabályok gyötörtek és uraltak, és nincs semmi különös abban, hogy azonnal elutasították azt a közülük valót, aki megpróbálta figyelmen kívül hagyni a szent hagyományaikat, és aki semmibe merte venni az ő régóta tiszteletben tartott társadalmi viselkedési szabályaikat. Aligha tudtak valami nagy jóindulattal viseltetni egy olyannak a tanításaival szemben, aki nem habozott szembeszállni azokkal a hitelvekkel, melyeket ők magától Ábrahám apjuktól elrendeltnek tekintettek. Mózes adta a törvényt nekik és ebből nem vol-

tak hajlandók engedni.

4 A Krisztus utáni első századra a törvénynek az elfogadott tanítók, az írástudók általi szóbeli értelmezése erősebb hatalmi erőt képviselt, mint maga az írott törvény. És mindez megkönnyítette a zsidók bizonyos vallási tanítóinak, hogy az embereket bármilyen új evangélium elfogadása ellen hangolják.

5 E körülmények tették lehetetlenné a zsidók számára azt, hogy beteljesítsék az isteni végzetüket úgy, mint a vallási felszabadulás és a szellemi szabadság új evangéliumának hírnökei. Nem tudták lerázni a hagyomány béklyóit. Jeremiás az „emberek szívébe írt törvényről” beszélt, Ezékiel az „emberi lélekben élő új szellemről”, a Zsoltáros pedig

azért imádkozott, hogy az Isten „tiszta szívet teremtsen az emberben és igaz szellemet újítson meg”. De amikor a jótétemények zsidó vallása és a törvénynek való alávetettség a hagyományelvű tehetetlenség okozta megrekedés áldozatául esett, akkor a vallásfejlődés iránya áttevődött nyugatabbra, az európai népekhez.

6 És így egy tőlük különböző nép kapott felkérést arra, hogy egy fejlettebb istentant adjon a világnak, egy olyan tanítási rendszert, mely magába foglalja a görögök bölcseletét, a rómaiak törvényét, a héberek erkölcsiségét, valamint a személyiség szentségének és a szellemi szabadságnak az evangéliumát, melyet Pál alakított ki és amely Jézus tanításain alapult.

7 ¶ Pál kereszténységtisztelete az erkölcsiségét mint zsidó anyajegyet hordozta magán. A zsidók úgy tekintették a történelmet, mint az isteni gondviselést — Jahve munkálkodását. A görögök tisztább fogalmakat vittek az új tanításba az örökkévaló életről. Pál istentani és bölcseleti tantételeit nem csak Jézus tanításai befolyásolták, hanem Platón és Filó is. Erkölcstanában nem csak Krisztustól, hanem a sztoikusoktól is ösztönzést kapott.

8 A jézusi evangélium az antiókhiai kereszténység páli tiszteletfajtájában megtestesült formájában a következő tanításokkal keveredett:

9 1. A judaizmusra áttért görögök gondolkodói bölcselete, beleértve az örökkévaló

életről alkotott némely felfogásukat is.

10 2. Az elterjedt rejtelemimádatok tetszetős tanításai, különösen a valamely isten által meghozott áldozat révén való megváltásról, vezeklésről és üdvözülésről szóló Mitrász-tantételek.

11 3. A fennálló zsidó vallás szilárd erkölcsisége.

12 ¶ A földközi-tengeri római birodalom, a pártus királyság és a Jézus korabeli szomszédos népek mind csiszolatlan és kezdetleges eszmékkel rendelkeztek a világ földrajza, a csillagászat, az egészség és a betegség terén; és természetes, hogy meglepték őket a názáreti ács új és elképesztő kijelentései. A jó vagy rossz szellemek által való megszállottsággal kapcsolatos eszméket nem pusz-

tán az emberi lényekre értelmezték, hanem sokan minden sziklát és fát is úgy tekintettek, mint amelyekben szellem lakozik. Elvarázsolt korszak volt ez, és a csodákat mindenki mindennapos történéseknek hitte.

8. KORÁBBI ÍRÁSOS FELJEGYZÉSEK

[1] Amennyire csak lehetséges volt, összhangban a felhatalmazásunkkal, arra törekedtünk, hogy felhasználjuk és bizonyos mértékben össze is hangoljuk azon meglévő feljegyzéseket, melyek Jézusnak az Urantián eltöltött életével kapcsolatosak. Bár hozzáfértünk András apostol elveszett feljegyzéséhez és hasznos segítséget kaptunk azon mennyei lények nagy sokaságának közreműködése által is, akik Mihály alászállásá-

nak (nevezetesen az ő ma már Megszemélyesült Igazítójának) idején a földön tartózkodtak, az volt a szándékunk, hogy felhasználjuk Máté, Márk, Lukács és János úgynevezett evangéliumait is.

2 Ezek az újszövetségi feljegyzések a következő körülmények között keletkeztek:

3 1. *A Márk által írt evangélium.* János Márk írta a legkorábbi (leszámítva András jegyzeteit), a legrövidebb és a legegyszerűbb feljegyzést Jézus életéről. Úgy ábrázolta a Mestert mint segédkezőt, aki ember volt az emberek között. Bár Márk az általa bemutatott helyszíneken maga is megfordult, a feljegyzése valóságban a Simon Péter szerinti evangélium. Már korán Péter mellé szegődött; később pedig Pál mellé. Márk e feljegy-

zést Péter bíztatására és a római egyház nyomatékos kérésére írta meg. Tudván, hogy a Mester mily következetesen tiltotta a tanításainak leírását a földön és a húsvér testben való ittléte során, Márk az apostolokhoz és a többi vezető tanítványhoz hasonlóan nem tudta rászánni magát e dolgok leírására. Péter azonban úgy érezte, hogy a római egyháznak szüksége van az ilyen írott beszámoló jelentette segítségre, és Márk beleegyezett, hogy hozzáfog annak elkészítéséhez. Számos jegyzetet készített még Péternek a Kr.u. 67-ben bekövetkezett haláláig, és a Péter által jóváhagyott vázlat alapján és a római egyház számára röviddel Péter halálát követően elkezdett írni. Az evangéliumot röviddel a Kr.u. 68. év vége előtt fejezte be.

Márk teljes mértékben a maga és Péter emlékeiből dolgozott. A feljegyzést azóta alaposan megváltoztatták, számos részt kivettek belőle és végül némely későbbi anyagot hozzáadtak annak érdekében, hogy pótolják az eredeti evangélium utolsó ötödét, mely az első kéziratból még a lemásolása előtt elveszett. A Márk által készített eme feljegyzés, András és Máté jegyzeteivel együtt alkotta az írott alapját minden későbbi evangéliumi beszámolónak, mely Jézus életének és tanításainak bemutatására irányult.

4 ¶ 2. *Máté evangéliuma.* Az úgynevezett Máté szerinti evangélium a Mester életéről szóló, a zsidó keresztények tájékoztatása céljából írt feljegyzés. E feljegyzés szerzője mindegyre arra törekszik, hogy Jézus

életében megmutassa mindazt, amit annak érdekében tett, hogy „beteljesedjék, amit a látnok mondott”. Máté evangéliuma Dávid fiaként ábrázolja Jézust, olyan képet fest róla, mint aki nagy tiszteletet mutat a törvény és a látnokok iránt.

5 Ezt az evangéliumot nem Máté apostol írta. Ezt Izador, az ő egyik tanítványa írta, aki az ezen események elbeszélésével kapcsolatos munkájában nem csak Máté személyes emlékeire támaszkodhatott, hanem egy bizonyos feljegyzésre is, melyet ez utóbbi készített Jézus mondásairól közvetlenül a keresztre feszítés után. A Máté által készített eme feljegyzés arámiul íródott; Izador pedig görögül írt. Nem szándékos csalást akartak elkövetni azzal, hogy a művet Máténak tu-

lajdonították. Akkoriban szokás volt, hogy a tanítványok így tisztelik meg a tanítóikat.

[6] Máté eredeti feljegyzésének megszerkesztésére és beemelésére Kr.u. 40-ben került sor, épp azelőtt, hogy elhagyta Jeruzsálemet az evangéliumi hitszónoklati tevékenység megkezdése miatt. Ez magánjellegű feljegyzés volt, annak utolsó másolata pedig egy szíriai rendháztűzben semmisült meg Kr.u. 416-ban.

[7] Izador Kr.u. 70-ben menekült el Jeruzsálemből, azt követően, hogy Titusz seregei körülzárták a várost, s magával vitte Pellába Máté jegyzeteinek egy másolati példányát. Izador a 71. évben, még a pellai ottléte alatt írta meg a Máté szerint való evangéliumot. Szintén nála volt a Márk-féle beszámoló el-

ső négyötöde.

8 ¶ 3. *A Lukács által írt evangélium.* Lukács, az antiókhiai pizidiabeli orvos, Pál egyik nem-zsidó áttért híve volt, és ő egy egészen más történetet írt meg a Mester életéről. Kr.u. 47-ben kezdte követni Pált és akkor kezdett ismerkedni Jézus életével és tanításaival is. Lukács a feljegyzésében sokat megőriz az „Úr Jézus Krisztus kegyelméből”, ahogy e tényeket Páltól és másoktól összegyűjtötte. Lukács úgy mutatja be a Mestert, mint „a vámszedők és a bűnösök barátját”. Egészen a Pál halála utáni időkig nem szőtte bele a maga számos jegyzetét az evangéliumba. Lukács a 82. évben készítette el az írását Akhájában. A tervei szerint három könyv foglalkozott volna Krisztus és

a kereszténység történetével, azonban Kr.u. 90-ben meghalt, épp mielőtt befejezte volna e munkáinak a második részét, az „Apostolok cselekedeteit”.

9 Evangéliumának összeállítása során Lukács először a jézusi életet Pál elbeszélése szerint láttató anyagokra támaszkodott. Ennélfogva Lukács evangéliuma bizonyos tekintetben a páli evangélium. De Lukács egyéb forrásanyagokat is igénybe vett. A jézusi élet számos eseményének nem csak nagyszámú szemtanúját kérdezte ki ama részletek felől, melyeket lejegyzett, hanem megvolt neki a Márk-féle evangélium egy példánya is, vagyis az első négyötöd rész, az Izador-féle beszámoló és egy rövid feljegyzés is, melyet egy Cedesz nevű hívő készített

Kr.u. 78-ban Antiókhiában. Lukács rendelkezésére állt egy csonka és átjavítgatott jegyzetmásolat is, melynek szövegéről azt állították, hogy András apostol készítette.

10 ¶ 4. *János evangéliuma.* A János szerint való evangélium nagyobbrészt Jézusnak a Júdeában és Jeruzsálem környékén végzett azon munkájához kapcsolódik, mely a többi feljegyzésben nem szerepel. Ez az úgynevezett János, a Zebedeus fia szerint való evangélium, és bár nem János írta, ő ösztönözte annak megírását. Az első megírása óta többször is átszerkesztésnek vetették alá annak érdekében, hogy úgy tűnjön, mintha maga János írta volna. E feljegyzés készítésekor János birtokában volt a többi evangélium, és úgy látta, hogy nagyon sok dolog kimaradt

belőlük; ennek megfelelően Kr.u. 101-ben arra bátorította társát, Nátánt, egy cezáreai görög zsidót, hogy fogjon hozzá az íráshoz. A tartalom kialakításakor János a maga emlékanyagára és az akkor már létező három feljegyzésre hagyatkozott. Ő maga nem készített feljegyzéseket. Az „első jánosi” nevet viselő levelet maga János írta kísérőlevélként ahhoz a munkához, melyet Nátán az ő irányításával végzett.

[11] ¶ Mindezen írók őszinte képet festettek Jézusról, ahogy ők látták, emlékeikben felidézték vagy hallották másoktól, és ahogy e távoli eseményekről alkotott fogalmaikat befolyásolta az, hogy később a magukévá tették a kereszténység Pál-féle istentanát. És e feljegyzések, bár tökéletlenek, elégséges-

nek bizonyultak ahhoz, hogy megváltoztassák az urantiai történelem menetét csaknem kétezer éven át.

12 [*Az írások hiteléül:* Azon megbízatásom teljesítése során, hogy a názáreti Jézus tanításait újra megfogalmazzam és a tetteit újra elmondjam, szabadon merítettem minden feljegyzés- és bolygói ismeretanyagból. Vezérlőelvemnek megfelelően olyan feljegyzést igyekeztem készíteni, mely nem csak a ma élő emberi nemzedék számára lesz megvilágosító hatással, hanem amely hasznos lesz minden jövőbeli nemzedéknek is. A rendelkezésemre álló hatalmas ismerethalmazból azokat választottam, melyek e cél eléréséhez a legmegfelelőbbek. A lehető legnagyobb mértékben tisztán emberi forrá-

sokból vettem az adatokat. Csak az ilyen források hiánya esetén folyamodtam emberfeletti feljegyzésekhez. Amikor a jézusi élet és tanítások eszméi és fogalmai megfelelően kifejezhetők voltak az emberi elme által, akkor mindig előnyben részesítettem az ilyen, kétségtelenül emberi gondolatmintákat. Bár törekedtem arra, hogy a szavakra épülő kifejezésmódot jobban hozzáigazítsam a Mester életének és tanításainak valós jelentéstartalmához és igaz jelentőségéhez, amennyire az csak lehetséges volt, azért minden beszámolómban tartottam magam a tényleges emberi fogalomhoz és gondolatmintához. Tudom jól, hogy az emberi elméből eredő fogalmak elfogadhatóbbak és hasznosabbak lesznek minden más embe-

ri elme számára is. Amikor nem tudtam megtalálni a szükséges fogalmakat az emberi feljegyzésekben, illetőleg emberi kifejezésekben, akkor a rendembeli földi teremtmények, a közteslények emlékforrásaihoz folyamodtam. És amikor az a másodlagos ismeretanyag is elégtelennek bizonyult, habozás nélkül igénybe vettem a bolygói szint feletti forrásokat.

13 Az emlékeztetők, melyeket összegyűjtöttem és amelyekből elkészítettem a Jézus életéről és tanításairól szóló eme beszámolót — az András apostoltól rögzített emlékeken kívül — olyan értékes gondolatokat és felsőbbrendű fogalmakat tartalmaznak a jézusi tanokról, melyek több mint kétezer olyan emberi lénytől származnak, akik Jézus kora

óta ezeknek a kinyilatkoztatásoknak, pontosabban újbóli közléseknek az időpontjáig a földön éltek. A kinyilatkoztatási engedélyt csakis olyan esetben vettem igénybe, amikor az emberi adatok és emberi fogalmak nem szolgálhattak megfelelő gondolatmintával. A kinyilatkoztatási megbízásom tiltotta, hogy emberin kívüli ismeretanyaghoz vagy kifejezésforrásokhoz folyamodjak addig, amíg igazolni nem tudom, hogy az erőfeszítéseim ellenére sem sikerült megtalálnom a szükséges fogalmi kifejezést a tisztán emberi források között.

[14] Jóllehet a tizenegy közteslény társammal együttműködve és a feljegyzési Melkizedek felügyelete alatt dolgozva annak megfelelően adtam elő e beszámolót, ahogy an-

nak hatékony rendszeréről gondolkodtam és ahogy annak közvetlen kifejezésmódját megválasztottam, mindazonáltal azon eszmék többsége, sőt ama hatékony kifejezések némelyike, melyeket így felhasználtam, számos emberfajta olyan egyedeinek elméjében fogant meg, akik a közbenső nemzedékek korában éltek a földön, közöttük azokkal is, akik most, e vállalkozás idején élnek. Sok esetben inkább szolgáltam adatgyűjtőként és szerkesztőként, mint eredeti elbeszélőként. Habozás nélkül magaméva tettem azokat a lehetőleg emberi eszméket és fogalmakat, melyek képessé tehettek arra, hogy a legeredményesebben mutassam be Jézus életét, és amelyek képessé tehettek arra, hogy az ő páratlan tanításait a legna-

gyobb haszonnal és általánosan magasztos kifejezésmóddal adjam elő újra. Az urantiai Egyesült Közteslények Testvériségének nevében a leghálásabb elismerésemet fejezem ki minden olyan feljegyzés és fogalom iránt, melyet a továbbiakban felhasználtunk Jézus földi élete újbóli, részletesebb kifejtése során.]

122. ÍRÁS

JÉZUS MEGSZÜLETÉSE ÉS KISGYERMEKKORA

ALIGHA volna lehetséges felsorolni azt a számos okot, melyek közrejátszottak abban, hogy Mihály alászállása helyéül Palesztinára esett a választás, főként pedig azokat, amelyek miatt József és Mária családját választották, mint közvetlen környezetet az Isten e Fiának az Urantián való megjelenéséhez.

[2] Az elkülönített világokról a melkizedekek által készített rendkívüli helyzetjelentés áttanulmányozása után, Gábriellel egyeztetve, Mihály végül az Urantiát választotta, mint azt a bolygót, ahol az utolsó alászállását vég-

hezviszi. E döntést követően Gábriel személyesen is ellátogatott az Urantiára, és miután megfigyelte az embercsoportokat, valamint a világ és annak népei szellemi, értelmi, faji és földrajzi felmérésének eredményei alapján úgy döntött, hogy a héberek rendelkeznek azokkal a viszonylagos előnyökkel, melyek az alászállási fajtaként való kiválasztást megalapozzák. Miután Mihály e döntést jóváhagyta, Gábriel kijelölte és az Urantiára kiküldte a Tizenkét tagú Családbizottságot — melynek tagjait a magasabb rangú világegyetemi személyiségek közül választotta — mely bizottságot azzal a feladattal bízott meg, hogy vizsgálódjanak a zsidó családi élet terén. A bizottsági munka befejezésekor Gábriel az Urantián tartózkodott és

megkapta a jelentést, mely három olyan jövőbeli egybekelést jelölt meg, melyek a bizottság véleménye szerint egyaránt alkalmasak lehettek alászállási családul Mihály tervezett megtestesüléséhez.

[3] A három megjelölt pár közül Gábriel maga választotta ki Józsefet és Máriát, később személyesen is megjelent Máriának, amikor is közölte vele a jó hírt, miszerint őt választották arra a feladatra, hogy az alászálló gyermek földi anyja legyen.

1. JÓZSEF ÉS MÁRIA

[1] József, Jézus (József-fia-Jósua) emberi apja héber volt a héberek között, jóllehet számos olyan nem-zsidó faji sajátosság jellemezte, melyek az őseinek női ágai révén

adódtak hozzá a családfájához az idők során. Jézus apjának származási ága Ábrahám koráig nyúlt vissza és e nagy tiszteletnek örvendett ősapán keresztül azokhoz a korai leszármazási ágakhoz, melyek a sumérokhoz és a nodfiakhoz vezetnek, valamint az ősi kék ember déli törzsein keresztül Andonhoz és Fontához. Dávid és Salamon nem József őseinek közvetlen ágán helyezkedett el, és József leszármazása nem vezethető vissza közvetlenül Ádámhoz sem. József közvetlen elődei mesteremberek voltak — építőmesterek, ácsok, kőművesek és kovácsok. József maga ács volt, később pedig építésvezető lett. A családja a köznép ama nemes részének hosszú és neves ágához tartozott, melyet mindegyre a vallás fejlődésével kap-

csolatos dolgokban az Urantián kitűnt egyének megjelenése fémjelzett.

[2] Mária, Jézus földi anyja a különleges ősök hosszú sorának leszármazottja volt, melybe az Urantia faji történelmének legfigyelemreméltóbb női közül sokan beletartoztak. Bár Mária a korának és nemzedékének női között átlagos volt, s mint ilyen viszonylag átlagos vérmérséklettel rendelkezett, de az ősei között olyan jól ismert nőket tarthatott számon, mint Annon, Támár, Ruth, Bethshiba, Ánsia, Kloa, Éva, Enta és Ratta. A korának zsidó női közül egynek sem volt a közös ősöket felsorakoztató olyan neves leszármazási ága, illetőleg olyan, amely nagyobb reményekkel kecsegtető kezdetekkel bírt volna. Mária őseit Józseféhez hasonlóan az erős,

ám átlagos egyedek túlsúlya jellemezte, melyet olykor-olykor számos kiemelkedő személyiség ellensúlyozott a polgárosodás előrehaladása és a vallás fokozatos fejlődése során. Faji értelemben aligha helyes Máriát zsidóként azonosítani. Műveltségét és hitét tekintve zsidó volt, az öröklött adottságait tekintve azonban inkább a szíriai, a hettita, a föníciai, a görög és az egyiptomi fajták keveréke volt, az ő faji származása Józsefénél is általánosabb volt.

3 A Mihály tervezett alászállása idején Palesztinában élő összes pár közül József és Mária rendelkezett a kiterjedt faji kapcsolatok és a személyiségi sajátságok magas átlagának leginkább eszményi összetételével. Mihály úgy tervezte, hogy *átlagos* ember-

ként jelenik meg a földön, hogy az egyszerű nép is megérthesse és elfogadhassa őt; emiatt választott Gábriel éppen olyan szülőket az alászálláshoz, mint József és Mária.

2. GÁBRIEL MEGJELENIK ERZSÉBETNEK

[1] Jézus életművét az Urantián valójában Keresztelő János kezdte meg. Zakariás, János apja a zsidó papsághoz tartozott, az anyja, Erzsébet pedig ugyanazon nagy családi csoport tehetősebb ágának volt a tagja, amelynek Mária, Jézus anyja is. Zakariásnak és Erzsébetnek, bár már sok éve házasok voltak, nem volt gyermekük.

[2] ¶ A Kr.e. 8. év júniusának vége felé járt az idő, amikor nagyjából három hónap-

pal József és Mária házasságkötését követő-en Gábriel megjelent Erzsébetnek, délidő-ben, éppen úgy, ahogy később megmutatta magát Máriának is. Gábriel így szólt:

3 „Míg a férjed, Zakariás az oltár előtt áll Jeruzsálemben, és míg az összesereglett nép egy megszabadító eljöveteléért imádkozik, én, Gábriel azért jöttem, hogy bejelentsem, hamarosan fiút fogsz szülni, aki ezen isteni tanító előfutára lesz, és akit János fiadnak fogsz nevezni. A te Úr Istenednek szentelve magát fog ő felnőni, és amikor felnő, megörvendezteti a szívedet, mert sok lelket fog az Istenhez irányítani és hirdetni fogja a népetek lelki gyógyítójának és az egész emberiség szellemi-felszabadítójának eljövetelét is. A nőrokonod, Mária lesz az ígéret e gyer-

mekének anyja, és én őneki is megjelenek majd.”

4 E látomás nagyon megijesztette Erzsébetet. Gábriel eltűnése után elkezdett gondolkodni az átélteken, sokáig töprengett a fenséges látogató szavain, ám e kinyilatkoztatásról a férjén kívül senkinek sem beszélt egészen addig, amíg meg nem látogatta Máriát a következő év február havának elején.

5 ¶ Erzsébet azonban öt hónapon át még a férje előtt is megőrizte a titkát. Amikor végül elmondta neki a gábrieli látogatás történetét, Zakariás meglehetősen hitetlenkedve fogadta az egészet és hetekig kételkedett az élmény valóságos voltában, és csak akkor volt hajlandó némiképp hinni a felesége által előadott gábrieli látogatás történetében,

amikor már nem tudta kétségbe vonni, hogy a felesége várandós. Zakariást nagyon felkavarta Erzsébet jövőbeli anyasága, de nem kételkedett a felesége tisztességében, még a maga előrehaladott kora ellenére sem. Egészen a János megszületése előtti mintegy hatodik hétig, amikor is egy erőteljes álmot látott, Zakariás nem volt teljesen meggyőződve arról, hogy Erzsébet a végzet fiának anyjává lesz, azé, aki előkészíti a terepet a Messiás eljöveteléhez.

[6] Gábriel Kr.e. 8-ban, nagyjából november közepén jelent meg Máriának, miközben az asszony a názáreti otthonában dolgozott. Később, miután Mária megbizonyosodott arról, hogy hamarosan anyává lesz, meggyőzte Józsefet arról, hogy engedje el

őt Júda városába, mely Jeruzsálemtől nyugat felé mintegy hat kilométerre a hegyekben helyezkedett el, Erzsébethez látogatóba. Gábriel mindkét jövőbeli anyát tájékoztatta a másikuknál tett megjelenéséről. Természetesen türelmetlenül várták, hogy találkozhassanak, összevethessék az élményeiket és megbeszélhessék a fiaik jövőjének valószínű alakulását. Mária a távoli unokatestvérénél maradt három hétig. Erzsébet nagyban hozzájárult Mária gábrieli jelenéssel kapcsolatos hitének megerősödéséhez, így Mária úgy tért haza, hogy nagyobb mértékben szentelhette magát annak a felhívásnak, hogy anyja lesz a végzet gyermekének, akit rövidesen védtelen csecsemőként fog a világra hozni, a teremtésrész átlagos és

egészséges kisgyermekeként.

7 ¶ János Júda városában született meg Kr.e. 7. március 25-én. Zakariás és Erzsébet igencsak örült, amikor megtudták, hogy fiuk lett, amint azt Gábriel megígérte, és amikor a gyermeket a nyolcadik napon körülmetélésre elvitték, hivatalosan is a János nevet adták neki, ahogy előzőleg utasították őket. Zakariás egyik unokaöccse már ezt megelőzően el is indult Názáretbe Erzsébet üzenetével Máriához, miszerint fia született és e fiú neve János lesz.

8 Jánosnak a szülei már a kora gyermekkorától fogva megfontoltan a tudomására hozták, hogy felnőttként szellemi vezető és vallási tanító válik belőle. És János szívében mindig is termékeny talajra hullottak a su-

galmazás így elvetett magjai. Már gyermekként is gyakorta megfordult a templomban az apja vezette szertartások alatt és nagyon mély benyomást gyakorolt rá mindama dolgok értelme, amit ott látott.

3. GÁBRIEL BEJELENTÉSE MÁRIÁNAK

[1] Az egyik este, nagyjából napszálltakor, mielőtt József még hazaért volna, Gábriel megjelent Máriának egy alacsony kőasztal mellett, és amint Mária visszanyerte az önuralmát, így szólt: „Annak parancsára jövök, aki az én Mesterem és akit te szeretni és táplálni fogsz. Neked, Mária, jó hírt hozok, amikor bejelentem, hogy az élet tebenned mennyei elrendelés révén fogantatott,

és hogy a kellő időben egy fiúgyermek anyjává leszel; e fiút Jósuának fogod nevezni, és ő fogja elhozni a mennyországot a földön és az emberek között. E dologról ne szólj senkinek, kivéve Józsefet és Erzsébetet, a te nőrokonodat, akinek szintén megjelentem, és aki hamarosan szintén fiat fog szülni, akinek neve János lesz, és aki elő fogja készíteni a terepet a megszabadulás üzenetének, melyet a te fiad fog hirdetni az embereknek nagy erővel és mély meggyőződéssel. És ne kételkedj a szavamban Mária, mert a végzet gyermekének halandói lakóhelyéül erre az otthonra esett a választás. Áldásomat adom reád, a Fenségesek ereje ad majd erőt, és az egész föld Ura fog vigyázni téged."

2 ¶ Máriát heteken keresztül mélyén fog-

lalkoztatta e látogatás élménye, míg végül bebizonyosodott számára, hogy gyermeket vár, mielőtt e szokatlan eseményeket el merte volna mondani a férjének. Amikor József mindezt meghallotta, bár mélyen megbízott Máriában, igencsak összezavarodott és sok éjszakán át nem tudott aludni. Józsefnek először kétségei voltak a gábrieli látogatást illetően. Amikor azután csaknem teljesen meggyőzték, hogy Mária valóban hallotta az isteni hírvivő hangját és látta az alakját, tépelődni kezdett, ahogy belegondolt abba, hogy miként történhetett mindez. Miként lehet emberi lények sarja egy isteni végzetű gyermek? József egészen addig nem tudott ezekkel az ellentmondásos gondolatokkal megbékülni, amíg néhány hét gondolko-

dás után ő és Mária is arra a következtetésre nem jutott, hogy őket választották arra, hogy a Messiás szüleivé váljanak, bár aligha az volt a zsidó felfogás, hogy a várt megszabadító isteni természetű lesz. Miután erre a nagy jelentőségű következtetésre jutottak, Mária sietve elutazott Erzsébethez látogatóba.

3 A visszatértét követően Mária meglátogatta a szüleit, Joáchimot és Hannát. Mária két fiútestvére és két leánytestvére, valamint a szülei mindig is nagyon kétkedők voltak Jézus isteni küldetését illetően, bár természetesen ekkor még semmit sem tudtak a Gábriel-féle látogatásról. De Mária bizalmasan közölte leánytestvérével, Szalóméval, hogy szerinte a fiának a nagy tanítóvá válás

a végzete.

4 ¶ Gábriel Máriának szóló bejelentésére a Jézus fogantatását követő napon került sor és ez volt az egyetlen természetfeletti jelenség, mely Máriának az ígéret fia kihordását és megszülését kísérő teljes élményhalmazához köthető.

4. JÓZSEF ÁLMA

1 József egészen addig nem tudott megbékélni a gondolattal, hogy Mária egy rendkívüli gyermek anyja lesz, amíg át nem élt egy őrá nagyon mély benyomást tett álmot. Ebben az álomban egy ragyogó mennyei hírvivő jelent meg neki és egyebek között azt mondta: „József, én az Ő parancsára jelenek meg, aki fenn uralkodik, és arra kaptam utasítást, hogy tájékoztassalak arról a

fiúgyermekről, akit Mária fog megszülni és aki erős fény lesz a világban. Őbenne élet lesz, és az ő élete az emberiség életévé lesz. Először a maga népéhez fog eljönni, de ők nemigen fogadják el; viszont mindenkinek, aki elfogadja őt, ki fogja nyilatkoztatni, hogy ők az Isten gyermekei." Ezen élményt követően József alapvetően már soha többé nem kételkedett Máriának a gábrieli látogatással kapcsolatos történetében és abban az ígéretben, hogy a még meg nem született gyermek isteni hírhozó lesz a világ számára.

2 ¶ Mindeme látogatások során szó sem esett Dávid házáról. Soha semmiféle bizalmas közlés nem hangzott el azzal kapcsolatban, hogy Jézusból „a zsidók megszabadítója" lenne, még csak arról sem, hogy ő len-

ne majd a régóta várt Messiás. Jézus nem olyan Messiás volt, amilyet a zsidók vártak, viszont ő volt a *világ megszabadítója.* Az ő küldetése minden emberfajtára és népre irányult, nem csak valamely népcsoportra.

[3] József nem Dávid király ágáról származott. Máriában több dávidi örökség volt, mint Józsefben. Igaz, hogy József elment Dávid városába, Betlehembe, hogy ott a római népszámláláson számba vegyék, de erre azért került sor, mert hat nemzedékkel korábban Józsefnek az akkori nemzedékbeli apai ősét, árva lévén, örökbe fogadta egy bizonyos Cádok nevezetű férfi, aki viszont Dávid közvetlen leszármazottja volt; ennélfogva Józsefet is úgy vették számításba, mint „Dávid házához” tartozót.

4 Az Ószövetség úgynevezett messiási jóslatainak többségét jóval azt követően szabták Jézusra, hogy a földi életét a földön leélte. A héber látnokok évszázadokon át hirdették egy megszabadító eljövetelét, és ezeket az ígéreteket az egymást követő nemzedékek úgy értelmezték, hogy azok egy olyan új zsidó uralkodóra vonatkoznak, aki Dávid királyszékében fog ülni és Mózes állítólagos csodás módszerei révén erős nemzetté teszi a zsidókat Palesztinában, megszabadítja őket minden idegen befolyástól. Megismételjük, hogy a héber írások sok helyén számos átvitt értelmű szövegrészt később helytelenül Jézus életküldetésére értelmeztek. Számos ószövetségi mondást úgy elferdítettek, hogy azok illeszkedjenek a Mester

földi életének valamely mellékeseményéhez. Maga Jézus egy alkalommal nyilvánosan is tagadta, hogy bármiféle kapcsolatban lenne Dávid királyi házával. Még azt a részt is, hogy „egy hajadon fiat fog szülni” úgy alakították át, hogy „egy szűz fiat fog szülni”. És ez igaz volt mind József, mind Mária számos olyan családfája esetében is, melyeket Mihály földi létpályájának lezárulását követően állítottak fel. E családfák a Mester sok ősét magukba foglalják, de egészében véve nem hitelesek és nem tekinthetők ténykszerűnek. Jézus első követői túl sokszor engedtek a kísértésnek, hogy minden régi látnoki kijelentést úgy tüntessenek fel, mint amely az Uruk és Mesterük életében teljesült be.

5. JÉZUS FÖLDI SZÜLEI

[1] József jóindulatú ember volt, meglehetősen lelkiismeretes és minden szempontból hűséges a népe vallási szabályaihoz és szokásaihoz. Keveset beszélt, de sokat gondolkodott. A zsidó nép sanyarú sorsa nagyon elszomorította Józsefet. Fiatalabb korában, a nyolc fiú- és leánytestvére körében, még jókedvű volt, azonban a házasélet első éveiben (Jézus gyermekkorában) az enyhe szellemi elcsüggedés időszakait élte meg. Az ilyen alkati megnyilvánulásai sokat javultak közvetlenül a túl korai halála előtt és azt követően, hogy a családja gazdasági helyzete jobb lett annak következtében, hogy az ács rangjáról előrelépett a jómódú építésvezető tisztségébe.

[2] Mária alkata épp az ellenkezője volt a férjéének. Rendszerint vidám volt, nagyon ritkán volt levert és mindig derűsen szemlélte a világot. Mária szabadon és gyakorta fejezte ki az érzelmi töltetű élményeit és sohasem lehetett szomorúnak látni egészen József korai haláláig. És alig épült fel e megrázkódtatásból, amikor rázúdultak azok az aggodalmak és kérdések, melyeket a legidősebb fia rendkívüli létpályája vetett fel, mely az elképedt Mária szeme előtt oly gyorsan bontakozott ki. De mindeme szokatlan élmények során át Mária végig higgadtnak, bátornak és elég bölcsnek bizonyult abban, ahogy azokat a kapcsolatokat kezelte, melyeket az ő különös és kevéssé megértett elsőszülött fiával és az ő továbbélő öccseivel és

húgaival tartott fenn.

3 Jézus az emberi természete szokatlan szelídségének és bámulatos rokonszenvező-megértő jellemvonásának jelentős részét az apjától örökölte; a nagy tanítói tehetségét és a jogos felháborodásra való erőteljes képességét az anyjától kapta. A felnőttkori környezetére való érzelmi megnyilvánulásaiban Jézus egyszer az apjához hasonlított, elmélyülten gondolkozó és istenimádatra hajló volt, néha pedig nyilvánvaló szomorúság jellemezte; de többnyire az anyja derűlátó és határozott természete szerint tekintett a dolgokra. Mindent egybevetve úgy alakult, hogy Mária alkata érvényesült az isteni Fiú létpályáján, amint felnőtt és megtette a felnőttkori életének nagy jelentőségű lépéseit.

Némely részletben Jézust a szülei jegyeinek keveréke jellemezte; más téren az egyikük vonásait mutatta, szemben a másikéval.

4 Jézus Józseftől szigorú felkészítést kapott a zsidó szertartásrendek alkalmazása és a héber írások szokatlanul alapos megismerésére való törekvés terén; Máriától a vallásos élet szélesebb nézőpontját és a személyes szellemi szabadság szabadelvűbb felfogását kapta.

5 József és Mária családja is igen tanultnak számított a maga korában. József és Mária a koruk és élethelyzetük átlagához képest nagyon tanult volt. Az apa gondolkodó volt; az anya pedig tervező, az alkalmazás szakértője és az azonnali kivitelezés gyakorlatias mestere. József feketeszemű, barnahajú fér-

fi volt; Mária pedig a barnaszemű, majdnem szőke emberfajtába tartozott.

6 Ha József megérhette volna, kétségkívül erős híve lett volna a legidősebb fia isteni küldetésének. Mária a hit és a kétség között ingadozott, lévén, hogy erősen befolyásolta őt a többi gyermekének és a barátainak és rokonainak a helyzete, de mindig megerősítette őt a végső hitében annak emléke, hogy Gábriel közvetlenül a gyermek fogantatását követően megjelent neki.

7 Mária ügyesen tudott szőni és az átlagosnál képzettebb volt a kor legtöbb házimunkájában is; jól vezette a háztartást és kiváló otthonteremtő volt. De József és Mária jó tanító is volt, és gondoskodtak arról, hogy a gyermekeik jól elsajátítsák a korabeli isme-

reteket.

8 ¶ Az ifjú Józsefet Mária apja alkalmazta a házának bővítési munkálatai során, és amikor Mária egy csésze vizet vitt Józsefnek a déli étel mellé, valójában akkor kezdődött el annak a párnak az udvarlási időszaka, melynek az volt a rendeltetése, hogy Jézus szülei vé váljon.

9 József és Mária összeházasodott, zsidó szokás szerint, Mária Názáret környéki otthonában, amikor József huszonegy éves volt. E házasság egy csaknem kétévnyi, szokványos időtartamú udvarlási időszakot zárt le. Röviddel ez után költöztek a názáreti új otthonukba, melyet József két testvére segítségével épített fel. A ház a közeli dombos vidék tövében állt, ahonnan elbűvölő ki-

látás nyílt a környező vidékre. E két fiatal és leendő szülő úgy gondolta, hogy ebben a különleges gonddal előkészített otthonban üdvözlik majd a megígért gyermeket, nemigen tudva, hogy a világegyetem szempontjából is nagy jelentőségű eseményre akkor fog sor kerülni, amikor otthonról távol, a júdeai Betlehemben lesznek.

10 ¶ József családjának nagyobbik része Jézus tanításainak hívévé vált, de Mária rokonságából csak nagyon kevesen hittek valaha is Jézusban azt követően, hogy ő e világot elhagyta. József inkább hajlott a várt Messiás szellemi fogalmában való hitre, Mária és az ő családja, különösen az apja, azonban tartotta magát egy olyan Messiás eszméjéhez, aki világi megszabadító és politikai

uralkodó lesz. Mária ősei erőteljesen azonosultak az akkoriban még csak közelmúltbelinek számító idők makkabeusi tevékenységeivel.

[11] József a zsidó vallás keleti vagy babiloni nézetei mellett tartott ki szilárdan; Mária a törvény és a látnokok szabadelvűbb és szélesebb látókörű nyugati vagy hellén értelmezésére hajlott erősen.

6. A NÁZÁRETI OTTHON

[1] Jézus otthona nem esett messze a Názáret északi részén elterülő magas hegytől és nem volt nagyon messze a falu forrásvíz kútjától, mely a város keleti részébe esett. Jézus családja a város peremén lakott és ez nagyon megkönnyítette számára, hogy később

gyakorta tegyen sétákat a vidéken és kiránduljon egészen e közeli magasabb vidék legmagasabb pontjára is, mely a dél-galileai hegyek közül a legmagasabb volt, leszámítva a Tábor-hegy vidékét keleten és Nain hegyét, mely nagyjából ugyanilyen magas volt. A házuk e hegy déli hegyfokától kissé délre és keletre állt és nagyjából félúton helyezkedett el e kiemelkedés alapja és a Názáretből Kána felé vezető út között. A hegyi utakon kívül Jézus kedvelt sétaútvonala volt, hogy követte azt a keskeny ösvényt, mely a hegy lábánál kígyózott északkeleti irányban addig a pontig, ahol beletorkollott a Szeforisz felé menő útba.

[2] József és Mária otthona egy egyszobás, lapos tetős kőépítmény volt, melyhez az ál-

latok tartására alkalmas épület csatlakozott. A berendezés egy alacsony kőasztalból, cserépedényekből és kőtálakból és kőkorsókból, szövőszékből, lámpaállványból, néhány kisebb asztalból és az alváshoz a kőpadlóra borított durva szőnyegekből állt. A hátsóudvarban, az állatok számára fenntartott melléképület közelében volt a kemencét és a gabona megőrléséhez használt őrlőalkalmatosságot óvó fedél. Az őrlő e fajtájának működtetéséhez két személy kellett, az egyik őrölt, a másik pedig adagolta a gabonát. Kisfiúként Jézus gyakran öntötte a gabonát e malomba, miközben az anyja az őrlőt forgatta.

3 Később, ahogy az évek múlásával a család létszáma gyarapodott, mindannyian a meg-

nagyobbított kőasztal körül kucorogva fogyasztották el az ételüket, közös tálból vagy edényből véve azt. A tél folyamán az esti étkezés alkalmával az asztalt egy kicsi, lapos cseréplámpával világították meg, melyet olívaolajjal töltöttek fel. Márta születése után József kibővítette e házat egy nagy szobával, melyet nappal ácsműhelynek, éjjel pedig hálószobának használtak.

7. A BETLEHEMI UTAZÁS

[1] A Kr.e. 8. év március havában (József és Mária házasságkötésének havában) Cézár Augusztusz elrendelte, hogy a római birodalom minden lakosát számlálják meg, hogy az adóztatás hatékonyabbá tételéhez is felhasználható népszámlálást kell tartani. A zsidók mindig is előítélettel viseltettek

mindenféle kísérlettel szemben, mely „a nép megszámlálására” irányult, és ez a Heródessel, Júdea királyával kapcsolatos komoly hazai problémákkal együtt oda vezetett, hogy a zsidó királyságban egy évvel elhalasztották e népszámlálást. Az egész római birodalomban Kr.e. 8-ban tartották meg e népszámlálást, kivéve Heródes palesztinai királyságát, ahol egy évvel később, Kr.e. 7-ben került rá sor.

[2] Nem volt szükség arra, hogy az összeírásra Mária is elutazzon Betlehembe — József ugyanis fel volt hatalmazva a családja bejegyeztetésére is — de Mária, lévén kalandvágyó és erélyes személy, ragaszkodott ahhoz, hogy vele tartson. Félt egyedül maradni, attól tartott, hogy esetleg a gyermek Jó-

zsef távolléte alatt születik meg, és megint csak utalunk arra, hogy Betlehem nem esett messze Júda városától, ezért Mária a nőrokonánál, Erzsébetnél teendő várhatóan kellemes látogatásnak nézett elébe.

[3] József tulajdonképpen megtiltotta Máriának, hogy vele tartson, de hiába; amikor a három-négy napos útra az élelmet csomagolták, Mária kétannyi adagot készített és csomagolt. De még mielőtt ténylegesen is útnak indultak volna, József megbékélt a gondolattal, hogy Mária is jön, és hajnalban jókedvűen indultak el Názáretből.

[4] József és Mária szegény volt, és mivel csak egy teherhordóállatuk volt, ezért Mária, várandós lévén, az állaton ült és az állat vitte a csomagjukat is, míg József gyalogolva

vezette az állatot. Egy otthon felépítése és berendezése nagy érvágás volt József számára, hiszen hozzá kellett járulnia a szüleinek a támogatásához is, lévén, hogy az apja nem sokkal azelőtt vált munkaképtelenné. E zsidó házaspár a szerény hajlékukból tehát Kr.e. 7. augusztus 18-án reggel indult el s vette útját Betlehem felé.

5 Az utazással töltött első napjuk során eljutottak a Gilboa-hegy lábához, ahol éjszakára letáboroztak a Jordán folyó mellett és mindenféle elképzeléseket gyártottak arról, hogy milyen fiuk fog születni, József tartotta magát a szellemi tanító képzetéhez, Mária pedig kitartott egy zsidó Messiás, a héber nemzet megszabadítójának eszméje mellett.

6 Az augusztus 19-i verőfényes és korai reg-

gelen József és Mária már újból úton volt. Ebédjüket a Sartaba-hegy lábánál költötték el, mely a Jordán völgyére nézett, onnan továbbhaladtak, Jerikóban töltve az éjszakát, ahol egy fogadóban szálltak meg a város peremén, a főút mellett. Estebéd után, és miután sokat vitatkoztak a római uralom elnyomó jellegéről, Heródesről, a népszámlálási összeírásról és arról a viszonylagos befolyásról, melyet Jeruzsálem és Alexandria, mint két központ fejtett ki a zsidó tudományokra és műveltségre, a názáreti utazók nyugovóra tértek. Augusztus 20-án kora reggel folytatták útjukat, még dél előtt elérték Jeruzsálemet, ahol is elmentek a templomba, és úti céljukat követve a délután közepe táján érkeztek meg Betlehembe.

7 A fogadó már tömve volt, és József emi-

att a távoli rokonoknál próbált meg szállást keresni, de Betlehemben minden szoba tele volt. A fogadó udvarába visszatérve arról értesült, hogy a csoportos utazók számára fenntartott aklokból, melyeket a szikla oldalába vájva alakítottak ki és amelyek épp a fogadó alatt helyezkedtek el, elvitték az állatokat és a szállást keresők részére ki is takarították. A szamarat az udvarban hagyva József a vállára vette a ruhás és eleséges csomagjaikat és Máriával együtt a kőlépcsőn a lenti szálláshelyükre ment. Egy korábban magtárnak használt helyen találták magukat, épp szemben az aklokkal és a jászlakkal. Itt sátorlapokat függesztettek fel, és szerencsésnek mondhatták magukat, hogy ilyen kényelmes szállásuk lehet.

8 József arra gondolt, hogy nyomban fel-

kerekedik és feliratkozik, de Mária kimerült volt; igen fáradtnak érezte magát és arra kérte a férjét, hogy maradjon mellette, mely kérésnek ő eleget is tett.

8. JÉZUS MEGSZÜLETÉSE

[1] Mária egész éjszaka olyan nyugtalan volt, hogy egyikük sem aludt valami sokat. Hajnalra a szülési fájások már elég erősek voltak, és délben, Kr.e. 7. augusztus 21-én, útitársnői szíves segédkezése mellett Mária fiúgyermeket szült. A názáreti Jézus megszületett a világra, azokba a ruhákba öltöztették őt, melyeket Mária magával hozott számítva az ilyen eshetőségre, és a gyermeket a közeli jászolban helyezték el.

[2] Pontosan úgy, ahogy azt megelőzően és azóta is minden gyermek a világra jött, ille-

tőleg jön, a megígért gyermek úgy született meg; és a nyolcadik napon, zsidó szokás szerint, körülmetélték és hivatalosan is a Jósua (Jézus) nevet kapta.

3 A Jézus születését követő napon József eleget tett az összeírási kötelezettségének. Összetalálkozott azzal a férfival, akivel két nappal korábban Jerikóban beszélgetett, aki elvitte őt egy jómódú barátjához, akinek szobája volt a fogadóban és aki felajánlotta, hogy szívesen szállást cserél a názáreti párral. Aznap délután felköltöztek a fogadóba, ahol csaknem három hétig laktak, amíg végül találtak maguknak szállást József egy távoli rokonának házában.

4 A Jézus megszületését követő második napon Mária üzenetet küldött Erzsébetnek,

hogy a gyermeke a világra jött és a válaszüzenet meghívást tartalmazott Józsefnek Jeruzsálembe, hogy ott egyeztessék minden ügyüket Zakariással. A következő héten József Jeruzsálembe ment, hogy Zakariással tárgyaljon. Zakariás és Erzsébet is azt az őszinte meggyőződést alakította ki, hogy Jézusból valóban a zsidó megszabadító, a Messiás lesz és hogy az ő János fiuk lesz az ő segítőinek vezetője, a végzet emberének jobb keze. És mivel Mária ugyanígy gondolkodott, nem volt nehéz rávenniük Józsefet, hogy Betlehemben, Dávid városában maradjanak, hogy Jézus Dávid örökösévé váljon egész Izráel királyszékében. Ennek megfelelően több mint egy évig még Betlehemben maradtak, mely idő alatt József a maga

ács szakmájában vállalt munkát.

5 ¶ Jézus délben való megszületésekor az urantiai szeráfok, akik az igazgatóik vezetése alatt gyülekeztek, dicsőítő énekeket énekeltek a betlehemi jászol felett, de e dicsőítést emberi fül nem hallotta. Sem pásztorok, sem semmiféle más halandó teremtmény nem jött hódolni a betlehemi gyermek előtt egészen addig a napig, amikor Urból bizonyos papok érkeztek, akiket Zakariás küldött Jeruzsálemből.

6 A Mezopotámiából való papok valamivel korábban értesültek egy, az országukban élő különös vallási tanítótól arról, hogy egy olyan álma volt, amelyben tájékoztatás kapott, miszerint „az élet fénye” csecsemőként és a zsidók között fog megjelenni a föl-

dön. És ezért kelt útra e három tanító, keresvén ezen „élet fényét”. Sok heti hasztalan jeruzsálemi kutatás után már az Urba való visszatérésen gondolkodtak, amikor találkoztak Zakariással, aki megosztotta velük azon meggyőződését, hogy Jézus az, akit keresnek és tovább küldte őket Betlehembe, ahol is megtalálták a csecsemőt és az ajándékaikat Máriánál, az ő földi anyjánál hagyták. A látogatásuk idején a csecsemő már csaknem háromhetes volt.

7 E bölcseket nem vezérelte csillag a Betlehem felé tartó útjukon. A betlehemi csillag csodálatos mondájának eredete a következő: Jézus augusztus 21-én délben született, Kr.e. 7-ben. Kr.e. 7. május 29-én a Jupiter és a Szaturnusz különleges együttállásá-

ra került sor a Halak csillagvilágban. És figyelemre méltó csillagászati tény, hogy hasonló együttállásra került sor ugyanezen év szeptember 29-én és december 5-én is. E rendkívüli, de teljesen természetes események alapján az egymást követő nemzedékek jó szándékú vallási hívei megalkották a betlehemi csillag megható mondáját és azt, hogy a hódoló varázstevőket ez vezette a jászolhoz, ahol ráleltek az újszülöttre és ott imádták őt. A keleti és a közel-keleti elmék örömüket lelik a tündérmesékben és mindig ilyen szép hitregéket szőnek a vallási vezetőik és politikai hőseik élete köré. Nyomtatás nem lévén, amikor az emberi tudás javát szájról szájra adták át egymásnak a nemzedékek, nagyon is könnyen váltak a hitre-

gék hagyományokká és lettek a hagyományok később tényként elfogadott dolgokká.

9. JÉZUS BEMUTATÁSA A TEMPLOMBAN

[1] Mózes azt tanította a zsidóknak, hogy minden elsőszülött fiú az Úré, és hogy az ő feláldozása hiányában, amint az a pogány nemzeteknél szokás volt, e fiú életben maradhatott, feltéve, hogy a szülei megváltották őt öt sékelnek bármely arra feljogosított papnál való megfizetésével. Volt egy olyan mózesi parancs is, mely elrendelte, hogy az anyának (vagy valakinek, aki őérte elvégzi a kellő áldozatot) egy bizonyos idő elteltével megtisztulás céljából meg kell jelennie a templomban. Szokás volt e két szertartást

egyidejűleg végezni. Ennek megfelelően József és Mária személyesen ment el a jeruzsálemi templomba, hogy bemutassák Jézust a papoknak és megváltsák őt és hogy elvégezzék a megfelelő áldozást abból a célból, hogy biztosítsák Mária szertartásos megtisztulását a gyermekszülés állítólagos tisztátalanságától.

2 ¶ Állandóan a templomudvar környékén őgyelgett két jellegzetes személy, Simeon, aki énekes volt, és Anna, a költő. Simeon júdeai volt, Anna pedig galileai. E pár gyakorta mutatkozott egymás társaságában, és mindketten Zakariás pap bizalmasai voltak, aki megosztotta velük János és Jézus titkát. Simeon és Anna is vágyott a Messiás eljövetelére, és a Zakariásba vetett bizalmuk miatt

hittek abban, hogy Jézus a zsidó nép várva várt megszabadítója.

3 Zakariás tudta, hogy József és Mária melyik napon fogja Jézust a templomba elhozni, és megbeszélte Simeonnal és Annával, hogy felemelt kézzel való köszöntéssel jelzi majd, hogy a bemutatott elsőszülött gyermekek közül melyik Jézus.

4 Erre az alkalomra Anna verset írt, melyet Simeon el is kezdett énekelni, József, Mária és mindazok nagy csodálkozására, akik a templomudvarban összegyűltek. És az elsőszülött fiú megváltói voltáról szóló dicsőítő énekük ez volt:

5 Áldott legyen az Úr, Izráel Istene,

6 Mert eljött hozzánk és megváltást hozott az ő népének;

7 Mindünk számára az üdvözülés szaruját emelte fel

8 Az ő Dávid szolgája házában.

9 Éppen úgy, ahogy az ő szent látnokainak szájából szólt —

10 Megszabadulást az ellenségeinktől és minden azok kezéből, akik gyűlölnek bennünket;

11 Hogy irgalmat mutasson a mi atyáinknak, és emlékezzen az ő szent szövetségére —

12 Az esküre, melyet atyánknak, Ábrahámnak tett,

13 Hogy megadja nekünk, hogy miután megszabadulunk az ellenségeink kezéből,

14 Félelem nélkül szolgáljuk őt,

15 Szentségben és igazságosságban őelőtte minden napunkban.

16 Igen, és te, megígért gyermek, a Fenséges
látnokának neveztessél;
17 Mert te fogod az Úr színe előtt megalapí-
tani az ő királyságát;
18 Megismertetni az ő népével a megszaba-
dulást
19 A bűneik megbocsátásában.
20 Örvendezzetek a mi Istenünk gyöngéd ir-
galmában, mert a magasból a hajnal reánk
köszöntött,
21 Hogy megvilágítsa azokat, akik sötétség-
ben és a halál árnyékában kucorognak;
22 Hogy lépteinket a béke útjára vezesse.
23 És most hadd menjen a te szolgád béké-
vel, Ó Uram, a szavad szerint,
24 Mert a szemem már látta a megszabadí-
tásodat,

25 Melyet minden nép színe előtt készítettél elő;

26 Fényt, még a pogányok megvilágosítására is

27 És a te Izráel néped dicsőségét.

28 ¶ A Betlehembe való visszatérésük alatt József és Mária hallgatag volt — összezavarodottnak érezték magukat és féltek is. Máriát nagyon felkavarták Annának, az élemedett költőnek a búcsúszavai, és József nem tudta elfogadni ezt az éretlen törekvést, hogy Jézust a zsidó nép várva várt Messiásának tüntessék fel.

10. HERÓDES INTÉZKEDÉSEI

1 Heródes megfigyelői mindeközben nem tétlenkedtek. Amint jelentést tettek neki az

urbeli papok betlehemi látogatásáról, Heródes magához rendelte e káld férfiakat. Sokat kérdezgette e bölcseket az új királyról, „a zsidók királyáról”, de ők nemigen elégítették ki a kíváncsiságát, mert csak annyit mondtak, hogy a csecsemő egy olyan asszonytól született, aki a férjével érkezett Betlehembe a népszámlálási összeírásra. Heródes, mivel nem volt megelégedve e válasszal, elküldte őket egy zacskó pénzzel, hogy találják meg a gyermeket, hogy ő is elmehessen hozzá és hódolhasson neki, lévén, hogy kijelentették, az ő királysága szellemi lesz, nem pedig világi. Ám amikor a bölcsek nem tértek vissza, Heródes gyanakodni kezdett. Épp e dolgon rágódott, amikor az emberei visszatértek és részletes jelentést tettek neki a templomban

lejátszódott legutóbbi eseményekről, elhozták neki a Simeon-féle dal szövegének egy példányát is, melyet Jézus megváltási szertartásaikor énekelt. De nem tudták követni Józsefet és Máriát, és Heródes nagyon dühös lett rájuk, amikor nem tudták megmondani, hogy hová is vitte a pár a csecsemőt. Ez után embereket küldött József és Mária hollétének felkutatására. Tudván, hogy Heródes a názáreti család után kutat, Zakariás és Erzsébet távol maradt Betlehemtől. A fiúgyermeket József rokonainál bujtatták.

[2] József félt munkát keresni, és a kevéske félretett pénzük hamar elfogyott. József még a templomi megtisztulási szertartáskor is elég szegénynek vallotta magát ahhoz, hogy a Máriáért való felajánlása két fia-

tal galamb lehessen, ahogy Mózes azt a szegények esetében az anyák megtisztulásához elrendelte.

3 Amikor azután több mint egy évnyi keresés után Heródes kémei nem leltek rá Jézusra, és mivel még mindig azt gyanították, hogy a csecsemőt Betlehemben rejtegetik, Heródes rendeletet készített, melyben megparancsolta, módszeresen kutassanak át minden házat Betlehemben, és hogy minden kétévesnél fiatalabb fiúgyermeket öljenek meg. Ezzel gondolta Heródes biztosítani azt, hogy e gyermek, akiből „a zsidók királya” lenne, elpusztuljon. És így lelte halálát egyetlen nap alatt tizenhat fiúgyermek a júdeai Betlehemben. De az ármány és a gyilkosság még a saját közvetlen családja köré-

ben is megszokott dolog volt Heródes udvarában.

4 E gyermekek legyilkolására Kr.e. 6 októberének közepe táján kerül sor, amikor Jézus egy kicsivel már idősebb volt egyévesnél. De a Messiás eljövetelének voltak hívei még Heródes udvari követei között is, és ezek egyike, amint hírét vette a betlehemi fiúgyermekek leölésére vonatkozó utasításnak, közölte ezt Zakariással, aki nyomban hírnököt küldött Józsefhez; és a mészárlás előtti éjszakán József és Mária a gyermekkel elutazott Betlehemből az egyiptomi Alexandriába. Egymagukban utaztak Egyiptomba Jézussal annak érdekében, hogy ne hívják fel magukra a figyelmet. Alexandriába a Zakariástól kapott pénzen jutottak el

és ott József a szakmájában vállalt munkát, míg Mária és Jézus a József családjához tartozó jómódú rokonoknál lakott. Alexandriában két teljes évet töltöttek és csak Heródes halála után tértek vissza Betlehembe.

123. ÍRÁS

JÉZUS ZSENGEKORA

A BETLEHEMI ottlétük során megélt bizonytalanságok és aggodalmak miatt Mária nem választotta el a csecsemőt egészen addig, amíg biztonságosan meg nem érkeztek Alexandriába, ahol a család már szokványos életre rendezkedhetett be. A rokonaiknál laktak, és József jól tudott gondoskodni a családjáról, mert már röviddel a megérkezésük után talált munkát. Néhány hónapon át ácsként alkalmazták, majd egy nagyobb munkáscsoport vezetői tisztségét kapta meg, mely csoport az akkoriban éppen építés alatt álló középületeken dolgozott. Ez az új élmény adta neki az ötletet, hogy építésvezetői és építési vál-

lalkozói munkát vállaljon a Názáretbe való hazatérésüket követően.

2 ¶ Jézus védtelen zsengekori életének ezen első évei során Mária végig egy hosszú és folyamatos virrasztást tartott, nehogy valami olyasmi történjen a gyermekkel, ami veszélyeztetné a jólétét vagy bármiképpen megzavarhatná a jövőbeli küldetését a földön; nem volt nála odaadóbb anya. Abban a házban, ahol Jézus akkoriban lakott, volt még két másik, nagyjából vele egyidős gyermek, és a közeli szomszédságban további hat olyan gyermek élt, akiknek az életkora elég közel volt az övéhez ahhoz, hogy megfelelő játszótársai lehessenek. Mária eleinte egészen maga mellett akarta tartani Jézust. Attól félt, hogy történik vele valami,

ha engedik, hogy a többi gyermekkel a kertben játsszon, de József a rokonai segítségével meg tudta győzni, hogy ez a gyakorlat megfosztaná Jézust ama hasznos tapasztalás megszerzésétől, hogy miként alkalmazkodjon a maga korabeli gyermekekhez. És Mária felismerte, hogy az ilyen nem megfelelő védelmi program és szokatlanul alapos védelem arra vezethetné Jézust, hogy öntudatossá és némiképp önközpontúvá váljon, és végül beleegyezett, hogy engedjék az ígéret gyermekét úgy felnőni, ahogy azt bármely más gyermek esetében is tennék; és bár tiszteletben tartotta e döntést, mindig úgy intézte a dolgait, hogy ránézhessen a gyermekre, amint az a többi apróságggal játszadozott a ház körül vagy a kertben. Csak egy

odaadó anya ismerheti e teher súlyát, mely Mária szívére nehezedett a gyermeke biztonsága kapcsán Jézus csecsemőkora és kisgyermekkora alatt.

3 A kétéves alexandriai ottlétük során Jézus jó egészségnek örvendett és rendesen fejlődött. Néhány baráttól és a rokonoktól eltekintve senkinek sem beszéltek arról, hogy Jézus az „ígéret gyermeke”. József rokonainak egyike beszámolt a dologról néhány memfiszi barátjának, akik a távoli Ikhnaton leszármazottai voltak, és ők, az alexandriai hívek egy kis csoportjával együtt, József jótevő rokonának fényűző otthonában gyülekeztek röviddel azt megelőzően, hogy a názáreti család elindult volna vissza Palesztinába, hogy jó utat kívánjanak nekik és hogy

tisztelettel adózzanak a gyermeknek. Ez alkalommal az összesereglett barátok megajándékozták Jézust a héber írások egy teljes görög fordításával. Ám a zsidó szent írások e példányát egészen addig nem adták át Józsefnek, amíg ő és Mária véglegesen is el nem hárította a memfiszi és az alexandriai barátaik azon meghívását, hogy maradjanak Egyiptomban. E hívek erősködtek, hogy a végzet gyermeke jóval nagyobb hatást gyakorolhatna a világra alexandriai lakosként, mintha bárhol is lakna Palesztinában. E győzködések miatt késett valamelyest a Palesztinába való elindulásuk, melyre nem sokkal azt követően került sor, hogy hírét vették Heródes halálának.

4 ¶ József és Mária végül az Ezraeon ne-

vű barátjuk hajóján hagyta el Alexandriát, Joppába tartva, melynek kikötőjét Kr.e. 4 késő augusztusában érték el. Innen egyenest Betlehembe mentek, ahol a teljes szeptembert a barátaikkal és a rokonaikkal való tanácskozással töltötték annak tárgyában, hogy ott maradjanak-e vagy inkább hazatérjenek Názáretbe.

5 Mária sohasem mondott le teljesen arról a tervéről, hogy Jézus Betlehemben, Dávid városában nőjön fel. József nemigen hitte, hogy a fiukból Izráel királyi megszabadítója válik. Ezen kívül tudatában volt annak is, hogy ő maga nem Dávid valódi leszármazottja; annak, hogy azért tartják őt számon Dávid sarjai között, mert az őseinek egyikét örökbe fogadta a dávidi leszár-

mazási ág egyik tagja. Mária természetesen úgy gondolta, hogy Dávid városa a legalkalmasabb hely arra, ahol Dávid királyszékének új várományosa felnőhet, ám József előnyben részesítette azt a tervet, hogy inkább Heródes Antipásznál próbáljanak szerencsét, mintsem a testvérénél, Archelausznál. Nagyon féltette a gyermek biztonságát Betlehemben, illetőleg bármely más júdeai városban, és azon a véleményen volt, hogy a galileai Antipászhoz képest Archelausz inkább fogja folytatni az apja, Heródes üldözőpolitikáját. És mindezen érveken túl József egyenesen megmondta azon véleményét is, hogy ő Galileát részesíti előnyben, mint olyan helyet, ahol a gyermek felnevelése és taníttatása jobban kivitelezhető, de

még így is három hetébe telt, míg legyűrte Mária ellenvetéseit.

6 Október elsejére József meggyőzte Máriát és minden barátjukat, hogy az a legjobb számukra, ha visszatérnek Názáretbe. Ennek megfelelően a Kr.e. 4. év októberének elején elindultak Betlehemből Názáretbe, mégpedig Liddán és Szkítavároson át. Az egyik vasárnap kora reggeli óráján indultak útnak, Mária és a gyermek az újonnan vásárolt teherhordó állaton ült, József és az öt férfirokon pedig gyalogszerrel kísérte őket; József rokonai nem mentek bele abba, hogy a család egyedül utazzon Názáretbe. Féltek a Jeruzsálemen és a Jordán völgyén át Galilea felé tartó utazástól, és a nyugati utak sem voltak valami biztonságosak két olyan magá-

nyos utazó számára, akikkel egy zsenge korban lévő gyermek is volt.

1. VISSZATÉRÉS NÁZÁRETBE

[1] Az utazás negyedik napján a csapat biztonságosan elérte az úti célját. Bejelentés nélkül érkeztek meg a názáreti házukhoz, melyet több mint három évvel korábban József egyik, már megházasodott fiútestvére foglalt el, aki őszintén meglepődött a viszontlátásukon; olyan titokban kerekedtek fel, hogy sem József, sem Mária családja nem tudott arról, hogy már Alexandriát is elhagyták. A következő napon József testvére a családjával együtt elköltözött, és Mária, Jézus születése óta először, letelepedhetett, hogy kis családi körében a saját otthonuk-

ban töltse az időt. Egy héten belül József ácsként el is helyezkedett, és a család boldogsága teljes lett.

2 A Názáretbe való visszatérésük idején Jézus nagyjából hároméves és kéthónapos volt. Nagyon jól viselte mindezen utazásokat és kiváló egészségnek örvendett és őszinte gyermeki öröm és izgalom töltötte el, hogy a saját házukban szaladgálhat és játszhat. De azért nagyon hiányzott neki az alexandriai játszótársainak társasága.

3 A Názáretbe tartó útjuk során József meggyőzte Máriát, hogy nem lenne bölcs dolog szétkürtölni a galileai barátok és rokonok között, hogy Jézus a végzet gyermeke. Megegyeztek abban, hogy erről senkinek sem tesznek említést. És ezen ígéretük-

höz mindketten erősen tartották magukat.

4 Jézus teljes negyedik éve a szokványos testi fejlődés és a szokatlan elmebéli tevékenység időszakát hozta. Ezalatt nagyon jól összebarátkozott az egyik, nagyjából vele egyidős szomszéd fiúval, akit Jákobnak hívtak. Jézus és Jákob mindig örömmel játszott együtt, és felnőve is nagyon jó barátok és egymás hű társai maradtak.

5 E názáreti család életében a következő fontos esemény a második gyermek, Jakab születése volt, melyre Kr.e. 3. árpilis 2-án a kora reggeli órákban került sor. Jézust nagyon izgalomba hozta a gondolat, hogy kisöccse lesz, és órákon át ott lebzselt, csak hogy megfigyelhesse a csecsemő első mozdulatait.

6 Ugyanezen év nyarának közepén történt, hogy József egy kis műhelyt épített a falu vízforrása mellett, a településen átutazók pihenőhelye közelében. Ezután már igen kevés ácsmunkát végzett a nap folyamán. Két testvére volt a társa, valamint több más mesterember is, akiket ő vezényelt munkára, miközben ő maga a műhelyben maradt, ahol jármokat, ekéket és más faeszközöket készített. Dolgozott bőrökkel, valamint kötelekkel és vásznakkal is. És Jézus, ahogy felcseperedett, amikor éppen nem a tanodában volt, egyenlően megosztotta az idejét az anyjának a házimunkában való segédkezés és aközött, hogy figyelje apját, amint a műhelyben dolgozik, s közben hallgatta az úti csoportok vezetőinek és azon utazóknak a

beszélgetéseit és híreit, akik a föld négy sarka felől érkeztek.

7 Ezen év júliusában, egy hónappal azt megelőzően, hogy Jézus betöltötte a negyedik életévét, egy komoly bélfertőzéses betegség söpört végig egész Názáreten, melyet a településen átutazókkal kapcsolatba került emberek terjesztettek. Máriát úgy megrémisztette az, hogy Jézus e járványos betegség veszélyének van kitéve, hogy mindkét gyermekével felkerekedett és elmenekült a fiútestvére vidéki házába, mely Názárettől néhány kilométernyire délre állt a megiddói úton, Szárid közelében. Több mint két hónapig nem is tértek vissza Názáretbe; Jézus nagyon élvezte ezt, a vidéki gazdaságban

szerzett első élményét.

2. AZ ÖTÖDIK ÉV (KR.E. 2)

[1] Valamivel több mint egy évvel a Názáretbe való hazatérés után a gyermek Jézus eljutott az első személyes és őszinte erkölcsi döntésének korszakába; és beléköltözött egy Gondolatigazító, a paradicsomi Atya isteni ajándéka, mely egykor Makiventa Melkizedeknél szolgált és nála szerzett működési tapasztalatot a halandói húsvér testhez hasonló alakban élő halandó-feletti lény megtestesülésével kapcsolatosan. Erre az eseményre Kr.e. 2. február 11-én került sor. Jézus nem volt jobban tudatában az isteni Nevelő megérkezésének, mint az a millió és millió gyermek, akik e napot megelőzően és az-

óta hasonlóképpen megkapták e Gondolatigazítókat, hogy az elméjükben lakozzon és ott ezen elmék végleges szellemivé lényegítésén és a fejlődő, halhatatlan lelkük örökkévaló továbbélésén munkálkodjon.

2 E februári napon a világegyetemi Urak közvetlen és személyes felügyelete, ahogyan az Mihály gyermekként való megtestesülésének épségével összefüggött, véget ért. Attól fogva végig a megtestesülés emberi kiteljesedésében Jézus oltalma erre, a benne lakozó Igazítóra és a feladatban vele társult szeráfi oltalmazókra hárult, melyet időről időre azoknak a köztes teremtményeknek a segédkezése egészített ki, akiket a bolygói felügyelőik utasítása alapján bizonyos meghatározott feladatok teljesítésére kijelöltek.

3 ¶ Jézus ezen év augusztusában lett ötéves, és ezért említjük ezt úgy, mint az ő ötödik (naptári) életévét. Ebben az évben, vagyis Kr.e. 2-ben, kevesebb mint egy hónappal az ötödik születésnapja előtt Jézust nagyon boldoggá tette a húgának, Mirjámnak az érkezése, aki a július 11-i éjszakán született. A következő nap estéjén Jézus hosszasan beszélgetett apjával arról, hogy az élő dolgok különféle csoportjai miként jönnek a világra önálló egyedekként. Jézus első tanulmányainak legértékesebb részét a szüleitől nyerte az ő elgondolkodtató és kutató kérdezősködésére adott válaszok révén. József fáradságot és időt nem kímélve mindig válaszolt a fiú számos kérdésére. Jézus, ötéves korától egészen addig, amíg betöltötte a tizet, egy-

folytában csak kérdezgetett. Bár József és Mária nem mindig tudta a választ a kérdéseire, sohasem tértek ki a kérdések teljes átbeszélése elől és minden más lehetséges módon is segítették azon erőfeszítéseit, hogy kielégítő megoldást találjon arra a problémára, mely a fürge elméjét éppen foglalkoztatta.

4 A Názáretbe való visszatérésük óta a háztartásuk mindig is sok munkát adott nekik, és Józsefet rendkívül elfoglalta az új műhelyének felépítése és a vállalkozásának újbóli beindítása. Olyannyira elfoglalt volt, hogy nem maradt ideje bölcsőt készíteni Jakabnak, de e mulasztását még jóval Mirjám megszületése előtt pótolta, így a kislánynak egy igen kényelmes kiságya lett, a család pe-

dig gyönyörködhetett a benne fekvő gyermekben. És a gyermek Jézus mindezen természetes és átlagos otthoni élményekből kivette a részét. Nagyon örült a kisöccsének és a kishúgának és nagy segítségére volt Máriának a gondozásukban.

5 Az akkori időkben kevés olyan otthon létezett a nem-zsidó világban, mely egy gyermeknek jobb értelmi, erkölcsi és vallási felkészítést adhatott volna, mint a galileai zsidó otthonok. E zsidók módszeres programot alkalmaztak a gyermekeik nevelésére és oktatására. A gyermek életét hét szakaszra osztották:

6 1. Az újszülött gyermek, az elsőtől a nyolcadik napig.

7 2. A szopós gyermek.

8 3. Az elválasztott gyermek.

9 4. Az anyától való függés időszaka, mely az ötödik év végéig tart.

10 5. A gyermek függetlenedésének kezdete, és a fiúk esetében, amikor az atya vállalja a felelősséget a képzésükért.

11 6. A kamaszodó fiúk és hajadonok.

12 7. A fiatal férfiak és a fiatalasszonyok.

13 ¶ A galileai zsidók körében az volt a szokás, hogy az anya vállalja a felelősséget a gyermek felkészítéséért az ötödik születésnapig, és azt követően, amennyiben a gyermek fiú volt, az apa felelőssége lett a fiú nevelése. Ebben az évben Jézus tehát belépett a galileai zsidó gyermekek létpályájának ötödik szakaszába, és ennek megfelelően Kr.e. 2. augusztus 21-én Mária az előírásoknak megfelelően Józsefnek adta át őt további ne-

velés céljából.

[14] Bár most József vette át Jézus értelmi és vallási nevelésének közvetlen felelősségét, az anyja azért még mindig részt vett az otthoni tanításában. Megtanította Jézust a szőlő és a kerítés mellett növő virágok fajtáinak felismerésére és gondozására, mely kerítés teljesen körülvette az otthonuk területét. Mária a ház tetején (a nyári hálószobát fedő tetőn) homokkal töltött lapos dobozokat is tartott, melyekben Jézus domborzatos térképeket készíthetett és ez is sokat segített neki az arámi, a görög, és később a héber írás gyakorlásában, mert idővel mindhárom nyelven megtanult olvasni, írni és folyékonyan beszélni.

[15] Jézus testileg csaknem tökéletes gyermek

képét mutatta és folytatódott is a szabályszerű elmebéli és érzelmi fejlődése. Az első enyhe emésztőszervi baját, az első kisebb betegségét ennek, vagyis az ötödik (naptári) évének a második felében élte át.

16 Bár József és Mária gyakorta beszélgetett a legidősebb gyermekük jövőjéről, ha ott lettetek volna, akkor is csak az akkori kor és hely egy szokványos, egészséges, gondtalan, de rendkívül kíváncsi gyermekének a növekedését figyelhettétek volna meg.

3. A HATODIK ÉV TÖRTÉNÉSEI (KR.E. 1)

1 Ekkorra az anyja segítségével Jézus már elsajátította az arámi nyelv galileai nyelvjárását; és most az apja kezdte görögre taníta-

ni. Mária keveset tudott görögül, József viszont folyékonyan beszélt arámiul és görögül egyaránt. A görög nyelv tanulásához felhasznált könyv a héber írások másolata volt — a törvénynek és a látnokoknak, beleértve a Zsoltárokat is, egy teljes változata — melyet Egyiptomból való eljövetelükkor kaptak. Az írások görög változatának egész Názáretben mindössze két teljes másolata létezett, és az, hogy az egyiket épp az ács családja birtokolta, József házát sűrűn látogatott hellyé tette és biztosította a felcseperedő Jézus számára, hogy csaknem végtelen számú, buzgó tanulóval és őszinte igazságkeresővel találkozzon. Még ezen év vége előtt Jézus gondjára bízták e felbecsülhetetlen értékű kéziratot, mert a hatodik születésnap-

ján elmondták neki, hogy a szent könyvet az alexandriai barátok és rokonok ajándékozták neki. És nagyon rövid időn belül Jézus már könnyen boldogult a szöveggel.

2 ¶ Jézus fiatal életében az első nagy megrázkódtatás akkor következett be, amikor nem egészen hatéves volt. A fiú számára úgy tűnt, hogy az apja — legalábbis az apja és az anyja együtt — mindent tud. Képzelhetitek a kíváncsi gyermek megrökönyödését, amikor megkérdezvén az apjától, hogy mi az oka a lezajlott enyhe földrengésnek, azt hallotta Józseftől, hogy „Fiam, tényleg nem tudom”. Hát így kezdődött az a hosszú és bizonytalan kiábrándulási folyamat, melynek során Jézus megértette, hogy a földi szülei nem végtelenül bölcsek és mindentudók.

[3] József első gondolata a földrengésről az volt, hogy azt Isten okozta, de ahogy abban a pillanatban átgondolta, úgy érezte, hogy egy ilyen válasz azonnal további és még inkább zavarba ejtő kérdéseket fog kiváltani Jézus részéről. Még a korai életszakaszában is bizony nagyon nehéz volt válaszolni Jézusnak a természeti vagy társadalmi jelenségekre vonatkozó kérdéseire, semhogy meggondolatlanul azt mondhatta volna neki, hogy azért az Isten vagy az ördög a felelős. A zsidó nép közkeletű hiedelmének megfelelően Jézus már korán hajlott arra, hogy elfogadja a jó szellemekről és rossz szellemekről szóló tantételt, mint az elmebéli és a szellemi jelenségek lehetséges magyarázatát, azonban már nagyon korán ké-

telkedni kezdett abban, hogy az effajta nem látható hatások a felelősek a természeti világ fizikai történéseiért.

4 ¶ Mielőtt Jézus betöltötte volna a hatodik életévét, a Kr.e. 1. év nyarának elején Zakariás és Erzsébet, valamint János fiuk jött el látogatóba a názáreti családhoz. Jézus és János kellemesen töltötte ezt az emlékezetük szerinti első látogatást. Bár a látogatók csak néhány napig maradhattak, a szülők sok dolgot megbeszéltek, beleértve a fiaikra vonatkozó jövőbeli terveket is. Mialatt ők ezzel foglalkoztak, a fiúk építőkockákkal játszottak a homokozóban a ház tetején és sok más módon is múlatták az időt amolyan igazi kisfiús módon.

5 ¶ Jánossal találkozva, aki Jeruzsálem mel-

lől érkezett, Jézus szokatlan érdeklődést kezdett mutatni Izráel történelme iránt és részletekbe menően érdeklődött a szombat szertartásos szokásainak jelentése, a zsinagógai beszédek, valamint a vissza-visszatérő megemlékezési ünnepek iránt. Az apja elmagyarázta neki mindezen ünnepek jelentését. Az első a tél közepére eső, ünnepi világosságggyújtás volt, mely nyolc napig tartott, s amely az első éjszakán egy gyertya meggyújtásával kezdődött és a következő éjszakákon további egy-egy gyertya meggyújtására került sor; ezzel arra a templomszentelésre emlékeztek, amikor Júdás Makkabeus visszaállította a mózesi istentiszteleteket. Ez után jött kora tavasszal a purim megünneplése, Eszter és rajta keresztül Izráel meg-

szabadulásának ünnepe. Ezt követte a páska-ünnep, melyet a felnőttek, ha csak tehették Jeruzsálemben tartottak meg, míg otthon a gyermekek arra emlékezhettek, hogy kelt tésztából sütött kenyeret egész héten nem ehettek. Később jött a zsengék ünnepe, a termés begyűjtésének ünnepe; és végül, minden ünnep legfennköltebbike, az újév ünnepe, az engesztelés napja. Bár ezen ünnepek és szokások némelyike Jézus fiatal elméje számára nehezen volt felfogható, komolyan elgondolkodott rajtuk és azután belevetette magát a sátoros ünnep örömeibe, az egész zsidó nép éves munkaszüneti idejének élvezetébe, amikor is lombos sátrakba költöztek ki és átadták magukat a jókedv és a vidámság élvezetének.

6 ¶ Ebben az évben Józsefnek és Máriá-

nak gondjai támadtak Jézussal az ő imái miatt. Jézus ragaszkodott ahhoz, hogy igencsak úgy beszéljen az ő mennyei Atyjához, ahogy Józsefhez, a földi atyjához is beszélt. Az Istenséggel való fennköltebb és tiszteletteljes beszédmódoktól való ezen eltávolodás egy kissé meghökkentette a szülőket, különösen Jézus anyját, de nem tudták meggyőzni a gyermeket arról, hogy változtasson ezen; úgy mondta az imákat, ahogy tanították neki, mely után azonban ragaszkodott ahhoz, hogy „beszélgessek egy kicsit a mennyei Atyámmal”.

[7] József ez év júniusában a názáreti műhelyét átadta a fivéreinek és hivatalosan is építőként kezdett dolgozni. Még az év vége előtt a család bevétele több mint a három-

szorosára nőtt. Egészen a József halálát követő időkig a názáreti család többé már nem nyomorgott. A család egyre csak gyarapodott, és sok pénzt költöttek a különórákra és az utazásokra, azonban József növekvő bevétele mindig lépést tudott tartani a növekvő kiadásokkal.

8 A következő néhány év során József komoly munkát végzett Kánában, (a galileai) Betlehemben, Magadánban, Nainban, Szeforiszban, Kapernaumban és Éndórban, és sokat építkezett Názáretben és annak környékén is. Ahogy Jakab elég idős lett ahhoz, hogy segítsen az anyjának a házimunkában és a fiatalabb testvérei gondozásában, Jézus gyakran tartott apjával ezeken az utakon a környező városokba és falvakba. Jézus

lelkesen figyelt és sok gyakorlati ismerettel tért haza ezekről az utakról; kitartóan elraktározta az emberekre és az ő földi életükre vonatkozó ismereteket.

9 ¶ Ebben az évben Jézus sokat fejlődött a családi együttműködés és az otthoni fegyelem támasztotta igényekhez való erős érzelmi viszonyulásainak és erőteljes késztetéseinek kialakulása terén. Mária szerető anya volt, ugyanakkor meglehetősen szigorú nevelő is. Sok tekintetben azonban József gyakorolt nagyobb ellenőrzést Jézus felett, mert az volt a szokása, hogy leült a fiával és teljes körűen elmagyarázta neki a személyes vágyak azon fegyelmező jellegű csorbítását szükségessé tevő valós és elvi okokat, melyre az egész család jólétének és nyugalmának

érdekében volt szükség. Amint a helyzetet elmagyarázták Jézusnak, ő mindig megértőn és önként eleget tett a szülői kívánalmaknak és a családi rendszabályoknak.

10 ¶ Jézus a szabadidejének nagy részét — amikor anyja nem igényelte a segítségét a házkörüli munkákban — nappal a növények és a virágok, éjszaka pedig a csillagok tanulmányozásával töltötte. Előszeretettel bámulta háton fekve a csillagos eget, engedetlenül, még jóval e jól vezetett názáreti háztartásban a részére előírt szokásos lefekvési idő után is.

4. A HETEDIK ÉV (KR.U. 1)

1 Ez valóban mozgalmas év volt Jézus életében. Január elején egy nagy hóvihar ala-

kult ki Galileában. Jó fél méternyi hó hullott, ez volt a legnagyobb hóesés, melyet Jézus az élete során látott és százéves viszonylatban is ez volt az egyik legnagyobb hó Názáretben.

2 Jézus korában a zsidó gyermekek által megélt játékos élet meglehetősen behatárolt volt; a gyermekek túlságosan is gyakran játszottak a felnőttektől látott komolyabb dolgokat. Sokat játszottak házasságosat és temetésest, olyan szertartásokat utánoztak, melyeket oly gyakran láttak és amelyek oly látványosak voltak. Táncoltak és énekeltek, de kevés olyan szervezett játékot ismertek, mint amilyeneket a későbbi idők gyermekei olyannyira élveznek.

3 Jézus az egyik szomszéd fiú és később

Jakab öccse társaságában szívesen játszott a családi ácsműhely távoli sarkában, ahol nagyon örültek a faforgácsnak és a farönköknek. Jézusnak mindig is nehezére esett megértenie ama játékfajták okozta károkat, melyek szombaton tilosak voltak, de sohasem szegült ellene a szülői kívánalmaknak. Olyan képességei voltak a humor és a játék terén, melyeknek a kora és nemzedéke környezetében való érvényesülésére kevés lehetőség adódott, de egészen a tizennegyedik életévéig többnyire vidám és jókedvű volt.

4 Mária egy galambdúcot tartott a házuk melletti állattartó épület tetején, és a galambok eladásából származó nyereséget egy külön alapba tették, melyet Jézus kezelt, miután levonta abból a dézsmát és átadta azt

a zsinagóga tisztviselőjének.

5 ¶ Az egyetlen igazi baleset, mely Jézust eddig az időpontig érte, az volt, hogy leesett arról a kiskertben álló kőlépcsőről, mely a vászonnal fedett hálószobához vezetett fel. Erre egy váratlan, kelet felől érkező, júliusi homokvihar során került sor. A forró szél, melynek lökései aprószemcsés homokot szórtak, rendszerint az esősévszakban fújt, különösen márciusban és áprilisban. Rendkívüli dolog volt, hogy ilyen vihar legyen júliusban. A vihar kitörésekor Jézus szokás szerint éppen a háztetőn játszott, ugyanis a szárazévszak nagyobbik részében ez volt a szokásos gyerekszobája. A szemébe került homok elvakította, ahogy a lépcsőn ment lefelé és így esett le. A baleset után Jó-

zsef korlátot épített a lépcső mindkét oldalára.

[6] E baleset megelőzésének semmi módja nem volt. Nem lehetett ezért hanyagsággal vádolni a köztes földi oltalmazókat, azt az egy elsőfajú és egy másodfajú közteslényt, akiket a fiú oltalmazására kijelöltek; és ez az őrangyal-szeráfok számlájára sem volt írható. Ennek bekövetkeztét egyszerűen nem lehetett elkerülni. De a József Éndórban való ottléte alatt megtörtént könnyebb baleset oly nagy nyugtalanságot váltott ki Mária elméjében, hogy ezután néhány hónapon át oktalanul arra törekedett, hogy Jézust a maga közvetlen közelében tartsa.

[7] Az anyagi véletlen eseményekbe, a mindennapos fizikai jellegű történésekbe a

mennyei személyiségek nem avatkoznak be önkényesen. Rendes körülmények között kizárólag a köztes teremtmények avatkozhatnak bele az anyagi körülményekbe, hogy megóvják a végzet férfijainak és nőinek személyét, és e lények még a különleges helyzetekben is kizárólag a feletteseik külön utasításai szerint járhatnak el.

8 És ez csak egy volt a számos ilyen kisebb baleset közül, melyek később érték e kíváncsi és kalandvágyó ifjút. Ha elképzelitek egy tetterős fiú átlagos gyermekkorát és ifjúkorát, akkor viszonylag jó képet alkothattok Jézus ifjúi létpályájáról, és el tudjátok képzelni azt is, hogy milyen aggodalmakat váltott ki ez a szüleiben, különösen az anyjában.

9 ¶ A názáreti család negyedik tagja, József

Kr.u. 1. március 16-án, szerdán reggel született meg.

5. A NÁZÁRETI TANODAI NAPOK

[1] Jézus ekkor hétéves volt, abban a korban járt, amikor a zsidó gyermekeknek meg kellett kezdeniük a hivatalos tanulmányaikat a zsinagógai tanodákban. Ennek megfelelően ezen év augusztusában Jézus megkezdte a mozgalmas tanodai életét Názáretben. Ekkorra e fiú már folyékonyan olvasott, írt és beszélt két nyelven, arámiul és görögül. Most meg kellett ismerkednie a héber nyelv olvasási, írási és beszédkészsége elsajátításának feladatával. És igen türelmetlenül várta az előtte álló új tanodai élet kezdetét.

[2] Három éven át — tízéves koráig — járt a názáreti zsinagóga elemi tanodájába. Ez-

alatt a három év alatt elsajátította a Törvény Könyvének alapjait abban a formában, ahogyan az a héber nyelven fel volt jegyezve. A következő három évben a felsőbb tanintézetben tanult és a szent törvény mélyebb tanításai emlékezetébe vésésének szentelte magát, melynek módszere a hangos ismétlés volt. A zsinagóga e tanhelyét a tizenharmadik életévében végezte el és a zsinagóga vezetői úgy adták át a fiút a szüleinek, mint „a parancsolat fiát", képzett fiát — mint aki ettől fogva Izráel államközösségének felelős polgára, aki ennek következtében részt vehet a páska-ünnepen Jeruzsálemben; ennek megfelelően vett részt apjával és anyjával élete első páska-ünnepén abban az évben.

3 ¶ Názáretben a tanulók félkörben a föl-

dön ültek, míg a tanítójuk, az előéneklő, a zsinagóga egyik tisztviselője, velük szemben foglalt helyet. Levitikusz könyvével kezdték, ez után áttértek a törvény más könyveinek tanulmányozására, melyet a Látnokok és a Zsoltárok tanulmányozása követett. A názáreti zsinagógának a birtokában volt az írásoknak egy teljes hébernyelvű példánya. A tizenkettedik életévük előtt a gyerekek az írásokon kívül mást nem is tanultak. A nyári hónapokban a tanítási órák hosszát jelentősen megrövidítették.

4 Jézus már korán elsajátította a hébert, és fiatalemberként, amikor éppen egyetlen neves látogató sem tartózkodott Názáretben, gyakran megkérték, hogy olvasson fel a héber írásokból a zsinagógában összesereglett

hívek előtt a szokásos szombati istentiszteletek alkalmával.

5 Ezeknek a zsinagógai tanodáknak természetesen nem voltak meg a szövegkönyvek. A tanítás során az előéneklő elmondott egy idézetet, s a gyerekek együtt mondták utána. Amikor a tanuló már hozzáfért a törvény írott könyveihez, a feladatot hangosan olvasva és folyamatosan ismételve tanulta meg.

6 ¶ Jézus a hivatalosabb képzésén kívül emberi kapcsolatokat kezdett kialakítani a föld négy sarkából érkezettekkel, azokkal a különböző vidékekről jövő sok emberrel, akik az apja javítóműhelyében megfordultak. Amint idősebb lett, Jézus önként vegyült el az utazók csoportjai között, amint

azok a forrás közelében pihenés és étkezés céljából megálltak. Lévén, hogy görögül folyékonyan tudott, nemigen okozott neki gondot, hogy a csoporttal utazók és vezetőik többségével szóba elegyedjen.

7 Názáret az átutazó csoportok pihenőhelye, útkereszteződés és a népességét tekintve jórészt nem-zsidó település volt; ugyanakkor széles körben ismerték úgy, mint a zsidó hagyományos törvény szabadelvű értelmezőinek központját. Galileában a zsidók szabadabban keveredtek a nem-zsidókkal, ahhoz képest, ahogy az Júdeában szokás volt. És az összes galileai város közül a názáreti zsidók voltak a legengedékenyebbek a nem-zsidókkal való kapcsolat eredményeként kialakuló beszennyeződéstől való félel-

men alapuló társadalmi megkötések értelmezése kérdésében. És e körülmények miatt alakult ki az a mondás Jeruzsálemben, hogy „Jöhet valami jó Názáretből?”

8 Jézus az erkölcsi felkészítést és a szellemi műveltséget főként otthonról kapta. Sok értelmi és istentani oktatásban részesült az előéneklő részéről. Ám az igazi nevelésben — az elméjének és szívének ama felkészítésében, mely az élet bonyolult problémáival való megbirkózást jelentő tényleges próbatételhez kellett — az embertársaival való kapcsolatokból részesült. Az embertársaival, fiatalokkal vagy akár öregekkel, zsidókkal vagy akár nem-zsidókkal való ezen szoros kapcsolat volt az, amely lehetővé tette számára az emberi faj megismerését. Jé-

zus igen művelt volt annyiban, hogy mélyen megértette az embereket és odaadóan szerette őket.

9 ¶ A zsinagógában eltöltött évei alatt Jézus ragyogó tanítvány volt, nagy előnye volt a többiekkel szemben az, hogy három nyelvet is tudott. A názáreti előéneklő, amikor Jézus a tanodai tanulmányait befejezte, elmondta Józsefnek, hogy attól tart, hogy „ő maga többet tanult a Jézus által feltett kérdésekre adandó válasz megkeresése során” mint amennyit „képes volt a fiúnak megtanítani”.

10 Jézus a tanulmányai alatt sokat tanult és erős ihletet merített a zsinagógában tartott rendszeres szombati istentiszteletekből. Szokás volt felkérni az előkelő látogató-

kat, akik szombaton megálltak Názáretben, hogy szóljanak a zsinagógában. Ahogy Jézus egyre idősebb lett, az egész zsidó világ számos nagy gondolkodójának nézetét ismerhette meg, és sok olyanét is, akik aligha voltak óhitű zsidók, lévén, hogy a názáreti zsinagóga a héber gondolkodás és műveltség haladó és szabadelvű központja volt.

[11] Amikor hétévesen elkezdte a tanodát (a zsidók épp ekkor vezettek be egy kötelező oktatási törvényt), a tanulók körében szokás volt kiválasztani a maguk „születésnapi szövegét”, egyfajta aranyszabályt, mely a tanulmányaik során vezérelte őket, egy olyan szöveget, melyre a tanoda befejezésekor, tizenhárom éves korukban gyakorta kitértek. A szöveg, melyet Jézus kiválasztott, Ésai-

ás látnoktól származott: „Az Úr Isten szelleme nyugszik rajtam, mert az Úr kent föl engem; elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, és meggyógyítsam a megtört szívűeket, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és hogy megszabadítsam a szellemi börtönök lakóit.”

12 ¶ Názáret a héber nemzet huszonnégy papi központjának egyike volt. Ám a galileai papság a hagyományos törvények értelmezésében nagyvonalúbb volt, mint a júdeai írástudók és rabbik. És Názáretben a szombat szokását illetően is engedékenyebbek voltak. Ezért József szokása volt, hogy magával vitte Jézust a szombat délutáni sétákra, mely kedvelt kirándulásaik egyike az volt, hogy felmásztak az otthonuk közelé-

ben álló magas dombra, ahonnan egész Galilea látképét megtekinthették. Északnyugati irányban tiszta időben láthatták a Kármelhegy hosszú gerincét, mely egészen a tengerig elért; és Jézus sok alkalommal hallotta apjától Illés történetét, a héber látnokok ama hosszú sorának egyik első tagjáét, aki megfeddte Akhábot és leleplezte Baál papjait. Északi irányban a Hermon-hegy emelkedett ki a maga havas csúcsával fenségesen tündökölve és uralta a látóhatárt, és amelynek az állandó hóval fedett, szikrázó, felső lejtői csaknem 1.000 méter magasan terültek el. Messze keleten kivehették a Jordán völgyét és azon messze túl a Moáb sziklás hegyeit. Szintén délre és keletre, amikor a nap megvilágította az épületek márvány-

tömbjeit, láthatták a Tízváros görög-római településeit, azok amfiteátrumait és kérkedő díszítésű templomait. És amikor még alkonyattájt is ott időztek, a nyugati irányban megpillanthatták a távoli Földközi-tengerre kifutó hajókat.

13 Jézus megfigyelhette a négy irányban haladó úti csoportokat, amint azok Názáret felé és onnan távolodva haladtak, és a déli irányban ráláthatott Eszdrélon nagy kiterjedésű és termékeny sík vidékére is, mely a Gilboa-hegy és Szamaria irányában terült el.

14 Amikor nem mentek fel a hegyekbe a távoli tájakat szemlélni, akkor a vidéket járták és a természetet az évszaktól függő különféle állapotaiban tanulmányozták. Jézus a legelső ismereteit, az otthoni tűzhely mellett

szerzetteken kívül, a természettel való tiszteletteljes és rokonszenvező viszonyból kapta.

15 ¶ Mielőtt elérte volna a nyolcéves kort, Jézust már ismerte minden názáreti anya és fiatalasszony, aki csak találkozott és beszélt vele a forrásnál, mely nem volt messze Jézus otthonától, és amely a kapcsolattartás és a hírhordás társadalmi központja is volt az egész város számára. Ebben az évben Jézus megtanulta megfejni a család tehenét és a többi állat gondozását is elsajátította. Ezen év alatt és a következő év során megtanult sajtot készíteni és szőni is. Tízéves korára már mesterien bánt a szövőszékkel. Nagyjából ekkoriban lett Jézus és a Jákob nevű szomszéd fiú annak a fazekasnak a jó barátja, aki a forrás közelében dolgozott; és

ahogy figyelték, amint Nátán ügyes ujjai miként formálják az agyagot a fazekaskorongon, sokszor elhatározták mindketten, hogy ha felnőnek, fazekasok lesznek. Nátán nagyon kedvelte a fiúkat és gyakran adott nekik agyagot, hogy játszanak vele, arra törekedvén, hogy serkentse a képzelőerejüket azzal, hogy különféle tárgyak és állatok kicsinyített másainak elkészítésében való versengésre bíztatta őket.

6. JÉZUS NYOLCADIK ÉLETÉVE (KR.U. 2)

[1] Ez érdekes tanulóév volt. Bár Jézus nem szokványos növendék volt, azért szorgalmasan tanult és az osztály legjobban haladó harmadához tartozott, olyan jól végezte a

feladatait, hogy havonta egy hétre felmentették az óralátogatás alól. E hetet rendszerint vagy a halász nagybátyjával töltötte a Magadán közelében lévő Galileai-tó partján vagy a másik nagybátyja (az anyja bátyja) gazdaságában Názárettől mintegy nyolc kilométerre délre.

2 Bár az anyja túlzottan is aggodalmaskodóvá vált Jézus egészsége és biztonsága kérdésében, azért fokozatosan megbékélt ezekkel a kirándulásokkal. Jézus nagybátyjai és nagynénjei mindannyian nagyon kedvelték őt, és élénk vetélkedés alakult ki közöttük, hogy e havi látogatásokat kinél töltse el ebben és a következő években. A (csecsemőkora óta) legelső egyhetes ottlétére a nagybátyja gazdaságában ezen év januárjá-

ban került sor; az első egyhetes halász élménye a Galileai-tavon pedig május havában.

3 Nagyjából ekkoriban találkozott Jézus egy Damaszkuszból való mennyiségtan-oktatóval, és a számokkal való új műveleteket valamelyest megtanulva éveken át sok időt töltött a mennyiség- és tértannal. Kialakult benne a számok, a távolságok és az arányok jó érzéke.

4 Jézus ekkortól élvezhette Jakab testvére társaságát és ezen év végén már el is kezdte megtanítani neki az ábécét.

5 Ebben az évben Jézus lépéseket tett az ügyben, hogy tejtermékekért cserébe hárfaórákat vehessen. Szokatlan érdeklődéssel fordult mindenféle zenei dolog felé. Később sokat tett azért, hogy felkeltse ifjú társai ér-

deklődését az énekes zene iránt. Tizenegy éves korára már ügyesen játszott a hárfán és nagyon élvezte, hogy a családját és a barátait egyaránt szórakoztathatja a rendkívüli előadásmódjaival és ügyes rögtönzéseivel.

6 Míg Jézus továbbra is irigylésre méltó előrehaladást mutatott a tanodában, azért nem ment minden simán sem a szülők, sem a tanárok számára. Továbbra is sok zavarba ejtő kérdést tett fel a tudományt és a vallást illetően egyaránt, különösen a földrajzzal és a csillagászattal kapcsolatban. Különösen ragaszkodott annak kiderítéséhez, hogy Palesztinában miért van egy száraz évszak és egy esős évszak. Többször is kutatta az okát a názáreti és a Jordán-völgyi hőmérsékletek közötti nagy különbségnek. Egyszerűen so-

ha nem hagyott fel az ilyen tudakozódó, ám zavarba ejtő kérdésekkel.

7 ¶ Harmadik öccse, Simon ebben az évben, vagyis Kr.u. 2. április 14-én, pénteken este született meg.

8 ¶ Februárban Nahor, a rabbik jeruzsálemi főtanodájának egyik tanára jött el Názáretbe, hogy megismerje Jézust, mert előtte Zakariás Jeruzsálem melletti otthonában járt hasonló küldetésben. Názáretbe János apjának bíztatására jött. Bár először némiképp megdöbbent Jézus azon őszinteségén és a szokványostól eltérő álláspontján, ahogy önmagának a vallási dolgokhoz fűződő viszonyáról beszélt, de betudta ezt annak, hogy Galilea oly távol esett a héber oktatási és műveltségi központoktól, és azt javasol-

ta Józsefnek és Máriának, hogy hadd vigye magával Jézust vissza Jeruzsálembe, ahol a zsidó műveltség központjában részesülhetne nevelésben és képzésben. Máriát félig meg is győzte, hogy ebbe beleegyezzen; Mária meg volt győződve arról, hogy a legidősebb fiából a Messiás, a zsidó megszabadító válik; József azonban habozott; ő is éppúgy meg volt győződve arról, hogy Jézus felnőve a végzet emberévé lesz, azonban hogy e végzet vajon mi is lesz, abban már mélységesen bizonytalan volt. De abban sohasem kételkedett, hogy a fia valamilyen nagy küldetést fog teljesíteni a földön. Minél inkább belegondolt Nahor javaslatába, annál inkább megkérdőjelezte a javasolt jeruzsálemi utazás bölcs voltát.

9 József és Mária véleményének különbö-

zősége miatt Nahor engedélyt kért tőlük, hogy az egész ügyet Jézus elé terjessze. Jézus figyelmesen végighallgatta, majd beszélt Józseffel, Máriával és a szomszéd Jákobbal, a kőművessel, akinek fia a legkedvesebb pajtása volt, és ezt követően, két nappal később, arról számolt be, hogy mivel oly nagy a véleménykülönbség a szülei és a tanácsadói között, és mivel nem érzi magát illetékesnek arra, hogy felvállalja az ilyen döntéssel járó felelősséget, mivel sem az egyik, sem a másik lehetőséggel nem tud igazán azonosulni, a helyzetet a maga teljességében megítélve, végül úgy döntött, hogy „beszélek az én Atyámmal, aki a mennyben van”; és bár a választ illetően nem volt teljesen bizonyos, mégis inkább úgy érezte, hogy otthon kell

maradnia „az atyámmal és anyámmal”, hozzátéve, hogy „azok, akik ennyire szeretnek engem, bizonyára képesek többet tenni értem és biztosabban vezetni engem, mint az idegenek, akik csak a testemet láthatják és csak az elmémet ismerhetik, de aligha ismerhetnek engem igazán”. Mind elcsodálkoztak ezen, és Nahor el is indult vissza, Jeruzsálembe. És sok év telt el, mire Jézus otthonról való eltávozásának kérdése újból komolyan előjött volna.

124. ÍRÁS

JÉZUS KÉSEI GYERMEKKORA

BÁR Jézusnak jobb lehetőségei lettek volna, ha a tanodát Alexandriában és nem Galileában végzi, de ott nem lehetett volna olyan nagyszerű a környezet ahhoz, hogy a saját életproblémáinak megoldásán a legkevesebb nevelési útmutatás mellett dolgozzon, s ugyanakkor élvezze annak óriási előnyét is, hogy nagy számban találkozzon mindenféle társadalmi rendű, a polgárosodott világ minden sarkából származó férfival és nővel. Ha Alexandriában maradt volna, akkor a képzését a zsidók irányították volna, mégpedig kizárólag a zsidó nevelési elvek szerint. Názáretben olyan nevelést kapott és olyan képzésben részesült,

mely elfogadhatóbb módon készítette fel őt a nem-zsidók megértésére, és amely jobb és kiegyensúlyozottabb képet vázolt fel benne a héber istentan keleti vagy babiloni, és nyugati vagy hellén nézeteinek egymáshoz viszonyított érdemeiről.

1. JÉZUS KILENCEDIK ÉVE (KR.U. 3)

[1] Bár azt aligha lehet mondani, hogy Jézus valaha is súlyos beteg lett volna, azért az öccseivel és a kishúgával együtt néhány kisebb gyermekbetegségen átesett ebben az évben.

[2] A tanodai képzés folytatódott és ő még mindig kegyelt tanítvány volt, havonta egy hét szabadságot kapott, és az idejét továbbra is egyenlő mértékben osztotta meg a szomszédos városokba való utazások, melyeket

az apjával tett, a nagybátyjának a Názárettől délre fekvő gazdaságában való vendégeskedés, és a Magadánból indított halászkalandok között.

3 ¶ Az eddigi tanulóidők legkomolyabb problémája a tél vége felé alakult ki, amikor is Jézus szembe mert szállni az előéneklővel ama tanítás kapcsán, hogy minden faragott és más kép és rajz a természetét illetően bálványszerű lenne. Jézus nagy örömét lelte a tájképek rajzolásában, valamint a különféle tárgyakról való agyagmások készítésében. A zsidó törvény minden ilyesmit szigorúan tiltott, de egészen eddig Jézus le tudta szerelni a szülei ellenkezését olyan mértékig, hogy engedélyezték neki e tevékenységek folytatását.

[4] De ismét csak bajt okozott a tanodában az, amikor a gyengébb tanulók egyike felfedezte Jézusnak a tanítóról készített szénrajzát a tanterem padlóján. A rajz bizony ott volt, feketén-fehéren, és a szülők közül sokan megtekinthették, mielőtt a bizottságuk felkereste volna Józsefet, hogy követeljék, tegyen végre valamit annak érdekében, hogy a legidősebb fia a törvénnyel szembehelyezkedő tevékenységével felhagyjon. És bár nem ez volt az első alkalom, hogy panasszal jöttek Józsefhez és Máriához e sokirányú tehetséggel rendelkező és tetterős gyermek tettei miatt, de ez volt a legkomolyabb minden, Jézus ellen addig felhozott vád közül. Jézus egy nagy kövön ülve a hátsó ajtón kívül hallgatta egy ideig a művészi tö-

rekvéseit érő vádakat. Neheztelve hallgatta, ahogy az apja számlájára írják az ő állítólagos helytelen cselekedeteit; így aztán bejött a szobába, és bátran szembeszállt a vádlóival. Az idősek összezavarodtak. Némelyük hajlott arra, hogy tréfásan fogja fel a dolgot, de egy-két ember láthatólag úgy gondolta, hogy a fiú szentségtörő, talán még istenkáromló is. József elképedt, Mária felháborodott, de Jézus ragaszkodott ahhoz, hogy meghallgassák. Elmondta, amit akart, bátran védve a maga álláspontját, és tökéletes önuralommal kijelentette, hogy aláveti magát az apja döntésének e kérdésben is, mint minden más vitás kérdésben is. És a szülői bizottság szó nélkül távozott.

5 Mária megpróbálta befolyásolni Józsefet

abban, hogy engedélyezze Jézusnak, hogy agyagmásokat készítsen odahaza, feltéve, hogy e vitatott tevékenységeit a tanodában nem folytatja, József azonban kényszerítve érezte magát annak elrendelésére, hogy a második parancsolat rabbinusi értelmezése érvényesüljön. És Jézus többé semmi hasonlót nem rajzolt vagy formázott attól a naptól fogva egészen addig, amíg az apja házában élt. De nem tudták meggyőzni a cselekedetének helytelen voltáról, és hogy adja fel e kedvenc időtöltését, mely az ifjúi életének egyik legnagyobb próbatételét jelentette.

6 ¶ Június második részében Jézus az apja társaságában először mászott fel a Táborhegy csúcsára. Az idő tiszta, a kilátás pedig

nagyszerű volt. E kilencéves fiú számára úgy tűnt, mintha India, Afrika és Róma kivételével rálátott volna az egész világra.

7 ¶ Jézus második húga, Márta szeptember 13-án csütörtök éjjel született. Márta világrajövetele után három héttel József, aki egy időre otthon maradt, hozzáfogott a házuk kibővítéséhez, egy olyan helyiség felépítéséhez, mely műhely és hálószoba is volt egyben. Jézusnak egy kis gyalupadot készített, és a fiúnak először lehettek saját szerszámai. Sok éven át alkalmanként ennél a munkapadnál dolgozott és a járomkészítés szakavatott mesterévé vált.

8 ¶ Ez és a következő tél volt sok évtizedes távlatban is a leghidegebb Názáretben. Jézus havat láthatott a hegyekben, és Názáret-

ben is havazott több alkalommal, bár a hó csak rövid ideig maradt meg; de Jézus eddig a télig még sohasem látott jeget. Az a tény, hogy a vízzel lehet találkozni szilárd, folyékony és gőz formában is — Jézus sokat gondolkodott az edényben forró ételekből felszabaduló gőz jelenségén — arra késztette a fiút, hogy komolyan elgondolkodjon a fizikai világon és annak felépítésén; és e felcseperedő ifjú emberben megtestesült személyiség mindezen idő alatt mégis a kiterjedt világegyetem mindeme dolgainak tényleges teremtője és szervezője volt.

[9] A názáreti éghajlati viszonyok nem voltak szélsőségesek. Január volt a leghidegebb hónap, az átlaghőmérséklet ekkor mintegy 10° C volt. Júliusban és augusztusban, a leg-

forróbb hónapokban a hőmérséklet 24° és 32° C között ingadozott. Palesztina éghajlati viszonyai a hegyektől a Jordánig és a Holttenger völgyéig a hidegtől a forróig változtak. És így a zsidók bizonyos mértékig fel voltak készülve a világ különféle éghajlatain való életre.

10 Még a legmelegebb hónapokban is rendszerint hűvös tengeri szél fújt nyugat felől délelőtt 10 órától nagyjából este 10-ig. De néha-néha iszonyú erejű forró szelek söpörtek végig egész Palesztinán a keleti sivatag felől. E forró széllökések februárban és márciusban jöttek, az esős évszak vége felé. Akkortájt az eső üdítő zápor formájában hullott novembertől áprilisig, de nem esett állandóan. Palesztinában csak két évszak volt,

nyár és tél, a száraz és az esős évszak. Januárban kezdtek nyílni a virágok, és április végére az egész vidék egy hatalmas virágoskert lett.

11 ¶ Jézus ezen év májusában segített először a gabona betakarításában a nagybátyja gazdaságában. Mielőtt elérte volna a tizenhárom éves kort, sikeresen elsajátított valamennyit gyakorlatilag minden olyan munkából, melyet a férfiak és a nők végeztek Názáret környékén, kivéve a fémművességet, és idősebb korában, az apja halála után néhány hónapot eltöltött egy kovácsműhelyben is.

12 A munkák csökkentése és az utasforgalom visszaesése idején Jézus sok alkalommal tartott apjával a kikapcsolódást szolgáló vagy üzleti jellegű utakra a közeli Kánába,

Éndórba és Nainba. Még gyermekkorában gyakran eljutott Szeforiszba is, mely mintegy öt kilométerre esett Názárettől északnyugati irányban, és amely Kr.e. 4-től nagyjából Kr.u. 25-ig Galilea fővárosa és Heródes Antipász egyik székhelye volt.

[13] Jézus testi, értelmi, közösségi és szellemi gyarapodása folytatódott. Az utazásai sokat segítettek neki abban, hogy jobban és nemeslelkűbben megérthesse a saját családját, és ekkorra már a szülei is elkezdtek tanulni tőle és ugyanakkor még tanították is. Jézus eredeti gondolkodó és ügyes tanító volt már fiatalon is. Folyamatos összeütközésben állt az úgynevezett „íratlan törvénnyel”, de mindig arra törekedett, hogy alkalmazkodjon a családja szokásaihoz. Elég jól kijött a vele

nagyjából egykorú gyerekekkel, de gyakorta elbátortalanította őt a lassan működő elméjük. Még mielőtt tízéves lett volna, már egy hét fiúból álló csoport vezetője lett, akik a férfiassággal összefüggő — fizikai, értelmi és vallási — képességek kifejlesztésének társaságát alkották. E fiúk körében Jézusnak sikerült számos új játékot és a testi felüdülés különféle fejlett módozatait bevezetnie.

2. A TIZEDIK ÉV (KR.U. 4)

[1] Július ötödikén, a hónap első szombatján történt, hogy Jézus, miközben az apjával járta a vidéket, először adott hangot azon érzelmeinek és gondolatainak, melyek jelezték, hogy kezd tudatosulni benne az életküldetésének szokatlan jellege. József figyelmesen hallgatta a fia nagy jelentőségű szavait,

de csak kevés megjegyzést tett; önként nem adott neki tájékoztatást. A következő napon Jézus hasonlóan, de hosszabban beszélgetett az anyjával. Mária ugyancsak odafigyelt a fiú kijelentéseire, de ő sem volt hajlandó önként bármilyen felvilágosítást adni neki. Csaknem két év telt el, mire Jézus újból szóbahozta a szüleinek a személyisége természetével és a földi küldetése jellegével kapcsolatos, ezen egyre erősödő felismerését.

2 ¶ A zsinagóga felsőbb tanintézetét augusztusban kezdte el. A tanhelyen állandóan bajba került a kérdéseivel, melyek feltevéseitől pedig nem tágított. Egész Názáretben egyre jobban felkavarta a kedélyeket. A szülei kényszeredetten tiltották neki e nyugtala-

nító kérdések feltevését, és vezetőtanárának is komoly fejtörést okozott a fiú kíváncsisága, éleslátása és tudásvágya.

3 Jézus játszótársai semmilyen természetfelettit nem láttak a viselkedésében; a legtöbb szempontból teljesen olyan volt, mint ők. A tanulmányai iránti érdeklődése valamivel meghaladta az átlagét, de nem volt egészen szokatlan. A tanodában több kérdést tett fel, mint a többiek az osztályában.

4 ¶ Talán a legszokatlanabb és a legszembetűnőbb vonása az volt, hogy nem akart harcolni a jogaiért. Lévén, hogy a korához képest jól fejlett fiú volt, a játszótársai különösnek találták, hogy nem hajlandó megvédeni magát még az igazságtalansággal szemben sem vagy amikor személyes támadás-

nak volt kitéve. Bár így állt a helyzet, mégsem esett különösebb bántódása e jellemvonása miatt, mert a barátja volt Jákob, az egy évvel idősebb szomszéd fiú. Jákob a kőművesnek, József egyik üzlettársának a fia volt. Jákob, lévén nagy csodálója Jézusnak, gondoskodott arról, hogy senki se élhessen vissza azzal, hogy Jézus kerüli a testi küzdelmet. Néhány alkalommal idősebb és faragatlan fiúk támadtak Jézusra, számítva az ismert engedelmességére, de mindig gyorsan és biztosan elnyerték a büntetésüket Jézus önjelölt bajnokának és a mindig résen lévő védelmezőjének kezétől, Jákobtól, a kőműves fiától.

5 Jézus azoknak a názáreti fiúknak az általánosan is elfogadott vezetője volt, akik a ko-

ruk és nemzedékük felsőbbrendű eszmény-
képeiért álltak ki. A pajtásai valóban szere-
ték őt, és nem csak azért, mert rendes volt
velük, hanem azért is, mert olyan ritka és
megértő rokonszenvet mutatott, mely szere-
tetre utalt és amely tapintatos könyörülettel
volt határos.

6 Ebben az évben kezdett szembetűnő ér-
deklődést mutatni az idősebb emberek tár-
sasága iránt. Örömmel beszélgetett műveltsége, oktatási, társadalmi, gazdasági, politikai és vallási kérdésekről az idősebb elmékkel, és az érveléseinek mélysége és a figyelmének alapos volta olyannyira elbűvölte a felnőtt társait, hogy mindig nagyon szívesen látogatták meg. Amíg nem lett felelős az otthoniak eltartásáért, a szülei folyamato-

san arra törekedtek, hogy a maga korabeliek társaságába tereljék, vagy az ő életkorához közeliekéhez, mintsem, hogy az olyan idősebb és tájékozottabb egyénekéhez, akikhez ő úgy vonzódott.

7 Később az év során kéthónapos halászati tapasztalatot szerzett a nagybátyjánál a Galileai-tavon, és e téren igen sikeres volt. Még a felnőtté válása előtt kiváló halász vált belőle.

8 A testi fejlődése folytatódott; a tanodában kiemelt és kiváltságos tanítvány volt; nagyon jól boldogult otthon is az öccseivel és a húgaival, mert meg volt az az előnye, hogy három és fél évvel idősebb volt a legidősebb testvérénél is. Názáretben az emberek megbecsülték őt, kivéve néhány lassúbb észjárá-

sú gyermek szüleit, akik gyakran úgy beszéltek Jézusról, mint aki pökhendi, akiből hiányzik a kellő alázat és az ifjúi szerénység. Jézus egyre inkább törekedett arra, hogy a pajtásai játékait komolyabb és meggondoltabb irányba terelje. Született tanító volt és egyszerűen nem tudott nem így cselekedni, még akkor sem, amikor pedig úgy volt, hogy csak játszanak.

9 József már korán elkezdte megtanítani Jézust a különböző megélhetési módokra, elmagyarázva neki a mezőgazdaság előnyeit az iparral és a kereskedelemmel szemben. Galilea szebb és virágzóbb tartomány volt Júdeánál, és itt az élet nagyjából csak a negyedébe került, mint Jeruzsálemben és Júdeában. A tartomány mezőgazdaságból élő

falvakból és virágzó ipari városokból állt, és több mint kétszáz, ötezer főnél népesebb városa és harminc, tizenötezer főnél népesebb városa volt.

10 Amikor az első útján volt az apjával, hogy megismerje a Galileai-tavi halászipart, Jézus majdnem végleg úgy döntött, hogy halász lesz; de amikor később közelebbről is megismerkedett az apja mesterségével, akkor már ács akart lenni, míg ennél is később, az őt érő összetett hatások arra ösztönözték, hogy végül amellett döntsön, hogy egy új rend vallási tanítója legyen.

3. A TIZENEGYEDIK ÉV (KR.U. 5)

1 Ebben az évben a fiú további utazásokat tett az apjával, de gyakran látogatott el a

nagybátyja gazdaságába és alkalmanként elment Magadánba is, hogy a nagybátyjával halásszon, akinek háza a város közelében volt.

[2] József és Mária gyakran próbált valamiféle különleges részrehajlást mutatni Jézus iránt vagy más módon is tudatni azt, hogy ő az ígéret gyermeke, a végzet fia. De mindkét szülője rendkívül bölcs és éles eszű volt minden ilyen dologban. Azon kevés alkalommal, amikor bármilyen mértékben is kedveztek neki, még ha csak a legkisebb mértékben is, a fiú gyorsan visszautasított minden ilyen külön elbírálást.

[3] Jézus sok időt töltött az utasellátó-műhelyben, és ahogy a világ minden részéről érkezett utazókkal beszélgetett, az életkorá-

hoz képest meglepően nagy tájékozottságra tett szert a nemzetközi ügyek terén. Ez volt az utolsó év, hogy Jézus sok szabadidőt kapott, hogy élvezze a szabad játékot és a gyermekkor örömeit. Ettől kezdve gyorsan szaporodtak a nehézségek és a felelősségek az ifjú életében.

4 ¶ Kr.u. 5. június 24-én szerda este megszületett Júdás. E hetedik gyermek születésénél komoly nehézségek léptek fel. Mária néhány hétig olyan beteg volt, hogy Józsefnek otthon kellett maradnia. Jézusnak nagyon sok dolga akadt az apja által adott megbízások teljesítése terén és az anyja komoly betegsége miatti számos feladatból eredően. E fiú többé már nem vehette fel a korábbi éveinek gyermeki hozzáállását. Az anyja

betegségének idejétől fogva — épp mielőtt betöltötte volna a tizenegy éves kort — rákényszerült arra, hogy vállalja az elsőszülött fiú helyzetével járó felelősségeket, és hogy mindezt egy vagy két teljes évvel azelőtt vállalja, mint ahogy annak rendes esetben történnie kellett volna.

5 Az előéneklő minden héten egy estét Jézussal töltött, segítve őt a héber írások elsajátításában. Az előéneklő komolyan figyelemmel kísérte az ígéretes tanítvány előrehaladását; ezért volt hajlandó segíteni neki számos módon is. E zsidó tanító nagy hatást gyakorolt ezen erősödő elmére, de sohasem volt képes megérteni, hogy Jézus miért oly közömbös minden olyan javaslatával szemben, melyek a Jeruzsálembe való utazást vá-

zolták előtte, hogy abban a városban folytatódjon a képzése a tanult rabbik irányítása mellett.

6 ¶ Május közepe táján a fiú elkísérte apját egy üzleti útra Szkítavárosba, a Tízváros legfontosabb görög településére, Bet-seán egykori héber városába. Az út alatt József sok régi történetet mesélt Saul királyról, a filiszteusról, valamint Izráel viharos történelmének későbbi eseményeiről. Jézust nagyon lebilincselte ezen úgynevezett pogány város tiszta megjelenése és rendezett volta. Elámult a szabadtéri színházon és megcsodálta a „pogány” istenek tiszteletének szentelt szép márványtemplomokat. Józsefet nagyon zavarba ejtette a fiú lelkesedése és úgy próbálta meg semlegesíteni e

kedvező benyomásokat, hogy a jeruzsálemi zsidó templom szépségét és nagyszerűségét magasztalta. Jézus gyakran tekintett kíváncsi szemmel e nagyszerű görög városra a názáreti hegyekből és sokszor érdeklődött az ottani hatalmas középületekről és gazdagon díszített építményekről, de az apja mindig igyekezett kitérni a válaszadás elől. És most ott közvetlenül szembesültek e nem-zsidó város szépségeivel, és József most nem tudta ügyesen megkerülni a kérdésekre adandó válaszokat.

7 Éppen úgy alakult, hogy ekkoriban tartották a Tízvároshoz tartozó görög települések között a fizikai bátorság bizonyításának éves versenyeit és nyilvános bemutatóit a szkítavárosi amfiteátrumban, és Jé-

zus ragaszkodott ahhoz, hogy az apja elvigye őt a játékokat megnézni, és úgy erősködött, hogy József nem tudta megtagadni tőle. A fiút izgalomba hozták a játékok és igencsak magával ragadta őt a testi fejlettségbeli és erőbeli képességek megmutatása iránti lelkesedés. Józsefet elmondhatatlanul megrázta a fia lelkesültségének látványa, mert ő e mutatványokat „pogány” kérkedésnek tekintette. A játékok befejeződésekor érte Józsefet az élete legnagyobb meglepetése, amikor Jézus helyeslését és azon javaslatát meghallotta, hogy milyen jó is volna, ha a názáreti ifjak javára is válhatnának az egészséges szabadtéri testgyakorlások. József komolyan és hosszan elbeszélgetett Jézussal az ilyen szokások rossz természetéről, de tudta

jól, hogy nem győzte meg a fiút.

8 Az egyetlen alkalom, amikor Jézus mérgelődni láthatta az apját vele, azon az éjszakán volt, amikor a fogadóbeli szobájukban a beszélgetés során a fiú olyannyira megfeledkezett a zsidó gondolkodási irányzatról, hogy azt javasolta, hazatérve fogjanak amfiteátrum építésébe Názáretben. József meghallván, hogy az elsőszülött fia ilyen nemzsidó-szerű érzelmeknek ad hangot, megfeledkezett a megszokott nyugodt modoráról és megragadva Jézust a vállánál, dühösen azt kiáltotta, hogy „Fiam, soha többé meg ne halljak tőled ilyen rossz gondolatot, soha, míg csak élsz!” Jézust megdöbbentette az apja érzelmi megnyilvánulása; az apja korábban még sohasem éreztette vele

ilyen személyes módon a felháborodásának élét, és Jézus most leírhatatlanul megdöbbent és megrendült. Csak annyit válaszolt, hogy „Jól van, apám, úgy lesz.” És a fiú soha többé, még a legcsekélyebb mértékben sem utalt a játékokra vagy a görögök egyéb atlétikai tevékenységeire, míg csak az apja élt.

9 Később Jézus megismerte a jeruzsálemi görög amfiteátrumot és megtudta, hogy milyen gyűlöletes dolog is az a zsidók nézőpontjából. Mindazonáltal az élete során megpróbálta beemelni a személyes tervei közé az egészséges testmozgás eszméjét, és amennyire azt a zsidó szokások engedték, felvenni azt a tizenkét apostolának megszokott tevékenységeire kialakított későbbi programba is.

[10] E tizenegyedik év végén Jézus életerős, fejlett, mérsékelten kedélyes és meglehetősen könnyű szívű ifjú volt, de ettől az évtől fogva egyre többször adta át magát az ellazult elmélyedés és a komoly elmélkedés sajátos időszakainak. Nagyon sokat gondolkodott azon, hogy miként tegyen eleget a családjával szembeni kötelezettségeinek és ugyanakkor miként válaszoljon a világ számára teljesítendő küldetése hívó szavára; már korábban nyilvánvalóvá vált előtte, hogy az ő segédkezése nem a zsidó nép helyzetének javítására fog korlátozódni.

4. A TIZENKETTEDIK ÉV (KR.U. 6)

[1] Ez eseménydús év volt Jézus életében. Továbbra is jól haladt a tanhelyen és kitar-

tó volt a természettudományi tanulmányaiban, de közben egyre jobban összpontosított azon módszerek tanulmányozására, melyekkel az emberek a megélhetésüket biztosítják. Rendszeresen elkezdett dolgozni az otthoni ácsműhelyben és engedélyt kapott, hogy maga rendelkezzen a keresete felett, mely saját kereset engedélyezése igencsak szokatlan dolog volt a zsidó családokban. Ebben az évben tanulta meg azt is, hogy az ilyen dolgokat családi titokként kell őrizni. Egyre jobban tudatosult benne az, hogy miként is okoz bajt a faluban, és ennélfogva egyre körültekintőbben tartott titokban mindent, ami csak okot adhatott arra, hogy a társaihoz képest másnak tartsák.

2 Az év során Jézus sokszor élt meg bizony-

talanságot, sőt talán tényleges kétséget is a küldetése természetét illetően. A természetes úton fejlődő emberi elméje még nem teljesen fogta fel a kettős természetének valóságát. Az a tény, hogy a fiúnak egyetlen személyisége volt, megnehezítette a tudata számára ama tényezők kettős eredetének felismerését, melyek az ugyanezen személyiséghez kapcsolódó természetet alkották.

3 Ettől kezdve egyre jobban ki tudott jönni az öccseivel és a húgaival. Egyre tapintatosabb lett, mindig jószívű és előzékeny volt az ő jólétüket és boldogságukat illetően, és jó kapcsolatokat tartott fenn velük a nyilvános segédkezésének megkezdéséig. Hogy még pontosabban fejezzük ki magunkat: Jézus nagyon jól kijött Jakabbal, Mirjámmal

és a két fiatalabb (még meg nem született) gyermekkel, Ámósszal és Ruth-tal. Elég jól kijött Mártával. Ami gondja otthon akadt, az nagymértékben Józseffel és Júdással volt összefüggésben, különösen ez utóbbival.

4 ¶ József és Mária számára próbára tevő tapasztalás volt vállalni az isteniség és az emberiség ilyen, példátlan keverékének a felnevelését, és nagy tisztelet illeti őket azért, hogy olyan hűen és sikeresen tettek eleget a szülői kötelességeiknek. Jézus szülei egyre inkább felismerték, hogy valami emberfeletti lakozik e legidősebb fiukban, de még csak halványan sem álmodtak arról soha, hogy az ígéret e fia valójában és igazából a dolgok és lények e helyi világegyetemének tényleges teremtője. József és Mária úgy élt és halt,

hogy sohasem tudták meg, hogy Jézus fiuk valóban a halandói húsvér testben megtestesült Világegyetemi Teremtő.

5 Ebben az évben Jézus minden korábbinál több figyelmet szentelt a zenének, és folytatta a tanítást az öccsei és húgai otthoni tanodájában. Nagyjából ekkoriban történt, hogy a fiú képessé vált élesen elhatárolni Józsefnek és Máriának az ő küldetése természetét illető szemléletét. Jézus sokat gondolkodott a szülei eltérő véleményén, gyakran hallgatta a vitáikat, amikor ők úgy hitték, hogy már alszik. Egyre inkább hajlott az apja nézőpontjának elfogadására, így biztos volt, hogy az anyjának fájdalmat fog okozni az a felismerés, hogy a fia egyre inkább elutasítja az ő tanácsait az életpályájával kap-

csolatos dolgokban. És az évek múlásával ez a nézetkülönbség csak nőtt. Mária egyre kevésbé értette a jézusi küldetés jelentőségét, és e jó anyának egyre nagyobb fájdalmat okozott, hogy a legkedvesebb fia nem váltja be az ő dédelgetett álmait.

6 József egyre jobban hitt a jézusi küldetés szellemi természetében. És más és ennél fontosabb okok miatt is szerencsétlen dolog, hogy nem élhette meg, hogy lássa a Jézus földi alászállásáról alkotott képe beteljesedését.

7 ¶ Az utolsó tanévben, amikor tizenkét éves volt, Jézus kifogásolta apjánál ama zsidó szokást, hogy megérintik az ajtófélfára szegezett íróhártya-darabot minden egyes alkalommal, amikor a házba bemennek

vagy onnan kijönnek és azután megcsókolják azt az ujjukat, mely az íróhártyát érintette. E szertartás részeként szokás volt azt mondani, hogy „Az Úr tartsa meg a ki- és belépésünket, mostantól fogva, és mindörökké!” József és Mária többször is kioktatta Jézust arról, hogy miért ne készítsen faragott vagy rajzolt képeket, elmagyarázva neki, hogy az ilyen alkotások bálványozási célokat szolgálhatnak. Bár Jézus nem értette teljesen a faragott és más képekre vonatkozó tiltásaikat, de mivel a következetesség terén igen fejlett képességgel rendelkezett, az apja esetében rámutatott az ajtófélfára szegezett íróhártya szokásszerű megérintésének lényegében bálványozási természetére. És József eltávolította az íróhártyát azt követő-

en, hogy Jézus szóvá tette ezt.

8 Az idő múlásával Jézus sokat tett a vallási formákhoz kötődő gyakorlatuk megváltoztatása érdekében, mint amilyenek a családi imáik és egyéb szokásaik voltak. És Názáretben sok ilyesmit véghez lehetett vinni, mert a város zsinagógája egy szabadelvű rabbi tanoda befolyása alatt állt, melyet a neves názáreti tanító, Jóse működése fémjelzett.

9 Ez év és a következő két év során Jézus erős elmebéli gyötrelmet élt meg azért, mert állandóan arra törekedett, hogy a vallási szokásokról és társas érintkezési formákról alkotott személyes nézőpontjait hozzáigazítsa a szülei megmerevedett felfogásaihoz. Igen felkavarta őt az a feszültség, amely ab-

ból eredt, hogy hű akart maradni a meggyőződéseihez és közben lelkiismeretesen meg akart felelni a szülei iránti engedelmesség követelményének is; a benne lejátszódó legnagyobb összeütközést két, az ifjúi elméjét a leginkább foglalkoztató parancsolat szembenállása okozta. Az egyik az volt, hogy „Légy hű az igazsággal és a pártatlansággal kapcsolatos legfelsőbb meggyőződésed parancsaihoz!” A másik pedig: „Tiszteld atyádat és anyádat, mert ők adtak neked életet és ők tápláltak téged!” Azonban sohasem bújt ki annak felelőssége alól, hogy naponta kellőképpen összehangolja e két területet, vagyis az ember személyes meggyőződéséhez való hűséget és a családja iránti kötelességet, és a személyes meggyőződés és a

családi kötelezettségek egyre inkább egybeillő keverékéből a közösségvállalásnak egy, a hűségen, az egyenességen, a türelmen és a szereteten alapuló mesteri felfogását alakította ki eredményesen.

5. A TIZENHARMADIK ÉV (KR.U. 7)

[1] A názáreti fiú ebben az évben indult el a gyermekkorból a fiatal férfikor kezdete felé; a hangja elkezdett megváltozni, és egyéb elmebéli és testi jegyek adták tudtul a lassan beköszöntő férfiállapotot.

[2] Kr.u. 7. január 9-én vasárnap éjjel született meg öccse, Ámósz. Júdás még kétéves sem volt, és a kishúga, Ruth még meg sem született; így látható, hogy Jézusnak egy kisgyermekekből álló meglehetősen népes csa-

ládra kellett ügyelnie, amikor apja egy balesetben a következő évben meghalt.

3 ¶ Nagyjából február közepén járhatott az idő, amikor Jézus emberileg megbizonyosodott arról, hogy a rendeltetése az, hogy a földön küldetést teljesítsen az ember megvilágosítására és az Isten kinyilatkoztatására. Nagy horderejű tervekkel társult komoly döntések voltak kialakulóban ezen ifjú elméjében, aki a külső megjelenését tekintve az átlagos názáreti ifjakra hasonlított. Az egész nebadonbeli értelmes élet elbűvölten és elképedve szemlélte mindazt, ami kialakulóban volt az ács most már kamaszkorú fiának gondolataiban és tetteiben.

4 ¶ A hét első napján, Kr.u. 7. március 20-án Jézus befejezte a tanulmányait a názáre-

ti zsinagógához tartozó helyi tanodában. Ez nagy nap volt bármely feltörekvő zsidó család életében, ez volt a nap, amikor az elsőszülött fiút „a parancsolat fiának”, Izráel Úristene díjon megváltott elsőszülött fiának, „a Fenséges gyermekének” és az Úr földi szolgájának nyilvánították.

5 Az előző hét péntekén József átjött Szeforiszból, ahol is ő vezette egy új középület munkálatait, azért, hogy e jeles alkalmon jelen legyen. Jézus tanára erősen hitt abban, hogy az ő felkészült és szorgalmas tanítványa valamilyen kiemelkedő pályát fog befutni, valamilyen fontos küldetésre rendeltetett. A felnőttek Jézusnak a hagyományok útját nem követő hajlamaiból eredő mindenféle problémájuktól függetlenül nagyon

büszkék voltak a fiúra és már szövögették is azon terveiket, hogy Jézus miként mehetne Jeruzsálembe, hogy a híres héber főtanodákban folytassa a tanulmányait.

6 Ahogy Jézus meghallotta az időről időre előhozott terveket, egyre biztosabb lett abban, hogy sohasem fog Jeruzsálembe menni a rabbikhoz. De még álmában sem igen láthatta azt a nagy szerencsétlenséget, mely oly hamar elérte, s amely biztosan a végét jelentette minden ilyen tervének, mert arra kényszerítette, hogy egy nagy család támogatásáért és irányításáért vállaljon felelősséget, mely család rövidesen öt fiútestvérből és három lánytestvérből, valamint az anyjából és saját magából fog állni. Jézus több és hosszabb tapasztalatot szerzett e csa-

lád fenntartásában, mint amennyi Józsefnek, az apjának jutott; és elérte azt a színvonalat, melyet később magának megállapított: hogy bölcs, türelmes, megértő és eredményes tanítója és bátyja legyen e családnak — a családjának — melyet olyan hirtelenül sújtotta le a fájdalom és amely oly váratlanul fogyatkozott meg.

6. A JERUZSÁLEMI UTAZÁS

[1] Jézus, elérvén a fiatal férfikor küszöbét és hivatalosan is elvégezvén a zsinagógai tanodákat, készen állt arra, hogy a szüleivel Jeruzsálembe menjen és részt vegyen velük az első páska-ünnepén. A páska-ünnep ebben az évben, Kr.u. 7-ben, április 9-én szombatra esett. Egy nagyobb társaság (103 fő) ké-

szült útra kelni Názáretből Jeruzsálembe április 4-én hétfőn kora reggel. Délnek, Szamaria felé haladtak, de Jezréelt elérve keletnek fordultak, megkerülték a Gilboa-hegyet és a Jordán völgyében haladtak tovább azért, hogy ne kelljen átmenniük Szamarián. József és családja szeretett volna Szamarián átutazni, útba ejteni Jákob kútját és Bételt, de mivel a zsidók nem szerettek kapcsolatba kerülni a szamaritánusokkal, úgy döntöttek, hogy a szomszédaikkal tartanak a Jordán völgyén át.

[2] A rettegett Archelauszt már megfosztották a királyszékétől, és kevés félnivalójuk volt amiatt, hogy Jézust elviszik Jeruzsálembe. Tizenkét év telt el azóta, hogy első Heródes megpróbálta elpusztítani a betlehemi

kisdedet, és senki sem gyanított összefüggést azon ügy és ezen ismeretlen názáreti fiú között.

3 Még mielőtt elérték volna a jezréeli útelágazást, és ahogy azután továbbmentek, bal felől rövidesen elhaladtak Shunem ősi faluja mellett, és Jézus megint meghallgathatta egész Izráel legszebb hajadonának történetét, aki egykor itt élt, és hallhatott Elizeusnak az itt végzett csodálatos munkájáról. Ahogy Jezréelen áthaladtak, Jézus szülei elmesélték Akháb és Jézabel cselekedeteit és Jéhu hőstetteit. A Gilboa-hegy megkerülése alatt sokat beszélgettek Saulról, aki e hegy lejtőin vesztette életét, Dávid királyról, és az eme történelmi helyszínhez kapcsolódó dolgokról.

4 Ahogy a gilboai hegylábat megkerülték, a zarándokok jobb felől láthatták Szkítaváros görög települését. Megbámulták a márványépületeket távolról, de nem mentek közel a nem-zsidó városhoz, nehogy annyira beszennyezzék magukat, hogy ne tudjanak részt venni a páska-ünnep közelgő ünnepélyes és szent szertartásain Jeruzsálemben. Mária nem tudta megérteni, hogy József és Jézus miért nem akar beszélni Szkítavárosról. Ő nem tudott az előző évi vitájukról, mert erről sohasem számoltak be neki.

5 Az út itt egyenesen a délszaki éghajlati viszonyokkal rendelkező Jordán-völgybe vezetett, és hamarosan Jézus ámuló szeme elé tárult a Holt-tenger felé igyekvő, kanyargó és végig kígyózó Jordán a maga csillám-

ló és fodrozódó vizeivel. E forró égövi éghajlatú völgyben dél felé haladtukban a felsőruháikat levetették s élvezték a gazdagon termő gabonamezők és a rózsaszín virágzattól roskadozó szép oleanderek látványát, a történelmi völgyre fenségesen letekintő, a messze északon emelkedő hófödte Hermon-hegy tömegével a háttérben. Kevéssel több mint háromórányi útra a szemközt elhelyezkedő Szkítavárostól egy felbugyogó forrásra akadtak, és a csillagoktól megvilágított ég alatt itt vertek tábort éjszakára.

6 ¶ A második napi útjukon ott haladtak el, ahol a Jabbok kelet felől beleömlik a Jordánba, és amint kelet felé, a völgyben felfelé végignéztek, elbeszélték Gedeon napjainak történetét, amikor a midiániak beözönlöttek

e területre, hogy meghódítsák a vidéket. A második napi utazás végén a Jordán-völgyre néző legmagasabb hegy, a Sartaba-hegy lábánál táboroztak le, melynek csúcsát egy alexandriai erőd foglalta el, ahová Heródes záratta az egyik feleségét és ahol két megfojtott fiát eltemettette.

7 A harmadik napon két olyan falu mellett haladtak el, melyeket nem sokkal korábban épített Heródes és megfigyelték azok kiváló építészeti jegyeit és csodálatos pálmakertjeit. Az este leszálltával elérték Jerikót, ahol másnapig maradtak. Azon az estén József, Mária és Jézus két és fél kilométernyire elsétált az ősi Jerikó helyszínéhez, ahol a zsidó hagyomány szerint Jósua, akiről Jézus a nevét kapta, végrehajtotta a híres hőstetteit.

8 Az útjuk negyedik és egyben utolsó napján a zarándokok hömpölygő menetével találkoztak az úton. Ekkor kapaszkodtak fel a Jeruzsálem felé vezető hegyi úton. Ahogy a hegytető felé közeledtek, dél felé megpillanthatták a Jordánon és a hegyeken túl a Holttenger állóvizét. Nagyjából félúton Jeruzsálem felé látta meg Jézus először az Olajfák hegyét (azt a vidéket, mely a későbbi életének oly fontos részévé lett), és József felhívta a figyelmét arra, hogy a Szent Város már itt van a hegygerincen túl, és a fiú szíve egyre gyorsabban vert abban az örömteli várakozásban, hogy hamarosan megpillanthatja az ő mennyei Atyjának városát és házát.

9 Az Olajfák hegyének keleti lejtőin egy kis falu, Betánia határában pihentek meg. A

vendégszerető falusiak nagy számban jöttek ki a zarándokok elé, és úgy alakult, hogy József és családja egy bizonyos Simon háza mellett állt meg, akinek három, nagyjából Jézussal egyidős gyermeke volt — Mária, Márta és Lázár. Behívták egy kis uzsonnára a názáreti családot, és egy életre szóló barátság szövődött a két család között. Jézus a mozgalmas élete során később számos alkalommal tért be ebbe az otthonba.

[10] Innen siettek tovább, és hamarosan már ott álltak az Olajfák hegyének oldalában, és Jézus (az emlékezete szerint) most először látta meg a Szent Várost, a kérkedő gazdagságú palotákat, valamint az Atyja megihlető templomát. Az élete során Jézus sohasem élt át olyan tisztán emberi felindulást,

mint amilyen ekkor oly erősen a hatalmába kerítette, ahogy ott állt az Olajfák hegyén ezen az áprilisi délutánon, s nem tudott betelni a Jeruzsálemről elé táruló első látvánnyal. És évekkel később, ugyanezen a helyen állt és nézett végig a városon, mely éppen egy újabb látnokot készült elutasítani, a mennyei tanítói közül a legutolsót és a legnagyobbikat.

11 De sietve folytatták útjukat Jeruzsálem felé. Ekkor csütörtök délután volt már. A várost elérve elhaladtak a templom mellett, és Jézus addig még sosem látott ekkora embertömeget. Mélyen elgondolkodott azon, hogy e zsidók miként gyűltek össze itt az ismert világ legtávolabbi részeiből is.

12 Rövidesen elérték azt a helyet, ahol a pás-

ka-ünnep hetére a szállásukat foglalták, Mária egyik tehetős rokonának nagy házában, akinek Zakariástól valamennyire tudomása volt mind János, mind Jézus korábbi történetéről. A következő napon, a felkészülés napján készülődtek a páska-ünnep szombatjának méltó megünneplésére.

[13] Bár egész Jeruzsálem a páska-ünnepi készülődés lázában égett, József tudott időt szakítani arra, hogy e fiút körbevigye a városban és ellátogassanak abba a főtanodába, melyen a tervek szerint Jézus befejezhetné a még hátralévő két tanulóévét, amint eléri az előírt tizenöt éves kort. József komolyan gondolkodóba esett, amikor észrevette, hogy Jézus mily kevés érdeklődést mutat mindeme gondosan kidolgozott tervek

iránt.

14 Jézust mélyen megérintette a templom és az ahhoz tartozó szertartások és más tevékenységek sokasága. Négyéves kora óta most először merült bele úgy a saját gondolataiba, hogy elfeledkezett a sok kérdése feltevéséről. Azért természetesen feltett apjának néhány kínos kérdést (melyeket már korábbi alkalmakkor is feltett), miszerint miért van az, hogy a mennyei Atya oly sok ártatlan és védtelen állat leölését kívánja. És az apja jól tudta a fiú arckifejezéséből, hogy a válaszai és a magyarázattal való kísérletezései nem elégítették ki a mélyen szántó gondolatokhoz szokott és jól érvelő fiút.

15 ¶ A páska-ünnep szombatját megelőző napon a szellemi megvilágosodás hullámai söpörtek végig Jézus halandói elméjén és

emberi szívét szeretetteljes szánalom töltötte meg a szellemileg vak és erkölcsileg tudatlan tömegek iránt, akik az ősi páska-ünnepi megemlékezésre gyülekeztek. Ez volt ama legkülönlegesebb napok egyike, melyet az Isten Fia a húsvér testben töltött; és az éjszaka folyamán, a földi létpályáján most először megjelent előtte egy kijelölt hírvivő a Szalvingtonról, Immanuel megbízása alapján, aki azt mondta, hogy: „Az idő elérkezett. Itt az ideje annak, hogy hozzáfogj az Atyád ügyének intézéséhez.”

[16] És így, még azelőtt, hogy a názáreti család iránti felelősség súlya az ő vállára nehezedett volna, eljött a mennyei hírvivő, hogy emlékeztesse e nem egészen tizenhárom éves fiút, hogy elérkezett az idő, hogy magára

vegye egy egész világegyetem felelősségét. Ez volt az első mozzanata azon események hosszú sorának, melyek végül a Fiú urantiai alászállásának kiteljesedésében és abban tetőztek, hogy „egy világegyetem kormányzásának gondja nehezedett az ő emberi-isteni vállára”.

[17] Az idő múlásával a megtestesülés rejtélye mindannyiunk számára egyre megfejthetetlenebbé vált. Nemigen tudtuk megérteni, hogy e názáreti fiú az egész Nebadon teremtője. És ma sem értjük, hogy ugyanezen Teremtő Fiú szelleme és a paradicsomi Atya szelleme miként társul az emberek lelkével. Az idő múlásával megláthattuk, hogy ez az emberi elme egyre jobban felismeri, hogy míg az életét húsvér testben éli, szel-

lemében az ő vállán nyugszik egy világegyetem felelőssége.

18 ¶ Így ért véget a názáreti fiú létpályája, és itt kezdődik a serdülő fiúról — az egyre jobban öntudatra ébredő isteni emberről — szóló beszámoló, aki most már úgy kezdi szemlélni a világi létpályáját, mint aki arra törekszik, hogy egységbe rendezze a kibontakozó életcélját a szülei kívánságaival és a családja és a kora társadalma iránti kötelességeivel.

125. ÍRÁS

JÉZUS JERUZSÁLEMBEN

JÉZUS egész eseménydús földi pályafutásának egyetlen mozzanata sem volt lebilincselőbb, emberibben megkapó, mint ez, amikor emlékezete szerint először ellátogatott Jeruzsálembe. Különösen az az élmény ösztönözte, hogy részese lehetett a templomi beszédeknek egyedül, és ez sokáig úgy élt az emlékezetében, mint a kései gyermekkorának és korai ifjúkorának nagy eseménye. Ez volt számára az első alkalom, hogy néhány napra önálló életet élvezhetett, hogy örülhetett a megkötések és megszorítások nélküli jövés-menésnek. A páskaünnep hete alatti, a felnőttek által nem irányított rövid időszak volt az életében az el-

ső, hogy mindenféle kötelezettségtől mentes, teljes szabadságot élvezhetett. És ezt követően sok év múltán érezhette újra a minden felelősségtől való menteség hasonló időszakát, még ha csak rövid időre is.

2 ¶ A nők ritkán mentek el a páska-ünnepre Jeruzsálembe; az ő jelenlétükre nem volt szükség. Jézus azonban gyakorlatilag megtagadta, hogy elmenjen, hacsak az anyja nem tart velük. És amikor az anyja úgy döntött, hogy ő is megy, sok más názáreti asszony is vállalkozott az útra, így abban a páska-ünnepi társaságban volt a legtöbb nő a férfiak számarányához viszonyítva ama társaságok között, amelyek valaha is elmentek a páska-ünnepre Názáretből. A jeruzsálemi út során végig a százharmincadik isten-

dicsőítést énekelték.

3 Jézus attól kezdve, hogy elhagyta Názáretet, egészen addig, amíg elért az Olajfák hegyének tetejére, a reményteli várakozás tartós feszültségében élt. A vidám gyermekkora alatt végig elismerő szavakat hallott Jeruzsálemről és annak templomáról; most pedig mindezt hamarosan a valóságban is láthatja. Az Olajfák hegyéről és kívülről, figyelmesebben szemlélve, a templom teljesítette Jézus minden várakozását, sőt többet is; de amint belépett annak szent kapuján, kezdetét vette a nagy kiábrándulás.

4 Jézus a szülei társaságában lépett be a templom területére, arra felé tartva, ahol csatlakozhatott az új fiak csoportjához, akiket Izráel polgáraiként most avatnak fel. Egy

kicsit csalódott volt a templomi tömeg általános viselkedése miatt, ám a nap első igazán nagy megrázkódtatása akkor érte, amikor az anyja otthagyta őket, hogy csatlakozzon az asszonyok köréhez. Addig még sohasem fordult elő Jézussal, hogy az anyja ne kísérte volna el a felavatási szertartásokra, és ugyancsak méltatlankodott, hogy az anyjának ilyen igazságtalan megkülönböztetést kell elviselnie. Bár erősen neheztelt emiatt, de az apjának mondott néhány tiltakozó megjegyzésen kívül nem szólt semmit. Viszont elgondolkodott, mélyen elgondolkodott ezen, s egy héttel később az írástudóknak és a tanítóknak is szegezte a kérdéseit.

5 Átesett a felavatási szertartásokon, de csalódott volt azok felületes és begyakorlott

volta miatt. Hiányolta a názáreti zsinagóga szertartásainál megszokott személyes jelleget. Ez után visszament anyjához, hogy üdvözölje és felkészült arra, hogy csatlakozzon apjához a templomban és az annak különféle udvaraiban, karzatain és folyosóin megteendő úton. A templom területén egyszerre több mint kétszázezer hívő lehetett jelen, és bár az épületek méretei — ahhoz képest, amilyeneket addig látott — nagy hatást gyakoroltak rá, jobban lekötötte őt a templomi szertartások és az azokhoz kapcsolódó istenimádat szellemi jelentőségének megfigyelése.

6 Bár a templomi szertartások nagyon megindítóan hatottak a szépérzékére és a jelképtiszteletére, mindegyre csalódást oko-

zott neki az e szertartások valódi jelentéstartalmára adott magyarázat, melyet a szüleitől nyert válaszul az ő számos firtató kérdésére. Jézus egyszerűen nem volt hajlandó elfogadni azokat az istenimádati és vallásos áhítati magyarázatokat, melyekben helyet kapott az Isten haragja és a Mindenható dühe. E kérdések további megvitatása során, miután végeztek a templomlátogatással, amikor is az apja mindegyre szelíden erőltette, hogy fogadja el az igaz zsidó hiedelmeket, Jézus hirtelen szembefordult a szüleivel és esdeklő tekintettel az apja szemébe nézve így szólt: „Apám, ez nem lehet igaz — a mennyei Atya nem tekinthet így a vétkező gyermekeire a földön. A mennyei Atya nem szeretheti kevésbé a gyermekeit, mint

ahogy te szeretsz engem. És én tudom jól, hogy bármilyen esztelen dolgot teszek is, te sohasem engedsz szabad folyást a dühödnek velem szemben és sohasem gerjedsz haragra ellenem. Ha te, földi atyám, az Isteninek ily emberi képét birtokolod, akkor vajon a mennyei Atyának mennyivel több jósággal és túláradó irgalommal kell rendelkeznie. Én bizony nem hiszek abban, hogy az én Atyám kevésbé szeret engem, mint az én földi atyám."

7 Amint József és Mária meghallották az elsőszülött fiuk e szavait, nem szóltak semmit. És soha többé nem is próbálták más belátásra bírni őt az Isten szeretetét és a mennyei Atya könyörületességét illetően.

1. JÉZUS ELLÁTOGAT A TEMPLOMBA

[1] Bárhová ment is Jézus a templomudvarban, megrázta és viszolygást keltett benne a tiszteletlenség szelleme, melyet megfigyelhetett. A templomi tömeg viselkedését összeegyeztethetetlennek tartotta azzal, hogy az „Atyja házában” tartózkodnak. De az ifjúi életének legnagyobb megrázkódtatása akkor érte, amikor az apja elkísérte a nem-zsidók udvarába, ahol zajos halandzsa, hangos beszéd és szitkozódás keveredett az állandó birkabégetéssel és zsivajgó zajokkal, melyek a pénzváltóknak és az áldozati állatok és a különféle egyéb kereskedelmi árucikkek eladóinak a jelenlétéről tanúskodtak.

[2] De az illendőségérzékét mindenekfölött

az sértette, hogy meglátta a léha kéjnőket, amint a templom e területén kelletik magukat, pont olyan kifestett nők voltak ezek, akiket nem is olyan régen láthatott a szeforiszbeli látogatása alkalmával. A templom megszentségtelenítése előhozta benne minden ifjúi felháborodását, és nem fogta vissza magát, amikor Józsefnek véleményt nyilvánított a dologról.

3 Jézus csodálta a templomhoz kötődő érzelmet és istentiszteletet, de megrázta őt az oly sok meggondolatlan hívő arcán látott szellemi rútság.

4 Ekkor ereszkedtek le a papok udvarába, a kőfal kiugró része alá, a templommal szemközti területre, ahol az oltár állt, hogy megfigyeljék, amint az állatok nyájait leölik és

amint az áldozatot bemutató papok lemosták a vért a kezükről a barnaréz-kútnál. A vérfoltos kövezet, a papok véres keze és a kiszenvedő állatok hangja több volt annál, mint amit ez a természetszerető fiú el tudott viselni. E názáreti fiú rosszul lett a szörnyű látványtól; belekapaszkodott az apja karjába és kérte, hogy vigye ki onnan. A nem-zsidók udvarán át sétáltak vissza, és a harsány röhögés és a durva tréfálkozás, amit hallott, még az is felüdülés volt az iménti látványhoz képest.

5 József látta, hogy a fiát mennyire megviselte a templomban végzett szertartásos szokások látványa és bölcsen körbevezette, hogy megmutassa neki a „szép kaput”, a korinthoszi barnarézből készült művészi ka-

put. De Jézus már eleget látott az első templomi látogatásán. Visszamentek a felsőudvarba Máriáért és a szabadban, távol a tömegtől sétáltak egy félórát, megnézték az ásmoni palotát, Heródes lenyűgöző otthonát és a római őrség tornyát. E séta alatt József elmagyarázta Jézusnak, hogy csak a jeruzsálemi lakosoknak szabad megtekinteniük a napi áldozásokat a templomban, és hogy a galileai lakosok csak évente háromszor jönnek el, hogy részt vegyenek a templomi imádatban: a páska-ünnepkor, pünkösd ünnepén (hét héttel a páska-ünnep után) és a sátoros ünnepen októberben. Ezeket az ünnepeket Mózes alapította. Ez után a másik két később elrendelt ünnepről, a templomszentelés és a purim ünnepéről beszélget-

tek. Ezt követően visszatértek a szállásukra és készültek a páska-ünnepre.

2. JÉZUS ÉS A PÁSKA-ÜNNEP

[1] Öt názáreti család volt a vendége a betániai Simon családjának, illetőleg tartózkodott náluk a páska-ünnep alatt, és Simon előre megvette az ünnepi bárányhúst a társaság számára. E bárányok tömeges leölése kavarta úgy fel Jézust a templomlátogatása során. A terv az volt, hogy a páska-ünnepi lakomát Mária rokonainál tartják, de Jézus rávette szüleit, hogy fogadják el a meghívást Betániába.

[2] Aznap éjjel összegyűltek a páska-ünnepi szertartásos szokások megtartására, ették a sült húst kovásztalan kenyérrel és keserű füvekkel. Jézust kérték fel, mint a szövetség új

fiát, hogy mesélje el a páska-ünnep eredetét, és ő ennek ügyesen eleget is tett, azonban némiképp zavarba hozta a szüleit azzal, hogy számos olyan megjegyzést szőtt a történetbe, melyek az általa nemrégiben látott és hallott dolgok által az ő ifjúi, ám elgondolkodó elméjére gyakorolt benyomásokat tükrözték halványan. Ez volt a kezdete a páska-ünnep hétnapos szertartásainak.

3 Még e korai időpontban is, bár semmit sem mondott ez ügyben a szüleinek, Jézus gondolkodni kezdett a páska-ünnep megtartásának illendő voltáról úgy, hogy ne legyenek benne leölt bárányok. Magában biztosan érezte, hogy a mennyei Atya nem örül az áldozati felajánlások e látványának, és az évek múlásával egyre határozottabban eltö-

kélte, hogy egy napon majd megalapítja a vértelen páska-ünnepet.

[4] Jézus nagyon keveset aludt azon az éjszakán. A nyugodalmát nagyon megzavarták a mészárlásról és a szenvedésről szóló visszataszító álmok. Elméjét felzaklatták és szívét megsebezték az egész zsidó szertartásrendszer istentanának következetlenségei és képtelenségei. A szülei ugyancsak keveset aludtak. Meglehetősen összezavarták őket az éppen véget ért nap eseményei. Teljesen oda volt a lelki nyugalmuk a fiuk számukra furcsa és eltökélt hozzáállása miatt. Mária ideges, zaklatott lelkiállapotba került az éjszaka elején, József viszont higgadt maradt, bár éppúgy tanácstalan volt. Mindkettejük félt őszintén beszélni a fiúval e problémák-

ról, bár Jézus örömest váltott volna szót a szüleivel, ha merték volna bátorítani őt.

5 A másnapi istentiszteletek a templomban elfogadhatóbbak voltak Jézus számára és sokat enyhítettek az előző nap kellemetlen emlékein. A következő délelőttön az ifjú Lázár fogta kézen Jézust, és nekiindultak Jeruzsálem és környéke módszeres felfedezésének. Még a nap vége előtt Jézus felfedezte a templomkörnyéki különféle helyeket, ahol oktatási jellegű és kérdezz-felelek tanácskozások zajlottak; és eltekintve a szentek szentjéhez tett néhány látogatástól, hogy csodálkozva kutassa a szemével, hogy vajon mi is folyhat az elválasztó függöny mögött, az idejének legnagyobb részét a templom környékén, ezeken a tanítási vitaüléseken töltötte.

6 A páska-ünnep hete alatt Jézus végig megőrizte a helyét a parancsolat új fiai között, és ez azt jelentette, hogy azon a korláton kívül kellett helyet foglalnia, mely minden olyan személyt elválasztott, aki nem volt Izráel teljes jogú polgára. Ahogy ez tudatosult az ifjúban, már tartózkodott attól, hogy feltegye azt a sok kérdést, melyek az elméjében ide-oda cikáztak; legalábbis tartózkodott ettől addig, míg a páska-ünnep véget nem ért és az újonnan felavatott ifjakra vonatkozó e megkötéseket feloldották.

7 A páska-ünnep hetének szerdáján Jézus engedélyt kapott, hogy hazamenjen Lázárral és az éjszakát Betániában töltse. Ezen az estén Lázár, Márta és Mária hallhatták Jézust múlandó és örökkévaló, emberi és iste-

ni dolgokról beszélni, és attól az éjszakától fogva mindhárman úgy szerették, mintha a saját testvérük volna.

8 A hét végére Jézus ritkábban látta Lázárt, ugyanis ő nem volt jogosult belépni még a templomi viták külső körébe sem, bár a külső udvarokban folytatott némely nyilvános vitára ő is ellátogatott. Lázár egyidős volt Jézussal, de Jeruzsálemben az ifjakat ritkán engedték el a törvény fiainak felavatására azelőtt, hogy betöltötték volna a tizenhárom éves kort.

9 A páska-ünnep hete alatt a szülei újra és újra úgy találtak Jézusra, hogy elkülönülten, egymagában üldögél, s ifjúi fejét a két kezére támasztva elmélyülten gondolkodik. Addig sohasem látták így viselkedni, és mivel nem

tudták, hogy mennyire zavarta össze az elméjét és mennyire kavarta fel a szellemét az élmény, melyen átesett, komolyan összezavarodtak; nem tudták, hogy mitévők legyenek. Örültek, hogy a páska-ünnepi hét napjai véget érnek és azt szerették volna, hogy a furcsán viselkedő fiú biztosan hazatérjen Názáretbe.

[10] Jézus nap mint nap a problémáival foglalkozott. A hét végére számos dologban rendet tett; de amikor eljött az idő a Názáretbe való hazatérésre, az ifjúi elméjében még mindig nagy volt a zavar és egy seregnyi megválaszolatlan kérdés és megoldatlan probléma gyötörte.

[11] Még mielőtt József és Mária elérte volna Jeruzsálemet, Jézus názáreti tanítója társa-

ságában határozottan eltervezték, hogy Jézus vissza fog térni, amint eléri a tizenöt éves kort, hogy megkezdje a hosszas tanulmányait a rabbik egyik legismertebb felsőbb tanintézetében. Jézus elkísérte a szüleit és a tanárát a tanintézetben tett látogatásaikra, de mind csüggedten tapasztalták, hogy Jézus mily közömbösnek mutatkozik minden iránt, amit csak mondtak vagy tettek. Mária nagyon fájlalta Jézusnak a jeruzsálemi úttal kapcsolatos megnyilvánulásait, és Józsefet mélyen felkavarták a fiú különös megjegyzései és szokatlan viselkedése.

12 Összességében a páska-ünnep hete nagy esemény volt Jézus életében. Lehetősége volt találkozni rengeteg maga korabeli fiúval, akik szintén a felavatásra jelentkeztek,

és e kapcsolatokat arra használta fel, hogy megtudja hogyan élnek az emberek Mezopotámiában, Turkesztánban és Pártusföldön, valamint Róma messzi, nyugati tartományaiban. Már igen jól ismerte azt, ahogy az egyiptomi és a Palesztina közelében fekvő vidékek fiataljai felnőnek. Ekkoriban több ezer fiatal tartózkodott Jeruzsálemben, és a názáreti fiú személyesen is megismert és többé-kevésbé alaposan kikérdezett több mint százötvenet közülük. Különösen érdekelték azok, akik a távol-keletről és a messzi nyugati országokból származtak. E kapcsolatok révén a fiú elkezdett vágyódni a világ különböző részeibe való elutazás iránt, hogy megismerje, hogy az embertársainak külön-

féle csoportjai miként keresik a kenyerüket.

3. JÓZSEF ÉS MÁRIA ELINDULÁSA

[1] Úgy volt megbeszélve, hogy a názáreti társaság a templom mellett gyülekezik a páska-ünnepet követő hét első napjának késő délelőttjén. Így is tettek és elindultak vissza, Názáretbe. Jézus még elment a templomba, hogy meghallgassa a vitákat, miközben a szülei az útitársaik megérkezésére vártak. Közben a társaság felkészült az indulásra, a férfiak az egyik csoportban, a nők a másikban, mivel szokás szerint így utaztak a jeruzsálemi ünnepekre és tértek vissza onnan. Jézus Jeruzsálembe azzal a társasággal érkezett, melyben az anyja és az asszonyok voltak. Felavatott fiatalemberként azonban

most már az apja és a férfiak társaságában kellett volna hazautaznia Názáretbe. De miközben a názáreti társaság Betánia felé vette az irányt, Jézus teljesen belefeledkezett az angyalokkal kapcsolatos társalgásba a templomban, s egyáltalán nem volt tudatában annak, hogy a szülei indulási időpontja már el is múlt. És egészen a templomi beszélgetések déli félbeszakításáig nem is vette észre, hogy otthagyták.

2 A názáreti utazók nem hiányolták Jézust, mert Mária azt feltételezte, hogy a férfiakkal utazik, míg József úgy gondolta, hogy az asszonyokkal tart, lévén Jeruzsálembe is velük jött, Mária szamarát vezetve. Egészen addig nem vették észre a hiányát, amíg el nem érték Jerikót és az éjszakai megpihenés-

re készülődtek. Miután a társaságnak a Jerikóba érkező utolsó csoportját is kikérdezték és megtudták, hogy egyikük sem látta a fiukat, álmatlanul töltötték az éjszakát, az járt a fejükben, hogy vajon mi történhetett vele, felidézték a páska-ünnepi hét eseményeivel kapcsolatos számos szokatlan megnyilvánulását, és enyhén korholták egymást amiatt, hogy nem gondoskodtak arról, hogy Jézus ott legyen a csoportjukban még mielőtt Jeruzsálemből elindulnak.

4. AZ ELSŐ ÉS A MÁSODIK NAP A TEMPLOMBAN

[1] Időközben Jézus a délután folyamán is a templomban maradt, figyelve a beszélgetéseket és élvezve a csendesebb és illedelmesebb légkört, mert a páska-ünnepi hét nagy

tömegei már eltűntek. A délutáni beszélgetések végén, melyek egyikében sem vett részt, Jézus elindult Betániába, és épp akkor ért oda, amikor Simon családja az esti étkezéshez készülődött. A három gyermek odavolt az örömtől, hogy viszontláthatják, és Jézus az éjszakát Simon házában töltötte. Az est folyamán kevéssé foglalkozott a házigazdáékkal, inkább sok időt töltött a kertben egyedül, csendes elmélyedésben.

[2] Másnap korán már talpon volt és visszament a templomba. Az Olajfák hegyének tetején megállt és keserű könnyeket ontott az elébe táruló táj láttán — egy szellemileg elszegényedett népet látott, melyet a hagyomány köt gúzsba és amely a római légiók felügyelete alatt él. A kora délelőtt már a

templomban találta, ahol is eldöntötte, hogy bekapcsolódik a vitákba. Időközben József és Mária szintén kora hajnalban kelt azzal a céllal, hogy visszamennek Jeruzsálembe. Először a rokonok házához siettek, ahol a család együtt lakott a páska-ünnepi hét alatt, de kiderült, hogy senki sem látta Jézust. Az egész napos hiábavaló keresés után éjszakára visszatértek a rokonokhoz.

3 A második vitanapon Jézus megengedte magának, hogy kérdéseket tegyen fel, és nagyon meglepően bekapcsolódott a templomi vitákba, de ennek során mindvégig hű maradt az ifjúi helyzetéhez. A kiélezett kérdései néha némiképp meghökkentették a zsidó törvény tanult tanítóit, de Jézus az őszinte pártatlanság szelleméről tett tanúbi-

zonyságot, melyhez nyilvánvaló tudásszomj társult, s így a templomi tanítók többsége kész volt kellő megfontoltsággal kezelni a fiút. De amikor meg merte kérdőjelezni annak igazságos voltát, hogy egy részeg nem-zsidó embert halálra ítéltek, mert elhagyta a nem-zsidók udvarát és akaratlanul a templom tiltott és állítólagosan szent részébe tévedt, akkor az egyik kevésbé türelmes tanító megelégelte a fiú burkolt bírálatát és fenyegetően rámeredve megkérdezte, hogy hány éves. Jézus azt válaszolta, hogy „valamivel több mint négy hónap múlva tizenhárom". „Akkor", folytatta a most már ingerült tanár, „mit keresel itt, hisz' te még nem vagy a törvény fiának korában?" És amikor Jézus elmagyarázta, hogy már átesett a páska-ünne-

pi felavatáson, és hogy már elvégezte a názáreti tanodákat, a tanítók egyhangúan azt a gúnyos megjegyzést tették, hogy „Tudhattuk volna; a fiú Názáretből való.” De a vezető ragaszkodott ahhoz, hogy Jézust ne támadják, ha egyszer a názáreti zsinagóga vezetői engedélyezték a tanodák befejezését, formailag tizenkét éves korában a tizenhárom helyett; és eltekintve attól, hogy Jézus néhány bírálója felkerekedett és elment, úgy határoztak, hogy a fiú tanulóként továbbra is nyugodtan jelen lehet a templomi vitákon.

[4] Amikor ez, a templomban töltött második nap is véget ért, Jézus újra elment Betániába, hogy ott töltse az éjszakát. És megint csak kiment a kertbe elmélkedni és imádkozni. Nyilvánvaló volt, hogy az elméje ko-

moly problémák vizsgálatával volt elfoglalva.

5. A HARMADIK NAP A TEMPLOMBAN

[1] Jézusnak az írástudókkal és tanítókkal a templomban töltött harmadik napján sok olyan látogató is megjelent, aki hallott e galileai fiúról, s eljöttek, hogy élvezzék, amint a fiú összezavarja a törvény bölcs férfijait. Simon is eljött Betániából, hogy megnézze, miben sántikál a fiú. E nap folyamán József és Mária folytatta a nyugtalan kutatást Jézus után, több alkalommal elmentek még a templomba is, de meg sem fordult a fejükben, hogy tüzetesebben átkutassák a vitázó csoportokat, bár egy alkalommal csaknem

elég közel kerültek ahhoz, hogy meghallják a fiú figyelmet követelő hangját.

2 Még a nap vége előtt a legnagyobb templomi vitacsoport teljes figyelme a Jézus által feltett kérdésekre összpontosult. A számos kérdése között voltak ezek is:

3 1. Valójában mi van a szentek szentjében, a függöny mögött?

4 ¶ 2. Izráelben miért kell az anyákat elkülöníteni a templomi istenimádatot végző férfiaktól?

5 ¶ 3. Ha az Isten olyan atya, aki szereti a gyermekeit, akkor miért az állatok leöldösésével akarjuk biztosítani az isteni kegyet — talán félreértelmezzük Mózes tanítását?

6 ¶ 4. Lévén, hogy a templom a mennyei Atya imádásának van szentelve, vajon össz-

hangban van-e ezzel az, hogy engedélyezzük olyanok jelenlétét, akik világi csereüzleteket kötnek és kereskednek?

7 ¶ 5. Vajon a várt Messiásnak múlandó hercegnek kell-e lennie, aki Dávid királyszékébe ül, vagy inkább az élet fényeként kell működnie a szellemi ország megteremtésében?

8 ¶ És az egész nap folyamán azok, akik hallhatták, elcsodálkoztak e kérdéseken, és Simon volt közülük az, aki a legjobban megrökönyödött. E názáreti ifjú több mint négy órán keresztül e zsidó tanítóknak szegezte ama kérdéseit, melyek gondolkodásra és lelkiismeret-vizsgálatra késztették őket. Jézus kevés észrevételt tett a felnőttek megjegyzéseire. A tanítását azokon a kérdéseken ke-

resztül adta át, melyeket feltett. A kérdés ügyes és ravasz megfogalmazásával egyszerre kérdőjelezte meg a tanításaikat és sugallta a magáét. A kérdésfeltevésének módjában megnyerően keveredett az éleslátás és a humor, mely révén még azokkal is megkedveltette magát, akik többé-kevésbé neheztel-tek rá az ifjúi lelkesedése miatt. Jézus mindig rendkívül egyenes és megfontolt volt e kényes kérdések feltevésekor. Ezen a mozgalmas délutánon a templomban ugyanazt az idegenkedést mutatta aziránt, hogy tisztességtelen előnyre tegyen szert valamely ellenfelével szemben, mint ami az ő egész későbbi nyilvános segédkezését is jellemezte. Gyermekként, és később férfiként, láthatólag teljesen mentes volt mindenféle olyan

önző vágytól, hogy egy vitát pusztán azzal nyerjen meg, hogy észtani győzelmet arat a társai felett, lévén, hogy csak egyetlen dolog érdekelte igazán: hogy hirdesse az örökkévaló igazságot és így teljesebb kinyilatkoztatást tegyen az örökkévaló Istenről.

9 ¶ A nap végen Simon és Jézus elindult vissza, Betániába. Az út legnagyobb részén a férfi is és a fiú is hallgatott. Jézus ismét megállt az Olajfák hegyének tetején, de ahogy a várost és annak templomát nézte, már nem sírt; csak lehajtotta a fejét csöndes áhítatban.

10 Betániában az estebéd után megint elhárította a kérést, hogy csatlakozzon a kedélyes családi körhöz, s inkább kiment a kertbe, ahol késő estig kint is maradt, de hiába

próbált valamiféle határozott tervet kidolgozni az életműve problémájának megoldására és döntést hozni arról, hogy mi volna a legjobb módja annak, hogy a hazája szellemileg vak polgárai számára kinyilatkoztassa a mennyei Atya szebb képét és így kiszabadítsa őket a törvény, a szertartásos szokások, a szertartásrend és az elavult hagyomány szörnyű rabságából. De a tiszta világosság még nem jött el ehhez az igazságkereső fiúhoz.

6. A NEGYEDIK NAP A TEMPLOMBAN

[1] Jézus különösképpen megfeledkezett a földi szüleiről; még reggel is, amikor Lázár anyja szóvá tette, hogy a szülei ekkorra már

bizonyára hazaértek, nem úgy tűnt, hogy Jézus felfogta volna, hogy a szülei talán valamelyest aggódnak, amiért hátramaradt.

2 Újból elment a templomba, de most nem állt meg csendes elmélkedésre az Olajfák hegyének tetején. A reggeli viták során sok időt szenteltek a törvénynek és a látnokoknak, és a tanítók elképedtek, hogy Jézus milyen jól ismeri az írásokat, héberül éppúgy, mint görögül. De nem is annyira az igazságra vonatkozó tudásán csodálkoztak, hanem a fiatalságán.

3 A délutáni tanácskozáskor még épp csak elkezdtek válaszolni az ima céljával kapcsolatos kérdésére, amikor a vita vezetője felkérte a fiút, hogy jöjjön ki, s maga mellé ültetve őt, megkérte, hogy fejtse ki a saját né-

zeteit az imáról és az istenimádatról.

4 ¶ Az előző este Jézus szülei már hallottak e különös ifjúról, aki oly ügyesen vívja a szócsatákat a törvénymagyarázókkal, de nem gondoltak arra, hogy e fiú az ő fiuk lehet. Már éppen eldöntötték, hogy elindulnak Zakariás háza felé, mivel úgy gondolták, hogy Jézus talán ellátogatott Erzsébethez és Jánoshoz. Arra gondolván, hogy Zakariás talán a templomban van, meg is álltak ott, útban Júda városa felé. Ahogy áthaladtak a templomudvarokon, képzelhetitek a meglepetésüket és megrökönyödésüket, amikor felismerték az elveszett fiú hangját és meglátták őt magát a templomi tanítok között ülve.

5 József elnémult, de Mária nem fogta

vissza a régóta felgyülemlett félelmeit és aggódását, ahogy az elképedt szülei köszöntésére felálló fiúhoz odaszaladt. Mária így szólt Jézushoz: „Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Már több mint három napja, hogy az apád és én bánkódva keresünk. Mi lelt téged, hogy így elhagytál bennünket?” Feszült pillanat volt ez. Minden szem Jézusra szegeződött, hogy hallják a válaszát. Apja rosszallóan nézett rá, de nem szólt semmit.

6 ¶ Emlékezzetek, hogy Jézust már fiatalembernek kellett tekinteni. Befejezte a gyermekeknek előírt tanodát, elismerték őt, mint a törvény fiát és átesett az Izráel polgárává avatáson. És az anyja még most is elég komolyan leszidta az összegyűlt emberek előtt, őt, aki éppen az ifjúi élete leg-

komolyabb és legfennköltebb dolgával volt elfoglalva, s ezzel dicstelenül elvegye tőle a legnagyobb lehetőséget, melyet valaha is kapott arra, hogy az igazság tanítójaként, a pártatlanság tanhirdetőjeként, a mennyei Atyja szeretetteljes jellemének kinyilatkoztatójaként lépjen fel.

7 De a fiú megbirkózott a helyzettel. Ha helyesen ítélitek meg mindama tényezőket, melyek a helyzet kialakulásában közrejátszottak, akkor jobban megérthetitek a fiú azon válaszában rejlő bölcsességet, amit az anyja akaratlan szemrehányására válaszolt. Egy pillanatnyi gondolkodást követően Jézus azt mondta az anyjának: „Miért kerestetek engem ilyen sokáig? Hát nem gondoltátok, hogy itt fogtok engem találni az

Atyám házában, hiszen eljött az idő, amikor az Atyám ügyében kell járnom?”

8 Mindenki meglepődött a fiú beszédmódján. Mindannyian csendben visszavonultak és otthagyták őt a szüleivel. Ekkor az ifjú ember feloldotta a hármuk zavarát azzal, hogy csendesen azt mondta: „Gyertek, szüleim, senki sem tett mást, mint amit a legjobbnak gondolt. A mennyei Atyánk rendelte el e dolgokat; térjünk hát haza.”

9 Csendben kerekedtek fel, s az éjszaka beálltára elérték Jerikót. Csak egyszer álltak meg, mégpedig az Olajfák hegyének tetején, amikor is a fiú a vándorbotját felemelve és az erős érzelmi felindulástól egész testében reszketve azt mondta: „Ó Jeruzsálem, Jeruzsálem és annak népe, mily rabszolgák

vagytok — szolgái a római igának és áldozatai a saját hagyományaitoknak — de visszatérek majd, hogy megtisztítsam ama templomot és megszabadítsam a népemet e rabságból!”

10 A Názáretbe tartó háromnapos útjuk során Jézus keveset szólt; a szülei sem beszéltek sokat az ő jelenlétében. Egész egyszerűen nem tudták megérteni az elsőszülött fiuk viselkedését, de megőrizték a szívükben a mondásait, még ha azok jelentését nem is tudták felfogni teljesen.

11 Hazaérvén Jézus röviden szólt a szüleihez, biztosítva őket a szeretetéről és tudatva velük, hogy nem kell attól tartaniuk, hogy a viselkedése által újra okot ad nekik a nyugtalankodásra. A nagy jelentőségű bejelenté-

sét azzal zárta, hogy „Bár nekem a mennyei Atyám akaratát kell megcselekednem, engedelmes leszek a földi atyámmal szemben is. Várom, hogy eljöjjön az én időm.”

12 ¶ Bár Jézus gondolatban számos alkalommal elutasította, hogy *elfogadja* a szüleinek azon jó szándékú, ám megfontolatlan próbálkozásait, melyekkel a gondolkodásmódját befolyásolni akarták vagy hogy megalkossák az ő földi ténykedésének tervét, mégis, a paradicsomi Atyja akaratának megcselekedésére való elhivatottságával összeegyeztethető mértékben, a lehető legtisztességtudóbban *alkalmazkodott* a földi atyja óhajaihoz és a húsvér testi családja szokásaihoz. Még ha nem is tudott valamit elfogadni, minden lehetőt megtett az alkalmazko-

dás érdekében. Valóságos művész volt abban, ahogy az elhivatott kötelességét és a családi hűségből és a közösségi szolgálatból eredő kötelezettségeit összeegyeztesse.

13 ¶ József tanácstalan volt, Mária azonban, amint végiggondolta a történteket, megnyugodott, végül pedig úgy tekintette Jézusnak az Olajfák hegyén tett kijelentését, mint látnoki szót arról, hogy a fia Izráel megszabadítójaként teljesíteni fogja a messiási küldetését. Új ösztönzést kapott arra, hogy a gondolatait hazafias és nemzetieskedő csatornákba terelje és ebben támaszkodott fivére, Jézus kedvenc nagybátyja fáradozásaira is; és Jézus anyja minden más módon is hozzáfogott ahhoz a feladathoz, hogy felkészítse az elsőszülött fiát arra, hogy vállalja azok

vezetését, akik helyreállítják majd Dávid királyszékét és mindörökre lerázzák a politikai rabságot jelentő nem-zsidó igát.

126. ÍRÁS

A KÉT LEGVÁLSÁGOSABB ÉV

JÉZUS minden földi életélménye közül a tizennegyedik és tizenötödik év volt a legválságosabb. E két év, miután tudatosulni kezdett benne az istenisége és a végzete, és mielőtt még képessé vált volna komoly mértékben is érintkezni a benne lakozó Igazítóval, tehát e két év jelentette számára a legnagyobb megpróbáltatást az Urantián töltött mozgalmas élete alatt. E kétéves időszakot lehetne a legnagyobb megmérettetésnek tekinteni, az igazi kísértésnek. A kamaszkor kezdeti zavarain és alkalmazkodási problémáin átesett egyetlen ifjú sem élt meg komolyabb megmérettetést, mint amin

Jézus ment keresztül a gyermekkorból a férfikorba való átmenet során.

2 E fontos időszak Jézus fiatalkori fejlődésében a jeruzsálemi látogatás végeztével és a Názáretbe való hazatérésével kezdődött meg. Mária először boldog volt a gondolattól, hogy a fiú újra otthon van vele, hogy Jézus engedelmes fiúként tért haza — nem mintha valaha is másmilyen lett volna — és hogy attól fogva készségesebben fog viszonyulni a vele kapcsolatos terveihez. De nem sokáig sütkérezhetett az anyai vágyálmok és az öntudatlanul táplált családi büszkeség fényében; nagyon hamar még teljesebbé vált a csalódottsága. A fiú egyre több időt töltött az apja társaságában; egyre kevesebbszer kereste meg az anyját a problémáival, és a szü-

lei egyre kevésbé tudták megérteni az e világ ügyei és az Atya ügyével kapcsolatos elmélyült gondolkodása közötti gyakori váltásokat. Őszintén szólva, nem értették meg őt, viszont igazán szerették.

3 ¶ Ahogy Jézus egyre idősebbé vált, a zsidó nép iránti sajnálata és szeretete egyre nőtt, de az évek múlásával az elméjében erősödött a jogos neheztelés a politikailag kinevezett papoknak az Atya templomában való jelenléte miatt. Jézus nagyon tisztelte az egyenes farizeusokat és az őszinte írástudókat, viszont nagyon megvetette az álszent farizeusokat és a tisztességtelen hittudósokat; megvetéssel tekintett mindazon vallási vezetőkre, akik nem voltak tisztességesek. Amikor alaposabban szemügyre vette Izráel vezető-

it, néha kísértést érzett arra, hogy helyeselje annak lehetőségét, hogy belőle váljon a zsidók várva várt Messiása, de sohasem engedett az effajta kísértésnek.

4 ¶ A jeruzsálemi templom bölcsei körében véghezvitt hősies cselekedetei egész Názáretnek örömet okozott, különösen a korábbi tanítóinak a zsinagóga tanodájában. Egy ideig mindenki a hálaadó hitszónoklatáról beszélt. Az egész falu felidézte a gyermekkori bölcsességét és a dicséretes viselkedését és azt jósolta, hogy az ő rendeltetése, hogy nagy vezetővé váljon Izráelben; végre egy valóban nagy tanító jöhet majd a galileai Názáretből. És mindannyian várták, hogy mikor jön el az ideje, amikor betölti a tizenötödik életévét s engedélyt kap, hogy szom-

batonként rendszeresen felolvasson az írásokból a zsinagógában.

1. JÉZUS TIZENNEGYEDIK ÉVE (KR.U. 8)

1 Ez az év a tizennegyedik születésnapjának naptári éve. Remek járomkészítő lett belőle és jól tudott dolgozni vászonnal és bőrrel is. Gyors fejlődést mutatott azon a téren is, hogy mesteri ács és asztalos váljék belőle. Ezen a nyáron gyakorta ment fel a Názárettől északnyugatra lévő hegy tetejére imádkozni és elmélkedni. Egyre jobban tudatosult benne a földi alászállásának természete.

2 Ez a hegy alig valamivel több mint száz évvel korábban „Baál magaslati helye” volt és most ez adott helyet Simeon, Izráel hí-

res szent embere sírjának. A Simeon hegyének tetejéről Jézus áttekinthette Názáretet és a környező vidéket. Megiddó környékét szemlélve felidézhette az Ázsiában először nagy győzelmet arató egyiptomi hadsereg történetét; és azt, hogy később egy másik ilyen nagy hadsereg miként győzte le a júdeai Jósiás királyt. Nem is olyan messzire nézve letekinthetett Taanákra, ahol Debora és Bárák legyőzte Siserát. A távolban kivehette Dóthán hegyeit, ahol a tanítások szerint Józsefet a testvérei eladták rabszolgának Egyiptomba. Aztán a tekintetét az Ebál és a Gerizim irányába fordíthatta és felidézhette magában Ábrahám, Jákob és Abimelek hagyományait. És így felidézte magában az apja, József népével kapcsolatos történelmi és

hagyományalapú eseményeket és elgondolkozott mindezekről.

3 Tovább folytatta az írások olvasásával kapcsolatos felsőbb tanulmányait a zsinagógai tanítók irányítása mellett, és folytatta az öccseinek és a húgainak az otthoni oktatását is, amint azok a megfelelő életkort elérték.

4 Az év legelején József igyekezett félretenni a názáreti és a kapernaumi tulajdonának jövedelmét, hogy kifizethesse Jézus hosszú jeruzsálemi tanulmányait, mert úgy tervezte, hogy Jézusnak a következő év augusztusában, amikor is betölti a tizenötödik életévét, Jeruzsálembe kell mennie.

5 Az év elején József és Mária is gyakran érzett kétséget az elsőszülött fiuk végzetét illetően. A fiú valóban ragyogó és imádniva-

ló gyermek volt, de oly nehéz volt őt megérteni, oly nehéz volt kiismerni, és ismét csak megemlítjük, hogy soha semmiféle rendkívüli vagy csodás dolog nem történt vele. A büszke anyja sok időt töltött izgatott várakozással, várva, hogy megláthatja, amint a fia valamiféle emberfeletti vagy csodás tettet hajt végre, de a reményeiből mindegyre csak keserű csalódás lett. És mindez elbátortalanító, sőt lehangoló volt. Az akkori idők jámbor emberei igazán hitték, hogy a látnokok és az ígéret emberei mindig tanúbizonyságát teszik az elhivatottságuknak és az isteni hatáskörüket csodatételekkel és csodák művelésével alapozzák meg. De Jézus nem tett semmi ilyesmit; emiatt a szülei zavara egyre csak nőtt, ahogy Jézus jövőjét fürkészték.

6 A názáreti család javuló gazdasági hely-

zete sokféleképpen tükröződött a házuk tájékán és különösen a sima, fehér táblák növekvő számában, melyeket arra használtak, hogy szénnel írjanak rájuk. Jézus arra is engedélyt kapott, hogy befejezze a zeneóráit; nagyon szeretett hárfán játszani.

7 ¶ Az év során valóban elmondható volt, hogy Jézus „kedvességben gyarapodott az emberek és Isten előtt”. A család kilátásai jónak tűntek; a jövő fényes volt.

2. JÓZSEF HALÁLA

1 Minden jól ment egészen addig a végzetes keddi napig, szeptember 25-ig, amikor egy Szeforiszból jött hírnök hozta e názáreti otthonba a megrendítő hírt, miszerint József, aki a kormányzói palotánál dolgo-

zott, súlyosan megsérült egy daru összeomlása miatt. A szeforiszi hírvivő útban József háza felé megállt a műhelynél, tájékoztatta Jézust az apját ért balesetről, és együtt mentek a házhoz, hogy elsőként tudassák Máriával a rosszhírt. Jézus nyomban az apjához akart menni, Mária azonban nem akart hallani másról, minthogy maga siessen a férjéhez. Úgy rendelkezett, hogy az akkoriban tízéves Jakab kísérje őt Szeforiszba, míg Jézus otthon marad a kisebb gyermekekkel a visszatértéig, ugyanis nem tudta, hogy József milyen komolyan sérült meg. De József még azelőtt belehalt a sérüléseibe, hogy Mária megérkezett volna. Hazahozták Názáretbe, és a következő napon az apái mellé helyezték végső nyugalomra.

2 ¶ Épp amikor jók voltak a kilátások és a

jövő fényesnek tűnt, egy nyilvánvalóan kegyetlen kéz lesújtotta e názáreti család fejét, a család ügyei összekuszálódtak, és a Jézussal és az ő képzésével kapcsolatos minden terv összeomlott. Ez az ácslegény, aki épp most múlt el tizennégy éves, ráébredt, hogy nemcsak hogy teljesítenie kell a mennyei Atyja azon megbízását, hogy kinyilvánítsa az ő isteni természetét a földön és a húsvér testben, hanem az ő ifjú emberi természetének kell felvállalnia a megözvegyült anyjával és a hét öccsével és húgával — és a még meg nem születettel — való törődés felelősségét is. E názáreti fiú lett most ennek az oly hirtelenül megfogyatkozott családnak az egyetlen támasza és vigasza. Hát így alakulhatott azon természetes események sorozata az

Urantián, melyek arra kényszerítették a végzet ezen ifjú emberét, hogy olyan korán felvállalja e nehéz, de erősen nevelési és fegyelmi jellegű felelősségeket, melyek abból eredtek, hogy egy emberi család feje lett, hogy a saját öccseinek és húgainak apjává lett, hogy támogassa és védelmezze az anyját, hogy az apja házának őrévé legyen, az egyetlen otthoné, melyet e világi ittléte során megismerhetett.

3 Jézus készségesen fogadta az oly hirtelenül rászakadt felelősségeket, és egészen a végig hűen viselte is azokat. Az életének legalább egy nagy problémája és előrelátott nehézsége a váratlan eseménnyel megrendítően megoldódott — most már nem várták el tőle, hogy Jeruzsálembe menjen tanulni a

rabbik felügyelete alatt. Mindig is igaz maradt, hogy Jézus „nem üldögélt senki lábánál”. Mindig is kész volt tanulni még a legkisebb gyermekektől is, de sohasem vetemedett arra, hogy emberi forrásokból tanítsa az igazságot.

4 Még ekkor sem tudott semmit Gábrielnek a születése előtt az anyjánál tett látogatásáról; erről csak Jánostól értesült a keresztelése napján, a nyilvános segédkezésének kezdetén.

5 ¶ Az évek múlásával e fiatal názáreti ács egyre inkább ezzel az állandó mércével mért minden társadalmi intézményt és minden vallási szokást: Mit tesz az az emberi lélekért? Vajon elviszi-e az Istent az emberhez? Vajon elviszi-e az embert az Istenhez? Bár

ez az ifjú nem hanyagolta el teljesen a szórakozást és az élet társas vetületeit, az idejét és energiáit egyre inkább csakis két célnak szentelte: a családjáról való törődésnek és az arra való felkészülésnek, hogy megcselekedje az Atyja mennyei akaratát a földön.

6 ¶ Ebben az évben lett a szomszédok szokása az, hogy a téli estéken benéztek hozzájuk, hogy meghallgassák Jézus hárfajátékát, hogy meghallgassák a történeteit (mert a fiú mesteri elbeszélő volt), és hogy hallgassák, amint felolvas a görög írásokból.

7 A család gazdasági ügyei elég simán mentek továbbra is, mert elég pénzzel rendelkeztek József halálakor. Jézus hamar bebizonyította, hogy jó üzleti érzékkel rendelkezik és van érzéke a pénzügyekhez is. Nagyvonalú

volt, de mértékletes; takarékos volt, de nagylelkű. Bölcs és hatékony igazgatója lett az apja vagyonának.

8 De mindazon dolgok ellenére, amit Jézus és a názáreti szomszédok tehettek annak érdekében, hogy derűt vigyenek a házba, Máriát és még a gyermekeket is elöntötte a szomorúság. József nem volt többé. József rendkívüli férj és apa volt, és mindannyiuknak hiányzott. És még megrázóbban szomorúnak tűnik a dolog, ha belegondoltok, hogy úgy halt meg, hogy nem is szólhattak hozzá, illetőleg nem is hallhatták az áldást adó utolsó szavait.

3. A TIZENÖTÖDIK ÉV (KR.U. 9)

1 E tizenötödik év közepére — az időt a huszadik századi naptár szerint számítjuk,

nem pedig a zsidó naptár szerint — Jézus már jól kézben tartotta a család ügyeit. A megtakarításaik még az év vége előtt kimerültek, és szembe kellett nézniük azzal a kényszerrel, hogy túladjanak az egyik názáreti házon, melyet József és a szomszéd, Jákob közösen birtokolt.

[2] Kr.u. 9. április 17-én szerdán este megszületett a család kisgyermeke, Ruth, és Jézus a legjobb képességei szerint törekedett arra, hogy betöltse az apja helyét a feladatban, hogy megkönnyítse az anyja helyzetét és segítse őt e fárasztó és különösen szomorú próbatétel során. Csaknem húsz éven át (amíg meg nem kezdte a nyilvános segédkezését) egyetlen apa sem tudta volna gyöngédebben és hűségesebben szeretni a lányát és

jobban gondoskodni róla, mint ahogy Jézus törődött a kis Ruth-tal. És ugyanilyen jó apja volt a családja többi tagjának is.

3 ¶ Az év során alakította ki Jézus először azt az imát, melyet később az apostolainak tanított, és amely sokak számára úgy vált ismertté, mint „Az Úr Imája”. Bizonyos tekintetben ez a családi oltár továbbfejlesztése volt; számos istenimádási formájuk és több szertartásos imájuk is volt. Az apja halála után Jézus megpróbálta megtanítani az idősebb gyermekeket arra, hogy az imában egyénileg fejezzék ki magukat — sok tekintetben úgy, ahogy ő maga oly szívesen tette — de a gyerekek nem tudták megérteni a szándékát és mindig visszatértek a bemagolt imaformákhoz. Jézus e kísérletének

részeként, vagyis hogy rávegye az idősebb öccseit és húgait arra, hogy egyéni imákat mondjanak, megpróbálta ösztönző hatású kifejezésekkel vezetni őket, és később, anélkül, hogy ez a szándékában állt volna, úgy alakult, hogy mindannyian egy olyan imaformát használtak, mely nagyrészt ezen ösztönző hatású útmutatásokból épült fel, melyeket Jézus tanított nekik.

4 Jézus végül feladta azon elképzelését, hogy a család minden tagját ráveszi, hogy külső kényszer nélküli imát alakítsanak ki, és az egyik októberi estén leült az alacsony kőasztalhoz, a kicsiny asztali lámpa mellé, és egy nagyjából fél négyzetméternyi, sima cédrustáblára egy darab szénnel felírta azt az imát, amely attól fogva a szabványos csa-

ládi kérelemmé vált.

5 ¶ Ebben az évben Jézusnak sok problémát okoztak a kavargó gondolatai. A családi felelősség igen hatásosan kitörölt a fejéből minden olyan gondolatot, amely őt „az Atyja ügyének” intézése felé terelő jeruzsálemi látogatással kapcsolatos bármiféle tervének a közvetlen kivitelezésére irányította volna. Jézus helyesen úgy vélte, hogy a földi atyja családja felügyeletének elsőbbséget kell élveznie minden más kötelességével szemben; hogy a családja támogatása kell, hogy az ő elsőszámú feladata legyen.

6 ¶ Az év során Jézus egy olyan szakaszt talált az úgynevezett Hánókh könyvében, mely befolyásolta őt abban, hogy később átvegye az „Ember Fia” kifejezést az ő uran-

tiai alászállásának megjelöléseként. Alaposan átgondolta a zsidó Messiás eszméjét és erősen meg volt győződve arról, hogy nem belőle lesz az a Messiás. Szeretett volna segíteni az apja népén, de sohasem képzelte, hogy ő vezeti majd a zsidó seregeket a Palesztina feletti idegen uralom megdöntésére. Tudta, hogy sohasem fog beleülni Dávid királyszékébe Jeruzsálemben. Abban sem hitt, hogy a küldetése olyan szellemi megszabadítóé vagy olyan erkölcsi tanítóé, aki kizárólag a zsidó népért dolgozik. Ennélfogva az ő életküldetése semmilyen értelemben nem lehetett a héber írások erősen vágyott és feltételezett messiási jövendöléseinek beteljesedése; legalábbis nem úgy, ahogy a zsidók értelmezték a látnokok e jóslatait. Hasonló-

képpen bizonyos volt abban is, hogy ő sohasem fog megjelenni a színen úgy, mint a Dániel látnok által leírt Ember Fia.

7 De amikor eljön az ideje annak, hogy a világ tanítójaként fellépjen, akkor vajon hogyan nevezze magát? Milyen jogcímet formáljon a küldetését illetően? Milyen néven nevezzék őt azok az emberek, akik a tanításaiban hinni fognak?

8 ¶ Miközben mindeme problémák foglalkoztatták az elméjét, a názáreti zsinagóga könyvtárában az általa éppen tanulmányozott végítéleti tárgyú könyvek között rátalált e kéziratra, melyet „A Hánókh könyvének” neveztek; és bár biztos volt abban, hogy azt nem a régi idők Hánókh-ja írta, nagyon érdekesnek találta, és többször is elol-

vasta és újra elolvasta azt. Volt benne egy szakasz, mely különösen mély benyomást tett rá, mely szakaszban szerepelt az „Ember Fia” kifejezés. Ennek az úgynevezett Hánókh könyvének az írója beszámolt erről az Ember Fiáról, bemutatva az általa elvégzendő munkát a földön és megmagyarázva, hogy ez az Ember Fia, mielőtt lejött volna a földre, hogy üdvözülést hozzon az emberiségnek, bejárta a mennyei dicsőségű udvarokat az Atyával, a mindenek Atyjával; és hogy hátat fordított mindeme nagyságnak és dicsőségnek azért, hogy lejöjjön a földre és hirdesse az üdvözülést a szükséget szenvedő halandóknak. És ahogy Jézus e szakaszokat olvasta (világosan megértve, hogy a keleti megmagyarázhatatlan-kereső tan sok

eleme, mely e tanításokkal keveredett, téves volt), a szíve azt súgta és az elméje azt sugallta neki, hogy a héber írások minden messiási jövendölése és a zsidó megszabadítóról szóló mindenféle elmélet közül egy sem áll olyan közel az igazsághoz, mint ez a történet, melyet így elrejtettek ebben a csak részben elfogadott Hánókh könyvében; és ő akkor és ott eldöntötte, hogy a színrelépéséhez átveszi „az Ember Fia” címet. És ezt akkor tette meg, amikor később megkezdte a nyilvános munkát. Jézus tévedhetetlen képességgel rendelkezett az igazság felismerésére, és az igazság befogadásában ő sohasem tétovázott, függetlenül attól, hogy az milyen forrásból is származott.

9 Ekkorra már eléggé letisztult benne szá-

mos dolog a világért való, előtte álló munkája kapcsán, de mindeme dolgokról az anyjának semmit sem szólt, aki még mindig kitartóan hitt abban, hogy a fia a zsidó Messiás.

10 Jézus fiatalabb kori nagy zavarodottsága most mélyült el. Miután eldöntött néhány dolgot a földi küldetése természetét illetően, „hogy az Atyja ügyében járjon” — hogy kinyilatkoztassa az Atyja szeretetteljes természetét az egész emberiség számára — újra elkezdett gondolkodni számos olyan kijelentésről, mely az írásokban egy nemzeti megszabadító, egy zsidó tanító vagy király eljöveteléről szóltak. Vajon milyen eseményre utalnak e jóslatok? Vajon ő nem zsidó? Vagy mégis? Vajon a Dávid-házból való vagy sem? Az anyja azt bizony-

gatta, hogy onnan; az apja határozottan azt mondta, hogy nem onnan. Jézus úgy döntött, hogy nem onnan való. De vajon a látnokok összekeverték a Messiás természetét és a küldetését?

11 Végül is lehetséges, hogy az anyjának van igaza? A legtöbb dologban, amikor nézetkülönbségek alakultak ki a múltban, az anyjának lett igaza. Ha ő egy új tanító és *nem* a Messiás, akkor vajon hogyan tudná felismerni a zsidó Messiást, ha az megjelenne Jeruzsálemben az ő földi küldetésének ideje alatt; továbbá, hogyan kellene viszonyulnia ehhez a zsidó Messiáshoz? És hogyan viszonyuljon a családjához, miután megkezdi az életküldetését? És a zsidó államközösséghez és valláshoz? És a római birodalomhoz?

És a nem-zsidókhoz és az ő vallásaikhoz? Ez az ifjú galileai mindeme komoly problémákat körüljárta és mélyen elgondolkozott azokon, miközben továbbra is ácsként dolgozott a munkapadja mellett, szorgosan munkálkodva a maga, az anyja és nyolc másik éhes száj számára a megélhetés biztosításán.

12 ¶ Még ennek az évnek az elején Mária észrevette, hogy kimerülőben vannak a család anyagi tartalékai. A galambüzletet átadta Jakabnak. Ez után vásároltak egy második tehenet, és Mirjám segítségével hozzáfogtak a tejárusításhoz a názáreti szomszédaik körében.

13 ¶ Jézus ellazult elmélyedéses időszakai, az imádkozás céljából a hegytetőre vezető gya-

kori útjai és az a számos furcsa gondolat, melyekkel Jézus időről időre előhozakodott, komoly aggodalommal töltötte el az anyját. Néha arra gondolt, hogy a fiú magánkívül van, és aztán felerősödtek a félelmei, mert emlékezett arra, hogy a fia végül is az ígéret gyermeke és bizonyos mértékben különbözik a többi gyerektől.

[14] De Jézus már megtanulta, hogy nem kell minden gondolatát kimondania, nem kell minden tervét megosztania a világgal és még a saját anyjával sem. Ettől az évtől kezdve Jézus egyre jobban tartózkodott attól, hogy felfedje, hogy mi is jár a fejében; vagyis keveset beszélt azokról a dolgokról, melyeket az átlagember nem érthetett meg, és ami miatt a közönséges emberekhez ké-

pest furcsának vagy tőlük különbözőnek tekinthették volna. Minden külső szemlélő számára átlagos és szokványos volt, bár vágyott volna valakire, aki a problémáit megértette volna. Szeretett volna egy megbízható és bizalmas barátot, de a problémái túlságosan összetettek voltak, semhogy az embertársai megérthették volna. A szokatlan helyzet egyedi volta arra kényszerítette, hogy egymaga cipelje a terheit.

4. AZ ELSŐ HITSZÓNOKLAT A ZSINAGÓGÁBAN

[1] A tizenötödik születésnapja elérkeztével Jézus hivatalosan is elfoglalhatta a zsinagóga szószékét a szombati napon. Tanhirdetők hiányában Jézus sokszor kapott felké-

rést, hogy olvasson az írásokból, de most eljött a napja annak, hogy a törvény szerint ő folytathassa le az istentiszteletet. Ezért a tizenötödik születésnapját követő első szombaton az előéneklő úgy szervezte, hogy Jézus vezesse a zsinagóga reggeli istentiszteletét. És amikor minden názáreti hívő összegyűlt, a fiatalember, maga választva ki a felolvasandó szövegrészt az írásokból, elkezdte a felolvasást:

2 ¶ „Az Úr Isten szelleme nyugszik rajtam, mert az Úr kent föl engem; elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, hogy meggyógyítsam a megtört szívűeket, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és hogy megszabadítsam a szellemi rabokat; hogy hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét,

és az Istenünk ítéletének napját; hogy megvigasztaljam mind a gyászolókat, és ékességet adjak a hamu helyébe, örömnek olaját a gyászruha helyett, a szomorúság szelleme helyett meg ünnepi öröméneket, hogy az igaz élet tölgyeinek nevezzék őket, akiket az Úr ültetett el, az ő dicsőségére.

3 A jót keressétek, ne a rosszat, hogy éljetek, és akkor valóban veletek lesz az Úr, a seregek Istene. Gyűlöljétek a rosszat és szeressétek a jót; juttassátok diadalra az igazságot a kapuban. Talán kegyes lesz az Úr Isten József maradékával.

4 Mosdjatok meg, tisztuljatok meg; el rossztetteitekkel színem elől; ne tegyetek többé rosszat és tanuljatok meg jót tenni; keressétek az igazságot, segítsétek az elnyo-

mottakat. Szolgáltassatok igazságot az árvának és védelmezzétek az özvegyet.

5 Mivel járuljak az Úr elé, mivel borulhatok az egész föld Istene elé? Álljak oda égőáldozatokkal, egyesztendős borjakkal? Kosok ezreiben, birkák tízezreiben telik-e az Úrnak kedve, vagy áradó olajpatakokban? Feláldozzam-e elsőszülöttemet vétkemért, testem gyümölcsét a lelkem bűnéért? Mert az Úr megmutatta nekünk, ó ember, mi a jó. És mi mást kíván tőled az Úr, mint hogy bánj igazul, szeress irgalommal, és járj alázatosan a te Isteneddel?

6 Akkor hát kihez tudjátok hasonlítani Istent, aki a föld körén ül? Emeljétek föl tekintetetek és lássátok őt, aki megalkotta mindeme világokat, aki elvezeti seregü-

ket, megszámolja őket, és mindegyiket nevén szólítja. Mindeme dolgokat a hatalma nagysága révén cselekszi meg, és mert erős a hatalma, egy sem marad el. Erőt ad a fáradtaknak, és a kimerültet gyámolítja. Ne féljetek, mert én veletek vagyok; ne csüggedjetek, mert én vagyok a ti Istenetek. Megerősítelek és megsegítlek benneteket; igen, az igazságom jobbjával támogatlak, mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. És én ragadom meg jobbotokat, mondván nektek, ne féljetek, mert én megsegítelek.

7 Magatok vagytok a tanúim, mondja az Úr, a szolgáim, akiket kiválasztottam, hogy mindenki megtudja és higgyenek nekem és megértse, hogy én vagyok az Örökkévaló. Egyedül én vagyok az Úr, rajtam kívül nin-

csen megmentő.”

8 ¶ És ahogy mindezt felolvasta, leült, és az emberek hazamentek, mélyen elgondolkodva azokon a szavakon, melyeket Jézus oly méltóságteljesen felolvasott nekik. E városlakók addig még sohasem látták őt ily rendkívül ünnepélyesnek; addig még sohasem hallották a hangját ily komolynak és ily őszintének; addig még sohasem láthatták ily férfiasnak és határozottnak, ily ellentmondást nem tűrőnek.

9 Ezen a szombat délutánon Jézus felment a názáreti hegyre Jakabbal és amikor hazatértek, szénnel felírták a tízparancsolatot görögül két sima táblára. Később Márta kiszínezte és feldíszítette e táblákat, és hosszú időn át ott lógtak Jakab kis munkapadja fö-

lött a falon.

5. A PÉNZÜGYI NEHÉZSÉGEK

[1] Jézus és családja fokozatosan visszatért a korábbi években megszokott egyszerű életmódhoz. A ruháik, de még az ételeik is egyszerűbbek lettek. Bőven el voltak látva tejjel, vajjal és sajttal. Idény szerint élvezhették a kertben termett dolgokat is, de minden egyes múló hónap egyre nagyobb takarékoskodást tett szükségessé. A reggelijük nagyon egyszerű volt; a legjobb ételeiket az estebédre tették félre. Azonban e zsidók körében a vagyon hiánya nem jelentett egyúttal társadalmi alsóbbrendűséget is.

[2] E legény ekkorra már elég jól felfogta, hogy a korának emberei miként élnek. És

hogy milyen jól megértette az élet dolgait odahaza, a mezőn és a műhelyben, azt mutatják a későbbi tanításai, melyek oly bőségesen tanúskodnak arról, hogy milyen közeli kapcsolatban volt az emberi tapasztalás mindenféle vetületével.

3 A názáreti előéneklő továbbra is makacsul hitt abban, hogy Jézusból nagy tanító lesz, talán ő lesz a híres jeruzsálemi Gamliel utódja.

4 ¶ Úgy tűnt, hogy az előrelépést illetően Jézus minden terve dugába dőlt. A dolgok pillanatnyi állása szerint a jövő nem tűnt valami fényesnek. De nem fogták el kétségek; nem bátortalanodott el. Úgy élt napról napra, hogy közben jól teljesítette a mindenkori feladatait és hűen viselte az élete pilla-

natnyi állomásával járó *közvetlen* felelősségeket. Jézus élete örök vigaszt nyújt minden csalódott eszményelvű embernek.

5 A közönséges napszámban dolgozó ács fizetsége lassan csökkenőben volt. Ennek az évnek a végére Jézus a reggeltől estig tartó munkáért csupán mintegy napi huszonöt centnek megfelelő összeget keresett. A következő évre már nehezen tudták fizetni a világi adókat, nem is említve a zsinagóga által kivetett adókat és a fél sékel templomi adót. Ebben az évben az adószedő megpróbált többletbevételt kicsikarni Jézustól, még azzal is megfenyegette, hogy elveszi a hárfáját.

6 Attól való félelmében, hogy az írások görög nyelvű példányát esetleg felfedezik és le-

foglalják az adószedők, Jézus a tizenötödik születésnapján elvitte azt a názáreti zsinagógába, mint az érettségi felajánlását az Úrnak.

7 ¶ A tizenötödik évének nagy megrázkódtatása akkor érte Jézust, amikor elment Szeforiszba, hogy megismerje Heródes döntését abban a fellebbezési ügyben, melyet az apja balesetben való elhalálozása idején a Józsefnek járó összeg fölötti vitában vittek elé. Jézus és Mária abban reménykedett, hogy egy komolyabb pénzösszeget kapnak, amikor is a szeforiszi kincstárnok egy jelentéktelen összeget kínált nekik. József fivérei magához Heródeshez fellebbeztek, és Jézus most ott állt a palotában és hallhatta Heródes döntését, miszerint az apjának nem volt követelése a halála idején. És ezen igazság-

talan döntés miatt Jézus többé sohasem bízott Heródes Antipászban. Nem meglepő, hogy egy alkalommal úgy utalt Heródesre, mint „az a róka”.

8 Az ácsműhelybeli magányos munka ebben és a következő évben megfosztotta Jézust annak lehetőségétől, hogy a csoportos utazók között megforduljon. A családi szolgáltató-műhelyt már korábban átvette a nagybátyja, és Jézus csak az otthoni műhelyben dolgozott, ahol kéznél lehetett, hogy segítsen Máriának a család gondozásában. Nagyjából ekkortól küldte el Jakabot rendszeresen az átutazók pihenőhelyére, hogy híreket gyűjtsön a világban történtekről, és így próbált meg naprakész lenni a napi hírekben.

9 Ahogy nőtt, Jézus keresztülment mindazokon a küzdelmeken és zavarokon, melyeken a megelőző és a későbbi korok átlagos fiataljai is átmentek. És a családja fenntartásának szigorú élménye biztos védelmet jelentett azzal szemben, hogy túl sok időt töltsön a tétlen elmélkedéssel, illetőleg a rejtelemkedvelő hajlamok kiélésével.

10 ¶ Jézus ebben az évben vett bérbe egy nagyobb földet a házuktól északra, melyet családi kertként felosztottak. Az összes nagyobb gyermeknek saját kertje lett, és éles versengés alakult ki közöttük a mezőgazdasági munkában. A legidősebb bátyjuk a kertművelési munkák idején minden nap töltött velük valamennyi időt. Az öccseivel és a húgaival a kertben dolgozva Jézus sok-

szor szerette volna, ha mindannyian egy vidéki gazdaságban élnek, ahol az akadálytalan élet szabadságát és kötetlenségét élvezhetik. De hát mégsem vidéken nőttek fel; és Jézus, aki igencsak gyakorlatias és egyúttal az eszményekért lelkesedő fiatalember volt, belátóan és bátran szembenézett a problémával, amint az felbukkant, és az erejéhez mérten mindent megtett, hogy ő maga és a családja is igazodjon a valós helyzethez és hogy úgy alakítsák az életkörülményeiket, hogy a lehető legjobban kielégíthessék az egyéni és közös igényeiket.

[11] Egy időben Jézus halványan reménykedett abban, hogy talán képes lesz elegendő anyagi erőforrást összegyűjteni, feltéve, hogy hozzájutnak ahhoz a komolyabb pénz-

összeghez, ami az apja munkája után járt nekik Heródes palotájában, s ezzel belevághatnak egy kisebb termőföld megvásárlásába. Tényleg komolyan foglalkozott azzal a tervvel, hogy a családjával vidékre költözik. De amikor Heródes nem volt hajlandó megadni neki a József után járó összegek egy részét sem, feladták azon elképzelésüket, hogy saját házuk legyen vidéken. És mivel így alakult, szerét ejtették, hogy élvezhessék a gazdálkodóéletet, mivel a galambokon felül most már volt három tehenük, négy birkájuk, egy csapat tyúkjuk, egy szamaruk és egy kutyájuk. Még az apróságoknak is megvolt a rendszeres feladatuk abban a jól szabályozott irányítási rendben, mely e názáreti család életét jellemezte.

12 ¶ A tizenötödik életévének végére Jézus

átjutott az emberi lét ama veszélyes és bonyolult időszakán, azon az átmeneti időszakon, mely a gyermekkor önfeledt évei és a beköszöntő férfikor tudatosulásának ideje között húzódik, mely utóbbihoz hozzátartoznak a megnövekedett felelősségek és azok a lehetőségek, hogy egy nemes jellem kifejlődésében komoly tapasztalatokra tegyen szert. Az elme gyarapodásának és a test növekedésének időszaka véget ért, és most kezdődött meg e názáreti fiatalember valódi pályafutása.

127. ÍRÁS

A KAMASZKORI ÉVEK

AMINT Jézus a kamaszkor éveibe lépett, rögtön egy nagy család fejének és egyedüli támogatójának helyzetében találta magát. Az apja halálát követő néhány éven belül az összes vagyonuk felemésztődött. Az idő múlásával Jézusban egyre jobban tudatosult az előző léte; ugyanakkor egyre jobban felismerte, hogy a földön és a húsvér testben azon kifejezett cél érdekében van jelen, hogy kinyilatkoztassa a paradicsomi Atyját az emberek gyermekeinek.

[2] Egyetlen kamaszodó ifjúnak, aki e világon vagy bármely más világon élt vagy va-

laha is élni fog, nem voltak és sohasem lesznek súlyosabb megoldandó problémái, illetőleg bonyolultabb leküzdendő nehézségei. Egyetlen urantiai ifjú sem fog soha felhívást kapni arra, hogy nagyobb megpróbáltatást jelentő küzdelmeken essen át vagy megerőltetőbb helyzeteket viseljen el, mint amilyet Jézus maga átélt e tizenöt és húszéves kora közötti kimerítő évek során.

3 Miután az Ember Fia ténylegesen is megtapasztalta, hogy milyenek a kamaszkori évek egy rossztól gyötört és bűntől felkavart világon, teljes körű ismereteket szerzett a Nebadon összes fiataljának életélményéből, és így örökre a csüggedt és összezavarodott kamaszok megértő vigasztalójává vált minden korban és minden világon szerte a helyi

világegyetemben.

[4] Lassan, de biztosan, és tényleges tapasztalás révén, ez az isteni Fiú *elnyeri* a jogot, hogy a világegyeteme fejedelmévé, az összes helyi világegyetemi világ minden teremtett értelmének megkérdőjelezhetetlen és legfőbb urává legyen, a megértő menedéke legyen minden lénynek, éljenek azok bármely korban és álljanak a személyes adottságok és tapasztalások bármely szintjén.

1. A TIZENHATODIK ÉV (KR.U. 10)

[1] A megtestesült Fiú átélte a zsengekort és eseménytelen gyermekkort élt meg. Ez után lépett ki abból a próbatételt jelentő és megerőltető átmeneti szakaszból, mely a gyermekkor és a fiatal felnőttkor között húzódik — a kamaszkorú Jézus lett belőle.

[2] Ebben az évben teljesedett ki a testi növekedése. Daliás és vonzó ifjú vált belőle. Egyre józanabb és komolyabb lett, de szívélyes és rokonszenvező maradt. A tekintete kedves volt, de fürkésző; a mosolya mindig bájos és bizalomkeltő. A hangja dallamos, de nagyon határozott volt; a köszöntése pedig szívélyes, de nem színlelt. Mindig, még a leghétköznapibb kapcsolataiban is megnyilvánulni látszott a kettős természete, az emberi és az isteni. Mindig a rokonszenvező barát és a határozott tanító e keverékét mutatta. És e személyiségjegyek korán megmutatkoztak, már e kamaszkori éveiben is.

[3] E testileg erős és markos ifjúnak az emberi értelme is kiteljesedett, de nem az emberi gondolkodás teljes tapasztalásában, hanem

az ilyen értelmi fejlődésre való képesség teljességében. A teste egészséges és arányosan tagolt, az elméje éles és elemző, a kiállása kedves és rokonszenves, a vérmérséklete némiképp hullámzó, de erélyt mutató volt, mely sajátságok együttesen egy erős, feltűnő és vonzó személyiséggé szerveződtek.

4 ¶ Az idő múlásával az anyja és az öccsei és húgai egyre nehezebben értették meg; a mondásainak megértése nehézséget jelentett nekik, a cselekedeteit pedig félreértették. Mind képtelenek voltak megérteni a legidősebb bátyjuk életét, mert az anyjuk azt nevelte beléjük, hogy az ő rendeltetése az, hogy a zsidó nép megszabadítója legyen. Miután Mária beavatta őket e családi titkokba, képzelhetitek, hogy mekkora volt a zava-

ruk, amikor Jézus nyíltan elutasított minden ilyen gondolatot és szándékot.

5 ¶ Simon ebben az évben kezdte el a tanodát, és rákényszerültek arra, hogy egy másik házukat is eladják. Most Jakab vette át a három húga tanítását, akik közül ketten már elég idősek voltak ahhoz, hogy komolyabb tanulmányokba fogjanak. Ahogy Ruth cseperedett, Mirjám és Márta vette őt gondjaiba. A zsidó családok leánygyermekei rendszerint kevés oktatásban részesültek, Jézus azonban kitartott amellett (és az anyja is egyetértett vele), hogy a lányoknak éppúgy tanodába kell járniuk, mint a fiúknak, és mivel a zsinagógai tanhely nem fogadta őket, nem volt mit tenni, mint otthoni tanodát tartani külön az ő számukra.

6 A munka az év során Jézust a munkapadhoz kötötte. Szerencsére sok dolga akadt; olyan minőségi munkát végzett, hogy sohasem maradt munka nélkül, lett légyen bármily kevés megrendelés is azon a vidéken. Néha olyan sok megrendelést kapott, hogy Jakabnak kellett besegítenie.

7 Éppen ennek az évnek a vége felé döntötte el, hogy miután felnevelte a családját és gondoskodott arról, hogy megházasodjanak, megkezdi a nyilvános munkáját az igazság tanítójaként és a mennyei Atyának a világ számára való kinyilatkoztatójaként. Tudta, hogy nem lesz belőle a várt zsidó Messiás, és arra a következtetésre jutott, hogy szinte értelmetlen ezeket a dolgokat az anyjával megbeszélnie; úgy dön-

tött, hogy hagyja, hogy az anyja olyan álmokat szőjön, amilyeneket csak akar, mivel minden, amit korábban mondott neki kevés vagy semennyi hatást sem tett rá és emlékezett arra is, hogy az apja sem tudott soha semmi olyasmit mondani neki, ami más belátásra bírta volna. Ettől az évtől kezdve e problémákról egyre kevesebbet beszélt az anyjával vagy bárki mással. Az ő küldetése olyan különleges volt, hogy a földön élők közül senki sem tudott volna a kivitelezésben tanácsot adni.

8 Jézus igazi, bár ifjúi atyja volt a családjának; minden szabadidejét a gyerekekkel töltötte, és ők is nagyon szerették őt. Az anyja bánkódott, hogy Jézusnak oly keményen kell dolgoznia; szomorú volt, hogy a fiának

nap mint nap keményen dolgoznia kell az ácspadon, hogy eltarthassa a családját, ahelyett, hogy Jeruzsálemben tanulna a rabbiknál, ahogy azt oly mit sem sejtőn eltervezték. Bár a fiának sok olyan dolga volt, melyet Mária nem tudott megérteni, azért szerette őt, és a legnagyobb mértékben értékelte azt a segítőkész hozzáállást, mellyel Jézus a család iránti felelősséget a vállára vette.

2. A TIZENHETEDIK ÉV (KR.U. 11)

[1] Nagyjából ekkoriban, különösen Jeruzsálemben és Júdeában, komoly buzdítás folyt a Rómának való adófizetés elleni lázadás mellett. Ekkoriban éledezett egy erős hazafias párt, melyet rövidesen zélótáknak neveztek. A zélóták, ellentétben a farizeusokkal, nem

voltak hajlandók várni a Messiásra. Azt javasolták, hogy az ügyet politikai lázadáson keresztül vigyék dűlőre.

[2] Egy csoport élharcos érkezett Jeruzsálemből Galileába és messzire eljutottak, mígnem elérték Názáretet is. Amikor eljöttek, hogy megnézzék Jézust, ő figyelmesen meghallgatta őket és számos kérdést tett fel nekik, de elutasította a párthoz való csatlakozást. A kívülmaradás okait nem volt hajlandó teljes egészében feltárni előttük, és az ő nemleges válasza nyomán Názáretben számos ifjú társa is kívül maradt.

[3] Mária mindent megtett, hogy rávegye őt a csatlakozásra, de nem tudta más belátásra bírni. Egészen odáig elment, hogy azt sejtesse, hogy a nemzeti érzületűek ügye támo-

gatásának az ő nyomatékos kérése ellenére való elutasítása engedetlenség, azon ígéretének a megszegése, melyet Jeruzsálemből visszafelé jövet tett, miszerint aláveti magát a szülei akaratának; de Jézus erre a burkolt célzásra válaszul csak kedvesen az anyja vállára tette a kezét és a szemébe nézve azt mondta: „Anyám, hogy mondhattál ilyet?” És Mária visszavonta a kijelentését.

4 Jézus nagybátyjainak egyike (Mária bátyja, Simon) már csatlakozott e csoporthoz, később pedig tiszt lett a galileai testületben. És Jézus és a nagybátyja néhány éven át valamelyest elhidegült egymástól.

5 De Názáretben baj volt kialakulóban. Jézusnak az e dolgokkal kapcsolatos magatartása megosztotta a város zsidó ifjait. Nagy-

jából az ifjak fele már csatlakozott a hazafias szervezethez, a másik fele pedig elkezdett kialakítani a mérsékeltebb hazafiakból egy ellenzéki csoportot, arra számítva, hogy Jézus elvállalja a vezetésüket. Meglepődtek, amikor Jézus nem fogadta el a megtiszteltetést, azt hozva fel, hogy komoly családi felelősségei vannak, mely kifogást mindannyian elfogadták. A helyzet azonban tovább bonyolódott, amikor rövidesen megjelent egy gazdag zsidó, Izsák, aki abból élt, hogy pénzt kölcsönzött a nem-zsidóknak, és hajlandó volt támogatni Jézus családját, ha Jézus leteszi a szerszámait és elvállalja e názáreti hazafiak vezetését.

[6] Jézus, aki ekkoriban alig volt még tizenhét éves, ekkor szembesült a földi életének

egyik legkényesebb és legnehezebb helyzetével. A szellemi vezetők mindig is nehezen kötődnek hazafias ügyekhez, különösen amikor azokat adószedő idegen elnyomók esete teszi még bonyolultabbá, és ez ebben az esetben kétszeresen is így volt, hiszen a zsidó vallást is belekeverték a Róma elleni fellépés ügyébe.

7 Jézus helyzete még nehezebbé vált, mert az anyja és a nagybátyja és még Jakab öccse is mind noszogatták, hogy álljon a nemzeti érzületűek ügye mellé. Minden jobb názáreti zsidó csatlakozott már, és a mozgalom mellé nem állt ifjak is mind csatlakoztak volna, ha Jézus meggondolja magát. Jézusnak Názáretben csak egy bölcs tanácsadója volt, mégpedig öreg tanára, az előéneklő,

aki tanácsot adott neki abban, hogy mit válaszoljon a názáreti polgárok bizottságának, amikor az emberek felkérésére eljöttek a válaszáért. Jézus a fiatalkori életében ezen első alkalommal folyamodott tudatosan nyilvános haditervhez. Annak előtte mindig az igazság őszinte közlésére támaszkodott a helyzet tisztázásához, de most nem közölhette a teljes igazságot. Nem sugallhatta, hogy ő több, mint ember; nem közölhette a küldetéssel kapcsolatos tervét, melynek kivitelezése az érettebb férfikorra várt. E korlátok ellenére a vallási hűségét és a nemzeti elkötelezettségét közvetlenül kérdőjelezték meg. A családja össze volt zavarodva, a gyermekkori barátai megosztottak voltak és a város egész zsidó közösségében nagy volt

a fejetlenség. És gondoljátok el, hogy mindezért őt okolták! És mennyire mentes volt ő mindenféle szándéktól, hogy bajt csináljon, még kevésbé, hogy ilyen felfordulást okozzon.

8 Valamit tennie kellett. Közölnie kellett az álláspontját, és ezt meg is tette bátran és sokak, de nem mindenki számára tapintatosan. Kitartott az eredeti mentsége mellett, fenntartva, hogy az ő elsődleges kötelessége a családjával szemben áll fenn, hogy a megözvegyült anyjának és a nyolc öccsének és húgának többre van szüksége, mint amit pénzen meg lehet venni — vagyis az élet fizikai szükségleteinél többre — hogy a családjának joga van az apai felügyeletre és útmutatásra, és hogy tiszta lelkiisme-

rettel nem tudna mentesülni ama kötelesség alól, melyet egy kegyetlen baleset szabott ki rá. Elismerését fejezte anyjának és legidősebb öccsének, amiért hajlandók volnának elengedni őt, de megismételte, hogy egy halott apa iránti hűség tiltja neki, hogy elhagyja a családját, és nem számít, hogy mennyi pénzt kapnának anyagi támogatásul, s ekkor tette azt a felejthetetlen kijelentést, miszerint „a pénz nem képes szeretni". E beszéde során Jézus több burkolt utalást tett az „életküldetésére", de elmagyarázta azt is, hogy akár összeegyeztethetetlen a katonai tervekkel, akár nem, az életében minden mással együtt feladta azt annak érdekében, hogy hűen eleget tehessen a családdal szembeni kötelességének. Názáretben minden-

ki jól tudta, hogy milyen jó apa ő a család számára, és ez oly közel állt minden nemes zsidó szívéhez, hogy Jézus kifogását a hallgatói közül sokan a szívük mélyén elfogadták; és azok némelyikét, akik nem így éreztek, lefegyverezte Jakab beszéde, mely bár nem volt betervezve, mégis ekkor hangzott el. Azon a napon az előéneklő tanította be Jakabot a beszédre, de ez az ő titkuk volt.

9 Jakab azt állította, hogy biztos abban, hogy Jézus segítene a népe felszabadításában, ha ő (Jakab) már elég idős volna ahhoz, hogy vállalja a család iránti felelősséget, és azt, hogy ha beleegyeznének abba, hogy Jézus ott maradjon „velünk, hogy az apánk és a tanítónk legyen, akkor nem csak egy vezetőtök lehetne József családjából, hanem rö-

videsen öt hűséges hazafi, mert vajon nem öten vagyunk-e fiúk, akik felnőve és a bátyánk-apánk útmutatása szerint eljőve szolgáljuk a nemzetünket?” És ezzel a fiú meglehetős megelégedettséget hozó módon zárta le az igen feszült és fenyegető helyzetet.

10 A válsághelyzet egy időre megszűnt, de ezt a zavarkeltő esetet sohasem felejtették el Názáretben. A bujtogatást folytatták; Jézus többé már nem élvezett általános kegyet; az érzelmi megosztottság sohasem szűnt meg teljesen. És ez, valamint a többi és későbbi események jelentették az egyik fő okát annak, hogy Jézus évekkel később miért költözött Kapernaumba. Ettől kezdve Názáretben mindig is megmaradt az érzelmi megosztottság az Ember Fiát illetően.

11 ¶ Jakab ebben az évben végezte el a tanodát és ekkor kezdett teljes munkaidőben dolgozni az otthoni ácsműhelyben. Időközben megtanult ügyesen bánni a szerszámokkal és most átvette a járom- és ekekészítési feladatokat, míg Jézus inkább az épületek ácsmunkáival és a bútorasztalos szakmunkákkal kezdett foglalkozni.

12 ¶ Ebben az évben Jézus nagyot lépett előre az elméje megszervezése terén. Fokozatosan összehangolta az isteni és emberi természetét, és ezt az értelmi szervezőmunkát a saját *döntéseinek* ereje révén és pusztán a benne lakozó Nevelő segítségével teljesítette, pont olyan Nevelő segítségével, mely minden, az alászálló Fiú utáni korszakot élő világ minden egészséges halandójának el-

méjében lakozik. Eddig egy hírvivő látogatását kivéve semmiféle természetfeletti dolog nem történt e fiatalember létpályája során, mely hírvivőt Immanuel, a bátyja küldte, s aki egyszer megjelent neki a Jeruzsálemben töltött éjszakán.

3. A TIZENNYOLCADIK ÉV (KR.U. 12)

[1] Ebben az évben a házuk és a kertjük kivételével a teljes családi vagyontól megváltak. A kapernaumi vagyonrész utolsó elemét (egy másik ingatlanbeli tulajdonrész kivételével), melyen már jelzálog volt, eladták. A haszonból fizették be az adókat, vásároltak új szerszámokat Jakabnak, és ebből költöttek az átutazók pihenőhelye közelében álló, régi családi ellátó- és javítóműhelyre is,

melynek visszavásárlására Jézus most ajánlatot tett, hiszen Jakab már elég idős volt ahhoz, hogy az otthoni műhelyben dolgozzon és segítsen Máriának a ház körül. A pénzügyi nehézségek nyomásának pillanatnyi enyhülésével Jézus úgy döntött, hogy elviszi Jakabot a páska-ünnepre. Egy nappal korábban mentek Jeruzsálembe, hogy magukban lehessenek, s a Szamarián keresztüli utat választották. Ahogy haladtak, Jézus mesélt Jakabnak az úton látott történelmi helyekről, miként az apja is tanította őt a hasonló utazás alatt öt évvel korábban.

[2] Szamarián áthaladva sok furcsa dolgot láttak. Az út során számos személyes, családi és nemzeti problémájukat beszélték meg. Jakab nagyon vallásos ifjú volt, és bár nem

értett teljesen egyet az anyjával abban a kevésben, amit a jézusi életművel kapcsolatos tervekről tudott, már várta annak az időnek az eljövetelét, amikor majd képes lesz vállalni a család iránti felelősséget, hogy Jézus megkezdhesse a küldetését. Nagyon nagyra értékelte, hogy Jézus magával vitte őt a páska-ünnepre, és a jövőről sokkal többet beszéltek, mint korábban bármikor.

3 Jézus sokat töprengett a Szamarián át vezető útjuk alatt, különösen Bételnél és amikor Jákob kútjából ittak. Az öccsével megvitatták Ábrahám, Izsák és Jákob hagyományait. Jézus sokat tett annak érdekében, hogy felkészítse Jakabot arra, amit Jeruzsálemben láthat, így törekedvén arra, hogy mérsékelje azt a megrázkódtatást, amelyet

maga is átélt az első templomlátogatásakor. Jakab azonban nem volt annyira érzékeny az ilyen dolgok láttán. Voltak megjegyzései arról a felületes és érzés nélküli eljárásról, ahogy némely pap végezte a feladatát, de egészében véve nagyon élvezte a jeruzsálemi ottlétet.

4 Jézus a páska-ünnepi estebédre Betániába vitte Jakabot. Simon időközben már megtért atyáihoz, és e házban Jézus töltötte be a páska-ünnepi család fejének szerepét, ő hozta a páska-ünnepi bárányhúst a templomból.

5 A páska-ünnepi estebédet követően Mária Jakabbal ült le beszélgetni, míg Márta, Lázár és Jézus késő éjszakáig beszélgetett. A következő napon elmentek a templomi is-

tentiszteletre, és Jakab felvételt nyert Izráel államközösségébe. Azon a reggelen, amikor egy időre megálltak, hogy az Olajfák hegyének tetejéről megnézzék a templomot, Jakab csodálatának adott hangot, Jézus viszont csendesen szemlélte Jeruzsálemet. Jakab nem értette a bátyja viselkedését. Éjszakára megint visszatértek Betániába és másnap már el is indultak volna haza, de Jakab ragaszkodott ahhoz, hogy visszafelé nézzenek be a templomba is, s ezt azzal magyarázta, hogy meg akarja hallgatni a tanítókat. És bár ez igaz volt, a szíve mélyén titkon azt akarta, hogy hallhassa Jézust a vita résztvevőjeként, amint arról korábban az anyjától hallott. Ennek megfelelően el is mentek a templomba és meghallgatták a vitákat,

de Jézus nem tett fel kérdéseket. Minden oly gyerekesnek és jelentéktelennek tűnt az ő ébredező, emberi és isteni elméje számára — csak sajnálni tudta őket. Jakab csalódott volt amiatt, hogy Jézus nem szólt semmit. A kérdéseire Jézus csak annyit válaszolt, hogy „Még nem jött el az én időm.”

6 A következő napon Jerikón és a Jordán völgyén át haladva tértek haza, és Jézus az út során számos dologról mesélt, beleértve az ő korábbi, ilyen utazását is, amikor tizenhárom éves volt.

7 ¶ Názáretbe hazaérvén Jézus a régi családi javítóműhelyben kezdett dolgozni és nagy örömére szolgált, hogy minden egyes nap sok emberrel találkozhat, akik az ország minden részéből és a környező tarto-

mányokból érkeztek. Jézus igazán szerette az embereket — az egyszerű embereket. Minden hónapban teljesítette a műhellyel kapcsolatos fizetési kötelezettségeket és Jakab segítségével továbbra is gondoskodott a családról.

8 Az évben több alkalommal, amikor nem jöttek látogatók a templomba szónokolni, Jézus továbbra is felolvasott szombatonként az írásokból a zsinagógában és sokszor észrevételeket is fűzött az elmondottakhoz, de rendszerint úgy választotta ki a felolvasandó részeket, hogy nem volt szükség magyarázatra. Nagyon ügyesen úgy rendezte össze a különböző helyekről származó részeket, hogy a felolvasásukkor az egyik magyarázta a másikat. Ha az időjárás megengedte, ak-

kor sohasem mulasztotta el, hogy magával vigye az öccseit és a húgait a szombat délutáni természetjárásaira.

9 Az előéneklő nagyjából ekkoriban indított be egy fiataloknak ajánlott társaskört, ahol bölcseleti vitákat lehetett folytatni, s amelynek rendezvényeire a különböző családok otthonaiban került sor és gyakran az ő saját házában, és Jézus e csoport jeles tagja lett. Ezzel némiképp vissza tudta szerezni a helyi megbecsülését, melyet nem is olyan sokkal korábban veszített el a nemzeties viták idején.

10 A társadalmi életét korlátok közé szorította ugyan, de nem hanyagolta el teljesen. Sok közeli barátja és hű csodálója akadt Názáretben mind a fiatal férfiak, mind a fiatal

nők körében.

11 ¶ Szeptemberben Erzsébet és János jött el látogatóba a názáreti családhoz. János, aki elveszítette az apját, vissza akart térni a júdeai hegyekbe, hogy ott mezőgazdasággal és birkatenyésztéssel foglalkozzon, hacsak Jézus meg nem hívja, hogy maradjon Názáretben és fogjon bele az ácsmesterségbe vagy valamilyen más munkába. Ők nem tudták, hogy a názáreti család gyakorlatilag nincstelen. Minél többet beszélgetett Mária és Erzsébet a fiaikról, annál bizonyosabbá vált előttük, hogy az volna a jó, ha a két fiatalember együtt dolgozna és gyakrabban találkozna.

12 Jézus és János sokat beszélgetett egymással; és nagyon bensőséges és személyes dol-

gokról is szót váltottak. A látogatás végén úgy döntöttek, hogy addig nem is fogják viszontlátni egymást, amíg a nyilvános szolgálatban nem találkoznak azt követően, hogy „a mennyei Atya szólítja” munkára őket. Jánosra roppant nagy hatással volt az, amit Názáretben látott, és úgy gondolta, hogy haza kell térnie és dolgoznia kell, hogy gondoskodjon az anyjáról. Az lett a meggyőződése, hogy részese lesz majd a jézusi életküldetésnek, de látta azt is, hogy Jézust még sok éven át leköti a családjáról való gondoskodás; így tehát sokkal megelégedettebben fogadta azt, hogy hazatérjen és letelepedve foglalkozzon a kis gazdaságukkal és segédkezzen az anyja szükségleteinek kielégítésében. És János és Jézus egészen addig a napig nem is látta

egymást, amíg a Jordánnál az Ember Fia a keresztelésre meg nem jelent.

13 ¶ Ez év december 3-án, szombat délután a halál másodszor súj tott le e názáreti családra. A kis Ámósz, a kistestvérük egyheti lázas betegeskedés után meghalt. Most, hogy a szomorúság időszakát az elsőszülött fiával, mint az ő egyetlen támaszával élte át, Mária végre és a legteljesebb értelemben megértette, hogy Jézus a család igazi feje; és Jézus valóban méltó családfő volt.

14 Az életszínvonaluk négy éven át folyamatosan romlott; érezniük kellett, ahogy a nyomoruk évről évre erősödik. Ennek az évnek a végére az egész vesződséges küzdelmük legnehezebb élményével szembesültek. Jakab még nem keresett sokat, és a temetés

költségei minden más tetejébe megrendítette a költségvetésüket. De Jézus csak ennyit mondott az aggódó és levert anyjának: „Mária anyám, a szomorkodás nem segít rajtunk; mi mind megtesszük a tőlünk telhetőt, és az anyai mosoly talán még ösztönzést is adhat nekünk, hogy jobban tehessük a dolgunkat. Az előttünk álló jobb napok reménye napról napra megerősít bennünket e dolgokban.” Jézus határozott és gyakorlatias derűlátása valóban ragályos volt; minden gyermek a jobb idők és jobb dolgok iránti várakozás légkörében élt. És e bizakodó bátorság a szegénységükből fakadó lehangoltság ellenében is nagyban hozzájárult az erős és nemes jellemük kialakulásához.

[15] Jézus rendelkezett azzal a képességgel,

hogy minden elmebéli, lelki és testi erejét hatékonyan mozgósítsa az előtte álló feladat elvégzéséhez. Összpontosítani tudott az elmélyült gondolkodásra képes elméjével arra az egyetlen problémára, melyet meg akart oldani, és ez az ő kimeríthetetlen *türelmével* együtt tette képessé arra, hogy derűsen viselje a bonyolult halandói lét megpróbáltatásait — hogy úgy éljen, mintha „látná Őt, aki nem látható”.

4. A TIZENKILENCEDIK ÉV (KR.U. 13)

[1] Ekkorra Jézus és Mária már sokkal jobban boldogult. Az asszony már egyre kevésbé tekintett úgy Jézusra, mint a fiára; Jézus az ő számára a gyermekei apja lett. A na-

pi életükben hemzsegtek a gyakorlati jellegű és kézzelfogható nehézségek. Egyre kevesebbet beszéltek az élete munkájáról, mert az idő múlásával minden gondolatukat kölcsönösen a négy fiúgyermekből és három leánygyermekből álló családjuk támogatásának és felnevelésének szentelték.

[2] Ennek az évnek az elejére Jézusnak már sikerült teljesen elfogadtatnia anyjával az ő gyermeknevelési módszereit — a jócselekedetre való igenlő késztetést ahelyett, hogy a régebbi zsidó módszer szerint a rosszcselekedetet tiltották volna. A házában és végig a nyilvános tanítási pályafutása során Jézus mindig is az intelmek *igenlő* formáját alkalmazta. Mindig és mindenhol azt mondta, hogy „Ezt tedd — azt kell tenned.” Az ősi

tabukból származó nemleges felfogású tanításmódot sohasem alkalmazta. Tartózkodott a rossz hangsúlyozásától, melyre azáltal került volna sor, ha tiltja azt, hanem kiemelte a jót azzal, hogy annak megcselekedését parancsolta. Az imaidő e házban azzal telt, hogy megbeszéltek mindent, ami csak a család jólétével összefüggött.

3 Jézus bölcsen már nagyon korán olyan fegyelemre szoktatta az öccseit és húgait, hogy kevés vagy semennyi büntetésre sem volt szükség ahhoz, hogy elérje az azonnali és készséges engedelmességüket. Az egyetlen kivétel Júdás volt, akinek esetében Jézus több alkalommal is úgy látta jónak, hogy büntetést szabjon ki, mert Júdás megszegte az otthoni rendszabályokat. Három alka-

lommal, amikor bölcs dolognak tűnt Júdás megbüntetése, amiért bevallottan és szándékosan megszegte a család viselkedési szabályait, a büntetését a többi idősebb gyermek egyhangú döntése szabta ki és azt maga Júdás is elfogadta, mielőtt kimérték volna rá.

4 Bár Jézus rendkívül módszeres és rendszeres volt mindenben, amit csak tett, az irányítási döntéseiben az értelmezésnek olyan üdítő rugalmassága és az alkalmazkodásnak olyan egyedi jellege mutatkozott meg, hogy az apa-bátyjukat átható igazságosság szelleme nagy hatást gyakorolt az összes gyermekre. Önkényesen sohasem fegyelmezte öccseit és húgait, és ezen egységesen pártatlan elbánás és személyes megítélés miatt az egész család nagyon kedvelte Jézust.

5 Jakab és Simon úgy nőtt fel, hogy megpróbálta követni a jézusi tervet abban, hogy megbékítsék a harcias és néha haragos pajtásaikat a meggyőzés és az ellent nem állás révén, és ebben igencsak sikeresek voltak; de József és Júdás, miközben otthon elfogadták e tanokat, nem haboztak megvédeni magukat, amikor a társaik nekik estek; különösen Júdásnak volt felróható, hogy megszegte e tanítások szellemét. De az ellent nem állás nem volt családi *törvény.* A személyes tanítások megszegéséért nem járt büntetés.

6 Általában véve minden gyermek, különösen a lányok Jézushoz fordultak a gyermekkori gondjaikkal és úgy bíztak benne, mintha a gyöngéd apjuk lett volna.

7 Jakab kiegyensúlyozott és egyenletes vér-

mérsékletű ifjúvá cseperedett, de neki nem voltak olyan erős szellemi hajlamai, mint Jézusnak. Azonban sokkal jobb tanítvány lett belőle Józsefnél, aki bár hűen dolgozott, még kevésbé volt szellemi beállítottságú. József ugyan kitartó volt, de az értelmi szintje nem ért fel a többi gyermekével. Simon jó szándékú, de túl sokat álmodozó fiúvá vált. Nehezen szállt le a fellegekből és ez komolyan nyugtalanította Jézust és Máriát. De mindig is jó és jó szándékú gyermek maradt. Júdás lázító volt. Ő bírt a legmagasabb rendű eszményképekkel, de az alkata szeszélyes volt. Rendelkezett az anyja minden eltökéltségével és harciasságával, sőt még többel is, de nagyon hiányzott belőle az anyja arányérzéke és megfontoltsága.

8 Mirjám kiegyensúlyozott és higgadt le-

ány volt, aki nagyon is értékelte a nemes és szellemi dolgokat. Márta lassúbb felfogású és kevésbé erélyes, viszont nagyon megbízható és hatékonyan tevékenykedő gyermek volt. A kis Ruth vált a ház napsugarává; bár meggondolatlanul fecsegett, azért végtelenül őszinte volt. Már majdnem istenítette az ő nagy bátyját és apját. De nem kényeztették. Szép gyermek lett, de nem olyan bájos, mint Mirjám, aki a család, sőt talán a város szépe volt.

9 ¶ Az idő múlásával Jézus sokat tett annak érdekében, hogy szabadabbá tegye és átalakítsa azokat a családi tanításokat és szokásokat, melyek a szombati parancsokhoz és számos egyéb vallási dologhoz kötődtek, és mindeme változtatásokkal Mária lelkesen

egyetértett. Ekkorra Jézus a ház megkérdőjelezhetetlen feje lett.

10 Júdás ebben az évben kezdte meg a tanodát, és Jézusnak el kellett adnia a hárfáját ahhoz, hogy fedezhesse e kiadásokat. Így megfosztatott az utolsó kedves időtöltésétől is. Nagyon szeretett játszani a hárfán, amikor az elméje kimerült és a teste fáradt volt, de vigasztalta őt az a gondolat, hogy a hárfa legalább biztos helyen volt az adószedő elől.

5. REBEKA, EZRA LEÁNYA

1 Bár Jézus szegény volt, ez az ő társadalmi rangját Názáretben semmilyen mértékben nem befolyásolta. A város legkiválóbb ifjúi közé tartozott és a legtöbb fiatal nő igen nagyra tartotta. Lévén, hogy Jézus az erőteljes és az értelemre építő férfiasság kiváló

képviselője volt, és figyelembe véve a szellemi vezetői hírnevét, semmi különös nem volt abban, hogy Rebeka, Ezrának, a gazdag názáreti kereskedőnek és boltosnak a legidősebb leánya ráébredt arra, hogy lassan beleszeretett József e fiába. Az érzelmeit először Mirjámmal, Jézus húgával közölte bizalmasan és Mirjám ez után mindezt megbeszélte az anyjával. Máriát erősen felkavarta a dolog. Vajon el fogja veszíteni a fiát, aki már a család nélkülözhetetlen fejévé vált? Hát sohasem érnek véget a bajok? Mi jöhet még ez után? És aztán elgondolkodott azon, hogy a házasság hogyan érinthetné Jézus jövőbeli pályáját; nem túl gyakran, de legalább néhány alkalommal eszébe jutott, hogy Jézus az „ígéret gyermeke”. Mi-

után ő és Mirjám átbeszélték a dolgot, úgy döntöttek, hogy lépéseket tesznek annak érdekében, hogy véget vessenek ennek, még mielőtt az Jézus tudomására jutna, elmennek egyenest Rebekához, elmondják neki az egész történetet, és őszintén beszámolnak neki a meggyőződésükről, hogy Jézus a végzet fia; hogy nagy vallási vezető lesz belőle, talán maga a Messiás.

2 Rebeka figyelmesen hallgatta őket; nagyon megindította őt a beszámoló és még inkább elhatározta, hogy hozzáköti a sorsát a választottjához és osztozni fog a vezetői pályafutásában. Amellett érvelt (magában), hogy egy ilyen férfinak annál inkább szüksége van egy hű és hasznavehető feleségre. Úgy értelmezte Mária lebeszélési igyekeze-

tét, mint természetes választ arra, hogy elveszíti a családfőt és egyedüli támaszát; de tudván, hogy az apja helyesli az ács fia iránti vonzalmát, helyesen felismerte, hogy az apja örömmel támogatná a családot elegendő bevétellel ahhoz, hogy teljes mértékben ellensúlyozza Jézus keresetének kiesését. Amikor az apja elfogadta e tervét, Rebeka újból tanácskozott Máriával és Mirjámmal, és amikor nem kapta meg a támogatásukat, tétovázás nélkül közvetlenül Jézushoz fordult. Ezt az apja közreműködésével tette, aki meghívta Jézust a házába Rebeka tizenhetedik születésnapjára.

[3] Jézus figyelmesen és rokonszenvvel hallgatta a beszámolót minderről, először az apától, majd magától Rebekától. Kedvesen

válaszolt abban az értelemben, hogy nincs az a pénz, ami helyettesíthetné az ő személyes kötelességét a családja ellátásában, hogy „eleget tegyen minden emberi kötelesség legszentebbikének — a saját húsából és véréből valók iránti hűségnek”. Rebeka apját mélyen megérintették Jézus szavai a család iránti odaadásról és visszavonult a beszélgetéstől. Az egyetlen megjegyzés, amit Máriának, a feleségének tett, ez volt: „Ő nem lehet a fiunk; túl nemes hozzánk.”

[4] Ez után került sor a nagy jelentőségű beszélgetésre Rebekával. Az addigi élete során Jézus kevéssé tett különbséget a fiúkkal és a lányokkal, a fiatal férfiakkal és a fiatal nőkkel való barátkozás terén. Az elméjét túlságosan is lefoglalták a gyakorlati-

as földi dolgokkal kapcsolatos sürgető problémák és az, hogy egyre jobban elmerült a későbbi pályafutásán, „az Atyja ügyén való munkálkodáson” való töprengésben, így soha nem foglalkozott komolyan a személyes szeretetnek az emberi házasságban való betetőződésével. De most ott volt közvetlenül előtte azoknak a problémáknak egy újabb eleme, mellyel minden átlagos emberi lénynek szembe kell néznie és amelyről döntenie kell. Valóban „minden tekintetben megmérettetett éppen úgy, mint ti is”.

5 Miután figyelmesen végighallgatta, őszinte köszönetet mondott Rebekának, amiért kifejezte a ragaszkodását, hozzátéve, hogy „ez derűvel és megnyugvással fog eltölteni engem egész életemben”. Elmagyarázta ne-

ki, hogy nem létesíthet nővel egyéb kapcsolatot, mint egyszerű testvéri jellegűt és tisztán barátit. Nyilvánvalóvá tette, hogy az ő elsődleges és legfontosabb kötelessége az apja családjának felnevelése, hogy addig nem is gondolhat házasságra, amíg ezt nem teljesítette; majd hozzátette: „Ha én a végzet fia vagyok, akkor nem szabad élethosszig tartó kötelezettséget vállalnom mindaddig, amíg a végzetem meg nem nyilatkozik.”

[6] Rebeka szíve összetört. Nem hagyta magát megvigasztalni és addig könyörgött az apjának, hogy hagyják el Názáretet, amíg végül az apja beleegyezett, hogy Szeforiszba költözzenek. A későbbi évek során a sok ifjúnak, aki megkérte a kezét, Rebeka csak egyféle választ adott. Csak egy célnak élt

— várta, hogy eljöjjön az óra, amikor ez, a számára legnagyszerűbb férfi, aki valaha is élt, az élő igazság tanítójaként megkezdi a pályafutását. És követte őt odaadóan, végig a nyilvános munkájának mozgalmas évei alatt, jelen volt azon a napon is (Jézus tudtán kívül), amikor győzelmesen bevonult Jeruzsálembe; és ott állt „az asszonyok között” Mária oldalán azon a végzetes és megrázóan szomorú délutánon, amikor keresztre feszítették az Ember Fiát, aki az ő számára és a fenti számtalan világ számára „az egyetlen tökéletesen szeretetre méltó és tízezer közül a legnagyobb”.

6. JÉZUS HUSZADIK ÉVE (KR.U. 14)

[1] Rebekának a Jézus iránti szerelméről suttogtak Názáretben és később Kapernaum-

ban is, így, bár a következő évek során sok nő szerette Jézust éppen úgy, ahogy férfiak is, Jézusnak többé nem kellett visszautasítania újabb jóhiszemű női vonzalomból eredő személyes ajánlatot. Ettől fogva az emberek odaadása Jézus iránt inkább a hódolat és a rajongás irányában nyilvánult meg. Férfiak és nők egyaránt odaadóan szerették őt, éspedig azért, amilyen volt, nem bármiféle önelégültségből vagy gyöngéd birtoklási vágyból. De sok éven át, amikor csak Jézus emberi személyisége szóba került, mindig felidézték Rebeka odaadását is.

[2] Mirjám, aki pontosan ismerte a Rebeka-ügy részleteit és hogy a bátyja miként mondott le még egy szépséges hajadon szerelméről is (nem tudván semmit a bátyja elrendelt

jövendő pályafutásában betöltendő szerepéről), eszményíteni kezdte Jézust és megható és mély odaadással szerette őt, mint apját és mint bátyját.

3 ¶ Bár nemigen engedhették meg, Jézus különösen vágyódott arra, hogy felmenjen Jeruzsálembe a páska-ünnepre. Anyja, emlékezve a Rebekával kapcsolatban átélt nem is olyan régi élményére, bölcsen arra bíztatta, hogy vállalkozzon az útra. Nem tudatosult benne határozottan, de mást sem akart, mint hogy beszéljen Lázárral és meglátogassa Mártát és Máriát. A családja után e három embert szerette a legjobban.

4 E jeruzsálemi utat Megiddón, Antipatriszon és Liddán keresztül haladva tette meg, részben ugyanazon az útvonalon, melyen az

Egyiptomból Názáretbe való hazatérés során is haladtak. Négy nap alatt jutott el a páska-ünnepre és sokat gondolkodott az elmúlt idők azon eseményein, melyek Megiddóban és annak környékén történtek, mely terület Palesztina nemzetközi harcmezeje volt.

5 Jézus keresztülment Jeruzsálemen, csak annyi időre állt meg, hogy megnézze a templomot és a látogatók tömegeinek gyülekezését. Különös és egyre erősödő idegenkedés alakult ki benne e Heródes építette templommal szemben, ahol politikai alapon kinevezett papok működtek. Mindenekelőtt Lázárt, Mártát és Máriát akarta látni. Lázár Jézussal egykorú volt és most ő lett a ház feje; e látogatás idejére már Lá-

zár anyját is eltemették. Márta alig egy évvel volt idősebb Jézusnál, Mária pedig kettővel volt fiatalabb. És Jézus mindhármuk számára bálványozott eszménykép volt.

6 E látogatás alkalmával került sor a hagyomány elleni időszakosan kitörő lázadások egyikére — ama szertartási szokások miatti neheztelés kifejeződésére, mely szokásokat Jézus a mennyei Atyáról alkotott kép félreértelmezésének tekintett. Nem tudván, hogy Jézus eljön hozzájuk, Lázár úgy szervezte, hogy a barátaival tartja meg a páska-ünnepet a jerikói út melletti egyik szomszédos faluban. Jézus most azt javasolta, hogy üljék meg az ünnepet ott, ahol éppen vannak, Lázár házában. „De”, mondta Lázár, „nincs is ünnepi bárányunk”. És ekkor Jézus hosszas

és meggyőző értekezésbe fogott abban az értelemben, hogy a mennyei Atyát nem igazán érdeklik az ilyen gyerekes és értelmetlen szertartások. Az ünnepélyes és odaadó imát befejezve felálltak, és Jézus így szólt: „Hadd szolgálják a népem gyermeki és homályos elméi az Istenüket úgy, ahogy Mózes meghagyta nekik; jobb ha így tesznek, de mi, akik megláttuk az élet fényét, ne közeledjünk az Atyánkhoz a halál sötétje révén. Legyünk szabadok az Atyánk örökkévaló szeretete igazságának tudatában.”

7 Azon az estén nagyjából alkonyatkor e négy ember asztalhoz ült és ők voltak az elsők, akik olyan páska-ünnepet tartottak, amilyet a jámbor zsidók bárányhús nélkül ülnek meg. A kovásztalan kenyeret és a bort

már előkészítették e páska-ünnepre, és ezeket a jelképeket, melyeket Jézus „az élet kenyerének” és „az élet vizének” nevezett, ő szolgáltatta ki a társainak, és ők az éppen megismert tanításoknak megfelelő ünnepélyességgel fogyasztották. Jézusnak szokása volt e szentségi szertartás elvégzése, amikor csak ellátogatott Betániába. Hazatértekor beszámolt minderről az anyjának. Mária először megrökönyödött, de azután fokozatosan megértette Jézus nézőpontját; mindazonáltal nagyon megkönnyebbült, amikor Jézus arról biztosította, hogy a páska-ünneppel kapcsolatos ezen új felfogását nem áll szándékában bevezetni a családjánál is. Odahaza a gyermekekkel évről évre továbbra is „Mózes törvényei szerint” fogyasztotta

a páska-ünnepi ételt.

8 ¶ Ebben az évben történt, hogy Mária hosszasan elbeszélgetett Jézussal a házasságról. Nyíltan megkérdezte tőle, hogy vajon megházasodna-e, ha nem volnának e családi felelősségei. Jézus elmagyarázta neki, hogy bár a közvetlen feladata tiltja számára a házasságot, de azért egy kicsit már gondolkodott rajta. Kétségeit fejezte ki azt illetően, hogy valaha is megházasodik; azt mondta, hogy minden ilyen dolognak meg kell várnia az „ő órájának” eljövetelét, az időt, amikor „az Atyám munkáját el kell kezdenem”. Amióta eldöntötte, hogy nem válik belőle húsvér gyermekek apja, igen keveset foglalkozott az emberi házasság ügyével.

9 Ebben az évben újra hozzáfogott ahhoz,

hogy a halandói és az isteni természetét egyszerű és hatékony emberi egyéniséggé szője. És az erkölcsi rendbeli és szellemi felfogásbeli gyarapodása is folytatódott.

10 Bár már minden názáreti vagyonukat (a házuk kivételével) felélték, ebben az évben egy kevés anyagi segítséghez jutottak abból, hogy eladták a kapernaumbeli tulajdonrészüket. Ez volt József teljes vagyonának utolsó darabja. Ezt az ingatlanüzletet Kapernaumban egy Zebedeus nevű hajóépítővel kötötték.

11 József ebben az évben végezte el a zsinagógai tanodát és felkészült arra, hogy munkába álljon az otthoni ácsműhely kis munkapadjánál. Bár az apja vagyona kimerült, megvolt az esélyük, hogy sikeresen leküzdik

a szegénységet, hiszen most már hárman is rendszeresen dolgoztak.

12 ¶ Jézusból gyorsan férfi lett, nem csak egy ifjú, hanem egy felnőtt. Jól megtanulta a felelősségvállalást. Most már tudja, hogy miként kell továbblépni a csalódás ellenére. Bátran talpra áll, amikor a tervei meghiúsulnak és a céljait átmenetileg nem tudja elérni. Már megtanulta, hogy miként legyen tisztességes és méltányos, még az igazságtalanság jelentésében is. Most tanulja, hogy miként igazítsa hozzá a szellemi életről alkotott eszményképeit a földi létezés gyakorlati igényeihez. Most tanulja, hogy miként készítsen tervet az eszményelvűség felsőbb és távoli céljának eléréséhez, miközben megfontoltan dolgozik a szükségletekből eredő kö-

zelebbi és közvetlen cél elérésén. Folyamatosan elsajátítja annak módját, hogy miként egyeztesse össze a vágyait az emberi helyzettel járó hétköznapi igényekkel. Már majdnem tökéletesen elsajátította annak módját, hogy a szellemi hajtóerő energiájával miként működtesse az anyagi szinten való boldogulás működési rendjét. Lassan megtanulja, hogy miként éljen mennyei életet, miközben folytatja a földi létét is. Egyre inkább támaszkodik az ő mennyei Atyjának végső útmutatására, miközben betölti azt az atyai szerepet, hogy utat mutasson a földi családja gyermekeinek és irányítsa őket. Tapasztalatot szerez abban, hogy miként csikarja ki ügyesen a győzelmet a vereség közvetlen jelenlétében is; megtanulja, hogy az idő ne-

hézségeit miként alakítsa át az örökkévalóság győzelmeivé.

13 ¶ És így, az évek múlásával, e názáreti fiatalember folytatja az élet megtapasztalását úgy, ahogy azt a halandói húsvér testben megélik az idő és tér világain. Élményekben gazdag, jellegzetes és kiteljesedett életet él az Urantián. E világot ama tapasztalatokban megérve hagyta el, melyeken a teremtményei keresztülmennek az első életük rövid és igen nehéz évei alatt, a húsvér testbeli élet során. És mindez az emberi tapasztalás mindörökre a Világegyetem Fejedelméé marad. Ő a mi megértő bátyánk, rokonszenves barátunk, tapasztalt fejedelmünk és irgalmas atyánk.

14 Gyermekként hatalmas tudást halmozott

fel; ifjúként szétválogatta, osztályozta ezt az ismeretanyagot, és megkereste az összefüggést benne; és most a teremtésrész emberekként elkezdi megszervezni ezen elmebéli birtokait, hogy felkészüljön azoknak a felhasználására a későbbi tanítása, segédkezése és szolgálata során a halandó társai számára e világon és minden más lakott szférán szerte az egész Nebadon világegyetemben.

15 A világra a teremtésrész csecsemőjeként született, leélte a gyermeki létét és átesett a későbbi ifjúi és fiatal férfikori életszakaszokon is; most ott áll a kiteljesedett férfikor küszöbén, az emberi élettapasztalatokban bővelkedve, az emberi természet ismeretével bőven ellátva és az emberi természet gyarlóságai iránti teljes megértéssel. Szakértőjévé

válik annak az isteni módszernek, hogy kinyilatkoztassa az ő paradicsomi Atyját mindenféle korú és létszakaszú halandó teremtménynek.

[16] És most felnőtt férfiként — a teremtésrész felnőttjeként — arra készül, hogy folytassa ama legfőbb küldetését, hogy kinyilatkoztassa Istent az embereknek és elvezesse az embereket Istenhez.

128. ÍRÁS

JÉZUS KORAI FELNŐTTKORA

AHOGY a názáreti Jézus megkezdte a felnőttkori életének első éveit, addig is és azután is úgy élt, ahogy egy rendes és átlagos emberi életet élnek a földön. Jézus úgy jött e világra, ahogy a többi gyermek; semmi köze sem volt a szülei kiválasztásához. Ő választotta e különös világot, mint a bolygót, ahol teljesíti a hetedik és egyben utolsó alászállását, a halandói húsvér testhez hasonló alakban való megtestesülést, de egyébként természetes úton jelent meg a világon, a teremtésrész gyermekeként nőtt fel és úgy küzdött a környezeti nehézségekkel, ahogy más halandók is teszik ezen a földön és a hasonló világokon.

[2] Mindig tartsátok szem előtt a Mihály-féle urantiai alászállás kettős célját:

[3] 1. A halandói húsvér testbeli emberi teremtmény teljes élete megélésének megtapasztalása, a fennhatóságának kiteljesítése a Nebadonban.

[4] ¶ 2. Az Egyetemes Atya kinyilatkoztatása az idő és tér világainak halandó lakói számára és e halandóknak még eredményesebb módot mutatni az Egyetemes Atya jobb megértéséhez.

[5] ¶ Minden más teremtményi haszon és világegyetemi előny véletlen jellegű és másodlagos volt a halandói alászállás e fő célkitűzéseihez képest.

1. A HUSZONEGYEDIK ÉV (KR.U. 15)

[1] A felnőttkorba lépéssel Jézus hozzáfogott ahhoz a komoly és teljes mértékben öntudatos feladathoz, hogy kiteljesítse az ő értelmes teremtményei legalsóbb rendű formájának életével kapcsolatos ismeretek elsajátításának megtapasztalását, amely által véglegesen és teljesen elnyeri a jogot a maga teremtette világegyetem feletti korlátlan uralkodásra. E feladathoz a kettős természetének teljes tudatában kezdett hozzá. De eddigre e két természetét már hatékonyan eggyé szervezte — a názáreti Jézussá.

[2] József-fia-Jósua nagyon is tisztában volt azzal, hogy ember, halandó ember, aki asszonytól született. Ez látszik az első címének, az *Ember Fia* címnek a választásából is.

Valóban húsból és vérből való volt, és még ma is, amikor önálló hatáskörben uralja egy világegyetem végzeteit, a számos kiérdemelt címe mellett még mindig viseli az Ember Fiáét is. A szó szoros értelmében igaz, hogy az Egyetemes Atya teremtő Szava — a Teremtő Fiú — „hússá lett és a teremtésrész embereként élt az Urantián”. Dolgozott, elfáradt, pihent és aludt. Éhséget érzett és e szükségleteit étellel elégítette ki; szomjazott és a szomját vízzel oltotta. Megtapasztalta az emberi érzések és érzelmek teljes sorát; „minden dologban megmérettetett, éppen úgy, ahogy ti”, és szenvedett és meghalt.

3 Tudást gyűjtött, tapasztalatot szerzett és ezeket bölcsességgé egyesítette, éppen úgy, ahogy a teremtésrész más halandói is teszik.

Egészen a megkeresztelkedéséig nem élt természetfeletti hatalommal. A József és Mária fiaként őt jellemző emberi felruházottságnak részét nem képező közvetítőt nem vett igénybe.

4 Az emberi lét előtti létezése sajátosságai tekintetében Jézus megüresítette magát. A nyilvános munka megkezdése előtt az emberekkel és történésekkel kapcsolatos tudását teljes mértékben maga korlátozta. Igazi ember volt az emberek között.

5 ¶ Mindörökre és dicsőségesen igaz: „Olyan magas urunk van, akit meg tudnak érinteni a mi gyengeségeink. Olyan Fejedelmünk van, aki minden tekintetben megmérettetett és megkísértetett, ahogy mi is, mégis bűn nélküli ő.” És mivel ő maga is szenvedett,

megmérettetett és kipróbáltatott, bőséges az ő megértése és segédkezése azok iránt, akik összezavarodottak és csüggedtek.

6 ¶ A názáreti ács most már teljesen megértette az előtte álló munkát, de úgy döntött, hogy az emberi életét annak természetes menete szerint éli meg. És e dolgok némelyikében ő valóban példa a halandó teremtményei előtt, pontosan úgy, ahogy fel is van jegyezve: „Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, mint amely Krisztus Jézusban is volt, aki, lévén Isten természetű, az Istennel való egyenlőséget nem tartotta furcsa dolognak. Hanem kis jelentőségűvé tette magát és teremtményi alakot öltve az emberekhez hasonlóként született meg. És külsőre emberként megjelenve, megalázta ma-

gát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.”

7 Úgy élte a halandói életét, ahogy az emberi család minden tagja is éli az övét, „aki a húsvér testbeli napjai során oly gyakran ajánlott fel imákat és fohászokat, még erős érzelmek és könnyek között is, Őhozzá, aki meg tudja menteni minden rossztól, és az ő imái azért voltak eredményesek, mert hitt”. Minélfogva megillette őt *minden szempontból,* hogy a testvéreihez hasonlóvá váljon, hogy az ő irgalmas és megértő fejedelmi uruk lehessen.

8 Az emberi természetét illetően sohasem voltak kétségei; az magától értetődően és mindig jelen volt a tudatában. Az isteni természetét illetően azonban mindig helye volt

a kétségnek és a feltételezésnek, legalábbis így volt ez a megkeresztelkedéséig. Az isteniségének ön-kiteljesítése lassú és emberi nézőpontból természetes evolúciós megnyilatkozás volt. Az isteniség e kinyilatkoztatása és ön-kiteljesítése Jeruzsálemben kezdődött, amikor még tizenhárom éves sem volt s amikor sor került az emberi létének első természetfeletti eseményére; és az isteni természetének önnön kiteljesítését elindító ezen élmény betetőzésére akkor került sor, amikor a húsvér testbeli léte alatti második természetfeletti élmény megtörtént, az a mellékesemény, mely a János által való megkeresztelését kísérte a Jordánban, mely esemény az ő nyilvános segédkezési és tanítási létpályájának kezdetét jelezte.

9 E két mennyei látogatás között, melyek

közül az egyikre a tizenharmadik életében, a másikra pedig a megkeresztelésekor került sor, a megtestesült Teremtő Fiú életében nem történt semmi természetfeletti vagy emberfölötti. Ettől függetlenül a betlehemi csecsemő, a gyermek, az ifjú és a názáreti férfi valóságban a világegyetem megtestesült Teremtője volt; de egyszer sem használta bármiképpen e hatalmat, és az emberi életének megélése során egészen addig a napig, amikor János megkeresztelte, nem is vette igénybe a mennyei személyiségek útmutatását, kivéve az őrangyal-szeráfjáét. És mi, akik tanúsítjuk, tudjuk mit beszélünk.

10 És mégis, a húsvér testbeli életének évei alatt végig valóban isteni volt. Ténylegesen is ő volt a paradicsomi Atya egyik Te-

remtő Fia. Amikor végül elindult a nyilvános létpályáján, miután a szó szoros értelmében kiteljesítette a fennhatóság megszerzéséhez szükséges tisztán halandói tapasztalását, nem habozott nyilvánosan is tudatni, hogy ő az Isten Fia. Nem habozott kijelenteni, hogy „én vagyok az alfa és az ómega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó”. A későbbi időben nem tiltakozott, amikor úgy nevezték, mint a Dicsőség Ura, a Világegyetem Ura, a teremtésösszesség Úr Istene, Izráel Szentje, a mindenek Ura, Urunk és Istenünk, a velünk lévő Isten, olyan névvel bíró, mely fölötte van minden névnek minden világon, a világegyetem Mindenhatósága, e teremtésösszesség Világegyetemi Elméje, Akiben benne rejlik a tudomány és a

bölcsesség minden kincse, Annak teljessége, aki minden dolgot kitölt, az örökkévaló Isten örökkévaló Szava, Ő, aki minden dolog előtt volt és akiben minden dolog fennáll, a mennyek és a föld Teremtője, a világegyetem Megtartója, az egész föld Bírája, az örök életet Adó, az Igaz Pásztor, a világok Megszabadítója és az üdvözülésünk Vezére.

11 ¶ Sohasem tiltakozott e címek egyike ellen sem, melyekkel az után illették, hogy átlépett a tisztán emberi életéből ama későbbi életéveibe, amikor teljesen tudatosult benne az ő isteniség-szolgálata az emberiségben és az emberiségért, és az emberiségnek e világon és minden más világ számára. Jézus a neki felkínált címek közül csak egy ellen tiltakozott: amikor egyszer Immanuel-

nak szólították, csak annyit felelt, „Az nem én vagyok, hanem a bátyám.”

12 Jézus mindig, még az után is, hogy megkezdte a nagyszabású életét a földön, engedelmesen alávetette magát a mennyei Atya akaratának.

13 A megkeresztelkedése után nem is gondolt olyasmire, hogy engedélyezze az őszinte híveinek és a hálás követőinek, hogy imádják. Még amikor a szegénységgel küszködött és a két kezével keményen dolgozott, hogy kielégítse a családja életszükségleteit, már akkor erősödött benne a tudat, hogy ő az Isten Fia; tudta, hogy ő alkotta a mennyeket és magát e földet is, épp amelyen most az emberi létét éli. És a mennyei lények seregei szerte a nagy és szemlélődő világegye-

temben hasonlóképpen tudták, hogy e názáreti férfi az ő szeretett Fejedelmük és Teremtő-atyjuk. Feszült várakozás járta át a Nebadon világegyetemet ezekben az években; minden mennyei szem folyamatosan az Urantiára — Palesztinára — szegeződött.

14 ¶ Ebben az évben Jézus Józseffel ment Jeruzsálembe a páska-ünnepre. Lévén, hogy Jakabot is ő vitte el a templomi felavatásra, a kötelességének tartotta, hogy így tegyen Józseffel is. Jézus sohasem mutatott részrehajlást a családjával kapcsolatos dolgokban. Józseffel a megszokott, Jordán völgyi útvonalon ment Jeruzsálembe, de Názáretbe a Jordántól keletre eső útvonalon tért vissza, mely Amathuszon át vezetett. A Jordán mentén lefelé haladva Jézus elmesélte

Józsefnek a zsidó történelmet, a visszaúton pedig mesélt neki Ruben, Gád és Gileád híres törzseiről, melyek a hagyomány szerint itt, a folyótól keletre eső vidékeken éltek.

15 József számos célirányos kérdést tett fel Jézusnak az életküldetését illetően, de e kérdések többségére Jézus csak annyit volt hajlandó válaszolni, hogy „még nem jött el az én időm”. E bensőséges vitákban azonban elejtett számos olyan szót, melyekre József visszaemlékezett a későbbi évek mozgalmas eseményei során. Jézus Józseffel együtt a három barátjánál, Betániában töltötte ezt a páska-ünnepet, amint az szokása volt, amikor csak Jeruzsálemben járt e megemlékezési alkalmakkor.

2. A HUSZONKETTEDIK ÉV (KR.U. 16)

[1] Ez az év azok közé tartozott, amelyek során Jézus öccsei és húgai a kamaszkor gondjainak és alkalmazkodásainak problémái által jellemzett megpróbáltatásokkal és gyötrelmekkel szembesültek. Jézus öccsei és húgai most hét és tizennyolc éves kor között jártak, és sok munkát adott neki, hogy segítse őket az értelmi és érzelmi életük nyiladozása alatt. Így tehát úgy kellett megbirkóznia a kamaszkori problémákkal, ahogyan azok az öccsei és húgai életében megnyilvánultak.

[2] Simon ebben az évben fejezte be a tanodát és állt munkába Jézus régi gyermekkori pajtásával és mindig résen lévő védelmező-

jével, Jákobbal, a kőművessel. Több családi tanácskozás eredményeként úgy döntöttek, hogy nem volna bölcs dolog, ha minden fiú ácsnak állna. Úgy gondolták, hogy a mesterségek körének bővítésével felkészülhetnek arra, hogy egész épületek felépítésére szerződhessenek. Megismételjük, hogy nem mindannyiuk munkaideje volt teljesen kitöltve, mert korábban hármójuk is teljes munkaidős ácsként dolgozott.

3 Jézus ebben az évben is folytatta a házi ácsmunkákat és asztalosmunkákat, de az ideje nagy részét az átutazókat kiszolgáló javítóműhelyben töltötte. Jakab ekkor kezdett el kijárni hozzá az üzletbe részidőben. Az év második felében, amikor nemigen akadt ácsmunka Názáretben, Jézus Jakabra bízta a

javítóműhelyt és Józsefre az otthoni munkapadot, míg ő maga átment Szeforiszba, hogy ott egy kovács mellett dolgozzon. Hat hónapon át dolgozott fémekkel és komoly szakértelemre tett szert az üllő melletti munkában.

4 ¶ Mielőtt hozzákezdett volna a szeforiszi új munkájához, Jézus megtartotta a rendszeres családi tanácskozások egyikét és Jakabot, aki akkoriban éppen elmúlt tizennyolc éves, mint a család megbízott vezetőjét ünnepélyesen beiktatta. Őszinte támogatásáról biztosította az öccsét és teljes együttműködést ígért neki és határozott engedelmességi ígéretet vett Jakab számára a család minden egyes tagjától. Ettől a naptól fogva Jakab viselte a teljes anyagi felelősséget a család iránt, Jézus pedig hetente teljesítet-

te az anyagi hozzájárulást az öccsének. Jézus többé nem vette át Jakabtól az irányítást. Mialatt Szeforiszban dolgozott, minden éjszakára hazatérhetett volna, ha a szükség úgy hozza, de inkább tudatosan távol maradt, hivatkozva a rossz időre és egyéb okokra, de az igazi oka az volt, hogy felkészítse Jakabot és Józsefet a család iránti felelősség viselésére. Szombatonként Jézus hazatért Názáretbe, és amikor szükség volt rá, hétköznap is, hogy megfigyelje, működik-e az új terve, s hogy tanácsot adjon és egyéb hasznos javaslatokat tegyen.

5 ¶ Lévén, hogy a hat hónap nagy részét Szeforiszban töltötte, ez Jézus számára új lehetőséget teremtett arra, hogy jobban megismerje a nem-zsidók életszemlé-

letét. Nem-zsidókkal dolgozott, velük élt együtt, és minden lehetséges módon közelről és alaposan megfigyelte a nem-zsidók életmódbeli és gondolkodási szokásait.

6 A Heródes Antipász szűkebb hazáját jelentő város erkölcsi alapelvei oly messze alulmúlták még az átutazóktól szenvedő Názáretét is, hogy a hathónapos szeforiszi ottlét végén Jézus bizony nem habozott indokot keresni a Názáretbe való hazatérésre. A munkatársainak csoportja éppen akkor kapott megrendelést közmunkára Szeforiszban és Tibériás új városában is, és Jézusnak nem akaródzott semmiféle olyan munkát vállalni, mely Heródes Antipász felügyelete alatt áll. És voltak egyéb okai is annak, amiért Jézus úgy vélte, hogy bölcsebb ha-

zamenni Názáretbe. A javítóműhelybe való visszatértekor már nem vette vissza a család ügyeinek személyes irányítását. Jakabbal együtt dolgozott az üzletben és amennyire csak lehetséges volt, hagyta, hogy Jakab felügyelje az otthoni dolgokat. Jakabnak a családi kiadások és a családi költségvetés feletti rendelkezési joga nem változott.

7 Jézus ezzel a bölcs és átgondolt tervvel készítette elő a terepet ahhoz, hogy később visszavonuljon a családja ügyeiben való tevékeny részvételtől. Amint Jakab már kétéves gyakorlatot szerzett a család megbízott vezetőjeként való működés terén — és ez két teljes évvel azelőtt megtörtént, hogy ő (Jakab) megházasodott volna — Józsefet bízta meg a háztartási pénz feletti gondnoksággal

és a ház ügyeinek általános irányításával.

3. A HUSZONHARMADIK ÉV (KR.U. 17)

[1] Ebben az évben a pénzügyi nehézségek valamelyest enyhültek, mivel négyen is dolgoztak. Mirjámnak komoly bevételei voltak a tej- és a vajeladásból; Mártából kiváló takács vált. A javítóműhely vételárának már több mint a harmadát kifizették. A helyzet úgy alakult, hogy Jézus három hétre felhagyott a munkával és elvitte Simont a páska-ünnepre Jeruzsálembe, és ez volt a leghosszabb időtartam, melyet napi kemény munka nélkül töltött az apja halála óta.

[2] Jeruzsálembe a Tízváros irányában utaztak, Pellán, Geraszán, Filadelfián, Hesbo-

non és Jerikón keresztül. A tengerparti útvonalon tértek vissza Názáretbe, Lidda, Joppa, Cezárea érintésével, onnan pedig megkerülve a Kármel-hegyet Ptolemaisz és Názáret felé. Az út során Jézus alaposan megismerhette Palesztinának a jeruzsálemi térségtől északra eső egész területét.

3 Filadelfiában Jézus és Simon megismerkedett egy Damaszkuszból való kereskedővel, aki olyannyira megkedvelte a két názáreti utazót, hogy ragaszkodott ahhoz, hogy szakítsák meg útjukat az ő jeruzsálemi házánál. Mialatt Simon ellátogatott a templomba, Jézus sok időt töltött azzal, hogy e művelt és sokat utazott emberrel a világ dolgairól beszélgessen. E kereskedőnek a tulajdonában több mint négyezer teherhordóteve

volt; voltak érdekeltségei szerte a római világban és most is éppen Rómába tartott. Azt javasolta, hogy Jézus menjen vele Damaszkuszba és kapcsolódjon be az ő keleti árubehozatali üzletébe, Jézus azonban közölte vele, hogy nem tudná igazolni azt, hogy éppen most ilyen messzire megy a családjától. De a hazafelé vezető út alatt sokat gondolt e távoli városokra és a távol-nyugat és a távol-kelet messzebbre eső országaira, azokra az országokra, melyeket a csoportos utazók és a csoportvezetők oly gyakran emlegettek.

[4] Simon nagyon élvezte a látogatást Jeruzsálemben. Annak rendje és módja szerint felvették Izráel államközösségébe a parancsolat új fiainak páska-ünnepi felavatásán. Mialatt Simon a páska-ünnepi szertartáso-

kon vett részt, addig Jézus elvegyült a látogatók tömegében és sok érdekes beszélgetést folytatott a számos nem-zsidó áttérttel.

5 Mindeme találkozások közül talán a leginkább említésre méltó az István nevű görög férfival való találkozása volt. E fiatalember először járt Jeruzsálemben és Jézussal a páska-ünnepi hét csütörtökén találkozott. Mialatt az ásmoni palota felé sétáltak, hogy megtekintsék azt, Jézus alkalmi beszélgetést kezdeményezett, melynek az lett az eredménye, hogy kölcsönösen felkeltették egymás érdeklődését, és ebből azután egy négyórás beszélgetés kerekedett az életmódról és az igaz Istenről és az ő imádásáról. Istvánra nagyon mély benyomást gyakoroltak Jézus szavai; sohasem felejtette el azokat.

[6] És ugyanez az István volt az, aki később hinni kezdett Jézus tanításaiban, és akinek merészsége e korai evangélium hirdetésében oda vezetett, hogy a feldühödött zsidók halálra kövezték. István némely rendkívül merész álláspontja az új evangéliumról általa alkotott nézeteket illetően ennek, a Jézussal folytatott korai beszélgetésnek a közvetlen következménye volt. De István soha még csak nem is sejtette, hogy az a galileai, akivel tizenöt évvel korábban beszélgetett, azonos azzal, akiről később azt hirdette, hogy ő a világ Megmentője, és aki miatt rövidesen meg kellett halnia, s ezzel őbelőle vált az újonnan megjelenő keresztény hit első vértanúja. Amikor Istvánnak az életébe került, hogy támadást intézett a zsidó temp-

lom és annak hagyományos gyakorlata ellen, jelen volt egy Saul nevezetű, tárzusi illetőségű ember is. És amikor Saul látta, hogy e görög miként képes meghalni a hitéért, elöntötték a szívét azok az érzelmek, melyek később rábírták arra, hogy kiálljon azon ügy mellett, melyért István meghalt; belőle lett később a harcias és fékezhetetlen Pál, a keresztény vallás bölcselője, sőt talán az egyedüli alapítója.

7 ¶ A páska-ünnepi hetet követő vasárnapon Simon és Jézus visszaindult Názáretbe. Simon sohasem felejtette el azokat a dolgokat, amelyeket Jézus az út során tanított neki. Mindig is szerette Jézust, de most úgy érezte, hogy már kezdi megismerni az ő apja-bátyját. Számos meghitt beszélgetést

folytattak, mialatt átutaztak a vidéken és mialatt az út mentén az ételeiket készítették. Csütörtökön délben értek haza, és az egész család késő éjszakáig virrasztott Simon élménybeszámolóját hallgatva.

8 Mária lelki nyugalmát igencsak feldúlta, amikor meghallotta Simon beszámolóját arról, hogy Jézus Jeruzsálemben az idejének nagy részét „idegenekkel, különösen a távoli országokból származókkal való ismerkedéssel” töltötte. Jézus családja sohasem tudta megérteni az ő komoly érdeklődését az emberek iránt, ama vágyát, hogy odamenjen hozzájuk, hogy megismerje az életmódjukat, és hogy megtudja, hogy mit is gondolnak.

9 ¶ A názáreti családot egyre inkább lekö-

tötték a maguk közvetlen és emberi problémái; nem gyakran került szóba Jézus jövőbeli küldetése, és ő maga nagyon ritkán beszélt a jövőbeli létpályájáról. Az anyjának ritkán jutott eszébe, hogy Jézus az ígéret gyermeke. Lassan feladta azon elképzelését, hogy Jézusnak valamilyen isteni küldetést kell teljesítenie a földön, bár a hite néha erőre kapott, amikor egy-egy pillanatra felidézte Gábrielnek a gyermek születése előtti látogatását.

4. A DAMASZKUSZI MELLÉKESEMÉNY

[1] Az év utolsó négy hónapját Jézus Damaszkuszban töltötte annak a kereskedőnek a vendégeként, akivel először Filadelfiában

találkozott, amikor éppen Jeruzsálembe tartott. E kereskedő egyik képviselője kereste meg Jézust, amikor Názáreten átutazott, és elkísérte őt Damaszkuszba. E félzsidó kereskedő felajánlotta, hogy egy rendkívül nagy összeget áldoz egy vallásbölcseleti tanhely alapítására Damaszkuszban. Az volt a terve, hogy talán még Alexandriát is felülmúló oktatási központot hoz létre. És azt javasolta, hogy Jézus haladéktalanul keljen útra és keresse fel a világ oktatási központjait, előkészítve azt, hogy majdan ő lehessen ennek az új vállalkozásnak a vezetője. Ez volt az egyik legnagyobb kísértés, mellyel Jézus valaha is szembesült a tisztán emberi létpályája során.

[2] A kereskedő rövidesen egy tizenkét ke-

reskedőből és pénzváltókból álló csoportnak mutatta be Jézust, akik hajlandók voltak támogatni ezen új tanoda tervét. Jézus komoly érdeklődést mutatott a javasolt tanintézet iránt, segített nekik a megszervezésével kapcsolatos tervezésben, de mindig kifejezésre juttatta azon félelmét, hogy az egyéb és meg nem nevezett, ám korábbi keletű kötelezettségei miatt nem fogadhatja el ennek a nagy horderejű vállalkozásnak a vezetését. A jövendőbeli jótevője nem tágított, és jó fizetség mellett otthon alkalmazta Jézust különféle fordítási munkákra, mialatt ő, a felesége és a fiai és lányai megpróbálták rábírni Jézust, hogy fogadja el a kínált megtiszteltetést. De ő nem állt kötélnek. Jól tudta, hogy a földi küldetését nem támogathatják

oktatási intézmények; tudta, hogy a legkisebb mértékben sem szabad alávetnie magát az „emberek tanácsainak”, legyenek azok bármily jó szándékúak is.

3 Őt, akit a jeruzsálemi vallási vezetők elutasítottak, még azután is, hogy megmutatta a vezetői nagyságát, most a damaszkuszi üzletemberek és pénzváltók elismerték és meghívták vezető tanítónak, és tették mindezt akkor, amikor Jézus egy jelentéktelen és ismeretlen názáreti ács volt.

4 A családjának sohasem beszélt erről az ajánlatról, és ennek az évnek a végére Jézus már újra Názáretben volt, úgy látva el a napi feladatait, mintha sohasem kapta volna azokat a hízelgő ajánlatokat a damaszkuszi barátaitól. E damaszkuszi férfiak sem társí-

tották az egész zsidóságot felforgató későbbi kapernaumbeli polgárt azzal a korábbi názáreti áccsal, aki vissza merte utasítani azt a megtiszteltetést, melyet a közösen összeadott vagyonuk szerezhetett volna neki.

5 ¶ Jézusnak felettébb ügyesen és szándékosan sikerült úgy terelnie az életének történéseit, hogy azok a világ szemében sohasem kapcsolódtak egyetlen egyén dolgaihoz. A későbbi évek során sokszor hallgatta meg éppen ezt a történetet arról a különös galileairól, aki nem volt hajlandó élni azzal a lehetőséggel, hogy Alexandriával versengeni képes tanintézetet alapítson Damaszkuszban.

6 Arra törekedvén, hogy a földi életélményeinek bizonyos elemeit egymástól elkülönítse, Jézus határozott célt követett. El akar-

ta kerülni ugyanis egy olyan sokrétű és látványos pályafutás felépülését, mely a későbbi nemzedékekben a tanító iránti tiszteletet kelti fel ahelyett, hogy azon igazság követésére venné rá őket, melyet megélt és tanított. Jézus nem akart olyan emberi előmenetelről emléket hagyni, mely elterelhette volna a figyelmet a tanításáról. Már nagyon korán felismerte, hogy a követői kísértést éreznének arra, hogy egy *róla* szóló vallást alakítsanak ki, mely aztán versengene az országról szóló azon evangéliummal, melyet a világnak hirdetni akart. Ennek megfelelően következetesen arra törekedett, hogy a mozgalmas létpályája alatt elnyomjon minden olyasmit, amiről úgy gondolta, hogy e természetes emberi hajlam révén felhasznál-

ható a tanító felmagasztalásához, a tanításai hirdetésével szemben.

7 Ugyanez a szándék magyarázza azt is, hogy miért engedte, hogy különféle címekkel illessék a változatos földi életének különböző szakaszaiban. Megismételjük, hogy nem akarta, hogy bármilyen indokolatlan befolyás miatt a családja vagy mások esetleg a legőszintébb meggyőződésük ellenére legyenek kénytelenek hinni őbenne. Mindig is elutasította azt, hogy jogtalan vagy tisztességtelen előnyre tegyen szert az emberi elmével szemben. Nem akarta, hogy az emberek higgyenek benne, hacsak a szívük nem válaszolt a tanításaiban megnyilvánuló szellemi valóságokra.

8 ¶ Ennek az évnek a végére a názáreti ott-

honuk ügyei elég simán mentek. A gyermekek felcseperedőben voltak, és Mária kezdett hozzászokni ahhoz, hogy Jézus távol van otthonról. Jézus a keresetét továbbra is átadta Jakabnak a család támogatása címén, csak egy kisebb részt tartott meg magának a közvetlen, személyes kiadásaira.

9 Az évek múlásával egyre nehezebben lehetett felismerni, hogy ez az ember az Isten Fia a földön. Úgy látszott, hogy egészen olyan, mint a teremtésrész egyedei, csak egy ember az emberek között. És a mennyei Atya rendelte úgy, hogy az alászállás így folytatódjon.

5. A HUSZONNEGYEDIK ÉV (KR.U. 18)

[1] Ez volt Jézusnak az első, a családi felelősségtől mentesen töltött éve. Jakab nagyon sikeresen intézte a ház ügyeit Jézus tanácsai és anyagi segítsége igénybevétele mellett.

[2] ¶ Az idei páska-ünnepet követő héten egy fiatalember érkezett Alexandriából Názáretbe, hogy megszervezzen egy találkozót az év folyamán Jézus és egy csoport alexandriai zsidó között valahol a palesztinai tengerparton. A megbeszélés időpontjául június közepét tűzték ki, és Jézus elutazott Cezáreába, hogy találkozzon öt jeles alexandriai zsidóval, akik nagyon kérték Jézust, hogy telepedjen le a városukban vallási tanítóként, azzal kecsegtetve, hogy első lépésként ő töl-

tené be a központi zsinagógájuk előéneklőjének helyettesi tisztét.

3 E bizottság szóvivői elmondták Jézusnak, hogy Alexandria arra rendeltetett, hogy a zsidó műveltség központjává váljon az egész világ számára; hogy a zsidó ügyek hellenisztikus irányzata gyakorlatilag már megelőzte a babiloni irányzatot. Emlékeztették Jézust a lázadás baljós hangjaira Jeruzsálemben és szerte Palesztinában, és azt bizonygatták, hogy a palesztinai zsidók bármiféle felkelése egyenlő a nemzeti öngyilkossággal, hogy Róma vaskeze három hónap alatt szétveri a lázadást, és hogy Jeruzsálemet el fogják pusztítani és a templomot le fogják romlani, s hogy kő kövön nem marad.

4 Jézus meghallgatta az egész mondandó-

jukat, megköszönte a bizalmat, és elhárítva az Alexandriába költözéssel kapcsolatos ajánlatot, lényegében azt mondta, hogy „még nem jött el az én időm”. Az alexandriaiak teljesen összezavarodtak e nyilvánvaló közönytől, melyet Jézus a neki felkínált megtiszteltetés iránt mutatott. Mielőtt elbúcsúztak tőle, megajándékozták egy zacskó pénzzel az alexandriai barátai megbecsülése jeléül és kárpótlásul az idejéért és kiadásaiért, amiért Cezáreába kérették, hogy tanácskozzon velük. De a pénzt is visszautasította, mondván: „József háza sohasem fogadott el könyöradományt, és nem ehetjük más kenyerét, míg a karom erős és a testvéreim dolgozni tudnak.”

5 Az egyiptomi barátai hajóra szálltak és el-

indultak haza, és a következő évek során, amikor hírét vették, hogy a kapernaumbeli hajóépítő milyen felfordulást okoz Palesztinában, közülük csak kevesen sejtették, hogy ő volt az időközben felnőtt betlehemi csecsemő és ugyanaz a furcsán viselkedő galileai, aki teketória nélkül elhárította a felkérést, hogy nagy tanítóvá váljon Alexandriában.

6 ¶ Jézus visszatért Názáretbe. Ennek az évnek a hátralévő része az egész pályafutásának legeseménytelenebb hat hónapja volt. Élvezte ezt az átmeneti, lélegzetvételnyi időt, amikor szünetelt a problémák megoldásának és a nehézségek leküzdésének megszokott programja. Sok bensőséges együttlétet élt meg a mennyei Atyjával és rengeteget fejlődött az emberi elméje feletti uralom meg-

szerzése terén.

7 De az emberi ügyek az idő és tér világain nem sokáig mennek simán. Jakab decemberben bizalmas megbeszélést folytatott Jézussal, tudtára adva, hogy nagyon beleszeretett Esztába, egy názáreti fiatal nőbe, és hogy valamikor majd szeretnének összeházasodni, ha a dolgot nyélbe tudják ütni. Felhívta a figyelmet arra a tényre, hogy József hamarosan betölti a tizennyolc éves kort, és hogy ez jó alkalom volna a számára, hogy tapasztalatot szerezzen abban, hogy mennyire boldogul a családfői feladattal. Jézus megadta a hozzájárulását Jakab megházasodásához két évvel későbbre, feltéve, hogy időközben megfelelően felkészíti Józsefet az otthoni ügyek vezetésére.

8 És ekkor a dolgok elkezdtek megtörténni — házasságkötés volt készülőben. Jakab azon sikerén felbuzdulva, hogy elnyerte Jézus beleegyezését a házasságkötésbe, Mirjám is a bátyja-apja elé állt a terveivel. Jákob, az ifjabb kőműves, egykor Jézus önjelölt bajnoka, jelenleg Jakab és József üzlettársa, már régóta szerette volna elnyerni Mirjám kezét. Miután Mirjám ismertette Jézussal a terveit, Jézus úgy rendelkezett, hogy Jákob jöjjön el és hivatalosan is kérje meg a lányt és megígérte, hogy áldását fogja adni a házasságra, mihelyt Mirjám úgy érzi, hogy Márta már felkészült a legidősebb leány feladatainak ellátására.

9 ¶ Amikor otthon volt, Jézus folytatta a tanítást az esti tanodában heti három alka-

lommal, gyakran olvasott fel az írásokból a zsinagógában szombatonként, meglátogatta az anyját, tanította a gyerekeket és általában véve is úgy viselkedett, mint az Izráel államközösségébe tartozó Názáret derék és tiszteletreméltó polgára.

6. A HUSZONÖTÖDIK ÉV (KR.U. 19)

[1] Ez az év úgy indult, hogy a názáreti család minden tagja jó egészségnek örvendett és az év során minden gyermek befejezte az előírt képzést, kivéve azt a munkát, melyet Mártának Ruth számára teljesítenie kellett.

[2] ¶ Jézus az emberi faj egyik legerőteljesebb és legkifinomultabb egyede volt, mely Ádám kora óta a földön megjelent. A testi fejlődése fenséges volt. Az esze tevékeny, éles és ku-

tató volt — összehasonlítva a kortársai átlagos elmebéli alkatával, az elmebeli képességei óriási méreteket öltöttek — és a szelleme valóban emberien isteni volt.

3 ¶ A család pénzügyi helyzete a József-féle ingatlan elvesztése óta most volt a legjobb. Teljesítették az utolsó részletfizetést is az átutazók pihenőhelye melletti javítóműhelyért; nem tartoztak senkinek és évek óta először volt némi megtakarított pénzük is. Lévén, hogy a helyzet így alakult, és mert a többi öccsét is ő vitte el először a páskaünnepre Jeruzsálembe, Jézus úgy döntött, hogy most Júdást (aki éppen akkor fejezte be a tanulmányait a zsinagógai tanodában) kíséri el az első templomlátogatására.

4 Jeruzsálembe és onnan vissza ugyanazon

az útvonalon haladtak, a Jordán völgyén át, mivel Jézus attól tartott, hogy bajba kerülnek, ha az öccsével Szamarián keresztül mennek. Júdás már Názáretben is több kisebb bajba került a heves természete, valamint az erős hazafias érzelmei miatt.

5 Idejekorán értek Jeruzsálembe és éppen az első templomi látogatásra tartottak, melynek látványa a lelke mélyéig felkavarta Júdást és erős felindulást keltett benne, amikor is véletlenül összetalálkoztak a betániai Lázárral. Mialatt Jézus Lázárral beszélgetett és a páska-ünnep közös megülését próbálta megszervezni, Júdás komoly bajba sodorta mindannyiukat. A közelben állt őrséget egy római katona, aki tiszteletlen megjegyzést tett egy arra haladó zsidó leányra. Jú-

dásban felizzott a felháborodás és nem habozott kifejezésre juttatni a neheztelését az ízléstelenség miatt a katonával szemben és persze az ő hallótávolságán belül. Akkortájt a római légiósok nagyon érzékenyen fogadtak minden olyasmit, ami a zsidók által elkövetett tiszteletlenség határát súrolta; így az őr nyomban letartóztatta Júdást. Ez már túl sok volt az ifjú hazafinak, és mielőtt Jézus a tekintetével figyelmeztethette volna, a fiú a szavain keresztül csak úgy zúdította ki magából a benne felgyülemlett Róma-ellenes érzelmeket, mellyel csak rontott a helyzetén. Júdást és az őt elkísérő Jézust egyből a katonai fogdába vitték.

6 Jézus megpróbálta elérni, hogy vagy haladéktalanul tárgyalják meg Júdás ügyét, vagy

engedjék el még időben a páska-ünnepre aznap este, de a kísérletei nem jártak sikerrel. Tekintettel arra, hogy a következő nap „szent összejövetel” volt Jeruzsálemben, így még a rómaiak sem mertek egy zsidót megvádolni. Ennek megfelelően Júdás őrizetben maradt a letartóztatását követő második nap reggeléig és Jézus vele maradt a fogdában. Nem voltak jelen a templomban a törvény fiainak az Izráel teljes jogú polgáraivá történő felavatási szertartásán. Júdás e hivatalos szertartáson még néhány évig nem esett át, egészen addig, amíg legközelebb nem járt Jeruzsálemben a páska-ünnep miatt, valamint a zélóták melletti buzdító munka kifejtése érdekében, mely hazafias szervezetnek tagja volt és amelyben igen

tevékeny szerepet vállalt.

7 A tömlöcben töltött második napjuk délelőttjén Jézus megjelent a katonai elöljáró előtt Júdás érdekeit képviselve. Azzal, hogy elnézést kért az öccse fiatalsága miatt és azzal a további magyarázatot adó és józan beszámolóval, melyben utalt azon esemény ingerlő jellegére, mely az öccse letartóztatásához vezetett, Jézus úgy befolyásolta az ügy alakulását, hogy az elöljáró azon véleményének adott hangot, hogy a fiatal zsidónak talán lehetett valamilyen mentsége az erőszakos kifakadásra. Miután figyelmeztette Júdást, hogy ne ragadtassa magát még egyszer ilyen meggondolatlanságra, elengedve őket azt mondta Jézusnak: „Jobban tennéd, ha szemmel tartanád a fiút; még sok bajt hoz-

hat mindannyiotok fejére.” És a római bíró igazat szólt. Júdás sok bajt okozott Jézusnak, és a bajok mindig ugyanolyan jellegűek voltak — összetűzések a polgári hatóságokkal, melyek a meggondolatlan és esztelen hazafias kirohanásaiból származtak.

8 Jézus és Júdás az éjszakára átment Betániába, elmesélve, hogy miért nem jelentek meg az egyeztetett időpontban a páskaünnepi estebédre, és másnap haza is indultak Názáretbe. Jézus nem beszélt a családnak az öccse jeruzsálemi letartóztatásáról, de hosszan elbeszélgetett Júdással a történtekről nagyjából három héttel a visszatérésüket követően. A Jézussal való beszélgetés után Júdás maga mondta el a dolgot a családnak. Sohasem felejtette el azt a türelmet

és elnézést, melyet a bátyja-apja tanúsított végig e nagy megpróbáltatást jelentő élmény során.

9 Ez volt az utolsó olyan páska-ünnep, melyre Jézus a saját családja valamely tagjával látogatott el. Az Ember Fia egyre jobban lazított a saját húsaival és véreivel való szoros kapcsolaton.

10 ¶ Ebben az évben az ellazult elmélyedés időszakait gyakran megtörte Ruth a játszótársaival. És Jézus mindig kész volt elhalasztani a világ és a világegyetem dolgával kapcsolatos jövőbeli munkáján való gondolkodást, hogy osztozhasson e gyermekek tiszta örömében és ifjonti boldogságában, akik sohasem unták hallgatni Jézust, amint a Jeruzsálembe tett különböző útjairól beszámo-

lót tartott. Nagyon élvezték az állatokról és a természetről szóló történeteit is.

[11] A gyerekeket mindig szívesen látta a javítóműhelyben. Jézus homokot, faelemeket és köveket hordott a műhely melletti részre, és a gyerkőcök csapatostul jöttek, hogy ott játsszanak. Amikor beleuntak a játékba, a bátrabbak belestek a műhelybe és ha az üzlet vezetője éppen nem volt elfoglalt, bemerészkedtek és azt mondták neki, hogy „Jósua bácsi, gyere ki és mesélj nekünk egy jó kis történetet”. Majd a kezét megfogva odahúzták a kedvenc kövéhez, melyre leülhetett a műhely sarkánál, míg a gyerekek félkörben a földön foglaltak helyet. És mennyire szerettek e kis emberek Jósua bácsival lenni. Megtanultak nevetni, szívből nevetni. Szo-

kásuk volt az is, hogy egy-két kisebb gyerkőc az ölébe mászott és a térdén foglalt helyet, álmélkodva figyelve az általa előadott érzésteli történeteket. A gyerekek szerették Jézust, és Jézus is szerette a gyerekeket.

12 A barátai nehezen értették meg az észbeli tetteinek sorát, hogy miként tudott olyan hirtelenül és olyan teljesen átállni a mély politikai, bölcseleti, illetőleg vallási vitákról a könnyed és vidám játékra ezekkel a három- és ötéves közötti életkorú kisgyermekekkel. Ahogy a saját öccsei és húgai felnőttek, ahogy több lett a szabadideje és mielőtt az unokák megszülettek volna, Jézus nagyon sok figyelmet fordított e kicsikre. De nem élt elég hosszú ideig a földön ahhoz, hogy

sokáig élvezhesse az unokákat.

7. A HUSZONHATODIK ÉV (KR.U. 20)

[1] Az év kezdetére a názáreti Jézusban erősen tudatosult, hogy sokrétű, eredendő hatalommal rendelkezik. Ugyanakkor arról is meg volt győződve, hogy e hatalmat a személyisége révén, az Ember Fiaként nem használhatja addig, amíg el nem jön az ő ideje.

[2] Ekkoriban sokat gondolkodott, de keveset beszélt az ő és a mennyei Atyja viszonyáról. És mindezen elmélkedéseinek összegzését egy alkalommal a hegytetőn elmondott imájában fejezte ki, amikor ezt mondta: „Függetlenül attól, hogy ki vagyok és hogy

milyen hatalmat gyakorlok vagy nem gyakorlok, eddig mindig alávetettem magam és ezután is mindig alávetem magam a paradicsomi Atyám akaratának.” És mégis, amint e férfi a názáretbeli munkáját végezte, a szó szoros értelmében igaz volt — egy egész világegyetem vonatkozásában — hogy „őbenne rejlik a bölcsesség és tudás minden kincse”.

3 ¶ A család ügyei az egész év folyamán simán mentek, kivéve Júdás dolgait. Jakab évekig vesződött az öccsével, akinek nemigen akaródzott munkába állni és nem is lehetett rá számítani abban, hogy kivegye a részét a családi kiadások fedezéséből. Bár otthon akart lakni, nem volt elég lelkiismeretes ahhoz, hogy a család eltartásából a rá eső

részt megkeresse.

4 Jézus a béke híve volt, és folyamatosan kellemetlen helyzetbe hozták őt Júdás harcias fellépései és a számos hazafias kirohanása. Jakab és József amellett volt, hogy Júdást űzzék el a háztól, Jézus azonban nem egyezett bele. Amikor Júdás a türelmüket már komolyan próbára tette, Jézus csak annyit tanácsolt nekik: „Legyetek türelmesek. Legyetek bölcsek a szándékokat illetően és meggyőzőek az életetekben, hogy az öcsétek előbb ismerje meg a helyesebb utat, és aztán kényszerítsétek, hogy kövessen benneteket.” Jézus bölcs és szeretetteljes tanácsa megakadályozta a család szétszakadását; együtt maradtak. De Júdást egészen a házasságkötéséig nem sikerült észre téríteni.

5 Mária ritkán beszélt Jézus jövőbeli küldetéséről. Amikor csak előjött a kérdés, Jézus mindössze annyit válaszolt, hogy „még nem jött el az én időm”. Jézus nem sokkal korábban végzett azzal a nehéz feladattal, hogy a családját elválassza a személyiségének közvetlen jelenlététől. Késlekedés nélkül tette meg az előkészületeket arra a napra, amikor majd következetesen végrehajthatja az eme názáreti otthontól való elszakadást, hogy hozzáfogjon az embereknek való igazi segédkezés tevékeny előmunkálataihoz.

6 Ne hagyjátok figyelmen kívül azt a tényt, hogy a hetedik alászállásán Jézusnak az volt az elsődleges küldetése, hogy megszerezze a teremtményi tapasztalást, elnyerje a főhatalmat a Nebadonban. És éppen e tapasztalás

megszerzésében a legfelsőbb szinten nyilatkoztatta ki a paradicsomi Atyát az Urantia és a maga egész helyi világegyeteme számára. E célok mellett, mintegy élve a lehetőséggel, felvállalta e bolygó ama kusza ügyeinek a rendbetételét is, melyek a Lucifer-féle lázadással függtek össze.

7 ¶ Ebben az évben Jézusnak a szokásosnál több szabadideje volt, és sok időt szentelt arra, hogy felkészítse Jakabot a javítóműhely vezetésére és Józsefet a család ügyeinek irányítására. Mária megérezte, hogy Jézus elhagyni készül őket. Elhagyja őket, de vajon hová megy? Mit akar csinálni? Már éppen felhagyott a gondolattal, hogy Jézus a Messiás. Nem volt képes megérteni őt; Mária egyszerűen nem tudta megérteni az elsőszülött

fiát.

8 Ebben az évben Jézus sok időt töltött a
családja egyes tagjaival. Gyakran vitte őket
magával hosszú sétákra a hegyre és a kör-
nyező vidékre. Az aratás előtt elvitte Júdást a
gazdálkodó nagybátyjukhoz, aki Názárettől
délre élt, de Júdás az aratás után nem sokáig
maradt ott. Elszökött, és Simon később a ta-
vi halászoknál akadt rá. Amikor Simon ha-
zavitte, Jézus elbeszélgetett a szökevény fiú-
val és mivel az halász akart lenni, elvitte Ma-
gadánba és egy rokonnak, egy halásznak a
gondjára bízta; és attól fogva Júdás elég jól
és rendszeresen dolgozott a házasságáig, és
a házasságkötést követően is halász maradt.

9 ¶ Végül elérkezett a nap, amikor Jézusnak
minden öccse eldöntötte, hogy mi akar len-

ni, és mindannyian munkába is álltak. A terep tehát elő volt készítve ahhoz, hogy Jézus elmenjen otthonról.

10 ¶ Novemberben egy kettős esküvőre is sor került. Jakab és Eszta, valamint Mirjám és Jákob kötött házasságot. Ez igazán örömteli esemény volt. Még Mária is újra boldog volt, attól eltekintve, hogy néha-néha ráeszmélt, hogy Jézus hamarosan el fog menni. Nagy bizonytalanság terhét cipelte: hacsak Jézus leülne vele és olyan őszintén megbeszélnének mindent, mint amikor kisfiú volt, de Jézus kitartóan hallgatott; mélyen hallgatott a jövőjéről.

11 Jakab és a fiatalasszony, Eszta egy takaros kis házba költözött a város nyugati részén, mely a lány apjának ajándéka volt. Mi-

közben Jakab továbbra is támogatta az anyja háztartását, a hozzájárulását a házassága miatt a felére csökkentette, és Jézus hivatalosan is Józsefet jelölte meg családfőként. Júdás most már nagyon megbízhatóan küldte haza a hozzájárulását minden hónapban. Jakab és Mirjám esküvője nagyon jó hatással volt Júdásra, és amikor a kettős esküvő másnapján elindult vissza, a halászmunkájának helyszínére, biztosította Józsefet, hogy számíthat arra, hogy „teljesítem minden kötelességemet, és még többet is, ha szükséges”. És betartotta az ígéretét.

[12] Mirjám Mária közvetlen szomszédságában lakott Jákob házában, mivel az idősebb Jákob időközben már megtért az őseihez. Mirjám helyét Márta töltötte be a házban, és

az új felállás zökkenőmentesen működött is még az év vége előtt.

13 ¶ E kettős menyegző napján Jézus fontos megbeszélést tartott Jakabbal. Bizalmasan közölte vele, hogy a ház elhagyására készül. A javítóműhely feletti teljes rendelkezési jogot Jakabnak adta át, hivatalosan és ünnepélyesen lemondott József háza urának címéről, és rendkívül meghatóan öccsét, Jakabot nevezte ki „az apám házának fejévé és védelmezőjévé”. Egy titkos szerződést fogalmaztak és írtak alá ketten, melyben kikötötték, hogy a javítóműhely ajándékként való átadásáért cserébe Jakab azonnal teljes pénzügyi felelősséggel tartozik a családért, s ezzel mentesíti Jézust minden ilyen irányú további kötelezettsége alól. A szerződés alá-

írását követően, miután a költségvetést úgy alakították, hogy a család tényleges kiadásai Jézus hozzájárulása nélkül is fedezhetők legyenek, Jézus ezt mondta Jakabnak: „De fiam, én minden hónapban továbbra is fogok nektek valamennyit küldeni, míg el nem jön az én időm, de amit küldök, azt az alkalmi szükségletek fedezésére fordítsd. A hozzájárulásomat a család szükségleteinek kielégítésére vagy a családi kedvtelésre költsétek, ahogy gondoljátok. Betegség esetén használjátok vagy olyan váratlan szükséghelyzetek megoldására, melyek a család bármely tagját érinthetik.”

[14] És Jézus így készült fel arra, hogy hozzáfogjon a felnőttkori élete második és az otthontól külön eltöltendő szakaszához, mi-

előtt az Atyja ügyében a nyilvános munkát meg nem kezdi.

129. ÍRÁS

JÉZUS KÉSŐBBI FELNŐTTKORI ÉLETE

JÉZUS teljesen és véglegesen elszakadt a názáreti család otthoni ügyeinek intézésétől és a családtagok közvetlen irányítási feladataitól. Egészen a megkeresztelkedéséig továbbra is hozzájárult a családi költségek fedezéséhez és személyesen is különös gondot fordított minden öccse és húga szellemi jólétének biztosítására. És mindig is készen állt, hogy megtegyen minden emberileg lehetőt a megözvegyült anyjának jóléte és boldogsága érdekében.

[2] Az Ember Fia mostanra már megtett minden előkészületet arra, hogy véglegesen

is elszakadjon a názáreti háztól; és ez nem ment könnyen. Jézus természetes módon szerette a rokonait; szerette a családját, és e természetes vonzalmat mérhetetlenül felerősítette az irántuk való rendkívüli odaadás. Minél nagyobb mértékben adjuk át magunkat a társainknak, annál jobban megszeretjük őket; és mivel Jézus oly nagy mértékben adta át magát a családjának, erős és tiszteletteljes odaadással szerette őket.

3 Lassan az egész család ráébredt, hogy Jézus elhagyni készül őket. A közelgő elválás miatti szomorúságot nem enyhítette más, mint a tervezett elindulására őket felkészítő fokozatos módszer. Több mint négy éven keresztül érezhették, hogy Jézus e későbbi elválást tervezi.

1. A HUSZONHETEDIK ÉV (KR.U. 21)

1 Ennek az évnek, vagyis Kr.u. 21-nek a januárjában egy esős vasárnap reggelen Jézus minden formaság nélkül vett búcsút a családjától, csak annyit mondva magyarázatul, hogy a Tibériáson túlra megy, onnan pedig a Galileai-tó más városaiba látogat el. És így hagyta el őket, és soha többé nem lett e háztartás állandó tagja.

2 Egy hetet töltött Tibériásban, abban az új városban, mely rövidesen követte Szeforiszt Galilea fővárosának rangjában; és mivel a város nemigen keltette fel az érdeklődését, továbbment Magadánon és Betszaidán keresztül Kapernaumba, ahol előidőzött, hogy meglátogassa apja barátját, Zebedeust. Zebedeus fiai halászok voltak; ő ma-

ga pedig hajóépítő. A názáreti Jézus szakértője volt mind a tervezésnek, mind az építésnek; mestere volt a famegmunkálásnak; és Zebedeusnak már régóta tudomása volt a názáreti mesterember szakértelméről. Zebedeus már régóta gondolkodott azon, hogy jobb hajókat építsen; most előadta a terveit Jézusnak és felkérte a nála vendégeskedő ácsot, hogy csatlakozzon a vállalkozásához, és Jézus készségesen bele is egyezett.

[3] Jézus alig valamivel több mint egy évet dolgozott Zebedeussal, de ez idő alatt is egy új formájú hajót alkottak és teljesen új hajóépítési módszereket honosítottak meg. Jobb eljárásokkal és a deszkák gőzölésének sokkal fejlettebb módszereivel Jézus és Zebedeus igen kiváló hajófajtákat kezdett építe-

ni, mely bárkák a régebbi fajtákhoz képest messze biztonságosabb vitorlázást tettek lehetővé a tavon. Zebedeusnak néhány éven át ezen újfajta hajók vízrebocsátásával több munkája akadt, mint amit az ő kis vállalkozása teljesíteni tudott; kevesebb mint öt esztendőn belül gyakorlatilag minden bárka a tavon Zebedeus kapernaumi műhelyében készült. Jézus nagy ismertségre tett szert a galileai halásznép körében, mint ezen új hajók tervezője.

4 Zebedeus viszonylag tehetős ember volt; a hajóépítő műhelye Kapernaumtól délre, a tónál állt, a lakóháza pedig közvetlenül a tóparton, a betszaidai halásztanya mellett volt. Jézus Zebedeus házában lakott az év folyamán, azután pedig Kapernaumban maradt.

Sokáig dolgozott egyedül a világban, vagyis apa nélkül, és nagyon élvezte ezt az időszakot, amikor az apai társával dolgozhatott.

5 Zebedeus felesége, Szalómé, aki annak az Annásnak volt a rokona, aki egykor jeruzsálemi főpapként tevékenykedett és aki még mindig a szadduceus csoport legbefolyásosabbja volt, lévén, hogy a tisztségéből csak nyolc évvel korábban mozdították el. Szalóméból Jézus nagy tisztelője vált. Úgy szerette őt, ahogy a fiait, Jakabot, Jánost és Dávidot, a négy leánya pedig úgy tekintett Jézusra, mint a bátyjukra. Jézus gyakran ment halászni Jakabbal, Jánossal és Dáviddal, és a fiúk megállapíthatták, hogy Jézus tapasztalt halász és kiváló hajóépítő is egyben.

6 ¶ Az év folyamán Jézus minden hónap-

ban küldött pénzt Jakabnak. Októberben visszatért Názáretbe Márta esküvőjére, és két évig nem is jelent meg újra Názáretben, amikor is röviddel Simon és Júdás kettős esküvője előtt érkezett meg.

7 ¶ Végig az év során Jézus hajókat épített és folytatta azon megfigyeléseit, hogy miként élnek az emberek a földön. Gyakran ellátogatott az átutazók pihenőhelyére is, mert Kapernaum éppen a Damaszkuszból dél felé tartó közvetlen útvonalra esett. Kapernaum erős római állomáshely volt, és a helyőrség parancsnoki tisztét egy Jahve-hívő nemzsidó ember töltötte be, „egy vallásos ember”, ahogy a zsidók előszeretettel emlegették az ilyen áttérteket. E tiszt egy gazdag római családból származott, és egymaga vál-

lalkozott arra, hogy egy csodálatos zsinagógát épít Kapernaumban, melyet röviddel azelőtt adott át a zsidóknak, hogy Jézus Zebedeushoz költözött. Jézus az évnek több mint a felében tartott istentiszteletet ebben az új zsinagógában, és az éppen arra járó átutazók némelyike felismerte benne a názáreti ácsot.

8 Amikor adófizetésre került sor, Jézus úgy vétette magát nyilvántartásba, mint „kapernaumi szakképzett kézműves”. Ettől a naptól fogva egészen a földi élete végéig kapernaumi lakosként ismerték. Sohasem igényelt bármilyen hivatalos lakosi besorolást, bár különböző okokból megengedte másoknak, hogy a lakóhelyeként Damaszkuszt, Betániát, Názáretet vagy éppen Alexandriát jelöljék meg.

9 A kapernaumi zsinagógában sok új könyvet talált a könyvtár tárolóiban, és hetente legalább öt estét a tüzetes áttanulmányozásukkal töltött. Egy estét az idősebbekkel való társadalmi életnek szentelt, egy estét pedig a fiatalokkal töltött. Volt valami kecses és bátorító Jézus személyiségében, ami mindig megragadta a fiatalokat. Mindig felszabadultnak érezték magukat a jelenlétében. Az ő nagy titka, hogy olyan jól kijött velük, talán abban a kettős tényben állt, hogy mindig érdeklődést mutatott a dolgaik iránt, miközben csak ritkán adott tanácsokat úgy, hogy nem kérték tőle.

10 A Zebedeus család már-már imádta Jézust, és sohasem mulasztották el azokat a kérdezz-felelek vitákat, melyeket nap mint

nap estebéd után vezetett, mielőtt elment volna a zsinagógába, hogy tanulmányozza a könyveket. A fiatal szomszédok is gyakran átjöttek ezen estebéd utáni ülésekre. E kis gyülekezeteket Jézus különféle és magas szintű oktatásban részesítette, éppen olyan színvonalúban, amilyet megérthettek. Elég fesztelenül beszélgetett velük, beszámolva nekik a politika, a társadalomtan, a tudomány és a bölcselet terén vallott eszméiről és eszményképeiről, de sohasem mert ellentmondást nem tűrően nyilatkozni, hacsak nem vallási kérdésekről vitáztak — az embernek az Istenhez fűződő viszonyáról.

[11] Hetente egy alkalommal Jézus megbeszélést tartott a ház, a műhely, valamint a tóparti segítők teljes körével, mert Zebedeus-

nak számos alkalmazottja volt. És e munkások körében nevezték Jézust először „a Mesternek”. Mind szerették őt. Ő pedig szeretett Zebedeussal dolgozni Kapernaumban, de azért hiányoztak neki a názáreti ácsműhely mellett játszó gyerekek.

12 Zebedeus fiai közül Jakab érdeklődött a legjobban Jézus mint tanító, mint bölcselő iránt. Jánost foglalkoztatták a legjobban az ő tanításai és a véleménye. Dávid tisztelte őt, mint mesterembert, de nem tulajdonított valami nagy fontosságot a vallási nézeteinek és bölcseleti tanításainak.

13 Szombatonként Júdás gyakran jött át, hogy meghallgassa Jézus beszédét a zsinagógában és egy időre ott is maradt vele. És minél többet látta a bátyját, Júdás annál inkább

megbizonyosodott afelől, hogy Jézus igazán nagy ember.

14 ¶ Ebben az évben Jézus nagy előrelépést tett az emberi elméje feletti uralom tökéletesítése terén és új és magasabb szinteken létesített tudatos kapcsolatot a benne lakozó Gondolatigazítóval.

15 Ez volt a rendszeres életmódjának utolsó éve. Jézus soha többé nem töltött el egy teljes évet egy helyen vagy egy tevékenység mellett. A földi zarándoklatának napjai sebesen közeledtek. A megfeszített tevékenységének időszakai már nem a messze távoli jövőben vártak rá, de az ő egyszerű, ám erőteljesen tevékeny múltbeli élete és a még tartalmasabb és megerőltetőbb nyilvános segédkezése között most még ott volt néhány

év, amikor sokfelé utazhatott és igen sokféle dolgot tehetett. A teremtésrész emberekként való felkészülésének véget kellett érnie még azelőtt, hogy megkezdte volna ama létpályáját, melyen az urantiai alászállása isteni és emberi-utáni szakaszainak tökéletessé lett Isten-emberekként tanít és hirdeti az igazságot.

2. A HUSZONNYOLCADIK ÉV (KR.U. 22)

[1] Kr.u. 22 márciusában Jézus búcsút vett Zebedeustól és Kapernaumtól. A jeruzsálemi kiadásainak fedezésére egy kisebb pénzösszeget kért. Mialatt Zebedeussal dolgozott, csak kisebb összegeket vett fel, melyet minden hónapban elküldött a názáreti családnak. Az egyik hónapban József jött el a

pénzért Kapernaumba; a következőben Júdás jött át Kapernaumba, átvette Jézustól a pénzt, és elvitte Názáretbe. Júdás halásztanyája csak néhány kilométernyire délre volt Kapernaumtól.

2 A Zebedeus családjától való elbúcsúzáskor Jézus beleegyezett abba, hogy Jeruzsálemben maradjon a páska-ünnep végéig, és mind megígérték, hogy jelen lesznek az eseményen. Még azt is megszervezték, hogy a páska-ünnepi estebédet együtt tartják meg. Mind sajnálták, hogy Jézus elmegy, különösen Zebedeus leányai.

3 ¶ Mielőtt elhagyta volna Kapernaumot, Jézus hosszan elbeszélgetett az újonnan talált barátjával és közeli társával, Zebedeus Jánossal. Elmondta Jánosnak, hogy azt ter-

vezi, hogy nagyobb utazásokat tesz addig, amíg „eljön az én időm” és megkérte Jánost, hogy helyette küldjön pénzt a názáreti családnak minden hónapban, míg csak a neki járó pénzösszeg el nem fogy. És János ezt az ígéret tette neki: „Tanítóm, menj a dolgodra, végezd el a feladatodat a világban; ebben és más ügyben is helyettesíteni foglak, és úgy vigyázok a családodra, ahogy a saját anyámat is támogatnám és ahogy a fivéreimmel és a húgaimmal is törődnék. Úgy fogom kiadni a pénzedet, melyet az apám tart magánál, ahogy elrendelted és ahogy arra a családodnak szüksége lesz, és amint a pénzed elfogyott, ha többet nem is kapok tőled, és amennyiben az anyádnak szüksége lenne rá, akkor a magam keresetét fogom megosz-

tani vele. Menj hát dolgodra békével. Mindeme dolgokban el fogok járni helyetted.”

4 Ezért, miután Jézus elment Jeruzsálembe, János a Jézusnak járó pénz kapcsán egyeztetett az apjával, Zebedeussal, és meglepődött, hogy milyen nagy összegről is van szó. Mivel Jézus a dolgot olyannyira az ő belátásukra bízta, megegyeztek abban, hogy az volna a jó terv, ha ingatlanba fektetnék a tőkét és annak hozadékából támogatnák a názáreti családot; és mivel Zebedeus tudott egy kis házról Kapernaumban, melyen jelzálog volt és amelyet eladásra kínáltak, megbízta Jánost, hogy vásárolja meg e házat Jézus pénzéből és annak tulajdonjogát tartsa fenn a barátjának. És János úgy tett, ahogy az apja tanácsolta. Két évig e ház bérleti díja a

jelzálog kifizetésére ment, és ezt, melyet tovább növelt egy bizonyos nagyobb összeg, melyet Jézus a családja szükségletei szerinti felhasználásra rövidesen megküldött Jánosnak, csaknem kiegyenlítette e fizetési kötelezettséget; és Zebedeus kipótolta a különbözetet, így János kifizette a jelzálog fennmaradt részét, amikor a teljesítés határideje lejárt, s ezáltal e kétszobás ház tulajdonjoga teljes mértékben rendeződött. Ezzel Jézus egy kapernaumi ház tulajdonosa lett, de erről őt nem értesítették.

5 ¶ Amikor a názáreti család tudomást szerzett arról, hogy Jézus elhagyta Kapernaumot, nem tudván a Jánossal kötött pénzügyi megállapodásáról, azt hitték, hogy eljött az idő, amikor Jézus további segítsége

nélkül kell boldogulniuk. Jakab emlékezett a Jézussal kötött szerződésre és a fivérei segítségével nyomban teljes felelősséget vállalt a család gondozásáért.

6 ¶ De térjünk csak vissza Jézushoz, aki Jeruzsálemben tartózkodott. Csaknem két hónapon át az ideje nagy részét azzal töltötte, hogy hallgatta a templomi vitákat és alkalmanként ellátogatott a rabbik tanhelyeire. A szombatok nagy részét Betániában töltötte.

7 Jézus Jeruzsálembe magával vitt egy levelet Szalómétól, Zebedeus feleségétől, aki úgy ajánlotta őt a korábbi főpapnak, Annásnak a figyelmébe, hogy „olyan ő, mintha a saját fiam volna”. Annás sok időt töltött vele, személyesen vitte el a jeruzsálemi vallá-

si tanítók számos tudós társaságába. Jézus ugyan alaposan megfigyelte ezeket a tanodákat és gondosan tanulmányozta a tanítási módszereiket, de még csak egy kérdést sem tett fel nyilvánosan. Bár Annás nagy embernek tartotta Jézust, nem tudta, hogy milyen tanácsot adjon neki. Azt felismerte, hogy ostobaság volna azt javasolni, hogy tanítványként iratkozzon be valamelyik jeruzsálemi tanintézetbe, de azt is jól tudta, hogy Jézus sohasem kaphatna rendes tanári beosztást, mert sohasem végezte el ezeket az oktatási intézményeket.

8 Gyorsan közeledett a páska-ünnep időpontja, és a világ minden részéből özönlő tömegekkel együtt megérkezett Jeruzsálembe Kapernaumból Zebedeus és az ő egész

családja is. Mindannyian Annás tágas házában szálltak meg, ahol egy boldog családként tartották meg a páska-ünnepet.

9 ¶ Még e páska-ünnepi hét vége előtt, láthatólag véletlenül, Jézus összetalálkozott egy gazdag utazóval és az ő fiával, egy tizenhét éves ifjúval. Ezek az utazók Indiából valók voltak, és Rómába és a Földközi-tenger különböző más pontjaira tartó útjukat úgy szervezték, hogy Jeruzsálembe a páska-ünnepkor érkezzenek meg, mert abban bíztak, hogy találnak valakit, akit felfogadhatnak tolmácsként és egyúttal a fiú mellé nevelőnek is. Az apa ragaszkodott ahhoz, hogy Jézus egyezzen bele a velük való elutazásba. Jézus beszélt nekik a családjáról és arról, hogy aligha lenne tisztességes dolog

csaknem két évre elmenni, mely idő alatt ők esetleg szükséget szenvedhetnek. Mire e keleti utazó felajánlotta, hogy megelőlegezi Jézus egyévi bérét, így ezt az összeget a barátaira bízhatja, hogy a családja szükségleteire tegyék félre. És Jézus belelegyezett az utazásba.

10 Jézus e nagyobb összeget átadta Jánosnak, Zebedeus fiának. És már beszámoltunk nektek arról, hogy János miként használta e pénzt arra, hogy feloldja a jelzálogot a kapernaumi ingatlanon. Jézus a földközitengeri utazásról részletesen beszámolt Zebedeusnak, de a lelkére kötötte, hogy erről senkinek ne beszéljen, még a saját húsából és véréből valóknak se, és Zebedeus a Jézus hollétére vonatkozó ismereteit soha senki-

vel nem is osztotta meg e csaknem kétévnyi időszak alatt. Még mielőtt Jézus visszatért volna erről az útról, a názáreti család már majdnem lemondott róla, úgy gondolván, hogy meghalt. Csak Zebedeusnak, aki több alkalommal is elment Názáretbe János fiával, a határozottsága tartotta életben a reményt Mária szívében.

11 ¶ Ezalatt a názáreti család sora nagyon jól ment; Júdás komoly mértékben emelte a hozzájárulását és meg is tartotta ezt a többletet egészen a házasságkötéséig. Függetlenül attól, hogy kevés segítségre volt szükségük, Zebedeus János szokássá tette, hogy Jézus megbízása szerint minden hónapban ajándékot vitt Máriának és Ruth-nak.

3. A HUSZONKILENCEDIK ÉV (KR.U. 23)

[1] Jézus egész huszonkilencedik éve azzal telt, hogy végigjárta a földközi-tengeri világ körüli utat. A főbb események, már amilyen mértékben engedélyünk van ezen élményeket kinyilatkoztatni, azoknak a beszámolóknak a tárgyát képezik, melyek a közvetlenül ez utáni írásban szerepelnek.

[2] ¶ A római világban tett eme körutazás során Jézust több okból is úgy ismerték meg, mint a *damaszkuszi írástudót*. Korinthoszban és a visszaút más állomásain azonban úgy ismerték, mint a *zsidó oktatót*.

[3] Ez eseménydús időszak volt Jézus életében. Bár az út során Jézus sok útitársával ismerkedett meg, ez az élmény mégis az éle-

ének olyan szakaszát képezte, melyről sohasem számolt be sem a családja tagjainak, sem az apostolainak. Jézus úgy élte végig a húsvér testbeli életét és úgy távozott e világból, hogy senki (kivéve a betszaidai Zebedeust) sem szerzett tudomást arról, hogy részt vett e nagy utazáson. Némely barátja úgy gondolta, hogy visszatért Damaszkuszba; mások úgy gondolták, hogy elment Indiába. A saját családja hajlott azt hinni, hogy Alexandriában jár, mivel tudták, hogy egyszer már kapott meghívást abból a célból, hogy költözzön oda és legyen előéneklő-segéd.

4 Palesztinába visszatérve Jézus nem tett semmit annak érdekében, hogy megváltoztassa a családja azon véleményét, hogy Jeru-

zsálemből Alexandriába ment; hagyta, hogy megmaradjanak ama hitükben, hogy a Palesztinán kívül töltött idő alatt végig abban az oktatási és művelődési életéről nevezetes városban élt. Csak Zebedeus, a betszaidai hajóépítő ismerte e dolgok tényszerű alapját, és Zebedeus nem beszélt senkinek sem.

5 ¶ Mindazon próbálkozásaitok során, melyek Jézusnak az Urantián töltött élete értelmének megfejtésére irányulnak, figyelembe kell vennetek a Mihály-féle alászállás indítékát. Ha felismeritek az ő sok, látszólag különös dolgának az értelmét, akkor fel kell fedeznetek a világotokon való ittlétének célját. Következetesen ügyelt arra, hogy ne fusson be túl vonzó és túlzottan figyelemkeltő személyes életpályát. Nem akart szo-

katlan vagy ellenállhatatlan vonzalmat kelteni az embertársaiban. Annak a munkának szentelte magát, hogy kinyilatkoztassa a mennyei Atyát a halandó társainak és ugyanakkor elkötelezte magát ama nemes feladat mellett, hogy a halandói földi életét mindvégig ugyanezen paradicsomi Atya akarata szerint éli meg.

6 ¶ Jézusnak a földön töltött élete megértése során mindig hasznos lesz, ha ezen isteni alászállás minden halandó tanulmányozója emlékezetébe vési, hogy míg e megtestesülési életet megélte az *Urantián,* addig megélte azt az ő egész *világegyeteméért.* Az egész Nebadon világegyetemben minden egyes lakott szféra számára volt valami különös és lelkesítő abban az életben, me-

lyet ő a halandói természetű húsvér testben megélt. Ugyanez igaz mindama világok esetében is, melyek az ő urantiai időzésének eseménydús napjai óta váltak lakhatóvá. És hasonlóképpen ugyanígy igaz lesz ez minden olyan világ esetében is, melyeket e helyi világegyetem teljes jövőbeli történelmében sajátakaratú teremtmények fognak benépesíteni.

7 ¶ Az Ember Fia a római világban tett eme körutazás során és annak élményein keresztül gyakorlatilag teljesítette a korának és nemzedékének világában élt különféle népekkel kapcsolatos tanulási kapcsolatteremtő-felkészülést. Mire visszatért Názáretbe, ezen az utazási-felkészülésen keresztül már megismerte, hogy az ember miként éli az

életét és miként munkálkodik a létezésén az Urantián.

8 A földközi-tengeri medencében tett útjának valódi célja az volt, hogy *megismerje az embereket.* Ezen az úton emberek százaihoz került nagyon közel. Megismert és megszeretett mindenféle embert, gazdagot és szegényt, magas és alacsony rangút, feketét és fehéret, képzettet és képzetlent, műveltet és vadat, állatiast és szellemit, vallásost és hitetlent, erkölcsöst és erkölcstelent.

9 E földközi-tengeri utazás során Jézus nagy előrelépést tett azon emberi feladatában, hogy megszerezze az uralmat az anyagi és halandói elméje felett, és az őbenne lakozó Igazító komoly előrehaladást mutatott ugyanezen emberi értelem felemelésé-

ben és szellemi meghódításában. E körutazás végére Jézus gyakorlatilag felismerte — teljes emberi bizonyossággal — hogy ő az Isten egyik Fia, az Egyetemes Atya egyik Teremtő Fia. Az Igazító egyre jobban képes volt előhozni az Ember Fiának elméjében az isteni Atyjával kapcsolatos paradicsomi tapasztalásának ködös emlékeit, mielőtt még egyáltalán a Nebadon helyi világegyetemet megszervezte és igazgatni kezdte volna. Így az Igazító fokról fokra Jézus emberi tudatába idézte a csaknem örökkévaló múlt különböző korszakaiból származó, korábbi és isteni létezésének szükséges emlékeit. Ennek az emberi előtti tapasztalásnak az Igazító által előhozott utolsó mellékeseménye a szalvingtoni Immanuellel tartott búcsú-

megbeszélés volt, melyre épp azelőtt került sor, hogy feladta a tudatos személyiségét annak érdekében, hogy megkezdje az urantiai megtestesülést. És az emberi előtti létezés ezen utolsó emlékképe Jézus tudatában éppen a Jordánban János által való megkeresztelésének napján tisztult ki.

4. AZ EMBERI JÉZUS

[1] A helyi világegyetem figyelő mennyei értelmei számára ez a földközi-tengeri utazás volt a leglebilincselőbb Jézus összes földi élménye közül, legalábbis az egész létpályán addig, míg a keresztre feszítésére és a halandói halálára sor nem került. Ez a *személyes segédkezésének* magával ragadó időszaka volt, szemben a nyilvános segédkezésé-

nek hamarosan elkövetkező korszakával. E különleges mellékesemény annál is lebilincselőbb volt, mert ekkoriban ő még mindig a názáreti ács, a kapernaumi hajóépítő, a damaszkuszi írástudó volt; még mindig az Ember Fia volt. Még nem sikerült megszereznie az emberi elméje feletti teljes uralmat; az Igazító még nem uralta teljesen a halandói azonosságát és még nem alkotta annak ellendarabját. Még mindig ember volt az emberek között.

[2] Az Ember Fiának tisztán emberi vallásos tapasztalása — a személyes szellemi gyarapodása — csaknem elérte a fejlődésének tetőpontját ebben, a huszonkilencedik évben. A szellemi fejlődés ezen élménye fokozatos gyarapodást jelentett a Gondolat-

igazítója megérkezésének pillanatától fogva ama természetes és megszokott emberi viszony kiteljesítésének és megerősítésének napjáig, mely kapcsolat az ember anyagi elméje és a szellem elme-képessége között van — az a jelenség, ahogy e két elme eggyé válik, annak élménye, melyet az Ember Fia, mint a teremtésrész megtestesült halandója teljesen és véglegesen elért a Jordánban való megkeresztelkedésének napján.

3 Ezen évek alatt, bár nem úgy tűnt, mintha nagyon sok alkalommal merült volna el a mennyei Atyjával való kifejezett közösségben, tökéletesítette a paradicsomi Atya benne lakozó szellemjelenlétével való kapcsolattartás egyre eredményesebb módszereit. Valódi életet élt, teljes életet, és igazán szok-

ványos, természetes és átlagos életet a húsvér testben. Személyes tapasztalatból ismeri az idő és tér anyagi világain élő emberi lények élete megélésének teljes összességét és lényegét alkotó ténylegesség egyenértékét.

4 Az Ember Fia megtapasztalta az emberi érzelmek ama hosszú sorát, mely a magasztos örömtől a mély szomorúságig terjed. Boldog gyermek volt és ritka jó humorú lény; és ugyancsak ő volt a „fájdalmak embere, aki tudta, mi a szenvedés”. Szellemi értelemben végigélte a halandói életet a mélyétől a magasságáig, az elejétől a végéig. Anyagi nézőpontból talán úgy tűnhet, hogy az emberi létezés két társadalmi szélsőségének megélését elkerülte, értelmileg viszont teljes mértékben megismerte az emberiség

tapasztalásának teljes és korlátlan tárát.

5 Jézus ismeri a teremtésrészek evolúciós és felemelkedő halandóinak gondolatait és érzéseit, a vágyait és késztetéseit a születéstől a halálig. Megélte az emberi életet a fizikai, értelmi és szellemi sajátlényeg kezdeteitől a csecsemőkoron, a gyermekkoron, az ifjúságon és a felnőttkoron át — eljutott még a halál emberi megtapasztalásáig is. Nem csak hogy átesett az értelmi és a szellemi fejlődés eme szokványos és megszokott emberi időszakain, hanem teljes mértékben megtapasztalta az ember és az Igazító összehangolódásának azon magasabb rendű és fejlettebb szakaszait *is,* melyeket az Urantia oly kevés halandója ér el egyáltalán. És így megtapasztalta a halandó ember teljes éle-

tét, nem csak úgy, ahogyan azt a ti világotokon élik, hanem úgy is, ahogy az idő és tér minden más evolúciós világán élik, sőt még minden, a fényben és életben megállapodott, legmagasabb rendű és legfejlettebb világon is.

6 Bár e tökéletes élet, melyet ő a halandói húsvér testhez hasonló alakban megélt, talán nem nyert korlátlan és általános elfogadást a halandó társai részéről, azok részéről, akik éppen a kortársai voltak a földön, mégis, az élet, melyet a názáreti Jézus a húsvér testben és az Urantián élt, teljes és korlátlan elfogadást nyert az Egyetemes Atya részéről, mint amely egyszer s mindenkorra, és egy és ugyanazon személyiség-életben alkotja az örökkévaló Isten kinyilatkoztatását a halan-

dó ember számára és jelenti a tökéletessé tett emberi személyiség bemutatását a Végtelen Teremtő megelégedésére.

7 És ez volt az ő igaz és legfőbb célja. Nem azért jött el az Urantiára, hogy tökéletes és részletes példaként éljen bármely gyermek vagy felnőtt, bármely férfi vagy nő számára abban vagy bármely más korban. Valóban igaz, hogy az ő teljes, gazdag, szép és nemes életében mindannyian sok olyat találhatunk, ami tökéletesen példaszerű, istenmód lelkesítő, ám ez azért van így, mert igaz és hitelesen emberi életet élt. Jézus nem azért élte az életét a földön, hogy követendő példát mutasson minden más emberi lénynek. A húsvér testben ugyanazon segédkezés révén élte meg ezt az életet, mely révén ti

is mind megélhetitek az életeteket a földön; és ahogyan ő megélte a halandói életét az ő idejében és *amilyen volt,* ezáltal mutatott ő példát mindannyiunknak, hogy így éljük az életünket a mi korunkban és *amilyenek vagyunk.* Talán nem vágytok arra, hogy az ő életét éljétek, de elhatározhatjátok, hogy pontosan úgy és ugyanazon a módon *éljétek az életeteket,* ahogy ő élte az övét. Jézus talán nem gyakorlati és részletes példakép minden halandó számára e helyi világegyetem minden területének minden korszakában, de ő mindörökre ösztönzője és vezetője minden paradicsomi zarándoknak a kezdeti felemelkedés világától a világegyetemek mindenségén keresztül és a Havonán át a Paradicsomig tartó úton. Jézus az *új és élő*

út, mely az embertől az Istenhez, a részlegestől a tökéletesig, a földitől a mennyeiig, az időből az örökkévalóságba vezet.

8 ¶ A huszonkilencedik életéve végére a názáreti Jézus gyakorlatilag befejezte a halandóktól, mint a húsvér testben tartózkodóktól megkövetelt élet megélését. A földre azért jött, hogy megmutassa az embernek az Isten teljességét; most csaknem tökéletes emberré lett, aki várja az alkalmat, hogy megmutassa magát az Istennek. És mindezt még a harmincadik életévének betöltése előtt vitte véghez.

130. ÍRÁS

ÚTON RÓMÁBA

A RÓMAI utazás Jézus földi életében a huszonnyolcadik éve nagy részét és a teljes huszonkilencedik évét kitöltötte. Jézus és a két indiai — Gonod és fia, Ganid — Kr.u. 22. április 26-án vasárnap reggel hagyta el Jeruzsálemet. Az utazás a terveik szerint zajlott le, és Jézus a következő év, vagyis Kr.u. 23. decemberének tizedik napján búcsúzott el az apától és fiától a perzsa-öbölbeli Kharax városában.

2 ¶ Jeruzsálemből Joppán keresztül jutottak el Cezáreába. Innen hajón folytatták útjukat Alexandriába, majd tovább a krétai Lázeába. Krétáról Ciréne érintésével hajóztak Karthágóba. Karthágóban felszálltak

egy Nápolyba tartó hajóra, útközben megálltak Máltán, Szirakuzában és Messzinában. Nápolyból szárazföldi úton mentek Kápuába, majd az appiai úton érték el Rómát.

3 A római időzés után gyalogszerrel mentek Tarentumba, ahonnan Nikopolisz és Korinthosz érintésével áthajóztak a görögországi Athénba. Athénból Troászon át jutottak el Efezusba. Efezusból Rodoszt útba ejtve hajón jutottak el Ciprusra. Cipruson sokfelé jártak és hosszasan időztek, majd áthajóztak a szíriai Antiókhiába. Antiókhiából dél felé haladva Szidonba, majd Damaszkuszba jutottak el. Itt csatlakoztak egy Mezopotámiába tartó csoporthoz, s útjuk során áthaladtak Thapszakuszon és Larissán.

Elidőztek Babilonban is, meglátogatták Ur városát és más helységeket, majd Szuza felé vették útjukat. Szuzából Kharaxba utaztak, ahonnan Gonod és Ganid India felé hajózott tovább.

4 ¶ Jézus a négyhónapos damaszkuszi munka során sajátította el a Gonod és Ganid által beszélt nyelv alapjait. Ottléte alatt igen sokat tolmácsolt görögről az egyik indiai nyelvjárásra, melyben Gonod egyik honfitársa volt a segítségére.

5 ¶ A Mediterránumban tett utazás alatt Jézus naponta nagyjából a fél napját Ganid tanításával és Gonod üzleti tárgyalásain és egyéb összejöveteleken való tolmácsolással töltötte. Minden egyes nap további részét, melyről maga rendelkezett, annak szentelte,

hogy közeli, személyes kapcsolatokat kössön embertársaival, a teremtésrész halandóival kötött olyan közeli ismeretségek voltak ezek, melyek a nyilvános segédkezését megelőző tevékenységeire ezen évek alatt olyannyira jellemzők voltak.

6 Jézus első kézből ismerte meg az anyagi és értelmi szempontból fejlett nyugati és levantei polgárosodott társadalmat; Gonodtól és az ő kiváló fiától sok újat tudott meg az indiai és a kínai polgárosodott társadalomról és műveltségről, mivel Gonod, aki indiai állampolgár volt, három nagy utazást is tett a sárga ember birodalmába.

7 A fiatalember, Ganid rengeteget tanult Jézustól e hosszú és bensőséges együttlétük alatt. Kölcsönösen rokonszenvesnek talál-

ták egymást, és a fiú apja többször is megpróbálta rábeszélni Jézust arra, hogy térjen vissza velük Indiába, Jézus azonban mindig elhárította a kérését, arra hivatkozott, hogy vissza kell térnie Palesztinába, a családjához.

1. JOPPÁBAN — BESZÉLGETÉS JÓNÁSRÓL

[1] Joppai ottlétük alatt Jézus megismerkedett Gadiahhal, a Simon nevezetű tímárnak dolgozó filiszteus tolmáccsal. Gonod kereskedői gyakran kötöttek üzletet ezzel a Simonnal; ezért Gonod és fia mindenképpen találkozni akart vele Cezárea felé menet. Joppában Jézus és Gadiah igen jól összebarátkozott. Ez az ifjú filiszteus az igazságot kereste. Jézus az igazságot nyújtotta; ő

volt az Urantia akkori nemzedéke számára maga az igazság. Egy nagy igazságkereső és egy nagy igazságadó találkozásának eredménye az új igazság megtapasztalásából születő nagy és felszabadító megvilágosodás.

2 Az egyik nap, estebéd után, Jézus és a fiatal filiszteus a tengerparton sétált, és Gadiah, aki nem tudta, hogy ez a „damaszkuszi írástudó” alaposan ismerte a héber hagyományokat, az éppen kikötni készülő hajóra hívta fel Jézus figyelmét, mely hajóról úgy tartották, hogy Jónás ezen kezdte meg balsorsú tárzisi utazását. És a beszámolóját azzal fejezte be, hogy e kérdést tette fel Jézusnak: „De valóban feltételezed, hogy a nagy hal lenyelte Jónást?” Jézus látta, hogy ez a hagyo-

mány nagymértékben befolyásolta a fiatalember életét, és mindez arra a balga szemléletre késztette, hogy kitérjen a kötelessége elől; Jézus ezért semmi olyat nem mondott neki, ami Gadiah akkori valós életfelfogását hirtelenül és alapjaiban ingatta volna meg. A kérdésre válaszul tehát Jézus azt mondta: „Barátom, mi mindannyian Jónások vagyunk, életünket Isten akarata szerint kell élnünk, és minden alkalommal, amikor az élet kötelmei elől megpróbálunk elszökni, távoli ábrándokhoz menekülni, akkor közvetlenül olyan hatásoknak tesszük ki magunkat, melyeket nem az igazság hatalmai és az igazságosság erői irányítanak. A kötelességtől való menekülés az igazság feláldozása. A fény és élet szolgálatától való

menekülés csakis az önzőség bonyolult tömegeivel való gyötrelmes küzdelmekbe torkollhat, melyek lényegében a sötétségbe és a halálba vezetnek, hacsak az ilyen istentagadó Jónások, akár a legnagyobb kétségbeesés közepette, szívükben újból Isten és az ő jóságának keresésére nem indulnak. És amint e csüggedő lelkek őszintén keresik Istent — áhítják és szomjazzák az igazságosságot — akkor többé már semmi sem tarthatja őket fogságban. Nem számít, hogy milyen mélyre süllyedtek, ha teljes szívvel keresik a fényt, akkor a mennyei Úristen szelleme megmenti őket a fogságból; az élet rossz körülményei az új lehetőségek szárazföldjére vetik ki őket, megújult szolgálatra és bölcsebb életre."

3 Gadiahra nagy hatással volt Jézus e ta-

nítása, és jócskán az éjszakába nyúlóan beszélgettek még a tengerparton, és mielőtt nyugovóra tértek volna, együtt és egymásért imádkoztak. Ugyanez a Gadiah volt az, aki később Péter hitszónoklatát hallva a názáreti Jézus őszinte híve lett, és egy este Dorkász házában emlékezetes vitába keveredett Péterrel. Gadiahnak nagy szerepe volt abban, hogy Simon, a jómódú bőrkereskedő végül elfogadta a keresztséget.

4 ¶ (Jézusnak a halandó társai között, a mediterránumi utazás során végzett személyes munkáját bemutató eme beszámolóban a szavait felhatalmazásunk értelmében szabad fordításban, az írás elkészítése idején az Urantián élő mai nyelvi kifejezésmódban közöljük.)

5 ¶ Jézus és Gadiah utolsó találkozásán a jóról és a rosszról esett szó. A fiatal filiszteus nagy igazságtalanságnak tartotta, hogy a világban a jó mellett jelen van a rossz is. Azt mondta: „Ha az Isten jósága végtelen, akkor hogy engedheti, hogy szenvedjünk a rossztól; és egyáltalán, ki teremti a rosszat?” Akkortájt sokan hitték, hogy az Isten jót és rosszat is teremt, de Jézus ilyen téves dolgot sohasem tanított. E kérdésre válaszul Jézus azt mondta: „Testvérem, Isten a szeretet; ezért jónak kell lennie, és az ő jósága oly hatalmas és valóságos, hogy a rossz kis és valótlan dolgait nem foglalhatja magába. Isten oly határozottan jó, hogy őbenne a nemleges rosszra egyáltalán nincs hely. A rossz azok éretlen választása és meggondolatlan

botlása, akik ellenállnak a jóságnak, elutasítják a szépséget és hűtlenek az igazsághoz. A rossz kizárólag az éretlenség helytelen alkalmazkodása vagy a tudatlanság bomlasztó és torzító hatása. A rossz az elkerülhetetlen sötétség, mely a fény esztelen elutasításának nyomában jár. A rossz az, ami sötét és hamis, és amelyet a tudatos befogadás és a szándékos támogatás bűnné formál.

6 Mennyei Atyád, miután felruházott téged az igazság és a tévelygés közötti választás hatalmával, megteremtette a fény és élet előrevivő útjának magvábanvaló hiánylényegűségét; de mindeme rossz tévelygések valójában nem léteznek addig, amíg egy értelmes teremtmény rossz életút választása révén nem akarja a létüket. És ez után alakul-

nak az ilyen rossz dolgok bűnné az elszánt és lázadó teremtmény tudatos és szándékos választása révén. Ezért engedi meg mennyei Atyánk, hogy a jó és a rossz együtt haladjon az élet végéig, éppen úgy, ahogy a búza és a konkoly egymás mellett nő egészen az aratásig." Gadiahot teljesen kielégítette Jézusnak a kérdésére adott válasza, miután a későbbi beszélgetésük eredményeként felfogta e fontos kijelentések valódi értelmét.

2. CEZÁREÁBAN

[1] Jézus és útitársai a tervezettnél tovább időztek Cezáreában, mert a hajójuk egyik hatalmas kormánylapátja olyan állapotba került, hogy félő volt, hogy az út során még szétreped. A kapitány az új kormánylapát

elkészültéig nem vállalkozott az útra. Mivel hiány volt az ilyen famunkához értő ácsokból, ezért Jézus felajánlotta a segítségét. Jézus esténként a barátaival a kikötőt sétaútként körülvevő remek fal tetején sétálgatott. Ganid nagyon élvezte Jézus beszámolóit a város vízvezeték-rendszeréről és annak módjáról, ahogyan a dagályt az utcák és a csatornák megtisztítására használták. Augusztusz temploma is nagy hatással volt az ifjú indiaira, mely építmény egy dombon helyezkedett el és a római császár hatalmas szobra tornyosult fölé. Az ottlétük második napjának délutánján a három utazó a húszezres befogadóképességű óriási amfiteátrumba látogatott el, este pedig egy görög színházi előadást tekintett meg. Ganid éle-

tében először látott ilyenfajta rendezvényeket, és rengeteg kérdést tett fel Jézusnak. A harmadik nap reggelén hivatalos látogatást tettek a kormányzói palotában, mivel Cezárea Palesztina fővárosa és a római helytartó székhelye volt.

2 ¶ A fogadójukban egy mongol kereskedő is megszállt, és mivel e távol-keleti elég jól beszélt görögül, Jézus többször is hosszan elidőzött nála. A kereskedőre nagy hatással volt Jézus életfelfogása és soha sem felejtette el bölcs szavait „a mennyei élet megéléséről a földi létben a mennyei Atya akaratának való mindennapi engedelmesség révén.” E kereskedő taoista volt, és ezután az egyetemes Istenség tanának igaz hívévé vált. Miután hazatért Mongóliába, hozzálátott e fel-

sőbbrendű tanok terjesztéséhez szomszédai és kereskedőtársai körében, és a tényke-dése közvetlen eredményeként a legidősebb fia taoista pap lett. E fiú élete során nagy hatást gyakorolt a környezetére a felsőbbrendű igazság megélése révén, és az ő egyik fia, majd unokája is az Egyistennek — a Menny Legfőbb Urának — tanához megingathatatlanul hű maradt.

3 Noha a korai keresztény egyház keleti ága, melynek központja Filadelfiában volt, hűségesebb maradt Jézus tanításaihoz, mint a jeruzsálemi testvéreik, sajnálatos, hogy nem volt Péterük, aki Kínába ment volna, vagy nem volt Páluk, aki Indiába utazott volna, ahol a szellemi talaj akkoriban igen kedvezett az országról szóló új evangélium

magjainak elvetéséhez. Jézus e tanai, ahogyan azokat a filadelfiaiak megőrizték, éppoly gyors és eredményes vonzást gyakoroltak volna a szellemileg kiéhezett ázsiaiakra, mint Péter és Pál hitszónoklatai a nyugatiakra.

4 ¶ Egy napon az új kormánylapáton Jézussal együtt dolgozó egyik fiatal hajóács figyelmét felkeltették Jézus időről időre elejtett szavai, amint a hajójavító műhelyben dolgoztak. Amikor Jézus arról beszélt, hogy a mennyei Atyát igenis érdekli földi gyermekeinek jóléte, Anaxand, ez a görög ifjú azt mondta: „Ha az Istenek törődnek velem, akkor miért nem távolítják el a műhelyből azt a kegyetlen és igazságtalan munkafelügyelőt?” Alaposan meglepődött Jézus

válaszától, „Mivel te tudod mi a jóság, és értékeled az igazságot, az Istenek talán éppen azért vezették a közeledbe ezt a tévelygő embert, hogy e jobb útra tereld. Talán te vagy a só, mely őt a többi ember számára kellemesebbé teszi; feltéve, hogy még nem veszítetted el ízedet. Ha ez így van, akkor ez az ember uralkodik rajtad annyiban, hogy a rossz viselkedése kedvezőtlenül befolyásol. Miért nem kerekedsz felül a rosszon a jóság ereje révén, és így te irányíthatnád a kettőtök közötti minden kapcsolatot? Állítom, hogy a benned lévő jó le tudja győzni az őbenne lévő rosszat, csak valódi esélyt kell adnod annak. Nincs lebilincselőbb kaland a halandói létben, mint élvezni azt a lelkesültséget, hogy a szellemi energia és az isteni

igazság anyagi létű társa lehetsz a tévedések és a rossz ellen vívott győzelmes csatáikban. Csodálatos és felemelő tapasztalás a szellemi sötétségben gubbasztó halandó számára a szellemi fény élő csatornájává lenni. Ha te többet birtokolsz az igazságból mint ez az ember, akkor az ő szüksége cselekedetre kell, hogy sarkalljon téged. Te biztosan nem vagy az a gyávafajta, aki a partról nézi végig, hogyan fullad a vízbe úszni nem tudó embertársa! És mennyivel többet ér e sötétségben kapálódzó ember lelke a vízben fuldokló testénél!”

5 Anaxandra igen nagy hatást gyakoroltak Jézus szavai. A Jézus által elmondottakról beszámolt az elöljárójának, és aznap éjjel mindketten Jézus tanácsát kérték a lel-

kük épülése érdekében. Később, amikor a kereszténység üzenete eljutott Cezáreába, e két ember, a görög és a római elhitte Fülöp hitszónoklatát és az általa alapított egyház oszlopos tagjaivá váltak. Később e fiatal görög egy római centuriónak, Korneliusznak lett a tisztiszolgája, aki Péter munkája eredményeként tért meg. Anaxand segített fényt vinni a sötétségben élőknek egészen Pál cezáreai bebörtönzéséig, amikor is a húszezer zsidó legyilkolásával végződő események során véletlenség következtében életét veszítette, miközben a szenvedőknek és a haldoklóknak nyújtott segítséget.

6 ¶ Ganid ekkoriban kezdte felismerni tanítója szokatlan ténykedését, vagyis azt, hogy a szabadidejét társai személyes szolgá-

latával töltötte, és a fiatal indiai megpróbálta kitalálni e fáradhatatlan tevékenységek indítékait. Megkérdezte, „Miért töltöd a szabadidődet állandóan ezekkel az idegenekkel?” És Jézus így válaszolt: „Ganid, aki ismeri Istent, annak senki sem idegen. A mennyei Atya megtalálásának tapasztalása megtanít arra, hogy minden ember a testvéred, és mi különös van abban, hogy az ember fellelkesül az újonnan felfedezett testvéreivel való találkozástól? Az ember fivéreit és nővéreit és az ő gondjaikat megismerni, és megtanulni szeretni őket, ez az élet legmagasztosabb tapasztalása.”

7 E késő éjszakáig tartó beszélgetés során a fiatalember Isten akarata és a szintén akaratnak nevezett emberi elme választása közötti

különbség megmagyarázására kérte Jézust. Jézus lényegében azt mondta: Isten akarata Isten útja, közösségvállalás Isten választásával minden más magvábanvaló lehetőséggel szemben. Isten akaratának megcselekedése ezért annak fokozatos megtapasztalása, hogy egyre inkább olyanná válunk, mint ő, és az Isten a forrása és beteljesülése mindannak, ami jó, szép és igaz. Az ember akarata az ember útja, összegzése és lényege annak a halandói választásnak, amivé lenni akar és amit tenni akar. A sajátakarat az öntudatos lény szándékos választása, mely az értelmes gondolkodáson alapuló döntéshozatalhoz vezet.

[8] Aznap délután Jézus és Ganid sokat játszott egy igen értelmes juhászkutyával, és

Ganid tudni akarta, hogy vajon a kutyának van-e lelke, van-e sajátakarata, és a kérdéseire válaszul Jézus azt felelte: „A kutyának van elméje, melynek révén képes gazdája, az anyagi ember megismerésére, de nem ismerheti meg Istent, aki szellem; ezért a kutyának nincs szellemi természete és nem képes szellemi tapasztalás megélésére. A kutya természettől kapott akaraterővel rendelkezhet és ez fejleszthető, de ez az értelmi képesség nem szellemi erő, és nem is mérhető össze az emberi sajátakarattal, mivel nem *gondolkodó* — ez nem a magasabb rendű és erkölcsi jelentéstartalmak megkülönböztetésének eredménye és nem is a szellemi és örök értékek választásáé. A szellemi különbségképzésre és az igazságkere-

sésre való képesség teszi a halandó embert olyan erkölcsi lénnyé, teremtménnyé, aki fel van ruházva a szellemi felelősség sajátosságaival és az örök továbbélés lehetőségével." Jézus tovább fejtegette, hogy mindezeknek az értelmi képességeknek a hiánya akadályozza mindörökké az állatokat abban, hogy nyelvet fejlesszenek ki az időben vagy bármi olyasmit tapasztaljanak meg, amely az örökkévalóságban a személyiség továbbélésével lenne egyenlő. Az e napi okulás eredményeként Ganid soha többé nem hitt az emberek lelkének állati testbe költözésében.

9 ¶ Másnap Ganid minderről beszámolt apjának, és Gonod kérdésére Jézus elmagyarázta, hogy „mindazok az emberi akaratok, melyek kizárólag az állati lét anyagi

problémáinak ideigvaló megoldásaival foglalkoznak, arra ítéltettek, hogy megszűnjenek az időben. Akik viszont teljes odaadással erkölcsi döntéseket hoznak és a szellemi választásokat fenntartás nélkül vállalják, fokozatosan azonosulnak az emberben lakozó isteni szellemmel, és ezáltal egyre nagyobb mértékben alakulnak át az örök továbbélés — az isteni szolgálat véget nem érő fejlődése — értékeivé."

10 ¶ Ugyanezen a napon hallottuk először azt a nagy jelentőségű igazságot, mely mai szavakkal megfogalmazva a következőt fejezte ki: „A sajátakarat az emberi elme azon megnyilatkozása, mely lehetővé teszi, hogy az alanyi tudat tárgyilagosan fejezze ki önmagát és megtapasztalja az Istenhez való ha-

sonlatosság iránti vágyakozás élményét.” És ugyanebben az értelemben képes minden gondolkodó és szellemi elmével felruházott emberi lény *teremtővé* válni.

3. ALEXANDRIÁBAN

[1] Eseménydús volt a Cezáreában tett látogatás, és amikor a hajó javítása végre befejeződött, Jézus és két barátja a déli órákban elhajózott az egyiptomi Alexandria felé.

[2] A három utazónak rendkívül kellemesen telt az útja Alexandriába. Ganidot igen megörvendeztette a hajóút és állandóan kérdésekkel zaklatta Jézust. Amint a város kikötőjéhez közeledtek, a fiatalember nagyon elámult a fároszi világítótorony láttán, mely egy kis szigeten állt, melyet Alexandrosz

keskeny mólóval köttetett össze a szárazfölddel, két remek kikötőt hozva így létre, s ezáltal Alexandriát Afrika, Ázsia és Európa tengeri kereskedelmi csomópontjává tette. E kiváló világítótorony az ókori világ hét csodájának egyike és minden későbbi világítótorony elődje volt. Reggel korán felkeltek, hogy megfigyelhessék az ember eme káprázatos életmentő találmányát, és Ganid elragadtatott szavaihoz Jézus a következőket tette hozzá: „És te, fiam, éppen ilyen világítótorony leszel, amikor hazatérsz Indiába, még apád eltávozása után is; olyan leszel, mint az élet fénye, azok számára, akik sötétségben gubbasztanak, és mindenkinek, aki csak vágyik rá, megmutatod a megszabadulás kikötőjébe vezető biztonságos utat.” És

ahogy megszorította Jézus kezét, Ganid azt mondta: „Úgy lesz!”

3 ¶ Újból csak felhívjuk a figyelmet arra, hogy mekkora hibát követtek el a keresztény vallás korai tanítói, amikor figyelmüket kizárólag a római világ nyugati polgárosodott társadalmára fordították. A különböző ázsiai vallási csoportok készek lettek volna befogadni Jézus tanításait abban a formában, ahogy azt a mezopotámiai hívők az első században megőrizték.

4 ¶ A partraszállás utáni negyedik órában már majdnem elérték a harminc méter széles és nyolc kilométer hosszú kövezett út keleti végét, mely az egymillió lakosú város nyugati határáig húzódott. A város legfőbb nevezetességeinek — az egyetemnek (gyűj-

teménytárnak), a könyvtárnak, Alexandrosz király mauzóleumának, a palotának, a Neptunusz-templomnak, a színháznak és a testedző-csarnoknak — a megtekintése után Gonod az üzleti ügyeinek intézéséhez fogott, míg Jézus és Ganid a világ legnagyobb könyvtárát látogatta meg. Majdnem egymillió kéziratot őriztek itt a polgárosodott világ minden tájáról: Görögországból, Rómából, Palesztinából, Pártusföldről, Indiából, Kínából és még Japánból is. E könyvtárban találkozott Ganid a legbővebb indiai irodalmi gyűjteménnyel, amely csak létezett a világon; és az alexandriai ottlétük alatt minden nap elmentek a könyvtárba. Jézus beszámolt Ganidnak a héber írások itt található görög nyelvű fordításairól. És újra és

újra megvitatták a világ vallásainak kérdéskö-reit, Jézus pedig mindegyikből kiemelte az igazságtartalmat, mindig megemlítve: „De Jahve a Melkizedek kinyilatkoztatásaiból és Ábrahám szövetségéből kifejlődött Isten. A zsidók Ábrahám sarjai voltak és később népesítették be azt a területet, ahol a Melkizedek élt és tanított, és ahonnan tanítókat küldött a világ minden tájára; és az ő vallásuk végül tisztább képet mutatott Izráel Úristenéről, az Egyetemes Atyáról a mennyben, mint bármelyik más vallás.”

5 ¶ Jézus irányításával Ganid összeállítást készített a világ mindazon vallásainak tanításaiból, melyek elismerték az Egyetemes Istenséget, még ha azok kisebb-nagyobb mértékben alárendelt istenségeket tartalmaztak

is. Hosszas vita után Jézus és Ganid megegyezett abban, hogy a rómaiak vallásában valóságos Isten nincsen, hogy az ő vallásuk alig több, mint a császár imádása. A görögök esetében arra jutottak, hogy nekik ugyan van bölcseletük, de nincs személyes Istent tartalmazó vallásuk. A rejtelem-imádásokat pedig elvetették, mondván, a sokféleségük miatt összezavarodtak, és a különféle istenségképeik más és régebbi vallásokból származtathatók.

6 Noha a fordítások Alexandriában készültek, Ganid csak a római ottlétük végének közeledtekor szerkesztette végleges formába e válogatásokat és tette hozzá a saját megállapításait. Igencsak meglepődött, amikor felfedezte, hogy a világ szent irodalmainak

legjobb szerzői többé-kevésbé mindannyian felismerték az örök Isten létezését, és az Isten jellemét és a halandó emberhez való viszonyát meglehetősen hasonlóan mutatták be.

7 ¶ Jézus és Ganid az alexandriai ottlétük alatt sok időt töltött a gyűjteménytárban, mely nem annyira a ritka tárgyak gyűjtőhelye, hanem inkább a képzőművészetek, a tudomány és az irodalom egyeteme volt. Tudós tanítók naponta tartottak előadásokat, és akkoriban ez a hely volt a nyugati világ értelmi központja. Ganidnak Jézus fordította az előadásokat nap mint nap; és a második hét egyik napján az ifjú így kiáltott fel: „Jósua, tanítóm, te többet tudsz, mint ezek a nagy tudású tanítók; ki kellene állnod és

be kellene számolnod nekik a nekem már elmondott nagy dolgokról; a túl sok gondolkodással elködösítik a lényeget. Beszélek apámmal, hogy tegye lehetővé ezt.” Jézus elmosolyodott és ezt válaszolta: „Te igen lelkes tanuló vagy, de e tanárok nemigen szeretnék, hogy te meg én kioktassuk őket. A földhözragadt tanulás büszkesége az emberi tapasztalás hamis velejárója. Az igazi tanító az értelmi összeszedettségét örök tanulónak megmaradva tartja fenn.”

8 Alexandria műveltségét a nyugati művelődési körök keveréke alkotta és a város Róma után a legnagyobb és legkiválóbb volt a világon. Itt állt a világ legnagyobb zsidó zsinagógája, s itt volt az alexandriai Szanhedrinnek, a vének hetvenfős kormányzó testü-

letének székhelye is.

9 Gonod számos üzletfele között akadt egy zsidó pénzváltó, egy bizonyos Alexandrosz is, akinek Filó nevű bátyja akkoriban nagy vallási bölcselő hírében állt. Filó azzal a dicséretes, ám igencsak bonyolult feladattal foglalkozott, hogy összhangba hozza a görög bölcseletet a héber istentannal. Ganid és Jézus sokat beszélgetett Filó tanításairól és szerették volna az előadásait is hallani, de az alexandriai ottlétük alatt a híres hellén zsidót betegsége ágyhoz kötötte.

10 Jézus sokat méltatta Ganid előtt a görög bölcseletet és a sztoikus tanokat, de jól az ifjú eszébe véste azt az igazságot, hogy ezek a hiedelem-rendszerek, miként a saját népének pontatlan tanításai is, csak abban az

értelemben vallások, hogy az embert Isten megtalálására és az Örökkévaló megismerésének élő megtapasztalására késztetik.

4. BESZÉLGETÉS A VALÓSÁGRÓL

[1] Az Alexandriából való elutazásuk előtti éjszakán Ganid és Jézus hosszan elidőzött az egyetemen a Platón tanításait oktatók egyikével. Jézus tolmácsolt a tudós görög tanárnak, de a saját tanításaiból semmit sem hozott fel a görög bölcselet cáfolatára. Akkor este Gonod üzleti ügyben távol volt; így aztán az egyetemi tanár távozása után a tanító és tanítványa hosszú és őszinte beszélgetést folytatott a platóni tanokról. Jézus azáltal, hogy megerősítette a görög tanítások némely elemének igazát azokkal a tételekkel

kapcsolatban, miszerint a világ anyagi dolgai a láthatatlan, de annál lényegesebb szellemi valóságok egyfajta tükröződései, megpróbálta a fiú gondolatait szilárdabb alapokra helyezni; így hosszas fejtegetésbe kezdett a világegyetembeli valóság természetéről. Lényegében és mai megfogalmazásban Jézus azt mondta Ganidnak:

2 ¶ A világegyetemi valóság forrása a Végtelen. A véges teremtés anyagi dolgai a paradicsomi Mintának és az örökkévaló Isten Egyetemes Elméjének tér-idő tükröződései. Az okozati folyamat a fizikai világban, az öntudat az értelmi világban és a fejlődőképes sajátlényeg a szellemi világban — vagyis mindezek az egyetemes léptékben mért, örök kapcsolatban lévő és tökéletes minő-

ségben és isteniségi értékben megtapasztalt valóságok — alkotják a *Legfelsőbb valóságát.* De egy örökké változó világegyetemben az okozati folyamat, az értelem és a szellemtapasztalás Eredeti Személyisége változatlan, abszolút. Még a határtalan értékek és az isteni minőségek örök világegyetemeiben is minden dolog megváltozhat, és gyakran meg is változik, kivéve az Abszolútokat és azt, ami elérte a fizikai állapotot, az értelmi befogadást vagy a szellemi önazonosságot, mely pedig abszolút.

3 A legmagasabb szint, ameddig valamely véges teremtmény eljuthat, az Egyetemes Atya felismerése és a Legfelsőbb megismerése. És a végleges beteljesülési besorolású lények még ez után is tapasztalják a fizikai vi-

lág mozgásaiban és az annak anyagi jelenségeiben bekövetkező változást. Hasonlóképpen továbbra is tudatában vannak a sajátlényeg előrelépésének a szellemi világegyetemi folyamatos felemelkedésben, valamint a növekvő tudatosságnak az értelmi mindenségrend egyre mélyebb tiszteletében és az arra való válaszadásban. Csak az akarat tökéletességében, összhangjában és osztatlanságában válhat a teremtmény eggyé a Teremtővel; és ezt az isteniségi állapotot a teremtmény kizárólag úgy érheti el és tarthatja fenn, ha az időben és az örökkévalóságban tovább élve következetesen a Teremtő isteni akaratához igazítja véges személyes sajátakaratát. Mindig az Atya akaratának megcselekedésére irányuló vágynak kell a legfonto-

sabbnak lennie a lélekben és ennek kell uralnia az Isten felemelkedő fiának elméjét.

4 Az egyik szemére vak ember sohasem reménykedhet a térlátásban. Ugyanígy a csak anyagi világot látó tudósok vagy a korlátolt szellemi rejtelemhívők és a képutalásokkal ábrázoló írók sem képesek helyesen megjeleníteni és megfelelően felfogni a világegyetemi valóság igazi mélységeit. A teremtménnyi tapasztalás minden igaz értéke a felismerés mélységében rejtezik.

5 Az elme nélküli okozati folyamat nem képes kialakítani a kidolgozottat és az összetettet a nyersből és az egyszerűből, és a szellem nélküli tapasztalás sem képes kiformálni az örök továbbélés isteni jellemeit az idő halandóinak anyagi elméiből. A világ-

egyetemnek a végtelen Istenséget annyira egyedülállóan jellemző egyetlen tulajdonsága éppen a személyiség vég nélküli teremtői adományozása, mely személyiség az Istenség fokozatos elérésében válhat továbbélővé.

6 A személyiség az a mindenségrendi felruházottság, az egyetemes valóságnak az a szakasza, mely számtalan változással együtt létezhet, ugyanakkor képes önazonosságát minden ilyen változás közvetlen jelenlétében megtartani, sőt még a változások után is, mindörökké.

7 Az élet az eredeti mindenségrendi okozati folyamat egyfajta alkalmazkodása a világegyetemi helyzetek követelményeihez és lehetőségeihez, és létrejöttét az Egyetemes Elme cselekedete és az Isten, aki szellem, szel-

lemszikrájának megelevenedése okozza. Az élet értelme annak alkalmazkodóképessége; az élet értéke annak fokozatos előrehaladása — egészen az Isten-tudatos magasságokig.

8 Az öntudatos életnek a világegyetemhez való helytelen alkalmazkodása mindenségrendi összhanghiányt eredményez. A személyiségi sajátakarat végleges eltávolodása a világegyetemi irányvonaltól értelmi elszigetelődésben, a személyiség különválásában ér véget. A bent lakozó szellemvezető elveszítését a létezés szellemi megszűnése követi. Az értelmes és előrehaladó élet, önmagában és önmagától, megdönthetetlen bizonyságává válik egy isteni Teremtő akaratát kifejező, átgondolt világegyetem létezésének. És ez az élet, a maga összességében, magasabb érté-

kek elérésére törekszik, végső célja pedig az Egyetemes Atya.

9 Az ember által birtokolt elme épp csak kevéssel van az állati szint felett, ha nem vesszük figyelembe az értelem magasabb rendű és majdnem-szellemi működési köreit. Az állatok (mivel nem rendelkeznek sem az istenimádás képességével, sem bölcsességgel) ezért nem képesek megtapasztalni a felsőtudatosságot, a tudat tudatát. Az állati elme csak a tárgyias világegyetemnek van tudatában.

10 A tudás az anyagi vagy tényfeltáró elme területe. Az igazság az Isten megismerésének tudatában lévő, szellemileg felruházott értelem területe. A tudás kimutatható; az igazság megtapasztalható. Tudást az elme

birtokol; az igazság a léleknek, a fejlődő önnön valónak a tapasztalása. A tudás a nemszellemi szint rendeltetése; az igazság a világegyetemek elme-szellemi szintjének vetülete. Az anyagi elme szeme a tárgyi tudás világát érzékeli; a szellemiesült értelem szeme az igazi értékek világát észleli. E két összehangolt és egyeztetett nézőpont láttatja a valóság világát, melyben a bölcsesség a fejlődési személyes tapasztalások függvényében értelmezi a világegyetemi jelenségeket.

[11] A hiba (a rossz) a büntetés a tökéletlenségért. A tökéletlenség sajátosságait vagy a helytelen alkalmazkodás tényeit anyagi szinten a vizsgálódó szemlélet és a tudományos elemzés mutatja ki; erkölcsi szinten er-

re az emberi tapasztalás hivatott. A rossz jelenléte szolgál bizonyságul az elme tévedéseire és a fejlődő sajátlényeg éretlenségére. Ezért a rossz a világegyetem tökéletlen értelmezésének mértéke is. A hibázás lehetősége eredendően benne van a bölcsesség megszerzésében, a részlegestől és ideigvalótól a teljesig és örökkévalóig, a viszonylagostól és tökéletlentől a véglegesig és tökéletesig tartó haladás tervében. A hiba a viszonylagos tökéletlenség árnyéka, amely szükségképpen keresztezi az embereknek a paradicsomi tökéletesség felé vezető, felemelkedői világegyetemi útját. A hiba (a rossz) nem tényleges világegyetemi sajátosság; ez egyszerűen csak a befejezetlen véges tökéletlenségének a Legfelsőbb és Végleges felemelke-

dő szintjeivel való kapcsolatában jelentkező viszonylagosság észlelése.

12 ¶ Bár Jézus mindezt olyan nyelven mondta az ifjúnak, hogy az a lehető legjobban megértse, a beszélgetés végére Ganid szemhéjai elnehezültek és hamarosan el is aludt. Másnap korán keltek, hogy elérjék a Kréta szigetén lévő Lázeába induló hajót. Mielőtt azonban beszálltak volna, az ifjú további kérdéseket tett fel a rosszal kapcsolatban, melyekre Jézus így válaszolt:

13 ¶ A rossz fogalma viszonylagos. Ez ama tökéletlenség megfigyeléséből származik, mely a dolgok és lények véges világegyeteme által vetett árnyékban jelenik meg, amint az ilyen mindenségrend megszűri a Végtelen Egy örök valóságai egyetemes ki-

fejeződésének élő fényét.

[14] A magvábanvaló rossz eredendően jelen van az Isten megnyilatkozásának, mint a végtelenség és örökkévalóság tér-idő korlátozta kifejeződésének szükségszerű tökéletlenségében. A részleges teljesben való jelenlétének ténye a valóság viszonylagosságát alkotja meg, megteremti az értelmi választás szükségességét és létrehozza a szellemi felismerés és viszonyulás értékszintjeit. A Végtelen tökéletlen és véges felfogása, melyet az ideigvaló és korlátolt teremtményi elme alkot meg, önmagában és önmagától fogva *magvában rossz.* Mindezen eredendően meglévő értelmi összhanghiányok és szellemi hiányosságok megfelelő szellemi orvosolásának igazolatlan elégtelenségéből

eredő növekvő mértékű hiba viszont egyenlő a *tényleges rossz* megjelenésével.

15 Minden nyugvó, halott fogalom magvában rossz. A viszonylagos és élő igazság véges árnyéka folytonos mozgásban van. Az állandósult fogalmak változatlanul hátráltatják a tudomány, a politika, a társadalom és a vallás fejlődését. Az állandósult fogalmak jelenthetnek bizonyos mértékű tudást, de nem tartalmaznak elég bölcsességet és híján vannak az igazságnak. De ne engedd, hogy a viszonylagosság fogalma félrevezessen és így ne ismerd fel a mindenségrendi elme irányította világegyetemi összhangteremtést, és a Legfelsőbb energiája és szelleme révén gyakorolt kiegyenlített felügyeletét.

5. KRÉTA SZIGETÉN

[1] Az utazók egyetlen céllal látogattak el Krétára, mégpedig a kikapcsolódás, a hosszú séták és a hegyekben való barangolás kedvéért. A krétaiak akkoriban nem túl irigylésre méltó hírnévnek örvendtek szomszédjaik körében. Jézus és Ganid mégis számos lelket nyert meg a magasabb rendű gondolkodásnak és életvitelnek, és megteremtették azokat az alapokat, melyekre építkezve a Jeruzsálemből érkező első tanhirdetők oly gyorsan elfogadtatták a későbbi evangéliumi tanokat. Jézus szerette ezeket a krétaiakat, Pál ugyanakkor igen kemény szavakkal illette őket, amikor is Tituszt küldte a szigetre az egyházak átszervezésére.

[2] Jézus a krétai hegyek oldalában beszélt

először Gonoddal a vallásról. És az apára nagy hatással voltak Jézus szavai, és a következőket mondta neki: „Nem csoda, hogy a fiú mindent elhisz, amit mondasz neki, de fogalmam sem volt arról, hogy Jeruzsálemben, és még kevésbé Damaszkuszban ilyen vallás egyáltalán létezhet.” A szigeten való ottlétük alatt ajánlotta fel Gonod Jézusnak először, hogy térjen vissza velük Indiába, és Ganid nagyon örvendezett magában arra gondolván, hogy Jézus talán rááll a dologra.

3 Egy nap, amikor Ganid megkérdezte Jézustól, hogy miért nem vállalja a nyilvános tanítást, Jézus így válaszolt: „Fiam, mindennek várnia kell a sorára. Világra jöttél, azonban sem a sóvárgás, sem a türelmetlenség nem fog segíteni abban, hogy felnőj.

Minden ilyesminek ki kell várnod az idejét. Egyedül az idő érleli meg a fák zöld gyümölcsét. Évszakok egymásra következése, napnyugta a napkelte után, mind csak az idő múlásában jelentkezik. Ma úton vagyok Rómába veled és apáddal, és ez mára elég is. A holnapom teljes egészében mennyei Atyám kezében van." És ez után elmesélte Ganidnak Mózes és a negyvenévi várakozás és folyamatos készülődés történetét.

4 A kikötői vásár megtekintése során olyasmire került sor, amit Ganid életében soha nem felejtett el; ami történt, arra késztette őt, hogy mindig törekedjen szülőföldje, India kasztrendszerének megváltoztatására. Egy elfajzott részeg ember a nyílt utcán megtámadott egy rabszolgalányt. Amint Jézus

észrevette a kislány szorult helyzetét, odarohant és elválasztotta tőle az elmeháborodott férfit. Míg a rémült gyermek Jézus bal oldalához bújva keresett menedéket, addig Jézus kinyújtott, izmos jobbkarjával a férfit tartotta távol, így az tehetetlen dühében csak a levegőt öklözte. Ganid erős vágyat érzett arra, hogy Jézus segítségére siessen, de az apja megtiltotta neki. Noha nem beszélték a kislány nyelvét, a gyermek mégis megértette tettük indíttatását, és ennek méltányolását ki is fejezte, mialatt a három férfi hazakísérte. Jézusnak a húsvér testben töltött egész földi életében talán ez volt az egyetlen személyes összecsapás egy embertársával. Aznap este azonban igen nehéz volt elmagyaráznia Ganidnak, hogy miért nem

ütötte meg a részeget. Ganid úgy vélte, hogy a férfi annyi ütést érdemelt volna, amennyit a kislány tőle elszenvedett.

6. A FÉLŐS LEGÉNY

[1] Mialatt a hegyekben időztek, Jézus hosszan elbeszélgetett egy félénk és levert fiatalemberrel. A társaival való együttlétek nem hoztak számára vigasztalást, nem öntöttek belé bátorságot, így a hegyek magányát választotta; kétségbeesés és kisebbrendűségi érzések között nőtt fel. Mindezeken túl számos nehéz körülmény mélyítette a fiú lelki válságát, például amikor tizenkét éves korában átélte apja elvesztését. Találkozásukkor Jézus így szólította meg: „Üdvözlégy, barátom! Miért lógatod az orrod egy ilyen

gyönyörű napon? Ha történt veled valami rossz, akkor talán tudok segíteni valamiképpen. Igazi öröm lenne számomra, ha szolgálatommal valóban segíthetnék."

2 A fiatalembernek nemigen akaródzott válaszolni, így Jézus másodszor is megpróbált az ifjú lelkéhez szólni, mondván: „Megértem, azért jöttél fel ezekbe a hegyekbe, hogy elbújj a néped elől; és természetesen nem akarsz szóba állni velem, de én azt szeretném tudni, hogy jól ismered-e ezeket a hegyeket; ismered-e az erdei ösvényeket? És esetleg meg tudnád-e mondani, hogy melyik a legjobb út Főnixbe?" Az ifjú kiválóan ismerte a környéket, és szívesen megmutatta Jézusnak a Főnixbe vezető utat, olyannyira, hogy megmutatott és részletesen le-

írt minden gyalogutat. Ám igencsak meghökkent és érdeklődve figyelni kezdett Jézusra, amikor az a búcsúzás után, mintha indulni készülne, hirtelen visszafordult hozzá: „Tudom jól, hogy mennyire szeretnél egyedül maradni a szomorúságodban; de nem volna valami udvarias és tisztességes dolog a részemről, ha szíves útmutatásodért cserébe, vagyis azért, hogy megmutattad a legjobb utat Főnixbe, meggondolatlanul továbbmennék és semmit sem tennék annak érdekében, hogy hegyi magányodban a szíved mélyén keresett végzeted beteljesítéséhez vezető legjobb út kiválasztásához segítséget és útmutatót próbáljak nyújtani. Miként te magad jól ismered a Főnixbe vivő gyalogutakat, hiszen sokszor bejár-

tad azokat, úgy én igen jól ismerem a csalódottságod és a megtört igyekezeted városába vezető utat. És mivel segítséget kértél tőlem, ezért nem hagylak cserben." Az ifjú már majdnem megadta magát, de még erőtlenül tovább küzdött: „De — én nem kértem tőled semmit —" És Jézus, gyöngéden az ifjú vállára téve a kezét, így szólt: „Nem, fiam, nem a szavaid, hanem a szemed pillantása talált utat a szívemhez. Fiam, csüggedt és kétségbeesett arckifejezésed ékesen szól segítséget kérve ahhoz, aki szereti embertársait. Ülj le ide mellém, és megmutatom neked a szolgálat ösvényeit és a boldogság országútjait, melyek az önsajnálatból az emberek közötti testvériségben és a mennyei Isten szolgálatában végzett szeretetteljes tevékenységek

örömeihez vezetnek.”

3 Ekkorra a fiatalember már valóban vágyott arra, hogy beszélhessen Jézussal, és ott térdelt a lábánál, és szinte könyörgött Jézus segítségéért, azért, hogy a saját nyomorúságos és elveszett világából való menekülés útját meglelhesse. És Jézus azt mondta: „Kelj fel, barátom! Állj a sarkadra, mint egy férfi! Kis ellenségek kerítettek be és számos akadály tartóztat fel, ám e világ és a világegyetem nagy dolgai és igaz dolgai a te oldaladon állnak. A nap minden reggel felkel, hogy köszöntsön téged is, mint ahogy e föld leghatalmasabb és leggazdagabb emberét is. Tekints önmagadra — tested erős és izmaid erőtől duzzadnak — fizikai állapotod jobb, mint az átlagé. De sajnos hasztalan van így,

hiszen itt élsz a hegyek között és vélt vagy valós szerencsétlenségeid felett búslakodsz. A testeddel igen nagy dolgokra lennél képes, ha eljutnál oda, ahol nagy dolgok várnak. Megpróbálsz elmenekülni boldogtalan önmagadtól, de ez nem sikerülhet. Te és az életed gondjai valóságosak vagytok; amíg élsz, nem szökhetsz el előlük. Nézd, az elméd tiszta, az eszed éles. Erős testedet értelmes elme irányítja. Állítsd munkába elmédet a problémák megoldásához; tanítsd meg értelmedet arra, hogy érted dolgozzon; többé ne hagyd, hogy tudatlan állati félelem uralkodjon fölötted. Elméd bátor szövetségesed legyen az élet problémáinak megoldásában, és ne te légy, miként eddig voltál, elméd nyomorúságos félelem-rabszolgája, a bús-

komorság és a vereség gúzsba kötött szolgálója. A legértékesebb szövetségesed azonban az igaz fejlődés magában hordozója, a benned élő szellem, mely az elmédet önmaga szabályozására és a testet cselekvésre sarkallja és ösztönzi, feltéve, hogy kiszabadítod a félelem rácsai mögül és így lehetővé teszed szellemi természetednek, hogy az élő hit erő-jelenléte révén megkezdje a tétlenség rossz dolgaitól való megszabadulást. És e hit azon nyomban legyőzi az emberektől való félelmedet az új és mindent átható, *embertársaid iránt érzett szeretet* kényszerítő jelenléte révén, mely szeretet hamarosan csordultig tölti a lelkedet, mert a szívedben tudatosult, hogy az Isten gyermeke vagy.

4 E napon, fiam, újjá fogsz születni, Isten

kedve szerint hites, bátor és az embert odaadóan szolgáló férfivá alakulsz. És amint magadban így az élethez alakultál, hozzáidomultál a világegyetemhez is; újraszülettél — a szellemtől születtél — és attól fogva életedet győzelmesen teljesíted be. A gondok megerősítenek; a csalódásoktól erőre kapsz; a nehézségek kihívást jelentenek számodra; és az akadályok cselekvésre sarkallnak. Kelj fel, ifjú ember! Búcsúzz el a félelem miatti meghunyászkodástól és a gyávaságból való menekülésétől. Siess vissza a kötelességedhez és úgy éld az életet a húsvér testben, mint az Isten fia, mint olyan halandó, aki az ember nemes szolgálatának szentelte magát a földön és akinek rendeltetése az Isten fenséges és örök szolgálata az örökkévalóságban."

5 És az ifjú, Fortune később a krétai keresz-

tények vezetője és a krétai hívők felemelésén munkálkodó Titusz segítőtársa lett.

6 ¶ Az utazók kipihenten és felüdülve vágtak neki a déli órákban az észak-afrikai Karthágó felé vivő hajóútnak, útközben két napra meg is álltak Cirénében. Itt történt, hogy Jézus és Ganid elsősegélyt nyújtott egy Rufusz nevű fiúnak, aki egy megrakott ökrösszekér felborulása során sérült meg. Hazavitték őt az anyjához, és a fiú apja, Simon később még álmában sem gondolta volna, hogy a férfi, akinek keresztjét a római katona utasítására a vállára vette, nem volt más, mint a fiával összebarátkozó idegen.

7. KARTHÁGÓBAN — BESZÉLGETÉS AZ IDŐRŐL ÉS A TÉRRŐL

[1] Jézus a karthágói hajóút alatt idejének nagy részét azzal töltötte, hogy útitársaival társadalmi, politikai és üzleti ügyekről beszélgetett; a vallásról szinte szót sem ejtett. Gonod és Ganid ekkor vette észre Jézus kiváló történetmesélői képességét, és kérdéseikre a galileai hosszú történetekben elevenítette fel a korábbi életét. Megtudták azt is, hogy valójában Galileában és nem Jeruzsálemben vagy Damaszkuszban nőtt fel.

[2] Amikor Ganid megkérdezte, hogy miként lehet barátokra szert tenni, és tette ezt azért, mert megfigyelte, hogy a Jézussal találkozó emberek többségét elbűvölte a személye, tanára így válaszolt: „Érdeklődéssel

fordulj embertársaidhoz; tanuld meg szeretni őket és keresd annak lehetőségét, hogy tehess értük olyasmit, amiről biztosan tudod, hogy ők is akarják," majd pedig idézte a régi zsidó mondást — „Aki barátokat akar, annak barátságosnak kell mutatkoznia."

3 Karthágóban Jézus hosszú és emlékezetes eszmecserét folytatott egy Mitrász-pappal a halhatatlanságról, az időről és az örökkévalóságról. Ez a perzsa Alexandriában végezte a tanulmányait, és őszintén tanulni akart Jézustól. Mai nyelvre lefordítva, Jézus lényegében a következőket válaszolta a férfi kérdésözönére:

4 ¶ Az idő a teremtményi tudat révén érzékelt, áramlásban lévő ideigvaló események sodrása. Azt a rendezett sorrendiséget je-

löljük az idő megnevezéssel, mellyel az eseményeket felismerjük és megkülönböztetjük. Az állandó helyzetű Paradicsomon kívüli bármelyik belső nézőpontból szemlélve a tér világegyeteme az időhöz kötődő jelenség. Az idő mozgása kizárólag a térben nem időjelenségként mozgó dolgokkal kapcsolatban nyilvánul meg. A világegyetemek mindenségében a Paradicsom és annak Istenségei átlépnek mind az időn, mind a téren. A lakott világokon, az emberi személyiség (melyben a paradicsomi Atya szelleme lakozik és amelyet e szellem vezet) az egyetlen fizikai kapcsolódású valóság, mely képes meghaladni az ideigvaló események anyagi sorozatát.

5 Az állatok nem úgy érzékelik az időt, aho-

gyan az ember, és az idő még az ember számára is, az ember részleges és korlátolt nézőpontja miatt, események sorozatának tűnik; de amint az ember felfelé emelkedik, ahogy a középpont felé fejlődve halad, ezen eseményfolyam kitáguló látóköre egyre inkább a maga teljességében válik érzékelhetővé. Ami azelőtt események egymásra következésének tűnt, az teljes és a tökéleteshez közel álló körfolyamatként lesz szemlélhető; ily módon a körön visszatérő egyidejűség egyre inkább átveszi az egyenes irányú eseménysorrend egykori tudatának helyét.

[6] Az idő által szabályozott térnek hét különböző felfogása létezik. A tér mérhető az idővel, és nem az idő a térrel. A tudósok tévedése a tér valóságának fel nem ismerésé-

ben áll. A tér nem pusztán a világegyetemi dolgokkal való kapcsolat változatosságának értelmi megjelölése. A tér nem üres, és az elme az ember által ismert egyetlen dolog, amely, ha csak részlegesen is, de meghaladja a teret. Az elme az anyagi dolgok térfüggő értelmezésétől függetlenül képes működni. Minden teremtményi besorolású lény számára viszonylag és összehasonlíthatóan véges a tér. Minél közelebb jut a tudat a hét mindenségrendi kiterjedés tudatosságához, annál inkább közelít a magvábanvaló tér felfogása a véglegességhez. A térpotenciál azonban csak az abszolút szintjén igazán végleges.

7 Világosan látni kell, hogy az egyetemes valóság a felemelkedő és tökéletesedő min-

denségrendi szinteken kiteljesedő és mindig viszonylagos jelentőséggel bír. A továbbélő halandók végleges értelemben a hétkiterjedésű világegyetemben érik el az azonosságot.

8 ¶ Az anyagi eredetű elme tér-idő felfogása szükségszerűen kiteljesedések sorozatán megy keresztül, ahogy a tudatos és gondolkodó személyiség egyre magasabb világegyetemi szintekre emelkedik. Amint az ember eléri a létezés anyagi és szellemi síkjai közötti elmeszintet, tér-idő felfogása roppant mértékben kiteljesedik mind az érzékelés minősége, mind a tapasztalás mennyisége terén. A fejlődő szellemi személyiség kiteljesedő mindenségrendi eszmélésének oka a rálátás mélységének és a tudat

mozgásterének megnövekedése. És amint a személyiség az Istenség-szerűvé válás egyre magasabb és belsőbb tapasztalás-meghaladó szintjeire jut, a tér-idő felfogása egyre jobban közelíti az Abszolútok időtlen és tér nélküli felfogásait. Az abszolút szint e felfogásait a végleges beteljesülés gyermekei viszonylagosan és a tapasztalás-meghaladó előrelépés függvényében fogják elképzelni.

8. ÚTON NÁPOLYBA ÉS RÓMÁBA

[1] Olaszországba vezető útjukon először Málta szigetén álltak meg. Jézus itt hosszan elbeszélgetett egy Klaudusz nevű, kedvét vesztett, csüggedt fiatalemberrel. Az ifjú már az öngyilkosságot fontolgatta, de a damaszkuszi írástudóval folytatott beszélgetés

után kijelentette: „Férfihoz méltóan fogom élni az életemet; nem játszom tovább a gyávát. Visszamegyek az enyéimhez és mindent elölről kezdek.” Nem sokkal ez után a cinikusok egyik lelkes tanítója vált belőle, később pedig Péterrel együtt terjesztette a kereszténység tanait Rómában és Nápolyban, majd Péter halála után Spanyolországban hirdette az evangéliumot. De sohasem tudta meg, hogy aki őt Máltán az életre ösztönözte, az a Jézus volt, akit később a világ Megszabadítójaként hirdetett.

2 ¶ Szirakuzában egy egész hetet töltöttek. Ottlétük nevezetes eseménye Ezrának, az eltévelyedett zsidónak a jó útra térítése volt, aki azt a fogadót vezette, ahol Jézus és útitársai megszálltak. Ezrát elbűvölte Jézus szem-

lélete és megkérte őt, hogy segítsen neki visszatalálni Izráel hitéhez. Reménytelenségének így adott hangot: „Ábrahám igaz fia akarok lenni, de nem vagyok képes megtalálni Istent.” Jézus így válaszolt: „Ha igazán meg akarod találni Istent, már maga a vágy bizonyítja, hogy meg is találtad. A te bajod nem az, hogy nem vagy képes megtalálni Istent, hiszen az Atya már megtalált téged; a problémád egyszerűen az, hogy nem ismered Istent. Nem olvastad Jeremiás látnokot: ‚Keresel és megtalálsz engem, ha teljes szíveddel keresel’? És nem ugyanez a látnok mondta-e: ‚És én szívet adok neked, mellyel megismersz engem, hogy én vagyok az Urad, és te az én népemhez tartozol majd, és én leszek a te Istened’? És nem olvastad

az Írásokban, ahol azt mondja: ‚Lenéz ő az emberekre, és ha bármelyikük azt mondja: Vétkeztem, és elrontottam azt, ami jó, és ez nem vált javamra, ekkor az Isten megszabadítja az ő lelkét a sötétségtől, és meglátja a fényt'?" Így találta meg Ezra az Istent és a lelki békéjét. Ő volt az, aki később egy áttért, jómódú görög férfival együtt felépítette az első keresztény templomot Szirakuzában.

3 ¶ Messzinában csak egy napra álltak meg, de ez is elegendő volt ahhoz, hogy megváltoztassák egy gyümölcsárus kisfiú életét, akitől Jézus gyümölcsöt vásárolt, és cserébe jóllakatta az élet kenyerével. A fiú sohasem feledte Jézus szavait és kedves tekintetét, amint kezét a fiú vállára téve így szólt: „Isten veled fiam, bátran nőj fel, és miután

jóllakattad a testet, tanuld meg jóllakatni a lelket is. És mennyei Atyám veled lesz és előtted fog járni.” A fiú a Mitrász-hit őszinte híve lett, később pedig a keresztény hit felé fordult.

4 ¶ Végül megérkeztek Nápolyba és már érezték, hogy nincsenek messze úti céljuktól, Rómától. Gonodnak sok üzleti ügye volt Nápolyban, és azoktól az időszakoktól eltekintve, amikor a tárgyalásokon Jézusra tolmácsként szükség volt, Jézus és Ganid a várost járta és a nevezetességekkel ismerkedett. Ganid egyre ügyesebben ismerte fel a szükséget szenvedőket. Nagy szegénységet találtak e városban és sok könyöradományt osztottak. Ganid azonban sohasem értette meg Jézus szavainak jelentését, amikor is

adott ugyan egy pénzdarabot az utcai koldusnak, de nem volt hajlandó megállni és vigasztaló szavakat mondani neki. Jézus ezt mondta: „Miért pazarolnál szavakat olyanra, aki nem képes felfogni a szavaid értelmét? Az Atya szelleme nem tudja tanítani és megmenteni azt, akiben az Isten fiaként való létezésre nincs meg a képesség.” Ezzel Jézus arra utalt, hogy a férfi elméje nem volt ép; hiányzott belőle a szellem vezetése elfogadásának képessége.

5 Nápolyban semmilyen különleges élményt nem gyűjtöttek; Jézus és a fiatalember bejárta a várost és egy kis mosolyt csalt férfiak, nők és gyermekek százainak arcára.

6 Innen a kápuai úton jutottak el Rómába, közben háromnapos pihenőt tartottak Ká-

puában. Az appiai úton a teherhordó állataik mellett gyalogolva haladtak Róma felé, és mindhárman izgatottan várták a birodalom királynőjének és a világ legnagyobb városának megpillantását.

131. ÍRÁS

A VILÁG VALLÁSAI

JÉZUS, Gonod és Ganid alexandriai ottléte alatt a fiatalember sok időt és az apja pénzéből nem kis összeget szentelt annak, hogy összegyűjtse a világ vallásainak az Istenről és az Istennek a halandó emberhez fűződő viszonyáról szóló tanításait. Ganid hatvannál is több tanult fordítót alkalmazott a világ Istenségekkel kapcsolatos vallási tantételeinek e kivonatolásához. És e feljegyzésben tisztáznunk kell, hogy az egyistenhitet bemutató mindeme tanítások főként, közvetlenül vagy közvetve, Makiventa Melkizedek hitterjesztőinek hitszónoklataiból származtak, akik a sálemi központjukból indultak útjukra, hogy elterjesszék az

egy Isten — a Fenséges — tantételét egészen a föld határaiig.

2 Ezennel közreadjuk Ganid kéziratának kivonatát, melyet Alexandriában és Rómában készített, és amely a halála után még négyszáz évig fennmaradt Indiában. Az anyagokat tíz cím alatt gyűjtötte a következőképpen:

1. CINIZMUS

1 A Melkizedek tanítványainak fennmaradt tanításai, kivéve azokat, amelyek a zsidó vallásban őrződtek meg, a legjobban a cinikusok tantételeiben maradtak fenn. Ganid válogatása az alábbiakra terjedt ki:

2 ¶ „Az Isten a legfelsőbb; ő a menny és a föld Fenségese. Az Isten az örökkévalóság

tökéletessé lett köre, és ő uralja a világegyetemek mindenségét. Ő az egyedüli teremtője a mennyeknek és a földnek. Mihelyt elrendel egy dolgot, az a dolog van. Az Istenünk egy Isten, és ő könyörületes és irgalmas. Minden, ami magasságos, szent, igaz és szép, az olyan, mint a mi Istenünk. A Fenséges a menny és a föld világossága; ő a kelet, a nyugat, az észak és a dél Istene.

3 Még ha elmúlik is a föld, a Legfelsőbb tündöklő orcája fenségben és dicsőségben megmarad. A Fenséges az első és az utolsó, mindennek a kezdete és vége. Csak ez az egy Isten van, és az ő neve Igazság. Az Isten önmagától létező, és mentes mindenféle haragtól és gyűlölségtől; halhatatlan és végtelen. Az Istenünk mindenható és adakozó.

Míg számos megnyilvánulása van, mi csak magát az Istent imádjuk. Az Isten mindent tud — ismeri a titkainkat és a megnyilatkozásainkat; azt is tudja, hogy mi magunk egyenként mit érdemlünk. Az ő hatalma felér minden dologgal.

4 Az Isten békét hoz és hűen védelmez mindenkit, aki féli őt és bízik benne. Megüdvözít mindenkit, aki szolgálja őt. A teremtésösszesség a Fenséges hatalmában létezik. Az ő isteni szeretete a hatalmának szentségéből szökken elő, és a szeretet az ő nagyságának hatalmából születik. A Fenséges rendelte el a test és a lélek egyesülését és ő ruházta fel az embert saját szellemével. Amit ember tesz, az egyszer szükségképpen véget is ér, de amit a Teremtő tesz, az örök-

ké folytatódik. Mi az emberi tapasztalásából nyerünk tudást, de a bölcsességünk a Fenséges szemléléséből ered.

5 Az Isten hoz esőt a földre, ő miatta süt a nap a csírázó magra, és hoz nekünk bőséges termést ezen élet jó dolgaiból és örökkévaló üdvözülést az eljövendő világban. Az Istenünk nagy fennhatósággal bír; az ő neve Kiváló és az ő természete megfejthetetlenül rejtélyes. Amikor betegek vagytok, a Fenséges az, ki meggyógyít. Az Isten tele van jósággal az emberek iránt; nincs olyan barátunk, mint a Fenséges. Az ő kegyelme megtölt minden helyet és az ő jósága eltölt minden lelket. A Fenséges változhatatlan; és ő a mi segítőnk a szükség minden óráján. Bárhol imádkozzál is, a Fenséges feléd fordít-

ja orcáját és az Istenünk meghallgat téged. Az emberek elől elbujdokolhatsz, de az Isten elől nem. Az Isten nincs messze tőlünk; ő mindenütt jelenvaló. Isten tölt ki minden helyet és ő lakozik annak az embernek a szívében, aki féli az ő szent nevét. Teremtés van a Teremtőben és a Teremtő benne van a maga teremtésében. Keressük a Fenségest és azután megtaláljuk őt a szívünkben. Egy kedves barátod felkutatására indulsz, hogy aztán felfedezd őt a lelkedben.

6 Az Istent ismerő ember minden embert magával egyenlőnek tekint; ők a fivérei. Az önzők, akik semmibe veszik a húsvér testbeli testvéreiket, jutalmul csak csömört kapnak. Akik szeretik a társaikat és akik tisztaszívűek, azok meglátják majd az Istent. Az

Isten sohasem feledkezik meg az őszinteségről. Elvezeti az őszintéket az igazságra, mert az Isten az igazság.

7 Az életetekben az élő igazság szeretete révén győzzétek le a tévedést és küzdjétek le a rosszat. Minden emberi kapcsolatotokban jót tegyetek a rosszért cserébe. Az Úr Isten irgalmas és szeretetteljes; megbocsátó. Szeressük az Istent, mert megszeretett ő már minket. Az Isten szeretete révén és az ő kegyelmén keresztül üdvözülünk. A szegények és a gazdagok testvérek. Az Isten az ő Atyjuk. Olyan rosszat, mit magatoknak se tennétek, ne tegyetek másokkal.

8 Mindenkor szólítsátok őt a nevén, és amint hisztek az ő nevében, úgy az imátok meghallgatásra talál. Mily nagy meg-

tiszteltetés imádni a Fenségest! Minden világ és a világegyetemek imádják a Fenségest. És minden imátokkal mondjatok köszönetet — imádásra emelkedjetek. Az imádságos hódolat kitér a rossz elől és megakadályozza a bűnt. Mindenkor imádjuk a Fenséges nevét. Aki menedéket talál a Fenségesben, az elrejti hiányosságait a világegyetem elől. Tiszta szívvel állva az Isten előtt elmúlik a félelmetek minden teremtéstől. A Fenséges olyan, mint a szerető apa és anya; ő valóban szeret minket, földi gyermekeit. Az Istenünk megbocsát nekünk és vezeti lépteinket az üdvözülés útjain. Kézen fogva visz minket és vezet magához. Isten megmenti azokat, akik bíznak benne; nem kényszeríti az embert, hogy szolgálja az ő nevét.

9 Ha a Fenséges hite megjelent a szíved-

ben, akkor mentes maradsz a félelemtől végig az életed napjai alatt. Ne bosszankodj az istentelenek jóléte miatt; ne félj a rosszat forralóktól; fordítsd el lelkedet a bűntől és vesd teljes bizodalmadat az üdvözülés Istenébe. A halandó vándor kimerült lelke örök nyugodalmat talál a Fenséges karjában; a bölcs ember áhítozik az isteni ölelésre; a földi gyermek vágyik az Egyetemes Atya karjának biztonságára. A nemes ember azon magas állapot elérésére törekszik, ahol a halandó lelke összevegyül a Legfelsőbb szellemével. Az Isten igazságos: Amely gyümölcsöt nem szedünk le az ültetvényünkről e világon, megkapjuk azt a következőben."

2. JUDAIZMUS

[1] A palesztinai kéniek sok mindent megmentettek a Melkizedek-tanításból, és e feljegyzésekből, ahogy azokat a zsidók megőrizték és átalakították, Jézus és Ganid a következő válogatást készítette:

[2] ¶ „Kezdetkor az Isten megteremtette a mennyeket és a földet és benne minden dolgot. És látta, hogy minden, amit teremtett, nagyon jó. Az Úr, ő az Isten; nincs kívüle senki a mennyben fent vagy a földön lent. Ezért az Úr Isteneteket teljes szívvel és teljes lélekkel és teljes erővel szeretnetek kell. A föld úgy megtelik az Úrral kapcsolatos ismeretekkel, mint ahogy a vizek borítják a tengert. A mennyek hirdetik az Isten dicsőségét, és az égbolt vallja a kezének művét. A

nap továbbadja a szót a másik napnak; az éj jelenti a hírt az éjnek. Nincs olyan beszéd vagy nyelv, ahol a hangjuk nem hallható. Az Úr munkája nagy, és bölcsen tett mindent, mit tett; az Úr nagysága felmérhetetlen. A csillagokat számon tartja; mindegyiket nevén szólítja.

3 Nagy az Úr ereje és a bölcsessége végtelen. Azt mondja az Úr: ‚Amennyivel magasabbak a mennyek a földnél, annyival magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.' Az Isten mély és titkos dolgokat nyilatkoztat ki, mert világosság lakozik övele. Az Úr irgalmas és kegyes; türelmes és bővében van a jóságnak és az igazságnak. Az Úr jó és egyenes; az engedelmeseket igazságban vezeti. Ízleljé-

tek és lássátok, mily jóságos az Úr! Áldott az ember, aki Istenben bízik. Isten a menedékünk és az erőnk, nagyszerű támaszunk a szorongattatásban.

4 Az Úr kegyelme mindörökre azokkal van, akik félik őt és igazságossága még a gyermekeink gyermekeivel is. Az Úr kegyes és irgalommal teli. Az Úr mindenkihez jó, és gyöngéd irgalmassága kiterjed az ő teremtésösszességére; meggyógyítja a megtört szívűeket és bekötözi az ő sebeiket. Hová futhatnék az Isten szelleme elől? Hová bújhatnék az isteni jelenlét elől? Mert azt mondja a Magasságos és Szent, aki az örökkévalóságban lakik, akinek a neve Szent: ‚Én a magas és szent helyen lakom; de ott vagyok azzal is, aki megtört szívű és alázatos szellemű!' Sen-

ki sem bújhat el az Istenünk elől, mert ő tölti meg a mennyet és a földet. Örüljenek a mennyek és ujjongjon a föld. Mondja minden nemzet: Az Úr uralkodik! Mondjatok köszönetet az Istennek, mert az ő kegyelme örökké tart.

5 A mennyek hirdetik az Isten igazságosságát, és minden nép meglátta az ő dicsőségét. Az Isten teremtett minket, és nem mi magunk; az ő népe vagyunk, nyáj a legelőjén. Az irgalma örökké megmarad, és hűsége nemzedékről nemzedékre kitart. A mi Istenünk uralkodik a népeken. A föld legyen az ő dicsőségével telve! Ó, ha az emberek megköszönnék az Úrnak jóságát és az emberek gyermekeinek adott csodálatos ajándékait!

6 Az Isten kevéssel teremtette kisebbnek az embert az isteninél és megkoronázta őt szeretettel és kegyelemmel. Az Úr ismeri az igazak útját, de az istentelenek útja pusztulásba visz. Az Úr félelme a bölcsesség kezdete; a Legfelsőbb megismerése a megértés. Azt mondja a Mindenható Isten: ‚Járj előttem, és légy tökéletes.' Ne feledjétek, hogy összeomlás előtt kevélység a hírnök és gőgös szellem jár a bukás előtt. Aki úr a maga szellemén, hatalmasabb az annál, ki várost vesz be. Azt mondja az Úr Isten, a Szent: ‚A szellemi nyugalmadhoz való visszatérésben nyersz menekvést; csöndességben és reménységben erősségetek lesz.' Akik várnak az Úrra, új erőre kapnak; szárnyra kelnek, mint a sasok. Futnak, de nem fáradnak ki;

járnak-kelnek, de nem lankadnak el. Az Úr nyugodalmat ad nektek a félelmektől. Azt mondja az Úr: ‚Ne félj, mert veled vagyok. Ne csüggedj, mert én vagyok a te Istened. Megerősítelek; megsegítelek; igen, felkarol győzedelmes jobbom.'

7 Az Isten a mi Atyánk; az Úr a mi megváltónk. Az Isten teremtette az egyetemes seregeket, és ő tartja meg mindüket. Igazságossága, mint a hegyek és az ítéletei, mint a tenger mélye. Ő itat meg az örömei patakjából, és az ő fényében látjuk a világosságot. Jó dolog az Úrnak köszönetet mondani és a Fenségesnek dicsőítő éneket zengeni; reggel hirdetni szeretetét, éjszaka meg isteni hűségét. Az Isten országa örökkévaló ország, és uralma tart minden nemzedé-

ken át. Az Úr az én pásztorom; nem szenvedek hiányt. Zöldellő réteken legeltet; a nyugalom vizéhez terel. Felüdíti lelkemet. Az igaz úton vezérel. Igen, ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a rossztól, hiszen az Isten velem van. Kegyelem és jóság követ bizton engem életemnek minden napján, s az Úr házában lakhatom örök időkön át.

8 Jahve az én üdvözülésem Istene; ezért az isteni névben bízok én. Teljes szívemmel bízom az Úrban; nem a magam értelmezésére támaszkodom. Minden dolgomban elismerem őt, és ő fogja mutatni nekem az utat. Hűséges az Úr; megtartja a szavát azoknál, akik őt szolgálják; az igaz ember a hite révén él. Ha nem jól megy a sorod, az azért

van, mert bűn áll az ajtódban; az emberek learatják a felszántott rosszat és az elvetett bűnt. Ne bosszankodj a gonosztevők miatt. Ha gonoszságot fogadsz a szívedbe, akkor az Úr nem fog meghallgatni téged; ha bűnt követsz el az Isten ellen, akkor egyúttal a lelkednek teszel rosszat. Az Isten megméri az ember minden tettét, minden titkolt dolgával együtt, legyen az jó vagy rossz. Ahogy az ember a szívével gondolkodik, éppen olyan ő maga is.

9 Az Úr közel van mindenkihez, aki őszintén és igazul szólítja. A sírás tarthat egy éjszakán át, de reggel eljön az öröm. A boldog szív orvosságként tesz jót. Az Isten nem tart vissza semmilyen jót azoktól, akik egyenes úton járnak. Féld az Istent és tartsd meg

az ő parancsolatait, mert ez az ember teljes kötelessége. Azt mondja tehát az Úr, aki megteremtette a mennyeket és megalkotta a földet: ‚Rajtam kívül nincs más Isten, igaz Isten és megmentő. Fordulj felém és megmenekülsz, a földnek minden határán. Ha keresel engem, megtalálsz, ha teljes szívvel keresel.' A szelídek fogják uralni a földet és élvezni a béke teljességét. Aki gonoszságot vet, vészt arat; akik szelet vetnek, vihart aratnak.

10 ‚Gyertek, törvénykezzünk,' mondja az Úr, ‚ha bűneitek bíborvörösek, hófehérek lesznek. Ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.' De nincs megbékülés a gonoszokkal; a saját bűneitek választják el tőletek a jó dolgokat. Az Isten

az arcom felderítője és a lelkem öröme. Az örökkévaló Isten az én erőm; ő a mi lakóhelyünk, és alant vannak örökkévaló karjai. Közel az Úr a megtört szívűekhez; megment mindenkit, akinek gyermeki a szellame. Nagy a szorongattatása az igaz embernek, de az Úr megszabadítja mindenektől. Kövesd az Úrhoz vezető utat — bízz benne — és minden jól végződik. Aki a Fenséges titkos helyén lakik, az a Mindenható árnyékában fog élni.

11 Szeresd a szomszédodat, mint magadat; ne gyűlölködj senkivel. Amit utálsz, ne tedd azt senkivel. Szeresd a testvéredet, mert azt mondja az Úr: ‚Önként szeretem a gyermekeimet.' Az igaz ember útja olyan, mint a ragyogó fény, mely a tökéletes napig egy-

re csak erősödik. A bölcsek úgy fognak ragyogni, mint a fénylő égbolt és akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok. Hagyja el rossz útját a gonosz és lázadó gondolatait a bűnös. Azt mondja az Úr: ‚Térjen vissza kiki hozzám, és megkönyörülök rajtuk; bőséges az én megbocsátásom.'

12 Azt mondja az Isten, a menny és a föld teremtője: ‚Akik szeretik törvényemet, azoké a béke teljessége. A parancsolataim: Teljes szívedből szeress engem; rajtam kívül senkit ne tekints Istennek; nevemet ne említsd hiába; gondolj a szombatra és szenteld meg; tiszteld apádat és anyádat; ne ölj; ne kövess el házasságtörést; ne lopj; ne tanúskodj hamisan; ne légy sóvár.'

[13] És mindazoknak, akik mindenekfölött szeretik az Urat és a szomszédjukat, mint önmagukat, a mennyei Isten azt mondja: ‚Kiváltalak a sírból; megváltalak a halálból. Irgalmas leszek a gyermekeiddel, és igazságos. Hát nem azt mondtam-e a földi teremtményeimről, hogy ti az élő Isten fiai vagytok? És nem szerettelek-e benneteket örök szeretettel? Hát nem hívtalak-e benneteket, hogy legyetek olyanná, mint én és hogy lakozzatok velem örökké a Paradicsomban?'"

3. BUDDHIZMUS

[1] Ganidot megrázta az a felfedezés, hogy a buddhizmus milyen közel jutott ahhoz, hogy nagyszerű és szép, Isten nélküli, személyes és egyetemes Istenség nélküli vallássá legyen. Talált azonban néhány feljegyzést

bizonyos korábbi hiedelmekről, melyek némiképp tükrözték a Melkizedek-féle hitterjesztők tanításainak hatását, akik Indiában még Buddha kora után is tovább működtek. Jézus és Ganid az alábbi megállapításokat gyűjtötte ki a buddhista irodalomból:

2 ¶ „Tiszta szívből áramlik a boldogság a Végtelen felé; a teljes lényem megbékél e halandó-feletti örömben. A lelkem megelégedéssel telik el, és a szívemben túlcsordul a békés bizodalom üdve. Nem félek; nem tölt el aggodalom. Biztonságban vagyok, és az ellenségeim nem ijeszthetnek meg. Elégedett vagyok a bizonyosságom gyümölcseivel. Megtaláltam a Halhatatlanhoz vezető, könnyen járható utat. Imádkozom, hogy a hit éltessen a hosszú utam során; tudom,

hogy az odaátról jövő hit nem hagy cserben. Tudom, hogy testvéreim boldogulnak, ha eltölti őket a Halhatatlan hite s e hit még szerénységet, egyenességet, bölcsességet, bátorságot, tudást és állhatatosságot is teremt. Vessük hát el a szomorúságot és tagadjuk meg a félelmet. Hittel ragadjuk meg az igaz pártatlanságot és a fennkölt emberiességet. Tanuljunk meg mélyen elgondolkodni az igazságon és a kegyelmen. A hit az ember igazi gazdagsága; az nem más, mint az erénnyel és a dicsőséggel való felruházottság.

3 A gonoszság megvetendő; a bűn hitvány. A rossz lealacsonyító, akár gondolatban jelenik meg, akár tettekben nyilvánul meg. Fájdalom és szomorúság úgy jár a rossz út-

ján, ahogy a por követi a fuvallatot. A boldogság és a lelki nyugalom úgy követi a tiszta gondolkodást és az erényes életet, ahogy az árnyék kíséri az anyagi dolgok lényegét. A rossz a rosszul irányított gondolkodás gyümölcse. Rossz dolog bűnt látni ott, ahol nincs is bűn; nem látni meg a bűnt ott, ahol a bűn jelen van. A rossz a téves tantételek útja. Akik úgy kerülik el a rosszat, hogy a dolgokat olyannak látják, amilyenek, örömöt nyernek az igazság ekképpen való befogadása révén. Vess véget a nyomorúságodnak azzal, hogy megveted a bűnt. Ha feltekintesz a Nemesre, teljes szívvel fordulj el a bűntől. Ne kérj bocsánatot a rosszért; ne kérj elnézést a bűnért. A múltbeli bűneid kijavítására való törekvéseid révén nyersz erőt

az arra való jövőbeli hajlamaid elleni küzdelemhez. A szelídség a megbánásból születik. Minden vétket vallj meg a Nemesnek.

4 Öröm és boldogság a jutalma a helyes cselekedeteknek és dicsőségére válik a Halhatatlannak. Senki sem foszthat meg az elméd szabadságától. Amint a vallásos hited felszabadította a szívedet, amikor az elméd hegy módjára szilárdan áll, akkor fog a lelked nyugalma a vizek folyóinak módjára békésen áramlani. Akik biztosak az üdvözülésben, örökre mentesek a vágytól, az irigységtől, a gyűlölségtől és a vagyon káprázatától. Bár a hit a jobb élet energiája, azért neked kell állhatatosan kimunkálnod a magad üdvözülését. Ha bizonyos akarsz lenni a végső üdvözülésedben, akkor ügyelj

és őszintén törekedj a teljes pártatlanságra. Gondozd a szíved bizonyosságát, mely belülről fakad és így örvendj az örök üdvösség mámorának.

5 A tétlennek, nemtörődömnek, gyengének, erőtlennek, szégyentelennek és önzőnek megmaradó hívők közül egy sem reménykedhet a halhatatlan bölcsesség világosságában. De aki elgondolkodó, megfontolt, elmélkedő, odaadó és őszinte — még mialatt a földön él is — elérheti a béke legfelsőbb megvilágosodását és az isteni bölcsesség szabadságát. Emlékezz, minden tett elnyeri a jutalmát. A rossz eredménye a szomorúság és a bűn vége a fájdalom. Az öröm és a boldogság a jó élet eredménye. Még a gonosztevők is élvezik a kegyelem idejét,

mielőtt elérkezik a rosszcselekedeteik teljes aratása, de a rosszcselekedetek egész learatása elkerülhetetlenül megtörténik. Senki ember ne gondoljon könnyű szívvel a bűnre, azt mondván magában: ‚A rossztéteményért járó büntetés nem fog elérni engem.' Amit teszel, azt teszik veled is a bölcs ítéletben. A társaiddal szemben elkövetett igazságtalanságod visszaháramlik terád. A teremtmény nem menekülhet el a tetteinek végzete elől.

6 Azt mondta az ostoba magának, ‚A rossz nem fog elérni engem'; de biztonságot csak akkor lelünk, amikor a lélek bírálatot keres és az elme bölcsesség után kutat. A bölcs olyan nemes lélek, aki barátként mutatkozik az ellenségei körében, nyugalmat mutat a zavargók között, és nagylelkű a mo-

hók között. Az önzés olyan, mint a művelt mezőn a gyom. Az önzőség bánathoz vezet; az örökös törődés megöl. A megzabolázott elme boldogságot eredményez. A legnagyobb harcos önmaga felett arat győzelmet és önmagát igázza le. A visszafogottság minden dologban jó. Csakis az erényt becsülő és a kötelességének engedő személy felsőbbrendű. Ne hagyd, hogy a harag és a gyűlölet uraljon téged. Ne szólj durván senkivel. A mértékletesség a legnagyobb kincs. Amit bölcsen adnak, az bizton megmarad. Ne tégy másokkal olyasmit, amit nem szeretnél, hogy veled tegyenek. Jóval fizess a rosszért; a jóval győzd le a rosszat.

[7] Az igaz lélek kívánatosabb, mint az egész föld feletti uralom. A halhatatlanság az

őszinteség célja; a halál pedig, a meggondolatlan élet vége. A megfontoltak nem halnak meg; a meggondolatlanok pedig már meg is haltak. Áldottak azok, akik rálátnak a halál nélküli állapotra. Az életet szenvedéssel élők aligha lelnek boldogságra a halál után. Az önzetlenek eljutnak a mennybe, ahol a végtelen szabadság üdvében örvendeznek és tovább gyarapodnak a nemes nagylelkűségben. Minden igazul gondolkodó, nemesen szóló és önzetlenül cselekvő halandó nemcsak erényt fog élvezni itt, e rövid élet során, hanem a test felbomlása után tovább élvezi majd a menny örömeit."

4. HINDUIZMUS

[1] A Melkizedek-féle hitterjesztők magukkal vitték az egy Istenről szóló tanításokat,

bárhová is mentek. Ezen egyistenhitre épülő tantétel sok eleme más és korábbi felfogásokkal együtt bekerült a hinduizmus későbbi tanításaiba is. Jézus és Ganid a következő kivonatot készítette:

[2] ¶ „Ő a nagy Isten, minden tekintetben a legfelsőbb. Ő az Úr, aki magában foglal minden dolgot. Ő a világegyetemek mindenségének teremtője és szabályozója. Az Isten egy Isten; ő egyedül és egymagában van; ő az egyetlen. És ez az egy Isten a mi Teremtőnk és a lélek utolsó végzete. A Legfelsőbb leírhatatlanul ragyogó; ő a Fények Világossága. Minden szívet és minden világot ez az isteni fény világosít meg. Az Isten a mi oltalmazónk — a teremtményei mellett áll — és akik megismerik őt, halhatatlanná

lesznek. Az Isten a nagy energiaforrás; ő a Nagy Lélek. Egyetemes hatalmat gyakorol minden felett. Ez az egy Isten szeretetteljes, dicsőséges és imádásra méltó. Az Istenünk a legfelsőbb hatalmú és a legfelsőbb helyen lakozik. Ez az igaz Személy örökkévaló és isteni; ő a menny elsőszámú Ura. Minden látnok őt köszöntötte, és ő megmutatta magát nekünk. Őt imádjuk. Ó, Legfelsőbb Személy, lények forrása, teremtés Ura és a világegyetem ura, nyilatkoztasd ki nekünk, teremtményeidnek a hatalmat, miáltal benne rejlő maradsz! Az Isten alkotta a napot és a csillagokat; fényes ő, tiszta és önmagától létező. Az ő örökkévaló tudása istenien bölcs. Az Örökkévalót nem járja át rossz. Amilyen mértékben a világegyetem az Istentől ered,

annak megfelelően uralja ő azt. Ő a teremtés oka és ennélfogva minden dolog őbenne marad meg.

3 Az Isten a biztos menedéke minden jó embernek szükség idején; a Halhatatlan az egész emberiséggel törődik. Az Isten megmenekítése erős és az ő kedvessége kegyes. Szeretetteljes oltalmazó ő, áldott védelmező. Azt mondja az Úr: ‚Úgy lakozom a saját lelkükben, mint a bölcsesség lámpása. Én vagyok a ragyogás tündöklő fénye és a jó jósága. Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek, ott jelen vagyok én is.' A teremtmény nem képes kitérni a Teremtő jelenléte elől. Az Úr számon tartja még a minden halandó szemének számtalan rebbenését is; és mi úgy imádjuk ezen isteni Lényt, mint elválaszt-

hatatlan társunkat. Ő mindenen uralkodó, bőkezű, mindenütt jelenvaló és végtelenül kedves. Az Úr a mi urunk, védelmünk és legfelsőbb irányítónk, és az eredeti szelleme a halandói lélekben lakik. A bűnös szenvedély és az erény Örök Tanúja az emberi szívben lakozik. Merengjünk el hosszan az imádásra méltó és isteni Éltetőn; az ő szelleme teljesen járja át a gondolatainkat. E nem valóságos világból vezessen át minket a valóságosba! A sötétségből vezessen a fényre! A halálból vezessen minket a halhatatlanságba!

[4] Szívünket megtisztítva minden gyűlölettől, imádjuk az Örökkévalót. Az Istenünk az imádság Ura; meghallja ő a gyermekei kiáltását. Rendelje alá minden ember az aka-

ratát neki, a Határozottnak. Örvendezzünk az imádság Urának bőkezűségén. Imádkozz a legbenső barátodhoz és imádd a lelki támaszodat. ‚Ha csak szeretetben is imádsz engem', mondja az Örökkévaló, ‚bölcsességet adok neked ahhoz, hogy elérhess, mert az én imádásom minden teremtmény közös erénye.' Isten a megvilágosítója a sötétségnek és az ereje azoknak, akik erőtlenek. Lévén, hogy az Isten a mi erős barátunk, nem félünk többé. Magasztaljuk a soha le nem győzött Hódító nevét. Imádjuk őt, mert ő az ember hű és örök segítője. Az Isten a mi biztos vezetőnk és tévedhetetlen kísérőnk. Ő a menny és a föld nagy szülője, akinek energiája korlátlan és bölcsessége végtelen. Az ő tündöklő ragyogása fenséges és a szépsége

isteni. Ő a világegyetem legfelsőbb menedéke és az örökkévaló törvény változhatatlan őre. Az Istenünk az élet Ura és minden ember Vigasztalója; szereti ő az embereket és segíti a csüggedteket. Ő a mi életadónk és ő az emberi nyájak Jó Pásztora. Az Isten a mi atyánk, fivérünk és barátunk. És vágyunk arra, hogy megismerjük ezt az Istent benső lényünkben.

5 Megtanultunk hitet nyerni a szívünk vágya révén. Bölcsességre tettünk szert az érzékeink megfékezésével, és bölcsesség révén megtapasztaltuk a békét a Legfelsőbben. Aki telve van hittel, akkor imádja az Istent igazán, amikor a benső valója átadja magát az Istennek. Az Istenünk köpönyegként hordja a mennyeket; ott lakozik ő a másik

hat kiterjedt világegyetemben is. Ő mindenek fölött és mindenben jelen van. Megbocsátást kérünk az Úrtól a társaink ellen való minden vétkünkért; és elbocsátjuk a barátunkat a rosszból, mit mivelünk tett. Szellemünk ki nem állhatja a rosszat; ezért, Ó Uram, tisztíts meg minket a bűn minden szennyfoltjától. Úgy imádkozunk az Istenhez, mint vigasztalóhoz, védelmezőhöz és megmentőhöz — aki szeret minket.

6 A Világegyetemi Gazda szelleme beköltözik az egyszerű teremtmény lelkébe. Az a bölcs, aki az Egy Istent imádja. Akik tökéletességre törekednek, azoknak bizony meg kell ismerniük a Legfelsőbb Urat. Sohasem fél az, ki ismeri a Legfelsőbb áldott biztonságát, mert a Legfelsőbb azt mondja azoknak,

akik szolgálják őt, hogy ‚Ne félj, mert veled vagyok.' A gondviselés Istene a mi Atyánk. Az Isten igazság. És az Isten vágya az, hogy a teremtményei megértsék őt — teljesen megismerjék az igazságot. Az igazság örökkévaló; az élteti a világegyetemet. A legfőbb vágyunk a Legfelsőbbel való egyesülés legyen. A Nagy Szabályozó minden dolog alkotója — minden őbelőle fejlődik ki. És ez minden kötelességünk: Egyetlen ember se tegyen a másiknak olyat, amit maga is ellenszenvesnek tart; ne táplálj gyűlöletet, ne üsd meg azt, aki megüt téged, irgalommal győzd le a dühöt, és jóakarattal küzdd le a gyűlöletet. És mindezt azért kell megcselekednünk, mert az Isten a mi minden földi vétkünket megbocsátó kedves barát és kegyes atya.

7 Az Isten a mi Atyánk, a föld a mi anyánk,

és a világegyetem a mi szülőhelyünk. Isten nélkül a lélek fogoly; Isten megismerése megszabadítja a lelket. Az Istenről való elgondolkodás révén, a vele való egyesülés által, eljön a megszabadulás a rossz káprázataitól és a végleges szabadulás minden anyagi béklyótól. Amikor az ember felcsavarja a teret, mint egy darab bőrt, akkor szakad vége a rossznak, mert az ember rálelt Istenre. Ó Isten, ments meg minket a pokol hármas romlásától — a vágytól, a haragtól és a kapzsiságtól! Ó lélek, készülj fel a halhatatlanság szellemi küzdelmére! Amikor a halandói élet vége eljön, ne habozz elhagyni e testet egy megfelelőbb és szebb formáért, és a Legfelsőbb és Halhatatlan területein ébredj, ahol nincs félelem, éhség, szomjúság vagy

halál. Istent megismerni annyit tesz, mint elvágni a halál kötelékeit. Az Istent ismerő lélek úgy emelkedik fel a világegyetemben, mint ahogy a tej föle megjelenik a tej színén. Azt az Istent, a mindent kimunkálót, a Nagy Lelket imádjuk, aki mindig ott lakozik a teremtményei szívében. És akik tudják, hogy az Isten az emberi szívben emeltetik királyszékbe, azoknak rendeltetése, hogy olyanok legyenek, mint ő — halhatatlanok. A rosszat hátra kell hagyni e világon, ám az erény követi a lelket a mennybe.

8 Csak a rosszak mondják: A világegyetemnek nincs igazsága, sem ura; az csakis a mi vágyainkra terveztetett. Az ilyen lelkeket megtéveszti az értelmük kisszerűsége. Ők így átadják magukat a vágyaik élvezetének

és megfosztják a lelküket az erény örömeitől és az igazságosság élvezetétől. Mi lehet nagyobb dolog annál, mint megtapasztalni a bűntől való megszabadulást? Aki látta a Legfelsőbbet, az halhatatlan. Az ember barátai a húsvér testben nem képesek túlélni a halált; egyedül az erény jár az ember oldalán, amint az egyre előbbre jut a Paradicsom boldog és napfényes mezői felé vezető úton."

5. ZOROASZTRIZMUS

[1] Zoroaszter maga is közvetlen kapcsolatban állt az első Melkizedek-hitterjesztők leszármazottaival, és az egy Istenről szóló tanételük lett a központi tanítása annak a vallásnak, melyet Perzsiában alapított. A judaizmuson kívül akkoriban egyetlen más vallásban sem volt meg több ezekből a sálemi

tanításokból. E vallás feljegyzéseiből Ganid a következő kivonatot készítette:

2 ¶ „Minden dolog az Egy Istenből ered, és őhozzá tartozik — aki végtelenül bölcs, jó, igazságos, szent, tündöklő és dicső. Ez a mi Istenünk a forrása minden világosságnak. Ő a Teremtő, minden jó cél Istene és a világegyetem igazságosságának védelmezője. A bölcs életvitel az, hogy az igazság szellemével összhangban cselekedjünk. Az Isten mindent lát, és egyaránt látja a gonoszok rosszcselekedeteit és az igazak jótetteit; a mi Istenünk egy szemvillanással észlel minden dolgot. Az ő érintése a gyógyulást hozó érintés. Az Úr mindenható jótevő. Az Isten kiterjeszti a jótevő kezét az igazakra és a rosszakra egyaránt. Isten alkotta a világot

és rendelt jutalmat a jónak és a rossznak. A végtelenül bölcs Isten halhatatlanságot ígért ama jámbor lelkeknek, akik tisztán gondolkodnak és igazul cselekednek. Amilyenképpen alakítod a legfőbb vágyaidat, olyanná leszel te magad is. A nap világossága olyan, mint a bölcsesség azok számára, akik felismerik az Istent a világegyetemben.

3 Dicsőítsétek az Istent azáltal, hogy a Bölcs örömét keresitek. Imádjátok a világosság Istenét azzal, hogy örömmel jártok az ő kinyilatkoztatott vallása által elrendelt utakon. Csak egy Legfelsőbb Isten van, a Fények Atyja. Imádjuk őt, ki a vizeket, a növényeket, az állatokat, a földet és a mennyeket teremtette. A mi Istenünk Úr, a legnagyobb jótevő. Imádjuk a legelragadóbbat,

a jótevő Halhatatlant, aki örök világossággal van felruházva. Az Isten van tőlünk a legmesszebbre és ugyanakkor a legközelebb is annyiban, hogy a mi lelkünkben lakozik. A mi Istenünk az isteni és legszentebb paradicsomi Szellem, és mégis barátságosabb ő az emberrel, mint bármelyik teremtmény legjobb barátja. Az Isten nagy segítségünkre van a minden dolog legnagyobbikában, önmagunk megismerésében. Az Isten a mi leginkább imádásra érdemes és igaz barátunk; ő a mi bölcsességünk, életünk és a lelki és testi erőnk. A jó gondolkodásunkon keresztül a bölcs Teremtő képessé tesz bennünket arra, hogy az ő akaratát megcselekedjük, s ezáltal felismerjük mindazt, ami istenien tökéletes.

4 Urunk, taníts meg minket arra, hogy mi-

ként éljük e húsvér testbeli életet, hogy közben felkészüljünk a szellem következő életére. Szólj hozzánk, Urunk, és elvégezzük a rendelésedet. Tanítsd meg nekünk a dolgok megcselekedésének jó módját, és mi helyesen fogunk cselekedni. Add meg nekünk, hogy egyesülhessünk veled. Tudjuk, hogy az igazságossággal való egységre vezető vallás a helyes vallás. Az Isten a mi bölcs természetünk, legjobb gondolatunk, és igaz cselekedetünk. Adja az Isten, hogy egyesüljünk az isteni szellemmel és adjon halhatatlanságot ő magában!

5 A Bölcs e vallása megtisztítja a hívőt minden rossz gondolattól és bűnös cselekedettől. Bűnbánóan meghajlok a mennyei Isten előtt, ha vétkeztem gondolatban, szavakkal

vagy tettekkel — akarva vagy akaratlanul — és kegyelemért imádkozom és megbocsátásért könyörgök. Tudom, hogy amikor megvallom bűnömet, ha a célom az, hogy ne kövessem el a rossz dolgot, akkor a bűn eltávolíttatik a lelkemből. Tudom, hogy a megbocsátás letépi a bűn béklyóját. A rosszat cselekvők elnyerik a büntetésüket, de akik az igazságot követik, az örök üdvözülés gyönyörét fogják élvezni. Kegyelmen keresztül tarts meg minket és segíts, hogy erőt gyűjthessünk a lelkünk számára. Kegyelemre tartunk igényt, mert a tökéletesség elérésére törekszünk; olyanok akarunk lenni, mint az Isten."

6. SZUDUANIZMUS (DZSAINIZMUS)

[1] Ama vallási hívők harmadik csoportját, akik Indiában megőrizték az egy Isten tanítételét — ami a Melkizedek-féle tanítás túlélést jelentette — azokban az időkben úgy ismerték, mint szuduanistákat. Később e híveket úgy ismerték meg, mint a dzsainizmus követőit. Ezt tanították:

[2] ¶ „A Menny Ura a legfelsőbb. Akik bűnt követnek el, azok nem jutnak a magasba, de akik az igazságosság útját járják, azok helyet találnak maguknak a mennyben. Akkor biztosított a túlvilági életünk, ha ismerjük az igazságot. Az emberi lélek felemelkedhet a legfelsőbb mennyig, hogy ott kialakítsa a maga igaz szellemi természetét, hogy elérje a tökéletességet. A mennyei állapot megsza-

badítja az embert a bűn igájától és bevezeti őt a végső üdvösségekbe; az igaz ember már megtapasztalta a bűn és az azzal járó minden nyomorúság végét. Az ember énje az ember legyőzhetetlen ellenfele, és az emberi sajátlényeg úgy nyilvánul meg, mint az ember négy nagy szenvedélye: harag, büszkeség, ámítás és mohóság. Az ember legnagyobb győzelme saját maga meghódítása. Amikor az ember megbocsátást vár az Istentől, és amikor e szabadságot élvezni is meri, akkor ezáltal megszabadul a félelemtől. Az embernek úgy kell átutaznia az életen, hogy közben úgy bánik a teremtménytársaival, amilyen bánásmódot magának is szeretne."

7. SINTÓ

[1] E távol-keleti vallásról szóló kéziratok nem sokkal korábban kerültek be az alexandriai könyvtárba. Ez volt az egyetlen olyan világvallás, melyről Ganid addig még nem hallott. E hiedelemben is megvoltak a korábbi Melkizedek-féle tanítások maradványai, amint azt az alábbi kivonatok is mutatják:

[2] ¶ „Azt mondja az Úr: ‚Ti mind részesültök az én isteni erőmből; minden ember élvezi az irgalmas segédkezésemet. Nagy örömöt veszek az igaz emberek számának gyarapodásából szerte a földön. A Menny Hercege a természet szépségeiben és az emberek erényeiben egyaránt a maga kinyilatkoztatására törekszik és hogy megmutassa az

igaz természetét. Lévén, hogy a régebbi idők emberei nem ismerték az én nevemet, úgy mutattam meg magam, hogy látható lételvi lényként születtem meg a világra és ilyen magalázást tűrtem, hogy az ember el ne felejtse a nevemet. Én vagyok a menny és a föld teremtője; a nap és a hold és mind a csillagok az én akaratomnak engedelmeskednek. Én vagyok az ura minden teremtménynek a földön és a négy tengerben. Bár nagy és a legfelsőbb vagyok, mégis meghallgatom a legszegényebb ember imáját is. Imádjon bármely teremtmény engem, meghallgatom az ő imáját és teljesítem a szíve vágyát.'

3 ‚Mindig, amikor az ember enged az aggodalomnak, egy lépéssel távolabb kerül a szíve szellemének vezetésétől.' A büszke-

ség elhomályosítja az Istent. Amennyiben mennyei segítségre vágytok, vessétek el a büszkeségeteket; a büszkeség tovasuhanó árnya is hatalmas felhőként takarja el az oltalmazó fényt. Ha nem vagytok jók a bensőtökben, akkor szükségtelen imádkoznotok azért, ami kívületek van. ‚Ha meghallom az imáitokat, az azért van, mert tiszta szívvel jöttök elébem, csalárdságtól és képmutatástól mentesen, az igazságot tükörként mutató lélekkel. Ha halhatatlanságot akartok, hagyjátok el a világot és gyertek énhozzám.'"

8. TAOIZMUS

[1] A Melkizedek hírvivői messze behatoltak Kínába, és az egy Isten tantétele több kínai vallás korai tanításainak részévé vált; a

legtovább fennmaradt és az egyistenhitbeli igazságot a legnagyobb mértékben tartalmazó vallás a taoizmus volt, és Ganid e vallás alapítójának tanításai közül az alábbiakat gyűjtötte ki:

2 ¶ „Mily tiszta és nyugodt a Legfelsőbb és mégis mily erős és hatalmas, mily mélységes és megmérhetetlen! A menny ezen Istene minden dolog tisztelt őse. Ha ismered az Örökkévalót, akkor megvilágosodott és bölcs vagy. Ha nem ismered az Örökkévalót, akkor a tudatlanság rosszként nyilvánul meg, és így a bűn szenvedélyei feltámadnak. E csodás Lény már azelőtt létezett, hogy a mennyek és a föld meglett volna. Ő igazán szellemi; egyedül áll és nem változik. Ő valóban a föld anyja, és a teremtésösszes-

ség körülötte jár. E Nagyság átadja magát az embereknek és ezáltal képessé teszi őket a kiemelkedésre és a továbbélésre. Ha az embernek csak egy kis tudása van is, akkor már képes a Legfelsőbb útjain járni; képes megfelelni a mennyei akaratnak.

3 Az igaz szolgálat minden jótéteménye a Legfelsőbből származik. Minden dolog az életért való Nagy Forrástól függ. A Nagy Legfelsőbb nem kér hitelt ahhoz, hogy adományozzon. Ő hatalomban a legfelsőbb, mégis rejtve marad a tekintetünk elől. Szüntelenül változtatja a sajátosságait, ahogy tökéletesíti a teremtményeit. A mennyei Értelem lassú és türelmes a terveiben, de bizonyos a sikereiben. A Legfelsőbb eláraszt-ja a világegyetemet és mindent ő éltet. Mily

nagy és hatalmas az ő túláradó befolyása és vonzereje! Az igaz jóság a vízhez hasonló annyiban, hogy mindenre áldást hoz és semmit sem károsít. És a vízhez hasonlóan az igaz jóság is a legalacsonyabban fekvő helyeket keresi, még azokat is, melyeket minden más elkerül, és ez azért van így, mert a Legfelsőbbel rokon. A Legfelsőbb teremt minden dolgot, a természetben táplálva és a szellemben tökéletesítve azokat. És rejtély, hogy a Legfelsőbb miként támogatja, óvja és tökéletesíti a teremtményt anélkül, hogy kényszerítené őt. Vezérel és irányít, de tolakodás nélkül. Segédkezik a fejlődésben, de nem ural.

4 A bölcs ember egyetemesíti a szívét. A kis tudás veszélyes dolog. A nagyságra áhíto-

zóknak meg kell tanulniuk lealacsonyítaniuk magukat. A teremtésben a Legfelsőbb a világ anyjává lett. Ahhoz, hogy valaki megismerje az anyját, el kell ismernie a maga fiúi helyzetét. Bölcs ember, ki minden részt az egész nézőpontjából lát. Úgy viszonyulj minden emberhez, mintha a helyükben lennél. Az okozott sérülést kedvességgel viszonozd. Ha szereted az embereket, akkor ők közeledni fognak hozzád — nem okoz majd nehézséget a megnyerésük.

5 A Nagy Legfelsőbb mindent áthat; ő van a bal oldalon és a jobbon is; ő tartja meg a teremtésösszességet és ő lakozik minden igaz lényben. A Legfelsőbbet megtalálni nem tudod, és nem is tudsz olyan helyre menni, ahol ő ne lenne jelen. Ha az ember felis-

meri a cselekedeteinek rossz voltát és szívéből megbánja a bűnt, akkor keresheti a megbocsátást; akkor mentesülhet a büntetés alól; akkor a csapást áldássá változtathatja. A Legfelsőbb a biztos menedéke minden teremtésnek; ő az emberiség oltalmazója és megmentője. Ha nap mint nap keresed, megtalálod őt. Lévén, hogy képes megbocsátani a bűnöket, ő minden ember számára a legbecsesebb. Mindig emlékezzetek arra, hogy az Isten nem azért ad jutalmat az embernek, amit tesz, hanem azért, ami ő maga; ezért hát úgy nyújtsatok segítséget a társaitoknak, hogy közben nem gondoltok jutalomra. Tégy jót úgy, hogy közben nem a magad javát nézed.

[6] Bölcsek azok, akik ismerik az Örökkévaló

törvényeit. Az isteni törvény nem ismerete nyomorúság és végromlás. Szabadon gondolkodók azok, akik ismerik az Isten törvényeit. Ha ismered az Örökkévalót, még ha a tested elpusztul is, a lelked tovább él a szellemszolgálatban. Igazán bölcs akkor vagy, ha felismered a jelentéktelen voltodat. Ha az Örökkévaló fényében megmaradsz, akkor élvezni fogod a Legfelsőbb megvilágosodását. Akik a személyüket a Legfelsőbb szolgálatának szentelik, azok örvendeznek az Örökkévaló eme keresésében. Amikor az ember meghal, a szellem megkezdi a hosszú szárnyalását a hazafelé vezető nagy utazásban."

9. KONFUCIANIZMUS

[1] A világ nagy vallásai közül az Istent még a legkevésbé elismerő is elfogadta a Melkizedek-féle hitterjesztők és a fennmaradt követőik egyistenhitét. Ganid összefoglalója a konfucianizmusról ez volt:

[2] ¶ „Amit a Menny rendel el, abban nincs hiba. Az igazság valóságos és isteni. Minden a Mennyből ered, és a Nagy Menny nem hibázik. A Menny számos alárendeltet jelölt ki, hogy segítsenek az alsóbbrendű teremtmények képzésében és felemelésében. Nagy, igen nagy az Egy Isten, aki fentről uralja az embert. Az Isten fenséges a hatalmában és rettenetes az ítéletében. De e Nagy Isten erkölcsi érzéket adományozott számos alsóbbrendű népnek. A Menny

adakozása sohasem fogy ki. A bőkezűség a Menny legbecsesebb ajándéka az embereknek. A Menny a maga nemességét adományozta az emberi léleknek; az ember erényei a Menny nemességével való eme felruházottság gyümölcsei. A Nagy Menny végtelenül jó ítélőképességű és az ember minden dolgában ott van vele. És jól tesszük, ha a Nagy Mennyet az Atyánknak és Anyánknak hívjuk. Ha így szolgálói vagyunk az isteni őseinknek, akkor bizodalommal imádkozhatunk a Mennyhez. Mindenkor és mindenben tiszteljük a Menny fenséges voltát. Elfogadjuk, Ó Isten, a Fenségest és a legfőbb Hatalmasságot, hogy nálad az ítélet, és hogy minden irgalom az isteni szívből fakad.

[3] Az Isten velünk van; ezért a szívünkben

nincs félelem. Ha van bennem bármilyen erény, akkor az a nálam időző Menny megnyilvánulása. De e Menny énbennem gyakran komoly igényeket támaszt a hitemmel szemben. Mivel az Isten velem van, elhatároztam, hogy nem támad kétség a szívemben. A hit szükségképpen nagyon közel esik a dolgok igazságához, és nem értem, hogy az ember miként élhet e jó hit nélkül. Jó és rossz nem ok nélkül éri az embert. A Menny a szándéka szerint bánik az ember lelkével. Amikor a rossz oldalon találod magad, ne habozz megvallani a vétkedet és ne késlekedj a jó útra téréssel.

4 A bölcs az igazság keresésével tölti az időt, nem a puszta létre való törekvéssel. Az ember célja a Menny tökéletességének eléré-

se. A felsőbbrendű ember hajlik az önmagával való összhangra, és mentes az aggódástól és a félelemtől. Az Isten veled van; ne legyen kétség a szívedben. Minden jótettnek megvan a viszonzása. A felsőbbrendű ember nem zúgolódik a Menny ellen és nem neheztel az emberekre sem. Amit nem szeretnél, hogy veled tegyenek, ne tedd azt te sem másokkal. Minden büntetésnek legyen része az irgalom; minden módon törekedj arra, hogy a büntetést áldássá tedd. Ez a Nagy Menny útja. Noha minden teremtménynek meg kell halnia és vissza kell térnie a földhöz, a nemes ember szelleme elindul, hogy a magasban mutatkozzon meg és felemelkedjen a végső világosság dicső fényére."

10. „A MI VALLÁSUNK”

[1] Miután szorgos munkával elkészítették a világ vallásainak a paradicsomi Atyával kapcsolatos tanításai ezen összeállítását, Ganid nekifogott, hogy megfogalmazza, mit is tekint ama hit összegzésének, mely hitet Isten vonatkozásában Jézus tanításának eredményeként a magáévá tett. E fiatalember szokása szerint úgy utalt e hitelemekre, mint „a mi vallásunk”. A feljegyzése ez volt:

[2] ¶ „A mi Úr Istenünk egy Úr, és a teljes elméddel és szíveddel szeretned kell őt, miközben minden tőled telhetőt megteszel annak érdekében, hogy úgy szeresd az ő minden gyermekét, mint ahogy magadat szereted. Ez az egy Isten a mi mennyei Atyánk, akiben minden dolog fennáll, és aki a szel-

leme révén ott lakozik minden őszinte emberi lélekben. És minekünk, akik az Isten gyermekei vagyunk, meg kell tanulnunk, hogy miként bízzuk a lelkünk megőrzését őrá mint hű Teremtőre. A mennyei Atyánkkal minden dolog lehetséges. Lévén, hogy ő a Teremtő, lévén, hogy ő teremtett minden dolgot és minden lényt, nem lehetett másként. Bár nem láthatjuk az Istent, megismerhetjük őt. És nap mint nap megélve a mennyei Atya akaratát, kinyilatkoztathatjuk őt az embertársainknak.

[3] Az Isten jelleme isteni gazdagságának szükségképpen mélységesnek és örökmód bölcsnek kell lennie. Istent nem tárhatjuk fel tudás révén, de megismerhetjük őt a szívünkben személyes tapasztalás által. Bár

az ő igazságossága talán kifürkészhetetlen, a kegyelméből a föld legszerényebb lénye is részesülhet. Bár az Atya megtölti a világegyetemet, ő a szívünkben is él. Az ember elméje emberi, halandó, az ember szelleme azonban isteni, halhatatlan. Az Isten nemcsak mindenható, hanem határtalanul bölcs is. Ha a földi szüleink, akik hajlamosak a rosszra, tudják, hogy miként szeressék a gyermekeiket és miként adjanak jó ajándékokat nekik, akkor vajon a jó mennyei Atyának mennyivel jobban kell tudnia, hogy milyen bölcsen szeresse a földi gyermekeit és miként terjesszen ki megfelelő áldást rájuk.

[4] A mennyei Atya nem tűri, hogy egyetlen földi gyermek is elvesszen, ha az a gyermek vágyik arra, hogy megtalálja az Atyát és iga-

zán szeretne olyan lenni, mint ő. Atyánk még a gonoszakat is szereti és mindig kedves a hálátlanokkal. Bárcsak több emberi lény ismerhetné meg az Isten jóságát, akkor bizonyosan eljutnának a rossztetteik megbánásához és felhagynának minden ismert bűnnel. Minden jó dolog a fény Atyjától jön le, akiben nincs változás, sem a változásnak árnyéka. Az igaz Isten szelleme az ember szívében van. Azt akarja, hogy minden ember testvére legyen egymásnak. Amikor az emberek Isten után kezdenek tapogatózni, akkor ott a bizonyság, hogy az Isten megtalálta őket, és hogy a rá vonatkozó tudást kutatják. Istenben élünk és az Isten bennünk lakozik.

5 Már nem elégszem meg ama hitben, hogy az Isten az én egész népem Atyja; most már

hiszem, hogy ő az *én* Atyám is. Az Isten imádásában mindig megpróbálom az Igazság Szellemének segítségét igénybe venni, amely az én segítőm, amikor már valóban Istent ismerővé váltam. De mindenekelőtt annak révén fogom imádni az Istent, hogy megtanulom, miként cselekedjem meg az Isten akaratát a földön; vagyis, minden tőlem telhetőt megteszek annak érdekében, hogy minden halandótársammal pontosan úgy bánjak, ahogy elképzelésem szerint az Isten is szeretné, hogy bánjanak vele. És amikor ilyen életet élünk a húsvér testben, sok dolgot kérhetünk az Istentől, és megadja a szívünk azon vágyát, hogy jobban felkészüljünk a társaink szolgálatára. És az Isten gyermekeinek mindeme szeretetteljes szol-

gálata megnöveli azon képességünket, hogy befogadjuk és átéljük a mennyei örömöket, a mennyei szellem segédkezésének magasságos gyönyöreit.

6 Minden nap megköszönöm Istennek az ő elmondhatatlan ajándékait; dicsőíteni fogom őt azokért a csodálatos cselekedetekért, melyeket az emberek gyermekeiért hajt végre. Számomra ő a Mindenható, az Erő, a Hatalom és a Kegyelem, de leginkább ő az én szellemi Atyám, és az ő földi gyermekeként valamikor majd elmegyek hozzá, hogy meglássam. És az oktatóm azt mondta, hogy ha őt keresem, akkor olyanná válok, mint ő. Az Istenben való hit révén megbékéltem övele. A mi új vallásunk igen teljes az örömben, és tartós boldogságot vált ki. Biztos vagyok

abban, hogy hű maradok egészen a halálomig, és hogy biztosan elnyerem az örökkévaló élet koronáját.

7 Tanulom, hogy miként vizsgáljak meg minden dolgot és miként ragaszkodjam ahhoz, ami jó. Bármit, amiről csak szeretném, hogy az emberek megtegyenek nekem, megteszem én a társaimnak. Ezen új hit révén tudom, hogy az ember az Isten fiává válhat, de néha elborzadok, amikor belegondolok abba, hogy minden ember a testvérem, de ennek igaznak kell lennie. Nem tudom, hogy miképp örvendezhetnék az Isten atyaságában, miközben elutasítom az emberek közötti testvériség elfogadását. Bárki szólítja is az Úr nevét, üdvözülni fog. Ha pedig ez igaz, akkor minden embernek testvérnek

kell lennie.

8 Ennélfogva a jócselekedeteimet titkon hajtom végre; és a legtöbbet is akkor imádkozom, amikor magam vagyok. Nem fogok ítélni, nehogy tisztességtelen legyek a társaimmal. Meg fogom tanulni, hogy miként szeressem az ellenségeimet; még nem igazán sajátítottam el az Istenhez való hasonlatosság e módszerét. Bár látom az Istent e más vallásokban is, ‚a mi vallásunkban' szebbnek, szeretetteljesebbnek, irgalmasabbnak, személyesebbnek és többletlényegűbbnek találom őt. De e nagyszerű és dicső Lény mindenekelőtt a szellemi Atyám; én az ő gyermeke vagyok. És nem más révén, mint azon őszinte vágyammal, hogy olyan legyek, mint ő, végül megtalálom és

örökmód szolgálni fogom őt. Végre olyan vallásom van, melyben egy Isten, egy csodálatos Isten van, és ő az örök üdvözülés Istene.”

132. ÍRÁS

IDŐZÉS RÓMÁBAN

LÉVÉN, hogy Gonod India hercegeitől hozott üdvözletet Tibériusznak, a római uralkodónak, a Rómába való megérkezésük harmadik napján a két indiai és Jézus megjelent előtte. A mogorva császár szokatlanul vidám volt e napon és sokáig beszélgetett a három utazóval. És amikor elvonultak a színe elől, a császár, Jézusra utalva, megjegyezte a jobbján álló szolgájának, „Ha én is olyan királyi testtartású és előkelő modorú lennék, akkor igazi császár lehetnék, nem igaz?”

2 ¶ Római ottléte alatt Ganid rendszeresen órákat töltött tanulással és a városbeli látnivalók felkeresésével. Apjának sok üzleti

ügye akadt, és mivel azt szerette volna, ha a fia felnőve méltó követője lesz a kiterjedt kereskedelmi érdekeltségeinek vezetésében, ezért úgy gondolta, itt az ideje bevezetni a fiút az üzleti világba. Sok indiai polgár tartózkodott Rómában, és gyakran éppen Gonod saját alkalmazottai kísérték el őt tolmácsként, így Jézus az egész napot egyedül töltthette; az így nyert szabadidőben közelebbről is megismerkedett e kétmillió lakosú várossal. Gyakran megfordult a főtéren, a politikai, a jogi és az üzleti élet központjában. Gyakran ment fel a Kapitoliumhoz és a Jupiternek, Júnónak és Minervának szentelt pazar templomot szemlélve elgondolkodott a tudatlanság rabigáján, mely alatt e rómaiak éltek. Sok időt töltött a Palácium hegyén,

ahol a császári palota, Apolló temploma és a görög és római könyvtárak álltak.

3 ¶ Ekkoriban a római birodalom magába foglalta egész Dél-Európát, Kisázsiát, Szíriát, Egyiptomot és Északnyugat-Afrikát; és a lakosai között ott voltak a keleti félteke minden országának polgárai. Jézus fő oka, amiért ebbe az utazásba beleegyezett az volt, hogy az urantiai halandók e világpolgári sokaságát tanulmányozhassa és elvegyülhessen velük.

4 Jézus a római időzése alatt sokat megtudott az emberekről, de az e városban való hathónapos ottlétének számos élménye közül a legértékesebb az volt, hogy kapcsolatot teremthetett a birodalom fővárosának vallási vezetőivel és hatást gyakorolhatott rájuk.

Még a Rómában töltött ideje első hetének vége előtt Jézus felkereste és megismerte a cinikusok, a sztoikusok és a rejtelemimádatok, különösen pedig a Mitrász-hívők csoportjának arra érdemes vezetőit. Akár nyilvánvaló volt Jézus számára, hogy a zsidók el fogják utasítani a küldetését, akár nem, azt mindennél bizonyosabban előre látta, hogy a hírnökei később eljönnek Rómába is, hogy a mennyországot hirdessék; ezért hát hozzálátott, igencsak meglepő módon, hogy előkészítse a terepet az ő üzenetük biztosabb fogadtatásához. Kiválasztott ötöt a vezető sztoikusok közül, tizenegyet a cinikusok közül és tizenhatot a rejtelemimádat vezetői közül és csaknem hat hónapon át a szabadidejéből sokat szentelt annak, hogy e vallási

tanítókkal bensőséges beszélgetéseket folytasson. Az oktatási módszere pedig a következő volt: Egyszer sem támadt a hibáikra vagy emlegette volna fel a tanításaik fogyatékosságait. Minden esetben kiválasztotta a tanításukból az igazságot és aztán arra törekedett, hogy ezt az igazságot megszépítve és megvilágosítva láttassa velük, s az igazság kiteljesítése ez után rövidesen levetette magáról a hozzátapadt téveset; és a Jézus által tanított férfiak és nők így készültek fel azoknak a további és hasonló igazságoknak a későbbi felismerésére, melyek a korai keresztény hitterjesztők tanításaiban megjelentek. Az evangélium hirdetői által terjesztett tanítások e korai elfogadása erős lökést adott a kereszténység gyors elterjedéséhez Róma-

ban és onnét az egész birodalomban.

5 E figyelemre méltó tett jelentősége jobban megérthető, ha feljegyezzük azt a tényt is, hogy a Jézus által Rómában tanított harminckét vallási vezetőből álló csoport tagjai közül csupán kettőben nem fogant meg a tanítás; a többi harminc személy döntő szerepet játszott a római kereszténység megalapításában, és közülük némelyek még közreműködtek abban is, hogy a legfőbb Mitrásztemplomot átalakítsák e város első keresztény egyházává. Mi, akik az emberi tevékenységeket a színfalak mögé látva szemléljük és a tizenkilenc évszázad időtávlatából látjuk, csupán három kiemelkedő fontosságú tényezőt fedezünk fel ama korai előkészítő tevékenységek között, melyek a keresz-

ténységnek az Európában való gyors elterjedését segítették, és ezek a következők:

6 1. Simon Péter apostolként való kiválasztása és megtartása.

7 2. Az Istvánnal való beszélgetés Jeruzsálemben, akinek halála nyerte meg a tárzusi Sault.

8 3. E harminc római személy előzetes felkészítése arra, hogy később az új vallás vezetői legyenek Rómában és az egész birodalomban.

9 ¶ Az egész leélt életük során sem István, sem pedig a harminc kiválasztott sohasem jött rá arra, hogy egyszer már beszéltek azzal az emberrel, akinek a neve az ő vallási tanításuk tárgyává lett. A Jézus által az eredeti harminckettek számára végzett munka tel-

jes mértékben személyes volt. A velük való munka során a damaszkuszi írástudó sohasem találkozott egyszerre háromnál többükkel, és kettőnél többel is csak ritkán, míg a leggyakrabban egymagukban tanította őket. És Jézus azért teljesíthette ezt a nagyszerű vallási oktatási feladatot, mert ezeket a férfiakat és nőket nem kötötték meg a hagyományok; ők nem voltak áldozatai a jövőbeli vallási történések semmilyen elemével kapcsolatos merev előítéletnek.

10 A hamarosan elkövetkező évek során számos alkalommal történt, hogy Péter, Pál és más római keresztény tanítók hallottak erről a damaszkuszi írástudóról, aki megelőzte őket és aki oly nyilvánvalóan (és ahogy ők gondolták, tudtán kívül) előkészítette a

terepet számukra, hogy előállhassanak az új evangéliummal. Bár Pál soha nem ismerte igazán e damaszkuszi írástudónak a személyazonosságát, azért röviddel a halála előtt a személyleírások hasonlósága miatt arra a következtetésre jutott, hogy az „antiókhiai sátorkészítő” volt egyben a „damaszkuszi írástudó” is. A tant Rómában hirdető Simon Péterben egy alkalommal, amikor felfigyelt a damaszkuszi írástudó személyleírására, felmerült, hogy ez a személy Jézus lehetett, de gyorsan elhessegette a gondolatot, mert jól tudta (legalábbis így gondolta) hogy a Mester sohasem járt Rómában.

1. IGAZ ÉRTÉKEK

[1] Angamon, a sztoikusok vezetője volt az,

akivel Jézus már a római ottlétének kezdetén egy egész éjszakás beszélgetést folytatott. E férfiból később Pál nagy barátja vált és ő lett a keresztény egyház erős támogatóinak egyike Rómában. Lényegében, és mai kifejezésmódban újrafogalmazva Jézus a következőt tanította Angamonnak:

2 ¶ Az igaz értékek mércéjét a szellemi világban és az örök valóság isteni szintjein kell keresni. A felemelkedő halandónak minden alsóbbrendű és anyagi mércét átmenetinek, részlegesnek és alsóbbrendűnek kell tekintenie. A tudós, mint olyan, az anyagi tények közötti kapcsolatok felfedezésére korlátozza tevékenységét. Valójában nincs joga kijelenteni, hogy ő anyagi világnézetű vagy eszményelvű, mert ezzel elismeri, hogy feladta

az igazi tudósi magatartását, ugyanis minden ilyen hozzáállás-minősítés már a bölcselethez tartozik.

3 Hacsak nem arányosan teljesedik ki az emberiség erkölcsi eszmélése és szellemi felemelkedése, a tisztán anyagi műveltség korlátlan előrehaladása veszélybe sodorja a polgárosodott társadalmat. A tisztán anyagi tudomány magában hordozza a tudományos előrelépés elpusztításának magvát, mivel éppen az ilyen magatartás vetíti előre a polgárosodott társadalom teljes összeomlását, azon polgárosodott társadalomét, mely elveszítette erkölcsi értékítéletét és elutasította a szellemi felemelkedés célját.

4 Az anyagelvű tudósnak és az eszményekért végletesen lelkesedőnek mindig az a

sorsa, hogy homlokegyenest ellenkező nézeteik legyenek. Nem így van ez azokkal a tudósokkal és azokkal az eszményelvűekkel, akik a magas erkölcsi értékrend és a szellemi próbatételek közös mércéjével rendelkeznek. Az egyes korok tudósainak és a vallások követőinek fel kell ismerniük, hogy az emberiség szükségleteinek vádpadja mögött állnak. Le kell mondaniuk az ellenségeskedésről, miközben az emberiség fejlődésének elhivatott szolgálatával élénken igyekeznek igazolni továbbélésüket. Ha az úgynevezett tudomány vagy a vallás bármely korban hamis, akkor vagy meg kell tisztítania tevékenységét, vagy el kell tűnnie, mielőtt az igazabb és érdemesebb anyagi tudomány vagy

szellemi vallás megjelenik.

2. JÓ ÉS ROSSZ

[1] Mardusz a római cinikusok elismert vezetője volt, és nagy barátja lett a damaszkuszi írástudónak. Nap nap után beszélgetett Jézussal, és éjszakánként hallgatta Jézus fenséges tanítását. A Mardusszal folytatott fontosabb viták közül az egyik célja az volt, hogy választ adjon ennek az őszinte cinikusnak a jóra és a rosszra vonatkozó kérdésére. Lényegében, és huszadik századi kifejezésmódban Jézus ezt mondta:

[2] ¶ Testvérem, a jó és a rossz pusztán a megfigyelhető világegyetem emberi felfogásának viszonylagos szintjeit jelképező szó. Ha erkölcstani szempontból lusta és közös-

ségi értelemben közömbös vagy, akkor elfogadhatod magad számára a jónak azt a formáját, amit az adott társadalmi rendszabály testesít meg. Ha szellemileg tunya és az erkölcsi fejlődésre képtelen vagy, akkor a magadévá teheted a jónak azt a mércéjét, ami a kortársaid vallásos gyakorlatában és hagyományaiban nyilvánul meg. De az időt túlélő és az örökkévalóságba emelkedő léleknek élő és személyes döntést kell hoznia arról, hogy azon szellemi mérce szerinti jót vagy rosszat választja-e, amely szellemi mérce szerinti igaz értéket a mennyei Atya által az ember szívébe költözni küldött isteni szellem állított fel. Az emberben lakozó szellem a személyes továbbélés mércéje.

[3] A jóság, az igazsághoz hasonlóan mindig

viszonylagos és bizonyosan rossz-árnyékolta. A jóság és az igazság e tulajdonságainak érzékelése teszi képessé a fejlődő emberi lelkeket ama személyes döntések meghozatalára, melyek az örök élethez alapvető jelentőségűek.

4 A szellemileg vak egyén esetében, tehát annál, aki az okszerűség mellett megmaradva elfogadja a tudomány megszabta igazságot, a társadalmi megszokást és a vallási tanításokat, fennáll annak a komoly veszélye, hogy feladja erkölcsi függetlenségét és elveszíti szellemi szabadságát. Az ilyen lélek szükségszerűen értelmi szajkóvá, közösségileg gépiessé és a vallási hatalom szolgájává válik.

5 A jóság mindig az erkölcsi ön-kiteljesí-

téssel és a személyes szellemi eszméléssel járó növekvő szabadság újabb szintjei felé terjeszkedik — ez a bensőben lakozó Igazító felfedezése és a vele való azonosulás. Egy tapasztalat akkor jó, ha elmélyíti a szépségértékelést, erősíti az erkölcsi akaratot, fokozza az igazság felismerését, fejleszti a mások iránti szeretet és szolgálat képességét, árnyaltabbá teszi a szellemi eszményképeket és egyesíti az időbeli felsőrendű emberi késztetéseket az emberben lakozó Igazító örök terveivel, mindezek pedig közvetlenül arra késztetik az embert, hogy egyre inkább törekedjen az Atya akaratának megcselekedésére, s így táplálják az Isten megtalálásának és a hozzá hasonlóvá válásnak az isteni szenvedélyét.

6 ¶ A teremtett lények egyetemes útján fel-

felé haladva, tökéletes összhangban a jóság megtapasztalására és az igazság felismerésére való képességeiddel, egyre több jósággal és egyre kevesebb rosszal fogsz találkozni. A hibázás képességétől és a rossz megélésétől csak a végső szellemi szinteken szabadul meg a felemelkedő emberi lélek.

7 A jóság élő, viszonylagos, mindig fejlődőképes, változatlanul személyes tapasztalás, és örökké kapcsolatban áll az igazság és a szépség felismerésével. A jóság benne van a szellemi szint többletlényegű igazságértékeinek felismerésében, ami az ember tapasztalásaiban mindenképpen szemben áll hiánylényegű párjával — a magvábanvaló rossz árnyékával.

8 ¶ Amíg el nem éred a paradicsomi szin-

teket, addig a jóság mindig inkább keresés, mintsem elérés marad, inkább cél, mintsem az eszmélés megtapasztalása marad. De ugyanúgy, ahogy áhítod és szomjazod az igazságosságot, a jóság részleges elérésében is egyre növekvő megelégedést találsz. A jóság és a rossz jelenléte a világban önmagában kézzelfogható bizonyíték az ember erkölcsi akaratának és az ő személyiségének a létezésére és valóságára, amely felismeri ezeket az értékeket és választani is képes közöttük.

9 A Paradicsom elérésekor a felemelkedő halandó azon képessége, hogy azonosítsa önmagát az igazi szellemértékekkel, már olyannyira kiteljesedett, hogy az élet fénye tökéletes birtoklásához vezet. Az így töké-

letessé lett szellemszemélyiség oly teljessé, istenivé és a jóság, a szépség és az igazság többletlényegű és felsőrendű jegyeivel szellemileg oly eggyé válik, hogy ezen igaz szellem a magvábanvaló rossznak semmiféle hiánylényegű árnyékát nem vetheti, amikor a Paradicsom végtelen Urainak kereső istenfény-ragyogása ráesik. Az ilyen szellemszemélyiségek mindegyikében a jóság többé már nem részleges, árnyat vető és viszonylagos; istenmód tökéletessé és szellemileg teljessé vált; közelít a Legfelsőbb tisztaságához és tökéletességéhez.

[10] A rossz *lehetősége* szükséges az erkölcsi döntéshozatalhoz, de nem tényleges valósága annak. Az árnyék csak viszonylag valóságos. A tényleges rossz nem szükségszerű-

en személyes tapasztalás. A magvábanvaló rossz az erkölcsi fejlődés világában a szellemi fejlődés alacsonyabb szintjein a döntések kiváltójaként éppolyan jól működik közre. A rossz csak akkor jelenik meg a személyes tapasztalásban, amikor az erkölcsi választást tevő elme a rossz mellett dönt.

3. IGAZSÁG ÉS HIT

[1] Nabon görög zsidó volt, és a legfőbb rejtelemimádat, a Mitrász-tisztelet elsőszámú vezetőjeként tevékenykedett Rómában. Bár e főpap számos megbeszélést tartott a damaszkuszi írástudóval, őrá a legtartósabb hatást mégis az igazság és a hit kérdéskörében az egyik este folytatott vitájuk gyakorolta. Nabon hitt Jézus megtéríthetőségében,

sőt még javasolta is neki, hogy Palesztinába már Mitrász-papként térjen vissza. Nemigen fogta fel, hogy Jézus készíti fel őt az ország evangéliumának egyik korai megtértjévé válásra. Mai kifejezésmódban újrafogalmazva Jézus tanításának lényege a következő volt:

2 ¶ Az igazságot nem lehet szavakkal meghatározni, csakis megélni lehet. Az igazság mindig több, mint tudás. A tudás a megfigyelt dolgokhoz kötődik, az igazság viszont túllép a tisztán anyagi szinteken annyiban, hogy bölcsességgel jár együtt és magába foglal olyan mérhetetlen jelenségeket mint az emberi tapasztalat, sőt a szellemi és az élő valóságok. A tudás a tudományból ered; a bölcsesség az igaz bölcseletből; az igazság a

szellemi élet vallásos megtapasztalásából. A tudás a tényekhez kötődik; a bölcsesség az összefüggésekhez; az igazság pedig a valóság értékeihez.

3 Az ember azért hajlik tudomány teremtésére, bölcseletalapításra és az igazság megmerevítésére, mert értelmileg lusta igazodni az élet fejlődési küzdelmeihez, s ugyanakkor az ismeretlentől is rettenetesen fél. A természeti ember túl nehézkes ahhoz, hogy a gondolkodási szokásain és az életmódján változtasson.

4 A kinyilatkoztatott igazság, a személyesen felfedezett igazság, ez az emberi lélek legnagyobb boldogsága; az anyagi elme és a benne lakozó szellem közös teremtménye ez. Az igazságot megértő és a szépséget

szerető lélek számára a jóság iránti vágy és szomj biztosítja az örök üdvözülést, melyek az Atya akaratának teljesítése, Isten megtalálása és az Istenhez hasonlóvá válás érdekében e halandót egységes cél kitűzésére készteti. Az igaz tudás és az igazság között soha sincs összeütközés. Lehet feszültség a tudás és az ember hiedelmei között, mely hiedelmekhez előítéletek kapcsolódnak, melyeket félelem torzít, és amelyeket az anyagi felfedezés vagy a szellemi fejlődés új tényeivel való szembenézéstől való rettegés ural.

5 De az igazságot sohasem szerezheti meg az ember hit gyakorlása nélkül. Ez azért van így, mert az ember gondolatai, bölcsessége, erkölcstana és eszményképei sohasem emelkedhetnek magasabbra hiténél, magasztos

reményénél. És minden igaz hit az elmélyült gondolkodásra, az őszinte önbírálatra és a megalkuvást nem tűrő erkölcsi tudatosságra épül. A hit az alkotó szellemi képzelet késztetése.

6 A hit teszi szabaddá az utat az emberi elmében lakozó és az öröklét lehetőségét alkotó isteni szikra, halhatatlan mag emberfeletti tevékenysége előtt. A növények és az állatok a testanyaguk egy részének nemzedékről nemzedékre való átadásával tartják fenn magukat az időben. Az ember lelke (személyisége) a bent lakozó isteniség-szikrával való azonosulás révén éli túl a halandói halált, mely isteni szikra halhatatlan, és feladata az ember személyiségének az előrehaladó világegyetemi létezés folytonos és ma-

gasabb szintjén tartása. Az emberi lélek titkos magja halhatatlan szellem. A lélek második nemzedéke az első a szellemi és fejlődő létformák személyes megnyilvánulásainak egymásra következésében, s ez csak akkor ér véget, amint ezen isten entitás eléri a létének forrását, a minden létezés személyes forrását, Istent, az Egyetemes Atyát.

7 Az ember élete folytatódik — tovább él — mert egyetemes feladata van, mégpedig Isten megtalálása. A hit mozgatta emberi lélek nem állhat meg e beteljesülési cél eléréséig; és amint végre elérte ezt az isteni célt, sohasem végezheti be, mivel olyanná vált mint az Isten — örökkévalóvá.

8 ¶ A szellemi evolúció a jóság választásának növekvő és önkéntes megtapasztalása,

melyet ezzel egyenlő mértékben és ütemben kísér a rossz választási lehetőségének csökkenése. A jóság választásához és az igazság teljes mértékű elismerésére való képességhez történő végleges eljutással létrejön a szépség és a szentség tökéletessége, melynek igazságossága mindörökre megakadályozza még a magvábanvaló rossz fogalmának megjelenését is. Az ilyen, Istent ismerő lélek az isteni jóság e magas szellemi szintjein való tevékenysége során nem vet kétkedő rossz árnyat.

9 Az emberi elmében lakozó paradicsomi szellem jelenti a kinyilatkoztatás ígéretét és hitzálogát az isteni fejlődéssel járó öröklétre vonatkozóan minden, a halhatatlan és az emberben lakozó, az Egyetemes Atya szelle-

mi szilánkjával való egyesülésre törekvő lélek számára.

10 A világegyetemi fejlődést egyre növekvő mértékű személyes szabadság jellemzi, mert a fejlődéssel együtt jár az, hogy a személyiség szintről szintre egyre jobban megérti önmagát, és ennek következtében egyre teljesebb önmegtartóztatást tanúsít. A tökéletes szellemi önuralom elérése egyet jelent a világegyetemi függetlenség és a személyes szabadság kiteljesedésével. A hit segíti és élteti az emberi lelket a hatalmas világegyetemben való tájékozódás kezdeti nehézségei közepette, míg az ima nagyszerűen egyesíti az alkotó képzelet különböző késztetéseit és a lélek hitből táplálkozó azon ösztönzéseit, melyek révén a lélek maga megpróbál azo-

nosulni a testben lakozó isteni kísérő szellemi eszményképeivel.

11 ¶ Nabonra nagyon mély benyomást gyakoroltak e szavak, mint ahogy minden egyes, Jézussal folytatott beszélgetés is. Ezek az igazságok tovább lángoltak a szívében, és nagy segítségére volt a később érkező, a jézusi evangéliumot hirdetőknek.

4. SZEMÉLYES SEGÉDKEZÉS

1 Amíg Jézus Rómában tartózkodott, nem szentelte minden szabadidejét annak, hogy ezeket a férfiakat és nőket felkészítse az eljövendő ország jövőbeli tanítványaivá válásra. Sok időt töltött azzal, hogy közelebbről is megismerje az emberek minden fajtáját és osztályát, akik csak a világnak eb-

ben, a legnagyobb és leginkább világpolgárias városában éltek. E számos emberi kapcsolat mindegyikével Jézusnak kettős célja volt: meg akarta ismerni a húsvér testben élt élethez való viszonyulásukat, és szólni, illetőleg tenni is szeretett volna valamit annak érdekében, hogy az az élet gazdagabbá és tartalmasabbá váljon. Az e hetek során közreadott vallási tanításai nem különböztek azoktól, amelyek a későbbi életét jellemezték, amikor a tizenkettek tanítója és a tömegek tanhirdetője volt.

[2] Az üzenetének veleje mindig ez volt: a mennyei Atya szeretetének ténye és az ő irgalmának igazsága, melyekhez az a jó hír társul, hogy az ember a szeretet ugyanezen Istenének hű fia. Jézus bevett szokása a tár-

sas érintkezésben az volt, hogy szóra és a vele való beszélgetésre bírta az embereket azáltal, hogy kérdéseket tett fel nekik. A beszélgetés rendszerint úgy indult, hogy ő tett fel kérdéseket nekik és azzal zárult, hogy ők tettek fel kérdéseket neki. Egyformán ügyes volt a kérdések feltevésén és a megválaszolásán keresztül való tanításban. Az a szabály érvényesült, hogy akiknek a legtöbbet tanított, azoknak mondott a legkevesebbet. Azok, akik a legtöbbet hasznosítottak az ő személyes segédkezéséből, olyan túl nagy terhet hordozó, aggódó és csüggedt halandók voltak, akik nagyon megkönnyebbültek, mert lehetőséget kaptak a lelkük kiöntésére egy rokonszenvező és megértő hallgató előtt, és Jézus még ennél is több volt.

És amikor ezek a helyüket nem találó emberi lények elmesélték Jézusnak a problémáikat, ő mindig tudott gyakorlati és közvetlen segítséget jelentő javaslatokat adni a valódi nehézségeik megoldásához, jóllehet nem felejtett el pillanatnyi enyhülést és közvetlen vigaszt hozó szavakat szólni sem. És e vigasztalan halandóknak mindig beszélt az Isten szeretetéről és különböző és változatos módszereket alkalmazva felvilágosította őket arról, hogy ők e mennyei Atya gyermekei.

3 Így Jézus, a római ottléte során személyesen is szeretetteljes és magasztos kapcsolatot alakított ki a teremtésrész több mint ötszáz halandójával. Így szerzett ismereteket az emberiség különböző fajtáiról, mely isme-

reteket sohasem szerezhette volna meg Jeruzsálemben, Alexandriában pedig még kevésbé. Jézus mindig is földi élete egyik leggazdagabb és legtanulságosabb időszakának tekintette ezt a hat hónapot.

4 Amint az várható volt, egy ilyen sokoldalú és tetterős ember nem tényked hetett a világ anyavárosában hat hónapon át úgy, hogy ne kereste volna meg számos olyan ember, aki igénybe akarta venni a szolgálatait valamilyen üzleti célra, vagy még gyakrabban, valamilyen oktatási, társadalmi újítás vagy vallási mozgalom számára. Tizenkettőnél is több ilyen ajánlatot tettek neki, és Jézus mindegyiket olyan lehetőségként használta ki, hogy jól megválasztott szavakkal vagy valamilyen előzékeny szolgálat révén nemes

szellemi gondolatokat ültessen el a hozzá fordulók elméjében. Jézus nagyon szeretett megtenni dolgokat — még kis dolgokat is — mindenféle ember számára.

5 ¶ Beszélt egy római szenátorral is politikáról és állami hivatalról, és a Jézussal való kapcsolatfelvétel olyan hatást gyakorolt e törvényhozóra, hogy az életének hátralévő részét hiábavaló próbálkozásban azzal töltötte, hogy rábírja a társait az uralkodó politika menetének olyan megváltoztatására, hogy a népet támogató és élelmező kormányzat eszméjétől térjenek át a nép által támogatott kormányzatéhoz. Jézus egy estét töltött egy gazdag rabszolgatartóval is, az emberről, mint az Isten fiáról beszélgetve vele, és e férfi, Klaudiusz másnap száz-

tizenhét rabszolgáját szabadította fel. Jézus estebéd-meghívást kapott egy görög orvostól, s elmesélte neki, hogy a betegeinek elméje és lelke is van, nemcsak teste, és ez arra késztette a rátermett orvost, hogy szélesebb körű szolgálat nyújtására törekedjen az embertársai számára. Mindenféle társadalmi helyzetű emberrel, a legkülönfélébb emberekkel beszélgetett. A Jézus által Rómában meg nem látogatott egyetlen hely a közfürdő volt. Nem volt hajlandó elkísérni a barátait a fürdőkbe az ott uralkodó nemi szabadosság miatt.

6 ¶ Egy római katonának, amint a Tiberisz partján sétáltak, Jézus azt mondta: „A szíved is legyen bátor és a karod is. Merj igazságosnak és elég nagynak lenni ahhoz, hogy

irgalmat mutass. Késztesd a felsőbbrendű természeteddel szembeni engedelmességre az alsóbbrendű természetedet, miként a feletteseidnek is engedelmeskedsz. Tiszteld a jóságot és ismerd el az igazságot. Válaszd a szépet a csúf helyett. Szeresd a társaidat és teljes szívből vágyakozz az Isten után, mert az Isten a te mennyei Atyád."

7 ¶ A főtér egyik szónokának ezt mondta: „Az ékesszólásod megnyerő, az érvelésed bámulatos, a hangod kellemes, de a tanításod aligha igaz. Bárcsak élvezhetnéd annak ösztönző megelégedettségét, hogy tudod, hogy az Isten a te szellemi Atyád, mert akkor a beszédkészségedet arra használhatnád, hogy megszabadítsd a társaidat a sötétség rabságából és a tudatlanság rabszolgasá-

gából.” Ez volt az a Márk, aki hallotta Pétert szónokolni Rómában és a követője lett. Simon Péter keresztre feszítésekor ő volt az, aki szembeszállt a római üldözőkkel és merészen folytatta az új evangélium hirdetését.

8 ¶ Találkozván egy szegény emberrel, akit hamisan vádoltak meg, Jézus elkísérte a törvényszék elé és mivel külön engedélyt kapott, hogy az érdekében felléphessen, Jézus egy ragyogó felszólalást adott elő, melynek keretében elmondta ezt is: „Az igazság tesz naggyá egy nemzetet, és minél nagyobb a nemzet, annál jobban ügyel arra, hogy ne érhesse igazságtalanság még a legszerényebb polgárát se. Jaj annak a nemzetnek, ahol csak azok bízhatnak az igazságban a bíróság előtt, akik pénzzel és befolyással

rendelkeznek. A bíróság szent kötelessége, hogy felmentse az ártatlant és megbüntesse a bűnöst. A nemzet megmaradása a bíróságainak pártatlan, tisztességes és megvesztegethetetlen voltától függ. A polgári kormányzás alapja az igazságosság, mint ahogy az igaz vallás alapja a könyörület." A bíró újra elővette az ügyet, és miután a bizonyítékot alaposan áttanulmányozta, elengedte a rabot. Jézus minden tevékenysége közül, melyet a személyes segédkezés e napjai alatt végzett, ez került a legközelebb a nyilvános fellépéshez.

5. INTELMEK A GAZDAG EMBERNEK

[1] Egy bizonyos gazdag embernek, aki római polgár és sztoikus volt, Jézus tanításai

nagyon felkeltették az érdeklődését, mely tanításokkal Angamon ismertette meg. E jómódú polgár, miután több bensőséges megbeszélést folytatott Jézussal, megkérdezte, hogy mihez kezdjen a vagyonával, ha már van neki, és Jézus ezt válaszolta: „Az anyagi javakat az anyagi élet javítására fordítanám, éppen úgy, ahogy a tudást, a bölcsességet és a szellemi szolgálatot az értelmi élet gazdagításának, a társadalmi élet nemesebbé tételének és a szellemi élet fejlesztésének segítésére használnám. Az anyagi vagyont úgy gondoznám, mint egy bölcs és hatékony intéző, akinek feladata az adott nemzedék erőforrásainak felhasználása a következő és a későbbi nemzedékek javára és nemesítésére.”

2 Ám a gazdag embert nem elégítette ki Jé-

zus válasza. Bátran megkérdezte újra: „De szerinted az én helyemben lévő ember mihez kezdjen a vagyonával? Tartsam meg, vagy szabaduljak meg tőle?” És ahogy Jézus megértette, hogy a gazdag ember valóban többet akar tudni az Istenhez való hűségéről és az emberek iránti elkötelezettségéről, kiegészítette a válaszát: „Kedves barátom, úgy látom, hogy őszintén keresed a bölcsességet és őszintén szereted az igazságot; ezért hajlandó vagyok megosztani veled a vagyonnal kapcsolatos problémáid megoldására vonatkozó nézeteimet. Ezt azért teszem, mert *kérted* a tanácsomat, és e tanácsommal nem a többi gazdag ember vagyonára utalok; tanácsot kizárólag neked és a te személyes tájékoztatásodul adok. Ha va-

lóban úgy akarod tekinteni a vagyonodat, mint rád bízott értéket, ha tényleg bölcs és hatékony gondnoka akarsz lenni a felhalmozott vagyonodnak, akkor azt tanácsolnám, hogy a következőképpen tekintsd át a javaid forrását: tedd fel a kérdést magadnak, és tégy meg minden tőled telhetőt annak érdekében, hogy megtaláld az őszinte választ azzal kapcsolatban, hogy honnan is ered ez a vagyon. És a te nagy vagyonod forrásainak megvizsgálásához segítségül azt javaslom, hogy tartsd szem előtt az anyagi javak felhalmozásának következő tíz különböző módját:

3 1. Örökölt vagyon — a szülőktől és más elődöktől származó javak.

4 2. Felfedezett vagyon — az anyaföld nem művelt erőforrásaiból származó javak.

5 3. Kereskedelmi vagyon — az anyagi áruk cseréjéből és eladásából származó tisztességes nyereségből lett javak.

6 4. Tisztességtelen vagyon — az embertársaid tisztességtelen kizsákmányolásából vagy rabszolgasorba vetéséből származó javak.

7 5. Kamatokból származó vagyon — a beruházott tőke tisztességes és méltányos jövedelemtermelő képességeiből származó bevétel.

8 6. A tehetségből származó vagyon — az emberi elme termékeny és találékony képességeiből származó javak.

9 7. Véletlenül szerzett vagyon — az embertársaid nagylelkűségéből származó vagy az életkörülményekből eredő javak.

10 8. Lopott vagyon — a tisztességtelenség, csalás, lopás vagy megtévesztés útján szerzett javak.

11 9. Letéti vagyon — a társaid által valamilyen jelenbeli vagy jövőbeli különleges célból rád bízott vagyon.

12 10. Megkeresett vagyon — a közvetlenül a te személyes munkavégzésedből származó javak, az elméd és a tested napi munkájának tisztességes és méltányos jutalma.

13 ¶ Így tehát, barátom, ha hű és igazságos gondnoka akarsz lenni a nagy vagyonodnak az Isten előtt és az ember szolgálatában, akkor a vagyonodat hozzávetőleg e tíz nagy részre kell felosztanod, és azután minden egyes részt az igazságosság, a méltányosság, a tisztességesség és az igaz ered-

ményesség törvényeinek bölcs és őszinte értelmezése szerint kell kezelned; jóllehet a mennyei Isten nem fog elítélni, ha néha, némely kétséges helyzetben a könyörületes és önzetlen oldal irányában tévednél a halandói élet szerencsétlen körülményeitől szenvedő áldozatok ínségét figyelembe véve. Az anyagi helyzetek méltányosságát és igazságosságát illető kétséged őszinte volta esetén a döntéseiddel azoknak kedvezz, akik szükséget szenvednek, kedvezz azoknak, akik a meg nem érdemelt nehézségek csapásától szenvednek."

14 Miután e kérdésekről néhány órán át beszélgettek és válaszul a gazdag ember további és részletesebb útmutatáskérésére, Jézus bővebben is kifejtette a válaszát, lényegében

a következőket mondva: „Bár további javaslatokat teszek a vagyonhoz való viszonyulásod kérdésében, figyelmeztetlek, hogy a tanácsomat csakis neked és a te személyes tájékoztatásodul adom. Csak a magam nevében beszélek és kizárólag hozzád, mint kérdező baráthoz szólok. Felszólítalak, hogy ne szabd meg más gazdag embernek, hogy miként kezelje a vagyonát. A táncsom neked a következő:

15 ¶ 1. Az örökölt vagyon gondnokaként meg kell vizsgálnod annak forrásait. Erkölcsi kötelességed képviselni az elmúlt nemzedéket abban, hogy becsületesen átadod a törvényes vagyont a jövő nemzedékeinek, miután levontál abból egy tisztességes illetéket a mai nemzedék számára. De nem

vagy köteles fenntartani semmiféle tisztességtelenséget vagy igazságtalanságot, mely az elődeid tisztességtelen vagyonfelhalmozásához kötődik. A megörökölt vagyonod bármely részét, melyről kiderül, hogy csalásból vagy tisztességtelenségből származik, az igazságosságról, a nagylelkűségről és a kárpótlásról alkotott nézeteid szerint kifizetheted. A törvényesen megörökölt vagyonod többi részét gondnokként a nemzedékek között méltányosan használhatod és biztonságosan átadhatod. Bölcs éleslátás és egészséges ítélőképesség vezérelje a javaknak az utódaid számára való örökhagyásával kapcsolatos döntéseidet.

16 ¶ 2. Mindenkinek, aki felfedezés eredményeként élvezi a vagyont, szem előtt kell

tartania, hogy egy egyén csak rövid ideig él a földön és hogy ezért megfelelőképpen gondoskodnia kell e felfedezések megosztásáról úgy, hogy azok a lehető legtöbb embertársának legyenek a segítségére. Bár a felfedezőtől nem szabad megtagadni a felfedezőmunkájáért járó minden jutalmat, azért ő sem tarthat önzően igényt mindazon előnyre és áldásra, mely a természet által felhalmozott erőforrások feltárásából nyerhető.

[17] ¶ 3. Mindaddig, amíg az emberek a világ üzleti ügyeinek vitelében a kereskedelem és az árucsere mellett döntenek, addig tisztességes és törvényes haszonra jogosultak. Minden iparos fizetést érdemel a szolgálataiért; a kereskedőt megilleti a díja. A kereskedelem tisztességes volta és az üzlet-

felekkel való tisztességes bánásmód a világ szervezett üzletében sok különböző fajtájú hasznot teremt, és e vagyonforrásokat mind az igazságosság, a becsületesség és a tisztességesség legmagasabb rendű elvei alapján kell megítélni. A tisztességes kereskedőnek nem szabad haboznia, hogy ugyanolyan haszonnal dolgozzon, mint amekkorát örömmel megadna a kereskedőtársának a hasonló ügyletben. Bár e vagyonfajta a nagytételben való üzletelés miatt nem azonos az egyénileg megkeresett jövedelemmel, mégis, az ilyen tisztességesen felhalmozott vagyon széleskörű jogokat biztosít a tulajdonosának a vagyon későbbi felosztásába való beleszóláshoz.

18 ¶ 4. Az Istent ismerő és az isteni akarat

megcselekedésére törekvő egyetlen halandó sem alacsonyodhat le odáig, hogy kizsákmányoláshoz folyamodjon. Egyetlen nemes ember sem törekszik vagyonfelhalmozásra és vagyoni hatalom gyűjtésére a húsvér testbeli testvéreinek rabszolgasorba taszítása vagy tisztességtelen kizsákmányolása révén. A vagyoni javak erkölcsi átkot és szellemi bélyeget jelentenek, ha azok az elnyomott halandó ember verítékéből származnak. Minden ilyen vagyoni elemet vissza kell adni azoknak, akiktől rabolták vagy az ő gyermekeiknek és a gyermekeik gyermekeinek. Egy tartós polgárosodott társadalom nem épülhet a dolgozók bére elcsalásának gyakorlatára.

19 ¶ 5. A tisztességes vagyonhoz hozzátar-

tozik a hozadéka. Amíg az emberek kölcsönt vesznek és kölcsönt adnak, mindaddig szedhető tisztességes kamat, feltéve, hogy a kölcsönzött tőke törvényes vagyonelem. Először tisztítsd meg a tőkédet, mielőtt kamatot követelsz érte. Ne légy olyan kicsinyes és kapzsi, hogy fösvénykedésre vetemedsz. Soha ne engedd meg magadnak azt az önzőséget, hogy a pénzhatalmadat arra használod, hogy tisztességtelen előnyre tegyél szert a küszködő társaiddal szemben. Ne engedj a kísértésnek, hogy tisztességtelen kamatot szedj a pénzügyi zavarba került testvéreidtől.

[20] ¶ 6. Ha a tehetséged kamatoztatása révén tennél szert vagyonra, ha az anyagi javaid a feltalálói képességeidből származnak,

akkor ne akarj tisztességtelen részhez jutni e jutalmakból. A tehetséges ember éppúgy tartozik az elődeinek, mint az utódainak; ugyancsak vannak kötelezettségei a fajtájával, a nemzetével szemben, és befolyásolja őt a találmányai által megteremtett helyzet is; arra is emlékeznie kell, hogy az emberek között emberként élt, amikor a találmányain munkálkodott és kidolgozta azokat. De éppúgy tisztességtelen lenne megfosztani a tehetséges embert minden vagyoni nyereségétől. És az emberek sohasem lesznek képesek olyan szabályokat felállítani és olyan előírásokat kidolgozni, melyek a vagyon tisztességes elosztásával kapcsolatos mindeme problémákat egyformán kezelnék. Először el kell ismerned az embert

a testvéredként, és ha őszintén vágysz arra, hogy úgy bánj vele, ahogy azt szeretnéd, hogy veled is bánjon, akkor az igazságosság, a becsületesség és a tisztességesség szokványos parancsai fognak vezérelni téged a gazdasági jutalmak és társadalmi igazságosság minden visszatérő problémájának tisztességes és pártatlan megoldásában.

21 ¶ 7. Senki sem formálhat személyes igényt az idő és a véletlen által a kezére játszott vagyonra az annak kezelési költségét ellentételező tisztességes és törvényes mértéken túl. A véletlen folytán szerzett vagyont úgy kell tekinteni, mint valamiféle letéthez hasonlót, melyet az embernek a maga társadalmi vagy gazdasági csoportjának a javára kell fordítania. Az ilyen vagyon bir-

tokosainak vezérelve az legyen, hogy miként osszák szét bölcsen és eredményesen az ilyen ki nem érdemelt forrásokat. A polgárosodott ember az általa ellenőrzött dolgokat nem mindig tekinti a személyes és magántulajdonának.

22 ¶ 8. Ha a vagyonod bármely részéről tudható, hogy csalásból származik; ha a vagyonod bármely eleme tisztességtelen módon vagy becstelen módszerek révén halmozódott fel; ha a javaid a társaiddal való tisztességtelen eljárás eredményei, akkor késlekedés nélkül juttasd vissza ezeket a nem egyenes úton szerzett javakat a jogos tulajdonosainak. Teljes legyen a kártalanítás és így tisztítsd meg a vagyonodat minden becstelen vagyonrésztől.

23 ¶ 9. Az egyik személy által a mások javát szolgáló célból átadott vagyon megőrzése komoly és szent felelősség. Ilyen letétet ne veszélyeztess, és ne tedd ki kockázatnak. Bármely ilyen rád bízott vagyonból annyit vegyél ki a magad számára, amennyit minden tisztességes ember is megengedne magának.

24 ¶ 10. A vagyonod azon része, mely a saját elmebéli és fizikai munkádból származó jövedelmet jelenti — amennyiben a munkádat tisztességesen és méltányosan elvégezted — igazán a tiéd. Egyetlen ember sem vitathatja el tőled a jogot arra, hogy e vagyonrészt úgy tartsd meg és használd fel, ahogy jónak látod, feltéve, hogy e jogod gyakorlása nem okoz kárt a társaidnak.”

25 ¶ Amint Jézus a tanácsai elmondása után elhallgatott, e tehetős római felkelt a kerevetéről és éjszakára elbúcsúzva tőlük, ezt az ígéretet tette magának: „Kedves barátom, látom, hogy igen bölcs és jó ember vagy, és holnap neki is fogok a vagyonom olyan módon való kezeléséhez, ahogy azt tanácsoltad.”

6. TÁRSADALMI SZOLGÁLAT

1 Itt Rómában zajlott le az a megható esemény, amikor a világegyetem Teremtője órákat töltött azzal, hogy visszavezessen egy elveszett gyermeket az aggódó anyjához. Ez a kisfiú elcsavargott otthonról, és Jézus a kétségbeesetten síró fiúra akadt rá. Ő és Ganid éppen a könyvtárakba tartott, de rászánták

az időt, hogy a gyermeket hazavigyék. Ganid sohasem felejtette el Jézus szavait: „Tudod, Ganid, a legtöbb emberi lény olyan, mint az elveszett gyermek. Sok időt töltenek a félelemtől sírásban és a szomorúságtól szenvedve, amikor valójában nagyon is közel vannak a biztonsághoz és az oltalomhoz, éppen úgy, ahogy e gyermek is csak kis távolságra volt az otthonától. És mindazoknak, akik ismerik az igazság útját és élvezik az Isten ismeretének bizonyosságát, kiváltságnak, nem pedig kötelességnek kell tekinteniük, hogy útmutatást adjanak a társaiknak azon erőfeszítéseikben, hogy ráleljenek az életnek értelmet adó dolgokra. Hát nem leltük-e nagy örömünket abban, hogy visszavittük e gyermeket az anyjához? Így

élik át az emberi szolgálat legfelsőbb szintű megelégedettségét is azok, akik az Istenhez vezetik az embereket.” És attól a naptól fogva a természetes élete hátralévő részében Ganid állandóan figyelte, hogy hol bukkan elveszett gyermekre, akit hazavezethet.

2 ¶ Ott volt aztán egy öt gyermekes asszony is, akinek a férje balesetben meghalt. Jézus elmondta Ganidnak, hogy ő is egy balesetben veszítette el az apját, és több alkalommal is elmentek vigaszt nyújtani ehhez az anyához és a gyermekeihez, Ganid pedig az apjától kért pénzt arra, hogy élelmet és ruhát vegyen nekik. Addig nem is hagytak fel a támogatással, amíg nem sikerült állást találniuk a legidősebb fiúnak, aki így aztán már tudott gondoskodni a családról.

3 ¶ Azon az éjszakán, amint Gonod az ezen eseményekről szóló beszámolót hallgatta, kedélyesen azt mondta Jézusnak: „Én azt javasolom a fiamnak, hogy tudós vagy üzletember legyen, te pedig itt bölcselőt vagy emberbarátot akarsz csinálni belőle.” És Jézus mosolyogva válaszolt: „Talán mind a négyet csinálhatnánk belőle; ekkor aztán négyszeresen is élvezhetné az életet, lévén, hogy az emberi dallamot meghalló füle egy helyett négy hangnemet is képes lenne felismerni.” Erre Gonod azt mondta: „Látom, hogy te igazi bölcselő vagy. Könyvet kellene írnod a jövő nemzedékei számára.” És Jézus így válaszolt: „Nem könyvet — az én küldetésem az, hogy e nemzedékben és minden nemzedék számára éljek le egy életet. Én —” de

itt megállt, és Ganidhoz fordulva, így szólt, „Fiam, itt az ideje nyugovóra térnünk.”

7. A RÓMA KÖRNYÉKI UTAZÁSOK

[1] Jézus, Gonod, és Ganid öt kirándulást tett Rómából kiindulva a környező vidék látnivalóihoz. Jézus az észak-olasz tavakhoz szervezett útjukon folytatta Ganiddal azt a hosszas beszélgetést, amely arra vonatkozott, hogy mennyire lehetetlen dolog valakinek Istenről tanítani, ha az a valaki nem vágyik az Isten megismerésére. A tavakhoz vezető útjuk során összefutottak a meggondolatlanul beszélő pogánnyal, és Ganid meglepődött, hogy Jézus nem követte a bevett gyakorlatát, hogy beszélgetésbe elegyedjen, mely azután a maga természetes módján a

szellemi kérdések megvitatásába szokott átcsapni. Amikor Ganid megkérdezte a tanítóját, hogy miért mutatott ily kevés érdeklődést e pogány iránt, Jézust ezt válaszolta:

2 ¶ „Ganid, az a férfi nem vágyott az igazságra. Ő nem volt elégedetlen önmagával. Nem volt kész segítséget kérni, és a lelki szemét nem nyitotta ki, hogy a lelke fényhez juthasson. Az a férfi még nem érett meg az üdvözülés aratására; még több időre van szüksége ahhoz, hogy a megpróbáltatások és a nehézségek felkészítsék őt a bölcsesség és a magasabb szintű ismeretek befogadására. Vagy, ha magunk mellé vehetnénk, akkor talán az életünkkel megmutathatnánk neki a mennyei Atyát, és így az Isten fiaiként való életünk oly vonzalmat váltana ki

benne, hogy rákényszerülne a mi Atyánk felől való érdeklődésre. Nem nyilatkoztathatod ki az Istent azoknak, akik nem keresik; nem vezethetsz kelletlen lelkeket az üdvözülés örömére. Az embernek az életélmények eredményeként kell vágynia az igazságra, vagy pedig az Isten megismerésére az olyanok életének a megismerésén keresztül kell vágynia, akik ismerik az isteni Atyát, s egy másik emberi lény csak ezt követően tud közreműködni az ilyen halandói társnak a mennyei Atyához való vezetésében. Ha ismerjük az Istent, akkor az igazi földi dolgunk úgy élni, hogy engedjük az Atyát az életünkben megnyilatkozni, és így minden Istent kereső személy megláthatja az Atyát és kérheti a segítségünket abban, hogy töb-

bet tudhasson meg az Istenről, aki így a mi életünkben nyer kifejeződést.”

3 ¶ A svájci kirándulásuk alatt, a hegyekben történt, hogy Jézus egy egész napos beszélgetést folytatott az apával és a fiával a buddhizmusról. Ganid sokszor tett fel Jézusnak közvetlen kérdést Buddháról, de mindig többé-kevésbé kitérő válaszokat kapott. Most a fia jelenlétében az apa egyenesen megkérdezte Jézust Buddháról, és meg is kapta az egyenes választ. Gonod azt mondta: „Tényleg szeretném tudni, hogy mit gondolsz Buddháról.” És Jézus így válaszolt:

4 „Buddhátok sokkal jobb volt, mint a buddhizmusotok. Buddha nagy ember, sőt látnok volt a népe számára, de árva látnok volt; ez alatt azt értem, hogy korán szem elől

veszítette a szellemi Atyját, a mennyei Atyát. Az életélménye megrendítően szomorú volt. Az Isten hírnökeként próbált élni és tanítani, de Isten nélkül. Buddha elkormányozta az üdvözülés hajóját egészen a biztonságos kikötőig, egészen a halandói üdvözülés kikötőjének bejáratáig, és ott, a rossz útvonal-vezetési térképek miatt, a jó hajó zátonyra futott. Ott is áll e számos nemzedéknyi idő óta, mozdulatlanul és reménytelenül megfenekletten. És mindezen évek során a népetekből sokan ottrekedtek. Hallótávolságban élnek a nyugalom biztos vizeitől, de nem hajlandók belépni, mert a jó Buddha nemes bárkája szerencsétlenül a kikötőn kívül megfeneklett. És a buddhista népek soha nem is fognak belépni e kikötőbe, hacsak

el nem hagyják a látnokuk bölcseleti hajóját és meg nem ragadják az ő nemes szellemét. Ha a népetek hű maradt volna Buddha szelleméhez, akkor már régen elértétek volna a szellemi nyugalom, a lelki nyugalom révét és az üdvözülés bizonyosságát.

5 Látod, Gonod, Buddha ismerte az Istent szellemében, de nem tudta tisztán felfedezni őt az elméjében; a zsidók felfedezték Istent az elméjükben, de nagyobbrészt nem tudták megismerni őt a szellemében. Ma a buddhisták egy Isten nélküli világszemléletben vergődnek, míg az én népem szánalmasan rabja az Istentől való félelemnek anélkül, hogy üdvözítő életfelfogással és szabadsággal rendelkezne. Nektek Isten nélküli világszemléletetek van; a zsidóknak van Iste-

nük, de nagyobbrészt nem rendelkeznek a vele kapcsolatos életfelfogással. Buddha, aki nem tudta elképzelni Istent, mint szellemet és mint Atyát, nem volt képes a tanításaiban megadni azt az erkölcsi energiát és szellemi hajtóerőt, mellyel egy vallásnak rendelkeznie kell, ha meg akar változtatni egy fajt és fel akar emelni egy nemzetet."

6 Ekkor Ganid így kiáltott fel: „Tanítóm, teremtsünk te és én egy új vallást, olyat, amely elég jó India számára és elég nagy Rómának, és talán a zsidóknál felválthatjuk vele Jahvét." És Jézus így válaszolt: „Ganid, a vallásokat nem teremtik. Az emberek vallásai hosszú idő alatt alakulnak ki, míg az Isten kinyilatkoztatásai azoknak az embereknek az életében vetnek fényt a földre, akik

a társaiknak kinyilatkoztatják az Istent.” De ők nem értették e látnoki szavak jelentését.

7 ¶ Azon az éjszakán, miután nyugovóra tértek, Ganid nem tudott elaludni. Sokáig beszélgetett az apjával és végül azt mondta, „Tudod, apám, néha azt hiszem, hogy Jósua látnok.” És az apja álmosan válaszolt neki, „Fiam, vannak mások —”.

8 E naptól fogva a természetes élete hátralévő részében Ganid saját vallás kidolgozásán munkálkodott. Elméjének erős késztetést jelentett Jézus felvilágosultsága, becsületessége és türelme. A bölcseletről és a vallásról folytatott vitáikban ez az ifjú sohasem érzett neheztelést vagy viseltetett ellenséges érzülettel.

9 ¶ Micsoda látvány volt ez a mennyei értelmek számára, látni az indiai ifjút, amint

azt javasolja a világegyetem Teremtőjének, hogy alkossanak egy új vallást! És bár a fiatalember nem tudta, ők egy új és örök vallást teremtettek akkor és ott — az üdvözülés ezen új útját, az Isten kinyilatkoztatását az ember számára, Jézuson keresztül és őbenne. Amit a fiú a leginkább akart, azt tudtán kívül ténylegesen is megtette. És így volt és így van ez örökre. Amit a szellemi tanításban és vezetésben részesült, felvilágosult és gondolkodó emberi képzelet odaadással és önzetlenül tenni akar, és amivé lenni akar, az mérhetően teremtővé válik annak megfelelően, hogy a halandó mennyire szentelte magát az Atya akarata isteni megcselekedésének. Az ember és az Isten társulásakor nagy dolgok történhetnek és történnek is.

133. ÍRÁS

VISSZATÉRÉS RÓMÁBÓL

A RÓMÁBÓL való elutazásra készülve Jézus egyetlen barátjától sem búcsúzott el. A damaszkuszi írástudó bejelentés nélkül érkezett Rómába és hasonlóképpen távozott onnan. Egy teljes év is eltelt, mire azok, akik ismerték és szerették őt, feladták a reményt, hogy viszontláthatják. Az őt ismerő emberek kisebb csoportjai a második év végére azt vették észre, hogy a tanításai iránti közös érdeklődés révén és a vele kellemesen eltöltött idők közös emlékén keresztül közösséggé kovácsolódnak. És a sztoikusok, a cinikusok és a rejtelemimádatok híveinek e kis csoportjai továbbra is megtartották a rendszertelen és nem hiva-

talos találkozóikat egészen addig az időpontig, amikor a keresztény vallás első tanhirdetői megjelentek Rómában.

2 ¶ Gonod és Ganid olyan sok mindent vásárolt Alexandriában és Rómában, hogy minden holmijukat málhajárattal előreküldték Tarentumba, s a három utazó kényelmesen keresztülvágott Olaszországon a nagy appiai úton. Az út során mindenféle emberi lénnyel találkoztak. Az útba ejtett vidékeken sok nemes római polgár és görög gyarmati lakos élt, de az alsóbbrendű rabszolgák utódai már nagy számban kezdtek megjelenni.

3 Az egyik napon, az ebédidei pihenő alatt, nagyjából félúton Tarentumhoz, Ganid egyenesen Jézusnak szegezte a kérdést,

hogy mit gondol az indiai kasztrendszerről. Jézus ezt mondta: „Bár az emberi lények sok tekintetben különböznek egymástól, az Isten előtt és a szellemi világban minden halandó egy szinten van. Az Isten szemében a halandók csak két csoportra oszthatók: az ő akaratát megcselekedni akarók és az erre nem vágyók. A világegyetemből szemlélve a lakott világot, ugyancsak két nagy osztály különíthető el: akik ismerik az Istent, és akik nem. Akik nem képesek megismerni az Istent, azok bármely teremtésrész állatai közé soroltatnak. Az emberiséget sokféleképpen lehet felosztani a különféle minőségjegyek szerint, ahogyan vizsgálhatjuk őket testileg, értelmileg, közösségileg, foglalkozás szerint vagy erkölcsi téren, de ahogy e különféle

halandói osztályok az Isten ítélőszéke előtt megjelennek, mind egyenlők; az Isten valóban nem tesz különbséget a személyek között. Bár nem tudjátok elkerülni, hogy különbséget tegyetek az emberi képességek és adottságok között értelmi, társadalmi és erkölcsi téren, nem szabad ilyen megkülönböztetést tennetek az emberek szellemi testvériségében, amikor imádatra az Isten színe elé gyűltök."

1. IRGALOM ÉS IGAZSÁGOSSÁG

[1] Egy nagyon érdekes esemény zajlott le az egyik délután az út mentén, ahogy éppen Tarentumhoz közeledtek. Észrevették, amint egy durva és erőszakos suhanc kegyetlenül rátámad egy kisebb gyermekre.

Jézus a megtámadott fiú segítségére sietett, és amikor kimentette, erősen lefogta a támadót, mialatt a kisebb fiú el tudott menekülni. Abban a pillanatban, amikor Jézus elengedte az erőszakos fiút, Ganid rávetette magát a fiúra és alaposan püfölni kezdte, és Ganid elképedésére Jézus azonnal közbelépett. Miután leállította Ganidot és megengedte a megszeppent fiúnak, hogy távozzon, a fiatalember, mihelyt lélegzethez jutott, felindultan így kiáltott: „Nem értelek téged, tanítóm. Ha az irgalom megköveteli, hogy megmentsd a kisebbik fiút, akkor az igazság talán nem követeli meg a nagyobbik és támadó fiú megbüntetését?” Válaszképpen Jézus így szólt:

2 „Ganid, valóban nem érted. Az irgalmas

segédkezés mindig az egyén dolga, de az igazságos büntetés a társadalmi, kormányzati vagy világegyetemi igazgatási csoportok feladatkörébe tartozik. Egyénként hálás vagyok, hogy irgalmat mutathatok; a megtámadott fiú segítségére kell sietnem, és teljes következetességgel alkalmazhatok elégséges erőt ahhoz, hogy visszatartsam a támadót. És éppen ezt tettem. Elértem a megtámadott gyermek megmenekülését; itt ért véget az irgalmas segédkezés. Ez után erővel visszatartottam a támadót elegendően hosszú ideig, hogy ezáltal lehetőséget adjak a verekedésben gyengébb félnek a menekülésre, miután visszavonultam az ügytől. Nem bonyolódtam bele a támadó feletti ítélkezésbe, vagyis hogy megítéljem a szán-

dékát — hogy ítéletet mondjak minden felett, ami a társa elleni támadásra indította — és azután felvállaljam a büntetés végrehajtását, melyet az elmém esetleg sugall, hogy ellentételezzem az ő rosszcselekedetét. Ganid, az irgalom lehet bőséges, de az igazságnak pontosnak kell lennie. Hát nem látod, hogy nincs két ember, aki egyetértene az igazságosság követelményét kielégítő büntetésben? Az egyik negyven korbácsütést szabna ki, a másik húszat, megint más valaki igaz büntetésül elzárást javasolna. Hát nem látod, hogy e világon az ilyen felelősségeket jobb a csoportra bízni vagy a felelősséggyakorlást jobb a csoport választott képviselőire hagyni? A világegyetemben az ítélet azoknál van, akik pontosan ismerik minden

rossztett előzményét és annak indíttatásait is. A polgárosodott társadalomban és egy szervezett világegyetemben az igazságszolgáltatás eleve feltételezi a tisztességes megítélésen alapuló igazságos ítélethozatalt, és ezek az előjogok a világok ítélkező csoportjaira és a teremtésösszesség felsőbb világegyetemeinek mindentudó intézőire szállnak át."

3 Napokig beszéltek az irgalom mutatásának és az igazságszolgáltatásnak e problémájáról. És Ganid, legalábbis bizonyos mértékig, megértette, hogy Jézus nem szívesen keveredne személyes küzdelembe. De Ganid feltett még egy utolsó kérdést, melyre sohasem kapott teljesen kielégítő választ; és e kérdés az volt, hogy: „De tanítóm, ha egy

erősebb és rossz természetű teremtmény neked támadna és az életedre törne, akkor vajon mit tennél? Talán nem törekednél önmagad megvédésére?” Bár Jézus nem tudott teljes és kielégítő választ adni az ifjú kérdésére, amennyiben nem volt hajlandó feltárni előtte, hogy ő (Jézus) a paradicsomi Atya szeretetének a figyelő világegyetem számára való példájául él a földön, ezért ennyit mégis elmondott:

4 „Ganid, én igazán megértem, hogy e problémák némelyike mennyire felkavar téged, és megpróbálok válaszolni is a kérdésedre. Először is, minden, a személyemet érő támadás esetén eldönteném, hogy a támadó az Isten fia-e — testvérem a húsvér testben — vagy sem, és ha úgy gondol-

nám, hogy az ilyen teremtmény nem rendelkezik erkölcsi ítélőképességgel és szellemi értelemmel, akkor bizony habozás nélkül a védekezési képességeimet teljes mértékben igénybe véve védeném magam, függetlenül a támadóra irányuló következményektől. De a fiúi besorolású embertársamat nem támadnám így, még önvédelemből sem. Vagyis, nem büntetném meg előre és mérlegelés nélkül azért, mert rám támadt. Minden találékonyságomat latba vetném annak érdekében, hogy megelőzzem a támadást és hogy eltérítsem a támadástól és mérsékeljem annak következményeit, ha a megelőzési beavatkozásom kudarcba fulladna. Ganid, én tökéletesen bízom a mennyei Atyám gondoskodásában;

magamat a mennyei Atyám akarata megcselekedésének szenteltem. Nem hiszem, hogy *valódi* baj érhet engem; nem hiszem, hogy az életem munkáját valóban veszélybe sodorhatja bármi is, amivel az ellenségeim bosszút állhatnának rajtam, és valóban nincs tartanivalónk attól, hogy a barátaink részéről erőszak áldozatai leszünk. Én tökéletesen bizonyos vagyok abban, hogy az egész világegyetem barátságos hozzám — e korlátlan hatalmú igazságban való hithez teljes szívvel ragaszkodom minden ezzel ellentétes történéssel szemben."

5 Ám Ganid nem volt teljesen elégedett a válasszal. Sokszor beszéltek ezekről a dolgokról, és Jézus beszámolt neki a gyermekkora némely élményéről és szólt Jákobról, a

kőműves fiáról is. Ganid, miután megtudta, hogy Jákob miként nevezte ki magát Jézus védelmezőjének, így szólt: „Ó, most már kezdem érteni! Először is, épelméjű emberi lény nagyon ritkán támadna meg egy olyan kedves személyt, mint amilyen te is vagy, és még ha valaki olyan meggondolatlan lenne is, hogy ilyet tegyen, igen bizonyosan a közelben lenne egy másik halandó, aki a segítségedre sietne, éppen úgy, ahogy te is mindig a segítségére kelsz annak a személynek, akiről úgy látod, hogy szorult helyzetben van. A szívem mélyén egyetértek veled, tanítóm, de az eszem még mindig azt mondatja velem, hogy ha én lettem volna Jákob, akkor bizony élvezettel büntettem volna meg azokat a goromba fiúkat, akik ar-

ra vetemedtek, hogy rád támadjanak csak azért, mert úgy gondolták, hogy nem fogsz védekezni. Úgy vélem, hogy az életutadon te bizony elég nagy biztonságban vagy, hiszen sok időt fordítasz mások megsegítésére és a szorongatott helyzetben lévő társaid számára való segédkezésre — nos, minden bizonnyal mindig lesz valaki, aki megvédjen." És Jézus így válaszolt: „Az a megmérettetés még nem jött el, Ganid, és amikor eljön, akkor nekünk alá kell vetnünk magunkat az Atya akaratának." És ez volt minden, amit az ifjú a tanítójából kiszedhetett az önvédelem és az ellen nem állás nehéz tárgykörében. Egy másik alkalommal azt a választ kapta Jézustól, hogy a szervezett társadalomnak minden joga megvan ahhoz,

hogy az igaz felhatalmazásaival élve erőt alkalmazzon.

2. HAJÓRA SZÁLLÁS TARENTUMBAN

[1] Mialatt a kikötőben a hajó kirakodására vártak, az utazók észrevették, amint egy férfi gorombán viselkedik a feleségével. Jézus a szokása szerint a megtámadott fél oldalán avatkozott be. A haragos férj mögé lépve, megérintette a vállát, így szólt: „Barátom, beszélhetnék veled négyszemközt egy pillanatra?” A mérges férfit zavarba hozta ez a fellépés és egy pillanatnyi zavart tépelődés után kinyögte, hogy „Hm — hát — igen, mit akarsz tőlem?” Jézus, miután félrevonta, így szólt: „Barátom, úgy látom, hogy valami-

lyen szörnyű dolog történhetett veled; nagyon szeretném, ha elmondanád, hogy mi érhetett egy ilyen erős férfit, ami miatt a feleségére, a gyermekei anyjára támad, és teszi mindezt itt mindenki szeme láttára. Biztos vagyok abban, hogy úgy érzed, jó okod van az ilyen támadó fellépésre. Mit tett az asszony, hogy ilyen bánásmódot érdemel a férjétől? Ahogy elnézlek, látni vélem az arcodon az igazságos szeretetet, sőt talán az irgalom gyakorlásának vágyát. Megkockáztatom, hogy ha azt látnád, hogy az útmentén rablók támadnak rám, habozás nélkül a megmentésemre sietnél. Nagyon is valószínű, hogy már sok ilyen bátor tettet hajtottál végre az életed során. Tehát, barátom, mondd csak, mi a baj? Valami rosszat tett

az asszony, vagy ostobán elveszítetted a fejed és meggondolatlanul támadtál rá?” Nem is annyira az érintette meg a férfit, amit Jézus mondott, hanem inkább a kedves tekintete és a rokonszenves mosolya, mellyel Jézus megajándékozta őt a megjegyzései végén. A férfi így szólt: „Úgy látom te a cinikusok papja vagy, és köszönöm, hogy visszatartottál. A feleségem nem tett súlyos dolgot; ő jó asszony, de ingerel, ahogyan nyilvánosan bírálgat, és kijövök a béketűrésből. Sajnálom, hogy elveszítettem az önuralmamat, és megígérem, hogy megpróbálom megtartani az egyik testvérednek tett ígéretemet, aki évekkel ezelőtt megmutatta nekem a helyes utat. Ezt megígérem.”

[2] És ekkor, búcsúzván, Jézus így szólt:

„Testvérem, mindig emlékezz arra, hogy a férfinak nincs jogos hatalma a nő felett, hacsak a nő önként és saját akaratából nem ruházta fel ilyen hatalommal. A feleséged vállalta, hogy veled éli meg az életet, hogy segít az életcsatáid megvívásában, és hogy ő vállalja a gyermekeitek megszülésével és felnevelésével járó teher jóval nagyobb részének a viselését; és e különleges szolgálatért cserébe elvárható, hogy megkapja tőled azt a különleges védelmet, melyet a férfi adhat a nőnek, mint a társa annak, akinek a gyermekeket ki kell hordania, meg kell szülnie és táplálnia kell. Az a szeretetteljes gondoskodás és figyelem, melyet egy férfi hajlandó a feleségének és a gyermekeiknek szentelni, az a mércéje annak, hogy a férfi eljutott-e a te-

remtői és szellemi öntudat magasabb szintjeire. Hát nem tudod, hogy a férfiak és a nők az Isten társai annyiban, hogy együttműködve olyan lényeket teremtenek, akik felnőve megkapják a halhatatlan lélek elvi lehetőségét? A mennyei Atya a világegyetem gyermekeinek Szellem-Anyját magával egyenlőként kezeli. Istenszerű dolog az életeden és az ahhoz kapcsolódó minden dolgon egyenlően osztozni azzal az anyatárssal, aki oly teljesen megosztozik veled abban az isteni tapasztalásban, hogy a gyermekeitek életében szaporítsátok magatokat. Ha képes vagy úgy szeretni a gyermekeidet, ahogy az Isten szeret téged, akkor úgy fogod szeretni és becsben tartani a feleségedet, ahogy a mennyei Atya tiszteli és értékeli a Végtelen

Szellemet, aki a hatalmas világegyetem minden szellemgyermekének anyja.”

[3] Ahogy felszálltak a hajóra, visszanézve még látták, ahogy a pár könnyek között, összeölelkezve áll. Gonod, aki a jézusi üzenet második felét meghallotta, egész nap ezen gondolkodott, és úgy döntött, hogy az Indiába való hazatértét követően átszervezi a családi életét.

[4] A nikopoliszi utazás kellemes volt, de lassan telt el, mert a széljárás nem kedvezően alakult. A három utazó sok órát töltött azzal, hogy felidézze a római élményeit és visszaemlékezzen mindarra, ami velük megesett azóta, hogy először találkoztak Jeruzsálemben. Ganidot egyre inkább eltöltötte a személyes segédkezés szelleme. A hajóinassal

kezdte a munkáját, de a második napon, amint mély vallási vizekre tévedt, már Jósuát hívta segítségül.

5 Néhány napot töltöttek Nikopoliszban, abban a városban, melyet Augusztusz alapított a „győzelem városául” az akciumi csata emlékére mintegy ötven évvel korábban, ugyanis e helyen táborozott a seregével az ütközet előtt. Egy bizonyos Jeramaiosz, egy zsidó hitre áttért görög házában laktak, akivel a hajó fedélzetén ismerkedtek meg. Pál apostol a harmadik hitterjesztői útja során az egész telet Jeramaiosz fiánál, ugyanebben a házban töltötte. Nikopoliszból ugyanazzal a hajóval jutottak el Korinthoszba, az akhájai római tartomány fővárosába.

3. KORINTHOSZBAN

[1] Korinthoszt elérvén Ganid már nagyon kíváncsi volt a zsidó vallásra, így nem volt semmi különös abban, hogy az egyik napon, ahogy a zsinagóga mellett elhaladtak és látták az embereket bemenni, arra kérte Jézust, hogy vigye be őt az istentiszteletre. Aznap egy tanult rabbi előadását hallhatták „Izráel Végzetéről”, és az istentisztelet után találkoztak egy bizonyos Kriszpusszal, a zsinagóga elöljárójával. Sokszor visszatértek meghallgatni a zsinagógai istentiszteletet, de főképp ezért mentek, hogy találkozzanak Kriszpusszal. Ganid nagyon megkedvelte Kriszpuszt, a feleségét és az öt gyermekből álló családját. Nagy örömét lelte annak szemlélésében, ahogy a zsidó férfi a csa-

ládi életét irányította.

2 Miközben Ganid a családi életet tanulmányozta, Jézus Kriszpuszt tanította a vallási élet helyesebb útjára. Jézus húsznál is több megbeszélést tartott e haladó szellemű zsidó emberrel; és nem meglepő, hogy évekkel később, amikor Pál éppen ebben a zsinagógában hirdette a tant, és amikor a zsidók már elutasították az üzenetét és úgy döntöttek, hogy megtiltják neki a további hitszónoklatokat a zsinagógában, és amikor ő aztán elment a nem-zsidókhoz, tehát ekkor történt, hogy Kriszpusz az egész családjával együtt felvette az új vallást, és ő lett annak a keresztény egyháznak az egyik fő támogatója, melyet Pál később Korinthoszban megszervezett.

3 Az alatt a tizennyolc hónap alatt, amíg Korinthoszban hirdette a tant, kezdetben Szilász és Timóteus nélkül, utóbb velük együtt, Pál sok további olyan emberrel is találkozott, akiket „az indiai kereskedő fiának zsidó oktatója” tanított.

4 Korinthoszban a három földrész minden fajtájából való emberrel találkoztak. Alexandria és Róma mellett ez volt a leginkább világpolgárias város az egész földközi-tengeri birodalomban. A városban sok érdekes látnivaló akadt, és Ganid sohasem unt rá a fellegvár bejárására, mely mintegy hatszáz méterrel a tengerszint felett állt. A szabadidejének jelentős részét töltötte a zsinagógában és Kriszpusz otthonában is. A zsidó otthonbeli asszonyok társadalmi helyze-

te először megütközést keltett benne, majd elragadtatást váltott ki belőle; ez az ifjú indiai számára kinyilatkoztatásszerű volt.

5 Jézus és Ganid gyakran vendégeskedett egy másik zsidó otthonban is, Jusztusznál, egy jámbor kereskedőnél, aki a zsinagóga mellett lakott. És Pál apostol később, amikor e házban tartózkodott, sokszor hallgatta meg az indiai ifjúnak és az ő zsidó oktatójának látogatásairól szóló történeteket, s közben Pál és Jusztusz is eltűnődött, hogy vajon mi lehet ezzel a bölcs és ragyogó héber tanítóval.

6 Rómában jártuk során Ganid felfigyelt arra, hogy Jézus nem hajlandó velük tartani a közfürdőkbe. Ez után a fiatalember több alkalommal is megpróbálta rábírni Jé-

zust, hogy mondja el a nemi kapcsolatokra vonatkozó véleményét. Bár Jézus hajlandó volt válaszolni az ifjú kérdéseire, láthatólag sohasem volt kedve e kérdést hosszasan megvitatni. Az egyik este, amint Korinthosz külterületén sétáltak, arrafelé, ahol a fellegvár fala a tengerhez vezet, leszólította őket két nyilvánosnő. Ganid arra gondolt, és helyesen, hogy Jézus a nagy eszményképek embere, és hogy irtózik mindentől, amiben ott van a rossz tisztátalansága vagy nyoma; ennek megfelelően élesen odaszólt e nőknek és gorombán elküldte őket. Amikor Jézus meglátta ezt, így szólt Ganidhoz: „A szándékod helyes volt, de nem engedheted meg magadnak, hogy így beszélj az Isten gyermekeivel, még ha azok éppen az ő tévely-

gő gyermekei is. Kik vagyunk, hogy ítélkezzünk e nők felett? Te talán ismered mindazokat a körülményeket, melyek arra késztették őket, hogy a betevő falat megszerzéséhez éppen ilyen módot válasszanak? Maradj itt mellettem, amíg e dolgokat megbeszéljük." A kéjnők Ganidnál is jobban megdöbbentek azon, amit Jézus mondott.

7 Ahogy ott álltak a holdfényben, Jézus így folytatta: „Minden emberi elmében ott él egy isteni szellem, a mennyei Atya ajándéka. Ez a jó szellem mindegyre arra törekszik, hogy elvezessen minket Istenhez, hogy segítsen megtalálnunk és megismernünk az Istent; de a halandókban számos természetes fizikai hajlam is van, melyeket a Teremtő helyezett el bennük annak érdekében, hogy

szolgálják az egyén és a faj jólétét. Így a férfiak és a nők gyakran összezavarodnak, amikor meg akarják érteni önmagukat és meg akarnak birkózni a megélhetéssel kapcsolatos számos nehézséggel egy olyan világban, melyet oly nagy mértékben ural az önzés és a bűn. Én látom, Ganid, hogy e nők egyike sem elszánt gonosz. Az arcukat figyelve azt mondhatom, hogy sok szomorúságot éltek már meg; sokat szenvedtek a nyilvánvalóan kegyetlen rossz végzet kezétől; nem készakarva választották ezt a fajta életet; a kétségbeeséssel határos csüggedésükben megadták magukat a kényszerítő órának és elfogadták a megélhetésnek ezt az utálatos módját, mint a legjobb kivezető utat a reménytelennek ítélt helyzetből. Ganid, némely em-

ber valóban szívből gonosz; ők akarattal választják a hitvány dolgokat, de mondd meg nekem, látva ezeket a most már könnyes arcokat, látsz-e valami rosszat vagy gonoszat?" És ahogy Jézus a válaszra várva elhallgatott, Ganid hangja elcsuklott, ahogy a válaszát kinyögte: „Nem, tanítóm, nem látok. És bocsánatot kérek a durvaságom miatt — a bocsánatukért esedezem." Erre Jézust azt mondta: „És én a nevükben szólva mondom, hogy megbocsátottak neked, ahogy a mennyei Atyám nevében szólva mondom, hogy ő is megbocsátott nekik. És most mind gyertek velem a barátom házába, ahol felüdülhetünk és egy új és jobb életet tervezhetünk." Mindeddig az elképedt nők egy szót sem szóltak; egymásra néztek és csendben

követték a férfiakat az úton.

8 Képzelhetitek Jusztusz feleségének meglepetését, amikor e kései órán Jézus beállított Ganiddal és két idegennel, és azt mondta: „Bocsáss meg, hogy ilyenkor jövünk, de Ganid és én megéheztünk, és az ételt megosztanánk ezen új barátainkkal, akiknek szintén ételre van szükségük; és mindezeken felül azt is gondolván jöttünk el hozzátok, hogy talán lenne kedvetek megvitatni velünk, hogy vajon mi a legjobb módja annak, hogy e két nőnek segítsünk új életet kezdeni. Elmesélhetik neked a történetüket, de gyanítom, hogy sok baj érte őket, és már az, hogy itt vannak a házatokban, bizonyítja, hogy milyen őszintén szeretnének jó embereket megismerni, és mily készsége-

sen ragadnák meg az alkalmat, hogy megmutassák a világnak — és még a mennyei angyaloknak is — hogy milyen bátor és nemes nőkké válhatnának.”

9 Amikor Márta, Jusztusz felesége az asztalra tette az ételt, Jézus váratlanul távozni készült, mondván: „Lévén, hogy már elég késő re jár, és mivel a fiatalember apja vár minket, kérlek, bocsássátok meg, hogy itt hagyunk benneteket — a három nőt — a Fenséges szeretett gyermekeit. És imádkozni fogok, hogy szellemi útmutatást kapjatok, amikor tervet szőtök egy új és jobb életre a földön és az örökkévaló nagy túloldalon.”

10 Ezzel Jézus és Ganid otthagyta a nőket. A két kéjnő mindvégig egy szót sem szólt; Ganid ugyancsak hallgatott. És néhány pilla-

natig Márta is így tett, de most a helyzet magaslatára emelkedett és minden olyat megtett e két idegenért, amiben Jézus bízott. E két nő közül az idősebbik röviddel ez után meghalt, az örök továbbélés fényes reményével, és a fiatalabb Jusztusz üzletében dolgozott és később élete végéig tagja lett az első keresztény egyháznak Korinthoszban.

[11] Kriszpusz házában Jézus és Ganid többször is találkozott egy bizonyos Gájusszal, aki később hű támogatója lett Pálnak. A Korinthoszban töltött e két hónap során bensőséges beszélgetéseket folytattak számos, arra érdemes egyénnel, és e láthatólag alkalmi ismeretségek eredményeként az érintett személyeknek több mint a fele a későbbi keresztény közösség tagjává lett.

12 Pál első korinthoszi útja során nem tervezett hosszabb ottlétet. De azt nem tudta, hogy a zsidó oktató milyen jól előkészítette a terepet az ő munkája számára. És felfedezte, hogy Aquilában és Priszcillában is komoly érdeklődés mutatkozik, Aquila egyébként ama cinikusok egyike volt, akikkel Jézus Rómában kapcsolatba került. E házaspár Rómából jött zsidó menekült volt, és gyorsan elfogadták Pál tanításait. Pál velük lakott és dolgozott, mert ők is sátorkészítők voltak. E körülmények miatt hosszabbította meg Pál a korinthoszi ottlétét.

4. SZEMÉLYES MŰKÖDÉS KORINTHOSZBAN

1 Jézus és Ganid sok érdekes élményre tett szert Korinthoszban. Bensőséges beszélge-

tést folytattak számos személlyel, akiknek nagy hasznára vált a Jézustól kapott útmutatás.

2 ¶ A molnárnak tanított az igazság magjainak az élő tapasztalás malmában való megőrléséről, hogy az isteni élet bonyolult dolgait átvételre késszé tegye még a gyenge és elesett halandótársai számára is. Azt mondta Jézus: „Az igazság tejét add a szellemi észlelésben csecsemőknek. Élő és szeretetteljes segédkezésedben szolgálj fel szellemi ételt vonzó formában és minden egyes hozzád forduló befogadóképességének megfelelően.”

3 ¶ A római centuriónak azt mondta: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és az Istennek, ami az Istené. Az Isten őszin-

te szolgálata és a császár hű szolgálata nem ütközik, hacsak nem vetemedik a császár arra, hogy illetéktelenül magának követelje az egyedül az Istenségnek járó hódolatot. Az Istenhez való hűség, ha meg akarod ismerni őt, még nagyobb hűséget és hű odaadást fog számodra biztosítani a méltó császár iránt."

4 ¶ A Mithrász-tisztelet buzgó vezetőjének azt mondta: „Jól teszed, ha keresed az örök üdvözülés vallását, de tévedsz, ha az ilyen dicső igazságot az ember alkotta rejtelemhiedelmek és az emberi bölcseletek között keresed. Hát nem tudod, hogy az örök üdvözülés rejtélye a saját lelkedben lakozik? Hát nem tudod, hogy a mennyei Isten elküldte az ő szellemét, hogy benned lakozzon, és hogy e szellem minden igazságszerető és Is-

tent szolgáló halandót kivezet ebből az életből és átvezet a halál kapuin egészen a fény örökkévaló magasságaiba, ahol az Isten várja, hogy fogadhassa a gyermekeit? És soha ne felejtsd el: Ti, akik ismeritek az Istent, az Isten fiai vagytok, ha igazán vágytok arra, hogy olyanok legyetek, mint ő."

5 ¶ Az epikureus tanítónak azt mondta: „Jól teszed, hogy a legjobbat választod és a jót becsülöd, de vajon bölcs vagy-e, amikor nem veszed észre a halandói élet nagyobb dolgait, melyek ama szellemi területeken testesülnek meg, melyek az Istennek az ember szívében való jelenléte felismeréséből származnak? Minden emberi tapasztalásban az a nagy dolog, hogy megismeritek az Istent, akinek a szelleme bennetek él

és arra törekszik, hogy végigvezessen benneteket azon a hosszú és csaknem végtelen utazáson, melynek célja a közös Atyánknak, a teremtésösszesség Istenének, a világegyetemek Urának színe elé járulás.”

6 ¶ A görög építési vállalkozónak azt mondta: „Barátom, ahogy te az emberek anyagi építményeit építed, úgy növekszik egy szellemi jellem a lelkedben lévő isteni szellem hasonlatosságára. Ne hagyd, hogy a pillanatnyi építői teljesítményed felülmúlja a mennyország szellemi fiaként felmutatandó teljesítményedet. Míg időbeni házakat építesz másoknak, ne hanyagold el az örökkévalósági házakra való saját jogod biztosítását. Mindig emlékezz, hogy van egy város, melynek alapjait igazságosság és igazság ké-

pezi, és amelynek építője és készítője az Isten.”

7 ¶ A római bírónak azt mondta: „Amikor megítélted az embereket, emlékezz arra, hogy te magad is egykor majd a világegyetem Urainak vádpadja elé kerülsz. Ítélj igazságosan, sőt irgalmasan, éppen úgy, ahogy egy napon majd te is ilyen könyörületes elbírálásra tartasz igényt a Legfőbb Bíró előtt. Úgy ítélj, ahogy a hasonló körülmények között a magad megítéltetését is várnád, vagyis a törvény szelleme is és betűje is vezéreljen. És ahogy tisztességtől vezérelve igazságot szolgáltatsz azok igénye szerint, akiket eléd hoznak, éppen olyan joggal várhatod majd el, hogy az igazságosságot irgalom mérsékelje, amikor egyszer majd az egész

föld Bírája előtt állsz.”

8 ¶ A görög fogadó tulajdonosnőjének azt mondta: „Úgy segédkezz a vendéglátásban, mint aki jól tartja a Fenséges gyermekeit. A napi fáradságos munkád küzdelmét emeld magas fokra annak egyre teljesebb felismerésén keresztül, hogy azok személyét tekintve segédkezel az Istennek, akikben ő ama szelleme révén lakozik, mely alászállt azért, hogy az emberek szívében éljen, így törekedve az elméjük átalakítására és vezetvén a lelküket annak megismerésére, aki az isteni szellem mindeme ajándékainak paradicsomi Atyja.”

9 ¶ Jézus sokszor megfordult egy kínai kereskedőnél. Búcsúzáskor ezt az intelmet mondta neki: „Csak Istent imádd, aki a te

igaz szellemősöd. Emlékezz, hogy az Atya szelleme mindig benned él és a lelkednek mindig a menny felé mutatja az utat. Ha követed e halhatatlan szellem nem tudatos vezetését, akkor bizonyosan folytatod az Isten megtalálásában felfelé vezető utat. És amikor eljutsz a mennyei Atyához, ez azért lesz, mert az ő keresése révén egyre inkább olyanná lettél, mint ő. Búcsúzom hát, Csang, de csak egy időre, mert találkozni fogunk a világosság világaiban, ahol a szellemlelkek Atyja számos fényes megállót biztosít a Paradicsom felé tartóknak."

10 ¶ A brit utazónak azt mondta: „Testvérem, látom, hogy az igazságot keresed, és állítom, hogy a teljes igazság Atyjának szelleme benned lakozhat. Próbáltál már valaha

őszintén beszélni a saját lelked szellemével? Ez valóban nehéz dolog és ritkán jár tudatosuló sikerrel; de az anyagi elme minden őszinte kísérlete arra, hogy érintkezésbe léphen a benne lakozó szellemmel, biztos sikerrel jár, függetlenül attól, hogy az ilyen nagyszerű emberi tapasztalások többsége sokáig tudatfeletti bejegyzésként tárolódik az ilyen, Istent ismerő halandók lelkében."

11 ¶ Az elszökött fiúnak Jézus azt mondta: „Emlékezz, hogy két dolog van, ami elől nem szökhetsz el — Isten és saját magad. Bárhová is mész, magaddal viszed önmagadat és a mennyei Atya szellemét, amely a szívedben él. Fiam, hagyd abba az önámítást; tedd magadévá az élet tényeivel való szembenézés bátor gyakorlatát; ragadd meg erő-

sen az Istennél való fiúi elismerés bizonyosságait és az örök élet bizonyosságát, amint arra tanítottalak. E naptól fogva célod legyen, hogy valódi emberré válj, olyan férfivá, aki eldöntötte, hogy bátran és felvilágosultan néz szembe az élettel."

12 ¶ Az elítélt bűnözőnek az utolsó órán azt mondta: „Testvérem, nehéz időket éltél meg. Eltévelyedtél; belegabalyodtál a vétségek szövevényébe. A veled való beszélgetésből én jól tudom, hogy nem készültél arra a dologra, ami most a pillanatnyi létedbe fog kerülni. De elkövetted e rosszat, és a társaid bűnösnek találtak; eldöntötték, hogy meg kell halnod. Te vagy én nem vitathatjuk el az állam eme jogát arra, hogy úgy védje meg magát, ahogy akarja. Úgy látszik, hogy

nincs emberi módja a rossztéteményért járó büntetés elől való megmenekülésnek. A társaidnak azért kell megítélniük téged, amit elkövettél, de van egy Bíró, akihez megbocsátásért folyamodhatsz, és aki a te valódi szándékaid és jobb késztetéseid alapján ítél majd meg téged. Nem kell félned az Isten ítéletétől, ha a megbánásod valódi és a hited őszinte. Az a tény, hogy a tévedésed magával hozza az ember által kiszabott halálbüntetést, nem rontja a lelked esélyét arra, hogy igazságot szolgáltassanak neki és irgalomban részesüljön a mennyei ítélőszékek előtt."

13 ¶ Jézus sok bensőséges beszélgetést folytatott nagyszámú áhító lélekkel, túl sokkal ahhoz, hogy e feljegyzésben helyet kaphatnának. A három utazó élvezte a Korin-

thoszban eltöltött időt. Athént kivéve, melyet inkább oktatási központként ismertek, Korinthosz volt a legjelentősebb város Görögországban ezekben a római időkben, és e virágzó kereskedelmi központban eltöltött két hónapjuk mindhármuknak lehetőséget adott sok értékes élmény gyűjtésére. Az e városban való ottlétük a Rómából való visszatérés minden állomása közül az egyik legérdekesebbnek bizonyult.

[14] Gonodnak sok érdekeltsége volt Korinthoszban, de aztán a végére ért az üzleti ügyeinek, és készülődni kezdtek az Athénba való elindulásra. Egy kisebb bárkán utaztak, melyet szárazföldi úton lehetett átszállítani Korinthosz egyik kikötőjéből a másikba, ti-

zenhat kilométernyire.

5. ATHÉNBAN — BESZÉLGETÉS A TUDOMÁNYRÓL

[1] Rövidesen megérkeztek a görög tudomány és oktatás régi központjába, és Ganidot izgalomba hozta a tudat, hogy Athénban, hogy Görögországban van, az egykori alexandriai birodalom műveltségi központjában, melynek határai egykor kiterjedtek még hazájának, Indiának a területéig is. Kevés üzleti ügyük akadt; így Gonod az ideje legjavát Jézussal és Ganiddal töltötte, megnézve a számos érdekes helyet és hallgatva a fiú és a sokoldalú tanítója közötti érdekes vitákat.

[2] Egy nagy egyetem még mindig működött Athénban, és a három utazó gyakorta láto-

gatott el annak tantermeibe. Jézus és Ganid alaposan megvitatta Platón tanításait, amikor részt vettek az órákon az alexandriai gyűjteménytárban. Mindannyian értékelték a görög művészetet, melynek művei még mindig megtalálhatók voltak itt-ott a városban.

3 Az apa és a fiú is nagyon élvezte a tudományról szóló vitát, melyet Jézus folytatott a fogadójukban egy görög bölcselővel az egyik este. Miután e tudálékos ember csaknem három órán át beszélt, és amikor a végére ért a mondandójának, Jézus mai megfogalmazásban ezt mondta:

4 ¶ A tudósok egy napon majd mérik a gravitáció, a fény és a villamosság energiáját, illetőleg azok erő-megnyilvánulásait, ám e tu-

dósok soha nem lesznek képesek (tudományosan) megmagyarázni azt, hogy mindeme világegyetemi jelenségek mik is *valójában.* A tudomány a fizikai-energia működésével foglalkozik; a vallás pedig az örök értékekkel. Az igazi bölcselet abból a bölcsességből fejlődik ki, amely minden lehetőt megtesz e mennyiségi és minőségi megfigyelések összehangolásáért. Mindig fennáll a veszélye annak, hogy a tisztán fizikai jelenségeket kutatókat mennyiség- és tértani büszkeség és számösszevetési önteltség kínozza, a szellemi vakságról nem is beszélve.

5 Az oktan érvényes az anyagi világban, a mennyiség- és tértan pedig megbízható eredményeket ad a fizikai dolgokkal kapcsolatban; de egyik sem tekinthető telje-

sen megbízhatónak vagy tévedhetetlennek az élet problémaköre esetében. Az élethez nem tisztán anyagi jellegű jelenségek is hozzátartoznak. Számtanilag, ha egy ember egy birkát tíz perc alatt nyír meg, akkor tíz embernek erre elég egy perc is. Ez ugyan tiszta mennyiségtan, de hamis állítás, hiszen tíz ember nem tudja teljesíteni ezt a feladatot; annyira akadályoznák egymást, hogy a feladat elvégzése jelentős késedelmet szenvedne.

6 A mennyiségtan oktatóinak állítása szerint, ha egy ember egy bizonyos mennyiségű értelmi vagy erkölcsi értékkel rendelkezik, akkor tíz ember ennek tízszeresét birtokolja. Ám az ember személyisége esetében közelebb járunk az igazsághoz, ha azt

mondjuk, hogy az ilyen személyiségtársulás értéke inkább a résztvevők számának négyzetével arányos, semmint a számuk egyszerű számtani összegével. Az emberi lények összehangolt, közösséggé lett csoportja sokkal nagyobb erőt képvisel annál, mint ami a tagok számának egyszerű összegéből következne.

7 A mennyiség meghatározható úgy is, mint *tény,* s így tudományos állandóvá válik. Az elme értelmezésében megjelenő minőség viszont az *értékek* becslését jelenti, és ezért szükségszerűen az egyén tapasztalása marad. Mihelyt a tudomány és a vallás kevésbé merevvé és a bírálatot jobban elviselővé válik, akkor a bölcselet egyre inkább eléri az *egységet* a világegyetem avatott értelme-

zésében.

8 A mindenségrendi világegyetemben egység van, bárcsak képesek lennétek észlelni annak tényleges működését. A valóságos világegyetem barátságos az örök Isten minden gyermekével. Az igazi probléma ez: Miként képes a véges emberi elme elérni a gondolatok okszerű, igaz és megfelelő egységét? E világegyetem-tudatos elmeállapotot csak az által lehet elérni, ha belátjuk, hogy a mennyiségi ténynek és a minőségi értéknek közös oka van a paradicsomi Atyában. A valóság e felfogása szélesebb betekintést enged a világegyetemi jelenségek céltudatos egységébe; sőt még felfedi a fokozatos személyiségfejlődés szellemi célját is. És ez az egységértelmezés érzékelteti a folytonosan vál-

tozó személytelen összefüggések és a kialakuló személyes kapcsolatok élő világegyetemének változatlan hátterét.

9 Az anyag és a szellem, valamint a kettő közötti állapot a valós világegyetem igaz egységének három, egymással összefüggő és kapcsolatban álló szintjét alkotja. Függetlenül attól, hogy a tények és az értékek világegyetemi jelenségei mennyire különbözőnek tűnnek, végeredményben mind a Legfelsőbben egyesülnek.

10 Az anyagi létezés valósága éppúgy kapcsolódik a fel nem ismert energiához, mint a látható anyaghoz. Amint a világegyetemi energiák annyira lelassulnak, hogy elérik a megfelelő mozgásmennyiséget, akkor, kedvező körülmények között, anyaggá alakul-

nak. És ne felejtsétek el, hogy a megnyilvánuló valóságok jelenlétét egyedül érzékelni képes elme önmagában is valóságosan létező. Az energia-anyag, az elme és a szellem e világegyetemének alapvető oka pedig örök — az Egyetemes Atya és az ő abszolút mellérendeltjeinek természetében és válaszaiban létezik és áll fenn.

11 ¶ Erősen ámultak Jézus szavain, és amikor a görög búcsút vett tőlük, azt mondta: „Végre láttam egy zsidót, aki a faji felsőbbrendűségen kívül máson is gondolkodik és a valláson kívül másról is beszél.” És ezzel nyugovóra tértek.

12 Az athéni ottlétük kellemes és hasznos volt, de az emberi kapcsolatok terén nem volt különösebben eredményes. A kora-

beli athéniak közül túl sokan voltak azok, akik vagy értelmileg voltak büszkék egy másik kor hírnevére vagy elmeileg voltak ostobák és tudatlanok, mivel ama korábbi idők alsóbbrendű rabszolgáinak sarjai voltak, amelyben Görögország dicsősége még töretlen volt és a népének elméiben megvolt a bölcsesség. De még ekkor is sok éles elméjű embert lehetett találni Athén polgárai között.

6. EFEZUSBAN — BESZÉLGETÉS A LÉLEKRŐL

[1] Athént elhagyva az utazók Troász felé mentek Efezusba, az ázsiai római tartomány fővárosába. Több kirándulást is tettek az efezusiak Artemiszének híres templomához, mely bő három kilométernyire esett

a várostól. Artemisz egész Kisázsiában a leghíresebb istennő és az ősi anatóliai idők még korábbi anyaistennőjének továbbélése volt. Az imádatának szentelt hatalmas templomban kiállított megmunkálatlan bálványról azt tartották, hogy a mennyből hullott alá. Ganid még nem teljesen szabadult meg attól a korábban belénevelt tisztelettől, hogy a faragott képeket az isteniség jelképeinek tekintse, és úgy látta a leghelyesebbnek, hogy vásárol egy kis ezüst ereklyetartót e kisázsiai termékenységi istennő tiszteletére. Azon az éjszakán hosszan beszélgettek az emberkéz alkotta dolgok imádásáról.

[2] Az ottlétük harmadik napján lesétáltak a folyó mentén, hogy megszemléljék a kikötő bejáratának kotrását. Délben beszélget-

tek egy fiatal fönícíaival, akinek honvágya volt és igen elkedvetlenedett; de leginkább egy bizonyos fiatalemberre irigykedett, aki őelőtte részesült előléptetésben. Jézus vigasztaló szavakat intézett hozzá és idézte neki a régi héber mondást: „A tehetség utat tör az embernek és a nagyok közelébe vezeti.”

3 E földközi-tengeri körutazás alatt meglátogatott nagyvárosok közül itt végezték a legkevésbé értékes előkészítő munkát a keresztény hitterjesztők későbbi tevékenységéhez. A kereszténység nagyobbrészt Pál erőfeszítései révén épült ki Efezusban, aki több mint két évig élt itt, sátorkészítésből tartva fenn magát és minden éjjel órákat tartott vallásból és bölcseletből Tirannusz tanodájának legnagyobb oktatótermében.

4 E helyi bölcseleti tanodában volt egy haladó gondolkodó, és Jézus többször is hasznos megbeszélést tartott vele. E beszélgetések során Jézus több alkalommal is használta a „lélek” szót. E tanult görög végül megkérdezte Jézust, hogy mit is ért „lélek” alatt, és Jézus ezt válaszolta:

5 ¶ „A lélek az ember önmagát figyelő, igazlátó és szellemérzékelő része, mely az emberi lényt mindörökre az állatvilág fölé emeli. Az öntudat, önmagában és magától, nem azonos a lélekkel. Az erkölcsi öntudat igaz emberi önkiteljesítés és ez alkotja az emberi lélek alapját, és a lélek az ember azon része, mely az emberi tapasztalás lehetséges továbbélési értékét jelenti. Erkölcsi választás és szellemi felemelkedés, az Isten meg-

ismerésének képessége és a késztetés, hogy olyanok legyünk, mint ő, ezek jellemzik a lelket. Az ember lelke nem létezhet erkölcsi gondolkodás és szellemi tevékenység nélkül. A tespedt lélek haldokló lélek. Az ember lelke azonban különbözik az elmében lakozó isteni szellemtől. Az isteni szellem az emberi elme első erkölcsi cselekedetével egyidejűleg érkezik, és ez a lélek születésének pillanata.

6 A lélek megmentése vagy elvesztése azzal hozható összefüggésbe, hogy az erkölcsi tudat eléri-e a továbbélési szintet a halhatatlan szellemfelruházottsággal való örök szövetség révén vagy sem. Az üdvözülés az erkölcsi tudat önkiteljesedésének szellemivé lényegülése, ami ezáltal túlélési értékre tesz

szert. Minden lelki összeütközés lényege az erkölcsi vagy szellemi öntudat és a tisztán értelmi öntudat összhangjának hiánya.

7 Az érett, megnemesedett és szellemivé lényegült emberi lélek a mennyei rendűséghez közelít annyiban, hogy az anyagi és a szellemi, az anyagi sajátlényeg és az isteni szellem közötti entitássá kezd alakulni. Az emberi lény kifejlődő lelkét nehéz leírni és még nehezebb kimutatni, mivel sem anyagi vizsgálódási, sem szellemi bizonyítási módszerekkel nem határozható meg. Az anyagi tudomány nem tudja kimutatni a lélek létezését, de a tisztán szellemi vizsgálat sem képes erre. Annak ellenére, hogy sem az anyagi tudomány, sem a szellemi alapelvek nem képesek felfedni az emberi lélek létét, minden

erkölcsi tudattal rendelkező halandó *tudja*, hogy létezik az *ő* lelke, s ez *valós* és tényleges személyes tapasztalás.”

7. IDŐZÉS CIPRUSON — BESZÉLGETÉS AZ ELMÉRŐL

1 Az utazók rövidesen elhajóztak Ciprusra, útközben megállva Rodoszon. Élvezték a hosszú tengeri utazást és a szigeti célállomásukra testileg kipihenten és szellemileg felüdülten érkeztek meg.

2 A terveik szerint a ciprusi kirándulás alatt az időt valódi pihenéssel és kikapcsolódással töltötték volna, mivel a földközi-tengeri útjuk a végéhez közeledett. Pafosznál szálltak partra és nyomban hozzá is fogtak a közeli hegyekben való többheti ottlétükhöz szük-

séges ellátmány felhalmozásához. A megérkezésüket követő harmadik napon el is indultak a hegyekbe a jól felmálházott teherhordó állataikkal.

3 A három utazó két hétig igen jól múlatta az időt, ám ekkor mindenféle előjel nélkül az ifjú Ganid hirtelenül súlyosan megbetegedett. Két héten át lázrohamok gyötörték, gyakran félrebeszélt; Jézust és Gonodot is lefoglalta a beteg fiú ápolása. Jézus szakszerűen és gyöngéden ápolta, és az apa elcsodálkozott azon a gyöngédségen és hozzáértésen, ami Jézusnak a beteg fiúval kapcsolatos segédkezésében megnyilvánult. Az emberi településektől messze voltak, és a fiú túl beteg volt, semhogy mozdítani lehetett volna; így a tőlük telhető legjobban felkészültek

arra, hogy gondos ápolással ott a hegyekben gyógyítsák ki a betegségből.

4 Ganid háromhetes lábadozása alatt Jézus sok érdekes dolgot mesélt a természetről és annak különféle állapotairól. És milyen jól érezték magukat, ahogy a hegyeket járták, s közben a fiú kérdéseket tett fel, Jézus pedig megválaszolta azokat, míg az apa az egész jelenségen álmélkodott.

5 A hegyekben töltött utolsó héten Jézus és Ganid hosszan elbeszélgetett az emberi elme szerepéről. A néhány órás vitát követően a fiú ezt a kérdést tette fel: „De tanítóm, mit értesz az alatt, hogy az ember az öntudatnak egy magasabb formáját tapasztalja meg, mint a felsőbbrendű állatok?” És mai kifejezésmódban újrafogalmazva Jézus ezt vála-

szolta:

6 ¶ Fiam, már sokat meséltem neked az emberi elméről és az abban lakozó isteni szellemről, de most hadd emeljem ki, hogy az öntudat *valóság.* Amikor egy állat öntudatra ébred, megjelenik az ősember. Ez a fejlődés a személytelen energia és a szellemérzékelő elme működési összhangteremtése nyomán valósul meg, és ez a jelenség biztosítja az emberi személyiség számára egy abszolút gócpontnak, a mennyei Atya szellemének megérkezését.

7 A gondolatok nem egyszerűen az érzékletek berögzülései; az eszmék nem mások, mint az érzékletek és a személyes sajátlényeg gondolkodó értelmezései együtt; és a sajátlényeg több, mint az egyén érzékleteinek

összessége. A kifejlődő sajátlényegben egyfajta közeledési folyamat indul el az egység felé, és ez az egység az abszolút egységnek az ilyen öntudatos, állati eredetű elmét szellemi működésre késztető, ténylegesen jelenlévő részéből származik.

8 Az egyszerű állat nem rendelkezhet időbeli öntudattal. Az állatok összefüggő érzékelő-felismerő élettani összehangolódással és ennek emlékével rendelkeznek, de nem tapasztalják meg az érzéklet értelmes felismerését, illetőleg nem tesznek bizonyságot e kapcsolt fizikai tapasztalások célirányos képzettársításáról, miként ez az avatott és gondolkodó emberi értelmezések következtetéseiben megnyilvánul. És az öntudatos létezés eme ténye az ember ezt követő

szellemi tapasztalásának valóságával együtt teszi lehetővé az ember számára azt, hogy a világegyetem fiává váljon, és előrevetíti fejlődését a világegyetem Legfelsőbb Egységének tényleges eléréséig.

9 Az emberi sajátlényeg nem tekinthető pusztán a tudat egymást követő fokozatai összességének sem. A tudatos választások és társítások eredményes működése nélkül nem lenne meg a szükséges egység a sajátlényeg meghatározásának biztosításához. Az ilyen egyesítetlen elme nemigen érheti el az emberi rend tudatos szintjeit. Ha a tudat képzettársításai csak a véletlenen múlnának, akkor minden emberi elme az elmebéli őrület bizonyos fokozatainak szabálytalan és véletlenszerű képzettársításai-

ról tenne bizonyságot.

10 A kizárólag a fizikai érzékletek tudatosságára épülő emberi elme sohasem érhetne el szellemi szinteket; az effajta anyagi elméből az erkölcsi értékek teljesen hiányoznának és nem lenne meg benne a szellemi fölérendeltségnek az a vezető érzéke, ami oly alapvető fontosságú az összarányos személyiség egységének elérésében az időben, és ami elválaszthatatlan a személyiség továbbélésétől az örökkévalóságban.

11 Az emberi elme már korán elkezdi kimutatni az anyagi feletti jegyeit; az igazán gondolkodó emberi értelmet az idő korlátai nem kötik meg teljesen. Az, hogy az egyének annyira különbözően élik életüket, nem csak a különféle örökletes adottságokat

és a különböző környezeti hatásokat mutatja, hanem azt is, hogy a sajátlényeg milyen mértékben valósította meg az Atya őbenne lakozó szellemével való egyesülést, annak mértékét, hogy az egyik mennyire azonosult a másikkal.

12 Az emberi elme nem tűri jól a kettős engedelmességből eredő feszültséget. Igen komoly megterhelést jelent a léleknek az a tapasztalás, amikor egyszerre próbálja szolgálni a jót és a rosszat. A legboldogabb és eredményesen egyesített elme az egyetlen elme, amely teljes mértékben a mennyei Atya akarata teljesítésének szenteli magát. A feloldatlan ellentétek lerombolják az egységet és az elme megbomlását eredményezhetik. De a lélek túlélési képességét nem

javítja, ha mindenáron biztosítani akarjuk az elme békéjét, ha feladjuk nemes törekvéseinket és megalkuszunk a szellemi eszményképek kárára; sokkal inkább elérhető az ilyen béke az igaz győzelem bátor kikényszerítésével, és e győzelem a rossz fölé kerekedéssel vívható ki a jó magvábanvaló erejével.

13 ¶ Másnap elindultak Szalamiszba, ahol hajóra szálltak és a szíriai partok mentén Antiókhiába tartottak.

8. ANTIÓKHIÁBAN

1 Antiókhia a szíriai római tartomány fővárosa volt, és a császári kormányzónak is itt állt a palotája. Antiókhiának félmillió lakosa volt; méretét tekintve ez a város volt a har-

madik legnagyobb a birodalomban és az első a romlottságban és az arcátlan erkölcstelenségben. Gonodnak sok üzleti ügye adódott; így Jézus és Ganid sokat volt magában. A többnyelvű városban Daphné ligetét kivéve mindenhová ellátogattak. Gonod és Ganid megnézte e hírhedten szégyenletes szentélyt, Jézus azonban nem volt hajlandó velük tartani. Az ilyen helyszínek az indiaiak számára nem voltak olyan megrázóak, de egy eszményelvű héber számára bizony visszataszítónak tűntek.

2 Jézus higgadtabbá és elgondolkodóvá vált, ahogy Palesztinához és az utazás végéhez közeledtek. Antiókhiában kevés emberrel találkozott; ritkán ment ki a városba. Ganid számos kérdésére, miszerint a taní-

tója miért mutat oly kevés érdeklődést Antiókhia iránt, Jézus végül annyit mondott, hogy: „E város nem esik messze Palesztinától; egyszer talán majd visszatérek ide.”

3 ¶ Ganid egy nagyon érdekes élményt szerzett Antiókhiában. E fiatalember tehetséges tanítványnak minősült és már el is kezdte a Jézustól tanult dolgok gyakorlati alkalmazását. Az apja antiókhiai üzletében érdekelt egyik indiai honfitársa olyan kellemetlenül viselkedővé és barátságtalanná vált, hogy már az elbocsátásán gondolkodtak. Tudomást szerezvén erről, Ganid átvette az apja helyét az üzletben és hosszasan elbeszélgetett a honfitársával. Ez a férfi úgy érezte, hogy nem jó munkát adtak neki. Ganid beszélt neki a mennyei Atyáról és sok

vonatkozásban bővítette a vallási ismereteit. De a Ganid által elmondottak közül egy héber mondás hozta a legnagyobb hasznot, és e bölcselet a következő volt: „Bármit tesz is a kezed, tedd azt teljes erővel.”

4 Miután összeállították a csomagjaikat a tevés utazáshoz, elmentek Szidonig és onnan Damaszkuszig, és három nap múltán már készen álltak a sivatag homokján át vezető út megtételére.

9. MEZOPOTÁMIÁBAN

1 A sivatagon való átutazás nem jelentett új élményt e sokfelé járt férfiaknak. Miután Ganid végignézte, hogy a tanítója segít a húsz tevéjük felmálházásában és megfigyelte, amint arra is vállalkozott, hogy a sa-

ját állatát irányítsa, odakiáltott neki, „Tanítóm, van valami, amihez nem értesz?” Jézus csak mosolyogott ezen, és így válaszolt, „A szorgalmas tanítvány bizony mindig tisztelettel tekint a tanárára.” És így indultak útnak Ur ősi városa felé.

2 Jézust nagyon érdekelte Urnak, Ábrahám szülőhelyének a korai történelme, és ugyancsak lenyűgözték a szuzai romok és hagyományok, de olyannyira, hogy Gonod és Ganid három héttel meghosszabbította az ottlétüket annak érdekében, hogy Jézusnak több ideje maradjon a vizsgálódásaihoz és hogy jobb lehetőséget teremtsenek magaknak ahhoz, hogy rávegyék, térjen vissza velük Indiába.

3 Urban történt, hogy Ganid hosszasan el-

beszélgetett Jézussal a tudás, a bölcsesség és az igazság közötti különbségről. És igencsak elámult a héberek bölcsének mondásán: „A bölcsesség alapvető dolog; ezért törekedj bölcsességre. A tudásra való minden törekvéseddel juss el a megértésig. Emeld a bölcsesség szintjét és az a javadra válik. A bölcsesség tiszteletet hoz neked, ha befogadod.”

4 ¶ Végül eljött az ideje az elválásnak. Mind higgadtak voltak, kiváltképp a legény, de ez igen komoly megpróbáltatás volt nekik. Könnyes szemmel, de bátor szívvel búcsúzkodtak. Búcsúzván tanítójától Ganid azt mondta: „Búcsúzom, tanítóm, de nem örökre. Amikor újra eljövök Damaszkuszba, felkereslek majd. Szeretlek, mert a

mennyei Atya biztosan olyan, mint te; legalábbis én úgy látom, hogy te sok mindenben olyan vagy, mint amilyennek leírtad őt nekem. Emlékezni fogok a tanításodra is, de téged biztosan nem foglak elfelejteni soha." Az apa pedig ezt mondta: „Egy nagy tanítótól búcsúzom, attól, aki jobbá tett minket és segített megismernünk az Istent." És Jézus így válaszolt: „Béke veletek, és a mennyei Atya áldása kísérjen mindig benneteket." És Jézus ott állt a tengerparton és nézte, ahogy a kis bárka kivitte őket a nyílt vízen horgonyzó hajójukhoz. Így vált el a Mester az indiai barátaitól Kharaxnál, és soha többé nem látta őket viszont e világon; és e világon sohasem tudták meg, hogy a később názáreti Jézusként felbukkant férfi éppen az ő barát-

juk volt, akitől az imént váltak el — Jósua, a tanítójuk.

5 Indiában Ganidból befolyásos ember lett, méltó követője a kiváló apjának, és külföldön számos nemes igazságot terjesztett abból, amit Jézustól, a szeretett tanítójától tanult. Ganid az élete későbbi szakaszában, amikor értesült egy különös palesztinai tanítóról, aki a kereszten fejezte be a pályafutását, bár felismerte az ezen Ember Fia által hirdetett evangélium és az ő zsidó oktatójának tanításai közötti hasonlóságot, nem is gondolt arra, hogy e kettő valójában egy és ugyanazon személy.

6 ¶ Ezzel véget ért az Ember Fia életében az a fejezet, melyet úgy lehetne megjelölni, mint: *Jósua, a tanító küldetése.*

134. ÍRÁS

AZ ÁTMENETI ÉVEK

A FÖLDKÖZI-TENGERI utazás alatt Jézus figyelmesen tanulmányozta a megismert embereket és a beutazott országokat, és nagyjából ekkortájt döntött véglegesen a földi életének hátralévő részéről. Eddigre teljes mértékben átgondolta és most már véglegesen is elfogadta azt a tervet, mely előírta, hogy zsidó szülőktől kellett megszületnie Palesztinában, és ezért önként visszatért Galileába, hogy kivárja az időt, amikor megkezdheti az igazság nyilvános tanítójaként teljesítendő életművét; tervezni kezdte a nyilvános pályáját az apja, József népének földjén, és tette ezt a maga sza-

bad akaratából.

2 Jézus személyes és emberi tapasztalatból megállapította, hogy az egész római világban Palesztina a legjobb hely, ahol a földi életének utolsó fejezeteihez hozzáfoghat és az utolsó jeleneteket eljátszhatja. Most először töltötte el teljes megelégedéssel az a program, hogy nyíltan megmutathatja az igazi természetét és kinyilatkoztathatja az isteni személyazonosságát a zsidók és nem-zsidók körében a szülőföldjén, Palesztinában. Végérvényesen eldöntötte, hogy ugyanazon a vidéken fejezi be a földi életét és teljesíti be a halandói léttel járó létpályáját, ahol gyámoltalan csecsemőként az emberi tapasztalást megkezdte. Az urantiai létpályája Palesztinában, a zsidók között kez-

dődött, és úgy döntött, hogy az életét Palesztinában és a zsidók körében fejezi be.

1. A HARMINCADIK ÉV (KR.U. 24)

[1] Miután elbúcsúzott Gonodtól és Ganidtól Kharaxban (Kr.u. 23. decemberében), Jézus Uron keresztül tért vissza Babilonba, ahol csatlakozott az éppen Damaszkuszba tartó sivatagi úti csoporthoz. Damaszkusztól Názáretbe ment, és csak néhány órára állt meg Kapernaumban, ahol meglátogatta Zebedeus családját. Ott találkozott Jakab öccsével, aki valamivel korábban jött át, hogy Zebedeus hajóépítő műhelyében dolgozzon. Miután beszélt Jakabbal és Júdással (aki történetesen szintén Kapernaumban tartózkodott) és miután Jakab öccsére bízta

a kis házat, melyet Zebedeus Jánosnak sikerült megvásárolnia, Jézus továbbment Názáretbe.

2 A földközi-tengeri utazás végén Jézus elég pénzt kapott ahhoz, hogy a megélhetését csaknem a nyilvános segédkezésének megkezdéséig fedezze. De eltekintve a kapernaumi Zebedeustól és azoktól az emberektől, akikkel e rendkívüli utazáson találkozott, a világ sohasem tudta meg, hogy részt vett ezen az utazáson. A családja mindvégig azt hitte, hogy az idejét tanulással töltötte Alexandriában. Jézus sohasem erősítette meg őket e hitükben, és nyíltan sohasem cáfolta e félreértéseket.

3 A Názáretben való néhány heti ottléte alatt Jézus meglátogatta a családját és a ba-

rátait, eltöltött némi időt a javítóműhelyben József öccsével, de a legtöbb figyelmet Máriára és Ruth-ra fordította. Ruth ekkoriban már majdnem tizenöt éves volt, és Jézus számára ez volt az első alkalom, hogy hosszabban elbeszélgessen vele azóta, hogy fiatal nővé lett.

4 Simon és Júdás is meg akart nősülni a közeljövőben, azonban nem akarták azt Jézus beleegyezése nélkül tenni; ennek megfelelően mindketten elhalasztották az eseményt, bízva a legidősebb bátyjuk visszatérésében. Bár mindannyian Jakabot tekintették a család fejének a legtöbb dologban, amikor a házasságra került a sor, Jézus áldását akarták. Így Simon és Júdás kettős esküvőjére ebben az évben, vagyis Kr.u. 24 március elején ke-

rült sor. Most már az összes idősebb gyermek házas volt; csak Ruth, a legkisebb, maradt odahaza Máriával.

5 Jézus elég rendszeresen és annak természetes rendje szerint látogatta a családja egyes tagjait, de amikor mind együtt voltak, oly kevés mondanivalója akadt, hogy ezt a többiek szóvá is tették maguk között. Máriát különösen meghökkentette az elsőszülött fiának ez a szokatlanul különös viselkedése.

6 Nagyjából akkor, amikor Jézus Názáret elhagyására készülődött, a városon éppen áthaladó nagy úti csoport vezetője súlyosan megbetegedett, és Jézus, lévén, hogy több nyelvet is tudott, vállalta, hogy átveszi a helyét. Tekintettel arra, hogy az út miatt egy évig távol kellett lennie, és mivel már min-

den öccse házas volt és az anyja otthon élt Ruth-tal, Jézus családi tanácskozást hívott össze, melyen azt javasolta, hogy az anyja és Ruth költözzön Kapernaumba, abba a házba, melyet nemrégiben adott Jakabnak. Ennek megfelelően, miután néhány nappal később Jézus a csoporttal útnak indult, Mária és Ruth Kapernaumba költözött, ahol Mária életének hátralévő részéig a Jézus által a rendelkezésükre bocsátott házban éltek. József és családja pedig a régi názáreti házba költözött.

7 Ez az év a szokatlanabbak közé tartozott az Ember Fiának benső tapasztalásában; nagy előrelépést tett az emberi elméje és a benne lakozó Igazító közötti összhang kialakítása terén. Az Igazító tevéke-

nyen dolgozott az elme gondolkodásának újjászervezésén és ama nagy eseményekre való felkészítésén, melyek az akkor már nem oly távoli jövőben előtte álltak. Jézus személyisége folyamatosan készült a világ irányában mutatandó hozzáállásbeli nagy átalakulásra. Ezek voltak az átmeneti idők, ama lény átmeneti időszaka, mely lény emberként megjelenő Istenként kezdte az életet, és aki éppen most készült arra, hogy Istenként megjelenő emberként teljesítse ki a földi létpályáját.

2. UTAZÁS A KÁSPI-TENGER VIDÉKÉRE

[1] Kr.u. 24. április elsején történt, hogy Jézus elindult Názáretből a szállítási útvonalon a Káspi-tenger vidéke felé. Az utazók

csoportja, melyhez Jézus vezetőként csatlakozott, Jeruzsálemből Damaszkuszon és az Urmia-tó vidékén át Asszírián, Médián és Pártusföldön keresztül a Káspi-tenger délkeleti vidékére tartott. Egy egész év eltelt, míg ezt az utat oda-vissza megjárta.

[2] Jézus számára ez az út egy újabb kalandos felfedezést és a személyes segédkezés lehetőségét jelentette. Érdekes élményben volt része az utazók alkotta családja — az utasok, az őrök és a tevehajcsárok — mellett. A csoport által követett útvonal közelében élő sok férfi, nő és gyermek tudott gazdagabb életet élni annak eredményeként, hogy kapcsolatba került Jézussal, aki számukra, egy közönséges úti csoport rendkívüli vezetője volt. A személyes segédkezésének e lehetőségében

részesülők közül nem mindenkinek vált ez a javára, de azoknak a túlnyomó többségéből, akik találkoztak és beszélgettek vele, a természetes életük hátralévő részére jobb ember vált.

3 A világban tett utazásai közül e Káspi-tengeri úton jutott Jézus a legközelebb a keleti világhoz és ez tette képessé, hogy jobban megértse a távol-keleti népeket. Sok és személyes kapcsolatot alakított ki az Urantia mindegyik fennmaradt emberfajtájával, kivéve a vöröset. Egyformán örömét lelte e különböző emberfajták és kevert népek mindegyike számára nyújtott segédkezésben, és mindegyik befogadta a hozzájuk elvitt élő igazságot. A távol-nyugati európaiak és a távol-keleti ázsiaiak egyformán fi-

gyeltek a reményről és az örökkévaló életről szóló szavaira, és mindannyiukra egyforma hatást gyakorolt a közöttük oly kegyesen élt szeretetteljes szolgálatbeli és szellemi segédkezési élet.

4 ¶ Az út minden tekintetben sikeres volt. Ez igen sajátságos esemény volt Jézus emberi életében, mert az év során vezetői minőségben működött, ő volt a felelős a rábízott árukért és az úti csoportot alkotó utasok biztonságáért. És e többes kötelességének hűségesen, eredményesen és bölcsen tett eleget.

5 A Káspi-tenger vidékéről való visszatéréskor Jézus az Urmia-tónál vált el a csoporttól, ahol valamivel több mint két hetet töltött. Egy későbbi úti csoport utasaként

tért vissza Damaszkuszba, ahol is a tevetulajdonosok könyörögve kérték, hogy maradjon a szolgálatukban. Az ajánlatukat elhárította és csatlakozott a kapernaumi járathoz, s e célállomásra Kr.u. 25. április elsején érkezett meg. Názáretet többé már nem tekintette otthonának. Kapernaum lett Jézus, Jakab, Mária és Ruth otthona. De Jézus többé nem lakott a családjával; amikor Kapernaumban tartózkodott, Zebedeusékénál lakott.

3. AZ URMIAI ELŐADÁSOK

[1] Útban a Káspi-tenger felé Jézus néhány napos pihenőre és felüdülésre megállt Urmia régi perzsa városánál az Urmia-tó nyugati partján. Urmia közelében, a parttól

nem messze elhelyezkedő szigetcsoport legnagyobb tagján egy nagy épület — egy előadóterem — állt, melyet a „vallási szellemnek” szenteltek. Ez az építmény valójában a vallások bölcseletének temploma volt.

[2] E vallási templomot egy gazdag urmiai kereskedő és az ő három fia építette. E férfit Cimboytonnak hívták, és az ősei között számos különféle nép fiát tartotta számon.

[3] E vallási tanodában az előadások és a viták a hét folyamán minden délelőtt tíz órakor kezdődtek. A délutáni program három órakor kezdődött, és az esti vitákat nyolc órakor nyitották meg. Ezeket a tanórákat, vitákat és tanácskozásokat mindig Cimboyton vagy valamelyik fia vezette. A vallások e különleges tanhelyének alapítója úgy élt és

halt meg, hogy sohasem fedte fel a személyes vallásos meggyőződését.

4 Jézus több alkalommal is részt vett ezekben a vitákban, és mielőtt elutazott volna Urmiából, Cimboyton megbeszélte Jézussal, hogy a visszaúton két hetet náluk tölt és huszonnégy tanórát tart „Az Emberek Testvériségéről”, és hogy tizenkét részből álló, kérdéseket, eszmecserét és vitát magába foglaló esti programot szervez, különösen az előadásaival kapcsolatban és általában az emberek testvérisége tárgyában.

5 E megállapodásnak megfelelően Jézus megszakította a visszautat és megtartotta ezeket az előadásokat. A Mesternek az Urantián elmondott minden tanítása közül ez volt a legmódszeresebb és a leginkább hi-

vatalos. Sem előtte, sem utána soha nem adott közre oly sok dolgot egyetlen tárgyban, mint ami ezekben az előadásokban szerepelt és eszmecserékben előjött az emberek közötti testvériség tárgyában. A valóságban ezek az előadások az „Isten Országáról” és az „Emberek Országairól” szóltak.

6 A vallásbölcselet e templomának tagozatán több mint harminc vallás és vallástisztelet képviseltette magát. E tanítókat a saját vallási csoportjaik választották, támogatták és adtak nekik teljes felhatalmazást. Ekkoriban mintegy hetvenöt tanár volt a karon, és mindannyian tizenkét férőhelyes kunyhókban laktak. Minden újholdkor e csoportokat véletlenszerűen átszervezték. A türelmetlenség, a békétlenkedő szellem, vagy

bármely más magatartás, mely megzavarta volna a közösség zökkenőmentes működését, a békétlen tanító azonnali és rövid úton való eltávolítását vonta maga után. Minden különösebb teketória nélkül elküldték volna, és az őt felváltó tanító azonnal betölthette a helyét.

7 A különböző vallások e tanítói komoly erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy kimutassák, mennyire hasonlók a vallásaik a jelen és a következő élettel kapcsolatos alapvető dolgokban. Csak egy tantételt kellett elfogadni ahhoz, hogy valaki helyet kapjon e karban — minden tanárnak olyan vallást kellett képviselnie, mely Istent — valamiféle legfelsőbb Istenséget — ismer. A karon öt olyan független tanár volt, aki nem képvi-

selt egyetlen szervezett vallást sem, és Jézus is épp ilyen független tanítóként jelent meg előttük.

8 ¶ [Amikor mi, a közteslények, először elkészítettük a Jézus urmiai tanításairól szóló összefoglalót, véleménykülönbség alakult ki az egyházak szeráfjai és a haladás szeráfjai között abban, hogy vajon bölcs dologe ezeket a tanításokat az urantiai kinyilatkoztatásban közzétenni. A huszadik századi állapotok, melyek mind a vallási, mind az emberi kormányzást jellemzik, olyan nagy mértékben eltérnek a Jézus korabeliekétől, hogy valóban nehéz volt a Mester urmiai tanításait az Isten országának és az emberek országainak problémáira vonatkoztatni úgy, hogy mindez jellemezze a huszadik századi

világ helyzetét is. Sehogyan sem tudtunk a bolygó kormányzásában résztvevő eme két szeráfcsoport számára egyaránt elfogadható beszámolót készíteni a Mester tanításairól. Végül a kinyilatkoztatási bizottság Melkizedek elnöke kijelölt egy, három fajtánkbeli egyedből álló bizottságot, hogy fejtse ki a nézetünket a Mester urmiai tanításairól úgy, hogy az illeszkedjen az Urantián a huszadik században uralkodó vallási és politikai viszonyokhoz. Ennek megfelelően mi, a három másodfajú közteslény Jézus tanításaiból egy ilyen átdolgozást készítettünk, melyben újra közreadjuk a kijelentéseit úgy, hogy azokat a mai világviszonyokhoz szabtuk, és e kijelentéseket most akképpen adjuk közre, amint azokat a kinyilatkoztatási bi-

zottság Melkizedek elnöke átszerkesztette.]

4. FŐHATALOM — ISTENI ÉS EMBERI

[1] Az emberek közötti testvériség alapja az Isten atyaként való elfogadása. Az Isten családja az Isten szeretetéből származik — az Isten maga a szeretet. Az Atya Isten istenmód szereti a gyermekeit, minden gyermekét.

[2] A mennyországnak, az isteni kormánynak, az alapja az isteni főhatalom ténye — az Isten szellem. Lévén, hogy az Isten szellem, ezért ez az ország szellemi. A mennyország nem anyagi, és nem is pusztán értelmi; az ország nem más, mint szellemi kapcsolat Isten és ember között.

3 Ha a különféle vallások elismerik az Atya Isten szellemi fennhatóságát, akkor minden vallás békében megférhet egymás mellett. Ha csak egy is közülük azt tartja magáról, hogy valamiben felsőbbrendű a többihez képest, és hogy kizárólagos hatalmat gyakorol a többi vallás felett, akkor az a vallás valószínűleg türelmetlen lesz a többivel vagy akár arra is vetemedhet, hogy üldözze a más vallások híveit.

4 A vallási béke — a testvériség — soha nem jöhet létre, hacsak az összes vallás teljesen le nem mond minden egyházi hatalomról és teljes mértékben fel nem adja a szellemi főhatalom minden formáját. Egyedül Isten a szellemi uralkodó.

5 A vallások közötti egyenlőség (a vallás-

szabadság) megteremtésének ára a vallási háborúk megvívása, hacsak az összes vallás meg nem egyezik abban, hogy minden vallási főhatalmat egyetlen emberfeletti szintnek adnak át, magának Istennek.

6 A mennyország az emberek szívében vallásos egységet (de nem szükségszerűen egyformaságot) teremt, mert az ilyen vallásos hívőkből álló minden vallási csoport megszabadul az összes egyházi hatalomra vonatkozó képzettől — a vallási főhatalomtól.

7 Az Isten szellem, és az Isten szellem-énjéből egy darabot az embernek ad, mely az ember szívébe költözik. Szellemileg minden ember egyenlő. A mennyországban nincsenek kasztok, osztályok, társadalmi rétegek vagy gazdasági csoportok. Minden ember

testvér.

8 De amint szem elől tévesztitek az Atya Isten szellemi főhatalmát, valamelyik vallás ismét elsőbbséget fog követelni magának a többi kárára; és ekkor, ahelyett, hogy a földön béke és az emberek között jó szándék honolna, viszályok, ellenségeskedések, sőt vallási háborúk, de legalábbis a hívők között háborúskodások törnek ki.

9 Azok a szabad akarattal rendelkező lények, akik egyenlőnek tekintik magukat, előbb vagy utóbb próbára teszik uralom- és hatalomszerző képességeiket a többi ember és embercsoport kárára, hacsak kölcsönösen el nem ismerik, hogy mindannyian egy mindenek fölött álló hatalom fennhatósága alá tartoznak. Az egyenlőség elve sohasem

hozhat békét, kivéve, ha mindenki kölcsönösen elismeri egy mindenek fölött álló főhatalom felügyelő befolyását.

10 Az urmiai hívek viszonylagos békében és nyugalomban éltek egymással, mert teljesen feladták a vallási főhatalommal kapcsolatos mindenféle nézetüket. Szellemi értelemben mindannyian egy független Istenben hittek; társadalmi értelemben a teljes és megkérdőjelezhetetlen hatalmat a vezetőjük — Cimboyton — birtokolta. Jól tudták, hogy mi történne bármely tanítóval, aki a társai feletti irányítás megszerzésével próbálkozna. Az Urantián addig nem lehet tartós vallási béke, amíg minden vallási csoport önként le nem mond az isteni kegyeltséggel, a választott néppel és vallási főhatalommal kapcso-

latos mindenféle képzetéről. Csak amikor az Atya Isten legfőbbé válik, akkor lesznek az emberek vallási értelemben testvérek és fognak vallási békében élni egymással a földön.

5. A POLITIKAI FŐHATALOM

1 [Noha a Mesternek az Isten főhatalmáról szóló tanítása igazság — melyet csak bonyolít a világ vallásai között a későbbiekben vele kapcsolatosan megjelent vallás — a politikai felségjogról szóló nyilatkozatainak eléggé sajátos színezetet ad a nemzeti létnek az elmúlt ezerkilencszáz év alatti politikai fejlődése. Jézus idejében csupán két nagy világhatalom létezett — a római birodalom nyugaton és a hun birodalom ke-

leten — s ezeket elég jól elszigetelte egymástól a pártus királyság, valamint a Kászpi-tengeri és a turkesztáni területek közbenső vidékei. Ezért az alábbi ismertetésben viszonylag szabadon eltértünk a Mesternek a politikai felségjogról szóló urmiai tanításainak lényegi elemeitől, ugyanakkor kísérletet teszünk e tanítások jelentését megmutatni úgy, ahogy azok a Krisztus utáni huszadik századbeli politikai főhatalom fejlődésének különösen nehéz szakaszára vonatkoztathatók.]

2 ¶ Az Urantián a háború addig sohasem fog véget érni, amíg a nemzetek kitartanak a korlátlan nemzeti főhatalom csalóka képzetei mellett. Egy lakott világon a viszonylagos főhatalomnak csak két szintje létezik: az

egyéni halandó szellemi szabad akarata és az emberiség, mint egész, együttes főhatalma. Az egyes emberi lény szintje és az egész emberiség szintje között mindenféle csoportosítás és társulás viszonylagos, átmeneti, és csak annyiban értékes, amennyiben hozzájárul az egyén, valamint a bolygói mindösszes — vagyis az ember és az emberiség — boldogulásához, jólétéhez és fejlődéséhez.

3 A vallási tanítóknak mindig emlékezniük kell arra, hogy az Isten szellemi főhatalma meghalad minden közbenső és közvetett szellemi hűséget. Egykor a polgári vezetők majd megértik, hogy a Fenségesek uralkodnak az emberek országai felett.

4 A Fenségeseknek az emberek országai feletti ezen uralkodása nem valamely különö-

sen kegyelt halandói csoportok külön előnyét szolgálja. Nincs olyan, hogy „választott nép”. A Fenségeseknek, a politikai fejlődés felügyelőinek az uralma olyan uralom, melynek rendeltetése, hogy előmozdítsa a legtöbb jót az *összes* ember legnagyobb sokasága számára a leghosszabb időtartamra.

5 A főhatalom hatalom, és szervezés révén erősödik. A politikai hatalom szerveződésbeli kiteljesedése jó és helyénvaló, mert arra irányul, hogy az egész emberiség egyre nagyobb részeit foglalja magába. De a politikai szervezetek ugyanezen növekedése problémát okoz a politikai hatalom kezdeti és természetes szerveződése — a család — és a politikai gyarapodás végső kiteljesedése — az egész emberiség kormánya, melyet az egész

emberiség működtet, és amely az egész emberiségért van — közötti, minden közbenső szakaszban.

6 A politikai főhatalom a fejlődése során a családi csoportbeli szülői hatalomból indul ki és a családok szerveződése révén eljut a vérrokon nemzetségekhez, melyek különböző okokból törzsi egységekké egyesülnek — vérrokonság feletti politikai csoportosulásokat alkotnak. És a törzsek ez után az árucsere, a kereskedelem és a hódítások révén nemzetté egyesülnek, maguk a nemzetek pedig néha birodalommá olvadnak össze.

7 Ahogy a főhatalom a kisebb csoportoktól áttevődik a nagyobb csoportokhoz, a háborúk mérséklődnek. Vagyis, a kisebb nemzetek közötti kisebb háborúk mérséklődnek,

azonban a nagyobb háborúk lehetősége növekszik, ahogy a főhatalmat gyakorló nemzetek egyre nagyobbak lesznek. Ezt követően, amikor az ember már az egész világot felfedezte és elfoglalta, amikor már kevés nemzet marad, s ezek erősek és hatalmasak, akkor e nagy és feltehetően független nemzetek határai összeérnek, amikor már csak a világtengerek választják el őket egymástól, akkor lesz előkészítve a terep a nagy háborúkhoz, a világméretű összetűzésekhez. Az úgynevezett független nemzetek nem gyarapodhatnak anélkül, hogy összeütközéseket okoznának és háborúkat váltanának ki.

8 A politikai főhatalomnak a családtól az egész emberiségig való fejlődésével járó nehézség abban a tehetetlenség-ellenállásban

rejlik, mely minden közbenső szinten megnyilvánul. A családok alkalmanként dacoltak a nemzetségükkel, míg a nemzetségek és törzsek gyakran aláásták a területi elvű állam főhatalmát. A politikai főhatalom minden egyes új és előremutató fejlődési mozzanatát zavarják és akadályozzák (és mindig is zavarták és akadályozták) a politikai szerveződésben megvolt korábbi fejlődési „építkező szakaszok". És ez azért van így, mert az emberi hűséget, ha már egyszer felkeltették, nehéz megváltoztatni. Ugyanaz a hűség, amely lehetővé teszi a törzs kifejlődését, megnehezíti a törzsfeletti szerveződés — a területi elvű állam — kialakulását. És ugyanez a hűség (hazafiság), amely lehetővé teszi a területi elvű állam kialakulását, na-

gyon megnehezíti az egész emberiség kormányának fejlődésbeli kialakulását.

9 A politikai főhatalom az önrendelkezés feladásából származik, elsőként az egyén által a családon belül, majd a családok és a nemzetségek révén a törzs és a nagyobb csoportok viszonylatában. Az önrendelkezés e fokozatos átadása a kisebbtől az egyre nagyobb politikai szerveződések számára, általában egyenletesen folyt keleten a Ming és a Mogul uralkodóház megalapítása óta. Nyugaton több mint ezer éven át érvényesült ez, egészen a világháború végéig, amikor is Európában egy szerencsétlen, visszafelé irányuló folyamat átmenetileg megfordította e rendes főirányt azáltal, hogy újra visszaállította számos kis csoport elveszített

politikai főhatalmát.

10 Az Urantia addig nem élvezhet tartós békét, amíg az úgynevezett független nemzetek saját belátásuk alapján és teljesen le nem teszik a főhatalmukat az emberek testvériségének — az emberiség kormányának — a kezébe. A nemzetköziség — a Nemzetek Szövetségei — sohasem hozhatnak tartós békét az emberiségnek. A nemzetek világméretű szövetségei hatékonyan előzik meg a kisebb háborúkat és elfogadhatóan ellenőrzik a kisebb nemzeteket, de nem fogják megakadályozni a világháborúkat és nem is tudják ellenőrizni a három, négy vagy öt legerősebb kormányt. A valós viszályok közepette e világhatalmak egyike ki fog lépni a Szövetségből és hadat üzen. Nem aka-

dályozhatjátok meg, hogy a nemzetek hadba lépjenek mindaddig, amíg a nemzetek a nemzeti főhatalom álságos vírusával fertőzöttek. A nemzetköziség egy lépés a helyes irányba. Egy nemzetközi rendfenntartó erő a kisebb háborúkat megakadályozza ugyan, azonban nem lesz hatékony a föld nagy katonai kormányai közötti nagy háborúk, összetűzések megelőzésében.

[11] Ahogy az igazán független nemzetek (nagyhatalmak) száma csökken, úgy növekszik a lehetőség az emberiség kormányára és az ilyen kormány iránti igény is így erősödik. Amikor csak néhány valóban független (nagy) hatalom marad, akkor vagy bele kell vágniuk a nemzeti (birodalmi) elsőségért folytatandó élet-halál harcba, vagy kü-

lönben a főhatalom bizonyos előjogairól való önkéntes lemondás révén meg kell teremteniük a nemzetek feletti hatalom alapvető fontosságú magját, mely az egész emberiség valódi főhatalmának kezdetéül fog szolgálni.

12 ¶ Addig nem köszönt be a béke az Urantián, amíg minden, úgynevezett független nemzet át nem ruházza a hadviselés jogát az egész emberiség képviseleti kormányára. A politikai főhatalom a világ népeinél van meg eredendően. Amikor az Urantia összes népe megteremt egy világkormányt, akkor nyerik el a jogot és a hatalmat arra, hogy az ilyen kormányt FÜGGETLENNÉ tegyék; és amikor ez a képviseleti vagy demokratikus világhatalom irányítja a világ szárazföldi és lé-

gi erőit, valamint haditengerészeteit, akkor jön el a béke a földön és érvényesül a jó szándék az emberek között — de előbb nem.

[13] Hogy egy fontos tizenkilencedik és huszadik századi szemléltetést alkalmazzunk: Az Amerikai Egyesült Szövetség negyvennyolc állama régóta élvezi a békét. Nem háborúznak egymással. A főhatalmukat a szövetségi kormánynak adták át, és a háborúról való döntésen keresztül lemondtak minden, az önrendelkezés téveszméi iránti igényükről. Bár minden állam maga szabályozza a saját belső ügyeit, ez nem érinti a külkapcsolatokat, a vámokat, a bevándorlást, a katonai ügyeket, vagy az államközi kereskedelmet. Az egyes tagállamok nem foglalkoznak állampolgársági ügyekkel sem. A negy-

vennyolc állam csak akkor szenved a háború pusztításától, amikor a szövetségi kormány főhatalma valamiképpen veszélyben forog.

14 ¶ Mióta felhagyott a felségjog és az önrendelkezés kettős álokoskodásával, e negyvennyolc állam államközi békét és nyugalmat élvez. Az Urantia nemzetei is így fogják élvezni a békét, amikor szabadon leteszik a saját főhatalmukat egy, az egész világot irányító kormány — az emberek testvériségének főhatalma — kezébe. E világállamban a kis nemzetek éppoly erősek lesznek, mint a nagyok, éppen úgy, ahogy Rhode Island kis tagállamnak is két szenátora van az Amerikai Kongresszusban, akárcsak a népes New Yorknak vagy a nagy Texas államnak.

15 E negyvennyolc tagállam korlátozott (ál-

lami) főhatalmát emberek teremtették meg és az az emberekért van. Az Amerikai Egyesült Szövetség államfeletti (nemzeti) főhatalmát az ezen államok között ott lévő, eredeti tizenhárom állam teremtette meg a saját javára és az emberek javára. Egykor majd az emberiség bolygói kormányának nemzetek feletti főhatalmát hasonlóan teremtik meg a nemzetek a saját javukra és minden ember javára.

16 A polgárok nem a kormányok jóléte érdekében születnek; a kormányok azok a szervezetek, melyeket az emberek javára alkottak és terveztek. A politikai főhatalom fejlődésének mindaddig nem lehet vége, amíg meg nem jelenik az összes ember főhatalmának kormánya. Minden más főhatalom

viszonylagos értékkel bír, közbenső jelentőségű és alárendelt helyzetű.

17 A tudományos fejlődéssel a háborúk egyre pusztítóbbak lesznek, míg végül csaknem a faji öngyilkosság eszközévé válnak. Hány világháborút kell megvívni és hány nemzetek szövetségének kell elbuknia, mire az emberek hajlandók lesznek felállítani az emberiség kormányát és elkezdik élvezni az állandó béke áldásait és az emberek közötti jó szándék — világméretű jó szándék — nyugalmát?

6. TÖRVÉNY, SZABADSÁG ÉS FÜGGETLENSÉG

1 Ha egy ember függetlenségre — szabadságra — törekszik, akkor szem előtt

kell tartania, hogy *minden* más ember is ugyanilyen függetlenségre vágyik. Az ilyen, szabadságszerető halandók csoportjai nem tudnak egymással békében élni anélkül, hogy ne engedelmeskednének azoknak a törvényeknek, szabályoknak és előírásoknak, melyek minden egyes személynek ugyanolyan fokú függetlenséget nyújtanak, s közben egyenlő mértékű függetlenséget biztosítanak minden halandótársnak. Ha egy ember teljesen szabad akar lenni, akkor a másiknak teljesen rabszolgának kell lennie. És a függetlenség viszonylagos jellege igaz társadalmilag, gazdaságilag és politikailag is. A függetlenség a polgárosodottság ajándéka, melyet a TÖRVÉNY kikényszerítése tesz lehetővé.

2 A vallás teszi szellemileg lehetővé az em-

berek testvériségének felismerését, de megköveteli az emberiség kormányától, hogy szabályozza azokat a társadalmi, gazdasági és politikai problémákat, melyek az emberi boldogság és eredményesség e céljával együtt járnak.

3 Háborúk lesznek és háborús hírek fognak keringeni — nemzet nemzet ellen támad — mindaddig, amíg a politikai felségjogot nemzetállamok valamely csoportja felosztva és méltánytalanul birtokolja. Anglia, Skócia és Wales mindaddig harcolt egymással, míg végül feladták a saját főhatalmukat, átadva azt az Egyesült Királyságnak.

4 Egy újabb világháború fogja megtanítani az úgynevezett független nemzeteket arra, hogy valamiféle szövetséget alakítsanak ki,

megteremtve ezzel a kisebb háborúk, a kisebb nemzetek közötti háborúk megelőzésének rendszerét. De a nagy háborúk mindaddig folytatódni fognak, amíg az emberiség kormányát létre nem hozzák. A világviszonylatú főhatalom akadályozza meg a nagy háborúkat — semmi más nem képes erre.

5 A negyvennyolc amerikai szabad állam békében él egymással. E negyvennyolc állam polgárai között ott vannak mindazok a különböző nemzetiségek és emberfajták, melyek az egymással folyton szembenálló európai nemzetekben élnek. Ezek az amerikaiak az egész világ csaknem minden vallását és szakadár vallási felekezetét képviselik, és mégis, itt, Észak-Amerikában béké-

ben élnek egymással. És mindez azért vált lehetővé, mert e negyvennyolc állam feladta a felségjogát és lemondott az önrendelkezés feltételezett jogainak minden képzetéről.

6 Ez nem a fegyverkezés vagy a leszerelés kérdése. A sorozás vagy az önkéntes katonai szolgálat kérdése sem visz el a világbéke fenntartásával kapcsolatos eme problémák gyökeréig. Ha az erős nemzetektől elvesztek minden fajta újkori gépi fegyvert és mindenféle robbanóanyagot, akkor ököllel, kövekkel és bunkókkal fognak harcolni mindaddig, amíg ragaszkodnak a nemzeti főhatalom isteni jogának általuk alkalmazott téveszméihez.

7 A háború nem az ember legnagyobb és legszörnyűbb betegsége; a háború tünet,

eredmény. Az igazi betegség a nemzeti felségjog vírusa.

8 Az urantiai nemzetek eddig még nem rendelkeztek valódi felségjoggal; a világháborúk dúlásaitól és pusztításaitól őket megvédeni képes főhatalmuk még sohasem volt. Az emberiség bolygószintű kormányának megteremtésekor a nemzetek olyannyira nem adják fel a felségjogukat, hogy ténylegesen is egy valós, igaz és tartós világfőhatalmat hoznak létre, mely attól kezdve teljes mértékben képes lesz megvédeni őket minden háborútól. A helyi ügyeket a helyi kormányzatok intézik; a nemzeti ügyeket a nemzeti kormányok; a nemzetközi ügyeket pedig a bolygószintű kormányzat intézi.

9 Világbékét nem képesek fenntartani a

szerződések, a külügyi tárgyalások, a külpolitikák, a szövetségek, az erőegyensúlyok, vagy bármilyen más, a nemzeti érzület felségjogával való silány bűvészkedés. Világtörvényt kell létrehozni és azt világkormánynak — az egész emberiség főhatalmának — kell betartatnia.

10 Az egyén messze nagyobb szabadságot fog élvezni a világkormány alatt. Ma a nagyhatalmak polgárait csaknem zsarnokian megadóztatják, szabályozzák és ellenőrzik, és az egyéni szabadságjogok jelenlegi csorbításának nagyobbrészt vége szakad, amint a nemzeti kormányok hajlandók a nemzetközi ügyekkel kapcsolatos főhatalmukat a világot irányító kormányzatra bízni.

11 A világviszonylatban működő kormány alatt a nemzeti csoportok valódi lehetőséget kapnak az igazi demokrácia személyes szabadságjogainak felismerésére és igénybevételére. Az önrendelkezés téveszméje megszűnik. A pénzügyek és a kereskedelem bolygószintű szabályozásával beköszönt a világbéke új korszaka. Hamarosan világnyelv is kialakul, és legalább lesz valamiféle remény egy valamikori világvallásra — vagy vallásokra, világviszonylatban.

12 A közösségi biztonság sohasem fog békét hozni mindaddig, amíg a közösség magába nem foglalja az egész emberiséget.

13 A képviseleti emberiség-kormány politikai főhatalma tartós békét fog eredményezni a földön, és az emberek szellemi testvéri-

sége mindörökre biztosítani fogja az összes ember közötti jó szándékot. És nincs más módja annak, hogy a béke a földön megvalósuljon és a jó szándék az emberek között érvényre jusson.

* * *

14 Cimboyton halála után a fiai nagy nehézségekkel szembesültek, amikor fenn akarták tartani a békés tagozatot. A jézusi tanítások hatása sokkal nagyobb lett volna, ha a későbbi keresztény tanítók, akik beléptek az urmiai karba, több bölcsességet mutattak volna és több türelmet gyakoroltak volna.

15 Cimboyton legidősebb fia a filadelfiai Abnerhez fordult segítségért, de Abner választása a tanítók személyét illetően felettébb

szerencsétlen döntés volt annyiban, hogy ellenszegülőknek és hajthatatlanoknak minősültek. E tanítók arra törekedtek, hogy a vallásukat a többi hit fölé helyezzék. Soha nem is gyanították, hogy az utazó csoport vezetőjének sokat idézett tanításai magától Jézustól erednek.

[16] Ahogy nőtt a zavar a karon, a három fivér megvonta a pénzügyi támogatást, és öt évvel később a tanhely bezárt. Később újra megnyitották Mitrász-templomként és végül az egyik duhaj ünneplés következtében leégett.

7. A HARMINCEGYEDIK ÉV (KR.U. 25)

[1] A Káspi-tengeri útról visszatérve Jézus már tudta, hogy a világjáró útjai véget értek.

Már csak egy utazást tett Palesztinán kívül, s ennek úti célja Szíria volt. Egy rövid kapernaumi látogatás után néhány napra elment Názáretbe is. Április közepén indult el Názáretből Tiruszba. Onnan továbbutazott északra, néhány napot eltöltött Szidonban is, de az úti célja Antiókhia volt.

2 Ez az év Jézus magányos vándorlásaival telt Palesztinában és Szíriában. Ezen egyévnyi utazás alatt különféle neveken ismerték meg őt az ország különböző részeiben: ő volt a názáreti ács, a kapernaumi hajóépítő, a damaszkuszi írástudó és az alexandriai tanító.

3 Antiókhiában az Ember Fia két hónapig lakott, dolgozott, figyelt, tanult, időzött, segédkezett, és mindvégig ismereteket szerzett

arról, hogy miként él, gondolkodik, érez az ember, és miként viszonyul az emberi lét környezetéhez. Ebből három hetet sátorkészítőként dolgozott. Tovább maradt Antiókhiában, mint az útja során bármely más helyen. Tíz évvel később, amikor Pál apostol Antiókhiában hirdette a tant és a követőitől hallott a *damaszkuszi írástudó* tantételeiről, nemigen tudta, hogy a tanítványai már hallották a hangját, és hallgatták a tanításait, a Mesternek magának.

[4] Antiókhiából Jézus a tengerparton dél felé utazott Cezáreába, ahol eltöltött néhány hetet, majd továbbment a partvidéken Joppába. Joppából szárazföldi úton utazott Jamniába, Asdodba és Gázába. Gázából szárazföldi úton jutott el Beersebába, ahol egy

hetet töltött.

5 Jézus ez után kezdte meg a magánszemélyként való utolsó körutazását, mely útvonal Palesztina közepén át vezetett, kiindulva a déli Beersebából az északi Dán felé. Az északi útja során megállt Hebronban, Betlehemben (ahol meglátogatta a szülőhelyét), Jeruzsálemben (nem ment el Betániába), Beerotba, Lebonába, Sikárba, Sikembe, Szamariába, Gebába, En-Gannimba, Éndórba, Mádonba; Magadánon és Kapernaumon át ment tovább észak felé; és Merom vizeit kelet felől kerülve jutott el Karahtán át Dánba, vagy másként Cezárea-Filippibe.

6 A benne lakozó Gondolatigazító most arra vezette Jézust, hogy elhagyja az embe-

rek lakta helyeket és elvonuljon a Hermon-hegyre, hogy befejezhesse az emberi elméje feletti uralom megszerzésének munkáját és teljesítse feladatát, hogy magát teljesen a földi létpályája hátralévő részének szentelje.

7 A Mester urantiai földi életében ez volt az egyik leginkább szokatlan és rendkívüli időszak. Egy másik és nagyon hasonló élményt akkor élt át, amikor egyedül tartózkodott a Pella közelében lévő hegyekben, röviddel a megkeresztelését követően. A Hermon-hegyen elszigeteltségben töltött ezen időszak jegyezte a tisztán emberi létpályájának lezárulását, azaz, a halandói alászállásának a gyakorlati értelemben vett befejeződését, míg a későbbi elvonulás jelentette az alászállás istenibb szakaszának kezdetét. És

Jézus egyedül élt az Istennel hat héten át a Hermon-hegy oldalában.

8. A HERMON-HEGYI ELVONULÁS

[1] Miután eltöltött némi időt Cezárea-Filippi szomszédságában, összekészítette az ellátmányát, vásárolt egy teherhordó állatot és felbérelt egy Tiglát nevű legényt, s elindult a damaszkuszi úton abba a faluba, melyet egykor Beit Jennek hívtak, s amely a Hermon-hegy lábánál helyezkedett el. Itt Kr.u. 25 augusztusának közepe táján rendezte be a szálláshelyét, és az ellátmányát Tiglátra bízva, elindult a hegy elhagyatott emelkedőin felfelé. Tiglát ezen az első napon elkísérte Jézust a hegyre egy megjelölt helyig, mely mintegy ezernyolcszáz méterrel a ten-

gerszint felett volt, ahol is egy tárolót építettek kőből, ahová Tiglátnak hetente két alkalommal élelmet kellett elhelyeznie.

2 Az első napon, miután Tiglát elment, Jézus csak egy rövidebb útszakaszt tett meg a hegyen felfelé, amikor is megállt imádkozni. Egyebek között arra kérte az Atyát, hogy küldje vissza az őrangyal-szeráfot, hogy „Tigláttal legyen”. Azt kérte, hogy a halandói lét valóságaival való utolsó küzdelméhez egyedül foghasson hozzá. És a kérését teljesítették. A nagy megmérettetésnek úgy fogott hozzá, hogy egyedül a benne lakozó Igazító mutatott neki irányt és tartotta meg.

3 ¶ Jézus jól beosztotta az ételt, amíg a hegyen tartózkodott; egyszerre csak egy vagy két napon át tartózkodott az ételtől. Azok

az emberfeletti lények, akikkel e hegyen találkozott és akikkel szellemében megküzdött és akiket erővel legyőzött, *valóságosak* voltak; ők voltak a Satania csillagrendszerbeli fő ellenségei; nem alaptalan képzelgések voltak, melyek egy legyengült és éhező halandó értelmi elkalandozásából származnak, aki nem képes különbséget tenni a valóság és a zavart elme káprázatai között.

4 Jézus augusztus utolsó három hetét és szeptember első három hetét töltötte a Hermon-hegyen. E hetek alatt befejezte ama halandói feladatát, hogy elérje az elme-megértés és a személyiség-szabályozás köreit. A mennyei Atyjával való bensőséges együttlét ezen időszaka alatt a benne lakozó Igazító is teljesítette a kijelölt szolgálatokat. E földi

teremtmény halandói célja ott eléretett. Ez után már csak az elme és az Igazító összehangolódásának végső szakasza volt hátra.

5 A paradicsomi Atyával való, több mint öt hetes megszakítás nélküli együttlét után Jézus teljesen megbizonyosodott a természetéről és tudatosult benne a tér-idő személyiség-megnyilatkozás anyagi szintjei feletti győzelmének bizonyos volta. Teljes mértékben hitt abban, hogy az isteni természete felülkerekedik az emberi természetén, és nem habozott ezt tudatosítani sem.

6 ¶ A hegyi elvonulásának vége felé Jézus arra kérte az Atyját, adjon neki engedélyt arra, hogy az Ember Fiaként, József-fia-Jósuaként egyeztetést tarthasson a sataniabeli ellenségeivel. Az engedélyt megkapta. A

Hermon-hegyen való ottlétének utolsó hetén történt meg a nagy megkísértés, az egyetemes próbatétel. Sátán (Lucifer képviseletében) és a lázadó Bolygóherceg, Kaligasztia volt jelen Jézus mellett és teljesen láthatók voltak a számára. És e „megkísértés”, az emberi hűség e végső próbája a lázadó személyiségek megtévesztései közepette nem élelemmel, templomtornyokkal vagy önhitt tettekkel volt kapcsolatos. Nem volt köze e világi országokhoz, de köze volt egy fenséges és dicsőséges világegyetem főhatalmához. A feljegyzéseitek jelképes ábrázolása a gyermekien gondolkodó világnak szólt a fejletlen korszakokban. És a későbbi nemzedékeknek meg kell érteniük, hogy milyen nagy küzdelmen ment keresztül az Ember

Fia azon a mozgalmas napon a Hermon-hegyen.

7 A Lucifer küldöttei által tett számos ajánlatra és ellenjavaslatra Jézus csak ezt a választ adta: „Legyen meg az én paradicsomi Atyám akarata, és téged, lázadó fiam, ítéljenek meg a Nappalok Elődei istenien. Én a Teremtő-atyád vagyok; és aligha ítélhetek feletted igazságosan, és az én irgalmamat már durván elutasítottad. A nagyobb világegyetem Bíráinak ítéletére adlak téged.”

8 Minden, Lucifer által javasolt kiegyezésre és szükségmegoldásra, a megtestesülési alászállással összefüggő minden ilyen megtévesztő javaslatra Jézus csak annyit válaszolt, hogy „A paradicsomi Atyám akarata legyen meg”. És amikor a megpróbáltatás véget

ért, a tőle elszakadt őrangyal-szeráf visszatért Jézushoz és segédkezett mellette.

9 ¶ Egy késő nyári délutánon, a fák között és a természet csendjében, a nebadoni Mihály elnyerte a világegyeteme feletti elvitathatatlan főhatalmat. Azon a napon teljesítette a Teremtő Fiak számára előírt feladatot, hogy teljesen megélje a megtestesült életet a halandói húsvér testhez hasonlatos alakban az idő és tér evolúciós világain. E nagy jelentőségű eredmény világegyetemi bejelentésére nem került sor egészen a megkeresztelése napjáig, mely hónapokkal később történt meg, valójában azonban minden azon a napon, a hegyekben ment végbe. És amikor Jézus lejött a Hermon-hegyi elvonulásából, a Lucifer-féle lázadást a Sa-

taniában és a Kaligasztia-féle elszakadást az Urantián gyakorlatilag felszámolták. Jézus megfizette az utolsó árat, amit tőle megkö-veteltek azért, hogy megkapja a világegyete-me feletti főhatalmat, mely önmagában ren-dezi minden lázadó helyzetét és biztosítja, hogy minden ilyen felfordulást (ha valaha is megtörténnek) rövid úton és hatásosan ke-zeljenek. Ebből tehát látható, hogy Jézusnak az úgynevezett „nagy megkísértése” valami-vel a megkeresztelése előtt történt és nem ezen esemény után közvetlenül.

[10] Jézus a hegyi elvonulásának végén, ami-kor a levonulásra készült, találkozott Tiglát-tal, aki éppen felfelé tartott az étellel. Vissza-fordítva őt, csak ennyit mondott: „A nyu-galom időszaka véget ért; vissza kell tér-

nem az Atyám dolgához.” Csendes és nagyot változott ember képét mutatta az úton, ahogy Dánba visszafelé tartottak, ahol is búcsút vett a legénytől, és a szamarat is nekiadta. Ezután déli irányban ment tovább, Kapernaum felé, ugyanazon az úton, amelyen jött.

9. A VÁRAKOZÁS IDŐSZAKA

[1] Ekkor már nyár vége felé járt az idő, nagyjából az engesztelés napja és a sátoros ünnep környékén. Jézus tartott egy családi tanácskozást Kapernaumban szombaton és Jeruzsálembe a következő napon indult el Jánossal, a Zebedeus fiával, s a tavat keletről kerülték és Geraszán át a Jordán völgyében haladtak. Az út során a társával folytatott

beszélgetésekből János megállapította, hogy Jézus nagyon megváltozott.

2 Jézus és János Betániában Lázárnál és leánytestvéreinél állt meg éjszakára, és másnap korán reggel folytatták útjukat Jeruzsálembe. Csaknem három hetet töltöttek a városban és annak környékén, legalábbis János így tett. János sokszor egyedül ment be Jeruzsálembe, miközben Jézus a közeli hegyekben járt és sok alkalommal merült bensőséges szellemi együttlétbe a mennyei Atyjával.

3 Mindketten jelen voltak az engesztelés napi ünnepélyes istentiszteleteken. Jánosra nagy hatást tettek a mindenkori zsidó vallási szertartás e napi elemei, Jézus azonban elgondolkodó és csendes szemlélője maradt az eseményeknek. Az Ember Fia számá-

ra siralmas és szánalmas volt ez az előadás. Ő úgy tekintett minderre, mint a mennyei Atyja jellemének és sajátosságainak hamis beállítására. Az e napi történéseket úgy tekintette, mint az isteni igazságosság tényeinek és a végtelen kegyelem igazságainak megcsúfolását. Égett a vágytól, hogy szabad folyást engedjen az Atyja szeretetteljes jellemével és világegyetembeli irgalmas működésével kapcsolatos valóságos igazság kinyilvánításának, de a hűséges Nevelője arra intette, hogy az ő ideje még nem jött el. De azon az éjszakán, Betániában, Jézus elejtett számos, Jánost erősen felkavaró megjegyzést; és János sohasem értette meg a valódi jelentőségét annak, amit Jézus azon az estén a jelenlétükben mondott.

4 Jézus úgy tervezte, hogy a sátoros ünnep

hetén végig Jánossal marad. Ez az ünnep egész Palesztinában éves munkaszüneti alkalom volt; ez volt a zsidó szabadságolási időszak. Bár Jézus nem vett részt szünidei vidámságokban, nyilvánvaló volt, hogy örömöt és megelégedést talált abban, ahogy figyelte a fiatalok és az öregek vidám és boldog gondtalanságát.

5 Az ünneplés hetének közepén és mielőtt az ünnepségeknek vége lett volna, Jézus elbúcsúzott Jánostól azzal, hogy vissza akar vonulni a hegyekbe, ahol jobban tanácskozhat a paradicsomi Atyjával. János vele akart tartani, de Jézus ragaszkodott ahhoz, hogy az ünnepségek végéig maradjon, mondván: „Nem kívánják tőled, hogy az Ember Fiának terhét hordozd; csak az őr-

szemnek kell ébernek lennie, mialatt a város békésen alszik”. Jézus nem tért vissza Jeruzsálembe. A Betánia melletti hegyekben való csaknem egyheti magány letelte után indult vissza Kapernaumba. A hazafelé vivő út alatt egy napot és egy éjszakát egymagában töltött Gilboa lejtőin, közel ahhoz a helyhez, ahol Saul király életét vesztette; és Kapernaumba megérkezve már vidámabbnak tűnt ahhoz képest, mint amikor elvált Jánostól Jeruzsálemben.

6 Másnap Jézus odament a személyes dolgait tartalmazó ládához, mely Zebedeus műhelyében maradt, felvette a kötényét, és munkára jelentkezett, mondván, „Kötelességem, hogy dolgozzak, amíg el nem jön az én időm.” És több hónapon át dolgozott

is, egészen a következő év januárjáig, Jakab öccse mellett a hajóépítő-műhelyben. Miután ezt az időszakot végigdolgozta Jézussal, függetlenül attól, hogy milyen kétségek merültek fel benne az Ember Fia élete munkájával kapcsolatban, Jakab valójában többé sohasem adta fel teljesen a Jézus küldetésébe vetett hitét.

7 Jézus hajóépítő műhelybeli munkájának utolsó időszaka alatt az ideje javát a nagyobb bárka belső munkálataival töltötte. Nagy gondot fordított minden kézműves munkára és láthatólag emberi megelégedés töltötte el, amikor befejezett egy-egy elismerésre méltó munkát. Bár kevés időt pazarolt a csekélységekre, azért kínos gonddal dolgozott, amikor bármily, általa vállalt dolog lényeges

részeiről volt szó.

8 ¶ Az idő múlásával híre kelt Kapernaumban egy bizonyos Jánosnak, aki a tanhirdetés mellett keresztelte a bűnbánókat a Jordánban, és János ezt hirdette: „Közel van a mennyország; tartsatok bűnbánatot és keresztelkedjetek meg”. Jézus figyelmesen hallgatta ezeket a beszámolókat, ahogy János lassan haladt felfelé a Jordán-völgyben a Jeruzsálemhez legközelebb eső gázlótól indulva. De csak dolgozott tovább, építette a hajókat, mígnem János a folyó mentén felfelé haladva eljutott egy Pella közeli helyhez a következő év, Kr.u. 26 január havában, amikor is Jézus letette a szerszámait, kijelentve, „Eljött az én időm”, és rövidesen megjelent János előtt a megkeresztelésre.

9 De Jézus nagy változáson esett át. Kevés olyan ember akadt, aki a vidéken járt-kelt Jézus látogatásaiban és segédkezésében részesülve később valaha is felismerte a nyilvános tanítóban ugyanazt a személyt, akit a korábbi évek magánemberekénti megismert és megszeretett. És oka volt annak, hogy a segédkezésének kedvezményezettjei miért nem ismerték fel a nyilvános és ellentmondást nem tűrő, későbbi tanítói szerepében. Ezen elmebeli és szellemi átalakulás évek óta zajlott, és a Hermon-hegyen való eseményDús ottléte alatt ért véget.

135. ÍRÁS

KERESZTELŐ JÁNOS

KERESZTELŐ János Kr.e. 7. március 25-én született azon ígéret szerint, melyet Gábriel tett Erzsébetnek az előző év júniusában. Erzsébet öt hónapon át titokban tartotta Gábriel látogatását; és amikor beszámolt róla a férjének, Zakariásnak, a férfit nagyon felkavarta a dolog és a felesége beszámolóját csak azután hitte el teljesen, hogy nagyjából hat héttel János születése előtt egy szokatlan álmot látott. Gábriel Erzsébetnél tett látogatását és Zakariás álmát kivéve semmilyen szokatlan vagy természetfeletti dolog nem kísérte Keresztelő János születését.

[2] A nyolcadik napon Jánost a zsidó szokás szerint körülmetélték. Átlagos gyermekként nőtt fel és élte az életét nap nap után és évről-évre abban a kis faluban, melyet akkoriban Júda városának neveztek, s amely mintegy hat kilométernyire nyugatra volt Jeruzsálemtől.

[3] János kisgyermekkorának legjelentősebb eseménye a szüleivel Jézusnál és a názáreti családnál tett látogatás volt. E látogatásra a Kr.e. 1. év június havában került sor, amikor a fiú egy kevéssel már idősebb volt hatévesnél.

[4] A Názáretből való hazatérésüket követően János szülei hozzáfogtak a fiú módszeres felkészítéséhez. E kis faluban nem volt zsinagógai tanhely; pap lévén azonban Za-

kariás igen tanult ember volt, és az átlagos zsidó nőkhöz képest Erzsébet is jóval magasabb szintű képzésben részesült; ő is a papság ágához tartozott, lévén, hogy „Áron leányainak” leszármazottai közül való volt. János egyetlen gyermek volt, ezért a szülei sok időt töltöttek az elmebéli és a szellemi felkészítésével. Zakariásnak csak kevés feladatot adott a jeruzsálemi templom, így az ideje java részét a fia oktatásának szentelte.

5 Zakariásnak és Erzsébetnek volt egy kis gazdasága, ahol birkát tenyésztettek. E vidéken igen nehéz volt a megélhetés, de Zakariás rendszeres juttatást kapott a papságnak felajánlott templomi javakból.

1. JÁNOSBÓL NAZIREUS LESZ

[1] János nem járt tanodába, amelyet tizennégy éves korában elvégezhetett volna, ám a szülei ebben az évben úgy döntöttek, hogy eljött az ideje annak, hogy letegye a hivatalos nazireus fogadalmat. Ennek megfelelően Zakariás és Erzsébet elvitte a fiát Engedibe, a Holt-tengerhez. Ez volt a nazireus testvériség déli székhelye, és ott a fiút annak rendje és módja szerint ünnepélyesen felvették ebbe az élethosszig tartó elkötelezettséggel járó rendbe. A szertartások után és azon fogadalmak letételét követően, hogy tartózkodik minden bódító ital fogyasztásától, a haj- és szakállvágástól és a holtak megérintésétől, a család elindult Jeruzsálembe, ahol a templom előtt János végérvényesen

teljesítette a nazireus fogadalmat tevőktől megkívánt áldozatokat.

[2] János ugyanolyan életre szóló fogadalmakat tett, mint amilyeneket a neves elődei, Sámson és a látnok, Sámuel. A nazireus életet élőt tiszta és szent személyiségnek tekintették. A zsidók csaknem olyan tisztelettel és hódolattal tekintettek egy nazireusra, mint ahogy a főpapra, és ez nem volt meglepő, hiszen az élethosszig tartó elhivatottsággal élő nazireusok voltak az egyetlenek, akik a főpapokon kívül valaha is beléphettek a szentek szentjéhez a templomban.

[3] ¶ János Jeruzsálemből visszatérve az apja birkáinak a felügyeletével kezdett foglalkozni és nemes jellemű, erős férfi lett belőle.

[4] Tizenhat éves korában, annak eredményeként, amit Illésről olvasott, a Kármel-

hegy látnoka nagy hatást gyakorolt Jánosra, és a legény úgy döntött, hogy felveszi az ő öltözködési szokását. Attól a naptól fogva János mindig szőrcsuhát és bőrövet hordott. Tizenhat éves korára egy méter nyolcvan centinél is magasabb volt és már csaknem teljesen felnőtt. A vállára omló hajával és a különös öltözékével valóban megkapó kinézetű ifjú volt. És a szülei nagy dolgokat vártak az egyetlen fiuktól, az ígéret gyermekétől és a nazireus életet élőtől.

2. ZAKARIÁS HALÁLA

[1] Zakariás néhány hónapi betegeskedés után Kr.u. 12 júliusában elhunyt, amikor János éppen elmúlt tizennyolc éves. Ez az időszak nagy zavart okozott János életében, hiszen a nazireus fogadalom tiltotta a holtak

testével való érintkezést, még az ember saját családja esetben is. Bár János megpróbált megfelelni a holtaktól való tisztátalanná válással kapcsolatos fogadalmából következő tiltásoknak, mégis kételkedett abban, hogy teljes mértékben eleget tett volna a nazireus rend előírásainak; ezért az apja temetését követően elment Jeruzsálembe, ahol a nők udvarának nazireus szegletében a megtisztuláshoz szükséges áldozatokat bemutatta.

2 ¶ Ez év szeptemberében Erzsébet és János elutazott Názáretbe, hogy meglátogassa Máriát és Jézust. János már majdnem eldöntötte, hogy hozzáfog az életművéhez, de azt az intést kapta, nem csak Jézus szavai révén, hanem az ő példáján keresztül is, hogy térjen haza, viselje gondját az anyjának, és vár-

ja meg, amíg „eljön az Atya ideje”. Miután e kellemesre sikeredett látogatás végén elbúcsúzott Jézustól és Máriától, János nem látta Jézust egészen a Jordánban való megkeresztelésig.

[3] János és Erzsébet hazatért és elkezdték tervezni a jövőt. Lévén, hogy János nem fogadta el a templomi javakból a neki járó papi juttatást, két év múltán csaknem elvesztették az otthonukat is; ezért úgy döntöttek, hogy délre költöznek a birkanyájjal. Ennek megfelelően azon a nyáron, amikor János húszéves lett, elköltöztek Hebronba. János az úgynevezett „Júdea pusztáján” legeltette a birkáit egy patak mellett, mely az Engedinél a Holt-tengerbe ömlő nagyobb folyó mellékága volt. Az Engedi telepes közösségben

nem csak az élethosszig tartó és az időszakosan elhivatott nazireus életet élők laktak, hanem számos olyan önmegtagadó pásztor is, akik e vidéken gyülekeztek a nyájaikkal és ápoltak baráti kapcsolatokat a nazireus testvériséggel. Birkatenyésztésből és azokból az ajándékokból tartották fenn magukat, melyeket a gazdag zsidók adtak a rendnek.

4 Az idő múlásával János egyre ritkábban tért vissza Hebronba, s egyre gyakrabban látogatott el Engedibe. Oly alapvetően különbözött a nazireusok többségétől, hogy igencsak nehezére esett, hogy a testvériséggel teljesen megbarátkozzon. De nagyon kedvelte Abnert, az Engedi közösség elismert tanítóját és vezetőjét.

3. A PÁSZTORÉLET

[1] E kis patak völgyében János nem kevesebb mint tizenkét kőkunyhót és éjszakai karámot épített egymásra rakott kövekből, ahol eltölthette az éjszakát és megóvhatta a birkákból és kecskékből álló nyájait. János pásztorélete rengeteg időt biztosított a gondolkodásra. Sokat beszélgetett Ezdával, egy Bet-Curba való árvagyerekkel, akit ő bizonyos értelemben örökbe fogadott, és aki vigyázott a nyájra, amikor ő Hebronba ment az anyját meglátogatni és birkát eladni, és akkor is, amikor elment Engedibe a szombati istentiszteletre. János és a legény nagyon egyszerűen élt, birkahúst, kecsketejet, vadmézet, valamint a vidéken élő, ehető sáskákat fogyasztott. E rendszeres étkeiket időről

időre kiegészítette a Hebronból és Engediből hozott élelem.

2 ¶ Erzsébet folyamatosan tájékoztatta Jánost Palesztina és a világ ügyeiről, és János meggyőződése egyre erősödött abban, hogy gyorsan közeleg az idő, amikor a régi rendnek vége lesz; hogy belőle egy új korszak, „a mennyország” eljövetelének hírnöke lesz. E torzonborz pásztor nagyon kötődött Dániel látnok írásaihoz. Ezerszer is elolvasta Dániel leírását a nagy képről, mely Zakariás elmondása szerint a világ nagy országainak történelmét jelképezte, kezdve Babilonnal, majd Perzsiával, Görögországgal, és végül Rómával. János észlelte, hogy már Róma is olyannyira többnyelvű népekből és emberfajtákból áll, hogy sohasem válhat erősen

megszilárdult és állandó birodalommá. Azt hitte, hogy Róma már akkoriban is olyan megosztott, mint Szíria, Egyiptom, Palesztina és a többi tartomány; és akkor azt olvasta, hogy „ezeknek a királyoknak az idejében az ég Istene soha meg nem szűnő országot támaszt. És ez az ország nem száll át más népre, hanem összetöri és elemészti mindezen országokat, maga azonban állni fog mindörökké.” „És hatalom és méltóság és királyság adatott neki, hogy minden nép, nemzet és nyelv neki szolgáljon. Hatalma örök hatalom, mely nem enyészik el soha, és az országa nem megy soha veszendőbe.” „És a királyság és a hatalom és a legnagyobb ország az egész menny alatt a Fenséges szentjei népének adatik, akinek országa örökkévaló or-

ság lesz, és minden hatalom neki szolgál és neki engedelmeskedik.”

3 ¶ János sohasem tudott teljesen felülemelkedni azon a feszültségen, melyet az okozott benne, amit a szüleitől hallott Jézusról és amelyet azok a részek okoztak, amelyeket az írásokban olvasott. Dánielnél ezt olvashatta: „Láttam az éjjeli látomásokban, hogy íme, a menny felhőin valaki közeledik, aki olyan volt, mint az Ember Fia, és hatalom és dicsőség és királyság adatott neki.” Ám a látnok szavai nem voltak összhangban azzal, amit a szülei tanítottak neki. És a Jézussal folytatott beszélgetése sem volt összhangban az írásokban szereplő eme kijelentésekkel, mely beszélgetésre a látogatása alkalmával került sor, amikor János ti-

zennyolc éves volt. E keveredéstől függetlenül az anyja a tanácstalanságában mindvégig azt bizonygatta neki, hogy a távoli unokatestvére, a názáreti Jézus az igaz Messiás, aki azért jött, hogy Dávid királyszékét elfoglalja, és hogy ő (János) lesz az előhírnöke és fő támogatója.

4 Mindabból, amit János Róma bűneiről és romlottságáról és a birodalom züllöttségéről és sivárságáról hallott, amelyből megismerte Heródes Antipász és Júdea kormányzóinak gonosz tetteit, arra a következtetésre jutott, hogy egy korszakvég közeledik. A természetnek e torzonborz és nemes gyermeke számára úgy tűnt, hogy a világ megérett arra, hogy az ember korszakának vége legyen és az új és isteni korszak — a mennyország

— beköszöntsön. Erősödött János szívében az az érzés, hogy ő lesz az utolsó a régi látnokok közül és az első az újak közül. És igencsak remegett a késztetéstől, hogy elinduljon és mindenkinek hirdesse: „Bánjátok meg bűneiteket! Békéljetek meg Istennel! Készüljetek a végre; készüljetek fel a földi ügyek új és örökkévaló rendjének, a mennyországnak a megjelenésére.”

4. ERZSÉBET HALÁLA

[1] Kr.u. 22. augusztus 17-én, amikor János huszonnyolc éves volt, az anyja hirtelen elhunyt. Erzsébet barátai, ismervén a holtak megérintésére vonatkozó nazireus tilalmakat, melyek még a családtagokra is kiterjedtek, minden intézkedést megtettek Erzsébet eltemetése érdekében, mielőtt Jánosért

küldtek volna. Amint hírét vette az anyja halálának, János úgy utasította Ezdát, hogy a nyájait terelje Engedibe, maga pedig elindult Hebronba.

[2] Az anyja temetéséről Engedibe való visszatérését követően a nyájait a testvériségnek ajándékozta és egy időre elvonult a külvilágtól és böjtölt és imádkozott. János az isteniséghez való közeledésnek csak a régi módjait ismerte; ezeket csak az Illésről, Sámuelről és Dánielről szóló feljegyzésekből ismerte. Illés volt számára a látnokeszmény. Illés volt Izráel tanítói közül az első, akit látnoknak tekintettek, és János igazán hitte, hogy ő lesz az utolsó a menny hírvivőinek eme hosszú és híres sorában.

[3] János két és fél éven át lakott Engediben,

és meggyőzte a testvériség nagy részét, hogy „egy korszak vége közeleg”; hogy „a mennyország hamarosan eljön”. És minden korai tanítása a Messiásról alkotott korabeli zsidó elképzelésen és felfogáson alapult, vagyis a Messiás, mint a megígért megszabadító, aki a zsidó nemzetet felszabadítja a nem-zsidó uralkodók befolyása alól.

4 János végig ez idő alatt sokat olvasta a szent írásokat, melyeket a nazireusok engedibeli otthonában talált. Különösen Ésaiás és Malakiás, az akkori időkig a legutolsó látnokok tettek rá nagy hatást. Újra és újra elolvasta Ésaiás könyvének utolsó öt fejezetét, és el is hitte e jóslatokat. És akkor azt olvasta Malakiásnál: „Nézzétek, elküldöm nektek Illés látnokot, mielőtt elérkeznék az Úr nagy

és félelmetes napja; és ő újra fiaik felé fordítja az apák szívét és apáik felé a fiaik szívét, nehogy elmenjek és átokkal sújtsam a földet." És csakis ez a malakiási ígéret, miszerint Illés vissza fog térni, tartotta vissza Jánost attól, hogy elinduljon és tanítani kezdjen az ország eljöveteléről és figyelmeztesse a zsidókat, hogy fussanak a közelgő harag elől. János már kész volt az eljövendő ország üzenetének hirdetésére, de az Illés eljövetelével kapcsolatos várakozása több mint két éven át visszatartotta ettől. Azt tudta, hogy nem ő Illés. Vajon hogy értette Malakiás a dolgot? Szó szerint vagy jelképesen kell értelmezni a jövendölést? Miként tudhatná meg az igazságot? Végül még arra is gondolt, hogy mivel az első látnokot Illés-

nek hívták, ezért az utolsónak is ugyanazt a nevet kell viselnie. Mindazonáltal voltak kétségei, elég sok is ahhoz, hogy soha ne nevezze magát Illésnek.

5 Illés hatására vette át János azokat a módszereket, hogy közvetlen és egyenes támadást intéz a kortársai bűnei és vétkes szenvedélyei ellen. Úgy öltözött, mint Illés, és megpróbált úgy beszélni, mint Illés; minden külsőségében olyan volt, mint a régi idők látnoka. Ő is olyan szép szál és megkapó természetfia volt, és éppoly rettenthetetlenül és merészen hirdette az igazságosságot. János nem volt írástudatlan, jól ismerte a zsidó szentírásokat, de nem volt valami művelt. Világosan gondolkodó, tekintélyes előadó és szenvedélyes leleplező volt. Nemigen

volt ő példakép a kora számára, viszont hatásosan tudott számon kérni.

[6] Végül aztán kialakította az új korszak, az Isten országa hirdetésének módszerét; arra a következtetésre jutott, hogy ő lesz a Messiás hírnöke; félresöpört minden kétséget és elindult Engedibe Kr.u. 25 márciusának egyik napján, hogy megkezdje a rövid, ám ragyogó nyilvános tanítói létpályáját.

5. ISTEN ORSZÁGA

[1] Ahhoz, hogy megérthessétek János üzenetét, figyelembe kell vennetek a zsidó nép akkori helyzetét, amikor János a cselekvés mezejére lépett. Izráel csaknem száz éven át igen nehéz helyzetben volt; nem tudták megmagyarázni, hogy miért kerekedtek ál-

landóan fölébük nem-zsidó urak. Hát nem azt tanította Mózes, hogy az igazságosságot mindig jólét és erő jutalmazza? Hát nem ők az Isten választott népe? Miért áll Dávid királyszéke üresen és betöltetlenül? A mózesi tantételek és a látnokok előírásainak tükrében a zsidók nehezen találtak magyarázatot a hosszan tartó nemzeti alávetettségükre.

[2] Nagyjából száz évvel Jézus és János kora előtt a vallási tanítóknak egy új irányzata jelent meg, a jelenésekben hívőké. Ezek az új tanítók egy olyan hiedelemrendszert alakítottak ki, mely a zsidók szenvedéseit és megaláztatását abból eredeztette, hogy a zsidóknak fizetniük kell a nemzet bűneiért. Visszanyúltak azokhoz a jól ismert indokokhoz, melyekkel magyarázni próbálták a ba-

biloni és a régebbi idők más fogságait. De, s ezt tanították a jelenésekben hívők, Izráelnek össze kell szednie a bátorságát; a megpróbáltatás napjainak hamarosan vége szakad; az Isten választott népének fenyítése már a végéhez közeledik; Istennek a nemzsidó idegenekkel kapcsolatos türelme már majdnem elfogyott. A római uralom vége egyet jelentett egy korszak végével és bizonyos értelemben a világ végével. Ezek az új tanítók erősen támaszkodtak Dániel jóslataira, és következetesen azt tanították, hogy a teremtés éppen most lép az utolsó szakaszába; e világ országaiból lesz az Isten országa. A korabeli zsidó elme számára ezt jelentette az a kifejezés — a mennyország — mely átszövi János és Jézus tanításait. A paleszti-

nai zsidók számára a „mennyország” kifejezés csak egyet jelenthetett: egy teljesen igazságos államot, melyben az Isten (a Messiás) uralkodik a földi nemzeteken tökéletes hatalommal éppen úgy, mint ahogy a mennyben is — „A te akaratod legyen meg a földön és a mennyben”.

3 János korában minden zsidó várakozva kérdezte, „Milyen hamar jön el az ország?” Általános volt az a vélekedés, hogy közeleg a nem-zsidó nemzetek uralmának vége. Az egész zsidóságban élt a remény és a türelmetlen várakozás, hogy a korszaknyi vágyak betetőzésére annak a nemzedéknek az életében kerül sor.

4 Bár a zsidók különböztek egymástól abban, hogy milyen természetű közelgő orszá-

got vártak, hasonlóan hittek abban, hogy az esemény hamarosan megtörténik, közel van, már a küszöbön áll. Sokan, akik olvasták az Ószövetséget, igazi várakozással tekintettek egy új király elé Palesztinában, egy megújult zsidó nemzetre, mely megszabadult az ellenségeitől és amelyet Dávid király utódja ural, a Messiás, akit gyorsan el fognak ismerni, mint az egész világ jogos és igazságos urát. A jámbor zsidók egy másik, bár kisebb csoportja egészen más nézetet vallott az Isten ezen országáról. Azt tanították, hogy a közelgő ország nem evilági, hogy a világ a biztos vége felé halad, és hogy „egy új menny és egy új föld” fogja bevezetni az Isten országának megalapítását; hogy ez a királyság örökké tartó uralom lesz, hogy

a bűnnek vége szakad, és hogy az új ország polgárai halhatatlanná válva fogják élvezni e végtelen üdvösség örömét.

5 Mind egyetértettek abban, hogy szükségképpen valamiféle mélyreható vagy megtisztító fenyítés előzi majd meg az új ország megalapítását a földön. A mindent szó szerint értők azt tanították, hogy világméretű háború jön, mely elpusztít minden hitetlent, míg a hívők feltartóztathatatlanul aratnak általános és örök győzelmet. A szellemi ország hívei azt tanították, hogy az országot az Isten nagy ítélete vezeti majd be, mely elhozza az istenteleneknek a büntetés jól megérdemelt ítéletét és a végső pusztulást, s közben a választott nép hívő szentjeit tiszteletreméltó rangra és hatalomra emeli

az Ember Fia mellé, aki Isten nevében uralkodik a megváltott nemzeteken. És e második csoport még azt is tartotta, hogy sok jámbor nem-zsidó is bekerülhet az új ország közösségébe.

6 A zsidók némelyike azon a véleménye volt, hogy az Isten talán közvetlen és isteni közbeavatkozás révén alapítja meg ezt az új országot, a nagytöbbség viszont abban hitt, hogy az Isten valamiféle képviselő közvetítőt, a Messiást fogja közbeiktatni. És a Messiás fogalmának ez az egyetlen lehetséges értelme élt János és Jézus nemzedékének zsidó elméiben. A *Messiás* mégsem utalhatott olyasvalakire, aki pusztán Isten akaratát tanítja vagy az igaz élet szükségességét hirdeti. Minden ilyen szent személynek a zsidók a

látnok címet adták. A Messiásnak a látnoknál többnek kellett lennie; a Messiásnak kellett elhoznia az új királyságot, az Isten országát. A hagyományos zsidó értelemben senki sem lehetett a Messiás, aki ezt nem tudja véghezvinni.

7 Ki lenne ez a Messiás? A zsidó tanítók megint csak különféle nézeteket képviseltek. Az idősebbek kitartottak a Dávid fiának tantétele mellett. Az újabb tanítók azt mondták, hogy mivel az új királyság mennyei ország, az új uralkodónak szintén isteni személyiségnek kell lennie, olyannak, aki már régóta ott ült az Isten jobbján a mennyben. És bármily furcsának tűnik, azok, akik így vélekedtek az új ország uráról, nem úgy tekintettek rá, mint emberi Mes-

siásra, nem mint pusztán *emberre,* hanem mint „az Ember Fiára” — az Isten egyik Fiára — egy mennyei Hercegre, aki régóta vár arra, hogy a megújított föld feletti uralmat átvegye. Ilyen volt a zsidó világ vallási háttere akkoriban, amikor János fellépett és azt hirdette: „Tartsatok bűnbánatot, mert közel van a mennyország!”

8 Nyilvánvaló tehát, hogy Jánosnak a közelgő országról szóló bejelentése nem kevesebb mint hat különféle értelmet nyert azoknak az elméjében, akik meghallgatták az ő szenvedélyes hitszónoklatát. De nem számít, hogy miféle jelentést tulajdonítottak a János által elmondott szavaknak, a zsidóországra várakozók e különféle csoportjainak mindegyikét kíváncsivá tették ennek

az őszinte, lelkesült, fesztelen tanhirdetőnek az igazságosságról és a megbánásról szóló megnyilvánulásai, aki oly ünnepélyesen intette a hallgatóságát, hogy „fusson a közelgő harag elől”.

6. JÁNOS A TAN HIRDETÉSÉHEZ FOG

[1] Kr.u. 25 március havának elején János beutazta a Holt-tenger nyugati partvidékét és a Jordán folyó mentén felfelé elment a Jerikóval szemközti részig, addig az ősi gázlóig, melyen Jósua és Izráel gyermekei is átkeltek, amikor először léptek az ígéret földjére; és átkelvén a folyó túlpartjára, János a gázló melletti térrészen telepedett le és kezdte meg a tan hirdetését azok számára, akik a

folyón át vezető útjuk során éppen megfordultak ott. Ez volt a legforgalmasabb a Jordán összes átkelője közül.

2 A Jánost meghallgatók számára nyilvánvaló volt, hogy ő több, mint tanhirdető. A júdeai pusztából jött eme különös férfit meghallgatók többsége azzal távozott, hogy egy látnok hangját hallotta. Nem csoda, hogy e megtört és várakozó lelkületű zsidókat mélyen felkavarta a jelenség. Ábrahám jámbor gyermekei az egész zsidó történelemben sohasem vágyódtak úgy „Izráel vigaszára” vagy várták nagyobb lelkesedéssel „az ország visszaállítását”. Az egész zsidó történelemben nem gyakorolhatott volna Jánosnak a „közel a mennyország” tárgyú üzenete nagyobb és általánosabb hatást,

mint éppen ekkoriban, amikor is oly rejtélyesen megjelent a Jordán e déli átkelőjének partján.

3 A pásztornépek közül való volt, miként Ámósz is. Úgy öltözött, mint a régi idők Illése, és az ő intelmeit mennydörögte és „Illés szellemében és erejében” ontotta magából a figyelmeztetéseit. Nem meglepő, hogy e különös tanhirdető hatalmas felfordulást okozott egész Palesztina szerte, mivel az utazók messze vitték a Jordán mellett elmondott hitszónoklatainak hírét.

4 E nazireus tanhirdető munkájának volt egy másik és *új* vonása is: minden hívét megkeresztelte a Jordánban „bűnbocsánatért”. Bár a keresztelés nem volt új szertartás a zsidóknál, addig még senki sem látta azt

úgy gyakorolni, ahogy János most alkalmazta. Már régóta szokás volt így megkeresztelni a nem-zsidó áttérteket s ezzel felvenni őket a templom külső udvarának társaságába, de magukat a zsidókat sohasem kérték arra, hogy vessék alá magukat a bűnbánati keresztelésnek. János hitszónoklati és keresztelő tevékenységének kezdetétől a Heródes Antipász parancsára való letartóztatásáig és bebörtönzéséig mindössze tizenöt hónap telt el, azonban e rövid idő alatt János jóval több mint százezer bűnbánót keresztelt meg.

5 János négy hónapig hirdette a tant a betániai gázlónál, mielőtt elindult volna a Jordánon felfelé. Hallgatók tízezrei, melyek között voltak kíváncsiak is, de számosan vol-

tak a komoly és buzgó hallgatók, jöttek el Júdea, Perea és Szamaria minden részéből, hogy meghallgassák őt. Még Galileából is jöttek néhányan.

6 Ez év májusában, amikor még mindig a betániai gázlónál tartózkodott, a papok és a léviek küldöttséget menesztettek, hogy tudakolja meg Jánostól, hogy magát a Messiásnak tartja-e, és kinek a felhatalmazása alapján hirdeti a tant. János e kérdezőknek ekképpen felelt: „Menjetek uraitokhoz és mondjátok meg nekik, hogy hallottátok ‚a pusztában kiáltónak szavát', amit a látnok mondott, mondván, ‚készítsétek az Úr útját, egyengessétek Urunk ösvényeit. A völgyeket töltsétek fel, és a hegyeket és halmokat hordjátok el; ami görbe, legyen egyenessé, a

göröngyös változzék sima völggyé; és minden test meglátja az Isten üdvösségét.”

7 János hősiesen bátor, ám tapintatlan tanhirdető volt. Egy napon, amikor éppen szónokolt és keresztelt a Jordán nyugati partján, egy csoport farizeus és sok szadduceus jött el és jelentkezett keresztelésre. Mielőtt a vízhez vezette volna őket, János, mint csoportot megszólítva őket, ezt mondta: „Ki figyelmeztetett, hogy fussatok a közelgő harag elől, ahogy a kígyó menekül a tűz elől? Én megkeresztellek titeket, de arra intelek benneteket, hogy teremjétek a bűnbánat méltó gyümölcsét, ha azt akarjátok, hogy a bűneiteket megbocsássák. Ne mondjátok nekem, hogy Ábrahám a ti atyátok. Kijelentem, hogy van hatalma az Istennek, hogy e

tizenkét kőből itt, előttetek méltó fiakat támasszon Ábrahámnak. És a fejsze már a fák gyökerén van. Minden fának, mely nem terem jó gyümölcsöt, rendeltetése, hogy kivágják és tűzre vessék." (A tizenkét kő, melyre János utalt az a tizenkét híres emlékkő volt, melyet Jósua állított a „tizenkét törzs" keveredésének emlékére épp e helyen, amikor először léptek az ígéret földjére.)

8 János órákat tartott a tanítványainak, melyek során az új életükre oktatta őket és megpróbált válaszolni a számos kérdésükre is. Azt javasolta a tanítóknak, hogy a törvénynek a szelleme és a betűje szerint egyaránt oktassanak. Azt tanította a gazdagoknak, hogy lássák el élelemmel a szegényeket; az adószedőknek pedig azt mondta: „Ne töre-

kedjetek többet szedni, mint ami kijár nektek.” A katonáknak azt mondta: „Ne erőszakoskodjatok és ne követeljetek semmit igazságtalanul — elégedjetek meg a fizetségetekkel.” Míg mindenkinek azt tanácsolta: „Készüljetek a korszak végére — a mennyország közel van.”

7. JÁNOS ÚTJA ÉSZAK FELÉ

[1] Jánosban még mindig keveredtek a közelgő országgal és az annak királyával kapcsolatos gondolatok. Minél többet szónokolt, annál jobban összezavarodott, de ez a közelgő ország természetét illető értelmi bizonytalanság a legkevésbé sem rendítette meg ama biztos hitét, hogy az ország késedelem nélkül el fog jönni. János elméjében

talán volt némi zavar, de a szellemében soha. Nem kételkedett az ország eljövetelében, de távolról sem volt biztos abban, hogy vajon Jézus lesz-e annak az országnak az ura vagy sem. Ameddig János kitartott a dávidi királyszék helyreállításának eszméje mellett, addig a szülei tanításai következetesek-nek tűntek, vagyis hogy a Dávid városában született Jézus lesz a régóta várt megszabadító; de ekkortájt, amikor inkább hajlott egy szellemi országgal és a földi világi korszak végével kapcsolatos tantél elfogadására, erős kétségek gyötörték Jézusnak az ezen eseményekben való szerepét illetően. Néha mindent megkérdőjelezett, de nem sokáig. Valóban szerette volna, ha az egészet jól átbeszélheti az unokatestvérével, de ez ellentét-

ben állt a külön megállapodásukkal.

2 ¶ Ahogy János észak felé haladt, sokat gondolt Jézusra. A Jordán mentén felfelé haladva több mint tizenkét helyen megállt. Először Ádámnál tett utalást „egy másikról, aki utánam jön” arra a tanítványai által közvetlenül neki szegezett kérdésre válaszolva, „Te vagy a Messiás?” És folytatta a választ: „Jön majd utánam valaki, aki nagyobb énnálam, akinek lába előtt lehajolni és a saruja szíját megoldani sem vagyok méltó. Én vízzel keresztellek benneteket, de ő a Szent Szellemmel fog keresztelni. És szórólapátja már a kezében van, hogy kitakarítsa a szérűjét; a búzát csűrébe gyűjti, a pelyvát pedig az ítélet tűzébe vetve elégeti.”

3 A tanítványai kérdéseire válaszolva János

bővítette a tanításait, napról napra megtoldva azzal, ami hasznos és vigasztaló volt a korábbi és rejtélyes üzenetéhez képest: „Tartsatok bűnbánatot és keresztelkedjetek meg.” Ekkorra már tömegestül érkeztek az emberek Galileából és a Tízvárosból. Nap mint nap rengeteg őszinte hívő jött el a tisztelt tanítójához.

8. JÉZUS ÉS JÁNOS TALÁLKOZÁSA

[1] Kr.u. 25 decemberére, amikor János eljutott Pella szomszédságába a Jordán mentén felfelé vezető útja során, a hírneve elterjedt egész Palesztinában, és az ő működése lett a beszélgetések legfőbb tárgya a Galilea-tó környéki összes városban. Jézus elismerően beszélt János üzenetéről, és emiatt

Kapernaumból is sokan csatlakoztak János bűnbánati és keresztelkedési imádatközösségéhez. Jakab és János, Zebedeus halászfiai decemberben mentek el hozzá, röviddel azt követően, hogy János elfoglalta a hitszónoklati helyét Pella közelében, és keresztelésre jelentkeztek. Hetente egy alkalommal meglátogatták Jánost és a vándor hitszónok tevékenységéről naprakész, első kézből való hírekkel szolgáltak Jézusnak.

[2] Jézus öccsei, Jakab és Júdás megbeszélték, hogy elmennek Jánoshoz megkeresztelkedni; és most, hogy Júdás átjött Kapernaumba a szombati istentiszteletre, ő és Jakab is, miután meghallgatták Jézus beszédét a zsinagógában, úgy döntöttek, hogy tőle kérnek tanácsot a terveikkel kapcsolatban. Ez Kr.u.

26. január 12-én, szombat éjszaka volt. Jézus azt kérte, hogy halasszák a megbeszélést másnapra, amikor is majd megadja a választ. Akkor éjjel igen keveset aludt, szoros kapcsolatban volt a mennyei Atyával. Úgy szervezte, hogy délben az öccseivel ebédeljen és tanácskozhasson velük a János által való megkeresztelésükről. Azon a vasárnap délelőttön Jézus szokás szerint a hajóépítőműhelyben dolgozott. Jakab és Júdás ebédre megjött és a fásszínben várták, mivel akkor még nem volt itt az ideje a délidei munkaszünetnek, és tudták, hogy Jézus nagyon előírásosan áll az ilyen dolgokhoz.

[3] Éppen a délidei pihenő előtt Jézus letette a szerszámait, levette a munkakötényét, és csak annyit mondott a szobában vele lé-

vő három munkásnak, „Eljött az időm”. Kiment Jakab és Júdás öccséhez és megismételte, hogy „Eljött az időm — menjünk el Jánoshoz.” És nyomban el is indultak Pellába, az ebédet útközben fogyasztották el. Ez vasárnap, január 13-án történt. Az éjszakát a Jordán völgyében töltötték és a következő napon déltájban értek oda, ahol János a keresztelést végezte.

4 ¶ János épp csak elkezdte az aznapi jelentkezők megkeresztelését. Rengeteg bűnbánó ember álldogált ott a sorára várva, amikor Jézus és a két fivére beállt ama jámbor férfiak és nők alkotta sorba, akik már hittek Jánosnak a közelgő országról szóló hitszónoklataiban. János korábban is érdeklődött Jézus felől a Zebedeus fiúktól. Hallotta Jézus véle-

ményét a hitszónoklatairól, és minden nap azt várta, hogy megpillanthatja őt a helyszínen, de arra nem számított, hogy a keresztelésre jelentkezők sorában üdvözölheti.

5 Lévén, hogy lefoglalta őt a nagyszámú megtért mielőbbi megkeresztelésének feladata, János egészen addig nem vette észre Jézust, amíg az Ember Fia közvetlenül elé nem került. Jézusra ráismerve János egy időre megszakította a szertartásokat, miközben üdvözölte a húsvér testbeni unokatestvérét és megkérdezte, „De miért jöttél le a vízhez üdvözölni engem?” És Jézus azt válaszolta, „Hogy megkeresztelj engem.” János azt felelte: „De hát nekem van szükségem arra, hogy megkeresztelj. Miért te jössz énhozzám?” És Jézus odasúgta János-

nak: „Tedd meg ezt nekem, mert nekünk most példát kell mutatnunk a fivéreim előtt, akik itt vannak velem, és azért, hogy az emberek tudják, hogy elérkezett az időm.”

6 ¶ Jézus hangszíne ellentmondást nem tűrő és tekintélyes volt. János az érzelmi felindulástól reszketve készült a názáreti Jézus megkeresztelésére hétfő délben, Kr.u. 26. január 14-én. Így keresztelte meg János Jézust és a két fivérét, Jakabot és Júdást. És amint János e három férfit megkeresztelte, elküldte aznapra a többieket, bejelentve, hogy másnap délben folytatja a keresztelése-ket. Ahogy az emberek szétszéledtek, a négy férfi, ahogy még mindig ott állt a vízben, egy különös hangot hallott, és akkor rögtön egy pillanatra fényjelenség volt észlelhető köz-

vetlenül Jézus feje felett, és hallották, amint egy hang ezt mondja, „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.” Komoly változás ment végbe Jézus viselkedésén, és miután kijöttek a vízből, csendesen elbúcsúzott tőlük, s keletnek, a hegyek felé vette az irányt. És senki nem látta Jézust negyven napig.

7 János követte Jézust egy darabig, hogy elmesélje neki annak történetét, ahogy Gábriel meglátogatta az anyját mielőtt János megszületett volna, úgy, ahogy azt az anyja szájából már sokszor hallotta. Útjára engedte Jézust, miután azt mondta neki, „Most már biztosan tudom, hogy te vagy a Megszabadító.” De Jézus nem válaszolt.

9. A TAN HIRDETÉSE NEGYVEN NAPON ÁT

[1] Miután János visszatért a tanítványaihoz (ekkorra már huszonöt-harmincan voltak, akik folyamatosan vele tartottak), komoly tanácskozásban találta őket, arról vitatkoztak, hogy mi is történt Jézus megkeresztelése esetében. Annál inkább meghökkentek, amikor János megosztotta velük Gábriel Máriánál, Jézus születését megelőzően tett látogatásának történetét, és azt is elmondta, hogy Jézus egy szót sem szólt, miután erről beszámolt neki. Azon az estén nem esett eső, és e harmincegynéhány fős csoport még sokáig beszélgetett a csillagfényes éjszakában. Azt találgatták, hogy vajon hová ment Jézus, és vajon mikor láthatják viszont.

[2] ¶ Az e napi élményt követően János hitszónoklata új és meghatározott elemekkel bővült a közelgő ország és a várt Messiás vonatkozásában. Feszült időszak volt ez, a veszteglés e negyven napja, amikor Jézus visszatértét várták. De János nagy erővel folytatta a tan hirdetését, és a tanítványai nagyjából ekkor kezdtek tanítani a gyülekező tömegeknek, akik Jánoshoz igyekeztek a Jordán partjára.

[3] E negyvennapi várakozás folyamán számos mendemonda járta a vidéken, sőt Tibériásban és Jeruzsálemben is. Ezrek jöttek el, hogy megnézzék János táborában az új látványosságot, az állítólagos Messiást, de Jézus nem került elő. Amikor János tanítványai azt bizonygatták, hogy az Isten külö-

nös embere a hegyekbe ment, sokan kétségbe vonták az egész történetet.

[4] Nagyjából három héttel azt követően, hogy Jézus otthagyta őket, a pellai színen megjelent a jeruzsálemi papok és farizeusok egy újabb küldöttsége. Egyenesen megkérdezték Jánostól, hogy vajon ő lenne-e Illés vagy a Mózes által ígért látnok; és amikor János azt mondta, hogy „Nem én vagyok”, azt kérdezték, „Te vagy a Messiás?” és János így válaszolt, „Nem én vagyok”. Ekkor azt mondták a Jeruzsálemből jött emberek: „Ha nem te vagy Illés, sem a látnok, sem a Messiás, akkor miért keresztelsz meg az embereket és miért csinálsz ekkora felfordulást?” És János így válaszolt: „Akik hallottak engem és elfogadták a keresztelése-

met, azoknak kell megmondaniuk, hogy ki vagyok én, de kijelentem nektek, hogy míg én vízzel keresztelek, itt volt közöttünk valaki, aki visszatérvén a Szent Szellemmel fog megkeresztelni benneteket."

5 E negyven nap nehéz időszak volt János és tanítványai számára. Milyen kapcsolatban áll majd János és Jézus? Százféle kérdést is megvitattak. Politikai és önző előrelépési igények is felmerültek. Komoly viták támadtak a Messiással kapcsolatos különféle eszmék és felfogások kapcsán. Vajon katonai vezető és dávidi király lesz? Vajon úgy szétveri majd a római seregeket, ahogy Jósua a kánaániakat? Vagy talán szellemi országot építeni jött? János inkább úgy gondolta, a kisebbséggel együtt, hogy Jé-

zus azért jött, hogy megteremtse a mennyországot, bár azzal maga sem volt egészen tisztában, hogy mi is fogja a részét képezni a mennyország megalapításával kapcsolatos eme küldetésnek.

6 János kimerítő napokat élt át, és imádkozott Jézus visszatéréséért. János tanítványai közül néhányan járőrcsoportok szervezésébe kezdtek, hogy felkutassák Jézust, ám János megtiltotta ezt, mondván: „Az időnk a mennyei Isten kezében van; ő irányítja a választott Fiát.”

7 ¶ Február 23-án, szombaton, korán reggel történt, hogy a János társaságába tartozók, amint éppen a reggeli ételüket fogyasztották, észak felé tekintve megpillanthatták a feléjük közelítő Jézust. Ahogy Jézus köze-

lebb ért, János egy nagy sziklára állt és a zengő hangját megemelve így szólt: „Nézzétek az Isten Fiát, a világ megszabadítóját! Ő az, akiről azt mondtam, ‚Jön majd utánam valaki, aki nálam kegyeltebb, mert énelőttem létezett ő’. Ez okból jöttem én ki a pusztából, hogy bűnbánatot hirdessek és vízzel keresztelje, hirdetvén, hogy a mennyország közel van. És most itt jön az, aki a Szent Szellemmel keresztel meg benneteket. És láttam az isteni szellemet alászállni erre a férfira, és hallottam az Isten hangját, amint azt mondja, ‚Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik’”.

8 Jézus kérte őket, hogy folytassák az étkezést, s ő maga János mellé ült le enni, lévén, hogy Jakab és Júdás öccse már visszatért Ka-

pernaumba.

9 ¶ Másnap kora reggel elbúcsúzott Jánostól és a tanítványaitól, s elindult vissza Galileába. Semmit sem mondott nekik arról, hogy mikor fogják viszontlátni. Jánosnak a maga feladatával és küldetésével kapcsolatos kérdéseire Jézus csak annyit mondott, „Vezéreljen az Atyám téged most és a jövőben, miként a múltban is tette.” És e két nagyszerű férfi azon a reggelen elvált egymástól a Jordán partján, és a húsvér testben többé nem is látta egymást.

10. JÁNOS ÚTJA DÉL FELÉ

1 Lévén, hogy Jézus észak felé indult Galileába, János úgy érezte, hogy neki visszafelé, dél felé kell haladnia. Ennek megfelelően március 3-án, vasárnap reggel János

és az ott maradt tanítványai elindultak délre. János közvetlen követőinek nagyjából a negyede időközben elindult Galileába Jézus felkutatására. Zavart szomorúság telepedett Jánosra. Többé már sohasem szónokolt úgy, ahogy Jézus megkeresztelése előtt. Valamiképp úgy érezte, hogy a közelgő ország felelőssége már nem az ő vállán nyugszik. Úgy érezte, hogy a munkáját már csaknem elvégezte; vigasztalan volt és magányos. De hirdette a tant, keresztelt, és dél felé vándorolt.

2 Ádám falu közelében János eltöltött néhány hetet, és itt került sor arra az emlékezetes támadásra, melyet Heródes Antipász ellen intézett amiatt, hogy törvénytelenül elvette egy másik férfi feleségét. Ez év (Kr.u. 26) júniusára János újra a Jordán betániai

gázlójánál volt, ahol a közelgő országról szóló tan hirdetéséhez több mint egy évvel korábban hozzákezdett. A Jézus megkeresztelését követő hetek során János hitszónoklatának jellege fokozatosan átalakult az egyszerű emberek iránti irgalom hirdetésévé, s közben újult erővel leplezte le a romlott politikai és vallási vezetőket.

3 Heródes Antipászt, akinek a felségterületén János hirdette a tant, figyelmeztették, hogy János és a tanítványai esetleg lázadást robbantanak ki. Heródes maga is rossz néven vette, hogy János nyíltan bírálja az otthoni dolgait. Mindennek tükrében Heródes úgy döntött, hogy Jánost börtönbe veti. Ennek megfelelően június 12-én korán reggel, mielőtt a sokaság megérkezett volna,

hogy meghallgassa a hitszónoklatot és tanúja legyen a kereszteléseknek, Heródes emberei lefogták Jánost. Ahogy teltek-múltak a hetek és Jánost nem engedték szabadon, a tanítványai szétszéledtek szerte Palesztinában, sokuk Galileába ment, hogy csatlakozzon Jézus követőihez.

11. JÁNOS A BÖRTÖNBEN

[1] János magányosan és némiképp keserűen élte a börtönéletet. Csak kevés követőjének engedték meg, hogy meglátogassa. Szeretett volna találkozni Jézussal, de meg kellett elégednie azzal, hogy hallja a híreket a tevékenységéről ama követőin keresztül, akik az Ember Fiának híveivé lettek. Gyakran tört rá a kétség Jézus és az ő isteni küldetését illetően. Ha Jézus a Messiás, akkor miért nem

tesz semmit annak érdekében, hogy kiszabadítsa őt ebből az elviselhetetlen rabságból? Az Istennek a szabad ég alatti élethez szokott, torzonborz embere több mint másfél éven át sínylődött abban az alávaló börtönben. És ez az élmény a Jézusban való hitének és a Jézus iránti hűségének nagy próbatétele volt. Sőt valójában ez az egész tapasztalás János Istenbe vetett hitének a nagy próbája volt. Sokszor kételkedett még a maga küldetésének és tapasztalásának hitelében is.

2 ¶ Miután már több hónapja volt bebörtönözve, a tanítványainak egy csoportja jött el hozzá és amint beszámoltak neki Jézus nyilvános működéséről, ezt mondták: „Látod, Tanítónk, az, aki ott volt veled a Jordán felső

szakaszán, most pártol és elfogad mindenkit, aki eljön hozzá. Még az adószedőkkel és a bűnösökkel is együtt étkezik. Te tanúságot tettél mellette, és ő mégsem tesz semmit a te megszabadításod érdekében." De János ezt válaszolta a barátainak: „Ez az ember semmit sem tehet, hacsak nem a mennyei Atyja rendelte neki azt. Jól emlékeztek, hogy azt mondtam, ‚Nem én vagyok a Messiás, de engem küldtek, hogy készítsem elő számára a terepet'. És én megtettem. A menyasszony a vőlegényé, de a vőlegény barátja csak ott áll mellette és szívből örül a vőlegény hangját hallva. Ez az örömöm most teljes lett. Neki növekednie kell, nekem kisebbednem. Én e földről való vagyok és elmondtam az üzenetemet. A názáreti Jézus a mennyből jött le

a földre és mindannyiunk felett áll. Az Ember Fia Istentől szállott alá, és az Isten szavait fogja elmondani nektek. Mert a mennyei Atya nem szűken méri a szellemet a saját Fiának. Az Atya szereti a Fiát és rövidesen mindent e Fiú kezébe ad. Aki hisz a Fiúban, az örökké él. És e kimondott szavaim igazak és megmaradnak."

3 ¶ A tanítványok elcsodálkoztak János kijelentésén, de annyira, hogy csendben el is távoztak. János szintén erősen zaklatott állapotban volt, mert megértette, hogy jóslatot mondott. Többé már sohasem kételkedett egészen Jézus küldetésében és isteniségében. De keserű csalódás volt János számára, hogy Jézus nem küldött üzenetet, hogy nem jött el hozzá, és hogy nem folya-

modott semelyik nagy hatalmához, hogy kiszabadítsa őt a börtönből. Jézus azonban tudott minderről. Nagyon kedvelte Jánost, de most, hogy már tisztában volt az isteni természetével és teljes mértékben ismerte azokat a nagy dolgokat, melyek Jánosra várnak, amint elhagyja ezt a világot és tudván azt is, hogy János földi munkája véget ért, rávette magát, hogy ne avatkozzon bele a nagy tanhirdető-látnok létpályájának természetes menetébe.

4 ¶ Ez a hosszú bebörtönzés emberileg elviselhetetlen volt. Néhány nappal a halála előtt János újból elküldte megbízható küldötteit Jézushoz, afelől tudakozódván, hogy: „Elvégeztem-e a munkát? Miért sínylődöm a börtönben? Igazán te vagy a Messiás, vagy

egy másikat keressünk?” És amikor e két tanítvány átadta Jézusnak ezt az üzenetet, az Ember Fia így válaszolt: „Menjetek vissza Jánoshoz és mondjátok meg neki, hogy nem feledkeztem el róla, de ebbe is bele kell törődnöm, mert illő, hogy mindent megtegyünk, ami elő van írva. Mondjátok el Jánosnak amit láttatok és hallottatok — hogy a szegények jó hírekről hallanak hitszónoklatot — és végül mondjátok meg a földi küldetésem szeretett hírnökének, hogy bővében lesz az áldásnak a közelgő korban, ha nem talál okot a bennem való kételkedésre és a tőlem való elpártolásra.” És ezek voltak Jézus utolsó szavai, melyeket János megkapott. Ez az üzenet sok vigaszt jelentett neki és nagyban hozzájárult a hitének megerősödéséhez

és ahhoz, hogy felkészüljön a húsvér testbeli élete megrendítően szomorú végére, mely ezen emlékezetes esemény után oly hamar elkövetkezett.

12. KERESZTELŐ JÁNOS HALÁLA

[1] Lévén, hogy János a letartóztatásakor éppen Pereában tevékenykedett, egyenesen Machérusz erődjének börtönébe vitték, ahol a kivégzéséig fogva tartották. Heródes uralkodott Pereában és Galileában is, és ekkoriban volt egy-egy palotája a pereai Juliászban és Machéruszban is. Galileában a hivatalos lakóhelyét átköltöztette Szeforiszból a tibériásbeli új fővárosba.

[2] Heródes félt szabadon engedni Jánost, nehogy lázadást szítson. Attól is félt, hogy

kivégeztesse, nehogy az emberek fellázadjanak a fővárosban, mert a pereabeliek ezrei hitték, hogy János szent ember, látnok. Ezért Heródes börtönben tartotta a nazireus tanhirdetőt, mert nem tudta, hogy mi egyebet kezdjen vele. Jánost több alkalommal vitték Heródes elé, de sohasem egyezett bele, hogy elhagyja Heródes felségterületét vagy tartózkodik mindenféle nyilvános tevékenységtől, ha elengednék. És a názáreti Jézussal kapcsolatos aggasztó hírek, melyek egyre csak sokasodtak, arra figyelmeztették Heródest, hogy nincs itt az ideje János szabadon engedésének. Emellett János Heródiás, Heródes törvénytelen felesége erős és keserű gyűlöletének is áldozata volt.

3 Heródes számos alkalommal beszélgetett

Jánossal a mennyországról, és bár néha komoly hatás tett rá János üzenete, félt kiengedni őt a börtönből.

4 Lévén, hogy még javában folytak az építkezések Tibériásban, Heródes sok időt töltött a pereai palotáiban, és igen szívesen tartózkodott Machérusz erődjében is. Több évbe is beletelt, mire Tibériásban minden középület és hivatalos lakóhely teljesen elkészült.

5 ¶ A születésnapja megünneplése alkalmából Heródes nagy lakomát szervezett a machéruszi palotában a vezető tisztviselői és a galileai és pereai kormányzótanácsokban magas rangot viselők számára. Lévén, hogy Heródiás nem tudta elérni János halálát azáltal, hogy közvetlenül Heródeshez fordult,

most fortélyos terhez folyamodott János elpusztítása érdekében.

6 Az esti ünnepség és szórakozás alatt Heródiás bemutatta a társaságnak a leányát, akinek az ünneplők szórakoztatására táncolnia kellett. Heródes nagy örömét lelte a leány előadásában és magához hívatva így szólt hozzá: „Elragadó vagy. Igen boldoggá tettél engem. A születésnapomon kérj tőlem, amit csak akarsz, és megadom, legyen az még akár a fele királyságom is.” És Heródes mindezt az elfogyasztott sok pohár bor hatása alatt cselekedte. Az ifjú hölgy félrevonta az anyját és megkérdezte, hogy mit is kérjen Heródestől. Heródiás azt mondta, „Menj Heródeshez és kérd Keresztelő János fejét.” És a fiatal nő, visszatérve az ünnepi

asztalhoz, azt mondta Heródesnek, „Azt kérem, hogy haladéktalanul add át nekem tálcán Keresztelő János fejét”.

7 Heródest félelem és szomorúság töltötte el, de az esküje miatt és mindazok miatt, akik ott lakomáztak vele, nem merte megtagadni a kérést. És Heródes Antipász elküldött egy katonát, megparancsolva neki, hogy hozza el János fejét. Így Jánost azon az éjszakán a börtönben lefejezték, s a katona a látnok fejét egy tálcán felhozta és a díszterem végében a fiatal nőnek bemutatta. És a leány a tálcát átadta az anyjának. János tanítványai erről értesülvén eljöttek a börtönbe János testéért, és miután sírba tették, elmentek Jézushoz és beszámoltak neki erről.

136. ÍRÁS

A KERESZTELÉS ÉS A NEGYVEN NAP

JÉZUS akkor kezdte meg nyilvános tevékenységét, amikor a János-féle tanítás iránti érdeklődés a tetőpontján volt és amikor a palesztinai zsidó nép türelmetlenül várta a Messiás megjelenését. János és Jézus között kirívó volt a különbség. János lelkesen és buzgón, Jézus viszont nyugodtan és örömmel munkálkodott; Jézusnak az egész életében csak néhány alkalommal akadt sürgős dolga. Jézus megnyugtató vigasztalója volt a világnak és némiképp példaképe is; János aligha jelentett vigaszt vagy példaképet. A mennyországot hirdette, de nem-

igen érezte át annak boldogságát. Bár Jézus úgy beszélt Jánosról, mint a régi rend látóinak legnagyobbikáról, azt is mondta, hogy azok legkisebbike, aki látta az új út nagyszerű fényét és ezáltal belépett a mennyországba, még az is nagyobb Jánosnál.

[2] A közelgő országot hirdető János üzenetének lényege ez volt: Bánjátok meg bűneiteket! Fussatok a közelgő harag elől. A tan hirdetésébe kezdő Jézus megmaradt a bűnbánatra buzdításnál, de ezt az üzenetet nála mindig követte az evangélium, az új ország öröméről és szabadságáról szóló jó hír.

1. A VÁRT MESSIÁSSAL KAPCSOLATOS FELFOGÁSOK

[1] A zsidók sokféleképpen gondolkodtak a várt megszabadítóról, és a messiási tant ok-

tató különféle irányzatok mindegyike képes volt felmutatni a héber írások megfelelő részeit az álláspontjuk bizonyítására. Általános értelemben a zsidók úgy tekintettek a nemzeti történelmükre, mint amely Ábrahámmal kezdődött és a Messiásnál és az Isten országának új korszakánál fejeződik be. A korábbi időkben úgy képzelték el a megszabadítót, mint „az Úr szolgáját", aztán úgy, mint „az Ember Fiát", míg később némelyek egészen addig is elmentek, hogy úgy utaljanak a Messiásra, mint az „Isten Fiára". De függetlenül attól, hogy „Ábrahám magjának" vagy „Dávid fiának" nevezték, mind egyetértettek abban, hogy ő lesz a Messiás, a „felkent". A fogalom így fejlődött az „Úr szolgájától" a „Dávid fiáig", az „Ember Fiá-

ig” és az „Isten Fiáig”.

[2] János és Jézus korában a tanultabb zsidók olyan képet alakítottak ki az eljövendő Messiásról, mint aki a tökéletessé lett és jellegzetes izraelita, aki „az Úr szolgájaként” magában egyesíti a látnok, a pap és a király hármas tisztségét.

[3] A zsidók őszintén hittek abban, hogy miként Mózes csodálatos tettekkel szabadította meg apáikat az egyiptomi rabságból, úgy az eljövendő Messiás még nagyobb hatalmi csodákkal és még csodásabb faji győzelmi tettek révén fogja felszabadítani a zsidó népet a római uralom alól. A rabbik csaknem ötszáz olyan szakaszt emeltek ki az írásokból, amelyek, függetlenül a nyilvánvalóan ellentmondásos voltuktól, a rabbik sze-

rint megjövendölték az eljövő Messiást. És az időpont, a megjelenési mód és a rendeltetés mellett csaknem teljesen szem elől veszítették a megígért Messiás *személyiségét.* A zsidó nemzeti dicsőség helyreállítását — Izráel világi felemelését — keresték, semmint a világ üdvözülését. Ezért hát nyilvánvaló, hogy a názáreti Jézus sohasem felelhetett meg a zsidó elme anyagias messiási felfogásának. Sok híres messiási előrejelzés, ha e látnoki kijelentéseket más szemmel nézték volna, igen természetes módon felkészíthette volna az elméiket arra, hogy felismerjék Jézusban egy korszak lezáróját és a minden nemzetnek szóló irgalom és üdvözülés új és jobb megítéltetési időszakának megnyitóját.

4 ¶ A zsidókat úgy nevelték, hogy higgye-

nek a *sekina* tantételében. Ám az Isteni Jelenlét e híres jelképe nem volt látható a templomban. Hittek abban, hogy a Messiás eljövetele helyreállítja azt. Zavaros elméleteik voltak a faji bűnről és az emberi természet feltételezett rossz voltáról. Némelyek azt tanították, hogy Ádám bűne hozott átkot az emberi fajra, és hogy a Messiás leveszi ezt az átkot és az embert visszahelyezi az isteni kegybe. Mások azt tanították, hogy az Isten az ember megteremtésével jó és rossz természettel egyaránt ellátta azt; hogy amikor látta ennek az eredményét, nagyon csalódott volt, és hogy „Megbánta, hogy embert teremtett". És akik ezt tanították, hittek abban, hogy a Messiás azért fog eljönni, hogy megszabadítsa az embert e benső rossz természetétől.

5 A zsidók többsége azt hitte, hogy a nem-

zeti bűneik miatt és a nem-zsidó áttértek nem kellő elhivatottsága miatt szenvednek még mindig a római uralom alatt. A zsidó nemzet nem tartott őszinte *bűnbánatot;* ezért késik a Messiás eljövetele. Sokat beszéltek a bűnök megbánásáról; ezért volt jelen János hitszónoklatában az erős és közvetlen felszólítás, „Bánjátok meg bűneiteket és keresztelkedjetek meg, mert közel a mennyország”. És a mennyország csakis egyetlen dolgot jelenthetett minden jámbor zsidó számára: a Messiás eljövetelét.

[6] Mihály alászállásának volt egy, a Messiásról alkotott zsidó felfogástól teljes mértékben idegen vonása is, és az a két természetnek, az emberinek és az isteninek az *egyesülése* volt. A zsidók különféleképpen gon-

dolkodtak a Messiásról, mint tökéletessé lett emberről, emberfeletti emberről, sőt még mint isteniről is, de sohasem gondoltak az emberi és az isteni *egyesülésére.* És ez volt az a nagy buktató, amelyben Jézus korai tanítványai rendre megbotlottak. A Messiás fogalmát úgy képzelték el, mint Dávid fiát, ahogy azt a korai látnokok leírták; mint az Ember Fiát, Dániel és némely későbbi látnok emberfeletti elképzelését; és mint az Isten Fiát, ahogy azt Hánókh könyvének szerzője megírta és bizonyos kortársai ábrázolták; de soha egy pillanatra sem merült fel bennük annak igaz fogalma, hogy a két természet, az emberi és az isteni egyetlen földi személyiségben egyesül. A Teremtőnek a teremtményi alakban való megtestesülését ad-

dig még senki sem nyilatkoztatta ki. Az csak Jézusban nyilatkoztatott ki; a világ semmit sem tudott az ilyen dolgokról addig, amíg a Teremtő Fiú húsvér testet nem öltött és meg nem jelent a teremtésrész halandói között.

2. JÉZUS MEGKERESZTELÉSE

[1] Jézus megkeresztelésére akkor került sor, amikor János hitszónoklati tevékenysége a tetőpontján volt, amikor Palesztina az ő üzenetével — „közel az Isten országa” — kapcsolatos várakozás lázában égett és amikor az egész zsidóság az önvizsgálat komoly és ünnepélyes feladatával volt elfoglalva. A faji összetartás zsidó értelmezése igen mély volt. A zsidók nem csak abban hittek, hogy az apa bűnei a gyermekeit is sújtják, hanem erősen

hitték azt is, hogy egyetlen egyén bűne is elátkozhatja a nemzetet. Ennek megfelelően a János keresztelését vállalók közül nem mindenki tekintette magát bűnösnek a János által emlegetett különös bűnökben. Sok istenfélő lelket keresztelt meg János Izráel javára. Attól féltek, hogy valamilyen fel nem ismert bűnük késleltetheti a Messiás eljövetelét. Úgy érezték, hogy egy bűnös és átok sújtotta nemzetbe tartoznak, és azért jelentkeztek a keresztelésre, hogy ezzel a cselekedetükkel a faji vezeklés gyümölcseit meghozzák. Ezért nyilvánvaló, hogy Jézus semmilyen értelemben nem bűnbánati szertartásos szokásként vagy a bűnök megbocsátásáért vette fel a keresztséget Jánostól. Azzal, hogy János kezétől elfogadta a keresztséget,

Jézus csak példát akart mutatni a sok jámbor izraelitának.

2 ¶ A keresztelésre a Jordán-völgybe elment názáreti Jézus a teremtésrész olyan halandója volt, aki az elme feletti uralom megszerzésében és a szellemmel való azonosulásban minden szempontból eljutott az emberi evolúciós felemelkedés csúcsára. Úgy állt ott aznap a Jordánban, mint az idő és tér evolúciós világainak tökéletessé lett halandója. Megvolt a tökéletes összhang és a teljes körű kapcsolat Jézus halandói elméje és a benne lakozó szellemi Igazító, az ő paradicsomi Atyjának isteni ajándéka között. És éppen ilyen Igazító lakozik az Urantián élő minden egészséges lényben azóta, hogy Mihály a világegyetemének vezető tisztére

emelkedett, azzal a különbséggel, hogy Jézus Igazítója már előzőleg felkészítésben részesült az ilyen különleges küldetésre azáltal, hogy hasonlóképpen ott lakozott egy másik emberfeletti lényben, aki a halandói húsvér testhez hasonló alakban testesült meg, Makiventa Melkizedekben.

[3] Amikor a teremtésrész valamely halandója a személyiségtökéletesítés ilyen magas szintjeire eljut, akkor rendszerint végbemennek azok az előzetes szellem-felemelkedési jelenségek, melyek betetőzését az jelenti, hogy a halandó kifejlett lelke eggyé kapcsolódik a vele társult isteni Igazítóval. És kétségtelenül ilyen változásnak kellett végbemennie a názáreti Jézus személyiségélményében épp azon a napon, amikor két fi-

vérével lement a Jordánhoz, hogy Jánostól megkapja a keresztséget. E szertartás volt az Urantián eltöltött tisztán emberi életében az utolsó felvonás, és sok emberfeletti megfigyelő arra számított, hogy tanúja lesz az Igazító és az általa segített elme eggyé kapcsolódásának, de mindannyiuknak csalódniuk kellett. Valami új és nagyobb jelentőségű dolog játszódott le. Ahogy János Jézusra helyezte a kezét, hogy megkeresztelje, a Jézusban lakozó Igazító végleg eltávozott József-fia-Jósua tökéletessé lett emberi lelkétől. És néhány pillanattal később ez az isteni entitás úgy tért vissza a Divinington-ról, mint Megszemélyesült Igazító és mint a fajtájának vezetője a Nebadon egész helyi világegyetemében. Így Jézus megfigyel-

hette, amint a saját isteni szelleme visszatérvén megszemélyesült alakban száll alá őrá. És hallotta, amint ugyanezen paradicsomi eredetű szellem most megszólal, azt mondva, „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik”. És János, Jézus két öccsével együtt, szintén hallotta e szavakat. János tanítványai a vízparton állva nem hallották e szavakat, és a Megszemélyesült Igazító jelenségét sem észlelték. Csak Jézus szeme látta a Megszemélyesült Igazítót.

4 ¶ Amikor a visszatért és most már magasabb rangú Megszemélyesült Igazító imigyen szólt, mindannyian elhallgattak. És amikor még mind a négyen a vízben álltak, Jézus, rátekintve a közelében tartózkodó Igazítóra, így imádkozott: „Atyám, aki a

mennyben uralkodsz, legyen a neved szent. Jöjjön el a te országod! A te akaratod legyen meg a földön, éppen úgy, ahogy a mennyben." Amikor befejezte az imát, „megnyíltak a mennyek", és az Ember Fia meglátta azt a látomást, melyet most a Megszemélyesült Igazító mutatott meg neki őróla, mint az Isten Fiáról, aki volt, mielőtt eljött volna a földre a halandói húsvér testhez hasonló alakban, és amivé lesz, amikor a megtestesült élet véget ér. E mennyei látomást csak Jézus látta.

5 János és Jézus az Egyetemes Atya nevében szóló Megszemélyesült Igazító hangját hallotta, mert az Igazító a paradicsomi Atya része és olyan, mint ő. Jézus hátralévő földi élete alatt e Megszemélyesült Igazító min-

den feladatában vele maradt; Jézus állandó kapcsolatban állt e magas rangra emelkedett Igazítóval.

6 ¶ Jézus a megkeresztelkedésekor semmilyen vétséget nem vallott meg; nem vallott meg semmilyen bűnt. Az ő megkeresztelése abban állt, hogy annak szentelte magát, hogy teljesíti a mennyei Atya akaratát. A megkeresztelésekor hallotta az Atyja félreérthetetlen szólítását, a végső felhívást arra, hogy az Atyja ügyében járjon el, és negyven napra elvonult magában, hogy e sok problémát átgondolja. A földi társaival fenntartott személyes kapcsolattól való átmeneti visszavonulással Jézus, ahogy volt és ahogy az Urantián volt, éppen azt az eljárást követte, mely a morontia világokon is érvénye-

sül, amikor valamely felemelkedő halandó eggyé kapcsolódik az Egyetemes Atya benső jelenlétével.

7 A keresztelés e napjával ért véget Jézus tisztán emberi élete. Az isteni Fiú megtalálta az Atyját, az Egyetemes Atya megtalálta az ő megtestesült Fiát, és beszélgettek egymással.

8 ¶ (Jézus csaknem harmincegy és fél éves volt, amikor megkeresztelkedett. Bár Lukács azt állítja, hogy Jézus megkeresztelésére Tibériusz császár uralkodásának tizenötödik évében került sor, mely Kr.u. 29 lenne, mivel Augusztusz Kr.u. 14-ben halt meg, de figyelembe kell venni azt is, hogy Tibériusz Augusztusz társuralkodója volt Augusztus halálát megelőzően két és fél

éven át, aki Kr.u. 11 októberében pénzt is veretett a tiszteletére. A tényleges uralkodásának tizenötödik éve ennélfogva éppen a Kr.u. 26. év, Jézus megkeresztelésének éve. És ebben az évben kezdte meg Pilátus helytartó Júdea kormányzójaként való működését.)

3. A NEGYVEN NAP

[1] Jézus a halandói megtestesülése során a legnagyobb kísértést a megkeresztelése előtt élte át, amikor hat héten át a harmatos Hermon-hegyen tartózkodott. Ott, a Hermon-hegyen a teremtésrész maga erejére utalt halandójaként találkozott az Urantia urának címét követelővel, Kaligasztiával, e világ hercegével, akit le is győzött. Azon az

eseménydús napon a világegyetemi feljegyzések szerint a názáreti Jézus lett az Urantia Bolygóhercege. És az Urantia eme hercege, akit rövidesen kinyilvánítottak a Nebadon legfőbb Urának, most negyven napra elvonult, hogy kialakítsa a terveit és döntsön arról, hogy miként hirdesse az Isten emberek szívében eljövő új országát.

2 A megkeresztelését követően kezdte meg azt a negyven napot, mely alatt igazodnia kellett a világhoz és a világegyetemhez fűződő azon megváltozott viszonyhoz, melyet az Igazítójának a megszemélyesülése váltott ki. A pereai hegyekbeli elszigeteltsége során döntött arról, hogy milyen elveket követ és milyen módszereket alkalmaz a földi életének új és megváltozott szakaszában, melyet

megnyitni szándékozott.

3 Jézus nem böjtölési céllal és a lelki nyugalma érdekében vonult vissza. Ő nem volt önmegtagadó, és azért jött, hogy örökre elpusztítson minden, az Istenhez való ilyesfajta közeledéssel kapcsolatos nézetet. A visszavonulás melletti indokai teljesen különböztek azoktól, melyek Mózest és Illést, sőt Keresztelő Jánost vezérelték. Jézus ekkorra már teljesen tudatában volt az általa teremtett világegyetemhez, valamint a világegyetemek mindenségéhez fűződő viszonyának, melyet a paradicsomi Atya, az ő mennyei Atyja felügyelt. Mostanra már teljesen felidézte az alászállási megbízatást és az azzal kapcsolatos utasításokat, melyeket bátyja, Immanuel adott, mielőtt megkezd-

te volna az urantiai megtestesülést. Most már világosan és teljesen megértette mindeme szövevényes kapcsolatokat, és arra vágyott, hogy egy időre nyugodtan magába szállhasson annak érdekében, hogy kidolgozhassa a terveit és dönthessen azokról az eljárásokról, melyeket e világ érdekében és a helyi világegyetemében lévő összes többi világ érdekében nyilvános munkája keretében alkalmazni akart.

4 ¶ Ahogy a hegyeket járta alkalmas szálláshelyet keresve, Jézus találkozott a világegyetemének főigazgatójával, Gábriellel, a Nebadon Fényes Hajnalcsillagával. Gábriel ekkor vette fel újra a világegyetem Teremtő Fiával a személyes kapcsolatot; most először találkoztak azóta, hogy Mihály búcsút vett

a társaitól a Szalvingtonon, amikor elment az Edentiára, hogy felkészüljön az urantiai alászállás megkezdésére. Gábriel Immanuel utasítása szerint és az uverszai Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján arról tájékoztatta Jézust, hogy az urantiai alászállási tapasztalása gyakorlatilag véget ért, már ami a világegyeteme feletti tökéletes főhatalom kiérdemelését és a Lucifer-féle lázadás lezárását illeti. Az elsőt a megkeresztelése napján érte el, amikor az Igazítójának a megszemélyesülése bizonyította a halandói húsvér testhez hasonló alakba való alászállásának tökéletes és teljes voltát, míg az utóbbi azon a napon vált történelmi ténnyé, amikor lejött a Hermon-hegyről, hogy találkozzon a rá váró legénnyel, Tigláttal. Jé-

zus most értesült a helyi világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi legmagasabb körök-től arról, hogy az alászállási tevékenysége véget ért, már ami az ő személyes helyzetét a főhatalom és a lázadás vonatkozásában illeti. A keresztelési látomásban és a benne lakozó Gondolatigazító megszemélyesülésének jelenségében már korábban értesült erről a közvetlenül a Paradicsomból származó bizonyságról.

5 Mialatt a hegyen tartózkodott és Gábriellel beszélgetett, az edentiai Csillagvilági Atya személyesen is megjelent Jézus és Gábriel előtt, s azt mondta: „A feljegyzések immár teljesek. A 611.121-es számú Mihály főhatalma a Nebadon világegyeteme felett immár teljesen az Egyetemes Atya jobbjá-

ban van. Immanuel alászállási elbocsátását hozom neked, aki az urantiai alászállásban kezes-testvéred volt. Most már szabadon dönthetsz, hogy most vagy később, de immár a te saját döntésed szerint fejezed be a megtestesülési alászállásodat, emelkedsz fel az Atyád jobbjára, veszed fel a főhatalmadat és veszed át az egész Nebadon felett a jól megérdemelt, korlátlan uralmat. A felsőbbvilágegyetemi feljegyzések teljességét a Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján abban is tanúsítom, hogy a világegyetemedben minden bűnös lázadás lezárásával kapcsolatban teljes és korlátlan hatalommal ruháztak fel minden ilyen lehetséges jövőbeli zavar kezelésére. Az Urantián és a halandó teremtményi húsvér testbeli munkád gyakor-

latilag véget ért. Az életutad mostantól a te saját döntésedtől függ.”

6 Amint az edentiai Fenséges Atya eltávozott, Jézus hosszasan elbeszélgetett Gábriellel a világegyetem jó sorának alakulásáról és üdvözletét küldte Immanuelnek, biztosította őt arról, hogy abban a munkában, melyet az Urantián vállalni szándékozik, mindig szem előtt fogja tartani a szalvingtoni alászállás-előtti megbízással összefüggésben tőle kapott tanácsát.

7 ¶ Jakab és János, a két Zebedeus fiú e negyven napos elszigeteltség alatt végig Jézust kereste. Sokszor nem jártak messze a szálláshelyétől, de egyszer sem akadtak rá.

4. A NYILVÁNOS TEVÉKENYSÉGGEL KAPCSOLATOS TERVEK

[1] Jézus azzal töltötte a napjait a hegyekben, hogy terveket dolgozott ki az urantiai alászállásának hátralévő részére. Először azt döntötte el, hogy nem tanít Jánossal egyidejűleg. Úgy tervezte, hogy mindaddig viszonylagos visszavonultságban marad, amíg János tevékenysége el nem éri a célját, vagy amíg János működésének a bebörtönzése folytán hirtelenül vége nem szakad. Jézus jól tudta, hogy János bátor és tapintatlan tanhirdetése rövidesen félelmet és gyűlöletet kelt a világi urakban. János bizonytalan helyzetét mérlegelve Jézus eltökélten fogott hozzá a nyilvános tevékenysége programjának megtervezéséhez, mely tevékenységét a

népe és a világ érdekében, az ő hatalmas világegyetemében lévő minden lakott világ érdekében akart folytatni. Mihály halandói alászállására az *Urantián* került sor, de az a Nebadon minden *világáért* volt.

2 Az első dolog, amit Jézus megtett, miután átgondolta, hogy miként fogja összehangolni a programját János működésével, az volt, hogy elméjében átfutotta az Immanueltől kapott intelmeket. A munkamódszerekkel kapcsolatosan kapott tanácsot körültekintően átgondolta, valamint azt is, hogy ne hagyjon maga után maradandó írást a bolygón. Ezután Jézus már semmire sem írt, legfeljebb a homokba. A következő názáreti látogatásakor József öccse sajnálatára Jézus megsemmisítette mindazon írásait, me-

lyeket az ácsműhely melletti táblák őriztek és amelyek a régi házuk falain függtek. És Jézus alaposan átgondolta Immanuel tanácsát arról, hogy milyen gazdasági, társadalmi és politikai magatartást tanúsítson a világ iránt, ha ilyesmi előjönne.

3 ¶ Jézus e negyven napos elvonulás alatt nem böjtölt. Az élelem nélkül megélt leghosszabb időtartam a hegyekben töltött első két nap volt, amikor is úgy belemerült a gondolkodásba, hogy teljesen megfeledkezett az étkezésről. De a harmadik napon élelem után nézett. Ez idő alatt nem *kísértették meg* e világból vagy bármely másik világból származó rossz szellemek vagy lázadó személyiségek.

4 ¶ E negyven nap alatt folyt az utolsó ta-

nácskozás az emberi és az isteni elme között, vagyis inkább e két, immár eggyé vált elme első valódi működésére került sor. A csendes elmélkedésben töltött nagy jelentőségű időszak eredményei azt mutatták, hogy az isteni elme győztesen és szellemileg az emberi értelem fölébe kerekedett. Az emberi elme az Isten elméjévé lett ettől az időtől fogva, és bár az emberi elme sajátlényege mindig jelen van, e szellemivé lényegült emberi elme mindegyre azt mondja, „Ne az enyém, hanem a te akaratod legyen meg”.

5 E mozgalmas időszak fejleményei nem egy éhező és legyengült elme valószínűtlen káprázatai voltak, és nem is olyan zavaros és gyerekes jelképrendszer, mely azután úgy került be a feljegyzésekbe, mint „Jézus meg-

kísértése a vadonban”. Ez az időszak inkább a teljes eseménydús és változatos urantiai alászállási létpálya átgondolását és azoknak a későbbi szolgálati terveknek a körültekintő megalkotását hozta, melyek a legjobban szolgálják e világ javát, s közben valamelyest hozzájárulnak minden lázadás elszigetelte szféra helyzetének javításához is. Jézus átgondolta az urantiai teljes emberi élettartamot Andon és Fonta korától Ádám vétkén keresztül egészen a sálemi Melkizedek segédkezéséig.

6 Gábriel emlékeztette Jézust, hogy két módja van annak, hogy a világ elé lépjen abban az esetben, ha úgy dönt, hogy egy ideig még az Urantián marad. És nyilvánvalóvá tette Jézus számára, hogy a tárgybani dönté-

sének semmi kihatása nem lesz a világegyetemi főhatalmára vagy a Lucifer-féle lázadás felszámolására. A világ számára való segédkezésnek e két módja:

7 ¶ 1. A saját útja — az a mód, amely a legkellemesebbnek és a leghasznosabbnak tűnik e világ közvetlen igényei és a saját világegyeteme jelenlegi épülése szempontjából.

8 2. Az Atya útja — a teremtményi élet messzebb tekintő eszményképének példaként állítása, melyet a világegyetemek mindensége paradicsomi igazgatásában közreműködő magas személyiségek képzeltek el.

9 Így világossá vált Jézus előtt, hogy két módja van annak, amely szerint rendezheti a földi életének hátralévő részét. A köz-

vetlen helyzet tükrében vizsgálva mindkettőnek megvolt a maga előnye. Az Ember Fia világosan látta, hogy az e két viselkedésmód közötti választásnak semmi köze sincs a világegyetemi főhatalom elnyeréséhez; hogy az már eldöntött és lezárt ügy volt a világegyetemek mindenségének feljegyzéseiben, így a választás csak az ő személyes döntésétől függ. De jelezték Jézusnak, hogy nagy megelégedésére lenne a paradicsomi fivérének, Immanuelnek, ha ő, Jézus, úgy látná jónak, hogy a megtestesülési földi létpályáját úgy fejezze be, amilyen nemesen megkezdte azt, mindig az Atya akaratának alávetve magát. E magány harmadik napján Jézus elhatározta magában, hogy visszamegy a világba és befejezi a földi létpályáját, és hogy

olyan helyzetben, amikor mind a két lehetőség adott, mindig az Atya akaratát fogja választani. És a földi élete során e fogadalmához mindig hű maradt. Egészen a keserű végig mindig alárendelte a maga önálló akaratát a mennyei Atyjáénak.

10 ¶ A hegyi vadonban eltöltött negyven nap nem valamiféle nagy kísértés időszaka volt, hanem inkább a Mester *nagy elhatározásainak* időszaka. Az önmagával és az Atya közvetlen jelenlétével — a Megszemélyesült Igazítóval (személyes szeráf őrangyala már nem volt) — töltött magányos közösség e napjai alatt egymás után jutott azokra a nagy elhatározásokra, melyek rendeltetése az volt, hogy szabályozzák a földi létpályájának hátralévő részével kapcsolatos el-

veit és viselkedését. Később a nagy megkísértés hagyománya hozzákapcsolódott ehhez az elszigeteltségben töltött időszakhoz azon keresztül, hogy összekeverték a Hermon-hegyi küzdelem töredékes elbeszéléseivel, valamint amiatt is, hogy a szokás alapján minden nagy látnoknak és emberi vezetőnek úgy kellett megkezdenie a nyilvános pályáját, hogy átesik a böjtölés és az imádkozás ezen állítólagos időszakain. Jézus szokása mindig is az volt, hogy amikor bármiféle új vagy komoly döntés elé került, visszavonult a saját szellemével való közösségbe, hogy megtudja az Isten akaratát.

11 ¶ A földi életének hátralévő részében Jézus emberi szívét mindvégig megosztotta e kétféle viselkedési forma:

12 1. Erős vágyat érzett a népe — és az egész világ — megnyerésére abban, hogy higgyenek benne és fogadják el az ő új szellemi országát. És jól ismerte a várt Messiással kapcsolatos elképzeléseiket.

13 2. Úgy élni és munkálkodni, ahogy a tudomása szerint az Atyja elfogadná, hogy a feladatát a szükséget szenvedő többi világ érdekében végezze, és hogy az ország megalapításában tovább folytassa az Atya kinyilatkoztatását és az ő szeretetteljes isteni jellemének megmutatását.

14 ¶ E mozgalmas napok alatt Jézus egy ősi sziklabarlangban lakott a hegyoldali menedékhelyen, az egykor Beit Adisznak nevezett falu közelében. Abból a kis forrásból ivott, mely a hegyoldalból fakadt e sziklamenedék

közelében.

5. AZ ELSŐ NAGY ELHATÁROZÁS

[1] Az önmagával és a Megszemélyesült Igazítójával való tanácskozás megkezdését követő harmadik napon Jézus előtt feltűnt a Nebadon összegyűlt mennyei seregeinek képe, mely seregeket a parancsnokaik küldtek ki, hogy várják a szeretett Fejedelmük utasítását. E hatalmas sereg tizenkét szeráfhadosztályból és ennek megfelelő számú, mindenféle rendű világegyetemi értelmes lényből állt. És Jézusnak az elszigeteltségben meghozott első nagy elhatározása arra irányult, hogy vajon igénybe vegye-e ezeket a fenséges személyiségeket vagy sem az urantiai nyilvános tevékenységére vonatkozó munkaprogram kivitelezése során.

2 Jézus úgy döntött, hogy *nem* fog igénybe venni egyetlen személyiséget sem e hatalmas gyülekezetből, hacsak nem válik egyértelművé, hogy az az *Atyja akarata.* Ettől az általános elhatározástól függetlenül e hatalmas sereg vele maradt a földi élete hátralévő részében, mindig készen arra, hogy engedelmeskedjen az Ura legkisebb akaratnyilvánításának. Bár Jézus az emberi szemével nem látta állandóan e jelenlévő személyiségeket, a vele társult Megszemélyesült Igazító mindvégig figyelte őket, és mindegyikükkel érintkezésbe is tudott lépni.

3 ¶ Mielőtt előjött volna a negyvennapos hegyi magányából, Jézus átadta a világegyetemi személyiségek megjelent serege feletti közvetlen parancsnokságot a nem is olyan

rég óta Megszemélyesült Igazítójának, és urantiai időben mérve több mint négy éven át a világegyetemi értelmek minden osztályából való válogatott személyiségek engedelmesen és tisztelettudóan működtek e magas rangú és tapasztalt Megszemélyesült Titkos Nevelő bölcs iránymutatása mellett. E fenséges sokaság feletti parancsnokság gyakorlásával az Igazító, lévén egykor a paradicsomi Atya része és lényege, arról biztosította Jézust, hogy ezek az emberfeletti közvetítők semmi esetre sem kapnak engedélyt a szolgálatra, vagy maguk megmutatására Jézus földi pályájával összefüggésben, illetőleg annak érdekében, hacsak nem alakul úgy, hogy az Atya akarja a beavatkozást. Ezzel az első nagy elhatározással Jézus ön-

ként megfosztotta magát minden emberfeletti együttműködéstől minden olyasmiben, amelynek köze lehet a halandói létpályájának hátralévő részéhez, hacsak az Atya ettől függetlenül nem dönt úgy, hogy a Fiú földi feladatainak bizonyos fő- vagy mellékeseményeiben részt vesz.

4 Azzal, hogy a Krisztus Mihályhoz eljött világegyetemi seregek e parancsnoki rangját elfogadta, a Megszemélyesült Igazító különösen ügyelt arra, hogy Jézus számára világossá tegye, hogy míg a világegyetemi teremtmények e sokaságát a *térjellegű* tevékenységeikben talán korlátozza a Teremtőjük által leadott hatáskör, e korlátozások az *időbeli* működésüket illetően már nem érvényesülnek. És e korlátozás azon a té-

nyen alapult, hogy az Igazítók, mihelyt megszemélyesültek, már nem-idő lények. Ennek megfelelően figyelmeztette Jézust, hogy míg az Igazítónak az élő értelmek feletti parancsoksága teljes és tökéletes lesz minden, a *térrel* kapcsolatos dologban, ilyen tökéletes korlátozások nem állíthatók fel az *idővel* összefüggésben. Azt mondta az Igazító: „Parancsod szerint el fogom rendelni a világegyetemi értelmek e jelenlévő seregének bevetését bármilyen módon a földi pályáddal összefüggésben, kivéve az olyan eseteket, amikor a paradicsomi Atya arra utasít, hogy bocsássam el e közvetítőket annak érdekében, hogy a választásod szerinti isteni akarata teljesüljön, és azokat az eseteket, amikor az isteni-emberi akaratod bármifé-

le olyan döntésre vagy cselekvésre irányul, mely a természetes földi rendtől való eltéréssel jár az *idő* vonatkozásában. Minden ilyen esetben nekem nincs hatalmam, és a tökéletességben és erős egységben itt összegyűlt teremtményeid ugyancsak tehetetlenek lesznek. Ha az egyesített természeteid ilyen vágyakat dédelgetnek, akkor az akaratnak megfelelő parancsok azonnal végrehajtódnak. Minden ilyen dologban a te akaratod korlátozza majd az időt, és az elgondolt dolog *azonnal* létezik is. A parancsnokságom alatt ez jelenti a lehető legteljesebb korlátozást, melyet a te magvábanvaló főhatalmadra gyakorolhatok. Az én öntudatomban az idő nem létezik, ezért én nem is tudom korlátozni a teremtményeidet az azzal

kapcsolatos dolgokban.”

5 ¶ Így jutott Jézus tudomására ama döntésének következménye, hogy folytatja az emberek között emberként való életét. Egyetlen elhatározással kizárta a különféle értelmekből álló, jelen lévő minden világegyetemi seregét abból, hogy részt vegyenek az elkövetkező nyilvános segédkezésében, kivéve azokat az eseteket, melyek kizárólag az *idővel* voltak kapcsolatosak. Ezért nyilvánvaló, hogy a Jézus segédkezésével járó, bármiféle esetleges természetfeletti vagy feltételezhetően természetfeletti kísérőjelenség teljes mértékben az idő kiküszöböléséhez kapcsolódott, hacsak a mennyei Atya nem rendelkezett másként. Jézus hátralévő földi tevékenységével összefüggésben elfordu-

ló csodának, irgalmas segédkezésnek vagy bármely más lehetséges eseménynek nem lehetett olyan természete vagy jellege, mely meghaladná a természeti törvényeknek az ember ügyeiben szokásosan előforduló és bevett munkálását, az olyan emberét, amilyenként ő is él az Urantián, *kivéve* amikor kifejezetten az *idő* kérdéséről volt szó. „Az Atya akaratának” megnyilatkozásait természetesen nem lehet korlátozni. Az idő kiküszöbölése a világegyetem e magvábanvaló Urának a kifejezett akaratával összefüggésben csak abban az értelemben volt elkerülhető ezen Isten-ember *akaratának* közvetlen és kifejezett vágya révén, ha az idő — ahogyan az a kérdéses cselekedethez vagy eseményhez viszonyult — *lerövi-*

dítésére, illetőleg kiküszöbölésére nem került sor. A nyilvánvaló *időbeli csodák* megjelenésének megakadályozása érdekében Jézusnak állandóan tudatosítania kellett magában az időt. Bármiféle szakadás az időtudatosságban a részéről, valamilyen meghatározott vágyával összefüggésben, egyenértékű volt e Teremtő Fiú elméjében megfogant dolog megtörténésével, mégpedig időbeli késedelem nélkül.

6 A vele társult és Megszemélyesült Igazító felügyeleti ellenőrzésén keresztül tudta Mihály tökéletesen korlátozni a személyes földi tevékenységeit a tér vonatkozásában, de az Ember Fia számára nem volt lehetséges az, hogy az új földi helyzetét a Nebadon eleve hatalommal bíró Uraként az *idő* vonatko-

zásában is korlátozza. Ilyen volt tehát a názáreti Jézus tényleges helyzete, amikor arra készült, hogy megkezdje a nyilvános küldetését az Urantián.

6. A MÁSODIK ELHATÁROZÁS

[1] Miután meghatározta az általa teremtett értelmek összes osztálya minden személyiségét érintő elveit, már amennyire meg lehetett határozni az istenisége új helyzetében eredendően meglévő lehetőségeinek tükrében, Jézus most önmagáról kezdett gondolkodni. Mit is kezdjen ő, a világegyetemében létező minden dolog és lény immár teljesen öntudatra ébredt teremtője e teremtői előjogokkal azokban a vissza-visszatérő élethelyzetekben, melyekkel rövidesen szembesülni

fog, amint visszatér Galileába, hogy befejezze a munkáját az emberek között? Valójában e probléma már akkor és ott a magányos hegyekben, kényszerítő erővel mutatkozott meg az élelemszerzés kérdésében. A magányos elmélkedésének harmadik napjára az emberi testében éhségérzet támadt. Vajon elinduljon-e élelmet keresni úgy, ahogy bármely közönséges ember is tenné, vagy pusztán vegye igénybe a rendes teremtő erőit és állítson elő a testének megfelelő táplálékot ott helyben? És a Mester e nagy elhatározását kísértésként mutatták be nektek — az állítólagos ellenségeitől származó kihívásként, hogy „parancsolja meg, hogy e kövek változzanak kenyerekké”.

[2] Jézus így egy további és következetes ál-

láspontot alakított ki a földi munkálkodásának hátralévő részére. A saját személyes szükségleteit illetően és általában véve még a más személyiségekkel való viszonyát is, most kifejezetten a szokványos földi létezés útját választotta; határozottan elutasította azt az álláspontot, mely meghaladná a maga által felállított természeti törvényeket, azokon erőszakot tenne vagy durván megsértené azokat. De azt nem ígérhette meg magának, mint ahogy már korábban figyelmeztette őt a Megszemélyesült Igazítója, hogy e természeti törvényeket bizonyos elképzelhető körülmények között ne *gyorsíthatná* fel nagymértékben. Elvben Jézus úgy döntött, hogy az életművét a természeti törvénynek megfelelően és a létező társadalmi szerve-

ződéssel összhangban szervezi és hajtja végre. A Mester ezáltal egy olyan életprogram mellett döntött, mely egyenértékű volt azzal, hogy ellenzi a csodatételt és a csodákat. Megint csak „az Atya akarata” mellett döntött; megint mindent a paradicsomi Atyja kezébe adott.

3 Jézus emberi természete azt sugallta, hogy az elsődleges kötelessége az önfenntartás; amely az idő és tér világain a természetes ember egészséges hozzáállása a léthez, ennélfogva helyénvaló válasz egy urantiai halandó részéről is. Jézus azonban nem pusztán e világgal és annak teremtményeivel törődött; a kiterjedt világegyetem számos teremtményének tanítását és ösztönzését célul tűző életet élt.

[4] A keresztelési megvilágosodását megelőzően a mennyei Atyja akaratának és iránymutatásának tökéletes alárendeltségben élt. Határozottan úgy döntött, hogy fenntartja az Atya akaratától való eme feltétlen halandói függőséget. Célul tűzte ki, hogy a nem természetes utat követi — úgy döntött, hogy nem törekszik az önfenntartásra. Úgy döntött, hogy továbbra is kitart azon irányelv mellett, hogy elutasítja az önvédelmet. Az emberi elme számára az írás ismerős szavaival fejezte ki az elhatározásait: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden szóval is, amely az Isten szájából származik.” És az élelem utáni éhségérzetként kifejeződő fizikai természetű étvággyal kapcsolatosan elhatározásra jutva az Ember Fia meg-

tette a végső nyilatkozatát a húsvér test minden egyéb késztetésével és az emberi természet természetes vágyaival kapcsolatban.

5 Az emberfeletti hatalmát esetleg használhatja mások érdekében, de a saját érdekében soha. És ezt az álláspontot következetesen képviselte mindvégig, akkor is, amikor gúnyosan azt mondták róla: „Másokat megmentett; önmagát nem képes megmenteni” — ugyanis nem akarta.

6 A zsidók még Mózesnél is nagyobb csodákat tevő Messiást vártak, aki pedig arról volt híres, hogy vizet fakasztott a sziklából a sivatagban és az elődeiket mannával lakatta jól a pusztában. Jézusnak tudomása volt arról, hogy miféle Messiást várnak a honfitársai, és meg is volt minden hatalma és előjo-

ga ahhoz, hogy megfeleljen még a legvérmesebb reményeiknek is, azonban elutasította a hatalom és a dicsőség e nagy ívű programját. Jézus úgy tekintett az ilyen, elvárt csodatévő tevékenységre, mint visszatérésre a tudatlan varázslás régi korához és a vademberek javasainak megvetett ügyeskedéseihez. A teremtményei üdvözülése érdekében talán felgyorsíthatná a természeti törvényt, de hogy átlépjen a maga törvényein, akár a saját javára, akár az embertársai lenyűgözésére, azt már nem akarta. És a Mester elhatározása végleges volt.

7 Jézus sajnálta a népét; teljesen megértette, hogy mi vitte rá őket a messiásvárásra, ama kor eljövetelének várására, amikor „a föld tízezerszeresen termi a gyümölcseit, és

egy tőkén ezer hajtás lesz, és minden hajtás ezer fürtöt terem, és minden fürt ezer szőlőszemet terem, és minden szem egy tömlőnyi bort ad”. A zsidók azt hitték, hogy a Messiás a csodás bőség korszakát hozza el. A hébereknél régóta éltek a csodatételekkel kapcsolatos hagyományok és a csodákkal kapcsolatos mondák.

8 Ő nem kenyeret és bort sokasítani jött Messiás volt. Nem csak a világi szükséget szenvedők számára jött el segédkezni; azért jött, hogy kinyilatkoztassa a mennyei Atyját a földi gyermekeinek, miközben arra törekszik, hogy a földi gyermekeit rábírja arra, hogy csatlakozzanak hozzá abban az őszinte munkálkodásban, hogy a mennyei Atya akaratát megcselekedve élnek.

9 ¶ Ezen elhatározásában a názáreti Jézus megmutatta a figyelő világegyetem számára annak botorságát és bűnét, ha valaki az isteni tehetségét és az istenadta képességeit a személyes gyarapodás vagy a tisztán önző nyerészkedés és megdicsőülés aljas szolgálatába állítja. Ez volt Lucifer és Kaligasztia bűne.

10 Jézus e nagy elhatározása megindítóan mutat rá arra az igazságra, hogy az önző megelégedés és az érzéki kielégülés önmagában és együttesen nem képes boldoggá tenni a fejlődő emberi lényeket. A halandói létben vannak magasabb rendű értékek — a teljes értelmi uralom elérése és a szellemi teljesítmény — melyek messze meghaladják az ember tisztán testi jellegű étvágyának és vágya-

inak szükséges mértékű kielégítését. Az embernek a maga tehetségével és képességeivel való természetes felruházottságát leginkább az elméje és a szelleme felsőbb erőinek fejlesztésére és nemesítésére kell igénybe vennie.

[11] Jézus így a világegyeteme teremtményeinek megmutatta az új és jobb út módszerét, az élet felsőbb erkölcsi értékeit és a tér világain való evolúciós emberi lét mélyebb szellemi megelégedésének módját.

7. A HARMADIK ELHATÁROZÁS

[1] Miután elhatározásra jutott az olyan kérdésekben, mint az élelem és az anyagi teste igényeinek fizikai kiszolgálása, a saját és a társai egészségével való törődés, maradtak

még további, megoldásra váró problémák. Miként viselkedjen, amikor személyesen kerül veszélybe? Úgy döntött, hogy szokványos gondot fordít az emberi voltának biztonságára és ésszerű óvintézkedéseket tesz annak megelőzése érdekében, hogy a húsvér testbeli létpályája túl korán véget érjen, de azért tartózkodik mindenféle emberfeletti beavatkozástól, amikor a húsvér testbeli életének válságos pillanata elérkezik. Amint ezen elhatározását érlelte, Jézus éppen egy fa alatt, annak árnyékban üldögélt egy sziklaperemen, mely az előtte tátongó szakadék fölé nyúlt ki. Teljesen tudatában volt annak, hogy levethetné magát a párkányról, ki a térbe, és hogy semmi baja sem történne, feltéve, hogy visszavonja az első nagy elhatáro-

zását, miszerint nem folyamodik a mennyei értelmei közbelépéséhez az urantiai életművének véghezvitele során, és feltételezve azt is, hogy érvényteleníti a második elhatározását az önfenntartással kapcsolatos magatartását illetően.

[2] Jézus tudta, hogy a honfitársai a természeti törvény felett álló Messiást várnak. Jól megtanították neki az írást: „Így nem ér semmi rossz, csapás nem közelít lakóhelyedhez. Mert elküldi angyalait hozzád, hogy védelmezzenek minden utadon. A kezükön hordoznak majd téged, nehogy kőbe botoljék a lábad.” Vajon az effajta vélekedés, az Atya gravitációs törvényeinek megszegése igazolható-e akkor, ha meg akarja védeni magát az esetleges sérüléstől vagy ha

esetleg el akarja nyerni a rosszra tanított és összezavart nép bizalmát? De az ilyen fellépés, hozzon is bármily megelégedést a jelet kereső zsidóknak, nem az ő Atyjának kinyilatkoztatása volna, hanem a világegyetemek mindenségében megállapított törvények megkérdőjelezhető semmibevétele.

3 ¶ Megértve mindezt és tudván, hogy a Mester nem volt hajlandó az általa felállított természeti törvények ellen dolgozni annyiban, amennyiben a személyes viselkedéséről volt szó, most már bizonyosan tudjátok, hogy sohasem járt a vízen és sohasem tett semmi olyasmit, ami a világ igazgatására általa felállított anyagi rendet megsértette volna; azért természetesen mindig tartsátok szem előtt, hogy mindezidáig nem talál-

ta meg a módját annak, hogy teljes mértékben kiküszöbölje az időelem feletti ellenőrzés hiányát azokban az esetekben, melyeket a Megszemélyesült Igazító megítélési körébe utalt.

4 Jézus a teljes földi élete alatt következetesen hű maradt ezen elhatározásához. Nem számított, hogy a farizeusok támadták jel mutatása érdekében, vagy éppen a Kálvárián nézelődők tüzelték arra, hogy szálljon le a keresztről, ő állhatatosan kitartott azon elhatározása mellett, melyre ezen az órán, a hegyoldalon jutott.

8. A NEGYEDIK ELHATÁROZÁS

1 A következő nagy probléma, mellyel ez az Isten-ember birkózott és amelyről rövidesen

döntést is hozott a mennyei Atya akaratával összhangban, azzal a kérdéssel függött össze, hogy vajon az emberfeletti erőinek bármelyikét igénybe vegye-e abból a célból, hogy felhívja az embertársai figyelmét és elnyerje a ragaszkodásukat. Vajon bevesse-e bármiképp is a világegyetemi erőit a látványos és a csodás dolgok után vágyakozó zsidók kielégítésére? Úgy döntött, hogy nem tesz ilyet. Olyan eljárási elv mellett döntött, mely nélkülözött minden ilyen gyakorlatot, mint annak módszerét, hogy a küldetésére felhívja az emberek figyelmét. És e nagy elhatározásához következetesen tartotta is magát végig az élete során. Még amikor engedélyezett is az irgalommal összefüggésben számos idő-rövidítő megnyilatkozást, csak-

nem mindig arra intette a gyógyító segédkezésének elfogadóit, hogy ne beszéljenek senkinek arról, ami a javukra vált. És mindig visszautasította az ellenségeitől származó kihívásokat, hogy „mutass nekünk jelet” az isteniség bizonyítékául és bizonyságául.

2 Jézus bölcsen előre látta, hogy a csodatétellel és csodák művelésével csak a lenyűgözött anyagi elme kifelé irányuló hűségét idézné elő; az ilyen cselekedetek nem nyilatkoztatnák ki Istent és nem mentenék meg az embert. Elutasította, hogy pusztán csodatévővé váljon. Úgy határozott, hogy csak egyetlen feladattal fog foglalkozni — a mennyország megalapításával.

3 ¶ Az idő alatt, amikor Jézus e nagy jelentőségű párbeszédet folytatta önmagával, vé-

gig jelen volt a megkérdőjelezés és a majdnem-kétkedő emberi eleme, mert Jézus ember és Isten is volt. Nyilvánvaló volt, hogy a zsidók sohasem fogadnák el a Messiásként, ha nem művel csodákat. Emellett, ha csak egyszer is beleegyezik abba, hogy valamilyen természetfeletti dolgot tegyen, az emberi elme bizonyosan tudná, hogy arra valójában az isteni elmének való alárendeltség miatt került sor. Vajon összeegyeztethető lenne „az Atya akaratával” az, ha az isteni elme ilyen engedményt tenne az emberi elme kételkedő természetének? Jézus úgy döntött, hogy nem volna az és a Megszemélyesült Igazító jelenlétét idézte, mint az emberivel társult isteniség elegendő bizonyítékát.

4 ¶ Jézus sokat utazott; felidézte Rómát,

Alexandriát és Damaszkuszt. Ismerte a világ módszereit — hogy az emberek miként érik el a céljaikat a politikában és a kereskedelemben egyezkedés és okos tárgyalások révén. Felhasználja-e ezt a földi küldetésének előmozdítása érdekében? Ugyancsak elutasított minden, a világ bölcsességével és az anyagi javak erejével való megalkuvást az ország megalapításában. Megint csak úgy döntött, hogy kizárólag az Atya akaratától függjön.

5 Jézus teljes mértékben tisztában volt azokkal a lehetőségekkel, melyek az egyik hatalma előtt nyitva álltak. Számos módját ismerte annak, hogy késedelem nélkül miként hívhatná fel magára a nemzet és az egész világ figyelmét. Rövidesen sor kerül a

páska-ünnepre Jeruzsálemben; a várost elárasztják a látogatók tömegei. Felemelkedhetne a templom tetejére és az elképedt sokaság előtt a levegőn járhatna; ilyen volna az emberek által várt Messiás. De később csalódást okozna nekik, mert nem azért jött, hogy helyreállítsa Dávid királyszékét. És ismerte a Kaligasztia-féle módszer használhatatlanságát is, amikor valaki az isteni cél elérése során megpróbál gyorsabban haladni a természetes, lassú és biztos útnál. Az Ember Fia ismét engedelmesen meghajolt az Atya útja előtt, az Atya akarata előtt.

[6] Jézus úgy döntött, hogy a mennyországot az emberiség szívében alapítja meg természetes, rendes, összetett és fárasztó módszerekkel, éppen olyan módszerekkel, ami-

lyeneket a földi gyermekeinek később alkalmazniuk kell e mennyország bővítése és kiterjesztése során. Mert az Ember Fia jól tudta, hogy úgy kell lennie, hogy „minden korszak számos gyermeke sok szorongatás közepette jut be az országba”. Jézus most a polgárosodott ember nagy próbatételén ment keresztül, aki bár hatalommal rendelkezik, de állhatatosan elutasítja annak a tisztán önző vagy személyes célok érdekében való alkalmazását.

7 ¶ Az Ember Fia életének és tapasztalásának értékelésekor mindig szem előtt kell tartanotok, hogy az Isten Fia egy első századi emberi lény elméjében testesült meg, nem pedig egy huszadik századi vagy más századi halandó elméjében. Ezáltal azt a gondola-

tot közvetítjük, hogy Jézus emberi képességei természetes adottságokból következtek. Ő az örökölt és a kora környezeti tényezőinek terméke volt, továbbá befolyásolta őt a képzése és a tanulmányai is. Emberi lénye eredeti, természetes volt és teljesen az akkori kor és nemzedék tényleges értelmi szintjének és társadalmi és gazdasági körülményeinek előzményeiből eredt és ezekből táplálkozott. Ennek az Isten-embernek a tapasztalásában ugyan mindig megvolt annak a lehetősége, hogy az isteni elme meghaladja az emberi értelmet, mindazonáltal amikor és ahogyan az emberi elméje működött, úgy teljesített, ahogy egy igazi halandói elme az akkori kor emberi környezete által jelentett feltételek közepette működött volna.

8 ¶ Jézus a hatalmas világegyetemének

minden világa számára megmutatta annak dőreségét, ha valaki mesterséges helyzeteket teremt abból a célból, hogy önkényes hatalmat mutasson vagy hogy átadja magát a rendkívüli hatalmának azért, hogy erősítse az erkölcsi értékeket vagy felgyorsítsa a szellemi fejlődést. Jézus úgy döntött, hogy a földi küldetésével nem járul hozzá a makkabeusok uralmával járó csalódottság megismétléséhez. Nem volt hajlandó lealjasítani az isteni sajátosságait azért, hogy ki nem érdemelt népszerűségre tegyen szert vagy politikai elismerést arasson. Nem tűrte el az isteni és teremtő energiának nemzeti hatalommá vagy nemzetközi tekintéllyé alakítását. A názáreti Jézus nem volt hajlandó kiegyezni a *rosszal,* még kevésbé volt hajlan-

dó csatlakozni a bűnhöz. A Mester diadalmasan tett hűséget az Atya akarata mellett minden egyéb földi és világi megfontolással szemben.

9. AZ ÖTÖDIK ELHATÁROZÁS

[1] Miután a természeti törvényhez és a szellemi erőhöz való egyéni viszonyát illetően elhatározásra jutott a követendő irányelvek kérdéseiben, Jézus a figyelmét azon módszerek megválasztásának szentelte, melyeket az Isten országának hirdetésére és megalapítására kívánt alkalmazni. János már elkezdte e munkát; hogyan is vigye tovább ezt az üzenetet? Hogyan vegye át János küldetését? Miként szervezze meg a követőinek hatékony munkáját és okos együttműködését?

Jézus most jutott el arra a végső elhatározásra, mely megtiltaná, hogy önmagát a zsidó Messiásnak tekintse, legalábbis nem annak a Messiásnak, aki akkoriban oly népszerű volt.

[2] A zsidók olyan megszabadítót képzeltek el, aki csodás hatalommal érkezik Izráel ellenségeinek alávetésére és hogy a zsidókat a világ uraivá tegye, megszabadítsa őket a nélkülözéstől és az elnyomástól. Jézus tudta, hogy ez a remény sohasem fog valóra válni. Tudta, hogy a mennyország azzal van összefüggésben, hogy az emberek szívében legyőzessen a rossz, és hogy ez tisztán szellemi természetű dolog. Belegondolt abba, hogy mennyire tanácsos a szellemi országot ragyogó és káprázatos erőfelmutatással el-

hozni — és e terv kivitelezése megengedett lett volna és teljesen Mihály hatáskörébe tartozott volna — de végül úgy döntött, hogy elveti az efféle tervet. Nem akart kiegyezni Kaligasztia forradalmi módszereivel. Úgy nyerte meg magvában a világot, hogy alávetette magát az Atya akaratának, és elhatározta, hogy úgy fejezi be e művét, ahogy azt elkezdte, és az Ember Fiaként.

[3] Nemigen tudjátok elképzelni, hogy mi történt volna az Urantián, ha ez az Isten-ember, aki ekkor már minden mennybeli és földi hatalom magvábanvaló birtokában volt, egyszer csak úgy dönt, hogy kibontja a főhatalom lobogóját, hogy hadrendbe állítja a csodatévő zászlóaljait! De nem akart megalkudni. Nem akarta szolgálni a rosszat, hogy

abból nyerjen esetleges istenimádatot. Meg akart maradni az Atya akarata mellett. A figyelő világegyetemnek azt akarta hirdetni, „Imádjátok az Urat, az Isteneteket és csak neki szolgáljatok”.

4 Ahogy múltak a napok Jézus egyre tisztábban látta, hogy milyen igazság-kinyilatkoztatóvá is kell válnia. Érzékelte, hogy az Isten útja nem a könnyű út lesz. Kezdte felismerni, hogy az emberi tapasztalása hátralévő részének pohara talán keserű pohár lesz, de úgy döntött, hogy kiissza azt.

5 Még az emberi elméje is búcsúzik a dávidi királyszéktől. Ez az emberi elme lépésről lépésre halad az isteni úton. Az emberi elme még kérdéseket fogalmaz meg, de már mindegyre elfogadja az isteni vá-

laszokat, mint végső döntéseket a világban emberként megélt ezen egyesített életben, miközben mindegyre feltétel nélkül aláveti magát annak, hogy megcselekedje az Atya örökkévaló és isteni akaratát.

6 Róma a nyugati világ úrnője volt. Az Ember Fia itt az elszigeteltségben és e nagy jelentőségű elhatározásokra jutva a mennyei seregek feletti parancsnokságban, ő képviselte a zsidók utolsó esélyét a világuralom megszerzésére; ám ez a földi zsidó ember, aki ilyen óriási bölcsességgel és hatalommal rendelkezett, nem volt hajlandó a világegyetemi felruházottságaihoz folyamodni sem saját maga nagyobb rangra emelése, sem a népének uralomra juttatása érdekében. Látta, mondhatni, „e világ országait”, és

megvolt a hatalma, hogy megszerezze azokat. Az edentiai Fenségesek minden ilyen hatalmat az ő kezébe adtak, de ő nem akarta azokat. A földi királyságok jelentéktelen dolgok voltak, semhogy felkeltették volna egy világegyetem Teremtőjének és Urának érdeklődését. Egy célja volt csupán, az Isten további kinyilatkoztatása az ember számára, az országnak, a mennyei Atya uralmának a megalapítása az emberek szívében.

7 Jézus visszataszítónak találta a csata, a harc és a mészárlás gondolatát; nem kért egyikből sem. A Béke Hercegeként akart megjelenni a földön, hogy kinyilatkoztassa az Isten szeretetét. A megkeresztelkedése előtt újból visszautasította a zélóták ajánlatát, hogy lázadásra vezesse őket a római el-

nyomók ellen. És most végső elhatározásra jutott azon írásokkal kapcsolatosan, melyeket az anyja tanított neki, mint: „Az Úr így szólt hozzám: ‚A Fiam vagy; ma adtam neked életet. Kérd tőlem, és örökségül adom neked a pogányokat és birtokodul a föld határait. Vasvesszővel verheted őket; mint a cserépedényt, összetörheted őket.'"

8 A názáreti Jézus arra a következtetésre jutott, hogy e kijelentések nem őrá vonatkoznak. Az Ember Fiának emberi elméje végre és véglegesen félresöpörte mindezeket a messiási problémákat és ellentmondásokat — a héber írásokat, a szülői felkészítést, az előéneklői tanítást, a zsidó várakozásokat és a nagyra törő emberi vágyakat; egyszer s mindenkorra döntött a pályája felől. Vissza

fog térni Galileába és nyugodtan hozzáfog az ország hirdetéséhez és az Atyára (a Megszemélyesült Igazítóra) bízza a napi eljárásmód részleteinek kidolgozását.

9 ¶ Ezekkel az elhatározásokkal Jézus méltó példát állított minden személy elé minden világon szerte egy hatalmas világegyetemben, mivel nem volt hajlandó anyagi próbákat alkalmazni a szellemi problémák vizsgálatában, mivel elutasította, hogy kevélyen dacoljon a természeti törvényekkel. És ösztönző példát mutatott világegyetemi hűségből és erkölcsi nemességből is, amikor nem volt hajlandó földi hatalomhoz nyúlni a szellemi dicsőség bevezetéséhez.

10 ¶ Ha az Ember Fiának voltak is kétségei a küldetését és annak természetét illető-

en, amikor a megkeresztelését követően felment a hegyekbe, már nem volt ilyen egy sem, amikor a visszavonultság és az elhatározások negyven napjának leteltét követően visszatért a társaihoz.

[11] Jézus programot dolgozott ki az Atya országának megalapítására. Nem fog gondoskodni a nép fizikai szükségleteinek kielégítéséről. Nem fog kenyeret osztani a sokaságnak, amint azt nem is olyan régen Rómában láthatta. Nem fogja felhívni magára a figyelmet csodatétellel, még akkor sem, ha a zsidók ilyesféle megszabadítót várnak. Nem fog törekedni arra sem, hogy politikai hatalom vagy világi erő felmutatása révén érje el a szellemi üzenet elfogadását.

[12] Azzal, hogy a közelgő ország előmozdí-

tásának e módszereit a várakozással teli zsidók szemében elutasította, Jézus bizonyossá tette, hogy ugyanezek a zsidók bizonyosan és véglegesen el fogják utasítani a hatalomra és az isteniségre irányuló minden igényét. Tudván mindezt, Jézus már régóta törekedett arra, hogy ne engedje a követőinek, hogy a Messiásként utaljanak rá.

[13] A nyilvános segédkezése alatt végig annak szükségességével szembesült, hogy három folyton visszatérő helyzetet kezeljen: az étel hangos követelése, a csodatettekhez való ragaszkodás és az a végső kérés, hogy engedje meg a követőinek, hogy királlyá tegyék. De Jézus sohasem változtatta meg azokat a döntéseit, melyeket a pereai hegyekben töltött elszigeteltség e napjai alatt

meghozott.

10. A HATODIK ELHATÁROZÁS

[1] Ezen emlékezetes elvonulás utolsó napján, mielőtt elindult volna lefelé a hegyről, hogy csatlakozzon Jánoshoz és tanítványaihoz, az Ember Fia meghozta a végső döntését. És ezen elhatározást e szavakkal közölte a Megszemélyesült Igazítójával, „És minden más dologban, miként az immár rögzített elhatározások esetében is, fogadom, hogy az Atyám akaratának engedelmeskedni fogok”. És amint ezt elmondta, levonult a hegyről. És az arca ragyogott a szellemi diadal dicsőségétől és az erkölcsi teljesítménytől.

137. ÍRÁS

IDŐZÉS GALILEÁBAN

JÉZUS a Kr.u. 26. év február 23-án, szombat reggel lejött a hegyekből, hogy csatlakozzon János társaságához, mely Pellánál táborozott. Jézus egész napját a sokaságban elvegyülve töltötte. Segített egy fiúnak, aki egy esésben megsérült és egészen a Pella melletti faluig vitte, hogy ott biztonságban átadhassa a fiút a szüleinek.

1. AZ ELSŐ NÉGY APOSTOL KIVÁLASZTÁSA

[1] E szombaton János két vezető tanítványa sok időt töltött Jézussal. János összes követője közül egy András nevezetűre volt Jézus

a legnagyobb hatással; ő kísérte el a pellai útján, amikor a sérült fiút hazavitte. A János tábora felé vezető visszaúton számos kérdést tett fel Jézusnak, és mielőtt az úti céljukat elérték volna, megálltak egy rövid beszélgetésre, amely alatt András így szólt: „Figyeltelek téged, amióta Kapernaumba jöttél, és hiszem, hogy te vagy az új Tanító, és bár nem értem minden tanításodat, végképp eldöntöttem, hogy követlek téged; a lábadnál szeretnék ülni és meghallgatni a teljes igazságot az új országról.” És Jézus szívből jövő bizonyossággal üdvözölte Andrást, mint az apostolai közül az elsőt, azon tizenkét tagú csoportról volt szó, akiknek közre kellett működniük Istennek az emberek szívében megalapítandó új országával kapcsola-

tos munkában.

2 ¶ András csendes szemlélője és őszinte híve volt János munkájának, és volt neki egy igen talpraesett és lelkes fivére, egy Simon nevezetű, aki János egyik legelső tanítványa volt. Nem volna tévedés azt állítani, hogy Simon volt János egyik fő támogatója.

3 Röviddel az után, hogy Jézus és András visszatért a táborba, András megkereste a fivérét, Simont, és félrehívva tájékoztatta arról, hogy saját elhatározásból fakadó döntéssel Jézust tekinti a nagy Tanítónak, és hogy felajánlotta neki, hogy a tanítványa lesz. Elmondta még azt is, hogy Jézus elfogadta a szolgálatra való jelentkezését és azt javasolta, hogy ő (Simon) hasonlóképpen forduljon Jézushoz és ajánlja fel ne-

ki, hogy csatlakozik az új ország szolgálatában álló közösséghez. Simon ezt mondta: „Amióta ez az ember eljött dolgozni a Zebedeus műhelybe, én hiszem, hogy Isten küldötte, de mi a helyzet Jánossal? Vajon elhagyjuk őt? Ez a helyénvaló lépés?” Erre aztán megegyeztek abban, hogy nyomban Jánoshoz mennek és megbeszélik vele a dolgot. Jánost elszomorította a gondolat, hogy két ügyes tanácsadóját és nagyon is ígéretes tanítványát elveszíti, azonban a kérdéseikre bátran így válaszolt: „Ez csak a kezdet; az én munkám rövidesen véget ér, és mi mindannyian az ő tanítványai leszünk.” Ez után András félrehívta Jézust és közölte vele, hogy a testvére maga is be szeretne lépni az új ország szolgálatába. És Simont a máso-

dik apostolaként üdvözölve Jézus ezt mondta: „Simon, a lelkesedésed dicséretes, de veszélyes dolog az országért dolgozni. Arra intelek, hogy vigyázz jobban arra, hogy mit mondasz. A nevedet pedig Péterre változtatom.”

4 ¶ A megsérült fiú szülei nagyon kérték Jézust, hogy töltse náluk az éjszakát, hogy érezze otthon magát náluk, és Jézus meg is ígérte, hogy marad. Mielőtt elbúcsúzott Andrástól és fivérétől, Jézus azt mondta, „Holnap korán reggel indulunk Galileába”.

5 ¶ Miután Jézus éjszakára visszatért Pellába, és miközben András és Simon még mindig arról beszélgetett, hogy az eljövendő ország felépítésében miféle szolgálat hárul rájuk, Jakab és János, a Zebedeus fiúk érkez-

tek a helyszínre, éppen akkor térvén vissza a Jézus utáni hosszú és eredménytelen hegyi keresgélésből. Megtudván Simon Pétertől, hogy belőle és fivéréből, Andrásból miként lett az új ország első két elfogadott bizalmasa, és hogy másnap indulnak is az új Mesterükkel Galileába, Jakab és János egyaránt elszomorodott. Ismerték Jézust már egy ideje, és szerették is. Sok napon át keresték a hegyekben, és most visszatérve arról kell értesülniük, hogy másokat részesített előnyben. Megkérdezték, hogy hová ment Jézus, és nyomban a megkeresésére indultak.

6 Jézus már aludt, amikor odaértek a házhoz, de felkeltették, ezt mondva: „Hogy lehet az, hogy míg mi, akik oly sokáig éltünk veled, a hegyekben kerestünk téged, te má-

sokat részesítesz előnyben és Andrást és Simont választod első társaidul az új országban?” Jézus azt felelte nekik, „Csillapodjatok és tegyétek fel magatoknak a kérdést, ‚ki utasított benneteket arra, hogy az Ember Fia után kutassatok, amikor ő az Atya ügyében jár?’” Miután felidézték neki a hosszas keresgélést a hegyekben, Jézus további utasításokat adott: „Meg kell tanulnotok az új ország titkát a szívetekben és nem a hegyekben keresni. Amit kerestetek az már jelen volt a lelketekben. Ti valóban a testvéreim vagytok — nem volt szükségetek arra, hogy elfogadjalak benneteket — ti már az országbeliek vagytok, és örvendjetek és készüljetek arra is, hogy másnap velünk jöttök Galileába.” János ez után még megkér-

dezte, „De Mester, vajon Jakab és én társaid leszünk-e az új országban éppen úgy, mint András és Simon?” És Jézus, kezét a két férfi vállára téve, azt mondta: „Fivéreim, ti már akkor velem voltatok az ország szellemében, mielőtt ők ketten a befogadásukat kérték volna. Nektek, testvéreim, nem kell engedélyt kérnetek az országba való belépéshez; ti már kezdettől fogva velem vagytok az országban. Az emberek előtt mások talán megelőznek benneteket, de a szívemben én már akkor számoltam veletek az ország tanácsaiban, amikor még fel sem merült bennetek e kérés. És így elsők lehetettek volna az emberek előtt, ha nem lettetek volna távol ama jó szándékú, ám önkényesen vállalt feladat miatt, hogy megkeressé-

tek azt, aki nem veszett el. A közelgő országban ne foglalkozzatok az aggodalmatokat tápláló dolgokkal, hanem inkább mindenkor csak azzal törődjetek, hogy megcselekedjétek az Atya akaratát, aki a mennyben van.”

7 Jakab és János a dorgálást jó szívvel fogadta; soha többé nem irigykedtek Andrásra és Simonra. És a két apostoltársukkal együtt felkészültek, hogy másnap reggel elinduljanak Galileába. E naptól fogva az apostol megnevezést arra alkalmazták, hogy megkülönböztessék a Jézus bizalmasaiból álló választott családot a hívő tanítványok hatalmas tömegétől, akik később Jézus mellé szegődtek.

8 ¶ Aznap este Jakab, János, András és Si-

mon megbeszélést tartott Keresztelő Jánossal, és a termetes júdeai látnok könnyes szemmel de magabiztos hangon lemondott két vezető tanítványáról annak érdekében, hogy azok a közelgő ország galileai Hercegének apostolaivá lehessenek.

2. FÜLÖP ÉS NÁTÁNIEL KIVÁLASZTÁSA

[1] Kr.u. 26. február 24-én vasárnap délelőtt Jézus elbúcsúzott Keresztelő Jánostól a Pella melletti folyószakasznál, és a húsvér testben nem is látta őt többé.

[2] Aznap, ahogy Jézus és a négy tanítvány-apostola elindult Galileába, nagy csődület támadt János követőinek táborában. Ekkor kezdett kialakulni az első nagy szakadás. Az

előző napon János határozottan kijelentette Andrásnak és Ezrának, hogy Jézus a Megszabadító. András úgy döntött, hogy követi Jézust, Ezra azonban elutasította a szelíd természetű názáreti ácsot, kijelentve a társai előtt: „Dániel látnok azt mondja, hogy az Ember Fia mennyei felhőkkel érkezik, hatalomban és nagy dicsőségben. E galileai ács, e kapernaumi hajóépítő nem lehet a Megszabadító. Jöhet-e ilyen istenajándéka Názáretből? Ez a Jézus rokona Jánosnak, és a tanítónkat a nagy jó szívén keresztül becsapták. Maradjunk közömbösek e hamis Messiással szemben.” Amikor János megdorgálta Ezrát e kijelentései miatt, Ezra sok tanítvánnyal félrevonult és sietve dél felé távozott. És e csoport folytatta a keresztelést Já-

nos nevében és később szakadár felekezetet alapítottak azokból, akik hittek Jánosban, de nem voltak hajlandók elfogadni Jézust. E csoportnak még a mai napig is létezik maradványa Mezopotámiában.

3 ¶ Mialatt e zavar forrt János követői körében, Jézus és a négy tanítvány-apostola már javában Galilea felé tartott. Mielőtt átkeltek a Jordánon, hogy Nain irányában jussanak el Názáretbe, Jézus, ahogy előretekintett, az úton meglátott egy bizonyos Fülöpöt, aki Betszaidából való volt, s aki egy barátjával közeledett feléjük. Jézus már korábbról ismerte Fülöpöt, és a négy új apostol is jól ismerte őt. Fülöp a Nátániel nevű barátjával Pellába tartott, Jánoshoz, hogy többet is megtudjon az Isten országának eljövetelé-

ről, és nagyon örült a Jézussal való találkozásnak. Fülöp Jézus csodálója volt már azóta, hogy először járt Kapernaumban. De Nátániel, aki a galileai Kánában élt, nem ismerte Jézust. Fülöp előrement üdvözölni a barátait, miközben Nátániel lepihent egy út menti fa árnyékában.

4 Péter félrevonta Fülöpöt és hozzáfogott, hogy elmesélje neki, hogy ők, s ezzel magára, Andrásra, Jakabra és Jánosra utalt, mind Jézus társai lettek az új országban és erősen bíztatta Fülöpöt, hogy önként jelentkezzen a szolgálatra. Fülöp nehéz helyzetbe került. Mit tegyen most? Itt, mindenféle figyelmeztetés nélkül — a Jordán közelében lévő útfélen — most egy egész élet legfontosabb kérdése kívánt azonnali döntést. Ekkorra már

elmélyült beszélgetésben volt Péterrel, Andrással, és Jánossal, miközben Jézus a Galileán keresztül vezető és a Kapernaumig tartó útjukat vázolta Jakab előtt. Végül András azt javasolta Fülöpnek, „Miért nem kérded meg a Tanítót?”

5 Ekkor hirtelen megvilágosodott Fülöp előtt, hogy Jézus valóban nagy ember, talán a Messiás, és úgy döntött, hogy e kérdésben Jézus döntésére hagyatkozik; és oda is ment hozzá egyenest, és megkérdezte, „Tanító, menjek-e Jánoshoz vagy csatlakozzak a társaimhoz, akik téged követnek?” És Jézus azt felelte, „Kövess engem!” Fülöp beleborzongott a Megszabadító megtalálásának bizonyosságába.

6 ¶ Fülöp most jelezte a csoportnak, hogy

maradjanak ott, ahol vannak, miközben visszasietett, hogy elsőként közölje a döntését barátjával, Nátániellel, aki még mindig egy eperfa alatt pihent, sok olyasmin jártatva az eszét, melyeket Keresztelő Jánosról, a közelgő országról és a várt Messiásról hallott. Fülöp e gondolatok közepette tört rá, azt kiáltva, „Megtaláltam a Megszabadítót, azt, akiről Mózes és a látnokok írtak és akiről János beszélt.” Nátániel feltekintve megkérdezte, „Honnan való ez a tanító?” És Fülöp azt válaszolta, „Ő a názáreti Jézus, Józsefnek, az ácsnak a fia, aki most Kapernaumban lakik.” És akkor, némiképp megrökönyödve, Nátániel azt kérdezte, „Jöhet ilyen jó dolog Názáretből?” Fülöp azonban, megragadva a karját, így szólt, „Gyere és nézd

meg!”

7 Fülöp Jézushoz vezette Nátánielt, aki, jóindulatúan tekintve az őszinte kétkedő arcára, így szólt: „Nézzétek, íme egy igazi izraelita, akiben nincs csalárdság. Kövess engem!” És Nátániel Fülöphöz fordulva így szólt: „Igazad van. Ő valóban rendkívüli ember. Én is követni fogom, ha méltó vagyok rá.” És Jézus helyeslően bólintva Nátánielnek, újra azt mondta, „Kövess engem”.

8 ¶ Jézus ekkorra a közeli társak jövőbeli testületének felével már rendelkezett, akik közül ötöt már valamivel korábbról ismert és ott volt egy idegen is, Nátániel. Most már késlekedés nélkül átkeltek a Jordánon és Nain városán keresztül aznap estére elérték Názáretet.

9 Mindannyian Józsefnél, Jézus gyermekkori házában szálltak meg éjszakára. Jézus társai nemigen értették, hogy az újonnan meglelt tanítójuk miért fordít olyan nagy gondot arra, hogy megsemmisítse minden nyomát az írásainak, melyek a házban még megvoltak a tízparancsolat és más jelmondatok és mondások formájában. De ez a cselekedete, azzal együtt, hogy később sem látták írni soha — kivéve, amikor a porba vagy a homokba írt — nagy hatást gyakorolt a gondolkodásukra.

3. LÁTOGATÁS KAPERNAUMBAN

1 Másnap Jézus elküldte az apostolait Kánába, mert mindegyikük hivatalos volt a városbeli egyik ismert fiatal nő esküvőjére,

eközben Jézus arra készült, hogy rövid látogatást tesz az anyjánál Kapernaumban, és megáll Magadánban is, hogy meglátogassa fivérét, Júdást.

[2] Mielőtt Názáretet elhagyták volna, Jézus új társai beszámoltak Józsefnek és Jézus többi családtagjának azokról a csodálatos eseményekről, melyek akkor már a közelmúlt részei voltak és szabadon kifejezésre juttatták azon meggyőződésüket, hogy Jézus a régóta várt megszabadító. És Jézus e családtagjai mindezt megvitatták, és József ezt mondta: „Végül is, talán igaza volt anyánknak — talán a mi különös fivérünk a jövő királya”.

[3] Júdás jelen volt Jézus megkeresztelésekor és Jakab nevű fivérével együtt komolyan hitt

Jézus földi küldetésében. Bár Jakab és Júdás is nagyon elképedt a fivérük küldetésének természetén, az anyjukban feltámadt minden korábbi remény, hogy Jézus a Messiás, Dávid fia, és arra bátorította a fiait, hogy higgyenek abban, hogy a fivérük Izráel megszabadítója.

4 ¶ Jézus hétfő éjjel érkezett Kapernaumba, de nem a házukhoz ment, ahol Jakab és az anyja lakott; egyenesen Zebedeus otthonához tartott. Minden kapernaumi barátja nagy és kellemes változást tapasztalt nála. Újra viszonylag vidámnak látszott és úgy tűnt, hogy megint önmaga, mint amilyen a korábbi názáreti évek alatt volt. A megkeresztelését megelőző évek alatt, valamint az elvonulási időszakai alatt ez előbbit megelő-

zően és után, egyre komolyabbá és zárkózottabbá vált. Most viszont mindenki számára egészen olyannak tűnt, mint a régi önmaga. Volt valami fenséges a tartásában és valami fennköltség a megjelenésében, de újra jókedvű és vidám volt.

5 Mária beleborzongott a kilátásokba. Várta, hogy Gábriel ígérete a beteljesüléshez közeledik. Arra számított, hogy egész Palesztina rövidesen felbolydul és megdöbben a fia ama csodás kinyilatkoztatásától, hogy ő a zsidók természetfeletti rendű királya. De mindazokra a kérdésekre, melyeket az anyja, Jakab, Júdás és Zebedeus tett fel neki, Jézus mosolyogva csak annyit válaszolt: „Jobb, ha még itt töltök némi időt; teljesítenem kell az Atyám akaratát, aki a mennyben

van.”

6 ¶ Másnap, kedden, mind elutaztak Kánába, Noémi esküvőjére, mely a következő napra volt tervezve. És Jézus többszöri figyelmeztetése ellenére, miszerint senkinek ne beszéljenek róla „amíg el nem jön az Atya ideje”, a társai makacsul szép nyugodtan terjesztették annak hírét, hogy megtalálták a Megszabadítót. Mindegyikük erősen bízott abban, hogy Jézus a közelgő kánai menyegzőn belép a messiási szerepkörbe, és hogy ezt nagy hatalommal és fenséges tündöklettséggel teszi majd. Emlékeztek arra, hogy mit meséltek nekik a megkeresztelését kísérő jelenségekről, és hittek abban, hogy a jövőbeli földi pályáját természetfeletti csodák és csodás bizonyságtételek fogják jellemez-

ni. Ennek megfelelően az egész vidék arra készült, hogy összegyűljön Kánában Noémi és Johab, Nátán fia esküvői ünnepén.

7 Mária évek óta nem volt ilyen boldog. Abban a szellemben utazott Kánába, mint az anyakirálynő, aki a fia megkoronázását megy megtekinteni. Jézus családja és barátai tizenhárom éves kora óta nem látták Jézust ilyen jókedvűnek és boldognak, oly figyelmes és megértő volt a társai kívánságai és vágyai iránt, oly megkapóan rokonszenves. És így mind arról beszéltek egymás között, kis csoportokban, hogy vajon mi fog történni. Vajon mit fog tenni legközelebb e különös személy? Hogyan fogja elhozni a jövő országának dicsőségét? És mind beleborzongtak a gondolatba, hogy jelen lehet-

nek majd és láthatják Izráel Istene erejének és hatalmának kinyilatkoztatását.

4. A KÁNAI MENYEGZŐ

[1] Szerdán délre csaknem ezer vendég érkezett Kánába, több mint négyszer többen annál, mint amennyit az esküvői ünnepségre meghívtak. A zsidóknál szokás volt szerdán tartani az esküvőt, és az esküvői meghívókat egy hónappal korábban küldték ki. A délelőtt és a kora délután folyamán a rendezvény inkább tűnt a Jézusnak szervezett nyilvános fogadásnak, mint esküvőnek. Mindenki üdvözölni akarta e már majdnem híres galileait, és ő igen szívélyesen viselkedett mindenkivel, fiatallal és öreggel, zsidóval és nem-zsidóval egyaránt. És mindenki örült,

amikor Jézus beleegyezett, hogy ő vezesse az esküvői menetet.

2 Jézus ekkor már teljes mértékben tudatában volt az emberi létének, az isteni előzetes létének és az egyesült, illetőleg eggyé kapcsolódott emberi és isteni természete helyzetének. Bármely pillanatban tökéletes egyensúlyban volt képes belépni az emberi szerepébe vagy késlekedés nélkül felvenni az isteni természetének személyiségi előjogait.

3 A nap előrehaladásával Jézusban egyre jobban tudatosult, hogy az emberek arra számítanak, hogy valamilyen csodát tesz; még inkább felismerte, hogy a családja és a hat apostola arra vár, hogy ő valamilyen meglepő és természetfeletti megnyilatkozása révén bejelenti az ország eljövetelét.

4 Kora délután Mária magához hívta Jakabot és együtt mentek oda Jézushoz érdeklődni, hogy vajon megbízik-e bennük annyira, hogy tájékoztatja őket arról, hogy mikor és az esküvői szertartások mely részénél tervezi kijelenteni magáról, hogy ő a „természetfeletti rendű”. De amint felvetették ezeket a dolgokat Jézusnak, már látták, hogy kiváltották az őrá jellemző felháborodást. Jézus csak ennyit mondott: „Ha szerettek engem, akkor várakozzatok velem, amíg megvárom az Atyám akaratát, aki a mennyben van”. De a szavaiban megbújó dorgálás kiült az arcára.

5 Az anyjának e kezdeményezése nagy csalódást okozott az emberi Jézusnak, és az anyja ezen ösztönző javaslatára adott saját

válasza erősen kijózanította abban a tekintetben, hogy megengedje magának, hogy az isteniségét valamiképpen kifelé is megmutassa. Ez éppen ama dolgok közé tartozott, melyekről a hegyi magányában eldöntötte, hogy nem teszi meg. Mária néhány órára nagyon magába roskadt. Azt mondta Jakabnak: „Nem tudom megérteni őt; mit jelent mindez? Hát sosem lesz vége e furcsa viselkedésének?” Jakab és Júdás megpróbálta vigasztalni az anyjukat, miközben Jézus egy órára visszavonult. De aztán visszatért a társasághoz és újra jókedvű és vidám volt.

6 ¶ Az esküvő várakozásteljes nyugalomban folyt le, de az egész szertartás úgy ért véget, hogy a tisztelt vendég nem mozdult, nem szólt egy szót sem. Aztán azt suttog-

ták, hogy az ács és hajóépítő, akit János „a Megszabadítónak” nevezett, az esti ünnepségek során, talán az esküvői estebédnél fog előlépni. De az ilyen megmutatkozással kapcsolatos minden várakozást hatásosan kitörölt a hat tanítvány-apostolának elméjéből az, amikor Jézus röviddel az esküvői estebéd előtt összehívta őket és nagyon komoly hangon így szólt: „Ne higgyétek, hogy azért jöttem ide, hogy csodát tegyek a kíváncsiak kielégítése vagy a kétkedők meggyőzése érdekében. Inkább azért vagyunk itt, hogy várakozzunk az Atyánk akaratára, aki a mennyben van.” De amikor Mária és a többiek látták a tanítványaival beszélgetni, teljesen meg voltak győződve arról, hogy valami rendkívüli dolog fog történni. És mind

leültek az esküvői estebédhez és elmerültek az esti ünnep jó társaságának élvezetében.

7 ¶ Az ifjú férj apja bőséges mennyiségben gondoskodott borról az esküvői ünnepségre meghívott vendégek számára, de hát honnan tudhatta volna, hogy a fia esküvője olyannyira kapcsolódni fog Jézusnak, mint a messiási megszabadítónak a várt megnyilvánulásához? Örült a megtiszteltetésnek, hogy a vendégei között tudhatja az ünnepelt galileait, de még az esküvői estebéd vége előtt a szolgálói azt az aggasztó hírt hozták neki, hogy a bor kifogyóban van. Amikorra az estebéd hivatalosan véget ért és a vendégek a kertben sétálgattak, a vőlegény anyja négyszemközt tudatta Máriával, hogy a bor elfogyott. És Mária bizalmasan ezt mondta:

„Ne aggódj — beszélek a fiammal. Segíteni fog rajtunk.” És a néhány órával korábban tőle kapott feddés ellenére akart vele beszélni.

8 Mária sok éven át mindig Jézushoz fordult a názáreti családi életükben kialakult minden válsághelyzetben, így aztán természetes volt, hogy most is őrá gondoljon. De e törekvő anyát más dolgok is késztették, hogy ez alkalommal a legidősebb fiához folyamodjon. Ahogy Jézus ott állt egymagában a kert egyik sarkában, az anyja odament hozzá, s így szólt, „Fiam, nincs már boruk.” És Jézus így válaszolt, „Jóasszony, mi dolgom nekem ezzel?” És Mária azt mondta, „De én hiszem, hogy eljött a te időd; nem segítesz nekünk?” Jézus válaszul így szólt:

„Újból elmondom, hogy én nem ilyen dolgok megtételére jöttem. Miért zaklatsz engem ilyesmikkel?” És akkor Mária sírva fakadt és könyörgött neki, „De fiam, én megígértem nekik, hogy segíteni fogsz; kérlek, nem tudnál mégis tenni valamit értem?” És ekkor Jézus azt mondta: „Asszony, miért kell neked ilyen ígéreteket tenned? Ügyelj arra, hogy ez többet ne forduljon elő. Minden dologban várnunk kell a mennyei Atya akaratára.”

9 Mária, Jézus anyja összetört; megdöbbent. Ahogy ott állt előtte, dermedten, könnyek gördültek le az arcán, és Jézus emberi szívét elöntötte az asszony iránti részvét, aki a húsvér testben szülője volt; és előrehajolt, kezét gyöngéden a fejére téve ezt

mondta: „Ugyan, Mária anyám, ne szomorkodj az én keménynek tűnő szavaim miatt, hisz nem mondtam-e neked már sokszor, hogy én csak azért jöttem, hogy megcselekedjem a mennyei Atyám akaratát? Nagy örömmel tenném meg, amit kérsz tőlem, ha az részét képezné az Atyám akaratának —” és Jézus itt megállt, habozott egy pillanatra. Úgy tűnt, hogy Mária érzi, hogy valami történik. Felegyenesedett, átkarolta Jézus nyakát, megcsókolta őt, és szaladt is a szolgálók részlege felé, s azt mondta, „Amit az én fiam mond, az úgy is lesz”. De Jézus nem mondott semmit. Most értette meg, hogy már így is túl sokat mondott — vagy is inkább túl sokat gondolt kívánalmasan.

[10] Mária ujjongott örömében. Azt nem tud-

ta, hogy miként lesz bor, de magabiztosan hitt abban, hogy végül mégiscsak meggyőzte az elsőszülött fiát, hogy nyilvánítsa ki a tekintélyét, hogy merjen előállni és merje vállalni a helyzetét és mutassa a meg a messiási hatalmát. És bizonyos világegyetemi erőterek és személyiségek jelenléte és társulása miatt, melyekről a jelenlévők közül senkinek sem volt tudomása, Máriának nem kellett csalódnia. A Mária által akart bor, és amelyet Jézus, az Isten-ember emberiesen és rokonszenvvel kívánt, rövidesen rendelkezésre állt.

[11] A közelben állt hat vizes kőedény, színültig tele vízzel, egyenként mintegy hetven liter mennyiségben. E vizet később akarták felhasználni az esküvői szertartás megtisz-

tulási záróeseményei során. Most a szolgálóknak e nagy kőedények körüli sürgése, melyet az anyja buzgón irányított, vonta magára Jézus figyelmét, és amint odalépett, észrevette, hogy a korsókkal bort mernek azokból.

12 Jézus lassan megértette, hogy mi történt. A kánai esküvői ünnepségen minden jelenlévő közül Jézus lepődött meg a legjobban. Mások számítottak arra, hogy csodát fog tenni, de ő éppen azt nem akarta. És akkor az Ember Fia felidézte magában a Megszemélyesült Gondolatigazító intelmét, melyet a hegyekben kapott tőle. Felidézte, hogy az Igazító hogyan figyelmeztette őt arra, hogy sem hatalom, sem személyiség nem képes megfosztani a teremtői előjogaitól az idő-

től függetlenül. Ez alkalommal erőtér-átalakítókat, közteslényeket és minden egyéb szükséges személyiséget hívtak össze a víz és a többi szükséges elem közelében, és a Világegyetem Teremtő Fejedelmének kifejezett kívánsága mellett már nem volt mód arra, hogy a *bor* pillanatszerűen meg ne jelenjen. És ennek bekövetkezése kétszeresen is bizonyos volt, hiszen a Megszemélyesült Igazító jelezte, hogy a Fiú kérésének teljesítése semmilyen tekintetben nem ellentétes az Atya akaratával.

[13] De ez semmilyen értelemben nem volt csoda. Nem szegtek meg természeti törvényt, nem érvénytelenítettek ilyet, és még csak meg sem haladtak. Semmi más nem történt, mint az *idő* kiküszöbölésére került

sor a bor elkészítéséhez szükséges vegytani elemek mennyei összeállításával összefüggésben. Kánában ez alkalommal a Teremtő közvetítői éppen úgy készítették el a bort, ahogy azt a szokásos természetes folyamatok révén is teszik, *kivéve,* hogy ekkor az időtől függetlenül tették, valamint a szükséges vegyi összetevők térbeli összegyűjtése esetében emberfeletti közvetítők beavatkozására került sor.

[14] Nyilvánvaló volt továbbá az is, hogy ennek az úgynevezett csodának a kivitelezése nem állt ellentétben a paradicsomi Atya akaratával, különben nem ment volna végbe, hiszen Jézus már korábban alávetette magát minden dologban az Atya akaratának.

15 ¶ Amint a szolgálók kimerték ezt az új bort és odavitték a násznagyhoz, az „ünnep urához”, és amikor az megízlelte, magához hívta az ifjú férjet, s így szólt: „Az a szokás, hogy először a jó bort hozzák ki, és amikor a vendégek már jól berúgtak, akkor állnak elő a gyengébb termésből készült borral; de te a legjobb bort az estebéd legvégére tartogattad.”

16 Mária és Jézus tanítványai nagyon örvendtek az állítólagos csodának, melyről úgy gondolták, hogy Jézus szándékosan vitte véghez, Jézus azonban visszavonult a kert egyik csendes szegletébe és mélyen elgondolkodott a néhány pillanattal korábban lejátszódott dolgokon. Végül úgy döntött, hogy e mellékeseményre az adott körülmé-

nyek között neki személyesen nem volt befolyása, és mivel az nem is volt ellentétes az Atya akaratával, elkerülhetetlenül bekövetkezett. Amikor visszatért az emberek közé, azok már bámulták őt; mind hitték, hogy ő a Messiás. De Jézus igencsak összezavarodott, tudván, hogy csak ama szokatlan történés miatt hisznek benne, melynek véletlenül a szemtanúi voltak. Jézus megint visszavonult egy időre a tetőre, hogy mindezt átgondolja.

[17] Jézus most már teljesen megértette, hogy állandóan résen kell lennie, nehogy a rokonszenvnek és a sajnálatnak engedve ilyesmi még egyszer megtörténjen. Mindazonáltal sok hasonló esemény történt, mielőtt az Ember Fia végleg búcsút vett a húsvér test-

beli halandói életétől.

5. VISSZATÉRÉS KAPERNAUMBA

[1] Bár a vendégek közül sokan az esküvői ünnepségek teljes hetére ottmaradtak, Jézus az újonnan kiválasztott tanítvány-apostolaival — Jakabbal, Jánossal, Andrással, Péterrel, Fülöppel és Nátániellel — másnap már korán reggel elindult Kapernaumba, úgy távoztak, hogy senkitől sem köszöntek el. Jézus családja és minden kánai barátjuk igen vigasztalan volt, hogy Jézus oly hirtelenül eltávozott, és Júdás, Jézus legfiatalabb öccse el is indult a keresésére. Jézus és apostolai egyenesen Zebedeus betszaidai otthonába tartottak. Az út során Jézus sok fontos dologról beszélgetett az újonnan választott

társaival a közelgő ország kapcsán és különösen arra intette őket, hogy ne említsék a víz borrá változását. Arra is figyelmeztette őket, hogy a jövőbeni munkájuk során kerüljék Szeforisz és Tibériás városát.

2 Az aznapi estebéd után, Zebedeus és Szalómé otthonában került sor Jézus egész földi pályája során az egyik legfontosabb beszélgetésre. E megbeszélésen csak a hat apostol volt jelen; Júdás már csak akkor érkezett, amikor a megbeszélés a végéhez ért. E hat kiválasztott mondhatni úgy utazott Jézussal Kánából Betszaidába, hogy majd kibújt a bőréből. Mindannyiukat felvillanyozta a várakozás és beleborzongtak a gondolatba, hogy az Ember Fia őket választotta közeli társaiként. De amikor Jézus hozzá-

fogott, hogy világosan elmagyarázza nekik, hogy kicsoda is ő és mi is az ő küldetése a földön, és hogy az miként végződhet, mind megdöbbentek. Nem tudták felfogni amit mond. Elakadt a szavuk; még Péter is leírhatatlanul magába roskadt. Csak a megfontolt András mert felelni Jézus szavaira. Amikor Jézus felfogta, hogy nem értik az üzenetét, amikor látta, hogy a zsidó Messiásról általuk alkotott fogalmak milyen mélyen gyökereznek, aludni küldte őket, s ő maga sétálni és beszélgetni indult fivérével, Júdással. És mielőtt Júdás búcsút vett volna Jézustól, sok érzéssel a hangjában ezt mondta: „Atyai bátyám, én sohasem értettelek téged. Nem tudom bizonyosan, hogy vajon az vagy-e, akiről az anyánk tanított nekünk, és nem telje-

sen értem a jövő országát sem, de azt tudom, hogy te Isten nagy embere vagy. Hallottam a hangot a Jordánnál, és hiszek benned, nem számít, hogy ki vagy.” És amint így szólt, el is indult hazafelé, a magadáni otthonába.

3 Azon az éjszakán Jézus nem aludt. Az esti pokrócait magára terítve a tóparton üldögélt, és a következő nap hajnaláig mélyen elmerült a gondolataiban. Az ellazult elmélyedéssel töltött éjszaka hosszú órái alatt Jézus világosan megértette, hogy sohasem lesz képes a követőit rábírni arra, hogy másnak lássák, mint a régóta várt Messiás. Végre felismerte, hogy nincs más módja az országról szóló üzenet hirdetésének, mint beteljesíteni János jövendölését és olyanként fellépni, mint akit a zsidók várnak. Mindent

egybevetve, bár ő nem a Dávid-fajta Messiás volt, mégis a régi idők inkább szellemi beállítottságú látói által tett látnoki kijelentések beteljesülését jelentette. Ettől kezdve többé már sohasem tagadta teljesen, hogy ő volna a Messiás. Úgy döntött, hogy e bonyolult helyzet végső megoldását az Atya akaratának munkálására bízza.

4 Másnap reggel Jézus a reggelinél csatlakozott a barátaihoz, de örömtelen társaság volt ez. Jézus beszélgetett velük és az étkezés végén maga köré gyűjtötte őket, mondván: „Az Atyám akarata, hogy egy darabig a környéken maradjunk. Hallottátok Jánostól, hogy ő azért jött, hogy előkészítse a terepet az ország eljöveteléhez; ezért a mi dolgunk az, hogy megvárjuk János tanhirdetői

működésének kiteljesedését. Amint az Ember Fiának előfutára végzett a feladatával, akkor kezdjük meg mi az országról szóló jó hírek terjesztését.” Arra utasította az apostolait, hogy térjenek vissza a halászhálóikhoz, míg ő elmegy Zebedeushoz a hajóépítő-műhelybe, s megígérte, hogy másnap találkoznak a zsinagógában, ahol beszélni fog, továbbá megbeszélt velük egy találkozót annak a szombatnak a délutánjára.

6. EGY SZOMBATI NAP TÖRTÉNÉSEI

[1] Jézusnak a megkeresztelését követő első nyilvános szereplésére a kapernaumi zsinagógában került sor, Kr.u. 26. március 2-án, szombaton. A zsinagóga zsúfolásig telve volt. A jordánbeli keresztelésről szóló híre-

ket most már kiegészítették a vízzel és a borral kapcsolatos kánai hírek. Jézus megtiszteltetésből külön helyre ültette a hat apostolát, és ott ült velük két húsvér testbeli testvére, Jakab és Júdás is. Anyja, aki az előző estén tért vissza Jakabbal Kapernaumba, szintén jelen volt, és a zsinagóga nők számára fenntartott részében foglalt helyet. Az egész közönség tűkön ült; arra számítottak, hogy a természetfeletti hatalom valamilyen rendkívüli megnyilvánulásának lesznek szemtanúi, mely kellő bizonyíték volna annak természetére és fennhatóságára, aki aznap beszélni fog hozzájuk. De csalódniuk kellett.

[2] Amikor Jézus felállt, a zsinagóga vezetője átnyújtotta neki az írásokat tartalmazó tekercset, és Jézus Ésaiás látnoktól olvasott:

„Ezt mondja az Úr: ‚Az ég a királyszékem, és a föld a lábam zsámolya. Miféle házat építhetnétek nekem? Milyen helyet lakhelyemül? Hiszen mindezt az én kezem alkotta' mondja az Úr. ‚De erre az emberre tekintek, tekintetem azon pihen, aki alázatos és bűnbánó szellemű, és aki remegve féli szavam.' Halljátok meg az Úr szavát, ti, akik megremegtek a szavára: ‚A testvéreitek gyűlöltek benneteket és a nevemért kitaszítottak benneteket.' Mutassa meg dicsőségét az Úr. Örömben tűnjön fel előttetek, és mindenki más szégyenben marad. Egy hang szól a város felől, zúgás a templom felől, az Úr szava hallatszik: ‚Mielőtt vajúdott volna, már szült is; mielőtt rájöttek volna a szülés fájdalmai, fiúgyermeknek adott életet.' Ki hal-

lott valaha ilyesmit? Jöhet-e világra egy ország egyetlen nap alatt? Vagy megszülethet-e egy nemzet egy pillanat alatt? Mert ezt mondja az Úr: ‚Íme, kiárasztom a békét, mint folyamot, és még a nem-zsidók dicsősége is olyan lesz, mint a megáradt patak. Mint a fiút, akit anyja vigasztal, úgy vigasztallak meg én is titeket. És Jeruzsálemben leltek vigasztalást. És e dolgok láttán örülni fog szívetek.'"

3 Amint befejezte a felolvasást, Jézus visszaadta a tekercset az őrzőjének. Mielőtt leült volna, egyszerűen ennyit mondott: „Legyetek türelemmel és meglátjátok az Isten dicsőségét; éppen így lesz ez mindazokkal, akik most velem vannak és megtanulják megcselekedni az Atyám akaratát, aki a

mennyben van.” És az emberek hazamenvén azt találgatták, hogy mindennek mi lehet a jelentése.

4 ¶ Azon a délutánon Jézus és apostolai, valamint Jakab és Júdás hajóba ültek és a part mentén eveztek egy darabig, ahol aztán lehorgonyoztak, miközben Jézus a jövő országáról beszélt nekik. És most többet értettek belőle, mint csütörtök éjjel.

5 Jézus arra utasította őket, hogy végezzék a megszokott feladataikat, amíg „az ország ideje el nem érkezik”. És a bátorításukra azzal akart példát mutatni, hogy visszatér a hajóépítő-műhelybeli rendszeres munkához. Annak magyarázatául, hogy miért kell esténként három órát tanulással és felkészüléssel tölteniük a jövőbeni munkájuk

érdekében, Jézus hozzátette: „Mindannyian a környéken maradunk, amíg az Atya el nem rendeli, hogy hívjalak titeket. Mindegyikőtöknek most vissza kell térnie a megszokott munkájához, mintha mi sem történt volna. Senkinek ne beszéljetek rólam és emlékezzetek arra, hogy az országomnak nem zajjal és ragyogással kell beköszöntenie, hanem inkább olyan nagy változáson keresztül kell eljönnie, melyet az Atyám akarata munkál ki a szívetekben és azoknak a szívében, akik felhívást kapnak a hozzátok való csatlakozásra az ország tanácsaiban. Most a barátaim vagytok; bízom bennetek és szeretlek titeket; rövidesen a bizalmas társaim lesztek. Legyetek türelemmel, legyetek szelídek. Mindig engedelmeskedjetek az Atya

akaratának. Álljatok készen az ország hívására. Mialatt megtapasztaljátok a nagy örömet az Atyám szolgálatában, fel kell készülnötök a bajra is, mert figyelmeztetlek benneteket, hogy sokan csak sok szorongatás közepette lépnek be az országba. De akik megtalálták az országot, azoknak az öröme teljes lesz, és az egész föld boldogainak fogják hívni őket. De ne áltassátok magatokat hamis reményekkel; a világ a szavaimra összedől. Még ti, barátaim, ti sem fogjátok fel teljesen, hogy mit beszélek a háborgó lelketeknek. Félreértés ne essék; egy jelet kereső nemzedék érdekében fogunk munkához. Csodatételt követelnek majd annak bizonyítékául, hogy én az Atya küldötte vagyok, és az Atyám *szeretetének* kinyilatkoztatásában

nem egykönnyen fogják felismerni a küldetésemre szóló meghatalmazásokat.”

6 Azon az estén, amikor visszatértek a partra, mielőtt elindultak volna a dolgukra, Jézus, aki a vízparton állt, így imádkozott: „Atyám, köszönöm e kicsinyeket, akiknek bár vannak kétségeik, de már most hisznek. És az ő érdekükben tértem el a te akaratod megcselekedésétől. És most azt kívánom, hogy tanuljanak meg eggyé lenni, éppen úgy, ahogy mi is egyek vagyunk.”

7. NÉGYHÓNAPOS FELKÉSZÜLÉS

1 Négy hosszú hónapon — márciuson, áprilison, májuson és júniuson — át folytatódott az ottlétük; Jézus száznál is több hosszú és komoly, bár kedélyes és örömteli össze-

jövetelt tartott e hat társával és saját öccsével, Jakabbal. A családtagjai betegeskedése miatt Júdás ritkán tudott részt venni ezeken az órákon. Jakab, Jézus fivére, nem veszítette el a belévetett hitet, ám Mária a késedelem és a tétlenség e hónapjai alatt csaknem lemondott minden reményről a fiával kapcsolatban. A hite, mely oly magasan szárnyalt Kánában, most újra alacsony szintekre süllyedt. Csak az oly sokszor ismételt kifakadásaihoz jutott vissza: „Nem tudom megérteni őt. Nem tudom megérteni, hogy mindez mit jelent.” Jakab felesége azonban sokat tett Mária bátorságának felélesztése érdekében.

[2] Végig a négy hónap alatt e hét hívő, közöttük a saját fivére a húsvér testben, jobban

megismerte Jézust; kezdtek hozzászokni a gondolathoz, hogy az Isten-emberrel együtt éljenek. Bár rabbinak szólították, megtanulták, hogy ne tartsanak tőle. Jézus rendelkezett azzal a páratlan személyes bájjal, mely képessé tette arra, hogy úgy éljen közöttük, hogy az istenisége nem ijesztette meg őket. Tényleg könnyűnek találták, hogy „az Isten barátai” legyenek, annak az Istennek, aki a halandói húsvér testhez hasonló alakban megtestesült. E várakozás komoly megmérettetés volt az egész hívőcsoportnak. Semmi, de semmi csodás dolog nem történt. Nap mint nap a szokásos munkájukat végezték, s éjszakánként Jézus lábánál ültek. És az ő páratlan személyisége tartotta őket együtt, valamint a kegyes szavai, melyeket estéről

estére hozzájuk intézett.

[3] A várakozás és a tanítás ezen időszaka különösen Simon Péter számára volt nehéz. Több alkalommal is megpróbálta meggyőzni Jézust, hogy kezdjenek hozzá az országról szóló hitszónoklathoz Galileában, még mialatt János Júdeában folytatja a tan hirdetését. Ám Jézus válasza Péternek mindegyre ez volt: „Légy türelemmel, Simon. Mutass előrehaladást. Nem lehetünk eléggé felkészültek, amikor az Atya szólít.” És néha András a maga érett és bölcselői tanácsaival nyugtatta Pétert. Andrásra óriási hatást gyakorolt Jézus emberi közvetlensége. Soha nem unta meg szemlélni azt, hogy aki képes olyannyira közel élni Istenhez, az miként lehet olyan barátságos és előzékeny az embe-

rekkel.

4 Ezen időszak alatt Jézus csupán kétszer beszélt a zsinagógában. E sokheti várakozás végére a megkeresztelésről és a kánai borról szóló beszédek már kezdtek lecsendesedni. És Jézus gondoskodott arról, hogy ebben az időszakban ne történhessék több látszólagos csoda. De bármily csendben éltek is Betszaidában, a Jézus furcsa cselekedeteivel kapcsolatos beszámolók eljutottak Heródes Antipászhoz, aki aztán kémeket küldött Jézus szándékának kiderítésére. Ám Heródest jobban aggasztotta János tevékenysége. Úgy döntött, hogy békén hagyja Jézust, akinek tevékenysége csendben folyhatott tovább Kapernaumban.

5 E várakozás alatt Jézus megpróbálta meg-

tanítani a társainak, hogy milyen hozzáállást tanúsítsanak a különféle palesztinai vallási csoportok és politikai pártok irányában. Jézus mindig azt mondta, „Arra törekszünk, hogy mindet megnyerjük, de mi egyik sem vagyunk közülük.”

6 ¶ Az írástudókat és a rabbikat együtt farizeusoknak nevezték. Magukra úgy utaltak, mint „társakra”. Sok tekintetben ők voltak a haladó csoport a zsidók körében, sok olyan tanítást is elfogadtak, melyek nem voltak benne egyértelműen a héber írásokban, mint például a holtak feltámadásába vetett hit, mely tantételt csak egy későbbi látnok, Dániel említette.

7 ¶ A szadduceusok csoportját a papság és bizonyos jómódú zsidók alkották. Ők nem

tekintették olyan fontosnak a törvény aprólékos végrehajtását. A farizeusok és a szadduceusok valójában inkább vallási pártok voltak, mintsem szakadár felekezetek.

8 ¶ Az esszénusok igazi vallási szakadár felekezetet alkottak, eredetük a makkabeus felkelés idejére nyúlt vissza, s akiknek a követelményei némely tekintetben nagyobbak voltak a farizeusokénál. Felvettek sok perzsa hiedelmet és szokást, testvériségben éltek rendházakban, tartózkodtak a házasságtól, és mindenük közös volt. Az angyalokról szóló tanítások terjesztésére szakosodtak.

9 ¶ A zélóták heves vérmérsékletű zsidó hazafiak csoportja volt. Amellett érveltek, hogy bármilyen módszer alkalmazása igazolható a római igából való megszabadulá-

sért vívott küzdelemben.

10 ¶ A Heródes-pártiak tisztán politikai párt volt, mely a római uralomtól való közvetlen megszabadulásnak a heródesi uralkodóház visszaállítása révén való elérését hirdette.

11 ¶ Palesztina kellős közepén éltek a szamaritánusok, akikkel „a zsidók nem érintkeztek”, függetlenül attól, hogy ők a zsidó tanításokhoz sokban hasonló nézetekkel rendelkeztek.

12 ¶ Mindezek a pártok és szakadár felekezetek, beleértve a kisebb nazireus testvériséget is, hittek a Messiás valamikori eljövetelében. Mindannyian egy nemzeti megszabadítót vártak. Jézus azonban nagyon határozottan világossá tette, hogy ő és a tanítványai nem fognak szövetségeséül sze-

gődni ezen elméleti vagy gyakorlati tanítási irányzatok egyikéhez sem. Az Ember Fiának nem volt rendeltetése, hogy nazireussá vagy esszénussá váljon.

13 Jézus később arra utasította apostolait, hogy miként János, hirdessék az evangéliumot és oktassák a híveket, de azért hangsúlyozta a „mennyországra vonatkozó jó hírek” hirdetését is. Mindig a társai elméjébe véste, hogy „mutassanak szeretetet, könyörületet és rokonszenvet”. Már korán azt tanította a követőinek, hogy a mennyország nem más, mint az Istennek az emberek szívében való megkoronázásával összefüggésbe hozható szellemi tapasztalás.

14 És így töltötték az időt, mielőtt a tevékeny nyilvános tanhirdetéshez hozzáfogtak

volna, Jézus és a hetek minden héten két estét a zsinagógában, a héber írások tanulmányozásával töltöttek. A későbbi évek során, a sok feladatottal járó nyilvános munka időszakait követően az apostolok mindig úgy emlékeztek vissza e négy hónapra, mint a Mesterrel való együttlétük legértékesebb és leghasznosabb időszakára. Jézus minden olyasmit megtanított ezeknek az embereknek, amit csak be tudtak fogadni. Nem követte el azt a hibát, hogy túl sokat tanítson. Nem akart zavart okozni azzal, hogy a felfogóképességüket messze maghaladó igazságot mu-tat meg nekik.

8. BESZÉD AZ ORSZÁGRÓL

[1] Június 22-én szombaton, röviddel az első tanhirdető vándorútjuk megkezdése előtt

és nagyjából tíz nappal János bebörtönzése után, Jézus immár másodszor foglalta el a zsinagóga szószékét azóta, hogy apostolait Kapernaumba hozta.

[2] Néhány nappal „Az Országról” szóló eme hitszónoklat előtt, amint Jézus éppen a hajóépítő-műhelyben dolgozott, Péter hírt hozott János letartóztatásáról. Jézus egyből letette a szerszámait, levette a kötényét és így szólt Péterhez: „Eljött az Atya ideje. Készüljünk fel az országról szóló örömhír terjesztésére!”

[3] Jézus az utolsó munkáját az ácspad mellett Kr.u. 26. június 18-án, ezen a kedden végezte. Péter futva távozott a műhelyből és a délután közepére össze is gyűjtötte minden társát, és a parton egy ligetben hagyva

őket elindult Jézus keresésére. De nem talált rá, mert a Mester egy másik ligetbe vonult imádkozni. És nem is látták egészen késő estig, amikor is Jézus visszatért Zebedeus házához és ételt kért. Másnap elküldte Jakab öccsét, hogy kérjen engedélyt arra, hogy a következő szombaton szólhasson a zsinagógában. És a zsinagóga vezetője nagyon örült, hogy Jézus újból hajlandó istentiszteletet vezetni.

4 ¶ Mielőtt elmondta volna ezt az emlékezetes hitszónoklatot az Isten országáról, mely a nyilvános pályájának első komolyabb előhangja volt, Jézus ezeket a részeket olvasta fel az írásokból: „Papok országa lesztek számomra, szent nép. Jahve a bíránk, Jahve a törvényhozónk, Jahve a királyunk; ő ment

meg minket. Jahve az én királyom és az Istenem. Nagy király ő az egész föld felett. Ebben a királyságban szeretet van Izráel felett. Áldott legyen az Úr dicsősége, mert ő a mi Királyunk."

5 És amikor befejezte a felolvasást, Jézus ezt mondta:

6 ¶ „Azért jöttem, hogy hirdessem az Atya országának építését. És ez az ország magába foglalja majd az istenimádó lelkeit zsidóknak és nem-zsidóknak, gazdagoknak és szegények, szabadoknak és rabszolgáknak, mert az én Atyám nem tesz különbséget a személyek között; az ő szeretete és könyörülete mindre kiterjed.

7 A mennyei Atya elküldi a szellemét, hogy az emberek elméjében lakozzon, és amikor

befejezem a munkámat a földön, hasonlóképpen az Igazság Szelleme is kiárad majd minden húsvér testre. És az Atyám szelleme és az Igazság Szelleme bevezet benneteket a szellemi megértés és az isteni igazságosság közelgő országába. Az én országom nem evilági. Az Ember Fia nem fog seregeket csatára vezetni a hatalom királyszékének vagy a világi dicsőségű királyságnak a megalapítására. Amikor elérkezik az én országom, úgy fogjátok ismerni az Ember Fiát, mint a Béke Hercegét, az örökkévaló Atya kinyilatkoztatását. E világ gyermekei evilági országok megalapításáért és gyarapításáért harcolnak, de az én tanítványaim az erkölcsi döntéseik és a szellemi győzelmeik révén lépnek be a mennyországba; és ha egy-

szer oda belépnek, örömre, igazságosságra és örök életre lelnek.

8 Akik elsősorban arra törekednek, hogy belépjenek az országba, s így olyan nemes jellemre törekszenek, mint amilyen az Atyámé is, azok rövidesen szert tesznek mindenre, ami szükséges. De teljes őszinteséggel mondom nektek: hacsak nem törekedtek az országba való belépésre a kisgyermek hitével és hívő bizalmával, semmiképp nem nyertek bebocsátást.

9 Ne tévesszenek meg azok, akik odajönnek és azt mondják, itt van az ország vagy ott van az ország, mert az Atyám országa nem látható és anyagi dolgokat jelent. És ez az ország már most is közöttetek van, mert ahol az Isten szelleme tanítja és vezeti az ember

lelkét, ott valóban ott van a mennyország. És az Isten ezen országa a Szent Szellemben való igazságosság, béke és öröm.

10 János valóban a bűnbánat zálogául és a bűneitek megbocsátásáért keresztelt meg benneteket, de amikor beléptek a mennyországba, a Szent Szellemmel keresztelkedtek meg.

11 Az Atyám országában nem lesz sem zsidó, sem nem-zsidó, csak a szolgálaton keresztüli tökéletességet keresők, mert kijelentem, hogy annak, aki az Atyám országában nagy akar lenni, előbb mindenkit szolgálnia kell. Ha hajlandók vagytok a társaitok szolgálatára, akkor üljetek le mellém az országomban, éppen úgy, ahogy a teremtményhez hasonló alakban szolgálva magam is rö-

videsen ott fogok ülni az Atyámmal az ő országában.

12 Ez az ország olyan, mint a mező jó talajában növekvő mag. Nem gyorsan hoz érett gyümölcsöt. Eltelik némi idő az országnak az emberi lélekben való felállítása és azon óra között, amikor az ország az örökkévaló igazságosságtól és az örök üdvözüléstől teljesen gyümölcsbe borul.

13 És ez az ország, melyet hirdetek nektek, nem a hatalom és a bőség uralma. A mennyország nem ételről és italról szól, hanem az inkább a fejlődésben fokozatosan elért igazságosságnak és a növekvő örömnek a mennyei Atyám tökéletesedő szolgálatában megélendő élete. Mert nem mondta-e az Atya a világon élő gyermekeiről, ‚Azt aka-

rom, hogy végül tökéletesek legyenek, éppen olyan tökéletesek, mint én.’

14 Azért jöttem, hogy az országról szóló örömteli híreket hirdessem. Nem azért jöttem, hogy növeljem azok nehéz terheit, akik ezen országba be akarnak lépni. Én az új és jobb utat hirdetem, és isteni nyugalmat élveznek majd azok, akik be tudnak lépni a közelgő országba. És bármibe kerül is a világ dolgaiban mérve, mindegy milyen árat fizettek a mennyországba való belépésért, sokszor több örömet és szellemi fejlődést nyertek e világban, és az örökkévaló élet eljövendő korszakaiban.

15 Az Atya országába való belépéshez nem menetelő seregekre, evilági királyságok bukására van szükség, és nem is rabszolgaigák

letörésére. A mennyország kéznél van, és mindenki, aki belép oda, bőséges szabadságot és örömteli üdvözülést lel.

16 Ez az ország örökkévaló uralom. Akik belépnek az országba, azok felemelkednek az Atyámhoz; bizonyosan elérik az ő dicsőséges jobbját a Paradicsomban. És mindazok, akik belépnek a mennyországba, az Isten fiaivá lesznek, és az eljövendő korszakban így emelkednek fel az Atyához. És nem azért jöttem, hogy azokat hívjam, akik igazzá lesznek, hanem a bűnösöket és mindenkit, aki vágyik az isteni tökéletesség igazságosságára és szomjazza azt.

17 János azért jött, hogy bűnbánatot hirdessen annak érdekében, hogy felkészítsen benneteket az országra; én a hitet jöttem

hirdetni, az Isten ajándékát, mint a mennyországba való bejutás árát. Ha csak hajlandók vagytok hinni, hogy az Atyám végtelen szeretettel szeret benneteket, akkor már az Isten országában vagytok.”

18 ¶ És miután így szólt, leült. Mindenki, aki csak hallotta őt, megdöbbent a szavain. A tanítványai álmélkodtak. De az emberek nem voltak felkészülve az ezen Istenember szájából elhangzott jó hír befogadására. A hallgatóságának nagyjából a harmada elhitte az üzenetet, még ha nem is értették meg teljesen; nagyjából egyharmaduk a szívében elutasítani készült a várt országról szóló tisztán szellemi felfogást, míg a fennmaradt egyharmad nem volt képes megérteni a tanítást, sokan azt hitték, hogy Jézus

„magánkívül van”.

138. ÍRÁS

AZ ORSZÁG HÍRNÖKEINEK FELKÉSZÍTÉSE

MIUTÁN hitszónoklatában szólt „Az Országról”, Jézus összehívta a hat apostolt aznap délután és hozzáfogott azon tervei felvázolásához, hogy végiglátogatják a Galileai-tó partján és környékén fekvő városokat. Fivérei, Jakab és Júdás, nagyon megsértődtek, mert őket nem hívta meg e tanácskozásra. Egészen eddig úgy tekintették magukat, mint akik Jézus társainak belső köréhez tartoznak. Jézus azonban úgy tervezte, hogy ne legyenek közeli rokonai az ország apostoli igazgatóinak e testületében. Az, hogy Jakabot és Júdást nem vette

a kevés kiválasztott közé, valamint az anyjával szembeni nyilvánvaló közönye a kánai esemény óta, ezek jelentették a kiindulópontját a Jézus és családja között egyre inkább mélyülő szakadéknak. Ez a helyzet fennmaradt végig a nyilvános segédkezése során — már majdnem megtagadták őt — és e nézetkülönbségek még a halálát és a feltámadását követő időkig sem szűntek meg teljesen. Az anyja állandóan ingadozott a hit és remény, valamint az erősödő csalódottság, megalázottság és kétségek között. Csak Ruth, a legfiatalabb testvér maradt megingathatatlanul hű az apai fivéréhez.

[2] A feltámadását követő időkig Jézus egész családja nemigen tudott mit kezdeni a segédkezésével. Ha egy látnokot az emberek

tisztelnek, kivéve a saját hazájában, akkor e látnok megértő elismerésben is részesül a részükről, kivéve a saját családját.

1. AZ UTOLSÓ TANÍTÁSOK

[1] Másnap, Kr.u. 26. június 23-án vasárnap látta el Jézus az utolsó intelmekkel a hatokat. Arra utasította őket, hogy kettesével induljanak és terjesszék az országról szóló jó híreket. Megtiltotta a keresztelést és nem javasolta a nyilvános beszédeket sem. Elmondta nekik azt is, hogy később majd engedélyt kapnak a tan nyilvános hirdetésére, de egy időre, és számos ok miatt, azt kívánja tőlük, hogy az embertársaikkal való személyes kapcsolatfelvételben szerezzenek gyakorlati tapasztalatot. Jézus azt javasolta, hogy az

első vándorutat teljesen *személyes munkaként* végezzék. Bár e bejelentése némi csalódást okozott az apostoloknak, azért megértették, legalábbis részben, hogy Jézusnak mi oka van az ország hirdetésének ilyen módon való megkezdésére, és jó érzéssel és bizakodó lelkesedéssel indultak útjukra. Kettesével küldte ki őket, Jakabot és Jánost Kheresába, Andrást és Pétert Kapernaumba, Fülöp és Nátániel pedig Tariceába ment.

2 Mielőtt megkezdték volna a szolgálatuk első két hetét, Jézus bejelentette, hogy tizenkét apostolt szeretne felszentelni, akik a távozása után folytatják az országgal kapcsolatos munkát és mindegyiküket felhatalmazta, hogy az első megtértjeik közül egy-egy embert a tervezett apostoli testületi tagságra

kiválasszanak. János a hangját felemelve ezt kérdezte: „De Mester, vajon e hat férfi eljön közénk és egyenlően osztozik mindenben mivelünk, akik a Jordán óta veled vagyunk és hallottuk minden tanításodat, mely az országért való ezen első munkánkkal kapcsolatos?” És Jézus így válaszolt: „Igen, János, az általatok választottak velünk egyek lesznek, és ti meg fogtok tanítani nekik mindent, ami az országgal kapcsolatos, éppen úgy, ahogy én titeket tanítottalak.” És miután így szólt, Jézus elvált tőlük.

3 A hatok nem váltak külön, hogy a dolgukra induljanak, egészen addig, amíg hosszasan meg nem vitatták Jézus azon intelmét, hogy mindegyikük válasszon egy-egy új apostolt. Végül András bölcsessé-

ge érvényesült, és elindultak a dolgukra. András lényegében ezt mondta: „A Mesternek igaza van; túl kevesen vagyunk ehhez a munkához. Szükség van több tanítóra, és a Mester nagy bizalmat mutatott irántunk annyiban, hogy megbízott e hat új apostol kiválasztásával.” Ezen a reggelen, amint szétválva a dolgukra indultak, szívében mindegyik titkon egy kissé lehangolt volt. Tudták, hogy hiányozni fog nekik Jézus, és a félelmük és a bátortalanságuk tetejébe nem is ilyen képet álmodtak az elhozandó mennyországról.

4 Úgy szervezték, hogy a hatoknak két hétig kellett dolgozniuk, ami után vissza kellett térniük Zebedeus otthonába tanácskozni. Ezalatt Jézus Názáretbe ment, hogy meg-

látogassa Józsefet és Simont és a családja többi tagját, akik a közelben laktak. Jézus megtett minden emberileg lehetségest, amely összhangban volt azzal, hogy magát az Atya akarata megcselekedésének szentelte, annak érdekében, hogy visszanyerje a családja bizalmát és ragaszkodását. E téren teljesítette a feladatát, sőt még többet is.

5 Mialatt az apostolok e küldetésben jártak, Jézus sokat gondolkodott az ekkor már börtönben sínylődő Jánosról. Nagy kísértés volt számára, hogy az eredendő erőit annak érdekében használja, hogy János kiszabaduljon, de újra csak elhatározta, hogy „megvárja az Atya akaratát”.

2. A HATOK KIVÁLASZTÁSA

[1] A hatok első hitterjesztői útja felettébb sikeres volt. Mind felfedezték az emberekkel való közvetlen és személyes kapcsolatfelvétel roppant értékes voltát. Úgy tértek vissza Jézushoz, hogy jobban megértették, hogy a vallás végeredményben tisztán és teljesen *személyes élmény.* Most már kezdték érzékelni, hogy az egyszerű emberek mennyire ki vannak éhezve a vallási vigaszul és szellemi táplálékul szolgáló szavakra. Jézus körül összegyűlvén mind egyszerre akart beszélni, de András vállalta annak tisztét, hogy egyesével szólítja őket, s mindannyian annak rendje és módja szerint jelentést tettek a Mesternek és bemutatták a hat új apostoljelöltet.

2 Jézus, miután mindegyikük bemutatta az
új apostoli küldetésre választottját, felkérte a
többieket, hogy szavazzanak a jelölésről; így
mind a hat új apostolt szabályszerűen elfo-
gadta az összes régi apostol. Ez után Jézus
bejelentette, hogy mindannyian felkeresik e
jelölteket és elhívják őket a szolgálatra.

3 Az újonnan választott apostolok ezek vol-
tak:

4 1. *Lévi Máté,* a kapernaumi vámszedő,
akinek hivatala a várostól keletre volt, Bata-
nea határai közelében. Őt András választot-
ta.

5 ¶ 2. *Didimusz Tamás,* egy tariceai ha-
lász és egykori gadarai ács és kőműves. Őt
Fülöp választotta.

6 ¶ 3. *Alfeus Jakab,* egy kheresai halász és
gazdálkodó, akit Zebedeus Jakab választott.

7 ¶ 4. *Alfeus Júdás,* Alfeus Jakab ikerfivére, aki szintén halász volt, és akit Zebedeus János választott.

8 ¶ 5. *Zélóta Simon* magas rangú tisztviselő volt a zélóták hazafias szervezetében, s ezt a tisztséget hagyta ott annak érdekében, hogy csatlakozzon Jézus apostolaihoz. Mielőtt a zélótákhoz állt volna, Simon kereskedő volt. Őt Péter választotta.

9 ¶ 6. *Karióti Júdás* Jerikóban élő, jómódú zsidó szülők egyetlen fia volt. Csatlakozott Keresztelő Jánoshoz, és a szadduceus szülei ezért kitagadták. Éppen munkát keresett a vidéken, amikor Jézus apostolai ráakadtak, és főként a pénzügyi téren szerzett tapasztalatai miatt Nátániel a soraikba hívta. Karióti Júdás volt az egyetlen júdeai a tizenkét apos-

tol között.

10 ¶ Jézus egy egész napot eltöltött a hatokkal, válaszolt a kérdéseikre és meghallgatta a részletes beszámolóikat, mert sok érdekes és hasznos tapasztalásról tudtak mesélni. Most ismerték fel a Mester ama tervének bölcsességét, hogy feltűnésmentes és személyes munkára küldte ki őket még azelőtt, hogy a nagyra törőbb nyilvános munkájukhoz hozzáfogtak volna.

3. MÁTÉ ÉS SIMON SZÓLÍTÁSA

1 Másnap Jézus és a hatok elmentek Mátéért, a vámszedőért. Máté már várta őket, elkészítette az egyenlegeket és felkészült arra, hogy a hivatali ügyeket átadja a fivérének. Ahogy a vámhivatalhoz közeledtek, András

Jézussal előrement, aki Máté szemébe nézett és azt mondta, „Kövess engem!” És ő felkelt és Jézussal és az apostolokkal bement a házába.

[2] Máté beszámolt Jézusnak arról az ünnepségről, melyet aznap estére szervezett, legalábbis, hogy ilyen estebédet akar adni a családjának és barátainak, ha Jézus jóváhagyja és elfogadja a díszvendégséget. És Jézus beleegyezőleg bólintott. Ez után Péter félrevonta Mátét és elmagyarázta, hogy felkért egy bizonyos Simon nevezetűt, hogy csatlakozzon az apostolokhoz, és Máté ígéretét vette, hogy Simont is meghívja az ünnepségre.

[3] ¶ A Máté házában elfogyasztott déli ebédet követően mind elmentek Péterrel Zé-

lóta Simonért, akit a régi munkahelyén találtak, mely üzletet immár az unokaöccse vitt. Amikor Péter Jézus elé vezette Simont, a Mester üdvözölte a heves vérmérsékletű hazafit és csak annyit mondott, „Kövess engem!”

4 ¶ Mindannyian visszatértek Máté házához, ahol az esti étkezés idejéig sokat beszélgettek politikáról és vallásról. A Lévi család már régóta foglalkozott üzlettel és adószedéssel; ezért az ünnepségre Máté által meghívott vendégek közül a farizeusok sokat nevezhettek volna „vámosoknak és bűnösöknek”.

5 Azokban az időkben, amikor ilyesféle fogadást adtak egy kiemelkedő személy tiszteletére, szokás volt, hogy minden érdekelt

ott őgyelegjen a díszteremben, hogy lássa a vendégeket enni és meghallgassa a díszvendégek társalgását és beszédjeit. Ennek megfelelően a kapernaumi farizeusok legtöbbje is jelen volt, hogy megfigyeljék Jézus viselkedését e szokatlan társas összejövetelen.

6 Az estebéd előrehaladásával az estétket fogyasztók öröme az eszem-iszom magasságába emelkedett, és mindenki oly kiválóan érezte magát, hogy a figyelő farizeusok a szívükben bírálgatni kezdték Jézust, amiért ilyen könnyű és gondtalan dolognak a részese. Később, az est folyamán, amikor a beszédekre került a sor, a farizeusok közül az egyik rosszindulatúbb egészen odáig ment, hogy bírálja Péternél Jézus viselkedését, s ezt mondta: „Hogy meritek azt taníta-

ni, hogy ez az ember igaz, amikor vámosokkal és bűnösökkel eszik és így a jelenlétével maga is hozzájárul a nemtörődöm élvhajhászáshoz.” Péter súgva beszámolt e bírálatról Jézusnak, mielőtt az a búcsúáldást elmondta volna az összegyűlteknek. Amikor Jézus beszélni kezdett, ezt mondta: „Azért gyűltünk össze ma este, hogy üdvözöljük Mátét és Simont a társaságunkban, s én örülök is, látván a vidámságotokat és a társaságbeli jókedveteket, de még jobban kell örvendeznetek, mert közületek sokan belépnek a szellem közelgő országába, ahol nagyobb bőségben élvezitek majd a mennyország jó dolgait. És nektek, akik a lelketek mélyén bírálattal álldogáltok itt, mert vigadni jöttem e barátaimmal, hadd mondjam el,

hogy én azért jöttem, hogy örömet hirdessek a társadalom elnyomottjainak és szellemi szabadságot hirdessek az erkölcsi raboknak. Kell-e emlékeztetnem benneteket arra, hogy nem az egészségesnek van szüksége orvosra, hanem a betegnek? Nem az igazakat, hanem a bűnösöket megszólítani jöttem."

7 És ez valóban különös látvány volt az egész zsidóság számára: látni egy igaz jellemű és nemes érzületű embert, aki önként és örömmel vegyül el a köznépben, még a vámosok és hírhedt bűnösök vallástalan és élvhajhász tömegében is. Zélóta Simon beszédet akart mondani a Máté házában összegyűlteknek, de András, tudván, hogy Jézus nem akarja, hogy a jövő országát össze-

keverjék a zélóták mozgalmával, meggyőzte, hogy tartózkodjon mindenféle nyilvános megjegyzéstől.

8 Jézus és az apostolok azt az éjszakát Máté házában töltötték, és amint az emberek hazamentek, csak egy dologról beszéltek: Jézus jóságáról és barátságosságáról.

4. AZ IKREK SZÓLÍTÁSA

1 Másnap mind a kilencen hajóval átmentek Kheresába, hogy hivatalosan is szólítsák a következő két apostolt, Jakabot és Júdást, Alfeus ikerfiait, Zebedeus Jakab és János jelöltjeit. A halász ikrek készültek Jézus és az apostolok fogadására és ezért a parton várták őket. Zebedeus Jakab bemutatta a Mestert a kheresai halászoknak, és Jézus a sze-

mükbe nézett, bólintott, majd azt mondta: „Kövessetek!”

2 ¶ Azon az együtt töltött délutánon Jézus alaposan kioktatta őket az ünnepi alkalmakon való részvételt illetően, s ezzel zárta a megjegyzéseit: „Minden ember a testvérem. A mennyei Atyám nem veti meg a tőlünk való teremtmények egyikét sem. A mennyország nyitva áll minden férfi és nő előtt. Senki sem zárhatja be az irgalom kapuját egyetlen, a bejutásra törekvő, éhező lélek előtt sem. Leülünk lakomázni mindazokkal, akik hallani akarnak az országról. Ahogy az Atyánk a mennyben az emberekre tekint, mind hasonlóak azok. Ezért hát ne utasítsátok vissza, hogy együtt étkezzetek farizeusokkal vagy bűnösökkel, szadduceusokkal

vagy vámosokkal, rómaiakkal vagy zsidókkal, gazdagokkal vagy szegényekkel, szabadokkal vagy rabszolgákkal. Az ország kapuja szélesre van tárva mindazok előtt, akik meg akarják ismerni az igazságot és meg akarják találni az Istent.”

3 ¶ Azon az estén, az Alfeus házban elköltött egyszerű estebédnél, az ikreket felvették az apostoli családba. Később az est folyamán Jézus megtartotta az első órát az apostolainak a tisztátalan szellemek eredetéről, természetéről és végzetéről, de ők nem tudták felfogni az elmondottak jelentőségét. Nagyon könnyen tudták szeretni és bámulni Jézust, de a tanításai közül soknak a megértése nagyon nehezükre esett.

4 Az éjszakai pihenést követően az immár

tizenegy fős társaság hajóval ment át Tariceába.

5. TAMÁS ÉS JÚDÁS SZÓLÍTÁSA

[1] A halász Tamás és a vándor Júdás Jézussal és az apostolokkal a Tariceában kikötött halászhajónál találkozott, és Tamás a társaságot a közelben álló házához vezette. Fülöp ekkor mutatta be Tamást, mint az apostoli tisztre pályázó jelöltjét, Nátániel pedig bemutatta Karióti Júdást, a júdeait, aki hasonló megtiszteltetésre pályázott. Jézus Tamásra nézett és így szólt: „Tamás, te híján vagy a hitnek; mindazonáltal elfogadlak. Kövess engem!” Karióti Júdásnak a Mester azt mondta: „Júdás, mi mind egy testből valók vagyunk, és azzal, hogy a körünkbe fo-

gadlak, imádkozom, hogy mindig hű legyél a galileai testvéreidhez. Kövess engem!”

2 ¶ Miután felüdítették magukat, Jézus a tizenkettekkel különvonult egy időre, hogy imádkozzon velük és a Szent Szellem természetére és munkájára oktassa őket, de nagyrészt megint csak képtelenek voltak felfogni ama csodálatos igazságok jelentését, melyeket tanítani próbált nekik. Az egyik megértette a tanításának valamely elemét, a másik megértette egy más elemét, de egyikük sem tudta felfogni a tanítása egészét. Mindegyre abba a hibába estek, hogy megpróbálták Jézus új evangéliumát beilleszteni a régi formájú vallási hiedelmeik közé. Nem értették meg azt a gondolatot, hogy Jézus az üdvözülés új evangéliumát jött hirdetni és az Isten

megtalálásának egy új útját jött megalapozni; nem fogták fel, hogy ő *maga* a mennyei Atya új kinyilatkoztatása.

3 Másnap Jézus egészen magára hagyta a tizenkét apostolát; azt akarta, hogy ismerkedjenek össze és azt szerette volna, ha egyedül maradnak és megbeszélik mindazt, amit nekik tanított. A Mester estebédre visszatért, és az estebéd utáni órák alatt beszélt nekik a szeráfok segédkezéséről, és az apostolok némelyike meg is értette a tanítást. Az éjszakát még ott töltötték és másnap hajón elindultak Kapernaumba.

4 Zebedeus és Szalómé elköltözött Dávid fiukhoz, így a nagy házuk Jézus és a tizenkét apostola rendelkezésére állt. Jézus a választott hírnökeivel egy csendes szombatot

töltött itt; körültekintően vázolta az ország hirdetésének terveit és kimerítően elmagyarázta annak fontosságát, hogy kerülni kell a polgári hatóságokkal való összecsapásokat, mondván: „Ha a polgári vezetőket meg kell dorgálni, hagyjátok e feladatot nekem. Figyeljetek oda, hogy ne bélyegezzétek meg a császárt vagy az ő szolgáit.” Ugyanezen az estén történt, hogy Karióti Júdás félrehívta Jézust és megkérdezte, hogy miért nem tesznek semmit János kiszabadítása érdekében. És Júdás nem volt teljesen elégedett Jézus hozzáállásával.

6. AZ ALAPOS FELKÉSZÜLÉS HETE

[1] A következő hetet az alapos felkészülésnek szentelték. Minden nap a hat új apos-

tol az őket jelölőkkel részletesen áttekintette mindazt, amit tanultak és tapasztaltak az országért végzendő munkára való felkészülés részeként. A régebbi apostolok, az újabb hatok érdekében, gondosan áttekintették az addigi jézusi tanításokat. Esténként mind összegyűltek Zebedeus kertjében, hogy meghallgassák Jézus intelmeit.

[2] Ekkor történt, hogy Jézus bevezette a pihenésre és kikapcsolódásra szolgáló hétközépi szünetet. És végig az anyagi létük során alkalmazták is minden hét egy napján e kikapcsolódási tervet. Általános szabályként szerdán sohasem végezték a szokásos tevékenységeiket. E heti szünnapon Jézus rendszerint magukra hagyta őket, mondván: „Gyermekeim, töltsetek egy napot ki-

kapcsolódással. Pihenjétek ki az országért végzett kemény munkát és élvezzétek a felüdülést, mely abból ered, hogy visszatértek a korábbi foglalkozásotokhoz vagy abból, hogy a kikapcsolódásnak új formáit fedezitek fel." A földi életének e szakaszában Jézusnak ugyan nemigen volt szüksége a pihenőnapra, mégis alkalmazkodott e tervhez, mert tudta, hogy így a legjobb az emberi társainak. Jézus volt a tanító — a Mester; a társai voltak a tanulók — a tanítványok.

3 ¶ Jézus megpróbálta az apostolai számára elmagyarázni a különbséget a tanításai és a *közöttük élt élete,* valamint ama tanítások között, melyek később *köréje* nőnek majd. Jézus azt mondta: „Az én országom és az ahhoz kapcsolódó örömhír lesz az üzenete-

tek veleje. Ne térjetek le arra a mellékútra, hogy *rólam* és a *tanításaimról* szónokoltok. Terjesszétek az országról szóló örömhírt és mutassátok be a mennyei Atyáról szóló kinyilatkoztatásomat, de ne tévedjetek azokra a mellékutakra, hogy olyan mondákat teremtetek és olyan imádatközösséget építetek, mely az én *hitemről* és *tanításaimról* szóló hiedelmekkel és tanításokkal hozhatók összefüggésbe." De megint csak nem érthették meg, hogy miért mondja ezt, és senki sem merte megkérdezni, hogy miért tanít nekik ilyet.

[4] E korai tanításaiban Jézus arra törekedett, hogy a lehető leginkább elkerülje az apostolaival való vitákat, kivéve azokat az eseteket, amikor a mennyei Atyáról helytelen

képzeteik voltak. Az ilyen esetekben sohasem habozott kijavítani a téves felfogásaikat. Jézusnak a keresztelés utáni urantiai életét *egyetlen* dolog vezérelte, és az pedig a paradicsomi Atyjának egy jobb és igazabb kinyilatkoztatása volt; ő volt a legelső az Istenhez vezető új és jobb úton, a hit és szeretet útján. Mindig arra intette az apostolait: „Keressétek a bűnösöket; találjátok meg a szomorúakat és vigasztaljátok meg az aggódókat.”

5 Jézus tökéletesen ura volt a helyzetnek; olyan korlátlan hatalommal rendelkezett, melyet a küldetése sikerének előmozdítása érdekében igénybe vehetett volna, de teljesen meg volt elégedve azokkal az eszközökkel és személyekkel, melyeket a legtöbb ember elégtelennek tartott volna és kevésnek

tekintett volna. Igencsak megrázó lehetőségeket rejtő küldetésbe fogott, de ragaszkodott ahhoz, hogy az Atyja ügyében a legcsendesebb és legkevésbé megrendítő módon járjon el; gondosan került mindenféle erőfitogtatást. És most azt tervezte, hogy a tizenkét apostolával feltűnésmentesen dolgozik, legalábbis néhány hónapon át, a Galileai-tó környékén.

7. ÚJABB CSALÓDÁS

[1] Jézus öthónapnyi, személyes munkával eltöltendő, csendes hitterjesztői programot tervezett. Nem mondta el az apostoloknak, hogy az meddig fog tartani; azok hétről hétre dolgoztak. És a hét ezen első napján, amint éppen be akarta jelenteni ezt a

tizenkét apostolának, Simon Péter, Zebedeus Jakab és Karióti Júdás magánmegbeszélést kért tőle. Félrehívták Jézust, és Péter e szavakat engedte meg magának: „Mester, a társaink kérésére jöttünk, hogy megtudjuk, vajon az idő nem érett-e már meg arra, hogy belépjünk az országba. És az országot Kapernaumban fogod bejelenteni, vagy továbbmegyünk Jeruzsálembe? És mikor tudjuk meg, külön-külön, hogy milyen tisztséget fogunk betölteni veled az ország megalapításában —” és Péter még további kérdéseket akart feltenni, de Jézus figyelmeztetőleg felemelte a kezét és megállította. És odahívva a közelben álldogáló többi apostolt, Jézus ezt mondta: „Kedves gyermekeim, hát meddig kell még elnézőnek lennem

veletek! Hát nem tettem világossá előttetek, hogy az én országom nem evilági? Számtalanszor mondtam már nektek, nem azért jöttem, hogy Dávid királyszékébe üljek, és miként lehet az, hogy most azt kérditek, milyen helyet fogtok betölteni az Atya országában? Hát nem vagytok képesek megérteni, hogy egy szellemi ország követeiként hívtalak el benneteket? Nem értitek, hogy hamar, nagyon hamar ti fogtok képviselni engem a világban és az ország hirdetésében, éppen úgy, ahogy én most az Atyámat képviselem, aki a mennyben van? Hát lehet az, hogy az ország hírnökeiként kiválasztottalak és oktattalak benneteket, és mégsem értitek a természetét és jelentőségét e közelgő istenuralmú országnak az emberek szívében? Bará-

taim, hallgassatok ide még egyszer. Verjétek ki a fejetekből azt a gondolatot, hogy az én országom hatalmi uralom vagy dicsőséges országlás. Valóban a kezembe adatik rövidesen minden hatalom a mennyben és a földön, ám nem akarata Atyámnak az, hogy használjam is ezt az isteni felruházottságot ahhoz, hogy megdicsőítsem magunkat e korszakban. Egy másik korszakban valóban ott fogtok ülni velem hatalomban és dicsőségben, de most az a kötelességünk, hogy alávessük magunkat az Atya akaratának és szerény alázattal hajtsuk végre a parancsát a földön."

2 A társai újból megdöbbentek, elképedtek. Jézus kettesével imádkozni küldte őket, és megkérte őket, hogy délben jöjjenek vissza.

E nehéz délelőtt folyamán mind Isten megtalálására törekedtek, és mindegyikük megpróbálta felvidítani és megerősíteni a többit, és úgy tértek vissza Jézushoz, ahogy meghagyta nekik.

3 Jézus most újra elmondta nekik János jövetelét, a jordánbeli keresztelést, a kánai menyegzőt, a hatok közelmúltbeli kiválasztását, és hogy elkülönítette a saját fivéreit a húsvér testben, és figyelmeztette őket, hogy az ország ellensége megpróbálja majd eltántorítani őket. E rövid ám komoly beszédet követően az apostolok mind felálltak, hogy Péter vezetése mellett kinyilvánítsák a halhatatlan elhivatottságukat a Mesterük iránt és rendíthetetlen hűséget fogadjanak az országnak, ahogy Tamás megfogalmazta, „E

közelgő országnak, mindegy, milyen is az és még ha nem is értem teljesen.” Mind igazán *hittek Jézusban,* még ha nem is értették teljesen a tanítását.

4 Jézus most megkérdezte, hogy mennyi pénzük van; azt is megkérdezte, hogy miként gondoskodtak a családjaikról. Amikor kiderült, hogy nemigen van elegendő pénzük a két hétre, így szólt: „Nem akarja az Atyám, hogy így kezdjük meg a munkát. Itt maradunk a tónál két hétig és halászunk vagy dolgozunk bármit, amit csak találunk; és ezalatt, András, az elsőként kiválasztott apostol irányítása mellett úgy szervezzétek meg a működéseteket, hogy ezzel gondoskodjatok minden szükségesről a jövőbeli munkában, mind a jelenlegi szemé-

lyes segédkezés érdekében, mind pedig arra az időre, amikor később elrendelem, hogy terjesszétek az örömhírt és tanítsátok a híveket". Mindannyiukat nagyon megörvendeztették e szavak; ez volt az első világos és határozott utalás arra, hogy Jézus később erőteljesebb és nagyra törőbb nyilvános munkát szán nekik.

5 Az apostolok a nap hátralévő részét a szervezetük tökéletesítésével és a másnapi halászáshoz szükséges hajók és hálók előkészítésével töltötték, mert mind úgy döntöttek, hogy halászni fognak; a többségük halász volt, még Jézus is gyakorlott hajós és halász volt. A következő néhány év során használt hajók közül sokat Jézus a saját kezével készített. És ezek jó és megbízható hajók

voltak.

[6] Jézus arra utasította őket, hogy két hétig halászattal foglalkozzanak, és hozzátette, „És aztán elindultok majd, hogy az emberek halászaivá legyetek.” Három csoportban halásztak, Jézus minden éjjel másik csoporttal ment ki a vízre. És mindannyian nagyon élvezték Jézus társaságát. Jó halász volt, vidám társ és ösztönző barát; minél többet dolgoztak vele, annál job-ban megszerették. Egyszer Máté azt mondta: „Minél jobban megértesz valakit, annál kevésbé csodálod, de ezt az embert minél kevésbé értem, annál jobban szeretem.”

[7] Több mint öt hónapon át követték azt a tervet, hogy két héten át halásztak és két héten át végeztek személyes munkát az ország

érdekében, egészen ennek az évnek, vagyis Kr.u. 26-nak a végéig, egészen addig, amíg a János bebörtönzését követően a tanítványai ellen elrendelt üldöztetésnek vége nem lett.

8. A TIZENKETTEK ELSŐ MUNKÁJA

[1] Miután két héten át halfogással foglalkoztak, Karióti Júdás, akit a tizenkettek pénztárossá választottak, az apostoli vagyont hat egyenlő részre osztotta, mivel a rászoruló családok megsegítésére szánt készpénzt már korábban átadták. És akkor, Kr.u. 26 augusztusának közepe táján, kettesével az András által kijelölt munka mezejére léptek. Az első két hét alatt Jézus Andrással és Péterrel tartott, a második két hét alatt Jakabbal és Jánossal, és így tovább a többi párral

a választásuk rendjének megfelelően. Ezzel mindegyik párt legalább egyszer elkísérhette, mielőtt összehívta volna őket a nyilvános segédkezésük megkezdéséhez.

2 Jézus azt tanította nekik, hogy a bűn megbocsátását az *Istenben való hiten* keresztül, vezeklés és áldozás nélkül hirdessék, és hogy a mennyei Atya ugyanazzal az örökkévaló szeretettel szereti minden gyermekét. Arra intette az apostolait, hogy tartózkodjanak a következők megvitatásától:

3 1. Keresztelő János munkája és bebörtönzése.

4 ¶ 2. A hang a kereszteléskor. Jézus azt mondta: „Csak azok utalhatnak a hangra, akik hallották azt. Csak arról beszéljetek, amit tőlem hallottatok; mendemondákat ne

beszéljetek.”

5 ¶ 3. A víz borrá változása Kánában. Jézus komolyan rájuk parancsolt, mondván, „Senkinek se beszéljetek a vízről és a borról.”

6 ¶ Csodálatos időket éltek meg ezen öt vagy hat hónap alatt, amikor halászként dolgoztak minden második kéthéten, s ezáltal elég pénzt kerestek ahhoz, hogy fenntartsák magukat az országért végzett hitterjesztői munkájuk kéthetes időszakaiban.

7 Az egyszerű emberek ámultak Jézus és apostolai tanításán és segédkezésén. A rabbik régóta azt tanították a zsidóknak, hogy a tudatlanok nem lehetnek istenfélők vagy igazak. Ám Jézus apostolai jámborak és igazak is voltak; mégis derűs tudatlanságban éltek a rabbik tudásának és a világ bölcsessé-

gének sok elemét illetően.

8 ¶ Jézus nyilvánvalóvá tette az apostolai számára a különbséget a zsidók által tanított, úgynevezett jótéteménykénti megbánás és a hit révén való lelkiállapot-változás — az újjászületés — között, melyet az országba való belépés áraként szükségesnek tartott. Arra tanította az apostolait, hogy egyedül *hitre* van szükség az Atya országába való belépéshez. János a „megbánást — a közelgő harag elől való elfutást” tanította nekik. Jézus azt tanította, „A hit a nyitott kapu az Isten jelenvaló, tökéletes és örökkévaló szeretetéhez.” Jézus nem látnok módjára beszélt, nem úgy, mint aki az Isten szavát elmondani jött. Láthatólag úgy beszélt magáról, mint akinek tekintélye van. Jézus arra

törekedett, hogy az elméjüket a csodák keresésétől azon megelégedés és bizonyosság valós és személyes élményének megtalálása felé terelje, hogy az emberben lakozik az Isten szeretetének és üdvözítő kegyének szelleme.

9 A tanítványok már korán megtanulták, hogy a Mester mély tisztelettel és rokonszenvvel viseltetik *minden* emberi lény iránt, akivel csak találkozik, és nagy hatással volt rájuk a mindenféle férfi, nő és gyermek iránt oly következetesen mutatott egységes és állandó hozzáállása. Hajlandó volt megszakítani az elmélyült beszédet, hogy az úton odamenjen az arra haladó asszonyhoz és bátorítólag szóljon e testi-lelki terhet viselőhöz. Hajlandó volt megszakítani az aposto-

laival folytatott komoly tanácskozást, hogy barátkozzon a közéjük keveredett gyermekkel. Semmi sem tűnt olyan fontosnak Jézus számára, mint az *egyes ember,* aki éppen az ő közvetlen közelében tartózkodott. Mester volt és tanító, de annál is több — barát és szomszéd is volt, megértő társ.

10 ¶ Bár Jézus nyilvános tanítása főként példázatokból és rövid beszédekből állt össze, az apostolait mindig kérdések és válaszok révén tanította. És mindig hajlandó volt megállni, hogy megválaszolja az őszinte kérdéseket a későbbi nyilvános beszédei alatt is.

11 Az apostolokat először megdöbbentette az, ahogyan Jézus a nőkkel bánik, de idejekorán hozzá is szoktak; nagyon hamar vilá-

gossá tette előttük, hogy a nőket a férfiakkal egyenlő jogok illetik meg az országban.

9. A PRÓBATÉTELEK ÖT HÓNAPJA

[1] A halászás és a személyes munka váltakozásának e némiképp egyhangú időszaka nagyon fárasztó élményt jelentett a tizenkét apostolnak, de kiállták a próbát. Minden zúgolódásuk, kétkedésük, és átmeneti elégedetlenségeik ellenére hűek maradtak a Mesternek tett elkötelezettségükhöz és hűségfogadalmukhoz. A próbatétel hónapjai alatt a Jézussal való személyes közösségük volt az, amely olyannyira megkedveltette őt velük, hogy (Karióti Júdást kivéve) mindegyikük hű és igaz maradt hozzá még a tárgyalás és a keresztre feszítés sötét óráiban is. Az igazi emberek egyszerűen nem voltak képesek

elhagyni egy olyan tisztelt tanítót, aki hozzájuk oly közel álló életet él és aki olyannyira elkötelezte magát mellettük, mint Jézus. A Mester halálának sötét óráiban ezeknek az apostoloknak a szívében minden érvet, ítéletet, és okszerűséget félresöpört egyetlen rendkívüli emberi érzelem — a barátság és hűség erős érzése. A Jézussal együtt végzett ezen öthónapnyi munka minden egyes apostolt arra vitt, hogy Jézust a világon a legjobb *barátjának* tekintse. És ez az emberi érzés, és nem a magasztos tanításai vagy a csodálatos tettei voltak azok, melyek együtt tartották őket egészen a feltámadást követően és az országról szóló evangélium hirdetésének újjákezdése utáni időkig.

2 A feltűnésmentes működés e hónapjai

nemcsak az apostolok számára volt nagy próbatétel, melyet kiálltak, hanem a nyilvános tétlenség ezen időszaka nagy megpróbáltatást jelentett Jézus családja számára is. Mire Jézus felkészült, hogy megkezdje a nyilvános tevékenységét, (Ruth kivételével) az egész családja gyakorlatilag elpártolt mellőle. Csak néhány alkalommal próbáltak később kapcsolatba lépni vele, és akkor is arról akarták meggyőzni, hogy térjen velük haza, mert már csaknem arra gondoltak, hogy magán kívül van. Egyszerűen nem tudták megérteni az életfelfogását, nem tudták felfogni a tanítását; túl sok volt ez a saját véréből és húsából valóknak.

3 ¶ Az apostolok Kapernaumban, Betszaida-Juliászban, Korazinban, Geraszában,

Hipposzban, Magadánban, Kánában, a galileai Betlehemben, Jotapatában, Rámában, Sáfedban, Gischalában, Gadarában és Abilában végeztek személyes munkát. A városokon kívül dolgoztak számos faluban és a vidéken is. Az időszak végére a tizenkettek meglehetősen jó terveket dolgoztak ki a családjaikról való gondoskodásra. Az apostolok többsége házas volt, némelyiküknek több gyermeke is volt, de olyan intézkedéseket tettek az otthoniakról való gondoskodás érdekében, hogy az apostoli pénzből vett kis segítséggel minden energiájukat a Mester melletti munkának szentelhették anélkül, hogy aggódniuk kellett volna a családjuk anyagi jóléte miatt.

10. A TIZENKETTEK MEGSZERVEZÉSE

[1] Az apostolok a következő szervezeti működést alakították ki:

[2] ¶ 1. Andrást, az elsőnek kiválasztott apostolt a tizenkettek elnökének és főigazgatójának jelölték.

[3] ¶ 2. Pétert, Jakabot és Jánost Jézus személyes társaiul jelölték. A feladatuk az volt, hogy éjjel-nappal a szolgálatára álljanak, segédkezzenek a fizikai és különféle igényeinek a kielégítésében, és elkísérjék azokra az éjszakai virrasztásokra, melyek során a mennyei Atyához imádkozott és rejtélyes közösségben volt vele.

[4] ¶ 3. Fülöp lett a csoport gondnoka. Az ő dolga volt ételről gondoskodni és biztosí-

tani, hogy a látogatóknak és a néha nagyszámú hallgatóságnak legyen mit ennie.

5 ¶ 4. Nátániel gondoskodott a tizenkettek családjainak szükségleteiről. Rendszeres jelentéseket kapott az egyes apostolok családjának igényeiről és felkérte Júdást, a pénztárost, hogy minden héten küldjön pénzt a rászorulóknak.

6 ¶ 5. Máté volt az apostoli testület pénzügyeinek intézője. Neki kellett gondoskodnia arról, hogy a költségvetés egyensúlyban legyen, a pénztáruk fel legyen töltve. Ha az egymás támogatását szolgáló hozzájárulások nem folytak be, ha a társaság eltartásához szükséges adományok nem érkeztek meg, arra az esetre Máté fel volt hatalmazva, hogy a tizenketteket visszarendelje a hálóik-

hoz egy időre. De erre a nyilvános munka megkezdését követően sohasem volt szükség; mindig tudott elegendő pénzt adni a pénztáros kezébe ahhoz, hogy fedezhessék a tevékenységeik költségeit.

[7] ¶ 6. Tamás az úti program szervezője volt. Őrá hárult a feladat, hogy szállást szerezzen és általában is kiválassza a tanítás és a hitszónoklat helyszíneit, s ezzel zökkenőmentes és eredményes útitervet készítsen.

[8] ¶ 7. Jakab és Júdás, Alfeus két ikerfia a sokaság igazgatásának feladatát kapta. Az volt a dolguk, hogy elégséges számú felügyelősegédet hatalmazzanak fel arra, hogy a hitszónoklatok alatt fenntartsák a rendet a tömegben.

[9] ¶ 8. Zélóta Simon kapta a kikapcsolódás és a szórakozás megszervezésének fel-

adatát. Ő szervezte a szerdai programokat és ő gondoskodott a mindennapi néhány órás kikapcsolódásról és szórakozásról is.

10 ¶ 9. Karióti Júdás pénztárosi feladatot kapott. Nála volt az erszény. Ő fizetett minden kiadást és ő vezette a könyvelést. Hétről hétre ő készítette Máté számára a költségvetési terveket és hetente beszámolt Andrásnak is. Júdás András jóváhagyásával teljesítette a kifizetéseket.

11 ¶ Így működött a tizenkét apostol már a megszervezésük legelejétől fogva egészen addig az átszervezésig, amelyet Júdásnak, az árulónak a kiválása kényszerített ki. A Mester és tanítvány-apostolai ezen egyszerű módon szerveződve folytatták tevékenységüket Kr.u. 27. január 12-én vasárnapig,

amikor Jézus összehívta és hivatalosan is felszentelte őket, mint az ország követeit és az ország jó híreinek terjesztőit. És röviddel az után már készültek is Jeruzsálembe és Júdeába, az első nyilvános tanhirdető vándorútjukra.

139. ÍRÁS

A TIZENKÉT APOSTOL

JÉZUS földi élete kellemének és igazságosságának ékes bizonysága, hogy bár többször is szétzúzta apostolai reményét és lerombolta a személyes felemelkedési becsvágyukat, csak egyikük pártolt el mellőle.

[2] Az apostolok Jézustól a mennyországról tanultak, és Jézus az emberek országairól tanult sokat tőlük, az emberi természetről, ahogy az az Urantián és az idő és tér evolúciós világain működik. E tizenkét férfi a vérmérsékletét tekintve sok eltérést mutatott, és a képzéssel nem váltak *hasonlóvá.* E galileai halászok közül sokan erős, nem-zsidó

vérségi vonásokat hordoztak annak következtében, hogy Galilea nem-zsidó népességének erőszakos áttérítésére került sor száz évvel korábban.

3 ¶ Ne essetek abba a hibába, hogy az apostolokat teljesen tudatlanoknak és tanulatlanoknak tekintitek. Az Alfeus ikreket kivéve mindegyikük elvégezte a zsinagógai tanodákat, alapos oktatásban részesültek a héber írásokból és a kor időszerű ismeretanyagának sok eleméből. Heten a kapernaumi zsinagógai tanodában végeztek, és annál egész Galileában nem volt jobb zsidó tanintézet.

4 Amikor a feljegyzéseitek az ország e hírnökeit úgy említik, mint „tudatlanokat és műveletleneket”, akkor ez arra utal, hogy képzetlenek voltak, nem tanulták a rabbik

tanait és nem voltak felkészítve az írások rabbinusi értelmezési módszereire. Híján voltak az úgynevezett felsőfokú végzettségnek. A legújabb időkben bizonyosan tanulatlanoknak tekintenék őket, és bizonyos társadalmi körökben talán műveletleneknek is. Egy dolog azonban bizonyos: Egyikük sem esett át ugyanazon a merev és lélektelen oktatási tanmeneten. Kamaszkoruktól kezdve külön gyűjtötték élményeiket arról, hogy megtanulják, miként kell élni.

1. ANDRÁS, AZ ELSŐKÉNT KIVÁLASZTOTT

[1] András, az ország apostoli testületének elnöke Kapernaumban született. Egy öttagú család legidősebb gyermeke volt — rajta kí-

vül volt egy Simon nevű öccse és három húga. Apja, aki ekkorra már meghalt, Zebedeus társa volt a halszárító üzletben Betszaidában, Kapernaum halászkikötőjében. Apostollá válásakor András nőtlen volt, de az otthonát megosztotta a már házas fivérével, Simon Péterrel. Mindketten halászatból éltek és társai voltak Jakabnak és Jánosnak, Zebedeus fiainak.

[2] Kr.u. 26-ban, abban az évben, amikor apostollá választották, András 33 éves volt, egy teljes évvel idősebb, mint Jézus és ő volt a legöregebb az apostolok közül. Kiváló leszármazási ágat tudhatott a magáénak és ő volt a legrátermettebb a tizenkettek közül. A szónoklatot kivéve szinte semmilyen elképzelhető tevékenységben nem akadt párja a

társai között. Jézus soha nem adott Andrásnak becenevet, testvéri megjelölést. De éppen úgy, ahogy az apostolok Jézust rövidesen Mesternek kezdték szólítani, úgy Andrást a Főnöknek megfelelő kifejezéssel illették.

3 ¶ András jó szervező volt, de még jobb intéző. Ő a belső kört alkotó négy apostol egyike volt, de mivel Jézus őt jelölte az apostoli csoport fejének, ezért a testvéreivel kapcsolatos feladatát mindig el kellett látnia, míg a másik három igen bensőséges viszonyba került a Mesterrel. András egészen az utolsó időkig az apostoli testület feje maradt.

4 Bár András sohasem volt hatásos tanhirdető, azért eredményes személyes munkát

végzett, lévén, hogy ő volt az ország első hitterjesztője annyiban, hogy az elsőként kiválasztott apostolként nyomban elvitte Jézushoz fivérét, Simont, aki az ország egyik legnagyobb tanhirdetőjévé vált. András volt Jézus fő támogatója azon elv követésében, hogy a személyes munka programját arra használják, hogy a tizenketteket az ország hírnökeiként felkészítsék.

5 Akár magukban tanította Jézus az apostolokat, akár a sokaságnak szónokolt, András jól tudta, hogy mi történik; körültekintő végrehajtó és hatékony intéző volt. Az elé került minden dologban azonnal döntést hozott, hacsak nem úgy ítélte meg, hogy a probléma meghaladja a hatáskörét, mely esetben egyenesen Jézushoz fordult.

6 ¶ András és Péter igencsak különböző jellemű és vérmérsékletű volt, de örökre érdemükül kell feljegyezni, hogy ragyogóan kijöttek egymással. András sohasem volt féltékeny Péter szónoki képességére. Nem gyakran figyelhető meg, hogy egy Andrásféle idősebb ember olyan mély benyomást gyakoroljon a fiatalabb és tehetséges fivére. András és Péter láthatólag sohasem volt féltékeny a másik képességeire vagy eredményeire. A pünkösd napjának késő estéjén, amikor, főként Péter erőteljes és ösztönző szónoklatának eredményeként, kétezer lélekkel gyarapodott az ország, András így szólt a fivéréhez: „Én nem tudtam volna megtenni ezt, de örülök, hogy van egy olyan testvérem, aki igen.” Mire Péter ezt válaszol-

ta: „És ha te nem hoztál volna el a Mesterhez és ha nem vagy olyan kitartó, hogy *ott is tarts* mellette, akkor én most nem lehettem volna itt, hogy ezt megtegyem.” András és Péter a szabály alóli kivételt jelentette, bizonyítva, hogy még a testvérek is képesek békében egymás mellett élni és eredményesen együtt dolgozni.

7 Pünkösd után Péter híres lett, de sohasem ingerelte az idősebb Andrást az, hogy az élete hátralévő része során úgy mutatták be, mint „Simon Péter fivérét”.

8 ¶ Az összes apostol közül András tudta a legjobban megítélni az embereket. Már akkor tudta, hogy Karióti Júdás rosszat forral a szívében, amikor még senki sem gyanította, hogy valami baj van a pénztárosuk-

kal; de egyiküknek sem beszélt a félelmeiről. András azzal tett nagy szolgálatot az országnak, hogy tanácsot adott Péternek, Jakabnak és Jánosnak abban, hogy miként válasszák ki az első hitterjesztőiket, akiket az evangélium hirdetésére küldtek, és azzal is, hogy ezen első vezetőket tanácsokkal látta el az ország igazgatási ügyeinek megszervezésében. András rendelkezett azzal a kiváló képességgel, hogy fel tudta fedezni a fiatalok rejtett erőforrásait és lappangó képességeit.

9 Nagyon rövid idővel az után, hogy Jézus felemelkedett, András hozzáfogott az eltávozott Mesterének számos mondását és cselekedetét megörökítő személyes feljegyzés megírásához. András halála után e magánfeljegyzésről több másolat készült és azokat

nyíltan terjesztették a keresztény egyház első tanítói körében. András e nem hivatalos jegyzeteit később átszerkesztették, átjavították, megváltoztatták és kiegészítették, míg végül egy egészen folyamatos beszámoló lett belőle a Mester földi életéről. E kevés, megváltoztatott és átjavított másolat utolsó példányai egy tűzben semmisültek meg Alexandriában, nagyjából száz évvel az után, hogy az eredetit a tizenkét apostol közül az elsőként kiválasztott megírta.

10 András éleslátó, következetes gondolkodású és eltökélt ember volt, jellemének nagy erőssége a kiváló állhatatosságában rejlett. Alkati hiányosságát a lelkesedés hiánya képezte; számos alkalommal vallott kudarcot, amikor józan dicsérettel kellett volna báto-

rítani a társait. És a barátai arra méltó teljesítményei elismerésének ki nem mondása a hízelgéstől és a kétszínűségtől való undorából eredt. András a szerény dolgok sokoldalú, kiegyensúlyozott, önerejére támaszkodó és sikeres férfijainak egyike volt.

11 ¶ Az apostolok mindegyike szerette Jézust, de az is igaz, hogy a tizenkettek mindegyike azért vonzódott hozzá, mert Jézus rendelkezett bizonyos személyiségjegyekkel, melyek az egyes apostolok számára különösen vonzók voltak. András a következetes őszinteségéért, a tettetés nélküli méltóságáért csodálta Jézust. Amint az emberek megismerték Jézust, eltöltötte őket a vágy, hogy a barátaiknak is bemutassák őt; tényleg azt akarták, hogy az egész világ meg-

ismerje.

12 ¶ Amikor a későbbi üldöztetések végül elszélesztették az apostolokat Jeruzsálemből, András átutazott Örményországon, Kisázsián és Macedónián, és miután sok ezer embert elvezetett az országba, végül elfogták és keresztre feszítették Patrae-ban, Akhájában. Két teljes napig tartott, mire ez az erős férfi meghalt a kereszten, és végig e megrendítő órák alatt hathatósan hirdette a mennyországi üdvözülés jó híreit.

2. SIMON PÉTER

1 Simon harmincévesen csatlakozott az apostolokhoz. Már házas volt, volt három gyermeke, és Betszaidában, Kapernaum mellett élt. Bátyja, András és a felesé-

gének anyja lakott vele. Péter és András is a Zebedeus fiúk halásztársa volt.

[2] A Mester már egy ideje ismerte Simont, mielőtt András a második apostolként elébe hozta volna. Amikor Jézus a Péter nevet adta Simonnak, mosolygott hozzá; ezt egyfajta becenévnek szánta. Simont minden barátja úgy ismerte, mint szeszélyes és indulatos fickót. Igaz, később Jézus új és komoly jelentéstartalommal töltötte meg e tréfás komolysággal adományozott becenevet.

[3] ¶ Simon Péter ösztönember volt, derűlátó. Úgy nőtt fel, hogy mindvégig szabad utat engedett az erős érzelmeinek; folyton bajba került, mert mindegyre csak meggondolatlanul szólt. Az efféle meggondolatlanság minden barátja és társa számára is állandó

baj forrását jelentette, és ez volt az oka annak, hogy számos enyhe dorgálást kapott a Mesterétől. Hogy Péter a meggondolatlan beszédei miatt nem került több bajba, annak egyetlen oka az volt, hogy már nagyon hamar megtanulta, hogy a terveit és elképzeléseit megbeszélje a fivérével, Andrással, mielőtt nyilvánosságra hozta volna azokat.

4 Péter gördülékeny szavú, ékesszóló és megindító beszédű ember képét mutatta. Az emberek természetes és ösztönző hatású vezetőjeként gyors észjárású, de nem elmélyült gondolkodó volt. Sokat kérdezett, többet, mint az összes többi apostol együttvéve, és bár e kérdéseinek többsége jó és a tárgyhoz tartozó volt, sok meggondolatlan és ostoba kérdést is feltett. Péter nem volt nagy

elme, de igen jól ismerte az elméjét. Ezért ő a gyors döntések és a hirtelen cselekvések embereként élt. Míg a többiek azon elképedésükben, hogy Jézust meglátták a parton, beszélgetni kezdtek, Péter beugrott a vízbe és kiúszott, hogy üdvözölje a Mestert.

5 ¶ A Péter által leginkább csodált jézusi vonás a fenséges gyöngédség volt. Péter sohasem unt rá Jézus türelmének a szemlélésébe. Sohasem felejtette el a tanítást a rosszte-vőknek való megbocsátásról, nem csak hétszer, hanem hetvenhétszer. Sokat gondolkodott a Mester megbocsátó jellemével kapcsolatos eme benyomásokról azokban a sötét órákban és gyászos napok során, melyek közvetlenül az után következtek, hogy meggondolatlanul és akaratlanul megtagadta Jé-

zust a főpap udvarában.

6 ¶ Simon Péter aggasztóan ingadozott; hajlamos volt hirtelenül az egyik végletből átesni a másikba. Először nem engedte, hogy Jézus megmossa a lábát és aztán, amikor meghallotta a Mester válaszát, azt kérte, hogy mossa meg teljesen. De végeredményben Jézus tudta, hogy Péter hibája a fejében és nem a szívében van. Péter a bátorságnak és a gyávaságnak az egyik leginkább megmagyarázhatatlan keverékét alkotta, mely valaha is élt a földön. A nagy jellemerőssége a hűség, a barátság volt. Péter valóban és igazán szerette Jézust. És az odaadás e roppant erős volta ellenére oly bizonytalan és változékony volt, hogy hagyta, hogy egy szolgálólány incselkedéssel az Urá-

nak és Mesterének megtagadására rávegye. Péter ugyanakkor ellen tudott állni az üldöztetésnek és a közvetlen támadások bármilyen formájának, ellenben összeomlott és visszahőkölt a nevetségességtől. Bátor harcos volt, amikor szemből jövő támadás érte, de félelemből meghunyászkodó gyáva lett, amikor hátulról rontottak rá.

7 Péter volt Jézus apostolai közül az első, aki fellépett Fülöpnek a szamaritánusok közötti és Pálnak a nem-zsidók közötti munkája védelmében; Antiókhiában később mégis meghátrált, amikor a zsidókkal rokonszervező gúnyolódókkal szembesült, átmenetileg elfordult a nem-zsidóktól, hogy ezzel aztán magára vonja Pál súlyos vádjait.

8 Ő volt az első apostol, aki őszinte vallo-

mást tett Jézus egyesített emberi voltáról és isteniségéről, és ő volt az első — Júdást leszámítva — aki megtagadta őt. Péter nem is annyira álmodozó volt, hanem inkább nem szeretett leszállni az elragadtatás fellegeiből és a megindítóan megélt lelkesültségből a valóság közönséges és gyakorlatias világába.

9 Jézust követve, szó szerint és képletesen, Péter vagy a menetet vezette vagy pedig hátul kullogott — „messziről követve”. Ám ő volt a tizenkettek kimagasló tanhirdetője; többet tett, mint bárki más, Pált leszámítva, hogy felépítsék az országot és elküldjék annak hírnökeit a világ négy sarkába egyetlen nemzedék alatt.

10 Miután meggondolatlanul többször is megtagadta a Mestert, magára talált, és

András rokonszenvező és megértő útmutatása mellett visszatért a halászhálókhoz, míg az apostolok arra vártak, hogy megtudják, mi fog történni a keresztre feszítés után. Amikor teljesen megbizonyosodott arról, hogy Jézus megbocsátott neki és már tudta, hogy visszafogadták őt a Mester nyájába, az ország tüzei olyan fényesen lobogtak a lelkében, hogy a sötétségben kucorgó ezrek számára erős és megmentő fénnyé lett.

11 ¶ Miután elhagyta Jeruzsálemet és mielőtt Pálból a nem-zsidó keresztény egyházak körében a vezető szellem vált volna, Péter sokfelé utazott, meglátogatott minden egyházat Babilontól Korinthoszig. Még elment és segédkezett sok olyan templomban is, melyeket Pál állított fel. Bár Péter és

Pál alkatában és neveltetésében nagyon is különbözött, sőt még az istentanukban is, egyetértőn dolgoztak az egyházközségek létesítésében a későbbi éveik során.

12 ¶ Péter kifejezési módjából és tanításából megmutatkozik valamennyi a Lukács által rögzített hitszónoklatokban és a Márk-féle evangéliumban. Élénk kifejezési módja jobban kivehető a Péter első leveleként ismert levelében; legalábbis igaz volt ez addig, amíg a levelet Pál egyik tanítványa később meg nem változtatta.

13 Péter azonban folyamatosan elkövette azt a hibát, hogy megpróbálta meggyőzni a zsidókat arról, hogy végeredményben Jézus a valódi és igazi zsidó Messiás. Egészen a haláláig Simon Péter elméjében keveredtek a

Jézussal, mint a zsidó Messiással, Krisztussal, mint a világ megváltójával, és az Ember Fiával, mint az Istenről, az egész emberiséget szerető Atyáról való kinyilatkoztatással kapcsolatos fogalmak.

14 ¶ Péter felesége nagyon talpraesett nő volt. Éveken át meglehetősen jól munkálkodott a női testület tagjaként, és amikor Pétert elűzték Jeruzsálemből, elkísérte őt minden útján az egyházakhoz, valamint minden hitterjesztői útján is. És azon a napon, amikor a nagyhírű férjének élete véget ért, a vadállatok elé vetették a római küzdőtéren.

15 ¶ És ez a férfi, Péter, Jézus bizalmasa, a belső kör tagja, így indult el Jeruzsálemből, hirdetvén az erős és dicsőséges országról szóló jó híreket, míg a segédkezése ki nem

teljesedett; és úgy tekintett magára, mint akit nagy megtiszteltetés ért, amikor a rabul ejtői közölték, úgy kell meghalnia, ahogy a Mestere is meghalt — kereszten. És Simon Pétert Rómában keresztre feszítették.

3. ZEBEDEUS JAKAB

[1] Jakab, Zebedeus két apostolfia közül az idősebbik, akiknek Jézus a „mennydörgés fiai” becenevet adta, harmincéves volt, amikor apostollá lett. Ekkor házasként már négy gyermeke volt, és a szülei háza közelében lakott, Kapernaum külterületén, Betszaidában. Halász volt, foglalkozását öccse, János társaságában, valamint Andrással és Simonnal együtt űzte. Jakab és fivére, János azzal az előnnyel rendelkezett, hogy a többi apostolnál régebb óta ismerte Jézust.

[2] ¶ Ez a talpraesett apostol alkatát illetően ellentmondásos volt; úgy tűnt, mintha ténylegesen két természete lenne, melyek mindegyikét erős érzelmek jellemezték. Különösen akkor lett indulatos, amikor a felháborodása a tetőpontjára jutott. Heves természete nyilvánvalóvá vált, amint kellőképpen felingerelték, és amikor a vihar elvonult, mindig igazolni és mentegetni igyekezett a dühét annak leple alatt, mintha az teljes mértékben a jogos felháborodás megnyilvánulása lett volna. E rendszeres dühkitörések kivételével Jakab személyisége igen hasonlított Andráséhoz. Nem rendelkezett Andrásnak az emberi természettel kapcsolatos megítélő vagy felmérő képességével, azonban sokkal jobban szónokolt az emberek előtt. Péter

után, ha Máté nem vállalta e szerepet, Jakab volt a tizenkettek legjobb nyilvános szónoka.

3 Bár Jakab semmilyen szempontból nem volt változékony hangulatú, azért tudott csendes és szűkszavú lenni az egyik napon, és nagyon beszédes és színes történeteket előadó a másikon. Jézussal rendszerint kötetlenül beszélgetett, ám a tizenkettek között alkalmanként napokig is ő volt a hallgatag ember. Az egyetlen nagy gyengesége az időszakosan megjelenő, megmagyarázhatatlan hallgatása volt.

4 Jakab személyiségének kiváló vonása azon képessége volt, hogy a problémát minden oldaláról tudta szemlélni. Mind a tizenkettejük közül ő jutott a legközelebb ahhoz,

hogy megértse Jézus tanításának valódi lényegét és jelentőségét. Először ő is nehezen fogta fel a Mester tanítását, de mire a felkészülés végére értek, Jakab magas szintű fogalmat alkotott a jézusi üzenetről. Jakab képes volt a legkülönfélébb emberi természeteket megérteni; jól kijött a sokoldalú Andrással, a heves Péterrel és zárkózott fivérével, Jánossal.

5 Bár Jakab és János együttműködésében voltak sajátos problémák, azért ösztönző dolog volt látni, hogy milyen jól kijönnek egymással. Ez nem sikerült nekik olyan jól, mint Andrásnak és Péternek, de sokkal jobban boldogultak, mint ahogy az két fivér esetében várható lenne, különösen ilyen csökönyös és eltökélt testvérek esetében. De

bármilyen furcsának tűnik is, e két Zebedeus fiú sokkal türelmesebb volt egymással, mint az idegenekkel. Nagyon ragaszkodtak egymáshoz; mindig is egymás boldog pajtásai voltak. E „mennydörgés fiai” voltak azok, akik tüzet akartak kérni a mennyből, hogy elpusztítsa a szamaritánusokat, akik vélelmezésük szerint tiszteletlenséget mutattak a Mesterükkel szemben. Ám Jakab nagyon korai halála erősen megváltoztatta János öccsének heves jellemét.

6 ¶ Jézus ama jellemvonása, melyet Jakab a legjobban csodált, az a Mester rokonszenvező gyöngédsége volt. Nagyon megfogta őt Jézusnak a kis és a nagy emberek, a gazdagok és a szegények iránti megértő érdeklődése.

7 ¶ Zebedeus Jakab kiegyensúlyozott gondolkodó és tervező volt. Az apostoli csoportból András és ő viselkedett a leginkább megfontolt egyedként. Élénk viselkedésű volt, de sohasem sietett. Kiváló ellensúlyát képezte Péternek.

8 Szerény volt és nem magát megjátszó, a napi szolgálatot ellátó, igénytelen munkás, aki nem törekedett külön elismerésre, amikor végre megértett valamit az ország valódi jelentéséből. És még a Jakab és János anyjáról szóló történetben is, aki azt kérte, hogy a fiai Jézus jobb és bal oldalán kapjanak helyet, emlékezni kell arra, hogy az anya volt az, aki ezt kérte. És amikor észlelték, hogy készen állnak ilyen felelősségek vállalására, látni kell, hogy tudatában voltak an-

nak a veszélynek, mely a Mesternek a római hatalom elleni feltételezett lázadásával járt, és hogy maguk is hajlandók voltak megfizetni ezt az árat. Amikor Jézus megkérdezte, hogy készek-e kiinni a poharat, azt válaszolták, hogy készek. És ami Jakabot illeti, ez szó szerint igaz is volt — kiitta a poharat a Mesterrel, minthogy ő volt az apostolok közül az első, aki vértanúságot szenvedett, mert korán meghalt Heródes Agrippa kardjától. Így Jakab lett a tizenkettek közül az első, aki életét áldozta az ország új hadszínterén. Heródes Agrippa minden apostolnál Jakabtól félt a legjobban. Valóban gyakran volt csendes és hallgatag, de bátor és elszánt volt, amikor a meggyőződését megnyilatkozásra bírták és próbára tették.

9 ¶ Jakab a teljességig megélte az életét, és

amikor eljött a vég, olyan kegyesen viselkedett és olyan lelkierőt mutatott, hogy még a vádló besúgója is, aki jelen volt a tárgyalásán és a kivégzésén, olyannyira megindult, hogy elfutott Jakab halálának helyszínéről, hogy maga is Jézus tanítványaihoz csatlakozzon.

4. ZEBEDEUS JÁNOS

[1] Apostollá válásakor János huszonnégy éves volt és ő volt a tizenkettek közül a legifjabb. Nőtlen volt és a szüleivel élt Betszaidában; halászott és Jakab fivérével, valamint Andrással és Péterrel együtt dolgozott. Apostollá válását megelőzően és azt követően János tevékenykedett Jézus személyes közvetítőjeként a Mester családjával kapcsolatos ügyekben, és vállalta is tovább

e felelősséget mindaddig, amíg Mária, Jézus anyja élt.

2 Lévén, hogy János volt a tizenkettő közül a legfiatalabb és mivel oly szoros kapcsolatban állt Jézussal a családi ügyek terén, igen kedves volt ő a Mester előtt, de az igazán nem mondható, hogy ő volt „a tanítvány, akit Jézus kedvelt”. Nemigen tudnátok elképzelni egy olyan nemes szívű személyiségről, mint Jézus, hogy a kivételezés bűnébe essen, hogy az egyik apostolát jobban szeretné, mint a többit. Az a tény, hogy János a három, Jézust személyesen segítő apostol egyike volt, tovább színezte e téves elképzelést, nem is beszélve arról, hogy János, Jakab fivérével együtt a többieknél régebbről ismerte Jézust.

3 ¶ Péter, Jakab és János lett kijelölve Jézus személyes segítőjéül nem sokkal azt követően, hogy apostolokká lettek. Röviddel a tizenkettek kiválasztása után és akkoriban, amikor Jézus Andrást jelölte a csoport vezetőjének, azt mondta neki: „És most azt kívánom, hogy jelöld ki két vagy három társadat, akik velem lesznek és mellettem maradnak, hogy segítsenek és a napi szükségleteimről gondoskodjanak.” És András úgy tartotta a legjobbnak, ha e különleges feladatra a következő háromként kiválasztott apostolt jelöli ki. Szerette volna, ha maga is önként jelentkezhet ezen áldott szolgálatra, de a Mester már megbízást adott neki; így nyomban arra utasította Pétert, Jakabot és Jánost, hogy legyenek Jézus mellett.

4 ¶ Zebedeus Jánosnak számos szeretetre

méltó jellemvonása volt, viszont az egyetlen, nem ilyen szeretetre méltó vonása a túlzott, bár rendszerint jól titkolt önteltsége volt. A Jézussal való hosszas együttléte sok és nagy változást okozott a jellemében. E gőgje erősen mérséklődött, azonban ahogy megöregedett és többé-kevésbé gyerekessé vált, ez az önérzete bizonyos fokig visszatért, így aztán amikor Nátánt annak az Evangéliumnak a megírására utasította, mely ma az ő nevét viseli, az agg apostol nem habozott többször is úgy utalni önmagára, mint a „tanítványra, akit Jézus kedvelt". Annak a ténynek a tükrében, hogy János minden más földi halandónál közelebb került ahhoz, hogy Jézus pajtása legyen, hogy ő volt oly sok dologban az ő választott, személyes képviselője, nem

meglepő, hogy eljutott odáig, hogy úgy tekintsen magára, mint a „tanítványra, akit Jézus kedvelt”, hiszen mindennél biztosabban tudta, hogy ő volt az a tanítvány, akiben Jézus oly gyakran megbízott.

5 János jellemének legerősebb vonása a megbízhatósága; élelmes volt és bátor, hűséges és odaadó. A legnagyobb gyengeségének e jellegzetes önhittsége tekinthető. Ő volt az apja családjának legifjabb tagja és a legfiatalabb az apostoli csoportban is. Talán egy kicsit el is volt kényeztetve; talán egy kissé túlságosan is a kedvében jártak. De a későbbi évek Jánosa már igen másféle személyiség képét mutatta, mint az az önimádó és öntörvényű fiatalember, aki huszonnégy éves korában Jézus apostolainak soraiba lé-

pett.

6 ¶ Jézus azon jellemvonásai, melyeket János a legjobban értékelt, a Mester szeretete és önzetlensége volt; e jegyek olyan hatást gyakoroltak rá, hogy a későbbi egész életét a szeretet és a testvéri odaadás uralta. Szeretetről beszélt és szeretetről írt. A „mennydörgés fiából” a „szeretet apostola” lett; és Efezusban, amikor a koros egyháznagy már nem tudott felállni a szószékre és onnan szólni, hanem székben kellett őt a templomba vinni, akkor, ha az istentisztelet végén felkérték, hogy mondjon néhány szót a híveknek, éveken át csak ennyit mondott, „Gyermekeim, szeressétek egymást!”

7 ¶ János keveset beszélő ember volt, kivéve, amikor elöntötte az indulat. Sokat gondolkodott, de keveset beszélt. Ahogy öre-

gedett, az indulatait jobban fékezte, jobban uralta, de sohasem győzte le a beszédtől való idegenkedését; sohasem kerekedett e hallgatagsága fölébe. Viszont rendelkezett a figyelemre méltó és alkotó képzelőerő adományával.

8 ¶ Volt Jánosnak egy másik oldala, melynek meglétét egy ilyen csendes és befelé szemlélődő emberben nemigen várni. Némileg vakbuzgó és szertelenül türelmetlen volt. E tekintetben ő és Jakab igen hasonló volt — mindketten azt akarták, hogy tűz hulljon a mennyből a tiszteletlen szamaritánusok fejére. Amikor János találkozott néhány idegennel, akik Jézus nevében tanítottak, nyomban eltiltotta őket ettől. De nem ő volt az egyetlen a tizenkettekből, akit ez a

fajta önérzet és felsőbbrendűségi tudat megfertőzött.

9 János életét felettébb befolyásolta annak látványa, ahogy Jézus otthon nélkül él, mivel tudta, hogy milyen hűségesen gondoskodik az anyjáról és a családjáról. János azért is rokonszenvezett nagyon Jézussal, mert a családja őt sem értette meg, és tudta, hogy Jézus mellől fokozatosan elpártol a család. Ez az egész helyzet azzal együtt, hogy Jézus mindig alávetette a legkisebb vágyát is a mennyei Atya akaratának és a feltétlen kötelességet jelentő napi életének, olyan mély hatást gyakorolt Jánosra, hogy az szembetűnő és állandó változást okozott a jellemében, olyan változásokat, melyek a későbbi egész élete során megnyilvánultak.

10 János olyan higgadt és vakmerő bátorsággal rendelkezett, melyet kevés más apostol tudhatott a magáénak. Ő volt az az apostol, aki végig követte Jézust az éjszakai letartóztatása alkalmával és volt mersze elkísérni a Mestert a halál torkáig. Egészen az utolsó földi óráig a közelben tartózkodott és kéznél volt és hűségesen eleget tett a kötelességének Jézus anyját illetően, és kész volt esetleges további feladatokat vállalni a Mester halandói létének utolsó pillanataiban is. Egy dolog biztos, mégpedig János tökéletes megbízhatósága. János rendszerint Jézus jobbján ült, amikor a tizenkettek étkeztek. Ő volt a tizenkettek közül az első, aki igazán és teljesen hitt a feltámadásban, és ő volt az első, aki felismerte a Mestert, amikor az a feltá-

madását követően szembejött velük a parton.

11 Zebedeus e fia igen közeli munkakapcsolatba került Péterrel a keresztény mozgalom feladataiban, mert ő lett a jeruzsálemi egyház egyik fő támogatója. Ő volt Péter nélkülözhetetlen támogatója pünkösd napján.

12 Jakab vértanúhalála után néhány évvel János elvette a fivére özvegyét. Az életének utolsó húsz éve alatt egy kedves leányunoka gondoskodott róla.

13 János több alkalommal is börtönbe került és egy négyéves időtartamra száműzték Patmosz szigetére, amíg egy másik császár nem jutott hatalomra Rómában. Ha János nem lett volna olyan meggondolt és okos, akkor minden bizonnyal kivégezték volna,

mint ahogy a szókimondóbb fivérét, Jakabot. Az évek múlásával János, az Úr fivérével, Jakabbal együtt elsajátította a bölcs kiegyezés módszerét, amikor a polgári bíróságok elé kerültek. Megtanulták, hogy egy „szelíd válasz elvezeti a haragot”. Megtanulták azt is, hogy az egyházat „az emberiség társadalmi szolgálatának szentelt szellemi testvériségként” mutassák be, semmint „a mennyországként”. Szeretetteljes szolgálatot tanítottak, mintsem uralkodási hatalmat — királyságot és királyt.

[14] A patmoszi átmeneti száműzetése alatt János megírta a Kinyilatkoztatás könyvét, mely ma erősen megrövidített és eltorzított formában áll a rendelkezésetekre. E Kinyilatkoztatás könyve egy nagy kinyilatkoztatás

megmaradt darabjait tartalmazza, melynek nagyobb részei elvesztek, s amelynek más részeit eltávolították azt követően, hogy János megírta azokat. Csak töredékes és meghamisított formában maradt fenn.

15 János sokat utazott, szüntelenül dolgozott, és miután az ázsiai egyházak vezető főpapja lett, Efezusban telepedett le. Efezusban, kilencvenkilenc éves korában utasította társát, Nátánt, hogy írja meg az úgynevezett „János szerint való evangéliumot”. Mind a tizenkét apostol közül Zebedeus Jánosból lett a legkiválóbb hittudós. Kr.u. 103-ban, százegy éves korában halt természetes halált Efezusban.

5. KÍVÁNCSI FÜLÖP

[1] Fülöp volt az ötödikként választott apostol, aki akkor kapta a meghívást, amikor Jézus és az első négy apostol János Jordán menti táborhelyétől tartott a galileai Kánába. Lévén, hogy Betszaidában élt, Fülöp már egy ideje ismerte Jézust, de addig a napig nem tűnt fel neki, hogy Jézus valóban nagy ember, amíg a Jordán-völgyben azt nem hallotta tőle, „Kövess engem”. Fülöpöt befolyásolta némiképp az a tény is, hogy András, Péter, Jakab és János már elfogadta Jézust a Megszabadítóként.

[2] Fülöp huszonhét éves volt, amikor csatlakozott az apostolokhoz; nem sokkal ezt megelőzően házasodott meg, de ekkor még nem voltak gyermekei. Az apostolok által

adott beceneve a „kíváncsiságára” utalt. Fülöp mindig azt akarta, hogy mutassák meg neki a dolgokat. Úgy tűnt, hogy sohasem lát a problémák mélyére. Nem volt szükségképpen nehézkes észjárású, de hiányzott belőle a képzelőerő. A képzelőerő hiányából eredt az ő nagy jellemgyengesége. A hétköznapokban élő és gyakorlatias egyéniség volt.

3 ¶ Amikor az apostolok a szolgálatot megszervezték, Fülöp lett a gondnok; neki kellett gondoskodnia arról, hogy mindenkor legyen élelmük. És ő jó gondnok volt. A legerősebb jellemvonása a módszeres alaposság; egyszerre volt mennyiségelvű és módszeres.

4 Fülöp héttagú családból származott, amely három fiúgyermeket és négy leánygyerme-

ket foglalt magába. Ő volt a második legidősebb, és a feltámadást követően megkeresztelte az egész családját az országba való belépés érdekében. Fülöp rokonai halásznépek voltak. Az apja ügyes, a dolgokba mélyen belegondoló ember volt, az anyja azonban középszerű családból származott. Fülöptől nem lehetett nagy dolgokat várni, viszont a kis dolgokat kiválóan tudta véghez vinni, azokat jól és elfogadhatóan teljesítette. Négy év alatt csak néhány alkalommal fordult elő, hogy nem tudott élelmet előteremteni mindnyájuk számára. Még az általuk élt életet kísérő számos szükséghelyzeti igény sem gyakran érte őt felkészületlenül. Az apostoli család élelmezési részlegét okosan és eredményesen vezette.

5 Fülöp erős oldala a módszeres megbízha-

tósága volt; alkati gyengéje pedig a képzelőerő teljes hiánya, annak a képességnek a hiánya, hogy a kettőhöz kettőt adva megkapja a négyet. Az elvont dolgokban mennyiségelvű volt, a képzelőerő terén viszont nem volt alkotóképes. Csaknem teljesen hiányzott belőle egy bizonyosfajta képzelőerő. Ő volt a jellegzetes hétköznapi és átlagos ember. Igen sok ilyen férfi és nő volt abban a tömegben, amely eljött meghallgatni Jézus tanítását és beszédét, és erős vigaszt merítettek annak látványából, hogy egy olyasvalaki, mint bármelyikük, felemelkedett a Mester tanácsaiban való részvétel tiszteletreméltó rangjára; bátorságot nyertek abból a tényből, hogy valaki, aki olyan, mint ők, már magas helyet talált az ország ügyeiben. És

Jézus sokat tanult arról, hogy némely emberi elme miként működik, amint türelmesen figyelt Fülöp ostoba kérdéseire és oly sok alkalommal tett eleget a gondnok ama kérésének, hogy a dolgokat „mutassa meg neki”.

6 Jézus egyetlen, Fülöp által folyamatosan csodált vonása a Mester kimeríthetetlen bőkezűsége volt. Fülöp soha nem tudott Jézusban olyasmit találni, ami kicsinyes, fukar vagy zsugori lett volna, és Fülöp imádta ezt a mindig meglévő és kifogyhatatlan nagylelkűséget.

7 ¶ Kevés dolog volt Fülöp személyiségében, ami mély hatást keltett volna. Gyakran emlegették úgy, mint „Fülöp Betszaidából, abból a városból, ahol András és Péter él”. Csaknem teljesen hiányzott belőle az éles-

látás; nem volt képes felfogni az adott helyzetben rejlő megindító lehetőségeket. Nem volt borúlátó; egyszerűen hétköznapi volt. Nagyon hiányzott belőle a szellemi rálátás is. Nem habozott félbeszakítani Jézust a Mester egyik legmélyebb tartalmú beszédében, hogy egy nyilvánvalóan ostoba kérdést feltegyen. De Jézus sohasem feddte meg az ilyen meggondolatlanságért; türelmes volt vele és figyelembe vette azt, hogy nem képes felfogni a tanítás mélyebb értelmét. Jézus jól tudta, hogy ha egyszer is megdorgálja Fülöpöt, amiért ilyen bosszantó kérdéseket tesz fel, akkor nemcsak sebet üt ezen az őszinte lelken, hanem e szidás olyan mélyen megsértené Fülöpöt, hogy soha többé nem merne őszintén kérdezni. Jézus tudta,

hogy a térbeli világain számtalan milliárdnyi, hasonlóan lassú felfogású halandó van, és bátorítani akarta őket, hogy mind számítsanak rá és mindig bátran keressék meg őt a kérdéseikkel és a problémáikkal. Végeredményben Jézust valóban jobban érdekelték Fülöp buta kérdései, mint a beszéd, amelyet éppen mondott. Jézust rendkívül érdekelték az *emberek*, mindenféle ember.

8 Az apostoli gondnok nem volt jó szónok, de nagyon meggyőző és sikeres személyes munkát tudott végezni. Nem bátortalanadott el egykönnyen; fáradhatatlan és kitartó volt minden dologban, amit elvállalt. Rendelkezett azzal a nagy és ritka képességgel, hogy azt mondja, „Gyere”. Amikor az első megtérítettje, Nátániel vitatkozni akart Jé-

zus és Názáret érdemeiről és érdemtelenségeiről, Fülöp hatásos válasza az volt, hogy „Gyere és nézd meg”. Nem volt ő olyan merev tanhirdető, aki arra buzdította a hallgatóságát, hogy „Menjetek” — tegyétek ezt, tegyétek azt. Minden helyzetet úgy vett, ahogyan az a „Gyere” — „gyere velem; mutatom az utat” munkájában jelentkezett. És mindig ez az eredményes eljárás a tanítás minden formájában és szakaszában. Még a szülők is megtanulhatják Fülöptől annak helyesebb módját, hogy *ne* „Ezt csinál és azt csináld”, hanem inkább, hogy „Gyere velünk, majd megmutatjuk neked és megosztjuk veled a jobb utat”.

9 Fülöpnek az új helyzetekhez való alkalmazkodási képtelensége jól megmutatko-

zott, amikor a görögök eljöttek hozzá Jeruzsálembe, s azt mondták: „Uram, látni kívánjuk Jézust”. Fülöp minden zsidónak, aki ilyen kérdést tesz fel, azt mondta volna, „Gyertek”. De ezek idegenek voltak, és Fülöp nem tudott felidézni semmilyen utasítást a feletteseitől ilyen esetre; így egyedül arra tudott gondolni, hogy megkérdezze a főnököt, Andrást, és aztán együtt kísérték a tudakozódó görögöket Jézushoz. Hasonlóképpen, amikor Szamariába ment hirdetni a tant és hívőket keresztelni, ahogy a Mestere meghagyta neki, tartózkodott attól, hogy a kezét a megtértekre helyezze annak jeléül, hogy befogadták az Igazság Szellemét. Ezt Péter és János tette meg, akik röviddel ezt követően jöttek el Jeruzsálemből, hogy a

tevékenységét az anyaegyház részéről megszemléljék.

10 Fülöp átesett a Mester halálával járó megpróbáltatások időszakán, részt vett a tizenkettek újjászervezésében, és ő volt az első, aki elindult, hogy lelkeket nyerjen meg az országnak a közvetlen zsidó körökön kívülről, s aki a munkájában a legnagyobb sikereket a szamaritánusok körében és az evangélium érdekében kifejtett minden későbbi tevékenységében aratta.

11 ¶ Fülöp felesége, aki a női testület eredményes tagja volt, tevékeny szerepet vállalt a férje mellett az evangéliumi munkában azt követően, hogy elmenekültek a jeruzsálemi üldöztetés elől. A felesége félelmet nem ismerő nő volt. Ott állt Fülöp keresztjének tö-

vénél, bátorítva őt, hogy még a gyilkosainak is hirdesse a jó híreket, és amikor elfogyott Fülöp ereje, ő kezdte el felidézni a Jézusban való hit révén elérhető üdvözülés történetét és csak akkor hagyta abba, amikor a feldühödött zsidók rárontottak és halálra kövezték. A legidősebb lányuk, Lea folytatta a munkájukat, később ő lett Hierápolisz híres látnoknője.

12 ¶ Fülöp, a tizenkettek egykori gondnoka, nagy ember volt az országban, ott nyert meg lelkeket, ahol csak akart; és végül keresztre feszítették a hitéért Hierápoliszban és ott is temették el.

6. ŐSZINTE NÁTÁNIEL

1 Nátánielt, a Mester által személyesen kiválasztott apostolok közül a hatodikat és

egyben az utolsót, a barátja, Fülöp vitte Jézus elé. A férfi több üzleti vállalkozásban társult már Fülöppel és éppen útban voltak, hogy megnézzék Keresztelő Jánost, amikor találkoztak Jézussal.

2 Nátániel huszonöt éves korában csatlakozott az apostolokhoz, és ő volt a második legfiatalabb a csoportban. Egy héttagú család legifjabb tagja volt, nőtlen, és egyben az idős és beteg szüleinek is egyetlen támasza, akikkel Kánában élt; a fivérei és nővére vagy házasok voltak vagy már meghaltak, és egyikük sem élt ott. Nátániel és Karióti Júdás tekinthető a két legtanultabbnak a tizenkettek között. Nátániel épp azon gondolkodott, hogy felcsap kereskedőnek.

3 ¶ Jézus maga nem adott becenevet Nátá-

nielnek, de a tizenkettek rövidesen az őszinteségére, a nyíltságára utaló kifejezésekkel kezdték illetni. Ő „gáncstalan” volt. És ez jelentette az ő nagy erényét; őszinte volt és nyílt. A jellemének gyengesége a büszkeségéből eredt; nagyon büszke volt a családjára, a városára, a jó hírére és a nemzetére, mely mind dicséretes, ha nem viszik túlzásba. Nátániel azonban a személyes előítéleteiben hajlamos volt a szélsőségekre. Könnyen előre megítélt embereket a személyes véleménye alapján. Nem habozott feltenni a kérdést, mielőtt még találkozott volna Jézussal, „Jöhet valami jó Názáretből?” De Nátániel nem tartozott az önfejűek közé, még ha büszke volt is. Gyorsan változtatott a magatartásán, amint Jézus szemébe nézett.

4 Sok szempontból Nátániel tekinthető a

tizenkettek különc lángelméjének. Ő volt az apostoli bölcselő és álmodozó, mégpedig igen gyakorlatias álmodozó. A mély bölcselet időszakai és a ritka és felszabadult jókedv időszakai váltakozva jelentkeztek nála; amikor a kellő hangulat hatalmába kerítette, valószínűleg ő volt a legjobb mesélő a tizenkettek között. Jézus nagyon szerette hallgatni Nátániel beszédét mind a komoly, mind a könnyed kérdésekről. Nátániel fokozatosan egyre komolyabban vette Jézust és az országot, de önmagát sohasem vette komolyan.

5 Az apostolok mind szerették és tisztelték Nátánielt, és ő is ragyogóan kijött velük, kivéve Karióti Júdást. Júdás nem hitt abban, hogy Nátániel elég komolyan veszi az apostolságot és egyszer vakmerően oda is ment

titokban Jézushoz és panaszkodott rá. Jézus azt mondta: „Júdás, vigyázz, hová tévedsz; ne tulajdoníts a kelleténél nagyobb jelentőséget a hivatalodnak. Ki az, aki közülünk hivatott lenne megítélni a testvérét? Nem az az Atya akarata, hogy a gyermekei az életnek csak a komoly dolgaiban osztozzanak. Hadd mondjam el még egyszer: Azért jöttem, hogy a húsvér testbeli testvéreim még teljesebb örömben, boldogságban és életben részesüljenek. Menj hát, Júdás, és végezd jól, ami feladatot kaptál, de hagyd Nátánielt, a testvéredet, hogy beszámoljon magáról az Istennek”. És ennek élménye a sok hasonló élménnyel együtt sokáig megmaradt Karióti Júdás önámító szívében.

6 Sokszor, amikor Jézus a hegyen volt Pé-

terrel, Jakabbal és Jánossal, és a dolgok az apostolok között feszültté és kuszává váltak, amikor még András sem igen tudta, hogy mit mondjon a vigasztalhatatlan testvéreinek, akkor Nátániel egy kis bölcselettel vagy egy csipetnyi humorral oldotta a feszültséget; és jó humorral tette ezt.

7 Nátániel feladata az volt, hogy gondoskodjon a tizenkettek családjairól. Gyakran volt távol az apostoli tanácsoktól, mert amikor értesült arról, hogy betegség vagy bármilyen, a megszokottól eltérő dolog történt a felelősségi körébe tartozóknál, késedelem nélkül elment ahhoz a házhoz. A tizenkettek nyugodtak voltak annak tudatában, hogy a családjuk jóléte jó kezekben van Nátánielnél.

8 ¶ Nátániel Jézust leginkább a türelme miatt tisztelte. Sohasem unta meg szemlélni az Ember Fiának megértését és nemes rokonszenvét.

9 ¶ Nátániel apja (Bertalan) röviddel pünkösd után halt meg, s az után az apostol elment Mezopotámiába és Indiába, hogy hirdesse az országról szóló jó híreket és megkeresztelje a híveket. A testvérei sohasem tudták meg, hogy mi lett az egykori bölcselőből, költőből és tréfacsinálóból. De ő is nagy ember volt az országban és sokat tett a Mester tanításainak elterjesztése érdekében, még ha nem is vett részt a későbbi keresztény egyház megszervezésében. Nátániel Indiában halt meg.

7. LÉVI MÁTÉ

[1] Mátét, a hetedik apostolt András választotta. Máté egy adószedő vagy publikánus családból származott, de ő maga vámszedő volt Kapernaumban, ahol élt. Harmincegy évesen nős volt és négy gyermeket nevelt. Mérsékelten gazdag emberként az apostoli testületben az egyetlen, akinek volt valamilyen vagyona. Jó üzletember és társaságkedvelő ember volt, és rendelkezett azzal a képességgel, hogy barátokat szerezzen és sokféle emberrel is jól ki tudjon jönni.

[2] ¶ András Mátét az apostolok pénzügyi képviselőjének jelölte. Ha úgy vesszük, ő volt az apostoli szervezet pénzügyi meghatalmazottja és nyilvános szóvivője. Képes volt jól megítélni az emberi természetet és

igen eredményes hitterjesztő volt. Az ő személyiségét nehéz bemutatni, azonban nagyon komoly tanítvány volt és egyre jobban hitt Jézus küldetésében és az ország bizonyosságában. Jézus sohasem adott Lévinek becenevet, a társai viszont általában úgy utaltak rá, mint a „pénzszedőre”.

3 Lévi erőssége az ügy iránti teljes odaadás volt. Az, hogy őt, a vámost Jézus és az apostolok elfogadták, ez volt az oka a korábbi adószedő részéről megmutatkozó, mindent elsöprő hálának. De azért kellett némi idő, mire a többi apostol, különösen Zélóta Simon és Karióti Júdás megbékélt a publikánus jelenlétével. Máté gyengesége a rövidlátó és anyagias életszemlélet volt. De mindeme dolgokban nagy előrelépést mutatott a

hónapok során. Neki természetesen számos, igen becses oktatásról hiányoznia kellett, mert az ő feladata volt a pénztáruk feltöltése.

4 Máté a Mester megbocsátó hozzáállását értékelte a legjobban. Állandóan azt ismételte, hogy az Isten megtalálásának dolgában egyedül hitre van szükség. Mindig is úgy szeretett beszélni az országról, mint „az Isten megtalálásának eme dolgáról”.

5 ¶ Bár Máténak volt múltja, kiváló bizonyítványt állított ki magáról, és az idő múlásával a társai büszkék lettek a vámos teljesítményére. Ő azon apostolok egyike volt, aki sokat jegyzetelte Jézus mondásait, és e jegyzetek képezték a Jézus mondásairól és cselekedeteiről készített Izador-féle beszámoló

alapját, mely a Máté szerint való evangéliumként vált ismertté.

6 Máténak, a kapernaumi üzletembernek és vámszedőnek a nagyszerű és hasznos élete jelentette a legjobb eszközt ahhoz, hogy ezer és egy más üzletembert, tisztviselőt és államférfit vezéreljen a későbbi korszakokban, és ahhoz is, hogy meghallják a Mester megnyerő hangját, „Kövess engem”. Máté valóban ravasz róka volt, viszont módfelett hűséges volt Jézushoz és rendkívüli mértékben elkötelezte magát amellett, hogy biztosítsa, hogy a jövő országának hírnökei megfelelő anyagi ellátásban részesüljenek.

7 Máténak a tizenkettek közötti jelenléte volt az eszköze annak, hogy az ország kapuit szélesre tárva tartsák ama csüggedt és ki-

közösített lelkek előtt, akik úgy tekintettek magukra, mint akik már régóta a vallási vigasz körén kívül ragadtak. A kivetett és kétségbeesett férfiak és nők csapatostul jöttek el Jézust meghallgatni, és ő sohasem fordult el tőlük.

8 ¶ Máté önkéntes felajánlásokat kapott a hívő tanítványoktól és a tanításokban közvetlenül a Mestertől részesülő hallgatóktól, de nyíltan sohasem kért adományokat a sokaságtól. Az egész pénzügyi tevékenységét csendes és személyes formában végezte és a pénz legnagyobb részét az érintett hívek anyagilag tehetősebb osztályától gyűjtötte. Gyakorlatilag az egész szerény vagyonát a Mesternek és az apostolainak adta, ám ők e nagylelkű cselekedetről sohasem szerez-

tek tudomást, kivéve Jézust, akinek minderről tudomása volt. Máté vonakodott nyíltan is hozzájárulni az apostoli vagyonhoz, mert attól félt, hogy Jézus és a társai tisztességtelen pénznek tekintenék azt; így aztán sokat adott más hívők nevében. Az első hónapok alatt, amikor Máté tudta, hogy a jelenléte a körükben többé-kevésbé próbaidő, erős kísértést érzett, hogy tudassa velük, hogy gyakran az ő pénze juttatja hozzá őket a napi kenyerükhöz, de nem engedett a kísértésnek. Érzékelvén a vámosokkal szemben a részükről megnyilvánuló utálatot, Lévi a képükbe akarta vágni a nagylelkűségét, de mindig erőt vett magán és hallgatott.

9 Amikor a heti pénzmennyiség a becsült igényekhez képest kevésnek bizonyult, Lé-

vinek gyakorta erősen a saját maga erőforrásaira kellett támaszkodnia. És néha akkor is, amikor Jézus tanítása nagyon felkeltette az érdeklődését, akkor is ott maradt és hallgatta, még ha tudta is, hogy neki személyesen kell majd helyt állnia azért, mert nem gyűjtötte össze a szükséges mennyiségű pénzt. De Lévi milyen erősen akarta, hogy Jézus megtudja, hogy a pénz nagy része az ő zsebéből származik! Nemigen tudta, hogy a Mesternek minderről tudomása van. Az apostolok mind úgy haltak meg, hogy nem tudták, hogy Máté mily nagy mértékben volt az ő jótevőjük, hogy amikor az üldöztetések elkezdődését követően elindult az országról szóló evangélium terjesztésére, már gyakorlatilag nincstelen volt.

10 ¶ Amikor ezek az üldöztetések a híve-

ket Jeruzsálem elhagyására kényszerítették, Máté észak felé utazott, hirdetve az országról szóló evangéliumot és keresztelve a híveket. Így tűnt el a korábbi apostoli társai elől, de a munkát folytatta, hirdette a tant és keresztelt Szíriában, Kappadóciában, Galáciában, Bitiniában és Thrákiában. És Thrákiában, Lizimákiában történt, hogy bizonyos nem hívő zsidók, szövetkezve a római katonákkal, a halálát okozták. S ez a rangját visszanyert vámos győzedelmesen halt meg egy olyan üdvözülés hitében, melyet oly biztosan megismert a Mesternek a nem sokkal korábbi földi ittléte során közreadott tanításaiból.

8. DIDIMUSZ TAMÁS

[1] Tamás volt a nyolcadik apostol, és őt Fülöp választotta. Később a „kétkedő Tamás” néven vált ismertté, de apostoltársai nem is annyira megrögzött kétkedőként tekintettek rá. Igaz, hogy józan, kétkedő fajta elméje volt, de rendelkezett egyfajta bátor állhatatossággal, mely miatt azok, akik közelről is ismerték, nem tekinthettek rá úgy, mint haszontalan szkeptikusra.

[2] Amikor Tamás csatlakozott az apostolokhoz, huszonkilenc éves volt, házas, és volt négy gyermeke. Előzőleg ács és kőműves volt, de később halász lett belőle és Tariceában lakott, mely település a Jordán nyugati partján terült el, ott, ahol a folyó a Galileaitóból kiömlik, és ahol úgy tekintettek őrá,

mint a kis falu vezető polgárára. Kevés oktatásban részesült, azonban éles, következtető elmével rendelkezett és kiváló szülőktől származott, akik Tibériásban éltek. A tizenkettek közül egyedül Tamásnak volt igazán elemző elméje; ő volt az apostoli csoport igazi tudósa.

3 Tamás családi életének kezdete szerencsétlenül alakult; a szülei nem voltak teljesen boldogok a házaséletben, és ez tükröződött Tamás felnőttkori tapasztalataiban is. Felnőve igen kellemetlen és házsártos jellem lett. Még a felesége is örült, hogy az apostolok között tudhatja; megkönnyebbült annak tudatában, hogy a balhitű férje az idő nagy részében távol lesz otthonról. Tamásban volt egy kevés gyanakvás is, amely miatt

igen nehezen lehetett békésen kijönni vele. Pétert eleinte nagyon dühítette Tamás, panaszkodott is a fivérének, Andrásnak, hogy Tamás „hitvány, undok és mindig gyanakvó”. De minél jobban megismerték Tamást, annál jobban megkedvelték. Rájöttek, hogy roppant becsületes és rendületlenül hűséges. Tökéletesen őszinte és megkérdőjelezhetetlenül igazmondó volt, viszont született gáncsoskodó volt és felnőve igazi vészhírnök lett belőle. Elemző elméjét a gyanakvás átka sújtotta. Éppen az embertársaiba vetett hitét kezdte gyors ütemben elveszíteni, amikor csatlakozott a tizenkettekhez és így kapcsolatba került Jézus nemes jellemével is. A Mesterrel való kapcsolata egyből elkezdte átalakítani Tamás egész természetét

és nagy változásokat indított el az embertársaihoz való hozzáállásában is.

4 Tamás nagy erőssége a ragyogó elemző elméje volt, melyhez rendíthetetlen bátorság társult — mihelyt eldöntött valamit. A nagy gyengesége a gyanakvó kétkedése volt, melyet sohasem tudott teljesen levetkőzni a húsvér testbeli egész élete alatt.

5 A tizenkettek szervezetében Tamás azt a feladatot kapta, hogy szervezze meg és vezesse az úti programot, és ő ügyes igazgatója volt az apostoli testület munkájának és mozgásának. Jó intéző volt, kiváló üzletember, de hátráltatta őt a sokféle hangulata; az egyik napon ilyen ember volt, a másikon meg olyan. Az apostolokhoz való csatlakozás idején hajlott a mélabús merengésre, de

a Jézussal és az apostolokkal való kapcsolatfelvétel nagyobbrészt kigyógyította ebből a kóros önvizsgálatból.

6 Jézus nagyon kedvelte Tamást és sokszor és hosszasan négyszemközt is elbeszélgetett vele. Az ő jelenléte az apostoli körben erős vigaszt jelentett minden őszinte kétkedőnek és sok összezavarodott elmét arra bátorított, hogy lépjen be az országba, még ha nem is tudták felfogni a jézusi tanítások minden szellemi és bölcseleti szakaszát. Tamás tagsága a tizenkettek között annak állandó hirdetése volt, hogy Jézus még az őszinte kétkedőket is szereti.

7 ¶ A többi apostol Jézust a teljes személyiségének valamilyen különleges vagy kiváló vonása miatt tisztelte, Tamás viszont a rend-

kívül kiegyensúlyozott jelleme miatt tisztelte a Mestert. Tamás egyre inkább csodálta és tisztelte azt, aki oly szeretetteljesen irgalmas és mégis oly hajlíthatatlanul igaz és tisztességes; oly szilárd, de sohasem konok; oly nyugodt, de sohasem közömbös; oly segítőkész és oly rokonszenvező, de sohasem tolakodó vagy akarnok; oly erős, ugyanakkor oly gyöngéd is; oly határozott, de sohasem nyers vagy goromba; oly gyöngéd, de sohasem ingatag; oly tiszta és ártatlan, ugyanakkor oly férfias, tetterős, és erőteljes; oly igazán bátor, de sohasem meggondolatlan vagy vakmerő; olyannyira szereti a természetet, de olyannyira mentes a természetimádásra való mindenféle hajlamtól; oly kedélyes és oly játékos, de oly mentes a léhaságtól és a

felületességtől. Ez a személyiségbeli részarányosság volt az, ami olyannyira elbűvölte Tamást. Talán a tizenkettek közül ő tudta a leginkább értelmileg felfogni és személyiségében értékelni Jézust.

8 ¶ A tizenkettek tanácsaiban Tamás mindig óvatos volt, amellett érvelt, hogy fő a biztonság, de ha a maradiságát leszavazták vagy felülbírálták, akkor mindig ő volt az első, aki bátran hozzáfogott az elhatározott program végrehajtásához. Mindegyre kiállt valamilyen programterv ellen, mert átgondolatlannak és merésznek tartotta azt; a végsőkig vitázott, de amikor András szavazásra bocsátotta a dolgot, és miután a tizenkettek úgy határoztak, hogy meg kell tenni, amit ő oly erélyesen ellenzett, Tamás volt az első,

aki azt mondta, „Gyerünk!” Jó vesztes volt. Nem volt haragtartó, és nem is táplált sértett érzelmeket. Időről időre ellenezte, hogy Jézust egyedül hagyják a veszélynek kitéve, de amikor a Mester úgy döntött, hogy vállalja a kockázatot, akkor mindig Tamás volt az, aki e bátorító szavakkal gyűjtötte össze az apostolokat, „Gyertek, bajtársak, menjünk és haljunk meg vele!”

9 Tamás némely tekintetben hasonlított Fülöpre; ő is azt akarta, hogy „mutassák meg neki” a dolgokat, ám a kétségeinek e kinyilvánítása teljesen más értelmi működésen alapult. Tamás elemző volt, nem pusztán szkeptikus. Ami a személyes fizikai bátorságot illeti, ő volt az egyik legbátrabb a tizenkettek közül.

10 ¶ Tamásnak voltak nagyon rossz napjai; néha rosszkedvű és levert volt. Az ikernővérének elveszítése kilencéves korában sok ifjúkori szomorúságot okozott neki és fokozta az alkati problémáit a későbbi élete során is. Amikor Tamást elérte a csüggedés, néha Nátániel volt az, aki segített a kilábalásban, néha pedig Péter, és nem ritkán az Alfeus ikrek egyike. A leginkább nyomott hangulatában szerencsétlenül arra törekedett, hogy kerülje a Jézussal való közvetlen kapcsolatot. A Mester azonban tudott minderről és megértő rokonszenvvel fordult az apostolhoz, amikor a fásultság kínozta és a kétségek gyötörték.

11 Tamás néha engedélyt kért Andrástól, hogy elvonulhasson egy-két napra. De rö-

videsen ráébredt, hogy az ilyen gyógymód nem bölcs dolog; már korán rájött, hogy csüggedtsége idején az a legjobb, ha a munkájára összpontosít és a társai közelében marad. De függetlenül attól, hogy mi történt az érzelmi életében, végig megmaradt apostolnak. Amikor aztán eljött az ideje a továbblépésnek, mindig Tamás volt az, aki azt mondta, „Menjünk!”

12 Tamás a kiváló példa az olyan emberi lényre, akinek kétségei vannak, szembenéz azokkal és legyőzi azokat. Kiváló elme volt; nem kötözködő bíráló. Mindig következetesen gondolkodott; Jézus és az apostoltársak számára ő volt a döntő megmérettetés. Ha Jézus és az ő munkája nem lett volna hiteles, akkor egy olyan embert, mint Tamás

nem tudott volna a kezdetektől a végig megtartani. Tiszta és biztos érzéke volt a *ténybeli dolgokhoz.* Tamás az ámítás vagy a csalás legkisebb jelére otthagyta volna mindnyájukat. A tudósok talán nem teljesen értenek meg mindent Jézusról és az ő földi munkájáról, de a Mester és az ő emberi társai mellett ott volt egy férfi, akinek — Didimusz Tamásnak — az elméje igazi tudósi elme volt és ő hitt a názáreti Jézusban.

13 ¶ Tamás nehéz időket élt meg a tárgyalás és a keresztre feszítés napjai alatt. Egy időre mélyen kétségbe esett, de összeszedte a bátorságát, kitartott az apostolok mellett, és ott volt velük, amikor üdvözölték Jézust a Galileai-tónál. Egy időre nem tudott ellenállni a kétkedő fásultságának, de végül vissza-

nyerte a hitét és a bátorságát. Bölcs tanácsokkal látta el az apostolokat pünkösd után és amikor az üldöztetés szétszórta a híveket, elment Ciprusra, Krétára, az észak-afrikai partvidékre és Szicíliába, terjesztve az országról szóló jó híreket és keresztelve a hívőket. És Tamás folytatta a tan hirdetését és a keresztelést, míg végül a római kormányzat ügynökei elfogták és Máltán kivégezték. Néhány héttel a halála előtt fogott hozzá a Jézus életének és tanításainak megírásához.

9. ÉS 10. ALFEUS JAKAB ÉS JÚDÁS

1 /a> Alfeus fiai, Jakab és Júdás, a Kheresa közelében élő halász ikerpár volt a kilencedik és tizedik apostol, és őket Zebedeus Jakab és János választotta. Huszonhat évesek

voltak és házasok, Jakabnak három gyermeke volt, Júdásnak kettő.

2 ¶ /a> Nem sokat lehet elmondani e két egyszerű halászemberről. Szerették a Mesterüket és Jézus is szerette őket, de ők kérdésekkel sohasem szakították félbe a beszédeket. Nagyon keveset értettek az apostoltársaik által folytatott bölcseleti vitákból vagy istentani tanácskozásokból, viszont nagyon örültek annak, hogy a nagy emberek ilyen csoportjában lehetnek. E két férfi a személyes megjelenésében, elmebéli beállítottságában, és a szellemi felfogóképességének mértékében csaknem azonos volt. Amit az egyikről el lehet mondani, az a másikra is érvényes.

3 /a> András az emberek körüli rend őrzé-

sének a feladatát bízta rájuk. Ők voltak a hitszónoklatok idejének fő felügyelői és valójában ők voltak a tizenkettek általános szolgálói és segítői. Segítettek Fülöpnek az élelem biztosításában. Elvitték a pénzt a családokhoz Nátániel megbízásából, és mindig készek voltak segíteni az apostolok bármelyikének.

4 /a> Az egyszerű emberek tömegeinek komoly bátorítást jelentett az, hogy két, hozzájuk hasonló embert láthatnak az apostolok tiszteletreméltó soraiban. Éppen e középszerű ikreknek az apostolok közé emelésével lehetett egy seregnyi bátortalan hívőt az országba vinni. És természetesen az egyszerű emberek is jobb néven vették, hogy hivatalos felügyelőkként olyanok irányítják és ve-

zetik őket, akik maguk is nagyon hasonlók hozzájuk.

5 /a> Jakab és Júdás, akiket Tádénak és Lebbeusnak is neveztek, nem rendelkezett sem erősségekkel, sem gyengeségekkel. A tanítványok által nekik adott becenevek a középszerűségükre való szeretetteljes utalások voltak. Ők voltak „a legkevésbé apostolok”; tudták ezt és derűsen gondoltak erre.

6 ¶ /a> Alfeus Jakab különösen szerette Jézust a Mester egyszerűsége miatt. Ezek az ikrek nem értették Jézus elméjét, viszont felfogták a közöttük és a Mesterük szíve között meglévő rokonszenves köteléket. Az elméjük nem volt valami felsőrendű; tisztelettudóan lehet akár butáknak is nevezni őket, de a szellemi természetükben valódi élménye-

ket szereztek. Hittek Jézusban; az Isten fiai és az ország tagjai voltak.

7 /a> Alfeus Júdást Jézusban a Mester egyszerű alázata vonzotta. Az ő alázata, melyhez személyes méltóság társult, nagy hatást gyakorolt Júdásra. Az a tény, hogy Jézus mindig hallgatásra intette őket a szokatlan tettei kapcsán, nagy hatást gyakorolt erre az egyszerű emberre.

8 ¶ /a> Az ikrek jó természettel rendelkeztek, egyenesek voltak és mindenki szerette őket. Jézus ezeket a szerény képességű ifjakat azért emelte a személyes törzskarában betöltendő megtisztelő rangra az országban, mert számtalan milliónyi hasonlóan egyszerű és félelemmel teli lélek él a tér világain, akiket hasonlóképpen be akar fogadni a ve-

le és az ő elküldött Igazság Szellemével való tevékeny és hívő közösségbe. Jézus nem veti meg a kis dolgokat, csak a rosszat és a bűnt. Jakab és Júdás *kicsi* volt, de *hűséges.* Egyszerűek és tudatlanok voltak, de jószívűek, kedvesek és nagylelkűek is.

9 /a> És milyen hálás büszkeséget éreztek ezek a szerény emberek azon a napon, amikor a Mester nem volt hajlandó elfogadni egy gazdagembert hittérítőnek, hacsak nem adja el mindenét és nem segíti a szegényeket. Értesülvén erről és látván az ikerpárt a tanácsosokkal, az emberek bizonyosan tudták, hogy Jézus nem tesz különbséget az emberek között. Ám ilyen középszerű emberi alapra csakis isteni intézményt — a mennyországot — lehetett valaha is építeni!

10 /a> A Jézussal való együttlétük során az ikrek csupán egyszer vagy kétszer mertek kérdezni nyilvánosan. Júdás egyszer kíváncsiságában feltett Jézusnak egy kérdést, amikor a Mester arról beszélt, hogy nyíltan megmutatja magát a világnak. Egy kissé csalódott volt, hogy a tizenketteknek többé nem lesznek titkaik, és megengedte magának a kérdést: „De Mester, amikor majd így megnyilvánulsz a világnak, hogyan fogod kimutatni nekünk a jóságod külön kegyeit?”

11 ¶ /a> Az ikrek hűségesen szolgáltak egészen a vég eljöveteléig, a tárgyalás, a keresztre feszítés és a kétségbeesés sötét napjai alatt. A szívük mélyén sohasem veszítették el a hitüket Jézusban, és (Jánost le-

számítva) ők voltak az elsők, akik hittek a feltámadásában. Az ország megteremtését viszont nem értették. Röviddel azt követően, hogy a Mester keresztre feszítésére sor került, visszatértek a családjukhoz és a halászhálóikhoz; az ő munkájuk véget ért. Nem volt meg a képességük ahhoz, hogy az ország nehezebb csatáinak megvívásában részt vegyenek. De azzal a tudattal éltek és haltak meg, hogy az Isten Fiával, egy világegyetem legfelsőbb alkotójával való szoros és személyes közösség négy évének megtiszteltetésében és áldásában részesültek.

11. ZÉLÓTA SIMON

[1] Zélóta Simont, a tizenegyedik apostolt Simon Péter választotta. Jó származással ren-

delkező, talpraesett férfi volt, és a családjával Kapernaumban élt. Huszonnyolc éves korában csatlakozott az apostolokhoz. Tüzes lázító volt és egyúttal olyan ember, aki sokat beszél meggondolatlanul. Kereskedőként dolgozott Kapernaumban, mielőtt teljes figyelmét a zélóták hazafias szervezete felé fordította volna.

2 ¶ Zélóta Simon kapta az apostoli csoport kikapcsolódásáról és szórakoztatásáról való gondoskodás feladatát, és igen eredményesen szervezte a tizenkettek pihenéssel és szórakozással kapcsolatos dolgait.

3 Simon ereje az ösztönző hűségében rejlett. Amikor az apostolok egy olyan férfival vagy nővel találkoztak, aki nemigen tudta eldönteni, hogy belépjen-e az országba,

akkor Simonért küldtek. Rendszerint mindössze tizenöt perc kellett az Istenben való hiten keresztüli üdvözülés e lelkesült szószólójának, hogy minden kétséget megszüntessen és minden bizonytalankodást eltöröljön, hogy megláthassák, amint egy új lélek születik „a hit szabadságára és az üdvözülés örömére”.

4 Simon nagy gyengéje az anyagias beállítottsága volt. Nem tudott gyorsan átváltozni a zsidó hazafiból egy szellemi beállítottságú nemzetköziség-hívővé. Négy év túlságosan kevés idő volt ahhoz, hogy egy ilyen értelmi és érzelmi átalakulás végbemehessen, de Jézus mindig türelmes volt vele.

5 ¶ Az egyetlen dolog Jézusban, amit Simon nagyon csodált, az a Mester higgadt-

sága, az ő magabiztossága, kiegyensúlyozottsága és megmagyarázhatatlan önuralma volt.

6 ¶ Bár Simon megszállott forradalmár, félelmet nem ismerő lázító volt, a heves természetét fokozatosan legyőzte, míg végül erős és hatásos tanhirdetője lett „a békének a földön és a jó szándéknak az emberek között”. Simon kiváló vitaszónok volt; szeretett érvelni. És amikor a tanult zsidók törvénymagyarázó szemléletével vagy a görögök elmés szócsavarásával kerültek szembe, akkor e feladatot mindig Simonra bízták.

7 A természeténél fogva lázadó, képzettsége révén pedig tekintélyromboló volt, Jézus azonban megnyerte őt a mennyország magasabb rendű eszméinek. Mindig azonosult

a tiltakozó féllel, de most a haladásnak, a szellem és az igazság korlátlan és örökkévaló fejlődésének pártjára állt. Simon erős hűséggel és élénk személyes odaadással rendelkező ember volt, és mélységesen szerette Jézust.

8 ¶ Jézus nem félt azonosulni az üzletemberekkel, a munkásokkal, a derűlátókkal, a borúlátókkal, a bölcselőkkel, a szkeptikusokkal, a vámosokkal, az államférfiakkal és a hazafiakkal.

9 ¶ A Mester sokat beszélgetett Simonnal, de soha nem tudott igazán nemzetköziséghívőt faragni ebből a szenvedélyes zsidó hazafiból. Jézus gyakran mondta Simonnak, hogy helyénvaló azt akarni, hogy a társadalmi, a gazdasági és a politikai rendszerek job-

bá váljanak, de mindig hozzátette: „Ennek nincs köze a mennyországhoz. Nekünk az Atya akarata megcselekedésének kell szentelnünk magunkat. A mi dolgunk az, hogy egy magas szellemi kormányzat követei legyünk, és most nem szabad semmi mással törődnünk, mint az isteni Atya akaratának és jellemének képviseletével, aki e kormány élén áll, akinek a meghatalmazásával rendelkezünk." Simon nagyon nehezen értette meg, de fokozatosan kezdett felfogni valamennyit a Mester tanításának jelentéséből.

10 ¶ A jeruzsálemi üldöztetés miatti szétszóródást követően Simon átmenetileg visszavonult. Gyakorlatilag összetört. Nemzeti hazafiként megadta magát a jézusi tanításoknak; most pedig minden elveszett. Két-

ségbe volt esve, de néhány év múltán összeszedte a bátorságát és elindult, hogy hirdesse az ország evangéliumát.

11 Elment Alexandriába és a Nílus-mentén dolgozva haladt, eljutott Afrika szívébe is, ahol Jézus evangéliumát hirdette és keresztelte a híveket. Így dolgozott megöregedéséig és legyengüléséig. És Afrika szívében halt meg és ott is temették el.

12. KARIÓTI JÚDÁS

1 Karióti Júdást, a tizenkettedik apostolt Nátániel választotta. Kerijotban született, egy kis városban Dél-Júdeában. Fiúkorában a szülei elköltöztek Jerikóba, s itt élt és dolgozott az apja különféle üzleti vállalkozásaiban, amíg végül érdeklődni kezdett Keresztelő János hitszónoklatai és munkája iránt.

Júdás szülei szadduceusok voltak, és amikor a fiuk csatlakozott János tanítványaihoz, kitagadták őt.

2 ¶ Amikor Nátániel találkozott Júdással Tariceában, akkor ő éppen munkát keresett egy halszárító vállalkozásnál a Galileaitó alsó részénél. Az apostolokhoz való csatlakozása idején harmincéves volt és nőtlen. Valószínűleg ő volt a legtanultabb a tizenkettek között és az egyetlen júdeai a Mester apostoli családjában. Júdásnak a személyes erősségek tekintetében nem volt kiemelkedő vonása, bár a külső szemlélő számos műveltségbeli vonást és pallérozott viselkedésmódot figyelhetett meg nála. Jó gondolkodó volt, de nem volt mindig igazán *őszinte* gondolkodó. Júdás nem nagyon értette ön-

magát; nem volt igazán őszinte magával.

3 András Júdást jelölte a tizenkettek pénztárosának, arra a tisztségre, melynek betöltésére kiválóan alkalmas is volt, és egészen a Mesterének elárulásáig őszintén, hűségesen és igen eredményesen eleget is tett e feladatainak.

4 ¶ Jézusnak nem volt olyan sajátságos vonása, melyet Júdás a Mester általánosan megkapó és szerfelett elbűvölő személyiségében csodált volna. Júdás sohasem tudott felülemelkedni a galileai társaival szembeni júdeai előítéletein; magában még bírált is sok mindent Jézust illetően. Őt, akit a tizenegy apostol a tökéletes embernek, olyannak tekintett, aki „egészen kiváló és kitetszik akár tízezer közül is”, ez az önelégült jú-

deai gyakran bírálni merte magában. Valóban úgy gondolta, hogy Jézus félénk és némiképp fél élni a saját hatalmával és tekintélyével.

5 ¶ Júdás jó üzletember volt. Tapintat, ügyesség és türelem kellett egy olyan eszményelvű embernek, mint Jézusnak a pénzügyeit intézni, hallgatni a némely apostolának rendetlen üzleti módszereivel való megbirkózásról. Júdás valóban nagyszerű intéző, előrelátó és ügyes pénzügyi szakértő volt. És nagyon fontosnak tartotta a szervezést. A tizenkettek egyike sem bírálta Júdást soha. Amennyire meg tudták ítélni, Karióti Júdás páratlan pénztáros, tanult ember, hű (bár néha bíráló) apostol volt, és a szó minden értelmében nagy siker volt. Az aposto-

lok szerették Júdást; tényleg egy volt közülük. *Hinnie* kellett Jézusban, de kételkedünk abban, hogy valóban tiszta szívéből *szerette* a Mestert. Júdás esete mutatja annak a mondásnak az igazságát, hogy: „Van út, amely egyenesnek látszik az ember előtt, de végül a halálba vezet.” Teljességgel lehetséges áldozatául esni a bűn és a halál útjához való kényelmes igazodás jelentette nyugalmas csalásnak. Abban legyetek nyugodtak, hogy Júdás az anyagiak terén mindig becsületes volt a Mesterhez és apostoltársaihoz. A pénz sohasem lehetett volna a Mester elárulásának hajtóereje.

6 Júdás botor szülők egyetlen gyermeke volt. Kiskorában dédelgették és ajnározták; elkényeztetett gyerek volt. Felnőve túlérté-

kelte az önnön jelentőségét. Rossz vesztes volt. Zavaros és torz képzetei voltak a becsületességről; átadta magát a gyűlöletnek és a gyanakvásnak. Szakavatott módon tudta félreérteni a barátai szavait és tetteit. Júdás az élete során végig megtartotta ama szokását, hogy elégtételt vegyen azokon, akikről azt képzelte, hogy rosszul bántak vele. Érték- és hűségérzékében fogyatékos volt.

7 ¶ Jézus számára Júdás a hitbéli kalandot jelentette. A Mester már a kezdetektől fogva teljesen megértette ennek az apostolnak a gyengeségét és jól tudta, hogy milyen veszéllyel jár az, ha a társaságába engedi. De az Istenfiak természete olyan, hogy minden teremtett lénynek teljes és ugyanolyan esélyt adnak az üdvözülésre és a továbbélésre. Jé-

zus azt akarta, hogy ne csak e világ halandói, hanem a megszámlálhatatlan más világról figyelők is megtudják, hogy amikor felmerül a kétség valamely teremtménynek az ország iránti odaadása őszinteségét és készségességét illetően, akkor az emberek Bíráinak állandó gyakorlata az, hogy teljesen elfogadják a kétséges jelöltet. Az örök élet kapuja mindenki előtt szélesre tárva áll; „jöhessen, aki csak akar”; a *hitet* kivéve nincsenek megkötések vagy korlátozások azok számára, akik eljönnek.

8 Éppen ez volt az oka annak, amiért Jézus megengedte Júdásnak, hogy egészen a végsőkig elmenjen, mindig minden lehetőt megtett, hogy megváltoztassa és megmentse e gyenge és összezavart apostolt. De amikor

a fényt nem fogadják őszintén és nem annak megfelelően élnek, sötétség üli meg a lelket. Júdás értelmileg gyarapodott Jézusnak az országról szóló tanításai vonatkozásában, de a többi apostollal ellentétben nem fejlődött semmit a szellemi jellem megszerzésében. Nem tudott kielégítő személyes haladást felmutatni a szellemi tapasztalás terén.

9 ¶ Júdás egyre többet rágódott a személyes csalódottságán, és végül a neheztelés áldozata lett. Az érzéseit sokszor megsértették, és betegesen gyanakvóvá vált a legjobb barátaival szemben, még a Mesterrel szemben is. Rövidesen megszállta a gondolat, hogy bármi módon is, de elégtételt vegyen, igen, akár a társainak és a Mesterének az elárulása révén is.

10 Ám ezek a gonosz és veszélyes gondolatok nem öltöttek határozott formát egészen addig a napig, amikor is egy hálás nő Jézus lába előtt összetört egy értékes tömjénező edényt. Ez pazarlásnak tűnt Júdás előtt, és amikor az ő nyilvános tiltakozását Jézus ott, mindenki füle hallatára oly határozottan félresöpörte, az már túl sok volt neki. Ez az esemény előhozta az élete során felgyülemlett minden gyűlöletét, sértődöttségét, rosszindulatát, előítéletét, féltékenységét és bosszúvágyát, és úgy döntött, hogy leszámol, mindegy, hogy kivel; és a természetének rossz voltát a szerencsétlen élete egész rút színjátékában az *egyetlen* ártatlan emberre összpontosította, mert éppen Jézus játszotta a főszerepet abban a mellékese-

ményben, amelyben Júdás a fény haladó országából átkelt a sötétség maga választotta területére.

11 A Mester számos alkalommal, magánbeszélgetésben és nyilvánosan is, figyelmeztette Júdást, hogy meg fog botlani, ám az isteni figyelmeztetések rendszerint hatástalanok a megkeseredett emberi természetre. Jézus megtett minden lehetőt, ami összeegyeztethető volt az ember erkölcsi szabadságával, hogy megakadályozza Júdást a helytelen út választásában. A nagy megmérettetés ideje végül elérkezett. A neheztelő fiú elbukott; engedett a magának túlzott jelentőséget tulajdonító büszke és bosszúálló elme keserű és aljas késztetéseinek, és gyorsan elmerült a zavarodottságban, a kétségbeesésben és a

romlottságban.

12 Júdás ez után jutott addig az aljas és szégyenletes ármányig, hogy elárulja az Urát és Mesterét, és a gyalázatos tervének gyorsan meglett az eredménye. A haragban fogant árulási terveinek kidolgozása során átélte a sajnálat és a szégyen perceit is, és e világosabb pillanataiban a saját viselkedése védelmében gyáván úgy okoskodott, hogy Jézus bizonyosan a hatalmához fog folyamodni és az utolsó pillanatban megmenti magát.

13 Mikor az aljas és bűnös ügylete véget ért, e hitehagyott halandó, aki nem tulajdonított nagy fontosságot annak, hogy eladta a barátját harminc ezüstért, hogy kielégítse a régóta dédelgetett bosszúvágyát, elrohant és eljátszotta az utolsó felvonást a halandói lét

valóságai elől való menekülés színművében — öngyilkos lett.

[14] A tizenegy apostol elszörnyedt, megdöbbent. Jézus az árulóra csak sajnálattal tekintett. A világok nehezen tudtak megbocsátani Júdásnak, és a nevének kiejtését egy egész kiterjedt világegyetem kerüli.

140. ÍRÁS

A TIZENKETTEK FELAVATÁSA

JÉZUS a Kr.u. 27. év január 12-én, vasárnap, röviddel dél előtt összehívta az apostolokat abból a célból, hogy az országról szóló evangélium nyilvános tanhirdetőiként felavassa őket. A tizenkettek arra számítottak, hogy bármelyik nap hívhatják őket; így ezen a reggelen, amikor halászni indultak, nem távolodtak el messzire a parttól. Némelyikük a part közelében őgyelgett, javítgatva a hálóit és rendezgetve a felszerelését.

[2] Elindulván a parton, hogy szólítsa az apostolokat, Jézus elsőként a part közelében halászó Andrást és Pétert hívta; ez után

jelzett Jakabnak és Jánosnak, akik egy közelben lévő hajón tartózkodtak, az apjukkal, Zebedeussal beszélgettek és javítgatták a hálóikat. Kettesével összegyűjtötte a többi apostolt is, és amikor mind a tizenketten együtt voltak, elindult velük a Kapernaumtól északra lévő hegyekbe, ahol hozzáfogott, hogy a hivatalos felavatásukra való felkészítés gyanánt tanítsa őket.

3 Ez egyszer mind a tizenkét apostol csendes volt; még Péter is a gondolataiba merült. Végre eljött a régóta várt óra! Elvonulnak a Mesterrel, hogy részt vegyenek egyfajta ünnepélyes szertartáson, melynek keretében személyesen és együtt is, magukat annak a szent munkának szentelik, hogy képviseljék a Mesterüket az Atyja országa eljö-

vetelének hirdetésében.

1. ELŐKÉSZÍTŐ TANÍTÁS

1 A hivatalos felavatási szertartás előtt Jézus így szólt a körülötte ülő tizenkettekhez: „Testvéreim, eljött az ország ezen órája. Azért hoztalak magammal benneteket ide, hogy bemutassalak az Atyának, mint az ország követeit. Némelyetek hallott már engem erről az országról beszélni a zsinagógában, amikor először szólítottalak benneteket. Mindegyikőtök többet is megtudott az Atya országáról azóta, hogy velem dolgoztok a Galileai-tó körüli városokban. De most még valamit el akarok mondani nektek erről az országról.

2 Az új ország, melyet az Atyám a földi gyermekeinek szívében fel akar építeni,

örökkévaló birodalom lesz. Az Atyám ezen uralmának nem lesz vége azoknak a szívében, akik meg akarják cselekedni az ő isteni akaratát. Kijelentem nektek, hogy az én Atyám nem a zsidók vagy a nem-zsidók Istene. Sokan jönnek majd keletről és nyugatról, hogy leüljenek velünk az Atya országában, miközben Ábrahám sok gyermeke fogja elutasítani, hogy belépjen ezen új testvériségbe, mely az Atya szellemének az emberek gyermekeinek szívében lévő uralmát jelenti.

3 Ennek az országnak a hatalma nem hadseregek erejében vagy kincsek hatalmában fog fennállni, hanem annak az isteni szellemnek a dicsőségében, mely el fog jönni, hogy e mennyei ország újjászületett polgárainak, az Isten fiainak az elméjét tanítsa és

a szívét uralja. Ez a szeretet testvérisége, melyben igazságosság lakozik, és amelynek csatakiáltása: Béke a földön és jó szándék minden embernek. Ez az ország, melyet hamarosan hirdetni indultok, minden korszak jó embereinek vágya, az egész föld reménye és minden látnok bölcs ígéretének beteljesülése.

4 De elétek, gyermekeim, és mindenki más elé, aki követni akar benneteket ebbe az országba, egy nehéz próba van kitűzve. E kapukon csakis a hit juttathat át, de az Atyám szellemének gyümölcseit kell teremnetek, ha folytatni akarjátok a felemelkedést az isteni közösség fejlődési életében. Bizony, bizony mondom nektek, nem mindenki léphet be a mennyországba, aki azt mondja,

‚Uram, Uram’; hanem inkább az, aki megcselekszi az Atyám akaratát, aki a mennyben van.

5 Az üzenetetek a világ számára ez legyen: Előbb az Isten országát és az ő igazságosságát keressétek, és amint ezeket megtaláltátok, az örökkévaló továbbéléshez alapvetően szükséges minden dolog ezzel biztosítva lesz. És most világossá akarom tenni előttetek, hogy az Atyám ezen országa nem a hatalom külső megnyilvánulásával vagy helytelen megmutatkozásával fog eljönni. Ezért hát ne úgy menjetek hirdetni az országot, hogy azt mondjátok, ‚itt van’ vagy ‚ott van’, mert ez az ország, amelyről szónokoltok, a bennetek lévő Isten.

6 Aki nagy akar lenni az Atyám országá-

ban, annak mindenkit szolgálnia kell; és aki közöttetek az első akar lenni, engedjétek neki, hogy szolgálja a testvéreit. De mihelyt végre igazán felvétettek polgárokként a mennyországba, akkor többé már nem szolgák vagytok, hanem fiak, az élő Isten fiai. És így fog fejlődni ez az ország a világban, míg össze nem tör minden gátat és minden embert képessé nem tesz arra, hogy megismerje az Atyámat és higgyen abban a megmentő igazságban, melynek a kinyilvánítására eljöttem. Az ország már most is karnyújtásnyira van, és némelyetek addig nem is hal meg, míg meg nem láttátok, amint az Isten uralma nagy hatalomban el nem érkezik.

7 És ez, amit a szemetek most lát, e tizenkét hétköznapi emberrel való szerény kez-

det, sokszorozódni és gyarapodni fog addig, amíg végül az egész föld megtelik az Atyám dicséretével. És nem is annyira a szavaitok révén, hanem az általatok élt élet révén fogják az emberek megtudni, hogy velem voltatok és megismertétek az ország valóságait. És míg én nem teszek súlyos terhet az elmétekre, a lelketekre teszem annak ünnepélyes felelősségét, hogy úgy képviseljetek engem a világban, amint rövidesen elhagylak benneteket, mint ahogy én most képviselem az Atyámat ebben az életben, melyet a húsvér testben élek." És amint ezeket elmondta, felállt.

2. A FELAVATÁS

[1] Jézus most arra utasította a tizenkét halandót, akik az imént végighallgatták az or-

ságról szóló nyilatkozatát, hogy térdeljenek le körben, ő körülötte. Ez után a Mester a kezét minden egyes apostol fejére helyezte, kezdve Karióti Júdással és befejezve Andrással. Miután megáldotta őket, kinyújtotta a kezét és így imádkozott:

2 „Atyám, most eléd viszem ezeket az embereket, a hírnökeimet. A földi gyermekeink közül e tizenkettőt választottam, hogy menjenek és képviseljenek engem, mint ahogy én is eljöttem, hogy képviseljelek téged. Szeresd őket és légy velük olyan, mint ahogy engem szeretsz és amilyen velem vagy. És most, Atyám, adj bölcsességet ezeknek az embereknek, mivel a jövő országának ügyeit az ő kezükbe teszem. És itt maradnék még a földön egy időre, ha ez az aka-

ratod, hogy segítsek nekik az országért végzendő munkájukban. És Atyám, újra csak köszönetet mondok neked ezekért az emberekért, és a te felügyeletedre bízom őket, míg én elindulok, hogy bevégezzem a tőled kapott feladatot.”

3 ¶ Amikor Jézus befejezte az imádkozást, az apostolok mindegyike a helyén maradt, a fejét lehajtva. És jó néhány perc telt el, mire akárcsak Péter is fel merte volna emelni a tekintetét, hogy a Mesterre pillantson. Egyesével megölelték Jézust, de senki nem szólt semmit. Nagy csend telepedett a helyre, miközben egy seregnyi mennyei lény figyelte fentről ezt az ünnepélyes és szent jelenetet — amint egy világegyetem Teremtője az ember isteni testvériségének ügyeit az emberi

elmék irányítása alá helyezi.

3. A FELAVATÁSI BESZÉD

1 Ez után Jézus beszélt, s ezt mondta: „Most, hogy már az Atyám országának követei vagytok, minden más földi embertől független és különböző rendű emberekké lettetek. Most már nem emberek vagytok az emberek között, hanem egy másik és mennyei országnak a megvilágosodott polgárai, akik e sötét világ tudatlan gyermekei között élnek. Nem elég, ha úgy éltek, ahogy ezen óra előtt éltetek, hanem mostantól fogva úgy kell élnetek, mint akik megízlelték egy jobb élet dicsőségeit és visszaküldettek a földre azon új és jobb világ Urának követeiként. A tanártól többet várnak, mint a tanítványtól; az úrtól többre számítanak, mint

a szolgától. A mennyország polgáraitól többet követelnek, mint a földi birodalom polgáraitól. A nektek szóló szavaim közül némelyek talán keménynek tűnnek, de ti választottátok, hogy képviseltek engem a világban, éppen úgy, ahogy én most az Atyát képviselem; és ti, mint közvetítőim a földön, kötelesek lesztek megtartani ama tanításokat és szokásokat, melyek tükrözik a tér világain élendő halandói életről alkotott eszményképeimet, és amelyekre példát mutatok a földi életemben, amint kinyilatkoztatom az Atyát, aki a mennyben van.

2 Elküldelek benneteket, hogy szabadságot hirdessetek a szellemi raboknak, örömet a félelem rabságában sínylődőknek, és hogy a betegeket a mennyei Atyám akarata szerint

gyógyítsátok. Ha a gyermekeimet gyötrelmekben találjátok, beszéljetek hozzájuk bátorítóan, mondjátok nekik:

3 Boldogok a szellemben szegények, az alázatosak, mert övék a mennyország kincsei.

4 Boldogok, akik éhezik és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelnek vele.

5 Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.

6 Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.

7 És éppen így szóljatok a gyermekeimhez a szellemi vigasz és ígéret e további szavaival is:

8 Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket. Boldogok, akik sírnak, mert megkapják az öröm szellemét.

9 Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.

10 Boldogok a békességszerzők, mert az Isten fiainak hívják őket.

11 Boldogok, akik üldöztetést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyország. Boldogok vagytok, ha az emberek gyaláznak és üldöznek benneteket és hazudozva minden rosszat rátok fognak. Örüljetek és ujjongjatok, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok.

12 Testvéreim, ahogy elküldelek benneteket, ti vagytok a föld sója, a megmentő ízt adó só. De ha ez a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébre, mint hogy kidobják s az emberek eltapossák.

13 Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejteni. Ha világot gyújtanak, nem rejtik véka alá, hanem tar-

tóra teszik; és az mindenkinek világít a házban. A ti világosságotok is így világítson az embereknek, hogy jótetteiteket meglássák és vezesse őket az Atyátok dicsőítésére, aki a mennyben van.

[14] Kiküldelek benneteket a világba, hogy képviseljetek engem és az Atyám országának követeiként működjetek, és ahogy a jó híreket hirdetni mentek, bízzatok az Atyában, akinek a hírnökei vagytok. Ne álljatok ellent erővel az igazságtalanságnak; ne a húsvér karban bízzatok. Ha a szomszédod megüti a jobb arcodat, tartsd oda neki a másikat is. Legyetek hajlandók elszenvedni az igazságtalanságot, mintsem hogy pereskedjetek egymással. Kedvességben és irgalommal segédkezzetek mindenkinek, aki ínsé-

get és szükséget szenved.

15 Azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik utálnak benneteket, áldjátok meg azokat, akik átkoznak titeket, és imádkozzatok azokért, akik gyaláznak titeket. És amiről úgy gondoljátok, hogy én is megtenném az emberek érdekében, tegyétek meg azt ti is.

16 A mennyei Atyátok fölkelti napját rosszakra és jókra egyaránt; hasonlóképpen esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is. Ti az Isten fiai vagytok; még ennél is többek, ti most már az Atyám országának követei vagytok. Legyetek irgalmasak, éppen úgy, ahogy az Isten is irgalmas, és az országbeli örökkévaló jövőben tökéletesek lesztek, miként a mennyei Atyátok is tökéletes.

17 Azt a feladatot kaptátok, hogy megmentsétek az embereket, nem azt, hogy megítéljétek őket. A földi életetek végén mind számíthattok irgalomra; ezért követelem meg tőletek a halandói életetek során, hogy mutassatok irgalmat minden testvéretek iránt a húsvér testben. Ne kövessétek el azt a hibát, hogy kiveszitek a szálkát a testvéretek szeméből, amikor pedig a magatok szemében gerenda van. Előbb vegyétek ki a saját szemetekből a gerendát, és akkor hozzáláthattok ahhoz, hogy kivegyétek a szálkát a testvéretek szeméből.

18 Tisztán lássátok az igazságot; a helyes életet bátran éljétek; és így lesztek az én apostolaim és az Atyám követei. Hallhattátok már: ‚Ha vak vezet világtalant, mind a kettő

gödörbe esik.’ Ha másokat akartok vezetni az országba, akkor magatoknak az élő igazság tiszta fényében kell járnotok. Az ország minden ügyében arra intelek benneteket, hogy igaz ítéletet és mély bölcsességet mutassatok. Ne adjátok a szent dolgokat a kutyáknak és gyöngyeiteket se szórjátok a disznók elé, különben még eltapossák lábukkal és megfordulva széttépnek benneteket.

19 Óva intelek benneteket a hamis látnokoktól, akik bárányborben jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcseikről ismeritek fel őket. Szednek-e tövisek közül szőlőt vagy bogáncsról fügét? Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt. Nem hozhat a jó

fa rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa jó gyümölcsöt. Kivágnak és tűzre vetnek röviden minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt. A mennyországba való belépésnél a szándék az, ami számít. Az Atyám belelát az emberek szívébe és a benső vágyaik és az őszinte szándékaik szerint ítél.

20 Az országítélet nagy napján sokan fogják azt mondani nekem, ‚Hát nem a te nevedben jövendöltünk és nem a te nevedben tettünk annyi csodát?' De akkor kénytelen leszek azt mondani nekik, ‚Sosem ismertelek benneteket; távozzatok színem elől, ti hamis tanítók.' De mindenki, aki hallja e feladatot és őszintén eleget is tesz annak a megbízatásnak, hogy képviseljen engem az emberek előtt, éppen úgy, ahogy én képviseltem

Atyámat előttetek, bőségesen felvételt nyer a szolgálatomba és a mennyei Atya országába.”

21 ¶ Az apostolok addig még sohasem hallották Jézust így beszélni, mert ő addig mindig úgy beszélt velük, mint akinek mindenek fölött való tekintélye van. Napnyugta tájban jöttek le a hegyről, de senki sem kérdezgette Jézust.

4. TI VAGYTOK A FÖLD SÓJA

1 Az úgynevezett „hegyi beszéd” nem Jézus evangéliuma. Sok hasznos tanítást tartalmaz, de ez Jézus felavatási megbízása volt a tizenkét apostol számára. Ez a Mester személyes megbízása volt azok számára, akik előtt az evangélium hirdetésének feladata

állt és arra jelentkeztek, hogy képviseljék őt az emberek világában éppen úgy, ahogy ő oly ékesszóló és tökéletes képviselője az Atyjának.

2 ¶ *„Ti vagytok a föld sója, a megmentő ízt adó só. De ha ez a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébre, mint hogy kidobják s az emberek eltaposssák.”*

3 Jézus korában a só értékes dolog volt. Még pénzként is használták. A „fizetés” mai angol nyelvbeli kifejezése a só szóból ered. A só nem csak ízt ad az ételnek, hanem tartósítószer is. Más dolgokat ízletesebbé tesz, és a felhasználása révén hajt hasznot.

4 ¶ *„Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejteni. Ha világot gyújtanak, nem rejtik véka alá, hanem*

tartóra teszik; és az mindenkinek világít a házban. A ti világosságotok is így világítson az embereknek, hogy jótetteiteket meglássák és vezesse őket az Atyátok dicsőítésére, aki a mennyben van.”

5 Bár a fény eloszlatja a sötétséget, lehet olyan „vakító” is, hogy zavart okoz és akadályoz a látásban. Arra intenek bennünket, hogy *úgy* ragyogjon a fényünk, hogy a társainkat a teljesebb élet új és istenes útjaira vezesse. A fényünknek úgy kell ragyognia, hogy a figyelmet ne a sajátlényegre irányítsa. Az egyén még a hivatását is használhatja úgy, mint hatásos „tükrözőt” ezen életfény szórásához.

6 Erős jellemek nem abból erednek, hogy *nem* tesznek rosszat, hanem inkább abból,

hogy ténylegesen is jót tesznek. Az önzetlenség az emberi nagyság jelvénye. Az önmegvalósítás legfelsőbb szintjeire istenimádat és szolgálat révén lehet eljutni. A boldog és eredményes személyt nem a rossz megcselekedésétől való félelem, hanem a jó megcselekedésének szeretete hajtja.

7 ¶ *„Gyümölcseikről ismeritek fel őket.”* A személyiség alapvetően változhatatlan; ami változik — gyarapszik — az az erkölcsi jellem. A mai vallások nagy tévedése a hiánylényegűség. A gyümölcsöt nem hozó fát „kivágják és tűzre vetik”. Erkölcsi érték nem eredhet puszta elfojtásból — a „ne tedd” parancsának való engedelmességből. A félelem és a szégyen méltatlan késztetései a vallási életnek. A vallás csak akkor hiteles, ami-

kor kinyilatkoztatja az Isten atyaságát és erősíti az emberek közötti testvériséget.

8 ¶ Az egyén eredményes életfelfogást a mindenségrendi rálátásnak és a társadalmi és gazdasági környezetre adott érzelmi válaszok összességének társítása révén alakíthat ki. Emlékezzetek erre: Bár az örökölt ösztönöket nem lehet alapvetően megváltoztatni, az ilyen kényszerekre adott érzelmi válaszokat meg lehet változtatni; ezért az erkölcsi természet módosítható, a jellem fejleszthető. Az erős jellemben az érzelmi válaszok egységbe rendezettek és összehangoltak, és így jön létre az egyesített személyiség. A hiányos egységesülés gyöngíti az erkölcsi természetet és boldogtalanságot idéz elő.

9 Érdemes cél nélkül az élet céltalanná és

haszontalanná válik, és sok boldogtalanság lesz az eredménye. A tizenkettek felavatásakor tartott jézusi beszéd egy magas rendű életfelfogást jelent. Jézus arra buzdította a követőit, hogy élményelvi hitet gyakoroljanak. Arra intette őket, hogy ne pusztán értelmi beleegyezésre, hiszékenységre és elfogadott tekintélyre támaszkodjanak.

10 Az oktatásnak olyan tanulási (felfedezési) eljárásnak kell lennie, mellyel elsajátíthatók a természetes és örökölt vágyaink kielégítésének jobb módszerei, és az érzelmi megelégedés e teljes körűbb módszereinek végeredménye a boldogság. A boldogság kevéssé függ a környezettől, bár a kedvező körülmények nagyban hozzájárulhatnak ahhoz.

11 ¶ Minden halandó valójában arra tö-

rekszik, hogy teljes személlyé váljon, hogy olyan tökéletes legyen, mint amilyen tökéletes a mennyei Atya, és ez el is érhető, mert végső soron „a világegyetem igazából atyai”.

5. ATYAI ÉS TESTVÉRI SZERETET

[1] A hegyi beszédtől az utolsó estebéden elmondott beszédig Jézus arra tanította a követőit, hogy *atyai* szeretetet mutassanak inkább, mint *testvéri* szeretetet. A testvéri szeretetben a szomszédodat úgy szereted, mint magadat, és ez megfelelő teljesítése az „aranyszabálynak”. Az atyai ragaszkodás azonban megköveteli, hogy úgy szeressétek a halandó társaitokat, ahogy Jézus szeret titeket.

2 Jézus kettős szeretettel szereti az emberiséget. Ő kettős személyiségként élt a földön — emberiként és isteniként. Az Isten Fiaként atyai szeretettel szereti az embert — ő az ember Teremtője, világegyetemi Atyja. Az Ember Fiaként Jézus a halandókat testvérként szereti — ő valóban ember volt az emberek között.

3 Jézus nem várta el a követőitől, hogy a testvéri szeretet lehetetlen kimutatásáig menjenek el, viszont elvárta tőlük, hogy törekedjenek arra, hogy olyanok legyenek, mint az Isten — hogy olyan tökéletesek legyenek, mint amilyen tökéletes a mennyei Atya — annak érdekében, hogy kezdjenek úgy tekinteni az emberre, mint ahogy az Isten tekint a teremtményeire és ezáltal kezd-

jék úgy szeretni az embereket, ahogy az Isten szereti őket — hogy az atyai ragaszkodás első jeleit mutassák. A tizenkét apostolnak szóló ezen intelmek során Jézus arra törekedett, hogy kinyilatkoztassa az *atyai szeretet* ezen új felfogását úgy, ahogyan az a társadalmi környezethez való számos alkalmazkodási döntéshez kapcsolódó, bizonyos érzelmi beállítottságokkal összefügg.

4 ¶ A Mester e nagy jelentőségű beszédet azért tartotta, hogy felhívja a figyelmet négy *hitbeli* beállítottságra annak bevezetőjéül, hogy később bemutassa az ő atyai szeretetének négy érzékfeletti és felsőbbrendű válaszát, szembeállítva a pusztán testvéri szeretet korlátaival.

5 Először azokról beszélt, akik szellemben

szegények, akik vágynak az igazságra, béketűrők és akik tisztaszívűek. Az ilyen szellemi ítélőképességű halandóktól elvárható, hogy eljutnak az isteni önzetlenség olyan szintjeire, hogy képessé válnak megkísérelni azt, hogy *atyai* szeretetet gyakoroljanak; hogy még búslakodókként is fel lesznek ruházva azzal, hogy irgalmat mutassanak, támogassák a békét és kiállják az üldöztetéseket, és végig e megpróbáltatást jelentő helyzetekben még a szeretetre kevéssé érdemes embereket is atyai szeretettel szeressék. Az atyai szeretet az odaadásnak a testvéri szeretetet mérhetetlenül meghaladó szintjeit érheti el.

6 Ezen üdvösségek hite és szeretete erősíti az erkölcsi jellemet és megteremti a boldogságot. A félelem és a harag gyöngíti a jel-

lemet és lerombolja a boldogságot. E nagy jelentőségű beszéd hangneme a boldogságra épült.

7 ¶ 1. „*Boldogok a szellemben szegények — az alázatosak.*” Egy gyermek számára a boldogság a közvetlen örömérzet megélése. A felnőtt hajlandó elvetni az önmegtartóztatás magvait annak érdekében, hogy később nagyobb boldogságot arasson. Jézus idejében és azóta, a boldogságot túl gyakran társították a vagyonbirtoklás gondolatához. A templomban imádkozó farizeus és publikánus történetében az egyik szellemben gazdagnak érezte magát — öntelt volt; a másik pedig „szellemben szegénynek” — alázatos volt. Az egyik önelégült volt; a másik tanítható és igazságkereső. A szellemben szegé-

nyek a szellemi vagyoni célokat — Istent — keresik. És az ilyen igazságkeresőknek nem kell várniuk a jutalomra a távoli jövőben; ők *most* nyerik el a jutalmukat. Ők a mennyországot a saját szívükben találják meg, és e boldogságot *most* tapasztalják meg.

8 ¶ 2. *„Boldogok, akik éhezik és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelnek vele.”* Csakis a magukat szellemben szegénynek érzők vágynak valaha is az igazságra. Csakis az alázatosak keresik az isteni erőt és törekednek szellemi hatalomra. De igencsak veszélyes dolog tudatosan szellemi koplalásba fogni annak érdekében, hogy az ember felerősítse az étvágyát a szellemi adományokra. A testi böjtölés négy-öt nap múltán veszélyessé válik; az ember könnyen elveszíti

az étel iránti minden vágyát. A huzamosabb időn át tartó böjtölés, legyen az testi vagy szellemi, az étvágy megszűnéséhez vezethet.

9 Az élményelvi igazságosság öröm, nem pedig kötelesség. Jézus igazságossága lendületes szeretet — atyai-testvéri szeretet. Ez nem a tiltó vagy ne-tedd fajta igazságosság. Hogy vágyhat valaki valaha is valami tiltóra — valami „ne tedd-re”?

10 ¶ Nem könnyű dolog a gyermeki elmének megtanítani az üdvösségek közül az első kettőt, de az érett elmének képesnek kell lennie a jelentésük megragadására.

11 ¶ 3. *„Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.”* Az igazi szelídségnek nincs köze a félelemhez. Az inkább az Istennel együttműködő ember hozzáállása — „A te akaratot le-

gyen meg.” Beletartozik ebbe türelem és tartózkodás, és azt egy törvényes és barátságos világegyetembe vetett megingathatatlan hit vezérli. Fölébe kerekedik minden, az isteni vezetés elleni lázadásra rábírni akaró kísértésnek. Jézus volt az Urantia eszményi szelíd embere, és övé lett egy hatalmas világegyetem.

12 ¶ 4. „*Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.*” A szellemi tisztaság nem hiánylényegű minőség, eltekintve attól, hogy hiányzik belőle a gyanakvás és a megtorlás. A tisztaság tárgyalásakor Jézus nem akart kizárólag az emberi nemi magatartásbeli dolgokkal foglalkozni. Inkább arra a hitre utalt, mellyel az embernek rendelkeznie kell a másik ember iránt; arra a hit-

re, melyet a szülő táplál a gyermeke iránt, és amely képessé teszi arra, hogy éppen úgy szeresse a társait, ahogy egy apa szeretné őket. Az apa szeretetének nem kell dédelgetnie, és nem nézi el a rosszat, viszont mindig szemben áll a hitevesztettséggel. Az atyai szeretete céltudatos, és mindig a legjobbat keresi az emberben; ez az igaz szülői hozzáállás.

13 Meglátni Istent — hit révén — annyit jelent, hogy az ember igazi szellemi látásmódra tesz szert. És a szellemi rálátás javítja az Igazító útmutatói lehetőségeit, és ezek végül fokozzák az Isten-tudatot. És amikor megismeritek az Atyát, megerősítést nyertek az isteni fiúi elismertség bizonyosságában, és egyre jobban tudjátok szeretni minden

egyes testvéreteket a húsvér testben, nem csak testvérként — testvéri szeretettel — hanem atyaként — atyai odaadással is.

14 Ezt az intelmet még egy gyermeknek is könnyű megtanítani. A gyermekek a maguk természetes módján bizalomteljesek, és a szülőknek gondoskodniuk kell arról, hogy ezt az egyszerű hitet ne veszítsék el. A gyermekekkel való foglalkozás során kerülni kell mindenféle félrevezetést és tartózkodni kell a gyanakvástól. Bölcsen segíteni kell őket a hőseik kiválasztásában és az életművük megválasztásában.

15 ¶ És az után Jézus folytatta a követőinek oktatását arra, hogy felismerjék minden emberi küzdelem fő célját — a tökéletességet — akár mint isteni teljesítményt is.

Mindig arra intette őket: „Legyetek tökéletesek, miként Atyátok a mennyben is az.” Nem azt tanácsolta a tizenketteknek, hogy a szomszédaikat úgy szeressék, mint magukat. Az elismerésre méltó teljesítmény lett volna; az a testvéri szeretetet elérését mutatta volna. Inkább arra intette az apostolokat, hogy úgy szeressék az embereket, ahogy ő szerette őket — *atyai* és testvéri szeretettel egyaránt szeressenek. És ezt azzal szemléltette, hogy megmutatta az atyai szeretet négy felsőrendű megnyilvánulását:

16 1. „*Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket.*” Az úgynevezett józan ész vagy a legkövetkezetesebb észjárás sohasem sugallná, hogy boldogság nyerhető a szomorúságból. Jézus azonban nem a

kifelé irányuló vagy kérkedő szomorúságra utalt. Ő a lágyszívűség érzelmi beállítottságára célzott. Nagy tévedés arra tanítani a fiúkat és a fiatal férfiakat, hogy férfiatlan dolog gyöngédséget mutatni vagy kimutatni egyéb érzelmeket vagy a testi fájdalmat. A rokonszenv a férfinak és a nőnek is elismerésre méltó hozzáállása. Nem szükséges érzéketlenné válni ahhoz, hogy valaki férfias legyen. Ez a rossz útja a bátor férfiak teremtésének. A világ nagyszerű férfijai nem féltek szomorkodni. Mózes, a gyászoló, nagyobb ember, mint akár Sámson vagy Góliát. Mózes nagyszerű vezető volt, de ő a szelídség embere is volt. Az emberi szükségletre való érzékenység és fogékonyság igaz és tartós boldogságot teremt, s e kedves beállí-

tottságok megvédik a lelket a harag, a gyűlölet és a gyanakvás pusztító hatásaitól.

17 ¶ 2. *„Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.”* Az irgalom itt a legigazabb barátság — a szeretet — magasságát, mélységét és kiterjedését jelzi. Az irgalom néha lehet tétlen, de itt tevékeny és lendületes — ez felsőrendű atyaiság. A szerető szülő kevéssé találja nehéznek, hogy a gyermekének megbocsásson, akár számos alkalommal is. És egy el nem kényeztetett gyerekben a szenvedéstől való megszabadulás vágya a maga természetes módján megvan. A gyerekek rendszerint kedvesek és rokonszenvezők, amint elég idősek lesznek ahhoz, hogy felmérjék a tényleges körülményeket.

18 ¶ 3. *„Boldogok a békességszerzők, mert Isten fiainak hívják őket.”* Jézus hallgatósága katonai felszabadítást várt, nem béketeremtőket. Jézus békéje azonban nem a békeelvűség nemleges fajtából való. A megpróbáltatások és üldöztetések közepette azt mondta, „Az én békémet hagyom rátok.” „Ne nyugtalankodjék a szívetek, s ne csüggedjen.” Ez a pusztuláshoz vezető összeütközéseket megakadályozó béke. A személyes béke egyesíti a személyiséget. A társadalmi béke megakadályozza a félelmet, a mohóságot és a haragot. A politikai béke megakadályozza a faji szembenállást, a nemzetek egymás iránti gyanakvását és a háborút. A béketeremtés a bizalmatlanság és a gyanakvás ellenszere.

19 A gyerekeket könnyedén meg lehet ta-

nítani arra, hogy béketeremtőkként lépjenek fel. Élvezik a csoportos tevékenységeket; szeretnek együtt játszani. Egy más alkalommal mondta a Mester: „Aki meg akarja menteni életét, elveszíti, aki azonban elveszíti, az megtalálja.”

20 ¶ 4. „*Boldogok, akik üldöztetést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyország.*” Boldogok vagytok, ha az emberek gyaláznak és üldöznek benneteket és hazudozva minden rosszat rátok fognak. Örüljetek és ujjongjatok, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok.”

21 Nagyon gyakran üldöztetés követi a békét. De a fiatalok és a bátor felnőttek sohasem térnek ki a nehézség vagy a veszély elől. „Senki sem szeret jobban, mint az, aki éle-

tét adja barátaiért.” És az atyai szeretet képes mindeme dolgokat önként megtenni — olyan dolgokat, melyeket a testvéri szeretet aligha foglalhat magába. És a fejlődés mindig is az üldöztetés utolsó szürete.

22 A gyermekek mindig válaszolnak a bátorság kihívására. A fiatalok mindig hajlandók „felvenni a kihívást”. És minden gyermeknek már korán meg kell tanulnia áldozatot hozni.

23 ¶ És így már kitűnik, hogy a hegyi beszéd üdvösségeinek alapja a hit és a szeretet, nem pedig a törvény — az erkölcstan és a kötelesség.

24 ¶ Az atyai szeretet örömét leli abban, ha jóval viszonozza a rosszat — hogy jót tesz az

igazságtalanságért cserébe.

6. A FELAVATÁS ESTÉJE

[1] Vasárnap este, miután odaértek Zebedeus házához a Kapernaumtól északra lévő hegyekből, Jézus és a tizenkettek egyszerű ételt fogyasztottak. Ezt követően, mialatt Jézus a parton sétált, a tizenkettek egymás között beszélgettek. Egy rövid tanácskozás után, mialatt az ikrek egy kis tüzet raktak, hogy általa meleget és fényt nyerjenek, András elment Jézusért, és amikor utolérte, így szólt: „Mester, a testvéreim nem értik, hogy mit mondtál az országról. Nem érezzük képesnek magunkat arra, hogy e munkához hozzáfogjunk, amíg nem adsz további utasításokat. Azért jöttem érted, hogy csatla-

kozz hozzánk a kertben és segíts megértenünk a szavaid jelentését.” És Jézus visszament Andrással az apostolokhoz.

2 A kertbe belépve maga köré gyűjtötte az apostolokat és tovább tanította őket e szavakkal: „Azért esik nehezetekre megérteni az üzenetemet, mert az új tanítást közvetlenül a régire akarjátok építeni, de kijelentem, hogy újjá kell születnetek. Újra kell kezdenetek kisgyermekekként és hajlandóknak kell lennetek bízni a tanításomban és hinni az Istenben. Az ország új evangéliuma nem alakítható ahhoz, ami ma van. Helytelenek a fogalmaitok az Ember Fiáról és az ő földi küldetéséről. De ne kövessétek el azt a hibát, hogy úgy gondoljátok, azért jöttem, hogy mellőzzem a törvényt és elforduljak a

látnokoktól; nem rombolni jöttem, hanem beteljesíteni, gyarapítani és megvilágosítani. Nem a törvényt megszegni jöttem, hanem inkább azért, hogy ezeket az új parancsolatokat a szívetek táblájára felírjam.

[3] Olyan igazságosságot követelek tőletek, mely meghaladja azok igazságosságát, akik könyöradománnyal, imával és böjtöléssel törekednek az Atya kegyének elnyerésére. Ha be akartok lépni az országba, akkor olyan igazságossággal kell rendelkeznetek, mely szeretetben, irgalomban és igazságban áll fenn — azon őszinte vágyban, hogy megcselekedjétek a mennyei Atyám akaratát."

[4] Erre azt mondta Simon Péter: „Mester, ha van új parancsolatod, szeretnénk hallani azt. Mutasd meg nekünk az új utat." Jé-

zus így válaszolt Péternek: „Már hallottátok azt azoktól, akik a törvényt tanítják: ‚Ne ölj; aki öl, ítéltessék meg.’ Én azonban a cselekedetnél mélyebbre tekintek, hogy feltárjam a szándékot. Kijelentem nektek, hogy mindenki, aki haragot tart a testvérével, az elítéltetés veszélyét vonja magára. A szívében gyűlöletet tápláló és az elméjében bosszút forraló személy a megítéltetés veszélyét vonja magára. Nektek a cselekedeteik szerint kell megítélnetek a társaitokat; a mennyei Atya a szándék szerint ítél.

5 Hallottátok a törvény tanítóit szólni, ‚Ne törj házasságot’. Én azonban azt mondom nektek, hogy minden férfi, aki szenvedéllyel, a megkívánás szándékával tekint egy asszonyra, a szívében már házasságtö-

rést követett el. Az embereket csak a tetteik alapján ítélhetitek meg, az én Atyám azonban beletekint a gyermekei szívébe és irgalommal mond ítéletet a szándékaik és valódi vágyaik szerint.”

6 Jézus folytatni akarta a többi parancsolat megvitatását, amikor Zebedeus Jakab félbe szakította, megkérdezvén: „Mester, mit tanítsunk az embereknek a válást illetően? Megengedjük-e a férfinak, hogy elváljon a feleségétől, amint Mózes előírta?” És amikor Jézus e kérdést meghallotta, ezt mondta: „Nem azért jöttem, hogy törvényt alkossak, hanem azért, hogy megvilágosodást hozzak. Nem azért jöttem, hogy újjászervezzem e világ országait, hanem azért, hogy megalapítsam a mennyországot. Nem Atyám akara-

ta az, hogy engedve a kísértésnek megtanítsam nektek a kormányzás, a kereskedelem vagy a társas viselkedés szabályait, melyek ma még talán helyénvalók, egy másik korban már közel sem lesznek megfelelők a társadalom számára. Csak azért vagyok a földön, hogy megvigasztaljam az emberi elméket, felszabadítsam az emberek szellemeit és megmentsem az emberi lelkeket. De a válás kérdésében azt mondom nektek, hogy bár Mózes pártfogolta e dolgokat, nem így volt ez Ádám és a Kert idejében."

7 Miután az apostolok egy rövid ideig egymással beszélgettek, Jézus így folytatta: „Mindig fel kell ismernetek minden halandói viselkedés kétféle nézőpontját — az emberit és az istenit; a húsvér test útját és a

szellem útját; az ideigvalók felmérését és az örökkévalósági nézőpontot.” És bár a tizenkettek nem tudtak mindent felfogni abból, amit tanított, ezzel a tanítással sokat segített nekik.

8 És ez után Jézus azt mondta: „De a tanításomat azért fogjátok nehezen megérteni, mert szó szerint akarjátok értelmezni az üzenetemet; nehezen fogjátok fel a tanításom szellemét. Megint csak emlékeznetek kell arra, hogy ti az én hírnökeim vagytok; úgy kell élnetek az életeteket, ahogy szellemben én éltem az enyémet. Ti az én személyes képviselőim vagytok; de tévesen ne várjátok azt minden embertől, hogy minden részletben úgy éljenek, ahogy ti. Arra is emlékeznetek kell, hogy vannak nekem nem ebből

a nyájból való bárányaim, és hogy irántuk is elkötelezett vagyok, hogy példát mutassak nekik abból, hogy megcselekszem az Isten akaratát mialatt a halandói természetű életet élem."

9 Ekkor Nátániel kérdezett: „Mester, ne adjunk teret az igazságosságnak? Mózes törvénye azt mondja, ‚szemet szemért és fogat fogért'. Mit mondjunk?" És Jézus így válaszolt: „Jóval fizessetek a rosszért. Az én hírnökeimnek nem szabad az embereket vádolniuk, hanem mindenki irányában szelídnek kell lenniük. A szemet szemért ne legyen a törvényetek. Az emberek urainak sok ilyen törvénye van, de az országban nem ez a helyzet; mindig irgalomnak kell megszabnia az ítéleteiteket és szeretetnek a vi-

selkedéseteket. És ha ezek kemény szavak, akkor most még visszafordulhattok. Ha túl nehéznek tartjátok az apostolság követelményeit, akkor még visszatérhettek a tanítványi szint kevésbé szigorú útjához.”

10 Hallván e megdöbbentő szavakat, az apostolok egy időre félrevonultak, de rövidesen visszatérek, és Péter így szólt: „Mester, mi veled akarunk tartani; közülünk senki sem akar visszafordulni. Teljesen fel vagyunk készülve arra, hogy megfizessük az árát; ki fogjuk inni a poharat. Apostolok leszünk, nem pusztán tanítványok.”

11 Ezeket hallva Jézus így szólt: „Legyetek hát készek vállalni a felelősségeiteket és követni engem. Titkon tegyétek a jótetteket; amikor adományt adtok, ne tudja a bal keze-

tek, mit tesz a jobb. És amikor imádkoztok, vonuljatok el magatokban és ne használjatok hiábavaló ismétléseket és értelmetlen mondatokat. Mindig emlékezzetek, hogy az Atya már akkor tudja mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek azt. És ne adjátok a fejeteket böjtölésre az emberek előtt komoly arccal. Lévén, hogy a választott apostolaim vagytok, most az ország szolgálatáért tegyetek félre, ne a földön gyűjtsetek magatoknak kincseket, hanem a mennyben gyűjtsetek kincseket magatoknak önzetlen szolgálattal, mert ahol a kincseitek vannak, ott van a szívetek is.

12 A test lámpása a szem; ezért ha a szemed tiszta, az egész tested világos lesz. Ha viszont a szemed önző, az egész tested sö-

tétséggel telik meg. Ha tehát a világosság, amely benned van, sötétség, mily nagy az a sötétség!”

13 És ekkor Tamás megkérdezte Jézustól, hogy „továbbra is kitartsanak-e amellett, hogy mindenük közös”. A Mester azt mondta: „Igen, testvéreim, azt szeretném, hogy úgy éljünk együtt, mint egy megértő család. Nagy munkával bíztalak meg benneteket, és nyomatékosan kérem a közös szolgálatotokat. Tudjátok, hogy azt mondják: ‚Senki sem szolgálhat két úrnak.’ Egyszerre nem imádhatjátok őszintén az Istent és szolgálhatjátok teljes szívvel a mammont. Most, hogy fenntartás nélkül elszegődtetek az ország munkájára, ne aggódjatok az élететekért; még kevésbé aggódjatok amiatt, hogy

mit esztek vagy mit isztok; sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök. Megtanultátok már, hogy a szolgálatkész kezek és a komoly szívek nem maradnak éhen. És most, amikor arra készültök, hogy minden energiátokat az országért való munkálkodásba fektessétek, legyetek bizonyosak afelől, hogy az Atya nem fog megfeledkezni a szükségleteitekről. Először az Isten országát keressétek, és amikor bebocsátást nyertek oda, minden szükséges dolog megadatik nektek. Ezért hát ne aggódjatok indokolatlanul a holnap miatt. Elég a napnak a maga baja."

[14] Látva, hogy egész éjszaka fent akarnak maradni, hogy kérdéseket tegyenek fel, Jézus így szólt hozzájuk: „Testvéreim, cserépedények vagytok; az a legjobb számotokra,

ha nyugovóra tértek, hogy felkészüljetek a holnapi munkára." De nem jött álom a szemükre. Péter megkockáztatta, hogy megkéri a Mesterét, hogy „szeretnék egy kicsit beszélni veled négyszemközt. Nem azért, mintha titkaim lennének a társaim előtt, hanem azért, mert a lelkem fel van kavarva, és ha esetleg feddést kapnék a Mesteremtől, jobban elviselném azt egyedül, veled." És Jézus azt mondta, „Jöjj velem, Péter" — és bevezette a házba. Amikor Péter sokkal jobb hangulatban és erősen felbátorodva jött vissza a Mesterétől, Jakab úgy döntött, hogy beszél Jézussal. És egészen a kora reggeli órákig a többi apostol így ment egyesével a Mesterhez, hogy beszéljen vele. Miután mindannyian személyesen is be-

széltek vele, kivéve az ikreket, akik elaludtak, András bement Jézushoz és azt mondta: „Mester, az ikrek elaludtak a kertben a tűz mellett; felkeltsem őket, hogy megkérdezzem, ők is akarnak-e beszélni veled?” És Jézus mosolyogva azt mondta Andrásnak, „Jól teszik — ne háborgasd őket.” És ekkor már eltelőben volt az éjszaka; egy új nap fényével érkezett a hajnal.

7. A FELAVATÁST KÖVETŐ HÉT

1 Néhány órás alvást követően, amikor a tizenkettek összegyűltek, hogy a kései reggelit Jézussal elfogyasszák, Jézus így szólt: „Most hozzá kell fognotok a munkához, hogy terjesszétek a jó híreket és oktassátok a hívőket. Készüljetek arra, hogy Je-

ruzsálembe mentek.” Jézus szavai után Tamás nekibátorodott és azt mondta: „Tudom, Mester, hogy mostanra már készen kellene állnunk a munka megkezdésére, de félek, hogy még nem vagyunk képesek megfelelni e nagy elkötelezettségnek. Beleegyeznél-e abba, hogy néhány napig még a környéken maradjunk, mielőtt hozzáfogunk az ország munkájához?” És amikor Jézus látta, hogy minden apostolát ugyanez a félelem tölti el, azt mondta: „Legyen úgy, ahogy kéritek; itt maradunk a szombat leteltéig.”

2 ¶ Hétről hétre komoly igazságkeresők kis csoportjai, valamint kíváncsi szemlélők jöttek Betszaidába, hogy találkozzanak Jézussal. A híre már elterjedt vidéken is; érdeklődő csoportok érkeztek olyan messziről is,

mint Tirusz, Szidon, Damaszkusz, Cezárea és Jeruzsálem. Azelőtt Jézus üdvözölte ezeket az embereket és ő tanított nekik az országról, de a Mester most átadta e feladatot a tizenketteknek. András kiválasztott egy apostolt és hozzárendelt egy csoportnyi látogatót, és néha mind a tizenketten így dolgoztak.

3 Két napon át dolgoztak, nappal tanítva, késő éjszakáig pedig külön tanácskozásokat tartottak. A harmadik napon Jézus Zebedeussal és Szalóméval maradt, míg az apostolait elküldte „halászni, gondtalan kikapcsolódásra vagy esetleg a családjuk meglátogatására”. Csütörtökön visszatértek és három további napon át folyt a tanítás.

4 A felkészülés e hete alatt Jézus számos al-

kalommal elismételte az apostolai előtt a keresztelés utáni földi küldetésének két fő hajtóerejét:

5 1. Kinyilatkoztatni az Atyát az embereknek.

6 2. Rávezetni az embereket arra, hogy fiú-tudatossá váljanak — hogy hitben felismerjék, hogy ők a Fenséges gyermekei.

7 ¶ Az egy hétnyi változatos élmény nagyon is javára vált a tizenketteknek; némelyikük túlzottan is magabiztossá lett. Az utolsó tanácskozáson, a szombatot követő éjszakán Péter és Jakab odament Jézushoz azzal, hogy „Készen állunk — induljunk és hozzuk el az országot”. Mire Jézus így felelt, „Érjen fel a bölcsességetek a lelkesedésetekkel és a bátorságotok pótolja a tudatlanságo-

tokat.”

8 Bár az apostolok nem sokat értettek meg a tanításából, azért sikerült felfogniuk, hogy mekkora jelentősége van annak, hogy ő oly megkapóan szép életet él velük.

8. CSÜTÖRTÖK DÉLUTÁN A TÓNÁL

1 Jézus jól tudta, hogy az apostolai nem teljesen fogadták be a tanításait. Úgy döntött, hogy külön oktatásban részesíti Pétert, Jakabot és Jánost, abban a reményben, hogy képesek lesznek megvilágosítani a társaik nézeteit. Látta, hogy bár a szellemi ország eszméjének némely vonását a tizenkettek megértették, továbbra is rendületlenül kitartanak amellett, hogy ezeket az új szellemi tanításokat közvetlenül azokra a régi és elsán-

colt, szó szerint vett fogalmakra építsék, melyekben a mennyország nem más, mint Dávid királyszékének helyreállítása és Izráelnek, mint világi földi hatalomnak a helyreállítása. Ennek megfelelően csütörtök délután Jézus hajóval kiment a vízre Péterrel, Jakabbal és Jánossal, hogy megbeszélje velük az ország ügyeit. Ebből egy négyórás tanácskozás lett, rengeteg kérdéssel és válasszal, és az a legelőnyösebb, ha e feljegyzésben e nagy jelentőségű délután azon összefoglalását adjuk közre újjáalakítva, mely összefoglalást Simon Péter adott Andrásnak a következő nap reggelén:

2 1. *Az Atya akaratának megcselekedése.* Jézus azon tanítása, hogy bízzanak a mennyei Atya gondoskodásában, nem vak

és tétlen végzethit. E délutánon megerősítőleg idézett egy régi héber mondást: „Aki nem dolgozik, ne is egyék.” E tanításaihoz elégséges magyarázatul a saját tapasztalására mutatott rá. Az Atyában való bizodalomról szóló tantételeit nem szabad a legújabb idők vagy más kor társadalmi vagy gazdasági körülményei szerint megítélni. A tanításában az Istenhez közeli élet eszményi elvei jelennek meg minden korszakban és minden világon.

3 Jézus világossá tette a hármak előtt, hogy mi a különbség az apostoli és a tanítványi besorolás követelményei között. És még ezzel sem tiltotta a tizenketteknek, hogy elővigyázatosak és előrelátók legyenek. Ami ellen szólt, az nem az előrelátás volt, hanem

az aggódás, a nyugtalankodás. Azt tanította, hogy tevékenyen és éberen vessék alá magukat az Isten akaratának. A mértékletességgel és a takarékossággal kapcsolatos számos kérdésükre válaszolva egyszerűen csak felhívta a figyelmet az ő ács, hajókészítő és halász életére, és arra, hogy milyen gondosan szervezte meg a tizenketteket. Megpróbálta világossá tenni, hogy a világra nem ellenségként kell tekinteni; hogy az életkörülmények az Isten gyermekeivel együtt munkáló isteni elrendezést képeznek.

[4] Jézusnak nagy nehézséget okozott, hogy megértesse velük az ellent nem állással kapcsolatos személyes gyakorlatát. Teljesen elutasította, hogy megvédje magát, és az apostolok számára úgy tűnt, hogy örömmel ven-

né, ha ők is követnék e gyakorlatot. Azt tanította nekik, hogy ne álljanak ellent a rossznak, ne harcoljanak az igazságtalansággal vagy a sérelemmel, de a rosszcselekedetekkel szemben nem a közönyös türelmet tanította. És ezen a délutánon világossá tette, hogy helyesli a gonosztevők és bűnözők közösség általi megbüntetését, és hogy a polgári kormányzatnak néha erőt kell alkalmaznia a társadalmi rend fenntartása és az igazságszolgáltatás érdekében.

5 Folyton arra intette a tanítványait, hogy tartózkodjanak a *megtorlás* rossz gyakorlatától; nem engedélyezte a bosszút, az elégtétel gondolatát. Helytelenítette a haragtartást. Nem engedélyezte a szemet szemért és fogat fogért elvet. Ellenezte a magánjelle-

gű és személyes elégtétel egész felfogását, e dolgokat egyfelől a polgári kormányzatnak, másfelől az Isten ítéletének tartva fenn. Világossá tette a hármak számára, hogy a tanításai az *egyénre* vonatkoznak, nem az államra. Az ezekkel kapcsolatos tanításait addig az időpontig úgy foglalta össze, mint:

6 Szeressétek az ellenségeiteket — emlékezzetek az emberi testvériség erkölcsi követelményeire.

7 A rossz eredménytelensége: A rosszat nem lehet bosszúval helyrehozni. Ne kövessétek el azt a hibát, hogy a saját fegyvereivel harcoltok a rosszal.

8 Legyen hitetek — az isteni igazságosság és az örökkévaló jóság végső győzelmébe vetett bizalmatok.

9 ¶ 2. *Politikai hozzáállás.* Figyelmeztette az apostolait, hogy legyenek körültekintők a zsidó nép és a római kormányzat közötti, akkoriban feszült viszonyra vonatkozó megjegyzéseikkel; eltiltotta őket attól, hogy bármiképpen belekeveredjenek ezekbe a problémákba. Mindig ügyelt arra, hogy elkerülje az ellenségei által állított politikai kelepcéket, mindegyre azt felelve, „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és Istennek, ami az Istené”. Nem volt hajlandó belemenni abba, hogy a figyelmét eltereljék ama földi küldetéséről, hogy az üdvözülés új útját teremtse meg; nem engedte meg magának, hogy bármi mással is törődjön. A személyes életében mindig kellőképpen követte a polgári törvényeket és szabályokat; minden nyil-

vános tanításában figyelmen kívül hagyta a polgári, a társadalmi és a gazdasági területeket. Azt mondta a három apostolnak, hogy őt csakis az ember belső és személyes szellemi életének alapelvei érdeklik.

10 Jézus ezért nem volt politikai újjászervező. Nem azért jött, hogy újjászervezze a világot; még ha meg is tette volna, az akkor is csak arra a korra és arra a nemzedékre lett volna érvényes. Mindazonáltal megmutatta az embernek a jobb életutat, és egyetlen nemzedék sem mentesül annak feladata alól, hogy meghatározza, hogy mi a legjobb módja annak, hogy Jézus életét a saját problémáihoz alakítsa. De soha ne essetek abba a hibába, hogy Jézus tanításait valamely politikai vagy gazdasági elmélettel, valamilyen

társadalmi vagy ipari rendszerrel azonosítjátok.

11 ¶ 3. *Társadalmi beállítottság.* A zsidó rabbik már régóta vitatkoztak a kérdésről: Ki az én szomszédom? Jézus a tevékeny és önkéntelen jóság gondolatával állt elő, az embertársak iránti olyan igaz szeretettel, mely a szomszédság fogalmát kiterjesztette az egész világra, s ezáltal minden ember egymás szomszédja lett. De mindezzel Jézus csak az egyén irányában tanúsított érdeklődést, nem a tömegek iránt. Jézus nem volt társadalomtudós, viszont annak érdekében munkálkodott, hogy az önző elszigeteltség minden formáját lebontsa. Tiszta rokonszenvet, kegyelmet tanított. A nebadoni Mihály irgalom uralta Fiú; a kegyelem az ő

igaz természete.

12 A Mester nem mondta, hogy az emberek soha ne szórakoztathatnák a barátaikat lakománál, de azt igenis mondta a követőinek, hogy adjanak lakomát a szegényeknek és szerencsétleneknek. Jézus erős igazságérzékkel rendelkezett, de azt mindig irgalom enyhítette. Nem tanította az apostolainak, hogy hagyják, hogy a társadalom potyalesői vagy hivatásos kéregetők akaszkodjanak a nyakukba. A legközelebb akkor került társadalomtani kijelentésekhez, amikor azt mondta, „Ne ítélkezzetek, hogy fölöttetek se ítélkezzenek.”

13 Világossá tette, hogy a válogatás nélküli kedvesség sok társadalmi rosszért okolható. A következő napon Jézus határozottan arra utasította Júdást, hogy az apostoli ja-

vakból ne adjon adományt, hacsaknem az ő vagy két apostol közös kérésére. Mindeme dolgokban Jézus szokás szerint azt mondta, „Legyetek okosak, mint a kígyók, de ártalmatlanok, mint a galambok.” Láthatólag az volt a szándéka, hogy minden társadalmi helyzettel kapcsolatban türelmet, elfogulatlanságot és megbocsátást tanítson.

14 A család állt Jézus életfelfogásának középpontjában — itt is és ezután is. Az Istenről szóló tanításait a családra alapozta, s közben arra törekedett, hogy helyesbítse a zsidók azon hajlamát, hogy túlságosan tisztelik az elődeiket. Úgy állította be a családi életet, mint a legfelsőbb rendű emberi kötelességet, de világossá tette, hogy a családi viszonyoknak nem szabad keveredniük a

vallási kötelezettségekkel. Felhívta a figyelmet arra a tényre, hogy a család átmeneti intézmény; hogy az nem éli túl a halált. Jézus nem habozott feladni a családját, amikor a család szembekerült az Atya akaratával. Az emberek — az Isten fiai — közötti új és nagyobb testvériséget tanította. Jézus korában a válási szokások lazák voltak Palesztinában és szerte a római birodalomban. Többször is elutasította, hogy a házasságról és a válásról törvényeket alkosson, de Jézus első követői közül sokaknak erős meggyőződése volt a válásról és nem haboztak e nézeteket neki tulajdonítani. Az Újszövetség minden írója, János Márkot kivéve, a válás kapcsán e szigorúbb és haladóbb nézetekhez tartotta magát.

15 ¶ 4. *Gazdasági magatartás.* Jézus úgy

dolgozott, élt és cselekedett a világban, ahogy a világgal találkozott. Nem gazdasági megújító volt, bár gyakran felhívta a figyelmet a javak egyenlőtlen elosztásának igazságtalan voltára. Azonban nem tett javaslatokat a bajok orvoslására. Világossá tette a hármak előtt, hogy bár az apostoloknak nem lehet vagyona, azért ő még nem a javak és a vagyon ellen beszél, hanem pusztán annak egyenlőtlen és tisztességtelen elosztása ellen. Elismerte a társadalmi igazságosság igényét és a tisztesség iránti igényt az ipar területén, de nem javasolt szabályokat azok elérésére.

16 A követőinek sohasem tanította, hogy kerüljék a földi javak birtoklását, hanem csak a tizenkét apostolának. Lukács, az orvos mé-

lyen hitt a társadalmi egyenlőségben, és sokat tett annak érdekében, hogy Jézus mondásait összhangba hozza a maga személyes elképzeléseivel. Jézus személyesen sohasem utasította a követőit, hogy közösségi életmódot fogadjanak el; ezekben a dolgokban semmiféle nyilatkozatot nem tett.

[17] Jézus gyakorta intette a hallgatóságát a mohóság ellen, kijelentve, hogy „egy ember boldogsága nem az általa birtokolt anyagi javak bőségében áll”. Állandóan megismételte, hogy „Mit nyer az ember, ha megnyeri az egész világot és elveszíti a lelkét?” Nem intézett közvetlen támadást a tulajdonbirtoklás ellen, de kitartott annak örökkévalón alapvető fontosságú volta mellett, hogy a szellemi értékek az elsők. A későbbi ta-

nításaiban megpróbált helyesbíteni sok téves urantiai életszemléletet azáltal, hogy elmondott számos példabeszédet, melyeket a nyilvános segédkezése során adott elő. Jézusnak sohasem állt szándékában gazdasági elméletek megfogalmazása; jól tudta, hogy minden egyes korszaknak ki kell alakítania a fennálló bajok orvoslásának módszereit. És ha Jézus ma a földön lenne, életét húsvér testben élné, akkor a férfiak és nők többsége számára nagy csalódást okozna azon egyszerű oknál fogva, hogy nem venne részt a mai politikai, társadalmi vagy gazdasági vitákban. Meglehetősen közömbös maradna, miközben arra tanítana benneteket, hogy miként tökéletesítsétek a belső szellemi életeteket annak érdekében, hogy sokoldalúan

felkészültté válva a tisztán emberi problémák megoldásához hozzáértőbben fogjatok hozzá.

18 ¶ Jézus minden embert Istenhez hasonlóvá akar tenni, hogy aztán ott álljon, rokonszenvvel figyelve, amint az Isten eme fiai megoldják a maguk politikai, társadalmi és gazdasági problémáit. Nem a vagyon ellen emelt kifogást, hanem az ellen, amit az a vagyon megszállottainak többségével tesz. Ezen a csütörtöki délutánon mondta először Jézus a társainak, hogy „nagyobb boldogság adni, mint kapni”.

19 ¶ 5. *Személyes vallás.* Nektek, miként az apostoloknak, jobban meg kell értenetek Jézus tanításait az élete révén. Tökéletessé tett életet élt az Urantián, és az ő egyedi tanítá-

sai csak akkor érthetők meg, ha azt az életet annak közvetlen környezetében szemlélitek. Az élete az, és nem a tizenketteknek átadott tanításai vagy a sokaságnak tartott beszédei, mely a leginkább segíthet az Atya isteni jellemének és szeretetteljes személyiségének a kinyilatkoztatásában.

[20] Jézus nem támadta a héber látnokok vagy a görög erkölcstanítók tanításait. A Mester felismerte azt a sok jó dolgot, melyet e nagy tanítók képviseltek, de ő azért jött le a földre, hogy valami *továbbit* tanítson, azt, hogy „az ember önként igazítsa hozzá az akaratát az Isten akaratához”. Jézus egyszerűen nem akart *vallásos embert* létrehozni, olyan halandót, aki kizárólag vallásos érzelmek megszállottja és akit csak szellemi késztetések

hajtanak. Ha csak egyetlen pillantást vethettetek volna rá, akkor megértettétek volna, hogy Jézus e világ dolgai komoly mértékű megtapasztalásának igazi embere volt. Jézus tanításait e téren erősen elferdítették és nagyon félreértelmezték végig a keresztény kor évszázadai alatt; voltak torz fogalmaitok a Mester szelídségét és alázatát illetően is. Úgy tűnik, hogy az életcélja a *nagyfokú önbecsülés* elérése volt. Csak azt javasolta az embernek, hogy azért alázkodjon meg, hogy igazán felemeltessen; az igaz célja az Istennel szembeni igaz alázat volt. Nagyra értékelte az őszinteséget — a tiszta szívet. A hűség volt a legfőbb erény a jellemmegítélésében, míg a *bátorság* állt a tanításai középpontjában. Jelmondata az volt, hogy „ne

félj”, és a türelmes kitartás volt a jellemerősségről alkotott eszményképe. Jézus tanításai a derekasság, bátorság és hősiesség vallását alkotják. És éppen ezért választott személyes képviselőjének tizenkét hétköznapi embert, akiknek a többsége kemény, életerős és férfias halász volt.

[21] Jézusnak kevés mondanivalója volt a korának társadalmi bűneiről; ritkán tett utalást erkölcsi vétségekre. Ő az igaz erény igenlő felfogású tanítója volt. Szándékosan kerülte a nemleges felfogású tanítási módszert; nem volt hajlandó hírverést csinálni a rossznak. Még csak erkölcsi megújító sem volt. Jól tudta, és ezt tanította az apostolainak is, hogy az emberiség érzéki vágyai nem nyomhatók el sem vallásos dorgálással, sem törvé-

nyi tiltással. Az általa mondott kevés elítélés főként a büszkeség, a kegyetlenség, az elnyomás és a képmutatás ellen irányult.

22 Jézus nem kifogásolta hevesen még a farizeusokat sem, nem úgy, mint János. Jézus ismert sok, szívből őszinte írástudót és farizeust; megértette az ő rabszolgasorba taszító elkötelezettségüket a vallási hagyományok iránt. Jézus különösen fontosnak tartotta, hogy „előbb jónak kell a fának lennie”. Nagy hatással volt a hármakra az, hogy ő az egész életet értékelte, nem csak néhány sajátos erényt.

23 ¶ János az e napi tanításból egyedül azt szűrte le, hogy Jézus vallásának lényegét olyan könyörületes jellem megszerzése alkotja, melyhez a mennyei Atya akaratá-

nak megcselekedése érdekében megmozdu-
ló személyiség társul.

24 Péter azt a gondolatot ragadta meg, hogy
a hirdetendő evangélium valóban újrakez-
dést jelent az egész emberi fajnak. E be-
nyomását elmondta később Pálnak, aki eb-
ből kialakította a Krisztus mint „a második
Ádám” tantételét.

25 Jakab azt a felkavaró igazságot fogta fel,
hogy Jézus azt akarja a földi gyermekeitől,
hogy úgy éljenek, mintha máris a megte-
remtett mennyország polgárai lennének.

26 ¶ Jézus tudta, hogy az emberek külön-
bözők, és így is tanította az apostolait. Fo-
lyamatosan arra intette őket, hogy tartóz-
kodjanak attól, hogy megpróbálják a tanít-
ványokat és híveket valamilyen előre meg-

határozott formára gyúrni. Arra törekedett, hogy megengedje minden egyes lélek-nek azt, hogy a maga módján fejlődjön Isten előtt egy tökéletesedő és páratlan egyeddé. Péter sok kérdése közül az egyiknek a megválaszolásakor a Mester azt mondta: „Fel akarom szabadítani az embereket annak érdekében, hogy kisgyermekként újra nekifoghassanak az új és jobb életnek.” Jézus mindig ragaszkodott ahhoz, hogy az igaz jóságnak öntudatlannak kell lennie, a könyörületesség megnyilvánulásakor ne tudja a bal kéz, hogy mit tesz a jobb.

[27] A három apostol megdöbbent ezen a délutánon, amikor felfogták, hogy a Mesterük vallása nem írja elő a szellemi önvizsgálatot. Jézus kora előtt és után minden vallás,

még a kereszténység is, gondosan előírta a lelkiismeretes önvizsgálatot. De nem ez volt a helyzet a názáreti Jézus vallásával. Jézus életfelfogása nélkülözi a vallásos önmegfigyelést. Az ács fia sohasem tanított jellem*építést;* ő a jellem *gyarapítását* tanította, kijelentve, hogy a mennyország olyan, mint a mustármag. De Jézus semmi olyat nem mondott, mely tiltotta volna az önvizsgálatot az önmagunkkal való túlságos foglalkozás megakadályozására.

[28] Az országba való belépés jogát a hit határozza meg, a személyes meggyőződés. Az országbeli fokozatos felemelkedésben való megmaradás ára az értékes gyöngyével egyezik meg, melynek megszerzése érdekében az ember eladja mindenét, amije csak

van.

[29] Jézus tanítása vallás mindenki számára, nem csak a gyengéknek és a rabszolgáknak. A vallása (a korában) sohasem szilárdult hitvallásokká és istentani törvényekké; egyetlen sor írást sem hagyott maga után. Az élete és tanításai úgy maradtak a világegyetemre, mint olyan ösztönző és eszményelvű örökség, mely alkalmas minden korszak szellemi vezetésére és erkölcsi képzésére minden világon. És Jézus tanítása még ma is elkülönül minden vallástól, mint olyantól, jóllehet az az élő remény mindegyikben.

[30] Jézus nem azt tanította az apostolainak, hogy a vallás az ember egyetlen földi foglalatossága; az az Isten szolgálatának zsidó felfogása volt. De ahhoz ragaszkodott, hogy

a tizenkettek egyetlen dolga a vallás. Jézus semmit sem tanított annak érdekében, hogy elriassza a híveit az igaz műveltséggel való foglalatosságtól; ő csak kisebbítette a vallások által gúzsba kötött, jeruzsálemi vallási tanodák hírnevét. Nagyvonalú, jószívű, tanult és türelmes volt. Öntudatos jámborság nem kapott helyet az igaz életről alkotott felfogásában.

31 A Mester nem javasolt megoldásokat a korának vagy bármely későbbi kornak a nem vallási jellegű problémáira. Jézus az örök valóságokra való szellemi rálátást akarta kifejleszteni, valamint az igaz és önkéntelenséget mutató életre irányuló kezdeményezést szerette volna bátorítani; ő maga kizárólag az emberi faj mélyről fakadó és ál-

landó szellemi szükségleteivel foglalkozott. Az Istennel egyenrangú jóságot nyilatkoztatott ki. Kiemelte a szeretetet — az igazságot, szépséget és jóságot — mint az isteni eszményképet és az örök valóságot.

32 A Mester azért jött, hogy egy új szellemet, egy új akaratot teremtsen az emberben — hogy új képességet adjon az igazság megismerésére, az irgalom megtapasztalására és a jóság választására — azt az akaratot, hogy az ember összhangban akarjon lenni az Isten akaratával, melyhez társul az az örök vágy, hogy tökéletessé váljon, éppen olyan tökéletessé, mint a mennyei Atya.

9. A FELSZENTELÉS NAPJA

1 A következő szombati napot Jézus az apostolainak szentelte, visszatértek a he-

gyekbe, ahol korábban felavatta őket; és ott, miután egy hosszú és csodálatosan megkapó személyes üzenetet intézett hozzájuk bátorításul, hozzáfogott a tizenkettek felszentelésének ünnepélyes szertartásához. E szombati délutánon Jézus maga köré gyűjtötte apostolait a hegyoldalon és a mennyei Atyja kezébe adta őket annak érdekében, hogy felkészüljenek arra a napra, amikor magukra kell hagynia őket a világban. Ez alkalommal nem került sor új tanításra, csak beszélgetésre és bensőséges közösség megélésére.

2 Jézus áttekintette a felavatási beszéd számos elemét, melyet ugyanezen a helyen tartott, és azután egyesével magához hívta őket, megbízta őket azzal, hogy a képviselőiként

menjenek ki a világba. A Mester felszentelési megbízása ez volt: „Menjetek el az egész világba és terjesszétek az országról szóló jó híreket. Szabadítsátok fel a szellemi rabokat, vigasztaljátok meg az elnyomottakat és segédkezzetek a bánkódóknak. Önként kaptatok, önként adjatok.”

3 Jézus azt tanácsolta nekik, hogy se pénzt, se külön öltözéket ne fogadjanak el, azt mondta, „A munkás megérdemli a maga bérét.” És végül azt mondta: „Nézzétek, úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé; legyetek tehát bölcsek, mint a kígyók és ártalmatlanok, mint a galambok. De legyetek óvatosak, mert ellenségeitek a törvényszékeik elé állítanak, zsinagógáikban pedig megfenyítenek benneteket. Helytar-

tók és uralkodók elé hurcolnak, mert hisztek ebben az örömhírben, és épp a ti bizonyságtételetek tanúskodik majd mellettem az ő számukra. Amikor átadnak benneteket a bíróságnak, ne töprengjetek, hogy mit mondjatok, mert az Atyám szelleme bennetek lakozik és ilyenkor rajtatok keresztül szól majd. Némelyiketeket megölik majd, és mielőtt megteremtitek az országot a földön, sok nép fog utálni benneteket ezen örömhír miatt; de ne féljetek; veletek leszek, és a szellemem előttetek fog járni az egész világon. És az Atyám jelenléte ott lesz veletek, amikor először a zsidókhoz, majd pedig a nemzsidókhoz elmentek."

4 ¶ És miután lejöttek a hegyről, visszatértek a Zebedeus-féle házbeli lakásukba.

10. A FELSZENTELÉST KÖVETŐ ESTE

[1] Azon az estén, amikor a házban folyt a tanítás, lévén, hogy elkezdett esni, Jézus hosszasan beszélt nekik, azt próbálta megmutatni a tizenketteknek, hogy milyennek kell *lenniük,* nem azt, hogy mit kell *tenniük.* Ők csak olyan vallást ismertek, mely bizonyos dolgok *megtételét* írta elő az igazságosság — az üdvözülés — elérésének eszközéül. Jézus azonban újra elmondta, „Az országban igazságosnak kell *lennetek* annak érdekében, hogy elvégezzétek a munkát.” Sokszor elismételte, „*Legyetek* ezért tökéletesek, miként Atyátok a mennyben is az.” A Mester mindvégig azt magyarázta az összezavarodott apostolainak, hogy az üdvözülés, mely-

nek a világra való elhozatala érdekében ő eljött, csak *hit,* egyszerű és őszinte hit révén érhető el. Jézus azt mondta: „János bűnbánati keresztelést hirdetett, a régi életmód iránti sajnálatot. Nektek az Istennel való közösség keresztségét kell hirdetnetek. Hirdessetek bűnbánatot azoknak, akiknek ilyen tanításra van szükségük, de azok előtt, akik már őszintén keresik a belépést az országba, tárjátok szélesre a kapukat és hívjátok őket az Isten fiainak örömteli közösségébe való belépésre.” De nehéz feladat volt meggyőzni e galileai halászokat, hogy az országban az, hogy igazságosak *legyenek* hit révén, előrébb való, mint az, hogy igazságosat *tegyenek* a földi halandók napi életében.

2 ¶ A tizenkettek tanítására irányuló mun-

ka egy másik nagy nehézsége abban állt, hogy a tizenkettek hajlamosak voltak a vallási igazságról meglehetősen eszményalapú és szellemi elveket vallani és azokat gyakorlati viselkedési szabályokká átalakítani. Jézus meg akarta mutatni nekik a lelki beállítottság szép szellemét, ők azonban ragaszkodtak ahhoz, hogy e tanításokat személyes viselkedési szabályokká alakítsák. Sokszor, amikor meggyőződtek arról, hogy jól emlékeznek arra, amit a Mester mondott, csaknem bizonyosan elfelejtették, hogy mit *nem* mondott. Lassacskán azért befogadták a tanítását, mert Jézus *volt* mindaz, amit tanított. Amit nem tudtak felfogni a szóbeli tanításából, azt fokozatosan megszerezték a vele való élet révén.

3 Az apostolok számára nem volt nyilván-

való, hogy a Mester olyan szellemi ösztönzést jelentő élet megélésén dolgozik, mely minden kor minden személyének szól, a kiterjedt világegyetem minden világán. Függetlenül attól, hogy Jézus időről időre mit mondott nekik, az apostolok nem értették meg azt a szándékot, hogy Jézus *ezen* a világon, de a hatalmas teremtésösszességének minden világa *érdekében* dolgozik. Jézus nem azért élte a földi életét az Urantián, hogy személyes példát állítson a halandói életről e világ férfijai és női elé, hanem inkább azért, hogy megteremtsen *egy magas szellemi és ösztönző eszményképet* minden halandó lény számára minden világon.

4 ¶ Ugyanezen az estén Tamás megkérdezte Jézustól: „Mester, azt mondod, hogy kis-

gyermekké kell válnunk, mielőtt bebocsátást nyerhetünk az Atya országába, és mégis arra figyelmeztettél minket, hogy ne hagyjuk megtéveszteni magunkat a hamis látnokoktól és ne essünk annak bűnébe, hogy gyöngyöket szórunk disznók elé. Most aztán igazán tanácstalan vagyok. Nem értem a tanításodat." Jézus így felelt Tamásnak: „Meddig kell még elnéző lennem veletek! Mindegyre ragaszkodtok ahhoz, hogy szó szerint vegyetek mindent, amit tanítok. Amikor arra kértelek, hogy legyetek olyanok, mint a kisgyermekek, ami az országba való belépés ára, akkor nem a könnyen megtéveszthetőségre utaltam, nem a hitre való puszta hajlandóságra, nem arra, hogy ne habozzatok megbízni a megnyerő idegenek-

ben. Azt akartam, hogy megértsétek, hogy a szemléltetés a gyermek-apa viszonyra irányul. Ti vagytok a gyermekek, és a *ti* Atyátok országába szeretnétek belépni. Minden egészséges gyermek és apja között megvan az a természetes ragaszkodás, mely megértő és szeretetteljes viszonyt biztosít, és amely mindörökre eleve kizár mindenféle alkudozó magatartást az Atya szeretete és irgalma vonatkozásában. És az általatok terjesztendő örömhírnek éppen ezen és örökkévaló gyermek-atya viszonynak a hitbeli felismeréséből kinövő üdvözüléshez van köze."

5 ¶ Jézus tanításának jellegzetessége az életfelfogásának *erkölcsisége* volt, mely az egyénnek az Istenhez fűződő személyes viszonyából ered — éppen e gyermek-atya vi-

szonyból. Jézus az *egyént* emelte ki, nem az ember fajtáját vagy nemzetét. Az estebédnél Jézus Mátéval beszélgetett, amely során elmagyarázta, hogy bármely cselekedet erkölcsiségét az egyén szándéka határozza meg. Jézus erkölcsisége mindig igenlő jellegű volt. Az aranyszabály, ahogy azt Jézus újrafogalmazta, tevékeny társas kapcsolatot igényel; a régebbi nemleges jellegű szabályt elszigeteltségben lehet követni. Jézus az erkölcsiségről lefejtett minden szabályt és szertartást, és azt a szellemi gondolkodás és a valóban igaz élet méltóságteljes szintjeire emelte.

6 Jézus ezen új vallása nem volt mentes annak gyakorlati következményeitől, de bármilyen gyakorlati politikai, társadalmi vagy gazdasági érték található is a tanításában,

az a lélek benső tapasztalásának természetes munkálása, amint az a szellem gyümölcseit hozza az igaz személyes vallási tapasztalás önkéntelen napi segédkezésében.

7 Miután Jézus és Máté befejezte a beszélgetést, Zélóta Simon kérdezett tőle, „De Mester, vajon *minden* ember az Isten fia?” És Jézus így válaszolt: „Igen, Simon, minden ember az Isten fia, és ezt a jó hírt fogjátok hirdetni.” De az apostolok nem tudtak egy ilyen tantételt megérteni; ez új, furcsa és meglepő bejelentés volt. És mivel Jézus azt akarta, hogy belevésse ezt az igazságot az emlékezetükbe, ezért arra tanította a követőit, hogy minden emberrel bánjanak úgy, mint a testvérükkel.

8 András egyik kérdésére válaszolva a Mes-

ter világossá tette, hogy a tanításának erkölcsisége elválaszthatatlan az életének vallásától. Nem az ember *természetéből* fakadó erkölcsiséget tanította, hanem az embernek az Istenhez fűződő *viszonyából* fakadót.

9 ¶ János megkérdezte Jézust, „Mester, mi a mennyország?” És Jézus így válaszolt: „A mennyország e három alapvető dologban áll fenn: először, az Isten főhatalma tényének elismerése; másodszor, hit az Istennél való fiúi elismerés igazságában; és harmadszor, hit abban, hogy az Isten akaratának megcselekedésére irányuló legfelsőbb emberi vágy eredményes — ama vágy, hogy az ember olyan legyen, mint az Isten. És ez az örömhír üzenete: hogy hit által minden halandó rendelkezhet az üdvözülés ezen alapvető

dolgaival.”

10 ¶ És ezzel a várakozás hete véget ért, és arra készültek, hogy másnap elinduljanak Jeruzsálembe.

141. ÍRÁS

A NYILVÁNOS MŰKÖDÉS ELKEZDÉSE

JÉZUS és a tizenkét apostol a Kr.u. 27. év január 19-én, a hét első napján készen állt, hogy elhagyják a betszaidabeli szálláshelyüket. A tizenkettek semmit sem tudtak a Mesterük terveiről, kivéve azt, hogy áprilisban elmennek Jeruzsálembe a páskaünnepre, és hogy a szándék az, hogy az utat a Jordán-völgyben teszik meg. A Zebedeus házból csaknem egészen délig nem tudtak elindulni, mert az apostolok családjai és a tanítványok más ismerősei jöttek búcsúzkodni és sikert kívánni nekik abban az új

munkában, melynek megkezdésére készültek.

2 Az apostolok közvetlenül indulás előtt nem találták a Mestert, és András elindult, hogy megkeresse. Rövid keresés után akadt rá Jézusra, aki a partnál lévő egyik csónakban üldögélt, és sírt. A tizenkettek gyakran látták a Mesterüket szomorúnak, és megfigyelték nála a komoly elmélyülés rövid időszakait is, de egyikük sem látta sírni még soha. Andrást némiképp megdöbbentette, hogy a Mestert ily szomorúnak látja a Jeruzsálembe indulásuk estéjén, és a bátorságát összeszedve odament Jézushoz és megkérdezte: „E nagy napon, Mester, amikor arra készülünk, hogy elinduljunk Jeruzsálembe, hogy hirdessük az Atya országát, te mi-

ért sírsz? Melyikünk bántott meg téged?” És Jézus, ahogy Andrással visszasétált a tizenkettekhez, így válaszolt: „Egyikőtök sem szomorított el. Csak az tett bánatossá, hogy József atyám családjából senkinek sem jutott eszébe, hogy eljöjjön és jó utat kívánjon nekünk.” Ruth ekkor éppen látogatóban volt József bátyjánál Názáretben. A családjának többi tagja büszkeségből, csalódottságból, meg nem értésből és a sértett érzésekből fakadó kicsinyes neheztelés miatt maradt távol.

1. GALILEA ELHAGYÁSA

[1] Kapernaum nem esett messze Tibériástól, és Jézus hírneve már javában kezdett elterjedni egész Galileában és még az azon túli területeken is. Jézus tudta, hogy Heródes

hamarosan fel fog figyelni a tevékenységére; ezért úgy gondolta, hogy az a legjobb, ha az apostolokkal dél felé, Júdeába tart. A hívőknek több mint száz fős társasága akart velük menni, Jézus azonban szólt hozzájuk és arra kérte őket, hogy ne kísérjék az apostoli csoportot a Jordán menti útjukon. Bár beleegyeztek, hogy hátra maradjanak, sokuk néhány napon belül a Mester után indult.

2 Az első napon Jézus és az apostolok csak Tariceáig jutottak, ahol is az éjszakát töltötték. Másnap elmentek addig a Pella közeli helyig a Jordán mellett, ahol János dolgozott nagyjából egy évvel korábban, és ahol Jézus megkapta a keresztséget. Itt több mint két héten át időztek, közben tanítottak és hirdették a tant. Az első hét végére több száz

ember gyűlt össze a Jézus és a tizenkettek táborhelyéhez közeleső táborban, és ezek az emberek Galileából, Fóníciából, Szíriából, a Tízvárosból, Pereából és Júdeából jöttek.

3 Jézus nyilvánosság előtt nem beszélt. András felosztotta a sokaságot és kijelölte a tanhirdetőket a délelőtti és a délutáni összejövetelekre; estebéd után Jézus a tizenkettekkel beszélgetett. Semmi újat nem tanított nekik, viszont áttekintette a korábbi tanítását és válaszolt számos kérdésükre. Ezen esték egyikén beszélt nekik valamelyest arról a negyven napról, melyet a hegyekben, e helytől nem messzire töltött.

4 A hozzájuk Pereából és Júdeából eljött emberek közül sokakat János keresztelt meg és ők többet szerettek volna megtudni Jé-

zus tanításairól. Az apostolok nagy előrehaladást értek el János tanítványainak oktatásában, amennyiben semmilyen tekintetben nem érvénytelenítették János hitszónoklatát és mivel ekkor még nem keresztelték az új tanítványaikat. De mindig is problémát okozott János követői számára, hogy Jézus, amennyiben ő mindaz, amiről János beszélt, semmit sem tesz annak érdekében, hogy kihozza őt a börtönből. János tanítványai soha nem értették meg, hogy Jézus miért nem akadályozta meg a szeretett vezetőjük kegyetlen halálát.

5 András estéről estére folyamatosan és sokat foglalkozott az apostolok felkészítésével arra a különleges és nehéz feladatra, hogy miként boldoguljanak problémamentesen

Keresztelő János követőivel. Jézus nyilvános segédkezésének első éve alatt a követőinek több mint a háromnegyede korábban Jánost követte és tőle kapta a keresztséget. A Kr.u. 27. év egésze azzal telt, hogy szép nyugodtan átvették János pereai és júdeai munkáját.

2. AZ ISTEN TÖRVÉNYE ÉS AZ ATYA AKARATA

[1] Azon az éjszakán, mely után elhagyták Pellát, Jézus további ismeretekkel ruházta fel az apostolokat az új országról. A Mester azt mondta: „Arra tanítottalak benneteket, hogy várjátok az Isten országának eljövetelét, és én most kijelentem, hogy ez a régóta várt ország közel van, sőt, hogy már itt és

közöttünk van. Minden királyságban lennie kell egy királynak, aki a királyszékében ül és meghozza a királyság törvényeit. És ti a mennyországról olyan fogalmat alkottatok, mint a zsidó nép dicső uralma a föld minden népe felett, a Messiással a dávidi királyszékben és aki e csodás erejű helyről hirdeti ki az egész világ törvényeit. De gyermekeim, nem a hit nézőpontjából látjátok a dolgot, és nem a szellem megértésével hallgatjátok. Kijelentem, hogy a mennyország nem más, mint annak megértése és elfogadása, hogy az Isten uralma az emberek szívében van. Igaz, van Király ebben az országban, és hogy a Király az én Atyám és a ti Atyátok. Mi valóban az ő hűséges alattvalói vagyunk, ám e tényt messze meghaladja az az átformáló

igazság, hogy mi az ő *fiai* vagyunk. Az én életemben ez az igazság mindenki számára meg fog mutatkozni. Atyánk szintén királyszékben ül, de nem kéz alkotta azt a királyszéket. A Végtelen királyszéke az örökkévaló lakóhelye az Atyának a mennyek országában; ő tölt meg minden dolgot és hirdeti ki a törvényeit világegyetemszám. És az Atya a gyermekeinek szívében is a szellem révén uralkodik, melyet azért küld el, hogy a halandó emberek lelkében éljen.

[2] Amikor ezen ország alattvalói vagytok, akkor valóban képessé lettetek meghallani a Világegyetem Urának törvényét; de amikor az országról szóló örömhír miatt, mely országot kijelenteni eljöttem, hittel felfedezitek, hogy magatok is fiak vagytok, akkor

attól kezdve ne úgy tekintsetek magatokra, mint a törvénynek alárendelt teremtményekre egy mindenható úr alatt, hanem úgy, mint egy szeretetteljes és isteni Atya kivételes fiaira. Bizony, bizony mondom nektek, amikor az Atya akarata a ti *törvényetek*, akkor aligha vagytok az országban. De amikor az Atya akarata igazán a ti *akaratotokká* válik, akkor igazán az országban vagytok, mert ezáltal az ország megérett tapasztalássá lett bennetek. Amikor az Isten törvénye a ti törvényetek, akkor nemes rabszolga alattvalók vagytok; viszont amikor hisztek az isteni fiúi elismerés ezen új örömhírének, akkor az Atyám akarata a ti akaratotokká válik, és ti felemeltettek az Isten szabad gyermekeinek, az ország felszabadult fiainak magas rangjá-

ra.”

[3] Az apostolok némelyike felfogott valamennyit e tanításból, de egyikük sem értette meg e nagy horderejű bejelentés teljes értelmét, hacsaknem Zebedeus Jakab. De e szavakat a szívükbe fogadták és azok a többévi szolgálat alatt előjöttek és örvendetesebbé tették az apostolok segédkezését.

3. IDŐZÉS AMATHUSZBAN

[1] A Mester és apostolai csaknem három héten át Amathuszban maradtak. Az apostolok továbbra is naponta két alkalommal beszéltek a sokaság előtt, és Jézus minden szombat délután hitszónoklatot tartott. Többé már nem lehetett megtartani a szerdai pihenőnapot; ezért András úgy rendelkezett, hogy a hatnapos hét egyes napjain

két-két apostol tartson pihenőt, míg a szombati istentiszteleteken mindannyian feladatot láttak el.

[2] Péter, Jakab és János végezte a nyilvános tanhirdetés nagyobb részét. Fülöp, Nátániel, Tamás és Simon komoly részt vállalt a személyes munkából és az érdeklődők külön csoportjai számára órákat tartott; az ikrek továbbra is az általános rendfenntartói felügyeletet látták el, míg András, Máté és Júdás egy háromfős főigazgatói bizottsággá alakult, bár hármójuk mindegyike külön is komoly vallási munkát végzett.

[3] András azzal foglalkozott, hogy tisztázza a folyamatosan visszatérő félreértéseket és nézeteltéréseket János követői és Jézus újabb tanítványai között. Néhány naponként ko-

moly helyzetek alakultak ki, ám András az apostoltársai segítségével rá tudta venni a szemben álló feleket valamiféle megegyezésre, legalábbis átmenetileg. Jézus nem volt hajlandó részt venni ezen egyeztetések egyikén sem; és tanácsot sem volt hajlandó adni abban, hogy e nehézségek kezelésének mi a megfelelő módja. Egyszer sem javasolt megoldást arra, hogy az apostolok miként oldják meg e bonyolult problémákat. Amikor András Jézushoz fordult e kérdésekkel, ő mindegyre azt mondta: „Nem bölcs dolog, ha a házigazda beleavatkozik a vendégei családi ügyeibe; a bölcs szülő sohasem foglal állást a saját gyermekeinek kicsinyes civakodásaiban.”

4 ¶ A Mester nagy bölcsességet és tökéletes

pártatlanságot mutatott minden, az apostolaival és az összes tanítványával kapcsolatos ügyben. Jézus valóban ura volt az embereknek; komoly befolyással bírt az embertársaira a személyisége bájának és erejének együttese miatt. Volt valami megmagyarázhatatlan, parancsoló jellege az ő egyszerű, vándor és hontalan életének. Értelmi kellem és szellemi vonzóerő volt a nagyon határozott tanításmódjában, a következetes észjárásában, az érvelése erejében, a bölcs rálátásában, a fürge észjárásában, a páratlan higgadtságában és a magasztos türelmében. Egyszerű volt, férfias, őszinte és félelmet nem ismerő. A Mester jelenlétében meglévő mindezen fizikai és értelmi hatásokon túl ott volt még a lényének minden, a

személyiségéhez kötődő szellemi bája is — a türelmesség, a gyöngédség, a szerénység, a szelídség és az alázat.

5 A názáreti Jézus valóban erős és erélyes személyiség volt; értelmi erőt és szellemi erősséget képviselt. A személyisége nem csak a szellemi beállítottságú nők számára volt vonzó a követői körében, hanem a művelt és értelmi beállítottságú Nikodémusz számára és az edzett római katona, ama százados számára is, aki a keresztnél őrt állt és aki, miután végignézte a Mester halálát, azt mondta, „Igen, ő valóban Isten Fia volt.” És az erélyes, egyszerű galileai halászok Mesternek hívták őt.

6 A Jézusról készített képek igen szerencsétlenek. A Krisztusról készített eme fest-

mények mindig káros hatással voltak az ifjúságra; a templomi kereskedők aligha menekültek volna Jézus elől, ha olyan férfi lett volna, mint amilyennek a művészeitek rendszerint ábrázolták. Az ő férfias megjelenése tiszteletet parancsoló volt; jó volt ő, de a maga természetes módján. Jézus nem tettette magát szelídnek, kedvesnek, nyájasnak és kellemesen rejtélyesnek. Az ő tanítása felkavaróan lendületes volt. Nem csak *szándékában volt jó,* hanem ténylegesen is a *jó megcselekedésére* törekedett.

[7] A Mester sohasem mondta, „Gyertek hozzám ti mind, kik restek vagytok és mind, kik álmodozók vagytok.” Sokszor mondta viszont, „Gyertek hozzám ti mind, akik *dolgoztok,* és én nyugalmat adok nektek — szel-

lemi erőt.” A Mester járma tényleg könnyű, de még így sem teszi azt soha, senki nyakába; minden egyénnek a saját szabad akaratából kell ezt az igát felvennie.

8 Jézus áldozat árán való hódítást ábrázolt, a büszkeség és az önzés feláldozását. Irgalom mutatása révén törekedett bemutatni a szellemi megszabadulást minden ellenérzéstől, sérelemtől, haragtól és az önző hatalomvágytól és bosszúvágytól. És amikor azt mondta, „Ne álljatok ellent a rossznak”, később elmagyarázta, hogy ezt nem úgy értette, hogy el kell nézni a bűnt vagy hogy gonoszsággal kell párosítani a testvériséget. Inkább arra gondolt, hogy megbocsátást kell tanítani, hogy „az ember ne álljon ellen az ember személyiségével való rosszul bánás-

nak, az emberi méltóságból fakadó érzelmek megsértésének.”

4. TANÍTÁS AZ ATYÁRÓL

[1] Amathuszbeli ottlétük alatt Jézus sok időt töltött az apostolokkal és az Istenre vonatkozó új felfogásra oktatta őket; újra és újra nagy hatást gyakorolt rájuk az, hogy *az Isten egy Atya,* nem pedig egy nagy és legfelsőbb könyvelő, aki főként azzal foglalatoskodik, hogy feljegyzi a rosszat a megtévedő földi gyermekeiről, feljegyzi a bűnöket és gonoszságokat, melyeket aztán felhasználhat ellenük, amikor később megítéli őket, mint a teljes teremtésösszesség igaz Bírája. A zsidók már régóta úgy tartották az Istenről, hogy ő a mindenek fölött álló király, sőt

a nemzet Atyja, de a halandó emberek tömegei ezt megelőzően sohasem gondoltak úgy az Istenre, mint az *egyén* szerető Atyjára.

[2] Tamás ama kérdésére válaszolva, hogy „Kicsoda az ország ezen Istene?” Jézus így felelt: „Az Isten a *ti* Atyátok, és a vallás — az általam terjesztett örömhír — nem több és nem kevesebb, mint azon igazság hites felismerése, hogy ti az ő fiai vagytok. És én azért vagyok itt közöttetek a húsvér testben, hogy mindezeket a fogalmakat világossá tegyem az életemben és a tanításaimban.”

[3] Jézus arra is törekedett, hogy megtisztítsa az apostolai elméit attól a képzettől, hogy az állatáldozatok felajánlását vallási kötelezettségnek tekintsék. De ezek az emberek, akiket a napi áldozás vallására tanítottak, ne-

hezen értették meg, hogy mit is akar. Mindazonáltal a Mester nem unta meg ismételni a tanítást. Amikor valamelyik ábrázolási módszerével nem érte el, hogy minden apostol megértse őt, akkor újrafogalmazta az üzenetét és a megvilágítás érdekében egy másfajta példázatot alkalmazott.

4 ¶ Jézus ugyanekkor kezdte a tizenketteket alaposabban felkészíteni ama küldetésükre, hogy „megvigasztalják a szomorkodókat és segédkezzenek a betegeknek”. A Mester sok mindent tanított nekik a teljes emberről — a test, az elme és a szellem egységéről, mely az egyes férfit, illetőleg nőt alkotja. Jézus beszélt nekik a szomorúság három formájáról, mellyel találkozni fognak és elmagyarázta azt is, hogy miként segéd-

kezzenek mindazok számára, akik az emberi betegségek csapásaitól szenvednek. Megtanította, hogy felismerjék:

5 1. A húsvér test betegségeit — az általában testi betegségeknek tekintett nyomorúságokat.

6 2. A zavart elméket — azokat a nem testi nyomorúságokat, melyeket később érzelmi és elmebéli problémáknak és zavaroknak tekintettek.

7 3. A rossz szellemek általi megszállottságot.

8 ¶ Jézus több alkalommal is elmagyarázta az apostolainak e rossz szellemek természetét, mely rossz szellemeket akkoriban gyakran tisztátalan szellemeknek nevezték, és elmondott nekik valamennyit az eredetükről

is. A Mester jól ismerte a különbséget a rossz szellemek által való megszállottság és az őrültség között, de az apostolok nem. És Jézus számára az sem volt lehetséges, figyelembe véve az apostoloknak az Urantia korai történelmére vonatkozó korlátozott ismereteit, hogy vállalkozzon e kérdéskör alapos körüljárására. De sok alkalommal mondta nekik, utalva e rossz szellemekre: „Nem fognak többé embereket zavarni, amint felemelkedem a mennyei Atyámhoz, és miután elküldtem a szellememet minden húsvér testhez azokban az időkben, amikor az ország nagy erőben és szellemi dicsőségben elérkezik.”

9 Hétről hétre és hónapról hónapra, végig az egész év alatt, az apostolok egyre nagyobb

figyelmet fordítottak a betegek számára való gyógyító segédkezésre.

5. SZELLEMI EGYSÉG

[1] Az amathuszbeli esti beszélgetések mindegyike közül az egyik legnagyobb jelentőségű az volt, amely a szellemi egységgel kapcsolatos vitát hozta. Zebedeus Jakab megkérdezte, „Mester, hogyan tudnánk elérni, hogy hasonlóan nézzünk ki és ezáltal nagyobb legyen közöttünk az összhang?” Jézus e kérdést meghallván a szellemében felkavarodott, olyannyira, hogy így válaszolt: „Jakab, Jakab, mikor tanítottam én nektek olyat, hogy mind hasonlóan nézzetek ki? Azért jöttem a világra, hogy szellemi szabadságot hirdessek abból a célból, hogy a

halandók képessé váljanak eredeti és szabad egyéni életet élni az Isten előtt. Én nem azt kívánom, hogy a szabad személyiség és a szellemi eredetiség feláldozása révén vásároljatok társadalmi összhangot és testvéri békét. Amit megkövetelek tőletek, apostolaim, az a *szellemi egység* — és azt megtapasztalhatjátok annak örömében, hogy egyesülten annak szentelitek magatokat, hogy őszintén megcselekszitek a mennyei Atyám akaratát. Nem kell hasonlóan látnotok vagy hasonlóan éreznetek és még csak hasonlóan sem kell gondolkoznotok ahhoz, hogy szellemileg *hasonlók legyetek.* A szellemi egység abból a tudatból ered, hogy mindegyikőtökben ott lakozik, és egyre jobban ural titeket, a mennyei Atya szellem-ajándéka. Az apos-

toli összhangotoknak abból a tényből kell fakadnia, hogy mindegyikőtök szellem-reménye eredetében, szellemében és végzetében azonos.

2 A bennetek lakozó paradicsomi szellemetek azonosságának kölcsönös felismeréséből fakadóan így megtapasztalhatjátok a szellem-cél és a szellem-megértés tökéletes egységét; és mindezen mély szellemi egységet úgy élvezhetitek, hogy közben a legnagyobb különbség is meglehet az értelmi gondolkodást, a lelki érzületet és a társas viselkedést illető egyéni beállítottságotokban. A személyiségeitek lehetnek üdítően különbözők és feltűnően eltérők, miközben a szellemi természetetek, valamint az istenimádat és a testvéri szeretet szellem-gyümöl-

csei olyannyira egyesítettek lehetnek, hogy mindenki, aki az életeteket szemléli, biztosan felismeri e szellem-azonosságot és lélek-egységet; felismerik, hogy velem voltatok és ezáltal megtanultátok, elfogadhatóan megtanultátok, hogy miként cselekedjétek meg a mennyei Atyám akaratát. Már akkor is elérhetitek az egységességet Isten szolgálatában, amikor e szolgálatot a saját eredeti elme-, test- és lélek-felruházottságotok módszerének megfelelően végzitek.

3 A szellemi egységetek két dolgot jelent, mely mindig jelen lesz, hogy összhangot teremtsen az egyes hívők életében: Először, rendelkeztek egy közös késztetéssel az élethosszig tartó szolgálatra; mindenen túl vágytok arra, hogy megcselekedjétek a

mennyei Atya akaratát. Másodszor, mindannyian közös létcéllal rendelkeztek; mindnyájatoknak célja a mennyei Atya megtalálása, s ezáltal bizonyítjátok a világegyetemnek, hogy olyanokká lettetek, mint ő."

4 Jézus a tizenkettek tanítása során sokszor visszatért e kérdéskörhöz. Többször is elmondta nekik, hogy nem az ő akarata az, hogy akik hisznek benne, azok rögzöttelvűvé és lélektelenekké váljanak — még a jó szándékú emberek vallási értelmű felfogásának megfelelően se. Újra és újra figyelmeztette az apostolait, hogy ne alakítsanak ki hitvallásokat és ne építsenek ki hagyományokat annak eszközéül, hogy a híveket az országról szóló evangéliumban vezessék és ellenőrizzék.

6. AZ UTOLSÓ HÉT AMATHUSZBAN

[1] Az Amathuszban töltött utolsó hét vége felé Zélóta Simon elvitt Jézushoz egy bizonyos Tehermát, egy perzsát, aki Damaszkuszban folytatott üzleti tevékenységet. Teherma hallott már Jézusról és eljött Kapernaumba, hogy találkozzon vele, és amikor ott megtudta, hogy Jézus elment az apostolokkal a Jordán folyását követve Jeruzsálembe, utána eredt. András Simonhoz vitte Tehermát, hogy nála részesüljön tanításban. Simon úgy tekintett a perzsára, mint „tűzimádóra", bár Teherma különös gondot fordított arra, hogy elmagyarázza, hogy a tűz csak látható jelképe a Tisztának és Szentnek. Miután Jézussal beszélt, a perzsa kifejezte azon szándékát, hogy a tanítás és a

hitszónoklat meghallgatása céljából marad még néhány napig.

2 Amikor Zélóta Simon és Jézus egyedül maradt, Simon megkérdezte a Mestert: „Miért van az, hogy nem tudtam meggyőzni? Nekem miért állt ellent oly erősen és miért volt kész meghallgatni téged?” Jézus azt válaszolta: „Simon, Simon, hányszor tanítottalak már, hogy mellőzz minden olyan erőfeszítést, hogy *elvegyél* valamit az üdvözülést keresők szívéből? Hányszor mondtam már, hogy e vágyakozó lelkekbe csakis valamit *beletenni* törekedj? Vezessétek az embereket az országba, és az ország nagy és élő igazságai majd kiszorítanak minden komoly tévedést. Mihelyt elmondtátok a halandó embernek ama jó hírt, hogy az Isten

az ő Atyja, akkor már könnyebben győzitek meg afelől, hogy ő valójában az Isten fia. És miután így tettetek, már el is hoztátok az üdvözülés fényét a sötétségben kucorgónak. Simon, amikor az Ember Fia először jött oda hozzád, vajon Mózest és a látnokokat tagadva jött-e és hirdetett-e egy új és jobb életmódot? Nem. Nem azért jöttem, hogy elvegyem, amit az ősapáitoktól kaptatok, hanem hogy megmutassam nektek annak tökéletessé tett képét, melyet atyáitok csak részlegesen láttak. Most menj, Simon, taníts az országról és hirdesd azt, és amint valamely embert biztosan és erősen az országba vezettél és az ilyen ember kérdésekkel fordul hozzád, akkor van itt az ideje annak, hogy megtanítsd arra, ami az isteni or-

országbeli lélek fokozatos fejlődésével kapcsolatos.”

3 Simon elképedt e szavak hallatán, de úgy tett, ahogy Jézus meghagyta neki, és Teherma, a perzsa bekerült azok közé, akik beléptek az országba.

4 ¶ Azon az éjszakán Jézus előadást tartott az apostoloknak az országbeli új életről. Részben ezt mondta: „Amikor beléptek az országba, már újjászülettetek. Nem taníthatjátok a szellem mély értelmű dolgait azoknak, akik csak húsvér testben születtek; előbb gondoskodjatok arról, hogy az emberek szellemtől szülessenek, mielőtt arra törekedtek, hogy megtanítjátok nekik a szellem haladóbb útjait. Ne vállalkozzatok arra, hogy megmutatjátok az embereknek a

templom szépségeit mindaddig, amíg előbb nem vittétek el őket a templomba. Mutassátok be az embereket az Istennek és *mint* az Isten fiait, mielőtt beszéltek az Isten atyaságának és az emberek fiúi elismertségének tantételéről. Ne küzdjetek az emberek ellen — mindig legyetek türelmesek. A királyság nem a tiétek; ti csak követek vagytok. Egyszerűen csak menjetek és hirdessétek: Ez a mennyország — az Isten a ti Atyátok és ti az ő fiai vagytok, és ez a jó hír, ha őszintén hisztek, *ez* az örökkévaló üdvözülésetek."

[5] Az apostolok komoly előrehaladást mutattak az amathuszbeli ottlétük alatt. De meglehetősen csalódottak voltak, hogy Jézus nem akart tanácsot adni nekik abban, hogy miként kezeljék János tanítványait. Jé-

zus még a keresztelés fontos kérdéskörében is mindössze annyit mondott: „János valóban vízzel keresztelt, de amikor beléptek a mennyországba, a Szellemmel lesztek megkeresztelve.”

7. BETÁNIÁBAN, A JORDÁNON TÚL

[1] Február 26-án Jézus, az apostolai és a követők egy nagyobb csoportja haladt lefelé a Jordán mentén egészen a pereai Betánia közelében lévő gázlóig, addig a helyig, ahol János először hirdette az eljövendő országot. Jézus az apostolaival négy hétig maradt itt, tanítottak és hirdették a tant, mielőtt elindultak volna Jeruzsálembe.

[2] Betániában, a Jordánon túli ottlétük második hete alatt Jézus magával vitte Pétert,

Jakabot és Jánost a folyó túlpartján, a Jerikótól délre lévő hegyekbe egy háromnapos kikapcsolódásra. A Mester hármójuknak sok új és magasabb szintű igazságot tanított a mennyországról. E feljegyzés céljára az alábbiak szerint szervezzük újra és rendszerezzük e tanításokat:

3 ¶ Jézus megkísérelte tisztázni, azt várja a tanítványaitól, hogy miután már ízelítőt kaptak az ország jó szellemvalóságaiból, úgy éljenek a világon, hogy az emberek, *látván* az ő életüket, ország-tudatossá váljanak és ennélfogva kérdezzék meg a híveket az ország útjait illetően. Minden ilyen őszinte igazságkereső mindig örömmel *hallgatja meg* a hit ajándékáról szóló örömhírt, mely bebocsátást biztosít az országba annak

örökkévaló és isteni szellem-valóságaival.

4 A Mester megpróbálta az országról szóló evangélium minden tanítójának eszébe vésni, hogy az ő egyetlen dolguk az, hogy az Istent az egyén számára mint az egyén Atyját kinyilatkoztassák — hogy ezt az egyes embert a fiú-tudatossághoz elvezessék; ezután pedig mutassák be ugyanezt az embert Istennek, mint az ő hites fiát. Mindkét alapvető kinyilatkoztatás tökéletesen megvolt Jézusban. Valóban ő lett „az út, az igazság és az élet”. Jézus vallása teljes mértékben az alászállási életének a földön való megélésén alapult. E világot elhagyva Jézus nem hagyott maga után könyveket, törvényeket vagy más, az egyén vallási életét érintő emberi szervezeti formát.

5 Jézus világossá tette, azért jött, hogy olyan személyes és örökkévaló kapcsolatot létesítsen az emberekkel, melynek örökre elsőbbséget kell élveznie minden más emberi kapcsolattal szemben. És hangsúlyozta, hogy ezt a bensőséges szellemi társaságot ki kell terjeszteni minden korszakbeli és minden nép közötti, minden társadalmi körülmények között élő, minden emberre. Az egyetlen jutalom, melyet a gyermekei számára ígért: ezen a világon — szellemi öröm és isteni közösség; a következő világon — örökkévaló élet a paradicsomi Atya isteni szellemvalóságaiban való fejlődés által.

6 Jézus nagyon fontosnak tartotta azt, amit ő az országról szóló tanításokban az elsőrendű fontosságú két igazságnak nevezett,

és ezek a következők: az üdvözülés elérése hit révén, és egyedül hit révén, melyhez az a forradalmi tanítás társul, hogy az emberi szabadság elérése azon igazság őszinte felismerésén keresztül lehetséges, hogy „Megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket.” Jézus volt a húsvér testben megnyilatkozott igazság, és megígérte, hogy elküldi az ő Igazság Szellemét minden gyermekének szívébe, miután visszatért a mennyei Atyjához.

7 A Mester egy egész földi korszakra vonatkozó alapvető igazságelemeket tanított ezeknek az apostoloknak. Gyakran figyeltek a tanításaira olyankor, amikor valójában az, amit mondott, a szándéka szerint más világok ösztönzését és képzését szolgálta. A

Mester egy új és eredeti élettervet szemléltetett. Emberi nézőpontból valóban zsidó volt, de az életét minden világ számára úgy élte, mint a teremtésrész egy halandója.

8 Az országra vonatkozó terv kifejtésében, az Atyja felismerését biztosítandó, Jézus elmagyarázta, hogy szándékosan hagyta figyelmen kívül a „föld nagyjait". A szegényekkel kezdte a munkát, éppen azzal az osztállyal, melyet olyannyira elhanyagolt a korábbi idők evolúciós vallásainak többsége. Nem becsült le egyetlen embert sem; a terve világméretű volt, sőt világegyetemi. E bejelentésekben oly merész és határozott volt, hogy még Péter, Jakab és János is néha arra gondolt, hogy Jézus talán magánkívül van.

9 Szelíden erőltette csak, hogy megismertesse ezekkel az apostolokkal azt az igazságot, hogy ő nem azért jött erre az alászállási küldetésre, hogy példát mutasson néhány földi teremtménynek, hanem azért, hogy mércét állítson fel és mértéket mutasson az emberi életről minden népnek minden világon szerte a világegyetemében. És e mérce a legmagasabb szintű tökéletességet közelítette, sőt az Egyetemes Atya végső jóságát. Az apostolok azonban nem tudták felfogni a szavai jelentését.

10 Kijelentette, hogy tanítóként működni jött, olyan tanítóként, akit a mennyből küldtek, hogy szellemi igazságot közöljön az anyagi elmével. És pontosan ezt tette; tanító volt, nem tanhirdető. Emberi nézőpont-

ból Péter sokkal eredményesebb tanhirdető volt, mint Jézus. Jézus szónoklata a különleges személyisége miatt volt oly eredményes, és nem annyira a lenyűgöző szónoki képessége vagy az érzelmi vonzereje miatt. Jézus közvetlenül az emberek lelkéhez szólt. Ő az ember szellemének tanítója volt, de ezt az elmén keresztül tette. Az emberekkel élt.

[11] Ez alkalommal történt, hogy Jézus bizalmasan közölte Péterrel, Jakabbal és Jánossal, hogy a földi munkáját némely tekintetben korlátozza a „magas társától” kapott megbízás, s ezzel paradicsomi fivérének, Immanuelnek az alászállást megelőző intelmeire célzott. Elmondta nekik, azért jött, hogy megcselekedje az Atyja akaratát és csakis az Atyja akaratát. Lévén, hogy igazán csak egyet-

len cél elérése hajtotta, nem aggasztotta őt a világban jelen lévő rossz.

[12] Az apostolok most már kezdték felismerni Jézus nem tettetett barátságosságát. Bár a Mesterhez könnyen lehetett közeledni, mégis mindig minden emberi lénytől függetlenül és felettük élt. Soha egyetlen pillanatra sem uralkodott el rajta semmilyen tisztán halandó befolyás vagy tette ki magát gyarló emberi ítéletnek. Nem fordított figyelmet a közvéleményre, és nem hatott rá az imádat. Ritkán állt le tisztázni a félreértéseket vagy vette rossz néven a hamis beállítást. Sohasem kért tanácsot; sohasem kért imákat.

[13] Jakab megdöbbent azt látván, hogy Jézus miként szemléli kezdettől fogva a jövendőt.

A Mester ritkán látszott meglepettnek. Sohasem volt izgatott, ideges vagy zavart. Sohasem kért bocsánatot senkitől. Néha-néha szomorú volt, de nem csüggedt.

[14] János világosabban felismerte, hogy minden isteni felruházottsága ellenére, végül is, emberi volt. Jézus emberként élt az emberek között és megértette, szerette és tudta kezelni az embereket. A személyes életében oly emberi volt és mégis oly hibátlan. És mindig önzetlen volt.

[15] Bár Péter, Jakab és János nem túl sokat értett meg abból, amit Jézus ez alkalommal mondott, kegyes szavait a szívükbe zárták, és azok a keresztre feszítés és a feltámadás után oly erőteljesen törtek elő, hogy a későbbi segédkezésüket gazdagabbá és örömtelib-

bé tették. Nem csoda, hogy ezek az apostolok nem teljesen értették meg a Mester szavait, mert ő egy új korszak tervét vázolta előttük.

8. A JERIKÓI TÉNYKEDÉS

[1] A Betániában, a Jordánon túl eltöltött négy hét folyamán András minden egyes héten több alkalommal apostoli párokat jelölt ki, hogy egy-két napra Jerikóba menjenek. Jánosnak sok híve volt Jerikóban, és a többségük üdvözölte Jézus és apostolai fejlettebb tanításait. E jerikói látogatások alkalmával az apostolok már jobban követték Jézus útmutatásait a betegek számára való segédkezés terén; meglátogattak minden házat a városban és megpróbáltak vigaszt nyújtani minden csüggedt személynek.

2 Az apostolok valamennyi nyilvános munkát is végeztek Jerikóban, de az erőfeszítéseik inkább visszafogottabbak és személyes természetűek voltak. Most fedezték fel, hogy az országról szóló jó hír vigaszt jelent a betegeknek; hogy az üzenetük gyógyulást hoz a csüggedtek számára. És Jerikóban történt, hogy Jézus azon megbízása a tizenketteknek, hogy terjesszék az országról szóló jó híreket és segédkezzenek a csüggedtek számára, először valósult meg teljesen.

3 Útban Jeruzsálembe megálltak Jerikóban és ott érte utol őket egy mezopotámiai küldöttség, mely azért jött, hogy Jézussal tanácskozzon. Az apostolok csupán egy napot akartak ott tölteni, de amikor ezek az igazságkeresők keletről megérkeztek, Jézus

három napig velük maradt, és ők az Eufrátesz mentén lévő otthonaikba a mennyországról szóló új igazságok ismeretében tértek vissza.

9. UTAZÁS JERUZSÁLEMBE

[1] Hétfőn, március utolsó napján Jézus és az apostolok megkezdték utazásukat a hegyekben felfelé, Jeruzsálembe. A betániai Lázár két alkalommal is lent járt Jézusnál, és mindent megbeszéltek, hogy a Mester és apostolai miként legyenek elszállásolva Lázárnál és lánytestvéreinél Betániában arra az időre, amíg Jeruzsálemben akarnak maradni.

[2] János tanítványai a Jordánon túli Betániában maradtak, tanították és keresztelték a tömegeket, így Jézust csak a tizenkettek kí-

sérték, amikor megérkezett Lázár otthonába. Jézus és az apostolok öt napig maradtak itt, pihentek és erőt gyűjtöttek, mielőtt továbbindultak volna Jeruzsálembe a páskaünnepre. Márta és Mária életében nagy esemény volt, hogy találkozhatnak Jézussal és az apostolokkal a fivérük házában, ahol is az ő szolgálatukra lehettek.

3 Április 6-án, vasárnap reggel Jézus és az apostolok elindultak Jeruzsálembe; és ez volt az első alkalom, hogy a Mester és mind a tizenkét apostol együtt volt.

142. ÍRÁS

A PÁSKA-ÜNNEP JERUZSÁLEMBEN

ÁPRILIS hónapban Jézus és az apostolok Jeruzsálemben dolgoztak, de minden este elhagyták a várost, hogy Betániában éjszakázzanak. Maga Jézus minden héten egy-két éjszakát Jeruzsálemben töltött, Fláviusz, egy görög zsidó otthonában, ahol számos neves zsidó ember jött össze titokban, hogy beszéljen vele.

2 ¶ A Jeruzsálemben töltött első napon Jézus meglátogatta a korábbi évek alatt barátjává lett Annást, az egykori főpapot és Szalóménak, Zebedeus feleségének a rokonát. Annás már hallott Jézusról és a tanításairól,

és amikor Jézus ellátogatott a főpap otthonába, erős tartózkodással fogadták. Amikor Jézus észrevette Annás hűvösségét, nyomban távozott, s elmentében ezt mondta: „A félelem az ember legnagyobb elnyomója és a büszkeség a legnagyobb gyöngesége; vajon elárulnád-e magad, hogy az öröm és a szabadság e két elpusztítójának rabszolgasorára juss?” De Annás nem válaszolt. A Mester mindaddig nem is látta újra Annást, amíg Annás a vejével össze nem ült ítélkezni az Ember Fia felett.

1. TANÍTÁS A TEMPLOMBAN

[1] A hónap során Jézus vagy az apostolok egyike naponta tanított a templomban. Amikor a páska-ünnepi sokaság túl nagy

volt, semhogy bejuthasson a templomba a tanítást meghallgatni, az apostolok több oktatócsoportot vezettek a szent területeken kívül. Az üzenetük lényege a következő volt:

2 1. A mennyország közel van.

3 2. Az Isten atyaságában való hit révén bejuthattok a mennyországba, s az Isten fiaivá lehettek.

4 3. Az ország életmódja a szeretet — a legfelsőbb szintű odaadás az Isten iránt, s közben úgy szeretni a szomszédodat, mint magadat.

5 4. Engedelmesség az Atya akaratának, megteremvén a szellem gyümölcseit a személyes életben, ez az ország törvénye.

6 ¶ A páska-ünnepre érkezett tömegek meghallgatták Jézus e tanítását, és az embe-

rek százai örvendeztek a jó hír hallatán. A zsidó főpapoknak és vezetőknek komoly fejtörést okozott Jézus és az ő apostolai, és maguk között azon tanakodtak, hogy mihez is kezdjenek velük.

7 A templomban és a templom környékén való tanítás mellett az apostolok és az egyéb hívek sok személyes munkát is végeztek az ünnepi sokaságban. Ezek az érdeklődő férfiak és nők elvitték a jézusi üzenet hírét e páska-ünneptől a római birodalom legtávolabbi részeibe és még keletre is. Ez volt a kezdete az országról szóló evangélium elterjedésének a nagyvilágban. Jézus munkája többé már nem korlátozódott Palesztinára.

2. AZ ISTEN HARAGJA

[1] A páska-ünnepi rendezvényekre ellátogatott Jeruzsálembe egy Jákob nevezetű ember, aki Krétáról származó, gazdag zsidó kereskedő volt, és felkereste Andrást, hogy Jézussal külön is találkozhasson. András megszervezte e titkos találkozót Jézussal Flávius házában másnap estére. E férfi nem értette meg a Mester tanításait, és azért jött el, hogy többet is megtudjon az Isten országáról. Azt mondta Jákob Jézusnak: „De rabbi, Mózes és a régi látnokok azt mondják nekünk, hogy Jahve féltékeny Isten, nagyharagú és vad dühű Isten. A látnokok azt mondják, hogy utálja a gonosztevőket és megbosszulja, ha valaki nem engedelmeskedik a törvényének. Te és a tanítványaid azt ta-

nítjátok nekünk, hogy az Isten kedves és könyörületes Atya, aki annyira szeret minden embert, hogy szívesen fogadja őket ebben az új mennyországban, melyről azt hirdetitek, hogy közel van."

2 ¶ Amint Jákob befejezte, Jézus így válaszolt: „Jákob, helyesen idézted a régi látnokok tanításait, akik a nemzedékük gyermekeit a koruk felvilágosodottsága szerint tanították. Atyánk a Paradicsomban változhatatlan. Ám a természetéről alkotott felfogás kiteljesedett és kibővült Mózes korától kezdve Ámósz idején át egészen Ésaiás látnok nemzedékéig. És most én jöttem el a húsvér testben, hogy kinyilatkoztassam az Atyát új dicsőségben és megmutassam az ő szeretetét és irgalmát minden embernek

minden világon. Ahogy az ezen országról szóló evangélium elterjed a világon azzal az üzenettel, hogy öröm és jó szándék legyen az emberek között, magasabb szintű és jobb kapcsolat épül majd ki minden nemzet családjai között. Az idő múlásával apák és gyermekeik jobban szeretik majd egymást, és ezzel jobban megértik majd a mennyei Atya szeretetét a földi gyermekei iránt. Emlékezz, Jákob, hogy egy jó és igaz apa nemcsak egészként szereti a családját — mint családot — hanem igazán szereti és szeretetteljesen törődik a család minden *egyes* tagjával is."

[3] A mennyei Atya jelleméről folytatott komoly vitát követően Jézus azt mondta: „Te, Jákob, aki többeknek apja vagy, jól ismered a szavaim igazságát." És Jákob így szólt: „De

Mester, ki beszélt neked arról, hogy hatgyermekes apa vagyok? Honnan tudtad ezt rólam?” És a Mester ezt válaszolta: „Legyen elég az, hogy az Atya és a Fiú tud minden dologról, mert ők valóban látnak mindent. Lévén, hogy földi atyaként szereted a gyermekeidet, valóságként kell elfogadnod a mennyei Atyának a *te* irántad való szeretetét — nem csak Ábrahám összes gyermeke iránt, hanem te irántad, a te egyéni lelked iránt.”

4 ¶ Ez után Jézus így folytatta: „Amikor a gyermekeid még nagyon fiatalok és éretlenek, és amikor megfenyíted őket, talán úgy gondolják, hogy az apjuk mérges és sértett haraggal teli. Éretlenségük nem tud túllépni a büntetésen, hogysem felfognák az atya

előrelátó és kiigazító szeretetét. De amikor ugyanezek a gyermekek felnőtt férfiakká és nőkké lesznek, vajon nem butaság-e ragaszkodniuk e korábbi és rosszul értelmezett nézetekhez az apjukat illetően? Férfiakként és nőkként most már fel kell fedezniük az apjuk szeretetét mindeme korai fegyelmezésekben. És az emberiségnek, az évszázadok múlásával vajon nem kell-e jobban megértenie a mennyei Atya igaz természetét és szeretetteljes jellemét? Mi hasznotok a szellemi megvilágosodásban egymást követő nemzedékekből, ha továbbra is úgy tekintetek Istenre, mint ahogy Mózes és a látnokok látták? Azt mondom neked, Jákob, ezen óra világos fényénél olyannak kell látnod az Atyát, mint ahogy senki nem látta azok közül, akik

előtted valaha is éltek. És így látván őt, örvendezned kell az országba való belépésen, mely országban ilyen irgalmas Atya uralkodik, és arra kell törekedned, hogy a szeretetének akarata ettől fogva eluralkodjon az életeden."

5 És Jákob így felelt: „Rabbi, én hiszek; azt kívánom, hogy vezess az Atya országába."

3. AZ ISTENRŐL ALKOTOTT KÉP

1 A tizenkét apostol, akiknek többsége hallotta az Isten jelleméről szóló eme beszélgetést, azon az éjszakán számos kérdést tett fel Jézusnak a mennyei Atyáról. A Mester e kérdésekre adott válaszait a legjobban az alábbi, mai szóhasználatban elkészített összefoglalóval lehet bemutatni:

2 Jézus enyhe szemrehányást tett a tizenketteknek, lényegében ezt mondta: Nem ismeritek Izráel hagyományait a Jahve-kép bővülésével kapcsolatban, és vajon nem ismeritek az Írások tanítását sem az Istenre vonatkozó tantételről? És akkor a Mester tanította az apostolokat az istenségképnek a zsidó nép fejlődése során való alakulásáról. Az istenkép bővülésének a következő szakaszaira hívta fel a figyelmet:

3 1. *Jahve* — a Sinai nemzetségek istene. Ez volt az a kezdetleges felfogás az Istenségről, melyet Mózes emelt Izráel Úristenének magasabb szintjére. A mennyei Atya sohasem utasítja el a földi gyermekeinek őszinte imádatát, legyen az istenségképük bármily nyers, illessék az ő isteni természetét bármi-

lyen névvel is.

4 ¶ 2. *A Fenséges.* A mennyei Atyáról alkotott e felfogást a Melkizedek hirdette Ábrahámnak és Sálemből azok vitték messzire, akik később hittek az Istenség e teljesebb és kiterjesztett eszméjében. Ábrahám és fivére a napimádat térnyerése miatt hagyta el Ur városát, és híveivé váltak az El Elyonról — a Fenséges Istenről — szóló Melkizedek-féle tanításnak. Összetett istenkép volt az övék, melyben keveredtek a régebbi mezopotámiai felfogásaik és a Fenséges tantétele.

5 ¶ 3. *El Shaddai.* E korai időkben sok héber ember imádta El Shaddait, a mennyei Isten egyiptomi felfogását, melyet a Nílus vidékén megélt fogságuk során ismertek meg. Jóval a Melkizedek kor után e három isten-

kép egyesült és megalkotta a teremtő Istenségnek, Izráel Úristenének a tantételét.

6 ¶ 4. *Elohim.* A paradicsomi Háromság tanítása már az ádámi idők óta létezett. Nem emlékeztek az Írások kezdetére, arra az állításra, hogy „Kezdetkor teremtették az Istenek a mennyeket és a földet”? Ez mutatja, hogy amikor az a feljegyzés készült, a három Isten az egyben Háromság-felfogása már benne volt az ősapáink vallásában.

7 ¶ 5. *A Legfelsőbb Jahve.* Ésaiás korára az Istenre vonatkozó eme hitvallások kibővültek egy Egyetemes Teremtő felfogásává, aki egyszerre mindenható és végtelenül irgalmas. És ez a kialakuló és bővülő istenkép gyakorlatilag kiszorított minden korábbi Istenség-felfogást atyáink vallásából.

8 ¶ 6. *A mennyei Atya.* És most úgy ismerjük az Istent, mint mennyei Atyánkat. A tanításunk olyan vallást kínál, amelyben a hívő az Istennek *maga* is fia. Ez a mennyországról szóló evangélium jó híre. Az Atya mellett létezik a Fiú és a Szellem, és az e paradicsomi Istenségek természetéről és segédkezéséről szóló kinyilatkoztatás tovább bővül és válik egyre fényesebbé az Isten felemelkedő fiai örökkévaló szellemi fejlődésének végtelen korszakaiban. Mindenkor és minden korszakban bármely emberi lény igaz istenimádatát — ami az egyéni szellemi fejlődést illeti — az emberben lakozó szellem úgy ismeri el, mint a mennyei Atya iránt kifejezett hódolatot.

9 ¶ Az apostolok addig még soha sem döb-

bentek meg úgy, mint most, amikor meghallották az istenkép korábbi nemzedékek zsidó elméiben való növekedésének történetét; túlságosan össze voltak zavarodva, semhogy kérdéseket tegyenek fel. Ahogy ott ültek csendben, Jézus előtt, a Mester így folytatta: „És ismertétek volna ezeket az igazságokat, ha olvastátok volna az Írásokat. Nem olvastátok Sámuelt, ahol azt mondja: ‚És feltámadt az Úr haragja Izráel ellen, olyannyira, hogy felingerelte ellenük Dávidot, mondván neki, menj, s vedd számba Izráelt és Júdát'? És ez nem volt különös dolog, mert Sámuel korában Ábrahám gyermekei valóban hitték, hogy Jahve teremt jót és rosszat is. De amikor a későbbi író beszámolt ezen eseményekről, az után, hogy

az Isten természetére vonatkozó zsidó felfogás kibővült, nem merte rossz sajátossággal felruházni Jahvét; ezért azt mondta: ‚És Sátán Izráel ellen fordult és rászedte Dávidot, hogy számlálja meg Izráelt.' Nem látjátok, hogy az Írások ilyen feljegyzései világosan mutatják, hogy az Isten természetéről alkotott felfogás miként gyarapodott folyamatosan nemzedékről nemzedékre?

[10] Megint csak fel kellett volna ismernetek az isteni törvény megértésének erősödését, mely tökéletesen együtt haladt ezekkel az isteniségre vonatkozó, gyarapodó felfogásokkal. Amikor Izráel gyermekei kivonultak Egyiptomból abban az időben, mielőtt a Jahvéra vonatkozó teljesebb kinyilatkoztatást megismerték volna, volt tíz parancsola-

tuk, melyek törvényül szolgáltak számukra addig, amíg a Sinai előtt le nem táboroztak. És e tíz parancsolat ez volt:

11 1. Ne imádjatok más istent, mert az Úr féltékeny Isten.

12 2. Ne készítsetek öntött isteneket.

13 3. Ne hanyagoljátok el a kovásztalan kenyér ünnepének megtartását.

14 4. Ember és háziállat minden hímje közül az elsőszülött az enyém, mondja az Úr.

15 5. Hat napon át dolgozhattok, de a hetediken pihennetek kell.

16 6. Ne mulasszátok el megtartani az első gyümölcsök ünnepét és a betakarítás ünnepét az év végén.

17 7. Ne ajánljátok fel semmilyen áldozat vérét kovászos kenyérrel.

18 8. A páska-ünnepi áldozat ne maradjon meg másnap reggelre.

19 9. A föld zsengéiből az első gyümölcsöt vigyétek az Úr, a ti Istenetek házába.

20 10. A gödölyét ne főzzétek meg anyja tejében.

21 ¶ És akkor, a Sinai morajlásai és villámai közepette Mózes átadta nekik az új tíz parancsolatot, melyek ti mindannyiotok szerint is érdemesebbek arra, hogy az Istenségről alkotott Jahve-felfogásokhoz kijelentések gyanánt társuljanak. És sohasem vettétek észre, hogy e parancsolatok kétszer is szerepelnek az Írásokban, hogy az első esetben az Egyiptomból való megszabadulást jelölik meg a szombat megtartásának okaként, míg egy későbbi feljegyzésben az ele-

ink haladóbb vallási felfogásai megkövetel-
ték, hogy ezt változtassák át a teremtés té-
nyének felismerésévé, mint ami a szombat
szokásának oka?

22 És akkor emlékezni fogtok, hogy — Ésai-
ás korának teljesebb szellemi megvilágoso-
dásában — e tíz nemleges jellegű parancso-
latot újra csak átalakították a szeretet nagy
és igenlő jellegű törvényévé, azon paranccsá,
hogy Istent a legteljesebben, a szomszédo-
dat pedig mint magadat kell szeretni. És az
Isten iránti és az ember iránti szeretet e leg-
felsőbb törvényéről mondom nektek én is,
hogy az képezi az ember minden kötelessé-
gét.”

23 ¶ És amikor befejezte a beszédet, senki-
nek sem volt kérdése. Egymás után nyugo-

vóra tértek.

4. FLÁVIUSZ ÉS A GÖRÖG MŰVELTSÉG

[1] Fláviusz, a görög zsidó a kapu egyik áttértje volt, sem körülmetélésben, sem megkeresztelésben nem részesült; és lévén, hogy nagy rajongója volt a szépnek a festészetben és a szobrászatban, a ház, melyben jeruzsálemi ottléte során lakott, szemet gyönyörködtető épület volt. Ez az otthon páratlanul fel volt díszítve sok felbecsülhetetlen értékű ingósággal, melyekre a világban folytatott utazásai során tett szert itt-ott. Amikor először gondolt arra, hogy meghívja Jézust a házába, attól félt, hogy a Mester esetleg megütközik az úgynevezett képek lát-

ványán. De Fláviusz kellemesen meglepődött, amikor Jézus, belépve a házba, ahelyett, hogy megfeddte volna őt azért, mert ezekkel a bálványszerűnek tartott tárgyakkal telerakta a házat, nagy érdeklődést mutatott az egész gyűjtemény iránt és számos elismerő kérdést tett fel neki az egyes műtárgyakról, amint Fláviusz teremről teremre kísérte, megmutatva neki minden kedvenc szobrát.

[2] A Mester észrevette, hogy vendéglátóját zavarba ejti az ő művészetpártoló viselkedése; ezért, miután végignézték az egész gyűjteményt, Jézus így szólt: „Azért, mert értékeled az Atyám által teremtett és az ember művészi keze által alakított dolgok szépségét, miért várnál dorgálást? Azért, mert

Mózes egykor arra törekedett, hogy harcoljon a bálványimádás és a hamis istenek imádása ellen, miért kellene minden embernek rosszallnia a báj és a szépség visszaadását? Azt mondom neked, Fláviusz, Mózes gyermekei félreértették őt, és most hamis isteneket készítenek annak ellenére, hogy ő tiltotta a képeket és a mennybeli és földi dolgokat mutató képeket. De még ha Mózes tanított is ilyen megszorításokat az akkori idők felvilágosulatlan elméi számára, vajon mi köze van annak a mai korhoz, amikor a mennyei Atya úgy nyilatkozik meg, mint a mindenek fölötti egyetemes Szellem-Úr? És Fláviusz, kijelentem, hogy a közelgő országban nem fogják többé azt tanítani, hogy ‚Ne imádd ezt és ne imádd azt'; többé nem törődnek

majd az ettől való tartózkodás és az attól való óvakodás parancsolatjaival, hanem mindenki egyetlen legfőbb kötelességgel fog törődni. És az ember e kötelessége két nagy kiváltságban fejeződik ki: a végtelen Teremtő, a paradicsomi Atya őszinte imádata, és az embernek a társai iránt teljesített szeretetteljes szolgálata. Ha úgy szereted a szomszédodat, mint ahogy magadat szereted, akkor valóban tudod, hogy te az Isten fia vagy.

3 Egy olyan korban, amikor az Atyámat nem jól értették, Mózes igazolást nyert ama kísérleteiben, hogy ellenálljon a bálványimádásnak, de a közelgő korszakban az Atya már megnyilatkozik a Fiú életében; és az Istenre vonatkozó ezen új kinyilatkoztatás mindörökre szükségtelenné teszi azt, hogy a

Teremtő Atyát összekeverjék kőbálványokkal vagy arany- és ezüstszobrokkal. A jövőben a hozzáértő emberek élvezhetik a műkincseket anélkül, hogy a szépség ilyen anyagi értékelését összekevernék a paradicsomi Atyának, a minden dolog és minden lény Istenének imádásával és tiszteletével."

4 ¶ Fláviusz mindent elhitt, amit Jézus tanított neki. Másnap elment a Jordánon túli Betániába és János tanítványaitól megkeresztelkedett. És azért tette ezt, mert Jézus apostolai ekkor még nem keresztelték a híveket. Visszatérvén Jeruzsálembe Fláviusz nagy lakomát rendezett Jézus számára és meghívta hatvan barátját is. És e vendégek közül sokan szintén elhitték a jövő országának üzenetét.

5. BESZÉLGETÉS A BIZONYOSSÁGRÓL

1 Ama nagy beszédek egyike, melyeket Jézus a templomban mondott el a páska-ünnep hete alatt, egy kérdésre válaszul hangzott el, mely kérdést az egyik hallgató, egy damaszkuszi férfi tette fel. E férfi azt kérdezte Jézustól: „De rabbi, hogyan tudjuk biztosan, hogy téged az Isten küldött, és hogy valóban beléphetünk ebbe az országba, melyről te és a tanítványaid azt állítjátok, hogy közel van?” És Jézus így válaszolt:

2 ¶ „Ami az én üzenetemet és a tanítványaim tanítását illeti, azokat a gyümölcseiről kell megítélnetek. Ha mi a szellem igazságát hirdetjük nektek, akkor a szellem fog bizonyságot tenni a szívetekben arról, hogy

az üzenetünk hiteles. Az ország kapcsán és a mennyei Atya által való elfogadás fölötti bizonyságotok vonatkozásában hadd kérdezzem meg, hogy ki az olyan apa közülete k, aki méltó és jószívű lévén aggodalomban vagy kétségben tartaná a fiát a családbeli helyzetét vagy az atyai szív odaadásából való részesedés bizonyosságát illetően? Vajon ti, földi apák, örömöt leltek-e a gyermekeitek abból fakadó szenvedésében, hogy bizonytalanok legyenek afelől, hogy részesülnek-e az emberi szívetek állandó szeretetében? A mennyei Atyátok sem hagyja a szellem hites gyermekeit kétségek közötti bizonytalanságban az országbeli helyzetüket illetően. Ha elfogadjátok Istent, mint Atyátokat, akkor valóban és igazán az Isten fiai vagytok.

És ha fiak vagytok, akkor minden olyasmit illetően biztos a helyzetetek, ami örökkévaló és isteni fiúi besorolású dolog. Ha hisztek a szavaimban, akkor ezáltal hisztek Őbenne, aki engem küldött, és ha így hisztek az Atyában, akkor biztosítottátok a mennyei létpolgárként való elismertségeteket. Ha megcselekszitek a mennyei Atya akaratát, akkor soha nem fogtok elbukni a fejlődés örök életének elérésében az isteni országban.

3 A Legfelsőbb Szellem fog tanúságot tenni a szellemetek mellett, hogy ti valóban az Isten gyermekei vagytok. És ha az Isten fiai vagytok, akkor megszülettetek az Isten szellemétől; és aki megszületett a szellemtől, abban magában ott van az erő, hogy minden kétséget legyőzzön, és ez a minden bizony-

talanságon felülkerekedő győzelem, ez éppen a hitetek.

4 Ésaiás látnok azt mondta ezekről az időkről szólva: ‚Amikor a szellem elárad rajtunk a magasból, akkor az igazságosság békét, nyugalmat és bizonyosságot teremt mindörökre.’ És mindenki számára, aki igazán elhiszi ezt az örömhírt, bizonyosság leszek én az ő befogadásukra az örökkévaló kegyelmekbe és az Atyám országának örökké tartó életébe. Így hát ti, akik halljátok ezt az üzenetet és elhiszitek az országról szóló örömhírt, az Isten fiai vagytok, és örök életetek van; és annak bizonysága az egész világ számára, hogy szellemtől születettek az, hogy őszintén szeretitek egymást.”

5 ¶ A hallgatók sokasága még órákig Jé-

zussal maradt, kérdéseket tettek fel neki és figyelmesen hallgatták a vigasznyújtó válaszait. Jézus tanítása még az apostolokat is bátorította abban, hogy több erővel és meggyőződéssel hirdessék az országról szóló evangéliumot. E jeruzsálemi élmény komoly ösztönzést jelentett a tizenketteknek. Ez volt az első találkozásuk ilyen nagy tömegekkel, és sok olyan értékes tanulságra tettek szert, mely nagy segítségnek bizonyult a későbbi munkájuk során.

6. A NIKODÉMUSSZAL FOLYTATOTT BESZÉLGETÉS

1 Az egyik este Fláviusz otthonába eljött meglátogatni Jézust egy bizonyos Nikodémusz, aki a zsidó Szanhedrin egyik tehe-

tős és idős tagja volt. Nikodémusz már sokat hallott e galileai tanításairól, és ezért az egyik délutánon elment, hogy meghallgassa Jézust, amint a templomkertekben tanít. Gyakran elment volna meghallgatni Jézust, de attól félt, hogy az emberek meglátják, amint a tanításait hallgatja, mert a zsidók vezetői már olyannyira ellene voltak Jézusnak, hogy a Szanhedrin egyetlen tagja sem akarta, hogy bármilyen nyílt formában azonosítsák vele. Ennek megfelelően Nikodémusz megbeszélte Andrással, hogy titkon és az est leszállta után találkozzon Jézussal e különleges estén. Péter, Jakab és János Flávius kertjében tartózkodott, amikor a beszélgetés elkezdődött, de később mind bementek a házba, ahol a megbeszélés folytatódott.

2 Nikodémusz fogadásakor Jézus nem mu-

tatott különös tiszteletet; a vele való beszélgetés során nem kapott szerepet a kiegyezés vagy az indokolatlan rábeszélés. A Mester nem tett kísérletet a titkos látogatója ledorongolására, és nem élt maró gúnnyal sem. A nem mindennapi látogatójával kapcsolatos minden dologban Jézus nyugodt, komoly és tiszteletet parancsoló volt. Nikodémusz nem a Szanhedrin hivatalos küldöttségében jelent meg; azért jött el Jézushoz, mert személyesen és őszintén érdekelték őt a Mester tanításai.

3 Miután Fláviusz bemutatta, Nikodémusz így szólt: „Rabbi, tudjuk, hogy te Isten küldötte tanító vagy, mert ember nem tudna így tanítani, hacsak nincs vele az Isten. És én többet szeretnék tudni a jövő országára

vonatkozó tanításaidról.”

4 Jézus ezt válaszolta Nikodémusznak: „Bizony, bizony mondom neked, Nikodémusz, aki nem születik meg fentről, az nem láthatja meg az Isten országát.” Erre Nikodémusz így felelt: „Hogy születhet valaki újjá, amikor már öreg? Nem térhet vissza anyja méhébe azért, hogy megszülessék.”

5 Jézus ezt mondta: „Én mégis kijelentem neked, hogy a szellemtől születettet kivéve, az ember nem megy be az Isten országába. Ami a húsvér testből születik, az húsvér test, és ami a szellemtől születik, az szellem. De ne csodálkozz azon, hogy azt mondtam, hogy fentről kell születned. Amikor a szél fúj, hallod a levelek zizegését, de nem látod a szelet — hogy honnan jön és hova tart —

és így van ezzel mindenki, aki a szellemtől született. A húsvér test szemével megfigyelheted a szellem megnyilatkozásait, de ténylegesen nem láthatod a szellemet.”

6 Nikodémusz ezt válaszolta: „De nem értem — hogyan lehetséges ez?” Jézus azt mondta: „Hát lehet az, hogy tanító vagy Izráelben és mégsem érted mindezt? Ezért válik azok kötelességévé, akik ismerik a szellem valóságait, hogy kinyilatkoztassák e dolgokat azok számára, akik csak az anyagi világ megnyilvánulásait érzékelik. De vajon hiszel-e majd nekünk, amikor a mennyei igazságokról beszélünk? Megvan-e a bátorságod, Nikodémusz, hogy higgy a mennyből küldöttnek, nevezetesen az Ember Fiának?”

7 És Nikodémusz ezt mondta: „De hogyan fogjak hozzá e szellem megragadásához, melynek újjá kell teremtenie engem az országba való belépésre való felkészülés érdekében?” Jézus válasza ez volt: „A mennyei Atya szelleme már benned lakozik. Ha e fentről való szellem vezetne, akkor nagyon hamar látni kezdenél a szellem szemével, és azután a szellem-vezetés melletti őszinte választás révén megszületnél a szellemtől, hiszen az egyetlen életcélod az volna, hogy megcselekedd az Atyád akaratát, aki a mennyben van. És miután így megszülettél a szellemtől és örvendesz az Isten országában, elkezded bőségesen teremni a szellem gyümölcseit a napi életedben.”

8 Nikodémusz teljesen őszinte volt. Nagy

hatást tett rá mindez, de összezavartan távozott. Nikodémusz kiválóan fel volt ruházva az önfejlesztés, az önuralom képességével és még felsőrendű erkölcsi jegyekkel is. Pallérozott, az önnön fontosságától eltelt és emberbaráti volt; de azt nem tudta, hogy miként *vesse alá* az akaratát az isteni Atya akaratának — mint ahogy a kisgyermek hajlandó alávetni magát a bölcs és szerető földi apa útmutatásának és vezetésének — hogy ezáltal valóságosan is az Isten fiává, az örökkévaló ország fejlődőképes örökösévé váljon.

9 De Nikodémusz elég hitet gyűjtött ahhoz, hogy megragadja az országot. Gyengén tiltakozott, amikor a szanhedrinbeli társai meghallgatás nélkül akarták elítélni Jézust; és az arimateai Józseffel együtt később

bátran megmutatta a hitét és felszólalt Jézus testének kiadásáért, amikor pedig már a tanítványok többsége félelmében elmenekült a Mesterük végső szenvedésének és halálának helyszíneiről.

7. TANÍTÁS A CSALÁDRÓL

[1] A jeruzsálemi páska-ünnepi hét mozgalmas tanítási és személyes munkavégzési időszakának leteltét követően Jézus a következő szerdát Betániában töltötte az apostolaival, pihenéssel. Azon a délutánon Tamás egy hosszú és tanító jellegű választ előhozó kérdést tett fel. Tamás azt mondta: „Mester, azon a napon, amikor az ország követeiként kijelöltél bennünket, számos dolgot mondtál, tanítottál nekünk a személyes életmó-

dunkat illetően, de a sokaságnak mit tanítsunk? Hogyan kell ezeknek az embereknek élniük azt követően, hogy az ország teljesebben eljön? Legyenek-e a tanítványaidnak rabszolgái? Keressék-e a híveid a szegénységet és kerüljék-e a tulajdont? Egyedül az irgalom érvényesüljön-e olyannyira, hogy ne legyen többé törvényünk és igazságszolgáltatásunk?" Jézus és a tizenkét apostol Tamás kérdéseinek megvitatásával töltötte az egész délutánt és a napnak az estebéd utáni részét is. E feljegyzés céljára a Mester tanításának az alábbi összefoglalását adjuk közre:

[2] Jézus először azt akarta tisztázni az apostolai előtt, hogy ő azért van a földön, hogy különleges életet éljen a húsvér testben, és hogy őket, a tizenketteket kérte fel arra,

hogy részt vegyenek az Ember Fiának ezen alászállási tapasztalásában; és mint ilyen munkatársaknak, nekik is osztozniuk kell sok sajátos megszorításban és kötelezettségben az egész alászállási tapasztalást illetően. Burkoltan célzott arra, hogy az Ember Fia az egyetlen személy a valaha is a földön éltek közül, aki egyszerre képes belelátni az Isten szívének mélyére és az emberi lélek legmélyére.

3 Jézus nagyon világosan elmagyarázta, hogy a mennyország fejlődési tapasztalás, mely itt, a földön kezdődik és amely egymás utáni életállomásokon át fejlődik a Paradicsomig. Az est folyamán Jézus határozottan kijelentette, hogy az országfejlődés valamely jövőbeli szakaszában újra ellátogat majd e

világra szellemi hatalomban és isteni dicsőségben.

4 Ez után elmagyarázta, hogy az „ország eszme” nem a legjobb mód az embernek az Istenhez fűződő viszonya ábrázolására; hogy azért alkalmaz ilyen jelképeket, mert a zsidó nép várja az országot, és mert János a jövő országa szempontjából beszélt. Jézus azt mondta: „Egy másik kor emberei jobban megértik majd az országról szóló örömhírt, amikor az a családi kapcsolatban nyer kifejeződést — amikor az ember úgy értelmezi a vallást, mint az Isten atyaságának és az emberek közötti testvériségnek, az Istennél való fiúi elismerésnek a tanítását.” Ezt követően a Mester hosszabban is beszélt a földi családról, a mennyei család szemlélteté-

se gyanánt, újból kifejtve az életmódbeli két alaptörvényt: az apa, a családfő iránti szeretet első parancsolatát, és a gyermekek közötti kölcsönös szeretet második parancsolatát, hogy úgy szeresd a testvéredet mint magadat. És az után elmagyarázta, hogy az ilyen fokú testvéri szeretet állandóan megmutatkozik az önzetlen és szeretetteljes társadalmi szolgálatban.

5 Ezt követően került sor az emlékezetes beszélgetésre a családi élet alapvető ismérveiről és azoknak az Isten és ember között meglévő viszonyra való alkalmazásáról. Jézus kijelentette, hogy egy igaz család a következő hét tényen alapul:

6 1. *A létezés ténye.* A természetes kapcsolatok és a halandói hasonlatosság jelen-

ségei a családban állnak össze: A gyermekek bizonyos szülői vonásokat örökölnek. A gyermekek a szülőktől származnak; a személyiség-lét a szülő cselekedetétől függ. Az apa-gyermek kapcsolat eredendően benne van minden természetes dologban és áthat minden élő lételvi lényt.

7 ¶ 2. *Biztonság és öröm.* Az igazi apák nagy örömet lelnek abban, hogy gondoskodnak a gyermekeik igényeiről. Sok apa nem elégszik meg azzal, hogy kielégíti a gyermekei puszta igényeit, hanem örömét leli abban is, hogy gondoskodhat az örömeikről is.

8 ¶ 3. *Nevelés és képzés.* A bölcs apák gondosan megtervezik a fiaik és lányaik nevelését és megfelelő képzését. Fiatal korukban

kapnak felkészítést a későbbi életük során való nagyobb felelősségekre.

9 ¶ 4. *Fegyelem és korlátozás.* Az előrelátó apák gondoskodnak a fiatal és éretlen utódaik szükséges mértékű fegyelmezéséről, a számukra való iránymutatásról, helyesbítésről, és néha a korlátozásukról is.

10 ¶ 5. *Társaság és hűség.* Az odaadó apa bensőséges és szeretetteljes kapcsolatot tart fenn a gyermekeivel. Mindig meghallgatja a kérelmeiket; mindig kész osztozni velük a nehézségeikben és átsegíteni őket a problémáikon. Az apát a legmagasabb fokon érdekli az utódjainak folyamatosan javuló jóléte.

11 ¶ 6. *Szeretet és irgalom.* A könyörületes apa önként megbocsátó; az apák nem táp-

lálnak bosszúszomjas gondolatokat a gyermekeik iránt. Az apák nem olyanok, mint a bírák, az ellenségek vagy a hitelezők. Az igazi családok elfogulatlanságra, türelemre és megbocsátásra épülnek.

12 ¶ 7. *Gondoskodás a jövőről.* A földi apák szeretnek örökséget hagyni a fiaikra. A család nemzedéktől nemzedékig folytatódik. A halál csak azért vet véget egy nemzedéknek, hogy egy újabb kezdetét jelezze. A halál lezárja az egyéni életet, de a családnak nem szükségképpen vet véget.

13 ¶ A Mester négy órán keresztül tárgyalta a családi élet ezen ismérveinek az embernek, a földi gyermeknek az Istenhez, a paradicsomi Atyához fűződő viszonyára való alkalmazását. És a végkövetkeztetése ez

volt: „A fiúnak az Atyához fűződő eme teljes viszonyát én tökéletesen ismerem, mert mindazt, amit nektek az örökkévaló jövőben a fiúi elismertségben el kell érnetek, azt én már most elértem. Az Ember Fia felkészült az Atya jobbjához való felemelkedésre, így énbennem még szélesebbre tárult az út mindannyiotok számára ahhoz, hogy meglássátok az Istent és mielőbb befejezzétek a dicsőséges fejlődést, hogy tökéletessé váljatok, éppen olyan tökéletessé, mint amilyen a mennyei Atyám.”

[14] E meglepő szavakat hallva az apostolok felidézték magukban azokat a kijelentéseket, melyeket János tett Jézus megkeresztelésekor, és élénken emlékeztek erre az élményre a szónoklataik és tanításuk során is

a Mester halála és feltámadása után.

15 Jézus isteni Fiú, aki az Egyetemes Atya teljes bizalmát élvezi. Az Atyával volt és teljesen megértette őt. Most pedig az Atya teljes megelégedésére megélte a földi életét, és ez a húsvér testbeli megtestesülés képessé tette őt arra, hogy teljesen megértse az embert. Jézus az ember tökéletességét alkotta; éppen olyan tökéletességet ért el, melynek az elérésére minden igaz hívő is rendeltetett őbenne és rajta keresztül. Jézus egy tökéletes Istent nyilatkoztatott ki az embernek és a teremtésrészek tökéletessé lett fiát önmagában mutatta meg az Istennek.

16 Bár Jézus több órán keresztül beszélt, Tamás még mindig nem volt teljesen elégedett, mert azt mondta: „De Mester, mi nem úgy

találjuk, hogy a mennyei Atya mindig kedvesen és irgalmasan bánik velünk. Sokszor nagyon szenvedünk a földön, és az imáinkra nem mindig érkezik válasz. Hol hibázunk, amikor nem fogjuk fel a tanításod értelmét?”

[17] Jézus ezt válaszolta: „Tamás, Tamás, mikor teszel végre szert arra a képességre, hogy a szellem fülével halld a dolgokat? Mikor veszed már észre, hogy ez az ország szellemi ország, és hogy az Atyám is szellemi lény? Hát nem érted, hogy én a menny szellemcsaládjának szellemi gyermekeiként tanítalak benneteket, mely család atyai feje végtelen és örökkévaló szellem? Nem engeditek meg nekem, hogy a földi családot szemléltetésül alkalmazzam az isteni kapcsolatok-

hoz anélkül, hogy szó szerint alkalmaznátok a tanításomat az anyagi ügyekre? Az elmétekben nem tudjátok elválasztani az ország szellemi valóságait a kor anyagi, társadalmi, gazdasági és politikai problémáitól? Amikor a szellem nyelvén beszélek, miért ragaszkodtok ahhoz, hogy a mondandómat a húsvér test nyelvére lefordítsam csak azért, mert mindennapos és kézzelfogható viszonyokat alkalmazok a szemléltetés érdekében? Gyermekeim, nagyon kérlek titeket, hogy többé ne alkalmazzátok a szellem országáról szóló tanítást a rabszolgaság, a szegénység, a házak és a földek közönséges ügyeire és az emberi méltányosság és igazságosság anyagi problémáira. E földi dolgok e világ embereire tartoznak, és bár va-

lamiképp minden embert érintenek, mégis titeket hívtalak, hogy képviseljetek a világban, éppen úgy, ahogy én képviselem Atyámat. Ti egy szellemi ország szellemi követei vagytok, a szellem-Atya különleges képviselői. Mostanra már lehetővé kellett válnia számomra, hogy a szellemi ország felnőtt embereiként oktassalak titeket. Hát mindig mint gyermekekhez kell szólnom hozzátok? Hát sohasem fogtok felnőni a szellemérzékenységben? Ennek ellenére én szeretlek benneteket és türelemmel fogok viseltetni irántatok egészen a húsvér testbeli együttlétünk legvégéig. És a szellemem még akkor is előttetek fog járni az egész világon."

8. DÉL-JÚDEÁBAN

[1] Április végére a farizeusok és a szadduceusok körében olyannyira felerősödött a Jézussal szembeni ellenállás, hogy a Mester és apostolai úgy döntöttek, hogy egy időre elhagyják Jeruzsálemet, és délre, Betlehembe és Hebronba mennek dolgozni. Egész május azzal telt, hogy személyes munkát végeztek e városokban és a környező falvak népei körében. Ezen az úton nyilvános tanítást nem folytattak, csak házról házra jártak. Az idő egy részét, mialatt az apostolok az evangéliumot tanították és segédkeztek a betegeknek, Jézus és Abner Engediben töltötte, ahol meglátogatták a nazireus közösséget. Keresztelő János már elhagyta e helyet, és Abner lett e csoport vezetője. A nazireus test-

vériség sok tagja lett Jézus híve, de ezeknek az önmegtagadó és különc férfiaknak a nagy része nem volt hajlandó elfogadni őt, mint mennyből küldött tanítót, mert nem tanított böjtölést és más önmegtagadási formákat.

2 Az e vidéken élő emberek nem tudták, hogy Jézus Betlehemben született. Ők mindig is úgy gondolták, hogy a Mester Názáretben született, miként a tanítványainak többsége is, de a tizenkettek ismerték a tényeket.

3 Ez az utazás Júdea déli részében a pihentető és eredményes munka időszakát hozta; sok lélek csatlakozott az országhoz. Június első napjaiban a Jézus elleni bujtogatás olyannyira lecsendesedett Jeruzsálemben, hogy a Mester és az apostolok visszatér-

tek a hívek oktatása és megvigasztalása céljából.

4 Bár Jézus és az apostolok az egész júniust Jeruzsálemben vagy annak közelében töltötték, ebben az időszakban nem végeztek nyilvános tanítást. Nagyobbrészt sátrakban laktak, melyeket egy árnyas ligetben vagy kertben állítottak fel, melyet akkoriban Getszemáninak neveztek. E liget az Olajfák hegyének nyugati oldalán helyezkedett el, nem messze a Kidron-pataktól. A szombati hétvégeket rendszerint Lázárnál és húgainál töltötték Betániában. Jézus csak néhány alkalommal tette be a lábát Jeruzsálem falain belülre, de nagyszámú érdeklődő kereste fel őt a Getszemániban. Az egyik péntek estén Nikodémusz és egy bizonyos ari-

mateai József kockáztatta meg, hogy elmenjen Jézushoz, de félelmükben visszafordultak, pedig már ott álltak a Mester sátrának bejárata előtt. És természetesen nem vették észre, hogy Jézus tudott minden lépésükről.

5 Megtudván, hogy Jézus visszatért Jeruzsálembe, a zsidók vezetői az elfogására készültek; de amikor észrevették, hogy nem végez nyilvános tanítást, arra a következtetésre jutottak, hogy elrettentette őt a korábbi háborgatás és úgy döntöttek, engedélyezik, hogy a tanításait e magánúton további zavarás nélkül folytassa. És így a dolgok nyugodt mederben folytak június utolsó napjaiig, amikor egy bizonyos Simon, a Szanhedrin tagja nyilvánosan is a magáénak mondta Jézus tanításait, miután ilyen értelemben

nyilatkozott a zsidók vezetői előtt. Nyomban új mozgolódás támadt Jézus lefogása érdekében és az olyannyira fel is erősödött, hogy a Mester úgy döntött, visszavonul Szamaria és a Tízváros településeire.

143. ÍRÁS

UTAZÁS SZAMARIÁN ÁT

AZSIDÓ vallási vezetők egyre erősödő ellenállása miatt Jézus és a tizenkettek a Kr.u. 27. év júniusának végén elhagyták Jeruzsálemet, miután a sátraikat és kevéske holmijukat Lázár betániai otthonába küldték. Észak felé mentek, Szamariába, s a szombatot Bételben töltötték. Itt néhány napon át hirdették a tant a Gofnából és Efraimból érkezett embereknek. Arimateai és thamnai polgárok egy csoportja jött el, hogy meghívják Jézust a falujukba. A Mester és apostolai több mint két hetet töltöttek e vidéken a zsidók és a szamaritánusok tanításával, akik közül sokan egé-

szen Antipatriszból jöttek meghallgatni az országról szóló jó hírt.

[2] Dél-Szamaria népe örömmel hallgatta Jézust, és az apostolok Karióti Júdás kivételével sikeresen felülkerekedtek a szamaritánusokkal szembeni előítéleteiken. Júdás nagyon nehezen tudta szeretni ezeket a szamaritánusokat. Július utolsó hetében Jézus és társai arra készültek, hogy elinduljanak Faszélisz és Arkhelaisz, a Jordán közelében lévő új görög városok felé.

1. A TAN HIRDETÉSE ARKHELAISZBAN

[1] Augusztus havának első felében az apostoli társaság szálláshelyet Arkhelaisz és Faszélisz görög városában talált, ahol először

részesültek olyan élményben, hogy csaknem kizárólag nem-zsidók — görögök, rómaiak és szíriaiak — alkotta csoportok előtt szónokolhattak, mert kevés zsidó lakott e két görög városban. E római polgárokkal kapcsolatba kerülve az apostolok új nehézségekkel szembesültek a jövő országáról szóló üzenet hirdetése során, és a Jézus tanításai iránti új ellenérzésekkel találkoztak. Jézus az apostolaival tartott számos esti tanácskozás egyikén figyelmesen meghallgatta ezeket az országról szóló evangéliummal kapcsolatos ellenkezéseket, mivel a tizenkettek a személyes munkájuk során szerzett ugyanazon tapasztalatokat ismételték meg.

2 A Fülöp által feltett kérdés jellemző volt a nehézségeikre. Fülöp azt mondta: „Mes-

ter, ezek a görögök és rómaiak félvállról veszik az üzenetünket, azt mondják, hogy az ilyen tanítások csak a gyengéknek és a rabszolgáknak jók. Azt bizonygatják, hogy a pogányok vallása azért felsőbb rendű a tanításunkhoz képest, mert az erős, szilárd és tetterős jellem megszerzésére ösztönöz. Határozottan állítják, hogy mi minden embert a tétlen ellen nem állás olyan legyöngített példányaivá akarunk átváltoztatni, akik rövidesen eltűnnek a föld színéről. Téged szeretnek, Mester, és készségesen elfogadják, hogy a tanításod mennyei és eszményi, viszont minket nem akarnak komolyan venni. Azt bizonygatják, hogy a te vallásod nem e világnak való; hogy az emberek nem élhetnek úgy, ahogy te tanítod. Tehát, Mester,

mit mondjunk ezeknek a pogányoknak?”

3 Miután Jézus az országról szóló evangéliummal kapcsolatban hasonló ellenvetéseket hallott Tamástól, Nátánieltől, Zélóta Simontól és Mátétól, így szólt a tizenkettekhez:

4 „Én azért jöttem e világra, hogy megcselekedjem az Atyám akaratát és kinyilatkoztassam az ő szeretetteljes jellemét az egész emberiség számára. Ez, testvéreim, ez az én küldetésem. És teljesítem is azt, függetlenül attól, hogy e kor vagy egy másik nemzedék zsidói vagy nem-zsidói miként értelmezik félre a tanításaimat. De nem szabad figyelmen kívül hagynotok azt a tényt, hogy még maga az isteni szeretet is ismeri a szigorú fegyelmet. Az apa fiú iránti szeretete gyakran arra kényszeríti az apát, hogy a meggondo-

latlan utóda botor cselekedeteit megfékezze. A gyermek nem mindig érti meg az apa korlátozó fenyítésében meglévő bölcs és szeretetteljes szándékokat. De én kijelentem nektek, hogy a paradicsomi Atyám a szeretetének ellenállhatatlan ereje révén kormányozza a világegyetemek mindenségét. A szeretet a legnagyobb minden szellemvalóság közül. Az igazság felszabadító kinyilatkoztatás, de a szeretet a legfelsőbb kapcsolat. És nem számít, hogy az embertársaitok miféle szamárságokat csinálnak a világuk mai irányításában, egy eljövendő korban az általam nektek mondott örömhír fogja uralni ugyanezt a világot. Az emberi fejlődés végső célja az Isten atyaságának tiszteletteljes felismerése és az emberi testvériség szeretetteljes

megvalósítása.

5 De ki mondta nektek, hogy az általam terjesztett örömhír a rendeltetése szerint a rabszolgáké és a gyengéké? Talán ti, választott apostolaim, gyengékre hasonlítotok? Talán János gyengének látszott? Talán úgy látjátok, hogy én a félelem rabja vagyok? Igaz, e nemzedék szegényei és elnyomottjai hallgatják a terjesztett örömhírt. E világ vallásai nem vették figyelembe a szegényeket, de az én Atyám nem tesz különbséget a személyek között. Emellett pedig a mai kor szegényei az elsők, akik figyelnek a bűnbánat és a fiúi elismerés elfogadásának hívó szavára. Az országról szóló örömhírt minden embernek — zsidónak és nem-zsidónak, görögnek és rómainak, gazdagnak és szegénynek, sza-

badnak és rabszolgának — hirdetni kell és egyformán fiatalnak és öregnek, férfinak és nőnek.

6 Azért, mert az Atyám a szeretet Istene és örömét leli az irgalomgyakorlásban, ne gondoljátok azt, hogy az ország szolgálata egyhangú nyugalom. A paradicsomi felemelkedés az egész idő legfelsőbb rendű kalandja, az örökkévalóság kitartást kívánó elérése. Az ország szolgálata a földön megköveteli tőletek és a munkatársaitoktól, hogy összeszedjétek minden férfias bátorságotokat. Közületek sokakat megölnek majd az ezen országról szóló örömhír iránti hűségetek miatt. Könnyű meghalni a fizikai csata első vonalában, amikor a bátorságotokat a harcoló bajtársaitok jelenléte erősíti, de ma-

gasabb rendű és mélyebb emberi bátorságot és odaadást igényel az, amikor higgadtan és teljesen egyedül áldozzátok az életeteket a halandói szívetekbe zárt igazság szeretetéért.

7 Ma a nem hívők talán gúnyolnak benneteket, amiért az ellen nem állás örömhírét terjesztitek és az erőszakmentes életmód megélését hirdetitek, de ti vagytok az ezen országról szóló örömhírben őszintén hívők hosszú sorában az első önkéntesek, akik az e tanítások iránti hősies odaadásukkal ámulatba ejtik majd az egész emberiséget. A világ egyetlen hadserege sem mutatott több bátorságot és merészséget, mint amilyet ti és a ti hű utódaitok mutatnak majd, akik elmennek az egész világba hirdetni a jó hírt —

az Isten atyaságát és az emberek testvériségét. A húsvér test bátorsága a legalsóbb rendű formája a bátorságnak. Az elme bátorsága magasabb rendű emberi bátorság, de a legmagasabb rendű és legfelsőbb bátorság nem más, mint a mély szellemi valóságokkal kapcsolatos felvilágosult meggyőződés iránti rendíthetetlen hűség. És az ilyen bátorság alkotja az Istent ismerő ember hősiességét. És ti mind Istent ismerő emberek vagytok; ti igazán az Ember Fiának személyes társai vagytok."

8 ¶ Nem ez volt minden, amit Jézus ez alkalommal elmondott, de ez volt a beszédének bevezetője, és még hosszasan folytatta e nyilatkozatának kifejtését és szemléltetését. Ez volt az egyik legszenvedélyesebb beszéd,

melyet Jézus a tizenketteknek valaha is elmondott. A Mester ritkán szólt az apostolaihoz egyértelműen erős érzelmekkel, de ez a mostani ama kevés alkalmak egyike volt, amikor a nyílt komolysággal elmondott beszédéhez feltűnő érzelem társult.

9 ¶ Az apostolok nyilvános beszédeinek és személyes segédkezésének hatása azonnali volt; attól a naptól fogva az üzenetük a bátor fölény új hangnemét vette fel. A tizenkettek az országról szóló új evangéliumban megőrizték az előrevivő harc szellemét. E naptól kezdve nem foglalkoztak annyit a tiltásra épülő erényekről való szónoklással és a Mesterük sokrétű tanításának a kisebb tetterőt kívánó elemeivel.

2. TANÍTÁS AZ ÖNURALOMRÓL

1 A Mester az emberi önuralom tökéletessé lett mintapéldája volt. Amikor szidalmazták, ő nem becsmérelt; amikor szenvedett, akkor nem szórt fenyegetéseket a kínzóira; amikor az ellenségei beárulták, ő egyszerűen elkötelezte magát a mennyei Atya igazságos ítélete mellett.

2 ¶ Az esti beszélgetések egyikén András megkérdezte Jézust: „Mester gyakoroljunk-e önmegtagadást, amint azt János tanította nekünk, vagy törekedjünk a tanításod szerinti önuralomra? Miben különbözik a te tanításod Jánosétól?” Jézus így válaszolt: „János valóban az igazságosság útját tanította nektek az atyái megvilágosodottságának és törvényeinek megfelelően, és az az

önvizsgálat és az önmegtagadás vallása volt. De én az önzetlenség és az önuralom új üzenetével jöttem. Megmutatom nektek azt az életutat, melyet a mennyei Atyám nekem kinyilatkoztatott.

3 Bizony, bizony mondom nektek, aki magának ura, nagyobb az annál, mint aki bevesz egy várost. Az önuralom az ember erkölcsi természetének mértéke és a szellemi fejlődésének jelzője. A régi rendben böjtöltetek és imádkoztatok; a szellemtől való újjászületés új teremtményeiként azt a tanítást kaptátok, hogy higgyetek és örvendezzetek. Az Atya országában új teremtmény lesz belőletek; a régi dolgok eltűnnek; lássátok, megmutatom nektek, hogy minden dolog miként válik újjá. És az egymás irán-

ti szeretetetek révén meggyőzitek a világot, hogy a rabságból eljutottatok a szabadságra, a halálból az örökkévaló életre.

4 A régi úton a tiltásra, az engedelmességre és az életmódbeli szabályoknak való megfelelésre törekedtek; az új úton először *átalakít* benneteket az Igazság Szelleme és így a benső lelketek megerősítést kap az elmétek állandó szellemi megújulása révén, és így felruháztattok az Isten kegyes, helyes és tökéletes akarata biztos és örömteli végrehajtásának erejével. Ne felejtsétek el — az Isten minden mértéket meghaladóan nagy és becses ígéreteiben való személyes hitetek az, amely biztosítja, hogy részeseivé váltok az isteni természetnek. Így a hitetek és a szellem átalakulása révén valóságosan is az Isten

templomává váltok, és az ő szelleme ténylegesen bennetek lakozik. Ha pedig a szellem bennetek lakozik, akkor többé már nem vagytok a húsvér test rabszolgái, hanem a szellem szabad és felszabadult fiai vagytok. A szellem új törvénye felruház benneteket az önuralom szabadságával a félelemtől való önkéntes leigázottság és az önmegtagadás rabszolgasága régi törvényének helyében.

5 Sokszor, amikor rosszat tettetek, úgy gondoltátok, hogy felróhatjátok a tetteiteket a rossz befolyásának, amikor pedig a valóságban a saját természetes hajlamaitok vezettek rossz útra. Nem megmondta nektek Jeremiás látnok már régen, hogy csalárdabb az emberi szív mindennél, és néha még elkeseredetten gonosz is? Hát mi-

lyen könnyen ámítjátok magatokat és ezáltal milyen könnyen fognak el benneteket ostoba félelmek, különféle testi vágyak, rabul ejtő gyönyörök, rosszindulat, irigység, sőt bosszúálló gyűlölet!

6 Az üdvözülés a szellem megújulása révén érhető el és nem a húsvér test önelégült tettei révén. Hit révén nyertek igazolást és kegy által tagságot, nem pedig félelem révén és a húsvér test önmegtartóztatása által, jóllehet az Atya gyermekei, akik a szellemtől születtek, örökre és mindig *urai* a sajátlényegüknek és mindennek, ami a húsvér test vágyaival összefügg. Tudván, hogy hit által megmenekültetek, igazi békében vagytok Istennel. És mindenki, aki követi e mennyei béke útját, arra rendeltetett, hogy felszenteltes-

sék az örökkévaló Isten örökkön magasabbra emelkedő fiainak örökkévaló szolgálatára. Ettől fogva nem kötelesség, hanem fennkölt kiváltságotok, hogy megtisztuljatok elmében és testben minden rossztól, ahogy tökéletességre törekedtek az Isten szeretetében.

7 A fiúi besorolásotok alapja a hit, és félelem el ne térítsen. Örömetek az isteni szóban való bizalomból születik, és ezért ne legyenek kétségeitek az Atya szeretetének és irgalmának valóságát illetően. Éppen az Isten jósága az, ami az embereket igaz és valódi bűnbánatra készteti. A sajátlényegetek feletti uralom titka a bennetek lakozó szellemben való hithez szorosan kötődik, mely szellem mindig szeretet révén munkál. Még e

megmentő hit sem magatoktól van; az az Isten ajándéka is. És ha ti ezen élő hit gyermekei vagytok, akkor többé már nem vagytok a sajátlényegetek rabszolgája, hanem magatok győzelmes urai vagytok, az Isten felszabadult fiai.

8 Ha tehát, gyermekeim, szellemtől születtek meg, akkor mindörökre megszabadultok az önmegtagadó élet és a húsvér test vágyai felett őrködés tudatosan vállalt rabságából, és átkerültök a szellem örömteli országába, ahonnan önkéntelenül mutatjátok fel a szellem gyümölcseit a mindennapi életetekben; és a szellem gyümölcsei jelentik az élvezhető és megnemesítő önuralom legmagasabb rendű fajtájának lényegét, sőt a földi halandói teljesítmény magasságait — az igaz

önuralmat.”

3. SZÓRAKOZÁS ÉS KIKAPCSOLÓDÁS

[1] Ekkortájt nagyfokú idegi és érzelmi feszültség állapota uralkodott el az apostolokon és az ő közvetlen tanítványtársaikon. Nemigen voltak hozzászokva ahhoz, hogy együtt éljenek és dolgozzanak. Egyre nagyobb nehézségek árán tudtak békés kapcsolatot fenntartani János tanítványaival. A nem-zsidókkal és a szamaritánusokkal való kapcsolattartás nagy megpróbáltatás volt e zsidóknak. És mindemellett Jézus legutóbbi kijelentései csak fokozták zavarodottságukat. András csaknem magán kívül volt; nem tudta, hogy mi legyen a következő lépés,

így hát megkereste a Mestert a problémáival és a zavarával. Amikor Jézus meghallgatta az apostolok vezetőjét, amint beszámol neki a gondjairól, így szólt: „András, szóval nem szüntetheted meg az emberek zavarát, amikor ilyen súlyos a helyzet és amikor sokuk ilyen erős érzelmeket táplálva aggódik. Nem tudom megtenni, amit kérsz — én nem fogok belebonyolódni e személyes társas problémákba — de együtt fogok örülni veletek egy három napos pihenési és kikapcsolódási időszaknak. Menj a testvéreidhez és jelentsd be nekik, hogy mindannyian eljöttök velem a Sartaba-hegyre, ahol egy-két napig pihenni vágyom.

2 És most menj oda mind a tizenegy testvéredhez és külön-külön beszélj velük, mondd

nekik, hogy: ‚A Mester azt kívánja, hogy tartsunk vele egy időre a pihenésben és a kikapcsolódásban. Lévén, hogy a közelmúltban mindannyian szellemünkben sok nyugtalanságot és elménkben nagy feszültséget éltünk meg, azt javasolom, hogy ne tegyünk említést a megpróbáltatásainkról és a bajainkról e munkaszünet alatt. Számíthatok rád, hogy ebben a dologban együttműködsz velem?' Így négyszemközt és személyesen menj oda minden egyes testvéredhez." És András úgy is tett, ahogy a Mester meghagyta.

3 ¶ Ez csodálatos esemény volt mindannyiuk tapasztalása szerint; sohasem felejtették el azt a napot, amikor felmentek a hegyre. Az egész út alatt nemigen esett szó a gond-

jaikról. A hegytetőt elérvén Jézus leültette őket maga köré, s így szólt: „Testvéreim, mindannyiatoknak meg kell ismernetek a pihenés értékét és a kikapcsolódás segítő erejét. Értsétek meg, hogy némely nehéz feladat megoldásának a legjobb módja az adott kérdéssel való foglalkozás mellőzése egy időre. Amikor azután a pihenésből vagy az istenimádatból felüdülten visszatértek a dologra, már képesek lesztek tisztább fejjel, biztosabb kézzel és természetesen szívetek szándékában is megerősödötten foglalkozni a gondjaitokkal. Ismétlem, sokszor úgy fogjátok találni, hogy a gondotok mértékében és arányaiban kisebb lett, miután elmében és testben kipihentétek magatokat.”

4 Másnap Jézus a tizenkettek mindegyi-

kének kijelölt egy-egy megvitatandó kérdést. Az egész napot az emlékek felidézésnek és a vallási munkájukhoz nem kapcsolódó ügyek megbeszélésének szentelték. Egy pillanatra meg is döbbentek, mivel Jézus nem mondott köszönetet — szóban — amikor a déli ebédnél megtörte a kenyeret. Ekkor figyelhették meg először, hogy nem tesz eleget az ilyen formaságoknak.

5 Amikor felértek a hegyre, András feje tele volt problémákkal. János szerfelett zavart volt a szívében. Jakabra kínzó lelki szomorúság telepedett. Mátét a pénzkérdések aggasztották nagyon, minthogy nem-zsidók között tartózkodtak. Péter feszült idegállapotban volt és a szokásosnál is szeszélyesebben viselkedett. Júdás a rendszeres idő-

közönként rátörő érzékenységtől és az önzéstől szenvedett. Simon szokatlanul izgatott volt azon igyekezetében, hogy összebékítse a hazafiságát az emberek testvériségének szeretetével. Fülöpöt egyre inkább zavarba ejtette a dolgok alakulása. Nátániel kevésbé volt humoránál azóta, hogy kapcsolatba kerültek a nem-zsidó népességgel, és Tamás a csüggedtség nehéz időszakát élte meg. Csak az ikrek voltak a szokásosak és nyugodtak. Mindannyiuknak rendkívül komoly fejtörést okozott, hogy miként jöjjenek ki békésen János tanítványaival.

6 A harmadik napon, amikor elindultak lefelé a hegyről, vissza a táborukba, nagy változáson mentek keresztül. Azt a fontos felfedezést tették, hogy számos emberi gondjuk

valójában nem létezik, hogy számos szorongató gondjuk valójában a túlzott félelem terméke és a nagyfokú nyugtalanság eredménye. Megtanulták, hogy minden ilyen gondot a legjobban azzal lehet kezelni, ha elfordulnak azoktól; lefelé menet hagyták, hogy e problémák maguktól megoldódjanak.

7 E munkaszünetről való visszatérésük jelentette a János követőivel való sokkal magasabb szintű kapcsolatok időszakának kezdetét. A tizenkettek közül többek jókedvre derültek, amikor észrevették, hogy mindenkinek mennyire megváltozott a kedélyállapota és felismerték, hogy megszabadultak az ideges ingerlékenységtől, mely változások onnan eredtek, hogy három nap szünetet tartottak az életük mindennapos kö-

telezettségeiben. Mindig fennáll a veszélye annak, hogy az emberi kapcsolatok egyhangúsága nagyban megsokszorozza a gondokat és erősen felnagyítja a nehézségeket.

8 ¶ A két görög város, Arkhelaisz és Faszélisz nem-zsidó lakosai közül nem sokan hitték el az evangéliumot, de a tizenkét apostol értékes tapasztalatot szerzett a kizárólag nem-zsidó népesség körében végzett első kiterjedt munkájuk során. Az egyik hétfő délelőttön, nagyjából a hónap közepén, Jézus így szólt Andráshoz: „Szamariába megyünk.” És egyből el is indultak Sikár városába, mely Jákob kútja közelében helyezkedett el.

4. A ZSIDÓK ÉS A SZAMARITÁNUSOK

[1] A júdeai zsidók, és később a galileaiak is több mint hatszáz éven keresztül ellenséges viszonyban álltak a szamaritánusokkal. A zsidók és szamaritánusok közötti nehezte-lés így alakult ki: Nagyjából Kr.e. hétszáz évvel Szargon, Asszíria királya, miután el-fojtott egy felkelést Közép-Palesztinában, el-hurcolt és fogságba vetett több mint huszon-ötezer zsidót Izráel északi királyságából és a helyükre csaknem egyenlő számban telepí-tette be a kutiak, a szefarvaiak és a hamatiak leszármazottait. Később Assur-bán-apli to-vábbi telepeseket küldött Szamariába.

[2] A vallási ellenségeskedés a zsidók és a szamaritánusok között az előbbieknek a ba-

biloni fogságból való visszatérésének idejére tevődik, amikor a szamaritánusok azon igyekeztek, hogy megakadályozzák Jeruzsálem újjáépítését. Később azzal sértették meg a zsidókat, hogy baráti segítséget nyújtottak Alexandrosznak. Barátságuk fejében Alexandrosz engedélyezte a szamaritánusoknak, hogy templomot építsenek a Gerizim-hegyen, ahol Jahvét és a törzsi isteneiket imádták és áldozatokat mutattak be, sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy azt a jeruzsálemi templomi istentiszteletben végezték. Legalábbis így folytatták ezt az istenimádatot egészen a makkabeusok koráig, amikor Hirkánusz János lerombolta a Gerizim-hegyi templomukat. Fülöp apostol Jézus halála után, a szamaritánusoknál végzett

munkája során sok összejövetelt tartott e régi szamaritánus templom helyén.

3 A zsidók és a szamaritánusok közötti ellentét igen régi és történelmi gyökerű volt; Alexandrosz korától fogva egyre kevesebb közük volt egymáshoz. A tizenkét apostol nem idegenkedett attól, hogy a Tízváros és Szíria görög és más nem-zsidó városaiban hirdesse a tant, de a Mesterük iránti hűségük számára komoly próbatételt jelentett, amikor a Mester azt mondta, hogy „Menjünk Szamariába”. De a Jézus mellett eltöltött több mint egy év alatt a személyes hűség olyan formáját alakították ki, mely túltett még a tanításaiba vetett hitükön és a szamaritánusokkal szembeni előítéleteiken is.

5. A SIKÁRI ASSZONY

[1] Amikor a Mester és a tizenkettek megérkeztek Jákob kútjához, Jézus, az úttól kimerült lévén, a kút mellett pihent, mialatt Fülöp magával vitte az apostolokat, hogy segítsenek neki élelmet és sátrakat hozni Sikárból, mert egy időre e környéken akartak maradni. Péter és a Zebedeus fiúk Jézussal maradtak volna, de ő kérte őket, hogy tartsanak a testvéreikkel, mondván: „Ne aggódjatok miattam; ezek a szamaritánusok barátságosak lesznek; csak a testvéreink, a zsidók, azok akarnak ártani nekünk.” És már csaknem hat óra volt ezen a nyári estén, amikor Jézus leült a kút mellett és várta, hogy az apostolok visszatérjenek.

[2] Jákob kútjának vize kevesebb ásványi

anyagot tartalmazott, mint Sikár kútjai és ezért ivási célra sokkal többre értékelték. Jézus szomjas volt, de nem volt mód arra, hogy a kútból vízhez jusson. Amikor ezért egy sikári nő jött arra a vizes korsójával és a kútból vizet akart kivenni, Jézus így szólt hozzá, „Adj innom”. E szamariai nő tudta, hogy Jézus zsidó, mert látta a kinézetén és a ruházatán, és a kiejtésmódjából gyanította, hogy galileai zsidóval van dolga. A nőt Naldának hívták és bájos teremtmény volt. Nagyon meglepődött, hogy egy zsidó férfi így megszólítja a kútnál és vizet kér tőle, mert azokban az időkben nem volt illendő egy magára valamit is adó férfi számára, hogy egy nővel nyilvánosan szóba álljon, még kevésbé egy zsidó számára, hogy beszédbe ele-

gyedjen egy szamaritánussal. Ezért Nalda megkérdezte Jézustól, „Hogy van az, hogy zsidó lévén inni kérsz tőlem, egy szamaritánus nőtől?” Jézus így felelt: „Valóban inni kértem tőled, de ha képes volnál arra, hogy megérts, te kérnél tőlem egy kortynyi élő vizet.” Erre Nalda azt mondta: „De Uram, nincs mivel kimerd a vizet, és a kút mély; honnan van hát ez az élő víz? Talán nagyobb vagy a mi Jákob atyánknál, aki e kutat adta nekünk, s maga is ebből ivott a fiaival és állataival együtt?”

3 Jézus így felelt: „Mindenki, aki iszik e vízből újra megszomjazik, de aki csak iszik az élő szellem vizéből, az sohasem fog szomjazni. És ezen élő víz őbenne a megújulás kútjává lesz, mely még az örökkévalóságban

is feltör.” Nalda erre azt mondta: „Adj nekem ilyen vizet, hogy ne szomjazzam többé, s ne kelljen ide járnom meríteni. Egyébként bármit, amit egy szamaritánus nő kaphat egy dicséretre méltó zsidótól, az mind örömére szolgál.”

4 Nalda nem tudta hová tenni Jézus azon készségességét, hogy beszélget vele. A Mester arcába nézve egy becsületes és szent ember képét látta, de a barátságosságát helytelenül közönséges bizalmaskodásnak vette, és a beszédmodorát félreértve úgy gondolta, hogy Jézus kikezdett vele. És mivel laza erkölcsű nő volt, úgy gondolta, hogy nyíltan kacérkodhat vele, amikor Jézus, egyenesen a szemébe nézve, tiszteletet parancsoló hangon azt mondta, „Asszony, menj el

a férjedért és hozd el őt ide.” Ez az utasítás észre térítette Naldát. Észrevette, hogy rosszul ítélte meg a Mester kedvességét; felfogta, hogy tévesen értelmezte a beszédmodorát. Megijedt; ekkor kezdett ráeszmélni, hogy egy nem mindennapi ember mellett áll, és magában megfelelő válasz után kutatva, nagy zavarában így szólt, „De Uram, nem hívhatom a férjemet, mert nekem nincs férjem.” Erre Jézus azt mondta: „Igazat szóltál, mert bár egyszer már volt férjed, akivel most együtt élsz, az nem a férjed. Jobb volna, ha abbahagynád a szavaim kiforgatását és azt az élő vizet keresnéd, melyet ma ajánlottam neked.”

5 Ekkorra Nalda már felocsúdott, és felébredt a jobbik énje. Nem teljesen szeszély-

ből volt ő erkölcstelen nő. A férje szívtelenül és igazságtalanul eldobta őt és a szörnyű rossz helyzetében beleegyezett, hogy egy bizonyos görög férfival éljen, az ő feleségeként, de nem házasságban. Nalda most nagyon szégyenkezett, hogy oly meggondolatlanul szólt Jézushoz, és igen bűnbánóan fordult hozzá, e szavakkal: „Uram, bánom, hogy így beszéltem veled, mert látom, hogy szent ember vagy, talán látnok.” És már azon volt, hogy közvetlen és személyes segítséget kérjen a Mestertől, amikor olyat tett, amilyet sokan tettek őelőtte és ő utána is — a személyes üdvözülés kérdése elől azzal tért ki, hogy a beszélgetést az istentan és a bölcselet irányába terelte. A beszélgetést gyorsan a saját szükségleteitől egy istentani el-

lentmondás felé vitte. A Gerizim-hegy felé mutatva Nalda így folytatta: „Atyáink e hegyen imádták az Istent, és *te* mégis azt mondod, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahová az embereknek az Isten imádásához el kell menniük; akkor hát melyik a megfelelő hely az Isten imádásához?”

6 Jézus észrevette a nő lelkének azon kísérletét, hogy elkerülje a közvetlen és fürkésző kapcsolatfelvételt a Teremtőjével, de látta azt is, hogy a nő lelkében ott a vágy a jobb életút megismerése iránt. Végeredményben Nalda szívében igazi szomj támadt az élő víz iránt; ezért Jézus türelmes volt vele, azt mondta: „Asszony, hadd mondjam el neked, hogy hamarosan eljön a nap, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem

fogjátok imádni az Atyát. De most olyasmit imádtok, amit nem ismertek, a sok pogány isten vallásának és a nem-zsidó bölcseletek-nek a keverékét. A zsidók legalább tudják, hogy kit imádnak; minden zavart kiküszö-böltek azáltal, hogy az imádatukat egyetlen Istenre, Jahvéra összpontosítják. De el kell hinned nekem, amikor azt mondom, hogy az idő hamarosan eljön — már most is itt van — amikor minden őszinte istenimádó ember az Atyát fogja imádni szellemben és igazságban, mert éppen ilyen imádókat ke-res az Atya. Az Isten szellem, és azoknak, akik imádják őt, szellemben és igazságban kell imádniuk. Az üdvözülésed nem abból ered, hogy tudod, hogy másoknak miként vagy hol kell imádniuk az Istent, hanem ab-

ból, hogy befogadod a saját szívedbe ezt az élő vizet, melyet én már most ajánlok neked.”

7 Nalda azonban még egy kísérletet akart tenni arra, hogy kitérjen a személyes földi életével és a lelke Isten előtti helyzetével kapcsolatos zavarba ejtő kérdés megvitatásától. Még egyszer az általános vallási kérdésekhez folyamodott, azt mondta: „Igen, tudom, Uram, hogy János hirdette a Megtérítő eljövetelét, azét, akit a Megszabadítónak fognak nevezni, és hogy amikor ő eljön, minden dolgot elmond majd nekünk” — és Jézus, félbeszakítván Naldát, megdöbbentő bizonyossággal azt mondta, „Én vagyok az, akiről beszélt.”

8 Ez volt az első közvetlen, határozott és

leplezetlen kijelentés az ő isteni természetéről és fiúi elismertségéről, melyet Jézus a földön tett; és azt egy nőnek mondta, egy szamaritánus asszonynak, egy, a férfiak szemében mindaddig megkérdőjelezhető jellemű nőnek, de olyan nőnek, akit az isteni tekintet olyannak látott, aki többet vétkezett, mint amennyit a maga akaratából vétkezett volna és aki *most* olyan emberi lélek, aki vágyik az üdvözülésre, s azt őszintén és tiszta szívvel kívánja, és az elég is volt.

9 Amint Nalda épp azon volt, hogy szavakba öntse a jobb dolgok és a nemesebb életmód iránti valós és személyes vágyódását, amint épp arra készült, hogy kimondja a szívének valódi vágyát, a tizenkét apostol visszatért Sikárból, és annak láttán, hogy Jé-

zus oly bensőségesen beszélget ezzel a nővel — ezzel a szamaritánus nővel, és egyedül — igencsak megrökönyödtek. Gyorsan lerakták a magukkal hozott holmikat és félrevonultak, senki sem merte helyteleníteni a dolgot, miközben Jézus így szólt Naldához: „Asszony, menj a dolgodra; az Isten megbocsátott neked. Mostantól fogva új életet fogsz élni. Megkaptad az élő vizet, és új öröm fog fakadni a lelkedben, és a Fenséges leányává leszel.” És az asszony, látván az apostolok rosszallását, a vizeskorsóját otthagyva, a városba sietett.

10 Amint beért a városba, mindenkinek, akivel csak találkozott azt mondta: „Menj ki Jákob kútjához és szedd a lábad, mert láthatsz ott egy olyan embert, aki megmond-

ta nekem mindazt, amit valaha tettem. Lehet, hogy ő a Megtérítő?” És még napnyugta előtt nagy tömeg gyűlt össze Jákob kútjánál, hogy meghallgassák Jézust. És a Mester részletesen beszélt nekik az élet vizéről, az emberben lakozó szellem ajándékáról.

11 Az apostolok sohasem tudtak túllépni azon megdöbbenésükön, mely abból fakadt, hogy Jézus milyen készségesen beszélget a nőkkel, a megkérdőjelezhető jellemű nőkkel, sőt még az erkölcstelen nőkkel is. Jézusnak nagyon nehezére esett megtanítani az apostolainak azt, hogy a nőknek, még az úgynevezett erkölcstelen nőknek is, van lelkük, mely képes Istent Atyjául választani, s ezáltal az Isten leányaivá és az örökké tartó élet jelöltjeivé válnak. Még ezerkilenc-

száz évvel később is sokan ugyanilyen kelletlenül állnak a Mester tanításainak befogadásához. Még a keresztény vallás is állhatatosan Krisztus halálának tényére épített ahelyett, hogy az életének igazságára épített volna. A világnak sokkal inkább kellene foglalkoznia az ő boldog és Istent kinyilatkoztató életével, mint az ő megrendítően szomorú halálával.

12 Nalda másnap elmondta az egész történetet János apostolnak, de a többi apostolnak sohasem fedte fel az egészet, és Jézus sem beszélt erről részletekbe menően a tizenkettek-nek.

13 Nalda elmondta Jánosnak, hogy Jézus megmondott neki „mindent, amit valaha is tettem”. János sokszor meg akarta kérdez-

ni Jézust a Naldával való eme beszélgetésről, de sohasem tette meg. Jézus csak egyetlen dolgot mondott az asszonynak őróla, de az, ahogy Jézus a szemébe nézett és az, ahogyan bánt vele, egy pillanatra az asszony előtt a változatos életének olyan látképét hozta elő, amely Naldát arra késztette, hogy a múltbeli életének önmaga előtti teljes feltárulását a Mester tekintetével és szavaival társítsa. Jézus sohasem mondta neki, hogy öt férje volt. Az asszony azért élt négy különböző férfival, mert a férje eltaszította őt, és ez, az egész múltjával együtt, oly élénken jelent meg az elméjében abban a pillanatban, amikor felismerte, hogy Jézus az Isten embere, hogy később úgy ismételte el Jánosnak, mintha Jézus mindent elmondott volna róla.

6. A SZAMARITÁNUS HITÉBREDÉS

[1] Azon az estén, amikor Nalda elküldte az embereket Sikárból, hogy menjenek Jézushoz, a tizenkettek éppen visszatértek az élelemmel, és nagyon kérték Jézust, hogy egyen velük ahelyett, hogy az emberekhez szól, mert egész nap nem ettek semmit és éhesek voltak. Jézus azonban tudatában volt annak, hogy hamarosan rájuk estelédik; ezért kitartott azon elhatározása mellett, hogy beszél az emberekhez, mielőtt elküldi őket. Amikor András megpróbálta meggyőzni, hogy egyen egy falatot, mielőtt a tömeghez szól, Jézust ezt mondta, „Nekem olyan ételem van, melyről neked nincs tudomásod.” Ezt hallva az apostolok azt mondták maguk között: „Hozott valaki neki valami-

lyen ennivalót? Lehetséges, hogy az asszony ételt és italt is adott neki?” Amikor Jézus meghallotta, amint maguk között beszélnek, mielőtt a néphez szólt volna, odafordult hozzájuk és ezt mondta a tizenkettek-nek: „Az én ételem annak akaratának megcselekedése, aki engem küldött, és hogy az Ő dolgát elvégezzem. Ne mondogassátok, hogy még ennyi meg ennyi idő van az aratásig. Nézzétek ezeket az embereket, akik egy szamaritánus városból jönnek, hogy halljanak minket; azt mondom nektek, hogy a mezők már fehérek az aratásra. Az arató megkapja bérét és e termést begyűjti az örök életre; ennélfogva együtt örül, aki vet, azzal, aki arat. Mert igaza van a mondásnak: ‚Más vet és más arat.’ Most azért küldtelek ben-

neteket, hogy learassátok, amit nem ti munkáltatok; mások fáradoztak, s ti az ő munkájukba álltatok bele.” Ezt a Keresztelő János által hirdetett igazságokra való hivatkozással mondta.

2 Jézus és az apostolok elmentek Sikárba és két napon át hirdették a tant, mielőtt tábort vertek volna a Gerizim-hegyen. És a sikári lakosok közül sokan hittek az evangéliumban és kérték a megkeresztelésüket, de Jézus apostolai még nem kereszteltek.

3 ¶ A táborbeli első éjszakán a Gerizim-hegyen az apostolok arra számítottak, hogy Jézus megfeddi őket a Jákob kútja mellett megjelent asszonnyal szembeni magatartásuk miatt, de Jézus nem tett utalást a dologra. Ehelyett abban az emlékezetes be-

szédben részesítette őket „azokról a valóságokról, melyek központi helyet foglalnak el az Isten országában”. Bármely vallásban nagyon könnyű aránytalanná váló értékeket megengedni és engedni, hogy a tények az ember istentanában elfoglalják az igazság helyét. A kereszt ténye a későbbi keresztténység központi helyére került; de ez nem a vallás ama központi igazsága, mely a názáreti Jézus életéből és tanításaiból nyerhető.

[4] Jézusnak a Gerizim-hegyen közreadott tanításának a tárgya az volt: hogy azt akarja minden embertől, hogy az Istent olyan atyai barátnak lássák, mint amilyen testvéri baráti ő (Jézus). És újra és újra hangsúlyozta előttük, hogy a szeretet a legnagyobb kapcsolat a világban — a világegyetemben — ép-

pen úgy, ahogy az igazság az ezen isteni kapcsolatok figyelembevételére vonatkozó legnagyobb kijelentés.

5 Jézus azért nyilatkozott meg oly részletességgel a szamaritánusok előtt, mert biztonságosan tehette azt, és mert tudta, hogy többet nem fog ellátogatni Szamaria közepébe, hogy az országról szóló evangéliumot hirdesse.

6 Jézus és a tizenkettek augusztus végéig táboroztak a Gerizim-hegyen. Nappal a városokban hirdették az országról — az Isten atyaságáról — szóló jó hírt a szamaritánusoknak, az éjszakákat pedig a táborban töltötték. A Jézus és a tizenkettek által ezekben a szamaritánus városokban végzett munka sok lelket nyert meg az országnak és nagy-

ban hozzájárult ama csodálatos feladat előkészítéséhez, melyet Fülöp teljesített e vidéken Jézus halála és feltámadása után, azt követően, hogy az apostolok egészen a föld határaiig szétszóródtak a hívek kegyetlen jeruzsálemi üldöztetése miatt.

7. TANÍTÁSOK AZ IMÁRÓL ÉS AZ ISTENIMÁDATRÓL

[1] Az esti tanácskozásokon a Gerizim-hegyen Jézus sok nagy igazságot tanított, és különösen a következőket hangsúlyozta:

[2] ¶ Az igaz vallás az egyes lélek cselekedete a Teremtőhöz fűződő öntudatos viszonyában; a szervezett vallás az ember kísérlete arra, hogy az egyedi hívek istenimádatát *közösségiesítse.*

[3] ¶ Az istenimádatnak — a szellemi szemlélésének — szükségképpen váltakoznia kell a szolgálattal, kapcsolatba kell lépnie az anyagi valósággal. A munkának a játékkal kell váltakoznia; a vallást a vidámságnak kell ellensúlyoznia. Az elmélyült bölcseletet az ütemes verselésnek kell követnie. Az élet nehézségeit — a személyiség idő-feszültségét — az istenimádat nyugalmának kell oldania. A világegyetembeli személyes elszigeteltség félelméből eredő bizonytalanságérzet ellenszere az Atya hites szemlélése és a Legfelsőbb megismerésének kísérlete.

[4] ¶ Az imádság célja, hogy az ember kevesebbet gondolkodjon és többet *ismerjen meg;* nem a tudás növelése a cél, hanem a szellemi meglátás kiterjesztése.

5 ¶ Az istenimádat célja a jobb élet előrevetítése, majd ezen új szellemi értékek visszavetítése a jelenbeli életre. Az imádság szellemi fenntartó, ám az istenimádat istenmód teremtő.

6 ¶ Az istenimádat olyan eljárás, mellyel az *Egytől* kérünk ösztönzést a *sokak* szolgálatához. Az istenimádat a mérőrúd, mellyel a léleknek az anyagi világegyetemtől való távolodása és a teremtésösszesség szellemi valóságaihoz való, az előbbivel egyidejű és biztos közeledése mérhető.

7 ¶ Az imádság önemlékeztető — fennkölt gondolkodás; az istenimádat önfeledés — felsőbb szintű gondolkodás. Az istenimádat erőfeszítés-mentes figyelem, igaz és eszményi lelki nyugalom, egyfajta nyugodt szelle-

mi tevékenység.

8 ¶ Az istenimádat a rész azonosulása az Egésszel; a véges azonosulása a Végtelennel; a fiú azonosulása az Atyával; az idő azon próbálkozása, hogy lépést tartson az örökkévalósággal. Az istenimádat a fiú személyes egyesülése az isteni Atyával, a megélénkítő, alkotó, testvéri és ábrándos hozzáállások felemelkedése az emberi lélek-szellem révén.

9 ¶ Bár az apostolok csak néhány tanítását értették meg a táborban, más világok azonban értették, és más nemzedékek érteni fogják.

144. ÍRÁS

GILBOÁBAN ÉS A TÍZVÁROSBAN

A SZEPTEMBERT és az októbert visszavonultan töltötték egy félreeső táborban a Gilboa-hegy oldalában. A szeptemberi hónapot Jézus itt töltötte az apostolokkal, tanította és oktatta őket az ország igazságaira.

2 Számos oka volt annak, hogy Jézus és az apostolok ebben az időszakban visszavonultak Szamaria és a Tízváros határvidékére. A jeruzsálemi vallási vezetők igen ellenséges érzületűek lettek; Heródes Antipász még mindig börtönben tartotta Jánost, félelmében sem elengedni, sem kivégezni nem mer-

te, s közben továbbra is gyanította, hogy János és Jézus között valamilyen kapcsolat van. E körülmények miatt nem lett volna bölcs dolog erőteljes munkát tervezni Júdeában vagy Galileában. Volt egy harmadik ok is: a János tanítványainak vezetői és Jézus apostolai közötti, lassan erősödő feszültség, mely a hívek számának gyarapodásával csak fokozódott.

3 Jézus tudta, hogy a tanítás és tanhirdetés előzetes munkája a vége felé jár, hogy a következő lépés a földi életében a teljes és végső erőbedobással való fellépés lesz, és nem akarta, hogy e vállalkozásának megindításával bármiképp is megpróbáltatást okozzon vagy kellemetlen helyzetet teremtsen Keresztelő János számára. Jézus ezért úgy

döntött, hogy visszavonultan töltenek némi időt, felkészíti az apostolokat és azután valamilyen kevéssé feltűnő munkát végeznek a Tízváros településein, amíg Jánost vagy ki nem végzik vagy szabadon nem engedik, hogy erőik egyesítése céljából csatlakozhasson hozzájuk.

1. A GILBOAI TÁBOR

[1] Az idő múlásával a tizenkettek odaadóbbak lettek Jézus iránt és egyre jobban elkötelezték magukat az ország érdekében végzendő munka mellett. Odaadásuk nagyrészt személyes hűségből fakadt. Nem fogták fel a sokrétű tanítását; nem értették meg teljesen Jézus természetét, illetőleg a földi alászállásának jelentőségét.

2 Jézus világossá tette az apostolai számára, hogy három okból vonulnak vissza:

3 1. Hogy megerősítsék az országról szóló evangéliummal kapcsolatos ismereteiket és az abban való hitüket.

4 2. Hogy a tevékenységükkel szembeni ellenállás Júdeában és Galileában lecsillapodhasson.

5 3. Hogy megvárják Keresztelő János végzetének beteljesülését.

6 ¶ Gilboai ottlétük alatt Jézus sok mindent elmondott a tizenketteknek az ő földi életéről és a Hermon-hegyen szerzett tapasztalatairól; megismertette őket valamennyire avval is, hogy mi történt a hegyekben a megkeresztelését követő negyven nap alatt. És egyenesen felszólította őket, hogy senki-

nek se beszéljenek ezekről a tapasztalásokról, amíg vissza nem tért az Atyjához.

7 E szeptemberi hetek alatt pihentek, beszélgettek, felidézték az élményeiket, melyeket azóta szereztek, hogy Jézus először hívta őket szolgálatra, és őszinte erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy összehangolják azt, amit a Mester addig tanított nekik. Bizonyos mértékig mindannyian érezték, hogy a következő nyilvános munkájuk Júdeában vagy Galileában a jövő országára vonatkozó végső megnyilatkozás kezdetét fogja jelenteni, de határozott elképzelésük kevés vagy semennyi sem volt arról, hogy milyen is lesz az ország, amikor eljön. János és András úgy gondolta, hogy az ország már el is jött; Péter és Jakab azt hitte, hogy

még nem; Nátániel és Tamás őszintén megvallotta, hogy fogalma sincs; Máté, Fülöp és Zélóta Simon bizonytalan és zavart volt; az ikrek jótékony tudatlanságban voltak az ellentmondást illetően; Karióti Júdás pedig hallgatott, nem foglalt határozottan állást.

8 ¶ Az idő nagy részét Jézus egyedül töltötte a hegyen, a tábor közelében. Alkalmanként magával vitte Pétert, Jakabot vagy Jánost, de többnyire egyedül vonult el imádkozásra, illetőleg az Istennel való közösségre. Jézus megkeresztelése és a pereai hegyekben eltöltött negyven nap után nemigen helytálló azt mondani az Atyjával való eme bensőséges közösség időszakaira, hogy imádkozás volt, és nem is következetes dolog azt állítani, hogy Jézus ekkor az Istent imádta volna,

hanem teljes mértékben az a helyes, ha úgy utalunk ezekre az időszakokra, mint az Atyjával való személyes bensőséges érintkezésre.

9 Az egész szeptember központi kérdéskö-
re az ima és az istenimádat volt. Miután né-
hány napon keresztül megvitatták az isten-
imádatot, Jézus végül elmondta az emléke-
zetes beszédét az imáról Tamás ezen kéré-
sére: „Mester, taníts meg minket arra, hogy
miként imádkozzunk.”

10 János tanított a tanítványainak egy imát,
a jövő országában való üdvözülésért szóló
imát. Bár Jézus sohasem tiltotta a követő-
inek, hogy a János-féle imaformát használ-
ják, az apostolok már nagyon korán észre-
vették, hogy a Mesterük nem helyesli egé-

szen az előírt és szertartásos imák mondásának gyakorlatát. A hívek mindazonáltal állandóan azt kérték, hogy tanítsák meg őket imádkozni. A tizenkettek szerették volna megtudni, hogy Jézus milyen kérelemformát fogadna el. És főleg az egyszerű emberek egyszerű kérelem iránti ezen igénye miatt egyezett bele Jézus ez alkalommal, Tamás kérdésére válaszul, hogy megtanítson nekik egy ösztönző imaformát. Jézus e tanítást a Gilboa-hegyi ottlétük harmadik hetének egyik délutánján adta.

2. BESZÉLGETÉS AZ IMÁRÓL

[1] „János valóban tanított nektek egy egyszerű imaformát: ‚Ó Atyánk, szabadíts meg minket a bűntől, mutasd meg a dicsősé-

ged, nyilatkoztasd ki a szereteted, és szentelje meg szellemed a szívünket mindörökre, úgy legyen!' Azért tanította nektek ezt az imát, hogy legyen mit tanítanotok a tömegeknek. Nem az volt a szándéka, hogy ilyen előírt és alakias kérelmet alkalmazzatok az ima közbeni lelki megnyilatkozásotokhoz.

2 Az ima a lelki beállítódás teljesen személyes és önkéntelen kifejeződése a szellem irányában; az ima a fiúi elismertség bensőséges közössége és a közösség kifejeződése legyen. Az ima, ha a szellem alkothatja, együttműködésre kész szellemi fejlődéshez vezet. Az eszményi ima egyfajta szellemi bensőséges közösség, mely értelmes istenimádathoz vezet. Az igaz imádkozás a menny felé irányuló őszinte magatartás,

mely révén eszményképeiteket eléritek.

3 Az ima a lélek lélegzete, és ennek kell állhatatossá tennie benneteket az Atya akaratának megismerésére irányuló próbálkozásotokban. Ha valamelyiketeknek van szomszédja, és éjfélkor elmentek hozzá e szavakkal: ‚Barátom, adj kölcsön nekem három kenyeret, útról érkezett egy barátom hozzám, s nincs mit enni adnom neki'; és ha a szomszédotok azt válaszolja, ‚Ne zavarj, mert az ajtó már be van zárva és gyermekeim is, én is ágyban vagyunk; ezért nem tudok fölkelni és kenyeret adni neked', akkor nem tágítotok, elmagyarázzátok, hogy a barátotok éhes, és hogy nem tudjátok étellel kínálni. Mondom nektek, hogy bár azért, mert a barátotok, nem kel fel, hogy kenyeret adjon

nektek, de mivel ti nem tágítotok, mégis fölkel és ad nektek annyit, amennyire szükségetek van. Ha tehát a kitartás még a halandó ember kegyét is elnyeri, akkor a kitartásotok a szellemben mennyivel jobban megnyeri az élet kenyerét számotokra a mennyei Atya készséges kezétől. Megint csak azt mondom nektek: Kérjetek és kaptok; keressetek és találtok; zörgessetek és ajtót nyitnak nektek. Mert mindenki, aki kér, kap; aki keres, talál; és aki zörget az üdvözülés ajtaján, annak ajtót nyitnak.

4 Közületek melyik apa habozna a szülői bölcsesség szerint adni, ha a fia esztelenül kér, mintsem hogy a fia helytelen kérése szerint adjon? Ha a gyermeknek kenyérre van szüksége, követ adtok neki, csak mert esz-

telenül azt kér? Ha a fiatoknak halra van szüksége, akkor helyette tán vízisiklót adtok neki, csak mert véletlenül a halak közé keveredett a hálóban és a gyermek éretlenül a kígyót kéri? Ha tehát ti, akik halandók és végesek vagytok, tudjátok, hogy miként válaszoljatok az imára és adjatok jó és megfelelő ajándékot a gyermekeiteknek, akkor mennyivel inkább adja a mennyei Atya a szellemet és számos további áldását azoknak, akik kérnek tőle? Az embereknek mindig imádkozniuk kell és nem szabad elbátortalanodniuk.

5 Hadd mondjak el nektek egy történetet egy bizonyos bíróról, aki egy istentelen városban élt. E bíró nem félte az Istent és nem tisztelte az embert. Volt egy szükséget szen-

vedő özvegyasszony abban a városban, aki újra és újra elment ehhez az igazságtalan bíróhoz, mondván, ‚Védj meg engem az ellenségemtől.' Egy jó ideig nem volt hajlandó meghallgatni az özvegyet, de egyszer azt mondta magának: ‚Bár nem félem az Istent és nem tisztelem az embert, mégis, mivel ez az özvegyasszony nem hagy nekem békét, megvédem őt, mert teljesen kimerít azzal, hogy folyton idejár.' E történeteket azért mondom nektek, hogy bátorítsalak az állhatatos imádkozásra és nem azért, hogy bizalmasan azt tudassam veletek, hogy a kérelmeitek eltérítik a fenti igazságos és pártatlan Atyát. Állhatatosságotok azonban ne az Isten kegyének elnyerésére irányuljon, hanem arra, hogy megváltozzon a földi hozzáállá-

sotok és gyarapodjon a lelketek szellem-érzékenységi készsége.

[6] De amikor imádkoztok, igen kevés hitet gyakoroltok. Az igazi hit a földi nehézségek olyan hegyeit mozdítja el, melyek történetesen a lelki gyarapodás és a szellemi fejlődés útjában állnak.”

3. A HÍVŐ EMBER IMÁJA

[1] De az apostolok még mindig nem voltak elégedettek; azt szerették volna, ha Jézus egy olyan mintaimát ad nekik, melyet az új tanítványaiknak megtaníthatnak. Az imáról folytatott beszélgetést végighallgatván, Zebedeus Jakab így szólt: „Nagyon jó, Mester, de mi nem is annyira magunknak szeretnénk egy imaformát, hanem inkább azon

új híveknek, akik oly gyakran kérnek bennünket arra, hogy ‚Tanítsátok meg nekünk, hogy miként imádkozzunk megfelelően a mennyei Atyához.'"

2 Amikor Jakab elhallgatott, Jézus így szólt: „Ha tehát még mindig ilyen imát akartok, akkor elmondom nektek azt, amelyet az öcséimnek és a húgaimnak tanítottam Názáretben":

3 Mi Atyánk, ki a mennyben vagy,
4 Legyen a neved szent.
5 Jöjjön el a te országod; a te akaratod legyen meg
6 A földön éppúgy, miként a mennyben.
7 A holnapi kenyerünket add meg nékünk ma;
8 Üdítsd fel lelkünket az élet vizével.

9 És bocsásd meg nékünk minden adóssá-
gunkat,
10 Mert mi is megbocsátottunk minden
adósunknak.
11 Ments meg minket a kísértésben, szaba-
díts meg a rossztól,
12 És fokozatosan tégy minket oly tökéle-
tessé, mint amilyen te magad vagy.

13 ¶ Nincs semmi különös abban, hogy az apostolok azt szerették volna, ha Jézus egy mintaimát tanít nekik a hívek számára. Keresztelő János több imát is tanított a követőinek; minden nagy tanító alkotott imákat a tanítványai számára. A zsidók vallási tanítóinak mintegy huszonöt-harminc előírt imájuk volt, melyeket a zsinagógákban, sőt még az utcasarkokon is mondtak. Jé-

zus különösen óvakodott a nyilvános imádkozástól. Egészen eddig a tizenkettek csak néhány alkalommal hallották őt imádkozni. Megfigyelhették, amint egész éjszakákat tölt imádkozással, illetőleg istenimádattal, és nagyon kíváncsiak voltak, hogy mifélék és mifajták az ő kérelmei. Nagyon vágytak arra, hogy megtudják, hogy mit is mondjanak a tömegeknek, amikor az emberek arra kérik őket, hogy tanítsák meg őket imádkozni úgy, ahogy János megtanította az ő tanítványait.

[14] Jézus a tizenketteknek mindig a titkon való imádkozást tanította; hogy vonuljanak el magukban csendes természeti környezetbe vagy vonuljanak vissza a szobáikba és csukják be az ajtót maguk mögött, amikor imá-

hoz fognak.

15 Jézus halála és az Atyához való felemelkedése után sok hívőnek vált szokásává, hogy ezt az úgynevezett Úr imáját azzal fejezzék be, hogy — „Az Úr Jézus Krisztus nevében”. Még később, két sor elveszett a másolások során, és ehhez az imához egy további mellékmondatot adtak hozzá, mely így szólt: „Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség, mindörökre.”

16 Jézus az imának azon közösségi formáját adta át az apostoloknak, melyet názáreti otthonában mondottak. Sohasem tanított nekik alakias személyes imát, kizárólag csoportos, családi vagy társas kérelmeket mutatott be. És önként soha nem is tett ilyet.

17 Jézus azt tanította, hogy a hatékony ima legyen:

18 1. Önzetlen — ne kizárólag magáért az egyénért szóljon.

19 2. Hívő — hit szerinti.

20 3. Őszinte — a szívből fakadjon.

21 4. Értelmes — világosságot mutasson.

22 5. Bizodalmas — az Atya végtelenül bölcs akaratának legyen alárendelt.

23 ¶ Amikor Jézus egész éjszakákat töltött a hegyen imával, akkor ez főként a tanítványai, különösen a tizenkettek érdekében volt. A Mester igen keveset imádkozott saját magáért, bár sok olyan jellegű istenimádatban merült el, mely a paradicsomi Atyjával való megértő közösségnek minősült.

4. EGYEBEK AZ IMÁRÓL

1 Az imáról folytatott beszélgetés után néhány nappal az apostolok további kérdéseket tettek fel Jézusnak e rendkívül fontos és istenimádati szokással kapcsolatban. Jézusnak az e napok során az apostolok számára az imádságra és istenimádásra vonatkozóan adott útmutatásai mai kifejezésmódban az alábbiak szerint összegezhetők és fogalmazhatók újra:

2 ¶ Bármely kérelem őszinte és vágyódó ismétlése, ha az ilyen fohász az Isten gyermekének őszinte megnyilatkozása és azt hittel ejti ki, függetlenül attól, hogy mennyire nem javasolt vagy lehetetlen a közvetlen válasz, mindig magával hozza a lélek szellemi befogadóképességének növekedését.

3 Imádkozáskor mindig emlékezzetek, hogy a fiúi elismerés *ajándék.* Egyetlen gyermek sem *érdemli ki* a fiúi vagy leányi besorolást. A földi gyermek szüleinek akaratára jön a világra. Az Isten gyermeke éppen így jut kegyre és a szellem új létére a mennyei Atya akarata révén. Ezért kell a mennyországot — az isteni fiúi besorolást — kisgyermekként *fogadni.* Az igazságosságot — a folytonos jellemfejlődést — kiérdemlitek, azonban fiúi besorolást kegyből és hit révén kaptok.

4 Az ima Jézust arra vezette, hogy a lelke megélje a felsőbb szintű bensőséges kapcsolatot a világegyetemek mindenségének Legfelsőbb Uraival. Az ima a földi halandókat az igaz istenimádat bensőséges közösségéig

vezeti. A lélek szellemi befogadóképessége határozza meg a mennyei áldások azon mértékét, mely az ima válaszaként személyesen befogadható és tudatosan megérthető.

5 Az ima és az ezzel kapcsolatos istenimádat a mindennapoktól, az anyagi létezés egyhangú munkájától való elszakadás egyik módszere. Ez a szellemlényegű önmegvalósításhoz és az értelemre építő és vallásos egyéniség eléréséhez vezető széles út.

6 Az ima az ártalmas önvizsgálat ellenszere. Legalábbis, ahogy a Mester tanította, az ima igen jótékony segítség a léleknek. Jézus következetesen felhasználta az egymásért való imádkozás jótékony hatását. A Mester rendszerint többes számban imádkozott, nem egyes számban. Magáért pe-

dig egyedül csak a földi életének nagy válsághelyzeteiben imádkozott.

7 Az ima a szellemi lét lélegzete az emberfajták anyagi, polgárosodott viszonyai közepette. Az istenimádat a halandók gyönyörkereső nemzedékei számára az üdvözülés.

8 Ha az imát a lélek szellemi energiatartalékainak feltöltéséhez hasonlítjuk, úgy az istenimádat tekinthető úgy is, mint a lélek ráhangolódása az Egyetemes Atya végtelen szellemétől jövő világegyetemi adásokra.

9 Az ima a gyermek őszinte és vágyódó pillantása szellemi Atyjára; ez egyfajta lélektani folyamat, melynek során az emberi akarat lecserélődik az isteni akaratra. Az ima azon isteni terv része, mely átalakítja azt, ami van, azzá, amivé lennie kell.

10 ¶ Annak egyik oka, hogy Péter, Jakab és János, akik oly gyakran voltak Jézus mellett a hosszú éjszakai virrasztásai idején, sohasem hallották Jézust imádkozni, az volt, hogy a Mesterük nagyon ritkán ejtette ki a száján az imái szavait. Jézus imádkozásának gyakorlatilag a teljes része a szellemben és a szívben — hangtalanul — zajlott.

11 Az összes apostol közül Péter és Jakab jutott a legközelebb ahhoz, hogy megértse a Mesternek az imáról és az istenimádatról szóló tanításait.

5. MÁS IMAFORMÁK

1 Jézus a földi létének hátralévő részében időről időre bemutatott néhány további imaformát apostolainak, ám ezt mindig

valamilyen tárgykörhöz kapcsolódóan tette, és meghagyta, hogy mindezen „példabeszéd imákat” ne tanítsák a tömegeknek. Számos ima más lakott bolygóról való volt, de ezt a tényt Jézus sosem fedte fel a tizenkettek előtt. Ezen imák közé tartoztak az alábbiak is:

2 Mi Atyánk, kiben a világegyetem teremtésrészei állnak fenn,

3 Emelkedjék neved és dicsőüljön meg jellemed.

4 Jelenléted övez minket, és dicsőséged megnyilvánul

5 Rajtunk keresztül tökéletlenül, miként tökéletes az fenn.

6 Add meg nékünk a fény éltető erőit ma,

7 És ne engedj minket képzeletünk rossz ösvényeire kóborolni,

8 Mert tiéd a dicső jelenlét, az örökkévaló hatalom,

9 És miénk a te Fiad végtelen szeretetének örök ajándéka.

10 Éppen így, és mindörökké így legyen igaz.

* * *

11 ¶ Teremtő Ősünk, ki a világegyetem középpontjában vagy,

12 Tölts el minket természeteddel és adj nekünk jellemedből.

13 Tégy minket kegyelmeddel a te fiaiddá és leányaiddá

14 És dicsőítsd neved a mi örök fejlődésünkön keresztül.

15 Igazító és szabályozó szellemed éljen és lakozzon bennünk,

16 Hogy megcselekedjük akaratodat mi itt e földön, miként az angyalok teszik a fényben.

17 Tarts meg minket fejlődésben az igazság útján ma is.

18 Szabadíts meg minket a restségtől, a rossztól és minden bűnös tévelygéstől.

19 Légy türelmes velünk, miként mi is szeretettel fordulunk társainkhoz.

20 Küldd mihozzánk, teremtett lények szívébe kegyelmed szellemét.

21 Saját kezeddel vezess minket, lépésről lépésre, az élet bizonytalan útvesztőjében,

22 S amikor eljön a vég, fogadd kebledre hű szellemünket.

23 Éppen így, ne a mi vágyaink, hanem a te akaratod legyen meg.

* * *

24 Tökéletes és igazságos mennyei Atyánk,
25 Vezéreld és irányítsd utunkat ma.
26 Szentesítsd lépteinket és rendezd gondolatainkat.
27 Vezess minket mindig az örök fejlődés útján.
28 Tölts el minket bölcsességgel az erő teljességéig
29 És éltess végtelen energiáddal.
30 Tölts el minket a szeráfi seregek jelenlétének
31 És útmutatásának isteni tudatosságával.

32 Vezess minket mindig a fény útján, felfelé;
33 Igazíts meg teljesen a nagy ítélet napján.
34 Dicsőíts meg minket örökre, miként magaddal is tetted
35 És fogadj minket végtelen szolgálatra a mennyben.

* * *

36 Mi Atyánk, ki a rejtelemben vagy,
37 Mutasd meg nekünk szent jellemedet.
38 Add meg gyermekeidnek e földön ma,
39 Hogy megláthassák az utat, a fényt és az igazságot.
40 Mutasd meg nekünk az örök fejlődés útját
41 És adj elszántságot, hogy ez utat járhassuk.

42 Alapozd meg bennünk isteni országlásodat
43 És így adománnyul láss el minket az önnön valónk feletti teljes uralommal.
44 Ne engedd, hogy a sötétség és a halál ösvényein kóboroljunk;
45 Vezess minket örökké az élet vize mentén.
46 Hallgasd meg imáinkat a magad kedvéért;
47 Teljék örömed abban, hogy magadhoz egyre hasonlóbbá teszel bennünket.
48 S e lét végén, isteni Fiad kedvéért,
49 Fogadj minket örök karodba.
50 Éppen így, ne a mi akaratunk, hanem a tieid legyenek meg.

* * *

51 Dicsőséges Atya és Anya, egységben közös szülőink,

52 Hűek leszünk mi az isteni természetetekhez.

53 A ti sajátlényegetek éljen újra bennünk és rajtunk keresztül,

54 Isteni szellemetek ajándéka és adománya révén,

55 Tökéletlenül kifejezve így titeket e földön

56 Miként ti oly tökéletesnek és fenségesnek mutatkoztok a mennyben.

57 A testvériség édes segédkezéséből adjatok nekünk nap, mint nap

58 És vezessetek folyvást a szeretetteljes szolgálat útján.

59 Legyetek mindig és kiapadhatatlanul türelmesek velünk

60 Ahogy mi is kimutatjuk türelmeteket gyermekeink iránt.

61 Adjátok meg az isteni bölcsességet, mely mindent jól művel

62 És adjátok a végtelen szeretetet, mely minden teremtményhez kegyes.

63 Adjatok türelmetekből és nyájasságotokból,

64 Hogy irgalmasságunk körülvegye a teremtésrész gyengéit.

65 És amikor e létünk véget ér, váljék nevetek dicsőségére,

66 Jó szellemetek örömére és lelki segítőink megelégedésére.

67 És ne a mi vágyaink szerint, szerető Atyánk, hanem a tiéd szerint legyen halandó gyermekeidnek örök jó sora,

68 Éppen így legyen.

* * *

69 Mindig hű Forrásunk és mindenható Központunk,

70 Tisztelt és szent legyen végtelenül kegyes Fiad neve.

71 Adományaid és áldásaid elértek bennünket,

72 És képessé tesznek akaratod teljesítésére és parancsod végrehajtására.

73 Add meg nékünk folyvást az élet fájának éltető erejét;

74 Üdíts fel bennünket nap mint nap az élet fája folyójának élő vizeivel.

75 Lépésről lépésre vezess ki minket a sötétségből, és vezess az isteni fénybe.

76 Újítsd meg elménket a bentlakó szellem átalakító munkája révén,

77 És amikor a halandói vég elér minket,

78 Fogadj magadhoz és küldj bennünket az öröklétbe.

79 Koronázz meg minket az eredményes szolgálat égi fejékével,

80 És dicsőíteni fogjuk mi az Atyát, a Fiút és a Szent Hatalmat.

81 Éppen így legyen, végig a végtelen világegyetemben.

* * *

82 Mi Atyánk, ki a világegyetem titkos helyein lakozol,

83 Tiszteltessék a neved, becsültessék az irgalmad és méltányoltassék az ítéleted.

84 Az igazságosság napja ragyogjon reánk nappal,

85 És kérünk, hogy vezéreld lépteinket a szürkületben.

86 Kézen fogva vezess a te választásod szerint

87 És ne hagyj el minket a nehéz úton és a sötét órákban.

88 Ne feledkezz meg rólunk, még ha mi oly gyakran elhanyagolunk is téged és megfeledkezünk rólad.

89 De légy irgalmas és szeress minket úgy, ahogy mi szeretni vágyunk téged.

90 Gyöngédséggel tekints le ránk és irgalommal bocsáss meg nekünk,

91 Miként mi is igazul megbocsátunk a minket bántóknak és kínzóknak.

92 A fenséges Fiú szeretete, odaadása és ajándéka

93 Töltse el a megélhető létet mindörökre a te végtelen irgalmaddal és szereteteddel.

94 A világegyetemek Istene küldje el nekünk szellemét a maga teljességében;

95 Adj nékünk jóindulatot e szellemi vezetés elfogadásához.

96 Az elhivatott szeráfi seregek szeretetteljes segédkezése révén

97 Vezessen és irányítson a Fiú minket a korszak végéig.

98 Tégy minket fokozatosan hozzád hasonlóvá

99 És végzetünkkor fogadj minket az örök Paradicsom ölelésébe.

100 Éppen így, az alászállott Fiú nevében

101 És a Legfelsőbb Atya tiszteletére és dicsőségére, így legyen.

102 Bár az apostolok nem dönthettek szabadon arról, hogy ezen imatanításokat nyilvános tanításaikban közreadhassák, mindezen kinyilatkoztatásokból sok minden vált a javukra a személyes vallási tapasztalásaikban. Jézus ezeket és az egyéb imamintákat a tizenketteknek szóló, nem nyilvános tanításokkal kapcsolatos szemléltetésekként használta, és e hét mintaimának e feljegyzésben való közlésére külön engedély alapján került sor.

6. TANÁCSKOZÁS JÁNOS APOSTOLAIVAL

[1] Október első napjai környékén Fülöp és némely apostoltársa élelemvásárlás céljából éppen egy közeli faluban tartózkodott, amikor összetalálkoztak Keresztelő János néhány apostolával. A vásártéren való e véletlen találkozás eredményeként egy háromhetes vitaülésre került sor a gilboai táborban Jézus apostolai és János apostolai között, mert János, Jézus példáját követve, nem sokkal korábban a vezetői közül tizenkettőt apostolnak nevezett ki. János ezt Abner sürgetésére tette, aki az ő hű támogatóinak vezetője volt. Jézus e közös megbeszélés első hete alatt ott volt a gilboai táborban, de az utolsó két hétről hiányzott.

2 E hónap második hetének elejére Abner összegyűjtötte minden társát a gilboai tábornál és készült a Jézus apostolaival való tanácskozásra. E huszonnégy ember három héten át heti hat napon és napi három alkalommal ült le tanácskozni. Az első héten Jézus velük tartott a délelőtti, délutáni és esti ülésekre. Szerették volna, ha a Mester velük marad és elnököl a közös tanácskozásokon, de ő következetesen elutasította, hogy részt vegyen a vitáikban, bár három alkalommal beleegyezett, hogy szóljon hozzájuk. A Jézus által a huszonnégyeknek megtartott beszédek a rokonszenvről, az együttműködésről és a béketűrésről szóltak.

3 András és Abner felváltva elnökölt a két apostoli csoport e közös ülésein. Ezeknek

az embereknek sok megvitatandó nehézségük és számos megoldandó problémájuk volt. A gondjaikat mindegyre Jézus elé vitték, de csak azt hallhatták tőle: „Én csakis a ti személyes és tisztán vallási problémáitokkal foglalkozom. Én az Atya képviselője vagyok az *egyén* és nem a csoport számára. Ha személyes gondotok van az Istenhez fűződő viszonyotokat illetően, gyertek hozzám, és én meghallgatlak titeket és tanácsot adok a problémátok megoldásához. De amikor vallási kérdések különféle emberi értelmezésének összeegyeztetésébe és a vallás közösségiesítésébe kezdtek, akkor úgy kell lennie, hogy minden ilyen problémát a saját döntéseitek szerint kell megoldanotok. Jóllehet én mindig rokonszenvezek veletek

és mindig érdeklődést mutatok, és amikor e nem szellemi jelentőségű kérdésekben elhatározásra juttok, feltéve, hogy mind egyetértetek abban, akkor előre biztosítalak benneteket a teljes jóváhagyásomról és az őszinte együttműködésemről. És most, annak érdekében, hogy ne akadályozzam a tanácskozásotokat, két hétre magatokra hagylak. Ne aggódjatok miattam, mert vissza fogok térni. Az Atyám ügyében járok el, mert vannak más teremtésrészeink is ezen kívül."

4 Miután ezt elmondta, Jézus lesétált a hegyoldalon, és két teljes hétig nem is látták viszont. És soha nem is tudták meg, hogy hol járt vagy mit csinált e napokban. Kellett némi idő, mire a huszonnégyek rá tudtak térni a problémáik komoly megvizsgá-

lására, mert olyannyira megzavarta őket a Mester távolléte. Egy héten belül azonban újra elmerültek a vitákban, és nem mehettek Jézushoz segítségért.

5 ¶ Az első dolog, amiben megegyeztek, annak az imának az elfogadása volt, melyet Jézus a közelmúltban megtanított nekik. Egyhangúlag megszavazták, hogy mindkét apostoli csoport ezt az imát tanítsa a híveknek.

6 Ez után arról döntöttek, hogy amíg János él, akár börtönben van, akár nem, mindkét tizenkét fős apostoli csoport végzi a maga dolgát, és hogy minden három hónapban egy egyhetes közös tanácskozást tartanak a mindenkor meghatározott helyen.

7 De minden problémájuk között a legnagyobb a keresztelés kérdése volt. A nehézsé-

geiket csak fokozta, hogy Jézus nem volt hajlandó nyilatkozni a kérdésben. Végül egyetértésre jutottak: amíg János él, vagy amíg közösen nem döntenek másként, csak János apostolai keresztelik a híveket, és csak Jézus apostolai részesítik felkészítésben az új tanítványokat. Ennek megfelelően, attól fogva egészen a János halálát követő időkig, János két apostola kísérte Jézust és apostolait, hogy a híveket megkereszteljék, mert a közös tanácsuk egyhangúlag megszavazta, hogy a keresztelés legyen az első lépés az ország ügyeivel való külső szövetségben.

8 Majd megállapodtak abban, hogy János halála esetén János apostolai jelentkeznek Jézusnál és az ő irányítása alá kerülnek, és hogy többet nem keresztelnek, hacsak Jézus

vagy az apostolai fel nem hatalmazzák őket erre.

9 Ez után arról szavaztak, hogy János halála esetén Jézus apostolai elkezdik a vízzel való keresztelést az isteni Szellemmel való keresztelés jelképeként. Hogy a *bűnbánat* a keresztelési hitszónoklat részét képezze-e vagy sem, annak kérdését nyitva hagyták; a csoportra nézve kötelező döntést nem hoztak. János apostolai azt terjesztették, „Tarts bűnbánatot és keresztelkedj meg.” Jézus apostolai azt hirdették, hogy „Higgy és keresztelkedj meg.”

10 ¶ És ez a története a Jézus követői első kísérletének arra, hogy összehangolják a különböző irányú erőfeszítéseiket, áthidalják a véleménykülönbségeket, megszer-

vezzék a csoportfeladatokat, szabályozzák a külső szertartásokat, és közösségivé alakítsák a személyes vallási szokásokat.

11 Számos kisebb jelentőségű kérdést is megvizsgáltak és a megoldásokban mind egyetértettek. E huszonnégy férfi e két hét alatt valóban figyelemre méltó tapasztalatot szerzett, amint rá voltak kényszerítve arra, hogy Jézus nélkül nézzenek szembe a problémákkal és rendezzék a nehézségeket. Megtanultak más véleményen lenni, tárgyalni, vitázni, kérni és kiegyezni, és mindezeken keresztül is rokonszenvvel lenni a másik nézőpontja iránt és legalább valamilyen mértékig türelmet tanúsítani az őszinte vélemények iránt.

12 ¶ A pénzügyi kérdésekről tartott utol-

só megbeszélés délutánján Jézus visszatért, meghallgatta a megvitatott kérdéseket, meghallgatta a határozataikat, és így szólt: „Tehát ezekre az elhatározásokra jutottatok, és én mindegyikőtöknek segíteni fogok abban, hogy a közös döntéseitek szellemében járhassatok el.”

13 ¶ Innentől számítva két és fél hónap múltán Jánost kivégezték, és ezen időszak alatt János apostolai végig Jézussal és a tizenkettekkel maradtak. Mind együtt dolgoztak és keresztelték a híveket a Tízváros településein végzett munka ezen időszakában. A gilboai táborbontásra Kr.u. 27. november 2-án került sor.

7. A TÍZVÁROS TELEPÜLÉSEIN

[1] November és december hónapban Jézus és a huszonnégy apostol feltűnés nélkül dolgozott a Tízváros görög településein, főleg Szkítavárosban, Geraszában, Abilában és Gadarában. Ténylegesen is ez volt a vége annak az időszaknak, hogy átvették János munkáját és szervezetét. Egy új kinyilatkoztatás közösségivé alakított vallása mindig megfizeti az árát annak, ha a megmenteni kívánt korábbi vallás bevett formáival és szokásaival kiegyezik. Jézus követői a keresztelést, mint árat fizették meg annak érdekében, hogy közösségiesített vallási csoportként Keresztelő János követőit magukkal vigyék. János követői azzal, hogy Jézus követőihez csatlakoztak, a vízzel való ke-

resztelés kivételével csaknem mindent feladtak.

2 Jézus kevés nyilvános tanítást végzett a Tízváros településein teljesített eme küldetés alatt. Sok időt töltött a huszonnégy apostol tanításával és számos külön megbeszélést tartott János tizenkét apostolával is. Idővel jobban megértették, hogy Jézus miért nem látogatja meg Jánost a börtönben, és miért nem tesz erőfeszítéseket a kiszabadulása érdekében. De sohasem tudták megérteni, hogy Jézus miért nem tett csodákat, miért nem volt hajlandó külső jeleket mutatni az isteni fennhatóságáról. Mielőtt eljöttek volna a gilboai táborba, leginkább azért hittek Jézusban, mert János ezt hirdette, de rövidesen már annak eredményeként

kezdtek hinni, hogy maguk is kapcsolatba kerültek a Mesterrel és az ő tanításaival.

3 E két hónap alatt a csoport az idő legnagyobb részében párokban dolgozott, Jézus egyik apostola János egyik apostolával tartott. János apostola keresztelt, Jézus apostola tanított, míg mindketten úgy hirdették az országról szóló evangéliumot, ahogyan azt értelmezték. És sok lelket nyertek meg a nem-zsidók és a hitehagyott zsidók között.

4 Abner, János apostolainak vezetője Jézus odaadó híve lett és később ő vált annak a hetvenfős csoportnak a fejévé, akiket a Mester az országról szóló evangélium hirdetésével megbízott.

8. A PELLA KÖZELI TÁBORBAN

[1] December második felében mindannyian elmentek a Jordán mellé, Pella közelébe, ahol újra hozzáfogtak a tanításhoz és a tan hirdetéséhez. Zsidók és nem-zsidók is eljöttek e táborba, hogy meghallgassák az evangéliumot. Az egyik délutánon történt, hogy mialatt Jézus a tömeget tanította, János néhány bizalmas barátja meghozta a Mesternek a Keresztelőről szóló utolsó üzenetet.

[2] János ekkor már másfél éve volt börtönben, és az idő nagy részében Jézus minden feltűnés nélkül dolgozott; így aztán nem volt abban semmi különös, hogy János az ország felől érdeklődött. János barátai félbeszakították a tanító Jézust, azt mondták neki: „Keresztelő János küldött, hogy megkér-

dezzük — igazán te vagy a Megszabadító, vagy egy másikat keressünk?”

3 Jézus, a tanítást megszakítva, ezt mondta János barátainak: „Menjetek vissza és mondjátok meg Jánosnak, hogy nem felejtkeztek el róla. Mondjátok el neki, amit láttatok és hallottatok, hogy jó híreket hirdetnek a szegényeknek.” És miután Jézus további dolgokat mondott János hírnökeinek, újra a tömeghez fordult és azt mondta: „Ne gondoljátok, hogy János kételkedik az országról szóló örömhírben. Csak azért érdeklődik, hogy bátorítsa a tanítványait, akik az én tanítványaim is. János nem gyenge. Hadd kérdezzelek meg titeket, akik hallottátok Jánost szónokolni, mielőtt Heródes börtönbe vetette: Mit láttatok Jánosban — széltől haj-

ladozó nádat? Változékony hangulatú és hímes öltözékű férfit? A pazarul öltözködők és a fényűzően élők rendszerint a király udvarában vannak és a gazdagok palotáiban. De mit láttatok, amikor Jánost láttátok? Egy látnokot? Igen, azt mondom nektek, és sokkal többet, mint egy látnokot. Jánosról írták: ‚Nézd, elküldöm követemet előtted; ő készíti elő neked az utat.'

4 Bizony, bizony mondom nektek, asszonyok szülöttei közt nem született nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki a mennyországban kicsi, az is nagyobb, mert az a szellemtől született és tudja, hogy az Isten fiává lett."

5 Sokan azok közül, akik Jézust hallgatták azon a napon, alávetették magukat a Jánosféle keresztelésnek, s ezáltal nyilvánosan ki-

jelentették az országba való belépésüket. És János apostolai attól kezdve erősen kötődtek Jézushoz. Ez az esemény jelezte János és Jézus követőinek valódi egyesülését.

6 Miután a hírnökök beszéltek Abnerrel, elindultak Machéruszba, hogy minderről beszámoljanak Jánosnak. Jánost nagyon megnyugtatták a hírek, és a hite erőre kapott Jézus szavai és Abner üzenete révén.

7 Ezen a délutánon Jézus folytatta a tanítást, azt mondta: „De mihez hasonlítsam e nemzedéket? Sokan közületek nem fogadják el sem János üzenetét, sem az én tanításomat. Olyanok vagytok, mint a vásártéren játszó gyerekek, akik azt kiáltják a pajtásaiknak: ‚Furulyáztunk nektek és nem táncoltatok; siratót énekeltünk és nem jajgattatok.’

És ez a helyzet némelyetekkel. Eljött János, nem eszik, nem iszik, s azt mondják rá, hogy ördöge van. Eljön az Ember Fia, eszik is, iszik is, s ugyanezek az emberek azt mondják: ‚Lám a falánk és iszákos ember, a vámosok és a bűnösök barátja!' A bölcsesség azonban igazolja magát tetteivel.

8 Olybá tűnhet, hogy a mennyei Atya elrejtette ezen igazságok némelyikét a bölcsek és a gőgösek elől, míg kinyilvánította azokat a kicsinyek előtt. De az Atya mindent jól tesz; az Atya a saját maga választotta módszerekkel mutatja meg magát a világegyetemnek. Ezért hát gyertek hozzám mindnyájan, akik fáradtok s akik terhet hordoztok, és megtaláljátok lelketek nyugalmát. Vegyétek magatokra az isteni igát, és megtapasztaljátok

az Isten békéjét, mely minden értelmet meghalad.”

9. KERESZTELŐ JÁNOS HALÁLA

[1] Keresztelő Jánost Heródes Antipász parancsára Kr.u. 28. január 10-én este végezték ki. Másnap János néhány tanítványa, akik Machéruszban jártak és ott hallottak a kivégzésről, elmentek Heródeshez, és kérték a test kiadatását, melyet sírba tettek, később pedig Sebastéban, Abner lakhelyén temették el. Másnap, január 12-én elindultak északra, János és Jézus apostolainak Pella közelében lévő táborába, és beszámoltak Jézusnak János haláláról. Amikor Jézus meghallgatta a jelentésüket, feloszlatta a tömeget és összehívta a huszonnégy apostolt,

s azt mondta: „János halott. Heródes lefejeztette. Ma éjjel tartsatok közös tanácskozást és a dolgaitokat megfelelően intézzétek el. Nincs több vesztegetni való időnk. Eljött az idő, hogy nyíltan és erővel hirdessük az országot. Holnap Galileába megyünk.”

[2] Ennek megfelelően Kr.u. 28. január 13-án kora reggel Jézus és az apostolok, akiket mintegy huszonöt tanítvány kísért, elindultak Kapernaumba és az éjszakát Zebedeus házában töltötték.

145. ÍRÁS

NÉGY ESEMÉNYDÚS NAP KAPERNAUMBAN

JÉZUS és az apostolok január 13-án, kedden este érkeztek meg Kapernaumba. Szokás szerint Zebedeus betszaidai otthonát tették meg szálláshelyüknek. Most, hogy Keresztelő János halott volt, Jézus arra készült, hogy elindulnak az első nyílt és nyilvános hitszónoki vándorútra Galileában. Jézus visszatérésének híre gyorsan elterjedt az egész városban, és másnap korán reggel Mária, Jézus anyja sietve felkerekedett, s elment Názáretbe, József fiához.

[2] A szerdai, a csütörtöki és a pénteki napot Jézus Zebedeus házában töltötte, az első

átfogó, nyilvános hitszónoki vándorútjukra való felkészítés keretében oktatta az apostolait. Fogadott és tanított számos őszinte érdeklődőt is, egyenként és csoportban egyaránt. András közreműködésével megszervezte, hogy a következő szombaton a zsinagógában beszéljen.

3 Pénteken késő este Jézus kishúga, Ruth titokban meglátogatta őt. Csaknem egy órát töltöttek egy hajón, mely a parttól nem messzire volt lehorgonyozva. Erről a látogatásról Zebedeus Jánost kivéve emberi lény nem tudott, és őt is figyelmeztették, hogy ne szóljon senkinek. Ruth volt Jézus családjának egyetlen tagja, aki következetesen és fenntartások nélkül hitt Jézus földi küldetésének isteni voltában a legkorábbi szelle-

mi tudatosulásának pillanatától egészen Jézus mozgalmas segédkezéséig, haláláig, feltámadásáig és felemelkedéséig; és Ruth végül úgy jutott át a túlvilágokra, hogy sohasem kételkedett az apai fivére húsvér testbeli küldetésének természetfeletti jellegében. A kis Ruth volt Jézus fő vigasza, ami a földi családját illeti, az ő perének, elutasításának és keresztre feszítésének komoly megpróbáltatásában.

1. A HALFOGÁS

[1] Ugyanezen hét péntekének reggelén, amikor Jézus a part mellett tanított, az emberek úgy körülvették a víz szélénél, hogy Jézus jelzett az egyik közeli hajón tartózkodó halászoknak, hogy jöjjenek a segítségére.

Miután hajóra szállt, folytatta az összesereglett tömeg tanítását több mint két órán át. E hajó neve „Simon” volt; ez volt Simon Péter korábbi halászbárkája és azt Jézus a saját kezével készítette. Ezen a reggelen a hajót éppen Zebedeus Dávid és két társa használta, akik a tavon töltött eredménytelen éjszakai halászatból visszatérve közeledtek a parthoz. Éppen a hálóikat tisztogatták és javítgatták, amikor Jézus a segítségüket kérte.

[2] Miután Jézus befejezte az emberek tanítását, így szólt Dávidhoz: „Lévén, hogy hátráltattalak benneteket azzal, hogy a segítségemre kellett sietnetek, hadd dolgozzak most veletek. Menjünk ki halászni; menjetek ki azokra a mély vizekre és engedjetek le a hálóitokat egy fogásra.” De Simon, Dávid

egyik segédje, így felelt: „Mester, nincs értelme. Egész éjjel keményen dolgoztunk és semmit sem fogtunk; de a parancsodra kimegyünk és leengedjük a hálóinkat.” És Simon azért egyezett bele, hogy kövessék Jézus utasításait, mert főnöke, Dávid ilyen értelmű jelzést tett feléje. Amikor odaértek a Jézus által megjelölt helyre, leengedték a hálóikat és olyan sok halat fogtak, hogy féltek, a hálóik kiszakadnak, olyan sokat, hogy jeleztek a parton lévő társaiknak, és segítséget kértek. Amint mindhárom hajót csaknem elmerülésig megtöltötték hallal, ez a Simon térdre borult Jézus előtt, s azt mondta, „Távozz tőlem, Mester, mert bűnös ember vagyok.” Simon és mindenki, aki tanúja volt e mellékeseménynek, mind ámult a halfogá-

son. Attól a naptól fogva Zebedeus Dávid, ez a Simon és társai otthagyták a hálóikat és követték Jézust.

3 De ez semmilyen értelemben nem volt csodás halfogás. Jézus a természet figyelmes tanulmányozója volt; tapasztalt halászként ismerte a Galileai-tóban élő halak szokásait. Ez alkalommal pusztán elvezette ezeket az embereket oda, ahol a halak e napszakban rendszerint lenni szoktak. Jézus követői azonban mindig is csodának tartották ezt.

2. DÉLUTÁN A ZSINAGÓGÁBAN

1 A következő szombaton, a zsinagógai délutáni istentiszteleten mondta el Jézus „A Mennyei Atya Akaratáról” szóló hitszónoklatát. Délelőtt Simon Péter hirdette „Az Or-

ságot”. A csütörtök esti zsinagógai összejövetelen András tanított, tárgya „Az Új Út” volt. Ebben az időben több ember hitt Jézusban Kapernaumban, mint bármely más földi városban.

2 Lévén, hogy Jézus e szombat délutánon a zsinagógában tanított, a szokásoknak megfelelően a törvényből vette az első szöveget, a Kivonulás könyvéből olvasott fel: „És az Úrnak, a ti Isteneteknek szolgáljatok, és ő megáldja a kenyereteket és vizeteket, és távol tart tőletek minden betegséget.” A második szöveget a látnokoktól választotta, Ésaiástól olvasott fel: „Kelj föl és ragyogj, mert elérkezett világosságod, és az Úr dicsősége felragyogott rajtad. Mert még sötétség borítja a földet, és sűrű homály a népet, de fölötted

ott ragyog az Úr szelleme, és az isteni dicsőség megnyilvánul rajtad. Még a nem-zsidók is eljönnek e világossághoz, és sok nagy elme adja meg magát e fény világosságának.”

3 E beszéd Jézus azon erőfeszítését képezte, hogy megvilágítsa a vallás *személyes tapasztalásának* tényét. A Mester egyebek mellett azt mondta:

4 „Jól tudjátok, hogy míg egy jószívű apa egészként szereti a családját, azért tekint csoportként rájuk, mert a család minden egyes tagja iránt nagy szeretettel van. A mennyei Atyához többé már nem Izráel gyermekeként kell közelednetek, hanem *Isten gyermekeként.* Csoportként valóban Izráel gyermekei vagytok, de egyénenként mindegyikőtök az Isten gyermeke. Nem

azért jöttem, hogy Izráel gyermekeinek nyilatkoztassam ki az Atyát, hanem azért, hogy az Isten megértését és az ő szeretetére és kegyelmére vonatkozó kinyilatkoztatást az egyes híveknek, mint igaz személyes tapasztalást hozzam el. A látnokok mind azt tanították nektek, hogy Jahve törődik az ő népével, hogy az Isten szereti Izráelt. De én egy nagyobb igazság hirdetésére jöttem közétek, olyanéra, melyet sok későbbi látnok szintén megértett, hogy az Isten egyénekként szeret *titeket* — mindegyikőtöket. Minden nemzedéketeknek eddig nemzeti vagy faji vallása volt; most azért jöttem, hogy személyes vallást adjak nektek.

5 De még ez sem új gondolat. A szellemi beállítottságúak közül már sokan ismertétek

ezt az igazságot, mert némely látnokotok erre kioktatott benneteket. Hát nem olvastátok az Írásokban, ahol Jeremiás látnok azt mondja: ‚Azokban a napokban nem mondják többé, az apák ették az éretlen szőlőt és a fiaik foga vásott el tőle. Mert ki-ki a maga gonoszságáért hal meg; csak annak vásik el a foga, aki az éretlen szőlőt eszi. Meglássátok, eljönnek a napok, amikor új szövetséget kötök népemmel, de nem olyan szövetséget, mint amilyet atyáikkal kötöttem, amikor kivezettem őket Egyiptom földjéről, hanem új formájút. A törvényemet még a szívükbe is beleírom. Én az ő Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. Azon a napon nem mondja az egyik ember a szomszédjának, ismered az Urat? Nem! Mert mindnyájan személyesen

ismerni fognak a legkisebbtől a legnagyobbig.’

6 Nem olvastátok ezeket az ígéreteket? Nem hisztek az Írásoknak? Nem értitek, hogy a látnok szavai teljesedtek be abban, amit ma láttok? És talán nem buzdított benneteket Jeremiás arra, hogy a vallást szívügynek tekintsétek, hogy egyénekként viszonyuljatok az Istenhez? Nem mondta meg a látnok nektek, hogy a mennyei Isten a ti szíveiteket kutatja? És nem figyelmeztetett benneteket, hogy a természetes emberi szív csalárdabb mindennél és gyakran elkeseredetten gonosz is?

7 Nem olvastátok-e azt is, ahol Ezékiel már az atyáitoknak azt tanította, hogy a vallásnak a ti egyéni tapasztalásotokban kell való-

sággá válnia? Ne használjátok többé a mondást, mely úgy szól, ‚Az apák ették az éretlen szőlőt és a fiaik foga vásott el tőle.’ ‚Ahogy én élek’, mondja az Úristen, ‚nézzétek, minden lélek az enyém; az apa lelke éppúgy, mint a fiú lelke. Csak annak a léleknek kell meghalnia, amelyik vétkezik.’ És aztán Ezékiel előrelátta még ezt a napot is, amikor Isten nevében beszélve, azt mondta: ‚Új szívet is adok nektek, és új szellemet adok belétek.’

8 Nem kell félnetek többé attól, hogy az Isten az egyén bűnéért büntet egy nemzetet; a mennyei Atya a hívő gyermekeinek egyikét sem bünteti egy nemzet bűneiért, jóllehet bármely család tagjának gyakran kell elszenvednie a családi hibák és csoportos vétségek anyagi következményeit. Nem veszi-

tek észre, hogy egy jobb nemzet — vagy egy jobb világ — reménye az egyén fejlődésével és megvilágosodásával erősen összefügg?”

9 A Mester ez után beszámolt arról, hogy a mennyei Atya, ahogy az ember e szellemi szabadságot felfogja, azt akarja, hogy a földi gyermekei kezdjék meg az örökkévaló felemelkedéssel járó paradicsomi létpályát abban a teremtményi tudatos válaszban, mely a benne lakozó szellem azon isteni késztetésére adatik, hogy a teremtmény megtalálja a Teremtőt, megismerje az Istent és arra törekedjen, hogy olyan legyen, mint ő.

10 ¶ Az apostoloknak nagy hasznára volt e beszéd. Mindegyikük jobban megértette, hogy az országról szóló evangélium az egyénnek és nem a nemzetnek szóló üzenet.

11 Bár a kapernaumi emberek jól ismerték Jézus tanítását, e szombati napon elmondott beszédén mégis megdöbbentek. Valóban úgy tanított, mint aki fennhatósággal rendelkezik, nem pedig úgy, mint az írástudók.

12 ¶ Ahogy Jézus befejezte a beszédét, a gyülekezetben egy fiatalember, akit Jézus szavai nagyon felkavartak, erős rángógörcsrohamot kapott és hangosan kiabálni kezdett. A roham elmúltával, amikor visszanyerte az öntudatát, félálomszerű állapotban beszélni kezdett, azt mondta: „Mihez kezdjünk veled, názáreti Jézus? Te az Isten szentje vagy; azért jöttél, hogy elpusztíts minket?” Jézus csendre intette az embereket, és megfogta a fiatalember kezét, s így szólt, „Gyere ki eb-

ből” — és a férfi nyomban magához tért.

[13] E fiatalembert nem szállta meg tisztátalan szellem vagy démon; közönséges rángógörcs áldozata volt. De azt tanították neki, hogy a betegségét egy rossz szellem általi megszállás okozza. Hitt e tanításban és így is viselkedett mindenben, amit csak a betegségével kapcsolatban gondolt vagy mondott. Az emberek mind elhitték, hogy az ilyen jelenségeket közvetlenül a tisztátalan szellemek jelenléte okozza. Ennek megfelelően hitték azt, hogy Jézus egy démont űzött ki ebből az emberből. Jézus azonban akkor nem gyógyította meg a férfi nyavalyakórságát. Aznap végéig, napnyugta utánig, e férfi nem is gyógyult meg egészen. Jóval a pünkösd napja után János apostol, aki

utolsóként írta meg Jézus tetteit, került minden utalást ezekre az úgynevezett „démonűzésekre”, és ezt annak a ténynek a tükrében tette, hogy ilyen démoni megszállási esetek pünkösd után sohasem fordultak elő.

14 E mindennapos véletlen esemény eredményeként gyorsan híre terjedt egész Kapernaumban annak, hogy Jézus démont űzött ki egy férfiból és csodamód meggyógyította őt a zsinagógában a délutáni beszédének lezárásaként. A szombat éppen megfelelő időpont volt ahhoz, hogy egy ilyen megdöbbentő szóbeszéd gyorsan és eredményesen elterjedjen. E híresztelés eljutott a Kapernaum környéki összes kisebb településre is, és sok ember el is hitte.

15 ¶ Zebedeus nagy házában, ahol Jézus és

a tizenkettek megszálltak, a főzés és a házimunka nagyobbrészt Simon Péter feleségére és az asszony anyjára maradt. Péter háza Zebedeuséhoz közel volt; és Jézus és barátai megálltak ott a zsinagógából visszafelé jövet, mert Péter feleségének anyja már napok óta hidegrázásos, lázas beteg volt. Ekkor véletlenül úgy alakult, hogy amint Jézus ott állt e beteg nő mellett, a kezét fogva s kezét a homlokára téve és vigasztaló és bátorító szavak szólva, az asszony láza éppen akkor ment le. Jézusnak még arra sem volt ideje, hogy az apostoloknak elmagyarázza, hogy nem tett csodát a zsinagógában; és mivel ez az esemény újan és élénken élt az emlékezetükben, és felidézték hozzá a kánai víz és a bor esetét is, e véletlen egybeesést egy

újabb csodaként felfogva, némelyikük szaladt is ki, hogy elmondja az újságot az egész városban.

16 Amatha, Péter anyósa maláriás láztól szenvedett. Jézus ekkor nem gyógyította meg csoda által. Az asszony felgyógyulására nem is került sor néhány órával későbbig, napnyugta utánig, amely azzal a rendkívüli eseménnyel volt összefüggésben, mely a Zebedeus ház előkertjében ment végbe.

17 ¶ És ezek az esetek jellemző példái annak, ahogy a csodaváró nemzedék és a csodavárási beállítottságú emberek minden ilyen véletlen egybeesést ürügyül vettek, hogy terjesszék annak hírét, hogy Jézus egy újabb csodát művelt.

3. A GYÓGYÍTÁS NAPNYUGTAKOR

[1] Amikorra Jézus és apostolai az estétkük elköltéséhez készülődtek ezen eseménydús szombati nap vége felé, egész Kapernaum és környéke nagy izgalomban volt az állítólagos gyógyulási csodák miatt; és minden beteg vagy szenvedő ember arra készült, hogy elmegy Jézushoz vagy elviteti magát hozzá a barátaival, mihelyt a nap lemegy. A zsidó tanítás szerint a szombat szent órái alatt még a gyógyulást sem volt szabad keresni.

[2] Ezért amint a nap eltűnt az ég alján, szenvedő férfiak, nők és gyermekek tömegei indultak el Zebedeus betszaidai háza felé. Egy férfi a lebénult leányával akkor indult el, amint a nap eltűnt a szomszédja háza mögött.

3 Az egész nap eseményei készítették elő ezt a rendkívüli napnyugtai színt. Még a Jézus által a délutáni beszédben felhasznált szöveg is azt sugallta, hogy a betegséget el kell űzni; és milyen példátlan erővel és fennhatósággal beszélt! Üzenete olyannyira ellentmondást nem tűrő volt! Bár emberi tekintélyhez nem folyamadott, egyenesen beszélt az emberek lelkiismeretéhez és lelkéhez. Jóllehet nem alkalmazott kíméletlenül következetes észjárást, nem csűrte és csavarta a törvényt, nem vetett be elmés mondásokat, mégis erőteljesen, közvetlenül, tisztán és személyesen hatott a hallgatói szívére.

4 ¶ Az a szombat nagy nap volt Jézus földi életében, igen, egy világegyetem életében. Minden helyi világegyetemi tekintetben Ka-

pernaum kis zsidó városa volt a Nebadon valódi központja. Nem egyedül a kapernaumi zsinagógában jelenlévő maroknyi zsidó alkotta azoknak a lényeknek a körét, akik hallgatták a jézusi beszéd ama nagy jelentőségű befejező részét: „A gyűlölet a félelem árnyéka; a bosszú a gyávaság álarca.” A hallgatói nem tudták elfelejteni azon áldott szavait sem, amikor azt mondta, „Az ember az Isten fia, nem ördögfajzat.”

5 ¶ Röviddel napszállta után, amikor Jézus és az apostolok még mindig az estebédhez megterített asztalnál ültek, Péter felesége hangokat hallott az előkertből és az ajtóhoz menve összegyűlt beteg emberek nagy társaságát látta, és azt is, hogy a kapernaumi út tele van olyanokkal, akik elindultak, hogy

Jézus kezétől nyerjenek gyógyulást. Látván mindezt, rögtön visszament és tájékoztatta a férjét, aki szólt Jézusnak.

6 A Zebedeus ház főbejáratán kilépő Mester lesújtott és szenvedő emberek hosszú sorát látta. Csaknem ezer beteg és gyöngélkedő emberi lény volt a szeme előtt; legalábbis ekkora volt az elébe sereglett személyek száma. Nem minden jelenlévő volt beteg; némelyek a szeretteiknek segítettek a gyógyulás elnyerésére irányuló eme törekvésükben.

7 E szenvedő halandók, férfiak, nők és gyermekek látványa, akik az ő saját, a világegyetemi igazgatásban bizalmat kapott Fiai vétkeinek és helytelen cselekedeteinek eredményeképpen szenvedtek ilyen nagy számban, mélyen megindította Jézus emberi szí-

vét és kivívta e jóakaratú Teremtő Fiú isteni irgalmát. De Jézus jól tudta, hogy tisztán anyagi csodákra alapozva sohasem építhet tartós szellemi mozgalmat. Az ő következetes elve az volt, hogy tartózkodik a teremtői előjogainak megmutatásától. Kána óta a természetfeletti vagy csodás dolgok nem társultak a tanításához; e szenvedő sokaság mégis megérintette a rokonszenvező szívét és erősen hatott a megértő szeretetére.

8 Egy kiáltó hang szállt fel az előkertből: „Mester, rendelkezz, állítsd helyre az egészségünket, gyógyítsd meg a betegségeinket, és mentsd meg a lelkeinket!” Alig hangzottak el e szavak, a szeráfok, fizikai szabályozók, élethordozók és közteslények hatalmas kísérete, mely mindig a világegyetem e meg-

testesült Teremtője mellett volt, arra készült, hogy teremtő erővel cselekedjen, ha Uruk megadja a jelet. Jézus földi életében ez volt az egyik olyan pillanat, amikor az isteni bölcsesség és az emberi szánalom olyannyira összefonódott az Ember Fiának ítéletében, hogy ő az Atyja akaratához való folyamodásban keresett menedéket.

9 Amikor Péter kérlelni kezdte a Mestert, hogy méltányolja a segítségkérésüket, Jézus végignézett a szenvedő tömegen, s így felelt: „Azért jöttem a világra, hogy kinyilatkoztassam az Atyát és megteremtsem az ő országát. E célból éltem az életemet eddig az óráig. Ha tehát Annak akarata az, aki engem küldött, és nem összeegyeztethetetlen azzal, hogy magamat a mennyországról szó-

ló örömhír terjesztésének szenteltem, akkor szeretném egészségesként látni a gyermekeimet — és —” de Jézus további szavai elvesztek a hangzavarban.

10 Jézus e gyógyítási döntés felelősségét az Atya belátására bízta. Az Atyának nyilvánvalóan nem volt ellenvetése, mert alig hangoztak el a Mester szavai, amikor a Jézus Megszemélyesült Gondolatigazítójának parancsnoksága alatt szolgáló mennyei személyiségek gyülekezete körében nagy mozgolódás támadt. A hatalmas kíséret a szenvedő halandók tarka tömegébe szállt alá, és egyetlen pillanat alatt 683 férfi, nő és gyermek lett egészségessé, gyógyult ki tökéletesen minden fizikai betegségéből és egyéb testi rendellenességéből. Sem addig a napig,

sem azóta nem lehetett látni ilyen jelenetet a földön. És számunkra, akik jelen voltunk, hogy lássuk a gyógyítás e teremtő hullámát, mindez valóban felkavaró látvány volt.

11 ¶ De mindama lények közül, akik a természetfeletti gyógyulás e hirtelen és váratlan kitörésén elképedtek, Jézus volt a legmeglepettebb. Egy pillanatra, amikor az emberi érdeklődése és rokonszenve az előtte megjelent szenvedés és nyomorúság látványára összpontosult, emberi elméjében nem gondolt a Megszemélyesült Igazítója azon intő figyelmeztetésére, hogy bizonyos feltételek mellett és bizonyos körülmények között nem lehet korlátozni egy Teremtő Fiú teremtői előjogainak időelemét. Jézus szerette volna egészségesnek látni e szenvedő

halandókat, ha ez az Atya akaratával nem ellentétes. Jézus Megszemélyesült Igazítója nyomban eldöntötte, hogy a teremtő energiát igénybevevő cselekedet abban az időben nem ellentétes a paradicsomi Atya akaratával, és e döntéssel — Jézus előzőleg kifejezett gyógyítási vágyának tükrében — a teremtő cselekedet úgy *lett*. Amire egy *Teremtő Fiú* vágyik és amit az ő Atyja *akar*, az úgy VAN. Halandók ilyen tömeges fizikai meggyógyítására Jézus egész földi életében nem került sor többet.

12 ¶ Ahogy az várható volt, e kapernaumbeli betszaidai napnyugtai gyógyításnak híre ment egész Galileában és Júdeában, és a messzebb eső vidékeken is. Heródes félelmei újból felerősödtek, és megfigyelőket

küldött, hogy számoljanak be neki Jézus munkájáról és tanításairól, és hogy megbizonyosodjon arról, hogy ő volna-e a korábbi názáreti ács vagy pedig Keresztelő János támadt fel holtából.

[13] Főként a fizikai gyógyítás e nem szándékos bemutatása miatt, ettől fogva a földi létpályája hátralévő részében Jézus éppen annyira lett gyógyító, mint tanhirdető. Igaz, folytatta a tanítást, de a személyes munkája főként a betegek és a szükséget szenvedők iránti szolgálatra irányult, míg apostolai a tan nyilvános hirdetésének és a hívek keresztelésének munkáját végezték.

[14] De azok többségének, akik természetfeletti vagy teremtő fizikai gyógyulás részesei lettek az isteni energia e napnyugtai meg-

mutatásakor, nem vált állandó szellemi javára az irgalom e rendkívüli megnyilatkozása. Keveseknek vált igazán épülésére e fizikai segédkezés, de az időtlen teremtő gyógyítás e meglepő kitörése révén a szellemi ország ügye nem haladt előre az emberek szívében.

[15] Azok a gyógyítási csodák, melyek Jézus földi küldetése során itt-ott felbukkantak, nem képezték részét az ország hirdetésére vonatkozó tervének. Véletlenszerűen együtt jártak azzal, hogy egy olyan isteni lény volt a földön, akinek csaknem korlátlan teremtői előjogai vannak és az isteni irgalom és az emberi rokonszenv példa nélkül álló egységével bír. De ezek az úgynevezett csodák sok gondot okoztak Jézusnak annyiban,

hogy előítélet-erősítő nyilvánosságot hoztak és komoly mértékű, nem kívánt közismertséget eredményeztek.

4. AZ ESTE TOVÁBBI RÉSZÉBEN

[1] Az e nagy gyógyítási rohamot követő este folyamán az örvendező és boldog tömeg megtöltötte Zebedeus otthonát, és Jézus apostolainál is a tetőfokán volt az érzelmi lelkesültség. Emberi nézőpontból valószínűleg ez volt a legnagyobb nap a Jézus társaságában töltött nagyszerű napjaik között. Reményeik sem előtte, sem utána nem emelkedtek a bizodalmas várakozás ilyen magasságaiba. Jézus csak néhány nappal korábban szólt nekik, amikor még Szamaria határain belül voltak, hogy eljött

az ideje annak, hogy az országot *erővel* hirdessék, és most láthatták a szemükkel azt, amiről úgy gondolták, hogy azon ígéret beteljesülése. Beleborzongtak abba, amint elképzelték, hogy mi jöhet még, ha a gyógyító erő e bámulatos megnyilvánulása még csak a kezdet. A Jézus isteniségével kapcsolatos régóta meglévő kétségeik eltűntek. Szó szerint megrészegítette őket a zavart elbűvöltségük elragadtatása.

2 De amikor keresni kezdték Jézust, sehol sem találták. A Mestert nagyon felkavarták a történtek. A különféle betegségekből kigyógyult férfiak, nők és gyerekek késő estig ott őgyelegtek, abban bízva, hogy Jézus visszatér és akkor köszönetet mondhatnak neki. Az apostolok nem értették a Mester

azon viselkedését, hogy az órák csak telnek és ő elvonultságban marad; ahhoz, hogy az örömük teljes és tökéletes legyen, csak az ő állandó jelenléte hiányzott. Amikor Jézus visszatért közéjük, már későre járt az idő, és a gyógyítási mellékeseménynek gyakorlatilag minden haszonélvezője hazament. Jézus nem volt hajlandó fogadni a tizenkettek és mások elismerő szavait és rajongását, akik még mindig ott tartózkodtak, arra várva, hogy üdvözölhetik, és csak ennyit mondott: „Ne örvendezzetek afelett, hogy az Atyámnak hatalma van a test meggyógyítására, hanem annak örüljetek inkább, hogy meg van a hatalma ahhoz, hogy megmentse a lelkeket. Térjünk nyugovóra, mert holnap az Atya ügyében kell eljárnunk.”

3 És megint csak tizenkét csalódott, zavart

és búsuló szívű ember tért nyugovóra; az ikrek kivételével kevesen tudtak eleget aludni azon az éjszakán. Alig tett a Mester valami olyasmit, ami az apostolai lelkét vidámsággal töltötte el és megörvendeztette a szívüket, láthatólag rögtön összezúzta a reményeiket és teljesen lerombolta a bátorságuk és lelkesedésük alapjait. Ahogy e zavart halászemberek egymás szemébe néztek, csak egy dologra tudtak gondolni: „Nem értjük őt. Mit jelent mindez?”

5. VASÁRNAP KORA REGGEL

[1] Jézus sem aludt sokat azon a szombat éjszakán. Felismerte, hogy a világ tele van fizikai nyomorúsággal és anyagi nehézségek árasztják el, és elgondolkodott annak veszé-

lyén, hogy rákényszerül arra, hogy az idejéből oly sokat szenteljen a betegek és a szenvedők gondozásának, hogy a szellemi országnak az emberek szívében való megalapítására irányuló küldetése összeütközésbe kerül a fizikai dolgokban való segédkezéssel vagy legalábbis alárendelődik annak. Lévén, hogy ezek és hasonló gondolatok jártak Jézus halandói elméjében az éjszaka folyamán, ezért vasárnap reggel már jóval napkelte előtt felkelt és egymagában kiment az egyik kedvenc helyére, hogy az Atyával együtt lehessen. Ezen a reggelen Jézus imájának tárgya az volt, hogy legyen meg a bölcsessége és ítélőképessége ahhoz, hogy ne engedje az isteni irgalommal társult emberi rokonszenvének a rá való erős hatást a

halandói szenvedés jelenlétében, nehogy az idejének egészét a fizikai segédkezés töltse ki s ezzel elhanyagolja a szellemi segédkezést. Bár egyáltalán nem akarta kerülni a betegek számára való segédkezést, tudta, hogy a szellemi tanítás és vallási felkészítés fontosabb munkáját is végeznie kell.

[2] Jézus azért ment ki oly sokszor a hegyekbe imádkozni, mert a személyes áhítat céljára alkalmas külön szobák nem álltak rendelkezésre.

[3] Péter nem tudott aludni azon az éjszakán; így nagyon korán, nem sokkal azt követően, hogy Jézus elvonult imádkozni, felkeltette Jakabot és Jánost, és hárman elindultak megkeresni a Mesterüket. Több mint egyórányi keresgélés után találtak rá Jézus-

ra és nagyon kérték, hogy adjon magyarázatot a különös viselkedésére. Szerették volna tudni, hogy miért tűnik úgy, hogy aggasztja a gyógyító szellem eme fenséges kiáradása, amikor minden ember végtelenül boldog és az apostolok olyannyira örvendeznek.

[4] Jézus több mint négy órán át próbálta megmagyarázni e három apostolnak a történteket. Tanított nekik arról, hogy mi ment végbe és elmagyarázta az ilyen megnyilvánulásokkal járó veszélyeket. Jézus bizalmasan tudatta velük annak okát, hogy miért jött ki imádkozni. Megpróbálta világossá tenni a közeli társai előtt annak valódi okait, hogy az Atya országa miért nem épülhet csodatételre és fizikai gyógyításra. De ők nem értették a tanítását.

5 Időközben, vasárnap kora reggel, szenvedő lelkek más tömegei és sok kíváncsiskodó ember gyülekezett Zebedeus háza körül. Hangos szóval követelték Jézust. András és az apostolok olyannyira megdöbbentek, hogy mialatt Zélóta Simon az összegyűltekhez beszélt, András néhány társával felkerekedett, hogy megkeresse Jézust. A három apostol társaságában találva Jézust, András azt mondta: „Mester, miért hagysz magunkra bennünket a tömeggel? Nézd, mindenki téged keres; eddig még soha nem voltak ennyien, akik a tanításodat várják. A házat már most olyanok veszik körül, akik a nagy tetteid miatt közelről és távolról jöttek el. Nem térnél vissza velünk, hogy segédkezz nekik?”

6 Amint Jézus meghallotta ezt, így vála-

szolt: „András, hát nem megtanítottam neked és a többieknek, hogy az én küldetésem a földön az Atya kinyilatkoztatása, és az üzenetem a mennyország hirdetése? Hogy lehet tehát az, hogy el akartok terelni a munkámtól a kíváncsiak kielégítése és azok megelégedésének érdekében, akik jeleket és csodákat keresnek? Hát nem ezen emberek között voltunk e hónapok alatt mindvégig, és vajon azért csődültek ide, hogy meghallgassák az országról szóló jó hírt? Miért rohantak meg minket? Nem inkább azért, mert meggyógyult a fizikai testük, mintsem a lelkük üdvözüléséhez szükséges szellemi igazság befogadásának eredményeként? Amikor az emberek a rendkívüli megnyilvánulások miatt jönnek hozzánk, sokan nem az

igazságot és az üdvözülést keresik, hanem a testi nyomorúságuk gyógyulását és azt, hogy megszabaduljanak az anyagi nehézségeiktől.

7 Mindvégig, mialatt Kapernaumban voltam, és a zsinagógában is és a parton is az országról szóló jó hírt hirdettem mindazoknak, akiknek van fülük, hogy meghallják és van szívük, hogy befogadják az igazságot. Nem az Atyám akarata az, hogy visszamenjek veletek kielégíteni e kíváncsiakat és elmerülni a fizikai dolgokban való segédkezésben a szellemiek kizárásával. Felavattalak benneteket, hogy terjesszétek az örömhírt és segédkezzetek a betegeknek, de nekem nem szabad lekötnöm magam gyógyítással a tanítás kizárása mellett. Nem, And-

rás, nem megyek vissza veletek. Menj és mondd meg az embereknek, hogy higgyenek abban, amit tanítottunk nekik és élvezzék az Isten fiainak szabadságát, és készüljetek fel arra, hogy más galileai városokba indulunk, ahol már elő van készítve a terep az országról szóló jó hírek terjesztéséhez. E célból jöttem én ide az Atyámtól. Menj hát, és készüljetek fel az azonnali indulásra, én addig itt várlak benneteket."

8 Amikor Jézus elhallgatott, András és apostoltársai szomorúan mentek vissza a Zebedeus házhoz, feloszlatták az összegyűlt tömeget, és gyorsan készülődni kezdtek az útra, ahogy Jézus meghagyta. És így Kr.u. 28. január 18-án vasárnap délután Jézus és az apostolok megkezdték az első valóban

nyilvános és nyílt hitszónoki vándorútjukat a galileai városokban. Ezen az első vándorúton számos városban hirdették az országról szóló evangéliumot, de Názáretbe nem mentek el.

9 Azon a vasárnap délutánon, röviddel az után, hogy Jézus és az apostolok elindultak Rimmonba, Jakab és Júdás öccse jött el látogatóba a Zebedeus házhoz. Aznap déltájban Júdás felkereste fivérét, Jakabot és ragaszkodott ahhoz, hogy menjenek el Jézushoz. Mire Jakab beleegyezett, hogy Júdással tart, Jézus már elhagyta a várost.

10 Az apostolok kelletlenül hagyták maguk mögött a Kapernaumban támadt nagy érdeklődést. Péter úgy számolta, hogy nem kevesebb mint ezer hívőt lehetett volna

megkeresztelni az országba való belépéshez. Jézus türelmesen végighallgatta őket, de nem akart beleegyezni, hogy visszatérjenek. Egy időre csend telepedett rájuk, és azután Tamás e szavakkal fordult apostoltársaihoz: „Gyerünk! A Mester már beszélt. Nem számít, ha nem értjük teljesen a mennyország rejtélyeit, egy dologban azért biztosak vagyunk: olyan tanítót követünk, aki nem magának keres dicsőséget.” És vonakodva felkerekedtek, hogy Galilea városaiban terjesszék a jó híreket.

146. ÍRÁS

AZ ELSŐ TANHIRDETŐ VÁNDORÚT GALILEÁBAN

A GALILEAI első nyilvános tanhirdető vándorút Kr.u. 28. január 18-án vasárnap kezdődött meg, és nagyjából két hónapon át tartott, s akkor ért véget, amikor március 17-én visszatértek Kapernaumba. E vándorúton Jézus és a tizenkét apostol, akiket János korábbi apostolai segítettek, hirdették az evangéliumot és keresztelték a híveket Rimmonban, Jotapatában, Rámában, Zebulunban, Jirónban, Gischalában, Korazinban, Mádonban, Kánában, Nainban és Éndórban. E városokban laktak és tanítottak, és az útjuk során

sok egyéb kisebb városban is hirdették az országról szóló evangéliumot.

2 Ez volt az első alkalom, hogy Jézus megengedte a társainak a tan megkötések nélküli hirdetését. E vándorúton csupán három alkalommal figyelmeztette őket; arra intette őket, hogy maradjanak távol Názárettől és legyenek elővigyázatosak, amikor Kapernaumon és Tibériáson áthaladnak. Az apostolok számára nagy megelégedés forrása volt, hogy végre úgy érezhették, hogy teljes cselekvési szabadságot kaptak a tan hirdetéséhez és a tanításhoz, és nagy megfontoltsággal és örömmel vetették bele magukat az evangélium hirdetésének, a betegek számára való segédkezésnek és a hívők megkeresz-

telésének munkájába.

1. A TAN HIRDETÉSE RIMMONBAN

[1] Rimmon kis városát egykor a babiloni levegőisten, Ramman imádatának szentelték. A korai babiloni és a későbbi zoroaszteri tanítások sok eleme még mindig megvolt a rimmoniak hiedelmeiben; ezért Jézus és a huszonnégy apostol sok időt szentelt annak, hogy tisztázzák a különbséget e régebbi hiedelmek és az országról szóló új evangélium között. Péter itt tartotta az életpályája kezdeti szakaszának egyik legnagyobb beszédét „Áronról és az aranyborjúról”.

[2] Bár Rimmon polgárai közül sokan hittek Jézus tanításaiban, nagy bajt okoztak a testvéreiknek a későbbi évek során. Nehéz do-

log áttéríteni a természetimádókat egy szellemi eszménykép imádását teljesen elfogadók sorába egyetlen élethossznyi rövid idő alatt.

3 ¶ A fényről és a sötétségről, a jóról és a rosszról, az időről és az örökkévalóságról szóló, jobb babiloni és perzsa eszmék közül sokat később beemeltek az úgynevezett kereszténység tantételei közé, és ezzel a keresztény tanítások valamivel elfogadhatóbbá váltak a Közel-Kelet népei számára. Hasonlóképpen Platónnak az eszményi szellemről, vagy ahogy azt Filó később a héber istentanba átültette, a minden látható és anyagi dolog láthatatlan mintáiról szóló elméletei közül is sokat átvettek, s ezzel a Pál-féle keresztény tanítások könnyebben elfo-

gadhatóvá váltak a nyugati görögök számára.

4 ¶ Rimmonban történt, hogy Todan először hallott az ország evangéliumáról, és ő később elvitte ezt az üzenetet Mezopotámiába és jóval azon túlra is. Az elsők között volt, akik a jó hírt az Eufráteszen túl lakóknak hirdették.

2. JOTAPATÁBAN

1 Jotapata egyszerű emberei ugyan örömmel hallgatták Jézust és az apostolokat, és sokan el is fogadták az országról szóló evangéliumot, mégis, Jézusnak az e kisvárosban való ottlétük második estéjén a huszonnégy apostolnak elmondott beszéde volt az, ami a jotapatai küldetést minden mástól megkü-

lönböztette. Nátániel fejében volt némi zavar a Mesternek az imáról, a köszönetnyilvánításról és az istenimádatról szóló tanításait illetően, és a kérdésére válaszolva Jézus hosszan beszélt a tanítása további magyarázataként. Mai kifejezésmódban összefoglalva e beszéd az alábbiak kiemelésével mutatható be:

2 ¶ 1. A gonoszságnak az ember szívébe való tudatos és folyamatos befogadása fokozatosan leépíti az emberi léleknek az ember és Alkotója közötti érintkezési szellem-körökkel való ima-kapcsolatát. Az Isten természetesen meghallgatja a gyermeke kérelmét, de amikor az emberi szív szándékosan és folyamatosan befogadja a gonoszság eszméit, akkor a földi gyermek és a mennyei

Atyja közötti személyes összeköttetés fokozatosan megszakad.

3 ¶ 2. Az Isten ismert és fennálló törvényeivel összeegyeztethetetlen ima utálatos a paradicsomi Istenségek előtt. Ha az ember nem akarja meghallgatni az Isteneket, amint azok a szellem, az elme és az anyag törvényeiben szólnak a teremtményükhöz, akkor a teremtmény ilyen szándékos és tudatos megvetése arra készteti a szellemszemélyiségeket, hogy ne hallgassák meg az ilyen, a törvénnyel szembehelyezkedő és engedetlen halandók személyes kérelmeit. Jézus idézett az apostoloknak Zekarjahu látnoktól: „De nem vették figyelembe és elfordultak tőle és befogták a fülüket, nehogy halljanak. Igen, megkeményítették a szívüket, mint a gyé-

mánt, nehogy megértsék a törvényemet és a szavaimat, amelyeket a szellemem révén a látnokokon keresztül küldtem; ezért a rossz gondolkodásuk eredményei nagy haragként zúdultak a bűnös fejükre. És így az történt, hogy hiába kiáltottak irgalomért, nem hallgatták meg őket." És az után Jézus idézte a bölcs ember mondását, aki azt mondta: „Aki elfordítja fülét az isteni törvény meghallgatásától, annak még az imája is irtózat tárgya."

4 ¶ 3. Az Isten-ember érintkezési csatorna emberi végének megnyitásával a halandók számára nyomban igénybe vehetővé válik a világok teremtményei felé irányuló isteni segédkezés örökké mozgásban lévő árama. Amikor az ember meghallgatja Isten-

nek az emberi szívben lakozó szellemét, akkor az ilyen tapasztalásnak ténye az is, hogy az Isten egyidejűleg meghallgatja annak az embernek az imáját. Még a bűn megbocsátása is ugyanezen tévedhetetlen minta alapján megy végbe. A mennyei Atya már az előtt megbocsátott nektek, hogy a megbocsátás kérésére gondoltatok volna, de az ilyen megbocsátás mindaddig nincs meg a személyes vallási tapasztalásotokban, amíg meg nem bocsátotok az embertársaitoknak. Az Isten megbocsátását *valójában* nem befolyásolja az, hogy megbocsátotok-e a társaitoknak, viszont a *tapasztalásban* ez pontosan így történik. És az isteni és emberi megbocsátás összhangjának e ténye nyert felismerést és kapcsolódott össze abban az imá-

ban, melyet Jézus az apostoloknak tanított.

5 ¶ 4. Van egy igazságossági alaptörvény a világegyetemben, melynek megkerülésére a kegyelemnek nincs hatalma. A Paradicsom önzetlen dicsőségeiben az idő és tér teremtésrészein élő teljesen önző teremtmény nem részesülhet. Még az Isten végtelen szeretete sem képes rákényszeríteni az örök továbbélés boldogságát egyetlen, a továbbélést elutasító halandó teremtményre sem. A kegyelem bőségesen adományozható, azonban végeredményben, vannak az igazságnak olyan parancsai, melyeket még az irgalommal egyesült szeretet sem képes eredményesen érvényteleníteni. Jézus megint a héber írásokból idézett: „Hívtalak benneteket és ti nem hallgattatok meg; a kezemet nyújtot-

tam, de nem figyelt senki. Semmibe vettétek minden tanácsomat és a feddésemmel mit sem törődtetek, és e lázadó magatartás miatt elkerülhetetlenné válik, hogy bár hívtok engem, nem fogtok választ kapni. Lévén, hogy elutasítottátok az élet útját, kereshettek engem nagy igyekezettel a szenvedés óráin, mégsem fogtok megtalálni."

6 ¶ 5. Akik irgalmat akarnak, azoknak irgalmat kell mutatniuk; ne ítélkezzetek, hogy fölöttetek se ítélkezzenek. Amilyen szellemmel ti ítélkeztek, olyannal fognak majd fölöttetek is ítélkezni. Az irgalom nem érvényteleníti teljesen a világegyetemi pártatlanságot. A végén igaznak bizonyul: „Aki befogja a fülét a szegények jajszava elől, az maga is segítségért fog kiáltani egy napon, de senki

sem hallja majd meg.” Bármely ima őszintesége annak bizonysága, hogy meghallgatást nyer; bármely kérelem szellemi bölcsessége és világegyetemi viszonylata meghatározza a válasz idejét, módját és mértékét. Egy bölcs apa nem *szó szerint* válaszol a tudatlan és tapasztalatlan gyermekeinek buta imáira, jóllehet a gyermekek számára sok öröm és valódi lelki megelégedés származhat az ilyen képtelen kérelmek előadásában.

7 ¶ 6. Mihelyst teljes mértékben a mennyei Atya akarata megcselekedésének szenteltétek magatokat, minden kérelmetekre azért érkezik válasz, mert az imáitok teljes mértékben megfelelnek az Atya akaratának, és az Atya akarata mindig megnyilvánul az ő hatalmas világegyetemében. Amit az igaz

fiú kíván és amit a végtelen Atya akar, az úgy VAN. Az ilyen ima nem maradhat megválaszolatlan, és semmilyen más kérelemre nem adható teljes válasz.

8 ¶ 7. Az igaz ember kiáltása az Isten gyermekének olyan hites cselekedete, mely megnyitja az Atya jóság, igazság és irgalom tárházának ajtaját, és e jó ajándékok már régóta vártak arra, hogy a fiú eljöjjön értük és elvegye azokat. Az ima nem változtatja meg az Isten viszonyulását az emberhez, viszont átalakítja az embernek a változhatatlan Atyával szembeni beállítottságát. Az ima *hajtóereje* találja meg a helyes utat az isteni meghallgatás felé, nem pedig az imádkozónak a társadalmi, gazdasági vagy külsődleges vallási helyzete.

9 ¶ 8. Ima nem alkalmazható annak érdekében, hogy az ember elkerülje az időbeli késedelmeket vagy hogy meghaladja a tér korlátait. Az ima rendeltetése nem az, hogy a sajátlényeg felmagasztalásának vagy az embertársakkal szembeni tisztességtelen előny megszerzésének eszköze legyen. A teljesen önző lélek nem képes imádkozni a szó szoros értelmében. Jézus azt mondta: „A legfelsőbb örömetek az Isten jellemében legyen, és ő biztosan teljesíti a szívetek őszinte vágyait.” „Utatokat bízzátok az Úrra; bízzatok benne, és cselekedni fog.” „Mert az Úr meghallja a szükséget szenvedők kiáltását, és tekintetbe veszi az inségeskedők imáját.”

10 ¶ 9. „Én az Atyától jöttem; ezért amennyi

ben valaha is kétséged van afelől, hogy mit kérj az Atyától, kérj az én nevemben, és én a kérelmedet a valós igényeid és vágyaid szerint és az Atyám akaratának megfelelően előadom." Őrizkedj annak nagy veszélyétől, hogy önző légy az imáidban. Kerüld a magadért való túl sok imádkozást; többet imádkozz a testvéreid szellemi fejlődéséért. Kerüld az anyagelvű imádkozást; imádkozz a szellemben és a szellem ajándékaiban való bőségért.

11 ¶ 10. A betegekért és a szenvedőkért imádkozva ne várjátok el, hogy a kérelmeitek majd helyettesítik a szenvedők szükségleteit kielégítő szeretetteljes és értelmes segédkezést. Imádkozzatok a családotok, a barátaitok és a társaitok jólétéért, de külö-

nösen azokért imádkozzatok, akik káromolnak benneteket, mutassatok be szeretetteljes kérelmeket azokért, akik üldöznek benneteket. „De hogy mikor imádkozzatok, azt nem mondom meg. Csakis a bennetek lakozó szellem vezethet benneteket ama kérelmek kimondására, melyek kifejezik a szellemek Atyjával való belső kapcsolatotokat.”

12 ¶ 11. Sokan csak akkor folyamodnak imádkozáshoz, amikor bajban vannak. Az ilyen gyakorlat meggondolatlan és félrevezető. Igaz, jól teszitek, hogy imádkoztok a gondjaitok közepette, de gondolnotok kell arra is, hogy fiúként beszéljetek Atyátokhoz olyankor is, amikor minden rendben van a lelketekkel. A valódi kérelmeiteket mindig titkoljátok. Emberek ne hallják a személyes

imáitokat. A köszönőimák megfelelők az istenimádók csoportjai számára, de a lélek imája személyes kérdés. Az Isten minden gyermeke számára megfelelő imamintából csupán egy van, s ez pedig: „Mindazonáltal, a te akaratod legyen meg.”

13 ¶ 12. Mindenkinek, aki hisz ezen örömhírben, őszintén imádkoznia kell a mennyország kiterjesztéséért. A héber írások minden imája közül Jézus a leginkább elismerően a Zsoltáros kérelmeiről nyilatkozott: „Teremts tiszta szívet bennem, ó Isten, s élessz igaz szellemet bennem. Tisztíts meg a titkos bűnöktől és tartsd vissza szolgádat az öntelt vétségtől.” Jézus hosszan beszélt az imának a meggondolatlan és bántó beszéddel való kapcsolatáról, ezt idézve: „Állíts, ó

Uram, őrséget szám elé; védelmezd ajkam kapuját.” „Az emberi nyelv”, mondta Jézus, „olyan testrész, melyet csak kevés ember képes megzabolázni, de az emberben lakozó szellem képes e fékezhetetlen testrészt a türelem kedves hangjává és az irgalom ösztönző szolgálójává alakítani.”

14 ¶ 13. Jézus azt tanította, hogy a földi életútra vonatkozó isteni útmutatásért való imádkozás fontosság tekintetében az Atya akaratának megismerése iránti kérelem után következik. A valóságban ez isteni bölcsességért való imádkozást jelent. Jézus sohasem tanította, hogy imádkozás révén emberi tudásra vagy különleges szakértelemre lehetne szert tenni. Azt viszont tanította, hogy az ima hozzájárul ahhoz,

hogy az egyénnek az isteni szellem jelenlétével kapcsolatos befogadóképessége növekedjen. Az apostolait a szellemben és igazságban imádkozni tanító Jézus elmagyarázta, hogy az őszintén és az illető megvilágosodottságának megfelelően való, a teljes szívvel és belátón, a komolyan és állhatatosan vett imádkozást részesíti előnyben.

15 ¶ 14. Jézus figyelmeztette apostolait, hogy ne gondolják, hogy imáikat eredményesebbé tehetik díszes ismétlésekkel, ékes kifejezésmóddal, böjtöléssel, önsanyargatással vagy áldozatokkal. De arra intette a híveit, hogy az imát annak eszközéül használják, hogy a köszönetnyilvánításon keresztül eljussanak az igazi istenimádathoz. Jézus helytelenítette, hogy a követői imáiban és is-

tenimádataiban oly kevés a köszönetnyilvánító szellem. Ez alkalommal az írásokból idézett, azt mondta: „Jó dolog az Úrnak köszönetet mondani és a Fenséges nevének dicsőítő énekeket zengeni, méltányolni szeretetét minden reggel és hűségét minden este, mert munkáján keresztül az Isten töltött el engem örömmel. Mindenben az Isten akaratának megfelelően mondok köszönetet.”

16 ¶ 15. És az után Jézus azt mondta: „Ne aggódjatok túlságosan és állandóan a hétköznapi szükségleteitek miatt. A földi létetekkel járó problémáitokat illetően ne nyugtalankodjatok, de mindeme dolgokban ima és fohász révén, az őszinte köszönetnyilvánítás szellemével hagyjátok, hogy a szükségleteitek feltáruljanak Atyátok előtt, aki a

mennyben van.” Ez után az írásokból idézett: „Dicsőítem Isten nevét énekemben és ünnepi hálával magasztalom. És ez jobban tetszik Istennek, mint az áldozati állat, jobban, mint az üsző, amelynek szarva és körme van.”

[17] ¶ 16. Jézus azt tanította a követőinek, hogy miután elmondták imájukat az Atyának, egy ideig maradjanak a csendes befogadás állapotában, hogy jobb lehetőséget adjanak a bennük lakozó szellemnek arra, hogy beszéljen a figyelő lélekhez. Az Atya szelleme akkor szól a legjobban az emberhez, amikor az emberi elme hozzáállása az igaz istenimádat. Az Atya bennünk lakozó szelleme révén és az igazság segédkezésén keresztül megvilágosodó emberi elme

révén imádjuk az Istent. Az istenimádat, tanította Jézus, egyre inkább hasonlóvá teszi az egyént ahhoz, akit imád. Az istenimádat olyan átalakító élmény, miáltal a véges fokozatosan megközelíti és végül el is éri a Végtelen jelenlétét.

18 ¶ És Jézus sok más igazságot is elmondott az apostoloknak az embernek az Istennel való bensőséges közösségéről, de nem sokan tudták teljes egészében felfogni a tanítását.

3. A RÁMAI MEGÁLLÓ

1 Jézus Rámában folytatta az emlékezetes vitát azzal az idős, görög bölcselővel, aki azt tanította, hogy a tudomány és a bölcselet elégséges az emberi létezés igényeinek kielégítéséhez. Jézus türelmesen és rokonszenv-

vel hallgatta e görög tanítót, elismerve az általa mondott dolgok számos igazságát, de amikor a görög befejezte, rámutatott, hogy az emberi létről szóló beszámolójában nem adott magyarázatot „a honnanra, a miértre és a hovára”, és hozzátette: „Ahol ti abbahagyjátok, ott kezdjük mi. A vallás kinyilatkoztatás az elme által egyedül sohasem felfedezhető vagy teljesen felfogható szellemi valóságokkal foglalkozó emberi lélek számára. Az értelmi törekvések talán feltárhatják az élet tényeit, de az országról szóló örömhír a lét *igazságait* fedi fel. Te elemezted az igazság anyagi árnyékait; figyelnél-e most énrám, hogy beszéljek neked a halandói létezés anyagi tényeinek ezen átmeneti időárnyékait vető örökkévaló és szellemi valósá-

gokról?” És Jézus több mint egy órán át tanította e görögöt az országról szóló evangélium megmentő igazságaira. Az öreg bölcselő fogékony volt a Mester megközelítési módja iránt, és mivel szívében őszinte volt, gyorsan híve is lett az üdvözülés ezen evangéliumának.

2 Az apostolok egy kissé meghökkentek, hogy Jézus milyen nyíltan elfogadja a görög számos tételét, de Jézus később bizalmasan azt mondta nekik: „Gyermekeim, ne csodálkozzatok, hogy türelmes voltam a görög bölcselővel. Az igaz és valódi benső bizonyosság egyáltalán nem fél a külső elemzéstől, és az igazság sem veszi rossz néven az őszinte bírálatot. Sohasem szabad elfelejtenetek, hogy a türelmetlenség álarca az em-

ber hitével kapcsolatos titkos kétségeket takarja. Soha senkit nem zavar a szomszédja magatartása, amikor teljes bizonyossága van az általa teljes szívvel hitt igazságban. A bátorság nem más, mint őszinte bizalom ama dolgokban, melyekben az illető állítása szerint hisz. Az őszinte emberek nem félnek az igaz meggyőződéseik és nemes eszményképeik bíráló-elemző vizsgálatától."

3 ¶ A második estén Rámában Tamás feltette Jézusnak a kérdést: „Mester, a tanításod új híve miként ismerheti meg ténylegesen az országról szóló ezen örömhír igazságát, hogyan bizonyosodhat meg igazán?"

4 És Jézus azt mondta Tamásnak: „Annak bizonysága, hogy beléptetek az Atya országcsaládjába, és hogy örökmód tovább fogtok

élni az ország gyermekeivel, teljes mértékben személyes tapasztalás kérdése — hit az igazság szavában. A szellemi bizonyosság a megfelelője ama személyes vallási tapasztalásotoknak, melyet az isteni igazság örökkévaló valóságaiban szereztek és az egyébként egyenértékű az igaz valóságok avatott megértésével, hozzáadva a szellemi hiteteket és levonva belőle az őszinte kétségeiteket.

5 A Fiú a természeténél fogva fel van ruházva az Atya életével. Lévén, hogy fel vagytok ruházva az Atya élő szellemével, ezért az Isten fiai vagytok. Azért élitek túl a húsvér test anyagi világában való életeteket, mert azonosultok az Atya élő szellemével, az örökkévaló élet ajándékával. Valóban sokaknak volt eddig ilyen élete, mielőtt eljöttem az

Atyától, és még többen fogadták be e szellemet, mert hittek a szavamnak; de kijelentem, hogy amikor visszatérek az Atyához, minden ember szívébe elküldi az ő szellemét.

6 Bár az elmétekben munkálkodó isteni szellemet nem figyelhetitek meg, van egy gyakorlati módja annak, hogy felfedezzétek, hogy milyen mértékben adtátok át a lelki erőitek feletti irányítást a mennyei Atya e bennetek lakozó szelleme tanításának és útmutatásának, és ez pedig annak mértéke, hogy mennyire szeretitek embertársaitokat. Az Atya e szelleme osztozik az Atya szeretetében, és amint uralja az embert, biztosan az istenimádat és az illető társai iránti szeretet felé vezeti az embert. Először azért hiszitek,

hogy az Isten fiai vagytok, mert a tanításaim révén tudatosodott az Atyánk bennetek lévő jelenlétének belső vezetése; de rövidesen az Igazság Szelleme áramlik ki minden húsvér testre, és az emberek között fog élni és minden embert tanítani fog, éppen úgy, ahogy én most köztetek élek és az igazság szavait mondom nektek. És az Igazság e Szelleme a lelketek szellemi felruházottsága érdekében szólva segít majd felismernetek, hogy az Isten fiai vagytok. Csalhatatlanul bizonyságot tesz az Atya bennetek lévő jelenléte, a szellemetek mellett, mely majd minden emberben lakozni fog, ahogy most némelyekben lakozik, és megmondja nektek, hogy valóságosan is az Isten fiai vagytok.

[7] Minden földi gyermek, aki követi e szel-

lem vezetését, végül megismeri az Isten akaratát, és aki megadja magát az Atyám akaratának, örökre megmarad. A földi élettől az örökkévaló állapothoz vezető útról még nem kaptatok ismertetést, de van ilyen út, mindig is volt, és én azért jöttem, hogy azt az utat újjá és élővé tegyem. Aki belép az országba, annak már örökkévaló élete van — sohasem fog elenyészni. De ezek közül sok mindent jobban megértetek majd, amikor visszatértem az Atyához és amint képesek lesztek visszatekintve látni a mai tapasztalásaitokat."

8 És mindenki, aki hallotta ezeket az áldott szavakat, nagyon örvendezett. A zsidó tanítások zavarosak és bizonytalanok voltak az igazak továbbélése tekintetében, és üdítő és

ösztönző volt Jézus követői számára hallani a bizonyosság ezen igen határozott és előrevivő szavait a minden igaz hívő örök továbbéléséről.

9 ¶ Az apostolok folytatták a tan hirdetését és a hívek keresztelését, miközben kitartottak azon szokásuk mellett, hogy házról házra járnak, vigasztalva a csüggedteket és segédkezve a betegeknek és a szenvedőknek. Az apostoli szervezetet kiterjesztették annyiban, hogy Jézus apostolainak mindegyike mellett társként most már ott volt János egy-egy apostola; Abner András társa lett; és ez a terv érvényben volt mindaddig, amíg el nem mentek Jeruzsálembe a következő páska-ünnepre.

10 ¶ A Zebulunban való ottlétük során a Jé-

zus által nyújtott külön oktatás főként az ország kölcsönös kötelezettségeinek további részleteire irányult és magába foglalt egy olyan tanítást is, mely azt célozta tisztázni, hogy mi a különbség a személyes vallási élmény és a társadalmi vallási kötelezettségekkel járó jó viszonyok között. Ez azon kevés alkalmak közé tartozott, amikor a Mester a vallás társadalmi vetületeit taglalta. Jézus az egész földi élete alatt igen kevés oktatásban részesítette követőit a vallás közösségiesítése tárgyában.

[11] Zebulunban a nép kevert emberfajta volt, nemigen lehetett őket zsidóknak vagy nemzsidóknak minősíteni, és közülük kevesen hittek Jézusban, függetlenül attól, hogy hallottak a betegek meggyógyításáról Kaperna-

umban.

4. A JIRÓNI EVANGÉLIUM

[1] Jirónban, miként Galilea és Júdea sok más kisebb városában is, volt zsinagóga, és Jézus segédkezésének korai szakaszában szokása volt, hogy szombatonként beszélt e zsinagógákban. Néha a reggeli istentiszteleten beszélt, és Péter vagy valamelyik másik apostol a délutáni órákban szónokolt. Jézus és az apostolok gyakran tanítottak és szónokoltak a hétköznap esti zsinagógai összejövetelen. Bár a vallási vezetők Jeruzsálemben egyre ellenségesebbek lettek Jézussal, nem gyakoroltak közvetlen ellenőrzést a zsinagógák felett azon a városon kívül. Egészen Jézus segédkezésének kései szakaszáig nem

voltak képesek az érzelmeket olyan kiterjedten ellene hangolni, hogy elérjék, hogy csaknem minden zsinagóga elzárkózzon a tanítása elől. Ekkoriban Galilea és Júdea minden zsinagógája még nyitva állt előtte.

2 Jirón akkoriban kiterjedt ásványbányákkal rendelkezett, és lévén, hogy Jézus addig még nem tapasztalta meg a bányászok életét, a jiróni ottlétének nagy részét a bányákban töltötte. Mialatt az apostolok meglátogatták az emberek otthonait és nyilvános helyeken is szónokoltak, addig Jézus e föld alatt serénykedő munkásokkal dolgozott. Jézus gyógyítói hírneve még e távoli faluba is eljutott, és sok beteg és szenvedő kereste az ő segítő kezét, és sokuknak nagy hasznára vált az ő gyógyító segédkezé-

se. A Mester azonban ezen esetek egyikében sem vitt véghez úgynevezett gyógyítási csodát, kivéve a bélpoklos ember esetében.

3 ¶ A Jirónban töltött harmadik nap késő délutánján, amint Jézus éppen a bányákból tért vissza, úgy alakult, hogy a lakóhelye felé haladva egy keskeny utcán haladt át. Amint közelebb került egy bizonyos bélpoklos férfi nyomorúságos viskójához, a szenvedő ember, aki hallott az ő gyógyítói hírnevéről, vette magának a bátorságot és amint Jézus az ajtója előtt elhaladt, elébe térdelve e szavakat intézte hozzá: „Uram, ha te akarnád, megtisztíthatnál engem. Hallottam a tanítóid üzenetét, és én be is lépnék az országba, ha megtisztulhatnék.” És a bélpoklos azért beszélt így, mert a zsidók körében a bélpok-

losoknak még az is meg volt tiltva, hogy a zsinagógába eljárjanak vagy bármilyen nyilvános istenimádatban részt vegyenek. Ez az ember valóban hitte, hogy nem léphet be a jövő országába, hacsak nem talál gyógymódot a bélpoklosságára. És amikor Jézus látta az ő szenvedését és meghallotta a ragaszkodó hitének szavait, az emberi szívét mindez megérintette, és az isteni elmében szánalom támadt. Ahogy Jézus rátekintett, az ember arcra borult és imádni kezdte őt. Ekkor a Mester kinyújtotta a kezét és megérintve őt azt mondta: „Akarom — tisztulj meg.” És a férfi nyomban meggyógyult; a bélpoklosság többé nem sanyargatta.

4 Amikor Jézus talpra állította a férfit, rápa-
rancsolt: „Ügyelj arra, hogy senkinek se be-

szélj a gyógyulásodról, hanem menj csendben a dolgodra, mutasd meg magad a papnak és ajánld fel a Mózes által elrendelt áldozatokat a megtisztulásod bizonyságául." De e férfi nem úgy tett, ahogy Jézus meghagyta neki. Helyette a település széltében-hosszában terjesztette, hogy Jézus kigyógyította a bélpoklosságából, és mivel az egész falu ismerte, az emberek tisztán láthatták, hogy megtisztult a betegségétől. Nem ment el a papokhoz, ahogy arra Jézus intette. Annak eredményeként, hogy elterjesztette a hírt, miszerint Jézus meggyógyította, a Mesterhez úgy tódultak a betegek, hogy másnap kénytelen volt korán felkelni és elhagyni a falut. Bár Jézus többé nem tért vissza a településre, két teljes napot a külterületen, a

bányák közelében töltött, folytatta a hívő bányászok tanítását az országról szóló evangéliumra.

5 A bélpoklos férfi meggyógyítása volt az első úgynevezett csoda, melyet Jézus szándékosan és akarattal vitt véghez eddig az időpontig. És ez a betegség valódi bélpoklosság volt.

6 ¶ Jirónból Gischalába mentek, ahol két napot töltöttek az evangélium hirdetésével, és az után elindultak Korazinba, ahol csaknem egy hetet maradtak, hogy az örömhírt megoszthassák; de Korazinban nem tudtak sok hívet megnyerni az országnak. Ama helységek közül, ahol Jézus tanított, sehol sem találkozott az üzenetének oly általános elutasításával. A korazini ottlétük

igen lehangoló élményt jelentett az apostolok többsége számára, és Andrásnak és Abnernek sok fáradságába került, hogy a társaik megőrizzék a bátorságukat. És így Kapernaumon feltűnés nélkül áthaladva eljutottak Mádon faluba, ahol egy kicsit jobban boldogultak. Az apostolok többségének az a gondolat járt a fejében, hogy a sikertelenségük oka e legutóbb meglátogatott városokban nem más, mint Jézus ragaszkodása ahhoz, hogy a tanításukban és hitszónoklatukban tartózkodjanak az őrá mint gyógyítóra való utalástól. Mennyire szerették volna, ha megtisztít egy újabb bélpoklost vagy valami más módon mutatja meg a hatalmát, hogy felhívja az emberek figyelmét! A Mester azonban a legkomolyabb unszolásuknak

sem engedett.

5. VISSZATÉRÉS KÁNÁBA

[1] Az apostoli társaság nagyon megörült, amikor Jézus bejelentette, „Holnap Kánába megyünk.” Tudták, hogy meghallgatásra találnak Kánában, mert Jézust jól ismerték ott. Javában munkálkodtak az embereknek az országba való felvételén, amikor a harmadik napon egy előkelő kapernaumi polgár érkezett Kánába, Titusz, aki részben hitt csak, és akinek a fia súlyos beteg volt. Hallott arról, hogy Jézus Kánában van; így odasietett, hogy találkozzon vele. A kapernaumi hívek úgy gondolták, hogy Jézus bármilyen betegséget képes meggyógyítani.

[2] A Jézust Kánában megtaláló e nemesember könyörögve kérte, hogy gyorsan menjen

el vele Kapernaumba és gyógyítsa meg a beteg fiát. Miközben az apostolok várakozásteljes némaságban ott álltak, Jézus, rátekintve a beteg fiú apjára, így szólt: „Meddig kell még elnéző lennem veletek! Az Isten hatalma köreitekben van, de hacsak nem láttok jeleket és csodákat, nem vagytok hajlandó hinni.” De a nemesember e szavakkal igyekezett rávenni Jézust a cselekvésre: „Uram, én hiszek, de gyere, mielőtt még a gyermekem meghal, mert amikor otthagytam, már közel volt a halálhoz.” És amikor Jézus egy pillanatra lehajtotta a fejét csendesen eltűnődve, hirtelen így szólt, „Menj haza; a fiad élni fog.” Titusz hitt Jézus szavának és sietett vissza Kapernaumba. És ahogy hazaért, a szolgái kijöttek elé, s azt mondták, „Örülj,

mert a fiad jobban van — él!” És akkor Titusz megkérdezte tőlük, hogy mikor kezdett jobban lenni a fia, és amikor a szolgák azt válaszolták, hogy „tegnap nagyjából a hetedik órakor múlt el a láza,” az apa felidézte magában, hogy nagyjából akkor volt az, hogy Jézus azt mondta, „A fiad élni fog.” És Titusz ettől kezdve teljes szívvel hitt, és az egész családja úgyszintén hitt. E fiúból az ország erős szolgálója lett és később azokkal együtt áldozta életét, akik Rómában haltak meg. Bár Titusz egész háznépe, a barátaik, sőt még az apostolok is csodának tekintették e mellékeseményt, az nem csoda volt. Legalábbis nem testi betegség meggyógyításának csodája. Ez pusztán a természeti törvény alakulására vonatkozó előzetes ismeret

volt, mely ismereteket Jézus oly gyakran vett igénybe a megkeresztelése után.

3 Jézusnak megint sietve kellett távoznia Kánából, mert az e faluban végzett segédkezését kísérő második ilyen jellegű esemény túl nagy figyelmet keltett. A helyiek emlékeztek a vízre és a borra, és most, hogy állítólag meggyógyította a nemesember fiát ilyen nagy távolságból, most már nemcsak betegeket és szenvedőket hozók jöttek hozzá, hanem küldtek hírnököket is, azt kérve, hogy távolból gyógyítsa meg a szenvedőket. És amikor Jézus látta, hogy az egész vidék felbolydult, azt mondta, „Menjünk Nainba.”

6. NAIN ÉS AZ ÖZVEGYASSZONY FIA

[1] Ezek az emberek hittek a jelekben; ők egy csodaváró nemzedék voltak. Ekkorra Közép- és Dél-Galilea népének a csodák iránti igénye Jézus és az ő személyes segédkezése kapcsán felerősödött. Tisztán idegi alapú rendellenességektől szenvedő és érzelmi zavaroktól sújtott őszinte emberek tizesével, százasával jöttek el Jézushoz és az után hazamentek és elmesélték a barátaiknak, hogy Jézus meggyógyította őket. És az elmebéli gyógyulás ilyen eseteit ezek a tudatlan és egyszerű emberek fizikai gyógyulásnak, csodálatos felépülésnek tekintették.

[2] ¶ Amikor Jézus el akarta hagyni Kánát, hogy Nainba menjen, a hívek és sok kíváncsi

ember nagy tömegben követte őt. Csodákat és csodatételt szerettek volna látni, és nem akartak csalódni. Ahogy Jézus és az apostolok a városkapuhoz közeledtek, egy temetési menettel találkoztak, mely a közeli temetőbe tartott, s egy nainbeli özvegyasszony egyetlen fiát vitték. Ez az asszony nagy tiszteletnek örvendett, és a fél falu követte a holtnak vélt fiú ravatalának vivőit. Amikor a temetési menet odaért Jézushoz és követőihez, az özvegy és barátai felismerték a Mestert és könyörögve kérték, hogy hozza vissza a fiút az élők közé. A csodavárásuk a tetőfokára hágott, s úgy gondolták, hogy Jézus bármilyen emberi betegséget képes meggyógyítani, és egy ilyen gyógyító miért ne tudná akár a holtat is feltámasztani? Jézus, lévén, hogy

ilyen erőszakosan könyörögtek neki, odalépett a ravatalhoz és annak leplét felemelve, megvizsgálta a fiút. Mivel észrevette, hogy a fiatalember nem halott, csak annak tűnik, felismerte, hogy a jelenléte milyen nagy szomorúságot akadályozhat meg; így, az anyához fordulva, azt mondta: „Ne sírj! A fiad nem halott; alszik. Vissza fogod kapni.” És akkor kézen fogta a fiatalembert és azt mondta, „Ébredj és kelj fel!” És az ifjú, akit holtnak hittek, felült és beszélni kezdett, Jézus pedig hazaküldte őket.

3 Jézus megpróbálta lecsendesíteni a tömeget és gyenge kísérletet tett arra, hogy elmagyarázza, a fiú nem volt igazán halott, s hogy ő nem a sírból hozta vissza, de ezen igyekezete hasztalan volt. Az őt követő tömeg

és Nain falu egésze az érzelmi mámor tetőpontján volt. Sokakat félelem töltött el, másokat elfogott a vakrémület, míg megint mások térdre borulva imádkoztak és a bűneik miatt siránkoztak. És csak jóval az est leszállta után tudták a zajongó tömeget szétoszlatni. És természetesen függetlenül attól, hogy Jézus állítása szerint a fiú nem volt halott, mindenki kitartott amellett, hogy ez csodatétel volt, még a halott is feltámadt. Bár Jézus azt mondta nekik, hogy a fiú csak mély álomban volt, ezt azzal magyarázták, hogy Jézusnak ez a beszédmódja, és felidézték, hogy ő mindig is fokozott szerénységgel próbálta titkolni a csodatételeit.

4 Így Galileán át Júdeába is eljutott a híre annak, hogy Jézus feltámasztotta az özvegy-

asszony fiát holtából, és akik hallották, azok közül sokan el is hitték. Jézus soha nem tudta még az apostolaival sem megértetni teljesen azt, hogy az özvegy fia nem volt igazán halott, amikor arra kérte, hogy ébredjen és keljen fel. De annyira azért eléggé megértette velük, hogy a későbbi feljegyzéseikben ne említsék, kivéve Lukácsot, aki úgy rögzítette az eseményt, ahogy azt neki elmesélték. És Jézust megint csak úgy zaklatták, mint gyógyítót, ezért másnap korán reggel el is indult Éndórba.

7. ÉNDÓRBAN

[1] Éndórban Jézus néhány napra elszökött a testi gyógyulást kereső zsivajgó tömegtől. Az e helységben való ottlétük alatt a

Mester az apostolok okulására elmesélte Saul király és az éndóri boszorkány történetét. Jézus világosan elmondta az apostolainak, hogy a tévelygő és lázadó közteslények, akik gyakran adják ki magukat a holtak állítólagos szellemeinek, hamarosan ellenőrzés alá kerülnek annak érdekében, hogy ne művelhessenek többé ilyen furcsa dolgot. Elmondta a követőinek, hogy miután visszatért az Atyához, és miután elküldték a szellemüket minden húsvér testhez, az ilyen félszellemi lények — az úgynevezett tisztátalan szellemek — többé már nem fogják tudni megszállni a halandók között a gyengeelméjűeket és a rosszakaratúakat.

[2] Jézus elmagyarázta továbbá az apostolainak, hogy az eltávozott emberi lények szel-

lemei nem jönnek vissza az eredeti világukra azért, hogy az élő társaikkal érintkezésbe lépjenek. Csakis egy megítéltetési időszak elteltével lehetséges a halandó ember felemelkedő szelleme számára, hogy visszatérjen a földre és akkor is csak kivételes esetekben és a bolygó szellemi igazgatásának részeként.

3 Miután két napot pihenéssel töltöttek, Jézus azt mondta az apostoloknak: „Holnap térjünk vissza Kapernaumba, hogy ott várakozzunk és tanítsunk, míg a vidék lecsendesedik. Otthon mostanra már részben kiheverték az efféle izgalmat.”

147. ÍRÁS

RÖVID LÁTOGATÁS JERUZSÁLEMBEN

JÉZUS és az apostolok március 17-én, szerdán érkeztek meg Kapernaumba, és két hetet töltöttek a betszaidai székhelyen, mielőtt elindultak volna Jeruzsálembe. E két hét alatt az apostolok a vízpart szomszédságában tanították az embereket, miközben Jézus sok időt töltött egyedül a hegyekben az Atyja ügyében járva. Ebben az időszakban Jézus, akit Zebedeus Jakab és János kísért, két titkos utat tett Tibériásba, ahol találkoztak a hívekkel és az országról szóló evangéliumra oktatták őket.

[2] Heródes udvartartásából sokan hittek Jé-

zusban és jártak el ezekre a találkozókra. A Heródes hivatalos háznépe körében lévő eme hívők befolyása segített mérsékelni az uralkodó Jézussal szembeni ellenszenvét. E tibériásbeli hívők teljesen megértették Heródessel, hogy az „ország”, melyet Jézus hirdet, szellemi természetű és nem politikai vállalkozás. Heródes hajlott arra, hogy higgyen a saját udvartartása e tagjainak és ezért nem kezdett túlzottan aggódni a Jézus gyógyítói, illetőleg vallási tanítói munkájáról szóló hírek terjedése miatt. Nem ellenezte Jézus gyógyítói, illetőleg vallási tanítói munkáját. Annak ellenére, hogy Heródes tanácsadói közül sokan, sőt maga Heródes is kedvező hozzáállást tanúsított, volt az alárendeltjei között egy olyan csoport, aki-

ket olyannyira befolyásoltak a jeruzsálemi vallási vezetők, hogy ők Jézus és az apostolok elkeseredett és fenyegető ellenségei maradtak és később sokat tettek a nyilvános tevékenységük akadályozása érdekében. Jézus számára a legnagyobb veszélyt a jeruzsálemi vallási vezetők és nem Heródes jelentette. És ez volt az oka annak, hogy Jézus és az apostolok inkább Galileában és nem Jeruzsálemben vagy Júdeában töltöttek sok időt és végezték a tan nyilvános terjesztésének nagy részét.

1. A CENTURIÓ SZOLGÁJA

[1] A jeruzsálemi páska-ünnepre való elindulásukat megelőző napon Mangusz, aki a Kapernaumban állomásozó római őrség

egyik centuriója, illetőleg századosa volt, eljött a zsinagóga vezetőihez, mondván: „A hű tisztiszolgám beteg és halálán van. Elmennétek-e Jézusért a nevemben és megkérnétek, hogy gyógyítsa meg a szolgámat?” A római százados azért tett így, mert úgy gondolta, hogy a zsidó vezetők nagyobb befolyással bírnak Jézusra. Így a vének felkeresték Jézust és a szóvivőjük így szólt: „Tanító, komolyan kérünk, hogy jöjj át Kapernaumba és mentsd meg a kedvenc szolgáját annak a római centuriónak, aki méltó a figyelmedre, mert szereti a nemzetünket és ő építette azt a zsinagógát, ahol oly sokszor beszéltél.”

2 És amint Jézus meghallgatta őket, azt mondta, „Veletek megyek.” És ahogy elment

velük a centurió házához, és mielőtt beléptek volna a kertjébe, a római katona kiküldte a barátait Jézus üdvözlésére, meghagyva nekik, hogy mondják ezt: „Uram, ne fáradj azzal, hogy belépsz a házamba, mert én nem vagyok méltó arra, hogy a házam fedele alá jöjj. És nem is tartom magamat méltónak arra, hogy eljöjjek hozzád; ezért küldtem a saját néped véneit. De azt tudom, hogy szólhatsz ott, ahol éppen állsz és a szolgám meggyógyul. Mert én magam mások parancsainak engedelmeskedem, és vannak katonáim, akik énalám tartoznak, és azt mondom az egyiknek, hogy menj, és ő megy; a másiknak pedig hogy gyere, és ő jön, és a szolgáimnak, hogy tegyék ezt vagy tegyék azt, és ők megteszik.”

3 És amikor Jézus meghallotta e szavakat,

megfordult és azt mondta az apostolainak és azoknak, akik vele voltak: „Ámulok e nemzsidó ember hitén. Bizony, bizony mondom nektek, ilyen erős hittel Izráelben még nem találkoztam, nem ám.” Jézus a ház felé fordulva így szólt, „Menjünk hát innen.” És a centurió barátai bementek a házba és elmondták Mangusznak, hogy mit mondott Jézus. És attól az órától fogva a szolga állapota javulni kezdett és rövidesen visszanyerte a régi egészségét és munkaképességét.

4 De mi sohasem tudtuk meg, hogy ez alkalommal mi történt. Egyszerűen ennyi van feljegyezve, és az, hogy vajon segítettek-e láthatatlan lények a centurió szolgájának a meggyógyításában vagy sem, az nem derült

ki a Jézust kísérők számára. Csak arról a tényről van tudomásunk, hogy a szolga teljesen rendbejött.

2. AZ UTAZÁS JERUZSÁLEMBE

[1] Március 30-án, kedden, kora reggel Jézus és az apostoli társaság megkezdte a Jeruzsálembe vezető útját a páska-ünnepre, s a Jordán-völgyi útvonalat választották. Április 2-án péntek délután érkeztek meg, és szállást szokás szerint Betániában kértek. Jerikón áthaladva megálltak pihenni, mialatt Júdás a családja egyik barátjánál letétbe helyezett valamennyit a közös vagyonból. Ez volt az első alkalom, hogy Júdásnak némi pénztöbblete volt, és e letétet nem is vették fel egészen addig, amíg újból át nem haladtak Jerikón, azon az utolsó és mozgalmas

úton Jeruzsálem felé, épp Jézus pere és halála előtt.

2 A társaságnak eseménytelen útja volt Jeruzsálemig, de alig rendezkedtek be Betániában, amikor közelről és távolról érkezve elkezdtek gyülekezni azok, akik a testük gyógyulását, a zavart elméjük megnyugtatását és a lelkük üdvösségét keresték, de olyan nagy számban gyülekeztek, hogy Jézusnak kevés ideje maradt a pihenésre. Ezért sátrakat vertek fel a Getszemániban, és a Mester Betánia és a Getszemáni között ingázott, hogy távol tartsa az őket olyannyira szorongató tömeget. Az apostoli társaság csaknem három hetet töltött Jeruzsálemben, de Jézus meghagyta nekik, hogy nyilvánosan ne szónokoljanak, csakis magánjellegű tanítást és

személyes munkát végezzenek.

3 Betániában nyugalomban tartották meg a páska-ünnepet. És ez volt az első alkalom, hogy Jézus és mind a tizenkét apostol részt vett a vértelen páska-ünnepen. János apostolai nem Jézussal és az ő apostolaival együtt fogyasztották az ünnepi ételt; ők Abnerrel és a János-féle hitszónoklatban régtől fogva hívők közül sokakkal együtt fogyasztották az ünnepi ételt. Ez volt a második páska-ünnep, melyet Jézus az apostolokkal Jeruzsálemben tartott meg.

4 Amikor Jézus és a tizenkettek elindultak Kapernaumba, János apostolai nem tértek vissza velük. Abner vezetése alatt Jeruzsálemben és a környező vidéken maradtak, csendben munkálkodva az ország ki-

terjesztésén, mialatt Jézus és a tizenkettek visszatértek a munkához Galileában. Mind a huszonnégy apostol nem is volt többet együtt egészen a hetven vándor hitszónok kijelölését és kiküldését megelőző rövid időszak elkövetkezéséig. A két csoport azonban együttműködött, és a véleménykülönbségeik ellenére a legjobb viszonyban voltak egymással.

3. A BETHESDA VIZÉNÉL

1 A második jeruzsálemi szombat délutánján, amikor a Mester és az apostolok éppen a templomi istentiszteleten készültek részt venni, János így szólt Jézushoz, „Gyere velem, mutatok valamit.” János a jeruzsálemi kapuk egyikén át vezette el Jézust egy kisebb tóhoz, melyet Bethesdának neveztek.

E tavacska körül egy öt fedett csarnok alkotta építmény állt, melyben a szenvedők egy nagyobb csoportja keresett gyógyulást. E kis tó egy hőforrás volt, melynek vörös árnyalatú vize rendszertelen időközönként bugyborékolva tört fel a tó alatti sziklaüregekben felhalmozódott gáztól hajtva. A hévíz ezen ismétlődő időszakú felkavarodását sokan természetfeletti oknak tudták be, és népszerű volt az a hiedelem, hogy az ilyen felkavarodáskor a vízbe elsőként bemenő ember meggyógyul, legyen bármilyen betegsége is.

2 Az apostolok némileg nyugtalanok voltak a Jézus által tett megkötések miatt, és Jánost, a tizenkettek közül a legfiatalabbat különösen nyugtalanította e tilalom. Arra gondol-

va vitte el Jézust a kis tóhoz, hogy az összegyűlt szenvedők látványa a Mesterben olyan részvétet kelt majd, amely gyógyítási csoda művelésére ösztönzi, és ezáltal egész Jeruzsálem elképed és rövidesen megnyerhetővé válik az országról szóló evangéliumban való hitre. János azt mondta Jézusnak: „Mester, nézd ezt a sok szenvedőt; nincs semmi, amit tehetnénk értük?” És Jézus így válaszolt: „János, miért akarsz letéríteni a választott utamról? Miért akarod folyton csodatétellel és a betegek gyógyításával helyettesíteni az örökkévaló igazság örömhírének terjesztését? Fiam, én nem teszem meg amit szeretnél, de hívd csak össze e betegeket és szenvedőket, hadd mondjak nekik örömteli és örök vigaszt nyújtó szavakat.”

3 Az összegyűltekhez beszélve Jézus azt

mondta: „Itt sokan közületek azért betegek és szenvedők, mert sok éven át helytelen életet éltek. Némelyek az idő véletlen eseményeitől szenvednek, mások az elődeik hibáinak eredményeként, míg némelyetek az időleges lét tökéletlen körülményeinek hátrányai mellett küzd. De az Atyám azon dolgozik, és én is azon fogok dolgozni, hogy javuljon a földi helyzetetek, közelebbről pedig azért, hogy biztosítsuk az örök elismertségeteket. Egyikünk sem tehet sokat az élet nehézségeinek megváltoztatása érdekében, hacsak nem fedezzük fel azt, hogy a mennyei Atya is ezt akarja. Végül is mindannyiunknak az Örökkévaló akaratát kell megcselekednünk. Ha mind kigyógyulhatnátok a testi bajaitokból, akkor va-

lóban ámulnátok, de még nagyobb dolog az, ha megtisztultok minden szellemi betegségetektől és kigyógyultok minden erkölcsi gyengeségetekből. Ti mind az Isten gyermekei vagytok; a mennyei Atya fiai vagytok. Az idő béklyói talán kínoznak benneteket, de az örökkévalóság Istene szeret titeket. És amikor eljön a megítéltetés ideje, ne féljetek, nemcsak igazságban, hanem bőséges kegyelemben is részesültök. Bizony, bizony mondom nektek: Aki meghallgatja az országról szóló örömhírt és hisz az Istennel való fiúi viszony e tanításában, annak örök élete van; az ilyen hívek már most átmennek a megítéltetésből és halálból a fénybe és életbe. És közeleg az óra, amikor még a sírban lévők is meghallják a feltámadás hangját.”

4 És sokan azok közül, akik hallották őt, hittek az országról szóló evangéliumban. A szenvedők némelyike számára olyan ösztönzést jelentett és szellemileg olyannyira új erőre kaptak, hogy mindenfelé azt hirdették, hogy a testi bajukból is kigyógyultak.

5 Egy férfi, aki a szorongó lelkiállapota miatt már évek óta csüggedt volt és nagyon szenvedett, oly nagy örömet érzett Jézus szavaitól, hogy az ágyát felszedve hazament, noha éppen szombat napja volt. E szenvedő ember az évek során mindvégig arra várt, hogy *valaki* segítsen neki; a saját tehetetlensége érzésének oly mértékben volt áldozata, hogy egyszer sem fordult meg a fejében, hogy magán segítsen, pedig a felépüléséhez szükséges egyetlen megteendő dolog az volt

— hogy felszedje az ágyát és odébbálljon.

6 Ez után Jézus azt mondta Jánosnak: „Menjünk innen, mielőtt a főpapok és az írástudók a nyakunkra jönnek és zokon veszik, hogy életmentő szavakat intéztünk e szenvedőkhöz.” És visszamentek a templomba, hogy csatlakozzanak a társaikhoz, és rövidesen mind elindultak, hogy az éjszakát Betániában töltsék. János azonban sohasem számolt be a többi apostolnak erről a látogatásról, melyet ő és Jézus ezen a szombat délutánon a Bethesda vizénél tett.

4. AZ ÉLETMÓDSZABÁLY

1 Ugyanennek a szombati napnak a délutánján Betániában, miközben Jézus, a tizenkettek és a hívek egy csoportja a Lá-

zár kertjében gyújtott tűz körül gyülekezett, Nátániel ezt a kérdést tette fel Jézusnak: „Mester, bár a régi életmódszabály igenlő jellegű változatát tanítottad nekünk, arra oktatva minket, hogy úgy bánjunk másokkal, ahogy azt szeretnénk, hogy velünk bánjanak, én nem teljesen értem, hogy miként tarthatjuk magunkat mindig e megkötéshez. Hadd szemléltessem az állításomat annak a buja embernek a példájával, aki gonoszul tekint a bűnben vele akarattal részes társára. Hogyan taníthatjuk, hogy ennek a rossz szándékú embernek úgy kell bánnia másokkal, ahogy azt szeretné, hogy vele bánjanak?”

[2] Nátániel kérdését meghallva Jézus azonnal felállt és ujjal mutatva az apostolra, így

szólt: „Nátániel, Nátániel! Miféle gondolkodásmód él a szívedben? Hát nem úgy fogadtad a tanításaimat, mint aki szellemtől született? Hát nem úgy hallod az igazságot, mint a bölcs és szellemi értelemmel bíró emberek? Amikor arra intettelek benneteket, hogy úgy bánjatok másokkal, ahogy azt szeretnétek, hogy veletek is bánjanak, akkor a magas eszményképekkel rendelkező emberekre gondoltam, nem pedig azokra, akik kísértést éreznek arra, hogy a tanításomat a rossz dolgok megtételére való bátorítás engedélyévé torzítsák.”

3 Amikor a Mester így szólt, Nátániel felállt és azt mondta: „De Mester, ne gondold, hogy én egyetértek a tanításod ilyen értelmezésével. Azért tettem fel a kérdést, mert

gyanítottam, hogy sok ilyen ember esetleg rosszul értelmezi az intésedet, és reméltem, hogy e kérdésben további útmutatást adsz nekünk.” És miután Nátániel leült, Jézus így folytatta: „Tudom jól, Nátániel, hogy ilyen rossz gondolatot az elméd nem pártol, de csalódott vagyok, hogy ti mind oly gyakran nem vagytok képesek tisztán szellemi értelmezést kapcsolni az én egyszerű tanításaimhoz, azon intelemhez, melyet emberi nyelven kellett kapnotok, úgy, miként az emberek beszélnek. Hadd tanítsam meg nektek ezen életmódszabály, a ‚bánjatok másokkal úgy, ahogy azt szeretnétek, hogy veletek bánjanak’ intelem értelmezéséhez kapcsolódó jelentéstartalmak különböző szintjeit:

4 1. *A húsvér test szintje.* Az ilyen tisztán

önző és buja értelmezést jól példázza a kérdésedben rejlő vélekedés.

5 ¶ 2. *Az érzések szintje.* E sík egy szinttel feljebb van, mint a húsvér testté és arra utal, hogy a rokonszenv és a sajnálat javítja ezen életmódszabály értelmezését.

6 ¶ 3. *Az elme szintje.* Itt jut szerephez az értelmes elme és a józan tapasztalás. A józanész azt sugallja, hogy az ilyen életmódszabályt a mély önérzet nemességében megtestesülő legfelsőbb rendű eszményelvűséggel összhangban kell értelmezni.

7 ¶ 4. *A testvéri szeretet szintje.* Még feljebb található az ember társainak jóléte iránti önzetlen odaadás szintje. Az Isten atyaságának és az emberek ebből következő testvériségének tudatosulásából kinövő, tel-

jes szívvel végzett társadalmi szolgálat e felsőbb síkján ezen alapvető életmódszabály új és sokkal szebb értelmezése fedezhető fel.

8 ¶ 5. *Az erkölcsi szint.* És amikor az értelmezés igazi bölcseleti szintjeit eléritek, amikor valóban ráláttok a dolgok *megfelelőségére* és *helytelenségére,* amikor érzékelitek az emberi kapcsolatok tartamának örök voltát, akkor kezditek úgy látni az ilyen értelmezési problémát, mint ahogy egy fennkölt, az eszményekért lelkesedő, bölcs és pártatlan harmadik személy látná és értelmezné e parancsot, amint az az élethelyzeteitekhez való igazodással kapcsolatos személyes problémáitokra érvényes.

9 ¶ 6. *A szellemi szint.* És utolsóként, de mindegyik közül a legértékesebbként, elju-

tunk a szellemi rálátás és a szellemi értelmezés szintjére, mely arra ösztönöz minket, hogy felismerjük ebben az életmódszabályban azt az isteni parancsot, hogy minden emberrel úgy kell bánni, ahogy arról vélekedünk, hogy az Isten miként bánna velük. Ez az emberi kapcsolatok világegyetemi eszményképe. És ez a ti hozzáállásotok minden olyan probléma vonatkozásában, amikor a legfelsőbb rendű vágyatok az, hogy mindig megcselekedjétek az Atya akaratát. Ezért én azt szeretném, hogy minden emberrel úgy bánjatok, ahogy szerintetek én is bánnék velük hasonló körülmények között."

10 ¶ Mindeddig Jézus semmi olyat nem mondott az apostoloknak, ami jobban megdöbbentette volna őket. A Mester visszavo-

nulása után még sokáig folytatták a szavainak értelmezéséről szóló vitát. Bár Nátániel csak lassan tudott megszabadulni attól a feltevéstől, hogy Jézus félreértette a kérdése lényegét, a többiek igencsak hálásak voltak azért, hogy a bölcselői beállítottságú apostoltársuknak volt bátorsága ilyen elgondolkoztató kérdést feltenni.

5. A FARIZEUS SIMON MEGLÁTOGATÁSA

[1] Bár Simon nem volt tagja a zsidó Szanhedrinnek, azért befolyásos jeruzsálemi farizeus volt. Nem volt elkötelezett hívő, és annak ellenére, hogy ezért talán komoly bírálat érhette volna, mégis meg merte hívni Jézust és személyes kísérőit, Pétert, Jakabot

és Jánost az otthonába a tiszteletükre rendezett estebédre. Simon már régóta figyelte a Mestert és nagy hatással voltak rá a tanításai, de még inkább a személyisége.

2 A jómódú farizeusok bevett szokása volt a könyöradomány-osztás, és nem óvakodtak az emberbaráti voltuk nyilvánosságra hozásától. Néha még kürtöt is megfúvattak annak jelzéséül, hogy valamely szegényeknek jótékony adományokat akarnak adni. E farizeusoknak szokásuk volt, hogy amikor megkülönböztetett vendégeknek fogadást adtak, nyitva hagyták a ház ajtóit, s így akár az utcai koldusok is bejöhettek és a szoba fala mellett, az estebédelők kerevetei mögött állva várakozhattak, hogy ételmaradékokhoz jussanak, melyeket a fogadá-

son résztvevők löktek oda nekik.

3 Simon házában ez alkalommal az utcáról betértek között ott volt egy kétes hírű nő is, aki nem sokkal korábban vált az országról szóló örömhír üzenetében hívővé. E nőt jól ismerték egész Jeruzsálemben, mint az egyik olyan, úgymond fényűző nyilvánosháznak a vezetőjét, mely a nem-zsidók templomi udvarának közvetlen közelében állt. Jézus tanításainak elfogadásával egyidejűleg bezárta a bűnös üzlethelyiségét és rábírta a vele társult nők többségét, hogy fogadják el az evangéliumot és változtassanak az életmódjukon; ettől függetlenül még mindig erős utálatnak örvendett a farizeusok körében és arra kényszerítették, hogy a haját leengedve hordja — ez a szajhaság

jelvénye volt. Ez a meg nem nevezett nő magával hozott egy nagy palack illatosított vizet és Jézus mögött állva, ahogy Jézus az estebédnél a heverőn elhelyezkedett, elkezdte azzal megnedvesíteni Jézus lábait, melyeket a hála könnyei is nedvesítettek, majd e könnycseppeket a hajával törölt le róluk. És amikor a Jézus lábának megnedvesítésével végzett, tovább sírt és csókolta Jézus lábát.

4 Mindezt látva Simon azt mondta magának: „Ez az ember, ha látnok lenne, észrevette volna, hogy kicsoda és miféle nő is ez, aki megérinti; hogy az egy megrögzött bűnös.” És Jézus, tudván, hogy mi zajlik Simon elméjében, a hangját felemelve azt mondta: „Simon, valamit szeretnék elmesélni neked.” Simon azt felelte, „Tanító, mondd hát.” Er-

re Jézus azt mondta: „Egy bizonyos gazdag pénzkölcsönzőnek volt két adósa. Az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Mivel aztán egyikük sem tudott fizetni, mindkettejüknek elengedte a tartozását. Simon, szerinted melyikük szerette jobban őt?" Simon azt válaszolta, „Hát, gondolom, akinek a többet engedte el." És Jézus azt mondta, „Helyesen ítélted meg a dolgot," és a nőre mutatva így folytatta: „Simon, nézd meg jól ezt az asszonyt. Én meghívott vendégként léptem a házadba, mégsem adtál vizet a lábamat megmosnom. E hálás nő a könnyeivel mosta meg a lábamat és a hajával törölte meg. Te nem adtál nekem baráti üdvözlés gyanánt csókot, de ez a nő, amióta csak bejött, nem hagy fel a lábam csókolá-

sával. Te nem mostad meg a fejem olajjal, de ő megmosta a lábamat értékes vizekkel. És mit jelent mindez? Egyszerűen csak azt, hogy az ő sok bűne meg van bocsátva, és ez vezette őt arra, hogy ennyire szeressen. De azok, akik csak kevés megbocsátásban részesültek, azok csak kevéssé szeretnek." És hátrafordulva a nőhöz, kézen fogta és felsegítve őt így szólt: „Te valóban megbántad a bűneidet, és azok meg vannak bocsátva. Ne bátortalanítson el a társaid meggondolatlan és rideg viselkedése; a mennyország örömében és szabadságában élj tovább."

5 ¶ Meghallván e szavait Simon és barátai, akik az estebéden részt vettek, még inkább meglepődtek, és maguk között sugdolózni kezdtek, „Ki ez az ember, hogy veszi a bá-

torságot és megbocsátja a bűnöket?” És amikor Jézus hallotta, hogy így sugdolóznak, odafordult a nőhöz és elküldte e szavakkal, „Asszony, menj békével; a hited megmentett.”

6 Ahogy Jézus a barátaival távozni készült, odalépett Simonhoz és így szólt: „Ismerem a szívedet, Simon, hogy miként vergődsz hit és kétségek között, hogy a félelem mennyire megzavar és a büszkeség mennyi gondot okoz neked; de imádkozom érted, azért, hogy engedj a fénynek és az életállomásodon oly nagy elmebeli és szellemi átalakulást tapasztalj meg, amely összevethető azokkal az óriási változásokkal, melyeket az országról szóló örömhír már véghezvitt a hívatlan és nem szívesen látott vendéged szívében.

És kijelentem mindegyikőtöknek, hogy az Atya kinyitotta a mennyország minden kapuját mindazok előtt, akiknek van hite a belépéshez, és sem ember, sem emberek csoportja nem képes ezeket a kapukat bezárni még a legszerényebb lélek vagy a föld állítólag leghírhedtebb bűnöse előtt sem, ha az ilyen őszintén törekszik a bejutásra." És Jézus Péterrel, Jakabbal és Jánossal búcsút vett a házigazdától és elindult, hogy csatlakozzon a többi apostolhoz a Getszemáni kertben lévő táborban.

7 ¶ Ugyanazon az estén mondta el Jézus az apostoloknak azt az emlékezetesként sokáig megmaradó beszédét az Istennel való kapcsolat viszonylagos értékéről és a Paradicsom felé tartó örökkévaló felemelkedés-

beni fejlődésről. Jézus azt mondta: „Gyermekeim, ha létezik igaz és élő kapcsolat a gyermek és az Atya között, akkor a gyermek biztosan folyamatosan fejlődik az Atya eszményképei irányában. Igaz, hogy a gyermek eleinte talán lassú előrehaladást mutat, de a fejlődés nem kevésbé bizonyos. Nem a haladásotok gyorsasága a fontos, hanem inkább annak bizonyos volta. A tényleges teljesítményetek nem olyan fontos, mint az a tény, hogy a fejlődésetek *iránya* az Isten felé mutat. Amivé váltok, az napról napra végtelenül nagyobb fontossággal bír, mint az, hogy mik vagytok ma.

8 Ez az átalakult asszony, akit némelyőtök Simon házában látott ma, e pillanatban olyan szinten él, mely sokkal alatta van an-

nak, amelyen Simon és az ő jó szándékú társai élnek; de míg ezek a farizeusok az értelmetlen szertartásos istentiszteletek csalóka körein való járásban az igaz előbbre jutás látszatát keltve csak toporognak, addig ez a nő már megfontoltan, komolyan elindult az Isten hosszú és mozgalmas felkutatására, és az ő menny felé vezető útját nem torlaszolja el szellemi büszkeség és erkölcsi önelégültség. Az asszony, emberi szempontból, sokkal távolabb van Istentől, mint Simon, az ő lelke azonban fokozatos mozgásban van; ő egy örökkévaló cél felé vezető úton jár. E nőben hatalmas szellemi lehetőségek vannak a jövőt illetően. Némelyikőtök talán nem áll magasan a lélek és a szellem tényleges szintjein, de naponta léptek előre a hiten keresz-

tül feltárult élő úton az Isten felé. Mindegyikőtökben óriási lehetőségek vannak a jövőre nézve. Sokkal jobb egy kis, de élő és gyarapodó hittel rendelkezni, mint nagy értelemmel bírni, annak halott táraival a világi bölcsességben és a szellemi hitetlenségben."

9 Jézus azonban komolyan óvta apostolait az Isten ama gyermekének dőreségétől, aki az Atya szeretetére épít. Kijelentette, hogy a mennyei Atya nem valamiféle hanyag, nemtörődöm vagy ostobán elnéző szülő, aki mindig kész elnézni a bűnt és megbocsátani a meggondolatlanságot. Arra intette a hallgatóit, hogy ne helytelenül értelmezzék az apáról és a fiúról szóló szemléltetéseit és ne olyannak állítsák be a dolgot, hogy az Isten olyan, mint a túlzottan engedékeny és botor

szülők, akik összeesküsznek a föld bolondjával annak érdekében, hogy a meggondolatlan gyermekeik helytelen erkölcsi cselekedeteit elfogadják, és akik ezáltal biztosan és közvetlenül hozzájárulnak a saját utódaik eltévelyedéséhez és korai erkölcsi züllésére. Jézus azt mondta: „Az én Atyám nem bocsátja meg elnézően a gyermekei ama tetteit és szokásait, melyek önpusztítóak és öngyilkosak minden erkölcsi gyarapodásra és szellemi haladásra nézve. Az ilyen bűnös szokásokra utálattal tekint az Isten.”

10 ¶ Jézus sok egyéb, félig magánjellegű találkozón és fogadáson vett részt a jeruzsálemi felsőbb és alsóbb néprétegekbe tartozók, a gazdagok és a szegények meghívására, mielőtt ő és az apostolai elindultak volna

Kapernaumba. És valóban sokan kezdtek hinni az ország evangéliumában és keresztelkedtek meg később Abner és társai által, akik hátramaradtak, hogy az ország ügyét Jeruzsálemben és környékén szolgálják.

6. VISSZATÉRÉS KAPERNAUMBA

1 Április utolsó hetében Jézus és a tizenkettek elindultak a Jeruzsálem közelében lévő betániai szálláshelyükről és megkezdték a Kapernaumba vezető hazautat Jerikó és a Jordán irányában.

2 A zsidók főpapjai és vallási vezetői számos titkos megbeszélést tartottak abból a célból, hogy eldöntsék, hogy mit is kezdjenek Jézussal. Mind egyetértettek abban, hogy tenniük kell valamit annak érdekében, hogy véget vessenek a tanításának, de

a módszerben nem tudtak megállapodni. Eleinte abban reménykedtek, hogy a polgári hatóságok elintézik, ahogy Heródes is végzett Jánossal, de észre kellett venniük, hogy Jézus úgy végzi a dolgát, hogy a római tisztviselőket nem izgatja a tanítása. Ennek megfelelően aztán az egyik ülésen, melyet egy nappal Jézus Kapernaumba való elindulása előtt tartottak, úgy határoztak, hogy Jézust vallási vád alapján kell lefogatni és a Szanhedrin elé állítani. Ezért egy hat titkos kémből álló bizottságot jelöltek ki, hogy kövesse Jézust, figyelje a szavait és a cselekedeteit, és amint elég bizonyítékot talált a törvényszegésére és istenkáromlására, térjen vissza a jelentéssel Jeruzsálembe. E hat zsidó Jerikóban érte utol az apostoli társa-

ságot, mely ekkor harminc főt tett ki és azt tettetve, hogy tanítványokká akarnak válni, csatlakoztak Jézus követőkből álló családjához, és a csoporttal maradtak egészen a második galileai tanhirdető vándorút kezdetéig; amikor is hármójuk visszatért Jeruzsálembe, hogy jelentést tegyen a főpapoknak és a Szanhedrinnek.

3 ¶ Péter a Jordánon lévő átkelőnél szónokolt az összegyűlt sokaságnak, és a következő nap reggelén elindultak Amathusz irányába a folyón felfelé. Egyenesen Kapernaumba akartak menni, de olyan nagy tömeg gyűlt itt össze, hogy három napig még maradtak, hirdették a tant, tanítottak és keresztteltek. Egészen szombat kora reggelig nem is indultak el hazafelé, mely szombat május

első napja volt. A jeruzsálemi kémek biztosak voltak abban, hogy most végre sikerül az első vádat megtalálniuk Jézus ellen — a szombat törvényének megszegését — mert úgy gondolták, hogy Jézus szombat napján akarja megkezdeni az utazást. De csalódniuk kellett, mert épp indulás előtt Jézus magához hívatta Andrást és mindannyiuk előtt azt az utasítást adta neki, hogy csak kevesebb mint ezer méter távolságot tegyenek meg, ami a zsidó szombaton engedélyezett úthossz volt.

4 A kémeknek azonban nem kellett sokáig várniuk az alkalomra, hogy megvádolhassák Jézust és társait a szombat törvényének megszegésével. Ahogy a társaság a keskeny úton haladt, a hullámzó búzamező, melyben

a termés épp akkor érett, az út egyik oldalán nagyon közel esett hozzájuk, és az apostolok némelyike az éhsége csillapítására leszedte az érett szemeket és megette azokat. Az utazóknak szokásuk volt venni a gabonából, ahogy az úton haladtak, és ezért az ilyen viselkedésről nem gondolkodtak úgy, mint elítélendő dologról. A kémek azonban ezt mint ürügyet hozták fel a Jézus elleni támadáshoz. Amikor észrevették, hogy András a markában szétmorzsolja a gabonát, odamentek hozzá és azt mondták: „Hát nem tudod, hogy tilos leszedni és szétmorzsolni a gabonát a szombat napján?” És András így válaszolt: „De éhesek vagyunk és csakis a szükségleteink szerinti mennyiséget morzsoljuk ki; és mióta lett bűnös dolog gabo-

nát enni szombaton?” A farizeusok azonban ezt válaszolták: „Az evéssel semmi baj nincs, viszont megszeged a törvényt azzal, hogy leszeded és szétmorzsolod a gabonát a markodban; a Mestered biztosan nem hagyná jóvá e cselekedeteket.” Erre András azt mondta: „De ha nem helytelen dolog megenni a gabonát, akkor annak a markunkban való elmorzsolása aligha több munka, mint elrágni a gabonát, melyet megengedtek; mi célból firtatjátok e jelentéktelen dolgokat?” Amikor András tudtukra adta, hogy ők szőrszálhasogatók, azok méltatlankodni kezdtek és visszasiettek oda, ahol Jézus éppen járt, Mátéval beszélgetve, és e szavakkal tiltakoztak nála: „Nézd meg, Mester, az apostolaid olyat tesznek, ami tilos a szombat

napján; leszedik, elmorzsolják és megeszik a gabonát. Biztosak vagyunk abban, hogy megparancsolod nekik, hogy fejezzék ezt be.” És akkor Jézus azt mondta a vádlóknak: „Ti valóban buzgón ügyeltek a törvényre, és jól is teszitek, hogy emlékeztettek a szombat szentségének megőrzésére; de sohasem olvastátok az Írásban, hogy egy napon, amikor Dávid éhes volt, ő és azok, akik vele voltak, beléptek az Isten házába és megették a felajánlott kenyeret, mely a papok kivételével senkinek nem volt megengedve? És Dávid azoknak is adott a kenyérből, akik vele voltak. És nem olvastátok a törvényünkben, hogy megengedett dolog számos szükséget cselekedni szombaton? És azt akarjátok, hogy a nap vége előtt ne lássalak benneteket,

amint elfogyasztjátok azt, amit a mai napi szükségleteitekre magatokkal hoztatok? Jóemberek, jól teszitek, hogy buzgalommal veszitek a szombatot, de jobban tennétek, ha a társaitok egészségére és jólétére ügyelnétek. Kijelentem, hogy a szombat van az emberért, nem az ember a szombatért. És ha ti azért vagytok itt, hogy figyeljétek a szavaimat, akkor én nyíltan is kijelentem, hogy az Ember Fia ura a szombatnak is."

5 A farizeusok megdöbbentek és zavarba jöttek az éleslátást és bölcsességet tükröző szavain. A nap hátralévő részében félrevonultak és nem mertek feltenni több kérdést.

6 ¶ Jézusnak a zsidó hagyományokkal és a szolgai szertartásokkal való szembenállása mindig *igenlő jellegű* volt. Ez abban állt,

amit tett és abban, amit megerősített. A Mester kevés időt töltött nemleges jellegű elítélésekkel. Azt tanította, hogy az Istent ismerők anélkül élvezhetik az élet szabadságát, hogy a bűn szabadságaival félrevezetnék magukat. Jézus azt mondta az apostoloknak: „Emberek, ha a fény megvilágosított benneteket és valóban tudjátok, hogy mit cselekedtek, akkor áldottak vagytok; de ha nem ismeritek az isteni utat, akkor szerencsétlenek vagytok és már meg is szegtétek a törvényt.”

7. ÚJRA KAPERNAUMBAN

[1] Május 3-án hétfőn, nagyjából dél körül történt, hogy Jézus és a tizenkettek Taricéából hajón átjöttek Betszaidába. Azért utaz-

tak hajóval, hogy elkerüljék az őket követőket. De a következő napon a többiek, beleértve a Jeruzsálemből érkezett hivatalos kémeket is, újra megtalálták Jézust.

2 Kedd este Jézus a szokásos kérdések és válaszok óráját tartotta, amikor a hat kém vezetője azt mondta neki: „Ma beszélgettem János egyik tanítványával, aki a tanításban segédkezik itt, és nem tudtuk megérteni, hogy miért nem rendeled el soha a tanítványaidnak, hogy úgy böjtöljenek és imádkozzanak, ahogy mi farizeusok böjtölünk és ahogy János is meghagyta a követőinek.” És Jézus, János egyik kijelentésére utalva, így válaszolt a kérdezőnek: „Böjtölhet a násznép, míg vele a vőlegény? Amíg velük a vőlegény, nemigen böjtölhetnek. De eljön

az idő, amikor kiragadják körükből a vőlegényt, és azokban az időkben a násznép kétségkívül majd böjtöl és imádkozik. A fény gyermekei számára az imádkozás természetes dolog, a böjtölés azonban nem képezi részét a mennyországról szóló örömhírnek. Emlékezzetek csak, hogy a bölcs szabó nem varr régi ruhára új és be nem avatott szövetből foltot, nehogy a nedves folt összemenjen és a szakadás még nagyobb legyen. És senki sem tölti az új bort régi bőrtömlőkbe, nehogy az új bor szétvesse a tömlőt, és a bor is, a tömlő is tönkremenjen. A bölcs ember új bort új borostömlőbe tölt. Ezért a tanítványaim bölcsességet mutatnak annyiban, hogy nem emelnek be túl sok mindent a régi rendből az országról szóló örömhír

új tanításába. Ti, akik elveszítettétek a tanítótokat, egy ideig igazoltan böjtöltök. A böjtölés helyénvaló része a mózesi törvénynek, a jövő országában azonban az Isten fiai szabadságot élveznek a félelemtől és örömet az isteni szellemben." És amint e szavakat meghallották, János tanítványai vigaszra találtak, míg maguk a farizeusok annál jobban összezavarodtak.

3 Ez után a Mester folytatta, figyelmeztette a hallgatóságát, hogy ne gondolják, hogy minden régi tanítást teljes mértékben le kell cserélni új tantételekre. Jézus azt mondta: „Ami régi és egyúttal *igaz,* annak meg kell maradnia. Hasonlóképpen, ami új, de hamis, azt el kell vetni. De azt, ami új és igaz is, azt hittel és bátran el kell fogadni. Em-

lékezzetek, hogy meg van írva: ‚Ne hagyj el egy régi barátot, mert az új nem hasonlítható hozzá. Mint az új bor, olyan az új barát is; amikor óborrá válik, akkor telik benne nagy örömöd.'"

8. A SZELLEMI JÓSÁG ÜNNEPE

1 Azon az éjszakán, jóval az után, hogy a rendes hallgatóság már nyugovóra tért, Jézus folytatta a tanítványai tanítását. E különórát az Ésaiás látnoktól vett idézettel kezdte:

2 ¶ „Miért böjtöltetek? Mi okból van az, hogy szenvedést okoztok a lelketeknek, hogy folyton örömöt kerestek a sanyargatásban és örömöt leltek az igazságtalanságban? Nézzétek, ti a vádaskodás és civakodás érdekében böjtöltök és hogy a gonoszság öklével

sújtsatok le. De így ne böjtöljetek, mert az nem szerez nektek meghallgatást a magasságban.

3 Talán ilyen az a böjt, melyet választottam — ilyen az a nap, amelyen az ember sanyargatja a lelkét? Lehajtsa a fejét, mint a káka, és zsákot meg hamut terítsen maga alá? Ezt nevezitek ti böjtnek és olyan napnak, amely elfogadhatónak tűnik az Úr számára? Nem ez az a böjt, melyet választanom kell: megoldani a gonoszság kötelékeit, kibogozni a nehéz terhek csomóit, szabadon bocsátani az elnyomottakat és összetörni minden igát? Nem megtörnöm kell a kenyeremet az éhezőnek és befogadnom a hajléktalant és szegényt a házamba? És amikor mezíteleneket látok, felöltöztetem őket.

4 Akkor majd felragyog világosságod, mint a hajnal, és a rajtad ejtett seb gyorsan beheged. Előtted halad majd igazságosságod, míg az Úr dicsősége lesz a hátvéded. Akkor, ha szólítod, az Úr válaszol; könyörgőn szólsz, és ő azt mondja — Itt vagyok. És mindezt megteszi, ha tartózkodtok a sanyargatástól, megbélyegzéstől és hiúságtól. Az Atya azt kívánja inkább, hogy a szíved megmozduljon az éhezőért, és hogy segédkezz a szenvedő lelkek számára; akkor felragyog a sötétségben világosságod, és még a homályod is déli verőfényre változik. Ekkor majd az Úr vezérel szüntelen, megelégíti a lelkedet és feltölti erődet. Olyan leszel, mint az öntözött kert, mint a forrás, melynek vize nem apad el soha. És azok, akik e dolgo-

kat megteszik, helyreállítják a letűnt dicsőségeket; feltámasztják sok nemzedék alapjait; a leromlott falak újjáépítőinek fogják őket hívni, a biztonságos ösvények megújítóinak, hogy ott lakhassanak.'"

5 ¶ És ez után Jézus késő éjszakáig ismertette az apostolok előtt az igazságot, miszerint a hitük biztosítja a helyüket a jelen és a jövő országában, nem pedig a lelkük sanyargatása vagy a test böjtölése. Arra intette az apostolait, hogy legalább a régi látnok eszméi szerint éljenek és kifejezte azon reményét, hogy fejlődésben messze meghaladják majd Ésaiás és a régi látnokok eszményképeit. Azon az éjszakán az utolsó szavai ezek voltak: „Gyarapodjatok a kegyelemben azon élő hit által, mely abból a tény-

ből táplálkozik, hogy az Isten fiai vagytok s amely egyúttal elismeri, hogy minden ember testvér.”

6 Éjjel két óra is elmúlt már, amikor Jézus abbahagyta a beszédet és mindenki a nyughelyére tért.

148. ÍRÁS

A VÁNDOR HITSZÓNOKOK TANÍTÁSA BETSZAIDÁBAN

JÉZUS és az apostoli társaság a Kr.u. 28. év május 3-tól október 3-ig Zebedeus otthonában lakott Betszaidában. A száraz évszak ezen öt hónapja alatt egy nagy tábort tartottak fenn a parton, a Zebedeus-féle lakhely közelében, melyet jelentős mértékben kibővítettek, hogy befogadhassa Jézus egyre gyarapodó családját. E parti táborban, melyet az igazságkeresők, a gyógyulásra vágyók és a kíváncsiskodók folyton változó sokasága töltött meg, a jelenlévők száma ötszáz és ezerötszáz között változott. E sátorváros Zebedeus Dávid általános felügye-

lete alatt állt, akinek ebben az Alfeus ikrek segítettek. A tábor mintául szolgált a rendezettség és az egészségtan, valamint az általános igazgatás terén. A különféle betegeket elkülönítették és egy hívő orvos, egy bizonyos Elman nevezetű szíriai felügyelete alá helyezték.

2 Ebben az időszakban az apostolok hetente legalább egy napot halászattal töltöttek, a fogást eladták Dávidnak, hogy elláthassa a parti tábort. Az így összegyűlt pénzt a csoport kincstárba tették. A tizenkettek engedélyt kaptak, hogy minden hónapban egy hetet a családjukkal vagy a barátaikkal töltsenek.

3 Mialatt András továbbra is az apostoli tevékenységek általános vezetésével volt meg-

bízva, addig Péter a vándor hitszónokok tanodája vezetésének teljes felelősségét viselte. Minden apostol részt vett a vándor hitszónokok csoportjainak tanításában minden délelőtt, és mind a tanítók, mind a tanulók délutánonként az embereket oktatták. Az esti étkezést követően, egy héten öt alkalommal, az apostolok kérdezőórákat tartottak az örömhír új hirdetői számára. Hetente egyszer Jézus vezette e kérdezőórát, megválaszolta a korábbi órákon le nem zárt kérdéseket.

4 Az öt hónap alatt több ezren fordultak meg e táborban. Gyakori vendégek voltak az érdeklődők a római birodalom minden részéből és az Eufrátesztől keletre eső területekről. Ez volt a Mester tanításának

leghosszabb megállapodott és jól szervezett időszaka. Jézus saját családja az idejének legnagyobb részét Názáretben, illetőleg Kánában töltötte.

5 A tábort nem olyan közös érdeklődésűek közösségeként vezették, mint amilyen az apostoli család is volt. Zebedeus Dávid úgy irányította e nagy sátorvárost, hogy az önfenntartó vállalkozássá lett, arról nem is beszélve, hogy senkit nem küldtek el soha. Ez az állandóan változó tábor nélkülözhetetlen jellemzője volt Péter vándor hitszónoki felkészítő tanodájának.

1. A LÁTNOKOK ÚJ TANODÁJA

1 Péter, Jakab és András alkotta azt a bizottságot, melyet Jézus azzal a feladattal bí-

zott meg, hogy döntsön a vándor hitszónokok tanodájába való felvételi jelentkezésekről. A látnokok ezen új tanodájának hallgatói között a római világ és a kelet, egészen Indiáig, minden emberfajtája és nemzetisége képviseltette magát. Ezt a tanintézetet a tanulás és a cselekvés tanterve szerint vezették. Amit a hallgatók délelőtt megtanultak, azt a parton összegyűlt sokaságnak tanították délután. Estebéd után kötetlen formában megvitatták mind a délelőtt tanultakat, mind a délutánon tanítottakat.

[2] Minden egyes apostoli tanító az országról szóló evangélium vonatkozásában a saját nézetét tanította. Nem törekedtek arra, hogy hasonlóan tanítsanak; nem alakítottak ki szabványosított vagy elmerevített istenta-

ni alaptételeket. Bár mind *ugyanazt az igazságot* tanították, minden egyes apostol a jézusi tanításnak a maga személyes értelmezését mutatta be. És Jézus támogatta az ország dolgaiban való személyes tapasztalás sokszínű bemutatását, s a hetente megtartott kérdezőórákon folyamatosan összehangolta és szervezte az evangéliumra vonatkozó mindeme számos és eltérő nézetet. Függetlenül a tanítási kérdésekben meglévő nagyfokú személyes szabadságtól, leginkább Simon Péter befolyásolta a vándor hitszónokok tanodájának istentanát. Péter után Zebedeus Jakab gyakorolta a legnagyobb személyes hatást.

3 A parton eltöltött ezen öt hónap alatt a száznál is több vándor hitszónok alkotta azt az alapot, melyből (Abner és János aposto-

lai kivételével) a későbbi hetven evangéliumi tanítót és tanhirdetőt kiválasztották. A vándor hitszónokok tanodájában nem volt minden olyan mértékben közös, mint a tizenketteknél.

4 Ezek a vándor hitszónokok, bár tanították és hirdették az evangéliumot, nem keresztelték a híveket addig, míg később Jézus fel nem avatta és ki nem nevezte őket az ország hetven hírnökeként. Az e helyen naplementekor nagy számban meggyógyítottak közül csupán heten kerültek be e vándor hitszónoki tanulók közé. A kapernaumi nemesember fia egyike volt a Péter tanodájában evangéliumi szolgálatra felkészítetteknek.

2. A BETSZAIDAI KÓRHÁZ

[1] A parti táborral összefüggésben Elman, a szíriai orvos egy huszonöt fiatal nőből és férfiből álló testület segítségével olyasmit szervezett és vezetett négy hónapon át, amit az ország első kórházának lehetne nevezni. E kórházban, mely a fő sátorvárostól nem messze, déli irányban helyezkedett el, a betegeket minden ismert anyagi gyógymóddal, valamint az ima és a hitbéli megerősítés szellemi gyakorlataival kezelték. Jézus hetente nem kevesebb mint három alkalommal meglátogatta az e táborbeli betegeket és minden egyes szenvedővel személyes kapcsolatot létesített. Amennyire tudjuk, semmiféle úgynevezett természetfeletti gyógyulási csoda nem történt azon ezer szenvedő

és gyöngélkedő ember körében, akik e kórházból jobb állapotban vagy gyógyultan távoztak. Ezeknek a segítségben részesített egyéneknek a döntő többsége azonban folyton azt hirdette, hogy Jézus gyógyította meg őket.

2 A Jézus által Elman betegei számára végzett segédkezés kapcsán véghezvitt gyógyítások közül sok talán hasonlít a csodatételekhez, de mi azt a tájékoztatást kaptuk, hogy ők csak olyan elmebéli és szellemi átalakuláson mentek keresztül, mint amilyet a várakozó és hit vezette személyek is megtapasztalnak, akik egy erős, igenlő felfogású és jótevő személyiség közvetlen és ösztönző hatása alatt állnak, akinek a segédkezése elűzi a félelmet és megszünteti a szorongást.

3 Elman és társai megpróbálták megtanítani az igazságot a „rossz szellemektől való megszállást” illetően ezeknek a betegeknek, de csak kevés sikert értek el. Csaknem általános volt az a vélekedés, hogy a szenvedő ember elméjében vagy testében lakozó úgynevezett tisztátalan szellem testi betegséget és elmezavart okozhat.

4 A betegekkel és a szenvedőkkel való minden kapcsolatában, amikor a betegség gyógymódja vagy a betegség ismeretlen okának feltárása került szóba, Jézus nem hagyta figyelmen kívül paradicsomi fivérének, Immanuelnek az intelmeit, melyeket fivére azelőtt adott, mielőtt ő megkezdte volna az urantiai megtestesülési kalandot. Ettől függetlenül a betegeknek segédkezők sok

hasznosat tanultak abból, hogy Jézus miként erősíti meg a betegek és a szenvedők hitét és reményét.

5 A tábor röviddel azt megelőzően oszlott fel, hogy a meghűléses és lázas megbetegedések felerősödésével járó időszak elközelgett.

3. AZ ATYA ÜGYE

1 Jézus ebben az időszakban alig tizenkét alkalommal tartott nyilvános istentiszteletet a táborban és csak egyszer beszélt a kapernaumi zsinagógában, mégpedig az elindulásuk előtti második szombaton, mielőtt az újonnan felkészített vándor hitszónokokkal megkezdték volna a második tanhirdető vándorútjukat Galileában.

2 A megkeresztelése óta nem volt a Mester olyan sokat egyedül, mint a vándor hitszónokok betszaidai táborbeli felkészítésének ezen időszakában. Amikor csak az apostolok valamelyike megkockáztatta, hogy megkérdezi Jézust arról, hogy miért marad távol oly sokat tőlük, ő mindegyre azt válaszolta, hogy „az Atya ügyében” jár.

3 E távolléti időszakokra Jézust csupán két apostol kísérte el. Pétert, Jakabot és Jánost átmenetileg felmentette az ő személyes társaiként végzendő feladataik alól, hogy ők is részt vehessenek az új vándor hitszónok jelöltek felkészítésének munkájában, akiknek száma meghaladta a százat. Amikor a Mester a hegyekbe akart menni az Atya ügyében, akkor kíséretül az éppen szabad apos-

tolok közül kettőt hívott el. Így mind a tizenkét apostol lehetőséget kapott arra, hogy szoros közösségbe és bensőséges kapcsolatba kerüljön Jézussal.

4 E beszámoló céljára nem nyilatkoztatott ki, de mi arra következtetünk, hogy a Mester a hegyekben eltöltött e sok magányos időszakban közvetlen és végrehajtói társulást létesített a világegyetemi ügyekért felelős több, magasabb rangú igazgatójával. A megkeresztelése óta a világegyetemünk e megtestesült Ura egyre inkább és tudatosabban tevékeny lett a világegyetemi igazgatás bizonyos területeinek vezetésében. És mi mindig is úgy gondoltuk, hogy valamilyen, a közvetlen társai előtt ki nem nyilatkoztatott módon a földi dolgokban való visszafo-

gott részvétel e hetei alatt Jézus azon magas szellemértelmek irányításával volt elfoglalva, akik egy hatalmas világegyetem vezetésével vannak megbízva, és hogy az emberi Jézus e tevékenységeinek megjelölésére választotta a maga részéről azt, hogy „az Atyja ügyében” jár.

5 Sokszor, amikor Jézus órákra egyedül volt, de amikor két apostola a közelben tartózkodott, megfigyelték, hogy a vonásai gyors és sokféle változáson mennek keresztül, bár egyetlen szót sem hallottak tőle. Nem figyelték meg azon mennyei lények látható megnyilvánulásait sem, akik a Mesterükkel kapcsolatban lehettek, például néhány olyanét, akiket viszont egy későbbi al-

kalommal megláthattak.

4. A ROSSZ, A BŰN ÉS A GONOSZSÁG

[1] Jézusnak szokása lett hetente két alkalommal Zebedeus kertjének egy bizonyos elzárt és védett szegletében külön elbeszélgetni a vele szólni akarókkal. Az egyik ilyen magánjellegű esti beszélgetés alkalmával Tamás e kérdést tette fel a Mesternek: „Miért kell az embereknek szellemtől születniük annak érdekében, hogy beléphessenek az országba? Azért szükséges az újjászületés, hogy elkerüljék a rossz befolyását? Mester, mi a rossz?” E kérdéseket meghallván Jézus azt mondta Tamásnak:

[2] ¶ „Ne ess abba a hibába, hogy összekevered a *rossz sajátságot* a *rossz személlyel*, pon-

tosabban a *gonosszal.* Akit te a rossznak nevezel nem más, mint az Atyám és az ő hű Fiainak uralma ellen tudatosan és szándékosan fellázadt önimádó fiú, egy főintéző. De én már legyőztem e bűnös lázadókat. Lásd világosan az Atyához és az ő világegyetemének közeledés e különféle sajátosságait. Soha ne feledkezz meg az Atya akaratával összefüggő eme törvényekről:

3 A rossz az isteni törvénynek, az Atya akaratának nem tudatos vagy nem szándékos megszegése. A rossz egyúttal annak mértéke, hogy valaki mennyire tökéletlenül engedelmeskedik az Atya akaratának.

4 A bűn az isteni törvénynek, az Atya akaratának tudatos, szándékos és megfontolt megszegése. A bűn annak mértéke, hogy

valaki mennyire nem hajlandó elfogadni az isteni vezetést és a szellemi irányítást.

5 A gonoszság az isteni törvénynek, az Atya akaratának eltökélt, céltudatos és következetes megszegése. A gonoszság annak mértéke, hogy valaki folyamatosan elutasítja az Atyának a személyiség továbbélésére vonatkozó szeretetteljes tervét és a Fiak irgalmas segédkezését az üdvözülésben.

6 A szellemtől való újjászületést megelőzően a halandó ember a természeténél fogva ki van téve rossz hajlamoknak, de az ilyen természetes viselkedési tökéletlenségek nem képeznek bűnt vagy gonoszságot. A halandó ember csak most kezdi a hosszú felemelkedését a paradicsomi Atyjának tökéletességéhez. Az még nem bűnös dolog, hogy va-

laki a természetes felruházottságát tekintve tökéletlen vagy részleges. Az ember valóban ki van téve a rossznak, de semmilyen értelemben nem a rossz gyermeke, hacsak nem tudatosan és szándékosan választotta a bűn ösvényeit és a gonoszsággal fertőzött életet. A rossz eredendően megvan e világ természetes rendjében, a bűn azonban a tudatos lázadás olyan magatartása, melyet azok hoztak el e világra, akik a szellemi fényből a sűrű sötétségbe zuhantak.

[7] Tamás, téged megzavarnak a görögök tantételei és a perzsák tévedései. Azért nem érted a rossz és a bűn kapcsolatát, mert úgy tekintesz az emberiségre, mint amely a földön egy tökéletes Ádámmal indult, s amely a bűnön keresztül gyorsan leépült az ember

jelenlegi siralmas állapotáig. De miért nem vagy hajlandó megérteni annak a feljegyzésnek a jelentését, mely közli, hogy Káin, Ádám fia elment Nod földjére és onnan vett magának feleséget? És miért nem vagy hajlandó megérteni ama feljegyzés tartalmát, mely beszámol arról, hogy az Isten fiai az emberek leányai között találtak maguknak feleséget?

8 Az emberek a természetüknél fogva valóban rosszak, de nem szükségképpen bűnösek. Az új születés — a szellemtől való megkeresztelés — alapvető jelentőségű a rosszától való megszabaduláshoz és szükséges a mennyországba való belépéshez, de ezek egyike sem érvényteleníti azt a tényt, hogy az ember az Isten fia. A magvábanvaló rossz

ezen eredendően meglévő jelenléte nem jelenti azt sem, hogy az ember megmagyarázhatatlanul elidegenült volna a mennyei Atyától annyiban, hogy távolállóként, idegenként vagy mostohagyermekként valamiképpen törekednie kellene az Atya által való törvényes elfogadásra. Minden ilyen nézet elsősorban az Atyával kapcsolatos félreértésedből, másodsorban pedig az ember eredetével, természetével és végzetével kapcsolatos tudatlanságodból ered.

9 A görögök és mások azt tanították nektek, hogy az ember az isteni tökéletességből süllyed le folyamatosan a feledésbe, illetőleg pusztulásba; én azért jöttem, hogy megmutassam, hogy az ember azzal, hogy belép az országba, bizonyosan és biztosan felemel-

kedik az Istenhez és az isteni tökéletességre. Bármely lény, aki bármiképp nem felel meg az örökkévaló Atya akarata szerinti isteni és szellemi eszményképeknek, az magvában rossz, de az ilyen lények semmilyen értelemben nem bűnösek, még kevésbé gonoszak.

[10] Tamás, nem olvastál erről az Írásokban, ahol meg van írva: ‚Az Úr, a ti Istenetek fiai vagytok.' ‚Az Atyja leszek, ő meg a fiam lesz.' ‚Kiválasztottam, hogy fiam legyen — én meg Atyja leszek.' ‚Hozd vissza fiaimat a távolból és leányaimat a föld határairól; mindazokat is, akik az én nevemet viselik, mert a dicsőségemre teremtettem őket.' ‚Az élő Isten fiai vagytok.' ‚Akik rendelkeznek az Isten szellemével, azok valóban az Isten fi-

ai.’ Míg az emberi apának anyagi része van a természetes gyermekben, addig a mennyei Atyának szellemi része van az ország minden hű fiában.”

11 ¶ Mindezt és sok mást is mondott Jézus Tamásnak, és az apostol sokat megértett, bár Jézus figyelmeztette, hogy „ne szólj a többieknek e dolgokról mindaddig, amíg vissza nem tértem az Atyához”. És Tamás nem is említette ezt a beszélgetést addig, amíg a Mester el nem hagyta e világot.

5. A MEGPRÓBÁLTATÁS CÉLJA

1 A kertbeli egy másik magánbeszélgetés alkalmával Nátániel azt kérdezte Jézustól: „Mester, bár kezdem érteni, hogy miért nem vagy hajlandó válogatás nélkül gyógyítani,

még mindig nem értem, hogy a mennyei Atya miért engedi meg, hogy oly sok földi gyermeke szenvedjen ilyen sok betegségtől." A Mester ezt válaszolta Nátánielnek:

2 ¶ „Nátániel, te és sokan mások is azért nem láttok tisztán, mert nem vagytok tisztában azzal, hogy e világ természetes rendjét sokszor miként változtatták meg ama bizonyos lázadók bűnös vállalkozásai, akik elárulták az Atyám akaratát. És én azért jöttem, hogy elkezdjem e dolgok rendbetételét. De sok korszaknyi időt fog igényelni, mire a világegyetem e része is visszatalál a korábbi útjaira és így az emberek gyermekei megszabadulnak a bűn és a lázadás többletterheitől. Egyedül a rossz jelenléte elégséges próba az ember felemelkedéséhez — a bűn nem elen-

gedhetetlen a továbbéléshez.

3 De fiam, tudnod kell, hogy az Atya nem készakarva sanyargatja a gyermekeit. Az ember szükségtelen szenvedést vesz magára annak eredményeként, hogy következetesen elutasítja, hogy az isteni akarat jobb útjain járjon. A szenvedés magvában benne van a rosszban, de annak nagy részét bűn és gonoszság okozza. Sok szokatlan esemény ment végbe e világon, és nincs semmi különös abban, hogy minden gondolkodó embert összezavar az általuk látott szenvedés és nyomorúság. De egy dologban biztos lehetsz: Az Atya nem küld szenvedést önkényes büntetésül a helytelen cselekedetekért. A rossz tökéletlenségei és hátrányai eredendők; a bűn büntetései elkerülhetetlenek; a

gonoszság pusztító következményei feltartóztathatatlanok. Az ember nem hibáztathatja az Istent a maga választotta élet természetes következményeit jelentő szenvedésekért; az ember az e világon megélt életnek részét képező tapasztalások miatt sem panaszkodhat. Az Atya akarata szerint a halandó embernek kitartóan és következetesen dolgoznia kell a földi helyzetének javításán. Az értelmes igyekezet képessé teszi az embert sok földi nyomorúságának leküzdésére.

4 Nátániel, a mi küldetésünk az, hogy segítsünk az embereknek megoldani a szellemi problémáikat és így serkentsük az elméjüket arra, hogy jobban felkészüljenek és ösztönözve legyenek arra, hogy hozzáfogja-

nak a sokféle anyagi problémájuk megoldásához. Tudomáson van a fejedben lévő zavarról azt illetően, amit az Írásokban olvastál. A tudatlan ember hajlamos túl gyakran az Istenre hárítani a felelősséget mindenért, amit nem képes felfogni. Az Atya nem személyesen felelős minden olyasmiért, amit te nem tudsz megérteni. Ne kételkedj az Atya szeretetében csak azért, mert az ő rendelése szerinti némely igazságos és bölcs törvény éppen szenvedést okoz neked, mert ártatlanul vagy akarattal megszegted az ilyen isteni rendelést.

5 De Nátániel, sok olyasmi van az Írásokban, mely felvilágosított volna, ha tisztánlátón olvasod. Hát nem emlékszel, hogy meg van írva: ‚Ne hárítsd el fiam, az Úr intel-

mét; ne állj ellen a dorgálásának, mert az Úr megfeddi azt, akit szeret, mint apa a fiát, akiben öröme telik.' ‚Az Úr nem abban leli kedvét, hogy nyomorúsággal sújtson.' ‚Mielőtt csapás ért, tévelyegtem, de most már követem a törvényt. A szenvedés hasznomra volt, mert általa megtanulhatom az isteni rendeléseket.' ‚Ismerem a szomorúságaitokat. Az örökkévaló Isten a ti menedékek, és alant vannak örökkévaló karjai.' ‚Az Úr az elnyomottnak is menedéke, a szükség napjaiban egyetlen mentsége.' ‚Az Úr megerősíti a szenvedés ágyán; az Úr nem feledkezik meg a betegről.' ‚Miként az apa szánalmat mutat a gyermekei iránt, úgy az Úr is részvétteli azokhoz, akik félik őt. Ismeri ő a testedet; emlékezetében tartja, hogy por-

ból vagy.' ‚Meggyógyítja a megtört szívűeket és bekötözi az ő sebeiket.' ‚Ő a szegény reménye, a szükséget szenvedőnek ereje az ínségben, menedék a viharban és árnyék a gyilkos hőségben.' ‚Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlen erejét megsokasítja.' ‚A megtört nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki.' ‚Amikor a szenvedés vizein keltek át, én veletek leszek, és amikor a megpróbáltatások folyói ellepnek benneteket, én nem hagylak el.' ‚Elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és vigaszt minden búsulónak.' ‚Kiigazítás van a szenvedésben; a nyomorúság nem a porból ered.'"

6. A SZENVEDÉS FÉLREÉRTELMEZÉSE —

BESZÉLGETÉS JÓBRÓL

[1] Ugyanezen az estén, Betszaidában történt, hogy János is megkérdezte Jézustól, hogy miért szenved oly sok, láthatólag ártatlan ember annyiféle betegségtől és miért élnek át annyi szenvedést. János kérdéseire válaszolva a Mester egyebek között azt mondta:

[2] ¶ „Fiam, te nem érted a hányattatás jelentőségét, illetőleg a szenvedés feladatát. Hát nem olvastad a szemita irodalom ama remekművét — a Jób hányattatásairól szóló történetet az Írásban? Nem emlékszel, hogy e csodálatos példázat hogyan kezdődik az Úr szolgája anyagi jólétének ismertetésével? Jól emlékszel arra, hogy Jób gyermekekkel, vagyonnal, ranggal, tisztséggel, egészséggel

és minden mással meg volt áldva, amit az emberek értékesnek tartanak e világi életben. Ábrahám gyermekeinek hagyományos tanai szerint az ilyen anyagi jólét bőséges bizonyítéka az isteni kegynek. Ám az ilyen anyagi javak és az ilyen világi jólét nem az Isten kegyét jelzi. Mennyei Atyám éppen úgy szereti a szegényeket, mint a gazdagokat; ő nem tesz különbséget a személyek között.

3 Bár az isteni törvény megszegését előbb-utóbb követi a büntetés aratása, s bár az emberek végül bizonyosan learatják, amit vetettek, neked mégis tudnod kell, hogy az emberi szenvedés nem mindig a korábbi bűn büntetése. Sem Jób, sem az ő barátai nem voltak képesek meglelni az igazi választ a zavarukra. És az általad már ismert

fény mellett nemigen tulajdonítanál szerepet akár Sátánnak, akár az Istennek e különleges példázatban. Bár Jób a szenvedésen keresztül nem találta meg az értelmi problémáinak nyitját, illetőleg a bölcseleti nehézségeinek megoldását, azért nagy győzelmeket aratott; még az istentani védvonalainak összeomlása mellett is felemelkedett azokba a szellemi magasságokba, ahol őszintén mondhatta, ‚borzadok magamtól'; ekkor kapta az *Istenről való látomás* üdvét. Így tehát bár félreértette a szenvedést, Jób felemelkedett az erkölcsi megértés és a szellemi látásmód emberfeletti síkjára. Amikor a szenvedő szolga látomást nyer Istenről, azt minden emberi felfoghatóságon túl lévő lelki béke követi.

4 Jób barátai közül az első, Elifáz, arra in-

tette a szenvedőt, hogy a szenvedései közepette ugyanolyan állhatatosságot mutasson, mint amilyet másoknak javasolt a jóléte napjaiban. Azt mondta e hamis vigasztaló: ‚Bízz a vallásodban, Jób; emlékezz, hogy a gonosz és nem az igaz ember az, aki szenved. Biztosan megérdemled a büntetést, különben nem szenvednél. Jól tudod, hogy az Isten szemében nincs igaz ember. Tudod, hogy a gonosz sohasem boldogul igazán. Bárhogy is van, az ember láthatólag bajra rendeltetett, és az Úr talán csak a te érdekedben fenyít téged.’ Nem csoda, hogy szegény Jób nem talált sok vigaszt az emberi szenvedés problémájának ilyen értelmezésében.

5 De a második barátjának, Bildádnak a

tanácsa még lehangolóbb volt, függetlenül attól, hogy az akkoriban elfogadott istentan szerint kifogástalannak minősült. Bildád azt mondta: ‚Az Isten nem lehet igaztalan. A gyermekeid bizonyára bűnösök voltak, hiszen odavesztek; te bizonyára tévelyegsz, különben nem súlytanának csapások. És ha te valóban igaz vagy, akkor az Isten bizonyosan megszabadít a szenvedéstől. Meg kellene tanulnod az Istennek az emberekhez való viszonyának történetéből, hogy a Mindenható csakis a gonoszt pusztítja el.’

6 És akkor emlékszel, hogy mit felelt Jób a barátainak, azt mondva: ‚Jól tudom, hogy az Isten nem hallja a segélykiáltásomat. Hogyan lehet az Isten igaz és egyszerre oly közönyös az ártatlanságomat illetően? Rá kell

jönnöm, hogy nem nyerhetek megelégedést a Mindenhatóhoz való fordulásban. Hát nem látjátok, hogy az Isten eltűri, hogy a gonoszok üldözzék a jókat? És mivel az ember oly gyenge, milyen esélye van arra, hogy egy mindenható Isten kezétől figyelmet kapjon? Az Isten tett azzá, ami ma vagyok, és amikor így nekem támad, én védtelen vagyok. És egyáltalán miért teremtett engem az Isten, hogy ily siralmasan szenvedjek?

7 És ki tudná vitatni Jób magatartását a barátai tanácsainak, valamint annak tükrében, hogy a saját fejében milyen téves eszméi voltak Istenről? Nem látod, hogy Jób *emberi* Istenre vágyott, hogy egy olyan isteni Lénnyel szeretett volna közösséget, aki ismeri az ember halandói helyzetét és megérti, hogy az

igaznak gyakran kell ártatlanul szenvednie a hosszú paradicsomi felemelkedés ezen első életének részeként? Ezért jött el az Ember Fia az Atyától, hogy ilyen életet éljen a húsvér testben, hogy képes legyen vigaszt és támaszt nyújtani mindazoknak, akik a jövőben Jób szenvedéseinek elviselésére lesznek felhívva.

8 Jób harmadik barátja, Cofár aztán még kevésbé vigasztaló szavakat szólt, amikor azt mondta: ‚Bolond vagy, ha igaznak tartod magad, tekintve, hogy így szenvedsz. De azt elfogadom, hogy lehetetlenség megérteni az Isten útjait. Talán van valamilyen rejtett célja minden nyomorúságodnak.’ És amikor Jób meghallgatta mindhárom barátját, közvetlenül az Istenhez fordult segítségért, hi-

vatkozva arra a tényre, hogy ‚az asszonytól született ember rövid életű, tele bajjal'.

9 Ekkor kezdődött el a második beszélgetés a barátaival. Elifáz még szigorúbb lett, vádló és gúnyos. Bildád megharagudott, amiért Jób semmibe veszi a barátait. Cofár megismételte búskomor tanácsát. Jóbnak ekkora már ellenérzései voltak a barátaival szemben és megint az Istenhez fordult, és most egy igazságos Istenhez folyamodott, szemben az igazságtalanság azon Istenével, aki a barátai életfelfogásában testesült meg és aki még az ő saját vallásos beállítottságában is kegyelettel volt körülvéve. Ezután Jób menedéket talált egy olyan jövőbeli élet vigaszában, mely életben a halandói lét méltánytalanságai talán igazságosabban orvosoltak.

Az, hogy az embertől nem kap segítséget, Jóbot az Isten felé tereli. Ez után következik a nagy küzdelem a szívében hit és kétség között. Végül az emberi szenvedő látni kezdi az élet fényét; megkínzott lelke felemelkedik a remény és a bátorság új magasságaiba; még ez után is szenvedhet, sőt meg is halhat, de a megvilágosodott lelke most azt a diadalkiáltást hallatja, ‚Él az én Védelmezőm!'

10 Jóbnak teljes mértékben igaza volt, amikor kétségbe vonta azt a tantételt, hogy az Isten szenvedést okoz a gyermekeinek annak érdekében, hogy a szüleiket megbüntesse. Jób mindig is kész volt elfogadni, hogy az Isten igazságos, de vágyott valamiféle lelki megelégedést nyújtó kinyilatkoztatásra az Örökkévaló személyes jellemét illetően. És

ez a mi küldetésünk a földön. Szenvedő halandóktól többet ne tagadtassék meg a vigasz, hogy megismerjék az Isten szeretetét és megértsék a mennyei Atya irgalmát. Bár Istennek a forgószélből szóló beszéde fenséges fogalom volt a kimondásának idejében, te már azt is tudod, hogy az Atya nem így nyilatkoztatja ki magát, hanem úgy, hogy az emberi szívben szól nyugodt, gyenge hangon, azt mondja, ‚Ez az út; erre menj.' Hát nem érted, hogy az Isten benned lakozik, hogy azzá lett, ami vagy, annak érdekében, hogy azzá tehessen téged, ami ő!"

[11] Ez után tette Jézus az utolsó kijelentést: „A mennyei Atya nem leli kedvét az emberek gyermekeinek sanyargatásában. Az ember elsősorban az idő véletlen eseményei

miatt és az éretlen fizikai lét rossz dolgaival járó tökéletlenségek miatt szenved. Ezután szenved a bűn feltartóztathatatlan következményeitől — az élet és fény törvényeinek megszegésétől. És végül, az ember learatja a menny igaz uralma elleni lázadásban való gonosz megmaradásának termését a földön. De az ember nyomorúságai nem *személyes* velejárói az isteni ítéletnek. Az ember képes sokat tenni és tesz is annak érdekében, hogy mérsékelje a világi szenvedéseket. De egyszer és mindenkorra szabadulj meg attól a babonaságtól, hogy az Isten a rossz rendeletére okoz szenvedést az embernek. Tanulmányozd Jób könyvét annak érdekében, hogy felfedezd, hogy még a jóemberek is milyen sok helytelen eszmét al-

kottak őszintén Istenről; és az után ismerd fel, hogy még a fájdalmas szenvedést viselő Jób is megtalálta a vigasztaló és üdvözítő Istent az ilyen téves tanítások ellenére. A hite végül áthatolt a szenvedés fellegein, hogy meglássa az élet fényét, mely az Atyától árad gyógyító kegyelemként és örök igazságosságként."

12 János több napon keresztül mélyen elgondolkodott e kijelentéseken. Az egész későbbi élete észrevehetően megváltozott a Mesterrel a kertben folytatott beszélgetés eredményeként, és a későbbi időkben sokat tett annak érdekében, hogy rávegye a többi apostolt, hogy változtassanak a mindennapos emberi szenvedés forrásával, természetével és céljával kapcsolatos nézeteiken. Já-

nos azonban nem nyilatkozott e beszélgetésről addig, amíg a Mester el nem távozott.

7. AZ ELSORVADT KEZŰ EMBER

1 A második szombaton, azt megelőzően, hogy az apostolok és a vándor hitszónokok új testülete elindult volna a második galileai vándorútra, Jézus a kapernaumi zsinagógában beszélt az „Igaz Élet Örömeiről”. Amikor Jézus befejezte a beszédet, bénák, sánták, betegek és szenvedők nagy csoportja gyűlt köré, gyógyulást keresve. E csoportban ott voltak az apostolok, számos új vándor hitszónok és a farizeusi kémek is Jeruzsálemből. Bárhová ment is Jézus (kivéve, amikor a hegyekben járt az Atya ügyében) a hat jeruzsálemi kém biztos, hogy követte.

[2] A farizeus kémek vezetője, mialatt Jézus állva beszélt az emberekhez, felbíztatott egy elsorvadt kezű embert, hogy menjen oda hozzá és kérdezze meg, hogy megengedett dolog-e gyógyulásban részesülni a szombat napján vagy inkább egy másik napon kérjen segítséget. Amikor Jézus meglátta a férfit, meghallotta a szavait és észrevette, hogy a farizeusok küldték, azt mondta: „Lépj előre, hadd tegyek fel neked egy kérdést. Ha volna egy bárányod és az verembe esne szombaton, lehajolnál-e érte, megragadnád-e és kihúznád-e? Törvényes-e ilyen dolgokat művelni szombaton?” És a férfi így válaszolt: „Igen, Mester, bizony törvényes dolog ilyesmit tenni még a szombat napján is.” Erre Jézus mindannyiukhoz szólva azt mond-

ta: „Tudom, hogy mi célból küldtétek elébem ezt az embert. Okot akartok találni az ellenem való támadáshoz, ha rá tudnátok venni, hogy könyörületet mutassak a szombat napján. Magatokban ti mind egyetértetek abban, hogy megengedett dolog kiemelni a szerencsétlen bárányt a veremből, még szombaton is, és tanúságra hívlak benneteket, hogy megengedett dolog szeretetet mutatni szombaton nemcsak az állatok, hanem az emberek iránt is. Mennyivel többet ér egy ember, mint egy bárány! Kijelentem, hogy megengedett dolog jót tenni az emberekkel a szombati napon.” És ahogy mind ott álltak előtte csendben, Jézus az elsorvadt kezű emberhez szólva azt mondta: „Állj ide mellém, hogy mindenki lásson. És most, hogy meg-

tudjátok, hogy az én Atyám akarata az, hogy műveljetek jót a szombati napon, ha megvan a hitetek a gyógyuláshoz, megparancsolom, hogy nyújtsd ki a kezed."

3 És amint e férfi kinyújtotta az elsorvadt kezét, az egészségessé lett. Az emberek a farizeusokra akartak támadni, de Jézus nyugalomra intette őket, mondván: „Épp most mondtam nektek, hogy megengedett dolog jót tenni szombaton, életet menteni, de nem arra tanítottalak, hogy kárt okozzatok és engedjetek az ölési vágynak." A dühös farizeusok elvonultak, és függetlenül attól, hogy szombat napja volt, sietve elmentek Tibériásba Heródessel tanácskozni, és minden tőlük telhetőt megtettek, hogy előítéletet keltsenek benne annak érdekében, hogy a Heró-

des-pártiakat szövetségesekként Jézus ellen fordítsák. Heródes azonban nem volt hajlandó intézkedni Jézus ellen, azt javasolta, hogy a panaszaikkal menjenek Jeruzsálembe.

[4] Ez az első csodatétel, melyet Jézus az ellenségei támadására válaszul vitt véghez. És a Mester nem a gyógyító erejének megmutatására hajtotta végre ezt az úgynevezett csodát, hanem hatásos tiltakozásul az ellen, hogy a szombati vallási pihenőt értelmetlen megkötéseket jelentő valódi igává tegyék az egész emberiség számára. A férfi visszatért a kőműves munkájához, ezzel bizonyítva, hogy azok közé tartozik, akiknél a gyógyulást háládatos és igazságos élet követte.

8. AZ UTOLSÓ BETSZAIDAI HÉT

[1] A betszaidai ottlétük utolsó hetében a jeruzsálemi kémek erősen megosztottak voltak Jézushoz és az ő tanításaihoz való viszonyulásuk terén. E farizeusok közül háromra rendkívül nagy hatással voltak a látottak és hallottak. Időközben Jeruzsálemben Ábrahám, a Szanhedrin egyik fiatal és befolyásos tagja nyíltan a magáévá tette a jézusi tanításokat és megkeresztelkedett Abnertől Siloám tavában. Egész Jeruzsálemet felkavarta az esemény, és haladéktalanul hírnököket küldtek Betszaidába, hogy a hat farizeus kémet visszahívják.

[2] ¶ A görög bölcselő, akit az előző galileai vándorút során nyertek meg az országnak, bizonyos jómódú alexandriai zsidókkal

tért vissza, és újból kérték Jézust, hogy jöjjön a városukba abból a célból, hogy közös bölcseleti és vallási tanhelyet alapítson, valamint a betegeknek egy kórházat is. Jézus azonban udvariasan elhárította a felkérést.

3 ¶ Nagyjából ekkor érkezett meg a betszaidai táborba egy révülőjós Bagdadból, egy bizonyos Kirmeth. Ennek az állítólagos látnoknak különös látomásai voltak, amikor révületbe esett és meghökkentő álmokat látott, amikor álmából felzavarták. Komoly felfordulást okozott a táborban, és Zélóta Simon amellett volt, hogy rendesen lássák el a baját az önáltató színlelőnek, Jézus azonban közbelépett és teljes cselekvési szabadságot engedélyezett neki néhány napig. Mindenki, aki hallotta a szónoklatát, hamar rájött,

hogy az országról szóló evangéliumhoz képest az ő tanítása nem igaz. Rövidesen vissza is tért Bagdadba, csupán hat ingatag és nem beszámítható lelket vitt magával. De még mielőtt Jézus közbelépett volna a bagdadi jós érdekében, Zebedeus Dávid egy önjelölt bizottság segítségével kivitte Kirmethet a tóhoz és miután többször is lenyomták a víz alá, azt tanácsolták neki, hogy tűnjön el — szervezzen és építsen tábort magának.

4 ¶ Ugyanezen a napon Beth-Marion, egy föníciai nő olyannyira megszállottá vált, hogy megzavarodott, és miután csaknem megfulladt, mert a vízen akart járni, a barátai elkergették.

5 ¶ A jeruzsálemi új megtért, a farizeus Ábrahám, minden világi vagyonát az apostoli

kincstárnak adta, és e hozzájárulás sokat segített abban, hogy késlekedés nélkül kiküldhessék a száz újonnan kiképzett vándor hitszónokot. András már korábban bejelentette a tábor bezárását, és mindenki készülődött, hogy hazatérjen vagy pedig kövesse a vándor hitszónokokat Galileába.

9. A LEBÉNULT EMBER MEGGYÓGYÍTÁSA

[1] Október elsején, péntek délután, amikor Jézus az utolsó ülést tartotta az apostolokkal, a vándor hitszónokokkal és a felbomló tábor más vezetőivel, valamint a jeruzsálemi hat farizeussal, akik e gyűlésen az első sorban ültek a tágas és megnagyobbított utcai szobában Zebedeus házában, akkor történt

meg Jézus egész földi életében az egyik legfurcsább és legkülönösebb mellékesemény. A Mester ekkor e nagy helyiségben állva beszélt, mely szobát azért építettek, hogy az esős évszakban helyet adjon e gyűléseknek. A házat teljesen körülvette az emberek tömege, akik feszülten füleltek, hogy meghalljanak valamit Jézus beszédéből.

[2] Míg a ház tele volt emberekkel és teljesen körülvették a feszülten figyelők, Kapernaumból egy már régóta béna férfit hoztak el a barátai egy kis heverőn. E lebénult ember hallott arról, hogy Jézus elhagyni készül Betszaidát, és mivel beszélt Áronnal, a kőművessel, aki nem sokkal korábban gyógyult meg, úgy döntött, hogy Jézus elébe viteti magát, hogy gyógyulást kérhessen. A

barátai megpróbáltak bejutni Zebedeus házába az első és a hátsó ajtón is, de túl sok ember gyűlt össze. A lebénult férfi azonban nem volt hajlandó elfogadni a vereséget; arra utasította a barátait, hogy szerezzenek létrákat, melyeken feljutottak annak a szobának a tetejére, amelyben Jézus beszélt, és a cserepek meglazítása után, vakmerően, kötélen leeresztették a heverőjén fekvő beteget a padlóra, közvetlenül a Mester elé. Amikor Jézus észrevette, hogy mit műveltek, abbahagyta a beszédet, míg azok, akik ott voltak vele a szobában, csodálkoztak a beteg ember és barátai kitartásán. Így szólt a lebénult férfi: „Mester, nem szeretném félbeszakítani a beszédedet, de elszántam magam, hogy meggyógyulok. Én nem olyan vagyok,

mint azok, akik meggyógyultak és nyomban megfeledkeztek a tanításodról. Én azért szeretnék meggyógyulni, hogy szolgálhassak a mennyországban." Most, függetlenül attól, hogy ennek az embernek a szenvedését a saját rosszul eltöltött élete okozta, Jézus, látva a hitét, azt mondta a bénának: „Fiam, ne félj; a bűneid meg vannak bocsátva. A hited meg fog menteni téged."

3 Amikor a Jeruzsálemből jött farizeusok, valamint az egyéb írástudók és törvénytudók, akik ott ültek velük, meghallották e kijelentést Jézustól, azt kezdték mondogatni maguk között: „Hogy mer ez az ember így beszélni? Nem veszi észre, hogy e szavak istenkáromlók? Ki bocsáthat meg bűnt az Istenen kívül?" Jézus, aki szellemében

észlelte, hogy magukban és maguk között így tanakodnak, hozzájuk szólva azt mondta: „Miért tanakodtok így szívetekben? Kik vagytok, hogy ítéltek felettem? Mi a különbség aközött, hogy azt mondom e lebénult embernek, a bűneid meg vannak bocsátva, illetőleg kelj fel, szedd az ágyadat és járj? De hogy ti, akik tanúi vagytok mindennek, végül megtudjátok, hogy az Ember Fiának felhatalmazása és hatalma van a földön, hogy megbocsássa a bűnöket, azt mondom e szenvedő embernek: Állj fel, szedd az ágyadat és menj haza.” És amikor Jézus ezt kimondta, a béna felkelt, és ahogy utat engedtek neki, kisétált előttük. És akik látták e dolgokat, elképedtek. Péter feloszlatta a gyülekezetet, s közben sokan imádkoz-

tak Istenhez és dicsőítették Istent, megvallva, hogy korábban még soha nem láttak ily különös dolgokat.

4 ¶ És nagyjából ekkor történt, hogy a Szanhedrin hírnökei megérkeztek és felszólították a hat kémet, hogy térjenek vissza Jeruzsálembe. Amikor azok megkapták az üzenetet, komoly vitába keveredtek egymással; és amint befejezték a vitát, a vezető és két társa visszatért a hírnökökkel Jeruzsálembe, míg a farizeus kémek közül hárman hitet tettek Jézusban és nyomban a tóhoz mentek, ahol Péter megkeresztelte őket és az apostolok felvették őket az ország gyermekeinek társaságába.

149. ÍRÁS

A MÁSODIK TANHIRDETŐ VÁNDORÚT

A GALILEAI második nyilvános tanhirdető vándorút Kr.u. 28. október 3-án vasárnap kezdődött, csaknem három hónapon keresztül tartott, és december 30-án ért véget. E vállalkozásban Jézus és az ő tizenkét apostola is részt vett, akiket a 117 vándor hitszónokból álló, újonnan kiképzett testület és számos egyéb érdeklődő személy is segített. E vándorúton ellátogattak Gadarába, Ptolemaioszba, Jafiába, Dabarittába, Megiddóba, Jezréelbe, Szkítavárosba, Tariceába, Hipposzba, Gamalába,

Betszaida-Juliászba és sok más városba és faluba is.

[2] Mielőtt e vasárnap reggel elindultak volna, András és Péter arra kérte Jézust, hogy az új vándor hitszónokoknak adja meg az utolsó útmutatásokat, a Mester azonban nem volt hajlandó erre, azt mondta, hogy nem az ő hatásköre azoknak a dolgoknak a megtétele, melyeket mások is megfelelően el tudnak végezni. Hosszas megfontolás után úgy döntöttek, hogy Zebedeus Jakab adja meg ezeket az irányelveket. Jakab szavai után Jézus azt mondta a vándor hitszónokoknak: „Menjetek hát és végezzétek el a munkát, melyre megbízást kaptatok, és később, miután hozzáértőnek és hűségesnek bizonyultatok, felavatlak benneteket az ország-

ról szóló örömhír terjesztésére.”

3 E vándorúton csak Jakab és János utazott Jézussal. Péter és a többi apostol mindegyike körülbelül hat vándor hitszónokot vitt magával és tartott fenn szoros kapcsolatot velük, miközben ők hitszónoki és tanítási munkájukat végezték. Mihelyt a hívek készen álltak az országba való belépésre, az apostolok elvégezték a keresztelést. Jézus és két társa igen sokat utazott e három hónap során, gyakran egy nap két várost is felkerestek abból a célból, hogy megfigyeljék a vándor hitszónokok munkáját és bátorítsák őket az ország megalapozására irányuló törekvéseikben. E második tanhirdető vándorút egésze mindenekelőtt arra irányuló törekvés volt, hogy a 117 újonnan felkészített

vándor hitszónok e testülete gyakorlati tapasztalatot szerezzen.

4 ¶ Végig ezen időszak alatt és később is, egészen addig, amíg Jézus és a tizenkét apostol utoljára el nem indult Jeruzsálembe, Zebedeus Dávid egy állandó központot tartott fenn az országért való munkálkodás céljára az apja betszaidai házában. Ez volt az elosztóközpont Jézus földi munkájához és annak a hírnöki szolgálatnak az állomása, melyet Dávid működtetett a Palesztina különféle részein és a szomszédos vidékeken tevékenykedők számára. Mindezt saját kezdeményezésre, de András jóváhagyásával végezte. Az országért folyó, gyorsan gyarapodó és teret nyerő tevékenység e hírvivői részlegében Dávid negyven-ötven embert fog-

lalkoztatott. E munka mellett abból tartotta fenn magát, hogy az idejének egy részében régi mesterségét, a halászatot űzte.

1. JÉZUS HÍRNEVÉNEK TERJEDÉSE

[1] Amikorra a betszaidai tábor feloszlott, Jézus hírneve, különösen a gyógyítói hírneve, Palesztina minden részébe eljutott és elterjedt egész Szíriában és a környező vidékeken is. Hetekkel az után, hogy Betszaidát elhagyták, a betegek még mindig sorra érkeztek, és amikor nem találták a Mestert, miután megtudták Dávidtól, hogy merre jár, a keresésére indultak. E vándorúton Jézus szándékosan nem vitt véghez egyetlen, úgynevezett gyógyítási csodát sem. Mindazonáltal rengeteg szenvedő ember nyerte

vissza az egészségét és találta meg újra a boldogságát azon erős hit helyreállító erejének eredményeként, mely a gyógyulás keresésére bírta őket.

2 Nagyjából e küldetés idején kezdődött — és folytatódott Jézus földi életének hátralévő részében — a gyógyulási jelenségek különös és megmagyarázhatatlan sorozata. E három hónapos vándorút folyamán több mint száz, Júdeából, Idumeából, Galileából, Szíriából, Tiruszból és Szidonból, valamint a Jordánon túlról való férfi, nő, és gyermek vált a haszonélvezőjévé Jézus e nem tudatos gyógyításának, és miután hazatértek, ők is nagyobbították Jézus hírnevét. És tették ezt függetlenül attól, hogy Jézus minden alkalommal, amikor csak észlelt egy-egy ilyen

akaratlan gyógyítási esetet, egyenesen felszólította a meggyógyultat, hogy „ne beszéljen róla senkinek”.

3 ¶ Velünk sohasem tudatták, hogy mi is történt ezen akaratlan vagy nem tudatos gyógyítási esetekben. A Mester sohasem mondott más magyarázatot az apostolainak arról, hogy e gyógyítások miként mentek végbe, mint amit több alkalommal is elmondott, egyszerűen, hogy „érzem, hogy erő távozott belőlem”. Egy alkalommal azt mondta, amikor egy betegeskedő gyermeket érintett meg, „érzem, hogy élet távozott belőlem”.

4 Az akaratlan gyógyítás ezen eseteinek természetét illetően a Mestertől való közvetlen tájékoztatás hiányában feltételezés lenne

a részünkről annak megmagyarázására vállalkozni, hogy ezeket miként hajtotta végre, de engedélyünk van arra, hogy feljegyezzük a mindezen gyógyítási jelenséggel kapcsolatos véleményünket. Azt hisszük, hogy e látszólagos gyógyítási csodák közül sok, lévén, hogy azok Jézus földi segédkezése során mentek végbe, a következő három erőjellegű, hatóerejű és társult hatás egyidejű fennállásának eredménye volt:

5 1. Az erős, kikezdhetetlen és élő hit jelenléte annak az emberi lénynek a szívében, aki kitartóan kereste a gyógyulást, azzal a ténnyel együtt, hogy az ilyen gyógyulást annak szellemi előnyeiért akarta, mintsem a tisztán fizikai gyógyulásért.

6 ¶ 2. Az, hogy ezzel az emberi hittel

együtt járt az Isten megtestesült és irgalmas Teremtő Fiának nagyfokú rokonszenve és szánakozása, aki személyében ténylegesen csaknem korlátlan és időtlen teremtői gyógyító erőkkel és előjogokkal rendelkezik.

7 ¶ 3. A teremtmény hite és a Teremtő élete mellett azt is meg kell említeni, hogy ez az Isten-ember az Atya akaratának megszemélyesült kifejeződése volt. Ha az emberi igény megjelenése és az isteni erő teljesítési szándéka mellett az Atya sem akarta másként, a kettő eggyé lett, és a gyógyítás nem tudatosult az emberi Jézusban, de nyomban felismerte azt az ő isteni természete. A sok gyógyítási eset magyarázata tehát egy nagy törvényben keresendő, melyet már régóta ismerünk, nevezetesen: Amit a Te-

remtő Fiú kíván és amit az örökkévaló Atya akar, az ÚGY VAN.

8 ¶ Ezért tehát a mi véleményünk az, hogy Jézus személyes jelenlétében a mély emberi hit bizonyos formái szó szerint és valóban *kikényszerítették* a gyógyítás megnyilvánulását bizonyos világegyetemi teremtőerők és személyiségek révén, akik akkor oly bensőséges közösséget alkottak az Ember Fiával. Ezért szilárd ténynek minősül, hogy Jézus gyakran megengedte, hogy az emberek az ő jelenlétében az erős, személyes hitük révén meggyógyítsák magukat.

9 Sokan mások teljes mértékben önző célokból keresték a gyógyulást. Egy tiruszi gazdag özvegyasszony a kíséretével jött el azért, hogy kigyógyítsák a betegségeiből,

melyből bizony volt néhány neki; és ahogy követte Jézust Galileán keresztül, egyre több és több pénzt ajánlott, mintha az Isten hatalma a legtöbbet ígérő által megvehető volna. De az özvegy sohasem érdeklődött az országról szóló evangélium iránt; csakis a testi betegségeinek a gyógymódját kereste.

2. AZ EMBEREK HOZZÁÁLLÁSA

[1] Jézus ismerte az emberek hozzáállását. Tudta, hogy mi rejtőzik az emberi szív mélyén, és amennyiben a tanításai úgy maradtak volna meg, ahogy közreadta azokat, és azok egyetlen magyarázata az ő ihletett földi élete maradt volna, akkor a világ minden nemzete és minden vallása gyorsan befogadta volna az országról szóló evangéliu-

mot. Jézus korai követőinek ama jó szándékú törekvései, hogy a tanításait újrafogalmazzák annak érdekében, hogy bizonyos nemzetek, emberfajták és vallások számára könnyebben elfogadhatóvá tegyék, csak annyit értek el, hogy e tanításokat kevésbé elfogadhatóvá tették minden más nemzet, emberfajta és vallás számára.

2 Pál apostol arra törekedve, hogy Jézus e tanításait a kora bizonyos csoportjaival kedvező formában ismertesse meg, számos tanító és intő célzatú levelet írt. Jézus evangéliumának más hirdetői hasonlóan tettek, de egyikük sem gondolta, hogy ezen írások némelyikét később összeszerkesztik azok, akik úgy akarták közreadni, mint a jézusi tanítások megtestesülését. És így, bár az úgyne-

vezett kereszténység bármely más vallásnál többet tartalmaz a Mester evangéliumából, tartalmaz sok olyasmit is, amelyet Jézus nem tanított. Azon kívül, hogy a perzsa rejtelemhívők számos tanítása és a görög bölcselet sok eleme is bekerült a korai kereszténységbe, két nagy hibát vétettek:

3 1. Az a törekvésük, hogy az evangéliumi tanítást közvetlenül hozzákapcsolják a zsidó istentanhoz, amint azt a vezeklés keresztény tantételei is mutatják — az a tanítás, hogy Jézus volt az a feláldozott Fiú, aki eleget tett az Atya zord igazságosságának és lecsillapította az isteni haragot. E tanítások abból a dicséretre méltó törekvésből fakadtak, hogy az országról szóló evangéliumot elfogadhatóbbá tegyék a hitetlen zsidók szá-

mára. Bár ezek az erőfeszítések sikertelenek maradtak annyiban, hogy a zsidókat nem tudták általuk megnyerni, nem maradtak sikertelenek annyiban, hogy összezavartak és eltávolítottak számos őszinte lelket minden későbbi nemzedékben.

4 ¶ 2. A Mester első követőinek második nagy melléfogása, amely tévedést egyébként minden későbbi nemzedék továbbvitt, az volt, hogy a keresztény tanítást olyannyira Jézus *személye* köré építették. Jézus személyiségének a kereszténység istentanában való túlhangsúlyozása végeredményben háttérbe szorította a tanításait, és mindez egyre nehezebbé tette a zsidók, a mohamedánok, a hinduk és egyéb keleti vallási hívek számára a jézusi tanítások elfogadását.

Nem akarjuk kisebbíteni Jézus személyének helyét az ő nevét viselő vallásban, de nem engedhetjük, hogy az ilyen szemlélet beárnyékolja az ő ihletett életét vagy hogy pótolja az ő megmentő üzenetét: az Isten atyaságát és az emberek közötti testvériségét.

5 ¶ A jézusi vallás tanítóinak azon igazságok felismerésével kell közeledniük más vallásokhoz, melyek közösek (melyek közül sok közvetlenül vagy közvetve Jézus üzenetéből származik), és tegyék ezt úgy, hogy nem hangsúlyozzák annyira a különbségeket.

6 ¶ Jóllehet abban az időben Jézus hírneve főként a gyógyítói jó hírén alapult, ebből még nem következik, hogy továbbra is azon kellett alapulnia. Az idő múlásával egyre

többet keresték szellemi segítségért. De a fizikai gyógyítások jelentették a leghatározottabb és legközvetlenebb vonzóerőt az egyszerű emberek számára. Jézust egyre többször keresték meg az erkölcsi kizsákmányolás és a lelki szorultság áldozatai, és ő mindig megtanította nekik a megszabadulás útját. Apák kérték a tanácsát a fiaikkal való bánásmódban, és anyák jöttek el hozzá a lányaik nevelése kérdésében. A sötétségben kucorgók felkeresték és ő megláttatta velük az élet fényét. Mindig kész volt meghallgatni az emberiség bánatait és mindig segített az ő segédkezését keresőkön.

7 Amikor a Teremtő maga a földön tartózkodott a halandói húsvér testhez hasonló alakban megtestesülve, elkerülhetetlen volt,

hogy rendkívüli dolgok menjenek végbe. De Jézushoz sohase ezeken az úgynevezett csodás eseményeken keresztül közeledjetek. Tanuljatok meg a csodához Jézuson keresztül közeledni, de ne kövessétek el azt a hibát, hogy a csodán keresztül közeledtek Jézushoz. És ezen intelem tartalmáért kezeskedünk, függetlenül attól, hogy a názáreti Jézus az egyetlen olyan vallásalapító, aki anyagfeletti tetteket hajtott végre a földön.

8 ¶ Mihály földi küldetésének legmeghökkentőbb és leginkább forradalmi vonása a nőkkel kapcsolatos magatartása volt. Egy olyan korban és nemzedékben, amikor egy férfinak még a saját feleségét sem illett nyilvános helyen köszöntenie, Jézus a harmadik galileai vándorútján az evangélium tanítói-

ként mert magával vinni nőket is. És megvolt az a nagy bátorsága, hogy ezt azon rabbinikus tanítás mellett vigye véghez, mely kijelentette, hogy „jobb, ha a törvény szavait elégetik, mintha nőknek adják”.

9 Jézus egy nemzedék alatt kiemelte a nőket a tiszteletlen semmibevételből és az akkori idők jelentette kizsákmányolásból. És a Jézus nevének felvételére vetemedett vallás egyetlen szégyenletes dolga az erkölcsi bátorság hiánya volt annyiban, hogy a nőkkel kapcsolatos későbbi hozzáállásában nem követte e nemes példát.

10 ¶ Amint Jézus elvegyült az emberek között, az emberek úgy találták, hogy teljesen mentes a kor babonáitól. Nem voltak vallási előítéletei; sohasem volt türelmetlen.

A szívében semmi olyasmi nem volt, mely társadalmi szembenállásra hasonlított volna. Míg megfelelt az apái vallásában meglévő jónak, nem habozott semmibe venni a babonaság és a leigázottság ember alkotta hagyományait. Merte tanítani, hogy a természeti csapások, az időbeli véletlen események és az egyéb végzetes történések nem isteni ítéletek csapásai vagy a Gondviselés rejtélyes beavatkozása. Elítélte az értelmetlen szertartások iránti szolgai odaadást és lerántotta a leplet az anyagelvű imádat téveszméjéről. Bátran hirdette az ember szellemi szabadságát és volt bátorsága azt tanítani, hogy a húsvér testbeli halandók valóban és igazán az élő Isten fiai.

[11] Jézus meghaladta az elődjeinek minden

tanítását, amikor az igaz vallás jegyeként bátran lecserélte a tiszta kezeket a tiszta szívekre. A valóságot tette a hagyomány helyébe és félresöpört minden hiúsági vagy képmutató kifogást. És az Isten e félelmet nem ismerő embere mégsem engedett teret romboló bírálatnak, illetőleg nem mutatott olyasmit, ami teljes mértékben semmibe venné a kora vallási, társadalmi, gazdasági és politikai szokásait. Nem harcos forradalmár volt; ő fokozatos fejlődés híve volt. Csak akkor rombolta le azt, ami *volt,* amikor egyidejűleg felajánlotta a követőinek azt a felsőbb dolgot, aminek *lennie kellett.*

12 ¶ Jézus anélkül nyerte el a követőinek engedelmességét, hogy meg kellett volna követelnie azt. Azok közül, akiket ő szemé-

lyesen hívott, csupán hárman nem voltak hajlandók elfogadni a tanítványságot. Jézus rendkívüli vonzóerővel bírt az emberek felett, de nem volt önhatalmú. Bizalmat követelt, és soha senki nem vette zokon a parancsát. Feltétlen tekintélye volt a tanítványai előtt, de egyikük sem tiltakozott emiatt soha. Megengedte a követőinek, hogy Mesternek szólítsák.

13 A Mestert mindenki csodálta, aki csak találkozott vele, kivéve azok, akiknek mélyen gyökerező vallási előítéletei voltak, illetőleg azok, akik úgy gondolták, hogy politikai veszélyeket fedeztek fel a tanításaiban. Az emberek meglepődtek a tanításai eredetiségén és hitelességén. Csodálták a visszamaradt és bajkeverő kérdezősködők irányá-

ban megmutatkozó türelmét. Remény és bizakodás töltötte el mindazok szívét, akik a segédkezésében részesültek. Csak azok féltek tőle, akik nem találkoztak vele, és csak azok gyűlölték, akik úgy tekintettek rá, mint az igazság bajnokára, mely igazság eleve éppen annak a rossznak és tévesnek a megdöntésére rendeltetett, mely mellett ők a szívük mélyén kitartani szándékoztak.

[14] Mind a barátokra, mind az ellenségekre erős és különösen magával ragadó hatással volt. Tömegek voltak hajlandók követni heteken át, csak hogy hallják irgalmas szavait és lássák egyszerű életét. Odaadó férfiak és nők szerették Jézust csaknem emberfeletti ragaszkodással. És minél jobban megismerték, annál jobban szerették. És mindez még

mindig igaz; még ma is és minden jövőbeli korszakban, az ember minél jobban megismeri ezt az Isten-embert, annál jobban szeretni és követni fogja őt.

3. A VALLÁSI VEZETŐK ELLENSÉGESSÉGE

[1] Függetlenül attól, hogy az egyszerű emberek milyen kedvezően fogadták Jézust és tanításait, a vallási vezetők Jeruzsálemben egyre jobban megijedtek és egyre inkább ellenséges érzületűvé váltak. A farizeusok egy módszeres és tételes istentant alakítottak ki. Jézus olyan tanító volt, aki úgy tanított, ahogy az alkalom hozta; nem módszeres tanító volt. Jézus nem annyira a törvényről, mint inkább az életről tanított, mégpe-

dig példabeszédek révén. (És amikor valamilyen példabeszédet alkalmazott az üzenetének szemléltetésére, akkor arra a célra a történetnek csak *egy* vetületét kívánta használni. Jézus tanításaival kapcsolatosan sok helytelen gondolathoz lehet eljutni az által, hogy valaki kísérletet tesz arra, hogy a példabeszédeiből képutalásokat olvasson ki.)

[2] A jeruzsálemi vallási vezetők mondhatni dühöngtek a fiatal Ábrahámnak a nem is olyan sokkal korábban történt áttérése miatt és amiatt, hogy a Péter által megkeresztelt három kém is elpártolt tőlük, és akik akkoriban éppen a vándor hitszónokokkal tartottak e második galileai tanhirdető vándorúton. A zsidó vezetőket egyre jobban elvakította a félelem és az előítélet, miközben a szí-

vüket az országról szóló evangélium megkapó igazságainak folyamatos elutasítása keményítette meg. Amikor az emberek elzárkóznak attól, hogy a bennük lakozó szellemhez forduljanak, kevés dolgot lehet tenni az ilyen hozzáállásuk megváltoztatása érdekében.

3 Amikor Jézus először találkozott a vándor hitszónokokkal a betszaidai táborban, az üdvözlésük befejezéseként azt mondta: „Emlékezzetek, hogy testben és elmében — érzelmileg — az emberek egyedileg válaszolnak. Az egyetlen *egységes* dolog az emberekben nem más, mint a bennük lakozó szellem. Bár az isteni szellemek a természetüket és a létük terjedelmét illetően mutathatnak némi változatosságot, minden szel-

lemi megkeresésre egységesen válaszolnak. Csakis e szellemen keresztül és az e szellemhez való folyamodás révén képes az emberiség egységet és testvériséget elérni.” A zsidók számos vezetője azonban bezárta a szíve kapuját az evangélium szellemi folyamodványa előtt. E naptól fogva nem hagytak fel azzal, hogy terveket és összeesküvést szőjenek a Mester elpusztítására. Meg voltak győződve arról, hogy Jézust el kell fogni, el kell ítélni és ki kell végezni, mint vallási gonosztevőt, a zsidó szent törvény sarkalatos tanításainak megsértőjét.

4. A TANHIRDETŐ VÁNDORÚT LEFOLYÁSA

[1] Jézus nagyon kevés nyilvános munkát végzett e tanhirdető vándorúton, viszont

számos esti órát tartott a híveknek ama városok és falvak többségében, ahol Jakabbal és Jánossal megfordult. Ezen esti órák egyikén a vándor hitszónokok egyik ifjabbika a haragról kérdezte Jézust, és a Mester válaszul egyebek között ezt mondta:

2 ¶ „A harag olyan anyagi megnyilvánulás, mely általában azt mutatja, hogy a szellemi természet milyen mértékben képtelen ellenőrzést gyakorolni az együttes értelmi és fizikai természet felett. A harag azt mutatja, hogy hiányzik belőletek a türelmes testvéri szeretet, valamint azt, hogy híján vagytok az önbecsülésnek és az önuralomnak. A harag felemészti az egészséget, lealjasítja az elmét és akadályozza az emberi lélek szellemtanítóját. Hát nem olvastátok az Írások-

ban, hogy ‚az ostobát megöli a bosszúság', és hogy az ember ‚szétmarcangolja magát haragjában'? Hogy ‚a haragra késedelmes bővelkedik értelemmel', míg ‚aki hirtelenkedő, bolondságot szerez az'? Ti mind tudjátok, hogy ‚a szelíd felelet csillapítja a haragot', és miként ‚támaszt haragot a bántó beszéd'. ‚A megfontoltság késlelteti a haragot', míg ‚akinek nincs uralma önmaga felett, az olyan, mint a falak nélküli védtelen város'. ‚Szörnyű a dühöngés és féktelen a harag.' ‚A haragos emberek viszályt szítanak, míg a bőszek megsokszorozzák a vétküket.' ‚Ne bosszankodj föl szellemedben hirtelen, mert a harag az ostobák szívében tanyázik.'" A beszéd zárása előtt Jézus hozzátette: „Uralja a szíveteket szeretet olyannyira, hogy a szellemetek-

nek kevés gondot okozzon elvezetni benneteket attól, hogy szabad folyást engedjetek az isteni fiúi elismertségetekkel össze nem egyeztethető állati düh kitöréseinek.”

3 ¶ Ugyanazen alkalommal a Mester beszélt a csoportnak arról, hogy mennyire kívánatos a kiegyensúlyozott jellem. Elismerte, hogy a legtöbb ember számára szükséges, hogy magukat valamilyen foglalkozás elsajátításának szenteljék, de helytelenített mindenféle, a túlzott szakosodás irányába, az élet megélésével kapcsolatos tevékenységekben a szűklátókörűvé és korlátolttá válás irányába való törekvést. Felhívta a figyelmet arra a tényre, hogy bármely erény, ha túlzásba viszik, bűnné válhat. Jézus mindig is mértéktartást hirdetett

és következetességet — az élet problémáihoz való arányos igazodást — tanított. Rámutatott, hogy a túl nagy fokú rokonszenv és sajnálat komoly érzelmi kiegyensúlyozatlansággá fajulhat; hogy a lelkesültség átcsaphat megszállottságba. Tárgyalta az egyik korábbi társuk esetét, akinek képzelgései látomásokba és hasztalan vállalkozásokba kergették az illetőt. Ugyanakkor figyelmeztette őket az unalmas és túlzottan hagyományőrző középszerűség veszélyeire.

4 És ez után Jézus a bátorság és a hit veszélyeiről beszélt, arról, hogy ezek néha miként terelik a meggondolatlan lelkeket a nyughatatlanság és az elbizakodottság felé. Rámutatott arra is, hogy a túlzásba vitt megfontoltság és körültekintés miként vezet gyá-

vasághoz és kudarchoz. Arra buzdította a hallgatóit, hogy eredetiségre törekedjenek, s közben kerüljenek mindenféle különc hajlamot. Érzelgősség nélküli rokonszenvet, álszentség nélküli jámborságot kért tőlük. Félelem és babonaság nélküli tiszteletet tanított.

5 Nem is annyira az volt oly nagy hatással a társaira, amit Jézus a kiegyensúlyozott jellemről tanított, mint inkább az a tény, hogy az ő saját élete a tanításának oly ékes példája volt. Megpróbáltatások és viharok közepette élt, de sohasem ingott meg. Ellenségei folyton csapdákat állítottak neki, de ő sohasem ment lépre. A bölcsek és a tanultak megpróbáltak gáncsot vetni neki, de ő nem botlott meg. Megpróbálták összezavar-

ni a vitákban, de a válaszai mindig megvilágosítóak, tiszteletet parancsolók és a vitának véget vetők voltak. Amikor a beszédeit számtalan kérdéssel szakították félbe, a válaszai mindig lényegre törők és meggyőzőek voltak. Sohasem folyamodott becstelen fortélyhoz, amikor az ellenségei folyamatos nyomás alatt tartották, akik nem haboztak mindenféle hamis, aljas és igazságtalan módon támadni őt.

6 Igaz ugyan, hogy sok férfinak és nőnek megélhetési foglalatosságként valamiféle meghatározott tevékenység végzésében kell serénykednie, mindazonáltal igencsak kívánatos, hogy az emberi lények széles körű műveltségi ismereteket szerezzenek a földön élt élettel összefüggésben. Az igazán ta-

nult személyek nem nyugodnak bele abba, hogy tudatlanok maradjanak a társaik életét és dolgait illetően.

5. TANÍTÁS A MEGELÉGEDETTSÉGRŐL

[1] Amikor Jézus meglátogatta a Zélóta Simon felügyelete alatt működő vándor hitszónokok csoportját, az esti tanácskozás alkalmával Simon megkérdezte a Mestert: „Miért van az, hogy némelyek sokkal boldogabbak és elégedettebbek másoknál? Vajon a megelégedettség vallási tapasztalás kérdése?” Simon kérdésére válaszul Jézus egyebek mellett azt mondta:

[2] ¶ „Simon, némelyek a természetüktől fogva boldogabbak másoknál. Sok, nagyon

sok függ attól, hogy az ember mennyire hajlandó elfogadni az Atya benne lakozó szellemének vezetését és irányítását. Nem olvastátok az Írásokban a bölcs ember szavait, ‚az ember szelleme az Úr gyertyása, egészen átkutatja az ember bensőjét'? És az ilyen, szellem vezette halandók azt is mondják: ‚A mérőláncom kedves földre esett; s kedvem telik örökségemben'. ‚Jobb a kevés, amit az igaz bír, mint a sok bűnös nagy gazdagsága', mert ‚a jó a magáé szerint elégszik meg'. ‚A vidám szív derűssé teszi az arcot is és mindig ünnepet ül. Többet ér a kevés az Úr tiszteletében, mint ha nyugtalansággal párosul a tömérdek kincs. Jobb egy tál főzelék és szeretet hozzá, mint egy kövér ökör gyűlölettel. Jobb az igazságos úton szerzett kevés, mint

az egyenesség híján szerzett nagy haszon.' ‚A vidám szív jó orvosságul szolgál.' ‚Jobb egy kevés megnyugvás, mint a túlzott bőség a szellem szomorúságában és háborgásában.'

3 Az ember szomorúságának nagy része a törekvéseivel kapcsolatos csalódásból és a sértett büszkeségéből ered. Bár az emberek tartoznak maguknak annyival, hogy a legjobbat hozzák ki a földi létükből, s ha így őszintén igyekeznek, örömmel kell fogadniuk a sorsukat és ügyességet kell mutatniuk abban, hogy a legtöbbet hozzák ki abból, ami nekik jutott. Az ember bajai túl sokszor hajtanak ki a maga természetes szíve félelmének talajából. ‚Menekül a gonosz, bár nem űzi senki.' ‚A gonoszak olyanok, mint a háborgó tenger, mely nem bír megnyugod-

ni, de sarat és iszapot vetnek fel hullámai; nincs békéjük a gonoszaknak, mondja az Isten.'

4 Ne keressetek tehát hamis békét és pillanatnyi örömöt, hanem törekedjetek inkább a hit bizonyosságára és az isteni fiúi elismertség bizonyságaira, melyek nyugalmat, megelégedettséget és felsőbb örömet teremnek a szellemben."

5 ¶ Jézus nemigen tekintette e világot „siralomvölgynek." Inkább úgy tekintett rá, mint a paradicsomi felemelkedésre rendeltetett örökkévaló és halhatatlan szellemek születési szférájára, a „lélekteremtés völgyére".

6. „FÉLNI AZ URAT"

1 Gamalában, az esti tanácskozáson történt, hogy Fülöp azt mondta Jézusnak:

„Mester, miért van az, hogy az Írások arra tanítanak minket, hogy ‚féljük az Urat', míg te azt szeretnéd, hogy félelem nélkül tekintsünk a mennyei Atyára? Hogyan hangoljuk össze e tanításokat?" És Jézus Fülöpnek válaszolva azt mondta:

2 ¶ „Gyermekeim, nem lep meg, hogy ilyesmiket kérdeztek. Kezdetben csak félelmen keresztül tudott az ember tiszteletet tanulni, de én azért jöttem, hogy kinyilatkoztassam az Atya szeretetét annak érdekében, hogy a fiúi szeretetteljes felismerés hatása és viszonzásképpen az Atya mély és tökéletes szeretete az Örökkévaló imádására vonzalmat keltsen bennetek. Meg akarlak szabadítani benneteket annak fogságából, hogy szolgai félelmen keresztül bele-

hajszoljátok magatokat egy féltékeny és haragvó Király-Isten terhes szolgálatába. Meg akarlak tanítani benneteket az Isten és ember Atya-fiú viszonyára annak érdekében, hogy örömmel jussatok el ahhoz a magasztos és mennyei szabad imádathoz, melynek tárgya egy szeretetteljes, igazságos és irgalmas Atya-Isten.

3 A ‚félni az Urat' kifejezésnek az egymást követő korokban más és más jelentéstartalma volt, kezdve a félelmen, majd folytatódva a lelki gyötrelmen és rettegésen át, a félelemmel vegyes tiszteletig és a hódolatig. És most a hódolatból a felismerésen, a megértésen és az elismerésen keresztül ki akarlak vezetni benneteket, fel egészen a *szeretetig.* Amikor az ember csak az Isten cselekedeteit ismeri

fel, az elvezeti őt ahhoz, hogy félje a Legfelsőbbet; de amikor az ember elkezdi megérteni és megtapasztalni az élő Isten személyiségét és jellemét, akkor az egyre közelebb viszi őt ahhoz, hogy szeressen egy ilyen jó és tökéletes, egyetemes és örökkévaló Atyát. És éppen az embernek az Istenhez fűződő kapcsolatában beálló eme változás az, ami az Ember Fia földi küldetését alkotja.

4 Az értelmes gyermekek nem félik apjukat azért, hogy jutalmakat kapjanak tőle; hanem mivel már korábban bőségesen kaptak jó dolgokat az apjuknak a fiai és lányai iránti szeretetéből fakadóan, ezért ez e nagyon szeretett gyermekeket arra készteti, hogy e bőséges jótékonyság felismerését és értékelését követően viszontszeressék az apjukat.

Az Isten jósága bűnbánatra késztet; az Isten bőkezűsége szolgálatra késztet; az Isten irgalma üdvözülésre késztet; míg az Isten szeretete értelmes és nyíltszívű imádatra késztet.

5 Elődeitek azért félték az Istent, mert hatalmas és rejtélyes volt. Nektek azért kell imádnotok őt, mert az ő szeretete nemes, irgalma bőséges és igazsága dicső. Az Isten hatalma félelmet idéz elő az ember szívében, azonban az ő személyiségének nemessége és igazságossága tiszteletet, szeretetet és önkéntes imádatot kelt. A kötelességtudó és szeretetteljes fiú nem fél vagy retteg még egy fenséges és nemes atyától sem. Én azért jöttem el a világba, hogy a félelem helyébe szeretetet, a szomorúság helyébe örömöt, a ret-

tegés helyébe bizodalmat tegyek, valamint szeretetteljes szolgálatot és elismerő imádatot a szolgai iga és az értelmetlen szertartások helyébe. Ám a sötétségben kucorgók esetében még mindig igaz, hogy ‚az Úr félelme a bölcsesség kezdete'. De a fény teljesebb eljövetele az Isten fiait már arra készteti, hogy a Végtelent azért imádják, *aki,* és ne azért féljenek tőle, amit *tesz.*

6 Amikor a gyerekek fiatalok és meggondolatlanok, szükségképpen meg kell dorgálni őket annak érdekében, hogy tiszteljék a szüleiket; de amint idősebbek lesznek és valamivel jobban értékelik a szülői segédkezés és védelem előnyeit, akkor az arra készteti őket, hogy megértő tiszteleten és egyre erősödő ragaszkodáson keresztül arra a ta-

pasztalási szintre jussanak el, ahol ténylegesen szeretik a szüleiket azért, amik, mintsem hogy azért szeressék őket, amit tettek. Az apa a természeténél fogva szereti a gyerekét, a gyereknek azonban ki kell alakítania az apja iránti szeretetét, elindulva onnan, hogy fél attól, amit az apa tehet, továbbfejlődve félelemmel vegyes bámulaton, félelmen, függőségen és mélységes tiszteleten át, eljutva egészen az elismerő és odaadó szeretetig.

7 Tanultatok arról, hogy ‚féld az Istent és parancsait tartsd meg, mert ez az ember fő dolga'. De én azért jöttem, hogy egy új és felsőbb parancsolatot adjak nektek. Azt akarom megtanítani nektek, hogy ‚szeresd az Istent és tanuld meg megcselekedni az ő akaratát, mert az a legmagasabb rendű ki-

váltsága az Isten felszabadult fiainak’. Atyáitoknak azt tanították, hogy ‚féljétek az Istent — a Mindenható Királyt’. Én azt tanítom nektek, hogy ‚szeressétek az Istent — a végtelenül irgalmas Atyát’.

8 A mennyországban, melyet hirdetni jöttem, nincs magas és fenséges király; ez az ország egy isteni család. Az én Atyám és a ti Atyátok az egyetemesen elismert és fenntartások nélkül imádott központja és feje az értelmes lények eme kiterjedt testvériségének. Én az ő Fia vagyok, és ti is az ő fiai vagytok. Ezért mindörökre igaz, hogy ti és én testvérek vagyunk a mennyei országban, és annál inkább így van ez, hiszen a földi életbeli húsvér testben testvérekké lettünk. Ezért hát hagyjatok fel azzal, hogy mint királyt féli-

tek az Istent vagy mint urat szolgáljátok; tanuljátok meg tisztelni Teremtőként; tiszteljétek úgy, mint a szellemifjúságotok Atyját; szeressétek úgy, mint irgalmas védelmezőt; és végül az érettebb szellemi felismerésetek és megbecsülésetek következtében, imádjátok szeretetteljes és végtelenül bölcs Atyátokként.

9 A mennyei Atyáról alkotott helytelen fogalmaitokból erednek az alázattal kapcsolatos téveszméitek és abból fakad a képmutatásotok nagy része is. Természeténél és eredeténél fogva lehet az ember porból vétetett, de amikor beléköltözik az Atyám szelleme, az az ember a végzetében istenivé lesz. Az Atyám adományszelleme bizonyosan visszatér az isteni forráshoz és a vi-

lágegyetemi eredetszintre, és a halandó ember emberi lelke, mely e bent lakozó szellem újjászületett gyermekévé lett, az isteni szellemmel bizonyosan felemelkedik egészen az örökkévaló Atya színe elé.

10 Az alázat valóban illik a halandó emberhez, aki mindezen ajándékokat a mennyei Atyától kapja, bár isteni méltóság adatik minden ilyen, a mennyországba való örök felemelkedésre törekvő, hites pályázóhoz. A kérkedő és hamis alázat értelmetlen és szolgai szokásai összeegyeztethetetlenek az üdvözülésetek forrásának értékelésével és a szellemtől született lelketek végzetének felismerésével. Az Isten előtti alázat teljes mértékben helyénvaló a szívetek mélyén; az emberek előtti szelídség dicséretes; a tudatos és

figyelemhajhász alázat képmutatása azonban gyerekes és nem méltó az ország megvilágosodott fiaihoz.

11 Jól teszitek, ha szelídek vagytok Isten előtt és uralkodtok magatokon az emberek előtt, de a szelídségetek szellemi eredetű legyen és ne az önelégült felsőbbrendűség tudatos érzésének önáltató megnyilvánulása. A látnok céltudatosan beszélt, amikor azt mondta, ‚járj alázatosan Istennel', mert míg a mennyei Atya a Végtelen és az Örökkévaló, szintén ő az, aki ott lakozik ‚annál, aki bűnbánó elméjű és szerény szellemű'. Az Atyám megveti a büszkeséget, nem kedveli a képmutatást és iszonyodik a gonoszságtól. És a mennyei Atya szeretetteljes támogatása és hű vezetésének őszinteség-értéke, valamint

az ezekben való tökéletes bizodalom hangsúlyozása érdekében utaltam oly gyakran a kisgyermekre, annak az elmebéli beállítottságnak és szellemi válasznak a szemléltetéséül, mely nagyon is lényeges ahhoz, hogy a halandó ember beléphessen a mennyország szellemvalóságaiba.

12 Jól írt le Jeremiás látnok sok halandót, amikor azt mondta: ‚Szájatokkal közel vagytok az Istenhez, de a szívetekkel távol vagytok tőle.' És nem olvastátok-e azt a szörnyű figyelmeztetést is a látnoktól, aki azt mondta: ‚Papjaik díjért tanítanak, és látnokaik pénzért jövendölnek. Ugyanakkor jámborságot tanítanak és azt hirdetik, hogy velük az Isten.' Hát nem hőn óvtak mindannyiotokat azoktól, akik ‚békésen be-

szélnek szomszédjaikkal, szívükben azonban rosszindulat van', akik ‚hízelgő ajkúak, miközben a szívükben álnokok'? Egy bizakodó ember minden szomorúsága közül egy sem olyan szörnyű, mint amelyet ‚egy bizalmat élvező barát házában szerzett'."

7. VISSZATÉRÉS BETSZAIDÁBA

[1] András, Simon Péterrel egyeztetve és Jézus jóváhagyását bírva arra utasította Dávidot Betszaidában, hogy küldjön ki hírnököket a különböző tanhirdető csoportokhoz olyan utasításokkal, hogy fejezzék be a vándorutat és térjenek vissza Betszaidába december 30-án, a csütörtöki nap folyamán. Azon az esős napon, estebédtájban, az összes apostoli csoport és a tanító ván-

dor hitszónokok meg is érkeztek a Zebedeus házhoz.

[2] A csoport együtt maradt a szombat napjáig, szállást betszaidai és a közeli kapernaumi házaknál találtak, mely után az egész társaság két hét szabadságot kapott, hogy felkereshessék a családjukat, meglátogathassák a barátaikat vagy halásszanak. A Betszaidában együtt töltött két-három nap valóban üdítő és ösztönző hatású volt; még a régi tanítók is okultak a fiatalabb tanhirdetők által elmesélt élményekből.

[3] A galileai második tanhirdető vándorúton részt vett 117 vándor hitszónok közül a kéthétnyi szabadság leteltével csupán hetvenöt állta ki a tényleges tapasztalás próbáját és állt rendelkezésre, hogy kijelölhessék

őket szolgálatra. Jézus Andrással, Péterrel, Jakabbal és Jánossal a Zebedeus házban maradt és sok időt töltött az ország javával és kiterjesztésével kapcsolatos kérdések megvitatásával.

150. ÍRÁS

A HARMADIK TANHIRDETŐ VÁNDORÚT

ABNER, valamint János apostolai a Kr.u. 29. év január 16-án, vasárnap este eljutottak Betszaidába és másnap közös tanácskozást tartottak Andrással és Jézus apostolaival. Abner és társai a székhelyüket Hebronban rendezték be és rendszeresen átjártak Betszaidába e tanácskozásokra.

2 E közös tanácskozáson megvitatott számos kérdés között volt az a gyakorlat is, hogy a betegeket bizonyos olajokkal kenték be gyógyító imádságok elmondása mellett. Jézus most sem volt hajlandó részt venni a

vitáikban, illetőleg nem volt hajlandó véleményezni a megállapodásaikat. János apostolai mindig is használták az olajat a betegek és a szenvedők számára való segédkezés során, és arra törekedtek, hogy ezt egységes szokásként honosítsák meg mindkét csoportnál, Jézus apostolai azonban nem voltak hajlandók elkötelezni magukat egy ilyen szabály mellett.

3 ¶ Január 18-án, kedden a betszaidai Zebedeus házban csatlakoztak a kipróbált vándor hitszónokok a huszonnégy apostolhoz, nagyjából hetvenöten, arra készülve, hogy elküldik őket a galileai harmadik tanhirdető vándorútra. E harmadik küldetés hét hétig tartott.

4 A vándor hitszónokokat ötös csoportok-

ban küldték ki, míg Jézus és a tizenkettek az idő legnagyobb részében együtt utaztak, és az apostolok kettesével mentek ki, hogy híveket kereszteljenek, ha úgy alakult. Abner és társai csaknem három héten át szintén a vándor hitszónoki csoportokkal dolgoztak, tanácsokkal látták el őket és keresztelték a híveket. Elmentek Magadánba, Tibériásba, Názáretbe, valamint Közép- és Dél-Galilea minden nagyobb városába és falujába, mindazokba a helységekbe, melyekben korábban már megfordultak és sok másikba is. Az északi részeket leszámítva Galilea számára ez volt az utolsó üzenetük.

1. A NŐI VÁNDOR HITSZÓNOKOK TESTÜLETE

[1] Minden bátor dolog közül, melyet Jézus a földi létpályájával összefüggésben véghezvitt, a legmeglepőbb az ezen előzmény nélküli bejelentése volt január 16-ának estéjén: „Holnap kijelölünk tíz nőt az országért való szolgálati munkára.” Ama kéthetes időszak kezdetén, melyben az apostolok és a vándor hitszónokok szabadság okán elvileg nem tartózkodtak Betszaidában, Jézus megkérte Dávidot, hogy hívja haza a szüleit és küldjön ki hírnököket a célból, hogy azok Betszaidába hívjanak tíz olyan jámbor nőt, akik szolgáltak az előző tábor és a sátorkórház igazgatásában. E nők mind hallgatták a fiatal vándor hitszónokoknak átadott ta-

nításokat, de sem e nők, sem a tanítóik fejében nem fordult meg az, hogy Jézus nőket bízna meg azzal a feladattal, hogy tanítsák az országról szóló evangéliumot és segédkezzenek a betegeknek. A Jézus által kiválasztott és megbízott eme tíz nő a következő volt: Zsuzsanna, a názáreti zsinagóga korábbi előéneklőjének leánya; Johanna, Kuzának, Heródes Antipász intézőjének a felesége; Erzsébet, aki egy tibériásbeli és szeforiszbeli tehetős zsidónak volt a leánya; Márta, András és Péter nővére; Rákhel, a Mester húsvér testbeli öccsének sógornője; Naszanta, Elmannak, a szíriai orvosnak a leánya; Milka, Tamás apostol egyik unokatestvére; Ruth, Lévi Máté legidősebb nővére; Kelta, egy római centurió leánya; és Agaman, egy

damaszkuszi özvegy. Később Jézus még két másik nővel bővítette e csoportot — a magadáni Máriával, valamint Rebekával, az arimateai József leányával.

[2] Jézus felhatalmazta e nőket arra, hogy a szervezetüket maguk alakítsák ki és utasította Júdást, hogy a felszerelésük és teherhordó állataik megvásárlásához bocsásson rendelkezésükre pénzt. A tizek Zsuzsannát választották vezetőjüknek és Johannát pénztárosuknak. Ettől kezdve a működéshez szükséges pénzt maguk teremtették elő; soha többet nem fordultak Júdáshoz támogatásért.

[3] Roppant különös látvány volt akkoriban, amikor a nők még a zsinagóga főtermébe sem tehették be a lábukat (csak a nők karzatán tartózkodhattak), hogy az ország-

ról szóló új evangélium felhatalmazott tanítói lehettek. A feladat, mellyel Jézus e tíz nőt megbízta, amikor elkülönítette őket az evangélium tanítására és a segédkezésre, annak az egyenjogúságnak a hirdetése volt, mely minden nőt mindörökre felszabadított; a férfinak többé már nem lehetett úgy tekintenie a nőre, mint aki szellemében alsóbbrendű. Ez bizony komoly megrázkódtatást jelentett a tizenkét apostolnak. Függetlenül attól, hogy számtalanszor hallották a Mestertől, hogy „a mennyországban nincs gazdag vagy szegény, szabad vagy rabszolga, férfi vagy nő, mindenki egyformán az Isten fia és leánya”, mégis valóságosan is elképedtek, amikor Jézus azt javasolta, hogy hivatalosan bízzák meg e tíz nőt vallási tanítói

feladatokkal, sőt engedjék meg nekik azt is, hogy velük tartsanak. Az egész vidék felkavarodott e fejleményre, Jézus ellenségei e lépésből nagy tőkét kovácsoltak, de a jó hírben hívő nők mindenütt bátran kiálltak a kiválasztott nővéreik mellett és nem hagytak kétséget afelől, hogy helyeslik a nők vallási munkában való szerepének e kései elismerését. És a nők e felszabadítását, mely kellő elismertséget biztosított nekik, az apostolok közvetlenül a Mester eltávozása után is gyakorolták, jóllehet a későbbi nemzedékek alatt visszatértek a régi szokásokhoz. A keresztény egyház első napjaiban a női tanítókat és segédkezőket *diakonisszáknak* hívták és általános elismerést élveztek. Pál azonban, ama tény ellenére, hogy mindezt elmé-

letben elismerte, sohasem tette egészen a saját hozzáállása részévé és ő maga nehéznek találta a gyakorlati kivitelezést.

2. A MAGADÁNI MEGÁLLÓ

[1] Amikor az apostoli társaság elindult Betszaidából, a nők a menet végén haladtak. A tanácskozások idején mindig egy csoportban ültek a beszélővel szemben, tőle jobbra. Egyre több nő vált az országról szóló evangélium hívévé, és korábban sok probléma forrása volt és véget nem érő zavart okozott az, amikor azt akarták, hogy személyesen beszélhessenek Jézussal vagy az apostolok egyikével. Most mindez megváltozott. Amikor a női hívek valamelyike találkozni akart a Mesterrel vagy beszélni akart az

apostolokkal, megkereste Zsuzsannát, és a tizenkét női vándor hitszónok társaságában egyből a Mester vagy az ő egyik apostola elé járultak.

2 Magadánban történt meg először, hogy a nők megmutatták hasznosságukat és igazolták a kiválasztásuk bölcs voltát. András meglehetősen szigorú rendszabályokat írt elő a társainak a nőkkel való személyes munkát illetően, különösen a megkérdőjelezhető jellemű nők esetében. Amikor a társaság elérte Magadánt, e tíz női vándor hitszónok szabadon beléphetett a rossz hírű helyekre és a bennlakóknak közvetlenül hirdethette a jó híreket. És amikor betegekhez mentek, e nők a segédkezésük során képesek voltak igen közel kerülni a szenvedő

nővéreikhez. E tíz nő (akiket később a tizenkét nőként ismertek) itteni segédkezésének eredményeként nyerték meg a magadáni Máriát az ország ügyének. Szerencsétlenségek során át és annak következményeként, hogy az ilyen rossz döntéseket hozó nőkkel szemben a nők jó hírét fontosnak tartó társadalom milyen magatartást tanúsított, e nők a magadáni bűntanyák egyikén találták magukat. Márta és Rákhel volt az, aki világossá tette Mária előtt, hogy az ország kapui nyitva állnak még az olyanok előtt is, mint ő. Mária elhitte az új hírt és másnap Péter meg is keresztelte.

[3] A magadáni Mária lett a tizenkét női vándor hitszónok e csoportjában az evangélium legeredményesebb tanítója. Ezzel a szol-

gálattal Jotapatában bízták meg, Rebekával együtt, nagyjából négy héttel a megtérését követően. Mária és Rebeka a csoport többi tagjával együtt végigkísérte Jézust a földi életének hátralévő részében, hűségesen és eredményesen munkálkodva az elnyomott nővéreik megvilágosításán és felemelésén; és amikor a jézusi élet színművének utolsó és megrendítően szomorú jelenetére sor került, annak dacára, hogy az apostolok egy kivételével megfutamodtak, e nők mindvégig jelen voltak, és egyikük sem tagadta meg vagy árulta el őt soha.

3. A SZOMBAT TIBÉRIÁSBAN

[1] Az apostoli társaság szombati istentiszteleteinek ügyét András a Jézustól kapott uta-

sítások szerint a nőkre bízta. Ez természetesen azt jelentette, hogy azokat nem tarthatták az új zsinagógában. A nők ez alkalommal Johannát bízták meg a feladattal, és az összejövetelt Heródes új palotájának díszteremben tartották meg, mert Heródes éppen a pereai Juliászban lévő palotájában tartózkodott. Johanna az írásoknak a nők által Izráel vallási életében végzett munkájáról szóló részeiből olvasott fel, utalt Mirjámra, Deborára, Eszterre és másokra.

2 ¶ Aznap késő este tartott Jézus az egyesített csoportnak emlékezetes beszédet a „varázslásról és babonaságról”. Azokban az időkben egy fényes és újnak tartott csillag megjelenéséről az emberek úgy gondolták, hogy olyan jel, mely arra utal, hogy egy

nagy ember született meg a földön. Lévén, hogy nem sokkal korábban ilyen csillagot figyeltek meg, András megkérdezte Jézustól, hogy megalapozottak-e ezek a hiedelmek. Az András kérdésére adott hosszú válaszban a Mester teljesen kimerítette az emberi babonaság egész tárgykörét. A Jézus által ekkor közöltek mai szóhasználattal a következők szerint foglalhatók össze:

3 1. A mennyek csillagai járásának egyáltalán semmi köze sincs a földi emberi élet eseményeihez. A csillagászat helyénvaló tudományos foglalatosság, a csillagjóslás azonban babonás tévedések halmaza, melynek nincs helye az országról szóló evangéliumban.

4 ¶ 2. A leölt állat belső szerveinek vizs-

gálata semmit sem mondhat az időjárásról, a jövőbeli eseményekről vagy az emberi ügyek kimeneteléről.

5 ¶ 3. A holtak szellemei nem térnek vissza abból a célból, hogy érintkezzenek a családjukkal vagy a még élő, egykori barátaikkal.

6 ¶ 4. A szerencsetárgyak és a kegytárgyak hatástalanok a betegségek gyógyításában, a csapások elkerülésében vagy a rossz szellemek befolyásolásában; a szellemi világ befolyásolására szánt minden ilyen anyagi módszerben való hit nem más, mint tömény babonaság.

7 ¶ 5. A sorsvetés, bár a kisebb problémák megoldásának alkalmas módja lehet, nem az isteni akarat feltárására kialakított

módszer. Az ilyen dolgok kimenetelei tisztán az anyagi véletlen területéhez tartoznak. A szellemi világgal való bensőséges közösség egyetlen módját az embernek szellemmel, az Atya bent lakozó szellemével való felruházottsága jelenti, és e felruházottsághoz tartozik a Fiú kiáradt szelleme és a Végtelen Szellem mindenütt jelenvaló hatása is.

8 ¶ 6. A jövendölés, a boszorkánykodás és a bűbájolás a tudatlan elmék babonasága, miként a varázslás káprázata is az. A varázserejű számokban, a jószerencsét ígérő előjelekben és a balszerencsét hozó hírnökökben való hit tiszta és alaptalan babonaság.

9 ¶ 7. Az álomfejtés főként tudatlan és valószínűtlen képzelgésre épített babonás és alaptalan rendszer. Az országról szóló evan-

géliumnak semmi köze sem lehet a kezdetleges vallás jövendőmondó papjaihoz.

10 ¶ 8. A jó vagy rossz szellemek nem lakozhatnak agyagból, fából vagy fémből készült anyagi jelképek belsejében; a bálványok nem jelentenek többet, mint az anyag, melyből készültek.

11 ¶ 9. A rontástevő emberek, a varázslók, a varázstevők és a boszorkánymesterek eljárásai az egyiptomiak, az asszírok, a babiloniak és az ősi kánaániak babonáiból erednek. A függőknek és a mindenféle ráolvasásnak semmi haszna a jó szellem védelmének elnyerése vagy a rossznak feltételezett szellemek elhárítása szempontjából.

12 ¶ 10. Leleplezte és elítélte az igézetekben, az istenítéletekben, a megbabonázásban, a

megátkozásban, a jelekben, az álomfüvekben, a csomózott kötelekben és a tudatlan és leigázó babonaság minden más formájában való hitüket.

4. AZ APOSTOLOK KETTESÉVEL VALÓ KIKÜLDÉSE

[1] Másnap este, miután összegyűjtötte a tizenkét apostolt, János apostolait és az újonnan megbízott női csoportot, Jézus azt mondta: „Látjátok magatok is, hogy az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjük hát mind az aratás Urát, hogy küldjön több munkást a mezőire. Bár én itt maradok, hogy megerősítsem és oktassam az újabb tanítókat, a régibbeket kettesével kiküldöm, hogy gyorsan elmenvén mindenfelé Galileában terjesszék az országról szóló örömhírt,

amíg ahhoz még megfelelő és békés viszonyokat találnak.” Ez után kijelölte az apostoli párokat, akiket ki akart küldeni, és ezek a következők voltak: András és Péter, Zebedeus Jakab és János, Fülöp és Nátániel, Tamás és Máté, Alfeus Jakab és Júdás, Zélóta Simon és Karióti Júdás.

2 Jézus meghatározta a tizenkettekkel Názáretben való találkozás időpontját, és búcsúzva tőlük így szólt: „E küldetésen ne menjetek a nem-zsidók városaiba, és ne menjetek Szamariába se, hanem menjetek inkább el Izráel házának elveszett bárányaiért. Terjesszétek az országról szóló örömhírt és hirdessétek azt a megmentő igazságot, hogy az ember az Isten fia. Emlékezzetek, hogy aligha nagyobb a tanítvány mesteré-

nél, sem a szolga uránál. Legyen elég a tanítványnak, ha olyan, mint mestere, s a szolgának, ha olyan, mint ura. Ha a ház urát némelyek Belzebub társának nevezik, mennyivel inkább annak kell tekinteniük a háza népét! De ne féljetek e hitetlen ellenségektől. Mert kijelentem, hogy semmi sincs elrejtve, ami nyilvánosságra ne kerülne; olyan titok sincs, ami ki ne tudódnék. Amit magunk között tanítottam nektek, hirdessétek azt bölcsen és nyíltan. Amit a belsőszobában elmondtam nektek, azt kellő időben hirdessétek a háztetőkről. És azt mondom nektek, barátaim és tanítványaim, ne féljetek azoktól, akik a testet megölhetik, a lelket azonban nem tudják elpusztítani; inkább Őbelé vessétek a bizodalmatokat, aki képes fenntartani a tes-

tet és megmenteni a lelket.

3 Ugye két verebet adnak egy filléren? S én mégis kijelentem, hogy az Isten szeme előtt egy sem merül feledésbe. Hát nem tudjátok, hogy nektek minden szál hajatokat számon tartják? Ne féljetek hát; sokkal többet értek a számtalan verébnél. Ne szégyenkezzetek a tanításom miatt; menjetek hirdetni a békét és a jó akaratot, de ne tévedjetek — nem fogja mindig béke kísérni a szónoklataitokat. Békét hozni jöttem a földre, de amint az emberek visszautasítják az ajándékomat, annak viszály és felfordulás lesz az eredménye. Ha egy egész család elfogadja az országról szóló örömhírt, akkor valódi béke fog lakozni abban a házban; de amikor a család némely tagja belép az országba, mások

meg elutasítják az örömhírt, e megosztottság csak szomorúságot és bánatot okozhat. Dolgozzatok őszintén azon, hogy az egész családot megmentsétek, nehogy az embernek a tulajdon családja legyen az ellensége. De ha megtettétek a tőletek telhetőt minden család minden tagjáért, kijelentem nektek, hogy aki apját vagy anyját jobban szereti, mint ezt az örömhírt, az nem méltó az országra."

4 Ahogy a tizenkettek meghallották e szavakat, készülődni kezdtek az indulásra. És nem is gyűltek össze egészen a názáreti gyülekezésig, hogy ott találkozzanak Jézussal és a többi tanítvánnyal, ahogy azt a Mester megszervezte.

5. MIT KELL TENNEM, HOGY ÜDVÖZÜLJEK?

[1] Az egyik este Shunemben, miután János apostolai visszatértek Hebronból és miután Jézus apostolai kettesével elmentek, s amikor a Mester épp a fiatalabb vándor hitszónokok azon tizenkét fős csoportjának a tanításával volt elfoglalva, akik Jákob irányítása alatt dolgoztak, a tizenkét nő jelenlétében, Rákhel ezt a kérdést tette fel Jézusnak: „Mester, mit válaszoljunk, amikor a nők megkérdeznek minket, hogy ‚Mit kell tennem azért, hogy üdvözüljek?’” A kérdést meghallván Jézus ezt válaszolta:

[2] ¶ „Amikor a férfiak és a nők azt kérdezik, hogy mit kell tennünk az üdvözülés érdekében, akkor válaszoljátok azt: Higgyétek

az országról szóló örömhírt; fogadjátok el az isteni megbocsátást. Hit révén ismerjétek fel az Isten bennetek lakozó szellemét, akinek elfogadása az Isten fiává tesz benneteket. Hát nem olvastátok az Írásokban, ahol azt mondja, ‚Az Úrban találok igazságosságot és erőt.' Szintén, ahol az Atya azt mondja, ‚Közel van igazságom; szabadításom már úton van, és karommal óvom népemet.' ‚Lelkem ujjong az Istenem szeretetében, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett s az igazságosságának köntösébe burkolt.' Nem olvastátok-e azt is az Atyáról, hogy az ő neve ‚az Úr a mi igazságunk lesz'. ‚Dobjátok el az önelégültség szennyezett ruháit és öltöztessétek a fiamat az isteni igazságosság és az örök üdvözülés ruhájába.' Mindörökre igaz, hogy

‚az igaz ember a hite által él’. Teljesen szabadon beléphettek az Atya országába, de a fejlődés — a kegyelemben való gyarapodás — alapvető jelentőségű a bent maradás szempontjából.

3 Az üdvözülés az Atya ajándéka és azt az ő Fiai nyilatkoztatják ki. A hit révén való elfogadás a részetekről az isteni természet részesévé, az Isten fiává, illetőleg leányává tesz benneteket. Hit révén igazultok; hit révén üdvözültök; és ugyanezen hit révén haladtok előre örökmód a fokozatos fejlődés és az isteni tökéletesség útján. Hit révén igazult Ábrahám és hit révén ismerte meg a Melkizedek-féle tanítások általi üdvözülést. A korszakok során végig ugyanez a hit mentette meg az emberek fiait, de most egy Fiú

jött el az Atyától, hogy az üdvözülést valósá-gosabbá és szívesebben fogadottá tegye.”

4 ¶ Ahogy Jézus befejezte a beszédet, nagy ujjongás támadt e kegyes szavakat hallók körében, és az elkövetkező napok során mindannyian új erővel és megújult energiával és lelkesedéssel hirdették az országról szóló evangéliumot. És a nők annál jobban örültek abban a tudatban, hogy ők is részei az ország földi megteremtésére vonatkozó eme terveknek.

5 Az utolsó kijelentésének zárásául Jézus azt mondta: „Üdvözülést nem vásárolhattok; nem érdemelhetitek ki az igazságosságot. Az üdvözülés az Isten ajándéka, és az igazságosság az országbeli fiúi elismertség szellemtől született életének természe-

tes gyümölcse. Nem azért mentenek meg benneteket, mert igaz életet éltek; inkább az a helyzet, hogy azért éltek igaz életet, mert már meg is mentettek benneteket, felismertétek a fiúi elismerést, mint az Isten ajándékát és az országban való szolgálatot, mint az élet legfőbb boldogságát a földön. Amikor az emberek elhiszik ezt az örömhírt, mely az Isten jóságának kinyilatkoztatása, az arra fogja késztetni őket, hogy önként megbánják minden ismert bűnüket. A fiúi elismertség megértése nem egyeztethető össze a bűn iránti vággyal. Az országban hívők ki vannak éhezve az igazságra és szomjazzák az isteni tökéletességet."

6. AZ ESTI TANÍTÁSOK

[1] Az esti beszélgetések alkalmával Jézus sok tárgykört érintett. E vándorút hátralévő részében — mielőtt mindannyian összegyűltek volna Názáretben — Jézus tárgyalta „Az Isten Szeretete”, „Álmok és Látomások”, „Rosszakarat”, „Alázat és Szelídség”, „Bátorság és Hűség”, „Zene és Istenimádat”, „Szolgálat és Engedelmesség”, „Büszkeség és Önteltség”, „A Megbocsátás és a Bűnbánat Viszonya”, „Béke és Tökéletesség”, „Rossz Beszéd és Irigység”, „Rossz, Bűn és Kísértés”, „Kétségek és Hitetlenség”, „Bölcsesség és Istenimádat” kérdéskörét. Lévén, hogy a régebbi apostolok távol voltak, a férfiak és nők ezen újabb csoportjai felszabadultabban merültek bele a Mesterrel való vitákba.

[2] Miután eltöltött két-három napot a tizenkét vándor hitszónokból álló egyik csoporttal, Jézus felkereste a következő csoportot, és mindeme munkások hollétéről és tevékenységéről Dávid hírnökeitől értesült. Tekintettel arra, hogy a nőknek ez volt az első vándorútjuk, az idő nagy részében Jézussal maradtak. A hírvivői szolgálaton keresztül e csoportok mindegyike teljes mértékben tájékoztatást kapott a vándorút lefolyásáról, és a többi csoportról szóló hírek mindig a bátorítás forrását jelentették ezen elszórtan és elkülönülten dolgozóknak.

[3] Az elválásukat megelőzően úgy szervezték, hogy a tizenkét apostol, valamint a vándor hitszónokok és a női testület Názáretben gyűljön össze a Mesterrel való találkozásra

március 4-én, pénteken. Ennek megfelelően nagyjából ekkor az apostolok és a vándor hitszónokok különböző csoportjai megindultak Galilea középső és déli részéből Názáret felé. A délután derekára az utolsóként érkező András és Péter is elérte a tábort, melyet az először megérkezettek készítettek elő és amelyet a várostól északra fekvő hegyekben jelöltek ki. És ez volt az első alkalom, hogy Jézus Názáretbe látogatott azóta, hogy a nyilvános segédkezést megkezdte.

7. IDŐZÉS NÁZÁRETBEN

[1] Ezen a péntek délutánon Jézus Názáretben sétált, de nemigen figyeltek fel rá és egyáltalán nem is ismerték meg. Elhaladt a gyermekkori otthona, valamint az ács-

műhely mellett, és eltöltött egy félórát a fiúkorában olyannyira kedvelt dombon. A János által a Jordánban való megkeresztelésének napja óta az Ember Fiának lelkét nem kavarta fel ilyen emberi érzelemáradat. Ahogy lefelé tartott a hegyről, meghallotta annak a kürtnek az ismerős hangjait, melyet a napnyugta bejelentéséül fújtak meg, éppen úgy, ahogy már sok, sok alkalommal hallotta, amikor kisfiúként Názáretben felcseperedett. Mielőtt visszatért volna a táborba, elsétált ama zsinagóga mellett, ahová tanodába járt és elméjében elmerült a gyermekkorának számos emléke között. A nap korábbi szakaszában Jézus elküldte Tamást, hogy beszélje meg a zsinagóga vezetőjével, hogy a szombat reggeli istentiszteleten szól-

hasson.

2 A názáreti emberek sohasem a jámborságukról és az erényes életükről voltak híresek. Az évek múlásával e falut egyre jobban megfertőzték a közeli Szeforisz alacsony szintű erkölcsi alapelvei. Jézus gyermekkorában és ifjúkorában megoszlott a názáretiek véleménye vele kapcsolatban; nagy volt a neheztelés, amikor Kapernaumba költözött. Bár Názáret lakosai sokat hallottak a korábbi ácsuk dolgairól, megbántva érezték magukat, amiért a korábbi tanhirdető vándorútjai során egyszer sem ejtette útba a saját faluját. Valóban hallottak Jézus hírnevéről, de a polgárok többsége dühös volt, amiért e nagy tettek egyikét sem a gyermekkorának színhelyén vitte véghez. A názáreti emberek

hónapokon át sokat vitatkoztak Jézusról, de a véleményük egészében véve nem volt kedvező.

3 Így a Mester nemhogy a hazatérőt üdvözlő, hanem egy határozottan ellenséges és végletesen gáncsoskodó légkörben találta magát. De nem ez volt minden. Az ellenségei, tudván, hogy e szombatot Názáretben akarja tölteni és feltételezve azt, hogy beszélni is akar a zsinagógában, számos durva és faragatlan embert béreltek fel, hogy zaklassák és minden lehetséges módon bajt keverjenek.

4 Jézus idősebb barátainak többsége, beleértve a gyermekkorának elaggott előéneklőjét is, már meghalt vagy elköltözött Názáretből, és a fiatalabb nemzedék hajlamos

volt erős féltékenységgel viseltetni a hírneve iránt. Nem emlékeztek arra, hogy korábban milyen odaadó volt az apja családja iránt, és keserű bírálattal emlegették, hogy elmaradt a Názáretben élő öccsének és a már házas húgainak meglátogatásával. Jézus családjának az ő irányában tanúsított viselkedése szintén erősítette e barátságtalan érzést a polgárokban. A zsidók közötti óhitűek ráadásul odáig merészkedtek, hogy bírálják Jézust azért, mert túl gyorsan haladt a zsinagógába vezető úton ezen a szombat reggelen.

8. A SZOMBATI ISTENTISZTELET

[1] Ez a szombat szép nap volt, és egész Názáret, barátok és ellenségek, mind eljöttek,

hogy meghallgassák, amint a városuk egykori polgára beszédet mond a zsinagógában. Az apostoli társaságot követők közül sokan a zsinagógán kívül rekedtek; nem volt elég hely, hogy mindenki bejusson, aki meg akarta hallgatni Jézust. Jézus ifjúkorában gyakran beszélt ezen az istentiszteleti helyen, és ezen a délelőttön, amikor a zsinagóga vezetője átnyújtotta neki a szent írások tekercsét, hogy előadja az írásból vett tanítást, úgy tűnt, hogy a jelenlévők egyike sem emlékezik arra, hogy éppen ez a kézirat volt az, melyet ő adott ennek a zsinagógának.

[2] Az e napi istentisztelet éppen úgy zajlott, mint amikor Jézus fiúként járt el azokra. A zsinagóga vezetőjével felment a szószékhez, és az istentisztelet két ima felolvasásá-

val kezdődött: „Áldott az Úr, a világ Királya, aki megalkotja a világosságot és megteremti a sötétséget, aki békét szerez és megteremt mindent; aki irgalomban világosságot ad a földnek és azoknak, akik rajta élnek és jóságban napról napra és mindegyre megújítja a teremtés dolgait. Áldott az Úr, az Istenünk a kezemunkájának dicsőségéért és a világosságot adó fényeiért, melyeket az ő dicsőítésére alkotott. Szela. Áldott az Úr, a mi Istenünk, aki megalkotta a fényeket.”

3 Egy pillanatnyi szünet után újból imába kezdtek: „Nagy szeretettel szeretett az Úr, az Istenünk bennünket, és roppant túláradó sajnálattal sajnált minket, Atyánk és Királyunk, az atyáink kedvéért, akik őbenne bíztak. Te tanítottad meg nekik az életet

adó parancsokat; könyörülj rajtunk és taníts minket. Nyisd fel szemünket a törvényt meglátnunk; vedd rá szívünket, hogy megtartsa a parancsaidat; egyesítsd szíveinket, hogy szeressék és féljék nevedet, és meg ne szégyenüljünk, örökre. Mert te olyan Isten vagy, aki előkészíti az üdvözülést, és minket választottál minden nép és nemzet közül, és igazán közel vittél minket nagy nevedhez — szela — hogy szeretetteljesen dicsőítsük egységedet. Áldott az Úr, aki szeretetben választotta ki népének Izráelt."

4 Az összegyűltek ez után elmondták a semát, a zsidó hitvallást. E szertartás abból állt, hogy számos szakaszt elismételtek a törvényből és jelezték, hogy az istenimádatot gyakorlók magukra veszik a mennyország

igáját és a nappal és az éjszaka igáját is, megtartandó parancsolatnak.

5 És ez után következett a harmadik ima: „Igazság az, hogy te, Jahve vagy az Istenünk és atyáink Istene; a Királyunk és atyáink Királya; a Megmentőnk és atyáink Megmentője; a Teremtőnk és az üdvözülésünk sziklája; a segítségünk és a megszabadítónk. A neved öröktől fogva való, és nincs Isten kívüled. Új dalt énekeltek, melyet azért kaptak, hogy a nevedhez szólva énekeljék a parton; mind együtt dicsőítettek és mondtak a magukénak, Király, és azt mondták, Jahve uralkodik, örökre. Áldott az Úr, aki megmenti Izráelt.”

6 A zsinagóga vezetője ez után elfoglalta a helyét a frigyszekrény, illetőleg tároló előtt,

mely a szent írásokat tartalmazta és belekezdett a tizenkilenc dicsérő beszéd, illetőleg áldás éneklésébe. Ám ez alkalommal kívánatos volt rövidre fogni az istentiszteletet, hogy az előkelő vendégnek több ideje maradjon a beszédre; ennek megfelelően csak az első és az utolsó áldást adta elő. Az első ez volt: „Áldott az Úr, az Istenünk, és atyáink Istene, Ábrahám Istene, és Izsák Istene, és Jákob Istene; a nagy, a hatalmas és a szörnyűséges Isten, aki irgalmat és kedvességet mutat, aki minden dolgot megteremt, aki megemlékezik az atyáknak tett kegyes ígéretekről és megmentőt hoz a gyermekeik gyermekeinek a maga nevének érdekében, szeretetben. Ó, Király, segítő, megmentő és pajzs! Áldott vagy te, Ó Jahve, Áb-

rahám pajzsa.”

7 Ezt követte az utolsó áldás: „Ó adj a népednek, Izráelnek erős békét örökre, mert Király vagy és minden béke Ura. És a szemedben jó dolog megáldani békével Izráelt mindenkor és minden órán. Áldott vagy, Jahve, aki a népét, Izráelt békével áldja meg.” A gyülekezet nem tekintett az előéneklőre, amint az az áldásokat előadta. Az áldások után az előéneklő az alkalomhoz illő, nem hivatalos imát mondott el, és amikor ezzel is végzett, az összegyűltek mind együtt ámen mondtak.

8 Majd az előéneklő odament a frigyszekrényhez és kivett egy tekercset, melyet átadott Jézusnak, hogy felolvassa az írásból vett tanítást. Szokás volt felkérni hét sze-

mélyt, hogy olvassanak fel nem kevesebb mint három verset a törvényből, de e szokást ez alkalommal elhagyták, hogy a látogató a maga választása szerint olvashassa a tanítást. Jézus, átvéve a tekercset, felállt és olvasni kezdett a Deuteronomiumból: „Mert e parancs, amelyet ma adok neked, nem megfoghatatlan és nem elérhetetlen számodra. Nem az égben van, hogy azt kellene mondanod, ki hatol fel értük az égbe és ki hozza le nekünk, hogy aztán meghallgassuk és megcselekedjük? De a tengeren túl sincs, hogy azt kellene mondanod, ki kel át értük a tengeren, hogy elhozza nekünk a parancsolatot, hogy aztán meghallgassuk és megcselekedjük? Nem, az élet szava egészen közel van hozzád, ott van még a jelenlétedben és

a szívedben is, hogy megismerd és engedelmeskedj annak.”

9 És amikor végzett a törvényből való felolvasással, áttért Ésaiáshoz és kezdte olvasni: „Az Úr szelleme rajtam, mert az Úr kent föl engem, hogy jó híreket hirdessek a szegényeknek. Ő küldött, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak és a látás visszatértét a vakoknak, hogy felszabadítsam azokat, akik törődöttek és hirdessem az Úr kegyelmének évét.”

10 Jézus becsukta a könyvet, és miután visszaadta azt a zsinagóga vezetőjének, leült és beszélni kezdett az emberekhez. E szavakkal kezdte: „Ma beteljesültek ezek az Írások.” És ez után Jézus csaknem tizenöt percen át beszélt „Az Isten Fiairól és Leányai-

ról”. Az emberek közül sokan örömmel fogadták a beszédet, és elcsodálkoztak Jézus szívélyes és bölcs voltán.

11 Szokás volt, hogy a beszédet mondó a hivatalos istentisztelet végeztével a zsinagógában maradjon abból a célból, hogy az érdeklődők kérdéseket tehessenek fel neki. Ennek megfelelően ezen a szombat délelőttön Jézus a tömeg közé lépett, mely odanyomult hozzá, hogy kérdezzen. E csoportban jelen volt számos zavarkeltő is, akik hajlamosak voltak bajt keverni, s e tömeg szélén ott jártak a Jézus bajba keverésére felbérelt aljas emberek is. A kívül maradt tanítványok és vándor hitszónokok közül most sokan benyomultak a zsinagógába és egyből felismerték, hogy baj van készülőben. Ki akarták vezet-

ni a Mestert, de ő nem volt hajlandó velük tartani.

9. A NÁZÁRETI ELUTASÍTÁS

[1] Jézus az ellenségei nagy tömegétől körülfogva és kevés követője mellett találta magát a zsinagógában, és válaszul a nyers kérdéseikre és az aljas szándékú kötekedéseikre félig tréfásan megjegyezte: „Igen, én vagyok József fia; én vagyok az ács, és nem vagyok meglepve, hogy emlékeztettek a mondásra, ‚Orvos gyógyítsd meg magad’, és hogy azt akarjátok elérni, hogy olyat tegyek Názáretben, amiről azt hallottátok, hogy Kapernaumban megtettem; de felszólítalak benneteket, hogy tanúsítsátok, hogy még az Írások is kijelentik, hogy ‚a látnoknak csak a saját

hazájában és a saját népe körében nincs becsülete.”

2 De az emberek lökdösni kezdték és vádlón, ujjal mutatva rá, azt mondták: „Azt hiszed, hogy jobb vagy, mint a názáreti emberek; elköltöztél tőlünk, de e fivéred közönséges munkás, és a húgaid még mindig közöttünk élnek. Ismerjük anyádat, Máriát. Hol vannak ők ma? Nagy dolgokat hallunk felőled, de csak azt látjuk, hogy nem teszel csodákat, amikor visszatérsz.” Jézus így felelt nekik: „Szeretem az embereket, akik abban a városban laknak, ahol felnőttem, és nagyon örülnék, ha látnám mindannyiukat a mennyországba belépni, de az isteni tettek végrehajtásáról nem én döntök. A kegy átalakulásai azoknak az élő hitére válaszul

mennek végbe, akik annak haszonélvezői.”

3 Jézus kedélyes hangulatban irányította volna a tömeget és eredményesen leszerelte volna még az erőszakos ellenségeit is, ha a saját apostolainak egyike, Zélóta Simon nem követett volna el vezetési hibát, aki Nahornak, az egyik fiatalabb vándor hitszónoknak a segítségével időközben a tömegből csoportba gyűjtötte Jézus barátait és harci hangulat kialakulásától tartva, felszólította a Mester ellenségeit, hogy távozzanak végre. Jézus sokszor tanította az apostolainak, hogy a szelíd felelet csillapítja a haragot, ám a követői nem voltak hozzászokva annak látványához, hogy a szeretett tanítójukkal, akit önként Mesternek szólítottak, ily tiszteletlenül és lenézően bánnak. Ez túl sok

volt nekik, és azon kapták magukat, hogy a szenvedélyes és heves neheztelés kifejeződésének engednek teret, melyek mindegyike csak erősítette ezen istentelen és durva gyülekezet csordaszellemét. És így a bérencek vezetésével e gazfickók megragadták Jézust és kirontottak vele a zsinagógából a közelben álló meredek domb tetejére, amelynek pereméről le akarták vetni, hogy halálra zúzza magát. De épp amint azon voltak, hogy lelökjék a sziklapárkányról, Jézus hirtelenül szembekerült velük, rájuk emelte a tekintetét és nyugodtan kitárta a karját. Nem mondott semmit, de a barátai igencsak elképedtek, amikor azt látták, hogy elindul előre és a tömeg szétválik és bántatlanul átengedi.

4 Jézus, tanítványaival a sarkában a tábor-

ba ment, ahol a tanítványok minderről beszámoltak. És aznap este összekészültek, hogy másnap korán reggel visszamenjenek Kapernaumba, amint azt Jézus meghagyta. A harmadik nyilvános tanhirdető vándorút e viharos vége kijózanító hatással volt Jézus minden követőjére. Most már kezdték megérteni a Mester némely tanításának jelentését; kezdtek ráébredni arra, hogy az ország csak sok szomorúságon és keserves csalódáson keresztül fog eljönni.

5 Názáretet ezen a vasárnap reggelen hagyták el, és különböző útvonalakon haladva végül mindannyian megérkeztek Betszaidába március 10-én csütörtök délben. Az igazság evangéliuma kiábrándult hirdetőinek higgadt és komoly csoportjaként gyűl-

tek össze, nem pedig diadalmas keresztes vitézek lelkesült és mindenen győzedelmeskedő csapataként.

151. ÍRÁS

IDŐZÉS ÉS TANÍTÁS A PARTON

MÁRCIUS 10-re az összes tanhirdető és tanító csoport összegyűlt Betszaidában. Csütörtök éjjel és pénteken sokuk kiment halászni, míg a szombati napon elmentek a zsinagógába, hogy meghallgassanak egy koros damaszkuszi zsidót, aki Ábrahám atya dicsőségéről beszélt. Jézus e szombat legnagyobb részét a hegyekben, egyedül töltötte. Azon a szombat éjjelen a Mester több mint egy órán keresztül beszélt az összegyűlt csoportoknak „A hányattatás feladatáról és a csalódás szellemi értékéről". Emlékezetes alkalom volt ez, és a hallgatói sohasem felejtették el az el-

mondott tanítást.

2 Jézus még mindig nem kerekedett felül teljesen a legutóbbi názáreti elutasítása miatti szomorúságán; az apostolok különös levertséget érzékeltek nála, mely az ő megszokott vidám viselkedésével keveredett. Az idő nagy részében Jakab és János volt vele, mert Pétert igencsak lekötötte a vándor hitszónokok új testületének gondozásával és irányításával járó sokrétű felelősség. E várakozási időt, mely a jeruzsálemi páska-ünnepre való elindulást megelőzte, a nők azzal töltötték, hogy házról házra jártak, tanították az evangéliumot, és segédkeztek a betegeknek Kapernaumban és a környező városokban és falvakban.

1. A MAGVETŐRŐL SZÓLÓ PÉLDABESZÉD

[1] Jézus ekkoriban kezdte először alkalmazni a példabeszéd-módszert az oly gyakran köré gyűlő sokaság tanítására. Lévén, hogy Jézus késő éjszakáig beszélgetett az apostolokkal és a többiekkel, ezen a vasárnap reggelen a csoportból igen kevesen keltek fel reggelizni; így Jézus kiment a tópartra és egymagában beült egy hajóba, András és Péter régi halászbárkájába, melyet mindig fenntartottak az ő számára, és elmerült az ország kiterjesztésének munkájában megteendő következő lépésével kapcsolatos gondolataiban. Ám a Mesternek nem kellett sokáig egyedül lennie. Kapernaumból és a közeli falvakból rövidesen emberek szállingóz-

tak, és délelőtt tízre már csaknem ezer fő gyűlt össze a parton, Jézus bárkája közelében és hangosan követelték Jézus figyelmét. Péter ekkorra már felkelt, és felment a hajóra s így szólt Jézushoz, „Mester, szóljak én hozzájuk?” De Jézus azt válaszolta, „Nem, Péter, majd én elmesélek nekik egy történetet.” És akkor Jézus belefogott a magvetőről szóló példabeszéd elmondásába, mely ama példabeszédek hosszú sorának eleme volt, melyeket az őt követő tömegeknek tanított. E hajó magas padján foglalt helyet Jézus (mert tanításkor szokás volt ülni) s így beszélt a parton összegyűlt tömeghez. Miután Péter szólt néhány szót, Jézus azt mondta:

2 ¶ „Kiment a magvető vetni, és amint vetett, némely szem a megkeményedett útszél-

re esett és az égi madarak fölcsipegették. Más mag köves talajba hullott, ahol nem volt elég föld, és gyorsan kikelt, mert nem volt mélyen a földben, amikor azonban forrón tűzött a nap, elszáradt, mert nem volt gyökere, mely révén nedvességhez juthatott volna. Ismét más szúrós bogáncsok közé esett, és amikor a bogáncsok felnőttek, elfojtották, s nem hozott magot. A többi jó földbe hullott és kinőtt, termést hozott, némelyik harmincszorost, mások hatvanszorost, némelyik meg százszorost." És amikor befejezte e példabeszédet, azt mondta a sokaságnak, „Akinek füle van a hallásra, hallja meg."

3 ¶ Az apostolok és azok, akik vele voltak, amint meghallották Jézust az embereket ekképpen tanítani, nagy zavarba jöttek; és mi-

után sokat beszéltek erről egymás között, azon az estén Zebedeus kertjében Máté így szólt Jézushoz: „Mester, mi az értelme azoknak a ködös mondásoknak, melyeket a sokaságnak mondasz? Miért beszélsz példázatokban azokhoz, akik az igazságot keresik?” És Jézus így felelt:

4 „Mindvégig türelemmel tanítottalak benneteket. Nektek megadatott, hogy megismerjétek a mennyország rejtelmeit, de az ítélőképességgel nem bíró tömegek és azok számára, akik az elpusztításunkra törnek, mostantól fogva példabeszédekben fogjuk előadni az ország rejtelmeit. És azért teszünk így, hogy azok, akik valóban be akarnak lépni az országba, felfoghassák a tanítás értelmét és így megtalálják az üdvözü-

lést, míg azok, akik csak azért hallgatnak minket, hogy tőrbe csaljanak, annál jobban összezavarodjanak, annyiban, hogy úgy néznek majd, hogy nem látnak és úgy hallanak majd, hogy nem hallják ki az értelmet. Gyermekeim, hát nem érzékelitek a törvény szellemét, mely azt rendeli, hogy akinek van, adassék annak, hogy bősége legyen; de attól, akinek nincs, elvétetik még az is, amije van. Ezért ettől kezdve többnyire példázatokban fogok szólni az emberekhez avégből, hogy a barátaink és azok, akik meg akarják ismerni az igazságot, leljék meg amit keresnek, míg az ellenségeink és azok, akik nem szeretik az igazságot úgy halljanak minket, hogy nem értenek meg. Ezen emberek közül sokan nem az igazság útját kö-

vetik. A látnok valóban leírt minden ilyen, ítélőképességgel nem bíró lelket, amikor azt mondta: ‚Mert megkérgesedett e népnek a szíve, és nehezen hallanak a fülükre, és a szemüket meg behunyták, hogy ne ismerjék fel az igazságot és ne értsék meg azt a szívükben.'"

5 Az apostolok nem fogták fel teljesen a Mester szavainak jelentőségét. És András és Tamás tovább beszélgetett Jézussal, Péter és a többi apostol pedig visszavonult a kert egy másik részébe, ahol komoly és elmélyült vitába kezdtek.

2. A PÉLDABESZÉD ÉRTELMEZÉSE

1 Péter és a vele lévő csoport arra a következtetésre jutott, hogy a magvetőről szóló

példabeszéd képutalás, hogy minden egyes mozzanatának van valamilyen rejtett értelme, így hát úgy döntöttek, hogy Jézushoz fordulnak magyarázatért. Ennek megfelelően Péter odament a Mesterhez, s így szólt: „Nem tudjuk felfogni e példabeszéd jelentését, és szeretnénk, ha elmagyaráznád nekünk, hiszen azt mondod, hogy megadatott az ország rejtelmeit megismernünk.” És amikor Jézus ezt meghallotta, azt mondta Péternek: „Fiam, én semmit sem akarok eltitkolni, de gondolom, előbb elmondod, hogy miről beszélgettetek; ti hogyan értelmezitek a példabeszédet?”

2 Egy pillanatnyi szünet után Péter azt mondta: „Mester, sokat beszéltünk a példabeszédről, és a következő értelmezés mel-

lett döntöttünk: A magvető az örömhír terjesztője; a mag az Isten szava. Az útszélre esett mag jelenti azokat, akik nem értik meg az örömhír tartalmát. A megkeményedett földre esett magot felcsipegető madarak Sátánt, illetőleg a rosszat jelölik, aki elloppja azt, ami e tudatlanok szívébe vettetett. A köves helyre hullott mag, mely oly hirtelenül kikelt, azokat a felszínes és meggondolatlan embereket jelöli, akik hallván a jó híreket, örömmel fogadják az üzenetet; de mivel az igazság nem gyökerezik mélyen az értelmükben, odaadásuk rövidéletű a gyötrelem és az üldöztetés közepette. Amikor itt a baj, e hívek elbuknak; ha megkísértik őket, elveszítik hitüket. A bogáncsok közé esett mag azokat jelöli, akik szívesen hallgatják

meg a szót, de hagyják, hogy a világ gondjai és a gazdagok csalárdsága elnyomja az igazság szavát, így az nem hoz termést. Míg a jó talajra hullott és harmincszoros, hatvanszoros és százszoros termést hozó mag azokat jelöli, akik meghallották az igazságot — az eltérő értelmi felruházottságuk szerint — különböző mértékben értékelik azt és így eltérő mértékben juttatják kifejezésre e vallási tapasztalást."

3 Jézus, miután meghallgatta Péter példabeszéd-értelmezését, megkérdezte a többi apostoltól, nincs-e nekik is valamilyen véleményük. E felkérésre csak Nátániel válaszolt. Ő azt mondta: „Mester, bár én sok jó dolgot elfogadok Simon Péter példázatértelmezéséből, nem teljesen értek vele egyet.

Az én elképzelésem e példabeszédről a következő: A mag az országról szóló örömhírt jelenti, míg a magvető az ország hírnökeit jelöli. Az útszéli megkeményedett földre esett mag jelöli azokat, akik csak keveset hallottak az örömhírről, azokkal egyetemben, akik közömbösek az üzenet iránt, és azokkal, akik megkeményítették a szívüket. Az ég madarai, melyek az útszélre esett magot felcsipegették, az ember életszokásait jelentik, a rossz általi megkísértést és a húsvér test vágyait. A köves földre hullott mag azokat az érzelmes lelkeket jelenti, akik gyorsan elfogadnak valamilyen új tanítást és ugyanolyan gyorsan fel is adják az igazságot, amikor szembesülnek az ezen igazság szerinti élet nehézségeivel és valóságaival; nincs meg

bennük a szellemi érzékelőképesség. A bogáncsok közé hullott mag azokra utal, akikre hatnak az örömhír igazságai; hajlanak arra, hogy kövessék annak tanításait, de akadályozza őket ebben az életbüszkeség, az emberi léttel járó féltékenység, irigység, és aggódás. A jó talajra hullott mag, mely kihajtva harmincszoros, hatvanszoros és százszoros termést hoz, ama természetes és különböző mértékű képességeket jelenti, melyekkel azok a férfiak és nők bírnak, akik más és más mértékben vannak felruházva szellem-megvilágosodottsággal, ezért különböző módon értik meg az igazságot és válaszolnak annak szellemi tanításaira."

4 Amikor Nátániel elhallgatott, az apostolok és társaik nagy vitába és komoly ta-

nácskozásba kezdtek, némelyikük a Péter-féle értelmezés mellett érvelt, míg csaknem ugyanennyien védték a Nátániel-féle értelmezést. Időközben Péter és Nátániel visszavonult a házba, ahol élénken és elszántan törekedtek a másik meggyőzésére és véleményének megváltoztatására.

5 A Mester hagyta, hogy e zavar a végletekig kiteljesedjen; aztán tapsolt és magához hívta őket. Amikor mindannyian újra ott voltak körülötte, azt mondta, „Mielőtt e példabeszédről szólnék, van-e valamelyikőtöknek mondanivalója?” Egy pillanatnyi csend után Tamás szólalt meg: „Igen, Mester, én szeretnék szólni néhány szót. Emlékszem, hogy egyszer azt mondtad nekünk, hogy épp ettől óvakodjunk. Arra intettél bennün-

ket, hogy amikor szemléltetést alkalmazunk a hitszónoklatunkhoz, akkor igaz történeteket, ne pedig kitalált meséket vegyünk, és hogy olyan történetet válasszunk, mely a legjobban illik ahhoz az egyetlen központi és alapvető igazsághoz, melyet az embereknek meg akarunk tanítani, és hogy a történet ilyetén való felhasználásával ne tegyünk kísérletet arra, hogy szellemi alkalmazhatóságot tulajdonítunk minden kisebb részletnek, melyet a történetben elmondunk. Úgy gondolom, hogy Péter is és Nátániel is hibázott, amikor e példabeszédet így akarta értelmezni. Én csodálom e képességüket, de éppoly bizonyos vagyok abban is, hogy minden olyan törekvés, hogy egy természetes példabeszédből szellemi megfeleléseket ve-

zessünk le annak minden egyes mozzanata kapcsán, csakis zavarhoz és komoly félreértéshez vezethet az ilyen példabeszéd igazi célját illetően. Hogy igazam van, azt teljes mértékben igazolja az a tény, hogy míg egy órával ezelőtt még mindannyian egy véleményen voltunk, most két külön csoportra oszlunk, akik a példabeszédről mást és mást gondolnak és olyan komolyan ragaszkodunk e véleményünkhöz, hogy az, meglátásom szerint, már akadályoz minket abban, hogy képesek legyünk teljes mértékben felfogni azt a nagy igazságot, melyre akkor gondoltál, amikor e példabeszédet elmondtad a sokaságnak és később megkértél minket, hogy mondjunk róla véleményt."

6 Tamás szavai nyugtatólag hatottak mind-

annyiukra. Rábírta őket arra, hogy felidézzék, hogy mit tanított nekik Jézus a korábbi alkalmakkor, és mielőtt Jézus folytatta volna a mondandóját, András emelkedett szólásra: „Meg vagyok győződve arról, hogy Tamásnak igaza van, és arra kérem, hogy mondja el nekünk, hogy ő milyen jelentést társít a magvetőről szóló példabeszédhez.” Miután Jézus jelzett Tamásnak, hogy beszéljen, ő így szólt: „Testvéreim, nem szerettném elhúzni e vitát, de ha akarjátok, elmondom, hogy szerintem a példabeszéd azért hangzott el, hogy megtanítson nekünk egy nagy igazságot. Ez pedig az, hogy az országról szóló örömhír terjesztésében, függetlenül attól, hogy milyen hűen és eredményesen teszünk is eleget az isteni megbízatá-

sunknak, váltakozó sikerrel fogunk járni; és hogy az eredményeket illető mindezen eltéréseket közvetlenül ama körülmények határozzák meg, melyek eredendő velejárói a segédkezésünknek, azokról a körülményekről van szó, amelyekre nekünk kevés vagy semmilyen befolyásunk sincs."

7 Amikor Tamás befejezte, a tanhirdetőtársainak többsége kész volt egyetérteni vele, még Péter és Nátániel is azon volt, hogy megbeszélje vele ezt, amikor Jézus felállt és azt mondta: „Jól van, Tamás; megértetted a példabeszédek igazi értelmét; de titeket, Péter és Nátániel, ugyanilyen dicséret illet annyiban, hogy oly kimerítően megmutattátok annak veszélyét, hogy ha valaki jelképi jelentést akar tulajdonítani a példabeszéde-

imnek. A szívetekben gyakran a javatokra foghattok bele ilyen töprengő képzelgésekbe, de hibát követtek el, amikor arra törekedtek, hogy e következtetéseiteket a nyilvános tanításotok részeként kínáljátok.”

8 Most, hogy megszűnt a feszültség, Péter és Nátániel elismerő szavakkal illette egymás értelmezéseit, és mielőtt nyugovóra tértek volna, az Alfeus ikrek kivételével mindegyik apostol maga is megpróbálta értelmezni a magvetőről szóló példázatot. Még Karióti Júdás is előadott egy hihető értelmezést. Maguk között a tizenkettek gyakorta próbálkoztak azzal, hogy a Mester példabeszédeit jelképes tartalommal bíróként megfejtsék, de e nézeteket soha többé nem vették komolyan. Ez igen hasznos tanácskozás

volt az apostolok és társaik számára, különösen azért, mert ettől kezdve Jézus egyre több példabeszédet alkalmazott a nyilvános tanításai során.

3. TOVÁBBI BESZÉLGETÉS A PÉLDÁZATOKRÓL

[1] Az apostolok teljesen ráhangolódtak a példabeszédekre, olyannyira, hogy a következő estét teljes egészében a példázatokról folytatott további vitáknak szentelték. Jézus azzal nyitotta meg az esti tanácskozást, hogy azt mondta: „Kedveseim, mindig különbséget kell tennetek a tanításban annak érdekében, hogy az igazságról szóló beszámolókat az előttetek lévők elméjéhez és szívéhez szabjátok. A különböző értelmi képességű és vérmérsékletű sokaság előtt állva nem

szólhattok különböző szavakkal a hallgatóság minden egyes rétegéhez, de elmondhattok egy olyan történetet, mely közvetíti a tanításotokat; és minden egyes csoport, sőt minden egyes egyén képes lesz megalkotni a saját értelmezését a példabeszédetekről a maga értelmi és szellemi felruházottságának megfelelően. Hagynotok kell a fényeteket ragyogni, de bölcsen és körültekintően tegyétek azt. Senki sem gyújt lámpást azért, hogy befödje valami edényfélével vagy hogy az ágy alá tegye; inkább tartóra teszi a lámpást, hogy mindenki láthassa világát. Hadd mondom el nektek, hogy semmi sincs úgy elrejtve a mennyországban, hogy elő ne kerülne; titkok sincsenek, melyek végül ki ne tudódnának. Végül mindeme dol-

gokra fény derül. Ne csak a tömegekre gondolkodjatok és hogy miként hallgatják az igazságot; ügyeljetek magatokra is, hogy ti miként halljátok. Emlékezzetek, hogy hányszor mondtam már nektek: Akinek van, annak még több adatik, míg akinek nincs, attól még az is elvétetik, amiről úgy gondolja, hogy az övé."

2 ¶ A példabeszédek megvitatása és a további intelmek közreadása folytatódott, melyek értelmezése a következőképpen foglalható össze és fejezhető ki mai szóhasználattal:

3 1. Jézus igyekezett lebeszélni őket a kitalált történeteknek vagy jelképeknek az evangélium igazságainak tanítása során való használatáról. Javasolta viszont a pél-

dabeszédek szabad alkalmazását, különösen a természettel kapcsolatos példabeszédekét. Hangsúlyozta annak értékes voltát, amikor az ember az igazság tanításának módszereként felhasználja a természeti és a szellemi világ között meglévő *lényegi hasonlatosságot.* Gyakran utalt a természeti világra úgy, mint „a szellemvalóságok nem valós és tünékeny árnyékára”.

4 ¶ 2. Jézus elmondott három-négy példabeszédet a héber írásokból, felhívva a figyelmet arra a tényre, hogy e tanítási módszer nem teljesen új. Azonban majdnem új tanítási módszer lett belőle annak okán, ahogy ő azt ettől fogva alkalmazta.

5 ¶ 3. A példabeszédek értékének az apostolok számára való megtanítása során Jézus

felhívta a figyelmet az alábbi szempontokra:

6 A példabeszéd egyidejű folyamodást jelent az elme és a szellem nagyon is eltérő szintjeihez. A példabeszéd ösztönzőleg hat a képzelőerőre, igénybe veszi az éleslátást és bíráló-elemző gondolkodásra sarkall; segíti a rokonszenvet anélkül, hogy fokozná a szembenállást.

7 A példabeszéd ama dolgoktól indul, melyek ismertek, és a nem ismertek érzékelése felé tart. A példabeszéd az anyagit és a természetit a szellemibe és az anyagfelettibe való bevezetés eszközéül használja.

8 A példázatok kedveznek a pártatlan erkölcsi döntések meghozatalának. A példabeszéd használata sok előítéletet kerül el és tapintatosan új igazságot tudatosít, és úgy

teszi mindezt, hogy közben a legkisebb mértékben váltja ki a személyes felháborodásból fakadó védekezést.

9 A példabeszéd által felkínált igazság elutasítása tudatos értelmi tevékenységet igényel, mely egyenesen szembekerül az ember őszinte ítélőképességével és pártatlan döntési képességével. A példabeszéd a hallásérzéken keresztül kényszerít rá a gondolkodásra.

10 A tanítás példabeszédi formában való alkalmazása képessé teszi a tanítót új, sőt meglepő igazságok közreadására, s közben nagymértékben elkerül minden, a hagyománnyal és a bevett renddel való ellentmondást és külsődleges összeütközést.

11 A példabeszédnek megvan az az előnye is, hogy serkenti a megtanított igazságra való

emlékezést, amikor az ember később ugyanilyen, jól ismert jelenetekkel találkozik.

12 ¶ Ezzel Jézusnak az volt a célja, hogy megismertesse a követőit számos olyan okkal, melyek megmagyarázzák, hogy a nyilvános tanításában miért használ egyre többször példabeszédeket.

13 ¶ Az esti tanítás vége felé Jézus először mondta el a véleményét a magvetőről szóló példabeszédről. Azt mondta, hogy a példázat két dologra utal: Először is, a példázat áttekintése az ő addigi segédkezésének és egyfajta előrejelzése annak, ami a földi élete hátralévő részében még előtte áll. És másodszor, utalás is, hogy az apostolok és az ország más hírnökei mire számíthatnak az idő múlásával a nemzedékről nemzedékre való se-

gédkezésükben.

[14] Jézus a jeruzsálemi vallási vezetők számító törekvésének a lehető legjobb cáfolatakénti is alkalmazta a példázatokat, mivel azt tanították, hogy ő az egész munkáját démonok, valamint az ördögök hercegének segítségével végzi. A természethez fordulás ellentétben állt e tanítással, lévén, hogy az akkori emberek minden természeti jelenségre úgy tekintettek, mint a szellemi lények és természetfeletti erők közvetlen cselekedetének eredményére. Azért is döntött e tanítási módszer mellett, mert az képessé tette arra, hogy alapvető igazságokat hirdessen azoknak, akik meg akarták ismerni a jobb utat, ugyanakkor kevesebb lehetőséget adott az ellenségeinek, hogy az ellene való táma-

dásra okot vagy vádakat találjanak.

15 Mielőtt a csoportot aludni küldte volna, Jézus azt mondta: „Most elmondom nektek a magvetőről szóló utolsó példázatot. Próbára akarlak tenni benneteket, hogy megtudjam, miként fogadjátok: A mennyország is olyan, mint az az ember, aki jó magot vetett a földbe; és amíg éjjel aludt és nappal a dolgát intézte, a mag kihajtott és kinőtt, és bár ő nem tudta, hogy miként történt, a növény termést hozott. Először volt a szár, majd a kalász, majd a teljes mag a kalászban. És aztán, amikor a mag megérett, elővette a sarlót és bevégezte az aratást. Akinek füle van a hallásra, hallja meg.”

16 Az apostolok sokat gondolkodtak e mondáson, de a Mester többször sohasem tett

említést a magvetőről szóló példázat e kiegészítéséről.

4. ÚJABB PÉLDABESZÉDEK A TÓNÁL

[1] Másnap Jézus újra csak a hajóról tanította az embereket, azt mondta: „A mennyország hasonlít ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a földjébe; de amikor aludt, jött az ellensége és konkolyt szórt a búza közé, aztán elment. És amikor a vetés szárba szökött és később termést hozott, a konkoly is felütötte a fejét. Ekkor a szolgák elmentek a gazdához és azt mondták neki: ‚Uram, nem jó magot vetettél a földedbe? Honnét került hát oda a konkoly?’ És az így válaszolt a szolgáinak, ‚Ellenséges ember műve ez.’ A szolgák tovább kérdezték gazdájukat, ‚Akarod,

hogy elmenjünk és kigyomláljuk?' De ő válaszolt nekik és azt mondta: ‚Nem, nehogy a konkolyt gyomlálva vele együtt a búzát is kitépjétek. Hagyjátok, hadd nőjön mind a kettő az aratásig, aratáskor majd szólok az aratóknak, Előbb a konkolyt szedjétek össze, kössétek kévébe és égessétek el, majd pedig a búzát gyűjtsétek csűrömbe.'"

2 ¶ Miután az emberek feltettek néhány kérdést, Jézus egy másik példázatot mondott: „A mennyország hasonlít a mustármaghoz, amelyet az ember elvetett a földjében. Ez kisebb minden más magnál, amikor azonban felnő, nagyobb minden veteménynél, és szinte fává terebélyesedik, úgyhogy jöhetnek az ég madarai, és megpihenhetnek ágain."

3 ¶ „A mennyország hasonlít a kovászhoz is, amelyet fogott az asszony, belekeverte három mérő lisztbe, s ezzel az egész liszt megkelt tőle.”

4 ¶ „A mennyország hasonlít a szántóföldben rejtező kincshez is, melyet egy ember megtalált. Az ember örömében elment, eladta mindenét, amije csak volt, hogy megvehesse a szántóföldet.”

5 ¶ „A mennyország hasonlít a kereskedőhöz is, aki igazgyöngyöt keres; és amikor egy nagyon értékeset talált, fogta magát, eladta mindenét, amije csak volt, hogy a rendkívüli gyöngyöt megvehesse.”

6 ¶ „Újra csak azt mondom, a mennyország hasonlít a vízbe vetett hálóhoz, mely mindenféle halat összefog. Amikor a háló meg-

telik, a halászok partra húzzák, nekiülnek és a javát edényekbe válogatják, a hitványát pedig kiszórják.”

7 ¶ Jézus sok más példázatot is elmondott a sokaságnak. Valójában ettől kezdve ritkán tanította a tömegeket, hacsak nem ezen a módon. Miután a közönségnek nyilvánosan beszélt példázatokban, az esti órák alatt teljesebben és határozottabb formában fejtette ki tanításait az apostolok és a vándor hitszónokok előtt.

5. A KHERESAI ÚT

1 A tömeg a hét folyamán tovább nőtt. Szombaton Jézus elvonult a hegyekbe, de vasárnap reggelre a tömegek visszatértek. Jézus beszélt hozzájuk kora délután, Péter

hitszónoklatát követően, és amikor befejezte, így szólt az apostolokhoz: „Kimerít a tömeg; menjünk át a túloldalra, hogy egy nap nyugtunk legyen.”

2 A tavon való átkelés során megtapasztalták az erős és hirtelenül előtörő szélviharok egyikét, mely oly jellemző volt a Galileai-tóra, különösen az évnek ebben a szakában. E víztömeg csaknem hétszáz lábnyira van a tengerszint alatt és magas partfalak veszik körbe, különösen nyugaton. Meredek szurdokok vezetnek a tótól a hegyekbe, és amint napközben a felforrósodott levegő felemelkedik az egyik sarokból a tó fölé, gyakran előfordul, hogy napszállta után a szurdokok lehűlő levegője végigsöpör a tavon. Ezek az erős szelek gyorsan jönnek és néha éppoly

hirtelenül is állnak el.

3 Épp ilyen esti erős szél tört rá a Jézust a túlsó partra átvivő hajóra ezen a vasárnap estén. A fiatalabb vándor hitszónokok egy részét szállító három másik hajó szorosan követte Jézus hajóját. E vihar erős volt, jóllehet a tónak csak erre a részére korlátozódott, a nyugati parton sehol sem volt viharnak nyoma. A szél olyan erősen fújt, hogy a hullámok egy idő után már átcsaptak a hajón. A heves szél eltépte a vitorlát, mielőtt az apostolok bevonhatták volna, és ekkor már teljesen az evezőikre voltak utalva, amint erejüket megfeszítve igyekeztek a két és fél kilométernél egy kevéssel messzebb lévő part felé.

4 Ezalatt Jézus a hajó hátsó részében, egy

kisebb fedett helyen aludt. A Mester kimerült volt, amikor elhagyták Betszaidát, és a pihenés érdekében rendelkezett úgy, hogy az apostolok vigyék át hajóval a túloldalra. Ezek az egykori halászok erős és gyakorlott evezősök voltak, de ez most az egyik legrosszabb szélvihar volt, amellyel valaha találkoztak. Bár a szél és a hullámok úgy dobálták a hajójukat, mint egy játékhajót, Jézus zavartalanul tudott aludni. Péter a tat közelében lévő jobboldali evezőnél tartózkodott. Amikor a hajó elkezdett megtelni vízzel, eldobta az evezőjét és Jézushoz szaladt, erősen megrázta, hogy felébredjen, és amikor Jézus felkelt, Péter azt mondta: „Mester, hát nem látod, hogy erős viharba kerültünk? Ha nem mentesz meg bennün-

ket, mindannyian odaveszünk.”

5 Amint Jézus kilépett az esőbe, előbb Péterre nézett, majd pedig a sötétben keményen küzdő evezősökre tekintett, az után újra Simon Péterre emelte a tekintetét, aki izgatottságában még mindig nem tért vissza az evezőjéhez, és így szólt: „Miért tölt el oly nagy félelem mindannyiotokat? Hol marad a hitetek? Nyugodjatok meg, csillapodjatok.” Jézus alig mondta el e feddő szavakat Péternek és a többi apostolnak, alig kérte meg Pétert, hogy törekedjen nyugalomra, mellyel lecsendesítheti háborgó lelkét, amikor a felkavarodott légkör, mely visszanyerte egyensúlyi állapotát, lecsendesedett. A haragos hullámok csaknem azonnal elültek, míg a sötét fellegek, melyek egy rövid ideig

tartó záporban ki is merítették magukat, eltűntek, és az ég csillagai felragyogtak felettük. Amennyire meg tudjuk ítélni, mindez teljesen véletlen egybeesés volt; az apostolok azonban, különösen Simon Péter, sohasem tudtak másként tekinteni e mellékeseményre, mint természeti csodára. Az akkori kor emberei különösen könnyen hittek a természeti csodákban, minthogy erősen hittek abban, hogy minden természeti megnyilvánulás közvetlenül a szellemerők és a természetfeletti lények irányítása alatt álló jelenség.

6 Jézus világosan elmagyarázta a tizenkettteknek, hogy az ő zavart szellemükhöz szólt és a félelemtől zaklatott elméjükhöz fordult, hogy ő nem parancsolta meg az elemeknek, hogy engedelmeskedjenek a szavának,

de mindez hasztalan volt. A Mester követői mindig is hajlamosak voltak arra, hogy a maguk értelmezésében lássanak minden ilyen véletlenül egybeeső történést. E naptól fogva ragaszkodtak ahhoz, hogy úgy tekintsenek a Mesterre, mint akinek teljes hatalma van a természeti elemek felett. Péter sohasem unt rá annak mesélésére, hogy „még a szelek és a hullámok is engedelmeskednek neki”.

7 Késő este volt már, amikor Jézus és társai elérték a partot, és mivel az éjszaka nyugodt és szép volt, mind a hajókon maradtak, nem mentek ki a partra egészen nem sokkal a másnapi napkelte utánig. Amikor összegyűltek, összesen mintegy negyvenen, Jézus azt mondta: „Menjünk fel azokba a hegyek-

be és töltsünk el ott néhány napot, s közben gondolkodjunk el az Atya országának problémáin.”

6. A KHERESAI ESZELŐS

[1] Bár a tó közel lévő keleti partjának legnagyobb része enyhén emelkedve vitt fel a távoli hegyekbe, ezen a helyen éppen egy meredek domboldal tornyosult, a part némely része merőlegesen állt a tó felett. Jézus a közeli domboldalra mutatva így szólt: „Menjünk fel ezen a domboldalon s reggelizzünk meg és valamelyik védett részen telepedjünk le és beszélgessünk.”

[2] Ez az egész domboldal tele volt a sziklába vésett üregekkel. E fülkék közül sok ősi sírhely volt. Nagyjából a domboldal felénél egy kisebb, viszonylag vízszintes helyen

volt a kis falu, Kheresa temetője. Ahogy Jézus és társai e temetőhely mellett haladt, egy eszelős rohant oda hozzájuk, aki ezekben a domboldali kavernákban élt. E tébolyult férfit jól ismerték errefelé, korábban meg volt béklyózva és láncolva, és el is volt zárva az egyik barlangban. Már régen letépte a láncait és most a sírok és a kiürített sírhelyek között kóborolt céltalanul.

3 E férfi, akit Ámósznak hívtak, az őrültség rendszeres időszakonként visszatérő formájától szenvedett. Voltak hosszabb időszakok, amikor felöltözött és viszonylag jól viselkedett a társai között. E világos időszakainak egyike alatt átment Betszaidába is, ahol hallotta Jézus és az apostolok szónoklatait, és akkor félig már hitt az országról szóló

evangéliumban. Ám rövidesen a bajának viharos szakasza tört rá, és elmenekült a sírok közé, ahol óbégatott, kiáltozott és így viselkedett, hogy félelmet keltsen mindenkiben, akivel csak találkozott.

4 Jézust felismervén Ámósz térdre esett a lába előtt és így kiáltott: „Ismerlek téged, Jézus, de sok ördög szállt meg engem, és kérve kérlek, ne kínozz.” Ez az ember tényleg azt hitte, hogy a rendszeresen visszatérő elmebéli szenvedése abból a tényből ered, hogy némely alkalmakkor rossz vagy tisztátalan szellemek szállják meg és veszik át az uralmat az elméje és a teste felett. Az ő bajai leginkább érzelmi jellegűek voltak — az agyának nem volt komolyabb baja.

5 Jézus, letekintve a lába előtt állatként ku-

porgó emberre, lehajolt érte és a kezét megfogva talpra állította és azt mondta neki: „Ámósz, téged nem szállt meg ördög; te már hallottad a jó hírt, miszerint az Isten fia vagy. Megparancsolom, hogy hagyd el ezt az állapotodat.” És amikor Ámósz meghallotta Jézus e szavait, értelmében olyan változás ment végbe, hogy nyomban visszatért a jobbik esze és visszanyerte az érzelmei feletti egészséges uralmat. Ekkorra már egy nagyobb tömeg gyűlt össze a közeli faluból, és ezek az emberek, akiknek számát a felettük tornyosuló hegyvidékről érkezett kondásoké gyarapított, elképedve látták, hogy az eszelős ott ül Jézussal és a követőivel, és józan eszénél van és kedélyesen társalog velük.

6 Amint a disznópásztorok berohantak a

faluba, hogy mindenfelé elmondják az eszelős lecsillapításának hírét, a kutyák rátámadtak egy kisebb és őrizetlenül hagyott, nagyjából harminc disznóból álló kondára és a legtöbb állatot egy meredélyen át a tengerbe szorították. És ez az a véletlen kísérőjelenség, mely Jézus jelenlétével és az eszelős férfi állítólagos csodás meggyógyításával összefüggésben megalapozta annak mondáját, hogy Jézus egy sereg ördögnek Ámószból való kiűzésével gyógyította meg a férfit, és hogy ezek az ördögök egy kondát szálltak meg, és nyomban arra kényszerítették az állatokat, hogy homlokegyenest rohanvást a tóban pusztuljanak el. E mellékesemény hírét a kondások még a nap vége előtt messze elvitték, és az egész falu el is hitte azt.

Ámósz annál bizonyosabban elhitte a történetet; látta a disznókat a meredély széléről lezuhanni, röviddel azt követően, hogy a háborgó elméje lecsillapodott, és mindig is hitte, hogy az állatok magukkal vitték azokat a rossz szellemeket, melyek oly sokáig kínozták őt és okoztak neki szenvedést. És ennek sok köze volt a gyógyulása tartós voltához. Ugyanígy igaz az is, hogy Jézus minden apostola (Tamást kivéve) úgy hitte, hogy a disznókkal kapcsolatos mellékesemény közvetlen kapcsolatban van Ámósz gyógyulásával.

7 ¶ Jézus nem lelte meg a keresett nyugalmat. A nap nagy részében tömegestül keresték meg az Ámósz gyógyulásának hírére érkezők és akiket vonzott az a történet, hogy

a démonok az eszelősből kilépve egy kondát szálltak meg. És így, mindössze egyetlen éjszakai pihenés után, kedden kora reggel Jézust és barátait már e disznótenyésztő nem-zsidók küldöttsége ébresztette, akik sürgették, hogy távozzon a köreikből. Szóvivőjük azt mondta Péternek és Andrásnak: „Galileai halászok, távozzatok tőlünk és vigyétek a látnokotokat is magatokkal. Tudjuk, hogy szent ember, de a mi országunk istenei nem ismerik őt, és fennáll a veszélye, hogy sok disznót veszítünk. A tőletek való félelem megszállt minket, ezért imádkozunk, hogy elmenjetek innen.” És miután Jézus meghallgatta őket, azt mondta Andrásnak, „Térjünk vissza a helyünkre.”

8 Amint éppen indulni készültek, Ámósz

megkérte Jézust, hogy engedje meg, hogy a visszaúton vele tartson, a Mester azonban nem egyezett bele. Jézus azt mondta Ámósznak: „Ne feledd, hogy az Isten fia vagy. Térj vissza a népedhez és mutasd meg nekik, hogy az Isten mily nagy dolgokat tett veled.” És Ámósz elment, hogy hirdesse, hogy Jézus egy sereg ördögöt űzött ki az ő zavart lelkéből, és hogy e rossz szellemek egy disznókondába költöztek, gyors pusztulásba hajszolva az állatokat. És nem is állt meg addig, amíg el nem jutott a Tízváros minden településére, azt hirdetve, hogy Jézus milyen nagy dolgokat tett vele.

152. ÍRÁS

A KAPERNAUMI VÁLSÁGHOZ VEZETŐESEMÉNYEK

ÁMÓSZNAK, a kheresai eszelősnek a meggyógyításával kapcsolatos történet már elérte Betszaidát és Kapernaumot, így már nagy tömeg várta Jézust, amikor hajója kikötött azon a kedd délelőttön. E tömegben ott voltak a jeruzsálemi Szanhedrin új megfigyelői is, akik Kapernaumból jöttek, hogy okot találjanak a Mester elfogásához és elítéléséhez. Amint Jézus az üdvözlésére összegyűltekkel beszélgetett, Jairus, a zsinagóga egyik vezetője tört utat magának a tömegben, és a lába előtt térdre borulva, megfogta Jézus kezét és könyörgött

neki, hogy jöjjön vele gyorsan, azt mondta: „Mester, a kislányom, az egyetlen gyermekem, ágyban fekszik, mert a halálán van. Kérlek, gyere velem és gyógyítsd meg őt.” Meghallván ennek az apának a kérését Jézus azt mondta: „Veled megyek.”

2 Ahogy Jézus elindult Jairussal, a nagy tömeg, mely hallotta az apa kérését, követte őket, hogy megnézzék mi fog történni. Röviddel az előtt, hogy odaértek volna a vezető házához, ahogy éppen egy szűk utcán siettve haladtak át és ahogy a tömeg szorongatta őket, Jézus egyszer csak megállt, s hirtelen így szólt, „Valaki megérintett.” És amikor a közelében lévők tagadták, hogy ők érintették volna meg, Péter emelte fel a hangját: „Mester, látod, hogy ez a tömeg szoron-

gat, azzal fenyeget, hogy eltapos bennünket, és te mégis azt mondod ‚valaki megérintett'. Hogy érted ezt?" Erre Jézus így válaszolt: „Azért kérdeztem, hogy ki érintett meg, mert érzékeltem, hogy élő energia távozott belőlem." És ahogy Jézus ránézett, a szeme megakadt egy, a közelben álló asszonyon, aki előrelépve, a lába előtt letérdelt és azt mondta: „Már évek óta nagy fájdalommal járó vérzések kínoznak. Sokat szenvedtem számos orvostól; minden vagyonomat rájuk költöttem, de egyik sem tudott meggyógyítani. Aztán hallottam rólad, és úgy gondoltam, hogy ha csak megérinthetném a ruhád szélét, bizonyosan megint egészséges lennék. És így előrefurakodtam a tömegben, ahogy haladtunk, mígnem oda ke-

rültem melléd, Mester, és megérintettem a ruhád szegélyét, és egészségessé lettem; tudom, hogy kigyógyultam a szenvedésből."

[3] Ezt meghallván Jézus kézen fogta a nőt, és talpra állítva őt azt mondta: „Leányom, a hited egészségessé tett; menj békével." Az asszony *hite* és nem az *érintés* volt az, ami meggyógyította. És ez az eset jó példa arra a számos, látszólag csodás gyógyulásra, mely Jézus földi létpályáját kísérte, de amelyeket ő semmilyen értelemben nem akart tudatosan. Az idő múlásával bebizonyosodott, hogy e nő valóban kigyógyult a betegségéből. Olyasféle hite volt, mely közvetlenül elérte a Mester személyében meglévő teremtőerőt. A meglévő hite mellett csak arra volt szükség, hogy közeledjen a Mester sze-

mélyéhez. Egyáltalán nem volt szükség arra, hogy megérintse a ruháját; az pusztán a babonás része volt a hitének. Jézus azért hívta magához ezt az asszonyt, akit a cezárea-filippi Veronikának hívtak, hogy kijavítson két tévedést, mely a nő elméjében jelen lehetett, illetőleg amelyek megmaradhattak azoknak a fejében, akik tanúi voltak e gyógyulásnak: Nem akarta, hogy Veronika azzal a meggyőződéssel távozzon, hogy a félelme, amelytől indíttatva tolvajmód akart gyógyulást szerezni, kifizetődő volt, vagy hogy a ruházat megérintésének babonás képzete eredményezte a gyógyulást. Jézus azt akarta, hogy mindenki tudja meg, hogy az asszony tiszta és élő *hite* hozta meg a gyógyulást.

1. JAIRUS HÁZÁBAN

[1] Jairus természetesen rettenetesen türelmetlen volt, hogy ez is csak késlelteti őket abban, hogy odaérjenek a házához; így aztán gyorsabb iramban haladtak tovább. Még mielőtt beléptek volna a vezető udvarába, az egyik szolgája jött ki, s azt mondta: „Ne terheld ilyennel a Mestert; a lányod meghalt.” Úgy tűnt azonban, hogy Jézus nem figyel a szolga szavára, mert Péterrel, Jakabbal, és Jánossal beszélgetett, most megfordult és azt mondta a fájdalomtól sújtott apának: „Ne félj; csak higgy.” Amikor belépett a házba, a fuvolásokat már ott találta a gyászolókkal, akik nem illő csődületet okoztak; a rokonok már belekezdtek a sírásba és jajgatásba. És amint Jézus minden gyá-

szolót kiparancsolt a helyiségből, bement az apával és az anyával és a három apostolával. Azt mondta a gyászolóknak, hogy a leányka nem halott, de azok gúnyosan nevettek rajta. Jézus most odafordult az anyához, s így szólt: „A lányod nem halt meg; csak alszik.” És amikor a ház lecsendesedett, Jézus odament a fekvő gyermekhez, megfogta a kezét és azt mondta, „Leányom, azt mondom neked, ébredj és kelj fel!” És amikor a lány meghallotta e szavakat, nyomban felkelt és átsétált a szobán. És rövidesen, ahogy a kábulatából magához tért, Jézus úgy rendelkezett, hogy adjanak neki enni, mert a gyermek már hosszú ideje volt étel nélkül.

[2] Lévén, hogy Kapernaumban erős izgató tevékenység folyt Jézus ellen, Jézus összehív-

ta a családot és elmagyarázta, hogy a leány egy erős lázas állapot után mély öntudatlan állapotba került, és hogy ő pusztán felébresztette, és a leányt nem holtából támasztotta fel. Mindezt elmondta az apostolainak is, de hasztalan; mind azt hitték, hogy holtából támasztotta fel a kislányt. Bármit mondott is Jézus a sokféle ilyen látszólagos csoda magyarázatául, mindannak kevés foganatja volt a követőinél. Fogékonyak voltak a csodákra és nem hagyták ki a lehetőséget, hogy egy újabb csodát tulajdonítsanak Jézusnak. Jézus és az apostolok visszatértek Betszaidába, miután Jézus külön is mindegyikük lelkére kötötte, hogy senkinek ne beszéljenek a dologról.

3 ¶ Amikor Jézus elhagyta Jairus házát, két

vak férfi jött elébe, akiket egy néma fiú vezetett és gyógyításért rimánkodtak. Ekkorra Jézus gyógyítói hírneve a csúcsán volt. Bárhová ment is, a betegek és a szenvedők már várták. A Mester ekkorra nagyon kimerültnek tűnt, és minden barátja egyre jobban aggódott amiatt, hogy nehogy addig fokozza a tanítói és gyógyítói munkáját, mígnem ténylegesen is összeroppan.

4 ¶ Jézus apostolai, az egyszerű embereket nem is említve, nem tudták megérteni ezen Isten-ember természetét és sajátosságait. Egyik későbbi nemzedék sem tudta felmérni, hogy mi ment végbe a földön a názáreti Jézus személyében. És sohasem lesz esélye sem a tudománynak, sem a vallásnak arra, hogy kivizsgálja e figyelemre mél-

tó eseményeket azon egyszerű oknál fogva, hogy ilyen rendkívüli helyzet soha többet nem fordulhat elő, sem ezen a világon, sem a Nebadon bármely más világán. E teljes világegyetem egyetlen világán sem fog soha többé megjelenni egy lény a halandói húsvér testhez hasonló alakban úgy, hogy egyidejűleg megtestesíti a teremtő energia mindezen sajátosságait az időt és a legtöbb más anyagi korlátot meghaladó szellemi felruházottságokkal együtt.

5 Sem Jézus földi ittlétét megelőzően, sem azóta, sohasem volt oly közvetlen és eleven lehetőség arra, hogy a halandó férfiak és nők erős és élő hitének eredményei megmutatkozzanak. E jelenségek megismétléséhez Mihálynak, a Teremtőnek a közvetlen színe

elé kellene járulnunk, és úgy kellene találnunk őt, mint amilyen azokon a napokon volt — az Ember Fiaként. És hasonlóképpen ma, lévén, hogy az ő távolléte megakadályozza az ilyen anyagi megnyilatkozásokat, tartózkodnotok kell attól, hogy bármiféleképpen korlátozzátok az ő *szellemi hatalmának* a lehetséges megmutatkozását. Bár a Mester anyagi lényként nincs jelen itt, jelen van ő szellemi hatásként az emberek szívében. Azzal, hogy elhagyta a világot, Jézus lehetővé tette a szelleme számára, hogy az Atyjáé mellett éljen, mely minden ember elméjében ott lakozik.

2. AZ ÖTEZER EMBER JÓLLAKATÁSA

[1] Jézus továbbra is tanította az embereket nappal, míg éjjel az apostolokat és a ván-

dor hitszónokokat oktatta. Pénteken egy hét szabadságot engedélyezett, hogy minden követője hazamehessen vagy meglátogathassa a barátait néhány napra, mielőtt felkészültek volna arra, hogy elinduljanak a páska-ünnepre Jeruzsálembe. Ám a tanítványainak több mint a fele nem volt hajlandó otthagyni őt, és a sokaság naponta csak nőtt, olyannyira, hogy Zebedeus Dávid már egy új tábort akart felállítani, Jézus azonban nem egyezett bele. A Mesternek olyan kevés ideje maradt a pihenésre a szombati napon, hogy március 27-én vasárnap reggel el akart vonulni az emberek elől. A vándor hitszónokok némelyikét hátrahagyták, hogy szóljanak a tömeghez, mialatt Jézus és a tizenkettek azt tervezték, hogy titokban átszök-

nek a tó túloldalára, ahol arra számítottak, hogy meglelik az erősen vágyott pihenést a Betszaida-Juliásztól délre található egyik ligetben. E vidék a kapernaumi népek kedvelt pihenőhelye volt; mindannyian ismerték a keleti partokon elhelyezkedő eme ligeteket.

[2] De az emberek nem így akarták. Látva, hogy milyen irányt vesz Jézus hajója, minden rendelkezésre álló bárkát kibéreltek és utánuk eredtek. Akik nem tudtak hajót szerezni, azok gyalogszerrel indultak útnak, s a tó felső vége felé tettek kerülőutat.

[3] Késő délután csaknem ezer ember találta meg a Mestert a ligetek egyikében, és ő röviden szólt is hozzájuk, melyet Péter beszéde követett. Az emberek közül sokan hoztak magukkal ennivalót, és az estétek elfogyasz-

tása után kis csoportokba gyűltek, és Jézus és tanítványai így tanították őket.

4 Hétfő délután a sokaság létszáma háromezer fölé emelkedett. És — az est folyamán — az emberek tovább özönlöttek, s magukkal hoztak mindenféle beteget is. Érdeklődők százai tervezték úgy a páska-ünnepre tartó útjukat, hogy megállnak Kapernaumban, hogy megnézzék és meghallgassák Jézust, és egyszerűen nem voltak hajlandók beletörődni a csalódásba. Szerda délre mintegy ötezer férfi, nő és gyermek gyűlt össze ebben a Betszaida-Juliásztól délre eső ligetben. Az idő kellemes volt, hiszen e vidéken az esős évszak éppen a végéhez közeledett.

5 ¶ Fülöp három napra elegendő élelmet

hozott Jézus és a tizenkettek számára, melyet a Márk fiúra bíztak, aki a mindennapos ügyeiket intézte. Ennek a napnak a délutánjára, mely nap e sokaság felének a harmadik volt, az emberek által magukkal hozott élelem már csaknem teljesen elfogyott. Zebedeus Dávid számára itt nem állt rendelkezésre sátorváros, hogy élelemmel lássa el és elszállásolja a tömegeket. Fülöp sem gondoskodott ételről a sokaság számára. Az emberek azonban, bár éhesek voltak, nem akartak távozni. Az emberek maguk között arról kezdtek suttogni, hogy Jézus el akarja kerülni az összeütközést mind Heródessel, mind pedig a jeruzsálemi vezetőkkel, s ezért választotta ezt a minden ellensége fennhatóságán kívül eső nyugalmas helyet, mint

amely alkalmas arra, hogy királlyá koronázzák. Az emberek lelkesedése óráról órára nőtt. Bár Jézusnak egy szót sem szóltak, ő természetesen mindent tudott arról, hogy mi zajlik. Még a tizenkét apostolt is megfertőzték e nézetek, különösen a vándor hitszónokok fiatalabbjait. A Jézus királlyá nyilvánításának kísérletével rokonszenvező apostolok közé tartozott Péter, János, Zélóta Simon és Karióti Júdás. A terv ellenzői voltak András, Jakab, Nátániel és Tamás. Máté, Fülöp és az Alfeus ikrek rugalmas álláspontot alakítottak ki. A királycsináló összeesküvés főkolomposa Joáb, az ifjú vándor hitszónokok egyike volt.

6 ¶ Így álltak az előkészületek szerda délután körülbelül öt órakor, amikor Jézus ar-

ra kérte Alfeus Jakabot, hogy hívja Andrást és Fülöpöt. Jézus azt mondta: „Mihez kezdjünk e sokasággal? Már három napja itt vannak velünk, és sokan éhesek. Élelmük nincsen.” Fülöp és András egymásra nézett, és az után Fülöp így válaszolt: „Mester, el kellene küldened ezeket az embereket, hogy elmehessenek a környező falvakba élelmet venni maguknak.” És András, attól tartva, hogy a királycsináló összeesküvésre sor kerül, rögtön csatlakozott Fülöphöz, azt mondta: „Igen, Mester, úgy gondolom az a legjobb, ha feloszlatod a sokaságot, hogy menjenek és vásároljanak élelmet, mialatt neked egy időre nyugtod lesz.” Mostanra a tizenkettek maradéka is csatlakozott a tanácskozáshoz. Ekkor Jézus így

szólt: „De nem akarom elküldeni őket éhesen; nem tudjátok ellátni őket élelemmel?” Ez már túl sok volt Fülöpnek, aki nyomban felszólalt: „Mester, e vidéken ugyan hol vehetnénk kenyeret ennek a tömegnek? Kétszáz dénár még az ebédhez sem lenne elég.”

7 Mielőtt még az apostolok elmondhatták volna a véleményüket, Jézus Andráshoz és Fülöphöz fordult, s azt mondta: „Nem akarom elküldeni ezeket az embereket. Úgy vannak ők itt, mint pásztor nélküli bárányok. Szeretném jóllakatni őket. Milyen élelmünk van?” Mialatt Fülöp Mátéval és Júdással beszélt, András megkereste a Márk fiút, hogy megtudja, mennyi maradt még a tartalékaikból. Jézushoz visszatérve azt mondta: „A fiúnál már csak öt árpakenyér

és két szárított hal van” — és Péter rögtön hozzátette, „És még ma este is ennünk kell.”

8 Jézus egy pillanatra elcsendesedve megállt. Tekintete a távolba révedt. Az apostolok nem szóltak semmit. Jézus hirtelen odafordult Andráshoz és azt mondta, „Hozd ide nekem a kenyeret és a halat.” És amint András odavitte a kosarat Jézusnak, a Mester így szólt: „Mondjátok meg az embereknek, hogy üljenek le a fűbe százas csoportokban és minden egyes csoporthoz rendeljetek egy-egy vezetőt, az összes vándor hitszónokot meg hozzátok ide.”

9 Jézus a kezébe vette a kenyereket, és miután köszönetet mondott, megtörte a kenyeret és az apostolainak adta, akik továbbadták a társaiknak, akik viszont elvitték a so-

kaságnak. Jézus ugyanígy törte el és osztotta szét a halakat is. És e sokaság evett és jóllakott. És amikor az evéssel végeztek, Jézus azt mondta a tanítványoknak: „Gyűjtsétek össze a megmaradt eltört darabokat, hogy semmi se vesszen kárba.” És amikor végeztek a darabok összegyűjtésével, tizenkét kosárnyira valójuk volt. Az eme rendkívüli lakomából részesült férfiak, nők és gyerekek száma nagyjából ötezret tett ki.

10 ¶ És ez volt az első és egyetlen természeti csoda, melyet Jézus tudatos előtervezés eredményeként hajtott végre. Igaz, hogy a tanítványai hajlamosak voltak sok olyan dolgot is csodának tartani, melyek nem voltak azok, ám ez igazi természetfeletti segédkezés volt. Nekünk azt tanították, hogy eb-

ben az esetben Mihály úgy sokasította meg az élelmi elemeket, ahogy mindig is teszi, kivéve azt, hogy kiküszöbölte az időtényezőt és a látható életcsatornát.

3. A KIRÁLYCSINÁLÓ MELLÉKESEMÉNY

[1] Az ötezer ember természetfeletti energia révén való jóllakatása azon esetek egyike volt, amikor az emberi sajnálat, valamint a teremtőerő nyilvánult meg abban, ami végbement. Most, hogy a sokaság jóllakott, és lévén, hogy Jézus hírneve akkor és ott e rendkívüli csodatétel révén magasan szárnyalt, ama terv, hogy fogják a Mestert és királlyá nyilvánítják, már nem igényelt több személyes irányítást. Úgy tűnt, hogy a gondolat ragályként söpör végig a tömegen. A

sokaság válasza a testi szükségleteik kielégítésének eme hirtelen és látványos módjára mélyről fakadó és elsöprő erejű volt. A zsidóknak hosszú időn át azt tanították, hogy amikor eljön a Messiás, Dávid fia, akkor ő a földet újra tejjel és mézzel folyó vidékké teszi, és hogy az élet kenyerével úgy ajándékozza meg őket, ahogy a feltételezés szerint az ősapáik a rengetegben mennyei mannához jutottak. És vajon nem teljesült-e be mindeme várakozásuk a szemük előtt? Amikor ez az éhes, alultáplált sokaság végzett a csoda-ételből való lakmározással, csak egyetlen közös válaszuk volt: „Ő a mi királyunk.” Eljött Izráel csodatévő megszabadítója. Ennek az együgyű népnek a szemében az élelmet adó hatalom együtt járt az ural-

kodás jogával. Nem csoda, hogy amikor aztán a sokaság befejezte a lakomát, egy emberként kerekedett fel és kiabálta: „Tegyük királlyá!”

2 E nagy kiáltozás fellelkesítette Pétert és azokat az apostolokat, akikben még élt a remény, hogy megláthatják, amint Jézus érvényesíti az uralkodásra való jogát. Ám ezek a hiú remények nem élhettek sokáig. Alig ült el a sokaság e nagy kiáltozásának a közeli szikláról visszaverődő hangja, amikor Jézus fellépett egy nagy kőre és felemelt jobb kezével figyelemre intve az embereket, így szólt: „Gyermekeim, jót akartok, de megfontolatlanok és földhözragadtak vagytok.” Rövid szünet következett; e szép termetű galileai fenségesen állt ott a keleti szürkület

magával ragadó ragyogásában. Minden ízében királynak tűnt, ahogy a lélegzetvisszafojtva figyelő sokasághoz beszélt: „Királlyá tennétek, de nem azért, mert a lelketeket nagy igazság világosította meg, hanem mert a gyomrotokat kenyérrel töltöttétek meg. Hányszor mondtam már nektek, hogy az én országom nem e világi? E mennyország, melyet hirdetünk, szellemi testvériség, és senki ember nem uralkodik azon anyagi királyszékben ülve. A mennyei Atyám a végtelenül bölcs és mindenható Ura az Isten fiaiból álló eme szellemi testvériségnek a földön. Talán oly nagyon rosszul nyilatkoztattam ki nektek a szellemek Atyját, hogy a húsvér testben lévő Fiából királyt akartok csinálni! Most mindannyian térjetek haza

otthonotokba. Ha királyt akartok, akkor a fények Atyját emeljétek királyszékbe mindegyikőtök szívében úgy mint a minden dolog szellem-Urát.”

3 ¶ Jézus e szavaira a sokaság kábán és csüggedten oszlott fel. A hívek közül sokan visszafordultak és attól a naptól kezdve nem követték többé. Az apostolok szótlanok voltak; csendben állták körül az ételmaradékokat tartalmazó tizenkét kosarat; csak a mindenes fiú, a Márk legény szólt, „És nem volt hajlandó királyunkká lenni.” Mielőtt Jézus magában elvonult volna a hegyekbe, Andráshoz fordult és azt mondta: „Vidd vissza a testvéreidet a Zebedeus házba és imádkozz velük, különösen pedig a testvéredért, Simon Péterért.”

4. SIMON PÉTER ÉJSZAKAI LÁTOMÁSA

[1] Az apostolok a Mesterük nélkül — magukban így elküldve — beszálltak a hajóba és némán evezni kezdtek Betszaida felé a tó nyugati partja mentén. A tizenkettek egyike sem volt úgy összetörve és elcsüggedve, mint Simon Péter. Alig szóltak egy-egy szót; mindannyian a hegyekben egyedül lévő Mesterre gondoltak. Vajon elhagyta őket? Addig a Mester sohasem küldte el mindannyiukat és sohasem fordult még elő, hogy nem volt hajlandó velük tartani. Mit jelenthet mindez?

[2] Időközben leszállt az esti sötétség, mert erős ellenszél támadt, mely az előrehaladást csaknem lehetetlenné tette. Ahogy a sötét-

ség és a kemény evezés órái teltek, Péter kimerült és a fáradtságtól mély álomba zuhant. András és Jakab a hajótat párnás padjára fektette, hogy ott pihenjen. Mialatt a többi apostol keményen küzdött a széllel és a hullámokkal, Péter álmot látott; látomása volt Jézusról, amint a vízen járva közeledik feléjük. Látván a Mestert a hajó mellett a vízen járni Péter felkiáltott, „Ments meg minket, Mester, ments meg.” És azok, akik a hajó hátsó részében tartózkodtak, hallották is néhány szavát. Ahogy ez az éjszakai jelenés Péter elméjében folytatódott, azt álmodta, hogy hallja, amint Jézus így szól: „Örvendj; én vagyok az; ne félj.” Olyan volt ez Péter zavart lelkének, mint a gileádi balzsam; megnyugtatta elgyötört szellemét, s így (álmá-

ban) odakiáltott a Mesternek: „Uram, ha valóban te vagy az, akkor parancsold meg, hogy menjek és járjak veled a vízen.” És amikor Péter elkezdett a vízen járni, a háborgó hullámok megrémisztették, és ahogy merülni kezdett, így kiáltott, „Uram, ments meg!” És a tizenkettek közül sokan hallották e kiáltását. Ez után Péter azt álmodta, hogy Jézus eljön a megmentésére, kinyújtja a kezét, megragadja és felemeli, s azt mondja: „Ó, te kishitű, miért kételkedtél?”

3 Álma második részével összefüggésben Péter felkelt a padról, melyen aludt és ténylegesen is átlépett a hajóról a vízbe. És akkor ébredt fel az álomból, amikor András, Jakab és János lehajoltak érte és kihúzták a tóból.

4 Péter számára ez az élmény mindig valós

volt. Őszintén hitte, hogy Jézus eljött hozzájuk azon az éjszakán. Csak részben győzte meg erről János Márkot, ami megmagyarázza, hogy Márk miért hagyta ki a beszámolójából a történet egy részét. Lukács, az orvos, aki alapos kutatást végzett e tárgykörökben, arra a következtetésre jutott, hogy e mellékesemény Péter látomása volt és a beszámolója elkészítésekor ezért nem volt hajlandó helyt adni e történetnek.

5. ÚJRA BETSZAIDÁBAN

[1] Csütörtök reggel, még mielőtt kivilágosodott volna, a hajójukat lehorgonyozták Zebedeus házának közelében és nagyjából délig megpróbáltak aludni egyet. Elsőként András kelt fel, és ahogy a parton sétált, rá-

akadt Jézusra, aki a mindenes fiú társaságában volt, s a vízparton lévő egyik kövön üldögélt. Annak ellenére, hogy a fiatal vándor hitszónokokkal együtt a tömegből sokan keresték Jézust a keleti hegyekben egész éjjel és a következő nap nagy részében is, nem sokkal éjfél után ő és a Márk fiú elindult gyalog, megkerülték a tavat és átkeltek a folyón, s így jutottak vissza Betszaidába.

2 ¶ A csoda révén jóllakatott ötezer emberből és azok közül, akik királyt akartak csinálni belőle, amikor a gyomruk tele a szívük pedig üres volt, most csak mintegy ötszázan maradtak meg követőiként. De még mielőtt emezek is hírt kaptak volna arról, hogy visszatért Betszaidába, Jézus megkérte Andrást, hogy hívja össze a tizenkét apostolt

és társaikat, közöttük a nőket is, azzal, hogy „Beszélni akarok velük.” És amikor mind készen álltak, Jézus így szólt:

3 ¶ „Meddig kell még elnéző lennem veletek? Hát mindannyiotoknak lassú a szellemi felfogása és elégtelen az élő hite? E hónapok alatt mindvégig tanítottam nektek az ország igazságait, és rajtatok mégis anyagi szándékok uralkodnak el szellemi megfontolások helyett. Hát még azt sem olvastátok az Írásokban, ahol Mózes figyelmeztette Izráel hitetlen gyermekeit, azt mondva: ‚Ne féljetek, legyetek erősek és meglátjátok az Úr megszabadítását’? Azt mondta az énekes: ‚Bízzatok az Úrban.’ ‚Legyetek türelemmel, várjátok az Urat és legyetek erősek. Merősíti ő a szíveteket.’ ‚Vesd az Úrra terhedet, és ő

majd megtart téged. Reméljetek benne minden időben és öntsétek ki előtte szíveteket, hiszen Isten a ti menedéketek.' ‚Aki a Fenséges titkos helyén lakik, az a Mindenható árnyékában fog élni.' ‚Jobb az Úrban bízni, mint emberi hercegekben reménykedni.'

4 És látjátok-e most már mindannyian, hogy a csodatétel és az anyagi csodák művelése nem nyer meg lelkeket a szellemi országnak? Jóllakattuk a sokaságot, de ettől nem jött meg az étvágyuk az élet kenyerére és nem szomjaztak meg a szellemi igazság vizeire. Amikor az étvágyukat csillapították, nem keresték a bejutást a mennyországba, hanem arra törekedtek, hogy az Ember Fiát e világ királyainak módjára királlyá tegyék, csak hogy továbbra is úgy ehessenek kenye-

ret, hogy nem dolgoztak meg érte keményen. És mindez, amelyben ti mindannyian többé-kevésbé részt vettetek, semmiben sem nyilatkoztatja ki a mennyei Atyát, nem viszi előbbre az ország ügyét a földön. Hát nincs elég ellenségünk a terület vallási vezetői között, hogy olyat tegyünk, ami miatt vélhetően még a polgári vezetőink is elfordulnak tőlünk? Imádkozom, hogy az Atya felnyissa a szemeteket, hogy lássatok és kinyissa a fületeket, hogy halljatok, annak érdekében, hogy teljes hitetek legyen abban az örömhírben, melyet tanítottam nektek."

5 ¶ Jézus ez után bejelentette, hogy néhány napos pihenésre vissza kíván vonulni az apostolaival, mielőtt felkészülnek a páska-ünnepi útra, Jeruzsálembe, és megtiltot-

ta a tanítványainak és a tömegnek, hogy kövesse. Ennek megfelelően hajóval átmentek a genezáreti körzetbe két-három nap pihenésre és alvásra. Jézus a földi életének nagy válságára készült, és ezért sok időt töltött a mennyei Atyával való bensőséges együttlétben.

6 Az ötezer ember jóllakatásának és a Jézus királlyá választására tett kísérletnek a híre vidékszerte kíváncsiságot keltett, és félelmet ébresztett mind a vallási vezetőkben, mind a polgári elöljárókban egész Galileában és Júdeában. E nagy csoda ugyan semennyire nem mozdította elő az országról szóló evangélium ügyét az anyagias beállítottságú és langyos hívek lelkében, jól szolgálta viszont azt a célt, hogy Jézusnak az apostolok-

ból és közeli tanítványokból álló családja a csodakereső és királyváró hajlamaikkal dűlőre jusson. E látványos mellékesemény véget vetett a tanítás, képzés és gyógyítás korai időszakának, s ezáltal előkészítette a terepet az országról szóló új evangélium felsőbb és szellemibb szakaszai — az isteni fiúi elismertség, a szellemi szabadság és az örök üdvözülés — hirdetésének ezen utolsó éve számára.

6. GENEZÁRETBEN

[1] Mialatt egy jómódú hívő házában tartózkodtak a genezáreti körzetben, Jézus kötetlen tanácskozást tartott a tizenkettekkel minden délutánon. Az ország követei kiábrándult férfiak komoly, józan és lecsillapo-

dott csoportját alkották. De mindezen megtörtént események után is, és ahogy az elkövetkező történések megmutatták, e tizenkét férfi még mindig nem szabadult meg teljesen a zsidó Messiás eljövetelével kapcsolatos természetes és régóta dédelgetett képzetétől. A megelőző néhány hét eseményei túlságosan gyorsan zajlottak ahhoz, hogy ezek az elképedt halászemberek azok jelentőségét a maguk teljességében felfoghassák. A férfiaknak és a nőknek időre van szükségük, hogy gyökeres és általános változtatásokat hajthassanak végre a társas viselkedésről, a bölcselői beállítottságról és a vallási meggyőződésről alkotott alapvető és sarkalatos felfogásaikon.

[2] Mialatt Jézus és a tizenkettek Genezáret-

ben időztek, a sokaság feloszlott, némelyek hazatértek, mások elmentek Jeruzsálembe a páska-ünnepre. Kevesebb mint egy hónapnyi idő alatt Jézus lelkes és őszinte követőinek száma, mely csak Galileában meghaladta az ötvenezret, kevesebb mint ötszázra olvadt. Jézus olyan élményben akarta részesíteni apostolait a nép lelkesedésének ingatag voltát illetően, hogy ne érezzenek kísértést arra, hogy az átmeneti és kóros vallási izgatottság ilyen megnyilvánulásaira támaszkodjanak majd az után, hogy magára kell hagynia őket az ország munkájában, ám ezen erőfeszítésében csak részleges sikert arathatott.

3 ¶ A Genezáretben való ottlétük második éjszakáján a Mester megint elmesélte az

apostoloknak a magvetőről szóló példázatot és e szavakkal egészítette ki azt: „Látjátok, gyermekeim, az emberi érzelmekhez folyamodás átmeneti érvényű és teljesen kiábrándító; a kizárólag az emberi értelemhez való fordulás ugyancsak hiábavaló és meddő dolog; csakis az emberi elmében élő szellemhez való folyamodás révén remélhetitek, hogy tartós sikert értek el és véghezviszitek azokat a bámulatos átalakulásokat az emberi jellemben, melyek rövidesen megmutatkoznak a szellem igaz gyümölcseinek bőséges termésében mindazok napi életében, akik így megszabadultak a kétség sötétségétől annak révén, hogy szellemtől születtek a hit fényére — a mennyországba.”

4 ¶ Jézus megtanította az érzelmekhez való

folyamodást, mint az értelmi figyelem megragadásának és összpontosításának módszerét. Az így felrázott és megélénkített elmét jelölte meg Jézus úgy, mint a lélekhez vezető kapubejáratot, ahol ott lakozik az ember ama szellemi természete, melynek fel kell ismernie az igazságot és válaszolnia kell az evangélium szellemi hívására annak érdekében, hogy az igaz jellemváltozások állandóságát eredményezze.

5 Jézus így próbálta felkészíteni apostolait a küszöbön álló megrázkódtatásra — a vele kapcsolatos közgondolkodásban beálló válságra, mely már csak néhány napnyira volt. Elmagyarázta a tizenketteknek, hogy a jeruzsálemi vallási vezetők az elpusztításuk érdekében majd összeesküdnek Heródes An-

tipásszal. A tizenkettek kezdték jobban (de még nem a maga teljességében) felismerni, hogy Jézus nem fog Dávid királyszékében ülni. Világosabban látták, hogy szellemi igazságot anyagi csodatételekkel előmozdítani nem lehet. Kezdték felismerni, hogy az ötezer ember jóllakatása és a Jézusból királyt csinálni akaró népi megmozdulás jelentette a tetőpontját a nép csodakereső, csodatévő várakozásának és ez volt a csúcsa a nép Jézus melletti kiállásának. Bizonytalanul érzékelték és homályosan előrelátták a szellemi elszigetelődés és a kegyetlen hányattatás közelgő időszakát. E tizenkét férfi lassan ráébredt az ország követeiként végzendő feladatuk valódi természetére, és megpróbáltak felkészülni a Mester földi segédkezése

utolsó évében rájuk váró kemény megpróbáltatásokra.

6 ¶ Mielőtt Genezáretet elhagyták volna, Jézus kioktatta őket az ötezer ember csodás jóllakatásával kapcsolatban, elmondta nekik, hogy miért fogott bele a teremtőerő e rendkívüli kinyilvánításába és biztosította őket arról, hogy mindaddig nem engedett a sokaság iránti rokonszenvének, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy az „megfelel az Atya akaratának”.

7. JERUZSÁLEMBEN

1 Április 3-án, vasárnap mindössze a tizenkét apostol kíséretében Jézus megkezdte a Betszaidából Jeruzsálembe vezető útját. A tömeg elkerülése érdekében és abból

a célból, hogy a lehető legkisebb feltűnést keltsék, Gerasza és Filadelfia felé vették az irányt. Jézus megtiltotta nekik, hogy ezen út alatt bármilyen nyilvános tanítást végezzenek; azt sem engedte meg, hogy a jeruzsálemi ottlétük alatt tanítsanak vagy szónokoljanak. Április 6-án, szerdán késő este érkeztek meg Betániába, a Jeruzsálem melletti településre. Erre az egy éjszakára Lázár, Márta és Mária otthonában álltak meg, de másnap már el is váltak tőlük. Jézus Jánossal egy Simon nevű hívő házában maradt, mely Lázár betániai háza közelében állt. Karióti Júdás és Zélóta Simon a jeruzsálemi barátainál szállt meg, míg a többi apostol kettesével különböző házakhoz ment.

[2] Jézus e páska-ünnep alatt csak egy alka-

lommal ment be Jeruzsálembe, és az pedig a nagy ünnepnapon történt. Abner sok jeruzsálemi hívőt hozott ki, hogy találkozhassanak Jézussal Betániában. E jeruzsálemi ottlétük alatt a tizenkettek megtapasztalták, hogy milyen keserűvé kezd válni a hangulat a Mesterükkel szemben. Jeruzsálemet elhagyva mindannyian úgy hitték, hogy a válság a küszöbön van.

[3] Április 24-én, vasárnap Jézus és az apostolok elindultak Jeruzsálemből Betszaidába, Joppa, Cezárea és Ptolemaisz tengerparti városokon át. Innen a szárazföldön át mentek tovább Rámán és Korazinon keresztül Betszaidáig, ahová április 29-én pénteken érkeztek meg. A hazaérésüket követően Jézus azonnal elküldte Andrást, hogy kér-

jen engedélyt a zsinagóga vezetőjétől, hogy másnap, szombat lévén, szólhasson a délutáni istentiszteleten. És Jézus jól tudta, hogy az lesz az utolsó alkalom, hogy valaha engedélyt kap szólni a kapernaumi zsinagógában.

153. ÍRÁS

A KAPERNAUMI VÁLSÁG

PÉNTEK este, a Betszaidába való megérkezésük napján, valamint szombat reggel az apostolok észrevették, hogy Jézust valamilyen komoly probléma foglalkoztatja; felfogták, hogy a Mester valamilyen fontos és szokatlan dolgon töpreng. Nem reggelizett és déltájban is csak keveset evett. A tizenkét apostol és társaik egész szombat délelőtt és az előző estén kis csoportokban gyülekeztek a ház körül, a kertben és a parton. Bizonytalanságból eredő feszültség és rossz előérzet telepedett mindannyiukra. Jézus keveset szólt hozzájuk azóta, hogy Jeruzsálemből eljöttek.

[2] Hónapok óta nem látták a Mestert ennyire gondolataiba merültnek és hallgatagnak. Még Simon Péter is levert, sőt talán csüggedt volt. Andrásnak fogalma sem volt, hogy mit tegyen az elkedvetlenedett társaiért. Nátániel azt mondta, hogy a „vihar előtti csend” kellős közepében vannak. Tamás azon véleményének adott hangot, hogy „valami nem mindennapi dolog fog történni”. Fülöp azt tanácsolta Zebedeus Dávidnak, hogy „felejtsd el a sokaság élelmezésével és elszállásolásával kapcsolatos terveket, amíg megtudjuk, hogy a Mester min gondolkozik”. Máté újabb erőfeszítéseket tett a kincstár feltöltésére. Jakab és János a zsinagógában rövidesen elmondandó hitszónoklatról beszélgetett és sokat töprengtek annak való-

színű jellegén és tárgyán. Zélóta Simon kifejezte meggyőződését, valójában reményét, hogy „a mennyei Atya valamiképp váratlanul be fog avatkozni a Fia védelme és támogatása érdekében”, míg Karióti Júdás arra vetemedett, hogy teret engedjen a gondolatnak, miszerint Jézus bizonyára azon bánkódik, hogy „nem volt meg a bátorsága és nem merte megengedni, hogy az ötezer ember a zsidók királyává nyilvánítsa”.

3 Ilyen lehangolt és vigasztalan követők köréből indult el Jézus ezen a szép szombat délutánon, hogy megtartsa korszakalkotó hitszónoklatát a kapernaumi zsinagógában. A közvetlen követői közül csak a gyanútlan Alfeus ikrek egyikétől érkezett vidám, üdvözlő, illetőleg támogató szó, aki, ahogy Jé-

zus kilépett a házból és elindult a zsinagógába, jókedvűen köszöntötte és azt mondta: „Imádkozunk, hogy az Atya segítsen, és hogy minden eddiginél is nagyobb hallgatóságod legyen.”

1. AZ ELŐKÉSZÜLETEK SORA

[1] Előkelő gyülekezet köszöntötte Jézust e gyönyörű szombat délutánon háromkor az új kapernaumi zsinagógában. Jairus töltötte be a vezető tisztet és adta át Jézusnak az írásokat, hogy felolvasson. Előző nap ötvenhárom farizeus és szadduceus érkezett Jeruzsálemből; a szomszédos zsinagógák vezetői és urai közül több mint harmincan szintén jelen voltak. E zsidó vallási vezetők közvetlenül a jeruzsálemi Szanhedrin utasításai

szerint működtek, és ők alkották azt az óhitű élcsapatot, mely azért jött, hogy megindítsa a nyílt háborút Jézus és tanítványai ellen. E zsidó vezetők oldalán, a zsinagóga kiemelt vendégeinek fenntartott helyein, ott ültek Heródes Antipász hivatalos megfigyelői, akik azt az utasítást kapták, hogy derítsék ki, mi az igazság azokból a nyugtalanító hírekből, hogy a nép megkísérelte Jézust a zsidók királyává nyilvánítani Heródes fivérének, Fülöpnek a felségterületén.

[2] Jézus megértette, hogy az egyre növekvő számú ellensége felismerhető és nyílt hadüzenetével fog most szembesülni, és úgy döntött, hogy bátran szembenéz a támadással. Az ötezer ember jóllakatásával már támadta az anyagi Messiásról alkotott nézete-

iket; most megint úgy döntött, hogy nyíltan támadja a zsidó megszabadítóra vonatkozó felfogásukat. E válság, mely az ötezer ember jóllakatásával kezdődött és amely e szombat délutáni beszéddel fejeződött be, a nép előtti hírnév és a nép általi pártolás folyamatának látványos megfordulását jelentette. Ettől kezdve az országért végzett munkát egyre inkább azon fontosabb feladatra irányították, hogy állandó szellemi megtérteket nyerjenek meg az emberek közötti valóban vallásos testvériség számára. E beszéd a válságnak azt a pontját jelöli, amikor megtörtént az átmenet a tanácskozás, a vita és a döntés időszakából a végleges elfogadás vagy a végleges elutasítás nyílt háborúsága irányába.

[3] A Mester jól tudta, hogy a követői kö-

zül sokakban lassan, de biztosan érlelődik a gondolat, hogy véglegesen elutasítják őt. Tudta azt is, hogy sok tanítványa lassan, de biztosan átesik azon az elme-előgyakorlaton és lélekfegyelmezésen, mely képessé teszi őket, hogy győzedelmeskedjenek a kétségek felett és bátran megvallják az országról szóló evangéliumban való szilárd hitüket. Jézus előtt teljesen világos volt, hogy az emberek miként készülnek fel a válságban meghozandó döntésekre és a bátor választással összefüggő, késlekedés nélküli cselekedeteknek a végrehajtására a vissza-vissza térő jó és rossz helyzetek közötti újbóli választások lassú folyamatai révén. Választott hírnökeit többszörös csalódások próbája elé állította és gyakori és megmérettetést jelen-

tő lehetőségeket kínált nekik arra, hogy válasszanak a szellemi próbák kiállásának helyes és helytelen módja között. Tudta, hogy akkor bízhat a követőiben, amint azok kiállták a végső próbát, hogy az előzetes és szokásos elmebéli beállítottságuk és szellembeli válaszaik szerint hozzák meg alapvető döntéseiket.

4 ¶ Jézus földi életében e válság az ötezer ember jóllakatásával kezdődött és a zsinagógabeli eme beszéddel fejeződött be; az apostolok életében a válság a zsinagógabeli eme beszéddel kezdődött és az egész év folyamán tartott, és csak a Mester ügyének tárgyalásával és a keresztre feszítéssel ért véget.

5 ¶ Ahogy ott ültek a zsinagógában azon a délutánon, mielőtt Jézus beszélni kezdett

volna, csak egyetlen nagy rejtély, pusztán egy igazán lényeges kérdés maradt mindenki fejében. Barátai és ellenségei is mind csak egy dologra tudtak gondolni, és az pedig ez volt: „Miért fordította ő maga oly szándékosan és eredményesen visszájára a nép lelkesedésének árját?” És közvetlenül a beszéd-je előtt, illetőleg után történt, hogy az elégedetlen támogatóinak kétségei és csalódásai önkéntelen ellenkezéssé és később tényleges gyűlöletté alakultak. A zsinagógában elmondott eme beszéd után fogant meg Karióti Júdás fejében az első tudatos gondolat Jézus elhagyásáról. De ekkor még minden ilyen késztetését eredményesen leküzdötte.

6 Mindenki tanácstalan volt. Jézus elképesztette és megdöbbentette őket. Nem is

olyan régen tartotta meg a legnagyobb bemutatót az egész létpályáját jellemző természetfeletti hatalomról. A földi életében az ötezer ember jóllakatása volt a várt Messiás zsidó felfogását a legnagyobb mértékben tükröző esemény. Ám ezt a rendkívüli előnyt nyomban és váratlanul kiegyenlítette az, hogy azonnal és határozottan elutasította, hogy királyt csináljanak belőle.

7 Péntek este, és szombat délelőtt ugyancsak, a jeruzsálemi vezetők hosszan és komolyan munkálkodtak azon, hogy Jairusnál eljárva megakadályozzák, hogy Jézus a zsinagógában beszéljen, mindhiába. Jairus minden ilyen kérésre csak azt válaszolta: „Már megadtam az engedélyt, és nem fo-

gom megszegni a szavam.”

2. A KORSZAKOS BESZÉD

[1] Jézus azzal kezdte e beszédet, hogy felolvasott a Deuteronomiumban található törvényből: „De úgy lesz, ha e nép nem figyel az Isten szavára, hogy a törvényszegés átkai bizonyosan utolérik őket. Az Úr eléri, hogy ellenségeitek lesújtsanak rátok; és erőszakkal eltávolíttattok a föld minden országába. És az Úr titeket és a magatok fölé emelt királyt egy idegen nép kezére adja. Minden nemzet körében botránkozás, gúnydal és szóbeszéd tárgya lesztek. Fiaitokat és leányaitokat fogságba hurcolják. A közöttetek lévő idegenek magas rangra jutnak, míg titeket mélyre taszítanak. És e dolgok azért érnek

el benneteket és leszármazottaitokat, mert nem vagytok hajlandók hallgatni az Úr szavára. Ezért fogjátok szolgálni az ellenségeiteket, akik ellenetek vonulnak. Éhséget és szomjúságot fogtok tűrni és viselni fogjátok ezen idegen vasigát. Az Úr messziről, a világ végéről küld nemzetet ellenetek, olyan nemzetet, melynek nyelvét nem értitek, egy zord tekintetű népet, mely nemigen törődik veletek. És megrohannak ők benneteket minden városotokban, mígnem megerősített magasfalaitok, melyekben bíztatok, leomlanak; és az egész vidék a kezükre jut. És úgy lesz, hogy ezen megrohamlás ideje alatt rákényszerültök, hogy a saját testetek gyümölcsét egyétek, fiaitok és leányaitok húsát, ama szorultság miatt, melybe ellenségeitek

űznek benneteket.”

2 És amikor Jézus a felolvasást befejezte, a látnokokhoz tért át és Jeremiástól olvasott fel: „‚Ha nem figyeltek szolgáimnak, a látnokoknak szavára, akiket elküldtem hozzátok, akkor e házat Silóhoz teszem hasonlóvá, ezt a várost pedig átokká teszem a föld összes nemzete előtt.’ És a papok és a tanítók hallották, amint Jeremiás elmondta e szavakat az Úr házában. És történt, hogy amikor Jeremiás mind elmondta, amit az Úr parancsára el kellett mondania az egész népnek, a papok és tanítók megragadták és így szóltak, ‚Halállal kell lakolnod!’ Az egész nép ott tolongott Jeremiás körül az Úr házában. Meghallván ezeket az eseményeket, Júda hercegei ítéletet tartottak Jeremiás felett. Akkor

a papok és a tanítók így kezdtek beszélni a hercegekhez és az egész néphez: ‚Ez az ember halált érdemel, mert a városunk ellen jövendölt, amint azt saját fületekkel hallottátok.' Jeremiás erre így válaszolt az összes hercegnek és az egész népnek: ‚Az Úr küldött, hogy elmondjam e ház és e város ellen mindazokat a szavakat, amelyeket hallottatok. Most hát változtassatok életmódotokon és tetteiteken és hallgassatok az Úrnak, Isteneteknek a hangjára, mert akkor talán megmenekültök attól a rossztól, mellyel megfenyegettek benneteket. Ami engem illet, a kezetekben vagyok. Tegyetek velem úgy, ahogy jónak és helyesnek látjátok. De tudjátok meg bizonyosan, hogy ha halálra adtok, ártatlan vér száll a fejetekre és erre a

népre, mert valóban az Úr küldött, hogy ezt mind elmondjam a fületek hallatára.’

3 Az akkori papok és tanítók Jeremiás halálát akarták, ám a bírák nem egyeztek bele a megölésébe, jóllehet figyelmeztető szavai miatt köteleken leeresztették egy szennyes tömlöcbe, míg egészen hónaljig el nem süllyedt a sárban. Ezt tették ezek az emberek Jeremiás látnokkal, amikor ő engedelmeskedett az Úr parancsának és figyelmeztette a testvéreit a küszöbön álló politikai összeomlásra. Ma én azt kívánom megkérdezni tőletek: Mit fognak tenni e nép főpapjai és vallási vezetői azzal az emberrel, aki figyelmeztetni meri őket a szellemi pusztulásuk napjára? Vajon ti is a halálát akarjátok annak a tanítónak, aki hirdetni meri az Úr szavát,

és aki nem fél rámutatni, hogy milyen mértékben nem vagytok hajlandók a fény útján járni, mely a mennyország kapujához vezet?

4 Miféle bizonyítékot kerestek hát az én földi küldetésemre? Nem mozdítottunk el benneteket befolyásos tisztségeitekből és hatalmatokból, s közben jó híreket hirdettünk a szegényeknek és a kitaszítottaknak. Nem indítottunk ellenséges támadást az ellen, amit tiszteltek, hanem inkább új szabadságot hirdettünk az ember félelemtől eltelt lelkének. Azért jöttem el e világra, hogy kinyilatkoztassam Atyámat és megalapítsam a földön az Isten fiainak szellemi testvériségét, a mennyországot. És annak ellenére, hogy oly sokszor emlékeztettelek benneteket, hogy az én országom nem evilá-

gi, Atyám mégis számos anyagi csodát mutatott nektek a bizonyítóbb erejű szellemi átalakulásokon és megújulásokon túl.

5 Milyen új jelet vártok a kezemtől? Kijelentem, hogy már elégséges bizonyíték áll a rendelkezésetekre, hogy döntést hozzatok. Bizony, bizony mondom nektek, akik közül sokan a mai napon előttem ülnek, választanotok kell, hogy melyik úton indultok; azt mondom nektek, amit Jósua mondott ősapáitoknak, ‚ma válasszatok, kinek akartok szolgálni'. Közületek sokan válaszút előtt állnak ma.

6 Némelyiketek, amikor nem találtatok rám a sokaságnak a másik parton való jóllakatása után, felbérelték a tibériási halászhajórajt, mely egy héttel korábban a közel-

ben keresett menedéket a vihar elől, hogy induljon keresésemre, és miért? Nem az igazságért és az igazságosságért vagy hogy jobban megérthessétek, hogy miként szolgáljátok embertársaitokat és miként segédkezzetek a számukra! Nem ezért, hanem azért, hogy még több olyan kenyeretek legyen, melyért nem dolgoztatok meg. Nem a lelketeket akartátok eltölteni az élet szavával, hanem csak a gyomrotokat akartátok megtölteni a könnyen szerzett kenyérrel. És már régóta tanítják nektek, hogy a Messiás, amikor eljön, megteszi azokat a csodákat, melyek az életet kellemessé és könnyűvé teszik az egész kiválasztott nép számára. Ezért hát nincs semmi különös abban, hogy ti, akiknek ezt tanították, vágytok a kenyér-

re és a halra. De kijelentem nektek, hogy az Ember Fiának küldetése nem ez. Én azért jöttem, hogy szellemi szabadságot hirdessek, örökkévaló igazságot tanítsak és táplál-jam az élő hitet.

7 Testvéreim, ne sóvárogjatok a romlandó ételre, hanem inkább törekedjetek arra a szellemi táplálékra, mely az örökkévaló életig táplál; és ez az élet kenyere, melyet a Fiú megad mindenkinek, aki vesz belőle és fogyasztja, mert az Atya ezt az életet végtelenül adta a Fiúnak. És amikor azt kérdeztétek tőlem, ‚Mit kell tennünk, hogy véghezvigyük az Isten tetteit?' Én világosan elmondtam: ‚Ez az Isten tette, hogy higgyetek annak, akit ő küldött."

8 És ez után Jézus, felmutatva az új zsina-

góga ajtószemöldökét ékesítő mannaedény-alakra, mely szőlőfürtökkel is volt díszítve, így szólt: „Úgy gondoltátok, hogy ősapáitok a vadonban mannát — mennyei kenyeret — ettek, de én azt mondom nektek, hogy ez földi kenyér volt. Bár Mózes nem adott atyáitoknak mennyei kenyeret, az én Atyám most készen áll arra, hogy az élet igaz kenyerét adja nektek. A mennyei kenyér az, ami az Istentől jön és örök életet ad a világ embereinek. És amikor ti azt mondjátok nekem, add meg nekünk ezt az élő kenyeret, azt válaszolom majd: Én vagyok az élet e kenyere. Aki hozzám fordul, nem fog éhezni, míg aki hisz nekem, az nem fog szomjazni. Láttatok engem, velem éltetek, és láttátok tetteimet, mégsem hiszitek, hogy az Atyától jöt-

tem. De azok számára, akik hisznek, azt mondom — ne féljetek. Mindazok, akiket az Atya vezet, hozzám jönnek, és aki hozzám jön, az semmiképpen sem űzetik el.

9 És most hadd jelentsem ki nektek egyszer s mindenkorra, hogy én nem azért jöttem le a földre, hogy a saját akaratomat cselekedjem meg, hanem Azét, aki küldött. És ez a végső akarata Annak, aki engem küldött, hogy mindazok közül egyet se veszítsek el, akiket nekem adott. És ez az Atya akarata: hogy mindenki, aki látja a Fiút és aki hisz neki, annak örök élete legyen. Csak tegnap lakattalak jól benneteket a testeteknek való kenyérrel; ma az élet kenyerét ajánlom az éhes lelketeknek. Nem fogadnátok-e oly szívesen a szellem kenyerét, ahogyan az e világ

kenyerét ettétek?”

10 ¶ És mialatt Jézus egy pillanatnyi szünetet tartott, és végignézett az egybegyűlteken, az egyik jeruzsálemi tanító (a Szanhedrin tagja) felállt és megkérdezte: „Jól értem, azt mondod, hogy a mennyből való kenyér te vagy, és hogy a manna, melyet Mózes az atyáinknak adott a vadonban, az nem te voltál?” És Jézus azt felelte a farizeusnak, „Jól értetted.” Erre azt mondta a farizeus: „De te nem a názáreti Jézus vagy, Józsefnek, az ácsnak a fia? Vajon apádat és anyádat, valamint fivéreidet és húgaidat sokan közülünk nem ismerik-e jól? Hát akkor meg hogy lehet az, hogy megjelensz itt, az Isten házában és kijelented, hogy a mennyből jöttél le?”

11 Ekkorra erős zúgolódás támadt a zsina-

gógában, és olyan felfordulás veszélye fenyegetett, hogy Jézus felállt és azt mondta: „Legyünk türelemmel; az igazság sohasem szenved csorbát az őszinte vizsgálattól. Mindaz én vagyok, amit mondasz, de még több is. Az Atya és én egy vagyunk; a Fiú csak azt teszi, amire az Atya megtanítja, míg mindazokat, akiket az Atya a Fiúnak adott, azokat a Fiú magához fogadja. Olvastátok, ahol a látnokok azt írják, ‚Mindannyiotokat az Isten fogja tanítani', és hogy ‚Akiket az Atya tanít, azok meghallják az ő Fiát is'. Aki enged az Atya benne lakozó szelleme tanításának, az végül mind eljön hozzám. Nem arról van szó, hogy valaki is látta az Atyát, hanem arról, hogy az Atya szelleme az emberben él. És a Fiú, aki lejött a mennyből, bi-

zonyosan látta az Atyát. És akik igazán hisznek e Fiúnak, azoknak már örök élete van.

12 Én vagyok az élet e kenyere. Atyáitok mannát ettek a vadonban és halottak. Ám e kenyérből, mely az Istentől való, ha az ember eszik, szellemében sosem fog meghalni. Ismétlem, én vagyok ez az élő kenyér, és minden lélek, aki eljut az Isten és ember ezen egyesített természetének felismeréséig, örökké fog élni. És az élet e kenyere, melyet mindazoknak megadok, akik elfogadják, nem más, mint az én saját élő és egyesített természetem. Az Atya a Fiúban és a Fiú, aki egy az Atyával — ez az én életadó kinyilatkoztatásom a világnak és ez az én megmentő ajándékom minden nemzetnek."

13 Amikor Jézus elhallgatott, a zsinagóga ve-

zetője fel akarta oszlatni a gyülekezetet, de az emberek nem voltak hajlandók távozni. Jézus köré gyűltek és több kérdést is feltettek neki, míg a többiek egymás közt morgolódtak és vitatkoztak. És ez is maradt a helyzet több mint három órán át. Már hét óra is jócskán elmúlt, mire a hallgatóság végre szétszéledt.

3. A BESZÉD UTÁN

[1] Jézus sok kérdést kapott a beszédet követően. Némely kérdést az összezavarodott tanítványai tettek fel, de többet kérdeztek az akadékoskodó hitetlenek, akik csak bosszantani akarták és kelepcébe akarták őt csalni.

[2] Az egyik farizeus látogató, egy lámpásállványra fellépve, e kérdést kiáltotta: „Azt

mondod nekünk, hogy az élet kenyere vagy. Hogyan tudnál ennünk adni a húsodból vagy innunk adni a véredből? Mi haszna a tanításodnak, ha nem lehet azt végrehajtani?" És Jézus e kérdésre válaszul azt mondta: „Én nem tanítottam azt, hogy a testem az élet kenyere, sem azt, hogy a vérem annak vize. Hanem azt mondtam, hogy a húsvér testben töltött életem a mennyei kenyér adománya. A húsvér testben alászállt Isten Szavának ténye és az Isten akaratának alárendelt Ember Fiának jelensége az isteni éltetéssel egyenrangú tapasztalási valóságot alkot. Nem ehetitek meg a testemet, és nem ihatjátok meg a véremet, de szellemben eggyé válhattok velem, éppen úgy, ahogy szellemben én is egy vagyok az Atyával. Él-

tethet benneteket az Isten örökkévaló szava, mely valóban az élet kenyere, és amely halandói húsvér testhez hasonló alakban testesült meg; és lelketekben öntözhet titeket az isteni szellem, mely valóban az élet vize. Az Atya azért küldött engem a világra, hogy megmutassam, hogy mennyire vágyik arra, hogy minden emberben ott lakozzon és minden embert vezéreljen; és én úgy éltem ezt az életet a húsvér testben, hogy minden embert arra ösztönözzek, hogy hasonlóképpen mindig törekedjen arra, hogy megismerje és megcselekedje a benne lakozó mennyei Atya akaratát."

3 Ekkor az egyik jeruzsálemi kém, aki Jézust és apostolait figyelte, azt mondta: „Észrevettük, hogy sem te, sem az apostolaid

nem mostok megfelelően kezet, mielőtt kenyérhez nyúltok. Nagyon jól kellene tudnotok, hogy a szennyezett és meg nem mosott kézzel evés szokása a vének törvényének megszegését jelenti. Ivóedényeiteket és tálaitokat sem mossátok meg kellőképpen. Miért van az, hogy ekkora tiszteletlenséget mutattok az atyák hagyományai és a véneink törvényei iránt?" És amint Jézus a szavait meghallotta, azt válaszolta: „Miért van az, hogy megszegitek az Isten törvényeit a hagyományotok törvényei által? A parancsolat azt mondja, ‚Tiszteld atyádat és anyádat', és úgy rendeli, hogy oszd meg velük vagyonodat, ha szükséges; de ti olyan hagyománytörvényt fogadtok el, mely megengedi a nem kötelességtudó gyermekeknek,

hogy azt mondják, hogy az a pénz, mellyel a szüleiket segíthetnék, ‚Istennek adatott'. A vének törvénye így felmenti a fondorlatos gyermekeket a felelősség alól, dacára annak, hogy a gyermekek később minden ilyen pénzt a maguk jólétére fordítanak. Miért van az, hogy a magatok hagyománya révén így érvénytelenítitek a parancsolatot? Képmutatóitokról nagyon jól mondta Ésaiás látnok: ‚Ez a nép csak az ajkával dicsőít, a szíve azonban távol van tőlem. Hiábavalóan imádnak, mert tanaik, amelyeket hirdetnek, csak emberi parancsok.'

4 Láthatod, hogy miként van az, hogy elhagyjátok a parancsolatot, miközben erősen ragaszkodtok az emberek hagyományaihoz. Végképp arra törekedtek, hogy elutasítsátok

az Isten szavát, miközben kitartotok a saját hagyományaitok mellett. És sok más módon is arra vetemedtek, hogy a saját tanításaitokat a törvény és a látnokok fölébe helyezzétek.”

5 Jézus ez után minden jelenlévőnek címezte az ezzel kapcsolatos mondandóját. Ekképpen szólt: „Mind figyeljetek rám. Nem az szennyezi be az embert szellemileg, ami a szájába kerül, hanem ami elhagyja a száját és a szívét.” De még az apostolok sem értették meg teljesen a szavai jelentését, mert Simon Péter is azt kérdezte: „Csak hogy a hallgatóságod némely tagja szükségtelenül meg ne bántódjon, elmagyaráznád nekünk e szavak értelmét?” És erre Jézus azt mondta Péternek: „Hát te sem fogod

fel? Hát nem tudod, hogy tövestül kitépnek minden növényt, amelyet nem a mennyei Atyám ültetett? Fordítsd figyelmed most azokra, akik meg akarják ismerni az igazságot. Nem kényszerítheted az embereket az igazság szeretetére. E tanítók közül sokan vak vezetők. És jól tudod, hogy ha vak vezet világtalant, akkor mind a kettő gödörbe esik. De figyeljetek csak ide, hadd mondjam el az igazságot ama dolgokról, melyek erkölcsileg beszennyezik és szellemileg megfertőzik az embereket. Kijelentem, hogy nem az szennyezi be az embert, ami a szájon át a testébe jut vagy a szemén és a fülén keresztül eléri az elméjét. Az embert csak az a rossz szennyezi be, mely a szívéből ered, és ami az ilyen istentelenek szavaiban és tetteiben

kifejeződik. Hát nem tudjátok, hogy a szívből törnek elő a gyilkosságok, lopások és házasságtörések rossz gondolatai, gonosz tervei, a féltékenység, a büszkeség, a harag, a bosszúvágy, a káromlás és a hamis tanúság gondolataival együtt? És épp az ilyen dolgok szennyezik be az embereket, és nem az, hogy a szertartás szempontjából nem tiszta kézzel vesznek a kenyérből."

6 A jeruzsálemi Szanhedrin farizeus küldöttei most már csaknem teljesen meg voltak győződve arról, hogy Jézust istenkáromlásnak vagy a zsidók szent törvényének semmibevétele vádjával el kell ítélni; erre irányultak azon erőfeszítéseik, hogy Jézust bevonják a vének valamely hagyományával, illetőleg a nemzet úgynevezett íratlan tör-

vényei valamelyikével kapcsolatos vitákba, és ha lehet, rábírják, hogy támadja azokat. Függetlenül attól, hogy adott esetben milyen kevés vizük volt, a hagyományok rabjaiként élő eme zsidók sohasem hagyták volna ki, hogy minden étkezés előtt az előírt szertartásos kézmosást elvégezzék. Azt hitték, hogy „jobb meghalni, mint megszegni a vének parancsait". A kémek azért tették fel e kérdést, mert jelentést kaptak arról, hogy Jézus azt mondta, „Az üdvözülés inkább tiszta szív kérdése, mintsem tiszta kézé". De az ilyen meggyőződésektől, mihelyt az ember vallásának részévé válnak, nehezen lehet megszabadulni. Péter apostolt még sok évvel e napokat követően is gúzsba kötötte a félelem a tiszta és a tisz-

tátalan dolgokkal kapcsolatos sok ilyen hagyomány kapcsán, és csak egy rendkívüli és életszerű álom megtapasztalása révén szabadult meg azoktól teljesen. Mindez jobban megérthető, ha emlékeztetünk arra, hogy e zsidók ugyanúgy tekintettek a mosdatlan kézzel való étkezésre, mint a szajhával való nemi érintkezésre, és mindkettőt egyaránt kiközösítéssel büntették.

[7] A Mester így amellett döntött, hogy annak az egész rabbinikus szabály- és előírásrendszernek az értelmetlenségét tárgyalja és leplezi le, melyet az íratlan törvény képviselt — a vének hagyományait, melyek mindegyikéről úgy tartották, hogy szentebbek és nagyobb kötelező erővel bírnak a zsidókra, mint az írások tanításai. És Jézus azért

beszélt kevés visszafogottsággal, mert tudta, hogy eljött az idő, amikor már nem tehet semmi többet annak érdekében, hogy megakadályozza az e vallási vezetőkkel való kapcsolatának nyilvánvaló megszakadását.

4. AZ UTOLSÓ SZAVAK A ZSINAGÓGÁBAN

[1] A beszéd utáni eme beszélgetés alatt a jeruzsálemi farizeusok egyike elvitt Jézushoz egy elmeháborodott ifjút, akit egy féktelen és lázadó szellem szállt meg. E tébolyult legényt Jézus elé vezetve azt mondta: „Mit tudsz tenni olyan nyomorúság esetében, mint ez? Képes vagy ördögöket kiűzni?” És amikor a Mester a fiúra nézett, szánakozás töltötte el, és intett a legénynek,

hogy jöjjön közelebb, majd megfogta a kezét és azt mondta: „Tudod ki vagyok; gyere ki belőle; és megbízom az egyik hűséges társadat, hogy gondoskodjon arról, hogy ne is térhess vissza.” És a legény azon nyomban újra egészséges lett és észhez tért. És ez volt az első alkalom, hogy Jézus valóban „rossz szellemet” űzött ki emberi lényből. Minden korábbi eset csak állítólagos ördögűzés volt; ez azonban a démoni megszállottság valódi esete volt, éppen olyan, mint amilyenek néha előfordultak azokban a napokban és egészen a pünkösd napjáig, amikor is a Mester szelleme kiáradt minden húsvér testre, s ezzel mindörökre lehetetlenné tette e kevés mennyei lázadó számára, hogy így kihasználják az emberi lények bizonyos, befolyá-

solható fajtáit.

2 Amint az emberek ezen csodálkoztak, az egyik farizeus felállt és megvádolta Jézust, hogy azért tud ilyen dolgokat megtenni, mert ördögökkel szövetkezik; hogy az ezen ördög kiűzésekor használt szavai elárulták, hogy már ismerték egymást; és azt is állította, hogy a jeruzsálemi vallási tanítók és vezetők úgy ítélték meg, hogy Jézus mindezen úgynevezett csodákat Belzebubnak, az ördögök hercegének a hatalma révén teszi. Azt mondta a farizeus: „Ne legyen közötök ehhez az emberhez; Sátán az ő társa.”

3 Erre Jézus így szólt: „Hogyan képes Sátán Sátánt kiűzni? Az önmagával meghasonlott ország nem állhat; az önmagával meghasonlott ház rövidesen elhagyatottá válik. Áll-

hat-e város ellen támadásnak, ha nem egyesített? Ha Sátánt Sátán űzi ki, akkor meghasonlik magával; hogyan állhat fenn akkor az országa? De tudnotok kell, hogy senki sem törhet be egy erős ember házába és rabolhatja el vagyonát, hacsak előbb le nem győzi és meg nem kötözi azt az erős embert. És ha én Belzebub hatalmával űzök ki ördögöket, akkor a fiaitok kinek a segítségével űzik ki? Így ők lesznek bíráitok. De ha én az Isten szellemével űzök ki ördögöket, akkor már valóban elérkezett hozzátok az Isten országa. Ha nem vakítana el benneteket előítélet és nem tévesztene meg félelem és büszkeség, akkor könnyedén felismerhetnétek, hogy ördögöknél nagyobb valaki áll a köreitekben. Annak kimondására kényszeríte-

tek, hogy aki nincs velem, az ellenem van, aki nem gyűjt velem, az szétszór. Hadd figyelmeztesselek komolyan titeket, akik nyitott szemmel és előre megfontolt rosszakarattal arra vetemedtek, hogy az Isten tetteit szánt szándékkal ördögök munkálkodásának tulajdonítsátok! Bizony, bizony mondom nektek, minden bűnötöket megbocsátják, még minden istenkáromlásotokat is, de aki elszántan és gonosz szándékkal káromolja az Istent, annak sohasem adatik megbocsátás. Lévén, hogy a gonoszság ilyen következetes művelői sohasem kérnek megbocsátást és sohasem részesülnek abban, bűnösök ők az isteni megbocsátás örök elutasításának bűnében.

4 Sokan közületek ma válaszúthoz érkez-

tek; eljutottatok oda, hogy hozzákezdtek az Atya akarata és a sötétség önként vállalt útjai közötti elkerülhetetlen választáshoz. És ahogy most választotok, olyanok lesztek mindörökre. Vagy jelentsétek ki, hogy a fa jó s a gyümölcse is éppúgy jó, vagy nyilvánítsátok a fát rossznak és gyümölcsét is rossznak. Kijelentem, hogy az Atyám örökkévaló országában gyümölcseiről ismerik meg a fát. De némelyek közületek, akik olyanok, mint a kígyók, hogyan tudnának jó gyümölcsöt teremni, ha már a rosszat választották? A szájatok elvégre a szívetekben lévő rossz bőségéből szól."

5 Erre egy másik farizeus állt fel, aki azt mondta: „Tanító, azt akarjuk, hogy előre meghatározott jelet mutass, melyet a ha-

talmad megalapozásaként és tanítási jogodként elfogadunk. Beleegyezel-e ebbe?” És amikor Jézus meghallotta ezt, azt mondta: „E hitetlen és jelet kereső nemzedék bizonyság jelét keresi, de nem kaptok más jelet, mint amilyet már kaptatok, és amilyet látni fogtok, amikor az Ember Fia eltávozik közületek.”

6 És amikor befejezte, az apostolai körülvették és kivezették a zsinagógából. Csendben tértek vele haza Betszaidába. Mind elámultak és némiképp meg is rémültek a Mester tanítási eljárásmódjában beállt hirtelen változás miatt. Egyáltalán nem voltak hozzászokva ahhoz, hogy ilyen harcias kiállással lássák.

5. A SZOMBAT ESTE

[1] Jézus időről időre összezúzta az apostolai reményét, többször is lerombolta a legkedvesebb várakozásaikat, de a csalódottságnak vagy a szomorúságnak olyan időszaka addig még sohasem telepedett rájuk, mint amilyen most elérte őket. És a lehangoltságukhoz most még az is társult, hogy ténylegesen is féltették a biztonságukat. Mindannyiukat megdöbbentette, hogy a nép mily hirtelenül és véglegesen fordult el tőlük. Az is némiképp megrémítette és zavarba ejtette őket, hogy milyen váratlan nyíltsággal és erőszakosan léptek fel a Jeruzsálemből jött farizeusok. Mindenekelőtt azonban Jézus hirtelen eljárásmód-váltása hozta zavarba őket. Szokványos körülmények között üdvözöl-

ték volna e harciasabb hozzáállás megjelenését, de ahogy azt Jézus megmutatta, a sok egyéb váratlan dologgal együtt, összezavarta őket.

[2] És most, mindezen aggasztó dolgok tetejébe, amikor hazaértek, Jézus nem volt hajlandó enni. Órákra elvonult magában a felső szobák egyikébe. Már csaknem éjfél volt, amikor Joáb, a vándor hitszónokok vezetője visszatért és azt jelentette, hogy a társai egyharmada elpártolt az ügytől. Az egész est folyamán hű tanítványok jöttek és mentek, jelentést téve arról, hogy a Mester irányában a hirtelen hangulatváltozás általános lett Kapernaumban. A Jeruzsálemből érkezett vezetők nem haboztak táplálni ezt az elhidegülő érzelmet és igyekeztek minden lehetőt

megtenni, hogy segítsék a Jézustól és az ő tanításaitól való elfordulást. E megpróbáltatás órái alatt a tizenkét nő Péter házában tanácskozott. Rettenetesen zaklatott lelkiállapotban voltak, de egyikük sem pártolt el.

3 Kevéssel éjfél után történt, hogy Jézus lejött a felső szobából és megállt a tizenkettek és társaik előtt, akik összesen nagyjából harmincan voltak. Így szólt: „Úgy látom, hogy az ország megrostálása kínt okoz nektek, de ez elkerülhetetlen dolog. De mégis, minden felkészítésetek mellett, vajon volt-e jó okotok arra, hogy a szavaimon megütközzetek? Miért van az, hogy félelem és döbbenet tölt el benneteket, amikor azt látjátok, hogy e langyos sokaság és ezek a félig hívő tanítványok elvetik az országot? Miért szomorkod-

tok, amikor új napja virrad annak, hogy a mennyország szellemi tanításai új dicsőségben ragyogjanak fel? Ha nehéznek találnátok e próba kiállását, akkor vajon mihez fogtok kezdeni, amikor az Ember Fiának vissza kell térnie az Atyához? Mikor és hogyan készültök fel arra az időre, amikor felmegyek arra a helyre, ahonnan e világra eljöttem?

4 Kedveseim, emlékeznetek kell, hogy a szellem elevenít meg; a húsvér test és minden, ami azzal jár, kevés hasznot hajt. Az általam elmondott szavak számotokra szellem és élet. Örvendezzetek! Nem hagytalak el benneteket. E napok során sokakat fog sérteni a nyílt beszéd. Már hallottátok hírét, hogy sok tanítványom visszafordult; már nem tartanak velem. Én kezdettől fog-

va tudtam, hogy e lagymatag hívek kidőlnek a sorból. Nem választottam-e tizenkettőtöket és különítettelek el benneteket az ország követeiként? És olyan időszakban, mint ez a mostani, ti is elhagynátok? Mindegyikőtök tekintse át a maga hitét, mert egyikőtök komoly veszélyben van." És ahogy Jézus elhallgatott, Simon Péter azt mondta: „Igen, Uram, szomorúak vagyunk és megdöbbentek, de sohasem fogunk elhagyni téged. Megtanítottad nekünk az örökkévaló élet szavait. Hittünk benned és veled tartottunk ez idő alatt végig. Mi nem fordulunk vissza, mert tudjuk, hogy az Isten küldött téged." És ahogy Péter befejezte, mind egyhangú fejbólintással jelezték, hogy a hűségesküjével egyetértenek.

5 Ez után Jézus azt mondta: „Térjetek nyu-

govóra, mert dolgos idők jönnek; tevékeny napok vannak előttünk.”

154. ÍRÁS

AZ UTOLSÓ NAPOK KAPERNAUMBAN

ÁPRILIS 30-ának eseménydús szombat éjjelén, amikor Jézus éppen vigasztaló és bátorító szavakat intézett a lehangolt és összezavarodott tanítványaihoz, Tibériásban tanácskozásra került sor Heródes Antipász és a jeruzsálemi Szanhedrint képviselő különleges megbízottak egy csoportja között. Ezek az írástudók és farizeusok Heródest Jézus letartóztatására bíztatták; mindent megtettek, hogy meggyőzzék arról, hogy Jézus viszály, sőt lázadás kitöréséig szítja a néphangulatot. Heródes azonban nem volt hajlandó eljárni vele

szemben úgy, mint egy politikai bűnelkövetővel. Heródes tanácsadói pontos jelentést tettek neki a tó túloldalán lejátszódott eseményről, amikor is az emberek Jézust királlyá akarták nyilvánítani és arról, hogy Jézus visszautasította az ajánlatot.

2 Heródes házának egyik tagja, Kuza, akinek a felesége a nők segédkező testületéhez tartozott, arról tájékoztatta, hogy Jézus nem pártolja a földi uralkodás dolgaiba való beavatkozást; hogy ő csakis a hívei szellemi testvériségének megalkotásán dolgozik, mely testvériséget ő a mennyországnak nevez. Heródes elhitte Kuza jelentéseit, méghozzá olyannyira, hogy nem is volt hajlandó beleavatkozni Jézus tevékenységeibe. Heródesnek a Jézussal szembeni magatartását ez

alkalommal befolyásolta az is, hogy babonásan félt Keresztelő Jánostól. Heródes a hitehagyott zsidók közé tartozott, akik, bár semmiben sem hittek, mindentől féltek. Rossz volt a lelkiismerete, amiért megölette Jánost, és nem akart belekeveredni a Jézus ellen irányuló eme cselszövésekbe. Tudomása volt sok olyan beteg esetéről, amikor Jézus nyilvánvaló gyógyítást vitt véghez, és úgy tekintett rá, mint egy látnokra vagy egy viszonylag ártalmatlan vallási megszállottra.

3 Amikor a zsidók azzal fenyegetőztek, hogy jelentik a császárnak, hogy egy árulót védelmez, Heródes kiutasította őket a tanácsterméből. E kérdések egy hétig függőben voltak, mialatt Jézus felkészítette a követőit a küszöbön álló szétszóratásra.

1. A TANÁCSKOZÁS HETE

[1] Május elsejétől május 7-ig Jézus bizalmas tanácskozást tartott a követőivel a Zebedeus házban. E megbeszéléseken csak a kipróbált és megbízható tanítványok lehettek jelen. Ekkoriban nagyjából száz olyan tanítvány volt, akik rendelkeztek azzal az erkölcsi bátorsággal, hogy szembeszálljanak a farizeusok támadásával és kinyilvánítsák a Jézus iránti odaadásukat. Ezzel a csoporttal tartott üléseket reggel, délután és este. Érdeklődők kis csoportjai gyülekeztek minden délután a parton, ahol a vándor hitszónokok vagy az apostolok némelyike beszélt. E csoport létszáma ritkán haladta meg az ötvenet.

[2] E hét péntekén a kapernaumi zsinagóga vezetői hivatalosan bezárták az Isten házát

Jézus és minden követője előtt. E lépésre a jeruzsálemi farizeusok ösztönzésére került sor. Jairus lemondott az első számú vezetői tisztéről és nyíltan elkötelezte magát Jézus mellett.

3 Az utolsó tanácskozást a partvidéken május 7-én szombat délután tartották. Jézus az akkor összegyűlt kevesebb mint százötven ember előtt beszélt. E szombat éjjel jelentette a Jézus és tanításai iránti népszerűség mélypontját. Ettől kezdve állandó, lassú, ám egészségesebb és megbízhatóbb gyarapodás indult meg a kedvező fogadtatás irányában; követésének új módja épült ki, mely jobb szellemi hitbeli és igazabb vallási tapasztalási alapokon nyugodott. Most már egyértelműen véget ért az a megalkuvásnak teret

adó, többé-kevésbé összetett átmeneti szakasz, amelyet a Mester követői által az országról alkotott anyagelvű nézetek és a Jézus által tanított eszményalapúbb és szellemibb nézetek egymás mellett élése jellemzett. Ettől kezdve nyíltabban hirdették az országról szóló evangéliumot a tágabb érvényességi területe és a kiterjedt szellemi jelentőségei vonatkozásában.

2. A PIHENÉS HETE

[1] Kr.u. 29. május 8-án vasárnap Jeruzsálemben a Szanhedrin olyan határozatot hozott, hogy bezárnak minden palesztinai zsinagógát Jézus és követői előtt. Ez a jeruzsálemi Szanhedrin részéről új és példátlan hatáskörbitorlás volt. Annak előtte min-

den egyes zsinagóga az istenimádók független gyülekezeteként létezett és működött, és a saját kormányzótestületük vezetése és irányítása alatt állt. Csak a jeruzsálemi zsinagógák tartoztak a Szanhedrin hatáskörébe. A Szanhedrin e nagy hirtelenséggel meghozott intézkedését a testület öt tagjának lemondása követte. Száz hírnököt küldtek ki késlekedés nélkül e határozat közlésére és végrehajtatására. Röpke két hét alatt a hebroni zsinagógát kivéve Palesztinában minden zsinagóga meghajolt a Szanhedrin eme kiáltványa előtt. A hebroni zsinagóga vezetői nem voltak hajlandók elismerni a Szanhedrin jogát ahhoz, hogy ilyen hatáskört gyakoroljon a gyülekezetük felett. A jeruzsálemi határozat teljesítése megtagadásá-

nak alapját a gyülekezeti önrendelkezés védelme és nem annyira a Jézus ügye iránti rokonszenv képezte. Nem sokkal ezt követően a hebroni zsinagóga tűzvészben elpusztult.

2 ¶ Ugyanezen a vasárnap reggelen Jézus egy hétnyi szabadságot hirdetett, arra bíztatva minden tanítványát, hogy térjen haza vagy látogassa meg a barátait annak érdekében, hogy zaklatott lelkük megnyugodjon és hogy bátorító szavakat intézzenek a szeretteikhez. Azt mondta: „Menjetek oda, ahol játékkal vagy halászattal foglalkozhattok, s közben imádkozzatok az ország gyarapodásáért.”

3 Ezen egy hétnyi pihenő lehetőséget adott Jézusnak, hogy sok családot és csoportot keressen fel a parton. Több alkalommal el-

ment halászni is Zebedeus Dáviddal, és bár az ideje nagy részét egyedül töltötte, mindig ott volt a közelben Dávid két-három legmegbízhatóbb figyelő hírnöke, akik nem vitatható utasításokat kaptak a főnöküktől Jézus megvédésével kapcsolatban. Ezen egy hétnyi pihenés alatt semmiféle nyilvános tanításra nem került sor.

4 ¶ E hét folyamán Nátániel és Zebedeus Jakab komolyabb betegségtől szenvedett. Három napon és éjjelen át sokat szenvedtek egy fájdalmas emésztési zavartól. A harmadik éjszakán Jézus pihenni küldte Szalómét, Jakab anyját, s ő ápolta tovább a szenvedő apostolokat. Jézus természetesen egy pillanat alatt meggyógyíthatta volna e két férfit, de sem a Fiú, sem az Atya nem így jár

el az idő és tér evolúciós világain élő emberek gyermekeit sújtó eme hétköznapi nehézségek és csapások esetében. A húsvér testben eltöltött eseménydús élete alatt Jézus egyetlen egyszer sem hajtott végre semmiféle természetfeletti segédkezést a földi családja bármely tagja vagy a közvetlen követőinek bármelyike javára.

5 A világegyetemi nehézségekkel és a bolygói akadályokkal a halandó teremtmények kifejlődő lelkének növekedése és fejlődése, a fokozatos tökéletesedés érdekében biztosított tapasztalási felkészülés részeként kell szembenézni. Az emberi lélek szellemivé lényegülése azt igényli, hogy a lélek közelről megtapasztalja a valódi világegyetemi problémák széles körének nevelő hatású megol-

dását. Az állati természet és a sajátakaratú teremtmények alsóbb rendű formái gondtalan környezetben nem fejlődnek kedvezően. Problémákat hordozó helyzetek, melyekhez erőfeszítésre késztető ingerek társulnak, ezek hatnak közre abban, hogy létrejöjjenek azok az elme-, lélek- és szellemműködések, melyek óriási mértékben hozzájárulnak a halandói fejlődés méltó céljainak eléréséhez és a szellemvégzet felsőbb szintjeire való eljutáshoz.

3. A MÁSODIK MEGBESZÉLÉS TIBÉRIÁSBAN

[1] Május 16-án Tibériásban a jeruzsálemi hatóságok és Heródes Antipász részvételével összehívták a második tanácskozást.

A jeruzsálemi vallási és a politikai vezetők egyaránt jelen voltak. A zsidó vezetők azzal a jelentéssel szolgálhattak Heródesnek, hogy Galileában és Júdeában gyakorlatilag minden zsinagóga elzárkózott Jézus tanai elől. Újabb erőfeszítést tettek arra, hogy Heródest rávegyék Jézus letartóztatására, de ő nem volt hajlandó teljesíteni a követelésüket. Május 18-án azonban Heródes beleegyezett abba a tervbe, hogy a Szanhedrin hatóságai kapjanak engedélyt Jézus elfogására és Jeruzsálembe kísérésére, hogy ott vallási vádakkal perbe foghassák, feltéve, hogy Júdea római ura egyetért ezzel. Időközben Jézus ellenségei szerte Galileában szorgosan terjesztették azt a rémhírt, hogy Heródes Jézus ellen fordult, és hogy az

a szándéka, hogy kiírt mindenkit, aki hisz az ő tanításaiban.

[2] Május 21-én szombat éjjel eljutott a hír Tibériásba, hogy a jeruzsálemi polgári hatóságok nem ellenzik a Heródes és a farizeusok közötti azon megállapodást, hogy Jézust elfogják és Jeruzsálembe vigyék, hogy ott a Szanhedrin elé állítsák a zsidó nemzet szent törvényei semmibe vételének vádjával. Ennek megfelelően röviddel e szombat éjfél előtt Heródes aláírta azt a rendeletet, mely felhatalmazta a Szanhedrin tisztviselőit, hogy elfogják Jézust Heródes felségterületein és erővel Jeruzsálembe vigyék tárgyalásra. Sok oldalról érte erős nyomás Heródest, mielőtt beleegyezését adta volna e kérelemhez, és jól tudta, hogy Jézus az es-

küdt ellenségei előtt nem számíthat tisztességes tárgyalásra Jeruzsálemben.

4. SZOMBAT ÉJJEL KAPERNAUMBAN

[1] Ugyanezen a szombat éjszakán Kapernaumban vezető polgárok ötvenfős csoportja találkozott a zsinagógánál, hogy megvitassák a fontos kérdést: „Mihez kezdjünk Jézussal?” Még éjfél után is beszélgettek és vitatkoztak, de nem tudtak közös megegyezésre jutni. Eltekintve néhány embertől, akik hajlottak arra, hogy Jézus a Messiás, legalábbis szent ember vagy talán látnok, a tanácskozók négy, közel egyenlő létszámú csoportra oszlottak, akik Jézusról a következőképpen vélekedtek:

[2] 1. Hogy ő egy félrevezetett és ártalmatlan vallási megszállott.

3 2. Hogy ő egy veszélyes és fondorlatos felforgató elem, aki lázadást szíthat.

4 3. Hogy ördögökkel cimborál, hogy talán ő az ördögök egyik hercege.

5 4. Hogy nincs magánál, hogy őrült, elméjében zavarodott.

6 ¶ Sokat beszéltek a Jézus által hirdetett tantételekről, melyek az egyszerű embereket izgalomba hozták; ellenségei úgy tartották, hogy a tanításai kivihetetlenek, hogy minden összeomlik, ha mindenki őszinte kísérletet tesz arra, hogy az ő eszméinek megfelelően éljen. És sok későbbi nemzedék emberei is ugyanilyen dolgokat mondtak. Számos értelmes és jó szándékú ember, még az e kinyilatkoztatások felvilágosultabb korában is, úgy tartja, hogy mai polgárosodott

társadalom nem épülhetett volna Jézus tanításaira — és részben igazuk is van. De minden ilyen kétkedő elfelejti, hogy egy sokkal jobb polgárosodott társadalom épülhetett volna az ő tanításaira, és valamikor majd így is lesz. E világ komolyan még sohasem próbálkozott a jézusi tanítások nagymérvű kivitelezésével, függetlenül attól, hogy gyakran történtek halovány kísérletek az úgynevezett kereszténység tantételeinek követésére.

5. A MOZGALMAS VASÁRNAP REGGEL

[1] Május 22. eseménydús nap volt Jézus életében. E vasárnap reggel még napkelte előtt Dávid egyik hírnöke érkezett Tibériásból

nagy sietve, arról hozott hírt, hogy Heródes úgy rendelkezett, illetőleg úgy akar rendelkezni, hogy a Szanhedrin tisztviselői tartóztassák le Jézust. E küszöbönálló veszély hírére Zebedeus Dávid hívatta a hírnökeit és kiküldte őket a tanítványok minden helyi csoportjához, s összehívta őket egy rendkívüli tanácskozásra aznap reggel hét órára. Amikor Júdásnak (Jézus öccsének) a sógornője értesült erről az aggasztó jelentésről, sietve tájékoztatta Jézus egész családját, akik a közelben laktak, s hívta őket, hogy nyomban jöjjenek el a Zebedeus házhoz. És e sürgős hívásra válaszul Mária, Jakab, József, Júdás és Ruth rövidesen össze is gyűlt.

[2] E kora reggeli megbeszélésen mondta el Jézus a búcsúintelmeit az összegyűlt tanítvá-

nyoknak; vagyis, egy időre elbúcsúzott tőlük, jól tudva, hogy hamarosan elűzik őket Kapernaumból. Arra utasította mindannyiukat, hogy útmutatásért forduljanak Istenhez és vigyék tovább az ország munkáját a következményektől függetlenül. A vándor hitszónokoknak meghagyta, hogy úgy munkálkodjanak, ahogy jónak látják addig, amíg nem szólítja őket. Kiválasztott tizenkét vándor hitszónokot, hogy tartsanak vele; a tizenkét apostolnak azt parancsolta, hogy maradjanak vele, bármi történjék is. A tizenkét nőt arra utasította, hogy maradjanak a Zebedeus házban és Péter házában, amíg értük nem küld.

[3] Jézus beleegyezett, hogy Zebedeus Dávid tovább működtesse az országos hírvivői

szolgálatot, és akkor a Mestertől búcsúzva Dávid azt mondta: „Menj a dolgodra, Mester. Ne hagyd, hogy a megszállottak elfogjanak, és soha ne kételkedj, hogy a hírnökök a nyomodat követik. Az embereim soha nem fogják elveszíteni a kapcsolatot veled, és rajtuk keresztül tudomásod lesz az ország más részeiről, és általuk mi mind tudni fogunk rólad. Semmi, ami velem történhet, nem fogja akadályozni e szolgálatot, mert kijelöltem első és második vezetőt, és még harmadikat is. Én nem vagyok sem tanító, sem tanhirdető, de az van a szívemben, hogy így tegyek, és senki sem állíthat meg.”

[4] Ezen a reggelen nagyjából 7.30-kor kezdte meg Jézus a búcsúbeszédét csaknem száz hívő előtt, akik az épületben zsúfolódtak

össze, hogy meghallgassák. Minden jelenlévő számára komoly alkalom volt ez, Jézus azonban szokatlanul vidáman viselkedett; újra a régi önmaga volt. A hetek komolysága lefoszlott róla, és a szavaival mindegyikükbe hitet, reményt és bátorságot csepegtetett.

6. JÉZUS CSALÁDJÁNAK MEGÉRKEZÉSE

[1] Ezen a vasárnap reggelen nagyjából nyolc órakor érkezett a helyszínre Jézus földi családjának öt tagja Júdás sógornőjének sürgős hívására. A húsvér testbeli családja egészéből egyetlen egy tag, Ruth hitt teljes szívvel és szakadatlanul az ő földi küldetésének isteniségében. Júdás és Jakab, sőt még József is sokat megőrzött a Jézusba vetett hitéből,

de engedték, hogy a büszkeségük megzavarja a jobb ítélőképességüket és valódi szellemi hajlamaikat. Mária szintén szeretet és félelem között, az anyai szeretet és a családi büszkeség között őrlődött. Noha kétségek gyötörték, sohasem tudta egészen elfelejteni Gábriel látogatását, melyre még Jézus születése előtt került sor. A farizeusok azon munkálkodtak, hogy meggyőzzék Máriát, hogy Jézus magán kívül van, meghábo-rodott. Sürgették, hogy kerekedjen fel a fiaival és próbálja meg rávenni őt arra, hogy hagyjon fel a nyilvános tanítással. Bizonygatták Máriának, hogy Jézus rövidesen le fog betegedni, és hogy csak szégyen és gyalázat érheti az egész családot, ha engedik, hogy folytassa tényke dését. Így aztán ami-

kor Júdás sógornőjétől megkapták az üzenetet, mind az öten — mivel már együtt voltak Máriánál, ahol is előző este a farizeusokkal találkoztak — egyből elindultak Zebedeus házához. Késő éjszakába nyúlóan beszélgettek a jeruzsálemi vezetőkkel, és többékevésbé mindannyian meg voltak győződve arról, hogy Jézus furcsán viselkedik, hogy már egy ideje furcsán viselkedik. Bár Ruth nem tudott magyarázatot adni Jézus viselkedésének minden vonására, kitartott amellett, hogy Jézus mindig tisztességesen bánt a családjával és nem volt hajlandó egyetérteni azzal a tervvel, hogy megpróbálják lebeszélni őt a munka folytatásáról.

[2] Útban a Zebedeus házhoz ezekről a dolgokról beszélgettek és egymás között egyet-

értettek abban, hogy megpróbálják rávenni Jézust arra, hogy térjen haza velük, mert, ahogy Mária mondta: „Tudom, hogy befolyásolni tudnám a fiamat, ha hazajönne és meghallgatna.” Jakab és Júdás hallotta az ama tervvel kapcsolatos híreket, miszerint Jézust le akarják tartóztatni és tárgyalásra Jeruzsálembe akarják vinni. A saját biztonságukat is féltették. Mindaddig, amíg Jézus népszerű személyiség volt, a családja hagyta, hogy a dolgok ebben a mederben folyjanak, de most, hogy a kapernaumi emberek és a jeruzsálemi vezetők hirtelenül szembefordultak vele, nagyon is érezni kezdték a kényelmetlen helyzetükkel járó feltételezett kegyvesztettség súlyát.

[3] Arra számítottak, hogy találkoznak Jé-

zussal, félrehívják, és arra buzdítják, hogy térjen haza velük. Úgy gondolták, hogy megnyugtatják, hogy elfelejtik, hogy úgy elhanyagolta őket — megbocsátják és elfelejtik ezt — ha felhagy azzal a bolondsággal, hogy megpróbál olyan új vallást hirdetni, mely őrá csak bajt, a családjára pedig csak szégyent hozhat. Minderre Ruth csak annyit mondott: „Én megmondom a bátyámnak, hogy szerintem ő Isten embere, és hogy azt remélem, hogy inkább meghal előbb, mintsem hogy hagyja, hogy ezek a gonosz farizeusok megállítsák a tan hirdetésében.” József ígéretet tett, hogy elhallgattatja Ruth-ot, mialatt a többiek Jézusnál próbálkoznak.

[4] Amikor odaértek a Zebedeus házhoz, Jézus éppen a tanítványoknak szóló búcsúbe-

szédét tartotta. Megpróbáltak bejutni a házba, ám az zsúfolásig tele volt. Végül a hátsó fedett folyósón telepedtek le és mivel szájról szájra terjedt a híre a megérkezésüknek, végül Simon Péter odasúgta Jézusnak, megszakítva emiatt a beszédjét, hogy: „Nézd csak, anyád és fivéreid itt vannak kint, és nagyon türelmetlenek, hogy beszélhessenek veled.” Jézus anyja ekkor nem értette, hogy miért olyan fontos a követőknek szóló búcsúbeszéd, és nem tudta azt sem, hogy a beszédjét bármelyik pillanatban megtörheti a letartóztatására jövők érkezése. Mária tényleg azt hitte, hogy az oly hosszú, nyilvánvaló elhidegülés után, annak hatására, hogy ő és Jézus fivérei kegyesen végre eljöttek hozzá, Jézus abbahagyja a beszédet és odajön hoz-

zájuk abban a pillanatban, amint értesül arról, hogy várnak rá.

5 Ez is csak azon alkalmak közé tartozott, amikor Jézus földi családja nem volt képes megérteni, hogy neki az Atyja ügyében kell járnia. És így Mária és Jézus fivérei nagyon megsértődtek, amikor annak ellenére, hogy Jézus szünetet tartott a beszédjében, ahogy megkapta az üzenetet, ahelyett, hogy sietett volna az üdvözlésükre, azt hallhatták, hogy dallamos hangját felemelve azt mondja: „Mondjátok meg anyámnak és fivéreimnek, hogy nem kell aggódniuk miattam. Az Atya, aki a világra küldött, nem hagy el engem; és a családomat sem éri semmi baj. Jó bátorságra intsétek őket és vessék bizalmukat az ország Atyjába. De, végül is, ki az én

anyám és kik az én fivéreim?” És a két kezét a teremben összegyűlt összes tanítványa felé kinyújtva, azt mondta: „Nekem nincsen anyám; nincsenek fivéreim. Nézzétek anyámat és nézzétek fivéreimet! Mert aki megcselekszi az én Atyám akaratát, aki a mennyben van, az az én anyám, öcsém, és húgom.”

6 És amikor Mária meghallotta e szavakat, Júdás karjába hanyatlott. Mialatt Jézus a búcsúüzenetének zárószavait mondta, Máriát kivitték a kertbe, hogy erőre kapjon. Jézus a beszéd után ki akart menni, hogy beszéljen az anyjával és a fivéreivel, de Tibériásból hírnök érkezett sietve azzal a hírrel, hogy a Szanhedrin tisztviselői már elindultak, felhatalmazva arra, hogy Jézust elfogják és Jeruzsálembe vigyék. András kapta meg az

üzenetet és Jézus beszédjét félbeszakítva közölte is vele a hírt.

7 András nem emlékezett, hogy Dávid mintegy huszonöt őrt állított fel a Zebedeus ház környékén, és hogy senki sem lephette meg őket; így megkérdezte Jézust, hogy mi a teendő. A Mester csendben állt a helyiségben, míg az anyja, aki miután hallotta a „Nekem nincsen anyám” szavait, éppen akkor tért magához a megrázkódtatásból a kertben. Épp ekkor történt, hogy a szobában az egyik nő felállt és azt kiáltotta, „Áldott a méh, mely megszült téged és áldottak az emlők, melyek tápláltak.” Jézus egy pillanatra megszakítva az Andrással való beszélgetést, válaszul azt mondta ennek az asszonynak, „Nem, inkább áldott az, aki hallgatja az Is-

ten szavát és mer engedelmeskedni annak.”

8 ¶ Mária és Jézus öccsei úgy gondolták, hogy Jézus nem érti őket, hogy már nem érdeklik őt, nemigen fogták fel, hogy ők voltak azok, akik nem értették Jézust. Jézus tökéletesen megértette, hogy az emberek milyen nehezen tudnak szakítani a múltjukkal. Tudta, hogy az emberi lényeket mennyire befolyásolja a tanhirdető ékesszólása, és a lelkiismeret hogyan válaszol az érzelmi folyamodványra, mint ahogy az elme teszi azt az okszerűségre és az észérvekre, de tudta azt is, hogy mennyivel nehezebb dolog meggyőzni az embereket, hogy *megtagadják a múltat*.

9 Mindörökre igaz, hogy mindazok, akik úgy hiszik, hogy félreértik őket, illetőleg

nem értékelik őket, azok rokonszenvező barátra és megértő tanácsadóra lelnek Jézusban. Jézus figyelmeztette apostolait, hogy az ember ellensége lehet a saját háznépe is, de azt aligha fogta fel, hogy e jóslat mennyire jól beigazolódik az ő saját tapasztalásában. Jézus nem hagyta el a földi családját azért, hogy az Atyja munkáját elvégezze — ők hagyták el őt. Később, a Mester halálát és feltámadását követően, amikor Jakab kapcsolatba került a korai keresztény mozgalommal, mérhetetlenül sokat szenvedett amiatt, hogy nem lehetett részese Jézus és tanítványai ezen első közösségének.

10 ¶ Ezen események megélése során Jézus úgy döntött, hogy az emberi elméjének korlátozott ismereteire hagyatkozik. Azt akar-

ta, hogy tisztán emberként élje meg mindezt a társaival. És Jézus emberi elméjében az volt, hogy találkozni akar a családjával, mielőtt elmegy. Nem akart megállni a beszédje közepén és ezzel a már oly régóta fennálló elkülönülésüket közüggyé tenni. Az volt a szándéka, hogy befejezi a beszédjét és az után még indulás előtt találkozik velük, ám e tervét a soron következő események összejátszása meghiúsította.

11 A menekülésük sürgős voltát fokozta, hogy a Zebedeus ház hátsó bejáratához Dávid hírnökeinek egy csoportja érkezett. Az általuk okozott mozgolódás megrettentette az apostolokat, akik azt hitték, hogy az újonnan érkezettek a letartóztatóik, és az azonnali elfogástól való félelmükben az elülső

bejáraton át a várakozó hajóhoz siettek. És mindez megmagyarázza, hogy Jézus miért nem találkozott a hátsóbejáratnál várakozó családjával.

[12] De azt mondta Zebedeus Dávidnak, amikor a sietős menekülés közben hajóra szállt: „Mondd meg anyámnak és öcséimnek, hogy nagyra értékelem, hogy eljöttek, és szerettem volna találkozni velük. Értesd meg velük, hogy ne vegyék tőlem zokon, de törekedjenek inkább arra, hogy megismerjék az Isten akaratát és jóindulattal és bátran igyekezzenek megcselekedni azt az akaratot.”

7. A SIETVE TÁVOZÁS

[1] És ezen a vasárnap reggelen, a Kr.u. 29. év májusának huszonkettedik napján, Jézus

a tizenkét apostolával és a tizenkét vándor tanhirdetővel megkezdte e sietős menekülést a Szanhedrin tisztviselői elől, akik Heródes Antipásztól felhatalmazva elindultak Betszaidából, hogy elfogják és Jeruzsálembe vigyék őt, hogy istenkáromlás és a zsidó nemzet szent törvényeinek egyéb módon való megszegésének vádjával perbe fogják. Már majdnem fél nyolc volt ezen a szép reggelen, amikor e huszonöt főből álló társaság megragadta a lapátokat és evezve elindult a Galileai-tó keleti partja felé.

[2] A Mester hajóját egy másik, kisebb csónak követte, melyben Dávid hat hírnöke tartózkodott, akiket arra utasítottak, hogy maradjanak kapcsolatban Jézussal és társaival, és a hollétük és a biztonságuk felől rend-

szeresen vigyenek híreket a Zebedeus házba Betszaidába, mely egy ideig az országért folyó munka központjául szolgált. Jézus azonban többé nem lelt otthonra Zebedeus házában. Mostantól kezdve végig a hátralévő földi élete alatt a Mesternek tényleg „nem volt hol lehajtania a fejét”. Többé már nem volt olyan hely számára, mely akár csak hasonlított volna egy állandó lakóhelyhez.

3 Áteveztek a közeli Kheresa faluhoz, a hajót a barátaikra bízták, és megkezdték a Mester földi élete e mozgalmas utolsó évének vándorlásait. Egy időre még Fülöp felségterületein maradtak, Kheresából Cezárea-Filippibe mentek, innen pedig továbbindultak Fönícia partjai felé.

4 ¶ A tömeg ott őgyelgett a Zebedeus ház

körül, figyelte, amint a két hajó elindul a tavon a keleti part felé, és a hajók már jócskán bent jártak, amikor a jeruzsálemi hivatalos emberek sietve megérkeztek és keresni kezdték Jézust. Nem akarták elhinni, hogy megszökött előlük, és mialatt Jézus és társasága észak felé tartott Bataneán keresztül, a farizeusok és segítőik csaknem egy teljes hetet töltöttek el azzal, hogy hiába keresték Jézust Kapernaum környékén.

5 Jézus családja visszatért kapernaumi otthonába és majd egy hetet töltöttek beszélgetéssel, vitával és imádkozással. Teljesen össze voltak zavarodva és meg voltak döbbenve. Csütörtök délutánig nem is nyerték vissza a lelki nyugalmukat, amikor is Ruth tért vissza a Zebedeus háznál tett látoga-

tásból, ahol Dávidtól megtudta, hogy apai bátyja biztonságban van, jó egészségnek örvend és útban van a föníciai partvidék felé.

155. ÍRÁS

MENEKÜLÉS ÉSZAK-GALILEÁN ÁT

NEM SOKKAL azt követően, hogy Kheresa közelében partot értek ezen a mozgalmas vasárnapon, Jézus és huszonnégy társa egy rövid útszakaszt tett meg észak felé, az után az éjszakát Betszaida-Juliásztól délre, egy szép ligetben töltötték. Ismerték ezt a sátorozásra alkalmas helyet, mert régebben már megálltak itt. Mielőtt nyugovóra tértek volna, a Mester maga köré gyűjtötte a követőit és megvitatta velük a Bataneán és Észak-Galileán át a fóníciai partvidékhez tervezett vándorútjuk

részleteit.

1. MIÉRT HÁBOROGNAK A POGÁNYOK?

[1] Jézus azt mondta: „Mindannyiotoknak emlékeznie kell, hogy a Zsoltáros miként beszélt ezekről az időkről, amikor azt mondta, ‚Miért háborognak a pogányok és a népek miért szervezkednek hiába? A föld királyai fölkelnek és a nép urai összeesküsznek az Úr ellen és fölkentje ellen, mondván, Téplük szét az irgalombéklyókat és vessük le a szeretet kötelékeit.’

[2] Ma beteljesülni látjátok mindezt. De nem fogjátok látni a Zsoltáros jövendölése többi részének beteljesülését, mert neki téves eszméi voltak az Ember Fiáról és annak földi küldetéséről. Az én országom szereteten

alapul, irgalomban hirdettetik, és önzetlen szolgálat által jön létre. Atyám nem a pogányokon gúnyosan nevetve ül a mennyben. Erős nemtetszésében nem haragos ő. Igaz az az ígéret, hogy a Fiúéi lesznek örökségképpen ezek az úgynevezett pogányok (valójában az ő tudatlan és tanulatlan testvérei). És én e nem-zsidókat irgalommal és rokonszenvvel, tárt karokkal fogadom. Mindeme szeretet megmutattatik az úgynevezett pogányoknak, függetlenül attól a feljegyzett, szerencsétlen nyilatkozattól, mely arra utal, hogy a győzedelmes Fiú ‚vasvesszővel veri őket és mint a cserépedényt, összetöri őket'. A Zsoltáros arra intett titeket, hogy ‚szolgáljatok az Úrnak félelemmel' — én arra utasítalak benneteket, hogy hittel lépjetek az is-

teni fiúi elismertség magas kiváltságaiba; ő azt parancsolja, hogy örüljetek reszketéssel; én arra utasítalak, hogy örüljetek bizonyossággal. Ő azt mondja, ‚Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne vesszetek, amikor felgerjed az ő haragja.' De ti, akik velem éltetek, jól tudjátok, hogy harag és düh nem része az emberek szívében létesítendő mennyországnak. A Zsoltáros azonban megpillantotta az igaz fényt, amikor e figyelmeztetés végén azt mondta: ‚Áldottak, akik e Fiúban bizakodnak.'"

3 Jézus folytatta a huszonnégyek tanítását, azt mondta: „A pogányok nincsenek híján ürügynek, amikor kikelnek ellenünk. Az ő látószögük kicsiny és szűk, ezért képesek energiáikat lendületesen összpontosíta-

ni. Az ő céljuk közel van és többé-kevésbé látható; minélfogva bátran és eredményesen törekednek a cél elérésére. Ti, akik magatokról azt vallottátok, hogy beléptek a mennyországba, túlságosan is ingadozók és határozatlanok vagytok a tanítási tevékenységetekben. A pogányok közvetlenül a céljaikra törnek; a ti bűnötök a túlzott mértékű, állandó epekedés. Ha vágytok az országba való belépésre, akkor miért nem veszitek be azt szellemi rohammal, mint ahogy a pogányok beveszik a megtámadott várost? Nemigen vagytok méltók az országra, amennyiben a szolgálatotokat oly nagy mértékben jellemzi a múlton való sajnálkozás, a jelen feletti siránkozás, és a jövőért való hiábavaló epekedés magatartása. Hogy miért há-

borognak a pogányok? Mert nem ismerik az igazságot. Hogy ti miért bágyadtok hiábavaló sóvárgásban? Mert nem *engedelmeskedtek* az igazságnak. Hagyjatok fel a hasztalan vágyakozással és bátran fogjatok az ország megteremtését célzó tettekbe.

4 Amit tesztek, abban ne váljatok egyoldalúvá és a túlzott szakosodást is kerüljétek. Az elpusztításunkra törő farizeusok valóban azt hiszik, hogy az Isten szolgálatában járnak el. A hagyományhoz való ragaszkodás által szűk látókörűvé váltak, ezért vakítja el őket az előítélet és keményíti szívüket a félelem. Nézzétek a görögöket, akiknek vallásnélküli tudományuk van, míg a zsidóknak tudománynélküli vallásuk. És amikor az embereket annyira félrevezetik, hogy el-

fogadják az igazság ilyen szűk látókörű és zavaros megbontását, akkor az ő egyetlen reményük az üdvözülésre az, hogy az igazságban összehangoltakká — áttértekké — váljanak.

5 Igen nyomatékosan kell kimondanom ezen örökkévaló igazságot: Ha ti igazságbeli összehangolódás révén megtanuljátok, hogy példát mutassatok életetekben az igazságosság e szép teljességére, akkor embertársaitok keresni fognak titeket, hogy ők is megkapják, amire ti már szert tettetek. Amilyen mértékben az igazságkeresők vonzódnak hozzátok, az mutatja az igazsággal való felruházottságotok, az igazságosságotok mértékét. Amilyen mértékben üzenetetekkel az emberekhez kell mennetek, az

valamiképpen azon sikertelenségetek mértéke, hogy mennyire nem tudtok teljes vagy igazságos életet, igazságban összehangolt életet élni.”

6 És a Mester sok más dolgot is tanított az apostoloknak és a vándor hitszónokoknak, mielőtt éjszakára búcsút vettek volna tőle és hálóhelyükön nyugodni tértek.

2. A VÁNDOR HITSZÓNOKOK KORAZINBAN

1 Május 23. hétfő reggelén Jézus arra utasította Pétert, hogy a tizenkét vándor hitszónokkal menjen át Korazinba, míg ő a tizenegy apostollal elindult Cezárea-Filippibe a Jordán menti útvonalon a Damaszkusz-Kapernaum útig, onnan pedig északkelet felé, a

Cezárea-Filippibe vezető út kereszteződéséig, és onnan tovább a városba, ahol is két hétig időztek és tanítottak. Május 24-én kedden, a délután folyamán érkeztek meg oda.

2 Péter és a vándor hitszónokok két hétig voltak Korazinban, és a hívek kis létszámú, ám elkötelezett csoportjának hirdették az országról szóló evangéliumot. De nem tudtak sok új megtértre szert tenni. Egész Galileában egyetlen város sem adott oly kevés lelket az országnak, mint Korazin. Péter utasításainak megfelelően a tizenkét vándor hitszónoknak kevesebbet kellett beszélnie a gyógyításról — a fizikai dolgokról — de fokozott eréllyel hirdették a tant és tanították a mennyország szellemi igazságait. A Korazinban töltött két hét a megpróbáltatá-

sok valóságos keresztségét jelentette a tizenkét vándor hitszónoknak annyiban, hogy mindaddig ez volt a pályafutásuk legnehezebb és legmeddőbb időszaka. Lévén, hogy nem származott megelégedésük abból, hogy lelkeket nyerjenek meg az országnak, mindegyikük nagyobb meggyőződéssel és őszintébben tulajdonított jelentőséget a saját lelkének és a lelkük fejlődésének az új élet szellemi útjain.

3 Amikor látszott, hogy több ember már nemigen törekszik az országba való belépésre, június 7-én kedden Péter összehívta a társait és elindultak Cezárea-Filippibe, hogy csatlakozzanak Jézushoz és az apostolokhoz. Szerdán déltájban érkeztek meg és az egész estét azzal töltötték, hogy beszámoltak a ko-

razini hitetlenekkel kapcsolatos tapasztalataikról. Az este során folytatott megbeszéléseken Jézus újabb utalást tett a magvető példázatára és sok mindent tanított nekik az életben vállalt dolgok nyilvánvaló kudarcának jelentéséről.

3. CEZÁREA-FILIPPIBEN

[1] Bár Jézus a Cezárea-Filippi közelében eltöltött eme két hét alatt nem végzett nyilvános munkát, az apostolok számos nyugalmasabb esti találkozót tartottak a városban, és sok hívő eljött a táborba, hogy Jézussal beszéljen. E látogatás eredményeként igen kevesen csatlakoztak a hívek csoportjához. Jézus mindennap beszélt az apostolokkal, és az apostolok világosabban látták,

hogy a mennyország hirdetésével kapcsolatos munkának egy új szakasza kezdődött meg. Kezdték megérteni, hogy „a mennyország nem eszem-iszom, hanem az isteni fiúi elismertség elfogadásával járó szellemi öröm megértése”.

2 Ottlétük Cezárea-Filippiben valódi próbát jelentett a tizenegy apostolnak; nehezen vészelték túl a két hetet. Csaknem teljesen levertek voltak, és hiányzott nekik a Péter lelkes személyisége által jelentett rendszeres ösztönzés. Ezen időszakban valóban nagy kalandot és próbatételt jelentett nekik az, hogy higgyenek Jézusban és a kövessék őt. Bár e két hét során kevés embert térítettek meg, sok hasznos dolgot tanultak a Mesterrel való napi tanácskozásokból.

3 Az apostolok megtanulták, hogy a zsidók azért rekedtek meg és haldokolnak szellemileg, mert az igazságot hitvallássá merevítették; hogy amikor az igazságot úgy juttatják kifejezésre, mint az öntelt kizárólagosság határvonalát, ahelyett, hogy azok a szellemi vezetés és fejlődés útjelzőiül szolgálnának, akkor az ilyen tanítások elveszítik a teremtő és életadó erejüket és végül pusztán állandósító és elmerevítő jellegűvé válnak.

4 Egyre jobban megtanulták Jézustól, hogy az emberi személyiségekre az időben és az örökkévalóságban rejlő lehetőségeik szerint tekintsenek. Megtanulták, hogy sok lelket úgy lehet a legjobban a nem látható Isten szeretetéhez elvezetni, hogy előbb megtanítják őket ama testvéreiknek a szeretetére, aki-

ket látnak. És ezzel összefüggésben társult új jelentéstartalom a Mester ama kijelentéséhez, mely az embernek a társai iránti önzetlen szolgálatával volt kapcsolatos: „Amit a testvéreim legkisebbjeinek valamelyikével megtettetek, azt velem tettétek.”

5 E cezáreai ottlétük egyik nagy tanulsága a vallási hagyományok eredetével függött össze, annak komoly veszélyével, hogy megengedik, hogy a szentségérzet nem szent dolgokhoz, hétköznapi eszmékhez, illetőleg mindennapos eseményekhez kötődjön. Az egyik tanácskozástól azzal a tanítással álltak fel, hogy az igaz vallás az ember őszinte hűsége a legmagasabb rendű és legigazabb meggyőződéseihez.

6 Jézus arra intette a híveit, hogy amennyi-

ben a vallási vágyaik csak anyagi jellegűek, akkor a természetre vonatkozó egyre gyarapodó ismereteik a dolgok feltételezetten természetfeletti eredetének fokozatos kiszorítása révén végül megfosztják őket az Istenbe vetett hitüktől. Viszont, ha a vallásuk szellemi, a fizikai tudományos fejlődés sohasem tudja megzavarni az örök valóságokba és az isteni értékekbe vetett hitüket.

7 Megtanulták, hogy a teljesen szellemi indíttatású vallás az egész életet értékesebbé teszi, magasrendű célokkal tölti meg, érzékfeletti értékekkel ruházza fel, nagyszerű hajtóerővel ösztönzi, s mindvégig magasztos és éltető reménnyel vigasztalja az emberi lelket. Az igaz vallás rendeltetése az, hogy enyhítsen a létezés terhén; hitet és bátorsá-

got szabadít fel a napi élethez és az önzetlen szolgálathoz. A hit segíti a szellemi életképességet és az igaz eredményességet.

8 Jézus többször is tanította az apostolainak azt, hogy egyetlen polgárosodott társadalom sem képes sokáig túlélni a vallása legjobb elemeinek elvesztését. És sohasem hagyott fel annak hangsúlyozásával a tizenkettek számára, hogy milyen nagy veszéllyel jár a vallási jelképeknek és szertartásoknak a vallási tapasztalás helyébe állítása. Ő az egész földi életét következetesen annak a küldetésnek szentelte, hogy a vallás fagyott formáit a felvilágosult istenimádat folyékony szabadságaivá olvassza.

4. ÚTBAN FÖNÍCIA FELÉ

[1] Június 9-én, csütörtök reggel, miután Dávid hírnökei révén Betszaidából hírt hoztak az ország ügyének állásáról, az igazság huszonöt tanítójának e csoportja elhagyta Cezárea-Filippit, hogy megkezdje utazását a föníciai partvidék felé. Luz felé kerülték el a lápvidéket, a Magadán-Libanon-hegyi gyalogúttal való kereszteződésig haladva, innen pedig továbbmentek a Szidonba vezető úttal való kereszteződésig, és a helységbe péntek délután érkeztek meg.

[2] Mialatt egy kiugró sziklapárkány árnyékában pihentek s ebédeltek Luz közelében, Jézus elmondta az egyik legfigyelemreméltóbb beszédjét, melyet az apostolok valaha is hallottak a társaságában eltöltött mindezen

évek alatt. Alig telepedtek le, hogy megtörjék a kenyeret, és Simon Péter már meg is kérdezte Jézust: „Mester, lévén, hogy a mennyei Atya mindenről tud, és lévén, hogy az ő szelleme a mi támaszunk a mennyország földi megteremtésében, miért van az, hogy menekülünk az ellenségeink fenyegetései elől? Miért utasítjuk el az igazság ellenségeivel való szembenézést?” De még mielőtt Jézus belekezdett volna Péter kérdésének a megválaszolásába, Tamás közbevágólag megkérdezte: „Mester, én tényleg tudni szeretném, hogy valójában mi a baj a jeruzsálemi ellenségeink vallásával. Mi az igazi különbség az ő vallásuk és a miénk között? Miért van az, hogy ilyen nagy a különbség a hitünkben, amikor mind azt valljuk, hogy

ugyanazt az Istent szolgáljuk?” És amikor Tamás elhallgatott, Jézus így szólt: „Bár nem akarok megfelejtkezni Péter kérdéséről, jól tudom, hogy milyen könnyen félreérthetnétek, hogy milyen okaim vannak a zsidók vezetőivel való nyílt összeütközés elkerülésére éppen most, mégis hasznosabb lesz mindnyájatok számára, ha inkább Tamás kérdésére válaszok. És ezt az után teszem meg, hogy végeztetek az ebéddel.”

5. BESZÉLGETÉS AZ IGAZ VALLÁSRÓL

[1] A vallásról szóló ezen emlékezetes beszélgetés összefoglalva és mai kifejezésmódban újrafogalmazva a következő igazságokat tárta fel:

2 ¶ Bár a világ vallásainak kettős az eredete — természetes és kinyilatkoztatási — bármely időpontban és bármely nép körében a vallásos tiszteletnek három különböző formája lelhető fel. És a vallási késztetés e háromféle megnyilvánulása:

3 1. *Kezdetleges vallás.* A félig természetes és ösztönös késztetés a rejtelmes energiáktól való félelem és a felsőbbrendű erők imádása iránt, ez főként fizikai természetű vallás, a félelem vallása.

4 ¶ 2. *A polgárosodott viszonyok vallása.* A polgárosodó emberfajták fejlődő vallási fogalmai és szokásai — az elme vallása — az elfogadott vallási hagyomány tekintélyének értelmi istentana.

5 ¶ 3. *Igaz vallás — a kinyilatkoztatási vallás.* A természetfeletti értékek kinyilat-

koztatása, az örök valóságokra való részleges rálátás, a mennyei Atya végtelen jellemének jóságára és szépségére vetett pillantás — a szellem vallása, amint az az emberi tapasztalásban megmutatkozik.

6 ¶ A fizikai érzékek vallását és a természeti ember babonás félelmeit a Mester nem volt hajlandó lekicsinyelni, bár sajnálatát fejezte ki ama tény miatt, hogy az emberiség értelmesebb fajtáinak vallási formáiban az imádat e kezdetleges módja oly nagy mértékben van jelen. Jézus egyértelművé tette, hogy az elme vallása és a szellem vallása közötti nagy különbség az, hogy míg az előbbit egyházi tekintély tartja fenn, addig az utóbbit teljes mértékben az emberi tapasztalás.

7 ¶ És ez után a Mester e tanítási órán folytatta az igazságok tisztázását:

8 ¶ Amíg az emberfajták nem válnak magas fokon értelmessé és nagyobb mértékben polgárosulttá, mindaddig megmarad sok olyan gyerekes és babonás szertartás, mely olyannyira jellemző a fejletlen és visszamaradt népek evolúciós vallási szokásaira. Amíg az emberi faj a fejlődésben nem jut el a szellemi tapasztalás valóságainak egy magasabb szintű és általánosabb felismeréséhez, mindaddig férfiak és nők továbbra is nagyszámban fogják személyesen előnyben részesíteni azokat a tekintélyelvű vallásokat, melyek csak értelmi beleegyezést kívánnak meg, szemben a szellem vallásával, mely az elme és a lélek tevékeny részvételét kívánja meg abban a hitbéli kalandban, mely a fokozatos emberi tapasztalás zord valóságai-

val való megbirkózásra irányul.

9 A tekintélyi hagyományelvű vallások elfogadása könnyű kiutat jelent az ember azon késztetése számára, mely a szellemi természetével járó vágyainak kielégítésére irányul. A bevett, megmerevedett és beállott tekintélyelvű vallások olyan könnyen elérhető menedéket nyújtanak, ahová az ember zavart és háborgó lelke elmenekülhet, amikor félelem gyötri és bizonytalanság kínozza. Az ilyen vallás az általa nyújtott megelégedések és bizonyosságok árául csak tétlen és tisztán értelmi beleegyezést kíván meg.

10 És hosszú ideig fognak a földön élni olyan félénk, bátortalan és tétova egyének, akik így akarják a vallási vigaszaikat biztosítani, még akkor is, hogyha a tekintélyelvű val-

lásokkal sorsközösséget vállalva engedményeket tesznek a személyiség függetlensége terén, alábbadják az önérzetük méltóságát és végképp feladják azon jogukat, hogy részt vegyenek a minden lehetséges emberi tapasztalás legizgalmasabbikában és legösztönzőbbikében: az igazság utáni személyes kutatásban, az értelmi felfedezés veszélyeivel való szembenézés lelkesültségében, a személyes vallási tapasztalás valóságainak felfedezésére irányuló elhatározásban, ama legfelsőbb szintű megelégedettségben, mely az értelmi kétség feletti szellemi hit győzelmének tényleges felismerését eredményező személyes diadal megtapasztalásából fakad, amint azt az ember őszintén elnyeri a minden emberi lét legfelsőbb kalandjában —

abban, hogy az ember keresi Istent, önmagáért és önmagaként, és megtalálja őt.

11 A szellem vallása erőfeszítést, küzdelmet, összeütközést, hitet, határozottságot, szeretetet, hűséget és fejlődést jelent. Az elme vallása — a tekintély istentana — ezek igénybevételére kevéssé vagy semennyire sem készteti az alakias híveket. A hagyomány biztonságos menedék és könnyű út ama félénk és bátortalan lelkeknek, akik ösztönösen kerülik azokat a szellemi küzdelmeket és elmebéli bizonytalanságokat, melyek azokkal a hitet igénylő utazásokkal járnak, melyek a szellemi valóságok távolabbi partjainak felfedezése érdekében a feltáratlan igazság nyílt vizein tett merész vállalkozásokká lesznek, amint azokat a fejlődő

emberi elme feltárja és a kifejlődő emberi lélek megtapasztalja.

12 ¶ És Jézus így folytatta: „Jeruzsálemben a vallási vezetők a hagyományos tanítóik és a más korokban élt látnokaik különféle tanteleit az értelmi hiedelmek bevett rendszerévé, egy tekintélyen alapuló vallássá alakították. Minden ilyen vallás főként az elméhez szól. És mi most elérkeztünk oda, hogy egy ilyen vallással kerüljünk halálos összeütközésbe, lévén, hogy nagyon rövid idő múlva egy új vallást fogunk bátran hirdetni — egy olyan vallást, mely a szó mai értelmében nem vallás, mégis olyan vallás, mely főként az Atyám isteni szelleméhez szól, mely az emberi elmében lakozik; egy olyan vallás, mely tekintélyét az elfogadásának gyümöl-

cseiből nyeri, melyek oly bizonyosan megjelennek mindazok személyes tapasztalásában, akik valóban és igazán hisznek e felsőbb szellemi közösség igazságaiban.”

13 A huszonnégyekre egyenként rámutatva és néven szólítva őket Jézus azt mondta: „És most, vajon melyikőtök akarná inkább a jeruzsálemi farizeusok által védelmezett, elfogadott és megmerevedett valláshoz vezető könnyű utat választani, mintsem, hogy elszenvedje azokat a nehézségeket és üldöztetéseket, melyek azzal a küldetéssel járnak, hogy az üdvözülés egy jobb módját hirdetitek az embereknek, miközben felismeritek az abból eredő megelégedést, hogy felfedezitek magatoknak a mennyország örökkévaló igazságaiban és legfelsőbb nagyságaiban

nyert élő és személyes tapasztalás valóságainak szépségeit? Félősek, erőtlenek és nyugalmat keresők vagytok? Féltek attól, hogy az igazság Istenének kezébe tegyétek jövőtöket, akinek pedig a fiai vagytok? Bizalmatlanok vagytok az Atyával szemben, akinek a gyermekei vagytok? Visszatérnétek a hagyományalapú, tekintélyelvű vallás bizonyságát és értelmi megállapodottságát jelentő könnyű útra, vagy felkészültök, hogy elinduljatok velem azon bizonytalan és nyugtalan jövőbe, amelyben a szellem vallásának új igazságait hirdetjük, a mennyországot az emberek szívében?”

14 Az őt hallgatók mind a huszonnégyen felálltak, jelezni akarták az ezzel kapcsolatos egységüket és elkötelezettségüket, mely

egyike volt ama kevés érzelmi töltetű kérelmeknek, melyet Jézus valaha is előadott nekik, de Jézus felemelte a kezét, megállította őket, mondván: „Most vonuljatok el magatokban, mindegyikőtök az Atyával, és úgy találjátok meg az érzelemmentes választ a kérdésemre, és ha találtatok ilyen igaz és őszinte lelki viszonyulást, mondjátok el azt a választ szabadon és bátran az én Atyámnak és a ti Atyátoknak, akinek szeretetteljes végtelen élete maga a szelleme annak a vallásnak, melyet hirdetünk.”

15 A vándor hitszónokok és az apostolok egy időre elvonultak magukban. Szellemüket felemelte, elméjüket megihlette, érzelmeiket pedig erősen felkavarta az, amit Jézus mondott. De amikor András összehív-

ta őket, a Mester csak annyit közölt velük: „Folytassuk utunkat. Föníciába megyünk egy időre, és mindegyikőtöknek imádkoznia kell az Atyához, hogy az elmétek és testetek érzelmeit alakítsa át az elme magasabb szintű hűségeivé és a szellem nagyobb megelégedettséget nyújtó tapasztalásaivá.”

16 Az úton a huszonnégyek csendesek voltak, de rövidesen beszédbe elegyedtek egymással, és aznap délután három órakor már nem tudtak továbbmenni; megálltak pihenni, és Péter, Jézushoz fordulva, azt mondta: „Mester, az élet és az igazság szavaival szóltál hozzánk. Többet szeretnénk hallani; nagyon kérünk, beszélj még nekünk ezekről a dolgokról.”

6. A MÁSODIK BESZÉLGETÉS A VALLÁSRÓL

[1] És így, amíg a hegyoldal árnyékában pihentek, Jézus folytatta a tanításukat a szellem vallásáról, és lényegében a következőket mondta:

[2] ¶ Olyan társaitok közül jöttetek, akik azt választják, hogy megelégednek az elme vallásával, akik biztonságra törekednek és az igazodást részesítik előnyben. Ti azt választottátok, hogy a tekintélyi bizonyosság érzéseit lecserélitek a kalandvágyó és fejlődőképes hit szelleme által jelentett bizonyosságokra. Ti mertetek tiltakozni az intézményes vallás nehéz bilincse ellen és vállaltátok, hogy elutasítjátok a lejegyzett hagyományok tekintélyét, melyeket most az Isten

szavának tekintenek. Atyánk valóban Mózesen, Illésen, Ésaiáson, Ámószon és Hóseán keresztül szólt, de nem hagyott fel azzal, hogy az igazság szavait intézze a világhoz, amikor e régi látnokok már elmondták a mondandójukat. Atyám nem tesz különbséget emberfajták vagy nemzedékek között annyiban, hogy az igazság szava engedélyezett volna egy korszak számára és vissza lenne tartva egy másiktól. Ne kövessétek el azt a botorságot, hogy isteninek nevezitek azt, ami teljes mértékben emberi, és ne essetek abba a hibába, hogy nem halljátok meg az igazság azon szavait, melyek nem az ihletettségűnek hitt, hagyományosan csalhatatlannak vélt forrásokon keresztül érkeznek.

3 ¶ Felszólítottalak benneteket, hogy szü-

lessetek újjá, hogy szellemtől szülessetek. Kihívtalak benneteket a tekintély sötétségéből és a hagyomány fásultságából ama felismerés érzékfeletti fényére, hogy a magatokénak tudhatjátok a lehető legnagyobb felfedezési lehetőséget, mely az emberi lélek előtt állhat — az Isten megtalálásának magasztos élményét magatokért, magatokban és magatoknak, s hogy mindezt a saját személyes tapasztalásotok tényeként hajtsátok végre. És így juthattok el a halálból az életre, a hagyomány tekintélyétől az Isten megismerésének megtapasztalásához; így juttok el a sötétségből a világosságra, az örökölt faji hittől a tényleges tapasztalás révén elért személyes hithez; és ezáltal fejlődtök tovább az elődeitektől kapott elmei istentantól a szel-

lem igaz vallása felé, mely a lelketekben épül ki örökkévaló felruházottságotokként.

4 A vallásotok a hagyományelvű tekintélyben való puszta értelmi hitből át fog változni azon élő hit tényleges megtapasztalásává, mely képes megragadni az Isten valóságát és mindent, ami az Atya isteni szellemével kapcsolatos. Az elme vallása reménytelenül a múlthoz köt titeket; a szellem vallása fokozatos kinyilatkoztatásban áll és mindegyre magasabb és szentebb teljesítményekre hív a szellemi eszményképek és örök valóságok elérése terén.

5 Bár a tekintély vallása a szilárd biztonság azonnal igénybe vehető érzését nyújtja, az ilyen átmeneti megelégedettségért a szellemi függetlenségetek és a vallási szabadságo-

tok elvesztésének árát fizetitek. Atyám nem követeli meg tőletek a mennyországba való bejutás áraként, hogy rákényszerítsétek magatokat, hogy szellemi értelemben visszataszító, szentségtelen és hamis dolgokban higgyetek. Nem kívánják meg tőletek, hogy a saját irgalom-, igazságosság- és igazságérzéketeken erőszakot tegyetek azáltal, hogy a vallási formák és szertartások túlhaladott rendszerének vetitek alá magatokat. A szellem vallása mindörökre hagyja, hogy szabadon kövessétek az igazságot, vezessen bármerre is a szellem benneteket. És vajon ki mondhatná meg — talán e szellemnek van olyan közölnivalója e nemzedék számára, melyet más nemzedékek nem voltak hajlandók meghallgatni?

6 Szégyen azokra a hamis vallási tanítók-

ra, akik éhes lelkeket akarnak visszarángatni a ködös és távoli múltba és otthagynák őket! És így e szerencsétlenek arra vannak ítélve, hogy minden új felfedezés megrémítse őket, s az igazságra vonatkozó minden új kinyilatkoztatás megzavarja őket. A látnok, aki azt mondta, „teljes békében tartatik az, ki elméjében megmarad Isten mellett”, nem olyan ember volt, aki tisztán értelmileg hitt a tekintélyelvű istentanban. Ez az igazságot ismerő ember felfedezte Istent; ő nem csak beszélt Istenről.

7 Arra intelek benneteket, hogy hagyjatok fel azzal a szokással, hogy mindig a régi látnokokat és Izráel hőseit idézgetitek, ehelyett törekedjetek arra, hogy a Fenséges élő látnokaivá és a jövő országának szellemi hőse-

ivé váljatok. A múlt Istent ismerő vezetőinek tisztelete talán méltó dolog, de ha így tesztek, akkor vajon miért kellene feláldoznotok az emberi létezés legfelsőbb tapasztalását: megtalálni Istent magatok számára és megismerni őt a saját lelketekben?

8 Az emberiség minden fajtájának megvan a maga elmei szemléletmódja az emberi létről; ezért kell az elme vallásának mindig e különféle faji nézőpontokkal lépést tartania. A tekintélyelvű vallások sohasem képesek egyesülni. Az emberi egység és a halandói testvériség csakis a szellem vallásával való felsőbbrendű felruházottság révén és azon keresztül teremthető meg. Az emberfajták elméi különbözhetnek, de az egész emberiségnél ugyanaz az isteni és örökkévaló szel-

lem lakozik. Az emberi testvériség reménye csak akkor valósulhat meg, amikor és amint az elütő, tekintélyi elme-vallásokat áthatja és háttérbe szorítja a szellem egyesítő és megnemesítő vallása — a személyes szellemi tapasztalás vallása.

9 A tekintélyelvű vallások csak arra képesek, hogy megosszák az embereket és meggyőződési alapon csatarendbe állítsák őket egymás ellen; a szellem vallása fokozatosan közelebb hozza az embereket egymáshoz és rábírja őket, hogy megértőn rokonszenvezővé váljanak a másik iránt. A tekintélyelvű vallások egységes hitet követelnek az emberektől, ám ezt a világ mai állapotában lehetetlenség kivitelezni. A szellem vallása csak a tapasztalás egységét igényli — a vég-

zet egyformaságát — a hitbeli változatosságnak azonban tág teret ad. A szellem vallása csak a rálátás egyformaságát igényli, de nem követeli meg a nézőpont és a szemlélet egyformaságát. A szellem vallása nem az értelmi nézőpontok egységes voltát teszi szükségessé, hanem csak a szellemérzés egységét. A tekintély vallásai élettelen hitvallásokká dermednek; a szellem vallása a szeretetteljes szolgálat és az irgalmas segédkezés megnemesítő cselekedeteinek egyre erősödő örömévé és szabadságává növekszik.

[10] De vigyázzatok, nehogy bármilyekőtök is lenézze Ábrahám gyermekeit azért, mert a hagyományelvű sivárság e rossz napjaiban elbuktak. Eleink elmerültek az Isten állhatatos és szenvedélyes keresésében, és rá is

leltek úgy, ahogy semmilyen más osztatlan népcsoport nem ismerte meg őt Ádám kora óta, aki sokat tudott erről, lévén, hogy maga is az Isten Fia volt. Atyám figyelmét nem kerülte el Izráel hosszú és lankadatlan küzdelme, mely Mózes kora óta folyik, hogy megtalálják Istent és megismerjék Istent. A zsidók kimerült nemzedékei nem hagytak fel azzal, hogy fáradságosan munkálkodjanak, verítékezzenek, keményen dolgozzanak és egy félreértett és megvetett nép szenvedéseit viseljék és szomorúságait megtapasztalják, teszik mindezt annak érdekében, hogy csak egy kicsit is közelebb kerüljenek az Istennel kapcsolatos igazság felfedezéséhez. És Izráel minden tévedése és botlása dacára atyáink Mózestől Ámósz és Hósea idejéig foko-

zatosan kinyilatkoztattak az egész világnak egy, az örökkévaló Istenre vonatkozó, egyre tisztább és egyre igazabb képet. És így készítették elő a terepet az Atyáról szóló még nagyobb kinyilatkoztatás előtt, melynek megosztására ti kaptatok felhívást.

11 Soha ne feledjétek, hogy az élő Isten akaratának felfedezésére irányuló törekvésnél nagyobb megelégedettséget és nagyobb izgalmat okozó kaland csak egy van, mégpedig az ezen isteni akarat megcselekedésére tett őszinte erőfeszítés legfelsőbb tapasztalása. És azt se feledjétek, hogy az Isten akarata bármely földi foglalatosságban megcselekedhető. Vannak nem szent és világi szólítások. Minden dolog szent azok életében, akiket a szellem vezet; vagyis akik az igazság-

nak alárendeltek, akiket a szeretet nemesít meg, akiket irgalom vezérel, és akiket tisztességesség — igazságosság — korlátoz. A szellem, melyet Atyám és én elküldünk a világba nemcsak az Igazság Szelleme lesz, hanem az eszményelvű szépség szelleme is.

[12] Fel kell hagynotok azzal, hogy az Isten szavát csak az istentani tekintély régi feljegyzéseinek lapjain keresitek. Akik az Isten szellemétől születnek, azok attól kezdve az Isten szavát annak látszólagos eredetétől függetlenül érzékelik. Az isteni igazságot nem szabad lebecsülni azért, mert az átadási csatornája láthatólag emberi. Sok társatok olyan beállítottságú, hogy elfogadja az Isten elméletét, és közben szellemileg nem képesek felismerni az Isten jelenlétét.

És éppen ez az oka annak, hogy miért tanítottam nektek azt, hogy a mennyország a legjobban egy őszinte gyermek szellemi hozzáállásának elsajátítása révén ismerhető meg. Nem a gyermek elmebéli éretlenségét ajánlom nektek, hanem inkább azt a *szellemi egyszerűséget,* mellyel egy ilyen, hitre könnyen és bizodalomra teljesen fogékony kisgyermek rendelkezik. Nem olyan fontos, hogy megismerjétek az Istennel kapcsolatos tényt, mint inkább hogy egyre gyarapodjatok ama képességetekben, hogy *érezzétek az Isten jelenlétét.*

[13] Mihelyt hozzáfogsz, hogy megtaláld Istent a lelkedben, rövidesen egyre inkább felfedezed őt más emberek lelkében és végül egy hatalmas világegyetem minden teremt-

ményében és teremtésrészében is. De vajon milyen eséllyel kell megjelennie az Atyának a legfelsőbb szintű elkötelezettségek és isteni eszményképek Isteneként olyan emberek lelkében, akik kevés vagy semennyi időt sem szentelnek az ilyen örök valóságok figyelmes tanulmányozásának? Bár az elme nem a szellemi természet fészke, az valóban az ahhoz vezető kapualj.

14 De ne kövessétek el azt a hibát, hogy másoknak próbáljátok bizonygatni, hogy megtaláltátok az Istent; ilyen megalapozott bizonyítékot tudatosan nem tudtok előadni, jóllehet van két tevőleges alapú és hathatós kimutatási módja ama ténynek, hogy Istent ismerők vagytok, és ezek:

15 1. Az Isten szellemének gyümölcsei,

melyek a napi megszokott életetekben megmutatkoznak.

16 ¶ 2. Az a tény, hogy az egész élettervetek egyértelmű bizonyítékot szolgáltat arra, hogy fenntartás nélkül kockára tettétek mindeneteket a halál utáni továbbélés kalandjában ama reményre törekedve, hogy megtaláljátok az örökkévalóság Istenét, akinek jelenlétéből ízelítőt kaptatok az időben.

17 ¶ Félreértés ne essék, Atyám mindig válaszolni fog a hit legkisebb szikrájára is. Figyeli az ősember fizikai és babonás érzelmeit. És azon őszinte, de bátortalan lelkek esetében, akiknek hite oly gyenge, hogy az csak kevéssel több, mint értelmi igazodás a tekintélyi vallás iránti tétlen beleegyező magatartáshoz, azoknál az Atya mindig éberen fi-

gyel, hogy elismerhessen és támogathasson minden ilyen, az ő elérésére irányuló gyenge próbálkozást. De tőletek, akiket kihívtam a sötétségből a világosságra, elvárható, hogy teljes szívvel higgyetek; a hiteteknek kell uralnia a test, az elme és a szellem együttes magatartását.

[18] Ti az apostolaim vagytok, és számotokra a vallás nem válhat olyan istentani menedéké, ahová elmenekülhettek az attól való félelmetekben, hogy szembenézzetek a szellemi fejlődés és az eszményalapú kaland rideg valóságaival; a ti esetetekben a vallásnak inkább ama valós tapasztalás tényévé kell válnia, mely igazolja, hogy az Isten megtalált titeket, eszményivé, nemessé és szellemlényegűvé tett benneteket, és hogy vállaltátok azt

az örökkévaló kalandot, hogy megtaláljátok Istent, aki már így megtalált és fiúi elismertségbe helyezett titeket.

19 ¶ És amikor Jézus befejezte a beszédet, intett Andrásnak és nyugat felé, Fönícia irányába mutatva, így szólt: „Folytassuk utunkat.”

156. ÍRÁS

IDŐZÉS TIRUSZBAN ÉS SZIDONBAN

JÚNIUS 10-én, péntek délután érkeztek meg Jézus és társai Szidon környékére, ahol egy tehetős asszony házánál álltak meg, akit Jézus népszerűsége tetőpontjának idején a betszaidai kórházban ápoltak. A vándor hitszónokok és az apostolok az asszony barátainál kaptak szállást a közvetlen szomszédságban, és a szombati napot is ebben az üdítő környezetben töltötték. Csaknem két és fél hetet töltöttek el Szidonban és annak közvetlen környékén, mielőtt felkerekedtek volna, hogy ellátogassanak a partvidék északi városaiba.

2 E júniusi szombat nagyon nyugalmas nap volt. A vándor hitszónokok és az apostolok teljesen belemerültek a Mesternek a vallásról tartott beszédeivel kapcsolatos gondolataikba, mely beszédeket útban Szidon felé hallottak tőle. Mind képesek voltak felfogni valamennyit abból, amit elmondott nekik, de egyikük sem értette teljesen a tanítása jelentőségét.

1. A SZÍRIAI NŐ

1 Lakott egy szíriai nő Karuska házának közelében, akinél a Mester megszállt, s e nő már sokat hallott Jézusról, a nagy gyógyítóról és tanítóról, és e szombat délutánon át is jött, és magával hozta a kislányát is. A nagyjából tizenkét éves gyermek súlyos

idegrendszeri betegségtől szenvedett, melyet rángógörcsök és más kellemetlen megnyilvánulások kísértek.

[2] Jézus meghagyta társainak, hogy senkinek se beszéljenek arról, hogy Karuska házában lakik, elmondta nekik ugyanis, hogy nyugalmat szeretne. Ők ugyan engedelmeskedtek a Mester utasításainak, ám Karuska szolgálója átment e szíriai asszony, Norana házába, hogy tájékoztassa őt arról, hogy Jézus a gazdája házában szállt meg és sürgette ezt az aggódó anyát, hogy a gyógyulás érdekében hozza el a beteg gyermekét. Az anya természetesen azt hitte, hogy a gyermekét egy démon, egy tisztátalan szellem szállta meg.

[3] Amikor Norana megérkezett a lányával,

az Alfeus ikrek tolmács útján magyarázták neki, hogy a Mester pihen és nem lehet zavarni; mire Norana azt felelte, hogy ő és a gyerek mindaddig ott maradnak, amíg a Mester be nem fejezi a pihenést. Péter szintén vitába szállt vele és megpróbálta meggyőzni, hogy térjen haza. Elmondta, hogy Jézus kimerült a sok tanítástól és gyógyítástól, és hogy azért jött Fóníciába, hogy egy időre békét és nyugalmat leljen. Igyekezete azonban hasztalan volt; Norana nem akart távozni. Péter nyomatékos kéréseire csak annyit felelt: „Addig nem megyek el, amíg nem láttam a Mestereteket. Tudom, hogy képes kiűzni a démont a gyermekemből, és addig nem megyek el, amíg a gyógyító meg nem nézte a lányomat.”

4 Erre Tamás próbálta meg elküldeni az

asszonyt, de ő is csak kudarcot vallott. Neki azt mondta: „Hiszem, hogy a Mesteretek ki tudja űzni a gyermekemet kínzó démont. Hallottam a Galileában véghezvitt nagy tetteiről, és hiszek benne. Mi történt veletek, akik a tanítványai vagytok, hogy el akarjátok küldeni azokat, akik azért jönnek, hogy a Mester segítségét kérjék?” És amikor ezt elmondta, Tamás visszavonult.

5 Ez után lépett elő Zélóta Simon, s vitatkozni kezdett Noranával. Simon azt mondta: „Asszony, te görögül beszélő nem-zsidó vagy. Nem helyes, hogy elvárod a Mestertől, hogy fogja a kenyeret, melyet a kegyelt háztartás gyermekeinek szántak, és a kutyák elé vesse azt.” Norana azonban nem volt hajlandó felvenni Simon kirohanását. Csak annyit

válaszolt: „Igen, tanító, értem szavad. Én csak egy kutya vagyok a zsidók szemében, de a Mesteretek nézőpontjából hívő kutya vagyok. Nagyon is akarom, hogy megnézze a lányomat, mert meggyőződésem, hogy ha csak ránéz, meggyógyítja. És még te sem, jóember, te sem mernéd megfosztani a kutyákat attól a kiváltságtól, hogy megkaparintsák a morzsákat, melyek a gyermekek asztaláról véletlenül lehullanak.”

6 És épp ekkor, ott mindannyiuk előtt, a kislányra erős rángógörcs jött rá, és az anya azt kiáltotta: „Íme, láthatjátok, hogy a gyermekemet rossz szellem szállta meg. Ha az ínségünk nem indít meg titeket, akkor megindítja a Mestereteket, akiről azt mondták nekem, hogy minden embert szeret és még a

nem-zsidókat is meri gyógyítani, amennyiben azok hisznek. Ti nem vagytok méltók arra, hogy a tanítványai legyetek. Addig nem megyek el, amíg a gyermekem meg nem gyógyult."

7 Jézus, aki az egész beszélgetést egy nyitott ablakon keresztül hallotta, s a legnagyobb meglepetésükre ki is jött, és így szólt: „Ó asszony, nagy a te hited, oly nagy, hogy nem tudom megtagadni tőled, amire vágysz; menj békével. Leányod már egészséges." És a kislány attól az órától fogva jól volt. Amikor Norana és a gyermek elindult, Jézus nyomatékosan kérte őket, hogy senkinek se beszéljenek erről az esetről; és míg a társai eleget tettek e kérésnek, az anya és a gyermek nem győzte újságolni a kislány meg-

gyógyulásának tényét az egész környéken, sőt még Szidonban is, és oly sokaknak beszélték el a dolgot, hogy Jézus néhány nappal később tanácsosnak tartotta, hogy szálláshelyet változtasson.

8 ¶ Másnap, amint az apostolait tanította, Jézus a szíriai nő lányának gyógyulásával kapcsolatos észrevételként azt mondta: „És mindegyre csak ez a helyzet; magatok is látjátok, hogy a nem-zsidók mennyire képesek kifejezni a megmentő hitüket a mennyország örömhíréről szóló tanításokban. Bizony, bizony mondom nektek, hogy az Atya országát a nem-zsidók fogják bevenni, ha Ábrahám gyermekei nem hajlandók elég hitet felmutatni ahhoz, hogy beléphessenek.”

2. TANÍTÁS SZIDONBAN

[1] Szidonba beérve Jézus és társai egy hídon keltek át, sokuk először látott ilyet életében. Ahogy átsétáltak a hídon, Jézus egyebek mellett azt mondta: „E világ csak egy híd; átkelhettek rajta, de nem szabad azon gondolkodnotok, hogy lakhelyet építetek rá.”

[2] ¶ Amint a huszonnégyek elkezdték a munkát Szidonban, Jézus a város északi részében lévő egyik házban szállt meg, Jusztának és anyjának, Bernikének a házában. Jézus Juszta házában tanította a huszonnégyeket minden reggel, és ők a délutánokon és estéken kimentek a környékre tanítani és a tant hirdetni.

[3] Az apostoloknak és a vándor hitszónokoknak nagy örömet okozott az, ahogy a

szidoni nem-zsidók fogadták az üzenetüket; az ő rövid ottlétük alatt sokuk csatlakozott az országhoz. A Föníciában töltött mintegy hathetes időtartam igen eredményes időszak volt a lelkek megnyerésének munkája terén, de az Evangéliumok későbbi zsidó írói szokás szerint könnyen átsiklottak annak említése felett, hogy e nem-zsidók milyen melegen fogadták Jézus tanításait éppen ebben az időpontban, amikor a saját népéből oly sokan sorakoztak fel ellene.

[4] E nem-zsidó hívek sok tekintetben jobban értékelték Jézus tanításait, mint a zsidók. E görögül beszélő szírföníciaiak közül sokan nem csak azt értették meg, hogy Jézus olyan, mint Isten, hanem azt is, hogy az

Isten olyan, mint Jézus. Ezek az úgynevezett pogányok jól megértették a Mesternek az e világ és az egész világegyetem egyformaságáról szóló tanításait. Megértették azt a tanítást, hogy az Isten nem tesz különbséget személyek, emberfajták vagy nemzetek között; hogy az Egyetemes Atyánál nincs kivételezés; hogy a világegyetem teljes mértékben és mindig törvénytisztelő és hű megbízhatóságú. Ezek a nem-zsidók nem féltek Jézustól; bátran elfogadták az üzenetét. Az emberek az idők folyamán sohasem tudták megérteni Jézust; féltek megérteni őt.

5 ¶ Jézus világossá tette a huszonnégyek előtt, hogy nem azért menekült el Galileából, mert nincs meg a bátorsága ahhoz, hogy szembeszálljon az ellenségeivel. Megértet-

ték, hogy Jézus még nem készült fel a bevett vallással való nyílt összeütközésre, és hogy nem akar vértanú lenni. A Juszta házában tartott e tanácskozások egyikén történt, hogy a Mester először beszélt a tanítványainak arról, hogy „még ha ég és föld elmúlik is, az én szavaim el nem múlnak”.

6 ¶ A Jézus által a szidoni ottlétük alatt tanítottak tárgya a szellemi fejlődés volt. Elmondta nekik, hogy nem állhatnak meg; tovább kell menniük az igazságosságban vagy vissza kell fordulniuk a rossz és a bűn felé. Arra intette őket, hogy „felejtsétek el a múltbeli dolgokat, s közben nyomuljatok előre, hogy magatokhoz öleljétek az ország nagyobb valóságait”. Nyomatékosan kérte őket, hogy ne elégedjenek meg az evangéli-

umban való gyermeki voltukkal, hanem törekedjenek az isteni fiúi elismertség teljességének elérésére a szellemmel való bensőséges közösségben és a hívekkel való közösségben.

7 Jézus azt mondta: „Az én tanítványaimnak nem szabad pusztán felhagyniuk a rosszcselekedetekkel, hanem meg kell tanulniuk jót tenni is; nem szabad csak megtisztulnotok minden tudatos bűntől, hanem el kell utasítanotok, hogy befogadjátok akár a bűntudat érzéseit is. Ha megvalljátok bűneiteket, tiétek a megbocsátás; ezért legyen a lelkiismeretetek vétektől mentes.”

8 Jézus nagyon élvezte azt a jó humorérzéket, mellyel ezek a nem-zsidók rendelkeztek. A szíriai asszony, Norana által tanúsí-

tott humorérzék, valamint az ő nagy és kitartó hite volt az, ami olyannyira megérintette a Mester szívét és az irgalmához folyamodott. Jézus nagyon sajnálta, hogy e népből — a zsidókból — olyannyira hiányzik a humor. Egyszer azt mondta Tamásnak: „A népem túl komolyan veszi önmagát; majdhogynem megfosztják magukat a humor élvezetétől. A farizeusok terhes vallása sohasem verhetett volna gyökeret humorérzékkel rendelkező népben. Hiányzik belőlük a következetesség is; a szúnyogot kiszűrik, a tevét meg lenyelik.”

3. UTAZÁS A PARTVIDÉKEN

[1] Június 28-án, kedden a Mester és társai elhagyták Szidont, a part mentén halad-

tak Porfireon és Heldua felé. A nem-zsidók jól fogadták őket, és sokuk csatlakozott az országhoz ezen egyhétnyi tanítás és tanhirdetés során. Az apostolok Porfireonban hirdették a tant, a vándor hitszónokok pedig Helduában tanítottak. Mialatt a huszonnégyek imigyen foglalatoskodtak, Jézus egy három-négy napos időtartamra elhagyta őket, ellátogatott Beirut part menti városába, ahol felkeresett egy Malak nevezetű szíriait, aki hívő volt, és aki egy évvel korábban Betszaidában járt.

[2] Július 6-án, szerdán mindannyian visszatértek Szidonba és vasárnap reggelig Juszta házában időztek, majd elindultak Tiruszba, a part mentén déli irányban haladva Szareptán át, és Tiruszba július 11-én hétfőn ér-

keztek meg. Ekkorra az apostolok és a vándor hitszónokok már kezdtek hozzászokni ahhoz, hogy az úgynevezett nem-zsidók körében dolgozzanak, akik a valóságban nagyobbrészt a korai kánaáni törzsekből származtak, akik viszont még korábbi szemita eredetűek voltak. E népek mindegyike beszélte a görög nyelvet. Az apostolok és a vándor hitszónokok nagy meglepetéssel vették, hogy e nem-zsidók milyen lelkesen hallgatják az evangéliumot és nagy meglepetéssel fogadták azt is, hogy mily készségesek azokban a dolgokban, melyeket sokan közülük elhittek.

4. TIRUSZBAN

[1] Tiruszban július 11-től július 24-ig tanítottak. Minden egyes apostol magával vitt

egy-egy vándor hitszónokot, és így kettesével tanítottak és hirdették a tant Tirusz minden részében és a város környékén. E forgalmas tengeri kikötő többnyelvű lakossága örömmel hallgatta őket, és sokukat keresztelték meg az ország külső társasága számára. Jézus egy József nevű zsidó házában szállt meg, aki hívő volt, s aki Tirusztól öthat kilométernyire délre lakott, nem messze Hiram sírjától, aki Tirusz városállam királya volt Dávid és Salamon korában.

[2] E kéthetes időszakban az apostolok és a vándor hitszónokok az Alexandrosz kikötőgáton át naponta bejártak Tiruszba, hogy kisebb megbeszéléseket tartsanak, és a legtöbbjük minden éjjel vissza is tért a József házánál lévő táborba, a város déli végébe.

Mindennap hívek jöttek a városból, hogy a szálláshelyén beszéljenek Jézussal. A Mester csak egy alkalommal beszélt Tiruszban, július 20. délutánján, amikor is az Atyának az egész emberiség iránti szeretetéről tanított a híveknek, valamint a Fiú azon küldetéséről, hogy kinyilatkoztassa az Atyát minden emberfajtának. E nem-zsidók körében oly nagy volt az érdeklődés az országról szóló evangélium iránt, hogy ez alkalommal a Melkárt templom kapui is megnyíltak előtte, és érdemes megemlíteni, hogy a későbbi évek során egy keresztény templom épült épp ezen ősi templom helyén.

3 A tiruszi bíborkészítő kézműiparnak, arról a színezőanyagról van szó, mely Tiruszt és Szidont az egész világon híressé tette és

amely nagyban hozzájárult a világméretű kereskedelmi tevékenységükhöz és későbbi meggazdagodásukhoz, tehát ennek a kézműiparnak a vezetői közül sokan hittek az országban. Amikor röviddel ez után csökkenni kezdett e festékanyag forrásául szolgáló tengeri állatok mennyisége, e festékkészítők elindultak, hogy megkeressék e mészhéjúak új előfordulási helyeit. S így egészen a föld határaiig vándorolva magukkal vitték az Isten atyaságáról és az emberek testvériségéről szóló üzenetet — az ország evangéliumát.

5. JÉZUS TIRUSZBAN TANÍT

[1] E szerda délutánon a beszéde során mesélte el Jézus a fehérliliom történetét a követőinek először, mely a tiszta és hófehér

fejét a magasba emeli a napsütésben, míg gyökerei lent a megfeketedett talaj sarában és szennyében találnak alapot. „Hasonló a helyzet”, mondta, „a halandó emberrel, mert míg annak eredetét és lényét képező gyökerei az emberi természet állati talajában vannak, addig hit révén képes a szellemi természetét felemelni a mennyei igazság napfényére és ténylegesen is megteremni a szellem nemes gyümölcseit.”

2 Ugyanezen hitszónoklat alatt történt, hogy Jézus felhasználta az első és egyetlen olyan példázatát, mely az ő saját mesterségével — az ácsmesterséggel — kapcsolatos. Az „Erős alapokat építsetek a szellemi felruházottságok nemes jellemének növekedéséhez” tárgyú intelem során mondta: „Ahhoz, hogy a

szellem gyümölcseit teremjétek, szellemtől kell születnetek. A szellemnek kell tanítania és a szellemnek kell vezetnie benneteket, ha szellem-eltöltött életet akartok élni a társaitok között. De ne kövessétek el az ostoba ács hibáját, aki a becses idejét pazarolja azzal, hogy ácsolja, méri és legyalulja a féregrágta és belül rothadó fát és amikor minden munkáját ennek a beteg gerendának szentelte, el kell vetnie azt, mint az olyan ház alapjához alkalmatlant, mely házat azért épít, hogy ellenálljon az idő és a vihar rohamainak. Minden ember gondoskodjon arról, hogy a jellemének értelmi és erkölcsi alapjai olyanok legyenek, hogy megfelelő alátámasztást adjanak a gyarapodó és nemesedő szellemi természet felépítményének, mely így át fogja

alakítani a halandói elmét és az után, az újjáteremtett elmével együtt, el fogja érni, hogy kifejlődjön a halhatatlan végzetű lélek. A szellemtermészetetek — a közösen megteremtett lélek — élő növekedés, de az egyén elméje és erkölcsei jelentik a talajt, melyből az emberi fejlődés és isteni végzet e felsőbb megnyilvánulásainak ki kell kelniük. A kifejlődő lélek talaja emberi és anyagi, az elme és szellem ezen együttes teremtménye viszont szellemi és isteni."

3 E nap estéjén Nátániel megkérdezte Jézustól: „Mester, miért imádkozunk azért, hogy az Isten ne vigyen minket kísértésbe, amikor az Atyáról szóló kinyilatkoztatásodból jól tudjuk, hogy az Atya sohasem tesz ilyesmit?" Jézus így válaszolt Nátánielnek:

4 „Nincs semmi különös abban, hogy ilyen kérdéseket teszel fel, mert látszik, hogy kezded megismerni az Atyát úgy, ahogy én ismerem, és nem úgy, ahogy a korai héber látnokok oly homályosan látták. Jól tudod, hogy elődeink mennyire hajlamosak voltak Istent látni csaknem minden történésben. Isten kezét keresték minden természeti jelenségben és az emberi tapasztalás minden szokatlan mellékeseményében. Kapcsolatba hozták Istent jóval és rosszal is. Úgy gondolták, hogy ő lágyította meg Mózes szívét és ő keményítette meg a fáraóét. Amikor az ember erős késztetést érzett valamilyen dolog megtételére, lett légyen az jó vagy rossz, szokása volt e különös érzelmeket azzal a megjegyzéssel magyarázni: ‚Az

Úr szólt hozzám, mondván, így cselekedj, vagy menj ide és ide.' Ennek megfelelően, lévén, hogy az emberek oly gyakran és oly hevesen esnek kísértésbe, atyáink szokásává vált, hogy azt higgyék, hogy az Isten vezette őket próbára, büntetésre vagy megerősödésre. De a ti ismereteitek most már valóban jobbak. Tudjátok, hogy az embereket túlságosan gyakran viszi kísértésbe a saját önzőségük kényszere és az állati természetük késztetései. Amikor így estek kísértésbe, arra intelek benneteket, hogy amint őszintén és komolyan felismeritek a kísértést épp olyanként amilyen, okosan tereljétek a kifejeződést kereső szellemi, elmebéli és testi energiáitokat magasabb csatornákba és eszményelvűbb célok felé. Így a kísértéseiteket

átalakíthatjátok a felemelő halandói segédkezés felsőbbrendű fajtáivá, miközben csaknem teljesen elkerülitek az állati és szellemi természet közötti haszontalan és legyengítő összeütközéseket.

5 De hadd figyelmeztesselek benneteket ama próbálkozás értelmetlenségére, amely során az egyik vágynak egy másik, felsőbbrendűnek tartott vággyal való helyettesítésével törekedtek a kísértés legyőzésére az emberi akarat puszta erején keresztül. Ha igazán győzni akartok az alantasabb és alsóbbrendű természet kísértései felett, akkor el kell jutnotok arra a szellemi előnyt jelentő helyre, ahol valóban és igazán tényleges érdeklődést és szeretetet alakítottatok ki azon magasabb rendű és eszményalapúbb visel-

kedésformák iránt, melyekre az elmétek le akarja cserélni ezeket az alsóbbrendű és kevéssé eszményelvű viselkedési szokásokat, melyeket kísértésként ismertek fel. Így szellemi átalakuláson keresztül nyertek szabadulást, mintsem hogy egyre jobban megterhelne benneteket a halandói vágyak csalóka elfojtása. A régi és az alsóbbrendű elfelejtődik az új és a felsőbbrendű iránti szeretetben. A szépség mindig győzedelmeskedik a csúnya felett mindazoknak a szívében, akiket az igazság szeretete világosít meg. Hatalmas erő van az új és őszinte szellemi odaadás kiűző energiájában. És megint csak azt mondom nektek, ne a rossz győzzön le benneteket, hanem inkább jóval győzzetek a rossz felett."

6 Az apostolok és a vándor hitszónokok ké-

ső éjszakáig tettek fel kérdéseket, és a sok válasz közül az alábbi gondolatokat adjuk közre mai szóhasználatban újrafogalmazva:

7 Az anyagi siker lényegi elemei az erélyes igyekezet, az értelmes ítéletalkotás és a sokat tapasztalt bölcsesség. A vezetés a természetes képességtől, a körültekintéstől, az akaraterőtől és a határozottságtól függ. A szellemi végzet a hittől, a szeretettől és az igazság iránti odaadástól függ — az igazságosságra irányuló vágytól és szomjtól — azon őszinte vágytól, hogy az ember megtalálja Istent és olyan legyen mint ő.

8 Ne szegje kedveteket az a felfedezés, hogy emberek vagytok. Az emberi természet tán hajlik a rosszra, de nem eredendően bűnös. Ne csüggesszen el az, hogy nem tudjátok

teljesen elfelejteni némely sajnálatos élményeteket. Azokat a hibákat, melyeket nem tudtok elfelejteni az időben, elfelejtitek az örökkévalóságban. Könnyítsetek lelki terheiteken azzal, hogy gyorsan szert tesztek a végzetetek távlati nézőpontjára, a létpályátok világegyetemi kiterjesztésére.

9 Ne kövessétek el azt a hibát, hogy a lelketek értékét az elmétek tökéletlenségei vagy a test erős vágyai alapján becsülitek fel. Ne egyetlen szerencsétlen emberi mellékesemény mércéjével ítéljétek meg a lelket s ne azzal értékeljétek a lélek végzetét. A szellemi beteljesüléseteket csakis a szellemi vágyaitok és céljaitok határozzák meg.

10 A vallás az Istent ismerő ember kifejlődő halhatatlan lelkének kizárólagos szellemi ta-

pasztalása, az erkölcsi erő és a szellemi energia viszont a bonyolult társadalmi helyzetek kezelésében és az összetett gazdasági problémák megoldásában igénybe vehető hatalmas erő. Ezen erkölcsi és szellemi felruházottságok az emberi élet minden szintjét gazdagabbá és értelemmel teltebbé teszik.

[11] Szükségszerűen korlátozott és szegényes életet kell élnetek, ha csak a titeket szeretőket tanuljátok meg szeretni. Az emberi szeretet valóban lehet viszonos, az isteni szeretet azonban minden megelégedés-keresésében kifelé irányuló. Minél kevesebb szeretet van valamely teremtmény természetében, annál nagyobb szükség van a szeretetre, és annál többet tesz az isteni szeretet ezen igény kielégítése érdekében. A szeretet so-

hasem önző, és nem is fordítódhat saját magára. Az isteni szeretet nem lehet önmagába záródó; annak önzetlenül adományozódnia kell.

12 Az ország híveinek fenntartás nélküli hittel, őszinte hittel kell hinniük az igazságosság biztos győzelmében. Az ország építőinek nem szabad kételkedniük az örök üdvözülés evangéliumának igazságában. A híveknek egyre jobban meg kell tanulniuk, hogy miként lépjenek ki az élet sodrából — miként kerüljék el az anyagi létezéssel járó zavaró hatásokat — miközben istenimádó közösség révén felüdítik a lelküket, ösztönzést adnak az elméjüknek és megújítják a szellemüket.

13 Az Istent ismerő egyéneknek nem szegi

kedvét baj, illetőleg nem csüggeszti őket csalódás. A hívekre nem hat a tisztán anyagi zavarokból eredő levertség; a szellembeli életet élőket nem zavarják meg az anyagi világ mellékeseményei. Az örökkévaló életre pályázók olyan éltető és alkotó eljárást alkalmaznak, mellyel a halandói élet minden megpróbáltatását és gyötrelmét kezelik. Minden nappal, melyet az igaz hívő megél, egyre *könnyebbnek* találja a helyes dolog megtételét.

[14] A szellemi életmód nagymértékben javítja az igaz önbecsülést. Ám az önbecsülés nem önimádás. Az önbecsülés mindig összhangban van az ember társai iránti szeretetével és a számukra való szolgálattal. Nem tisztelheted magad jobban, mint amennyire

szereted a szomszédodat; az egyik a másikra való képesség mértéke.

15 A napok múlásával minden igaz hívő egyre ügyesebbé válik abban, hogy társait az örökkévaló igazság szeretetéhez vonzza. Vajon leleményesebbek vagytok a jóságnak az emberiség számára való kinyilatkoztatásában ma, mint tegnap voltatok? Vajon jobban tudjátok javasolni az igazságosságot idén, mint tavaly tudtátok? Vajon egyre kifinomultabbá válik-e azon módszeretek, hogy az éhes lelkeket elvezessétek a szellemi országba?

16 Vajon elég magasrendűek-e az eszményképeitek az örök üdvözülésetek biztosításához, s közben vajon elég gyakorlatiasak-e az eszméitek, hogy hasznos létpolgárrá tegye-

nek benneteket a halandó társaitokkal való társulásban a földön? A szellemben a létpolgárságotok a mennyben van; a testben pedig még mindig a földi országok polgárai vagytok. Adjátok meg a császároknak az anyagi dolgokat és Istennek a szellemieket.

17 A kifejlődő lélek szellemi felfogóképességének mértéke nem más, mint az igazságban való hited és az emberszereteted, az emberi jellemerősséged mértéke viszont a haragtartásnak való ellenálló képességed és a nagy szomorúságban előtörő bénult merengés leküzdésére való képességed. A valódi sajátlényegedet megláthatod a vereség igaz képet mutató tükrében.

18 Ahogy az évek múlásával egyre idősebbek lesztek és egyre tapasztaltabbak az or-

ság ügyeiben, vajon tapintatosabbá váltok-e a bosszantó halandókkal való viselkedés terén és vajon türelmesebbé váltok-e a makacs társaitokkal való együttélésben? A tapintat a társadalmi emelő támaszpontja, és a türelem a nagy lélek ismertetőjele. Ha rendelkeztek e ritka és elbűvölő képességekkel, akkor a napok múlásával egyre elővigyázatosabbak és hozzáértőbbek lesztek azon érdemes erőfeszítéseitekben, hogy elkerüljetek minden szükségtelen társadalmi félreértést. Az ilyen bölcs lelkek képesek elkerülni sok olyan bajt, melyben biztosan osztozni fognak mindazok, akik érzelmi igazodás hiányától szenvednek, akik nem hajlandók felnőni, és akik nem hajlandók tisztességgel megöregedni.

19 Kerüljétek a becstelenséget és a tisztes-

ségtelenséget minden, az igazság hirdetésére és az evangélium terjesztésére irányuló erőfeszítésetekben. Ne keressetek meg nem érdemelt elismerést és ne törekedjetek ki nem érdemelt rokonszenvre. Szeretetet érdemeitektől függetlenül önként fogadjatok mind isteni, mind emberi forrásból, és önként szeressetek viszont. De a tisztelettel és rajongással kapcsolatos minden más dologban csak olyasmire törekedjetek, ami őszintén kijár nektek.

[20] Az Isten-tudatos halandónak biztos az üdvözülése; ő nem fél az élettől; ő őszinte és következetes. Tudja, hogy milyen bátran kell viselkednie az elkerülhetetlen szenvedés elviseléséhez; nem panaszkodik, amikor kikerülhetetlen nehézséggel kerül szembe.

21 Az igaz hívő nem fárad bele a jócselekedetbe csak azért, mert nem jár sikerrel. A nehézség fokozza az igazságot szerető buzgalmát, míg az akadályok csak kihívást jelentenek a tántoríthatatlan országépítő erőfeszítései számára.

22 ¶ És Jézus sok egyebet is tanított nekik, mielőtt felkészültek volna a Tiruszból való elindulásra.

23 A Tiruszból a Galileai-tó vidékére való visszatérést megelőző napon Jézus összehívta társait és arra utasította a tizenkét vándort hitszónokot, hogy ne ugyanazon az úton térjenek vissza, mint amelyen ő és a tizenkét apostol fog menni. És miután a vándor hitszónokok itt elváltak Jézustól, ilyen bensőséges közösségben soha többé nem voltak

vele.

6. VISSZATÉRÉS FÖNÍCIÁBÓL

[1] Július 24-én nagyjából dél körül Jézus és a tizenkettek elhagyták József házát, mely Tirusz déli részében állt, s elindultak a part mentén Ptolemaiszba. Itt egy napot időztek, vigasztaló szavakat intézve az ott lakó hívek társaságához. Péter július 25-én este beszélt nekik.

[2] Kedden elhagyták Ptolemaiszt, és a szárazföld belseje felé, a Tibériás felé vezető úton keleti irányba igyekeztek, Jotapata környékére. Szerdán megálltak Jotapatában és tovább tanították a híveket az ország dolgaira. Csütörtökön elhagyták Jotapatát, és Rámán keresztül észak felé, a Názáret-Liba-

non-hegyi gyalogúton mentek Zebulun faluba. Megbeszéléseket tartottak Rámában pénteken és szombatig ott is maradtak. Zebulunt 31-én, vasárnap érték el, aznap este tartottak egy megbeszélést is és másnap reggel indultak tovább.

3 Zebulunt elhagyva Gischala közelében haladtak át a Magadán-Szidon útkereszteződésen és onnan Genezáret felé vették az útjukat a Galileai-tó nyugati partjai mentén, Kapernaumtól délre, ahol megbeszélt találkozójuk volt Zebedeus Dáviddal, és ahol tanácskozni szándékoztak arról, hogy mi legyen a következő teendő az országról szóló evangélium hirdetésének munkájában.

4 A Dáviddal való rövid tanácskozás során értesültek arról, hogy sok vezető hívő gyűlt

össze a tó túlsó oldalán, Kheresa közelében, és ennek megfelelően, azon az estén hajóval át is keltek a tavon. Egy nyugodt napot töltöttek a hegyekben, és másnap mentek át a közeli ligetbe, ahol a Mester egykor az ötezer embert jóllakatta. Itt három napig időztek és naponta tartottak megbeszéléseket, melyekre mintegy ötven férfi és nő látogatott el, ők maradtak meg a Kapernaumban és környékén lakó hívek egykor nagyszámú társaságából.

5 ¶ Amikor Jézus távol volt Kapernaumtól és Galileától, vagyis a fóniciai ottlétük alatt, az ellenségei úgy gondolták, hogy az egész mozgalom felbomlott és arra a következtetésre jutottak, hogy Jézus sietős visszavonulása a nagy ijedtségének jele, ezért nem való-

színű, hogy valaha is visszatérne és bosszantaná őket. A tanításaival való minden eleven szembenállás megszűnőben volt. A hívek újra kezdték a nyilvános gyűléseket, és fokozatosan, de hathatósan erősödni kezdett ama nagy rostálás kipróbált és igaz túlélőinek sokasága, mely rostáláson az evangéliumban hívők átestek.

[6] Fülöp, Heródes fivére félig hitt Jézusban és üzent neki, hogy a Mester szabadon élhet és tevékenykedhet az ő területein.

[7] Az a parancs, hogy az egész zsidóság zsinagógái legyenek zárva Jézus tanításai és minden követője előtt, visszaütött az írástudókra és a farizeusokra. Az, hogy Jézus megszűnt vitatárgy lenni, az egész zsidó népben nyomban egyféle általános választ

váltott ki; általános lett a neheztelés a farizeusokra és a Szanhedrin vezetőire Jeruzsálemben. A zsinagógák vezetői közül sokan titokban megnyitották zsinagógájukat Abner és társai előtt, azt állítva, hogy e tanítók János követői, nem pedig Jézus tanítványai.

8 Még Heródes Antipásznak is megváltozott a hozzáállása, és amikor megtudta, hogy Jézus a tó túloldalán, Fülöp fivére területén tartózkodik, üzent neki, hogy bár elfogatóparancsot adott ki ellene Galileában, nem rendelkezett az elfogásáról Pereában, s ezzel jelezte, hogy Jézusnak nem esik bántódása, amennyiben távol marad Galileától; és e rendelkezését közölte a jeruzsálemi zsidókkal is.

9 És ez volt a helyzet Kr.u. 29. augusztus el-

seje tájékán, amikor a Mester visszatért a fönníciai küldetésből és megkezdte a szétszórt, kipróbált és kimerült erőinek újjászervezését a földi küldetésének ezen utolsó és eseménydús évére.

10 Az összecsapás kérdése egyértelműen előkerült, amint a Mester és társai arra készültek, hogy megkezdjék egy új vallásnak, az élő Isten szelleme vallásának hirdetését, mely szellem az emberek elméjében lakozik.

157. ÍRÁS

CEZÁREA-FILIPPIBEN

MIELŐTT Jézus egy rövid időt eltöltött volna a tizenkettekkel Cezárea-Filippi közelében, Dávid hírnökein keresztül megszervezte, hogy augusztus 7-én, vasárnap átmehessen Kapernaumba abból a célból, hogy találkozzon a családjával. Előzetes egyeztetés alapján e találkozóra a Zebedeus hajóépítő-műhelynél kellett sort keríteni. Zebedeus Dávid úgy szervezte meg a dolgot Júdással, Jézus öccsével, hogy az egész názáreti család — Mária és Jézus minden öccse és húga — jelen legyen, és Jézus Andrással és Péterrel ment el e találkozóra. Máriának és a gyerekeinek feltett szándékuk volt, hogy megtartsák ígéretüket,

de úgy alakult, hogy egy csoport farizeus, akik úgy tudták, hogy Jézus a tó szemközti oldalán, Fülöp területén tartózkodik, felkereste Máriát annak érdekében, hogy amit csak lehet, kiderítsenek Jézus hollétéről. E jeruzsálemi küldöttek jövetele nagyon felzaklatta Máriát, és látva az egész családban uralkodó felszültséget és idegességet, a küldöttek arra a következtetésre jutottak, hogy biztosan Jézus látogatását várják. Ennek megfelelően bevették magukat Mária házába, és miután erősítést hívtak, türelmesen várták Jézus érkezését. És ez természetesen eredményesen megakadályozta, hogy a család bármely tagja kísérletet tegyen a Jézussal megbeszéltek betartására. A nap folyamán Júdás és Ruth többször is megpróbálta kiját-

szani a farizeusok éberségét és megkísérelt üzenni Jézusnak, de nem jártak sikerrel.

[2] Kora délután Dávid hírnökei értesítették Jézust, hogy a farizeusok ott táboroznak az anyja házának küszöbénél, és ezért nem próbálkozott a családja meglátogatásával. És újra csak úgy alakult, bár nem az ő hibájukból, hogy Jézus és a földi családja nem tudott kapcsolatba lépni egymással.

1. A TEMPLOMI ADÓSZEDŐ

[1] Amint Jézus Andrással és Péterrel a hajóépítő-műhely közelében, a tónál tartózkodott, egy templomi adószedő akadt rájuk, és felismervén Jézust, félrehívta Pétert és azt mondta: „A Mestered nem fizeti meg a templomi adót?” Péter már a felháborodás

küszöbén volt azon indítvány miatt, hogy Jézusnak hozzá kellene járulnia az esküdt ellenségei vallási tevékenységeinek fenntartásához, ám látva az adószedő különös arckifejezését, helyesen úgy gondolta, hogy a cél az ő csapdába ejtésük azzal, hogy esetleg nem hajlandók megfizetni a szokásos fél sékelt a jeruzsálemi templomi szolgálatok támogatására. Ennek megfelelően Péter azt válaszolta: „Hát nyilvánvalóan megfizeti a Mester a templomi adót. Várj a kapunál, míg rövidesen visszatérek az adóval.”

[2] Péter azonban elhamarkodottan szólt. Júdásnál volt a vagyonuk, és ő most a tó túloldalán volt. Sem ő, sem a fivére, sem Jézus nem hozott magával pénzt. És mivel tudták, hogy a farizeusok keresik őket, nemigen

mehettek pénzért Betszaidába sem. Amikor Péter megemlítette Jézusnak az adószedőt és azt, hogy megígérte neki a pénzt, Jézus azt mondta: „Ha megígérted, akkor fizetned kell. De mivel fogsz eleget tenni az ígéretednek? Talán megint halász lesz belőled, hogy megtarthasd a szavad? Mindazonáltal Péter, helyes, hogy az adott körülmények között megfizessük az adót. Ne adjunk okot ezeknek az embereknek, hogy a magatartásunkon megütközzenek. Itt várunk, míg kimész a csónakkal és kiveted a halászhálódat, és amikor a halakat eladtad amott a vásáron, megfizeted az adót mindhármunkért.”

3 Mindezt hallotta Dávid titkos hírnöke is, aki a közelben állt, és aki ez után jelzett a

part közelében halászó társának, hogy jöjjön gyorsan. Amikor Péter épp el akart indulni halászni a csónakkal, e hírnök és a halász barátja néhány kosár halat adott át neki és segítettek azokat a közelben lévő halkereskedőhöz vinni, aki megvette a fogást, eleget fizetve érte, s a vételárat Dávid hírnöke kiegészítette, hogy az összeg kitegye a három emberért járó templomi adót. Az adószedő elfogadta a pénzt, s eltekintett a késedelmes fizetés miatti büntetéstől, mert egy ideig távol voltak Galileától.

4 Nincs semmi különös abban, hogy a feljegyzésetekben az áll, hogy Péter olyan halat fogott, melynek a szájában ott volt egy sékel. Azokban az időkben számos történet keringett arról, hogy valakik kincset talál-

tak a halak szájában; e majdnem csodákról szóló mesék mindennaposak voltak. Így aztán amikor Péter otthagyta őket és elindult a csónak felé, Jézus félig tréfásan megjegyezte: „Különös, hogy a király fiainak adót kell fizetniük; rendszerint az idegent adóztatják meg az udvartartás érdekében, de kötelességünk, hogy ne gátoljuk a hatóságokat. Menj hát! Talán kifogod a szájában sékelt hordozó halat.” Lévén, hogy Jézus ezt mondta, és hogy Péter rövidesen megjelent a templomi adóval, nem meglepő, hogy e mellékeseményből később csoda lett, amikor a Máté evangélium írója lejegyezte azt.

5 Jézus Andrással és Péterrel csaknem napnyugtáig várakozott a parton. Hírnökök arról értesítették őket, hogy Mária házát még

mindig figyelik; ezért amikor besötétedett, a három várakozó férfi csónakba szállt és lassan evezve elindult a Galileai-tó keleti partja felé.

2. BETSZAIDA-JULIÁSZBAN

[1] Augusztus 8-án, hétfőn, mialatt Jézus és a tizenkét apostol Magadánligetben, Betszaida-Juliász mellett táborozott, több mint száz hívő, a vándor hitszónokok, a nők testülete és más, az ország megteremtése iránt érdeklődő ember jött el Kapernaumból egy tanácskozásra. És sok farizeus is eljött, mert hírét vették Jézus ittlétének. Ekkorra néhány szadduceus is szövetkezett a farizeusokkal annak érdekében, hogy kelepcébe csalják Jézust. Jézus, mielőtt elindult volna

a hívekkel tartandó zártkörű megbeszélésre, egy nyilvános összejövetelt tartott, amelyen jelen voltak a farizeusok, és közbeszólásaikkal megpróbálták felbosszantani a Mestert és másképp is igyekeztek megzavarni a gyűlést. E rendzavarók vezetője azt mondta: „Tanító, szeretnénk, ha jelet adnál nekünk arra vonatkozólag, hogy felhatalmazásod van a tanításra, és majd ha az megtörténik, minden ember tudni fogja, hogy az Isten küldött téged.” És Jézus így felelt nekik: „Este azt mondjátok, jó idő lesz, mert vöröslik az ég; reggel meg azt, ma zivatar lesz, mert az ég vörös és borult. Ha felhőt láttok kelni nyugaton, azt mondjátok, esők jönnek; amikor délről fúj a szél, azt mondjátok rekkenő hőség jön. Hogy van az, hogy ilyen

jól olvassátok az egek színét, de olyannyira képtelenek vagytok meglátni az idők jeleit? Akik tudni akarják az igazságot, azoknak már jel adatott; de a rosszakaratú és képmutató nemzedék nem kap jelet.”

2 ¶ Miután Jézus így szólt, visszavonult és készülni kezdett a követőivel tartandó esti megbeszélésre. E megbeszélésen arról döntöttek, hogy egyesített küldetésbe fognak a Tízváros összes városában és falujában, mihelyt Jézus és a tizenkettek visszatérnek a bejelentett cezárea-filippibeli látogatásról. A Mester részt vett a tízvárosi küldetés tervezésében, és a társaságot hazaküldve, így szólt: „Azt mondom nektek, óvakodjatok a farizeusok és a szadduceusok kovászától. Ne tévesszen meg benneteket, hogy

azt mutatják, hogy milyen sokat tanultak és mily hűségesek a vallási formákhoz. Csakis az élő igazság szellemével és az igaz vallás erejével foglalkozzatok. Nem a holt vallástól való félelem fog megmenteni benneteket, hanem az ország szellemi valóságainak élő megtapasztalásában való hitetek. Ne engedjétek, hogy előítélet vakítson el és félelem bénítson meg benneteket. És a hagyománytiszteletnek se engedjétek, hogy úgy eltorzítsa értelmeteket, hogy szemetekkel ne lássatok és fületekkel ne halljatok. Az igaz vallásnak nem célja, hogy pusztán csak békét hozzon, hanem inkább hogy biztosítsa a fejlődést. És nem lehet béke a szívetekben és fejlődés az elmétekben, hacsak nem szerettek bele őszintén az igazságba, az örök való-

ságok eszményképeibe. Az élet és halál kérdései felvetődnek bennetek — az idő bűnös gyönyörei szemben az örökkévalóság igaz valóságaival. Már most hozzá kell fognotok ahhoz, hogy ráleljetek a félelem és kétség béklyójától való szabadulásra, amint a hit és remény új életének megélésébe kezdtek. És amikor az embertársaitokért való szolgálat érzései eláradnak a lelketekben, ne nyomjátok el azokat; amikor a szomszédotok iránti szeretet érzelmei egészen eltöltik a szíveteket, e rokonszenveteket a társaitok valódi igényeinek értelmes szolgálatában juttassátok kifejezésre."

3. PÉTER HITET TESZ

[1] Kedden kora reggel Jézus és a tizenkét apostol elhagyta Magadánligetet s elindult

Cezárea-Filippibe, Fülöp negyedes fejedelem területének fővárosába. Cezárea-Filippi csodálatos szépségű vidéken terült el. A város egy festői szépségű hegyek között húzódó, elbűvölő völgyben rejtőzött, ahol a Jordán egy földalatti barlangból tört elő. A Hermon-hegy csúcsai teljesen láthatók voltak északon, míg a hegyekből déli irányban nagyszerű kilátás nyílt a Jordán felső szakaszára és a Galileai-tóra.

[2] Jézus az ország ügyeivel kapcsolatos első tapasztalásai során már járt a Hermon-hegyen, és most, amikor épp megkezdte a munkájának végső időszakát, arra vágyott, hogy visszatérjen a próbatétel és a győzelem eme hegyére, ahol reménye szerint az apostolok új színben láthatják majd a felelőssége-

iket és új erőt meríthetnek az előttük álló nehéz időkhöz. Ahogy az úton haladtak, nagyjából akkor, amikor dél felől kerülték Merom vizeit, az apostolok beszélgetni kezdtek maguk között a Fóníciában és másutt átélt legutóbbi élményeikről és felidézték, hogy az üzenetüket miként fogadták, és a különböző népek miként tekintettek a Mesterre.

3 Ahogy megálltak ebédelni, Jézus hirtelen a tizenketteknek szegezte az első kérdést, melyet saját magáról valaha is megkérdezett tőlük. E meglepő kérdést tette fel: „Mit mondanak az emberek, ki vagyok én?”

4 ¶ Jézus hosszú hónapokat töltött ezeknek az apostoloknak a mennyország természetét és jellegét illető felkészítésével, és jól tudta, hogy eljött az idő, hogy többet is meg-

tanítson nekik az ő természetéről és az országhoz fűződő személyes viszonyáról. És ekkor, ahogy ott ültek az eperfák alatt, a Mester hozzáfogott, hogy levezesse a választott apostolaival való hosszú közösségének egyik legnagyobb jelentőségű megbeszélését.

5 ¶ Jézus kérdésére az apostoloknak több mint a fele válaszolt. Elmondták, hogy látnoknak, illetőleg rendkívüli embernek tartja őt mindenki, aki csak ismeri; hogy még az ellenségei is erősen félnek tőle, amelynek oka az ördögök hercegével való szövetségének vádja. Elmondták neki, hogy Júdeában és Szamariában némelyek, akik személyesen nem találkoztak vele, azt hiszik, hogy ő a holtából feltámadt Keresztelő Já-

nos. Péter közölte, hogy különböző alkalmakkor különböző személyek Mózeshez, Illéshez, Ésaiáshoz és Jeremiáshoz hasonlították. Amint e beszámolót meghallgatta, Jézus felállt és a körülötte félkörben ülő tizenkét emberre tekintve váratlan, széles kézmozdulattal rájuk mutatott és megkérdezte, „De mit mondotok ti, hogy ki vagyok én?” Egy pillanatra feszült csend állt be. A tizenkettek le nem vették a szemüket a Mesterről, és akkor Simon Péter talpra ugrott és azt kiáltotta: „Te vagy a Megszabadító, az élő Isten Fia.” És a tizenegy még ülő apostol mind együtt felállt, s ezzel jelezték, hogy Péter mindnyájuk nevében szólt.

[6] Ekkor Jézus intett nekik, hogy üljenek vissza, míg ő állva maradt előttük és így

szólt: „Ez az Atyám által nyilatkoztatott ki nektek. Eljött az idő, hogy megtudjátok az igazat rólam. De egyelőre azt akarom, hogy erről ne szóljatok senkinek. Menjünk tovább.”

7 És így tették meg a Cezárea-Filippibe vezető út hátralévő részét, ahová aznap késő este értek és Kelszosz házában szálltak meg, aki már várta őket. Az apostolok keveset aludtak azon az éjszakán; úgy tűnt, hogy érzékelik, nagy esemény ment végbe az életükben és az országért végzendő munkában.

4. BESZÉLGETÉS AZ ORSZÁGRÓL

1 Azóta, hogy János megkeresztelte Jézust és amióta a víz borrá változott Kánában, az apostolok más és más alkalmakkor gyakor-

latilag a Messiásnak fogadták el őt. Némelyikük rövid időre igazán hitt abban, hogy ő a várt Megszabadító. De alig támadtak ilyen remények a szívükben, s a Mester megdöbbentő szavakkal vagy kiábrándító tettekkel máris összetörte azokat. Sokáig zavart okozott nekik az az ellentét, mely egyrészről a várt Messiással kapcsolatosan az elméjükben alkotott felfogások, másrészről az eme rendkívüli emberrel való e rendkívüli közösségnek a szívükben megélt élménye között feszült.

2 Az apostolok e szerdai nap késő délelőttjén Kelszosz kertjében gyűltek össze a déli étkezéshez. Az éjszaka legnagyobb részében és azóta, hogy azon a reggelen felkeltek, Simon Péter és Zélóta Simon komoly mun-

kát végzett a testvéreiknél annak érdekében, hogy elérjék, hogy mindannyian őszintén elfogadják a Mestert nem pusztán a Messiásként, hanem úgy is, mint az élő Isten isteni Fiát. A két Simon nagyjából egyformán értékelte Jézust, és nagy igyekezettel azon dolgoztak, hogy rábírják testvéreiket a nézeteik teljes elfogadására. András továbbra is az apostoli testület főigazgatója maradt, viszont testvére, Simon Péter egyre inkább és mindenki egyetértésével a tizenkettek szóvivőjévé vált.

[3] Mind ott ültek a kertben épp déltájban, amikor a Mester megjelent. Az apostolok tiszteletteljes ünnepélyességgel beszélgettek, és mind felálltak, amikor a Mester odajött hozzájuk. Jézus azzal a baráti és test-

véri mosollyal oldotta a feszültséget, mely oly jellemző volt rá, amikor a követői túl komolyan vették magukat vagy a velük kapcsolatos valamely dolgot. Határozott mozdulattal jelezte nekik, hogy üljenek le. A tizenkettek soha többet nem keltek fel a Mester üdvözlésére, amikor odajött hozzájuk. Látták, hogy nem helyesli a tiszteletnek az ilyesfajta külsőséges megnyilvánulását.

4 Miután elfogyasztották ételüket és hozzáfogtak, hogy megvitassák a soron következő tízvárosi vándorúttal kapcsolatos terveket, Jézus hirtelenül rájuk emelte a tekintetét és azt mondta: „Most, hogy már egy teljes nap eltelt azóta, hogy egyetértettetek Simon Péternek az Ember Fia személyazonosságára vonatkozó kijelentésével, azt kérdem

tőletek, kitartotok-e még a döntésetek mellett?” Ezt meghallva a tizenkettek felálltak, és Simon Péter, aki néhány lépést tett Jézus felé, így szólt: „Igen, Mester, kitartunk. Úgy hisszük, hogy te az élő Isten Fia vagy.” És Péter a testvéreivel együtt leült.

5 Jézus, aki még mindig állt, erre azt mondta a tizenketteknek: „Ti az én választott követeim vagytok, de tudom, hogy az adott körülmények között nem pusztán emberi tudásból jutottatok erre a hitre. Ez az Atyám szellemének kinyilatkoztatása a legbenső lelketek számára. És ezért amikor az Atyám szellemének rálátása révén, mely szellem bennetek lakozik, megvalljátok ezt, ki kell jelentenem, hogy erre az alapra fogom építeni a mennyország testvériségét. A

szellemi valóság e sziklájára fogom építeni a szellemi társaság élő templomát az Atyám országának örök valóságaiban. Sem a rossz erőknek, sem a bűn seregeinek összessége nem fog felülkerekedni az isteni szellem ezen emberi testvériségén. És míg az Atyám szelleme mindig az isteni vezetője és tanácsadója lesz mindazoknak, akik e szellemtársaság kötelékeibe lépnek, nektek és a követőiteknek megmutatom a külső ország — az ideigvaló dolgok feletti hatalom — kulcsait, a férfiak és nők, mint az ország részesei által alkotott eme társaság társadalmi és gazdasági jellemzőit." És megint csak meghagyta nekik, hogy senkinek se szóljanak arról, hogy ő az Isten Fia.

6 ¶ Jézus kezdett hinni az apostolai hűségé-

ben és feddhetetlenségében. A Mester meg volt győződve arról, hogy a választott képviselői által a közelmúltban átélteket kiállni képes hit kétségkívül ki fogja állni a közvetlenül előttük álló kemény próbákat is, és fel fogja hozni az apostolokat az összes reménynük jelentette nyilvánvalóan megrekedt állapotból egy új megítéltetés új fényére és ezáltal képesek lesznek a sötétségben kucorgó világ számára a világosság elhozásán munkálkodni. E napon a Mester hinni kezdett az apostolainak hitében, egyikükét kivéve.

7 És attól a naptól fogva ez a Jézus az isteni fiúi besorolásának ugyanazon örökkévaló alapjára építi azt az élő templomot, és akik azáltal tudatos istenfiakká válnak, ők azok az emberi kövek, melyek a fiúi rend

ezen élő templomát alkotják, mely templom a szellemek örökkévaló Atyja bölcsességének és szeretetének dicsőségére és tiszteletére emelkedik.

8 ¶ És miután Jézus imigyen szólt, arra utasította a tizenketteket, hogy az esti étkezés idejéig vonuljanak el magukban a hegyekbe, hogy bölcsességet, erőt és szellemi útmutatást találjanak. És az apostolok úgy tettek, ahogy a Mester parancsolta nekik.

5. AZ ÚJ FELFOGÁS

1 Péter vallomásának új és alapvető vonása az a határozott felismerés volt, hogy Jézus az Isten Fia, és az ő istenisége megkérdőjelezhetetlen. A megkeresztelése és a kánai menyegző óta ezek az apostolok különböző-

képpen tekintettek a Messiásra, de a nemzeti megszabadítóról alkotott zsidó felfogásnak nem képezte részét az, hogy neki *isteninek* kell lennie. A zsidók nem tanították a Messiás isteni eredetét; úgy hitték, hogy ő lesz a „felkent”, de aligha tekintették úgy, mint aki „az Isten Fia”. A második vallomásban nagyobb hangsúlyt kapott az *együttes természet,* az a mennyei tény, hogy ő az Ember Fia *és* az Isten Fia, és az emberi természet isteni természettel való egyesülésének e nagy igazsága volt az, amelyről Jézus azt mondta, hogy arra fogja építeni a mennyországot.

[2] Jézus arra törekedett, hogy az Ember Fiaként élje a földi életét és teljesítse az alászállási küldetését. Követői hajlamosak vol-

tak őt a várt Messiásnak tekinteni. Tudván, hogy sohasem teljesíthetné be a Messiással kapcsolatos várakozásaikat, megpróbálta a Messiásra vonatkozó felfogásukat úgy átalakítani, hogy részben eleget tehessen az elvárásaiknak. De most már belátta, hogy egy ilyen tervet nemigen lehetne sikeresen keresztülvinni. Ezért aztán bátran úgy döntött, hogy felfedi a harmadik tervet — hogy nyíltan bejelenti az isteniségét, elismeri a péteri vallomás igaz voltát, és közvetlenül azt hirdeti a tizenketteknek, hogy ő az Isten Fia.

3 Jézus három éven át hirdette, hogy ő az „Ember Fia”, s ugyanezen három év alatt az apostolok egyre inkább ragaszkodtak ahhoz, hogy ő a várt zsidó Messiás. Most el-

árulta, hogy ő az Isten Fia, és úgy döntött, hogy az Ember Fiának és az Isten Fiának *együttes természetét* leíró fogalomra építi a mennyországot. Eldöntötte, hogy mellőzi a további erőfeszítéseket, hogy meggyőzze őket arról, hogy nem ő a Messiás. Most bátran kinyilatkoztatta nekik, hogy mi is ő *lényegében,* és ezt követően már nem foglalkozott azzal, hogy mennyire elszántan tartanak ki amellett, hogy a Messiásnak tekintsék.

6. A KÖVETKEZŐ DÉLUTÁN

[1] Jézus és az apostolok még egy napot töltöttek Kelszosz otthonában, várták, hogy megérkezzenek a pénzt hozó hírnökök Zebedeus Dávidtól. Nagy csökkenés mutat-

kozott a bevételekben is azóta, hogy a tömegek körében Jézus népszerűségének vége lett. Amikor Cezárea-Filippibe értek, a kincstár már üres volt. Máté nemigen akart elválni Jézustól és a társaitól ebben az időszakban, és őnála sem volt pénz, melyet átadhatott volna Júdásnak, ahogy a múltban számos alkalommal tette. Zebedeus Dávid azonban előrelátta e várható bevételcsökkenést és ennek megfelelően arra utasította a hírnökeit, hogy amint Júdeán, Szamarián és Galileán áthaladnak, gyűjtsenek pénzt is, melyet továbbíthattak a száműzetésben lévő apostoloknak és a Mesterüknek. Így aztán aznap estére megérkeztek Betszaidából e hírnökök és elég pénzt hoztak, hogy az apostolok megélhessenek belőle addig, amíg

vissza nem tértek, hogy megkezdjék a tízvárosi vándorutat. Máté arra számított, hogy a kapernaumi utolsó vagyonelemének értékesítéséből akkorra némi pénzhez jut, s úgy szervezte a dolgot, hogy ezen összegeket név említése nélkül adják át Júdásnak.

[2] ¶ Sem Péternek, sem a többi apostolnak nem volt eléggé pontos fogalma Jézus isteniségéről. Nemigen fogták fel, hogy egy új időszak kezdődött a Mester földi létpályájában, a tanító-gyógyítóból az új felfogású Messiássá — az Isten Fiává — válás időszaka. Ettől fogva egy új vonás jelent meg a Mester üzenetében. Ettől kezdve az élete szménye az Atya kinyilatkoztatása volt, míg a tanításbani eszméje az lett, hogy a világegyeteme számára bemutatja annak a legfel-

sőbb bölcsességnek a megszemélyesülését, mely csak megélve érthető meg. Azért jött, hogy mindannyiunknak élete legyen és az bőségben legyen.

[3] Jézus most kezdte meg a húsvér testben töltött emberi életének negyedik és utolsó szakaszát. Az első szakaszt a gyermekkora jelentette, azok az évek, amikor még csak homályosan tudatosult benne az eredete, a természete, és az emberi lényként való végzete. A második szakaszt az ifjúkorának és fiatal férfikorának egyre tudatosabbá váló évei alkották, mely évek alatt világosabban megértette az isteni természetét és az emberi küldetését. E második szakasz a megkeresztelésével kapcsolatos élményekkel és kinyilatkoztatásokkal ért véget. A Mester földi

tapasztalásának harmadik szakasza a megkereszteléstől a tanítóként és gyógyítóként való segédkezésének évein keresztül tartott, egészen a Péter által Cezárea-Filippiben tett vallomás nagy jelentőségű órájáig. A földi életének e harmadik időszaka foglalta magába azt az időt, amikor az apostolai és a közvetlen követői az Ember Fiaként megismerték és a Messiásnak tekintették. A földi létpályájának negyedik és utolsó időszaka itt, Cezárea-Filippiben kezdődött és a keresztre feszítésig tartott. A segédkezésének e szakaszát az isteniségének elismerése jellemezte és a húsvér testben töltött utolsó évének munkálkodására terjedt ki. A negyedik időszakban a követőinek többsége ugyan még mindig a Messiásnak tekintette, azonban az

apostolok úgy ismerték meg, mint az Isten Fiát. Péter vallomása annak az új időszaknak a kezdetét jelezte, mely az Urantián alászállt Fiúként és egy egész világegyetem érdekében az általa végzett legfelsőbb szintű segédkezéssel kapcsolatos igazság teljesebb megértését hozta, valamint ama ténynek az apostolok által való, legalábbis ködös felismerését.

4 Jézus így mutatott példát életében arra, amit a vallásában tanított: az élő fejlődés módszerével való szellemi természetű gyarapodásra. A későbbi követőivel ellentétben ő nem a lélek és a test közötti szüntelen küzdelemre helyezte a hangsúlyt. Inkább azt tanította, hogy a szellem könnyedén győzelmet arat mindkettő felett és ered-

ményesen munkálkodik azon, hogy haszonnal csillapítsa ezen értelmi és ösztönös háborúság nagy részét.

5 ¶ Ettől kezdve új jelentőséggel egészült ki Jézus minden tanítása. Cezárea-Filippi előtt úgy mutatta be az országról szóló evangéliumot, mint annak vezető tanítója. Cezárea-Filippi után már nem pusztán tanítóként, hanem annak az örökkévaló Atyának az isteni képviselőjeként jelent meg, aki e szellemi ország középpontja és széle, és arra volt szükség, hogy mindezt emberi lényként, az Ember Fiaként tegye.

6 Jézus komolyan felvállalta, hogy tanítóként, majd pedig tanító-gyógyítóként vezeti a híveit a szellemi országba, de a hívek nem így akarták. Jól tudta, hogy a földi külde-

tése sehogyan sem teljesítheti a zsidó nép messiási várakozásait; a régi látnokok egy olyan Messiást ábrázoltak, amilyen ő sohasem lehetett. Az Ember Fiaként törekedett az Atya országának megteremtésére, ám a követői nem akartak vele tartani a kalandban. Ezt látván Jézus úgy döntött, hogy részben kiegyezik a híveivel s ezzel felkészül, hogy nyíltan felvállalja az Isten alászállt Fiának szerepét.

7 Ennek megfelelően az apostolok sok újat hallottak, amikor Jézus e napon a kertben beszélt. És e kijelentések némelyike még az ő számukra is különösnek hangzott. Egyéb meglepő bejelentések mellett olyasmiket hallhattak, mint a következők:

8 ¶ „Mostantól kezdve, ha bárki közösségre

akar velünk lépni, annak vállalnia kell a fiúi besorolással járó kötelezettségeket és követnie kell engem. És amikor én már nem leszek veletek, ne gondoljátok, hogy a világ jobban fog bánni veletek, mint ahogy a Mesteretekkel bánt. Ha szerettek engem, akkor készüljetek arra, hogy ezen odaadásotokat azzal bizonyítjátok, hogy hajlandók vagytok a legnagyobb áldozat meghozatalára."

9 ¶ „És jól jegyezzétek meg, amit mondok: Nem azért jöttem, hogy az igazakat szólítsam, hanem a bűnösöket. Az Ember Fia nem azért jött, hogy segédkezzenek a számára, hanem azért, hogy ő segédkezzen, és az életét úgy adományozza mindenkinek, mint az ajándékot. Kijelentem nektek, hogy azért jöttem, hogy megkeressem és meg-

mentsem azokat, akik elvesztek.”

10 ¶ „E világon ma senki sem látja az Atyát, kivéve a Fiút, aki az Atyától jött. De ha a Fiú felemeltetik, akkor mindenkit magához vonz, és aki elhiszi a Fiú egyesített természetének ezen igazságát, az a korszakoknál tartósabb élettel ruháztatik fel.”

11 ¶ „Talán még nem hirdetjük nyíltan, hogy az Ember Fia az Isten Fia, de az már kinyilatkoztatott nektek; ezért beszélek nyíltan előttetek e rejtélyekről. Bár e fizikai megjelenésben állok előttetek, én az Atya Istentől jöttem. Mielőtt Ábrahám volt, én vagyok. Az Atyától jöttem e világra, ahogy megismertetek, és kijelentem nektek, hogy rövidesen el kell hagynom e világot és vissza kell térnem az Atyám munkájához.”

12 ¶ „És most képes-e a hitetek megérteni e kijelentések igazságát azon figyelmeztetésem mellett, hogy az Ember Fia nem fogja teljesíteni az atyáitoknak a Messiással szemben támasztott elvárásait? Az én országom nem evilági. Elhiszitek-e az igazságot rólam ama tény mellett, hogy bár a rókáknak van vackuk és az ég madarainak fészkük, nekem nincs hova lehajtanom a fejemet?”

13 ¶ „Mindazonáltal azt mondom nektek, hogy az Atya és én egy vagyunk. Aki látott engem, az látta az Atyát. Atyám velem munkálkodik mindeme dolgokban, és a küldetésemben sohasem fog elhagyni engem, mint ahogy én sem foglak elhagyni benneteket, amikor rövidesen elindultok, hogy az egész világon hirdessétek ezt az örömhírt.”

14 „És most elhoztalak benneteket magammal, hogy egy kis időre magatokban legyetek, hogy megértsétek annak az életnek a dicsőségét és felfogjátok annak nagyszerűségét, amelyre szólítottalak titeket: az Atyám országának az emberek szívében való megteremtése hit-kalandjára, azon társaságom felépítésére, mely mindazon lelkek élő közösségét jelenti, akik elhiszik ezt az örömhírt.”

15 ¶ Az apostolok csendben hallgatták e határozott és meglepő kijelentéseket; bele is szédültek. És kisebb csoportokra oszlottak, hogy megvitassák a Mester szavait és eltűnődjenek azokon. Megvallották, hogy ő az Isten Fia, de nem tudták megérteni a teljes jelentését annak, aminek a megcselekedésé-

re vezette őket.

7. ANDRÁS BESZÉLGETÉSEI

[1] Azon az estén András vállalta, hogy személyes és vizsgálódó beszélgetést tart minden egyes testvérével, és Karióti Júdás kivételével mindegyik társával hasznos és bátorító beszélgetést folytatott. András sohasem alakított ki olyan bensőséges, személyes közösséget Júdással, mint a többi apostollal és ezért nem tulajdonított különösebb jelentőséget annak, hogy Júdás addig sohasem beszélt nyíltan és bizalmasan az apostoli testület feje előtt. Andrást azonban most olyannyira aggasztotta Júdás magatartása, hogy azon az éjszakán, később, miután minden apostol gyorsan elaludt, odament Jézushoz

és beszámolt a Mesternek a nyugtalansága okáról. Jézus azt mondta: „András, nincs semmi baj, hogy hozzám fordultál ezzel, de semmit sem tehetünk; csak bízzunk továbbra is a legteljesebb bizalommal ebben az apostolban. És a testvéreinek ne említsd e beszélgetésünket.”

2 És ez volt minden, amit András Jézusból ki tudott húzni. Mindig is volt egyfajta idegenkedés e júdeai és az ő galileai testvérei között. Júdást megdöbbentette Keresztelő János halála, komolyan megsértődött a Mester több feddésén is, csalódott, amikor Jézus nem volt hajlandó megengedni, hogy királyt csináljanak belőle, szégyenkezett, amikor elmenekültek a farizeusok elől, bosszankodott, amikor Jézus nem volt hajlandó elfo-

gadni a farizeusok azon kihívását, hogy jelet mutasson, összezavarodott azon, hogy a Mestere nem akart a hatalma megmutatásához folyamodni, és most, legutóbb, lehangolta és esetenként elcsüggesztette az üres kincstáruk. És Júdásnak hiányzott a tömegek jelentette ösztönzés.

[3] A többi apostol mindegyikét különböző mértékű, de jellegében hasonló megpróbáltatások és gyötrelmek érték, de ők szerették Jézust. Legalábbis jobban kellett szeretniük a Mestert, mint ahogy Júdás szerette, mert ők vele tartottak a keserű végig.

[4] Lévén, hogy Júdás Júdeából származott, a személye elleni támadásnak vette Jézus legutóbbi figyelmeztetését, melyet az apostoloknak szánt, „óvakodjatok a farizeusok ko-

vászától”; hajlamos volt úgy értelmezni e kijelentést, mint rá vonatkozó burkolt célzást. De Júdás nagy tévedése ez volt: Időről időre, amikor Jézus elküldte az apostolokat magukban imádkozni, akkor ahelyett, hogy őszinte közösséget keresett volna a világegyetem szellemi erőivel, ő az emberi félelem gondolatainak adott teret, s közben kitartott a Jézus küldetésével kapcsolatos titokzatos gondolatai mellett, s engedett a bosszúérzelmek befogadására való szerencsétlen hajlamának is.

5 ¶ És most Jézus magával akarta vinni az apostolait a Hermon-hegyre, amely helyet azért jelölte ki, hogy itt kezdje meg az Isten Fiaként való földi küldetésének negyedik szakaszát. Némelyikük jelen volt a Jor-

dánban való megkeresztelésekor és tanúja volt az Ember Fiaként élendő létpályája kezdetének, és azt akarta, hogy némelyikük szintén legyen jelen, hogy hallja az Isten Fia új és nyilvános szerepének betöltésére vonatkozó elrendelést. Ennek megfelelően augusztus 12-én, péntek reggel Jézus így szólt a tizenkettekhez: „Csomagoljatok élelmet és készüljetek, mert elmegyünk azokba a hegyekbe, ahová a szellem szólít, hogy a földi munkám befejezéséhez megfelelően felruháztassak. És magammal akarom vinni a testvéreimet, hogy ők is erőt nyerjenek ahhoz, hogy velem tudjanak tartani e megpróbáltatást jelentő idők átélésében.”

158. ÍRÁS

AZ ÁTLÉNYEGÜLÉS HEGYE

JÉZUS és társai Kr.u. 29. augusztus 12-én, pénteken napszállta közeledtével értek a Hermon-hegy lábához, annak a helynek a közelébe, ahol egykor a Tiglát nevű legény várakozott, mialatt a Mester fent járt a hegyen egymagában, hogy elrendezze az Urantia szellemi végzeteit és gyakorlatilag véget vessen a Lucifer-féle lázadásnak. És két napot töltöttek itt a sebesen közeledő eseményekre való szellemi felkészüléssel.

2 Jézus lényegében előre tudta, hogy mi fog történni a hegyen, és erősen akarta, hogy minden apostola osztozzon e tapasztalásban. Azért időzött velük a hegylábnál, hogy

felkészítse őket a magáról szóló kinyilatkoztatásra. De az apostolok nem tudtak felemelkedni azokba a szellemi magasságokba, mely igazolta volna azt, hogy ki lehet őket tenni a földön rövidesen megjelenő mennyei lények látogatásával járó élményeknek. És lévén, hogy minden társát nem vihette magával, úgy határozott, hogy csak azt a hármat viszi, akik szokásosan is elkísérték őt az ilyen különleges virrasztásokra. Ennek megfelelően csak Péter, Jakab és János osztozott a Mesterrel e különleges élmény egy részében.

1. AZ ÁTLÉNYEGÜLÉS

[1] Augusztus 15-én, hétfőn kora reggel Jézus és a három apostol elindult fel a Hermon-hegyre, és erre hat nappal azon emlékezetes

délidei vallomást követően került sor, melyet Péter az út mentén, az eperfák alatt tett.

[2] Jézusnak magának azért kellett elmennie a hegyre, hogy a húsvér testben való alászállása előrehaladásával kapcsolatban felmerült fontos kérdések tisztázódjanak, lévén, hogy e tapasztalás a maga teremtette világegyetemmel függött össze. Kiemelendő, hogy e rendkívüli esemény megtörténésének időpontja úgy volt meghatározva, hogy akkor Jézus és az apostolok épp a nem-zsidók földjén jártak, és hogy az ténylegesen is a nem-zsidók hegyén ment végbe.

[3] Röviddel dél előtt érték el úti céljukat, mely nagyjából a hegytetőhöz félúton helyezkedett el, és mialatt megebédeltek, Jézus elmesélte néhány élményét, melyeket akkor

élt át, amikor a Jordántól keletre, a hegyekben tartózkodott, nem sokkal a megkeresztelését követően, és beszámolt nekik néhány olyan, a Hermon-hegyen szerzett élményéről is, melyekre e magányos elvonultságban töltött korábbi látogatásával összefüggésben került sor.

4 Fiúként Jézus gyakran felment a házuk közelében álló hegyre és azokról a csatákról ábrándozott, melyeket a birodalmak seregei vívtak Eszdrélon mezején; most a Hermon-hegyre ment fel, hogy abban a felruházottságban részesüljön, mely felkészíti, hogy alászálljon a Jordán síkságaira annak érdekében, hogy előadja az Urantián való alászállása színművének zárójeleneteit. A Mester lemondhatott volna az e napon

a Hermon-hegyen megvívandó küzdelemről és visszatérhetett volna a világegyetemi területei feletti uralkodáshoz, de nem csak amellett döntött, hogy eleget tesz a paradicsomi Örökkévaló Fiú parancsában foglalt, az ő isteni fiúi besorolási rendjével szemben támasztott követelményeknek, hanem vállalta azt is, hogy véglegesen és teljes mértékben eleget tesz a paradicsomi Atyja mindenkori akaratának. Ezen az augusztusi napon három apostola is látta, amint visszautasítja, hogy a teljes világegyetemi hatalommal övezzék. Ámulva figyelték, amint a mennyei lények távoznak, s magára hagyják őt, hogy az Ember Fiaként és az Isten Fiaként befejezze a földi életét.

5 Az apostolok hite magasan szárnyalt az

ötezer ember jóllakatása idején, és az után gyorsan csaknem teljesen elfogyott. Most, annak eredményeként, hogy a Mester elismerte isteni voltát, a tizenkettek lankadt hite a következő néhány hét során elérte a tetőpontját, de aztán fokozatos csökkenésbe ment át. A hitük harmadik feléledésére nem is került sor egészen a Mester feltámadásáig.

6 Három óra körül járhatott az idő e szép délutánon, amikor Jézus elvált a három apostoltól, azzal, hogy: „Elmegyek egy időre, hogy együtt lehessek Atyámmal és az ő hírnökeivel; azt akarom, hogy ti maradjatok itt, és amíg a visszatértemre várakoztok, imádkozzatok, hogy az Atya akarata legyen meg minden, az Ember Fia további alászállási küldetésével kapcsolatos tapasz-

talásotokban.” És miután ezt mondta nekik, Jézus hosszas tanácskozásra vonult vissza Gábriellel és a Melkizedek Atyával, s nem is tért vissza nagyjából hat óráig. Látva, hogy az apostolok mennyire nyugtalankodnak a hosszú távolmaradása miatt, Jézus azt mondta: „Mitől féltek? Tudjátok jól, hogy az Atyám ügyében kell járnom; miért vannak hát kétségeitek, amikor nem vagyok veletek? Kijelentem, hogy az Ember Fia úgy döntött, hogy a teljes életét a köreitekben, és mint közületek egy, úgy viszi végig. Örvendezzetek; nem foglak elhagyni benneteket, míg a munkámat el nem végeztem.”

[7] Amint sovány estebédjüket fogyasztották, Péter megkérdezte a Mestert, „Meddig maradunk itt a hegyen, távol a testvéreink-

től?” És Jézus azt válaszolta: „Amíg meg nem látjátok az Ember Fiának dicsőségét és meg nem értitek, hogy minden, amit mondtam nektek, igaz.” És ahogy ott üldögéltek, a tábortüzük vörösen izzó fényénél megbeszélték a Lucifer-féle lázadással kapcsolatos ügyeket, mígnem leszállt a sötétség és az apostolok szeme a fáradtságtól le-lecsukódott, mert útjukra aznap reggel nagyon korán indultak.

8 Az apostolok gyorsan elaludtak, de egy félórányi alvás után, hirtelen egy közeli, sercegő hangra ébredtek, és nagy meglepetésükre és megdöbbenésükre, ahogy körülnéztek, látták, amint Jézus elmélyülten beszélget két ragyogó lénnyel, akik a mennyei világ fényének öltözékét viselik. És Jézus

arca és alakja mennyei fényű világosságot árasztott. Ők hárman különös nyelven beszéltek, de az elhangzottak némely részéből Péter tévesen arra következtetett, hogy a Jézus társaságában lévő két lény Mózes és Illés; a valóságban Gábriel és a Melkizedek Atya volt az. A fizikai szabályozók Jézus kérésére rendezték úgy, hogy az apostolok szemtanúi lehessenek e jelenetnek.

9 A három apostol oly szörnyen megrémült, hogy csak lassan nyerték vissza a lélekjelenlétüket, de Péter, aki először ocsúdott fel, azt mondta, amint a káprázató látvány eltűnt a szemük elől és ahogy már csak azt látták, hogy Jézus egymagában álldogál: „Jézus, Mester, jó, hogy itt voltunk. Örülünk, hogy láthattuk e dicsőséget. Nem szí-

vesen megyünk vissza a dicstelen világba. Ha te is úgy akarod, maradjunk itt, és felállítunk három sátrat, egyet neked, egyet Mózesnek, és egyet Illésnek." És Péter zavarában szólt így, és mert abban a pillanatban semmi más nem jutott eszébe.

10 Mialatt Péter beszélt, egy ezüstösen fénylő felhő bújt elő és vetett árnyékot négyükre. Az apostolok ekkor nagyon megijedtek, és amint arcra borulva hódolni kezdtek, egy hangot hallottak, ugyanazt, mely Jézus megkeresztelésének napján is szólt, s ez alkalommal ezt mondta: „Ez az én szeretett fiam; figyeljetek rá." És amikor a felhő eltűnt, Jézus megint csak egyedül volt a hármakkal, és lehajolt értük, megérintette őket s így szólt: „Keljetek fel és ne féljetek; ennél nagyobb

dolgokat fogtok látni.” Az apostolok azonban nagyon is féltek; hallgatag és gondolatokba merült hármast alkottak, amint röviddel éjfél előtt készülődni kezdtek, hogy lemenjenek a hegyről.

2. ÚTBAN LEFELÉ A HEGYRŐL

[1] A hegyről való levonulás során nagyjából fele útig egy szót sem szóltak. Jézus ekkor azzal kezdte a beszélgetést, hogy megjegyezte: „Ügyeljetek jól, hogy mindaddig senkinek, még a testvéreiteknek se beszéljetek e hegyen látott és hallott dolgokról, amíg az Ember Fia fel nem támadt holtából.” A három apostol megdöbbent és összezavarodott a Mester azon szavain, hogy „amíg az Ember Fia fel nem támadt holtából”. Nemrégiben erősítették meg hitüket benne, mint

a Megszabadítóban, az Isten Fiában, és látták, amint a szemük előtt lényegül át dicsőségben, és most arról kezd beszélni, hogy „feltámad a holtából”!

2 Péter beleborzongott a Mester halálának gondolatába — még belegondolni is túl kellemetlen volt — és attól félve, hogy Jakab vagy János rákérdez e kijelentésre, úgy tartotta a legjobbnak, ha a beszélgetést más irányba tereli, és mivel nem tudta, hogy mi egyébről beszélgethetnének, kimondta az első gondolatot, ami eszébe jutott, mégpedig ezt: „Mester, miért van az, hogy az írástudók azt mondják, hogy Illésnek kell eljönnie, mielőtt a Messiás megjelenik?” És Jézus, tudván, hogy Péter megpróbálja elkerülni, hogy az ő haláláról és feltámadásáról

essék szó, így válaszolt: „Illés valóban előbb jön el, hogy előkészítse a terepet az Ember Fia számára, akinek sok dolgot kell elszenvednie és végül elutasításra kell találnia. De elmondom nektek, hogy Illés már eljött, és ők nem fogadták be, hanem kényük-kedvük szerint bántak vele.” És a három apostol ekkor értette meg, hogy Jézus Illésként Keresztelő Jánosra utal. Jézus tudta, hogy ha ragaszkodnak ahhoz, hogy őt a Messiásnak tekintsék, akkor szükségképpen Jánosnak kell lennie a jövendölés Illésének.

[3] Jézus megparancsolta nekik, hogy hallgassanak azon megfigyeléseikről, melyeket a feltámadása utáni dicsőségéből ízelítőül kaptak, mert nem akarta erősíteni azt a felfogást, hogy, lévén őt most a Messiásként

fogadják, bármilyen mértékben megfeleljen a csodákat művelő megszabadítóról alkotott téves nézeteiknek. Bár Péter, Jakab és János mélyen elgondolkodott mindezen, nem is szóltak róla senkinek, míg a Mester fel nem támadt.

4 Ahogy folytatták útjukat a hegyről lefelé, Jézus azt mondta nekik: „Nem akartok elfogadni engem az Ember Fiaként; ezért beleegyeztem, hogy a ti bevett értelmezésetek szerint fogadjatok, de félreértés ne essék, az Atyám akaratának érvényesülnie kell. Ha tehát úgy döntötök, hogy a magatok akarata szerinti értelmezést követitek, akkor fel kell készülnötök arra, hogy sok csalódást fogtok elszenvedni és számos megpróbáltatáson fogtok keresztülmenni, de a tőlem

kapott felkészítésnek elégségesnek kell lennie ahhoz, hogy győzedelmeskedjetek még a magatok választotta eme csapások közepette is.”

5 Jézus nem azért vitte fel magával Pétert, Jakabot és Jánost az átlényegülés hegyére, mintha ők bármilyen értelemben a többi apostolnál felkészültebbek lettek volna arra, hogy tanúi legyenek a történteknek, vagy mert szellemileg alkalmasabbak lettek volna arra, hogy ilyen ritka kiváltságot élvezzenek. Egyáltalán nem. Jól tudta, hogy a tizenkettek egyike sincs szellemileg felkészülve erre a tapasztalásra; ezért vitte magával mindössze azt a három apostolt, akiket arra jelöltek ki, hogy elkísérjék őt azon alkalmakkor, amikor egyedül akart lenni, hogy így elvo-

nulva magába szállhasson.

3. AZ ÁTLÉNYEGÜLÉS JELENTÉSE

[1] Aminek Péter, Jakab és János tanúja volt az átlényegülés hegyén, az futó pillantás volt azon mennyei látványosságra, amely e mozgalmas napon végbement a Hermon-hegyen. Az átlényegülés a következő alkalmakból történt:

[2] 1. A Paradicsom Örökkévaló Anya-Fia teljességében elfogadta Mihály megtestesült életének urantiai alászállását. Ami az Örökkévaló Fiú által támasztott feltételeket illeti, Jézus megismerte az azok teljesülésére vonatkozó bizonyosságot. És e bizonyosságot Gábriel hozta el Jézusnak.

[3] ¶ 2. A Végtelen Szellem megelégedettségének tanúsítása arra vonatkozólag, hogy

a halandói húsvér testhez hasonló alakban való urantiai alászállás teljes értékűvé lett. A Végtelen Szellem világegyetemi képviselője, Mihály közvetlen társa a Szalvingtonon és az ő mindig jelenlévő munkatársa ez alkalommal a Melkizedek Atyán keresztül szólt.

4 ¶ Jézus üdvözölte a földi küldetésével kapcsolatosan az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem hírnökei által tett eme tanúságtételt, de megjegyezte, hogy Atyja még nem jelezte, hogy az urantiai alászállás véget ért volna; az Atya nem látható jelenléte Jézus Megszemélyesült Igazítóján keresztül csak annyi tanúságot tett, hogy „Ez az én szeretett fiam; figyeljetek rá.” És ez szavakkal hangzott el, hogy a három apostol is hallja.

5 E mennyei látogatás után Jézus meg akar-

ta tudni az Atyja akaratát és úgy döntött, hogy a halandói alászállásban elmegy annak természetes végéig. Ez volt Jézus átlényegülésének jelentése. A három apostol számára ez olyan esemény volt, mely azt jelezte, hogy a Mester megkezdte az Isten Fiaként és az Ember Fiaként való földi létpályájának utolsó szakaszát.

[6] Gábriel és a Melkizedek Atya hivatalos látogatását követően Jézus nem hivatalos megbeszélést tartott velük, a segédkezésben részes Fiaival, és eszmét cseréltek a világegyetem ügyeiről.

4. A NYAVALYATÖRŐS FIÚ

[1] Jézus és társai e keddi nap kezdetén, röviddel a reggeli idejét megelőzően érkeztek

meg az apostoli táborba. Ahogy közelebb értek, észrevették, hogy egy nagyobb tömeg gyűlt össze az apostolok körül és hamarosan hallották is a nagyjából ötven személyből álló csoport hangos vitáját és veszekedését, mely csoportot a kilenc apostol és az egyenlő számban összegyűlt jeruzsálemi írástudók, illetőleg a hívő tanítványok alkottak, akik követték a Jézus és társai által bejárt útvonalat Magadántól idáig.

[2] Bár a tömeg sok dologról vitázott, a fő ellentét egy bizonyos tibériási polgár kapcsán bontakozott ki, aki Jézust keresve az előző napon érkezett. E férfinak, a sáfedi Jakabnak volt egy nagyjából tizennégy éves fia, az ő egyetlen gyermeke, aki súlyos rángógörcstől szenvedett. Ezen idegrendszeri be-

tegségen felül a fiút megszállta egy olyan kóbor, rossztevő és lázadó köztelény is, melyek akkoriban jelen voltak a földön és nem álltak felügyelet alatt, tehát a fiú egyszerre volt nyavalyatörős és démoni megszállott.

3 Ez az aggódó apa, aki Heródes Antipász egy alacsonyabb rangú tisztviselője volt, csaknem két héten át járta Fülöp felségterületeinek nyugati végeit Jézust keresve, hogy könyörögjön neki, hogy gyógyítsa meg a szenvedő fiát. És egészen e nap deléig nem is akadt rá az apostoli társaságra, amikor Jézus a három apostollal még fent volt a hegyen.

4 A kilenc apostol nagyon meglepődött és igencsak összezavarodott, amikor e férfi majd negyven egyéb, Jézust kereső személy kíséretében váratlanul rájuk talált. A cso-

port megérkezésekor a kilenc apostol, legalábbis a többségük, nem tudott ellenállni a régi kísértésüknek — hogy megvitassák, ki lesz a legnagyobb a közelgő országban; elmélyülten vitáztak azokról a lehetséges tisztségekről, melyeket az egyes apostolok kapnának. Egyszerűen nem voltak képesek megszabadulni a Messiás anyagi küldetésével kapcsolatban régóta dédelgetett álmuktól. És most, hogy Jézus maga is elfogadta azt a megvallást, miszerint valóban ő a Megszabadító — legalábbis elismerte az isteniségének tényét — mi sem volt természetesebb, mint hogy a Mestertől való különlétük ezen időszakában elmerültek a szívüket leginkább megtöltő eme remények és vágyak megvitatásában. És épp e dolgokról beszél-

gettek, amikor a sáfedi Jakab és a Jézust kereső többiek rájuk akadtak.

5 András lépett oda, hogy köszöntse az apát és fiát e szavakkal, „Kit kerestek?” Jakab azt felelte: „Jóember, a Mesteredet keresem. Gyógyulást keresek a beteg fiamnak. Azt szeretném, hogy Jézus kiűzze a gyermekemet megszállva tartó ördögöt.” És akkor az apa előadta az apostoloknak, hogy mennyire szenved a fia, hogy sokszor csaknem életét vesztette a rosszindulatú rohamok következtében.

6 Az apostolok csak figyeltek, de Zélóta Simon és Karióti Júdás odalépett az apához és azt mondták: „Mi meg tudjuk gyógyítani őt; nem kell megvárnod a Mester visszatértét. Az ország követei vagyunk; e dolgokat töb-

bé már nem tartjuk titokban. Jézus a Megszabadító, és az ország kulcsait megkaptuk." Ekkorra András és Tamás egymás között beszélgetni kezdett. Nátániel és a többiek elképedten figyeltek; mind megdöbbentek Simon és Júdás hirtelen merészségén, sőt önteltségén. Erre azt mondta az apa: „Ha megadatott nektek, hogy ilyeneket tegyetek, könyörgöm, szóljatok, hogy a gyermekem kiszabaduljon e fogságból." Erre Simon odalépett, és kezét a gyermek fejére téve, egyenesen a szemébe nézett és azt parancsolta: „Jöjj ki belőle, tisztátalan szellem; Jézus nevében engedelmeskedj nekem." Ám a legénykére csak egy erősebb roham tört rá, s az írástudók gúnyosan nevettek az apostolokon, és a csalódott híveknek is el kellett szenvedniük

ezen ellenséges gáncsoskodók gúnyolódásait.

7 András igencsak bosszankodott e meggondolatlan próbálkozáson és annak lehangoló kudarcán. Tanácskozásra és imádkozásra hívta az apostolokat. E csendes elmélyedést követően András, aki kínosan érezte magát a vereségük miatt és érezte mindannyiuk megalázottságát is, megpróbálta, immár másodízben kiűzni a démont, de megint csak sikertelenség koronázta erőfeszítéseit. András őszintén elismerte a vereséget és arra kérte az atyát, hogy maradjon ott éjszakára vagy amíg Jézus vissza nem tér, mondván: „Talán ez a fajta nem megy ki, hacsaknem a Mester személyes parancsára.”

8 Így aztán, mialatt Jézus lefelé tartott a

hegyről a feldobott és elragadtatott Péterrel, Jakabbal és Jánossal, kilenc testvérük zavarodottságában és csüggedt megalázottságában ugyancsak nem aludt. Elkedvetlenedett és kiábrándult csoportot alkottak. De a sáfedi Jakab nem adta fel. Bár semmit sem tudtak mondani neki arról, hogy Jézus mikor tér vissza, ő úgy döntött, hogy a Mester visszaérkeztéig ott marad.

5. JÉZUS MEGGYÓGYÍTJA A FIÚT

[1] Ahogy Jézus a közelükbe ért, a kilenc apostol nagyon megkönnyebbült, hogy a köreikben üdvözölhetik, és erősen felbátorította őket annak a jókedvnek és szokatlan lelkesültségnek a látványa, mely Péter, Jakab és János arcán tükröződött. Mind

odaszaladtak, hogy üdvözöljék Jézust és három testvérüket. Ahogy egymást üdvözölték, a tömeg is odajött, és Jézus megkérdezte, „Min vitatkoztatok, amint felétek tartottunk?” De még mielőtt az összezavarodott és megszégyenült apostolok válaszolhattak volna a Mester kérdésére, a beteg legényke aggódó apja odament hozzájuk, és Jézus lába előtt letérdelve, így szólt: „Mester, van egy fiam, az egyetlen gyermekem, akit rossz szellem szállt meg. Nemcsak hogy üvölt félelmében, habzik a szája és a rohama idején halott módjára esik össze, hanem az őt megszállt rossz szellem gyakran görcsbe rántja és néha előfordult, hogy belevitte a vízbe és a tűzbe is. A sok fogcsikorgatásban és a sok sebesülés miatt a gyermekem telje-

sen legyengül. Élete a halálnál is rosszabb; az anyjának és nekem már nehéz a szívünk és megtört a szellemünk. Téged keresvén, nagyjából tegnap délben akadtam rá a tanítványaidra, és ahogy várakoztunk, az apostolaid megpróbálták kiűzni e démont, de nem tudták. És most, Mester, megteszed ezt értünk, meggyógyítod a fiamat?”

2 Amint Jézus meghallotta e beszámolót, megérintette a térdelő apát és kérte, hogy keljen fel, s közben a közelben álldogáló apostolokat fürkészte a tekintetével. Ez után Jézus így szólt az előtte állókhoz: „Ó, hitetlen és elfajzott nemzedék, meddig kell még türelmesnek lennem veletek? Meddig legyek veletek? Mikor tanuljátok már meg, hogy hitbeli tetteket kétkedő hitetlen-

ség parancsa nem vihet véghez?” És akkor, az összezavarodott apára mutatva, Jézus azt mondta, „Hozd ide a fiadat!” És amikor Jakab Jézus elé vezette a fiát, Jézus megkérdezte: „Mióta szenved a fiú ettől?” Az apa azt felelte, „Már kisgyermek kora óta.” És ahogy ott beszélgettek, a fiúra erős roham jött rá és fogait csikorgatva, habzó szájjal összeesett előttük. Egy sor erős rángógörcs után úgy feküdt előttük, mint aki meghalt. Az apa megint letérdelt Jézus lába elé és e szavakkal könyörgött a Mesternek: „Ha meg tudod gyógyítani, kérve kérlek, könyörülj rajtunk és szabadíts meg minket e szenvedéstől.” És amint Jézus e szavakat meghallotta, letekintett az apa aggodalmas arcára, s azt mondta: „Ne kérdőjelezd meg az Atyám szeretettel-

jes hatalmát, hanem csak a hited őszinteségét és nagyságát. Minden lehetséges annak, aki valóban hisz.” És ekkor a sáfedi Jakab elmondta a hittel keveredett kétség sokáig emlékezetes szavait, „Uram, hiszek. Kérlek, segíts a hitetlenségemen!”

3 Amint Jézus e szavakat meghallotta, előrelépett, megfogta a fiú kezét és így szólt: „Az Atyám akaratának megfelelően és az élő hit elismeréseként teszem ezt. Fiam, kelj fel! Gyere ki belőle engedetlen szellem, és ne térj vissza belé!” És a legényke kezét az apja kezébe téve, Jézus azt mondta: „Menj! Az Atya teljesítette a lelked kívánságát.” És mind, akik jelen voltak, még Jézus ellenségei is, elámultak a látottakon.

4 Valóságos kiábrándulást jelentett a há-

rom apostol számára, akik oly rövid idővel korábban még az átlényegülés történéseinek és tapasztalásainak szellemi elragadtatásában részesültek, hogy apostoltársaik vereségének és eredménytelenségének e látványára kellett visszatérniük. De mindig is ez volt a helyzet az ország e tizenkét követével. A lelkesültség és a megalázottság életélményei váltakoztak náluk.

5 Ez egy kettős csapásból, egy testi betegségből és egy szellemi bajból való igazi kigyógyulás volt. És a legényke attól az órától fogva végleg meggyógyult. Amikor Jakab a meggyógyult fiával visszaindult, Jézus azt mondta: „Cezárea-Filippibe megyünk; most azonnal készülődjetek.” És hallgatag csoportként haladtak dél felé, s a tömeg kö-

vette őket.

6. KELSZOSZ KERTJÉBEN

[1] Éjszakára Kelszosznál maradtak, és azon az estén a kertben, miután estétküket elköltötték és pihentek is, a tizenkét apostol Jézus köré gyűlt, és Tamás így szólt: „Mester, bár mi, akik hátramaradtunk, még mindig nem kaptunk tájékoztatást arról, hogy mi történt fenn a hegyen, hogy mi volt az, ami a veled tartó testvéreinket oly nagyon megörvendeztette, mégis azt szeretnénk, ha megbeszélnéd velünk a vereségünk dolgát és e kérdésekben kioktatnál minket, mivelhogy a hegyen végbement dolgok most még nem tárhatók fel.”

[2] És Jézus Tamásnak válaszolva azt mondta: „Mindent, amit testvéreitek a hegyen

hallottak, a kellő időben ti is megtudtok majd. De most elárulom nektek a vereségetek okát, melynek alapjául szolgáló cselekedetre oly botorul kísérletet tettetek. Mialatt a Mesteretek és társaitok, a testvéreitek, tegnap felmentek arra a hegyre, hogy jobban megismerhessék az Atya akaratát és bölcsességgel való nagyobb felruházottságot kérjenek ezen isteni akarat megcselekedéséhez, addig ti, akik itt maradtatok készenlétben, olyan utasításokkal, hogy elmétek tegyen szert szellemi rálátásra és hogy imádkozzatok velünk az Atya akaratának teljesebb kinyilatkoztatásáért, nem voltatok képesek hitet gyakorolni a parancsomra, hanem inkább engedtetek a kísértésnek és elmerültetek ama régi rossz hajlamaitokban,

hogy kiemelt helyet keressetek magatoknak a mennyországban — abban az anyagi és ideigvaló országban, mely még mindig ott él a gondolataitokban. És ti ragaszkodtok e téves fogalmakhoz ama többszöri kijelentésem ellenére, hogy az én országom nem evilági.

3 Addig nem fogja a hitetek megragadni az Ember Fiának személyazonosságát, míg az evilági előrelépésetek iránti önző vágyatok visszalopózik hozzátok, és újra csak azon vitatkoztok egymás között, hogy ki legyen a legnagyobb a mennyországban, egy olyan országban, mely, ahogy ti még mindig képzelitek, nem is létezik, és soha nem is fog létezni. Hát nem mondtam-e nektek, hogy aki a legnagyobb akar lenni az Atyám szelle-

mi testvériségének országában, annak a saját szemében kicsinynek kell lennie és így a testvérei szolgálójává kell válnia? A szellemi nagyság isteni hasonlatosságú, megértő szeretetben áll fenn, és nem a sajátlényeg felmagasztalását szolgáló anyagi hatalom gyakorlásának élvezetében. Amivel ti próbálkoztatok, s amiben oly tökéletes kudarcot vallottatok, az a célját illetően nem volt tiszta. Szándékotok nem volt isteni. Eszményképetek nem volt szellemi. Törekvésetek nem volt önzetlen. Eljárásotok alapja nem a szeretet volt, és az elérendő célotok nem a mennyei Atya akarata volt.

4 Mikor tanuljátok már meg, hogy időben nem rövidíthetitek le az elrendelt természeti jelenségek menetét, kivéve, amikor az

ilyen dolgok az Atya akarata szerint valók? És szellemi erő hiányában sem végezhettek szellemi munkát. És ezek egyikét sem vihetitek véghez, még ha azok magvukban meg is vannak, a harmadik és alapvető fontosságú emberi tényező megléte nélkül, vagyis az élő hit birtoklásának személyes megtapasztalása nélkül. Vajon mindig anyagi megnyilvánulásokra van szükségetek ahhoz, hogy az ország szellemi valóságaihoz folyamodjatok? Hát nem vagytok képesek felfogni a küldetésem szellemlényegét szokatlan tettek látható bemutatója nélkül? Mikor lehet végre bízni abban, hogy mindenféle anyagi megnyilvánulás külsőséges megjelenése nélkül is következetesen ragaszkodtok az ország szellemi valóságaihoz?”

5 Miután Jézus mindezt elmondta a tizen-

ketteknek, még hozzátette: „És most térjetek nyugovóra, mert holnap visszamegyünk Magadánba és ott megvitatjuk a Tízváros városaiban és falvaiban teljesítendő küldetésünket. És e nap tapasztalatainak lezárásaként, hadd jelentsem ki mindegyikőtöknek azt, amit a testvéreiteknek a hegyen elmondtam, és e szavak telepedjenek meg mélyen a szívetekben: Az Ember Fia most kezdi meg az alászállásának utolsó szakaszát. Most fogjuk megkezdeni azt a munkát, mely rövidesen elvezet a hitetek és odaadásotok nagy és végső megmérettetéséhez, amikor is én az elpusztításomra törő emberek kezére kerülök. És emlékezzetek a szavamra: Az Ember Fiát megölik, de ő feltámad.”

6 Elszomorodva tértek éjszakai nyugovóra.

Össze voltak zavarodva; nem voltak képesek felfogni e szavakat. Féltek kérdezni bármit is az elmondottakkal kapcsolatban, viszont a feltámadását követően felidézték az egészet.

7. PÉTER TILTAKOZÁSA

[1] E szerdai napon kora reggel Jézus és a tizenkettek elindultak Cezárea-Filippiből a Betszaida-Juliász közelében lévő Magadán-ligetbe. Az apostolok nagyon keveset aludtak azon az éjszakán, így már korán felkeltek és készen álltak az útra. Még az egykedvű Alfeus ikreket is megdöbbentette ez a beszéd Jézus haláláról. Dél felé haladtukban, közvetlenül a Merom vizein túl, a damaszkuszi úton jöttek, ugyanis el akarták kerülni az írástudókat és másokat, akikről

Jézus tudta, hogy rövidesen utánuk erednek, ezért úgy rendelkezett, hogy a Galileát átszelő damaszkuszi úton menjenek Kapernaumba. És tette ezt azért, mert tudta, hogy az őket követők a Jordántól keletre eső útvonalon fognak menni, mert úgy gondolják, hogy Jézus és az apostolok félnek keresztülvágni Heródes Antipász felségterületén. Jézus ki akart térni a bírálói és az őket követő tömeg elől, hogy e napot egyedül tölthesse az apostolaival.

[2] Az ebédidő már jóval elmúlt s ők még mindig a galileai útszakaszt járták, amikor aztán megálltak az árnyékban, hogy felüdítsék magukat. És miután elfogyasztották ételüket, András Jézushoz szólva azt mondta: „Mester, a testvéreim nem értik a mély ér-

telmű mondásaidat. Mi már teljesen elhittük, hogy az Isten Fia vagy, és most halljuk különös szavaidat arról, hogy elhagysz bennünket, arról, hogy meghalsz. Nem értjük a tanításodat. Példázatokban beszélsz? Nagyon kérünk, beszélj velünk egyenesen és nyíltan!”

3 Andrásnak válaszolva Jézus azt mondta: „Testvéreim, amiért megvallottátok, hogy az Isten Fia vagyok, ezért mindenképpen azzal kell kezdenem, hogy elmondom nektek az igazságot az Ember Fia földi alászállásának végéről. Kitartotok azon meggyőződésetek mellett, hogy én vagyok a Messiás, és nem vagytok hajlandók elvetni azt a gondolatot, hogy a Messiásnak királyszékben kell ülnie Jeruzsálemben; ezért én továbbra is azt

mondom nektek, hogy az Ember Fiának rövidesen Jeruzsálembe kell mennie, sok dolgot kell elszenvednie, el kell, hogy utasítsák őt az írástudók, a vének és a főpapok, és mindezek után meg kell halnia és fel kell támadnia holtából. És nem példázatban beszélek; igazat szólok, hogy felkészülhessetek ezekre az eseményekre, melyek nagyon hamar elérnek bennünket." És még mialatt e szavakat mondta, Simon Péter, aki indulatosan odaszaladt hozzá, kezét a Mester vállára tette és azt mondta: „Mester, távol álljon tőlünk, hogy vitába szálljunk veled, de kijelentem, hogy ezek a dolgok sohasem fognak megtörténni veled."

[4] Péter azért beszélt így, mert szerette Jézust; de a Mester emberi természete e jó

szándékú, odaadást jelző szavakból kiérezte azt a nehezen kivehető, kísértő javaslatot, hogy változtasson azon a tervén, hogy a földi alászállását a paradicsomi Atyja akaratának megfelelően viszi végig. És mivel észlelte, hogy milyen veszéllyel jár, ha engedi, hogy akár az odaadó és hű barátainak javaslatai eltántorítsák, szembefordult Péterrel és a többi apostollal, és azt mondta: „Távozz tőlem! Az ellenségnek, a kísértőnek a szelleme érződik rajtad. Amikor így beszélsz, nem az én oldalamon állsz, hanem az ellenségem oldalán. Így a szeretetedből akadályt gördítesz elébem, hogy megcselekedjem az Atya akaratát. Ne az emberek dolgaival törődj, hanem az Isten akaratával!”

5 Miután magukhoz tértek a Jézus kemény

rendreutasítása által okozott első megdöbbenésükből, és mielőtt folytatták volna útjukat, a Mester tovább beszélt: „Ha valaki követni akar engem, vegye semmibe magát, vállalja a mindennapi felelősségeit, és kövessen. Mert aki önzőn meg akarja menteni az életét, elveszíti, de aki elveszíti értem és az örömhírért, az megmenti életét. Mit ér az embernek, hogy megszerzi az egész világot és elveszíti a saját lelkét? Mit adhat cserébe az ember az örökkévaló életért? E bűnös és álszent nemzedékben ne szégyenkezzetek miattam és a szavaim miatt, mint ahogy én sem fogom szégyellni, hogy elismerjelek benneteket, amikor majd dicsőségben megjelenek Atyám előtt az összes mennyei sereg jelenlétében. Mindazonáltal az előttem ál-

lók közül sokan nem ízlelnek halált addig, míg meg nem látják Istennek a hatalomban eljövő ezen országát.”

6 És Jézus így mutatta meg a tizenketteknek azt a fájdalmas és küzdelmes utat, melyet be kell járniuk, ha követni akarják. Mekkora megdöbbenést keltettek a szavai e galileai halászokban, akik még mindig egy olyan földi országról álmodtak, melyben nagyra becsült tisztségeket tölthetnek be! Ám hű szívüket megindította e bátorító üzenet, és egyikük sem akarta elhagyni őt. Jézus nem akarta egyedül küldeni őket a harcba; vezette őket. Annyit kért csak, hogy bátran kövessék.

7 A tizenkettek lassan kezdték megérteni, hogy Jézus üzen nekik valamit a halálának

lehetősége kapcsán. Csak ködösen értették meg, amit a haláláról mondott, míg a holtából való feltámadásra vonatkozó állítása egyáltalán nem maradt meg a fejükben. A napok múlásával Péter, Jakab és János, miután felidézte az átlényegülés hegyén tapasztaltakat, e dolgok egy részét jobban felfogta.

8 A tizenkettek a Mesterükkel való együttlétük során mindössze néhány alkalommal látták ezt a villámló tekintetet és hallottak ilyen hirtelen korholó szavakat, mint amilyeneket Péter és a többiek ez alkalommal kaptak. Jézus mindig türelmes volt az emberi hibáikkal, de nem volt ilyen, amikor szembekerült azzal a közvetlen veszéllyel, mely a földi létpályája hátralévő részében az

Atyja akarata fenntartás nélküli kivitelezésének tervére leselkedett. Az apostolok valósággal beleszédültek; elképedtek és elszörnyedtek. Nem találtak szavakat a szomorúságuk kifejezésére. Lassan kezdték megérteni, hogy a Mesternek mit kell kiállnia, és hogy e tapasztalásokon vele együtt nekik is át kell esniük, de a későbbi napok küszöbön álló szomorú eseményére vonatkozó e korai utalások elhangzását követően még sokáig nem ébredtek rá e közelgő események valós voltára.

9 Jézus és a tizenkettek Kapernaumon át, csendben indultak el a magadánligeti táborukba. A délután folyamán Jézussal ugyan nem váltottak szót, de egymás között sokat beszélgettek, mialatt András a Mesterrel be-

szélt.

8. PÉTER HÁZÁBAN

[1] Szürkületkor értek Kapernaumba, és kevéssé forgalmas átjáróutakon tartottak egyenesen Simon Péter házához, hogy ott költsék el estebédjüket. Mialatt Zebedeus Dávid arra készült, hogy átvigye őket a tavon, ők Simon házánál időztek, és Jézus, Péterre és a többi apostolra tekintve azt mondta: „Amikor ma délután együtt sétáltatok, miről beszélgettetek magatok között oly nagy komolyan?” Az apostolok hallgattak, mert sokuk folytatta a Hermon-hegyen megkezdett ama vitát, hogy milyen tisztséget fognak kapni a jövő országában; ki legyen a legnagyobb, és így tovább. Jézus, aki tudta, hogy mi járt

aznap a fejükben, Péter egyik kisgyermekét odahívva magához és odaállítva a gyermeket közéjük, így szólt: „Bizony, bizony mondom nektek, hacsak meg nem változtok és nem váltok e gyermekhez hasonlóvá, kevés előrehaladást fogtok mutatni a mennyországban. Aki megalázza magát és olyan lesz, mint ez a kisgyermek, az legnagyobb lesz a mennyországban. És aki befogad egy ilyen gyereket, engem fogad be. És aki engem befogad, az Őt is befogadja, aki engem küldött. Ha első akarsz lenni az országban, akkor törekedj e jó igazságoknak a húsvér testben élő testvéreid számára való átadására. De aki megbotránkoztat csak egyet is e kicsik közül, jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakába és a tengerbe vetnék.

Ha a kezeddel művelt dolgok vagy a szemeddel látott dolgok megbotránkozást keltenek az ország előmenetelében, áldozd fel e dédelgetett bálványokat, mert jobb az országba az élet sok szeretett dolga nélkül belépni, mintsem ragaszkodni ezekhez a bálványokhoz és azt venni észre, hogy ki vagy zárva az országból. Mindenekelőtt azonban, vigyázzatok, ne vessetek meg egyet se e kicsik közül, mert angyalaik szüntelenül látják a mennyei seregeket."

2 Amint Jézus befejezte a beszédet, beszálltak a hajóba és vitorlát bontva átkeltek Magadánba.

159. ÍRÁS

A TÍZVÁROSI VÁNDORÚT

MAGADÁNLIGETBE megérkezvén Jézus és a tizenkettek ott találták a rájuk várakozó vándor hitszónokok és tanítványok egy csaknem százfős csoportját, köztük a női testülettel, és készen álltak, hogy nyomban megkezdjék a tanító és tanhirdető vándorutat a Tízváros településein.

[2] E csütörtök reggelen, augusztus 18-án, a Mester összehívta a követőit és úgy rendelkezett, hogy minden egyes apostol vegye maga mellé a tizenkét vándor hitszónok valamelyikét, és hogy a többi vándor hitszónokkal együtt tizenkét csoportban indulja-

nak a Tízváros városaiban és falvaiban végzendő munkára. A női testületet és a többi tanítványt maga mellé rendelte. Jézus négy hetet tervezett erre a vándorútra, úgy utasítva a követőit, hogy szeptember 16., péntek napja előtt térjenek vissza Magadánba. Megígérte, hogy ez idő alatt gyakran felkeresi őket. E hónap folyamán e tizenkét csoport tevékenykedett Geraszában, Gamalában, Hipposzban, Zafónban, Gadarában, Abilában, Edreiben, Filadelfiában, Hesbonban, Diumban, Szkítavárosban és sok más városban. E vándorút alatt sem csodás gyógyításra, sem egyéb rendkívüli eseményre nem került sor.

1. A MEGBOCSÁTÁSRÓL SZÓLÓ TAN HIRDETÉSE

1 Az egyik este Hipposzban, egy tanítvány kérdésére válaszolva Jézus elmondta a megbocsátásról szóló tanítását. A Mester azt mondta:

2 ¶ „Ha egy jó embernek száz juha van és egy eltéved közülük, vajon nem hagyja ott a kilencvenkilencet, és nem megy el, hogy megkeresse az egy elveszettet? És ha jó pásztor, vajon nem folytatja-e mindaddig a keresést, amíg rá nem lel? Ha aztán a pásztornak sikerül megtalálnia az elveszett bárányát, vállára emeli, és örvendezve hazaindul, azt mondja a barátainak és szomszédainak, ‚Örvendjetek velem, mert megtaláltam az elveszett bárányomat.' Kijelentem, hogy

nagyobb öröm van a mennyben egy bűnbánó bűnös miatt, mint kilencvenkilenc igaz személy miatt, akiknél nincs szükség megbánásra. Éppen így, mennyei Atyám sem akarja, hogy csak egy is elvesszen e kicsik közül, még kevésbé, hogy ti elvesszetek. A ti vallásotokban Isten elfogadhatja a bűnbánó bűnösöket; az országról szóló örömhírben az Atya eljön, hogy megkeresse őket, még azelőtt, hogy ők komolyabban elgondolkodtak volna a bűnbánaton.

3 A mennyei Atya szereti a gyermekeit, és ezért nektek meg kell tanulnotok szeretni egymást; a mennyei Atya megbocsátja nektek a bűneiteket; ezért meg kell tanulnotok megbocsátani egymásnak. Ha a testvéred bűnt követ el ellened, menj oda hozzá és ta-

pintattal és türelemmel mutass rá az ő vétkére. És mindezt csakis vele négyszemközt tedd. Ha hallgat rád, akkor megnyerted a testvéredet. Ám ha a testvéred nem hallgat meg, ha kitart a téves viselkedése mellett, akkor menj el hozzá újra, vidd magaddal egy vagy két közös barátotokat, hogy így két, vagy három tanú is legyen, mely megerősíti tanúságodat és alátámasztja azt a tényt, hogy te igazul és irgalmasan jártál el a téged bántó testvéreddel. Ha most ő nem hajlandó meghallgatni a testvéreidet, előadhatod az egész esetet a gyülekezetnek, és az után, ha nem hajlandó meghallgatni a testvériséget, hadd tegyék azt, amit bölcsnek tartanak; legyen az ilyen engedetlen társ száműzve az országból. Bár nem tetszeleghettek

abban a szerepben, hogy ítéletet mondtok társaitok lelke felett, és bár nem bocsáthatjátok meg a bűnöket, illetőleg más módon sem vetemedhettek arra, hogy elbitoroljátok a mennyei seregek felügyelőinek előjogait, ugyanakkor megadatott nektek, hogy ideigvaló rendet tartsatok fenn az országban, a földön. Bár nem árthatjátok bele magatokat az örökkévaló élettel kapcsolatos isteni rendeletekbe, döntenetek kell azokban a viselkedési kérdésekben, melyek a földi testvériség időleges jólétével kapcsolatosak. És így, amit a testvériség fegyelmezésével kapcsolatosan mindeme dolgokban rendelkeztek a földön, el fogják ismerni azt a mennyben. Bár nem szabhatjátok meg az egyén örök végzetét, rendelkezhettek a csoport vi-

selkedéséről, mert ha közületek ketten vagy hárman e dolgok közül valamiben egyetértenek és úgy kéritek azt tőlem, meg is kapjátok, amennyiben a kérelmetek nem összeegyeztethetetlen a mennyei Atyám akaratával. És mindez örökkön igaz, ahol ugyanis két vagy három hívő összegyűlik, ott vagyok én közöttük."

4 ¶ Simon Péter a Hipposzban dolgozók felügyeletével volt megbízva, és amikor meghallotta Jézus e szavait, megkérdezte: „Uram, ha a testvérem vét ellenem, hányszor kell neki megbocsátanom? Talán hétszer?" És Jézus így válaszolt Péternek: „Nem csak hétszer, hanem akár hetvenhétszer is. Ezért a mennyek országa hasonlít egy bizonyos királyhoz, aki el akarta számoltatni in-

tézőit. Amikor elkezdték e számadást, eléje állították az egyik főintézőjét, aki megvallotta, hogy tízezer talentummal tartozik a királyának. A király udvar eme tisztviselője arra hivatkozott, hogy nehéz időket élt át, és hogy nincs miből megfizetnie ezen adósságát. És így a király megparancsolta, hogy a vagyonát kobozzák el, és hogy a gyermekeit adják el, hogy a tartozását megfizethesse. Meghallván ezt a szigorú ítéletet, e főintéző arcra borult a király előtt és úgy esdekelt, hogy könyörüljön rajta és adjon neki több időt, azt mondta, ‚Uram, légy egy kicsit több türelemmel irántam, és mindent megfizetek neked!' És ahogy a király rátekintett e hanyag szolgálóra és családjára, megkönyörült rajta. Elrendelte, hogy eresszék el, és hogy

minden adósságát engedjék el.

5 És e főintéző, miután a királytól így irgalomban és megbocsátásban részesült, elment a dolgára, és találkozott az egyik alárendeltjével, aki mindössze száz dénárral tartozott neki, megragadta, elkezdte fojtogatni és követelte, ‚Add meg mind, amivel tartozol!' És akkor e másik intéző leborult a főintéző előtt, és kérte őt, mondván: ‚Csak légy türelemmel irántam, és rövidesen tudok majd fizetni.' De a főintéző nem volt hajlandó irgalmat mutatni az intézőtársa iránt, hanem fogta és börtönbe vetette, míg meg nem fizeti tartozását. Látva a történteket, a többi szolgatársa olyannyira aggódni kezdett, hogy elmentek és jelentették azt uruknak és parancsolójuknak, a királynak. A

főintézőjének dolgairól értesülvén a király maga elé hívatta e hálátlan és megbocsátani nem tudó férfit és így szólt: ‚Te gonosz és hitvány intéző! Amikor könyörületet vártál, én kész voltam elengedni minden adósságodat. Miért nem mutattál irgalmat intézőtársad irányában, éppen úgy, ahogy én megkönyörültem rajtad?' És a király oly nagy haragra gerjedt, hogy e hálátlan főintézőt átadta a börtönőröknek, hogy mindaddig tartsák fogva, míg meg nem fizette mind, amivel tartozott. És éppen így kell a mennyei Atyámnak bőséges irgalmat mutatnia azokkal szemben, akik önként mutatnak irgalmat a társaik iránt. Hogy vagytok képesek az Isten elébe jönni és méltánylást kérni a hibáitok miatt, amikor szokás szerint

megbüntetitek testvéreiteket, mert ugyanilyen emberi gyarlóságokban bűnösök? Azt mondom mindannyiotoknak: Önként kaptátok az ország jó dolgait; ennélfogva önként adjatok földi társaitoknak."

6 ¶ Jézus így tanított annak veszélyeiről és így mutatta be annak tisztességtelen voltát, ha valaki személyesen ítélkezik a társai felett. A fegyelmet fenn kell tartani, az igazságosságot szolgálni kell, azonban mindeme dolgokban a testvériség bölcsességének kell érvényesülnie. Jézus a *csoportot* ruházta fel törvényalkotó és ítélkező hatáskörrel, nem az *egyént*. Azonban a csoportnak eme hatáskörrel való felruházottságát sem szabad személyes hatáskörként gyakorolni. Mindig fennáll a veszélye annak, hogy valamely

egyén ítéletét megrontja az előítélet vagy eltorzítja a szenvedély. A csoportítélet esetében inkább elháríthatók a személyes elfogultság veszélyei és kiküszöbölhető annak tisztességtelen volta. Jézus mindig törekedett arra, hogy a lehető legkisebbre csökkentse a tisztességtelenség, a megtorlás és a bosszú befolyásoló tényezőit.

7 ¶ [A hetvenhét fogalmának az irgalom és a türelem szemléltetésére való alkalmazása az írásokból származik, ahol is arra utalnak, ahogy Lámech örvendezik fia, Tubal-Káin fémfegyverei miatt, s aki, összehasonlítva e kiválóbb fegyvereket az ellenségéivel, így kiált: „Ha Káint, akinek kezében nem volt fegyver, hétszer bosszulták meg, akkor en-

gem most hetvenhétszer fognak.”]

2. A KÜLÖNÖS TANHIRDETŐ

[1] Jézus átment Gamalába, hogy meglátogassa Jánost és azokat, akik vele együtt ott dolgoztak. Azon az estén, a kérdések és válaszok óráját követően, János így szólt Jézushoz: „Mester, tegnap átmentem Astarotba, hogy megnézzek egy férfit, aki a nevedben tanít és még azt is állítja, hogy képes ördögöket kiűzni. Ez az ember pedig soha nem járt nálunk, és nem is követ bennünket; ezért megtiltottam neki, hogy ilyesmit műveljen.” Erre Jézus azt mondta: „Ne tiltsátok meg neki! Nem látjátok, hogy az országról szóló ezen örömhírt rövidesen az egész világon hirdetni fogják? Hogyan várhatjátok el, hogy mindenki, aki csak hisz

az örömhírben, a ti irányításotok alá tartozzon? Örvendezzetek, hogy tanításunk már elkezdett megmutatkozni a személyes befolyásunkon kívül is. Nem veszed észre János, hogy akik a nevemben nagy tettek véghezvitelét vallják, azoknak végeredményben támogatniuk kell ügyünket? Ők bizonyosan nem fognak rosszat mondani rólam. Fiam, az ilyen dolgokban jobban tennéd, ha elismernéd, hogy aki nincs ellenünk, az velünk van. Az eljövendő nemzedékekben a nem teljesen méltók közül sokan fognak különös dolgokat művelni a nevemben, de én nem fogom megtiltani nekik. Elmondom neked, hogy még ha csak egy csésze hűs víz adatik is valamely szomjas léleknek, az Atya hírnökei mindig feljegyzik az ilyen szeretetteljes

szolgálatot.”

2 Ez az intelem nagyon összezavarta Jánost. Hát nem hallotta a Mestertől, hogy „Aki nincs velem, az ellenem van”? És nem fogta fel, hogy ebben az esetben Jézus az embernek az országra vonatkozó szellemi tanításokhoz való személyes viszonyulására utalt, míg a másik esetben az utalás a hívek azon külső és kiterjedt társas viszonyaira vonatkozott, melyek a hívek egy csoportjának igazgatási irányításával és ítélkezésével összefüggő kérdésekkel voltak kapcsolatosak a más csoportok munkája viszonylatában, mely végül elhozhatja a közelgő világméretű testvériséget.

3 János azonban gyakran idézte fel magában ezt az élményt az ország érdekében vég-

zett későbbi munkája kapcsán. Mindazonáltal az apostolok sokszor támadták azokat, akik merészen a Mester nevében tanítottak. Számukra mindig is helytelen dolognak tűnt, hogy azok, akik sohasem ültek Jézus lábánál, a nevében mernek tanítani.

4 Ez a férfi, akinek János megtiltotta, hogy Jézus nevében tanítson és munkálkodjon, nemigen vette figyelembe az apostoli parancsot. Folytatta erőfeszítéseit és a hívek egy komoly létszámú társaságát hozta létre Kanatában, mielőtt Mezopotámiában folytatta volna a tevékenységét. E férfi, Áden annak a tébolyult embernek a bizonyságán keresztül lett Jézus hívévé, akit Jézus Kheresa mellett gyógyított meg, és aki oly határozottan hitte, hogy a feltételezett gonosz szellemek,

melyeket a Mester belőle űzött ki, a disznókondába költöztek és az állatok rohanvást egy szikláról egyenest a pusztulásba zuhantak.

3. INTELEM A TANÍTÓKNAK ÉS A HÍVEKNEK

[1] Edreiben, ahol Tamás és társai dolgoztak, Jézus egy napot és egy éjszakát töltött, és az esti vita során adta közre azokat az alapelveket, melyeknek az igazságot hirdetőket kell vezérelniük, és amelyeknek meg kell élénkíteniük mindazokat, akik az országról szóló evangéliumot tanítják. Összegezve és mai kifejezésmódban újrafogalmazva, Jézus ezt tanította:

[2] ¶ Mindig tiszteljétek az ember személyét. Erővel soha ne támogassatok igaz ügyet;

szellemi győzelmeket csakis szellemi hatalommal lehet aratni. Az anyagi befolyás gyakorlása ellen szóló eme parancs a lelkierőre éppúgy vonatkozik, mint a testi erőre. Túlzottan erős érvek és az elmétek fensőbbsége nem alkalmazandó ahhoz, hogy férfiakat és nőket kényszerítsetek az országba. Az emberi elmét nem szabad letaglózni az okszerűség puszta súlyával, illetőleg nem szabad lenyűgözni körmönfont ékesszólással. Bár az érzelmet, mint az emberi döntések egyik tényezőjét nem lehet teljes mértékben kiküszöbölni, nem szabad közvetlenül ahhoz szólni azok tanításában, akik az ország ügyét elő akarják mozdítani. Közvetlenül ahhoz az isteni szellemhez folyamodjatok, mely az emberek elméjében la-

kozik. Ne folyamodjatok félelemhez, sajnálathoz vagy puszta érzéshez. Az emberekhez való forduláskor legyetek tisztességesek; gyakoroljatok önuralmat és mutassatok kellő visszafogottságot; mutassatok kellő tiszteletet a tanítványaitok személye iránt. Emlékezzetek, hogy azt mondtam: „Nézd, az ajtóban állok és kopogok, és ha valaki ajtót nyit, bejövök.”

3 Amikor embereket visztek be az országba, ne csorbítsátok vagy romboljátok az önbecsülésüket. Bár a túlzott önérzet lerombolhatja a kellő alázatot és a végén büszkeséghez, önteltséghez és gőghöz vezethet, az önbecsülés elvesztése gyakorta eredményezheti a saját akarat megbénulását. Ezen evangélium rendeltetése, hogy helyreállít-

sa azok önbecsülését, akik elvesztették azt és visszafogja azokét, akikben megvan. Ne essetek abba a hibába, hogy csak elítélitek a rossz dolgokat a tanítványaitok életében; emlékezzetek arra, hogy bőséges elismerés-sel nyugtázzátok a legdicséretesebb dolgokat is az életükben. Ne felejtsétek el, hogy engem semmi sem tart vissza attól, hogy helyreállítsam azok önbecsülését, akik elveszítették azt, és akik valóban vágynak arra, hogy visszakapják.

4 Ügyeljetek arra, hogy ne sértsétek meg a félénk és félős lelkek önérzetét. Ne engedjétek meg magatoknak a maró gúnyt az egyszerű testvéreim kárára. Ne legyetek érzéketlenek a félelemtől eltelt testvéreimmel szemben. A tétlenség az önérzet elpusztí-

tója; ezért arra intsétek testvéreiteket, hogy mindig serénykedjenek a választott feladataikban, és tegyenek meg minden tőlük telhetőt annak érdekében, hogy munkát szerezzenek azoknak, akik munka nélkül maradtak.

5 Soha ne kövessétek el olyan érdemtelen eljárás bűnét, mely ráijesztéssel igyekszik a férfiakat és nőket az országba terelni. A szerető atya nem ijesztgeti gyermekeit annak érdekében, hogy az igazságos parancsainak való engedelmességre bírja őket.

6 Az ország gyermekei egykor majd felismerik, hogy az érzelmi indíttatások nem egyenrangúak az isteni szellem vezetésével. Ha az ember valamely dolog megtételére vagy egy bizonyos helyre való elmenetel

iránt erős és különös belső kényszert érez, az még nem szükségképpen jelenti, hogy az ilyen késztetések a benne lakozó szellem vezetéséből fakadnak.

7 Előre figyelmeztessetek minden hívőt az összeütközés mezsgyéjére, melyen mindenkinek át kell kelnie, aki abból az életből jön, melyet a húsvér testben élnek s azon felsőbb élet felé tart, melyet a szellemben élnek. Azoknak, akik csak az egyik vagy csak a másik területen élnek, kevés feszültségben vagy zavarban van részük, de mindannyian szükségképpen több-kevesebb bizonytalanságot tapasztalnak meg a két életszint közötti átmenet időszakai során. Az országba belépve nem térhettek ki annak felelősségei elől, illetőleg nem kerülhetitek meg annak

kötelességeit, de emlékezzetek: Az evangélium igája könnyű és az igazság terhe világosság.

8 A világ tele van az élet kenyerének közvetlen jelenlétében éhező, szükséget szenvedő lelkekkel; az emberek éppen annak az Istennek a keresésében halnak meg, aki közöttük lakozik. Az emberek epekedő szívvel és a fáradtságtól elnehezült lábbal keresik az ország kincseit, amikor mindannyian az élő hittől csak karnyújtásnyira vannak. A hit a vallás számára az, ami a vitorlázat a hajó számára; kiegészítő hajtóerőt jelent, nem pedig az élet további terhét. Csak egyetlen küzdelem áll az országba belépők előtt, és az nem más, mint a hit jó harcának megvívása. A hívő előtt csak egyetlen csata áll, és azt a két-

ség — a hitetlenség — ellen kell megvívnia.

9 Az országról szóló evangélium hirdetésekor egyszerűen csak az Istennel való barátságot tanítsátok. És e barátság egyformán fontos lesz majd a férfiaknak és a nőknek annyiban, hogy mindkettő megtalálja azt, ami a leginkább igazul kielégíti az ő sajátságos vágyaikat és megfelel az eszményképeiknek. Mondjátok el a gyermekeimnek, hogy én nemcsak gyöngéden viseltetek az érzelmeik iránt és türelmes vagyok a gyarlóságaikkal szemben, hanem könyörtelen vagyok a bűn irányában, és nem tűröm a gonoszságot sem. Én valóban szelíd és szerény vagyok Atyám jelenlétében, de ugyanilyen mértékben és hajlíthatatlanul kérlelhetetlen vagyok ott, ahol szándékos rossztett és bű-

nös lázadás van jelen a mennyei Atyám akarata ellen.

10 Ne úgy mutassátok be a tanítótokat, mint a fájdalmak emberét. A jövő nemzedékei is meg fogják ismerni sugárzó örömünket, jó szándékunk magával ragadó voltát és jókedvünk ösztönző hatását. Jó hírek olyan üzenetét hirdetjük, mely átformáló erejét tekintve ragályos. Vallásunk új élettől és új jelentéstartalmaktól lüktet. Akik e tanítást elfogadják, azokat öröm tölti el és szívükben örök örvendezésre éreznek késztetést. Mindig erősödő boldogságot éreznek mindazok, akiknek bizonysága van Istenben.

11 Minden hívőnek tanítsátok, hogy ne álljanak a hamis rokonszenv bizonytalan lábán. Nem alakíthattok ki erős jellemet az

önsajnálatban való elmerülésben; őszintén törekedjetek arra, hogy elkerüljétek a gyötrelemmel való puszta közösség általó befolyását. Terjesszétek ki rokonszenveteket a bátor és derék emberekre, közben ne érezzetek túl sok sajnálatot ama gyáva lelkek iránt, akik csak ímmel-ámmal veszik fel a küzdelmet az élet megpróbáltatásai idején. Ne akarjatok vigaszt nyújtani azoknak, akik harc nélkül megadják magukat a nehézségeiknek. Ne rokonszenvezzetek társaitokkal pusztán azért, mert cserébe esetleg ők is rokonszenveznek veletek.

12 ¶ Mikor a gyermekeimben végre tudatosul az isteni jelenlét bizonyossága, e hit kiterjeszti majd az elmét, megnemesíti a lelket, megerősíti a személyiséget, fokozza a

boldogságot, elmélyíti a szellemérzékelést és több erőt ad ahhoz, hogy szeressenek és őket is szeressék.

13 Minden hívőnek tanítsátok, hogy akik az országba belépnek, azáltal még nem válnak védetté az idő véletlen eseményeivel vagy a mindennapos természeti csapásokkal szemben. Az evangéliumban való hit nem akadályozza meg, hogy valaki bajba kerüljön, azonban biztosítani fogja azt, hogy *ne féljetek,* amikor a baj elér benneteket. Ha mertek hinni bennem és teljes szívvel vállaljátok, hogy követtek, akkor így cselekedve a bajhoz vezető útra bizonyosan ráléptek. Nem ígérem, hogy megszabadítalak benneteket a szenvedés vizeitől, de azt megígérem, hogy veletek együtt kelek át mindazokon.

14 ¶ És még sok mást is tanított Jézus a hívek e csoportjának, mielőtt éjszakai nyugovóra tértek volna. És akik meghallgatták e tanításokat, megőrizték azokat szívükben, és gyakran mondták el azon apostoloknak és tanítványoknak, akik nem voltak jelen ezek elhangzásakor.

4. BESZÉLGETÉS NÁTÁNIELLEL

1 Ez után Jézus elment Abilába, ahol Nátániel és társai dolgoztak. Nátánielt meglehetősen zavarta Jézus néhány kijelentése, melyek láthatólag csorbították az elismert héber írások tekintélyét. Ennek megfelelően ezen az éjszakán, miután a kérdések és válaszok szokásos alkalmának már szerét ejtették, Nátániel félrehívta Jézust és megkérdezte: „Mester, bízol-e bennem annyira, hogy

megismerteted velem az Írásokkal kapcsolatos igazságot? Úgy látom, hogy a szent írásoknak csak egy részét tanítod nekünk — a legjobb részét, ahogy én látom — és arra következtetek, hogy abban az értelemben utasítod el a rabbik tanításait, hogy a törvény szavai az Isten szavai, melyek Istennél voltak a mennyben még Ábrahám és Mózes kora előtt. Mi az igazság az Írásokkal kapcsolatban?" Meghallva az összezavarodott apostol kérdését, Jézus így felelt:

2 ¶ „Nátániel, helyesen ítélted meg; én nem úgy tekintek az Írásokra, ahogy a rabbik. Azzal a feltétellel beszélek veled e kérdésről, hogy e dolgokról nem szólsz a testvéreidnek, akik még nem mind készültek fel e tanítás befogadására. Mózes törvényének szavai

és az Írások tanításai nem léteztek Ábrahám előtt. Az Írásokat csak a legutóbbi időkben gyűjtötték össze úgy, ahogy most a rendelkezésünkre állnak. Bár a zsidó nép legmagasabb rendű gondolatait és vágyait tartalmazzák, van bennük sok olyasmi is, amely távol van attól, hogy a mennyei Atya jellemét és tanításait kifejezze; emiatt kell kiválasztanom a jobb tanításokból azokat az igazságokat, melyeket össze kell gyűjteni az országról szóló örömhírhez.

[3] Ezek az írások emberek munkáját képezik, némelyik írás szent emberé, más írások pedig nem annyira szenteké. E könyvek tanításai azon idők megvilágosodottsága szerinti nézeteket és mértéket képviselik, amely időkben keletkeztek. Az igazság kinyilat-

koztatásaként az utolsó megbízhatóbb, mint az első. Az Írások pontatlanok és teljes mértékben emberi eredetűek, de ne értsd félre, ezek alkotják a vallási bölcselet és a szellemi igazság legjobb gyűjteményét, mely e korban az egész világon található.

4 E könyvek közül sokat nem azok írtak, akiknek a nevét viselik, de ez semmit sem von le a bennük foglalt igazságok értékéből. Ha Jónás története nem volna tény, vagy ha Jónás soha nem is élt volna, e beszámoló mély igazsága, Istennek Ninive és az úgynevezett pogányok iránti szeretete, akkor sem volna kevésbé becses mindazok szemében, akik szeretik embertársaikat. Az Írások szentek, mert olyan emberek gondolatait és tetteit mutatják be, akik keresték Istent, és

akik ezen írásokban feljegyezve megőrizték az igazságosságról, az igazságról és a szentségről alkotott legmagasabb rendű fogalmaikat. Az Írások sok olyasmit tartalmaznak, ami igaz, nagyon sok ilyet tartalmaznak, ám a most megtanultak tükrében te már tudod, hogy ezek az írások sok olyasmit is tartalmaznak, melyek félreértelmezik a mennyei Atyát, azt a szerető Istent, akinek a minden világ számára való kinyilatkoztatása érdekében eljöttem.

5 Nátániel, soha ne engedd meg magadnak egy pillanatra se, hogy higgy az Írásban szereplő azon feljegyzéseknek, melyekben az áll, hogy a szeretet Istene vezette ősatyáidat a csatában az összes ellenségük — férfiak, nők és gyermekek — lemészárlására. E fel-

jegyzések az emberek szavai, akik nemigen voltak szent emberek, és ezek nem az Isten szava. Az Írások mindig tükrözték, és mindig is tükrözni fogják az alkotóik értelmi, erkölcsi és szellemi állapotát. Nem vetted észre, hogy a Jahvéről alkotott fogalmak egyre szebbek és dicsőbbek, ahogy a látnokok Sámueltől Ésaiásig a feljegyzéseiket készítik? És emlékezned kell, hogy az Írások rendeltetése a vallási oktatás és a szellemi iránymutatás. Azok nem történészek vagy bölcselők munkái.

6 A leginkább sajnálatos dolog nem pusztán az a téves felfogás, hogy az Írásban szereplő feljegyzés torzításmentes és annak tanításai tévedhetetlenek, hanem inkább e szent írások zavaros félreértelmezése a ha-

gyományok rabjává lett jeruzsálemi írástudók és farizeusok részéről. És most az Írások sugalmazott voltának tantételét és az azokkal kapcsolatos félreértelmezésüket egyaránt fel fogják használni azon elszánt törekvésükben, hogy ellenálljanak az országról szóló örömhír ezen újabb tanításainak. Nátániel, soha ne felejtsd el, hogy az Atya nem korlátozza az igazság kinyilatkoztatását sem valamely nemzedék, sem valamely nép előtt. Az igazság sok őszinte kutatóját zavarták össze és bátortalanították el az Írások tökéletességére vonatkozó eme tantételek, és ez így lesz a jövőben is.

7 Az igazság tekintélye éppen az a szellem, mely annak élő megnyilvánulásaiban lakozik, nem pedig azok a halott szavak, melyek

egy másik nemzedék kevésbé megvilágosodott és állítólagos ihletett embereitől származnak. És még ha a régi idők e szent emberei ihletett és szellemmel eltöltött életet éltek is, az még nem jelenti, hogy a *szavaik* hasonlóképpen szellemi ihletettségűek volnának. Ma nem készítünk jegyzeteket az országról szóló ezen örömhír tanításairól, nehogy, amikor én már eltávoztam, gyorsan az igazságról vitázó különféle csoportokra szakadjatok annak eredményeként, hogy a tanításaimat eltérőn értelmezitek. E nemzedéknek az a legjobb, ha *megéljük* ezeket az igazságokat, s közben kerüljük a feljegyzések készítését.

8 Figyelj jól a szavaimra Nátániel, nincs tévedhetetlenség abban, amihez az emberi

természetnek köze van. Az igazság valóban felragyoghat az emberi elmén keresztül, de mindig csak viszonylagos tisztasággal és részleges isteniséggel. A teremtmény törekedhet tévedhetetlenségre, ám csakis a Teremtők rendelkeznek ilyen képességgel.

9 Az Írásokkal kapcsolatos tanítás legnagyobb hibája azonban az a tantétel, hogy ezek a rejtelmek és a bölcsesség olyan zárt könyvei, melyeknek értelmezéséhez csak a nemzet bölcs elméi vehetik a bátorságot. Az isteni igazság kinyilatkoztatásait csak az emberi tudatlanság, vakbuzgóság és szűklátókörű türelmetlenség zárja le. Az Írások világosságát csak előítélet tompítja és babona árnyékolja. A szentséggel kapcsolatos hamis félelem akadályozta meg a vallást abban,

hogy a józanész oltalmába kerüljön. A múlt szent írásainak tekintélyéhez kötődő félelem eredményesen hátráltatja a mai kor őszinte lelkeit abban, hogy elfogadják az örömhír új fényét, azt a fényt, melyet a másik nemzedék épp ezen Istent ismerő emberei oly hőn óhajtottak megpillantani.

10 Ám mindennek a legszomorúbb vonása az a tény, hogy e hagyománytisztelet szentségének tanítói közül némelyek ismerik ezt az igazságot. Többé-kevésbé teljesen ismerik az Írás e korlátait, azonban erkölcsileg gyávák, értelmileg becstelenek. Ismerik a szent írásokkal kapcsolatban az igazságot, de inkább eltitkolják e zavaró tényeket az emberek elől. És ezzel lealjasítják és eltorzítják az Írásokat, a hétköznapi élet szolgai

részleteihez való útmutatóvá, a nemszellemi dolgokkal kapcsolatos tekintély alapjává teszik, ahelyett, hogy úgy fordulnának a szent írásokhoz, mint a más nemzedékek Istent ismerő emberei erkölcsi bölcsességének, vallási ihletettségének és szellemi tanításának tárához."

11 ¶ A Mester kijelentése Nátániel számára megvilágosító hatású és megrázó volt. E beszélgetésről a lelke mélyén sokat gondolkozott, de senkinek sem szólt e tanácskozásról Jézus felemelkedése utánig; és még akkor is félt elmondani a Mester tanításával kapcsolatos teljes történetet.

5. JÉZUS VALLÁSÁNAK IGENLŐ JELLEGE

[1] Filadelfiában, ahol Jakab tevékenykedett, Jézus az országról szóló evangélium igenlő természetéről tanított az apostoloknak. Amikor a megjegyzéseinek közreadása során közölte, hogy az írás némely része több igazságot tartalmaz, mint más részei és arra intette a hallgatóit, hogy lelküket a legjobb szellemi élelemmel táplálják, Jakab félbeszakította a Mestert, és megkérdezte: „Lennél olyan jó, Mester, hogy tanácsot adj nekünk abban, hogy miként válasszuk ki a jobb részeket az Írásokból a személyes épülésünk céljára?” És Jézus azt felelte: „Igen Jakab, amikor az Írásokat olvassátok, azokat az örökké igaz és istenmód szép tanításokat

keressétek, mint:

2 Teremts tiszta szívet belém, ó Uram.

3 ¶ Az Úr az én pásztorom; nem szenvedek hiányt.

4 ¶ Úgy kell szeretned a szomszédodat, mint magadat.

5 ¶ Mert én, az Úr Istened, fogom a jobbodat, azt mondom, ne félj; segítek neked.

6 ¶ Hadviselést sem tanulnak többé a nemzetek."

7 ¶ És ez azt példázza, hogy Jézus miként alkalmazta nap mint nap a héber írások színe-javát a követői tanítására és miként illesztette be azt az országról szóló új evangélium tanításaiba. Más vallások az Istennek az emberhez való közelségének gondolatát ajánlották, Jézus azonban az Istennek az em-

berrel való törődését úgy mutatta meg, mint annak a szerető atyának a gondoskodását, aki a rá utalt gyermekeinek jólétével törődik és az után e tanítást a vallásának alapkövévé tette. És ezzel az Isten atyaságának tantétele megkövetelte az emberek közötti testvériség gyakorlatát. Az Isten imádata és az ember szolgálata lett a vallásának lényege. Jézus vette a zsidó vallás legjobbját és átalakította azt méltó környezetté az országról szóló evangélium új tanításaiban.

8 Jézus az igenlő felfogású cselekedet szellemét belehelyezte a zsidó vallás közömbös tantételeibe. A szertartási követelményeknek való nemleges felfogású megfelelés helyett Jézus annak a többletnek a megtételét parancsolta, melyet az ő új vallása köve-

telt azoktól, akik elfogadták azt. Jézus vallása nem pusztán *hitben* állt fenn, hanem az evangélium által megkövetelt dolgok tényleges *megcselekedésében.* Nem azt tanította, hogy a vallásának lényege az embertársak szolgálata, hanem inkább azt, hogy a közösségi szolgálat az egyik biztos folyománya az igaz vallás szelleme birtoklásának.

9 Jézus nem habozott felhasználni valamely írás jobb részét, miközben elvetette a silányabb részt. Nagy intelmét, „Szeresd a szomszédodat, mint magadat”, az írásból vette, ahol az így szól: „Ne állj bosszút a néped gyermekein, hanem szeresd őket, mint magadat.” Jézus felhasználta az írás igenlő jellegű részét és elvetette a nemleges jellegű részt. Még a visszahúzódó vagy tisztán tét-

len ellen nem állással is szembehelyezkedett. Azt mondta: „Amikor ellenséged arcul üt, ne állj ott dermedten és tétlenül, hanem határozott kiállással tartsd oda a másik arcodat; azaz, tevékenyen tedd meg a lehető legjobb dolgot, hogy a tévelygő testvéredet áttereld a rossz útról az igaz élet jobb útjaira.” Jézus megkívánta a követőitől, hogy határozottan és tetterősen válaszoljanak minden élethelyzetre. A másik orca odatartása vagy bármely efféle tevőleges cselekedet, kezdeményezést igényel, nyomatékos, tevékeny és bátor megnyilvánulást tesz szükségessé a hívő személyisége részéről.

[10] Jézus nem azon gyakorlat mellett kardoskodott, hogy a rosszal szembeni ellen nem állást gyakorló ember visszahúzódón vesse

alá magát megaláztatásoknak azok részéről, akik céltudatosan ki akarják használni, hanem inkább amellett, hogy a követői legyenek bölcsek és éberek, hogy gyorsan és határozottan válaszoljanak jóval a rosszra annak érdekében, hogy eredményesen legyőzhessék a rosszat a jóval. Ne felejtsétek el, hogy az igazán jó mindig erősebb, mint a legrosszindulatúbb rossz. A Mester az igazságosság igenlő jellegű irányelvét tanította: „Aki az én tanítványom akar lenni, az alázza meg magát és vállalja minden nap annak felelősségeit teljes súllyal, hogy követ." És ő maga is így élt annyiban, hogy „ahol csak járt, jót tett". És az evangélium e jellegzetességét jól mutatta a későbbiekben a követőinek elmondott számos példabeszéd. So-

hasem szólította fel a híveit, hogy türelmesen viseljék a kötelezettségeiket, hanem inkább hogy erélyesen és lelkesülten éljenek az emberi felelősségeik és az isteni kiváltságaik szerint az Isten országában.

11 Amikor Jézus arra utasította az apostolait, hogy ha valaki elveszi a kabátjukat, ajánlják fel a másik ruhájukat is, akkor nem is annyira egy valóságos második kabátra utalt, hanem arra az eszmére, hogy valami *hasznosat* tegyenek a rosszat tevő megmentése érdekében a megtorlás régi tanácsa — a „szemet szemért” és így tovább — helyett. Jézus egyaránt irtózott a megtorlás gondolatától és attól, hogy tétlen elszenvedőjévé vagy áldozatává váljon az igazságtalanságnak. Ez alkalommal a rosszal való megküz-

dés és a rossznak való ellenállás három útját tanította nekik:

12 1. Rosszal viszonozni a rosszat — az igenlő jellegű, de helytelen módszer.

13 2. Elszenvedni a rosszat panasz nélkül és ellenállás nélkül — a tisztán tevékenységmentes módszer.

14 3. Jóval viszonozni a rosszat, az ember akaratának elfogadtatása abból a célból, hogy az ember uralja a helyzetet, hogy jóval győzze le a rosszat — az igenlő jellegű és helyes módszer.

15 ¶ Az egyik apostol egyszer megkérdezte: „Mester, mit tegyek, ha egy idegen arra kényszerített, hogy egy mérföldön át cipeljem a csomagját?” Jézus azt felelte: „Ne ülj le zihálva, s közben csendesen morgolódva

az idegen miatt. Igazságosság nem ered az ilyen közömbös hozzáállásokból. Ha nem jut eszedbe semmilyen eredményesebb cselekedet, akkor legalább még egy mérföldön át viheted a csomagot. Az biztosan gondolkodóba ejti a becstelen és istentelen idegent."

16 A zsidók már hallottak olyan Istenről, aki a bűnét megvalló bűnösöknek megbocsát és megpróbál elfeledkezni a vétségeikről, de Jézus színre lépéséig az emberek nem hallottak olyan Istenről, aki keresni megy az elveszett bárányt, aki maga indul el a bűnösök felkutatására, és aki örvendezik, amikor úgy talál azokra, hogy hajlandók visszatérni az Atya házába. A vallásban meglévő eme többletlényegű vonást Jézus még az imáira

is kiterjesztette. És a nemleges jellegű aranyszabályt átalakította az emberi pártatlanság igenlő jellegű intelmévé.

17 Jézus minden tanításában folyamatosan kerülte a zavaró részleteket. Tartózkodott a virágnyelvtől és kerülte a szavakkal játszó, pusztán költőien képletes beszédet. Szokás szerint komoly jelentéstartalmakat öntött szerény kifejezésformákba. A szemléltetés kedvéért Jézus sok fogalom az idő szerint érvényes jelentését megváltoztatta, olyanokét, mint a só, a kovász, a halászat és a kisgyermekek. Igen eredményesen alkalmazta a szembeállítást, összevetve a végest a végtelennel, stb. Feltűnő képeket rajzolt, mint például „Vak vezet világtalant”. Ám az ő szemléletes tanításában fellelhető legna-

gyobb erősség annak természetessége volt. Jézus a mennyből lehozta a földre a vallásbölcseletet. Új rálátást hozott a lélek elemi igényeire és a szeretet új adományával láttatta azokat.

6. VISSZATÉRÉS MAGADÁNBA

[1] A Tízvárosban eltöltött négy hét mérsékelt sikert hozott. Hívek százai nyertek felvételt az országba, és az apostolok és a vándor hitszónokok értékes tapasztalatot szereztek abban, hogy miként végezzék a munkájukat a Jézus közvetlen jelenléte által jelentett ösztönzés nélkül.

[2] Szeptember 16-án, pénteken a munkások egész testülete az előzetesen megbeszéltek szerint gyűlt össze Magadánligetben. A

szombat napján a több mint száz hívő tanácskozást tartott, ahol az országgal kapcsolatos munka kiterjesztésére vonatkozó jövőbeli terveket részletesen áttekintették. Dávid hírnökei jelen voltak és beszámoltak a júdeai, a szamariai, a galileai és a szomszédos körzetekben élő hívek hogylétéről.

3 Ekkor Jézusnak csak kevés híve ismerte fel egészen a hírvivői testület által végzett szolgálat igen értékes voltát. A hírvivők nemcsak hogy fenntartották a hívek kapcsolatát Palesztina egészében egymás, Jézus és az apostolok között, hanem e nehéz napok során pénzgyűjtőkként is működtek, nemcsak Jézus és társai ellátása érdekében végezve ezt, hanem a tizenkét apostol és a tizenkét vándor hitszónok családja számára is.

4 Abner nagyjából ekkoriban helyezte át a ténykedésének helyszínét Hebronból Betlehembe, és ez utóbbi hely lett a központja Dávid hírnökeinek is Júdeában. Dávid éjszakai összekötő-hírvivő szolgálatot tartott fenn Jeruzsálem és Betszaida között. E futárok minden este Jeruzsálemből indultak, Sikárban és Szkítavárosban váltottak, és másnap délelőtt, a reggelizőidőre érkeztek meg Betszaidába.

5 Jézus és társai most úgy tervezték, hogy pihennek egy hetet, mielőtt felkészülnek arra, hogy megkezdjék az ország érdekében végzendő munkáik utolsó időszakát. Ez volt az utolsó pihenőjük, mert a pereai küldetés olyan tanhirdető és tanító megmozdulássá fejlődött, mely eltartott egészen a Jeru-

zsálembe való megérkezésükig és Jézus földi létpályája zárójeleneteinek kibontakozásáig.

160. ÍRÁS

ALEXANDRIAI RODAN

SZEPTEMBER 18-án, vasárnap reggel András bejelentette, hogy a következő hétre nem terveznek munkát. Nátániel és Tamás kivételével minden apostol hazalátogatott a családjához, illetőleg elment a barátaihoz. Ezen a héten Jézus a csaknem teljes pihenés időszakát élvezhette, Nátánielt és Tamást azonban nagyon lekötötték azok a viták, melyeket egy bizonyos görög bölcselővel, az Alexandriából való, Rodan nevezetű férfival folytattak. E görög nemrégiben lett Jézus tanítványa Abner egyik társa tanításának eredményeként, aki Alexandriában teljesített küldetést. Rodan most komolyan nekifogott annak a feladat-

nak, hogy összehangolja életfelfogását Jézus vallási tanításaival, és abban a reményben jött Magadánba, hogy ezeket a problémákat a Mesterrel megbeszélheti. Azt is szerette volna, hogy az evangélium első kézből való és hiteles változatát ismerhesse meg Jézustól vagy az egyik apostolától. Bár a Mester nem volt hajlandó ilyen tanácskozást tartani Rodannal, jóindulattal fogadta őt és nyomban úgy rendelkezett, hogy Nátániel és Tamás hallgassa meg minden mondanivalóját és cserébe beszéljenek neki az evangéliumról.

1. RODAN GÖRÖG BÖLCSELETE

[1] Hétfőn kora reggel Rodan hozzáfogott a tíz részből álló előadásához, melyet Nátá-

nielnek, Tamásnak és annak a mintegy huszonnégy hívőből álló csoportnak mondott el, akik éppen Magadánban tartózkodtak. E beszédek tömörített, összefoglalt formában és mai kifejezésmódban újrafogalmazva, az alábbi elgondolkodtató meglátásokat képviselik:

2 ¶ Az emberi életben három nagy hajtóerő nyilvánul meg — késztetések, vágyak és csábítások. Erős jellemre, figyelmet követelő személyiségre az ember csak annak révén tehet szert, hogy az élet természetes késztetéseit átalakítja a társas életmóddá, hogy a jelenlegi vágyait átformálja azon felsőbbrendű vágyódásokká, melyek tartós előrelépést tudnak biztosítani, míg a létezés hétköznapi csábítását át kell terelnie a szokványos és

bevett eszméktől a felfedezetlen és feltáratlan eszményképek felsőbb területeire.

3 Minél összetettebbé válik a polgárosodott társadalom, annál bonyolultabbá válik az életmód. Minél gyorsabban zajlanak a társadalmi megszokás változásai, annál bonyolultabbá válik a jellemfejlődés feladata. A haladás folytatódásának biztosításához az emberiségnek tíz nemzedékenként új életmódot kell megtanulnia. És ha az ember olyan leleményessé válik, hogy gyorsabban növeli a társadalom összetett sajátosságait, akkor az életmód elsajátításához rövidebb idő áll a rendelkezésére, talán csak egyetlen nemzedéknyi idő. Ha az életmód fejlődése nem tud lépést tartani a társadalmi létezés módjával, akkor az emberiség gyorsan

visszatér az egyszerű életkésztetéshez — a jelenlegi vágyak kielégítésére való törekvéshez. Így az emberiség éretlen marad; a társadalom nem tud eljutni a teljes érettségig.

4 A társadalmi érettség egyenértékű annak mértékével, hogy az ember mennyire hajlandó feladni a pusztán ideigvaló és pillanatnyi vágyak kielégítését ama felsőbbrendű vágyódások elfogadása érdekében, mely vágyódások elérésére való törekvés az állandó célok felé való fokozatos haladás jóval nagyobb megelégedettségét nyújtja. Ám a társadalmi érettség igazi jelvénye valamely nép azon hajlandósága, hogy lemondjon a bevett hiedelmek és hagyományos eszmék csábításának kényelem-segítő alapelvei szerinti békében és megelégedettségben élés jogá-

ról ama nyugtalanító és erélyt igénylő csábítás érdekében, mely az eszményalapú szellemi valóságok feltáratlan céljainak elérésére megnyílt, de még felfedezetlen lehetőségek felkutatására irányul.

5 Az állatok nemes választ adnak az életkésztetésre, de csak az ember képes az életvezetés művészetét kialakítani, jóllehet az emberiség többsége csak az állati életkésztetést tapasztalja meg. Az állatok csak ezt a vak és ösztönös késztetést ismerik; az ember képes a természetes működés e késztetését meghaladni. Az ember dönthet úgy, hogy az értelmes készség felsőbb síkján él, akár még a mennyei öröm és szellemi elragadtatás szintjén is. Az állatok nem keresik az élet céljaira a választ; ezért sohasem ag-

gódnak, és nem is követnek el öngyilkosságot. Az emberek öngyilkossága azt mutatja, hogy az ilyen emberi lények kiemelkedtek a tisztán állati létezés szakaszából, és rámutat arra a további tényre, hogy az ilyen emberi lények kutató erőfeszítései nem voltak képesek elérni a halandói létezés művészi szintjeit. Az állatok nem ismerik az élet értelmét; az embernek nemcsak, hogy megvan a képessége az értékek felismerésére és a jelentéstartalmak megértésére, hanem tudatában van a jelentéstartalmak jelentésének is — az ember tudatában van a saját rálátásának.

6 Amikor az emberek el merik hagyni a természetes vágy jellemezte életet a művészi merészség és a bizonytalan oktan jellemezte életért, akkor fel kell készülniük a nö-

vekvő érzelmi nehézségek — összeütközések, boldogtalanságok és bizonytalanságok — veszélyeire, legalábbis addig, amíg el nem érik az értelmi és érzelmi érettség valamely fokát. Az elbátortalanodás, az aggódás és a tunyaság egyértelmű bizonyítéka az erkölcsi éretlenségnek. Az emberi társadalom két problémával szembesül: az egyén érettségének elérésével és a faj érettségének elérésével. Az érett emberi lény rövidesen elkezd gyöngéd érzelmekkel és türelmes érzésekkel tekinteni minden más halandóra. Az érett emberek olyan szeretettel és figyelmességgel tekintenek az éretlen emberekre, amilyennel a szülők viseltetnek a gyermekeik iránt.

[7] A sikeres élet nem több és nem kevesebb, mint annak művészete, hogy az ember el-

sajátítja a megoldandó hétköznapi problémákhoz alkalmazható megbízható módszereket. Bármely probléma megoldásának első lépése a nehézség meghatározása, a probléma lehatárolása és a probléma jellegének és súlyának őszinte felmérése. A nagy hiba az, hogy amikor az életproblémák felkorbácsolják a legmélyebb félelmeinket, nem vagyunk hajlandók felismerni azokat. És hasonlóképpen, amikor a nehézségeink felismerése maga után vonja a régi önhittségünk visszafogását, az irigység beismerését vagy a mélyen gyökerező előítéletektől való megszabadulást, akkor az átlagember szívesebben ragaszkodik a biztonságról alkotott régi ábrándjaihoz és a biztonsággal kapcsolatosan régóta meglévő hamis érzéseihez. Az

őszinte és józan elme feltárta dolgokat nyíltan beismerni és azzal félelmet nem ismerőn szembenézni csak bátor ember hajlandó.

8 Bármely probléma bölcs és eredményes megoldása megköveteli, hogy az elme elfogultságtól, szenvedélytől és minden más olyan, tisztán személyes előítélettől mentes legyen, mely megzavarhatja a megoldásra váró probléma tényleges alkotótényezőinek elfogulatlan felmérését. Az életproblémák megoldása bátorságot és őszinteséget igényel. Csakis az őszinte és bátor egyének képesek hősiesen elmenni az élet nyugtalanító és zavarba ejtő útvesztőjében odáig, ahová a félelmet nem ismerő elme az egyént vezeti. És az elme és lélek e felszabadulása soha nem vívható ki a vallási buzgósággal hatá-

ros értelmi indíttatású lelkesültség jelentette hajtóerő nélkül. Egy nagy eszménykép csábítása az, amely az embert bonyolult anyagi problémák és számos értelmi veszély övezte cél elérésére készteti.

9 Még ha hatékonyan fel is vagytok szerelkezve az élet bonyolult helyzeteivel való szembenézésre, aligha reménykedhettek a sikerben, hacsak nem vagytok ellátva azzal az elme-bölcsességgel és személyiségi vonzerővel, mely képessé tesz benneteket a társaitok őszinte támogatásának és együttműködésének elnyerésére. Nem remélhettek nagyobb sikert sem a világi, sem a vallási munkában, hacsak nem vagytok képesek megtanulni, hogy miként győzzétek meg a társaitokat, hogy miként érvényesüljetek az em-

berek között. Egyszerűen szükségetek van tapintatra és türelemre.

10 ¶ A problémamegoldás minden módszere közül a legnagyszerűbbet azonban Jézustól, a Mesteretektől tanultam. Arra utalok, amit ő állandóan gyakorol és amit oly hitelesen tanított nektek, az elvonulásban megélt mély istenimádatot. Jézus ama szokásában, hogy gyakran elvonul egymagában a mennyei Atyával való bensőséges közösségre, abban lelhető fel az a módszer, mely nem csak erő- és bölcsességgyűjtést jelent a szokványos életküzdelmekhez, hanem az erkölcsi és szellemi természetű, magasabb szintű problémák megoldásához szükséges energia felvételét is. De még a problémamegoldás helyes módszerei sem ellentételezik a sze-

mélyiség eredendő fogyatékosságait, illetőleg nem pótolják a valódi igazságosság iránti vágy és szomj hiányát.

11 Nagy hatással van rám Jézus azon szokása, hogy elvonul magában az életproblémák magányos felmérésének ezen időszakaira; a társadalmi szolgálat sokféle igénye kielégítéséhez új bölcsesség- és energiatárak felkutatására; a legfelsőbb életcél megelevenítésére és elmélyítésére azáltal, hogy teljes személyiségét ténylegesen aláveti az isteniséggel való kapcsolatteremtés tudatának; új és jobb módszerek elsajátítására ahhoz, hogy igazodhasson az élő létezéssel járó, állandóan változó helyzetekhez; ama személyes hozzáállások alapvető fontosságú helyreállítására és újbóli beállítására, melyek létfon-

tosságúak a minden érdemes és valós dologra való teljesebb rálátáshoz; és az, hogy mindezt úgy teszi, hogy fél szemmel mindig az Isten dicsőségét figyeli — őszintén suttogva a Mesteretek kedvenc imáját, „Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg!”

12 A Mesteretek ezen istenimádati szokása hozza magával az elmét felüdítő ellazulást; a lélekre ösztönzőleg ható megvilágosodást; az embert a problémáival való szembenézésre képessé tevő bátorságot; a legyöngítő félelmet eltörlő önismeretet; és az isteniséggel való egyesülés tudatosságát, melynek bizonysága képessé teszi arra, hogy merjen olyan lenni, mint az Isten. A Mester által gyakorolt istenimádati ellazulás, illetőleg bensőséges szellemi közösség oldja a fe-

szültséget, elhárítja az összeütközéseket és hathatósan gyarapítja a teljes személyiség erőforrásait. És mindeme bölcselet az országról szóló evangéliummal együtt alkotja az új vallást, az én értelmezésem szerint.

13 ¶ Az előítélet vakká teszi a lelket az igazság felismerésére, és az előítélet csak azáltal küszöbölhető ki, ha a lélek őszinte odaadással viseltetik azon ügy imádata iránt, mely az egyén embertársait mindenre kiterjedően és teljesen magába foglalja. Az előítélet elválaszthatatlanul kötődik az önzőséghez. Az előítélet csakis azáltal számolható fel, hogy az egyén felhagy az önzéssel és annak helyébe azon ügy szolgálatából nyerhető megelégedettség-keresést állítja, mely ügy nemcsak, hogy nagyobb jelentőségű az egyén sa-

játlényegénél, hanem nagyobb jelentőségű az emberiségnél is — ez az Isten keresése, az isteniség elérése. A személyiség érettségének bizonyítéka abban áll, hogy az emberi vágy úgy alakul át, hogy állandóan törekszik a legmagasabb rendű és a leginkább istenien valós értékek felismerésére.

[14] Egy folyamatosan változó világban, egy fejlődő társadalmi rend mellett lehetetlen dolog sziklaszilárd, egyszer s mindenkorra rögzített célokat fenntartani. A személyiség kiegyensúlyozottságát csak olyanok tapasztalhatják meg, akik felfedezték és befogadták az élő Istent, mint a végtelen fejlődés örökkévaló célját. És ahhoz, hogy az ember így a célját az időből az örökkévalóságba, a földről a Paradicsomra, az emberitől

az istenire tegye át, arra van szükség, hogy az ember megújhodjon, átváltozzon, újjászülessen; hogy az isteni szellem újjáteremtett gyermekévé legyen; hogy felvétessen a mennyország testvériségébe. Éretlen minden, ezen eszményképekkel nem rendelkező bölcselet és vallás. Az általam tanított bölcselet, összekapcsolva az általatok hirdetett evangéliummal, az érettség új vallását, minden jövőbeli nemzedék eszményképét képviseli. És ez azért van így, mert a mi eszményképünk végleges, csalhatatlan, örökkévaló, egyetemes, abszolút és végtelen.

15 Az életfelfogásom ellátott engem azzal a késztetéssel, hogy kutassam az igaz fejlődés valóságait, az érettség célját. De az én késztetésem tehetetlen volt; a keresésemből

hiányzott a hajtóerő; a kutatásom az irányultság bizonyságának hiányától szenvedett. És e hiányosságokat bőven pótolta Jézus új evangéliuma, a meglátások kiteljesítésével, az eszményképek magasabb szintre emelésével és a célok rögzítésével. Most már kétségek és nyugtalanság nélkül, őszinte buzgalommal tudok belevágni az örök vállalkozásba.

2. AZ ÉLETMÓD

[1] Csak két módja van a halandók együttélésének: az anyagi vagy állati út és a szellemi vagy emberi út. Az állatok jelzések és hangok használata révén korlátozott mértékben tudnak érintkezni egymással. De ezek az érintkezési formák nem közvetítenek jelentéstartalmat, nem hordoznak értékeket vagy

eszméket. Az ember és állat közötti különbség az, hogy az ember képes a társaival *jelképek* révén érintkezni, mely felettébb bizonyosan jelöl és azonosít jelentéstartalmakat, értékeket, eszméket és még eszményképeket is.

2 Lévén, hogy az állatok nem képesek eszméket megosztani egymással, ezért nem képesek személyiség kifejlesztésére sem. Az ember azért fejleszt személyiséget, mert így eszméket és eszményképeket tud megosztani a társaival.

3 Ez az érintkezési és jelentéstartalommegosztási képesség az, ami az emberi műveltséget alkotja, és amely a társas közösségeken keresztül képessé teszi az embert polgárosodott társadalmak építésére. A tudás

és a bölcsesség azért halmozódik fel, mert az embernek megvan az a képessége, hogy e szerzeményeit a következő nemzedékekkel megossza. És ezáltal gyarapszik a faj műveltségi tevékenysége: a művészeté, a tudományé, a vallásé és a bölcseleté.

4 Az emberi lények közötti jelképi közléscsere eleve meghatározza társadalmi csoportok létrejöttét. Minden társadalmi csoport közül a család a legeredményesebb, közelebbről is a *két szülő.* Ezeket az anyagi közösségeket a személyes ragaszkodás szellemi köteléke tartja össze. Ilyen eredményes viszony lehetséges az egyazon nembe tartozó két személy között is, miként az igaz barátságon alapuló mély tisztelet számos példája is mutatja.

5 A barátságon és kölcsönös ragaszkodáson alapuló eme társulások azért közösségszervező és megnemesítő jellegűek, mert serkentik és előmozdítják az életmód felsőbb szintjeit alkotó, következő lényeges tényezők érvényesülését:

6 1. *Kölcsönös önkifejezés és önismeret.* Sok nemes emberi ihlet hal el, mert nincs senki, aki meghallgatná azok kifejeződését. Tényleg nem tesz jót az embernek, ha egyedül van. A valamilyen mértékű elismerés és a bizonyos fokú megbecsülés alapvető fontosságú az emberi jellem fejlődése szempontjából. Az otthon őszinte szeretete hiányában a gyermek nem képes egészséges jellem teljes kifejlesztésére. A jellem valamivel több, mint pusztán elme és erkölcsök. A jel-

lemfejlődést célzó társas kapcsolatok közül a legeredményesebb és a leginkább eszményi a férfi és a nő odaadó és megértő barátsága a belátáson alapuló házasság kölcsönös összefogásában. A házasság, annak számos viszonylatával együtt, alkalmas a leginkább arra, hogy maga után vonja ama becses indítékokat és azon magasabb rendű mozgatóerőket, melyek nélkülözhetetlenek az erős jellem kialakulásához. Ezzel nem habozom dicsőíteni a családi életet, mert a Mesteretek bölcsen az apa-gyermek viszonyt választotta az országról szóló ezen új evangélium alapkövéül. És az ilyen páratlan kapcsolati közösség, a férfinak és a nőnek az idő legmagasabb rendű eszményképeivel kapcsolatos szeretetteljes összefogása olyan érté-

kes és megelégedést hozó tapasztalás, mely a megszerzéséhez szükséges bármely árat, bármely áldozatot megér.

7 ¶ 2. *A lelkek egyesülése — a bölcsesség mozgósítása.* Minden emberi lény előbb-utóbb kialakít valamilyen fogalmat erről a világról és bizonyos képet alkot a következőről. Most tehát lehetséges, személyiség-közösségen keresztül, hogy az ideigvaló létezés és az örökkévaló kilátások szempontjait egyesítse. Így az egyén elméje azáltal gyarapítja szellemi értékeit, hogy nagy rálátásra tesz szert a másik által. Ezzel az emberek gazdagabbá teszik a lelküket annak révén, hogy a saját szellemi birtokaikat összeadják. És ugyanígy válik képessé az ember azon állandóan meglévő hajlam semle-

gesítésére, hogy áldozatává váljon a torzult látképnek, az előítéletes nézőpontnak és a szűklátókörű ítéletalkotásnak. A félelem, az irigység és az önteltség csak a más elmékkel való bensőséges kapcsolat révén előzhető meg. Felhívom a figyelmeteket arra a tényre, hogy a Mester sohasem küld benneteket egymagatokban az ország gyarapítása érdekében végzendő munkára; mindig kettesével küld ki. És lévén, hogy a bölcsesség felsőbb-tudás, ebből következik, hogy a társadalmi csoport, akár kisebb, akár nagyobb, a bölcsesség egyesítése által kölcsönösen osztozik minden tudásban.

8 ¶ 3. *Az életlelkesültség.* Az elszigeteltség kimerítheti a lélek energiatartalékát. Az embernek a társaival való társulása lényeges az

életöröm megújításához és nélkülözhetetlen ama bátorság fenntartásához, mely az emberi lét felsőbb szintjeire való feljutással járó csaták megvívásához szükséges. A barátság fokozza az élet örömeit és megdicsőíti az életben kivívott győzelmeket. A szeretetteljes és bensőséges emberi közösségek megfoszthatják a szenvedést a velejáró bánattól és a nehézségeket azok keserűségétől. Egy barát jelenléte fokoz minden szépséget és kiemel minden jóságot. Értelmes jelképek révén az ember képes a barátai elismerési készségeit megeleveníteni és gyarapítani. Az emberi barátság egyik kimagasló dicsősége a képzelőerő kölcsönös serkentésére való eme képesség és lehetőség. Eredendően nagy szellemi erő lakozik annak tuda-

tosságában, hogy az ember őszinte elkötelezettséggel viseltetik egy közös ügy iránt, egy mindenségrendi Istenséghez való kölcsönös hűség iránt.

9 ¶ 4. *A minden rosszal szembeni fokozottabb védelem.* A személyiségek társulása és kölcsönös ragaszkodása eredményes biztosítást jelent a rosszal szemben. A nehézségek, a csapások, a csalódás és a vereség fájdalmasabb és elcsüggesztőbb akkor, ha egyedüllétben tör az emberre. A társulás nem alakítja át a rosszat igazságossággá, de sokat segít a fájdalom mérséklésében. Mesteretek azt mondta, „Boldogok, akik szomorúak” — ha kéznél van egy barát, aki vigaszt nyújt. Lelkesítő erő van abban az ismeretben, hogy a többiek jólétéért élsz, és hogy

ezek a többiek hasonlóképpen a te jólétedért és fejlődésedért élnek. Az ember elbágyad az elszigeteltségben. Az emberi lények folyton elbátortalanodnak, amikor csak az idő átmeneti történéseit látják. A múlttól és a jövőtől elkülönülő jelen bosszantóan jelentéktelenné válik. Csak az örökkévalóság körére vetett pillantás ösztönözheti az embert arra, hogy megtegye a tőle telhetőt és rábírja, hogy kihozza magából a legjobbat. És amikor az ember a legjobbat hozza ki magából, akkor él a legönzetlenebbül a többiek, az időben és örökkévalóságban élő társai javára.

10 ¶ Megismétlem, az ilyen ösztönző és magasztos közösség eszményi lehetőségekre lel az emberi házassági kapcsolatban. Igaz, sok

minden elérhető házasságon kívül is, és nagyon sok házasság végül nem tudja megteremni ezeket az erkölcsi és szellemi gyümölcsöket. Túl sokszor lépnek házasságra olyanok, akik egyéb értékeket keresnek, melyek alsóbbrendűek az emberi érettség eme felsőbbrendű járulékainál. Az eszményi házasságnak valamivel szilárdabb alapra kell épülnie annál, mint az érzések hullámzása és a pusztán nemi vonzerő ingatagsága; őszinte és kölcsönös személyes odaadáson kell alapulnia. És így, ha fel tudjátok építeni az emberi társulás ezen méltó és eredményes kis egységeit, amikor ezek együtt felhalmozódnak, akkor a világ majd egy nagyszerű és megdicsőült társadalomszerkezetet, a halandói érettség polgárosodott viszo-

nyait figyelheti meg. Egy ilyen faj megérthet majd valamennyit a Mesteretek azon eszményképéből, hogy legyen „béke a földön és jó szándék az emberek között”. Bár az ilyen társadalom nem lesz tökéletes és nem lesz teljesen mentes a rossztól, legalább közelít az érettséggel járó állandósághoz.

3. AZ ÉRETTSÉG CSÁBÍTÁSAI

[1] Az érettség érdekében munkára van szükség, és a munkához energia kell. Honnan származik az erő mindennek a véghezviteléhez? A fizikai dolgok magától értetődőnek vehetők, de a Mester bizony jól mondta, „Nem élhet az ember csak kenyérrel.” Ha már rendelkezünk ép testtel és elég jó egészséggel, akkor a következőkben azokat

a csábításokat kell keresnünk, melyek serkentőleg hatva előcsalják az ember szunnyadó szellemi erőit. Jézus megtanította nekünk, hogy az Isten benne él az emberben; de vajon miként tudjuk rávenni az embert arra, hogy felszabadítsa az isteniség és végtelenség ezen lélek-korlátozta erőit? Hogyan tudjuk rábírni az embereket arra, hogy engedjék az Istennek, hogy elhozza a magunk lelkének megújulását az átmenetben és azután szolgálni tudja általunk a számtalan más lélek megvilágosodásának, felemelésének és megáldásának célját? Mi a legjobb módja annak, hogy felélesszem a jóra való eme rejtett erőket, melyek a lelketekben szunnyadnak? Egy dologban biztos vagyok: Az érzelmi izgalom nem az eszményi szel-

lemi inger. Az izgalom nem gyarapítja az energiát; az inkább kimeríti mind az elme, mind a test erőit. Akkor hát honnan jön az energia e nagy dolgok megcselekedéséhez? Nézzétek meg a Mestereteket. Most is kint van a hegyekben és erőt gyűjt, míg mi itt energiát veszítünk. E probléma egészének titka szellemi közösségbe, istenimádásba van burkolva. Emberi nézőpontból ez összeszedett elmélyedés és ellazulás kérdése. Az ellazult elmélyedés teremt kapcsolatot az elme és a szellem között; az ellazulás határozza meg a szellemi fogékonyságra való képességet. És a gyengeségnek erőre, a félelemnek bátorságra, a saját nézeteknek az Isten akaratára való lecserélése alkotja az istenimádatot. Legalábbis a bölcselő így látja

ezt.

2 Amikor ezek az élmények gyakorta ismétlődnek, szokásokká, erőt adó és istenimádó szokásokká szilárdulnak, és az ilyen szokások aztán átalakulnak szellemi jellemmé, és az ilyen jellemet az egyén társai végül *érett személyiségként* ismerik el. E gyakorlat elemei először nehezek és időigényesek, mihelyt azonban szokássá válnak, egyből pihentetővé és időt megtakarítóvá lesznek. Minél összetettebbé válik a társadalom, és minél inkább megsokasodnak a társadalom csábításai, annál sürgetőbbé válik az Istent ismerő egyedek számára azon szükség, hogy ilyen védelmi szokás jellegű gyakorlatokat alakítsanak ki abból a célból, hogy megőrizzék és gyarapítsák a szellemi energiáikat.

3 Az érettség elérésével szembeni további
követelmény a társadalmi csoportoknak a
folyton változó környezethez való együtt-
működő igazodása. Az éretlen egyén felkelti
a társai szembenállását; az érett ember meg-
nyeri a társai őszinte együttműködését, s ez-
által megsokszorozza az élete erőfeszítésé-
nek gyümölcseit.

4 Az én életfelfogásom azt mondatja ve-
lem, hogy vannak olyan időszakok, ami-
kor harcolnom kell, ha szükséges, az igazsá-
gosságról általam alkotott felfogás védelmé-
ért, de nem kételkedem abban, hogy a Mes-
ter, aki érettebb személyiségfajtával rendel-
kezik, könnyedén és nemesül aratna ezzel
egyenértékű győzelmet az ő tapintatos és
türelmes felsőbbrendű és vonzó módszeré-

vel. Az igazunkért küzdve túl gyakran alakul úgy, hogy mind a győztes, mind a veszteses vereséget szenved. Épp tegnap hallottam a Mestertől, hogy „bölcs, aki a zárt ajtón való bejutást keresvén nem az ajtót akarja betörni, hanem inkább felkutatja az ajtót nyitó kulcsot.” Túl gyakran merülünk olyan küzdelembe, melynek célja pusztán önmagunk meggyőzése arról, hogy nem félünk.

5 Az országról szóló ezen új evangélium nagy szolgálatára van az életmódnak annyiban, hogy új és gazdagabb ösztönzést ad a magasabb rendű élethez. Új és fennköltebb beteljesülési célt, egy legfelsőbb életcélt jelent. És az örökkévaló és isteni létcél ezen új fogalmai önmagukban olyan érzékfeletti ingerek, melyek kiváltják annak a legjobbnak

a megnyilvánulását, mely az ember felsőbbrendű természetében lakozik. Az elmélyült gondolkodás minden hegycsúcsán lelhet kikapcsolódást az elme, erőt a lélek és közösséget a szellem. A magasrendű élet e magaslati pontjairól az ember képes meghaladni a gondolkodás alsóbb szintjeinek anyagi ingereit — az aggódást, a féltékenységet, az irigységet, a bosszút és az éretlen személyiség büszkeségét. Ezek a magasra feljutott lelkek megszabadulnak az élet csekélységei miatti visszatartó küzdelmek sokaságától, s így felszabadulnak, hogy tudatosíthassák magukban a szellemfogalmak és a mennyei közlés-csere felsőbb áramlatait. De az életcélt féltékenyen óvniuk kell, nehogy a könnyű és átmeneti eredményre való törekvés kísértésé-

be essenek; hasonlóképpen segíteniük kell, hogy védetté váljon a megszállottság pusztító fenyegetéseivel szemben.

4. AZ ÉRETTSÉGI EGYENSÚLY

[1] Miközben fél szemmel az örök valóságok elérését figyelitek, gondoskodnotok kell az ideigvaló létezés szükségleteiről is. Bár a szellem a célunk, de a húsvér test tény. Az életszükségleti dolgok alkalmanként véletlenül megadatnak nekünk, de azokért általában értelmesen munkálkodnunk kell. Az élet két nagy problémája: ideigvaló életet élni és az örök továbbélést elérni. És még a megélhetésnek a problémája is vallást igénnyel annak eszményi megoldásához. Ezek egyaránt meglehetősen személyes problé-

mák. Az igaz vallás valójában nem az egyéntől elkülönülten működik.

2 ¶ Az ideigvaló élet lényeges dolgai, ahogy én látom, ezek:

3 1. Jó testi egészség.

4 2. Tiszta és világos gondolkodás.

5 3. Tehetség és szakértelem.

6 4. Vagyon — az élet javai.

7 5. A vereség elviselésének képessége.

8 6. Műveltség — képzettség és bölcsesség.

9 ¶ Még a testi egészséggel és teljesítőképességgel kapcsolatos fizikai problémák is akkor oldhatók meg a legjobban, ha azokhoz a Mester tanításának vallási nézőpontjából közelítünk: vagyis abból indulunk ki, hogy

az ember teste és elméje a lakóhelye az Istenek ajándékának, az ember szellemévé váló Isten szellemének. Az emberi elme így az anyagi dolgok és a szellemi valóságok közvetítőjévé válik.

10 ¶ Értelmet igényel annak biztosítása, hogy az ember részesüljön az élet kívánatos dolgaiból. Teljes tévedés azt feltételezni, hogy a napi munka hűséges végzésének meg lesz a vagyoni jutalma. Leszámítva az alkalmi és véletlenszerű vagyonszerzést, az ideigvaló élet anyagi jutalmai láthatólag bizonyos jól szervezett csatornákban áramlanak, és csak azok remélhetik, hogy az időbeni erőfeszítéseiknek meg lesz a jutalma, akiknek hozzáférésük van e csatornákhoz. Mindig szegénység lesz az osztályrésze mindazok-

nak, akik elszigetelt és egyedi csatornákban keresik a vagyont. Ezért a bölcs tervezés válik a világméretű jólét alapvető fontosságú tényezőjévé. A siker nem csak az ember odaadó munkáját kívánja meg, hanem azt is, hogy az ember az anyagi vagyon valamely csatornájának részeként működjön. Ha esztelen vagy, akkor anyagi jutalom nélkül adományozhatsz odaadó életet a nemzedékednek; ha véletlenül áraszt el vagyon, akkor elmerülhetsz a költekezésben akkor is, ha semmi érdemlegeset nem tettél az embertársaidért.

[11] A tehetség az, amit örökölsz, míg a szakértelem az, amit megszerzel. Az élet nem valóságos annak, aki nem képes valamely dolgot jól, hozzáértőn megtenni. A szak-

értelem az életből nyerhető megelégedettség valódi forrásainak egyike. A tehetség magában foglalja az előrelátó, körültekintő látásmód adományát. Ne tévesszenek meg a tisztességtelen teljesítmény kísértést jelentő jutalmai; állj készen arra, hogy keményen megdolgozz az őszinte igyekezeteddel járó későbbi megtérülésekért. A bölcs képes különbséget tenni az eszközök és a célok között; különben a jövőre vonatkozó túlzott mértékű tervezés néha meghiúsítja a fő cél elérését. Az öröm keresőjeként a célod mindig az legyen, hogy örömszerző és megörvendeztetett is légy.

[12] Készítsd fel az emlékezetedet arra, hogy szent őrizetben tartsa az élet azon erőt adó és érdemes mellékeseményeit, melyeket tet-

szésed szerint fel tudsz majd idézni az örömed és épülésed érdekében. Így építsd fel magad számára és magadban a szépség, a jóság és a művészi nagyság tárcsarnokait. De minden emlék közül a legnemesebbek a kiváló barátság nagy pillanatainak gondosan megőrzött visszaemlékezései. És mindezen emlékkincsek a szellemi istenimádat felszabadító szikrája következtében árasztják legértékesebb és felemelő hatásaikat.

[13] Az élet azonban a létezés terhévé válik, hacsak nem tanulod meg, hogy miként veszíts méltósággal. Megvan a veszítésnek is a művészete, melyet a nemes lelkek mindig elsajátíthatnak; ismerned kell a vesztés derűs módját; félelem nélkül kell szembenézned a csalódással. Soha ne habozz elis-

merni a kudarcot. Ne tégy kísérletet a kudarc megtévesztő mosollyal és sugárzó derűlátással való elrejtésére. Jól hangzó dolog mindig sikert hirdetni, de a végeredmények ijesztőek. Az effajta módszerek közvetlenül egy nem valóságos világ megteremtéséhez és a végső csalódással járó, elkerülhetetlen összeomláshoz vezetnek.

[14] A siker bátorságot teremthet és segítheti az önbizalmat, bölcsesség azonban csakis az ember kudarcainak eredményeihez való igazodás tapasztalásaiból származik. A valósággal kapcsolatos bizakodó ábrándokat előnyben részesítők sohasem válhatnak bölccsé. Csak a tényekkel szembenézők és azokat az eszményképekkel összeegyeztetők képesek bölcsességre szert tenni. A bölcses-

ség magába foglalja a tényt és az eszménykép egyaránt és ennélfogva megmenti a bölcsességszeretőket a bölcselet mindkét meddő szélsőségétől — a tényeket kizáró eszményelvű embertől, valamint a szellemi kilátással nem rendelkező anyagi világnézetűtől. Azok a félénk lelkek, akik csak azáltal képesek megmaradni az élettel járó küzdelemben, hogy igénybe veszik a siker folyton hamis káprázatainak segítségét, azok arra vannak ítélve, hogy kudarcot valljanak és vereséget szenvedjenek mindaddig, amíg fel nem ébrednek a saját képzelgéseik álomvilágából.

15 És a kudarccal való szembenézés és a veréséghez való igazodás eme dolgában fejti ki a legfőbb hatását a vallásbeli éleslátás. A ku-

darc egyszerűen csak egy tanulási mellékesemény — egy műveltségi kísérlet a bölcsesség megszerzésében — az Isten-kereső ember tapasztalásában, aki belekezdett a világegyetem felfedezésének örökkévaló kalandjába. Az ilyen emberek számára a vereség csak új eszköz a világegyetemi valóság magasabb szintjeinek eléréséhez.

16 Az Isten-kereső ember létpályája az örökkévalóság tükrében nagy sikernek bizonyulhat, még ha az egész ideigvaló-élet vállalkozás megsemmisítő kudarcnak tűnik is, feltéve, hogy minden egyes életkudarc a bölcsesség- és szellem-elérés műveltségének megteremtéséhez járult hozzá. Ne kövesd el azt a hibát, hogy összekevered a tudást, a műveltséget és a bölcsességet. Ezek az életben

összefüggnek, azonban nagyon is különböző szellemértékeket képviselnek; a bölcsesség mindig uralja a tudást és mindig megdicsőíti a műveltséget.

5. AZ ESZMÉNYKÉP VALLÁSA

[1] Azt mondtátok nekem, hogy a Mesteretek úgy tekint a tiszta emberi vallásra, mint az egyénnek a szellemi valóságokkal kapcsolatos tapasztalására. Én úgy tekintettem a vallást, mint az ember azon élményét, melyben olyasmire válaszol, amit az egész emberiség előtt tiszteletre és áhítatra méltónak vesz. Ebben az értelemben a vallás azon legfelsőbb áhítatunkat jelképezi, mely arra irányul, ami a valóság eszményképeiről általunk alkotott legmagasabb rendű fogalma-

inkat és a szellemi fejlődés örök lehetőségeiről az elméink által felfogható legnagyobb terjedelmet képviseli.

2 Az emberek a valláshoz törzsi, nemzeti vagy faji értelemben azért viszonyulnak, mert a csoportjukon kívüliekre úgy tekintenek, mint nem tisztán emberi lényegűekre. Mi mindig úgy tekintünk a vallási hűségünk tárgyára, mint amely minden ember tiszteletére méltó. A vallás sohasem lehet tisztán értelmi hit vagy bölcseleti magyarázat kérdése; a vallás mindig és örökre az élethelyzetekre való egyik válaszadási mód; egyfajta viselkedés. A vallás magába foglal gondolkodást, érzést, és valamely olyan valóság irányában való tiszteletteljes cselekvést, melyet az általános tiszteletre méltónak tekintünk.

[3] Ha valami a tapasztalásotokban vallássá vált, akkor magától értetődő, hogy már ama vallás tevékeny örömhírhozójává lettetek, lévén, hogy a vallásotok legfelsőbb fogalmát méltónak tartjátok az egész emberiség, minden világegyetemi értelem imádatára. Ha a vallásotoknak nem előrevivő és hitterjesztő örömhírhozói vagytok, akkor áltatjátok magatokat annyiban, hogy amit vallásnak hívtok az csak hagyományos hiedelem vagy pusztán értelmi bölcseleti rendszer. Ha a vallásotok szellemi tapasztalás, akkor az imádatotok tárgyát az összes szellemivé lényegített fogalmatok egyetemes szellemvalósága és eszményképe kell, hogy alkossa. A félelmen, érzelmen, hagyományon és bölcseleten alapuló minden vallást

én értelmi vallásnak nevezek, míg azokat, amelyek igaz szellemtapasztaláson alapulnak, igaz vallásoknak nevezném. A vallási áhítat tárgya lehet anyagi vagy szellemi, igaz vagy hamis, valós vagy nem valós, emberi vagy isteni. A vallások ezért lehetnek jók vagy rosszak.

4 Az erkölcsiség és a vallás nem szükségképpen ugyanaz. Az erkölcsök rendszere az imádat tárgyának megragadása révén vallássá válhat. Egy vallás a hűséghez és a legfelsőbb odaadáshoz való általános vonzerejének elvesztése révén bölcseleti rendszerré vagy erkölcsi törvénykönyvvé alakulhat. Ez a dolog, lény, létállapot vagy létezési rend, illetőleg a fejlődés lehetősége, mely a vallási hűség legfelsőbb eszményképét alkotja

és amely az imádatot gyakorló vallási áhítatának befogadója, az Isten. Függetlenül a szellemvalóság ezen eszményképére alkalmazott megjelöléstől, ez az Isten.

5 Egy igaz vallás társadalmi jellegzetességei abból a tényből fakadnak, hogy az mindegyre az egyén átalakítására és a világ átformálására törekszik. A vallással együtt jár olyan felfedezetlen eszményképek létezése, melyek a polgárosultság legérettebb intézményeinek akár a legmagasabb rendű társadalmi szokásaiban megtestesülő erkölcstan és erkölcsiség ismert alapelveit is messze meghaladják. A vallás még fel nem fedezett eszményképeket, fel nem tárt valóságokat, emberfeletti értékeket, isteni bölcsességet és igaz szellemteljesítményt akar elérni.

Az igaz vallás mindezt meg is teszi; semmilyen más hit nem méltó e megnevezésre. Nem lehet valódi szellemi vallásotok úgy, hogy nincs legfelsőbb és fenséges eszményképetek egy örökkévaló Istenről. Az ezen Isten nélküli vallás az ember találmánya, élettelen értelmi hiedelmek és értelmetlen érzelmi szertartások emberi intézménye. Egy vallás az odaadás tárgyául követelhet nagyszerű eszményképet. De a valószerűtlenség ilyen eszményképei nem elérhetők; az ilyen felfogás kétséges. Az ember által elérhető eszményképek csakis az örökkévaló Isten szellemi tényében meglévő végtelen értékek isteni valóságai lehetnek.

[6] Az Isten szó, az Istenre vonatkozó *eszme*, szemben az Istennel kapcsolatos *eszmény-*

képpel, bármely vallás részévé válhat, függetlenül attól, hogy az a vallás milyen gyerekes és hamis. És az Istenre vonatkozó ezen eszme bármilyenné lehet, amilyennek az azt alkalmazók éppen teszik. Az alsóbbrendű vallások úgy alakítják az Istenre vonatkozó eszméiket, hogy azok megfeleljenek az emberi szív természetes állapotának; a felsőbbrendű vallások megkövetelik, hogy az emberi szív változzon meg annak érdekében, hogy megfeleljen az igaz vallás eszményképeinek.

7 ¶ Jézus vallása meghaladja az istenimádati eszmére vonatkozó minden korábbi felfogásunkat annyiban, hogy ő nem csak úgy mutatja be az Atyját, mint a végtelen valóság eszményképét, hanem határozottan kijelen-

ti, hogy az értékek ezen isteni forrása és a világegyetem örökkévaló középpontja igazán és személyesen is elérhető minden halandó teremtmény számára, aki úgy dönt, hogy belép a mennyországba a földön, s ezáltal igazolja az Istenhez fűződő fiúi viszonynak és az emberhez fűződő testvéri viszonynak az elfogadását. Azt állítom, hogy ez a világ által valaha ismert legmagasabb rendű vallásfelfogás, és kijelentem, hogy soha nem létezhet ennél magasabb rendű, lévén, hogy ez az evangélium magába foglalja a valóságok végtelenségét, az értékek isteniségét és az egyetemes teljesítmények örökkévalóságát. Az ilyen fogalom alkotja a legfelsőbb és a végleges eszményelvűségének megtapasztalását.

8 A Mesteretek e vallásának nem csak a tökéletes eszményképei keltették fel a kíváncsiságomat, hanem nagyon is indíttatva érzem magam annak megvallására, hogy hiszek az ő azon kijelentésében, hogy a szellemvalóságok ezen eszményképei elérhetők; hogy ti és én belevághatunk ebbe a hosszú és örökkévaló kalandba az ő azon bizonyságával, hogy végül bizonyosan megérkezünk a Paradicsom kapuihoz. Testvéreim, én hívő vagyok, én már belevágtam; úton vagyok veletek ebben az örökké tartó vállalkozásban. A Mester azt mondja, hogy az Atyától jött, és hogy mutatja nekünk az utat. Teljesen meg vagyok győződve arról, hogy igazat beszél. Végképp meggyőződtem arról, hogy az örökkévaló és Egyetemes Atyán kí-

vül nincsenek elérhető valóság-eszményképek vagy tökéletesség-értékek.

9 Én ezért nem csak a létező dolgok Istenét jöttem imádni, hanem a minden eljövendő létező dolog lehetőségének Istenét is. Ezért a legfelsőbb eszményképre irányuló áhítatotoknak, amennyiben az az eszménykép valós, a dolgok és lények múltbeli, jelenlegi és jövőbeli világegyetemeinek ezen Istenére kell irányulnia. És nincs más Isten, mert sehogy sem lehet bármilyen más Isten. Minden más isten a képzelet szülötte, a halandói elme káprázata, a hamis észtan torzítása és azok önáltató bálványa, akik megteremtik. Igen, lehet vallásod ezen Isten nélkül is, de az nem jelent semmit. És ha arra törekedsz, hogy az Isten szóval felváltsd az élő

Isten ezen eszményképének valóságát, akkor csak áltattad magadat azáltal, hogy egy eszmét tettél egy eszménykép, egy isteni valóság helyébe. Az ilyen hiedelmek pusztán a sóvár képzelgés vallásai.

10 Jézus tanításaiban a legjobb képet alkothatom a vallásról. Ez az evangélium képessé tesz bennünket arra, hogy keressük az igaz Istent és meg is találjuk. De vajon hajlandók vagyunk-e megfizetni a mennyországba való eme belépés árát? Hajlandók vagyunk-e újjászületni? Újjá alakítottá lenni? Hajlandók vagyunk-e alávetni magunkat a sajátlényeg leépítése és a lélek helyreállítása e szörnyűséges és megpróbáltatást jelentő folyamatának? Nem megmondta a Mester: „Aki meg akarja menteni az életét, annak el kell

veszítnie azt. Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem hogy lelki küzdelmet”? Igaz, miután megfizetjük az árát annak, hogy magunkat az Atya akaratának szenteltük, nagy békét tapasztalunk meg, feltéve, hogy továbbmegyünk az annak szentelt élet eme szellemi ösvényein.

11 Most már igazán elhagyjuk a létezés ismert rendjének csábításait, miközben fenntartás nélkül ama csábítások felkutatásának szenteljük magunkat, melyek az isteni valóság felsőbb eszményalapúságának szellemvilágaiban való kalandra irányuló jövőbeli élet létezésének ismeretlen és felfedezetlen rendjében rejlenek. És azon jelentéstartalmú jelképeket keressük, melyekkel közvetíthetjük embertársainknak a jézusi val-

lás eszményelvű valóságának eme fogalmait, és szüntelenül imádkozunk azért a napért, amikor az egész emberiséget felvillanyozza e legfelsőbb igazság közösségi látomása. Most a szívünkben élő összpontosított kép az Atyáról az, hogy az Isten szellem; és ahogy a társainknak közvetítjük, az, hogy az Isten szeretet.

12 Jézus vallása megköveteli az élő és szellemi tapasztalást. Más vallások fennállhatnak hagyományokon alapuló hiedelmekben, érzelmi érzésekben, bölcseleti tudatban és mindezekben együtt is, ám a Mester tanítása megköveteli a valódi szellemfejlődés szintjeinek elérését.

13 Az Istenhez hasonlóvá válásra irányuló indíttatások tudatosulása nem igaz vallás.

Az érzelmi alapú istenimádat érzései nem minősülnek igazi vallásnak. A sajátlényeg feladására és az Isten szolgálatára irányuló meggyőződésbeli tudás nem igaz vallás. Az azon érvelésben rejlő bölcsesség, miszerint ez a vallás mind közül a legjobb, személyes és szellemi tapasztalásként nem vallás. Az igaz vallás kapcsolatba hozható a beteljesüléssel és a fejlődés valóságával, és annak valóságával és eszményi lényegével, amelyet őszinte hittel elfogadnak. És mindennek az Igazság Szellemének kinyilatkoztatása révén kell a számunkra személyessé válnia.

14 ¶ És ezzel fejeződtek be a görög bölcselő értekezései, aki a fajtájának egyik legnagyobbika volt, és aki Jézus evangéliumának híve lett.

161. ÍRÁS

TOVÁBBI VITÁK RODANNAL

AZ APOSTOLOK és a vándor hitszónokok Kr.u. 29. szeptember 25-én, vasárnap Magadánban gyűltek össze. Jézus, miután azon az estén hosszasan tanácskozott társaival, mindannyiukat meglepte azzal a bejelentésével, hogy másnap korán reggel ő és a tizenkét apostol elindul Jeruzsálembe a sátoros ünnepre. Úgy rendelkezett, hogy a vándor hitszónokok látogassák meg a híveket Galileában, és hogy a női testület térjen vissza egy időre Betszaidába.

[2] Amikor eljött a Jeruzsálembe való elindulás ideje, Nátániel és Tamás még mindig

nagyban vitázott az alexandriai Rodannal, és engedélyt kaptak a Mestertől, hogy néhány napig Magadánban maradjanak. És így, mialatt Jézus és a tíz apostol Jeruzsálem felé tartott, Nátániel és Tamás komoly vitát folytatott Rodannal. Az előző héten, amikor Rodan részletesen kifejtette az eszmerendszerét, Tamás és Nátániel felváltva ismertették a görög bölcselőnek az országról szóló evangéliumot. Rodan számára kiderült, hogy korábban milyen jól elmagyarázta neki Jézus tanításait Keresztelő János egyik korábbi apostola, aki Alexandriában az ő tanára volt.

1. AZ ISTEN SZEMÉLYISÉGE

[1] Volt egy kérdéskör, melyet Rodan és a két apostol nem egyformán ítélt meg, és ez az

Isten személyiségének kérdése volt. Rodan kész volt elfogadni mindent, amit az Isten sajátosságait illetően előadtak neki, ám azt állította, hogy a mennyei Atya nem olyan személy, nem is lehet olyan, amely megfelelne az ember által a személyiségről alkotott képnek. Bár az apostolok is akadályba ütköztek azon bizonyítási kísérletük során, hogy az Isten személy, Rodannak még nehezebb volt bizonyítania, hogy az Isten nem személy.

[2] Rodan amellett érvelt, hogy a személyiség ténye az egyenlő lények teljes körű és kölcsönös közléscseréjének egyidejűleg létező tényében áll fenn, s itt a rokonszenvező megértésre képes lényekről van szó. Rodan azt mondta: „Ahhoz hogy személy legyen,

Istennek rendelkeznie kell a szellemérintkezés jelképeivel, melyek képessé tennék arra, hogy a vele kapcsolatot teremtők teljesen megértsék. Ám lévén, hogy az Isten végtelen és örökkévaló, ő a Teremtője minden más lénynek, ebből következik, már ami az egyenlő lényeket illeti, hogy az Isten egyedül van a világegyetemben. Nincs senki, aki vele egyenlő lenne; nincs senki, akivel egyenlőként tudna érintkezni. Az Isten talán valóban minden személyiség forrása, azonban mint ilyen, ő meghaladja a személyiséget, éppen úgy, ahogy a Teremtő is a teremtmény felett és azon túl helyezkedik el."

3 Ez az állítás nagyon aggasztotta Tamást és Nátánielt, és Jézus segítségét kérték, a Mester azonban nem volt hajlandó vitába száll-

ni. Azt mondta Tamásnak: „Keveset számít, hogy milyen *eszmét* alkotsz az Atyáról, amíg az ő végtelen és örökkévaló természete *eszményképének* megismerésére törekszel szellemedben.”

4 Tamás azt bizonygatta, hogy az Isten érintkezik az emberrel, és hogy ezért az Isten személy, még Rodan meghatározása szerint is. Ezt a görög azon az alapon utasította el, hogy Isten nem mutatja meg magát személyesen; hogy ő mindig is rejtély marad. Erre Nátániel utalt az Istennel kapcsolatos saját személyes élményére, és azt Rodan el is fogadta, megerősítve, hogy nemrégiben ő is hasonlót tapasztalt, ám ezek a tapasztalások, fejtegette, csak az Isten *valóságát* bizonyítják, nem pedig a *személyiségét*.

5 Hétfő éjjelre Tamás feladta a dolgot. De kedd éjszakára Nátániel rávette Rodant, hogy higgyen az Atya személyiségében, és a görög nézeteinek e megváltozását a következő érvelési lépésekkel érte el:

6 1. A paradicsomi Atya legalább két másik lénnyel egyenlő fokú közléscserét folytat, akik teljes mértékben egyenlők vele és teljesen olyanok, mint ő maga — az Örökkévaló Fiúval és a Végtelen Szellemmel. A Háromság tantételét véve, a görögnek el kellett ismernie az Egyetemes Atya személyiségének lehetőségét. (A tizenkét apostol e viták későbbi áttekintése révén jutott el a Háromság tágabb értelméhez. Természetesen mind azt hitték, hogy Jézus az Örökkévaló Fiú.)

7 ¶ 2. Lévén, hogy Jézus egyenlő volt az

Atyával, és lévén, hogy e Fiú megvalósította a személyiségi megnyilatkozást a földi gyermekei előtt, e jelenség megteremtette azt a tényszerű bizonyítékot és kimutatta annak lehetőségét, hogy mindhárom Istenség rendelkezik személyiséggel és örökre rendezte azt a kérdést, hogy képes-e az Isten érintkezni az emberrel és képes-e az ember kapcsolatba lépni az Istennel.

8 ¶ 3. Az, hogy Jézus kölcsönös társulásban volt és tökéletes közléscserét folytatott az emberrel; hogy Jézus az Isten Fia volt. Hogy a Fiú és az Atya viszonya feltételezi az érintkezésbeli egyenlőséget és a rokonszenvező megértés kölcsönösségét; hogy Jézus és az Atya egy volt. Hogy Jézus egyszerre tartott fenn megértő kapcsolatot mind az

Istennel, mind az emberrel, és lévén, hogy az Isten és az ember egyaránt megértette a jézusi közléscsere jelképeinek jelentését, ezért az Isten és az ember egyaránt rendelkezik az egymással való érintkezés képességéhez szükséges személyiség-sajátosságokkal. Hogy Jézus személyisége bizonyította az Isten személyiségét, miközben meggyőzően igazolta az Isten jelenlétét az emberben. Hogy az ugyanazon dologgal kapcsolatos két dolog egymással is kapcsolatban áll.

9 ¶ 4. Hogy a személyiség képviseli az ember legmagasabb rendű fogalmát az emberi valóságról és az isteni értékekről; hogy az Isten egyúttal az ember legmagasabb rendű fogalmát képviseli az isteni valóságról és a végtelen értékekről; s ezért az Istennek

isteni és végtelen személyiségnek kell lennie, valóságos személyiségnek, mely azonban végtelenül és örökkévalón meghaladja az embernek a személyiségre vonatkozó felfogását és meghatározását, mindazonáltal mindig és egyetemesen személyiség.

10 ¶ 5. Hogy az Istennek személyiségnek kell lennie, hiszen ő a Teremtője minden személyiségnek és ő a végzete minden személyiségnek. Rodanra rendkívül erős hatást gyakorolt Jézus ama tanítása, hogy „Legyetek ezért tökéletesek, miként Atyátok a mennyben is az.”

11 ¶ Meghallván ezeket az érveket Rodan így szólt: „Meggyőztél. Istent személynek vallom, ha megengeded, hogy az ezen meggyőződésemmel kapcsolatos beismerésemet

azáltal módosítsam, hogy a személyiség jelentéstartalmához hozzákapcsolom a kiterjesztett értékek egy csoportját, olyanokat, mint emberfeletti, érzékfeletti, legfelsőbb, végtelen, örökkévaló, végleges és egyetemes. Most már meggyőződésem, hogy míg az Istennek végtelenül többnek kell lennie egy személyiségnél, ő nem lehet semmivel kevesebb sem. Elégedett vagyok a vita lezárásával és azzal, hogy elfogadjam Jézust úgy, mint az Atya személyes kinyilatkoztatását és mint kielégítő választ az összes oktani, értelmi és bölcseleti kérdésre."

2. JÉZUS ISTENI TERMÉSZETE

[1] Lévén, hogy Nátániel és Tamás teljes mértékben elismerte Rodannak az országról szóló evangéliumról vallott nézeteit, már

csak egy tisztázandó kérdés maradt, a Jézus isteni természetére vonatkozó tanítás, az a tantétel, melyet csak nemrégiben tettek közzé. Nátániel és Tamás együtt adta elő a Mester isteni természetével kapcsolatos nézeteit, és az alábbi beszámoló az ő tanításuknak egy tömörített, átszerkesztett és átfogalmazott bemutatása:

2 1. Jézus elismerte az isteniségét, és mi hiszünk neki. Számos figyelemre méltó dolog történt az ő segédkezésével összefüggésben, melyeket csak úgy tudunk megérteni, hogy hisszük, hogy ő az Isten Fia és az Ember Fia egyaránt.

3 ¶ 2. A velünk megélt közössége az emberi barátság eszményképének példája; csak egy isteni lény lehet ilyen emberi barát. Ő

a legigazabbul önzetlen személy, akit valaha ismertünk. Ő még a bűnösöknek is barátja; meri szeretni az ellenségeit. Nagyon hűséges hozzánk. Ugyan nem habozik megfeddeni minket, de az teljesen világos, hogy igazán szeret bennünket. Minél jobban megismered őt, annál jobban fogod szeretni. Elbűvöl majd a rendíthetetlen odaadása. Mindezen évek alatt, amikor nem tudtuk megérteni a küldetését, ő végig hű barát volt. Bár nem él hízelgéssel, mindünket egyforma kedvességgel kezel; mindig gyöngéd és könyörületes. Életét és minden mást is megosztott velünk. Boldog közösség vagyunk; minden dolgunk közös. Nem hisszük, hogy pusztán emberi lény képes lenne ilyen feddhetetlen életet

élni ilyen megpróbáltatást jelentő körülmények között.

4 ¶ 3. Úgy gondoljuk, hogy Jézus isteni, mert sohasem tesz rosszat; nem hibázik. Az ő bölcsessége rendkívüli; jámborsága fenséges. Nap mint nap tökéletes összhangban él az Atya akaratával. Helytelen tetteket azért nem bán meg soha, mert ő sohasem szegi meg az Atya törvényeit. Velünk és értünk imádkozik, de sohasem kér bennünket, hogy érte imádkozzunk. Úgy hisszük, hogy ő következetesen bűntelen. Nem gondoljuk, hogy egy olyan valaki, aki csak emberi, az valaha is megfogadta volna, hogy ilyen életet éljen. Azt állítja, hogy tökéletes életet él, és mi elismerjük, hogy így tesz. A mi jámborságunk bűnbánatból fakad, az

ő jámborsága viszont igazságosságból. Azt is állítja még, hogy bűnöket bocsát meg és betegségeket gyógyít meg. Pusztán emberi lény józanul nem állítaná, hogy megbocsátja a bűnt; mert az isteni előjog. És ő az igazságosságát tekintve az első találkozásunk óta tökéletesnek tűnik. Mi gyarapodunk a kegyben és az igazsággal kapcsolatos tudásban, de a Mesterünk már a kezdetek óta érettséget mutat az igazságosság terén. Minden ember, jó és rossz, elismeri e jóságelemeket Jézusban. És ő mégsem tolakodó vagy kérkedő a jámborságában. Ő egyszerre szelíd és félelmet nem ismerő. Igazolni látszik az isteniségéről alkotott felfogásunkat. Ő vagy az, aminek vallja magát, vagy különben ő a legnagyobb álszent és csaló, akit a vi-

lág valaha megismert. Minket meggyőzött, hogy ő pontosan az, aminek vallja magát.

5 ¶ 4. A jellemének egyedi volta és az érzelmi önuralmának tökéletessége meggyőz minket afelől, hogy ő az emberinek és az isteninek a társulása. Mindig érzékeny az emberi szükség látványára; a szenvedés mindig eljut hozzá. Könyörületességét a testi szenvedés éppúgy kiváltja, mint az elmebéli kín vagy a szellemi gyötrelem. Gyorsan elismeri és nagylelkűen elfogadja a hitnek vagy bármely más kegynek az embertársaiban való jelenlétét. Oly igazságos és tisztességes, és egyszerre oly irgalmas és figyelmes. Elszomorítja a nép szellemi konoksága és örül, amikor hajlandók meglátni az igazság fényét.

[6] ¶ 5. Láthatólag ismeri az emberek elméjének gondolatait és érti a szívük vágyait. És mindig rokonszenvezik az összezavarodott szellemünkkel. Láthatólag megvan nála minden emberi érzelmünk, ám azok egészen átszellemültek. Nagyon szereti a jóságot és ugyanígy utálja a bűnt. Emberfeletti tudattal bír az Istenség jelenlétéről. Emberként imádkozik, de Istenként cselekszik. Láthatólag előre tudja a dolgokat; már most mer beszélni a haláláról, s valamiféle rejtélyes utalást is tesz a jövőbeli megdicsőüléséről. Bár kedves, azért bátor és derék is. Soha nem habozik tenni a kötelességét.

[7] ¶ 6. Mindig nagy hatással van ránk az ő emberfeletti tudásának jelensége. Nemigen múlik el úgy nap, hogy ne történne va-

lami, ami arra utal, hogy a Mester tudja, mi folyik az ő közvetlen jelenlétén kívül. Láthatólag ismeri a társai gondolatait is. Kétségkívül közösségben van mennyei személyiségekkel; megkérdőjelezhetetlenül magasan felettünk, többiek felett lévő szellemi síkon él. Úgy tűnik, hogy minden nyitott az ő egyedi felfogóképessége előtt. Azért kérdez minket, hogy szóra bírjon, nem pedig azért, hogy ismereteket szerezzen.

8 ¶ 7. Mostanában a Mester nem habozik elismerni emberfeletti voltát. Az apostolként való felavatásunk napjától fogva egészen a legutóbbi időkig sohasem tagadta, hogy a mennyei Atyától jött. Egy isteni tanító tekintélyével beszél. A Mester nem tétovázik cáfolni a mai vallási tanításokat és

határozott tekintéllyel hirdetni az új evangéliumot. Magabiztos, határozott és ellentmondást nem tűrő. Még Keresztelő János is, amikor hallotta Jézust beszélni, kijelentette, hogy ő az Isten Fia. Láthatólag megelégszik a maga erejével. Nem törekszik a sokaság támogatására; nem az emberek véleményéből indul ki. Bátor és mégis olyannyira mentes a büszkeségtől.

9 ¶ 8. Folyton úgy beszél Istenről, mint örökké jelen lévő társról mindenben, amit csak tesz. Amerre jár, jót tesz, úgy látszik azért, mert benne van az Isten. A legelképesztőbb kijelentéseket teszi magáról és az ő földi küldetéséről, olyan állításokat, melyek képtelenek volnának, ha ő nem volna isteni. Egyszer kijelentette, „Mielőtt Ábrahám

volt, én vagyok.” Határozottan igényt tartott az isteniségre; azt vallja, hogy társas viszonyban áll Istennel. Gyakorlatilag kimeríti a nyelvi lehetőségeket a mennyei Atyával való bensőséges közösségre vonatkozó igényeinek ismétlése során. Még azt is állítja, hogy ő és az Atya egy. Azt mondja, hogy aki látta őt, az látta az Atyát. És mindezen óriási dolgokat oly gyermeki természetességgel mondja és cselekszi. Ugyanúgy utal az Atyával alkotott közösségére, mint a velünk való közösségére. Láthatólag nagyon biztos Isten felől és e viszonyokról magától értetődően szól.

10 ¶ 9. Imaéletében láthatólag közvetlenül az Atyjával érintkezik. Kevés imáját hallottuk, de ez a kevés is azt jelzi, hogy mond-

hatni szemtől szemben beszél Istennel. Láthatólag ismeri a jövőt és a múltat is. Egyszerűen nem lehetne mindez és nem tehetné mindeme rendkívüli dolgokat, hacsak nem volna több, mint emberi lény. Tudjuk, hogy emberi lény, ebben biztosak vagyunk, de csaknem éppoly biztosak vagyunk abban is, hogy ő isteni lény is. Hisszük, hogy isteni. Meggyőződésünk, hogy ő az Ember Fia és az Isten Fia.

[11] ¶ Amint Nátániel és Tamás befejezte a Rodannal folytatott tanácskozást, sietve elindultak Jeruzsálembe, hogy csatlakozzanak apostoltársaikhoz, és oda annak a hétnek a péntekén érkeztek meg. Ez nagy élmény volt mindhárom hívő életében, és a többi apostol sokat tanult a Nátániel és Ta-

más által elmesélt élményekből.

12 Rodan visszatért Alexandriába, ahol még sokáig tanította az eszmerendszerét a Megan-ta-tanodában. Nagy ember lett belőle a mennyország későbbi ügyeinek intézésében; egészen a földi napjainak végéig hűséges hívő volt, másokkal együtt akkor veszítette életét Görögországban, amikor az üldöztetések a legerősebbek voltak.

3. JÉZUS EMBERI ÉS ISTENI ELMÉJE

1 Az isteniség tudatosulása fokozatosan erősödött Jézus elméjében egészen a megkeresztelésének idejéig. Miután teljes mértékben tudatosult benne az isteni természete, az ember-előtti létezése és a világegyetemi előjogainak összessége, úgy látszik, hogy ren-

delkezett azzal a képességgel, hogy különböző mértékben korlátozza az isteniségével kapcsolatos emberi tudatát. Nekünk úgy tűnik, hogy a megkeresztelésétől a keresztre feszítéséig Jézus teljes mértékben dönthetett arról, hogy kizárólag az emberi elméjére támaszkodik vagy igénybe veszi mind az emberi elméjének, mind pedig az isteni elméjének tudását. Néha úgy tűnt, hogy csak azt az ismeretet használja, mely az emberi értelmében megvolt. Más alkalmakkor láthatólag oly nagy tudással és bölcsességgel cselekedett, hogy azt csakis az isteni tudata emberfeletti tartalmának igénybevétele révén tehette.

[2] Csak azáltal érthetjük meg az ő különleges cselekedeteit, ha elfogadjuk azt az elmé-

letet, hogy tetszése szerint maga tudta korlátozni az isteniség-tudatát. Teljesen tudatában vagyunk annak, hogy gyakran eltitkolta a társai elől, hogy előre tud az eseményekről, és hogy tudomással bír a gondolkodásuk és terveik természetéről. Értjük, hogy nem akarta, hogy a követői túl sokat megtudjanak arról, hogy képes belelátni a gondolataikba és megismerni a terveiket. Nem akarta nagyon sokban meghaladni azt az emberképet, mely az apostolainak és tanítványainak elméjében élt.

3 Egyáltalán nem tudunk különbséget tenni azon működésmódok között, hogy önmaga korlátozta az isteni tudatát és hogy az emberi társai elől miként rejtette el az előzetes ismereteit és a meglátott gondola-

tokat. Meg vagyunk győződve arról, hogy mindkét eljárást alkalmazta, de nem mindig tudjuk meghatározni, hogy adott esetben melyik módszert használta. Gyakran megfigyeltük, amint csak az emberi tudattartalommal járt el; aztán láthattuk, amint a világegyetem mennyei seregeinek igazgatóival tanácskozik és észlelhettük az isteni elme kétségtelen működését. És az után csaknem megszámlálhatatlan alkalommal voltunk tanúi az ember és Isten ezen egyesített személyisége működésének, amint azt az emberi és isteni elme láthatólag tökéletes egysége működésbe hozta. Ez jelenti az ilyen jelenségekkel kapcsolatos ismereteink határát; valójában tényleg nem ismerjük az e rejtély körüli teljes igazságot.

162. ÍRÁS

A SÁTOROS ÜNNEPEN

AMIKOR Jézus elindult a tíz apostollal Jeruzsálembe, úgy tervezte, hogy Szamarián keresztül mennek, mivel az volt a rövidebb út. Ennek megfelelően elhaladtak a tó keleti partja mentén, és Szkítaváros után lépték át Szamaria határait. Alkonyat közeledtével Jézus beküldte Fülöpöt és Mátét a Gilboa-hegy keleti lejtőjén fekvő egyik faluba, hogy szállást keressenek a társaságnak. E falusiak történetesen erős előítélettel viseltettek a zsidók iránt, még az átlagos szamaritánusoknál is nagyobbal, és ezen érzelmeiket ekkoriban még inkább fokozta az, hogy olyan sokan tartottak a sátoros ünnepre. Ezek az emberek igen ke-

veset tudtak Jézusról, és nem voltak hajlandók szállást adni neki, mert ő és a társai zsidók voltak. Amikor Máté és Fülöp kimutatta felháborodását és közölte e szamaritánusokkal, hogy megtagadják Izráel Szentjének vendégül látását, a feldühödött falusiak botokkal és kövekkel űzték ki őket a településről.

2 Miután Fülöp és Máté visszatért társaihoz és beszámolt arról, hogy miként zavarták ki őket a faluból, Jakab és János lépett oda Jézushoz és így szóltak: „Mester, nagyon kérünk, adj engedélyt, hogy mennyből való tüzet rendelhessünk e pimasz és megátalkodott szamaritánusok elpusztítására.” Ám amint Jézus meghallotta e bosszúszomjas szavakat, a Zebedeus fiúkhoz fordult és

megfeddte őket: „Nem tudjátok miféle magatartást tanúsítotok. A bosszú nem teszi gazdagabbá a mennyország kilátását. Vitatkozás helyett menjünk tovább a Jordán gázlójánál lévő kis faluba.” S így a szakadár felekezeties előítélet miatt ezek a szamaritánusok megfosztották magukat attól a megtiszteltetéstől, hogy egy világegyetem Teremtő Fia irányában kimutassák a vendégszeretetüket.

3 Jézus és a tizek az éjszakát a Jordán gázlója közelében lévő faluban töltötték. Másnap korán reggel átkeltek a folyón és a kelet-jordáni főúton mentek tovább Jeruzsálem felé, és szerdán késő este érkeztek meg Betániába. Tamás és Nátániel pénteken ért oda, mert a Rodannal való tanácskozás késleltet-

te őket.

4 ¶ Jézus és a tizenkettek a következő hónap (október) végéig, nagyjából négy és fél héten át maradtak Jeruzsálem közelében. Jézus maga csak néhányszor ment be a városba, és e rövid látogatásokra a sátoros ünnep alatt került sor. Október jelentős részét Abnerrel és társaival töltötte Betlehemben.

1. A JERUZSÁLEMI LÁTOGATÁS VESZÉLYEI

1 Már jóval azt megelőzően, hogy Galileából elmenekültek, Jézus követői nagyon kérték őt, hogy menjen Jeruzsálembe és hirdesse az országról szóló evangéliumot annak érdekében, hogy üzenetének súlya legyen azáltal, hogy az a zsidó művelődési és okta-

tási központban hirdettetik; de most, amikor ténylegesen is eljött Jeruzsálembe tanítani, már féltették az életét. Tudván, hogy a Szanhedrin Jeruzsálembe akarja vitetni és perbe akarja fogni Jézust, valamint emlékezvén arra, hogy a Mester nemrégiben megismételte azon kijelentéseit, hogy meg kell halnia, az apostolok valóságosan is megdöbbentek az ő azon hirtelen elhatározásán, hogy elmegy a sátoros ünnepre. Minden korábbi könyörgésükre, hogy menjen el Jeruzsálembe, azt válaszolta, „Még nincs itt az ideje.” Most pedig, a félelemből fakadó tiltakozásaikra csak annyit felelt, „De már itt van az ideje.”

2 A sátoros ünnep alatt Jézus merészen bement Jeruzsálembe több alkalommal is és

a nyilvánosság előtt tanított a templomban. Tette ezt az apostolai azon erőfeszítései ellenére, melyek az erről való lebeszélésére irányultak. Bár már régóta sürgették, hogy hirdesse üzenetét Jeruzsálemben, most félelemmel töltötte el őket annak látványa, hogy ebben az időszakban megy be a városba, mert nagyon jól tudták, hogy az írástudók és farizeusok nagyon is arra törekednek, hogy a halálát okozzák.

3 Jézus merész megjelenése Jeruzsálemben minden korábbinál jobban összezavarta a híveit. Számos tanítványa, sőt Karióti Júdás, az apostol sem átallott korábban arra gondolni, hogy Jézus azért menekült sietve Fóníciába, mert félt a zsidó vezetőktől és Heródes Antipásztól. Nem értették meg a Mester

cselekedeteinek jelentőségét. A követőinek tanácsa ellenére való megjelenése a sátoros ünnepen Jeruzsálemben, elegendő volt ahhoz, hogy örökre véget vessen az ő félelméről és gyávaságáról szóló mindenféle mendemondának.

4 A sátoros ünnep alatt a római birodalom minden részéből érkező több ezer hívő látta Jézust, hallotta őt tanítani és sokan még Betániába is kiutaztak, hogy tanácskozzanak vele az ország ügyének a maguk körzetében való előmozdításáról.

5 Számos oka volt annak, hogy Jézus nyilvánosan szónokolhatott a templomi udvarokban az ünnep napjain, és ezek közül a legfontosabb az a félelem volt, mely a Szanhedrin tisztviselőit a testületük érzelmileg

megosztott voltának eredményeként fogta el. Tény, hogy a Szanhedrin sok tagja vagy titkon hitt Jézusban vagy határozottan idegenkedett attól, hogy az ünnep alatt tartóztassák le, amikor oly nagyszámú ember tartózkodik Jeruzsálemben, akik közül sokan vagy hittek benne vagy legalábbis barátságosan viseltettek az általa vezetett szellemi mozgalom iránt.

6 Abner és társai erőfeszítései Júdeában szintén nagyban hozzájárultak az ország irányában megmutatkozó kedvező hozzáállás megszilárdulásához, de olyannyira, hogy Jézus ellenségei nem is igen merték a szembenállásukat hangoztatni. Ez volt az egyik oka annak, hogy Jézus nyilvánosan is ellátogathatott Jeruzsálembe és élve távozhatott

is onnan. Egy vagy két hónappal korábban biztosan megölték volna.

7 De Jézus azon vakmerő bátorsága, hogy nyilvánosan megjelent Jeruzsálemben, megdöbbentette az ellenségeit; ilyen merész kihívásra nem voltak felkészülve. A Szanhedrin e hónap folyamán több alkalommal is gyenge kísérletet tett a Mester letartóztatására, de ezen erőfeszítések hiábavalók maradtak. Ellenségei olyannyira meghökkentek Jézus váratlan, nyilvános megjelenésén Jeruzsálemben, hogy azt feltételezték, védelmi ígéretet kapott a római hatóságoktól. Mivel tudták, hogy Fülöp (Heródes Antipász fivére) akkorra már csaknem Jézus követője lett, a Szanhedrin tagjai azt gyanították, hogy Fülöp ígéretet tett, megvédi Jé-

zust az ellenségeitől. Jézus már el is tűnt a szemük elől, mire ráébredtek, hogy rosszul gondolták, miszerint az ő hirtelen és merész megjelenése Jeruzsálemben a római tisztviselőkkel kötött titkos megállapodás eredménye lenne.

8 Csak a tizenkét apostol tudta, hogy Jézus el akar menni a sátoros ünnepre, amikor elindultak Magadánból. A Mester többi követője igencsak elképedt, amikor Jézus megjelent a templomi udvarokban és megkezdte a nyilvános tanítást, és a zsidó hatóságok megdöbbenése leírhatatlan volt, amikor jelentést kaptak arról, hogy a templomban tanít.

9 Bár a tanítványai nem várták, hogy Jézus eljön az ünnepre, a messziről érkezett zarán-

dokok többsége, akik hallották őt, reménykedtek abban, hogy talán találkoznak vele Jeruzsálemben. És nem is csalódtak, mert több alkalommal tanított Salamon csarnokában és másutt is a templomi udvarokban. E tanítások valóban Jézus isteniségének hivatalos vagy külsőleges bejelentését képezték a zsidó nép és az egész világ számára.

10 A Mester tanításait hallgató tömegek véleménye megoszlott. Némelyek azt mondták, hogy jó ember; mások azt, hogy látnok; megint mások azt, hogy ő valóban a Messiás; egyesek pedig azt mondták, hogy rosszindulatú akadékoskodó, hogy a furcsa tanételeivel félrevezeti az embereket. Ellenségei haboztak nyilvánosan elítélni őt, mert féltek a vele rokonszenvező hívektől, míg a

barátai féltek nyíltan elismerni őt, mert ők a zsidó vezetőktől tartottak, tudván, hogy a Szanhedrin elszánta magát, hogy kivégeztesse. De még az ellenségei is elcsodálkoztak a tanításán, mert tudták, hogy nem járt a rabbik tanodáiba.

11 Az apostolait minden alkalommal rettegés fogta el, amikor csak Jézus bement Jeruzsálembe. Napról napra jobban féltek, amint hallgatták a földi küldetésének természetéről szóló, egyre merészebb kijelentéseit. Nem voltak hozzászokva ahhoz, hogy Jézustól ilyen határozott igények és ilyen meglepő állítások hirdetését hallják, még akkor sem került ilyenre sor, amikor a barátainak szónokolt.

2. AZ ELSŐ TEMPLOMI BESZÉD

[1] Az első délutánon, ahogy Jézus a templomban tanított, egy nagyobb társaság ült ott és hallgatta az új evangélium szabadságát és a jó hírekben hívők örömét ecsetelő szavait, amikor is az egyik kíváncsi hallgató a kérdésével félbeszakította: „Tanító, hogy lehet az, hogy olyan folyamatosan tudod idézni az Írásokat és tanítani az embereket, amikor nekem azt mondták, hogy nem tanultál a rabbik tanodájában?” Jézus így felelt: „Nem ember tanította nekem ezeket az igazságokat, melyeket nektek mondok. És e tanítás nem az enyém, hanem Azé, aki engem küldött. Ha valaki valóban vágyik az Atyám akaratának megcselekedésére, akkor bizonnyal tudni fogja, hogy a tanításom az

Istené vagy pedig a magam dolgában szólok. Aki a maga dolgában szól, az a saját dicsőségét keresi, de amikor az Atya szavait mondom, akkor ezzel én annak dicsőségét keresem, aki engem küldött. De mielőtt megpróbáltok belépni az új fényre, nem kellene inkább a már meglévő világosságot követnetek? Mózes adta nektek a törvényt, mégis hányan törekedtek őszintén arra, hogy eleget tegyetek az előírásoknak? Mózes e törvényben arra int benneteket, mondván, ‚Ne ölj'; e parancs ellenére némelyetek az Ember Fiának megölésére törekszik."

2 ¶ Amikor a tömeg meghallotta e szavakat, hangos szóváltás alakult ki. Némelyek azt mondták, hogy bolond; mások azt, hogy ördög szállta meg. Megint mások azt mond-

ták, hogy ő valóban az a galileai látnok, akinek az írástudók és farizeusok az életére törnek. Voltak, akik azt mondták, hogy a vallási hatóságok félnek zaklatni őt; mások úgy gondolták, hogy azért nem alkalmaznak vele szemben erőszakot, mert a híveivé váltak. A komoly vitát követően a tömegből előlépett valaki és megkérdezte Jézustól, „Miért akarnak a vezetőink megölni téged?” És Jézus így válaszolt: „A vezetőitek azért akarnak elpusztítani, mert neheztelnek az országról szóló jó hírekkel kapcsolatos tanításom miatt, azon örömhír miatt, mely megszabadítja az embereket a szertartások alakias vallásának terhes hagyományaitól, melyeket e tanítók mindenáron fenn akarnak tartani. Áldozást tartanak a törvény szerint

a szombat napján, de engem megölnének, mert egyszer a szombat napján megszabadítottam egy embert a csüggedésének terhétől. Követnek szombaton, hogy kémkedjenek utánam, de megölnének, mert egy másik alkalommal úgy döntöttem, hogy szombaton teljesen meggyógyítok egy súlyos beteg embert. Meg akarnak ölni, mert jól tudják, hogy ha őszintén hiszitek és el meritek fogadni a tanításomat, akkor az ő hagyományos vallási rendszerük megbukik, örökre megsemmisül. Így elveszítik a hatalmat afelett, amelynek az életüket szentelték, lévén, hogy következetesen nem hajlandók elfogadni az Isten országának ezen új és dicsőbb örömhírét. És most mindegyikőtökhöz fordulok: Ne a külsődleges formák sze-

rint ítéljetek, hanem e tanítások igaz szellemé révén; pártatlanul ítéljetek.”

3 Erre azt mondta egy másik kérdező: „Igen, Mester, mi a Messiást keressük, de amikor eljön, tudjuk, hogy az ő megjelenése rejtélyes lesz. Rólad tudjuk, hogy honnan jössz. Te már az elejétől fogva a testvéreid között vagy. A megszabadító hatalomban érkezik, hogy helyreállítsa Dávid királyságának királyszékét. Valóban azt állítod, hogy te vagy a Messiás?” És Jézus így felelt: „Azt állítod, hogy ismersz engem és hogy tudod, hogy honnan jöttem. Bárcsak igazak volnának állításaid, mert akkor valóban bőséges életet találnál ama tudásban. De kijelentem, hogy én nem magamért jöttem el hozzátok; engem az Atya küldött, és aki küldött,

az igaz és hűséges. Azzal, hogy nem hallgattok meg engem, elutasítjátok, hogy elfogadjátok őt, aki küldött. Ha elfogadnátok ezt az örömhírt, megismernétek őt, aki engem küldött. Ismerem az Atyát, mert az Atyától jöttem megjelenteni és hirdetni őt nektek."

4 Az írástudók ügynökei le akarták fogni Jézust, de féltek a tömegtől, mert sokan hittek benne. Az egész zsidóság már jól ismerte Jézusnak a megkeresztelése óta végzett munkáját, és mivel sokan felidézték ezeket a tetteket, azt mondták maguk közt: „Bár e tanító Galileából való, és bár nem tesz mindenben eleget a Messiással kapcsolatos elvárásainknak, kíváncsiak vagyunk, hogy amikor majd eljön a megszabadító, akkor vajon csodálatosabb dolgokat művel-e, mint ami-

ket ez a názáreti Jézus tett.”

5 Amikor a farizeusok és ügynökeik értesültek arról, hogy az emberek ilyesmiket mondanak, tanácskozásba kezdtek a vezetőikkel és úgy határoztak, hogy haladéktalanul tenni kell valamit annak érdekében, hogy véget érjenek Jézusnak a templomi udvarokban való megjelenései. A zsidók vezetői általában kerülni akarták a Jézussal való összecsapást, mert azt hitték, hogy a római hatóságok sértetlenséget ígértek neki. Nem tudhatták be másnak az ő azon merészségét, hogy épp ilyenkor jön el Jeruzsálembe; ám a Szanhedrin tisztviselői nem hitték el teljesen ezeket a mendemondákat. Ők úgy okoskodtak, hogy a római urak nem tennének ilyesmit titokban és a zsidó nemzet legfel-

sőbb kormányzó testületének tudta nélkül.

6 Ennek megfelelően elküldték Ébert, a Szanhedrin hivatalos tisztviselőjét két segéddel együtt, hogy tartóztassák le Jézust. Ahogy Éber Jézushoz közelített, a Mester így szólt: „Ne félj a közelembe jönni. Jöjj közelebb, s közben figyelj a tanításomra. Tudom, hogy azért küldtek, hogy elfogj, de meg kell értened, hogy semmi sem történhet az Ember Fiával, amíg el nem jön az ideje. Te nem vagy ellenem; te csak uraid parancsát jöttél teljesíteni, és még a zsidók ezen urai is azt hiszik, hogy Istennek szolgálnak, amikor titkon az elpusztításomra törnek.

7 Nem neheztelek egyikőtökre sem. Az Atya szeret titeket, és ezért azt szeretném, ha

megszabadulnátok az előítélet kötelékétől és a sötétség hagyományától. Az élet szabadságát és az üdvözülés örömét ajánlom nektek. Az új és élő utat, a rossztól való megszabadulást és a bűn bilincseinek letörését hirdetem. Azért jöttem, hogy életetek legyen, és az örökkön legyen. Arra törekedtek, hogy megszabaduljatok tőlem és az én nyugtalanító tanításaimtól. Bárcsak megértenétek, hogy én már csak egy kis időre vagyok veletek! Rövid időn belül elmegyek őhozzá, aki ebbe a világba küldött. És aztán sokan közületek nagyon keresni fognak engem, de a színemet nem lelitek, mert ahová én megyek, oda ti nem jöhettek. De mindazok, akik igazán meg akarnak találni, azok egykor majd elérik azt az életet, mely az Atyám színéhez

vezet.”

8 A gúnyolódók némelyike azt mondta erre: „Hová megy ez az ember, ahol mi nem találhatjuk meg? Vajon a görögök közé megy? Megöli magát? Mire gondolhat, amikor azt mondja, hogy rövidesen elhagy minket, és hogy mi nem mehetünk oda, ahová ő megy?”

9 Éber és segédei nem voltak hajlandók letartóztatni Jézust; nélküle tértek vissza a találkozóhelyükre. Amikor aztán a főpapok és a farizeusok szemrehányást tettek Ébernek és segédeinek, mert nem hozták magukkal Jézust, Éber csak annyit felelt: „Féltünk letartóztatni a tömegben, mert sokan hisznek benne. Azonkívül eddig még nem hallottunk senkit úgy beszélni, mint ezt az

embert. Van valami rendkívüli e tanítóban. Mindannyian jól tennétek, ha elmennétek meghallgatni." És amikor a legfőbb vezetők e szavakat meghallották, elképedtek és gúnyosan így szóltak Éberhez: „Talán téged is tévútra vitt? Te is hinni fogsz ennek a csalónak? Hallottál olyat, hogy a tanult férfiak közül vagy a vezetők közül bárki is hisz benne? Megtévesztett-e írástudókat vagy farizeusokat az ő ravasz tanításaival? Hogy lehet az, hogy e tudatlan tömeg viselkedése befolyásol téged, akik nem ismerik a törvényt, illetőleg a látnokokat? Hát nem tudod, hogy az ilyen tanulatlan emberek átkozottak?" És erre Éber így válaszolt: „Akkor is, uraim, ez az ember az irgalom és a remény szavaival szól a tömeghez. Jókedvre deríti a csügge-

dőket, és szavai még a mi lelkünknek is vigaszt jelentettek. Mi rossz lehet e tanításokban, még ha ő nem is az Írások Messiása? És vajon a törvényünk nem követel-e tisztességet akkor is? Elítélünk valakit úgy, hogy nem hallgatjuk meg előtte?" És a Szanhedrin vezetője megharagudott Éberre, és rátámadva azt mondta: „Megőrültél? Talán éppen te is galileai vagy? Vedd elő az Írásokat, és meglátod, hogy Galileából nem jön látnok, még kevésbé a Messiás."

10 A Szanhedrin zavarodottságában feloszlott, és Jézus éjszakára visszavonult Betániába.

3. A HÁZASSÁGTÖRÉSEN ÉRT ASSZONY

[1] E jeruzsálemi látogatás alatt történt, hogy Jézus foglalkozott egy bizonyos rossz hírű asszonnyal, akit az asszony vádlói és Jézus ellenségei hoztak elébe. E mellékeseményről szóló eltorzított feljegyzésetek azt sugallja, hogy e nőt az írástudók és farizeusok vitték Jézus elé, és Jézus úgy kezelte őket, hogy rámutasson, hogy a zsidók e vallási vezetői maguk is bűnösek az erkölcstelenségben. Jézus jól tudta, hogy bár ezek az írástudók és farizeusok szellemileg vakok és értelmileg előítéletesek a hagyományhoz való hűségük miatt, az akkori kor és nemzedék legerkölcsösebb emberei közé tartoztak.

[2] Valójában a következő történt: Az ünnep

harmadik napjának kora reggelén, amint Jézus a templom felé haladt, a Szanhedrin felbérelt ügynökeinek egy csoportja került az útjába, akik egy nőt hurcoltak magukkal. Ahogy közelebb értek, a szóvivő azt mondta: „Mester, e nőt házasságtörésen érték — rajtakapták. Mózes törvénye megparancsolja, hogy az ilyen asszonyt meg kell kövezni. Mit mondasz, mi legyen vele?”

3 Jézus ellenségeinek terve az volt, hogy ha Jézus tartja Mózes törvényét és megköveteli, hogy a törvény nyílt megszegőjét megkövezzék, akkor meggyűljön a baja a római vezetőkkel, akik nem ismerték el a zsidók jogát ahhoz, hogy halálbüntetést szabjanak ki valakire a római bíróság jóváhagyása nélkül. Ha megtiltaná az asszony megkövezését, ak-

kor a Szanhedrin előtt megvádolnák azzal, hogy Mózes és a zsidó törvény fölébe helyezi magát. Ha hallgatna, akkor gyávasággal vádolnák. De a Mester úgy kezelte a helyzetet, hogy az egész összeesküvés a maga hitvány súlya alatt összeomlott.

4 Ez az egykor bájos asszony egy alsóbb néposztálybeli názáreti polgár felesége volt, mely férfi ifjúkorában is több bajt okozott Jézusnak. A férfi, miután elvette e nőt, igen szégyenletesen arra kényszerítette az asszonyt, hogy a testének áruba bocsátásával keresse a kenyerét. Azért jött el az ünnepre Jeruzsálembe, hogy a felesége a testi bájainak eladásával anyagi haszonra tegyen szert. Üzletet kötött a zsidó vezetők bérenceivel, hogy beárulja a saját feleségét

az elüzletesítés bűnében. És így jöttek ők az asszonnyal és az ő bűnbeli társával abból a célból, hogy Jézust kelepcébe csalják, hogy valami olyat mondjon, amit a letartóztatása érdekében felhasználhatnak ellene.

5 Jézus, amint végignézett a tömegen, meglátta az asszony férjét a többiek mögött. Tudta, hogy miféle ember is az és megértette, hogy ő is benne van az aljas tervben. Jézus először odament, ahol ez a züllött férj állt és néhány szót írt a homokba, mire a férfi sietve távozott. Ez után visszament a nőhöz és az asszony önjelölt vádlóinak okulására szintén írt valamit a földre; és amikor elolvasták a szavait, egymás után ők is eltávoztak. És amikor a Mester harmadjára írt a homokba, az asszony rossztettbeli

társa hagyta ott a helyszínt, így aztán, amikor a Mester felállt az írásból, azt láthatta, hogy az asszony egyedül áll előtte. Jézus így szólt: „Asszony, hol vannak a vádlóid? Nem maradt senki, aki megkövezzen?” És az asszony, feltekintve rá, azt felelte, „Senki, Uram.” Erre Jézus azt mondta: „Ismerem a dolgaidat; én sem ítéllek el téged. Menj békével.” És e nő, Hildana, elhagyta a gonosz férjét és csatlakozott az ország tanítványaihoz.

4. A SÁTOROS ÜNNEP

[1] Az tette tökéletesen megfelelővé Jézus számára a sátoros ünnepet ahhoz, hogy először hirdesse nyilvánosan Jeruzsálemben a teljes evangéliumát, hogy Spanyolországtól

Indiáig az egész ismert világból jöttek ide emberek. Ezen az ünnepen az emberek sokat tartózkodtak a szabad levegőn, lombsátrakban. A termés begyűjtésének ünnepe volt ez, és mivel a hűvösebb őszi hónapok közeledtével került rá sor, a világban élő zsidók közül sokkal többen jöttek el, mint a télvégi páska-ünnepre vagy a nyár eleji pünkösdre. Az apostolok végre láthatták, amint a Mester bátran bejelenti a földi küldetését úgyszólván az egész világnak.

[2] Ez volt az ünnepek ünnepe, lévén, hogy a más ünnepségeken meg nem tett áldozatok ez alkalommal megtehetők voltak. Ez alkalom volt a templomi felajánlások elfogadására is; a szünidei örömök és a vallási istenimádat ünnepi szokásainak keveré-

ke volt ez. Népi jókedv keveredett áldozásokkal, lévi énekekkel, és a papok ezüst kürtjeinek ünnepélyes megfújásával. Éjjel a templom mély benyomást keltő látképét és a templomi zarándoktömegeket ragyogóan bevilágították a nők udvarában fényesen égő nagy gyertyatartók, valamint a templomudvarokban felállított temérdek fáklya fényei. Az egész város vidám díszben úszott, kivéve Antónia római várát, melynek zord képe éles ellentétben állt ezzel az ünnepi és hódoló látképpel. És mennyire utálták a zsidók a római iga ezen állandóan jelenlévő emlékeztetőit!

[3] Az ünnepség alatt hetven ökröt áldoztak, a pogányok hetven nemzedékének jelképét. A kiömlő víz szertartása jelképezte

az isteni szellem kiáradását. E vízszertartást a papok és léviek hajnali körmenete követte. Az ájtatos hódolók az Izráel udvarától a nők udvarába vezető lépcsőkön haladtak az ezüst trombiták rendszeres időközönként megszólaló hangjától kísérve. És az után a hívők továbbvonultak a szép kapuhoz, mely a nem-zsidók udvarára nyílt. Itt arccal nyugat felé fordultak, hogy megismételjék énekeiket, és folytassák a menetet a jelképes víz felé.

4 ¶ Az ünnep utolsó napján csaknem négyszázötven pap és a megfelelő számú lévi ember tevékenykedett. Hajnalban a zarándokok a város minden részéből összeseregleltek, mindegyikük egy mirtusz-, fűz- és pálmaágakból álló kévét vitt a jobb kezében,

míg a bal kezében mindegyikük a paradicsom alma — a cédrátcitrom, vagy a „tiltott gyümölcs” — egy ágát vitte. Ezek a zarándokok három csoportra oszlottak e kora reggeli szertartáson. Egy csoport a templomban maradt, hogy megnézze a reggeli áldozatokat; egy másik csoport elgyalogolt a Jeruzsálem alatti, Máza közelében lévő helyre, hogy fűzfaágakat vágjanak az áldozóoltár feldíszítéséhez, míg a harmadik csoport körmeneten vett részt, elindulva a templomból a víz papja mögött, aki az ezüst kürtök hangjára hozta az aranykorsót, melyben a jelképes vizet kellett tartani, s végighaladtak Ofelen keresztül Siloám felé, ahol a kútkapu volt. Miután az aranykorsót megtöltötték Siloám tavában, a körmenet a vízkapun át egyene-

sen a papok udvara felé tartva visszatért a templomba, ahol is a vizeskorsót vivő paphoz csatlakozott az ivóáldozathoz való bort hozó pap. E két pap ez után odafordult az oltár alapjához vezető ezüst csatornákhoz és beöntötte azokba a korsók tartalmát. A bor és a víz kiöntésének e szertartásos szokása az összesereglett zarándokok számára azt jelezte, hogy a léviekkel felváltva kezdjék el énekelni a 113-tól a 118-ig írt istendicsőítő énekeket. És ahogy e sorokat ismételgették, közben lengették a kévéiket az oltárnál. Ez után következtek a napi áldozások, melyekhez a nap istendicsőítő énekének ismételgetése társult, s az ünnep utolsó napi istendicsőítő éneke a nyolcvankettedik volt, az ötödik verstől kezdve.

5. HITSZÓNOKLAT A VILÁG VILÁGOSSÁGÁRÓL

1 Az ünnep utolsó napját követő nap estéjén, amikor a város képét ragyogó fényekkel világították meg a tartókon elhelyezett gyertyák és a fáklyák, Jézus felállt az összegyűlt tömegben és így szólt:

2 ¶ „Én vagyok a világ világossága. Aki követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet fénye. Ha bíróság elé állítotok és amennyiben bíráim lesztek, kijelentitek, hogy ha magam mellett teszek tanúságot, a tanúságom nem lehet igaz. De a teremtmény soha nem ítélhet a Teremtőn. Még ha magam mellett teszek is tanúságot, örökre érvényes a tanúságom, mert tudom, hogy honnan jöttem és hová tartok. Ti, akik meg

akarjátok ölni az Ember Fiát, nem tudjátok, honnan jöttem, ki vagyok vagy hová tartok. Ti csak a test külsőségei szerint ítéltek; nem érzékelitek a szellem valóságait. Én nem ítélkezem senki felett, még a főellenségem felett sem. De ha ítélkeznem kell is, igaz és igazságos az ítéletem, mert én nem egyedül ítélek, hanem az Atyámmal együtt, aki e világba küldött engem, és aki minden igaz ítélet forrása. Ti még azt is megengeditek, hogy két megbízható személy tanúsága elfogadható — nos, akkor én tanúságot teszek ezekről az igazságokról; és így tesz a mennyei Atyám is. És amikor elmondtam ezt nektek tegnap, tudatlanságotokban megkérdeztétek, ‚Hol van az Atyád?' Valóban nem ismertek sem engem, sem Atyá-

mat, mert ha ismertetek volna, akkor ismertétek volna az Atyát is.

3 Már szóltam nektek arról, hogy el fogok menni, és hogy keresni fogtok és nem találtok, mert oda megyek, ahová ti nem jöhettek. Ti, akik elutasítanátok e világosságot, lentről jöttök; én fentről. Ti, akik szívesebben kucorogtok a sötétségben, e világból valók vagytok; én nem e világból való vagyok, és én a fények Atyjának örök világosságában élek. Nektek mindannyiatoknak rengeteg lehetőségetek volt arra, hogy megtudjátok ki vagyok, de további bizonyítékot kaptok majd az Ember Fia személyazonosságáról való meggyőződéshez. Én vagyok az élet fénye, és aki szándékosan és tudatosan elutasítja e megmentő világosságot, mind meghal

a bűneiben. Sok mindent kell elmondanom nektek, de nem vagytok képesek felfogni a szavaimat. Azonban aki engem küldött, az igaz és hű; Atyám még a tévúton járó gyermekeit is szereti. És mindent, amit az Atyám mondott, én is hirdetem a világnak.

4 Amikor az Ember Fia felemeltetik, akkor mindannyian meg fogjátok tudni, hogy én vagyok az, és hogy én semmit sem magamtól tettem, hanem úgy, ahogy az Atya tanította nekem. E szavakat hozzátok és a gyermekeitekhez intézem. És aki engem küldött, az már most velem van; nem hagyott magamra, mert én mindig azt teszem, ami neki tetsző."

5 ¶ És sokan elhitték, amit Jézus a templomi kertekben a zarándokoknak tanított. És

senki sem mert kezet emelni rá.

6. BESZÉD AZ ÉLET VIZÉRŐL

[1] Az utolsó napon, az ünnep nagy napján, amint a Siloám tavától elindult körmenet áthaladt a templomudvarokon, és miután a vizet és a bort a papok leöntötték az oltáron, Jézus, aki a zarándokok között állt, így szólt: „Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék. A mennyei Atyától hozom az élet vizét e világra. Aki hisz nekem, azt eltölti e víz által jelképezett szellem, mert még az Írások is megmondták, ‚Belőle élő vizek folyói ömlenek.' Amint az Ember Fia bevégezte munkáját a földön, minden húsvér testet eltölt az élő Igazság Szelleme. Akik e szellemet befogadják, sohasem fognak szellemi szomjat

érezni.”

2 Jézus e szavaival nem szakította félbe az istentiszteletet. A híveket rögtön a Hallelnek, a Zsoltárok felelgetős felolvasásának eléneklése után szólította meg, mely éneket az ágak lengetése kísérte az oltár előtt. Itt éppen szünet volt, mialatt az áldozatokat előkészítették, és ezen idő alatt hallották meg a zarándokok a Mester figyelmet lekötő hangját, amint kijelenti, hogy minden szellemszomjazó lélek számára ő az élő vizet adó.

3 E kora reggeli istentisztelet zárásaként Jézus tovább tanította a sokaságot, azt mondta: „Hát nem olvastátok az Írásban: ‚Nézzétek, miként a víz kiárad a száraz földre és elönti a kiszáradt talajt, úgy árasztom ki majd a szentség szellemét utódaitokra, ál-

dásul még a gyermekeitek gyermekeire is'? Miért szomjazzátok a szellem segédkezését, miközben a lelketeket az emberek hagyományaival akarjátok öntözni, melyet a szertartásos tisztelet törött korsóiból öntenek? Amit e templomban láttok, az annak módja, ahogyan apáitok törekedtek jelképesen ábrázolni az isteni szellemnek a hites gyermekekre adományozódását, és nagyon jól teszitek, hogy őrzitek e jelképeket a mai napig. De e nemzedékhez most eljött a szellemek Atyjának kinyilatkoztatása az ő Fiának alászállásán keresztül, és mindezt bizonyosan követni fogja az Atya és a Fiú szellemének adományozódása az emberek gyermekeire. Mindenki számára, akinek van hite, e szellem adománya azon út igaz tanítójává

fog válni, mely út örökkévaló élethez vezet, az élet igaz vizeihez a mennyországban a földön és az Atya Paradicsomában odaát.”

4 És Jézus válaszolt a tömeg és a farizeusok kérdéseire is. Némelyek úgy gondolták, hogy látnok; néhányan azt hitték, hogy ő a Messiás; mások azt mondták, hogy ő nem lehet a Krisztus, lévén, hogy Galileából való, a Messiásnak pedig Dávid királyszékét kell helyreállítania. Mégsem merték letartóztatni.

7. BESZÉD A SZELLEMI SZABADSÁGRÓL

1 Az ünnep utolsó napjának délutánján és miután az apostolok sikertelenül próbálkoztak azzal, hogy rávegyék Jézust a Jeruzsá-

lemből való elmenekülésre, Jézus újra elment a templomba tanítani. A hívek egy nagyobb csoportjára akadt rá Salamon csarnokában, és e szavakkal szólt hozzájuk:

2 ¶ „Ha szavaim megmaradnak bennetek és hajlandók vagytok megcselekedni az Atyám akaratát, akkor igazán a tanítványaim vagytok. Megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket. Tudom, hogy mi lesz a válaszotok: Mi Ábrahám gyermekei vagyunk, és senkinek nem vagyunk rabjai; hát akkor hogyan lehetne minket szabaddá tenni? Mindazonáltal én nem a mások uralmának való külső alávetettségről beszélek; én a lélek szabadságaira utalok. Bizony, bizony mondom nektek, mindenki, aki bűnt követ el, az a bűn rab-

szolgája. És ti tudjátok, hogy a rabszolga nemigen fog örökre az urának házában lakni. Azt is tudjátok, hogy a fiú marad az apja házában. Ha tehát a Fiú szabaddá tesz titeket, fiakká tesz benneteket, s ekkor valóban szabadok lesztek.

3 Tudom, hogy Ábrahám ivadékai vagytok, a vezetőitek mégis meg akarnak ölni engem, mert nem engedték, hogy szavam kifejtse átformáló hatását a szívükben. A lelküket előítélet zárja le és a bosszú büszkesége vakítja el. Kijelentem nektek az igazságot, melyet az örökkévaló Atya megmutat nekem, míg e félrevezetett tanítók ama dolgok megtételére törekednek, melyeket csak a földi atyáiktól tanultak. És amikor azt felelitek, hogy Ábrahám a ti atyátok, akkor én azt mondom

nektek, hogy ha Ábrahám gyermekei volnátok, akkor Ábrahám tetteit vinnétek véghez. Némelyiketek elhiszi a tanításomat, mások azonban az elpusztításomra törnek, mert elmondtam nektek az igazságot, melyet az Istentől kaptam. De Ábrahám nem így bánt az Isten igazával. Látom, hogy közületek némelyek elszántak, hogy a gonosz tetteit vigyék véghez. Ha az Isten volna a ti Atyátok, akkor ismernétek engem és szeretnétek az igazságot, melyet kinyilatkoztatok. Hát nem látjátok, hogy az Atyától jöttem, hogy engem az Isten küldött, hogy én nem magamtól végzem a munkát? Miért nem értitek szavaimat? Talán azért, mert úgy döntöttetek, hogy a rossz gyermekei lesztek? Ha a sötétség gyermekei vagytok, akkor aligha

fogtok azon igazság fényében járni, melyet kinyilatkoztatok. A rossz gyermekei csak atyjuk nyomdokaiban járnak, aki csaló volt és azért nem tűrte az igazságot, mert nem volt őbenne igazság. De most az Ember Fia jön el, aki igazságot szól és él meg, és sokan közületek nem hajlandók hinni.

4 Ki vádol bűnnel engem közületek? Ha tehát most én az Atya által nekem megmutatott igazságot hirdetem és megélem, akkor miért nem hisztek? Aki Istennel van, az örömmel hallgatja az Isten szavait; ez okból nem hallgatják meg közületek sokan a szavaimat, mert nem Istennel vagytok. Tanítóitok nem átallották azt mondani, hogy a tetteimet az ördögök hercegének hatalma révén viszem véghez. Az egyikőtök

itt a közelben éppen azt mondta, hogy ördög szállt meg, hogy ördögfajzat vagyok. De ti mindannyian, akik a magatok lelkét őszintén vizsgáljátok, teljes mértékben tisztában vagytok azzal, hogy nem vagyok ördög. Tudjátok, hogy én akkor is tisztelem az Atyát, ha ti nem tiszteltek engem. Én nem a magam dicsőségét keresem, hanem csakis a paradicsomi Atyám dicsőségét. És én nem ítéllek meg titeket, mert van aki ítél nekem.

5 Bizony, bizony mondom nektek, akik elhiszitek az örömhírt, ha az ember az igazság e szavát a szívében élteti, sohasem fogja megízlelni a halált. És most épp itt mellettem egy írástudó azt mondja, hogy e kijelentés bizonyítja, hogy ördög szállt meg engem, mivel Ábrahám már halott, és a látno-

kok is. És azt kérdezi: ‚Te vajon sokkal nagyobb vagy Ábrahámnál és a látnokoknál, hogy ki mersz ide állni és azt mondani, hogy aki megtartja a szavadat az nem fogja megízlelni a halált? Kinek mondod magad, hogy ilyen istenkáromlásokat mersz szólni?' És én azt mondom minden ilyennek, hogy ha én dicsőítem meg magam, akkor az én dicsőségem semmi. De az Atya az, aki megdicsőít engem, méghozzá ugyanaz az Atya, akit ti Istennek hívtok. De ti nem voltatok képesek megismerni a ti ezen Isteneteket és az én Atyámat, és én azért jöttem, hogy összeszedjelek benneteket; hogy megmutassam nektek, hogy miként váljatok az Isten igazi fiaivá. Bár ti nem ismeritek az Atyát, én igazán ismerem őt. Még Ábrahám is örvende-

zett, hogy megláthatja a napomat, és hit révén meg is látta és boldog volt.”

6 ¶ Amikor a hitetlen zsidók és a Szanhedrin ekkorra már odagyűlt ügynökei meghallották e szavakat, nagy felfordulást okoztak, azt kiabálták: „Te ötvenéves sem vagy, és mégis azt mondod, hogy láttad Ábrahámot; te ördögfajzat!” Jézus nem tudta folytatni a beszédet. Eltávozóban csak annyit mondott, „Bizony, bizony mondom nektek, mielőtt Ábrahám volt, én vagyok.” A hitetlenek közül sokan kőért szaladtak, hogy megdobálják Jézust, és a Szanhedrin ügynökei megpróbálták elfogni, a Mester azonban gyorsan utat talált a templomi folyosókon át és elmenekült egy titkos találkahelyre Betánia közelében, ahol Márta, Mária, és Lázár vár-

ta.

8. LÁTOGATÁS MÁRTÁNÁL ÉS MÁRIÁNÁL

[1] Úgy szervezték, hogy Jézus Lázárral és az ő lánytestvéreivel az egyik barátjuk házában szálljon meg, míg az apostolok itt-ott, kisebb csoportokban külön kerestek szállást, s ezt az óvintézkedést azért hozták meg, mert a zsidó hatóságok újra csak felbátorodtak a Jézus letartóztatására irányuló terveik kivitelezésében.

[2] E három embernek éveken át szokása volt, hogy otthagytak mindent és leültek hallgatni Jézus tanítását, amikor csak meglátogatta őket. A szüleik elvesztésével Márta vette át a családi élet vezetésének felelősségét, és így ez alkalommal, mialatt Lázár és

Mária ott ült Jézus lábánál és az ő üdítő tanítását itta magába, Márta az estebéd elkészítésével foglalatoskodott. Meg kell említeni, hogy Márta feleslegesen gyötörte magát sok szükségtelen feladattal és sok jelentéktelen dolog gondját vállalta magára; ilyen volt a természete.

3 Márta épp e feltételezett kötelességeknek próbált eleget tenni, de feldúlt volt, mert Mária nem segített semmit. Ezért odament Jézushoz és így szólt: „Mester, nem érdekel, hogy a húgom egyedül hagyott engem mindezzel a feladattal? Nem parancsolnád meg neki, hogy jöjjön segíteni?” Jézus így válaszolt: „Márta, Márta, miért aggódsz mindig oly sok dolog miatt és miért nyugtalankodsz oly sok kicsinység miatt? Csak

egy dolog számít igazán, és lévén, hogy Mária e jó és szükséges részt választotta, én nem fogom megfosztani attól. De mikor tanultok már meg úgy élni, ahogy tanítottalak: mindketten együttműködve szolgáljatok és mindketten együtt üdítsétek fel a lelketeket? Nem vagytok képesek megtanulni, hogy mindennek meg van a maga ideje — hogy a mennyország nagyobb dolgai előbbre valók az élet jelentéktelenebb dolgainál?”

9. BETLEHEMBEN ABNERREL

[1] A sátoros ünnepet követő hét folyamán rengeteg hívő gyűlt össze Betániában és hallgatta a tizenkét apostol tanítását. A Szanhedrin nem tett erőfeszítéseket e gyűlések megzavarására, lévén, hogy Jézus nem

volt jelen; ő végig ezen idő alatt Abnerrel és társaival tevékenykedett Betlehemben. Az ünnep zárását követő napon Jézus elindult Betániába, és e jeruzsálemi látogatása alatt többet nem is tanított a templomban.

[2] ¶ Abner ekkortájt rendezte be a főhadiszállását Betlehemben, és abból a központból sok munkást küldött ki Júdea és Dél-Szamaria városaiba, sőt még Alexandriába is. A Jézus megérkezését követő néhány napon belül Jézus és Abner lezárta a két apostoli csoport egyesítésével kapcsolatos egyeztetéseket.

[3] Jézus a sátoros ünnepen való részvétele alatt egyenlően osztotta meg az idejét Betánia és Betlehem között. Betániában sok időt töltött az apostolaival; Betlehemben so-

kat tanította Abnert és János egyéb, korábbi apostolait. És ez a bensőséges kapcsolat volt az, mely végül rávette őket arra, hogy higgyenek benne. Keresztelő János e korábbi apostolaira hatással volt Jézusnak a Jeruzsálemben való nyilvános tanítás során mutatott bátorsága, valamint az a rokonszenves megértés is, melyet a betlehemi külön tanítási alkalmak során a részéről megtapasztaltak. Ezek a hatások végül és teljes mértékben elérték, hogy Abner minden egyes társa őszintén elfogadta az országot és minden olyasmit is, ami azzal járt.

4 ¶ Mielőtt még utoljára elindult volna Betlehembe, a Mester megegyezett mindannyiukkal, hogy csatlakoznak hozzá abban a közös erőfeszítésben, melynek meg kellett

előznie a húsvér testbeni földi létpályájának befejeződését. Megbeszélték, hogy Abner és társai a közeljövőben Magadánligetben fognak csatlakozni Jézushoz és a tizenkettekhez.

5 E megegyezés szerint november elején Abner és tizenegy társa közösséget vállalt Jézussal és a tizenkettekkel, és egy szervezetben dolgoztak velük egészen a keresztre feszítésig.

6 Október második felében Jézus és a tizenkét apostol távolabb vonult Jeruzsálem közvetlen közeléből. Október 30-án, vasárnap Jézus és társai elhagyták Efraim városát, ahová Jézus néhány napra elvonult, és a nyugat-jordáni főúton közvetlenül jutottak el Magadánligetbe, ahová november 2-

án, szerdán késő délután érkeztek meg.

7 Az apostolok nagyon megkönnyebbültek, hogy a Mestert újra baráti területen tudhatják; soha többé nem is sürgették, hogy az országról szóló evangélium hirdetése céljából Jeruzsálembe menjen.

163. ÍRÁS

A HETVENEK FELAVATÁSA MAGADÁNBAN

NÉHÁNY nappal az után, hogy Jézus és a tizenkettek Jeruzsálemből visszatértek Magadánba, Abner és a mintegy ötven tanítványból álló csoport megérkezett Betlehembe. Ekkortájt gyűlt össze a magadáni táborban a vándor hitszónokok testülete, a női testület és mindegy százötven egyéb, igaz és kipróbált tanítvány is Palesztina minden részéből. Miután néhány napot a tábor bejárásának és újjászervezésének szenteltek, Jézus és a tizenkettek megkezdték a hívek e sajátos csoportjának alapos felkészítését, és a tanítványok e

jól felkészített és tapasztalt gyülekezetéből a Mester később kiválasztotta a hetven tanítót és kiküldte őket, hogy hirdessék az országról szóló evangéliumot. E szokásos oktatás november 4-én, pénteken kezdődött és november 19-ig, szombatig folyt.

[2] Jézus minden reggel beszélt e társasághoz. Péter a nyilvános szónoklás módszereit tanította; Nátániel a tanítás művészetére oktatta őket; Tamás elmagyarázta, hogy miként feleljenek a kérdésekre; míg Máté a csoportjuk kiadásainak megszervezésére oktatta őket. A többi apostol a saját tapasztalata és természetes adottsága kamatoztatásával szintén részt vett a felkészítésben.

1. A HETVENEK FELAVATÁSA

[1] A hetveneket Jézus november 19-én, szombat délután avatta fel a magadáni táborban, és Abnert tette meg az evangélium e tanhirdetőinek és tanítóinak vezetőjévé. A hetvenek e testületét Abner, valamint János tíz korábbi apostola, ötvenegy korábbi vándor hitszónok és nyolc egyéb olyan tanítvány alkotta, akik kitűntek az ország szolgálatában.

[2] E szombat délutánon, nagyjából két órakor, miközben záporok jöttek-mentek, a Dáviddal és az ő hírvivői testületének többségével kiegészült hívői társaság, létszámában négyszáznál is többen, ott gyülekezett a Galileai-tó partján, hogy tanúja legyen a hetvenek felavatásának.

[3] Mielőtt Jézus a hetvenek fejére tette volna a kezét, hogy az ország hírnökeinek megtegye őket, e szavakat intézte hozzájuk: „A termés valóban bőséges, de a munkás kevés; ezért arra buzdítalak mindannyiatokat, hogy imádkozzatok azért, hogy az aratás Ura még további munkásokat küldjön az aratásához. Az ország hírnökeivé választalak titeket; zsidók és nem-zsidók közé küldelek, mint bárányokat a farkasok közé. Amint kettesével utatokra indultok, arra utasítalak titeket, hogy ne vigyetek magatokkal erszényt, se külön öltözéket, mert ezen első küldetésbe csak rövid időre mentek. Az úton senkit ne üdvözöljetek, csakis a munkátokra figyeljetek. Ha betértek egy házba, először ezt mondjátok: Békesség e

háznak! Ha békességet szeretők laknak ott, maradjatok; ha nem, távozzatok. És ha e házat választottátok, addig maradjatok is ott, míg abban a városban vagytok, azt egyétek és igyátok, amit elétek tesznek. És azért tegyetek így, mert a munkás megérdemli a kenyerét. Ne járjatok házról házra, mert esetleg jobb szállást ígérnek. Amint hirdetitek a békét a földön és a jó szándékot az emberek között, emlékezzetek, hogy elkeseredett és önámító ellenségekkel kell vitáznotok; ezért legyetek bölcsek, mint a kígyók és ártalmatlanok is, mint a galambok.

4 És ahová csak mentek hirdessétek, ‚Közel a mennyország', és segédkezzetek mindazoknak, akik elméjükben vagy testükben betegek. Önként kaptátok az ország jó dol-

gait; adjatok hát önként. Ha bármely városban fogadnak titeket, bőséges lesz az Atya országába belépők száma; de ha bármely város népe nem hajlandó elfogadni ezen örömhírt, ti akkor is hirdessétek üzeneteteket, amint ama hitetlen közösségből eljöttök, távozóban is azt mondva azoknak, akik a tanításotokat elutasítják: ‚Bár ti elutasítjátok az igazságot, csak fennáll, hogy az Isten országa eljött közeletekbe.' Aki meghallgat titeket, az engem hallgat meg. És aki meghallgat engem, az meghallgatja Őt, aki engem küldött. Aki elutasítja az örömhír jelentését, az engem utasít el. És aki elutasít engem, az elutasítja Őt, aki engem küldött."

5 Amint Jézus ezt elmondta a hetveneknek, Abnerrel kezdte a felavatást, és amint a het-

venek ott térdeltek körben, Jézus egymás után minden ember fejére tette a kezét.

[6] Másnap korán reggel Abner elküldte a hetven hírnököt Galilea, Szamaria és Júdea minden városába. És e harmincöt pár mintegy hat hétre elment hirdetni a tant és tanítani, és december 30-án, pénteken tértek vissza mindannyian a pereai Pella melletti új táborba.

2. A GAZDAG IFJÚ ÉS A TÖBBIEK

[1] A hetvenek csoportjába való felavatásra és a tagságra jelentkező több mint ötven tanítványt utasított el a Jézus által e jelentkezők kiválasztására kijelölt bizottság. E bizottságot András, Abner és a vándor hitszónokok megbízott vezetője alkotta. Minden

olyan esetben, amikor e háromtagú bizottság nem jutott egyetértésre, a pályázót Jézus elé vitték, és bár a Mester sohasem utasított el az evangéliumi hírnöki felavatásra vágyó egyetlen személyt sem, több mint tizenketten voltak olyanok, akik miután beszéltek Jézussal, többé már nem akartak evangéliumi hírnökök lenni.

2 ¶ Az egyik buzgó tanítvány e szavakkal jött oda Jézushoz: „Mester, én a te egyik új apostolod szeretnék lenni, de apám nagyon öreg és közel a halála; engedélyt kaphatnék-e, hogy hazatérjek és eltemessem?” E férfinak Jézus azt mondta: „Fiam, a rókáknak van vackuk, és az ég madarainak fészkük, de az Ember Fiának nincs hova lehajtania a fejét. Te hű tanítvány vagy, és az is marad-

hatsz, míg hazatérsz, hogy segédkezz a szeretteidnek, de nem ez a helyzet az én örömhír-vivőimmel. Ők feladtak mindent, hogy kövessenek és hirdessék az országot. Ha te felavatott tanító akarsz lenni, akkor hagyd másokra, hadd temessék a halottakat, míg te az új híreket terjeszted." És e férfi nagyot csalódva távozott.

[3] Egy másik tanítvány jött oda a Mesterhez és azt mondta: „Felavatott hírnök szeretnék lenni, de egy időre hazamennék, hogy megvigasztaljam a családomat." És Jézus így felelt: „Ha azt akarod, hogy felavassalak, akkor hajlandónak kell lenned mindenkit elhagyni. Az örömhír terjesztőinek odaadása nem lehet megosztott. Aki az eke szarvára teszi kezét és hátrafelé néz, az nem alkalmas

az ország hírnökének.”

4 ¶ Ez után András egy bizonyos gazdag fiatalembert hozott Jézus elé, aki odaadó hívő volt, és aki vágyott a felavatásra. Ez az ifjú, Matadormusz, a jeruzsálemi Szanhedrin tagja volt; hallotta Jézust tanítani és később tanította őt az országról szóló evangéliumra Péter és a többi apostol is. Jézus elbeszélgetett Matadormusszal a felavatás feltételeiről és arra kérte, hogy halassza el a döntést addig, amíg jobban át nem gondolta a dolgot. Másnap kora reggel, amint Jézus sétálni indult, az ifjú e szavakkal szólította meg: „Mester, ismerem tőled az örökkévaló élet bizonyosságait. Minthogy gyermekkorom óta követtem az összes parancsolatot, szeretném tudni, hogy mi többet kell

még tennem az örökkévaló élet elnyerésé-hez?” E kérdésre válaszul Jézus azt mondta: „Ha megtartod az összes parancsolatot — ne kövess el házasságtörést, ne ölj, ne lopj, ne tégy hamis tanúságot, ne csalj, tiszteld szü-leidet — azt jól teszed, ám az üdvözülés a hit jutalma, nem pusztán a tetteké. Hiszed-e az ország ezen örömhírét?” És Matadormusz azt felelte: „Igen, Mester, elhiszek mindent, amit te és az apostolaid tanítottatok nekem.” És Jézus azt mondta, „Akkor valóban a ta-nítványom és az ország gyermeke vagy.”

5 Erre azt mondta az ifjú: „De Mester, nem elég, hogy a tanítványod legyek; én az egyik új hírnököd akarok lenni.” Meghall-ván ezt Jézus, nagy szeretettel végignézett rajta, és azt mondta: „Az egyik hírnököm-

mé teszlek, ha hajlandó vagy megfizetni az árát, ha pótolod azt, ami hiányzik belőled.” Matadormusz azt felelte: „Mester, megteszek bármit, ha megengeded, hogy kövesselek.” Jézus megcsókolta az előtte térdelő ifjú homlokát, és azt mondta: „Ha a hírnököm akarsz lenni, akkor menj és add el mindenedet, és amint javaidat a szegényeknek vagy a testvéreidnek adományoztad, jöjj és kövess, és kincsed lesz a mennyországban.”

6 Ahogy Matadormusz meghallotta ezt, megnyúlt a képe. Felállt és csüggedten távozott, mert sok vagyona volt. E fiatal farizeus abban a hitben nevelkedett, hogy a vagyon az Isten kegyének jele. Jézus tudta, hogy az ifjú nem mentes a maga és a javainak imádásától. A Mester a vagyon *imádásától* és

nem feltétlenül a vagyontól akarta megszabadítani. Míg Jézus tanítványai nem váltak meg minden világi javaiktól, az apostolok és a hetvenek igen. Matadormusz a hetven új hírnök egyike akart lenni, és ez volt az oka annak, hogy Jézus megkövetelte, hogy váljon meg minden ideigvaló vagyonától.

7 ¶ Csaknem minden emberi lénynek van valamije, melyhez kedves gyengéjeként ragaszkodik, és amelyet a mennyország a bejutás belépti díjának részeként követel. Ha Matadormusz megvált volna a vagyonától, akkor a hetvenek pénztárosaként valószínűleg egyenesen vissza is kapta volna annak kezelési jogát. Később, a jeruzsálemi egyház felállítását követően engedelmeskedett a Mester rendelésének, bár akkor már késő

volt ahhoz, hogy a hetvenek közé bekerüljön, és ő lett a jeruzsálemi egyház kincstárnoka, melynek Jakab, az Úr húsvér testbeni fivére volt a vezetője.

8 Mindig is így volt és mindörökre így lesz: Az embereknek meg kell hozniuk a maguk döntéseit. A választási szabadságnak van egy bizonyos tartománya, melyen belül a halandók mozoghatnak. A szellemi világ erői nem kényszerítik az embert; engedik, hogy a maga választotta utat járja.

9 Jézus előre látta, hogy Matadormusz az ő vagyonával valószínűleg nem válhat azon emberek felavatott társává, akik az evangéliumért mindent feladtak; ugyanakkor látta azt is, hogy a vagyona nélkül belőle lehetne mindazok legfőbb vezetője. De Jézus saját

fivéreihez hasonlóan ő sem lett nagy ember az országban soha, mert megfosztotta magát a Mesterrel való bensőséges és személyes közösségtől, melyet megtapasztalhatott volna, ha ekkor hajlandó megtenni azt a dolgot, amit Jézus kért, és amelyet néhány évvel később ténylegesen meg is tett.

[10] A javaknak közvetlenül semmi közük sincs a mennyországba való bejutáshoz, a *vagyon imádásának* azonban igen. Az ország iránti szellemi hűségek nem egyeztethetők össze az anyagelvű mammonnak való szolgálattal. Az ember valamely szellemi eszménykép iránti legfelsőbb szintű hűségében nem osztozhat anyagi odaadással.

[11] Jézus sohasem tanította, hogy helytelen dolog vagyonnal rendelkezni. Csak a ti-

zenkettektől és a hetvenektől követelte meg, hogy minden világi javaikat a közös ügynek ajánlják fel. De még így is gondoskodott a tulajdonuk előnyös felszámolásáról, miként Máté apostol esetében is. Jézus számos alkalommal azt tanácsolta a tehetős tanítványainak, amit a gazdag rómainak. A Mester a többletjövedelmek bölcs beruházását a jövőbeli és elkerülhetetlen csapások elleni biztosítás egyik helyénvaló formájának tekintette. Amikor az apostoli pénztár tele volt, Júdás letéteket helyezett el, melyeket később vettek igénybe, amikor nagy nehézségeik voltak a bevételcsökkenés miatt. Júdás ezt úgy tette, hogy előbb megbeszélte Andrással. Jézusnak személyesen soha semmi köze nem volt az apostoli pénzügyek-

hez, kivéve az adományosztást. Volt azonban egy olyan fajta gazdasági visszaélés, melyet sokszor elítélt, és az a gyenge, tapasztalatlan és kedvezőtlenebb helyzetű emberek-nek az erős, eszes és avatottabb társaik által való tisztességtelen kiszipolyozása volt. Jézus kijelentette, hogy a férfiakkal, nőkkel és gyermekekkel való ilyen embertelen bánásmód összeegyeztethetetlen a mennyország testvériségének eszményképeivel.

3. VITA A VAGYONRÓL

[1] Amikor Jézus befejezte a Matadormusszal folytatott beszélgetést, Péter és néhány apostol gyűlt köré, és mihelyst a gazdag ifjú távozott, Jézus szembefordult az apostolokkal és azt mondta: „Látjátok, hogy milyen ne-

héz a vagyonosoknak teljesen belépni az Isten országába! A szellemi imádatot nem lehet megosztani anyagi irányú odaadásokkal; senki sem szolgálhat két urat. Van egy mondásotok, miszerint ‚könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a pogánynak megkapni az örökkévaló életet'. És kijelentem, hogy éppoly könnyű e tevének átmennie a tű fokán, mint ezen öntelt gazdagoknak belépniük a mennyországba."

2 Hallván e szavakat, Péter és az apostolok igencsak elképedtek, de olyannyira, hogy Péter azt mondta: „Akkor hát, Uram, ki menthető meg? Vajon mindenkit kívül kell tartani az országon, aki vagyonnal bír?" És Jézus azt felelte: „Nem, Péter, de mindenki, aki a bizodalmát a vagyonba veti, az aligha

juthat el a szellemi életre, mely az örökkévaló fejlődéshez vezet. De még így is, sok minden, ami az ember számára lehetetlen, nem elérhetetlen a mennyei Atya számára; el kell ismernünk inkább, hogy Istennel minden dolog lehetséges."

3 Ahogy magukban elvonultak, Jézust elszomorította, hogy Matadormusz nem tartott velük, mert igen kedvelte őt. És amint lesétáltak a tóhoz, ott látták üldögélni a vízparton, és Péter, a tizenkettekhez szólva (akik ekkorra már mind jelen voltak), azt mondta: „Össze vagyunk zavarodva a gazdag fiatalemberhez intézett szavaid miatt. Vajon megköveteljük-e a téged követni akaróktól, hogy adják fel minden világi javaikat?" És Jézus azt mondta: „Nem, Pé-

ter, csak azoktól, akik apostollá akarnak válni, és azoktól, akik úgy akarnak élni velem, ahogy ti is, egy családként. De az Atya megköveteli, hogy a gyermekeinek ragaszkodása tiszta és teljes legyen. Bármely dolog vagy személy áll közétek és az ország igazságainak szeretete közé, azt fel kell adni. Ha a vagyon nem tör be a lélek területeire, akkor annak nincsenek következményei azok szellemi életében, akik be akarnak lépni az országba."

4 És erre Péter azt mondta, „De Mester, mi otthagytunk mindent, hogy kövessünk téged, akkor tehát mink lesz?" És Jézus mind a tizenkettejükhöz szólt: „Bizony, bizony mondom nektek, senki sincs, aki értem és a mennyországért elhagyta vagyonát, ottho-

nát, feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit, ne kapna sokszorosan többet ezen a világon, talán üldöztetések közepette is, és az eljövendő világban pedig örök életet. De sokan lesznek elsőkből utolsók, míg az utolsókból gyakran lesznek elsők. Az Atya az ő igényeik szerint és pontosan azon igaz törvényeinek megfelelően bánik a teremtményeivel, mely törvények egy világegyetem jólétének irgalmas és szeretetteljes biztosítására irányulnak.

5 A mennyek országa hasonlít a gazdához, aki sok embernek adott munkát, és aki kora reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe. Miután napi egy dénárban megegyezett a munkásokkal, kiküldte őket a szőlőbe. Amikor kilenc óra körül kiment,

és látta, hogy mások is ácsorognak ott tétlenül a vásártéren, megszólította őket: ‚Menjetek ki ti is a szőlőmbe, és majd megfizetem, ami jár nektek.' És azok egyből ki is mentek dolgozni. Megint kiment tizenkettő tájban és három körül is, és hasonlóképpen tett. És amikor délután öt körül is kiment, még mindig talált ott ácsorgókat, és megkérdezte tőlük, ‚Mit ácsorogtok itt egész nap tétlenül?' És a férfiak azt felelték, ‚Mert nem fogadott fel minket senki.' Erre azt mondta a gazda: ‚Menjetek ki ti is dolgozni a szőlőmbe, és megfizetem, ami jár nektek.'

6 Amikor beesteledett, így szólt e szőlősgazda az intézőjéhez: ‚Hívd össze a munkásokat és add ki bérüket, kezdve az utoljára felfogadottakon és fejezd be az elsők-

kel.’ Amikor jöttek tehát, akiket öt óra körül fogadott fel, fejenként egy dénárt kaptak, és mindegyik további munkás is ennyit kapott. Amikor a nap elején felfogadottak látták, hogy a később jövők mennyit kapnak, arra számítottak, hogy ők a megállapodásosnál többet kapnak majd. De a többiekhez hasonlóan mindenki csak egy dénárt kapott. És amikor mindegyikük felvette a fizetséget, panaszkodni mentek a gazdához, mondván: ‚Ezek, akiket utoljára fogadtál fel, csak egy órát dolgoztak, és ugyanannyit fizettél nekik, mint nekünk, akik pedig a munkanap terhét a tikkasztó napon viseltük.’

7 Erre azt felelte a gazda: ‚Barátaim, nem teszek veletek rosszat. Nem napi egy dénárban egyeztetek meg velem? Fogjátok,

ami a tiétek és menjetek, mert úgy akarom, hogy az utoljára jöttek is annyit kapjanak, amennyit nektek adtam. Vagy talán nem helyénvaló, hogy a sajátommal azt tegyek, amit akarok? Vagy sajnáljátok a nagylelkűségemet, mert jó akarok lenni és irgalmat akarok mutatni?'"

4. BÚCSÚ A HETVENEKTŐL

[1] Mozgalmas időszak volt az a nap a magadáni táborban, amikor a hetvenek az első küldetésükre indultak. Aznap kora reggel a hetvenekhez intézett utolsó beszédében Jézus a következőket hangsúlyozta:

[2] 1. Az országról szóló evangéliumot az egész világnak hirdetni kell, a nem-zsidóknak éppúgy, mint a zsidóknak.

[3] ¶ 2. Miközben segédkeztek a betegeknek, tartózkodjatok a csodavárástól.

[4] ¶ 3. Az Isten fiainak szellemi testvériségét hirdessétek, ne a világi hatalom és az anyagi dicsőség külsőséges királyságát.

[5] ¶ 4. Ne pazaroljatok időt túl sok társas összejövetelre és egyéb csekélységekre, melyek kisebbíthetik az evangélium hirdetésére irányuló őszinte odaadást.

[6] ¶ 5. Ha a szállásul elsőként választott ház méltó otthonnak bizonyul, akkor az adott városban való tartózkodásotok során végig maradjatok ott.

[7] ¶ 6. Tegyétek világossá minden odaadó hívő előtt, hogy itt az ideje a zsidók jeruzsálemi vallási vezetőivel való nyílt szakításnak.

[8] ¶ 7. Azt tanítsátok, hogy az ember minden kötelessége ezen egyetlen parancsolat-

ban összegezhető: Teljes elmédből és szellemedből szeresd az Urat, a te Istenedet és magadként a szomszédodat. (Az ember teljes kötelességeként ezt kellett tanítaniuk a farizeusok által előadott 613 életmódszabály helyett.)

9 ¶ Miután Jézus imigyen szólt a hetvenekhez az összes apostol és tanítvány jelenlétében, Simon Péter elvonult velük és elmondta nekik a felavatási beszédet, mely a Mester azon megbízásának részletezése volt, melyben a Mester akkor részesítette őket, amikor a kezét a fejükre tette és kijelölte őket az ország hírnökeivé. Péter arra intette a hetveneket, hogy őrizzék meg tapasztalásukban a következő erényeket:

10 1. *Elhivatott odaadás.* Hogy mindig

imádkozzanak, hogy még több munkás küldessen az evangéliumi aratásra. Elmagyarázta, hogy amikor valaki így imádkozik, akkor felettébb valószínű, hogy azt mondja, „Itt vagyok; küldj engem.” Arra intette őket, hogy ne feledkezzenek meg naponta imádni az Istent.

11 ¶ 2. *Igaz bátorság.* Figyelmeztette őket, hogy ellenségességgel fognak találkozni és bizonyosan részük lesz üldöztetésben. Péter elmondta, hogy a küldetésük nem a gyávák vállalkozása és azoknak, akik félnek, azt javasolta, hogy álljanak félre. De senki sem lépett vissza.

12 ¶ 3. *Hit és bizodalom.* Úgy kell e rövid küldetésen részt venniük, hogy egyáltalán nem gondoskodnak magukról; az Atyában

kell bízniuk az étel, a szállás és minden más szükséges dolgában.

13 ¶ 4. *Lelkesedés és kezdeményezőkészség.* Rendelkezniük kell buzgalommal és értelmes lelkesedéssel; szigorúan a Mester dolgával kell törődniük. A keleties üdvözlés hosszadalmas és körülményes szertartás volt; ezért kapták azt az utasítást, hogy „az úton senkit ne üdvözöljetek”, mely általánosan elterjedt megoldása volt annak, hogy valakit további idő vesztegetése nélkül a dolgára küldhessenek. E szertartásos üdvözlésmódnak semmi köze sem volt a barátságos köszöntéshez.

14 ¶ 5. *Kedvesség és udvariasság.* A Mester arra intette őket, hogy ne vesztegessék az idejüket társadalmi formaságokkal, de

megparancsolta, hogy legyenek udvariasak mindenkivel, akivel csak kapcsolatba kerülnek. Nagyfokú kedvességet kellett mutatniuk azok iránt, akik befogadják őket az otthonukba. Szigorúan előírták nekik, hogy ne hagyják ott a szerényebb hajlékot egy kényelmesebb vagy tekintélyesebb otthonért.

15 ¶ 6. *Segédkezés a betegek számára.* Péter megparancsolta a hetveneknek, hogy a betegeket elmében és testben alaposan vizsgálják meg és tegyenek meg minden tőlük telhetőt, hogy enyhülést vagy gyógyulást hozzanak a betegségben szenvedőknek.

16 ¶ És miután megkapták a feladatot és az intelmeket, kettesével el is indultak a galileai, szamariai és júdeai küldetésükre.

17 Bár a zsidók különös jelentőséget tulajdonítottak a hetvenes számnak, néha még a

pogány nemzetekről is úgy gondolták, hogy szám szerint hetven van belőlük, és bár e hetven hírnöknek minden néphez el kellett mennie az evangéliummal, mégis, amennyire mi meg tudjuk ítélni, csak véletlen egybeesés volt, hogy e csoport éppen hetvenfő lett. Bizonyos, hogy Jézus nem kevesebb mint hat másikat is elfogadott volna, de ők nem voltak hajlandók megfizetni a vagyon és a család otthagyásának árát.

5. A TÁBOR ÁTHELYEZÉSE PELLÁBA

[1] Jézus és a tizenkettek most arra készültek, hogy az utolsó szálláshelyüket Pereában, Pella közelében alakítják ki, ahol a Mestert a Jordánban megkeresztelték. November utolsó tíz napját tanácskozással töltöt-

ték Magadánban, és december 6-án, kedden az egész társaság, csaknem háromszázan, hajnalban minden holmijával felkerekedett, hogy aznap éjjelre már Pella mellett, a folyónál táborozzon le. Ez ott a forrás mellett ugyanaz a helyszín volt, ahol Keresztelő János néhány évvel korábban maga is táborozott.

[2] A magadáni táborbontást követően Zebedeus Dávid visszatért Betszaidába és nyomban hozzáfogott a hírvivői szolgálat egyszerűsítéséhez. Az ország egy új létszakaszba ért. Naponta érkeztek zarándokok Palesztina minden részéből és még a római birodalom távoli vidékeiről is. Néha érkeztek hívek Mezopotámiából és a Tigristől keletre eső területekről is. Ennek megfelelő-

en december 18-án, vasárnap Dávid a hírvivői testületének segítségével felmálházta a teherhordó állatokat a tábori felszereléssel, melyet akkoriban az apja házában tárolt, s amellyel korábban a betszaidai tábort tartotta fenn a tónál. Egy időre búcsút mondott Betszaidának, és végig a tó partján, valamint a Jordán mentén haladva érte el az apostoli tábortól bő fél kilométernyire északra lévő helyszínt; és kevesebb mint egy hét alatt felkészült, hogy vendégül lásson csaknem ezerötszáz zarándok látogatót. Az apostoli tábor nagyjából ötszáz főnek volt elégséges. Palesztina ekkor az esős évszakban járt, és ezeknek a szálláshelyeknek kellett gondoskodniuk az egyre növekvő számú, többnyire komoly érdeklődőről, akik azért jöttek el

Pereába, hogy lássák Jézust és hallják a tanítását.

[3] Dávid mindezt saját indíttatásból tette, bár megbeszélte a dolgot Fülöppel és Mátéval Magadánban. Nagyobbrészt a korábbi hírvivői testületének tagjait vette igénybe segítőként e tábor fenntartásában; most kevesebb mint húsz emberrel látta el a rendszeres hírvivői feladatot. December vége felé és még a hetvenek visszatérte előtt csaknem nyolcszáz látogató jött el a Mesterhez, és kapott szállást Dávid táborában.

6. A HETVENEK VISSZATÉRÉSE

[1] December 30-án, pénteken, mialatt Jézus a közeli hegyekben tartózkodott Péterrel, Jakabbal és Jánossal, a hetven hírnök páro-

sával szállingózni kezdett a pellai szálláshelyükre, s őket számos hívő kísérte. Nagyjából öt órára mind a hetvenen összegyűltek a tanítás helyszínén, amikor is Jézus a táborba visszatért. Az estebéd több mint egy órát késett, mialatt az országról szóló evangélium e lelkes hívei élménybeszámolót tartottak. Dávid hírvivői e hírekből már sokat tudattak az apostolokkal a megelőző hetek alatt, de igencsak lelkesítő volt meghallgatni ezeket az újonnan felavatott evangéliumi tanítókat, amint személyesen is beszámolnak arról, hogy miként fogadták az üzenetüket az arra szomjazó zsidók és nem-zsidók. Jézus végre láthatta, hogy az emberek az ő személyes jelenléte nélkül is terjesztik a jó híreket. A Mester ekkor már tudta, hogy az

ország előmenetelének komoly hátráltatása nélkül is elhagyhatja e világot.

2 Amikor a hetvenek elmesélték, hogy „még az ördögök is engedelmeskedtek” nekik, azon csodálatos gyógyításokra utaltak, melyeket az ideges zavarok áldozatainak esetében vittek véghez. Mindazonáltal volt néhány valódi szellem-megszállottsági eset, melyeken e segédkezők javítottak, és ezekre utalva mondta Jézus: „Nincs semmi különös abban, hogy ezen engedetlen, kisebb szellemek engedelmeskednek nektek, minthogy láttam Sátánt mint villámlást lehullani a mennyből. De e felett ne örvendjetek túlzottan, mert kijelentem, hogy amint visszatérek Atyámhoz, elküldjük szellemeinket az emberek közé, hogy e kevés elveszett szel-

lem többé ne tudjon behatolni a szerencsétlen halandók elméjébe. Együtt örülök veletek, hogy van hatalmatok az emberek között, de ne ezen élmény miatt örvendezzetek, hanem inkább amiatt, hogy a nevetek fel írva a menny tekercseire, és hogy így a szellemi hódítás végtelen létpályáján kell haladnotok tovább."

3 És ekkor történt, épp az estebéd elfogyasztása előtt, hogy Jézus az érzelmi elragadtatás ama ritka pillanatainak egyikét megélte, melyeknek a követői csak alkalmanként voltak tanúi. Azt mondta: „Köszönöm Atyám, menny és föld Ura, hogy míg e csodálatos örömhír el volt rejtve a bölcsek és az önelégültek elől, addig a szellem kinyilatkoztatta e szellemi dicsőségeket az

ország e gyermekeinek. Igen Atyám, bizonyára kellemes látvány lehetett ennek megtétele, és én örülök, tudván, hogy a jó hírek terjedni fognak az egész világon még azt követően is, hogy visszatértem hozzád és ahhoz a munkához, melyet elvégeznem kiadtál. Erősen megindít a felismerés, hogy minden hatáskört a kezembe kívánsz adni, hogy csak te tudod igazán, hogy ki vagyok, és hogy csak én ismerlek igazán, és azok, akiknek kinyilatkoztattalak. És amint befejeztem e kinyilatkoztatást a húsvér testbeni testvéreim számára, folytatom a kinyilatkoztatást a teremtményeidnek fent."

4 Miután Jézus így szólt az Atyához, e szavakkal fordult az apostolokhoz és a segédkezőkhöz: „Áldottak a szemek, melyek látják

és a fülek, melyek hallják e dolgokat. Hadd mondjam el nektek, hogy a régi korok látnokai és nagy emberei közül sokan akarták látni, amit ti láttok most, de nem adatott meg nekik. És a fény gyermekeinek sok eljövendő nemzedéke, amikor e dolgokról hallanak, irigyelni fog titeket, akik hallottátok és láttátok ezeket."

5 Ez után, minden tanítványhoz szólva, azt mondta: „Hallottátok, hogy milyen sok város és falu fogadta el az országról szóló jó híreket, és a segítőimet és tanítóimat miként fogadták a zsidók és a nem-zsidók egyaránt. És valóban áldottak e közösségek, melyek úgy döntöttek, hogy elhiszik az országról szóló örömhírt. De jaj Korazin, Betszaida-Juliász és Kapernaum világosságot eluta-

sító lakosainak, ama városokénak, melyek nem fogadták kedvezően e hírnököket. Kijelentem, hogy ha az e helyütt véghezvitt nagy tettekre Tiruszban vagy Szidonban került volna sor, akkor az úgynevezett pogány városok népe már régen bűnbánatot tartott volna szőrzsákban és hamuban. Tirusznak és Szidonnak valóban elviselhetőbb lesz a sorsa az ítélet napján."

6 ¶ Lévén, hogy a következő nap szombat volt, Jézus elvonult a hetvenekkel és azt mondta nekik: „Valóban veletek örültem, amikor visszatérvén, a mennyországról szóló örömhírnek Galilea, Szamaria és Júdea vidékein élő sok ember részéről való fogadtatásának jó híreit hoztátok. De miért jöttetek oly nagy izgalomba? Nem számítottak ar-

ra, hogy üzenetetek erőt mutat majd a közreadásakor? Hát ezen örömhírben oly kicsiny hittel mentetek el, hogy eredményességén meglepődve tértek vissza? És most, bár nem akarom örvendező szellemeteket csitítani, komolyan óva intelek benneteket a büszkeség, a szellemi büszkeség gyengeségeitől. Ha megértenétek Lucifernek, a gonosznak a bukását, akkor komolyan kerülnétek mindenféle szellemi büszkeséget.

7 Belefogtatok e nagy munkába, hogy megtanítsátok a halandó embernek azt, hogy ő az Isten fia. Az utat megmutattam nektek; menjetek és tegyétek a dolgotokat, és ne fáradjatok bele annak jól végzésébe. Nektek és mindazoknak, akik a nyomotokban járnak majd az idők során, hadd mondom el:

én mindig itt állok a közelben, és hívószavam most és mindig az, hogy ‚Gyertek hozzám mindnyájan, akik dolgoztok és akik nehéz terhet hordoztok, és én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem, mert én igaz és hűséges vagyok, és szellemi nyugalmat találtok a lelketeknek.”

8 ¶ És a Mester szavait igaznak találták, amikor ígéreteit próbáknak vetették alá. És attól a naptól fogva számtalan ezernyien szintén próbára tették és igazolták ugyanezen ígéretek bizonyosságát.

7. FELKÉSZÜLÉS AZ UTOLSÓ KÜLDETÉSRE

1 Az elkövetkező néhány nap során sok dolguk akadt a pellai táborban; végeztek a

pereai küldetésre való felkészüléssel. Jézus és társai az utolsó küldetésük megkezdésére készültek, az egész Pereára kiterjedő három hónapos vándorútra, mely csak akkor ért véget, amikor a Mester az utolsó földi feladatainak elvégzésére bevonult Jeruzsálembe. Ezen idő alatt Jézus és a tizenkét apostol a székhelyét végig itt, a pellai táborban tartotta fenn.

2 Többé már nem volt szükség arra, hogy Jézus távoli vidékekre menjen az embereket tanítani. Most már ők jöttek el hozzá minden héten egyre nagyobb számban és nem csak Palesztinából, hanem az egész római világból és a Közel-Keletről is. Bár a Mester részt vett a hetvenekkel a pereai vándorúton, sok időt töltött a pellai táborban is, ta-

nította a tömeget és oktatta a tizenketteket. E három hónapos időszak alatt legalább tíz apostol Jézussal maradt.

3 A női testület szintén készülődött a párosával való indulásra, hogy a hetvenekkel dolgozzon Perea nagyobb városaiban. E tizenkét nő alkotta eredeti csoport nem sokkal korábban készített fel egy ötven nőből álló nagyobb csoportot az otthonlátogatási munkára és a betegek, valamint a szenvedők számára való segédkezésre. Perpetua, Simon Péter felesége a női testület ezen új részlegének tagja lett és őt bízták meg az Abner felügyelete alatt végzendő, szélesebb körű női munka vezetésével. Pünkösd után Perpetua a neves férjével maradt, elkísérte őt minden hitterjesztői útjára; és azon a na-

pon, amikor Pétert keresztre feszítették Rómában, őt a vadállatok elé vetették a küzdőtéren. Ezen új női testület tagjai között volt Fülöp és Máté felesége, valamint Jakab és János anyja is.

4 Az országért folyó munka most érkezett el Jézus személyes vezetése alatti utolsó szakaszába. És a jelen szakasz olyan szellemi mélységet képviselt, mely lényegileg elütött azon tömegek csodákra fogékony voltától és csodakeresésétől, akik a Mester népszerűségének korábbi napjai alatt követték őt Galileában. A követői között azonban még mindig sokan voltak anyagias beállítottságúak és olyanok, akik nem tudták megragadni azt az igazságot, hogy a mennyország nem más, mint az Isten egyetemes atyaságának örök-

kéval ó tényére épülő szellemi testvériség az emberek között.

164. ÍRÁS

A TEMPLOMSZENTELÉS ÜNNEPÉN

MIALATT a pellai tábor felállítási munkái zajlottak, Jézus Nátánielt és Tamást maga mellé véve titokban elment Jeruzsálembe a templomszentelés ünnepére. Amíg a betániai gázlónál át nem keltek a Jordánon, a két apostolban nem is tudatosult, hogy a Mester Jeruzsálembe tart. Amikor aztán rájöttek, hogy Jézus valóban ott akar lenni a templomszentelés ünnepén, igen komolyan tiltakoztak nála, és mindenféle érvet felhoztak, csak hogy lebeszéljék. De a próbálkozásaiknak semmi haszna sem volt; Jézus elszánta magát, hogy

elmegy Jeruzsálembe. Minden könyörgésük és minden figyelmeztetésük ellenére, melyek annak esztelenségét és veszélyét hangsúlyozták, hogy magát a Szanhedrin kezére adja, ő csak azt felelte, „Még egy lehetőséget akarok adni ezeknek a tanítóknak Izráelben, hogy meglássák a világosságot, mielőtt eljön az én időm.”

2 Ahogy Jeruzsálem felé haladtak, a két apostol tovább beszélt a félelmeikről és hangot adtak azzal kapcsolatos kétségeiknek, hogy bölcs dolog-e az ilyen, láthatólag vakmerő vállalkozás. Jerikót nagyjából fél öt körül érték el és arra készültek, hogy ott szállnak meg éjszakára.

1. A JÓ SZAMARITÁNUS TÖRTÉNETE

[1] Azon az estén egy nagyobb társaság gyűlt össze Jézus és a két apostol körül, hogy kérdéseket tegyenek fel nekik, melyek közül sokat az apostolok válaszoltak meg, míg a többit a Mesterrel beszéltek meg. Az este folyamán egy bizonyos törvénytudó ember, megpróbálván Jézust kellemetlen helyzetbe hozni, így szólt: „Tanító, szeretném megkérdezni tőled, hogy mit kell tennem az örökkévaló élet elnyeréséhez?” Jézus azt válaszolta, „Mi van megírva a törvényben és a látnokoknál; hogyan olvasod az Írásokat?” A törvénytudó ember, aki ismerte mind Jézus, mind a farizeusok tanításait, így felelt: „Hogy teljes szívvel, lélekkel, elmével és erővel szeresd

az Úr Istent, és a szomszédodat magadként." Erre azt mondta Jézus: „Helyesen feleltél; ez, amennyiben valóban megteszed, elvezet az örökkévaló élethez."

2 Ám a törvénytudó ember nem volt teljesen őszinte e kérdésfeltevésben, és igazolást keresvén, remélve, hogy kínos helyzetbe hozhatja Jézust, további kérdések megfogalmazására vetemedett. Egy kicsit közelebb húzódott a Mesterhez, s azt mondta: „De Mester, szeretném, ha megmondanád, hogy kicsoda az én szomszédom?" A törvénytudó ember abban a reményben tette fel e kérdést, hogy kelepcébe csalhatja Jézust azáltal, hogy olyan kijelentésre készteti, amely sérti a zsidó törvényt, mivel ez az ember szomszédját úgy határozta meg, mint „az ember né-

pének gyermekei”. A zsidók mindenki másra úgy tekintettek, mint „pogány kutyákra”. E törvénytudó ember valamennyire ismerte Jézus tanítását és ezért jól tudta, hogy a Mester másként gondolkodik erről; így hát remélte, hogy valami olyasminek a kimondására bírja rá, amelyet a szent törvény elleni támadásként lehet értelmezni.

3 Jézus azonban érzékelte a törvénytudó ember szándékát, és ahelyett, hogy besétált volna a kelepcébe, belefogott egy történetbe, melyet nagyon is értékelt volna bármely jerikói közönség. Jézus azt mondta: „Egy bizonyos ember Jeruzsálemből Jerikóba ment, és kegyetlen útonállók kezébe került, akik kirabolták, ruhájától megfosztották és megverték, és félholtan otthagyták. Rövidesen,

véletlenül, egy bizonyos pap tartott lefelé az úton, és amikor odaért a sebesülthöz, látván a siralmas állapotát, áttért az út másik oldalára. És ugyanígy közeledett egy lévi ember is, aki, amint odaért és meglátta a férfit, átment a másik oldalra. Most azonban egy bizonyos szamaritánus is rátalált, aki éppen Jerikóba utazott; és amikor látta a kirabolt és összevert embert, megesett rajta a szíve, és odament hozzá, olajat és bort öntött a sebeire és bekötözte, magát az embert pedig felültette teherhordó állatára, s elhozta ide, a fogadóba és ápolta. És másnap elővett némi pénzt, és odaadva a fogadósnak, azt mondta: ‚Viseld gondját a barátomnak, és ha többet költenél, visszatérve megadom neked.' Most hadd kérdezzem meg tőled: E három

közül ki volt a szomszédja annak, aki a rablók kezébe került?” És amikor a törvénytudó ember észrevette, hogy a saját csapdájába esett, azt válaszolta, „Aki irgalmat mutatott irányában.” És Jézus azt mondta, „Menj és tégy te is hasonlóképp.”

4 A törvénytudó ember azért válaszolta, hogy „Aki irgalmat mutatott irányában”, mert még annak a gyűlöletes szónak a kimondásától is tartózkodni akart, hogy szamaritánus. A törvénytudó ember kényszerült arra, hogy a „Kicsoda az én szomszédom” kérdésre válaszoljon, melyre a feleletet Jézustól várta, és amellyel, ha Jézus így kimondta volna, közvetlenül az eretnekség vádját vonta volna magára. Jézus nemcsak hogy összezavarta a tisztességtelen törvény-

tudó embert, hanem elmondott a hallgatóinak egy történetet is, mely egyszerre szolgált szép intelemül a követői számára és jelentett erős dorgálást minden zsidó számára a szamaritánusokkal kapcsolatos magatartásuk miatt. És e történet tovább segítette a testvéri szeretet munkálását mindazok között, akik később elhitték a jézusi evangéliumot.

2. JERUZSÁLEMBEN

[1] Jézus azért ment el a sátoros ünnepre, hogy hirdethesse az evangéliumot a birodalom minden részéből érkezett zarándokoknak; a templomszentelés ünnepére most egyetlen céllal ment: hogy még egy lehetőséget adjon a Szanhedrinnek és a zsidó vezetőknek, hogy meglássák a világosságot. E

jeruzsálemi néhány nap kiemelkedő eseményére péntek éjjel, Nikodémusz házában került sor. Itt gyűlt össze mintegy huszonöt zsidó vezető, akik elhitték Jézus tanítását. E csoportban ott volt tizennégy olyan férfi is, akik akkor, vagy korábban, a Szanhedrin tagjai voltak. E találkozóra elment Éber, Matadormusz és arimateai József is.

2 Jézus hallgatóságát ez alkalommal csupa tanult ember alkotta, és mind ők, mind pedig a két apostol elcsodálkozott azon megjegyzések emelkedettségén és mélyen szántó voltán, melyeket a Mester ezen előkelő csoport előtt tett. Azóta, hogy Alexandriában, Rómában és a földközi-tengeri szigeteken tanított, Jézus nem mutatta meg, hogy mennyire ismeri és valójában mennyi-

re megérti az emberek dolgait, mind világi, mind vallási téren.

[3] Amikor e kis gyülekezet feloszlott, mind úgy távoztak, hogy ámultak a Mester személyiségén, elbűvölte őket az, amilyen kegyesen és szeretettel bánt az emberrel. Megpróbáltak tanácsokat adni Jézusnak azon tervével kapcsolatban, hogy megnyerje a Szanhedrin többi tagját is. A Mester figyelmesen, de csendben hallgatta meg minden javaslatukat. Jól tudta, hogy semelyik tervük sem fog működni. Úgy gondolta, hogy a zsidó vezetők többsége sohasem fogadná el az országról szóló evangéliumot; mindazonáltal mindannyiuknak adott még egy esélyt a választásra. De amikor azon az éjszakán Nátániellel és Tamással az Olajfák hegyére tar-

tott, hogy ott töltsék az éjszakát, még nem döntötte el, hogy milyen módszerrel próbálja meg még egyszer felhívni a Szanhedrin figyelmét a munkájára.

4 Azon az éjszakán Nátániel és Tamás keveset aludt; túlságosan meg voltak rökönyödve azon, amit Nikodémusz házában hallottak. Sokat gondolkoztak Jézus utolsó megjegyzésén, melyet a Szanhedrin korábbi és jelenlegi tagjai által megfogalmazott azon javaslatra tett, hogy vele tartanak a hetvenekhez. A Mester azt mondta: „Nem, testvéreim, ez hiábavaló lenne. Csak megsokszoroznátok a fejetekre zúduló haragot, de egyáltalán nem mérsékelnétek az irántam érzett gyűlöletüket. Járjon mindegyikőtök az Atya ügyében, ahogy a szellem vezeti, mialatt én

még egyszer felhívom a figyelmüket az országra úgy, ahogy azt az Atyám rendeli.”

3. A VAK KOLDUS MEGGYÓGYÍTÁSA

[1] Másnap reggel mindhárman átmentek Márta betániai házába reggelire és onnan rögtön Jeruzsálembe indultak. E szombat reggelen, ahogy Jézus és a két apostol a templomhoz közeledett, összetalálkoztak egy ismert koldussal, egy férfival, aki vakon született, s aki a szokott helyén üldögélt. Bár a kéregetők a szombat napján nem kértek vagy kaptak könyöradományt, szabad volt ott ülniük a megszokott helyükön. Jézus megállt és a koldust figyelte. Ahogy a vakon született embert nézte, megfogant elméjében a gondolat, hogy miként hívhatná

fel még egyszer a Szanhedrin és a többi zsidó vezető és vallási tanító figyelmét a földi küldetésére.

2 Amint a Mester ott állt a vak ember előtt, gondolataiba merülve, Nátániel, az ember vakságának lehetséges okán tűnődve, megkérdezte: „Mester, ki követett el bűnt, ez a férfi vagy az ő szülei, hogy vakon kellett megszületnie?”

3 ¶ A rabbik azt tanították a születéstől való vakság minden ilyen esetében, hogy azt bűn okozta. Nemcsak, hogy a gyermekekről tartották, hogy bűnben fogantak és születtek, hanem születhetett a gyermek vakon, büntetésül az apja által elkövetett valamilyen sajátos bűn miatt is. Még azt is tanították, hogy maga a gyermek is követhetett el bűnt

még a világra való megszületése előtt. De tanították azt is, hogy az ilyen fogyatékosságokat a gyermeket kihordó anya valamilyen bűne vagy egyéb tévelygése is okozhatja.

4 Mindeme vidékeken élt a régi hit az újratestesülésben. A régebbi zsidó tanítók Platónnal, Filóval és sok esszénussal együtt megengedték azt az elméletet, hogy az emberek az egyik megtestesülésben learathatják azt, amit a megelőző létezésben vetettek; így azt hitték, hogy az egyik életben levezekelhetők a megelőző életekben elkövetett bűnök. A Mester nehezen tudta elhitetni az emberekkel, hogy a lelküknek nem volt korábbi léte.

5 Azonban, bármily következetlennek tűnik is, míg az ilyen vakságot a bűn eredmé-

nyének hitték, a zsidók úgy gondolták, hogy igencsak tiszteletre méltó dolog könyöradományt adni e vak koldusoknak. E vakok szokás szerint azt énekelték a járókelőknek, „Ó lágyszívűek, mutassátok meg az érdemre méltó voltotokat a vak megsegítésével.”

6 ¶ Jézus nem csak azért kezdett bele az eset megvitatásába Nátániellel és Tamással, mert már eldöntötte, hogy felhasználja e vak embert, mint annak a napnak eszközét azért, hogy a küldetését még egyszer szembetűnően a zsidó vezetők tudtára adja, hanem azért is, mert mindig arra bíztatta az apostolait, hogy keressék meg minden természeti vagy szellemi jelenség igazi okait. Gyakorta intette őket, hogy általában is tartózkodjanak szellemi okokat tulajdonítani mindennapos

fizikai eseményeknek.

7 Jézus úgy döntött, hogy felhasználja e koldust a nap munkájával kapcsolatos terveiben, ám mielőtt bármit is tett volna a vak emberért, akit Jósiásnak hívtak, megválaszolta Nátániel kérdését. A Mester azt mondta: „Sem ez a férfi nem követett el bűnt, sem a szülei, hogy az Isten tettei nyilvánultak volna meg benne. E vakság az események természetes menetében érte őt, de nekünk most Annak a tetteit kell véghezvinnünk, aki engem küldött, amíg még világos van, mert bizonyosan eljön az éjjel, amikor az elvégzendő munkát megtenni nem lesz lehetőségünk. Amíg a világban vagyok, én vagyok a világ világossága, de egy kis idő múlva én már nem leszek veletek.”

8 Amikor Jézust ezt elmondta, így szólt Nátánielhez és Tamáshoz: „Adjuk meg e vak ember látását e szombati napon, hogy az írástudók és farizeusok megtalálják a kiváló alkalmat, melyet az Ember Fiának megvádolásához keresnek.” Ez után előrehajolt, a földre köpött és a köpetet összekeverte agyaggal, és mindezt úgy mondta, hogy a vak ember is hallja, odament Jósiáshoz és az agyagot a világtalan szemére tette, mondván: „Menj, fiam, mosd le ezt az agyagot Siloám tavában, és rögvest elnyered a látásodat.” És amikor Jósiás eszerint megmosdott a Siloám tavában, már látva tért vissza a barátaihoz és a családjához.

9 A férfi mindig is koldus volt, ezért semmi máshoz nem értett; így, amikor elmúlt az el-

nyert látása miatti első izgatottsága, visszatért a megszokott könyöradomány-kérő helyére. A barátai, a szomszédai és mindenki, aki korábbról ismerte, amikor észrevették, hogy lát, mind azt mondták, „Ez nem Jósiás, a vak koldus?” Némelyek azt mondták, hogy ő az, míg mások azt, hogy „Nem, ez a valaki őhozzá hasonló, de ez az ember lát.” De amikor őt magát kérdezték, azt felelte, „Én vagyok az”.

10 Amikor elkezdték kérdezgetni, hogy miként vált képessé a látásra, azt felelte nekik: „Egy Jézus nevű ember jött erre, és ahogy a barátaival rólam beszélt, köpettel kevert össze agyagot, rákente a szememre és arra utasított, hogy menjek és mosdjak meg a Siloám tavában. Én megtettem, amit ez a

férfi mondott, és nyomban elnyertem a látásomat. És ez csak néhány órája történt. Még mindig nem sok mindent értek abból, amit látok." És amikor az emberek, akik köréje gyűltek, megkérdezték, hogy hol találják e különös férfit, aki meggyógyította, Jósiás csak annyit tudott válaszolni, hogy nem tudja.

11 ¶ A Mester által véghez vitt csodák közül ez volt az egyik legkülönösebb. Ez az ember nem kérte, hogy gyógyítsa meg. Nem tudta, hogy az a Jézus, aki arra utasította, hogy mosdjon meg a Siloámnál, és aki látást ígért neki, nem más, mint a sátoros ünnep alatt Jeruzsálemben szónokolt galileai látnok. Ennek az embernek kevés volt a hite ahhoz, hogy elnyerje a látását, de az akko-

ri idők emberei erősen hittek egy nagy vagy szent ember köpetének segítő erejében; és Jézusnak a Nátániellel és Tamással folytatott beszélgetéséből Jósiás arra következtetett, hogy a jövendőbeli jótevője nagy ember, tanult tanító vagy szent látnok; ennek megfelelően úgy tett, ahogy Jézus utasította.

12 Jézus három okból használta az agyagot és a köpetet és utasította őt arra, hogy mosdjon meg a Siloám jelképes tavában:

13 1. Ez nem az egyéni hitre válaszul adott csoda volt. Ez olyan csodatétel volt, melyet Jézus a saját céljának elérése érdekében választott, de amelyet úgy intézett, hogy ennek az embernek tartós haszna legyen belőle.

14 ¶ 2. Lévén, hogy a vak férfi nem kérte a gyógyulást, és mivel a hite csekély volt, ezen

anyagi cselekedetek az ő bátorításának célját szolgálták. Ez az ember hitt a köpet segítő erejének babonaságában, és tudta, hogy a Siloám tava félig szent hely. De aligha ment volna el oda, ha nem kellett volna lemosnia az agyagkenetet. Elég szertartási elem volt e dologban ahhoz, hogy cselekvésre késztesse.

15 ¶ 3. Jézusnak azonban volt egy harmadik oka is arra, hogy e különleges tetthez kapcsolódóan ezen anyagi eszközt vegye igénybe: Ez tisztán a saját döntése szerint véghezvitt csoda volt, és ezáltal akarta megtanítani az akkori korban és minden következő korszakban élő követőinek azt, hogy a betegek gyógyítása során tartózkodjanak az anyagi módszerek megvetésétől vagy semmibe vételétől. Azt akarta megtanítani ne-

kik, hogy többé ne úgy tekintsenek a csodákra, mint az emberi betegségek gyógyításának egyedüli módjára.

16 ¶ Jézus csodatétellel adta meg a látását ennek az embernek ezen a szombat reggelen, mégpedig a jeruzsálemi templom közelében, mert e tettének elsődleges célja a nyílt kihívás volt a Szanhedrin és minden zsidó tanító és vallási vezető számára. Ez volt az ő módszere ahhoz, hogy a farizeusokkal való nyílt szakítást hirdesse. Jézus igenlő felfogást mutatott mindenben, amit csak tett. És Jézus abból a célból vitte el a két apostolát ehhez az emberhez e szombati nap kora délutánján és gerjesztette szándékosan azokat a vitákat, melyek arra kényszerítették a farizeusokat, hogy felfigyeljenek a csodára,

hogy e dolgok a Szanhedrin elé kerüljenek.

4. JÓSIÁS A SZANHEDRIN ELŐTT

[1] A délután derekára Jósiás gyógyulásának híre olyan nagy vitát váltott ki a templom környékén, hogy a Szanhedrin vezetői úgy döntöttek, hogy összehívják a tanácsot a szokásos templomi találkozók helyszínén. És ezt azon megváltoztathatatlan szabály ellenében tették, mely tiltotta a Szanhedrin összegyűlését a szombati napon. Jézus tudta, hogy a szombat törvényének megszegése lesz az ellene felhozandó fő vádak egyike, amikor a végső megmérettetés eljön, és azt akarta, hogy azzal a váddal kerüljön a Szanhedrin bírái elé, hogy szombaton gyógyított meg egy vak embert, s hogy az ő irgalmas

cselekedete felett ítélkező magas zsidó tanácsnak az ülése szintén a szombat napján legyen és a saját maguk által önként vállalt törvények egyértelmű megszegésével vitassák meg ezeket a dolgokat.

2 De nem hívatták maguk elé Jézust; féltek azt tenni. Ehelyett haladéktalanul Jósiásért küldettek. Néhány előzetes kérdést követően a Szanhedrin szóvivője (nagyjából ötven tag volt jelen) úgy rendelkezett, hogy Jósiás mondja el, hogy mi történt vele. A reggeli gyógyulása óta Jósiás megtudta Tamástól, Nátánieltől és másoktól, hogy a farizeusok dühösek a szombaton megesett gyógyulása miatt, és hogy valószínűleg minden érintettnek kárára lesznek; de Jósiás ekkor még nem tudta, hogy Jézus az, akit a Megszabadító-

nak neveztek. Így aztán, amikor a farizeusok megkérdezték, azt mondta: „Ez az ember jött arra, agyagot tett a szememre, azt mondta, hogy menjek és mosdjak meg a Siloámban, és én most látok.”

3 Az egyik idősebb farizeus a hosszabb hozzászólását követően azt mondta: „E férfi nem jöhet Istentől, mert láthatjátok, hogy nem tartja meg a szombatot. Megszegi a törvényt, először is azzal, hogy agyagot gyúr, majd pedig, hogy e koldust elküldi megmosdani a Siloámban a szombat napján. Az ilyen ember nem lehet Istentől küldött tanító.”

4 Ez után a fiatalabbak egyike szólt, aki titkon hitt Jézusban: „Ha ezt az embert nem az Isten küldte, akkor miként tudja e dol-

gokat véghezvinni? Tudjuk, hogy aki közönséges bűnös, az nem képes ilyen csodákra. Mi mind ismerjük e koldust és hogy vakon született; most pedig lát. Még mindig azt állítod, hogy e látnok mindeme csodákat az ördögök hercegének hatalmával műveli?” És minden farizeusnak, aki Jézust vádolni és elítélni merte, most egyikük olyan fogós és zavarba ejtő kérdéseket tett fel, hogy komoly megosztottság alakult ki közöttük. Az elnöklő tisztviselő látta, hogy milyen irányba sodródnak a dolgok, és a vita lecsillapítása érdekében további kérdéseket fogalmazott meg a férfi felé. Jósiáshoz fordulva azt mondta: „Mi mondanivalód van erről az emberről, erről a Jézusról, akiről azt állítod, hogy felnyitotta a szemedet?” És Jósiás azt

felelte, „Azt hiszem, hogy ő látnok.”

5 A vezetőket nagyon felkavarta a válasz, és nem tudván, hogy mi egyebet tehetnének, úgy határoztak, hogy elküldetnek Jósiás szüleiért, hogy megtudják, vajon tényleg vakon született-e. Nemigen akarták elhinni, hogy a koldust meggyógyították.

6 Jól ismert tény volt Jeruzsálemben, hogy nem csak Jézustól tagadták meg a zsinagógákba való belépést, hanem mindenki, aki hitt a tanításában, hasonlóképpen ki volt tiltva a zsinagógából, ki volt közösítve Izráel gyülekezetéből; és ez azt is jelentette, hogy az egész zsidóság szerte mindenféle jogtól és kiváltságtól megfosztották őket, kivéve azt a jogot, hogy megvásárolják a létszükségleti árucikkeket.

7 Amikor tehát Jósiás szülei, szegény és rettegő lelkek, megjelentek a méltóságos Szanhedrin előtt, féltek nyíltan beszélni. A bíróság szóvivője azt mondta: „Ez a ti fiatok? És jól értjük-e, hogy vakon született? Ha ez igaz, akkor miként lehetséges, hogy most lát?” És ekkor Jósiás apja, akihez Jósiás anyja is csatlakozott, azt felelte: „Úgy tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született, de hogy miként lehetséges, hogy látóvá vált, vagy ki volt az, aki felnyitotta a szemét, azt nem tudjuk. Kérdezzétek őt; elég idős hozzá; szóljon a maga nevében.”

8 Ekkor másodjára idézték be Jósiást. Nem boldogultak valami jól azon mesterkedésükben, hogy hivatalos tárgyalást tartanak, és némelyek kezdték furcsán érezni magu-

kat, amiért ilyet művelnek szombaton; ennek megfelelően, amikor újra szólították Jósiást, más támadási módszerrel próbálták kelepcébe csalni. A bíróság tisztviselője szólt a korábban vak emberhez, ezt mondva: „Miért nem dicsőíted az Istent ezért? Miért nem mondod el nekünk a teljes igazságot a történtekről? Mi mindannyian tudjuk, hogy ez az ember bűnös. Miért nem vagy hajlandó tudomásul venni az igazságot? Tudod, hogy te és e férfi egyaránt bűnösek vagytok a szombat megszegésében. Nem akarsz vezekelni a bűnödért azzal, hogy elismered Istent a gyógyítódként, ha továbbra is azt állítod, hogy a szemedet ma nyitották fel?”

9 Jósiás azonban nem volt néma, és nem volt híján a humorérzéknek sem; így azt vá-

laszolta a bíróság tisztviselőjének: „Hogy bűnös-e ez az ember, azt nem tudom; csak egy dolgot tudok — azt, hogy eddig vak voltam, most viszont látok.” És mivel nem tudták kelepcébe csalni Jósiást, további kérdéseket tettek fel neki, megkérdezték: „Pontosan hogyan nyitotta fel a szemedet? Mit tett ténylegesen veled? Mit mondott? Kérte, hogy higgy benne?”

10 Jósiás némileg türelmetlenül így válaszolt: „Pontosan elmondtam már nektek, hogy miként történt az egész, és ha nem hiszitek el a vallomásomat, akkor miért hallgattok meg újra? Esetleg ti is az ő tanítványaivá akartok válni?” Amikor Jósiás ezt elmondta, felbomlott a rend a Szanhedrinben, majdnem tettlegességre került sor, mert a

vezetők rárontottak Jósiásra, dühösen azt kiabálva: „Azt mondod, hogy ennek az embernek a tanítványai legyünk, de mi Mózes tanítványai vagyunk, és az Isten törvényeinek tanítói vagyunk. Tudjuk, hogy Isten szólt Mózesen keresztül, de ami ezt a Jézus nevűt illeti, nem tudjuk, hogy ő honnét jött."

[11] Erre Jósiás, aki egy emelvényen állt, hangosan, hogy mindenki hallhassa, azt mondta: „Figyeljetek ide, ti, akik azt mondjátok magatokról, hogy egész Izráel tanítói vagytok, hadd mondjam el, hogy itt valami nagy csoda van, lévén, hogy megvalljátok, hogy nem tudjátok, hogy ez az ember honnét való, és mégis bizonyosan tudjátok abból a tanúvallomásból, melyet meghallgattatok, hogy felnyitotta a szememet. Mindannyi-

an tudjuk, hogy az Isten nem tesz ilyesmit az istentelenekért; hogy az Isten ilyen dolgot csakis egy igaz hívő kérésére tesz — olyanért, aki szent és igaz. Tudjátok, hogy a világ kezdete óta nem hallottatok olyanról, hogy valakinek, aki vakon született, felnyitották a szemét. Nézzetek hát meg engem, ti mind, és lássátok, hogy mi történt ma Jeruzsálemben! Azt mondom nektek, hogy ha ez az ember nem Istentől való, akkor nem tehette volna meg ezt." És ahogy a Szanhedrin tagjait megosztotta a düh és a zavarodottság, azt kiabálták neki: „Te, aki teljességgel bűnben születtél, te mersz tanítani minket? Talán nem is igazán vakon születtél, és még ha a szemedet a szombat napján nyitották is fel, azt az ördögök hercegének hatalma művel-

te.” És el is indultak egyenest a zsinagógába, hogy kiközösítsék Jósiást.

12 Jósiás e tárgyalásra úgy ment el, hogy csak halvány fogalma volt Jézusról és a gyógyulásának természetéről. Annak a merész tanúvallomásnak a legnagyobb része, mely vallomást oly okosan és bátran tett egész Izráel legfelsőbb bírósága előtt, akkor alakult ki az elméjében, amikor a tárgyalás ilyen tisztességtelen és igazságtalan irányba fordult.

5. TANÍTÁS SALAMON CSARNOKÁBAN

1 A Szanhedrinnek a templomi hivatalos helyiségek egyikében megtartott, a szombatot megtörő ülése alatt végig, Jézus a közelben járt, az embereket tanította Salamon

csarnokában, azt remélve, hogy a Szanhedrin elé hívatják, ahol is elmondhatja nekik az Isten országában való isteni fiúi elismerés szabadságának és örömének jó híreit. De féltek érte küldeni. Mindig összezavarodtak, amikor Jézus ilyen hirtelenül és nyilvánosan megjelent Jeruzsálemben. Az oly buzgón keresett alkalmat Jézus most megadta nekik, de ők féltek őt akárcsak tanúként is a Szanhedrin elé hozatni, és még jobban féltek attól, hogy letartóztassák.

2 Ekkoriban a tél derekán járt az idő Jeruzsálemben, és az emberek Salamon csarnokában kerestek legalább részleges menedéket; és ahogy Jézus ott időzött, a tömeg számos kérdést tett fel neki, és ő több mint két órán át tanította őket. Néhány zsidó

vezető megpróbálta csapdába csalni a nyilvánosan feltett kérdéseikkel: „Meddig tartasz még bennünket bizonytalanságban? Ha te vagy a Messiás, akkor miért nem mondod meg nekünk egyenesen?” Jézus ezt válaszolta: „Én már sokszor beszéltem nektek magamról és az Atyámról, de nem vagytok hajlandók hinni nekem. Hát nem látjátok, hogy az Atyám nevében véghezvitt tetteim tanúskodnak mellettem? De sokan közülletek azért nem hisznek, mert nem az én nyájamba tartoznak. Az igazság tanítója csak azok számára vonzó, akik vágynak az igazságra és akik szomjazzák az igazságosságot. A juhaim hallgatnak szavamra és én ismerem őket és ők követnek engem. És örökkévaló életet adok mindazoknak, akik követik

a tanításomat; nem vesznek el soha, és nem ragadja ki őket a kezemből senki. Atyám, aki nekem adta e gyermekeket, mindenkinél nagyobb, így az ő kezéből senki sem ragadhatja ki őket. Az Atya és én egy vagyunk.” Néhány hitetlen zsidó elrohant oda, ahol még folyt az építkezés, hogy köveket szedjenek fel és megkövezzék Jézust, de a hívek visszatartották őket.

3 Jézus folytatta a tanítást: „Mennyi jótettet mutattam nektek az Atyától, így hát megkérdezem, hogy e jótetteim közül melyikért akartok megkövezni?” És erre azt válaszolta az egyik farizeus: „Nem jótettedért akarunk megkövezni, hanem a káromlásért, azért, hogy ember létedre arra vetemedsz, hogy Istennel egyenlővé tedd magadat.” És Jézus

így felelt: „Azért vádoljátok az Ember Fiát káromlással, mert nem voltatok hajlandók hinni nekem, amikor kijelentettem, hogy az Isten küldött. Ha nem az Isten tetteit viszem véghez, akkor ne higgyetek, de ha az Isten tetteit viszem végbe, akkor, még ha nem is hisztek bennem, azt kell gondolnom, hogy hisztek a tettekben. De hogy bizonyosak legyetek afelől, amit hirdetek, hadd jelentsem ki újra, hogy az Atya bennem van és én az Atyában vagyok, és hogy amint az Atya bennem lakozik, úgy fogok én ott lakozni mindenkiben, aki elhiszi ezt az örömhírt." És amikor az emberek meghallották e szavakat, sokan elfutottak, hogy követ ragadjanak és megdobálják, de Jézus a templomi területen keresztül kiment a csarnokból; és találkozott

a Szanhedrin ülésének fejleményeit figyelő Nátániellel és Tamással, s a templom közelében várakoztak együtt, míg Jósiás ki nem jött a tanácsteremből.

4 Jézus és a két apostol nem kereste Jósiást az otthonában addig, amíg hírét nem vették, hogy kiközösítették a zsinagógából. Amikor odamentek a házához, Tamás kihívta az udvarra, és Jézus e szavakkal szólt hozzá: „Jósiás, hiszel az Isten Fiában?” És Jósiás azt felelte, „Mondd meg, hogy ki az, hogy hihessek benne.” És Jézus azt mondta: „Láttad is és hallottad is őt, és ő az, aki most szól tehozzád.” És Jósiás azt mondta, „Uram, hiszek”, és leborulva imádta őt.

5 Amikor Jósiás megtudta, hogy kiközösítették a zsinagógából, először nagyon el-

csüggedt, de aztán igen felbátorodott, amikor Jézus úgy rendelkezett, hogy haladéktalanul készülődjön, mert velük jön a pellai táborba. Ezt a jeruzsálemi együgyű embert valóban kiközösítették egy zsidó zsinagógából, de lám csak, egy világegyetem Teremtője vezeti el, hogy az akkori kor és nemzedék szellemi nemességéhez csatlakozzon.

6 És Jézus ekkor eltávozott Jeruzsálemből, és nem tért vissza addig a közeli időpontig, amikor is már arra készült, hogy elhagyja e világot. A Mester a két apostollal és Jósiással visszament Pellába. És Jósiás a Mester csodálatos segédkezésében részesülők ama csoportjába tartozott, akik jó termést hoztak, mert belőle egy életre az országról szóló evangélium tanhirdetője vált.

165. ÍRÁS

A PEREAI KÜLDETÉS KEZDETE

ABNER, Keresztelő János tizenkét apostolának korábbi vezetője, nazireus és az engedibeli nazireus tanoda egykori feje, most pedig az ország hetven hírnökének főnöke Kr.u. 30. január 3-án, kedden összehívta a társait és elmondta nekik az utolsó utasításokat, mielőtt elküldte volna őket a Perea összes városában és falvában teljesítendő küldetésre. E pereai küldetés csaknem három hónapig tartott és ez volt a Mester utolsó segédkezése. E munkából Jézus egyenesen Jeruzsálembe ment, hogy átessen a húsvér testbeni utolsó tapasztalásain. A hetvenek, akiknek segítségére volt Jézus és a tizenkét apostol rendszeres mun-

kája is, a következő kisebb-nagyobb városban és mintegy ötven további faluban tevékenykedtek: Zafón, Gadara, Maked, Arbela, Ramat, Edrei, Bozora, Kaszpin, Mispa, Gerasza, Ragaba, Szukkot, Amathusz, Ádám, Penuel, Kapitoliasz, Dion, Hatita, Gadda, Filadelfia, Jogbeha, Gileád, Bet-Nimra, Tirusz, Elealah, Liviasz, Hesbon, Kallirroe, Beth-Peor, Shittim, Szibma, Médeba, Bet-Meon, Areopolisz és Aroer.

[2] E pereai vándorút alatt az ekkor hatvankét tagú női testület vette át a betegek számára való segédkezési munka nagyobb részét. Ez volt az országról szóló evangélium felsőbbrendű szellemi jellege kialakulásának utolsó időszaka, és ezért aztán mentes volt a csodatételektől. Palesztina egyetlen

más részében sem végeztek az apostolok és Jézus tanítványai ilyen kiterjedt munkát, és egyetlen más vidéken sem fogadták el a polgárok jobb rétegei ilyen általánosan a Mester tanításait.

3 Pereát ekkoriban nagyjából egyenlő mértékben népesítették be nem-zsidók és zsidók, mert a zsidóknak az e vidékekről való általános eltávolítására került sor Júdás Makkabeus idejében. Perea volt egész Palesztina legszebb és legfestőibb tartománya. A zsidók általában úgy utaltak rá, mint „a Jordánon túli földre”.

4 Jézus végig ezen időszak alatt megosztotta idejét a pellai tábor és a tizenkettekkel megtett utazások között, akikkel a hetveneket segítette azokban a városokban, ahol

amazok tanítottak és szónokoltak. A hetvenek Abner utasításai szerint megkereszteltek minden hívőt, bár Jézus ezzel sohasem bízta meg őket.

1. A PELLAI TÁBORBAN

[1] Január közepére több mint ezerkétszáz ember gyűlt össze Pellánál, és Jézus minden nap legalább egy alkalommal tanította is e tömeget, amikor ő éppen a táborban tartózkodott, és rendszerint délelőtt kilenc órakor beszélt, ha az eső nem akadályozta meg ebben. Péter és a többi apostol délutánonként tanított. Az estéket Jézus fenntartotta a szokás szerint kérdésekkel és válaszokkal töltött tanácskozásokra, melyekre a tizenkettek és más haladó tanítványok társaságában került

sor. Az esti csoportok átlagosan ötvenfősek voltak.

[2] Március közepére, akkorra, amikor Jézus elindult Jeruzsálem felé, négyezernél is több ember alkotta azt a népes hallgatótábort, mely reggelente Jézus és Péter hitszónoklatában részesült. A Mester a földi munkája befejezéséül azt az időpontot választotta, amikor az üzenete iránti érdeklődés magasan szárnyalt, a legmagasabban, az ország fejlődésének e második vagy nem csodatételes szakaszában. A tömeg háromnegyede igazságkereső volt, azonban nagy számban jelen voltak közöttük farizeusok is Jeruzsálemből és máshonnan, valamint volt számos kétkedő és gáncsoskodó is.

[3] Jézus és a tizenkét apostol az ideje nagy

részét a pellai táborban összegyűlt sokaságnak szentelte. A tizenkettek kevés vagy semennyi figyelmet sem szenteltek a helyszíni munkának, csak Jézussal mentek ki, hogy időről időre meglátogassák Abner társait. Abner igen jól ismerte a pereai körzetet, lévén, hogy e területen végezte a munkája nagy részét korábbi mestere, Keresztelő János. A pereai küldetés megkezdését követően Abner és a hetvenek többé nem tértek vissza a pellai táborba.

2. HITSZÓNOKLAT A JÓ PÁSZTORRÓL

[1] Jeruzsálemiek, farizeusok és mások háromszáz főnél is nagyobb létszámú csoportja követte Jézust észak felé, Pelláig, miután

Jézus sietve elkerülte a zsidó vezetők bírás-kodását a templomszentelés ünnepének vé-gén; és e zsidó tanítók és vezetők jelenlété-ben, valamint a tizenkét apostol füle hallatá-ra történt, hogy Jézus elmondta a „jó pász-torról” szóló hitszónoklatot. Egy félórás kö-tetlen beszélgetést követően a mintegy szá-fős csoporthoz szólva Jézus azt mondta:

2 ¶ „Ma éjjel sok mondanivalóm van szá-motokra, és mivel sokan közületek a ta-nítványaim és némelyek az esküdt ellensé-geim, a tanításomat példázatban mondom el, hogy mindegyikőtök olyannak vehesse, amilyet a szíve befogad.

3 Ma éjjel olyan emberek vannak itt előt-tem, akik hajlandók volnának meghalni ér-tem és az országról szóló ezen örömhírért,

és némelyikük fel is ajánlja majd életét az elkövetkező évek során; és vannak itt olyanok is, a hagyomány rabszolgái, akik Jeruzsálemtől követtek engem, és akik az összezavart és rászedett vezetőitekkel az Ember Fiának elpusztítására törekednek. A húsvér testben most élt életem ítél majd mindkettő felett, az igaz pásztorok felett és a hamis pásztorok felett. Ha a hamis pásztor vak volna, akkor bűntelen lenne, de ti azt állítjátok, hogy láttok; tanítóknak valljátok magatokat Izráelben; ezért a bűnötök rajtatok marad.

4 Az igaz pásztor összetereli a nyáját a karámba éjszakára a veszély idején. És amikor eljött a reggel, belép a karámba a kapun, és amikor szól, a juhok megismerik a hangját. Az a pásztor, aki nem a kapun megy be a

juhok aklába, hanem máshonnan hatol be, az tolvaj és rabló. Az igaz pásztor az akolba akkor megy be, amikor a kapuőr kinyitotta előtte a kaput, és a juhai, megismervén a hangját, előjönnek szavára; és amikor azokat, melyek az övéi, így kivezette, a jó pásztor elindul előttük; az élen halad és a juhok követik. A juhai azért követik, mert ismerik a hangját; idegent nem követnének. Elfutnak az idegen elől, mert nem ismerik a hangját. A tömeg, mely itt körénk gyűlt olyan, mint a pásztor nélküli bárányok, de amikor hozzájuk szólunk, ők megismerik a pásztor hangját, és követnek minket; legalábbis azok, akik vágynak az igazságra és szomjazzák az igazságosságot. Némelyiketek nem az én nyájamba tartozik; nem isme-

ritek a hangomat és nem követtek. És mivel hamis pásztorok vagytok, a juhok nem ismerik a hangotokat és nem követnek titeket.”

5 ¶ És amikor Jézus elmondta ezt a példabeszédet, senki sem tett fel kérdést. Egy idő után újra beszélni kezdett és elkezdte magyarázni a példázatot:

6 „Nektek, akik az Atyám nyájainak segédpásztorai akartok lenni, nem csak hogy méltó vezetőknek kell lennetek, hanem *táplálnotok* is kell a nyájat jó élelemmel; nem vagytok igaz pásztorok, hacsak nem vezetitek a nyájaitokat zöld mezőkre és nyugodt vizek mellé.

7 És most, nehogy némelyikőtök túl könnyen megértse e példabeszédet, kijelentem, hogy

én vagyok a kapu az Atya juhaklához is és ugyanakkor én vagyok az igaz pásztor az Atyám nyájai számára is. Minden pásztor, aki nélkülem akar bejutni az akolba, kudarcot fog vallani, és a juhok nem fognak hallgatni a hangjára. Én, azokkal, akik segédkeznek számomra, én vagyok a kapu. Minden lélek, aki az általam teremtett és elrendelt módon lép az örökkévaló útra, az üdvözül és képes lesz tovább menni, míg csak el nem éri a Paradicsom örökkévaló mezőit.

8 De ugyancsak én vagyok a juhaiért még az életét adni is hajlandó igaz pásztor. A tolvaj csak azért tör be az akolba, hogy lopjon, öljön és pusztítson; de én azért jöttem, hogy nektek mind legyen életetek és az bőségben legyen. Aki bérenc, megfutamodik a

veszély fokozódásával és hagyja, hogy a juhokat széttépjék és elpusztítsák; de az igaz pásztor nem szalad el, amikor jön a farkas; megvédi a nyáját, és ha szükséges, életét is adja a juhaiért. Bizony, bizony mondom nektek, barátaim és ellenségeim, én vagyok az igaz pásztor; ismerem az enyéimet és az enyéim ismernek engem. Én nem fogok elfutni a veszély elől. Befejezem az Atyám akarata beteljesítésének eme szolgálatát, és nem fogom elhagyni a nyájat, melyet az Atya rám bízott.

9 De sok más juhaim is vannak nem ebből az akolból, és e szavak nem csak e világra érvényesek. E más juhok szintén hallgatnak rám és megismerik a hangomat, és én megígértem az Atyának, hogy mindet egy akol-

ba terelem, az Isten fiainak egy testvérisé-
gébe. És akkor mind megismeritek az egy
pásztor hangját, az igaz pásztorét, és mind
elismeritek az Isten atyaságát.

10 És így megtudjátok majd, hogy az Atya
miért szeret engem és miért bízta az e terü-
leten lévő összes nyáját énrám; azért, mert
az Atya tudja, hogy nem fogok megtorpanni
a juhakol védelmezése során, hogy én nem
fogom elhagyni a juhaimat, és hogyha szük-
séges, nem fogok habozni, hogy életemet ál-
dozzam az ő számos nyájának szolgálatá-
ban. De jegyezzétek meg, ha odaadom éle-
temet, fel is veszem újra. Sem ember, sem
bármely más teremtmény nem képes elven-
ni az életemet. Megvan a jogom és a hatal-
mam, hogy odaadjam életemet, és megvan

ugyanazon hatalmam és jogom azt újra felvenni. Ti nem érthetitek ezt, de ilyen hatáskört kaptam az Atyámtól még mielőtt e világ meglett.”

11 ¶ Amikor meghallották e szavakat, az apostolai összezavarodtak, a tanítványai elképedtek, a Jeruzsálemből és környékéről való farizeusok pedig késő éjszakáig vitatták ezt, mondván, „Ez vagy őrült vagy ördög szállta meg.” De a jeruzsálemi tanítók közül azt mondták némelyek: „Úgy beszél, mint akinek tekintélye van; mellesleg, ki látott már olyat, hogy valakit megszállt az ördög és az felnyitja a vakon született ember szemét és véghezviszi mindazokat a csodás dolgokat, melyeket ez az ember megtett?”

12 Másnap e zsidó tanítóknak mintegy a fe-

le megvallotta a hitét Jézusban, míg a másik fele feldúltan visszatért a jeruzsálemi és más helységbeli otthonába.

3. SZOMBATI HITSZÓNOKLAT PELLÁBAN

[1] Január végére a szombat délutáni tömegek létszáma csaknem elérte a háromezret. Január 28-án, szombaton mondta el Jézus az emlékezetes beszédét a „bizodalomról és a szellemi felkészültségről”. Simon Péter néhány bevezető megjegyzése után a Mester azt mondta:

[2] ¶ „Amit már sokszor elmondtam apostolaimnak és tanítványaimnak, most kijelentem e sokaságnak is: Óvakodjatok a farizeusok kovászától, ami a képmutatás, mely

előítélettől születik és a hagyományhoz való ragaszkodásból tápláltatik, jóllehet e farizeusok közül soknak őszinte a szíve és némelyikük tanítványomként van itt. Rövidesen mindannyian megértitek a tanításomat, mert most nincs semmi elrejtve, ami nyilvánosságra ne kerülne. Ami most el van rejtve előletek, mind a tudtotokra adatik, amint az Ember Fia teljesítette a küldetését a földön és a húsvér testben.

3 Rövidesen, nagyon hamar az ellenségeink által titkon és sötétben tervezett dolgok napvilágra kerülnek és világgá fogják kürtölni azokat. De én azt mondom nektek, barátaim, amikor az Ember Fiának elpusztítására törekednek, ne féljetek tőlük. Ne féljetek azoktól, akik látszólag ugyan képesek

megölni a testet, azután viszont már nincs több hatalmuk rajtatok. Arra intelek benneteket, hogy ne féljetek senkitől a mennyben vagy a földön, de örvendezzetek, hogy ismeritek Őt, akinek megvan a hatalma ahhoz, hogy megszabadítson titeket minden becstelenségtől és feddhetetlenként állítson titeket egy világegyetem ítélőszéke elé.

4 Ugye két fillérért öt verebet is adnak? És mégis, amikor e madarak élelmet keresve szálldosnak mindenfelé, egyikük sem kerüli el Atyámnak, minden élet forrásának figyelmét. A szeráfi oltalmazók a fejeteken a hajszálakat is mind számon tartják. És ha mindez igaz, akkor miért élnétek félelemben a mindennapok sok kicsinysége miatt? Azt mondom nektek: Ne féljetek; sok-

kal többet értek ti, mint a sok veréb.

5 Mindannyiatokat, akiknek elég bátorságotok volt ahhoz, hogy megvalljátok hiteteket a tanításomban az emberek előtt, rövidesen én is megvallok a menny angyalai előtt; de aki tudatosan tagadja a tanításaim igazságát az emberek előtt, azt a végzet-őrangyala megtagadja még a menny angyalai előtt is.

6 Mondjatok, amit akartok az Ember Fiáról, és megbocsátják nektek; de aki káromolni meri az Istent, az aligha nyer megbocsátást. Amikor az emberek odáig mennek, hogy szánt szándékkal az ördög erőinek tulajdonítsák az Isten tetteit, az ilyen tudatos lázadók aligha kérnek megbocsátást a bűneikért.

7 És amikor az ellenségeink a zsinagógák vezetői elé és más magas hatóságok elé viznek titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy mit mondjatok és ne nyugtalankodjatok amiatt, hogy miként válaszoljatok a kérdéseikre, mert a bennetek lakozó szellem bizonyosan sugalmaz nektek abban az adott órában, hogy mit mondjatok az országról szóló örömhír tiszteletére.

8 Meddig fogtok még a döntés völgyében tartózkodni? Miért tétováztok a két választás között? Miért kell a zsidó vagy a nemzsidó embernek haboznia, hogy elfogadja ama jó híreket, hogy ő az örökkévaló Isten egyik fia? Mennyi időt vesz még igénybe az, hogy meggyőzzünk titeket, hogy örömmel lépjetek a szellemi örökségetekbe? Én

azért jöttem e világba, hogy kinyilatkoztassam nektek az Atyát és elvezesselek titeket az Atyához. Az elsőt már elvégeztem, de az utóbbit a beleegyezésetek nélkül nem tehetem meg; az Atya sohasem kényszerít egyetlen embert sem az országba való belépésre. A meghívás mindig is ez volt és mindig is ez lesz: Jöjjön, aki csak akar és vegyen szabadon az élet vizéből."

9 ¶ Amikor Jézus befejezte a beszédet, sokan mentek el felvenni a keresztséget az apostoloktól a Jordánban, mialatt Jézus az ott maradottak által feltett kérdésekre válaszolt.

4. AZ ÖRÖKSÉG FELOSZTÁSA

1 Mialatt az apostolok a híveket keresztelték, a Mester az ott maradtakkal beszélge-

tett. És egy bizonyos fiatalember azt mondta neki: „Mester, apám meghalt és nagy vagyont hagyott rám és a fivéremre, de a fivérem nem hajlandó kiadni nekem, ami az enyém. Megtennéd, hogy utasítod a fivéremet, hogy ezt az örökséget ossza meg velem?” Jézus egy kissé ingerült lett, amiért ez az anyagias beállítottságú ifjú ilyesfajta kérdést vet fel megvitatásra; de kihasználta az alkalmat arra, hogy további intelmeket adjon. Jézus így szólt: „Ember, ki hatalmazott fel arra, hogy bírótok legyek és elosszam örökségeteket? Honnan vetted az ötletet, hogy figyelmet fordítok e világ anyagi ügyeire?” És ez után a körülötte lévők felé fordulva azt mondta: „Vigyázzatok és óvakodjatok minden kapzsiságtól; nem a birtokolha-

tó dolgokban való bővelkedéstől függ az ember élete. Nem származik boldogság a vagyon hatalmából, és nem fakad öröm a vagyoni javakból. A vagyon önmagában nem átok, viszont a vagyoni javak imádata sokszor vezet az evilági dolgok áhításához, mely a lelket vakká teszi az Isten országa szellemi valóságainak kellemére a földön és az örökkévaló élet örömeire a mennyben.

2 ¶ Hadd mondjak el nektek egy történetet egy bizonyos gazdag emberről, akinek a földje bőséges termést adott; és amikor nagyon meggazdagodott, azon kezdett el gondolkodni: ‚Mihez kezdjek mindezzel a vagyonnal? Oly sok a vagyonom, hogy nem tudom hová tenni.' És ahogy e problémán merengett, azt mondta: ‚Ezt fogom tenni;

lebontom a csűreimet és nagyobbakat építek, és így elég helyem lesz, ahol a termést és a vagyonomat gyűjthetem. Akkor aztán azt mondhatom a lelkemnek, én lelkem, sok javad van sok évre félretéve; most pihenj; egyél, igyál és vigadozzál, mert gazdag vagy és a javakban bővelkedsz.'

3 De ez a gazdag ember ostoba is volt. Azzal, hogy gondoskodott az elméje és a teste anyagi szükségleteiről, nem gyűjtött kincseket a mennyben a szellem megelégedésére és a lélek üdvözülésére. És még így sem élvezhette a felhalmozott vagyonának feléléséből fakadó örömöt, mert éppen azon az éjszakán a lelkét követelték tőle. Azon az éjszakán zsiványok jöttek, akik betörtek a házába, hogy megöljék, és miután kifosztották a

csűreit, a maradékot felgyújtották. És a rablók által hátrahagyott javakért az örökösei keltek harcra. Ez az ember magának gyűjtött kincseket a földön, de nem az Isten szerint volt gazdag.”

4 ¶ Jézus azért kezelte így a fiatalembert és az ő örökségét, mert tudta, hogy a mohóság az ő baja. De még ha nem is ez lett volna a helyzet, a Mester akkor sem avatkozott volna be, mert ő sohasem folyt bele még az apostolai ideigvaló ügyeibe sem, nemhogy a tanítványokéba.

5 Amikor Jézus befejezte a történetet, egy másik ember állt fel és kérdezett: „Mester, tudom, hogy az apostolaid eladták minden földi vagyonukat, hogy kövessenek téged, és hogy mindenük közös, mint az esszénusok-

nál, de vajon azt szeretnéd-e, hogy mi mindannyian, akik a tanítványaid vagyunk, mi is így tegyünk? Vajon bűn-e tisztességes vagyonnal rendelkezni?” És Jézus így válaszolt e kérdésre: „Barátom, nem bűn az, ha valakinek tisztességes vagyona van; de az bűn, ha az anyagi javak jelentette vagyont olyan *kincsekké* alakítod, melyek elvonják az érdeklődésedet és elterelnek az ország szellemi céljai iránti odaadástól. Nincs bűn abban, ha tisztességes javaid vannak a földön, feltéve, hogy a *kincsed* a mennyben van, mert ahol a kincsed, ott lesz a te szíved is. Nagy különbség van az olyan vagyon között, mely kapzsisághoz és önzőséghez vezet, és az olyan között, melyet a gondnokság szellemében tartanak és adnak ki azok, akik bő-

vében vannak e földi javaknak, és akik oly bőkezűen járulnak hozzá azok támogatásához, akik minden energiájukat az országért végzett munkának szentelik. Sokan közületek, akik itt most pénz nélkül vagytok, azért kaptok élelmet és szállást az amott álló sátorvárosban, mert bőkezű és vagyonos férfiak és nők ilyen célokra adakoztak házigazdátoknak, Zebedeus Dávidnak.

6 „De soha ne felejtsétek el, hogy végeredményben a vagyon nem tartós dolog. A vagyon szeretete túl gyakran homályosítja el, sőt semmisíti meg a szellemi látképet. Ne legyetek restek felismerni annak veszélyét, hogy a vagyon nem a szolgátokká, hanem uratokká válhat.”

7 ¶ Jézus nem tanította és nem is helyesel-

te az ember családja fizikai szükségleteinek kielégítésével kapcsolatban a hanyagságot, a tétlenséget, a közömbösséget vagy a könyöradományokon élést. De azt tanította, hogy az anyagit és az ideigvalót alá kell rendelni a lélek jólétének és a szellemi természetbeni előrehaladásnak a mennyországban.

8 ¶ Ez után, amikor az emberek lementek a folyóhoz, hogy megnézzék a keresztelést, az öröksége ügyében kérő ember jött oda külön Jézushoz, minthogy úgy gondolta, hogy Jézus durván bánt vele; és amikor a Mester újra meghallgatta, azt felelte neki: „Fiam, miért szalasztod el az alkalmat, hogy az élet kenyerén élj egy ilyen napon, és ezzel miért engedsz szabad folyást a mohó hajlamodnak? Hát nem tudod, hogy a zsidó

örökösödési törvényeket igazságosan alkalmazni fogják, ha panaszoddal a zsinagóga bíróságához fordulsz? Nem látod, hogy az én munkám azzal függ össze, hogy biztosítsam, hogy tudomásotok legyen a mennyei örökségetekről? Nem olvastad az Írásban: ‚Van, aki meggazdagszik a körültekintése és a sok fukarsága révén, és az ő jutalmának ez a része: Míg azt mondja, megtaláltam a nyugalmat és most már folyton lakomázhatom a vagyonomból, mégsem tudja, hogy milyen idők jönnek rá, és azt sem, hogy mindeme dolgokat másokra kell hagynia, amikor meghal.’ Nem olvastad a parancsolatot: ‚Ne kívánd!’ És megint csak, hogy ‚Ettek és teletömték magukat és faltak jóllakásig, és az után más istenekhez tértek.’ Nem olvastad

a Zsoltárokban, hogy ‚az Úr irtózik a kapzsi embertől', és hogy ‚jobb a kevés, amit az igaz bír, mint a sok gonosz nagy gazdagsága'. ‚Ha javaitok gyarapodnak, a szívetek ne tapadjon hozzá.' Olvastad, ahol Jeremiás azt mondta, ‚A gazdag ne a gazdagságával dicsekedjék'; és Ezékiel igazat szólt, amikor azt mondta, ‚Szájukkal szeretetet mutatnak, de szívük a maguk önző hasznát lesi.'"

9 Jézus elküldte a fiatalembert, mondván neki, „Fiam, mi hasznod abból, ha megnyered az egész világot és elveszíted a saját lelkedet?"

10 Egy másik, közelben álló embernek, aki megkérdezte Jézustól, hogy mi vár a vagyonos emberre az ítélet napján, azt felelte: „Én nem azért jöttem, hogy ítéljek a gazdagok

vagy a szegények felett, viszont ítél majd az emberek által élt élet mindannyiuk felett. Bármi más kerüljön is elő a vagyonos ember megítélésekor, de legalább három kérdésre választ kell adnia mindenkinek, aki nagy vagyont halmoz fel, és e kérdések:

11 1. Mekkora vagyont halmoztál fel?

12 2. Hogyan szerezted ezt a vagyont?

13 3. Hogyan használtad a vagyonodat?”

14 ¶ Ez után Jézus az estebéd előtt egy időre a sátrába vonult vissza. Amikor az apostolok végeztek a kereszteléssel, ők is visszajöttek és beszélni akartak vele a vagyonról a földön és a kincsről a mennyben, de Jézus akkor éppen aludt.

5. BESZÉD AZ APOSTOLOKNAK A VAGYONRÓL

[1] Aznap, estebéd után, amikor Jézus és a tizenkettek összegyűltek a napi tanácskozásra, András megkérdezte: „Mester, míg mi a híveket kereszteltük, sokat szóltál az itt maradt sokaságnak, melyet mi nem hallhattunk. Elismételnéd-e épülésünkre az akkor mondottakat?” És Jézus, András kérdésére válaszolva azt mondta:

[2] ¶ „Igen, András, beszélek nektek a vagyon és a megélhetés e kérdéseiről, de a mondandóm nektek, apostoloknak, szükségképp némileg más lesz, mint amit a tanítványoknak és a tömegnek mondtam, hiszen ti feladtatok mindent, nem csak azért, hogy kövessetek engem, hanem hogy felavassalak

titeket, mint az ország követeit. Nektek már többéves tapasztalatotok van, és tudjátok, hogy az Atya, akinek az országát hirdetitek, nem hagy el benneteket. Az országért való segédkezésnek szenteltétek az életeteket; ezért ne nyugtalankodjatok, illetőleg ne aggódjatok az ideigvaló élet dolgai miatt, hogy mit fogtok enni és hogy milyen öltözéket viseltek a testeteken. A lélek jóléte több, mint étel és ital; a szellembeli előrehaladás jóval fontosabb a ruházkodás igényénél. Amikor kísértést éreztek a kenyeretek bizonyosságának kétségbe vonására, tekintsétek a hollókat; nem vetnek, nem aratnak, nincs tárházuk, sem csűrük, s az Isten mégis gondoskodik élelemről mindegyiknek, amelyik keres. És mennyivel többet értek ti, mint a sok ma-

dár! Mellesleg, bárhogy is aggódtok és vergődtök kétségek között, az nem segít semmit az anyagi igényeitek kielégítésében. Aggodalmában melyiktek tudja egy tenyérnyivel is megnövelni a termetét vagy egy nappal is meghosszabbítani az életét? Lévén, hogy e dolgok nem a ti kezetekben vannak, miért engedtek hát teret bármely ilyen problémával kapcsolatos aggodalmas gondolatotoknak?

3 Nézzétek a liliomokat, hogyan nőnek; nem fáradoznak, nem is szőnek-fonnak; mégis, mondom nektek, még Salamon sem volt dicsősége teljében úgy felöltözve, mint egy ezek közül. Ha a mezőt, amely ma virít és holnap levágják és tűzre vetik, így öltözteti az Isten, akkor benneteket, a mennyor-

ság követeit, nem sokkal inkább fogja? Ó, ti kishitűek! Amikor teljes szívvel a mennyországról szóló örömhír terjesztésének szentelitek magatokat, akkor nem szabad kétkedő gondolatokat táplálnotok a magatok vagy az elhagyott családotok ellátása miatt. Ha életeteket igazán az örömhírnek adjátok, akkor az örömhír fog éltetni. Ha csak hívő tanítványok vagytok, akkor nektek kell megkeresnetek a magatok kenyerét és hozzá kell járulnotok mindazok eltartásához, akik tanítanak és a tant hirdetik és gyógyítanak. Ha aggódtok a kenyeretek és vizetek miatt, akkor miben különböztök a világ nemzeteitől, akik oly nagy igyekezettel törekednek ezekre a létszükségleti cikkekre? Szenteljétek magatokat a munkátoknak, higgyétek,

hogy az Atya is tudja és én is tudom, hogy mindeme dolgokra szükségetek van. Hadd biztosítsalak titeket egyszer s mindenkorra, hogy ha életeteket az országért való munkának szentelitek, akkor minden valódi szükségletetek kielégíttetik. A nagyobb dolgokra törekedjetek, és ráleltek a kisebbekre azokban; kérjétek a mennyeit, és a földit is megkapjátok vele. Az árnyék bizton követi az anyagot.

4 Ti csak egy kis csoport vagytok, de ha van hitetek, ha nem buktok el félelemben, akkor, kijelentem, hogy az Atyám nagy örömmel adja nektek ezt az országot. Kincseiteket oda tettétek el, ahol az erszény nem öregszik el, ahol tolvaj nem dézsmálhat és ahol moly nem rághat. És ahogy az embereknek

mondtam, ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is.

5 De abban a munkában, mely közvetlenül előttünk áll, és abban, mely rátok marad, miután én visszatérek az Atyához, nagyon nehéz próbát fogtok kiállni. Mindannyiatoknak őrizkednetek kell a félelemtől és a kétségektől. Mindegyikőtök szedje össze magát elméjében és égessétek a lámpásotokat. Legyetek éberek, mint akik az urukat várják vissza a lakodalmi ünnepről, annak érdekében, hogy amikor az úr megjön és zörget, gyorsan ajtót nyithassatok neki. Az ilyen éber szolgálókat megáldja az úr, mert az ilyen fontos pillanatban hűnek találja őket. Ekkor az úr leülteti a szolgáit és maga szolgál nekik. Bizony, bizony mondom

nektek, hogy válság közeleg az életetekben, és helyénvaló, hogy figyeljetek és készüljetek.

6 Azt jól megértitek, hogy senki sem hagyja, hogy betörjenek a házába, ha tudja, hogy a tolvaj mely órán érkezik. Figyeljetek hát magatokra is, mert abban az órában, amikor a legkevésbé várjátok és olyan módon, amelyre nem gondoltok, az Ember Fia eltávozik."

7 ¶ A tizenkettek néhány percig csendben ültek. E figyelmeztetések némelyikét már hallották korábban, de nem olyan keretben, amilyenben ez alkalommal.

6. VÁLASZ PÉTER KÉRDÉSÉRE

1 Ahogy gondolatokba merülve ott ültek, Simon Péter megkérdezte: „E példabeszédet

nekünk, az apostolaidnak mondod, vagy ez minden tanítványnak szól?” És Jézus azt válaszolta:

2 ¶ „A megmérettetéskor megmutatkozik az ember lelke; a próba felfedi, hogy mi is rejtőzik a szívben igazán. Amikor a szolga megméretik és kipróbáltatik, akkor tehet a ház ura egy ilyen szolgát a ház urává és bízhatja rá nyugodtan e hű intézőjére, hogy gondoskodjon a gyermekei élelmezéséről és neveléséről. Hasonlóképpen rövidesen én is megtudom majd, hogy kire bízhatom a gyermekeim jólétét, amikor nekem már vissza kellett térnem az Atyához. Ahogy a ház ura az igaz és kipróbált szolgáját a családja ügyeinek intézőjévé teszi, úgy fogom felemelni azokat, akik kiállják ezen

óra próbáit az országom ügyeiben.

3 De ha a szolga lusta és a szívében azt mondja, ‚Késik a gazdám', és kezd rosszul bánni szolgatársaival és együtt eszik-iszik a részegekkel, akkor e szolga ura olyan időben jön meg, amikor nem várja, és hűtlennek találván, kegyvesztettként elzavarja. Ezért jól teszitek, ha készültök a napra, amikor a látogatás hirtelenül és váratlanul történik meg. Emlékezzetek, hogy sokat kaptatok; ezért sokat is várnak tőletek. A szenvedés tüze közeledik hozzátok. Keresztséggel kell megkereszteltetnem, és addig ügyelek, míg be nem teljesedik. Ti békét hirdettek a földön, de az én küldetésem nem az lesz, hogy békét hozzak az emberek anyagi ügyeiben — legalábbis egy időre nem. Csak megosz-

tottság lehet az eredménye annak, ahol egy család két tagja hisz bennem és három elutasítja ezt az örömhírt. Elkerülhetetlenül barátokat, rokonokat és az ember szeretteit állítja szembe egymással az általatok terjesztett örömhír. Igaz, e hívek mindegyikének szívében erős és tartós lesz a béke, de mindaddig nem jön el a béke a földön, amíg mindenki hajlandó nem lesz hinni és belépni az Istennél való fiúi elismerés dicső örökségébe. Mindazonáltal, menjetek el az egész világba és terjesszétek ezt az örömhírt minden férfinak, asszonynak és gyereknek."

4 ¶ És ezzel fejeződött be az egész és mozgalmas szombati nap. Másnap Jézus és a tizenkettek elindultak Észak-Perea városaiba, hogy meglátogassák a hetveneket, akik e vi-

dékeken dolgoztak Abner felügyelete alatt.

166. ÍRÁS

AZ UTOLSÓ LÁTOGATÁS ÉSZAK-PEREÁBAN

FEBRUÁR 11-től 20-ig Jézus és a tizenkettek bejárták Észak-Perea összes városát és faluját, ahol Abner társai és a női testület tagjai dolgoztak. Úgy tapasztalták, hogy az evangélium e hírnökei sikeresen működnek, és Jézus többször is felhívta apostolai figyelmet arra a tényre, hogy az országról szóló evangélium csodák és csodatételek nélkül is tud terjedni.

2 Az egész pereabeli három hónapos küldetést a tizenkét apostoltól származó kismértékű segítség révén sikeresen teljesítették, és az evangélium ettől kezdve nem is annyira

Jézus személyiségét, mint inkább a *tanításait* tükrözte. A követői azonban nem sokáig tartották meg az útmutatásait, mert Jézus halálát és feltámadását követően rövidesen eltértek a tanításaitól és a korai egyházat az ő isteni-emberi személyiségével összefüggő csodálatos fogalmak és megdicsőült emlékek köré kezdték építeni.

1. A FARIZEUSOK RAGABÁBAN

[1] Február 18-án, szombaton Jézus Ragabában tartózkodott, ahol élt egy Nátániel nevű, jómódú farizeus is; és mivel igen sok farizeustársa követte Jézust és a tizenketteket a vidéken, ezért e farizeus reggelivel vendégelte meg e szombaton mindannyiukat, szám szerint mintegy húszan voltak, és Jézust mint díszvendéget hívta meg.

[2] Amikor Jézus megérkezett a reggelire, a farizeusok többsége, két-három törvénytudóval együtt, már ott volt és az asztalnál ült. A Mester egyből helyet foglalt Nátániel balján, anélkül, hogy odament volna a mosdótálakhoz és kezet mosott volna. A farizeusok közül sokan, különösen azok, akik kedvezően fogadták Jézus tanításait, tudták, hogy Jézus csak tisztálkodási céllal mos kezet, hogy irtózik e tisztán szertartásos műveletektől; így nem lepődtek meg azon, hogy egyenest odajött az asztalhoz és nem mosott előtte kétszer kezet. Nátániel viszont megdöbbent azon, hogy a Mester nem tett eleget a farizeus szokás szigorú előírásainak. Jézus, ellentétben a farizeusokkal, nem mosott kezet az egyes fogások között, sem pedig az ét-

kezés végén.

[3] Miután komoly sugdolózás alakult ki Nátániel és egy ellenséges farizeus között az ő jobbján, és miután a Mesterrel szemközt lévők erősen felhúzták a szemöldököket és gúnyosan legörbítették ajkukat, Jézus végül így szólt: „Azt hittem, azért hívtál meg e házba, hogy kenyeret törjek veletek és esetleg megkérdezzetek az Isten országa új örömhírének hirdetéséről; de már látom, hogy azért hoztál ide, hogy tanúja legyek a képmutatás iránti szertartásos odaadásotok megmutatkozásának. E szolgálatot tehát már megtettétek nekem; mi lesz a következő dolog, amivel megtiszteltek, mint ezen ünnepi alkalom díszvendégét?”

[4] Amikor a Mester ezt elmondta, a farizeu-

sok tekintetüket az asztalra szegezték és elhallgattak. És mivel senki nem szólalt meg, Jézus folytatta: „Közületek, farizeusok közül, sokan barátként vagytok itt velem, némelyek még a tanítványaim is, de a farizeusok többsége következetesen elutasítja a világosság megpillantását és az igazság elfogadását, pedig az örömhírért folyó munka nagy erővel tárul fel előttük. Mily gondosan tisztogatjátok a poharakat és a tálakat, miközben a szellemi-étel edényeitek mocskosak és szennyezettek! Nagyon ügyeltek arra, hogy jámbor és szent külsővel jelenjetek meg az emberek előtt, de a lelketek mélye csupa képmutatás, mohóság, zsarolás és mindenféle szellemi gonoszság. A vezetőitek nem átallják azt sem, hogy kigondolják

és megtervezzék az Ember Fiának megölését. Hát nem értitek meg, esztelenek, hogy a menny Istene látja a lélek benső szándékait, valamint a külső színleléseteket és az ájtatos hitvallásaitokat is? Ne higgyétek, hogy az adományosztás és a dézsmafizetés megtisztít benneteket az igaztalanságtól és képessé tesz arra, hogy tisztán álljatok a minden ember Bírájának színe elé. Jaj nektek, farizeusok, akik továbbra is elutasítjátok az élet fényét! Pontosak vagytok a dézsmafizetésben és kérkedők az adományosztásban, de tudatosan és durván elutasítjátok az Isten megpróbáltatásait és elutasítjátok az ő szeretetének kinyilatkoztatását. Bár minden jogotok megvan ahhoz, hogy e kisebb kötelezettségeket megtartsátok, nem szabadott volna e

súlyosabb követelményeknek meg nem felelnetek. Jaj mindazokra, akik menekülnek az igazság elől, gorombán visszautasítják az irgalmat, és elvetik az igazat! Jaj mindazokra, akik megvetik az Atya kinyilatkoztatását, miközben az előkelők székét keresik a zsinagógában és hízelgő köszöntéseket várnak a vásártereken!”

5 ¶ Amint Jézus felállt, hogy távozzon, az asztalnál lévő törvénytudók egyike ezzel szólította meg: „De Mester, némely kijelentéseddel minket is megdorgálsz. Hát semmi jó sincs az írástudókban, a farizeusokban vagy a törvénytudókban?” És Jézus állva felelt a törvénytudó embernek: „Ti, miként a farizeusok, örömötöket lelitek az ünnepek legfőbb helyeinek elfoglalásában és a

hosszú köpönyegek viselésében, miközben az emberek vállára nehéz terheket, fájdalmasan viselhetőket tesztek. És amint az emberek lelke tántorog e nehéz terhek alatt, ti az ujjatokat sem mozdítanátok. Jaj nektek, akiknek legnagyobb öröme az, hogy sírokat építsetek az atyáitok által megölt látnokoknak! És hogy beleegyezéseteket adjátok abba, hogy amit az atyáitok megtettek, az ma is megvalósuljon, mivel azt tervezitek, hogy megöljétek azokat, akik most jönnek megtenni azt, amit a látnokok a maguk idejében tettek — hirdetni az Isten igazságosságát és kinyilatkoztatni a mennyei Atya irgalmát. De minden múltbeli nemzedék közül a látnokok és az apostolok vérét leginkább ettől az elfajzott és képmutató nemzedék-

től követelik. Jaj mindannyiatokra törvénytudók, akik elrejtettétek az egyszerű emberek elől a tudás tárházának kulcsát! Ti magatok elutasítjátok, hogy az igazság útjára lépjetek, és ugyanakkor megakadályoznátok mindenki mást, aki be akar lépni oda. De ti ezzel nem tudjátok bezárni a mennyország kapuit; kinyitottuk ezeket mindazok előtt, akiknek megvan a hitük a belépéshez, és az irgalom e kapuit nem zárja be azon hamis tanítók és igaztalan pásztorok előítélete és gőgje, akik a fehérre meszelt sírokhoz hasonlítanak, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak a halottak csontjaival és mindenféle szellemi undoksággal."

6 És amikor Jézus befejezte a beszédet Nátániel asztalánál, úgy távozott a házból,

hogy nem vett az ételből. És a farizeusok közül azok, akik hallották e szavakat, némelyek hittek a tanításaiban és később beléptek az országba, de a többség megmaradt a sötétség útján, egyre elszántabban várták, hogy elkaphatják némely szavát, melyeket felhasználhatnak a perbe fogásához és a Szanhedrin előtti elítéltetéséhez Jeruzsálemben.

7 ¶ A farizeusok éppen három dolog iránt mutattak különös érdeklődést:

8 1. A szigorú dézsmafizetés.

9 2. A tisztasági törvények kínosan pontos követése.

10 3. A minden nem farizeussal való kapcsolat kerülése.

11 ¶ Ez alkalommal Jézus az első két szokás szellemi sivárságát állította pellengérre,

miközben egy másik és későbbi alkalomra, amikor is majd ugyanezen emberek közül sokkal újra együtt fog étkezni, tartogatta a farizeusokat dorgáló azon megjegyzéseit, hogy nem hajlandók társas érintkezést folytatni a nem farizeusokkal.

2. A TÍZ BÉLPOKLOS EMBER

[1] Másnap Jézus a tizenkettekkel átment a Szamaria határa közelében lévő Amathuszba, és ahogy a városhoz közeledtek, összetalálkoztak egy tíz bélpoklosból álló csoporttal, akik e hely közelében tartózkodtak. E csoportból kilencen zsidók voltak, egy pedig szamaritánus. Rendes körülmények között e zsidók tartózkodtak volna ezzel a szamaritánussal való közösségtől vagy kapcsolatba lépéstől, de a közös nyomorúságuk

épp elég volt ahhoz, hogy minden vallási előítéletükön felülkerekedjenek. Sokat hallottak Jézusról és a korábbi gyógyítási csodáiról, és mivel a hetvenek szokás szerint bejelentették Jézus várható érkezésének időpontját, amikor a Mester e vándorutakon volt a tizenkettekkel, a tíz bélpoklos értesült arról, hogy a Mester e helyen várhatóan ekkortájt fog megjelenni; és ők ennek megfelelően itt, a város peremén várakoztak, mert abban reménykedtek, hogy magukra vonják a figyelmét és gyógyulást kérhetnek tőle. A bélpoklosok Jézust közeledni látván, mivel ők nem mertek közelebb menni, a távolból kiáltottak oda neki: „Mester, könyörülj rajtunk; tisztíts meg mindet a betegségünktől. Gyógyíts meg minket, ahogy meggyógyítot-

tál másokat is.”

2 Jézus épp akkor magyarázta el a tizenkettteknek, hogy a pereai nem-zsidók és a kevéssé hithű zsidók miért hajlandóbbak inkább elhinni a hetvenek által hirdetett evangéliumot, mint az inkább óhitű és a hagyományhoz ragaszkodó júdeai zsidók. Felhívta a figyelmüket arra a tényre, hogy az üzenetüket hasonlóképpen készségesen fogadták a galileaiak és még a szamaritánusok is. De a tizenkét apostolnak még nemigen akaródzott jóindulatú érzéseket táplálnia a régóta lenézett szamaritánusok iránt.

3 Ennek megfelelően, amikor Zélóta Simon észrevette a szamaritánust a bélpoklosok között, megpróbálta rávenni a Mestert, hogy úgy menjen be a városba, hogy nem is

gondolkodik el azon, hogy esetleg üdvözölje őket. Jézus azt mondta Simonnak: „De mi van, ha a szamaritánus úgy szereti az Istent, ahogy a zsidók? Ítélkezzünk embertársaink felett? Ki tudja? Ha meggyógyítjuk ezt a tíz embert, akkor talán a szamaritánus még hálásabb lesz, mint a zsidók. Biztos vagy a véleményedben, Simon?” És Simon rávágta, „Ha megtisztítod őket, hamarosan megtudod.” És Jézus azt felelte: „Úgy is lesz, Simon, és te is rövidesen megismered az emberek háláját és az Isten szeretetteljes irgalmát.”

4 Jézus, közelebb menve a bélpoklosokhoz, azt mondta: „Ha meg akartok gyógyulni, menjetek nyomban és álljatok a papok elé, amint azt Mózes törvénye megköveteli.” És

ahogy elindultak, meg is gyógyultak. De amikor a szamaritánus látta, hogy meggyógyult, visszafordult és Jézust keresvén, elkezdte hangosan dicsőíteni az Istent. És amikor rátalált a Mesterre, térdre borult a lába előtt és köszönetet mondott a meggyógyulásáért. A kilenc másik, a zsidók, szintén felfedezték, hogy meggyógyultak, és bár ők is hálásak voltak a megtisztulásért, folytatták útjukat, hogy a papok elé álljanak.

5 Ahogy a szamaritánus ott térdelt Jézus lába előtt, a Mester, a tizenkettekre nézve, különösen Zélóta Simonra, azt mondta: „Hát nem tíz tisztult meg? Hol van akkor a másik kilenc, a zsidók? Csupán egy, ez az idegen tért vissza, hogy dicsőítse az Istent.” És ez után így szólt a szamaritánushoz, „Kelj fel

és menj utadra; a hited meggyógyított.”

6 Jézus újra az apostolaira tekintett, amint az idegen elment tőlük. És az apostolok mind Jézusra emelték tekintetüket, kivéve Zélóta Simont, aki szemlesütve állt. A tizenkettek nem szóltak egy szót sem. Jézus sem beszélt; nem volt szükséges szólnia.

7 ¶ Bár mind a tíz férfi valóban azt hitte, hogy bélpoklos, csak négyük szenvedett e betegségben. A többi hat tévesen bélpoklosságnak hitt bőrbetegségből gyógyult ki. Ám a szamaritánusnak valóban bélpoklossága volt.

8 ¶ Jézus a tizenkettek lelkére kötötte, hogy ne beszéljenek a bélpoklosok megtisztításáról, és ahogy Amathusz felé tartottak, hozzátette: „Látjátok miként van az, hogy a ház

gyermekei, még ha engedetlenek is Atyjuk akaratával szemben, természetesnek veszik az áldásokat. Kis dolognak tartják, ha elfeledkeznek arról, hogy köszönetet mondjanak, amikor az Atya meggyógyítja őket, de az idegenek, amikor ajándékot kapnak a ház urától, elcsodálkoznak és kötelességüknek érzik, hogy köszönetet mondjanak azokért a jó dolgokért, melyeket kaptak." És az apostolok megint nem feleltek semmit a Mester szavaira.

3. A GERASZAI HITSZÓNOKLAT

[1] Amikor Jézus és a tizenkettek felkeresték az ország hírnökeit Geraszában, az egyik farizeus, aki hitt Jézusban, megkérdezte tőle: „Uram, sokan lesznek vagy kevesen, akik

igazán üdvözülnek?” És Jézus válaszul azt mondta:

2 ¶ „Azt tanították nektek, hogy csak Ábrahám gyermekei menekülnek meg; hogy csakis a befogadott nem-zsidók reménykedhetnek az üdvözülésben. Némelyiketek úgy érvelt, hogy mivel az Írásokban az áll, hogy az Egyiptomból kiment összes sereg közül csak Káleb és Jósua élte meg, hogy eljusson az ígéret földjére, ezért viszonylag kevés azoknak a száma, akik a mennyországot keresvén bebocsátást is nyernek.

3 Van nálatok egy másik mondás is, egy olyan, mely sok igazságot tartalmaz: Az, hogy az örökkévaló élethez vezető út egyenes és keskeny, hogy az oda vezető kapu szintén szűk, s így azok közül, akik az üd-

vözülést keresik, csak kevesen juthatnak át e kapun. Van egy olyan tanításotok is, miszerint a romlásba vivő út széles, hogy annak bejárata tágas, és hogy sokan vannak, akik ezt az utat választják. És e közmondásnak megvan a maga értelme. De én kijelentem, hogy az üdvözülés elsősorban a személyes döntéseteken múlik. Még ha az élet útjához vezető kapu szűk is, azért elég tágas ahhoz, hogy átengedjen mindenkit, aki őszintén be akar jutni, mert én vagyok az a kapu. És a Fiú sohasem fogja megtagadni a bejutást a világegyetem bármely olyan gyermekétől, aki hit révén törekszik a Fiún keresztül megtalálni az Atyát.

4 De ebben áll a veszély mindazok előtt, akik késlekednének az országba való belé-

péssel, miközben folyamatosan az éretlenség gyönyöreit hajszolják és szabad folyást engednek az önzőségük kielégítésének: Miután nem voltak hajlandók szellemi tapasztalásban belépni az országba, később esetleg be akarnak jutni oda, amikor a jobb út dicsősége az eljövendő korszakban megnyilatkozik. És ezért akkor majd azok, akik gorombán elutasították az országot, amikor emberi hasonlatosságban eljöttem, és be akarnak jutni, amikor az az isteniség hasonlatosságában nyilatkozik meg, akkor minden ilyen önzőnek azt fogom mondani: Nem tudom honnan valók vagytok. Meg volt az esélyetek, hogy e mennyei létpolgárságra felkészüljetek, de ti elutasítottatok minden ilyen irgalmas ajánlatot; visszauta-

sítottatok minden meghívást, hogy jöjjetek, amikor nyitva a kapu. Most, előttetek, akik elutasítottátok az üdvözülést, a kapu zárva van. A kapu nincs nyitva azok előtt, akik önös dicsőségből akarnak bejutni az országba. Az üdvözülés nem azoké, akik nem hajlandók megfizetni annak árát, hogy magukat őszintén az Atyám akarata megcselekedésének szenteljék. Amikor szellemben és lélekben hátat fordítottatok az Atya országának, akkor nincs értelme elmében és testben a kapu elé állni és zörgetni, mondván, ‚Uram, nyiss kaput nekünk; mi is nagyok akarunk lenni az országban.' Ekkor azt mondom majd, hogy ti nem az én nyájamba tartoztok. Nem eresztelek azok közé, akik megvívták a hit jó harcát és elnyerték az

országban való önzetlen szolgálat jutalmát a földön. És amikor azt mondjátok, ‚Hát nem ettünk és ittunk veled, és nem tanítottál az utcáinkon?' Erre megint csak azt mondom majd, hogy ti szellemi idegenek vagytok; hogy nem voltunk társak az Atya irgalmas segédkezésében a földön; hogy nem ismerlek titeket; és akkor az egész föld Bírája azt mondja nektek: ‚Távozzatok tőlünk ti mind, akik örömöt leltetek a gonosz tetteitekben.'

5 De ne féljetek; mindenki, aki őszintén vágyik az örökkévaló élet megtalálására az Isten országába való belépés révén, az bizonyosan megleli ezt az örök üdvösséget. Ám ti, akik elutasítjátok ezt az üdvözülést, egy napon meglátjátok majd Ábrahám ivadéká-

nak látnokait, akik ott ülnek a nem-zsidó nemzetek híveivel e megdicsőült országban, hogy részesüljenek az élet kenyeréből és felüdítsék magukat annak vizével. És akik így szellemi erővel és az élő hit kitartó rohamai által beveszik az országot, jönnek azok északról és délről és keletről és nyugatról. És nézzétek, sokan az elsők közül utolsók lesznek, és sokszor lesznek utolsókból elsők."

6 Ez valóban új és különös változata volt az egyenes és keskeny útról szóló régi és ismert közmondásnak.

7 Az apostolok és sok tanítvány ekkor kezdte megérteni Jézus korai kijelentésének értelmét: „Hacsak nem születtek újjá, hacsak nem születtek a szellemtől, nem léphettek be az Isten országába." Azonban mind-

azok számára, akiknek szíve nyílt és hite őszinte, mindörökre igaz marad: „Nézd, az emberek szívének ajtajában állok és kopogok, és aki ajtót nyit nekem, bemegyek őhozzá és vele eszem és jóllakatom az élet kenyerével; egy leszünk szellemben és célban, és így mindörökre testvérek leszünk a paradicsomi Atya keresésének hosszú és gyümölcsöző szolgálatában.” És így az, hogy kevés vagy sok lesz a megmentett, teljesen attól függ, hogy kevés vagy sok méltányolja a meghívást: „Én vagyok a kapu, én vagyok az új és élő út, és aki akar, belevághat az örökkévaló élettel járó végtelen igazságkeresésbe.”

8 Még az apostolok sem voltak képesek teljesen felfogni azon tanítását, hogy az embe-

reknek szellemi erőre van szükségük ahhoz, hogy minden anyagi ellenálláson áttörjenek és minden olyan földi akadályt legyőzzenek, mely az Isten felszabadított fiaiként az útjukban áll a szellemben élendő új élet végtelenül fontos szellemi értékei elérése során.

4. A VÉLETLENEKRŐL SZÓLÓ TANÍTÁS

[1] Noha a palesztinaiak többsége kétszer étkezett egy nap, Jézusnak és az apostoloknak az volt a szokása, hogy amikor úton voltak, délidőben megálltak pihenni és magukat felüdíteni. És útban Filadelfia felé épp egy ilyen déli pihenő alkalmával történt, hogy Tamás megkérdezte Jézustól: „Mester, hallván az út során reggel tett megjegy-

zéseidet, azt szeretném tudni, hogy szellemi lényeknek van-e a közük az anyagi világban végbemenő különös és rendkívüli eseményekhez, és megkérdezném azt is, hogy vajon az angyalok és más szellemlények képesek-e megelőzni a véletlen eseményeket."

2 ¶ Tamás kérdésére válaszolva Jézus azt mondta: „Ilyen hosszú ideje vagyok veletek, és te mégis folyton ilyeneket kérdezel tőlem? Hát nem figyelted meg, hogy az Ember Fia miként él veletek egyként és mily következetesen utasítja el a menny erőinek igénybevételét a személyes szükségleteinek kielégítése érdekében? Nem mind együtt élünk-e ugyanazon eszközökkel, melyekkel minden ember is él? Látod-e a szellemi világ hatalmát megnyilatkozni e világ anyagi életében,

eltekintve az Atya kinyilatkoztatásától és néha az ő beteg gyermekeinek meggyógyításától?

3 Atyáitok túlságosan is sokáig hitték, hogy a jólét az isteni helyeslés jegye; hogy a hányattatás az Isten nemtetszésének bizonyítéka. Kijelentem, hogy az efféle hiedelmek babonaságok. Nem veszed észre, hogy a szegények sokkal nagyobb számban fogadják el az örömhírt és lépnek be rögvest az országba? Ha a vagyon az isteni kegy bizonyítéka, akkor a gazdagok vajon miért nem hajlandók oly sokszor elhinni a mennyből való eme jó híreket?

4 Az Atya esőt ad igazaknak is, igaztalanoknak is; a nap ugyancsak süt igazakra és igaztalanokra. Hallottál azokról a galileai-

akról, akiknek vérét Pilátus összevegyítette az áldozatokkal, de én azt mondom, hogy e galileaiak semmiképp nem voltak bűnösebbek, mint minden társuk, mert történetesen velük esett meg ez. Tudomásod van arról a tizennyolc emberről is, akikre a Siloám tornya ráomlott és megölte őket. Ne gondold, hogy az így elpusztult férfiak bűnösebbek voltak minden társuknál Jeruzsálemben. Ezek az emberek egyszerűen csak ártatlan áldozatai voltak egy időbeli véletlen eseménynek.

5 Az életetekben végbemenő események három csoportba sorolhatók:

6 1. Részesei lehettek ama szokványos történéseknek, melyek a ti és a társaitok által a föld színén élt élet részét képezik.

7 2. Áldozatául eshettek valamely természeti eredetű véletlen eseménynek, valamely emberi sikertelenségnek, melyekről tudva lévő, hogy az ilyen eseményeket semmiképp nem rendezik meg előre vagy idézik elő más módon a teremtésrész szellemi erői.

8 3. Learathatjátok a magatok azon közvetlen erőfeszítéseit, hogy összhangban éljetek a világot kormányzó természeti törvényekkel.

9 ¶ Volt egy bizonyos ember, aki fügefát ültetett a kertjében, és amikor sokszor keresett a fán gyümölcsöt és semmit sem talált, hívatta a szőlőtermelőket és azt mondta: ‚Már három idény óta várom a gyümölcsöt e fügefán és semmit sem találok. Vágjátok ki e nem termő fát; miért terhelné a földet?’ De a

főkertész így válaszolt a gazdájának: ‚Hagyd meg még egy évig, s én körbeásom és megtrágyázom, és aztán, a következő évben, ha nem hoz gyümölcsöt, kivágjuk.' És amikor így eleget tettek a bő termést biztosító törvényeknek, lévén, hogy a fa ép és egészséges volt, bőséges terméssel jutalmazta meg őket.

10 A betegség és egészség dolgában tudnotok kell, hogy e testi állapotok anyagi okok eredményei; az egészség nem a menny mosolya rajtatok, és a betegség sem az Isten zord tekintete.

11 Az Atya emberi gyermekeinek egyforma képességük van az anyagi áldások befogadására; ezért adományozza a fizikai dolgokat az emberek gyermekeinek megkülönböztetés nélkül. Amikor a szellemi aján-

dékok adományozására kerül sor, az Atyát korlátozza az ember azon képessége, hogy ezen isteni felruházottságokat fogadja. Bár az Atya nem tesz különbséget az emberek között, a szellemi ajándékok adásában korlátozza őt az ember hite és azon hajlandósága, hogy mindig alávesse magát az Atya akaratának."

12 ¶ Ahogy folytatták útjukat Filadelfia felé, Jézus tovább tanította őket és válaszolt a véletlen eseményekkel, a betegségekkel és a csodákkal kapcsolatos kérdéseikre, de nem voltak képesek teljesen megérteni e tanítást. Egy órányi tanítás nem változtatja meg teljesen egy élet hiedelmeit, és így Jézus szükségesnek tartotta, hogy megismételje az üzenetét, hogy újra és újra elmondja, amit meg

akart értetni velük; és még ez után sem tudták felfogni a földi küldetésének értelmét, egészen a haláláig és feltámadásáig.

5. A FILADELFIAI GYÜLEKEZET

[1] Jézus és a tizenkettek úton voltak, hogy felkeressék Abnert és társait, akik Filadelfiában hirdették a tant és tanítottak. Az összes pereai város közül Filadelfiában fogadta el a hetvenek tanításait a zsidók és nem-zsidók, a gazdagok és szegények, a tanultak és a tanulatlanok legnagyobb csoportja, s jutottak be ezzel a mennyországba. Filadelfia zsinagógájára sohasem terjedt ki a jeruzsálemi Szanhedrin felügyelete és ezért sohasem zárta be kapuit Jézus és társai tanításai előtt. Abner ekkoriban éppen napi három

alkalommal tanított a filadelfiai zsinagógában.

2 Épp ez a zsinagóga lett később keresztény templom és ez volt az evangélium keleti területeken való terjesztésének kiküldési központja is. Sokáig volt a Mester tanításainak erőssége és a vidéken sokáig egymaga alkotott keresztény tanítási központot évszázadokon át.

3 A jeruzsálemi zsidóknak mindig is bajuk volt a filadelfiai zsidókkal. És Jézus halálát és feltámadását követően a jeruzsálemi egyház, melynek az Úr fivére, Jakab lett a vezetője, komoly nehézségekkel szembesült a hívek filadelfiai gyülekezetével való viszonyban. Abner lett a filadelfiai egyház vezetője, és egészen a haláláig az is maradt. És a Jeru-

zsálemtől való elhidegülés a magyarázat arra, hogy miért nem hallani semmit Abnerről és az ő munkájáról az Újszövetség evangéliumi feljegyzéseiben. E viszály Jeruzsálem és Filadelfia között Jakab és Abner életében végig tartott, és folytatódott valamivel Jeruzsálem elpusztítását követően is. Valójában Filadelfia lett a korai egyház központja délen és keleten, ahogy Antiókhia volt a központ északon és nyugaton.

4 ¶ Abner számára nyilvánvalóan szerencsétlen dolog volt, hogy nézeteltérése akadt a korai keresztény egyház minden vezetőjével. Összevitatkozott Péterrel és Jakabbal (Jézus fivérével) igazgatási kérdésekben és a jeruzsálemi egyház fennhatóságát illetően; elváltak útjaik Pállal a bölcseleti és

istentani nézetkülönbségeik miatt. Abner a világszemléletében inkább babiloni volt, mint hellén, és makacsul ellenállt Pál minden próbálkozásának, hogy úgy alakítsa át Jézus tanításait, hogy kevesebb kifogásolható dolgot találjanak benne elsősorban a zsidók, majd pedig a rejtelemvallások görög-római hívei.

5 Így Abner arra kényszerült, hogy elszigetelt életet éljen. Egy olyan egyház feje volt, mely nem kapott megbecsülést Jeruzsálemben. Dacolni mert az Úr fivérével, Jakabbal, aki később megkapta Péter támogatását. E viselkedése eredményesen eltávolította őt minden korábbi társától. Ez után szembe mert szegülni Pállal. Bár teljes mértékben rokonszenvezett Pállal az ő nem-zsidóknál

végzett küldetését tekintve, és bár támogatta őt a jeruzsálemi egyházzal való küzdelmében, elkeseredetten ellenezte a jézusi tanítások ama változatát, melyet Pál a terjesztéshez választott. Az utolsó éveiben Abner úgy bélyegezte meg Pált, mint „a názáreti Jézus, az élő Isten Fia élete tanításainak agyafúrt megrontója”.

6 Abner későbbi évei során és valamivel azt követően is, a filadelfiai hívek bármely más földi csoportnál szigorúbban tartották magukat Jézus vallásához, ahhoz, ahogyan élt és tanított.

7 Abner 89 éves koráig élt, és Filadelfiában halt meg Kr.u. 74. november 21-én. És egészen élete végéig hűséges híve és tanítója maradt a mennyország evangéliumának.

167. ÍRÁS

LÁTOGATÁS FILADELFIÁBAN

A PEREAI segédkezés ezen időszaka alatt, amikor a különböző helyszíneket felkereső Jézust és a tizenkét apostolt említjük, mely helyszíneken a hetvenek dolgoztak, emlékeztetünk arra, hogy rendszerint csupán tízen voltak vele, ugyanis az volt a szokás, hogy legalább két apostolt Pellában hagytak, hogy oktassák a sokaságot. Amint Jézus arra készült, hogy Filadelfiába megy, Simon Péter és fivére, András visszatért a pellai táborba, hogy az ott összegyűlt tömegeket tanítsa. Amikor a Mester elhagyta a pellai tábort, hogy ellátogasson Perea valamely részébe, nem volt szokatlan dolog, hogy a táborozók közül három-öt-

százan is követték. A Filadelfiába való megérkezésekor hatszáznál is több hívő volt vele.

2 A legutóbbi, tízvárosi tanhirdető vándorúton nem került sor csodatételekre, és a tíz bélpoklos megtisztítását kivéve, eddig nem is történtek csodák e pereai küldetésen sem. Olyan időszak volt ez, amikor az evangéliumot hatalommal, csodatételek nélkül, és az idő legnagyobb részében Jézus, sőt az ő apostolai személyes jelenléte nélkül hirdették.

3 ¶ Jézus és a tíz apostol február 22-én, szerdán érkezett meg Filadelfiába, és a csütörtököt és a pénteket a legutóbbi utazásaik és munkáik fáradalmai kipihenésének szentelték. Azon a péntek estén Jakab beszélt a zsinagógában, és a következő estére általános

tanácskozást hívtak össze. Nagyon örültek az evangélium filadelfiai és környező falvakbeli terjedésének. Dávid hírvivői szintén hoztak híreket az ország ügyének Palesztina szerte való előrehaladásáról, és jó hírek érkeztek Alexandriából és Damaszkuszból is.

1. REGGELI A FARIZEUSOKKAL

[1] Élt Filadelfiában egy igen jómódú és befolyásos farizeus, aki elfogadta Abner tanításait, és aki meghívta Jézust a házába szombaton reggelire. Tudott dolog volt, hogy Jézus filadelfiai megjelenése ekkortájt várható; így nagyszámú látogató, köztük sok farizeussal, jött el Jeruzsálemből és máshonnan. Ennek megfelelően mintegy negyven ilyen vezetőt és néhány törvénytudó embert vártak a Mester tiszteletére rendezett reggelire.

[2] Miközben Jézus éppen az ajtónál tartózkodott s Abnerrel beszélgetett, és miután a házigazda maga is leült, bejött a terembe az egyik jeruzsálemi vezető farizeus, a Szanhedrin tagja, és szokása szerint egyenesen a díszvendég helyéhez, a házigazda baljánál lévő helyhez tartott. De mivel ezt a Mesternek tartották fenn, a jobboldali helyet pedig Abnernek, a házigazda arra kérte a jeruzsálemi farizeust, hogy balról a negyedik széket foglalja el, és e méltóság nagyon megsértődött, mert nem ő kapta a díszvendégnek járó helyet.

[3] Rövidesen mindannyian helyet foglaltak és barátságos beszélgetés kezdődött, hiszen a jelenlévők többsége Jézus tanítványa volt vagy egyébként is barátságosan viszonyult

az evangéliumhoz. Csak az ellenségei figyeltek fel arra, hogy Jézus nem tett eleget a szertartásos kézmosásnak, mielőtt leült volna enni. Abner kezet mosott az étkezés elején, de a fogások között nem.

4 Az étkezés vége felé az utcáról bejött egy férfi, aki már régóta szenvedett egy idült betegségtől és ekkor éppen vízkóros tünetei voltak. E férfi hívő volt, akit nem is olyan régen kereszteltek meg Abner társai. Nem kérte Jézustól, hogy gyógyítsa meg, de a Mester nagyon jól tudta, hogy e beteg ember azért tért be a reggelire, mert azt remélte, hogy elkerülheti az őt szorongató tömegeket és a figyelem így jobban ráterelődhet. E férfi tudta, hogy addig kevés csodatétel történt; azonban a szíve mélyén úgy gondol-

ta, hogy a sanyarú állapota esetleg kiváltja a Mester szánalmát. És nem is csalódott, mert amikor belépett a szobába, mind Jézus, mind az önelégült jeruzsálemi farizeus felfigyelt rá. A farizeus nem késlekedett hangot adni bosszankodásának, hogy egy ilyen embert beengednek a terembe. Jézus azonban végignézett a betegen és olyan nyájas mosolyt mutatott, hogy a férfi közelebb jött és leült a padlóra. Lévén, hogy az étkezés a végére járt, a Mester végignézett a többi vendégen és aztán, hogy egy sokatmondó pillantást vetett a vízkórosra, így szólt: „Barátaim, Izráel tanítói és tanult törvénytudók, hadd kérdezzelek meg titeket: Vajon törvényes dolog-e beteget és szenvedőt gyógyítani a szombat napján vagy nem?” De a jelen-

lévők túl jól ismerték Jézust; megőrizték a lélekjelenlétüket; nem feleltek a kérdésére.

5 ¶ Erre Jézus odament, ahol a beteg ember ült, kézen fogta és azt mondta: „Kelj fel és menj utadra. Nem kérted a gyógyulást, de én ismerem a szíved vágyát és a lelked hitét.” Mielőtt a férfi elhagyta volna a termet, Jézus visszament a helyére és az asztalnál ülőkhöz e szavakat intézte: „Ilyen dolgokat Atyám nem azért tesz, hogy becsábítson benneteket az országba, hanem hogy kinyilatkoztassa magát azoknak, akik már az országban vannak. Láthatjátok, hogy az ilyen dolgok művelése olyan volna, mint az Atya cselekedete, mert melyikőtök nem menne egyenest a kúthoz és húzná ki onnan a kedvenc állatát, mely kútba esett a szombat napján?” És

mivel senki sem akart felelni neki, és minthogy a házigazda nyilvánvalóan helyeselte a történteket, Jézus felállt és minden jelenlévőhöz szólva beszélt: „Testvéreim, amikor lakodalomba vagytok hivatalosak, ne üljetek a főszékbe, mert esetleg egy nálatok még nagyobb tiszteletűt is meghívtak, és akkor a házigazdának oda kell majd mennie hozzátok és arra kell kérnie, hogy adjátok át a helyet e másik díszvendégnek. Ekkor aztán szégyenkezve át kell ülnötök egy másik, kevésbé kitüntetett helyre az asztalnál. Amikor ünnepre vagytok hivatalosak, megérkezvén az ünnepi asztalhoz, bölcs dolog a legkevésbé rangos helyet megkeresni és oda leülni, hogy amikor a házigazda végignéz a vendégeken, esetleg azt mondja nektek: ‚Ba-

rátom, miért a legutolsó helyre ültél? Gyere és ülj hozzánk közelebb!'; és így ez az ember tiszteletet kap a vendégtársai előtt. Ne felejtsétek el, hogy aki felemeli magát, az megaláztatik, míg aki igazán lealacsonyítja magát, az felemeltetik. Ezért amikor ebédet rendeztek vagy estebédet adtok, ne mindig csak a barátaitokat, testvéreiteket, rokonaitokat vagy a gazdag szomszédaitokat hívjátok meg, hogy cserébe ők is meghívjanak az ő ünnepi alkalmaikra és így viszonzásra találjatok. Amikor fogadást adtok, hívjátok meg néha a szegényeket, a nyomorékokat és a vakokat is. Így áldottak lesztek a szívetekben, mert jól tudjátok, hogy a béna és a sánta nem tudja megfizetni a szeretetteljes se-

gédkezéseteket.”

2. A NAGY ESTEBÉDRŐL SZÓLÓ PÉLDABESZÉD

[1] Amikor Jézus befejezte a beszédet a farizeus reggeli asztalánál, az egyik jelenlévő törvénytudó, aki meg akarta törni a csendet, meggondolatlanul azt mondta: „Áldott, aki kenyeret eszik az Isten országában” — mely az akkori időkben bevett szólás volt. És erre Jézus elmondott egy olyan példázatot, melyet még a barátai is kénytelenek voltak a szívükre venni. Jézus azt mondta:

[2] „Egy bizonyos uralkodó nagy estebédet adott, és mivel sok vendéget hívott, elküldte a szolgáit estebédidőben, hogy mondják meg a meghívottaknak, ‚Gyere, mert már

minden készen áll'. És mindannyian kifogásokat soroltak. Az első azt mondta, ‚Földet vettem, s okvetlenül el kell mennem megnézni; kérlek, ments ki.' A másik azt mondta: ‚Öt iga ökröt vettem, és ki kell mennem átvenni azokat; kérlek, ments ki.' Ismét más ezt mondta: ‚Épp most nősültem, azért nem mehetek.' Így visszatértek a szolgák és megjelentették ezt az uruknak. Amikor a ház ura meghallotta, nagyon megharagudott, és a szolgáihoz fordulva azt mondta: ‚Teljesen előkészítettem e lakodalmi ünnepet; a hizlalt fiatal állatokat leölettem, és minden készen áll a vendégeimnek, de ők gorombán visszautasították a meghívásomat; mindenki elment a földjére és üzletébe, és még a szolgáimmal szemben is tiszteletlenséget

mutattak, akik az ünnepségre szóló meghívást elvitték nekik. Ezért fogjátok magatokat, eredjetek ki a város utcáira és tereire, fő- és mellékutcáira, és hívjátok ide a szegényeket és a kiközösítetteket, a vakokat és a sántákat, hogy legyenek vendégek a lakodalmas ünnepen.' És a szolgák úgy is tettek, ahogy az uruk parancsolta, de ekkor is volt még hely a teremben vendégek számára. Erre azt mondta az úr a szolgáinak: ‚Menjetek ki most az országutakra és a sövények mentére, és kényszerítsetek mindenkit, jöjjön el, hadd teljen meg a házam. Mondom nektek, azok közül, akik hivatalosak voltak, senki sem ízleli lakomámat.' És a szolgák úgy is tettek, ahogy az uruk meghagyta, és a ház megtelt."

3 ¶ És amikor e szavakat meghallották, ha-

zamentek; mindenki a maga otthonába. A jelenlévő és gúnyosan mosolygó farizeusok közül legalább egy megértette e példázat értelmét, mert aznap megkeresztelkedett és nyilvánosan megvallotta hitét az országról szóló evangéliumban. Abner e példabeszédről a hívek aznap éjjeli általános tanácskozásán szónokolt.

[4] Másnap minden apostol elmerült ama bölcseleti próbálkozásban, hogy megpróbálják értelmezni a nagy estebédről szóló példázatot. Bár Jézus érdeklődéssel hallgatta a különböző értelmezéseiket, következesen elutasította, hogy további segítséget adjon a példázat magyarázatához. Csak annyit volt hajlandó mondani, „Találja meg mindenki magának és a saját lelkében a megfe-

lelő értelmezést.”

3. AZ ERŐTLEN SZELLEMŰ ASSZONY

[1] Abner megszervezte, hogy a Mester e szombati napon a zsinagógában tanítson, s hosszú idő óta ez volt az első alkalom, hogy Jézus megjelent egy zsinagógában, ugyanis a Szanhedrin rendeletére mind zárva volt a tanításai előtt. Az istentisztelet végén Jézus meglátott maga előtt egy idősebb asszonyt, aki láthatóan csüggedten és megtörten álldogált ott. E nő már régóta félelemtől eltelve élt, és az élete minden örömtől mentes volt. Ahogy Jézus lelépett a szószékről, odament az asszonyhoz, és görnyedt alakját a vállán megérintve, így szólt: „Asszony,

ha hinnél, akkor képes lennél egészen megszabadulni az erőtlen szellemedtől.” És ez az asszony, akit a félelemből eredő fásultsága már több mint tizennyolc éve görnyesztett és tartott fogva, elhitte a Mester szavait és hit révén nyomban kiegyenesedett. Amikor az asszony látta, hogy a tartása kiegyenesedett, hangosan dicsőíteni kezdte az Istent.

[2] Függetlenül attól, hogy ennek az asszonynak a nyomorúsága tisztán elmei eredetű, s a görnyedt tartása a csüggedt elméjének eredménye volt, az emberek azt hitték, hogy Jézus valódi testi rendellenességet gyógyított meg. Bár a filadelfiai zsinagógabeli gyülekezet kedvezően fogadta Jézus tanításait, a zsinagóga elsőszámú vezetője egy ellenséges érzületű farizeus volt. És mivel ő is osztot-

ta a gyülekezet azon véleményét, hogy Jézus testi rendellenességet gyógyított meg, és mivel felháborodott azon, hogy Jézus ilyen dolgot mert tenni szombaton, felállt a gyülekezett előtt és azt mondta: „Vajon nem hat nap áll-e rendelkezésre, hogy az emberek tegyék a dolgukat? Ezért e munkanapokon gyertek és gyógyuljatok, ne pedig a szombat napján.”

3 Amikor a barátságtalan vezető imigyen szólt, Jézus visszament a szónoki emelvényre és azt mondta: „Miért játsszátok az álszentek szerepét? Vajon nem oldjátok-e el mindnyájan szombaton is az ökrötöket a karámtól, hogy megitassátok? Ha az ilyen szolgálat megengedett a szombat napján, akkor vajon e nőt, Ábrahám leányát, akit a

rossz kötött gúzsba tizennyolc éven át, ne szabadítsam meg e rabságból és ne vezessem inni a szabadság és élet vizeihez, akár e szombat napján is?” És ahogy az asszony tovább dicsőítette az Istent, Jézus bírálata szégyenkezést váltott ki az emberekben, és a gyülekezet együtt örült a meggyógyított asszonnyal.

4 A zsinagóga legfőbb vezetőjét, aki e szombaton nyíltan bírálta Jézust, eltávolították a beosztásából, és Jézus egyik követőjét tették a helyére.

5 ¶ Jézus gyakran szabadította meg az ilyen félelemben élőket a szellemük erőtlenségétől, elmebeli csüggedtségüktől és a félelem láncaitól. Ám az emberek azt hitték, hogy minden ilyen betegség testi rendellenesség

vagy rossz szellemtől való megszállottság.

6 ¶ Jézus vasárnap megint tanított a zsinagógában, és Abner aznap délben sokakat keresztelt meg a várostól délre lévő folyóban. Másnap Jézus és a tíz apostol vissza akart indulni a pellai táborba, ám ekkor érkezett meg Dávid egyik hírvivője, aki sürgős üzenetet hozott Jézusnak a Jeruzsálem mellett, Betániában tartózkodó barátaitól.

4. A BETÁNIÁBÓL JÖTT ÜZENET

1 Február 26-án, vasárnap nagyon késő éjjel Betániából futár érkezett Filadelfiába, üzenetet hozott Mártától és Máriától, mely így szólt, „Uram, akit te olyannyira szeretsz, nagyon beteg.” Ez az üzenet az esti tanácskozás végén jutott el Jézushoz, amikor ép-

pen távozni készült az apostolokkal éjszakára. Jézus először nem válaszolt. Ekkor került sor ama különös közjátékok egyikére, azon rövid időre, amikor úgy tűnt, hogy valami rajta kívülivel és önmagán túlival érintkezik. És ez után, felnézve, az apostolok füle hallatára így szólt a hírvivőhöz: „E betegség nem igazán halálos. Ne kételkedjetek abban, hogy hasznára lesz az Isten dicsőítésének és a Fiú felmagasztalásának.”

2 ¶ Jézus nagyon kedvelte Mártát, Máriát és a fivérüket, Lázárt; odaadó ragaszkodással szerette őket. Az első és emberi gondolata az volt, hogy egyből a segítségükre siet, de egy másik ötlet merült fel az egyesített elméjében. Már majdnem feladta a reményt, hogy a jeruzsálemi zsidó vezetők va-

laha is elfogadják az országot, de azért még mindig szerette a népét, és most egy olyan terv körvonalazódott az elméjében, miáltal a jeruzsálemi írástudók és farizeusok újabb esélyt kaphatnak a tanításai elfogadására; és úgy döntött, amennyiben az Atya akarata is ez, hogy a Jeruzsálemhez való fordulás ezen utolsó alkalmát az egész földi létpályájának legmegrendítőbb és legrendkívülibb külsődleges jelleget mutató munkájává teszi. A zsidók egy csodatévő megszabadító eszméjéhez ragaszkodtak. És bár ő nem volt hajlandó lealacsonyodni odáig, hogy anyagi csodákat műveljen, vagy hogy ideigvaló politikai-hatalmi mutatványokat vigyen véghez, most ahhoz kérte az Atya jóváhagyását, hogy megmutathassa ez eddig ki nem mu-

tatott hatalmát élet és halál felett.

3 ¶ A zsidók szokása az volt, hogy a halottat az elhalálozása napján temetik el; egy ilyen meleg éghajlaton ez volt a szükséges eljárás. Gyakran megesett, hogy olyat tettek a sírba, aki csak öntudatlan állapotban volt, s így a második vagy akár a harmadik napon az illető előjött a sírból. De a zsidók azt hitték, hogy bár a szellem, illetőleg a lélek a test közelében tartózkodhat két-három napig, sohasem marad ott a harmadik napnál tovább; hogy a rothadás már igen előrehalad a negyedik napon, és hogy ezen időszak leteltét követően soha nem tért vissza senki a sírból. És ezen okok miatt maradt Jézus két teljes napot Filadelfiában, mielőtt elindult volna Betániába.

4 ¶ Ilyenformán szerdán kora reggel azt mondta az apostolainak: „Készülődjünk, hogy nyomban indulhassunk vissza Júdeába.” És amikor az apostolok meghallották a Mester e szavait, elvonultak magukban egy időre, hogy egymás között megvitassák a dolgot. Jakab vállalta a tanácskozás vezetésének feladatát, és mindannyian egyetértettek abban, hogy őrültség lenne engedni, hogy Jézus visszamenjen Júdeába, és visszatérve egy emberként közölték is vele e véleményüket. Jakab így szólt: „Mester, néhány hete ott jártál Jeruzsálemben, és a vezetők a halálodat akarták, az emberek pedig meg akartak kövezni. Akkor megadtad ezeknek az embereknek az esélyt az igazság elfogadására, és mi nem engedjük, hogy újra Júdeába

menj.”

5 Erre Jézus azt mondta: „De nem értitek meg, hogy egy napból tizenkét óra áll rendelkezésre ahhoz, hogy a munkát biztonságosan el lehessen végezni? Ha az ember nappal sétál, akkor nem botladozik, mivel világosság van. Ha éjjel sétál, akkor megbotolhat, hiszen nincs fény. Amíg a napom tart, nem félek belépni Júdea területére. Még egy nagyobb munkát akarok végezni ezekért a zsidókért; még egy esélyt akarok adni nekik, hogy higgyenek, akár az ő saját feltételeik szerint is — a külsődleges dicsőség és az Atya hatalma, valamint a Fiú szeretete látható megnyilvánulásának feltételei mellett is. Egyébként, nem értitek, hogy Lázár barátunk elaludt, és én oda akarok men-

ni, hogy felébresszen ebből az alvásból!”

6 Erre azt mondta az egyik apostol: „Mester, ha Lázár elaludt, akkor bizonyosan fel is kel majd.” Akkoriban szokás volt a zsidóknál, hogy a halálról mint egyfajta alvásról beszéljenek, de mivel az apostolok nem értették, hogy Jézus arra utalt, hogy Lázár eltávozott e világból, Jézus most világosan is kimondta: „Lázár halott. És én miattatok örülök, hogy nem voltam ott, még ha a többiek ennek révén nem is menekülnek meg, mégpedig azért, mert most új okotok lesz a bennem való hitre; és annak révén, aminek tanúi lesztek, megerősítést nyertek felkészülés gyanánt ahhoz a naphoz, amikor el kell hagynom titeket és az Atyához kell mennem.”

7 Miután nem tudták meggyőzni, hogy ne menjen el Júdeába, és amikor némely apostolnak sem igen volt kedve vele tartani, Tamás így szólt a társaihoz: „Elmondtuk a Mesternek a félelmeinket, de ő elszánta magát, hogy elmegy Betániába. Meggyőződésem, hogy ez a vég; meg fogják ölni, de ha ez a Mester döntése, akkor viselkedjünk bátrak módjára; menjünk mi is, hogy vele halhassunk meg.” És mindig ez volt a helyzet; a határozottságot és lankadatlan bátorságot igénylő dolgokban mindig Tamás volt a tizenkét apostol támasza.

5. ÚTBAN BETÁNIÁBA

1 Útban Júdea felé Jézust egy csaknem ötvenfős, a barátaiból és az ellenségeiből álló

társaság követte. Szerdán a déli ebédidőben beszélt az apostolaihoz és a követői alkotta eme csoporthoz az „Üdvözülés feltételeiről”, és e tanítás végén mondta el a példabeszédet a farizeusról és a publikánusról (adószedőről). Jézus azt mondta: „Látjátok tehát, hogy az Atya üdvözülést ad az emberek gyermekeinek, és ez az üdvözülés ingyenajándék mindenkinek, akinek megvan a hite az isteni családbeli fiúi elismerés elfogadásához. Az ember semmit sem tehet ezen üdvözülés kiérdemlése érdekében. Az önelégült tettek nem vehetik meg az Isten kegyét, és a sok nyilvános imádkozás nem teszi jóvá az emberi szív élő hitének hiányát. Az embereket becsaphatjátok a külsődleges szolgálatban, de Isten belelát a lelketekbe.

Jól példázza az elmondottakat az a két ember, akik elmentek a templomba imádkozni, az egyikük egy farizeus, a másik pedig egy publikánus volt. A farizeus felállt és így imádkozott magához: ‚Ó, Isten, köszönöm, hogy én nem vagyok olyan, mint a többi ember, akik zsarolók, tanulatlanok, igaztalanok, házasságtörők vagy olyanok, mint akár ez az adószedő. Hetente kétszer böjtölök; mindenből, amire szert teszek, megfizetem a dézsmát.' Ellenben a publikánus, aki távolabb állt, még csak nem is akarta az égre emelni a tekintetét, hanem a mellkasára ütve azt mondta, ‚Istenem, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz.' Azt mondom nektek, hogy inkább a publikánus tért haza Isten jóváhagyásával, mintsem a farizeus, mert aki fel-

magasztalja magát, az megaláztatik, de aki lealacsonyítja magát, az felemeltetik.”

2 ¶ Azon az éjszakán Jerikóban az ellenséges farizeusok megpróbálták csapdába csalni a Mestert úgy, ahogy a társaik is tették egykor Galileában, ugyanis rá akarták venni, hogy beszéljen a házasságról és a válásról — Jézus azonban ügyesen kitért azon próbálkozásaik elől, hogy a válási törvényekkel kapcsolatos vitába belerángassák. Ahogy az adószedő és a farizeus a jó és a rossz vallás közötti különbséget jelképezte, úgy a zsidó törvénykönyv mózesi válási rendelkezéseinek jobb házassági törvényei is kimutathatóan különböztek az ő válási szokásaik szégyenletes lazaságot mutató farizeusi értelmezésétől. A farizeus a legalacsonyabb

mércét alkalmazta magára; az adószedő a legmagasabb eszményképhez mérte magát. Az odaadás a farizeus számára az önelégült tétlenség fenntartásának eszköze és a hamis szellemi biztonságban való megnyugvás volt; az odaadás a publikánus számára a lelke felkavarásának eszköze volt annak érdekében, hogy bűneit látva megbánja és megvallja azokat, és hit révén elfogadja az irgalmas megbocsátást. A farizeus igazságot keresett; a publikánus irgalmat. A világegyetem törvénye: Kérj és adatik neked; keress és találsz.

3 Bár Jézus nem volt hajlandó vitába szállni a farizeusokkal a válást illetően, határozott tanítást adott elő a házassággal kapcsolatos legmagasabb rendű eszményképekről.

Úgy dicsérte a házasságot, mint a minden emberi kapcsolat leginkább eszményi és legmagasabb rendű formáját. Hasonlóképpen tudtul adta, hogy erősen helyteleníti a jeruzsálemi zsidók laza és tisztességtelen válási szokásait, akik akkoriban engedélyezték egy férfinak, hogy a legcsekélyebb okok miatt is elváljon a feleségétől, mint például, hogy az asszony rosszul főz, rosszul vezeti a háztartást, vagy ha nem talált jobb indokot, akkor azért, mert beleszeretett egy csinosabb nőbe.

4 A farizeusok egészen odáig merészkedtek, hogy azt tanítsák, hogy e könnyen választható válás a zsidó népnek, különösen a farizeusoknak adott különleges engedmény. És így, miközben Jézus nem volt hajlandó

nyilatkozni a házasság és a válás dolgában, igen erősen ostorozta a házassági kapcsolat e szégyenteljes semmibevételét és rámutatott e gyakorlatnak a nőkkel és a gyermekekkel szembeni igazságtalan voltára. Nem szentesített soha egyetlen olyan válási szokást sem, mely a férfinak a nővel szemben előnyt biztosított volna; a Mester csakis a nőt a férfival egyenjogúan kezelő tanításokat helyeselte.

5 Bár Jézus nem javasolt új rendelkezéseket a házasság és a válás szabályozására, sürgette a zsidókat, hogy a maguk törvényei és felsőbb rendű tanításai szerint éljenek. Folyamatosan hivatkozott az írásokra azon erőfeszítése során, hogy javítsa a szokásaikat e társadalmi előírásoknak megfelelően. Azzal, hogy így támogatta a házasságra vo-

natkozó magas és eszményi felfogásokat, Jézus ügyesen elkerülte az összeütközést azokkal, akik az írott törvényeikből vagy a nagy becsben tartott válási kiváltságaikból eredő társadalmi szokások kapcsán tettek fel neki kérdéseket.

6 Az apostolok igen nehezen értették meg, hogy a Mester miért vonakodik határozott kijelentéseket tenni a tudományos, a társadalmi, a gazdasági és a politikai problémákkal kapcsolatban. Nem értették meg teljesen, hogy az ő földi küldetése kizárólag a szellemi és vallási igazságok kinyilatkoztatására irányult.

7 Miután Jézus beszélt a házasságról és a válásról, aznap késő este az apostolok külön is számos további kérdést tettek fel, és

az e kérdésekre adott válaszai sok félreértésüket eloszlatták. E tanácskozás végén Jézus azt mondta: „A házasság tiszteletreméltó dolog és minden embernek vágynia kell arra. A tény, hogy az Ember Fia egyedül végzi a földi küldetését, egyáltalán nem jelenti a házasság kívánatos voltának helytelenítését. Az Atya akarata az, hogy így dolgozzak, de ugyanez az Atya rendelte el a férfi és a nő teremtését, és az isteni akarat az, hogy a férfiak és a nők megtalálják a legmagasabb szintű szolgálatot és a gyermekek fogadására és nevelésére alkalmas otthon létesítésének azzal járó örömét, hogy a gyerekek teremtésében e szülők társaivá lesznek a menny és a föld Alkotóinak. És emiatt kell a férfinak elhagynia az anyját és az apját és

emiatt kell hűen ragaszkodnia a feleségéhez, és emiatt kell e kettőnek eggyé válnia.”

8 És ezzel Jézus megszabadította az apostolokat a házassággal kapcsolatos számos aggodalmuktól és eloszlatott számos, a válással kapcsolatos félreértést; ugyanakkor sokat tett annak érdekében, hogy a társas kötelék eszményképeit magasabb szintre emelje és fokozza a nők és a gyermekek, valamint az otthon iránti tiszteletüket.

6. A KISGYERMEKEK MEGÁLDÁSA

1 Azon az estén Jézusnak a házasságról és a gyermekek boldogságáról szóló üzenete elterjedt egész Jerikóban, így másnap reggel, jóval az előtt, hogy Jézus és az apostolok felkészültek volna a távozásra, még a reggeli

ideje előtt, sok anya jött el Jézus szálláshelyéhez, karjukon hozva és kézen fogva vezetve a gyermekeiket, és azt szerették volna, ha megáldja a kicsiket. Amikor az apostolok kimentek, hogy megnézzék az anyák és gyermekek gyülekezetét, megpróbálták elküldeni őket, de ezek az asszonyok nem voltak hajlandók távozni, amíg a Mester a kezét a gyermekeikre nem helyezi és meg nem áldja őket. És amikor az apostolok hangosan megfeddték az anyákat, Jézus, hallván a zsivajt, kijött és erősen leteremtette őket, mondván: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek; ne akadályozzátok őket, hisz ilyeneké a mennyország. Bizony, bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, az

aligha jut be oda, hogy a szellemi ember teljes képességéig fejlődhessen.”

2 És miután a Mester így szólt az apostolokhoz, az összes gyermeket magához engedte, kezét rájuk helyezte, s közben bátorító és bíztató szavakat mondott az anyáknak.

3 ¶ Jézus gyakran beszélt apostolainak a mennyei lakóhelyekről és azt tanította, hogy az Isten fejlődő gyermekeinek ott kell felnőniük szellemileg úgy, ahogy a gyermekek e világon fizikailag növekednek. És a szent gyakorta így jelenik meg közönségesként, mint ahogy ezen a napon ezek a gyermekek és anyák is kevéssé fogták fel, hogy a Nebadon figyelő értelmei nézik, amint a jerikói gyermekek egy világegyetem urával játszanak.

4 ¶ A nők helyzete Palesztinában sokat javult Jézus tanítása révén; és ez így lett volna szerte a világon is, ha a követői nem távolodtak volna el messzire attól, amit ő oly nyomatékosan tanított nekik.

5 ¶ Szintén Jerikóban, a gyermekeknek az istenimádat szokására való korai vallási felkészítésének megvitatásával összefüggésben történt, hogy Jézus igen emlékezetessé tette az apostolai előtt azt, hogy milyen nagy értéke van a szépségnek, mint az istenimádatra késztetés eszközének, különösen a gyermekek esetében. A Mester összefüggések láttatásával és példával is tanította a Teremtő imádásának a teremtmény természetes környezetében való értékét. Előnyben részesítette a mennyei Atyával való bensőséges kö-

zösséget a fák között és a természeti világ alsóbbrendű teremtményei között. Örömet okozott neki, hogy az Atyát a Teremtő Fiak csillagos terei lelkesítő látványán keresztül szemlélheti.

6 Amikor nincs lehetőség az Istent a természet sátortemplomaiban imádni, akkor az embereknek meg kell tenniük minden tőlük telhetőt, hogy olyan szép házakat, megkapó egyszerűségű és művészi szépségű szentélyeket emeljenek, ahol a legmagasabb szintű emberi érzelmek az Istennel való szellemi közösségre irányuló értelmi közeledéssel társulva feléledhetnek. Az igaz, a szép és a szentség mind erős és hatékony segítője az igaz imádatnak. De a szellemi bensőséges közösséget nem segítik az ember kifinomult

és kérkedő művészetének erős ékességei és túlzott díszei. A szépség akkor a leginkább vallási, ha az a legegyszerűbb és a természethez hasonló. Milyen szerencsétlen dolog, hogy a kisgyermekeknek a nyilvános istenimádat fogalmaival való megismerkedésére hideg és sivár termekben kerül sor, melyek olyannyira mentesek a szépség vonzerejétől és olyannyira hiányzik belőlük a jókedv és a lelkesítő szentség mindenféle ösztönzése! A gyermeket az istenimádatba bevezetni a szabad ég alatt kell és a gyermek később kísérje el a szüleit a nyilvános vallási összejövetelt szolgáló házakba, melyek legalább olyan anyagi vonzerőt és művészi szépséget árasszanak, mint az otthon, mely-

ben a gyermek nap mint nap lakik.

7. BESZÉLGETÉS AZ ANGYALOKRÓL

[1] Ahogy felfelé haladtak a hegyekben Jerikóból Betániába, Nátániel az út legnagyobb részén Jézus oldalán haladt, és a gyermekek és a mennyország viszonyával kapcsolatos beszélgetésük vezetett el közvetlenül az angyalok segédkezésének áttekintéséhez. Nátániel végül ezt a kérdést tette fel a Mesternek: „Lévén, hogy a főpap egy szadduceus, és mivel a szadduceusok nem hisznek az angyalokban, mit tanítsunk az embereknek a mennyei segédkezőkről?” Erre Jézus egyebek között azt mondta:

[2] ¶ „Az angyali seregek a teremtett lények egy külön rendjét alkotják; teljesen különböznek a halandó teremtmények anyagi

rendjétől, és a világegyetemi értelmek külön csoportjaként működnek. Az angyalok a teremtményeknek nem abba a csoportjába tartoznak, melyet az Írásokban ‚az Isten Fiainak' neveznek; és nem is a halandó emberek megdicsőült szellemei, akik átmentek, hogy a magasságbeli házakon keresztül haladva fejlődjenek. Az angyalok közvetlen teremtés eredményei, és ők nem szaporítják magukat. Az angyali seregek csak szellemi rokonságban állnak az emberi fajjal. Ahogy az ember a Paradicsomban lévő Atya felé való utazásban fokozatosan halad előre, egyszer átjut egy, az angyalok állapotához hasonló létállapoton, de halandó emberből sohasem lesz angyal.

3 Az angyalok sohasem halnak meg, mint

az ember. Az angyalok halhatatlanok, kivéve, ha esetleg bűnbe keverednek, mint ahogy ezt tette némelyikük is a Lucifer-féle ármányban. Az angyalok a szellemszolgálók a mennyben, és ők nem végtelenül bölcsek és nem is végtelenül hatalmasak. De minden hűséges angyal valóban tiszta és szent.

4 És nem emlékeztek, hogy egyszer régebben azt mondtam nektek, hogy ha a szellemi szemeteket kinyitnátok, akkor látnátok megnyílni a mennyeket és megfigyelhetnétek az Isten angyalainak fel- és leszállását? Az angyalok segédkezésén múlik, hogy az egyik világ kapcsolatban állhat más világokkal, mert nem mondtam-e nektek többször is, hogy vannak más juhaim nem ebből a nyájból is? És ezek az angyalok nem

a szellemvilág kémei, akik leskelődnek utánatok és aztán egyből az Atyához mennek és beszámolnak a szívetek gondolatairól és jelentik a húsvér testetek tetteit. Az Atyának nincs szüksége ilyen szolgálatra, ugyanis az ő saját szelleme él bennetek. De ezek az angyali szellemek a működésük során biztosítják, hogy a mennyei teremtésösszesség egyik része értesüljön a világegyetem másik és távoli részeinek dolgairól. És az angyalok közül, akik az Atya kormányában és a Fiak világegyetemeiben működnek, sokakat jelöltek ki az emberfajták szolgálatára. Amikor azt tanítottam nektek, hogy e szerafok közül sokan segédkező szellemek, akkor nem képes beszéddel és nem is költői hangnemben szóltam. És mindez így igaz, füg-

getlenül attól, hogy e dolgokat mily nehezen fogjátok fel.

5 Sokan ezen angyalok közül közreműködnek az emberek megmentésének munkájában, mert nem beszéltem-e nektek arról a szeráfi örömről, amikor egy lélek úgy dönt, hogy elfordul a bűntől és az Isten keresésébe kezd? Még arról az örömről is beszéltem nektek, mely a menny *angyalai között* nyilvánul meg, amikor egy bűnös bűnbánatot mutat, ez pedig olyan, más és magasabb rendű mennyei lények létezését jelzi, akik ugyancsak érintettek a halandó ember szellemi jólétében és isteni fejlődésében.

6 Ezen angyaloknak igencsak sok közük van azokhoz a folyamatokhoz is, melyek révén az ember szelleme kiszabadul a húsvér

test házaiból és az ember lelke a mennyei házakhoz kísértetik. Az angyalok a biztos és mennyei kísérői az emberi léleknek a húsvér test halála és a szellemi lakóhelyeken való új élet közötti feltérképezetlen és meghatározatlan időszakban.”

7 ¶ És beszélt volna tovább is Nátániellel az angyalok segédkezéséről, de félbeszakította őket Márta közeledése, akit egy barátja értesítette arról, hogy a Mester Betánia felé tart, s e barát látta meg Jézust a keleti hegyekből lefelé jönni. És Márta ekkor szaladt ki Jézus elé, hogy üdvözölje.

168. ÍRÁS

LÁZÁR FELTÁMASZTÁSA

RÖVIDDEL dél után történt, hogy Márta kiszaladt Jézus elé, aki éppen átkelt a Betánia melletti hegyormon. Fivére, Lázár már négy napja halott volt és vasárnap délután el is temették egy külön sírba a kert egyik távoli végében. A sírbolt bejáratát elzáró sziklát e nap, vagyis csütörtök reggelén gördítették a helyére.

[2] Amikor Márta és Mária megüzente Jézusnak Lázár betegségét, abban bíztak, hogy a Mester tesz valamit. Tudták, hogy fivérük nagyon súlyos beteg, és bár nemigen merték remélni, hogy Jézus otthagyja a tanítást és a tan hirdetését, hogy a segítségükre si-

essen, oly erősen hittek a betegség-gyógyító hatalmában, hogy úgy gondolták, Jézus csak kimondja a gyógyító szavakat és Lázár nyomban újra egészséges lesz. És amikor Lázár meghalt néhány órával azt követően, hogy a hírvivő elindult Betániából Filadelfiába, úgy gondolták, hogy ez azért következett be, mert a Mester túl későn értesült a fivérük betegségéről, hogy csak akkor tudta meg, amikor Lázár már több órája halott volt.

[3] De a két nőt minden hívő barátjukkal együtt nagyon megrázta az a válaszüzenet, melyet a futár kedd délután hozott meg, amikor Betániába ért. A hírvivő határozottan állította, hogy hallotta, amint Jézus azt mondja, „…e betegség nem igazán ha-

lálos”. Azt sem értették, hogy nekik miért nem üzen vagy miért nem ajánl fel egyéb segítséget.

4 Sok barátjuk jött el a közeli kis falvakból és érkeztek mások is Jeruzsálemből, hogy vigaszt nyújtsanak a bánattól lesújtott testvéreknek. Lázár és nőtestvérei egy tehetős és tiszteletreméltó zsidónak a gyermekei voltak, aki Betánia kis falujának vezető polgára volt. És függetlenül attól, hogy mindhárman már régóta Jézus lelkes követői közé tartoztak, aki csak ismerte, mind nagyon tisztelte őket. Nagyobb szőlőföldeket és olívaültetvényeket örököltek e környéken, és hogy gazdagok voltak, arra további bizonyíték az a tény is, hogy megengedhették maguknak, hogy saját sírboltjuk legyen a há-

zuknál. Mindkét szülőjüket e sírban helyezték el.

5 Mária már feladta a reményt, hogy Jézus eljön, és elmerült a bánatban, Márta azonban kitartott azon reménye mellett, hogy Jézus el fog jönni, egészen addig a pillanatig, amíg reggel a sír elülső zárókövét a helyére nem tették és ezzel le nem zárták a bejáratot. De még ekkor is arra utasította a szomszéd legényt, hogy figyelje a Betániától keletre álló hegy ormán át vezető jerikói utat; és e legény hozott hírt Mártának arról, hogy Jézus és barátai közelednek.

6 Amikor Márta odaért Jézushoz, e szavakat szólva borult térdre előtte, „Mester, ha itt lettél volna, a fivérem nem halt volna meg!” Márta elméjén sok félelem suhant át,

de ő nem kételkedett, és nem is merte bírálni vagy megkérdőjelezni a Mesternek a Lázár halálával kapcsolatos viselkedését. Miután ezt elmondta, Jézus lehajolt, és talpra állította és azt mondta neki: „Csak legyen hited Márta, és a fivéred felkel újra.” Erre Márta azt mondta: „Tudom, hogy fel fog kelni az utolsó nap feltámadásában; és már most is hiszem, hogy bármit is kérj Istentől, Atyánk megadja neked.”

7 Erre Jézus, egyenesen Márta szemébe nézve, így szólt: „Én vagyok a feltámadás és az élet; aki hisz bennem, bár meghal, mégis élni fog. Voltaképpen, aki él és hisz bennem, az sohasem fog meghalni. Márta elhiszed-e ezt?” És Márta azt felelte a Mesternek: „Igen, már régóta hiszem, hogy te vagy a Megsza-

badító, az élő Isten Fia, éppen az, akinek el kellett jönnie e világra.”

8 Mivel Jézus ekkor Mária felől érdeklődött, Márta egyből bement a házba és a testvérének súgva mondta, „A Mester van itt és téged keres.” És amikor Mária meghallotta ezt, gyorsan felkelt és kiszaladt üdvözölni Jézust, aki még mindig azon a helyen tartózkodott, némi távolságra a háztól, ahol Márta először elérte. A Máriával lévő barátok, akik vigasztalni igyekezték őt, látván, hogy hirtelenül felkel és kimegy, követték, mert úgy gondolták, hogy a sírhoz szalad sírni.

9 A jelenlévők közül sokan Jézus esküdt ellenségei voltak. Ezért jött ki Márta magában Jézus üdvözlésére, és ezért is ment be és tájékoztatta bizalmasan Máriát, hogy kere-

sik. Márta, bár szeretett volna Jézus mellett maradni, egyúttal el akart kerülni mindenféle esetleges kellemetlenséget, melyet azzal válthatott volna ki, hogy hirtelenül ront rá a jeruzsálemi ellenségeiket is magába foglaló csoportra. Márta szándéka az volt, hogy ő a házban marad a barátaikkal, amíg Mária kimegy üdvözölni Jézust, de e terve nem sikerült, mert mindannyian követték Máriát és így váratlanul a Mester jelenlétében találták magukat.

[10] Márta odavezette Máriát Jézushoz, és amikor a testvére meglátta őt, térdre borulva így szólt, „Bárcsak itt lettél volna, akkor a testvérem nem halt volna meg!” És amikor Jézus látta, hogy mindannyian mennyire búsulnak Lázár halála miatt, a lelkében

szánalom ébredt.

[11] Amikor a gyászolók észrevették, hogy Mária Jézus üdvözlésére ment ki, egy kissé távolabb húzódtak, míg Márta és Mária a Mesterrel beszélgetett, akik ekkor további vigasztaló és lelkesítő szavakat hallhattak arra vonatkozóan, hogy tartsák meg erős hitüket az Atyában és teljesen vessék alá magukat az isteni akaratnak.

[12] Jézus emberi elméjét igencsak felkavarta az a küzdelem, mely Lázár és az ő itt maradt nőtestvérei iránti szeretete és azon megvetés és utálat között folyt, mely e hitetlen és gyilkos szándékú zsidók némelyike általi képmutató ragaszkodással szemben benne felmerült. Jézus ingerült nehezteléssel viseltetett a magukat barátnak mondók néme-

lyike által mutatott kierőszakolt és külsőséges gyászolás miatt, minthogy az ilyen hamis bánathoz a szívükben oly keserves gyűlölködés is társult ővele szemben. E zsidók némelyike azonban őszintén gyászolt, mert ők a család igaz barátai voltak.

1. LÁZÁR SÍRJÁNÁL

[1] Miután Jézus némi időt eltöltött Márta és Mária vigasztalásával, még a gyászolóktól elkülönülten megkérdezte tőlük, „Hol temettétek el?” Erre Márta azt mondta, „Gyere és nézd meg.” És amint a Mester csendben követte a búsuló nővért, könnyezni kezdett. Meglátván a könnyeit, az őket követő barátságos zsidók egyike azt mondta: „Nézzétek, mennyire szerette. Ő, aki felnyitotta a vak

ember szemét, nem tudta volna megmenteni ezt az embert a haláltól?” Ekkorra már a családi sírbolt előtt álltak, mely egy kisebb természetes barlang, illetőleg lejtős üreg volt abban a sziklagerincben, mely a telken belül, annak távolabbi végében, mintegy tíz méternyire magasodott.

2 ¶ Az emberi elméknek nehéz elmagyarázni, hogy miért is sírt Jézus. Mi ugyan hozzáférünk az egyesített emberi érzelmekről és isteni gondolatokról a Megszemélyesült Igazító elméjében bejegyzett információkhoz, azonban nem vagyunk teljesen bizonyosak ezen érzelmi megnyilvánulások valódi okában. Hajlunk arra a feltételezésre, hogy Jézus az elméjén ekkor átfutott sokféle gondolat és érzés miatt könnyezett, úgy

mint:

3 1. Igaz és fájdalmas rokonszenvet érzett Márta és Mária irányában; valós és mély emberi ragaszkodással viseltetett e nővérek iránt, akik elveszítették a fivérüket.

4 ¶ 2. Elméjét nyugtalanította a gyászolók tömege, melyben némelyek őszinték voltak, némelyek meg csak tettették magukat. Jézus mindig is rossz néven vette a gyászolás ilyen külsőséges megnyilvánulásait. Tudta, hogy a nővérek szerették fivérüket és hittek a hívek továbbélésében. Ezek az egymással összeütköző érzelmek talán megmagyarázzák, hogy miért búsult, ahogy a sírhoz közeledtek.

5 ¶ 3. Valóban habozott, hogy visszahozza-e Lázárt a halandói életre. A nővéreinek

tényleg szükségük volt rá, Jézus azonban sajnálta visszahozni a barátját azon elkeseredett üldöztetés tapasztalására, melyről jól tudta, hogy Lázárnak el kell majd szenvednie annak eredményeként, hogy az Ember Fia isteni hatalmának mind közül legnagyobb megmutatkozásának alanyává lesz.

6 ¶ És most egy érdekes és tanulságos tényt közlünk: Bár e beszámolót az emberi ügyek nyilvánvalóan természetes és szokványos eseményeként tárjuk fel, azért van ennek néhány igen érdekes vetülete is. Amikor a hírvivő vasárnap odaért Jézushoz és beszámolt neki Lázár betegségéről, bár Jézus azt üzente, hogy az „nem halálos”, ugyanakkor személyesen elment Betániába, sőt még azt is megkérdezte a nővérektől, hogy „Ho-

vá temettétek?” Bár mindez arra utal, hogy a Mester természetes módon és az emberi elméje korlátozott ismereteinek megfelelően járt el, mindazonáltal a világegyetemi feljegyzésekből kitűnik, hogy Jézus Megszemélyesült Igazítója rendelkezéseket adott ki Lázár Gondolatigazítójának Lázár halála után meghatározatlan ideig a bolygón való itt tartása érdekében, és e rendelkezés bejegyzésére csak tizenöt perccel azt megelőzően került sor, hogy Lázár az utolsót lélegezte.

7 Hogy Jézus isteni elméje tudta-e, még az előtt, hogy Lázár meghalt volna, hogy fel fogja őt támasztani a holtából? Nem tudjuk. Mi csak annyit tudunk, amennyit e feljegyzésben közreadunk.

8 ¶ Jézus ellenségei közül sokan hajlamosak voltak megvetően figyelni a gyöngédségének megnyilvánulásait, és azt mondták egymás között: „Ha olyan nagyra tartja ezt az embert, akkor miért várt olyan sokat, hogy eljöjjön Betániába? Ha ő az, aminek mondja magát, akkor miért nem mentette meg a kedves barátját? Mi haszna az idegenek gyógyításának Galileában, ha nem tudja megmenteni azokat, akiket szeret?” És sok más módon is gúnyolódtak Jézus tanításain és tettein, és igyekeztek jámbor színben feltüntetni azokat.

9 Így aztán ezen a csütörtök délutánon, nagyjából fél háromkor, a terep teljesen elő volt készítve Betánia e kis falujában a nebadoni Mihály földi segédkezése során vég-

hezvitt minden tette közül a legnagyobbiknak a kivitelezésére, az isteni hatalomnak az ő húsvér testbeni megtestesülése alatti legnagyszerűbb megmutatkozására, ugyanis az ő saját feltámadására azt követően került sor, hogy megszabadult a halandói porhüvely jelentette kötelékektől.

10 A Lázár sírboltjánál összegyűlt kis csoport kevéssé fogta fel a mindenféle rendű mennyei lények hatalmas sokadalmának közvetlen közelségét, mely csoport Gábriel vezetése alatt gyülekezett és várakozott Jézus Megszemélyesült Igazítójának irányítása mellett, várakozásteljes izgalomban és készen arra, hogy végrehajtsák a szeretett Fejedelmük parancsát.

11 Amikor Jézus kiadta azt az utasítást, hogy

„Vegyétek el a követ”, az összegyűlt mennyei seregek felkészültek arra, hogy eljátsszák Lázár feltámasztásának színművét, mely feltámasztás az ő halandói húsvér testbeni alakjához való hasonlatosságban zajlott. Az effajta feltámasztás kivitelezésével járó nehézségek jóval nagyobbak a halandó teremtmények morontia alakban való feltámasztásának bevett eljárásához képest, és sokkal több mennyei személyiséget és a világegyetemi eszközök sokkal nagyobb fokú szervezettségét igénylik.

12 Amikor Márta és a Mária meghallotta Jézus azon utasítását, hogy a sír bejárata elől távolítsák el a követ, vegyes érzelmek lettek úrrá rajtuk. Mária abban reménykedett, hogy Lázárt feltámasztják holtából, de Már-

tát, aki bizonyos mértékig osztozott ugyan testvére hitében, jobban eltöltötte az abbéli félelem, hogy Lázár nincs olyan állapotban, hogy Jézus, az apostolok és a barátaik szeme elé kerüljön. Márta azt mondta: „Valóban szükséges elgördítenünk a követ? A fivérem már négy napja halott, s így a test bomlása már megkezdődött.” Márta azért is mondta ezt, mert nem tudta, hogy a Mester miért kérte a kő elmozdítását; úgy gondolta, hogy Jézus talán csak egy utolsó pillantást akar vetni Lázárra. Magatartása nem volt határozott és szilárd. Ahogy az emberek bizonytalanul ott álltak a kőnél, Jézus így szólt: „Nem megmondtam először, hogy e betegség nem halálos? Nem azért jöttem-e, hogy teljesítsem az ígéretemet? És miután eljöt-

tem hozzátok, nem azt mondtam-e, hogy ha tudnátok hinni, akkor meglátnátok az Isten dicsőségét? Miért kételkedtek hát? Mikor fogtok végre hinni és hallgatni rám?”

13 Amikor Jézus elhallgatott, az apostolai, a segítőkész szomszédokkal együtt, megragadták a követ és elgördítették a sír bejáratából.

14 ¶ A zsidóknál általános volt az a felfogás, hogy a halál angyalának kardja hegyén a méreg a harmadik nap végén kezd el hatni, s így a negyedik napon fejti ki a teljes hatását. Úgy vélték, hogy az ember lelke a harmadik nap végéig a sír környékén maradhat, s a holttest életre keltésével próbálkozhat; de erősen hittek abban, hogy az ilyen lélek még a negyedik nap hajnala előtt átmegy az eltá-

vozott szellemek lakhelyére.

15 A halottakkal és a halottak szellemének eltávozásával kapcsolatos eme hiedelmek és vélekedések azt erősítették mindazok elméjében, akik most jelen voltak Lázár sírjánál és később azok esetében, akikhez eljutott a készülőben lévő esemény híre, hogy ez valójában és igazán, személyesen véghezvitt halott-feltámasztási cselekedete volt annak, aki azt mondta magáról, hogy ő „a feltámadás és az élet”.

2. LÁZÁR FELTÁMASZTÁSA

1 Lévén, hogy a mintegy negyvenöt főnyi halandó alkotta társaság a sír előtt állt, a beszűrődő fényben halványan kivehették Lázár alakját, amint az vászonba pólyálva ott

fekszik a temetkezési barlang jobb alsó fülkéjében. Míg e földi teremtmények csaknem lélegzet visszafojtva, csendben álltak ott, a mennyei lények hatalmas serege sietve elfoglalta a helyét, várva, hogy a beavatkozás jelére meginduljanak, mely jelet a parancsnokuknak, Gábrielnek kellett megadnia.

2 Jézus felemelte a tekintetét és így szólt: „Atyám, köszönöm, hogy meghallgattad és teljesíted a kérésemet. Tudom, hogy mindig meghallgatsz, de azokért, akik most itt állnak mellettem, azokért szólok most hozzád, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem a világba, és hogy megtudják, hogy velem munkálkodsz abban, amit véghez akarunk vinni.” És miután így imádkozott, hangosan azt mondta, „Lázár, jöjj elő!”

3 Bár ezek az emberi megfigyelők nem mozdultak, a hatalmas mennyei sereg a Teremtő szavának engedelmeskedve, egységes cselekvésre készen felbolydult. Földi időben mérve mindössze tizenkét másodperc alatt Lázár addig élettelen alakja megmozdult és rövidesen fel is ült azon a sziklapadon, melyre elhelyezték. A teste halotti ruhába volt öltöztetve, és az arcát kendő takarta. És ahogy felállt előttük — élve — Jézus azt mondta, „Szabadítsátok ki, hadd jöjjön elő.”

4 Mindenki, kivéve az apostolokat, valamint Mártát és Máriát, elfutott a házhoz. Elsápadtak az ijedtségtől és úrrá lett rajtuk a döbbenet. Némelyek maradtak ugyan, de sokan hazasiettek.

5 Lázár üdvözölte Jézust és az apostolokat és megkérdezte, hogy mit jelent a halotti öltözék és miért a kertben ébredt. Jézus és az apostolok félrevonultak, míg Márta beszámolt Lázárnak arról, hogy meghalt, eltemették, és feltámadt. El kellett mondania neki, hogy vasárnap halt meg és most csütörtökön hozták vissza az életre, minthogy Lázárban nem tudatosult az idő azóta, hogy a halálba szenderült.

6 ¶ Amint Lázár előjött a sírból, Jézus Megszemélyesült Igazítója, aki ekkor a fajtájának vezetője volt ebben a helyi világegyetemben, megparancsolta Lázár korábbi Igazítójának, aki most utasításra várt, hogy újra foglalja el a helyét a feltámadott ember elméjében és lelkében.

7 ¶ Ez után Lázár odament Jézushoz és a nőtestvéreivel együtt letérdelt a Mester lába elé, hogy köszönetet mondjanak és dicsőítsék az Istent. Jézus, Lázárt kézen fogva felemelte, s így szólt: „Fiam, ami veled történt, azt megtapasztalja mindenki, aki elhiszi ezt az örömhírt, azzal a különbséggel, hogy dicsőbb alakban támadnak fel. Te azon igazság élő tanúja leszel, melyről beszélek — én vagyok a feltámadás és az élet. De most mindannyian menjünk be a házba és lássuk el táplálékkal e fizikai testeket.”

8 ¶ Ahogy a ház felé sétáltak, Gábriel feloszlatta az összegyűlt mennyei seregek kiegészítőleg érkezett csoportjait, miközben feljegyezte, hogy ez volt az első és az utolsó eset az Urantián, hogy egy halandó teremt-

ményt feltámasztottak a halott fizikai testhez való hasonlatosságban.

9 ¶ Lázár nemigen értette a történteket. Azt tudta, hogy nagyon beteg volt, de csak annyira emlékezett, hogy elaludt és felébredt. Soha nem tudott semmit mondani a sírban töltött eme négy napról, mert teljesen öntudatlan volt. Az idő nem létezik azok számára, akik a halálba szenderülten alszanak.

10 Bár e nagy tett eredményeképp sokan hittek Jézusban, mások szíve éppen hogy megkeményedett az ő elutasításában. Másnap délre a történet egész Jeruzsálemben elterjedt. Rengeteg férfi és nő ment el Betániába, hogy lássa Lázárt és beszéljen vele, és a rémült, elképedt farizeusok sietve összehívták

a Szanhedrin ülését, hogy eldöntsék, mihez is kezdjenek ezekkel az új fejleményekkel.

3. A SZANHEDRIN ÜLÉSE

1 Bár a holtából feltámasztott ember bizonysága nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az országról szóló evangéliumban hívők tömegének hite megerősödjön, ez kevés vagy semmilyen hatással sem volt a jeruzsálemi vallási vezetők és befolyásos személyek magatartására attól eltekintve, hogy felgyorsította ama döntésük meghozatalát, hogy elpusztítsák Jézust és leállítsák a tevékenységét.

2 ¶ Másnap pénteken, egy órakor a Szanhedrin összeült, hogy részleteiben is megvitassák a kérdést, „Mit csináljunk a názá-

reti Jézussal?” Több mint kétórányi tanácskozást és elkeseredett vitát követően egy bizonyos farizeus előállt egy, Jézus azonnali halálát elrendelő határozati javaslattal, mely kimondta volna, hogy Jézus fenyegetést jelent egész Izráel számára és hivatalosan is arra kötelezné a Szanhedrint, hogy tárgyalás nélkül és minden irányadó eset ellenében hozza meg a halálos ítéletét.

3 A zsidó vezetők e tiszteletre méltó testülete időről időre elrendelte, hogy Jézust el kell fogni és bíróság elé kell állítani az istenkáromlás vádjaival és számos egyéb váddal a zsidó szent törvények semmibevétele miatt. Korábban már egyszer elmentek odáig, hogy halálra ítéljék, de ez volt az első alkalom, hogy a Szanhedrinről feljegyez-

hető, hogy Jézus halálra ítélését bármilyen tárgyalást megelőzően kívánták. De erről a határozati javaslatról nem szavaztak, mert a Szanhedrin tizennégy tagja egyszerre lemondott, amikor ilyen hallatlan intézkedési javaslat került elő. Bár e lemondásokra csaknem két héten át hivatalosan nem került sor, e tizennégy fős csoport attól a naptól fogva visszavonult a Szanhedrintől és soha többé nem vett részt a tanács munkájában. Amikor e lemondásokat végül hivatalossá tették, öt másik tagot is kizártak, mert a társaik azt hitték, hogy baráti érzelmeket táplálnak Jézus iránt. E tizenkilenc férfi kizárásával a Szanhedrin olyan helyzetbe került, hogy a teljes egyetértéssel határos összetartással próbálhatta meg elérni Jézus

elítélését.

4 A következő héten Lázárt és nővéreit beidézték a Szanhedrin elé. Amikor meghallgatták a vallomásukat, már nem lehetett kétségük, hogy Lázár feltámadt a holtából. Bár a Szanhedrin jegyzőkönyvei tulajdonképpen elfogadták Lázár feltámadását, a feljegyzés tartalmazott egy olyan határozatot is, mely ezt és a Jézus által véghezvitt összes többi csodát az ördögök hercege hatalmának tulajdonította, akivel Jézus állításuk szerint szövetségben van.

5 Függetlenül attól, hogy a csodatévő ereje milyen forrásból származott, e zsidó vezetők meg voltak győződve arról, hogy ha nem állítják le azonnal, akkor rövidesen az egész köznép hinni fog benne; továbbá azért

is, mert tartottak attól, hogy a római hatóságokkal komoly bonyodalmak támadhatnak, hiszen a hívei közül sokan úgy tekintettek rá, mint a Messiásra, Izráel megszabadítójára.

6 A Szanhedrin ugyanezen ülésén történt, hogy Kajafás, a főpap először utalt arra a régi zsidó mondásra, melyet oly sokszor megismételt: „Jobb, ha egy ember hal meg, minthogy az egész közösség elpusztuljon.”

7 Bár Jézust értesítették a Szanhedrin e sötét péntek délutáni dolgairól, ez egyáltalán nem nyugtalanította őt és szombatig ottmaradt a barátainál Betfagéban, a Betánia melletti egyik falucskában. Vasárnap kora reggel Jézus és az apostolok az előre megbeszéltek szerint Lázár házában gyülekeztek,

és miután elbúcsúztak a betániai családtól, elindultak vissza a pellai táborba.

4. AZ IMA MEGHALLGATÁSA

[1] A Betániából Pellába tartó út során az apostolok számos kérdést tettek fel Jézusnak, melyek mindegyikére a Mester nyílt választ adott, kivéve azokat, melyek a halott feltámasztásának részleteit firtatták. Az ilyen problémák meghaladták az apostolai felfogóképességét; ennélfogva a Mester nem volt hajlandó e kérdéseket megvitatni velük. Lévén, hogy titokban hagyták el Betániát, csak maguk voltak. Jézus ezért kihasználta az alkalmat, hogy sok olyasmit tudasson a tizekkel, melyekről úgy gondolta, hogy felkészítik őket az előttük álló, megpróbáltatást hozó napokra.

2 Az apostolok igen zaklatottak voltak és sok időt töltöttek a legutóbbi élményeik megvitatásával, melyek az imádkozással és annak meghallgatásával függtek össze. Mindannyian emlékeztek a betániai hírvivőnek Filadelfiában elmondott kijelentésre, amikor is Jézus világosan megmondta, „E betegség nem igazán halálos”. És mégis, ezen ígéret ellenére, Lázár ténylegesen meghalt. Egész nap újra és újra visszatértek az ima meghallgatásával kapcsolatos eme kérdés megvitatásához.

3 Jézus válaszai, melyeket a számos kérdésükre adott, a következőképpen foglalhatók össze:

4 1. Az imádság a véges elme olyan megnyilatkozása, melynek során az elme köze-

ledni próbál a Végtelenhez. Az imádkozást ezért szükségképpen korlátozza a véges tudása, bölcsessége és sajátosságai; a válasz hasonlóképpen korlátozott a Végtelen rálátása, céljai, eszményképei és előjogai miatt. Sohasem figyelhetők meg töretlen folytonossággal olyan anyagi válaszjelenségek, amelyek az imádkozásra érkező szellemi válasz teljes befogadását mutatnák.

5 ¶ 2. Amikor az ima látszólag megválaszolatlan marad, akkor a késlekedés valójában egy jobb választ jelez, olyat, mely esetleg igen alapos ok miatt szenved késedelmet. Amikor Jézus azt mondta, hogy Lázár betegsége nem igazán halálos, akkor ő már tizenegy órája halott volt. Az őszinte imára nem tagadtatik meg a válasz, kivéve, ha

a szellemi világ magasabb nézőpontja jobb választ ígér, mégpedig olyat, mely az ember szellemének kérését teljesíti, szemben az ember puszta elméjének imájával.

6 ¶ 3. Az idő világából érkező imák, amikor szellem sugallta és hit juttatta kifejezésre azokat, gyakran oly mérhetetlenek és mindent magukba foglalók, hogy a válasz csak az örökkévalóságban adható meg; a véges területéről induló kérelem néha annyira megragadja a Végtelent, hogy a válaszadás elhalasztódik addig, amíg a megfelelő befogadóképesség ki nem alakul; a hittel teli ima olyan mértékben felölelhet mindent, hogy arra a válasz csak a Paradicsomon kapható meg.

7 ¶ 4. A halandói elme imájára adandó

válaszok gyakran olyan jellegűek, hogy a befogadásukra és megértésükre csak a halhatatlan rend elérése után válik képessé ezen imádkozó elme. Az anyagi lény imájára sokszor csak akkor érkezhet válasz, amikor a szóban forgó egyén a fejlődésben már elérte a szellemi szintet.

8 ¶ 5. Az Istent ismerő személy imáját úgy elferdítheti a tudatlanság és úgy eltorzíthatja a babonaság, hogy a válasz igencsak nemkívánatosnak minősül. Ekkor a közbeavatkozó szellemlényeknek úgy át kell alakítaniuk az ilyen imát, hogy amikor a válasz megérkezik, a kérelmező teljesen képtelen azt az imájára adott válaszként felismerni.

9 ¶ 6. Minden igaz ima szellemi lényeknek szól, és minden ilyen fohászra szellemi

fogalmakon keresztül adatik válasz, és minden ilyen válasznak a szellemi valóságokban kell fennállnia. A szellemlények nem adhatnak anyagi választ a szellemi kérelmekre, még ha anyagi lény is a kérelmező. Az anyagi lények csak akkor képesek eredményesen imádkozni, ha „a szellemben imádkoznak”.

10 ¶ 7. Egyetlen imára sem remélhető válasz, hacsak nem szellemtől született és hit táplálta imáról van szó. Őszinte hitetek egyszersmind azt is jelenti, hogy voltaképpen már előre megadtátok imátok meghallgatóinak a teljes felhatalmazást arra, hogy kéréseiteket annak a legfelsőbb bölcsességnek és annak az isteni szeretetnek megfelelően teljesítsék, melyet hitetek úgy jelenít meg, mint az imával megszólított lények örökös moz-

gatóerejét.

11 ¶ 8. A gyermeknek mindig természetes joga, hogy kéréssel forduljon szülőjéhez; és a szülő is csak szülői kötelességeit teljesíti éretlen gyermekével szemben akkor, amikor teljesebb bölcsessége alapján a gyermek kérésének megválaszolását késleltteti, módosítja, megbontja, magasabb szintre emeli vagy a gyermek szellemi felemelkedésének későbbi szakaszáig elhalasztja.

12 ¶ 9. Ne habozzatok szellemi célok elérése iránt imádkozni; ne kételkedjetek abban, hogy kérelmeitekre megkapjátok a választ. E válaszok várnak rátok, megvárják, míg a tényleges mindenségrendi előrehaladás azon jövőbeli szellemi szintjeire eljuttok, legyen az e világon vagy másutt, ahol végre képesek lesztek felismerni és befogad-

ni a korábbi, de rosszul időzített kérelmeitekre oly régóta váró válaszokat.

13 ¶ 10. Minden tiszta, szellemtől született kérelemre bizonyosan adatik válasz. Kérjetek, s a válasz megérkezik. De emlékezzetek arra, hogy az idő és a tér fokozatosan fejlődő teremtményei vagytok; ezért a nagyszámú imátokra és kérésetekre jövő, teljes körű válaszok személyes befogadása során mindig számolnotok kell a tér-idő-tényezővel.

5. LÁZÁR TOVÁBBI SORSA

1 Lázár a betániai otthonában maradt, mely nagy érdeklődés tárgyává vált sok őszinte hívő és számos kíváncsi ember számára, egészen Jézus keresztre feszítésének napjaig, amikor is figyelmeztetést kapott, hogy a

Szanhedrin halálra ítélte. A zsidók urai elszánták magukat, hogy megállítják a jézusi tanok további terjedését, és helyesen ítélték meg, hogy nem volna értelme kivégezni Jézust úgy, hogy Lázárt, aki az ő csodatévő tevékenységének tetőpontját jelentette, hagyják élni és tanúsítani ama tényt, hogy Jézus feltámasztotta őt a holtából. Lázár a részükről már addig is kegyetlen üldöztetésnek volt kitéve.

[2] És így Lázár sietve otthagyta leánytestvéreit Betániában, Jerikón át és a Jordánon keresztül menekült, és nem is állt meg hosszabb pihenőre, míg Filadelfiát el nem érte. Lázár jól ismerte Abnert, és itt biztonságban érezte magát az elvetemült Szanhedrin gyilkos cselszövéseitől.

[3] Röviddel ez után Márta és Mária túladott a betániai földjeiken és csatlakoztak fivérükhöz Pereában. Ezalatt Lázárból a filadelfiai egyház kincstárnoka vált. Erős támogatója lett Abnernek Pállal és a jeruzsálemi egyházzal szemben, és végül 67 éves korában ugyanazon betegségtől halt meg, mely fiatalabb korában Betániában elvitte.

169. ÍRÁS

AZ UTOLSÓ TANÍTÁS PELLÁBAN

MÁRCIUS 6-án, hétfőn késő este érkezett meg Jézus és a tíz apostol a pellai táborba. Ez volt Jézus ottlétének utolsó hete, és Jézus igen tevékeny volt a tömeg tanításában és az apostolok oktatásában. Minden délután beszélt a tömegeknek és minden este válaszolt az apostolok és bizonyos, a táborban tartózkodó haladó tanítványok kérdéseire.

[2] Lázár feltámasztásának híre két nappal a Mester megérkezését megelőzően jutott el a táborba, és az egész gyülekezeten izgatottság vett erőt. Az ötezer ember jóllakatása óta

nem történt olyasmi, amely ennyire megragadta volna az emberek képzeletét. Így hát az országgal kapcsolatos nyilvános segédkezés második szakaszának tetőpontján Jézus azt tervezte, hogy e rövid hetet tanítással tölti Pellában és az után kezdi meg a dél-pereai vándorutat, mely közvetlenül elvezetett az utolsó hét végső és megrendítően szomorú élményeihez Jeruzsálemben.

3 ¶ A farizeusok és a főpapok már hozzáfogtak a támadásaik megfogalmazásához és vádjaik formába öntéséhez. A Mester tanításai ellen a következő alapokon tiltakoztak:

4 1. A publikánusok és bűnösök barátja; elfogadja az istenteleneket, és még együtt is étkezik velük.

5 2. Istenkáromló; úgy beszél Istenről,

mint Atyjáról, és azt hiszi, hogy ő maga egyenlő az Istennel.

6 3. Megszegi a törvényt. Betegséget gyógyít a szombat napján és sok más módon is semmibe veszi Izráel szent törvényét.

7 4. Ördögökkel cimborál. Csodákat művel és állítólagos csodatételeket hajt végre Belzebubnak, az ördögök hercegének hatalma révén.

1. PÉLDABESZÉD AZ ELVESZETT FIÚRÓL

1 Csütörtök délután beszélt Jézus a tömegnek az „Üdvözülés kegyéről”. E beszéd során felidézte az elveszett bárány és az elveszett pénzérme történetét és ezt kiegészítette a tékozló fiúról szóló kedvenc példázatával.

Jézus azt mondta:

2 ¶ „A látnokok, Sámueltől Jánosig, már figyelmeztettek benneteket, hogy keresnetek kell az Istent — keresnetek kell az igazságot. Mindegyre azt mondták, ‚Keresd az Urat, míg meg nem találod’. És minden ilyen tanítást meg kell szívlelnetek. De én azért jöttem hozzátok, hogy megmutassam, hogy amíg ti az Isten megtalálásra törekedtek, addig az Isten ugyancsak keres titeket. Sokszor elmondtam már nektek a jó pásztor történetét, aki otthagyta a kilencvenkilenc bárányt a nyájban és elment megkeresni azt az egyet, amelyik elveszett, és hogy amikor megtalálta az eltévedt bárányt, miként vette a vállára és vitte vissza gyöngéden a nyájhoz. És amikor az elveszett bárány visszakerült a nyájba,

emlékeztek, hogy a jó pásztor hívta a barátait és kérte őket, hogy osztozzanak vele azon örömében, hogy megtalálta az elveszettet. Újra azt mondom, hogy nagyobb az öröm a mennyben egy bűnbánó bűnös miatt, mint kilencvenkilenc olyan személy miatt, akiknek nincs szükségük bűnbánatra. Az *elveszett* lelkek ténye csak fokozza a mennyei Atya érdeklődését. Én azért jöttem e világra, hogy megtegyem az Atya parancsát, és igaz, amit az Ember Fiáról mondanak, hogy a publikánusok és a bűnösök barátja.

[3] Nektek azt tanították, hogy isteni megbocsátás követi a bűnbánatotokat és erre minden áldozati és vezeklési tettetek eredményeként kerül sor, de én biztosítalak titeket, hogy az Atya már azt megelőzően el-

fogad benneteket, hogy bűnbánatot mutattatok volna és elküldi a Fiát és az ő társait, hogy rátok leljenek és örömmel vigyenek vissza titeket a nyájhoz, a fiúi elismertség és a szellemi fejlődés országába. Olyanok vagytok, mint a bárányok, melyek eltévedtek, és én azért jöttem, hogy megkeressem és megmentsem az elveszetteket.

4 És emlékeznetek kell annak az asszonynak a történetére is, akinek volt tíz ezüstpénze, melyből díszes nyakék készült, s elveszített ezekből egyet, és hogy miként gyújtott világot és seperte ki gondosan a házat és kutatott mindaddig, míg meg nem találta az elveszett ezüstpénzt. És amint megtalálta az elveszett érmét, összehívta a barátait és szomszédait, mondván, ‚Örvendjetek

velem, mert megtaláltam az elveszett darabot.' Tehát megint csak azt mondom, mindig örvendeznek a menny angyalai a bűneit megbánó és az Atya nyájához visszatérő bűnös miatt. És e történetet azért mesélem el nektek, hogy jól megértsétek, hogy az Atya és az ő Fia kimegy *megkeresni* az elveszetteket, és e keresésben igénybe veszünk minden olyan hatalmat, mely segítségünkre lehet ama buzgó törekvéseinkben, hogy megleljük az elveszetteket, azokat, akiknek szükségük van az üdvözülésre. És így, amint az Ember Fia kimegy a pusztába, hogy megkeresse az elbitangolt bárányt, keresi az elveszett érmét is a házban. A bárány akaratlanul kóborol el; az érmét belepi az idő pora és elrejtik a felgyülemlett emberi dolgok.

5 És most szeretném elmondani nektek a jómódú gazda meggondolatlan fiának történetét, aki *szándékosan* hagyta el az atyai házat és ment el idegen földre, ahol aztán sok gyötrelmet élt meg. Emlékezzetek, hogy a bárány nem szándékosan kódorgott el, de ez az ifjú előre megfontolt szándékkal ment el otthonról. A története ez volt:

6 ¶ Egy bizonyos férfinak volt két fia; az egyik, a fiatalabb, könnyű szívű és gondtalan volt, mindig csak a szórakozást keresete és hogy kibújjon a felelősség alól, míg a bátyja komoly volt, józan, keményen dolgozó, aki hajlandó a felelősséget is vállalni. E két fivér nem jött ki jól egymással; mindig csak veszekedtek és civódtak. A fiatalabb legény vidám volt és jókedvű, de tunya

és megbízhatatlan; az idősebbik szilárd jellemű és dolgos volt, ugyanakkor önző, zsémbes, és öntelt. A fiatalabb fiú örömét lelte a játékban, de kerülte a munkát; az idősebb a munkának szentelte magát, de csak ritkán játszott. E társaság olyannyira kellemetlenné vált, hogy a fiatalabb fiú odament az apjához és így szólt: ‚Apám, add ki nekem a vagyonod harmadát, mely nekem jutna és hadd menjek el a világba, hogy megtaláljam a szerencsémet.' És amikor az apa meghallotta e kérést, tudván, hogy milyen boldogtalan a fiatalember odahaza és a bátyjával, felosztotta a vagyonát, és kiadta a fiúnak járó részt.

7 Az ifjú néhány hét alatt összeszedte minden vagyonát és nekivágott az útnak egy tá-

voli országba, és mivel ott semmi olyan jövedelmező dolgot sem talált, amely egyúttal élvezetes is lett volna számára, rövidesen elherdálta az örökségét a dőzsölésben. És amikor mindent elköltött, nagy éhínség köszöntött be abban az országban, és a fiút is utolérte az ínség. Így aztán amikor éhezett és sokat gyötrődött, munkát szerzett az ország egyik polgáránál, aki kiküldte őt a mezőkre, hogy a disznókat etesse. És az ifjú örült volna, ha ő maga is eheti azt a pelyvát, melyet a disznók ettek, de senki sem adott neki semmit.

8 Egy nap, amikor nagyon éhes volt, magába szállt és azt mondta: ‚Apám házában a sok napszámos bővelkedik kenyérben, én meg éhen halok, ahogy etetem a disznó-

kat itt, ebben az idegen országban! Útra kelek, hazamegyek apámhoz és megvallom: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezz; csak azt szeretném, hogy a béreseid közé fogadj be.' És amikor a fiatalember erre a döntésre jutott, felkerekedett és visszatért az apja házához.

9 Az apa sokat búsult a fia miatt; hiányzott neki a vidám, bár meggondolatlan legény. Az apa szerette a fiát és mindegyre várta a hazatértét, így hát azon a napon, amikor az ifjú a házhoz közeledett, az apja már messziről meglátta és megesett rajta a szíve, eléje sietett, és a nyakába borult és megcsókolta. És miután így összetalálkoztak, a fiú az apja könnyes arcába tekintve azt mond-

ta: ‚Apám, vétkeztem az ég ellen és a szemed láttára; már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezz' — de a fiú nem tudta végigmondani bűnbánatát, mert a nagy örömében lévő apa arra utasította a szolgákat, akik ekkorra sietve odajöttek: ‚Hozzátok hamar a legjobb ruháját, azt, amelyet félretettem, és adjátok rá és az ujjára húzzatok gyűrűt és hozzatok a lábára sarut.'

10 És ekkor, miután a boldog apa bevezette a házba a sebes lábú és kimerült legényt, azt mondta a szolgáinak: ‚Vezessétek elő a hizlalt borjút és vágjátok le, és együnk és vigadjunk, hisz e fiam halott volt és most újra él; elveszett és megkerült.' És erre mind az apa köré gyűltek, hogy vele örüljenek a fia visszakerülésének.

[11] Nagyjából ekkortájt, mialatt ünnepeltek, az idősebbik fiú is hazajött a mezőn végzett egész napos munkából, és ahogy a házhoz közeledett, meghallotta a zenét és a táncot. És amikor odaért a hátsó ajtóhoz, kihívta az egyik szolgát és megkérdezte, hogy mi ez az ünnepség. És erre azt mondta a szolga: ‚A régen elveszett fivéred hazajött, és atyád levölette a hizlalt borjút, hogy így örvendezzen a fia biztonságos hazatérte miatt. Gyere be és köszöntsd te is a testvéredet és üdvözöld újra az atyád házában.'

[12] De amikor a báty meghallotta ezt, úgy megsértődött és olyan mérges lett, hogy nem akart bemenni. Amikor az apa megtudta, hogy a fia neheztel az öccse fogadtatása miatt, kiment hozzá, hogy kérlelje. De

az idősebbik fiú nem állt kötélnek. Ezt válaszolta az apjának: ‚Látod, én annyi éve szolgálok neked, egyszer sem szegtem meg parancsodat, és nekem még egy gödölyét sem adtál soha, hogy egyet mulathassak a barátaimmal. Itt maradtam, hogy gondodat viseljem mindezen évek alatt, és sohasem örültél a hű szolgálatomnak, de most meg, hogy ez a fiad megjött, aki vagyonodat rossz nőkre pazarolta, hizlalt borjút vágattál le neki és vigadsz miatta.’

13 Lévén, hogy az apa igazán szerette mindkét fiát, megpróbálta meggyőzni az idősebbiket: ‚De fiam, te mindig itt vagy velem, és mindenem a tiéd. Vághattál volna gödölyét bármikor, amikor a barátaiddal meg akartad osztani az örömödet. De úgy illik, hogy

most csatlakozz hozzám a testvéred visszatérte miatti vigalomban és örömben. Gondold csak el, fiam, az öcséd elveszett és megkerült; élve tért vissza hozzánk!”

14 ¶ Ez volt minden példabeszéd egyik legmeghatóbbika és legeredményesebbike, melyet Jézus valaha is előadott abból a célból, hogy jól megértesse a hallgatóságával azt, hogy az Atya kész fogadni mindenkit, aki be akar jutni a mennyországba.

15 Jézus különösen szívesen adta elő e három történetet egyszerre. Az elveszett bárány történetét annak bemutatásául mondta el, hogy az Atya törődik azon *elveszett* emberekkel, akik szándékolatlanul térnek le az élet ösvényéről, és ilyenkor kimegy a Fiaival, a nyáj igaz pásztoraival, hogy megtalálja az

elveszett bárányt. Ez után előadta a házban elveszett pénzérme történetét annak szemléltetésére, hogy mily alapos az isteni *keresés* mindazok esetében, akik az anyagi gondok és az élet rájuk nehezedő súlya következtében össze vannak zavarodva, tanácstalanok vagy egyéb módon elveszítették a szellemi látásukat. És ez után kezdett bele az elveszett fiúról, a visszatérő tékozló ember visszafogadásáról szóló példabeszédbe, hogy rámutasson, hogy milyen teljes az elveszett fiú *visszafogadása* az Atyja házába és szívébe.

[16] A sokéves tanítás alatt Jézus újra és újra elmondta a tékozló fiú történetét. E példázat és a jó szamaritánus története volt az ő kedvenc eszköze az Atya szeretetének és az

emberek közötti jószomszédi viszonynak a tanításában.

2. PÉLDABESZÉD A RAVASZ INTÉZŐRŐL

[1] Az egyik este Zélóta Simon, Jézus egyik kijelentésére válaszul, azt mondta: „Mester, mit értettél azalatt, amikor azt mondtad ma, hogy a világ sok gyermeke bölcsebb a nemzedékében, mint az ország gyermekei, ugyanis ők ügyesen barátkoznak az igaztalanság mammonjával?” Jézus így válaszolt:

[2] ¶ „Némelyetek, mielőtt belépett az országba, igen ravaszul viselkedett az üzleti kapcsolatokban. Ha méltánytalanok és gyakran tisztességtelenek voltatok is, nem kevésbé voltatok körültekintők és előrelátók

annyiban, hogy úgy szerződtetek üzletfeletekkel, hogy közben fél szemmel a jelenlegi hasznotokat és a jövőbeli biztonságotokat figyeltétek. Hasonlóképpen kell most elrendeznetek az országbeli életeteket annak érdekében, hogy miközben gondoskodtok a mostani örömötökről, biztosítjátok a mennyben felhalmozott kincseitek jövőbeli élvezetét is. Ha olyannyira igyekeztetek a magatok számára való haszonszerzésben a saját magatok szolgálata során, akkor miért kellene kevésbé iparkodnotok a lelkek gyűjtésében az ország számára, hiszen ti most már az emberi testvériség szolgálói és az Isten pásztorai vagytok?

3 Mindannyian tanulhattok annak a gazdag embernek a történetéből, akinek volt

egy ravasz, ám tisztességtelen intézője. Ez a tiszttartó nemcsak hogy kihasználta a gazdája üzletfeleit a saját önző hasznára, hanem közvetlenül is pocsékolta és herdálta a gazdája javait. Amikor mindez végül a gazda fülébe jutott, magához hívatta az intézőt és megkérdezte, hogy mi az alapja e szóbeszédnek és követelte, hogy nyomban számoljon el az intézőségéről és készüljön, mert át fogja adni a gazdája ügyeinek intézését másnak.

4 E hűtlen intéző ekkor azt mondta magának: ‚Mit tegyek most, hiszen el fogom veszíteni az intézőségemet? Nincs erőm a földmunkához; koldulni meg szégyellek. Tudom már mit tegyek, hogy amikor majd kitesznek ebből az intézőségből, minden olyan házban szívesen lássanak, akik a gaz-

dámmal üzleti kapcsolatban állnak.' És ez után elment az ura minden egyes adósához, és azt mondta az elsőnek, ‚Mennyivel tartozol a gazdámnak?' Az így válaszolt, ‚Száz mérő olajjal.' Erre azt mondta az intéző, ‚Vedd elő a viasztábládat, ülj le szép nyugodtan és javítsd át az adósságodat ötvenre.' Ez után így szólt egy másik adóshoz, ‚Mennyi a tartozásod?' És amaz meg ezt felelte, ‚Száz mérő búza.' Erre azt mondta az intéző, ‚Vedd elő az adóstábládat és írj rá nyolcvanat.' És így járt el számos más adóssal is. És így próbált a becstelen intéző barátokat szerezni magának arra az időre, amikor elveszik majd tőle az intézőségét. Még ura és parancsolója is, amikor később tudomására jutott mindez, kénytelen volt elismerni, hogy e

hűtlen intéző legalább éleslátásról tett tanúbizonyságot abban, hogy megpróbált gondoskodni magáról a szükségben és nyomorúságban eltöltendő majdani napokra.

5 És e világ fiai néha így mutatnak a jövőre való felkészülés terén több bölcsességet a fény gyermekeinél. Azt mondom nektek, akik azt valljátok magatokról, hogy a mennyben kerestek kincset: Tanuljatok azoktól, akik az igaztalanság mammonjával barátkoznak, és hasonlóképpen kormányozzátok az életeteket, hogy örök barátságot kössetek az igazságosság erőivel annak érdekében, hogy amikor minden földi dolognak vége szakad, örömmel fogadjanak benneteket az örökkévaló lakóhelyeken.

6 Határozottan állítom, hogy aki a kicsiben

hűséges, az hű lesz a nagyban is, míg aki igaztalan a kicsiben, az igaztalan lesz a nagyban is. Ha nem mutattatok előrelátást és tisztességet e világ ügyeiben, akkor miként reménykedhettek abban, hogy hűek és körültekintők lesztek, amikor megbíznak benneteket a mennyei ország igaz kincseinek intézőségével? Ha nem vagytok jó intézők és hű pénzváltók, ha nem voltatok hűségesek abban, ami a másé, akkor ki lesz olyan bolond, hogy nagy kincset adjon a ti nevetekre?

7 És még egyszer elmondom, hogy senki sem szolgálhat kér urat; vagy megutálja az egyiket és megszereti a másikat, vagy különben kitart az egyik mellett, s közben megveti a másikat. Nem szolgálhatjátok az Istent és

a mammont.”

8 ¶ Ezt hallván a jelenlévő farizeusok csúfondárosan nevetni és gúnyolódni kezdtek, mert nagyon is szerették gyűjteni a vagyont. E barátságtalan hallgatóság megpróbálta értelmetlen vitatkozásba belevinni Jézust, de ő nem volt hajlandó vitatkozni az ellenségeivel. Amikor a farizeusok egymással kezdtek el civakodni, a hangos zsivaj a környéken táborozó emberek sokaságát csalta a helyszínre; és amikor egymással kezdtek el vitázni, Jézus visszavonult, bement a sátrába éjszakára.

3. A GAZDAG EMBER ÉS A KOLDUS

1 Amikor a tanácskozás túl hangossá vált, Simon Péter felkelvén, átvette az irányítást

és így szólt: „Emberek, testvéreim, nem illő dolog, hogy így vitatkozzatok egymással. A Mester már szólt, és jól teszitek, ha elgondolkoztok a szavain. És ez nem valamiféle új tantétel, melyet hirdetett nektek. Hát nem hallottátok a nazireusok példázatát a gazdag emberről és a koldusról? Némelyikünk még hallotta, amint Keresztelő János mennydörgő szavakkal mondja e figyelmeztető példabeszédet azoknak, akik szeretik a kincseket és becstelen vagyon után sóvárognak. És bár e régi példázat nem az általunk terjesztett örömhír szerint való, mindannyian nagyon jól tennétek, ha tanulnátok ebből addig is, amíg megértitek a mennyország új fényét. A János által előadott történet így szólt:

[2] Volt egyszer egy bizonyos Divész nevű

gazdag ember, aki bíborba és nemes vászonba öltözve járt, minden napját mulatsággal és fényűzésben töltötte. És volt egy bizonyos Lázár nevű koldus, akit e gazdag ember kapualjában helyeztek el, a testét fekélyek borították és arra vágyott, hogy megkaphassa a gazdag ember asztaláról lehullott morzsákat; bizony, még a kutyák is odamentek hozzá és a sebeit nyalogatták. És az történt, hogy a koldus meghalt és elvitték az angyalok, hogy Ábrahám kebelén nyugodjon. És röviddel ez után, ez a gazdag ember is meghalt és őt fényűzőn és fejedelmi külsőségek közepette temették el. Amikor a gazdag ember elhagyta e világot, Hádészban ébredt, és mivel kínok között találta magát, felemelte a tekintetét és meglátta

a messzi távolban Ábrahámot és Lázárt az ő kebelén. És erre Divész így kiáltott: ‚Ábrahám atyám, könyörülj rajtam és küldd át Lázárt, hogy ujja hegyét a vízbe mártván lehűtse nyelvemet, mert a büntetésemtől nagyon szenvedek.' És erre Ábrahám azt felelte: ‚Fiam, emlékezz, hogy életed során te a jó dolgokat élvezted, míg Lázár hasonlóképpen szenvedte a rosszat. De most mindez megváltozott, lévén, hogy Lázár megvigasztaltatik s te pedig meggyötörtetsz. És emellett köztünk és teközted oly nagy a szakadék, hogy mi nem tudunk elmenni hozzád, és te sem jöhetsz át mihozzánk.' Erre azt mondta Divész Ábrahámnak: ‚Könyörgök, küldd vissza Lázárt az apám házába, mivel van öt fivérem, hogy tanúskodjon nekik, hogy a fi-

véreim ne kerüljenek e kínhelyre.’ De Ábrahám azt mondta: ‚Fiam, nekik ott van Mózes és a látnokok; hallgassanak rájuk.’ És erre azt válaszolta Divész: ‚Nem, nem, Ábrahám atyám! De ha csak egy is a holtak közül elmehetne hozzájuk, ők megbánnák bűneiket.’ Erre azt mondta Ábrahám: ‚Ha nem hallgatják meg Mózest és a látnokokat, akkor az sem győzné meg őket, ha valaki feltámadna a holtából.”

3 Miután Péter elmesélte a nazireus testvériség ezen ősi példázatát, és mivel a tömeg lecsillapodott, András felállt és nyugovóra küldte az embereket. Bár az apostolok és Jézus tanítványai egyaránt gyakran kérdezgették Jézust a Divészről és Lázárról szóló példázatról, ő sohasem volt hajlandó véleményt

mondani.

4. AZ ATYA ÉS AZ Ő ORSZÁGA

[1] Jézusnak mindig gondot okozott, hogy elmagyarázza az apostolainak azt, hogy bár ők az Isten országának megteremtését hirdetik, a mennyei Atya *nem király.* Abban az időben, amikor Jézus a földön élt és a húsvér testben tanított, az urantiai embereknek jobbára a nemzeteket kormányzó királyokról és császárokról volt tudomásuk, és a zsidók már régóta várták az Isten királyságának eljövetelét. Ezen és más okokból a Mester úgy gondolta, hogy az a legjobb, ha úgy jelöli meg az emberek szellemi testvériségét, mint mennyországot és e testvériség szellemi vezetőjét, mint a *mennyei Atyát.* Jézus

sohasem utalt úgy az Atyjára, mint királyra. Az apostolokkal folytatott e bizalmas beszélgetések során mindig úgy utalt magára, mint az Ember Fiára és mint az ő bátyjukra. Minden követőjét úgy állította be, mint az emberiség szolgálóit és az országról szóló evangélium hírnökeit.

2 Jézus sohasem részesítette módszeres oktatásban az apostolait a mennyei Atya személyiségét és sajátosságait illetően. Sohasem kérte az embereket arra, hogy higgyenek az Atyjában; magától értetődőnek vette, hogy hisznek. Jézus sohasem alacsonyodott le odáig, hogy bizonyítékokat adott volna elő az Atya valós voltával kapcsolatban. Az Atyára vonatkozó tanítása mind abban a kijelentésben összpontosult, hogy ő és az

Atya egy; hogy aki látta a Fiút, az látta az Atyát; hogy az Atyának, a Fiúhoz hasonlóan, minden dologról tudomása van; hogy csakis a Fiú ismeri az Atyát igazán, és az, akinek a Fiú kinyilatkoztatja őt; hogy aki ismeri a Fiút, az ismeri az Atyát is; és hogy az Atya küldte őt a világba, hogy kinyilatkoztassa közös természetüket és kinyilvánítsa közös munkájukat. Sohasem tett egyéb kijelentéseket az Atyjáról, kivéve azt az esetet a szamariai asszonnyal Jákob kútjánál, amikor is kijelentette, hogy „az Isten szellem”.

3 ¶ Jézustól annak révén ismeritek meg Istent, hogy megfigyelitek az ő életének isteniségét, nem pedig azáltal, hogy a tanításaira támaszkodtok. A Mester életéből mindannyian a magatokévá tehetitek azt az Is-

ten-felfogást, mely mértékéül szolgál azon képességeteknek, ahogy felfogjátok a szellemi és isteni valóságokat, a valós és örök igazságokat. A véges sohasem remélheti, hogy megérti a Végtelent, kivéve azt a módot, ahogy a Végtelen a názáreti Jézus emberi élete véges tapasztalásának tér-idő személyiségében összpontosult.

4 Jézus jól tudta, hogy az Istent csakis az élményelvi valóságokban lehet megismerni; az elme puszta tanítása révén sohasem lehet megérteni őt. Jézus azt tanította az apostolainak, hogy bár sohasem képesek teljesen megérteni az Istent, bizonyosan képesek a *megismerésére,* éppen úgy, ahogy megismerték az Ember Fiát. Nem azáltal ismerhetitek meg az Istent, amit Jézus mondott,

hanem azáltal, hogy tudomásotok van Jézus mivoltáról. Jézus az Isten kinyilatkoztatása *volt*.

5 ¶ Azon esetektől eltekintve, amikor Jézus a héber írásokból idézett, mindig csupán két megnevezéssel utalt az Istenségre: Isten és Atya. És amikor a Mester úgy utalt az Atyára, mint az Istenre, akkor rendszerint azt a héber kifejezést használta, mely a többes Istent (a Háromságot) jelölte, nem pedig a Jahve szót, amely a zsidók törzsi Istenének fokozatosan fejlődő felfogását jelentette.

6 Jézus sohasem hívta az Atyát királynak, és nagyon sajnálta, hogy a zsidók egy visszaállított királyságban reménykednek, és Jánosnak a közelgő országról szóló kijelentése tette szükségessé, hogy úgy jelölje meg az ál-

tala hirdetett szellemi testvériséget, mint a mennyországot. Egyetlen kivételtől — „az Isten szellem” kijelentéstől — eltekintve Jézus sohasem utalt az Istenségre másként, mint a Paradicsom Első Forrásával és Középpontjával való saját, személyes viszonyát leíró kifejezésekkel.

[7] Jézus az Isten kifejezést az Istenség *eszméjének* megjelölésére, az Atya kifejezést pedig a megismerhető Isten *megtapasztalásának* megjelölésére alkalmazta. Amikor az Atya szót használta az Istenre való utalásként, akkor azt a lehető legtágabb értelemben kell érteni. Az Isten kifejezést nem lehet meghatározni és ezért az az Atya végtelen fogalmát jelöli, míg az Atya fogalom, melyre részleges meghatározás adható, arra hasz-

nálatos, hogy az isteni Atyáról alkotott emberi fogalmat képviselje, amint az emberrel társul a halandói lét során.

8 A zsidók számára Elohim volt az istenek Istene, míg Jahve Izráel Istene volt. Jézus elfogadta Elohim fogalmát és a lények e legfelsőbb csoportját nevezte Istennek. A Jahve, mint faji istenség fogalma helyett bevezette az Isten atyaságának és az emberek közötti világméretű testvériségnek az eszméjét. Jahve fogalmát az istenített faji Atyától egy olyan Atya eszméjének szintjére emelte, aki az emberek minden gyermekének Atyja, aki minden egyes hívő ember isteni Atyja. És azt tanította még, hogy a világegyetemek ezen Istene és az összes ember ezen Atyja egy és ugyanazon paradicsomi Isten-

ség.

9 Jézus sohasem állította, hogy ő Elohim (Isten) húsvér testbeni megnyilvánulása. Sohasem jelentette ki, hogy ő Elohim (Isten) kinyilatkoztatása a világoknak. Sohasem tanította, hogy aki látta őt, az látta Elohimot (Istent). De azt hirdette magáról, hogy ő az Atya kinyilatkoztatása a húsvér testben, és mondta, hogy aki látta őt, az látta az Atyát. Isteni Fiúként azt állította, hogy ő csak az Atyát képviseli.

10 Ő valóban még Elohim Isten Fia is volt; de a halandói húsvér testi alakban és az Isten halandó fiai számára, úgy döntött, hogy élet-kinyilatkoztatását az Atyja jellemének bemutatására korlátozza, már amennyire egy ilyen kinyilatkoztatást a halandó ember képes felfogni. Ami a paradicsomi Három-

ság többi személyének jellemét illeti, meg kell elégednünk azzal a tanítással, hogy ők teljesen olyanok, mint az Atya, aki személyes képében nyilatkozott meg a megtestesült Fia, a názáreti Jézus életében.

11 ¶ Bár Jézus a földi életében kinyilatkoztatta a mennyei Atya igaz természetét, keveset tanított róla. Valójában csupán két dolgot tanított: hogy az Isten magában szellem, és hogy a teremtményeivel való minden kapcsolatában ő Atya. Ezen az estén tette Jézus az utolsó kijelentését az Istenhez fűződő viszonyáról, amikor is kijelentette: „Az Atyától jöttem, és a világba jöttem; ismétlem, el fogom hagyni a világot és elmegyek Atyámhoz.”

12 De jegyezzétek meg, Jézus sohasem mond-

ta, „Aki hallott engem, az hallotta Istent”. De azt mondta, hogy „Aki *látott* engem, az látta az Atyát.” Jézus tanítását meghallgatni nem egyenértékű az Isten megismerésével, de Jézust *látni* olyan tapasztalás, mely önmagában is az Atyáról szóló kinyilatkoztatás a lélek számára. A világegyetemek Istene uralkodik a kiterjedt teremtésösszességen, de a mennyei Atya az, aki elküldi szellemét, hogy az elmétekben lakozzon.

[13] Jézus az a szellemi lencse az emberi hasonlatosságban, mely láthatóvá teszi az anyagi teremtmény számára Őt, aki láthatatlan. Ő a ti bátyátok, aki a húsvér testben *megismertet* veletek egy végtelen sajátosságokkal rendelkező Lényt, akinek a teljes megértéséhez még a mennyei seregek

sem vehetik maguknak a bátorságot. De mindennek az *egyes hívő* személyes tapasztalásában kell fennállnia. Az Istent, aki szellem, csakis szellemi tapasztalásként lehet megismerni. Az Isten az anyagi világok véges fiai számára a szellemi teremtésrészek isteni Fia által csak mint *Atya* nyilatkoztatható ki. Az Örökkévalót mint Atyát ismerhetitek meg; s a világegyetemek Isteneként, a minden lételvi lény végtelen Teremtőjeként imádhatjátok.

170. ÍRÁS

A MENNYORSZÁG

MÁRCIUS 11-én, szombat délután mondta el Jézus az utolsó beszédét Pellában. Ez a nyilvános segédkezésének emlékezetes beszédei közé tartozott, mely a mennyország teljes körű és kimerítő tárgyalását jelentette. Jézus tisztában volt az apostolok és a tanítványok elméjében uralkodó zavarral a „mennyország” és az „Isten országa” fogalom jelentéstartalmát és jelentőségét illetően, mely fogalmakat az alászállási küldetésének felcserélhető megjelöléseiként alkalmazott. Bár magának a *menny*-ország kifejezésnek elégségesnek kellett volna lennie ahhoz, hogy minden vonatkozásban elkülönülést jelentsen a

földi országoktól és ideigvaló kormányoktól, de mégsem volt az. A világi király eszméje túlságosan is mélyen gyökerezett a zsidó elmében, semhogy egyetlen nemzedék alatt ki lehetett volna szorítani onnan. Ezért Jézus először nem helyezkedett szembe nyíltan az országról alkotott és régóta kedvelt eme fogalommal.

[2] Ezen a szombat délutánon a Mester megpróbálta tisztázni a mennyországról szóló tanítást; minden nézőpontból vizsgálta a tárgyat és megkísérelt rávilágítani arra a sok különféle értelmére, melyekben a fogalmat használták. E beszámolóban úgy közöljük e beszédet, hogy kiegészítjük számos olyan állítással, melyeket Jézus korábbi alkalmakkor tett és hozzáteszünk néhány olyan meg-

jegyzést is, melyek csak az apostolok előtt hangoztak el az ugyanezen a napon folytatott esti viták során. Néhány olyan megjegyzést is teszünk, melyek a későbbi keresztény egyházhoz köthetően az országra vonatkozó eszme fejlődésével kapcsolatosak.

1. A MENNYORSZÁGGAL KAPCSOLATOS FELFOGÁSOK

1 Jézus beszédének ismertetése során meg kell említenünk, hogy a héber írásokban több helyen is szerepel a mennyország kettős fogalma. A látnokok az Isten országát úgy mutatták be, mint:

2 1. Jelenlegi valóságot; és mint

3 ¶ 2. Jövőbeli reményt — amikor az ország a maga teljességében megvalósul a

Messiás megjelenését követően. Ez a Keresztelő János által tanított ország-felfogás.

4 Jézus és az apostolok már a kezdetektől fogva tanították mindkét felfogást. Volt két másik eszme is az országról, melyeket nem szabad figyelmen kívül hagyni:

5 ¶ 3. Az a későbbi felfogás, mely egy természetfeletti eredetű és csodákkal bekösöntő, világméretű és tapasztalás-meghaladó országot takar.

6 ¶ 4. Egy olyan isteni ország létrehozásáról szóló perzsa tanítások, mely a jónak a rossz feletti győzelme elérését jelenti a világ végén.

7 ¶ Épp Jézusnak a földre érkezése előtt, a zsidók az országgal kapcsolatos mindezen eszméiket összekeverték és összevegyítették

abba a látomásszerű felfogásba, hogy az eljövendő Messiás elhozza a zsidó diadal korszakát, az Isten legfelsőbb uralmának örökkévaló korszakát a földön, az új világot, azt az időszakot, melyben az egész emberiség Jahvét fogja imádni. Azzal, hogy Jézus úgy döntött, hogy felhasználja a mennyországról alkotott eme fogalmat, azt választotta, hogy a magáévá teszi mind a zsidó, mind a perzsa vidékek leglényegesebb és legmagasabb rendű örökségét.

8 A keresztény kor évszázadai alatt értelmezett és félreértelmezett mennyországgal kapcsolatos eszmék négy különböző csoportba sorolhatók:

9 1. A zsidók felfogása.

10 2. A perzsák felfogása.

11 3. Jézus személyes-tapasztalási felfogása — „a mennyország bennetek van.”

12 4. Azon összetett és zavaros felfogások, melyeket a kereszténység alapítói és terjesztői próbáltak a világra erőltetni.

13 ¶ Úgy tűnik, hogy bár a különböző időszakokban és más és más körülmények között Jézus számos fogalmat adott közre a nyilvános tanításaiban az „országról”, az apostolainak mindig azt tanította, hogy az ország magába foglalja az embernek a földi társaival és a mennyei Atyával kapcsolatos személyes élményét. Az országra vonatkozóan az utolsó kijelentése mindig az volt, hogy „Az ország bennetek van.”

14 A „mennyország” kifejezés jelentésével kapcsolatos évszázados fogalomzavart há-

rom tényező váltotta ki:

15 1. Az „ország” eszméjének nyomon követéséből fakadó zavar, amint e fogalom a különböző fejlődési szakaszokon átesett annak révén, hogy Jézus és az apostolok alakították azt.

16 2. Az a zavar, mely elkerülhetetlenül együtt járt azzal, hogy a korai kereszténység átültette azt zsidó talajból nem-zsidó talajba.

17 3. Azzal a ténnyel eredendően együtt járó zavar, hogy a kereszténység olyan vallássá vált, mely Jézus személyének központi eszméje köré szerveződött; az országról szóló evangélium egyre inkább a *róla* szóló vallássá lett.

2. JÉZUS FELFOGÁSA AZ ORSZÁGRÓL

[1] A Mester világossá tette, hogy a mennyországnak az Isten atyasága igazságának és az emberek közötti testvériség kölcsönösen összefüggő tényének kettős fogalmával kell kezdődnie és abban kell összpontosulnia. Egy ilyen tanítás elfogadása, Jézus kijelentése szerint, felszabadítja az embert az állati félelem korszaknyi hosszúságú rabszolgaságából és egyúttal az emberi létet is gazdagítja a szellemi szabadság új életének következő adományaival:

[2] 1. Új bátorság és nagyobb szellemi erő birtoklása. Az országról szóló evangélium rendeltetése az volt, hogy felszabadítsa az embert és arra ösztönözze, hogy merjen re-

ménykedni az örök életben.

3 ¶ 2. Az evangélium új bizodalom és igaz vigasz üzenetét hordozta minden ember számára, még a szegények számára is.

4 ¶ 3. Önmagában is az erkölcsi értékek új mércéje, egy új erkölcstani mérőrúd volt, mellyel az emberi viselkedés mérhető. Az emberi társadalom abból eredő új rendjének eszményképét ábrázolta.

5 ¶ 4. A szellemi felsőbbrendűségét tanította az anyagihoz képest; dicsőítette a szellemi valóságokat és magasztalta az emberfeletti eszményképeket.

6 ¶ 5. Ez az új evangélium úgy emelte ki a szellemi előrehaladást, mint az élet igazi célját. Az emberi élet új erkölcsi értékkel és isteni méltósággal ruházódott fel.

7 ¶ 6. Jézus azt tanította, hogy az örök valóságok alkotják az igaz földi törekvés eredményét (jutalmát). Az ember halandói léte a földön egy nemes végzet felismerésének eredményeképpen új jelentéstartalmakkal telítődött.

8 ¶ 7. Az új evangélium megerősítette, hogy az emberi üdvözülés nem más, mint egy nagy távlatú isteni szándék kinyilatkoztatása, mely cél elérésére és megvalósítására az Isten üdvözült fiai végtelen szolgálatának jövőbeli kiteljesedésében kerül sor.

9 ¶ E tanítások fedik le a Jézus által az országról közreadott, kibővített felfogást. E nagyszerű fogalom nemigen foglaltatott benne Keresztelő János kezdetleges és zavaros ország-tanításaiban.

[10] Az apostolok nem voltak képesek felfogni a Mester országgal kapcsolatos kijelentéseinek valódi jelentését. Jézus tanításainak későbbi eltorzítása, amint annak példái az Újszövetségben megjelennek, azért történt meg, mert az evangéliumi írókat befolyásolta az a meggyőződés, hogy Jézus akkoriban csak rövid időre van távol a világtól; hogy hamarosan visszatér megteremteni az országot hatalomban és dicsőségben — ez éppen olyan eszme volt, amilyenben akkor hittek, amikor még velük volt a húsvér testben. Jézus azonban nem kapcsolta össze az ország megalapítását az ő e világba való visszatérésével. Az, hogy évszázadok múltak el úgy, hogy semmi jele az „Új Korszak” beköszöntének, semmiképpen nincs ellent-

mondásban Jézus tanításával.

11 Az e beszédben megtestesülő nagyszerű törekvést az a kísérlet képezte, hogy a mennyország fogalmát átalakítsa az Isten akarata megcselekedése felfogásának eszményképévé. A Mester már régóta tanította a követőit úgy imádkozni, hogy „Jöjjön el a te országod; a te akaratod legyen meg”; és ez alkalommal őszintén arra törekedett, hogy rávegye őket arra, hogy hagyják el az *Isten országának* fogalmát a nagyobb gyakorlati értékkel bíró megfelelőjéért, *az Isten akaratáért.* De nem járt sikerrel.

12 Jézus azt szerette volna, hogy az ország, a király és az alattvalók fogalmát cseréljék le a mennyei család, a mennyei Atya, és az Isten ama felszabadított fiainak fogalmára,

akik örömteli és önkéntes szolgálatot végeznek az embertársaikért, és magasztosan és felvilágosultan imádják az Atya Istent.

13 Eddig az apostolok kettős nézőponttal rendelkeztek az országról; úgy tekintették, mint:

14 1. Személyes tapasztalás dolgát, mely már az igaz hívek szívében jelen van, és

15 2. Faji vagy világi jelenségek kérdését; hogy az ország a jövőben lesz, valami olyan lesz, amit várni kell.

16 ¶ Úgy tekintettek az emberek szívében beköszöntő országra, mint amely fokozatos fejlődés eredménye, amely úgy működik, mint az élesztő a tésztában, és úgy növekszik, mint a mustármag. Azt hitték, hogy a faji vagy világi értelemben vett ország el-

jövetele hirtelen és látványos esemény lesz. Jézus folyvást azt magyarázta nekik, hogy a mennyország az ő személyes tapasztalásuk a szellemi élet felsőbb minőségeinek megértésében; hogy a szellem-tapasztalás eme valóságai fokozatosan átalakulnak az isteni bizonyosság és az örökkévaló nagyszerűség új és felsőbb szintjeivé.

17 Ezen a délutánon a Mester az ország kettős természetének új fogalmát világosan megtanította annyiban, hogy bemutatta a következő két szakaszt:

18 „Az első. Az Isten országa e világban, a legfőbb vágy az Isten akaratának megcselekedésére, az ember önzetlen szeretete, mely megtermi a fejlettebb erkölcstani és erkölcsös viselkedés jó gyümölcseit.

19 A második. Az Isten országa a mennyben, a halandó hívők célja, az az állapot, amelyben az Isten iránti szeretet tökéletes, és amelyben az Isten akaratát istenibben cselekszik meg.”

20 Jézus azt tanította, hogy hit révén a hívő *most* jut be az országba. A különféle beszédeiben azt tanította, hogy két lényeges dolog szükséges az országba hiten keresztül való belépéshez:

21 ¶ 1. *Hit, őszinteség.* Kisgyermekként jönni, ajándékként fogadni a fiúi elismerés adományát; kérdés nélkül és az Atya bölcsességében való teljes bizodalommal és igaz bizalommal alávetni magunkat az Atya akarata megcselekedésének; elfogultságtól és előítélettől mentesen jönni az országba;

az el nem rontott gyermek módjára nyitottnak és tanulásra késznek lenni.

22 ¶ 2. *Igazságvágy.* Az igazságosság iránti szomj, szemléletváltás, ama késztetés magunkévá tétele, hogy olyanok legyünk, mint az Isten és megtaláljuk Istent.

23 Jézus tanítása szerint a bűn nem valamiféle sérült természetű gyermek, hanem az engedetlen akarat uralta értelmes elmé-jű utód. A bűn vonatkozásában azt tanította, hogy az Isten *már* megbocsátott; hogy az ilyen megbocsátást a társainknak való megbocsátással tesszük személyesen is megtapasztalhatóvá. A húsvér testbeni testvérednek való megbocsátással teremted meg a képességet a saját lelkedben arra, hogy a saját helytelen tetteidért való isteni megbocsátás

valóságát befogadd.

[24] Amikorra János apostol elkezdte megírni Jézus életének és tanításainak történetét, a korai keresztények már oly sok problémába ütköztek az Isten-országa eszmével, mint az üldöztetésük előidézőjével kapcsolatban, hogy erősen mellőzték a fogalom használatát. János sok szót ejt az „örök életről”. Jézus gyakorta beszélt úgy arról, mint az „élet országáról”. Gyakran utalt arra is, hogy „az Isten országa bennetek van”. Egy alkalommal úgy beszélt az ilyen tapasztalásról, mint „családi közösségről az Atya Istennel”. Jézus sok fogalommal próbálta meg lecserélni az országot, de sohasem járt sikerrel. Egyebek mellett használta ezeket is: az Isten családja, az Atya akarata, az Isten barátai, a hívek

közössége, az emberek testvérisége, az Atya nyája, az Isten gyermekei, a hűek közössége, az Atya szolgálata, és az Isten felszabadított fiai.

25 De az ország eszméjének használatát nem tudta elkerülni. Több mint ötven évvel később, csak miután a római seregek elpusztították Jeruzsálemet, került sor arra, hogy az ország e felfogásának az örök élet tiszteletévé való átalakulása megkezdődjön, akkor, amikor annak társadalmi és intézményi vonatkozásait a gyorsan terjeszkedő és formálódó keresztény egyház átvette.

3. AZ IGAZSÁGOSSÁGGAL KAPCSOLATBAN

1 Jézus mindig is próbálta jól megértetni az apostolaival és tanítványaival azt, hogy hit

révén olyan igazságosságra kell szert tenniük, mely meghaladja ama rabszolgai tettek igazságosságát, melyekkel némely írástudó és farizeus oly nagyra volt a világ előtt.

[2] Bár Jézus azt tanította, hogy a hit, az egyszerű, gyermeki hit a kulcs az ország kapujához, azt is tanította, hogy miután a hívő gyermek belépett a kapun, ott vannak az igazságosság egyre feljebb vivő lépcsőfokai, melyeken minden hívő gyermeknek fel kell mennie annak érdekében, hogy az Isten erős fiai teljes szellemi képességeinek eléréséig növekedjenek.

[3] Az Isten megbocsátása *elfogadásának* eljárását vizsgálva nyilatkoztatik ki az ország igazságosságának elérése. A hit a belépti díj az Isten családjába; de a megbocsátás az Is-

ten azon cselekedete, mely a hitedet mint belépti díjat elfogadja. És az Isten megbocsátásának az ország híve által való elfogadása egy meghatározott és tényleges tapasztalást foglal magában és a következő négy lépésből, a belső igazságosság országbeli lépéseiből áll:

4 1. Az Isten megbocsátása az ember számára éppen olyan mértékben válik ténylegesen is elérhetővé és személyesen is megtapasztalhatóvá, amilyen mértékben az ember megbocsát a társainak.

5 2. Az ember nem bocsát meg igazán a társainak, hacsak nem szereti őket úgy, mint saját magát.

6 3. Ezért a szomszédodat magadként szeretni, ez *maga* a legmagasabb rendű er-

kölcstan.

7 4. Az erkölcsös viselkedés, az igaz pártatlanság ekkor válik az ilyen szeretet természetes eredményévé.

8 ¶ Ezért nyilvánvaló, hogy az ország igaz és benső vallása biztosan és egyre növekvő mértékben megmutatkozik a gyakorlatban, a társadalmi szolgálatban. Jézus élő vallást tanított, mely arra kötelezi a híveit, hogy szeretetteljes szolgálat végzéséhez fogjanak. Jézus azonban nem tette az erkölcstant a vallás helyébe. Azt tanította, hogy a vallás az ok és az erkölcstan az eredmény.

9 Bármely tett igazságos voltát annak szándékával kell mérni; a jó legmagasabb rendű formái ezért nem tudatosak. Jézus soha nem foglalkozott az erkölcsökkel vagy az er-

kölcstannal, mint olyannal. Teljes mértékben az Atya Istennel való azon befelé irányuló és szellemi közösséggel törődött, mely oly biztosan és közvetlenül mutatkozik meg az ember iránti külső és szeretetteljes szolgálatként. Azt tanította, hogy az ország vallása olyan igaz személyes tapasztalás, melyet senki sem tarthat meg magának; hogy annak tudata, hogy valaki a hívek családjának tagja, elkerülhetetlenül elvezet a családi viselkedés szabályainak gyakorlásához, az ember fivéreinek és nővéreinek szolgálatához a testvériség erősítésének és kiterjesztésének érdekében megtett erőfeszítések által.

10 Az ország vallása személyes, egyedi; a gyümölcsei, az eredményei családiak, társadalmiak. Jézus soha nem mulasztotta el ki-

emelni az egyed szentségét, szemben a közösségével. De azt is elismerte, hogy az ember önzetlen szolgálat révén fejleszti a jellemét; hogy az ember az erkölcsi természetét a társaival való szeretetteljes kapcsolataiban bontakoztatja ki.

[11] Azzal, hogy azt tanította, hogy az ország belül van, azzal, hogy felmagasztalta az egyént, Jézus halálos csapást mért a régi társadalomra annyiban, hogy megnyitotta az igaz társadalmi igazságosság új megítéltetési időszakát. Ezt az új társadalmi rendet a világ kevéssé ismerte, mert a világ nem volt hajlandó a gyakorlatban is alkalmazni a mennyországról szóló evangélium alapelveit. És amikor a szellemi kiválóság ezen országa beköszönt a földön, nem pusztán fej-

lettebb társadalmi és anyagi viszonyok közepette fog megmutatkozni, hanem inkább azon magasabb rendű és gazdagabb szellemi értékek dicsőségeiben, melyek a fejlett emberi kapcsolatok és a fejlődő szellem eredményeinek közelgő korszakára jellemzők.

4. JÉZUS TANÍTÁSA AZ ORSZÁGRÓL

[1] Jézus sohasem adott pontos meghatározást az országra. Egyszer az ország egyik szakaszát taglalta, más alkalommal meg az Istennek az emberek szívében lévő uralmát jelentő testvériség egy más vetületéről szólt. E szombat délutáni beszéd során Jézus az országnak nem kevesebb mint öt szakaszáról, illetőleg időszakáról beszélt, és ezek a következők voltak:

2 1. Az egyes hívőnek az Atya Istennel való közösség szellemi életének személyes és bensőséges megélése.

3 ¶ 2. Az evangéliumban hívők gyarapodó testvérisége, a magasabb szintű erkölcsöknek és a megelevenített erkölcstannak azon társadalmi szempontjai, melyek annak következményei, hogy az Isten szelleme az egyes hívek szívében uralkodik.

4 ¶ 3. A láthatatlan szellemi lények halandó-feletti testvérisége, mely a földön és a mennyben érvényesül, az Isten emberfeletti országa.

5 ¶ 4. Az Isten akarata tökéletesebb teljesítésének távlata, elmozdulás egy új társadalmi rend hajnala felé a fejlettebb szellemi élettel összefüggésben — az ember követke-

ző korszaka.

6 ¶ 5. Az ország a maga teljességében, a fény és élet jövőbeli szellemi korszaka a földön.

7 ¶ Ennek okáért kell mindig megvizsgálnunk a Mester tanítását annak érdekében, hogy megbizonyosodjunk afelől, hogy ezen öt szakasz közül melyikre utalhat, amikor a mennyország fogalmát használja. E folyamat révén, ahogy az emberi akaratot fokozatosan átalakítja és ezzel befolyásolva az emberi döntéseket is, Mihály és társai hasonlóképpen fokozatosan, de biztosan megváltoztatják az emberi evolúció teljes menetét társadalmi és egyéb téren is.

8 A Mester ez alkalommal a következő öt pontra helyezte a hangsúlyt, melyek az or-

országról szóló evangélium legfőbb sajátságait képviselik:

9 1. Az egyén elsődlegessége.

10 2. A saját akarat, mint az emberi tapasztalás meghatározó tényezője.

11 3. Az Atya Istennel való szellemi közösség.

12 4. Az ember szeretetteljes szolgálatából eredő legmagasabb szintű megelégedettségek.

13 5. A szelleminek az anyagit meghaladó volta az emberi személyiségben.

14 ¶ E világ sohasem próbálta ki komolyan, őszintén vagy nyíltan a mennyországról szóló jézusi tantétel lendületes eszméit és isteni eszményképeit. De ne szegje kedveteket az ország eszméjének látszólag las-

sú urantiai fejlődése. Emlékezzetek, hogy a fokozatos evolúció rendje hirtelen és váratlan időszakos változásoknak van kitéve mind az anyagi, mind a szellemi világokban. Jézusnak a megtestesült Fiúként való alászállása épp ilyen különös és váratlan esemény volt a világ szellemi életében. És ne kövessétek el azt a végzetes hibát se, hogy amikor az ország korszak-megnyilatkozását várjátok, nem teremtitek meg azt a saját lelketekben.

15 Bár Jézus az ország egy jövőbeli állapotára utalt és számos alkalommal bizalmasan tudatta azt is, hogy egy ilyen esemény esetleg valamilyen világméretű válsághelyzetben jelenik meg; és bár több alkalommal ugyancsak határozottan megígérte,

hogy valamikor majd visszatér az Urantiára, fel kell jegyeznünk, hogy e két eszmét sohasem kapcsolta össze határozottan. Az ország egy új kinyilatkoztatását ígérte a földön és a valamikori jövőben; megígérte azt is, hogy valamikor majd személyesen is visszajön e világra; de azt nem mondta, hogy e két eseményre egyszerre kerül sor. Mindabból, amit tudunk, ezek az ígéretek vagy ugyanazon eseményre utalnak, vagy nem.

[16] Az apostolai és tanítványai felettébb bizonyosan összekapcsolták e két tanítást. Amikor az ország nem jelent meg úgy, ahogy azt elképzelték, felidézve a Mesternek az eljövendő országgal kapcsolatos tanítását és emlékezve azon ígéretére, hogy eljön újra, arra a következtetésre jutottak, hogy ezek

az ígéretek ugyanazon eseményre utalnak; és ezért abban a reményben éltek, hogy az ő rövidesen elkövetkező második eljövetele az országnak a maga teljességében történő, erőben és dicsőségben való megteremtését hozza magával. És így az egymást követő hívő nemzedékek ugyanazon ösztönző, ámde beteljesületlen reményt táplálva éltek a földön.

5. AZ ORSZÁGRÓL ALKOTOTT KÉSŐBBI ESZMÉK

[1] Miután összefoglaltuk Jézusnak a mennyországról szóló tanításait, engedélyünk van arra, hogy közreadjunk bizonyos későbbi eszméket, melyek az ország felfogásához kötődtek és hogy az eljövendő korszakban

megmutatkozó országról látnoki előrejelzést tegyünk.

2 Végig a keresztény hitterjesztés első századaiban a mennyország eszméjét felettébb befolyásolták a görög eszményelvűség akkoriban sebesen terjedő nézetei, a természetesnek, mint a szellemi árnyékának eszméje — és a múlandónak, mint az örökkévaló időárnyékának eszméje.

3 Ám a nagy lépésre, mely a jézusi tanításoknak a zsidó talajból a nem-zsidó talajba való átültetését jelezte, akkor került sor, amikor az ország Messiásából az egyház Megváltója lett, egy olyan vallási és társadalmi szerveződésé, mely Pál és követői tevékenységeiből nőtt ki és amely Jézus tanításain alapult, de amelyet kiegészítettek Filó

eszméi és a jóról és a rosszról alkotott perzsa tantételek is.

4 A Jézussal kapcsolatos eszméket és eszményképeket, melyek az ország evangéliumára vonatkozó tanításokban testesültek meg, az emberek kis híján nem ismerték meg, mert Jézus követői fokozatosan elferdítették az ő kijelentéseit. A Mesternek az országgal kapcsolatos felfogását két nagy irányzat erőteljesen módosította:

5 1. A zsidó hívek őt továbbra is a *Messiásnak* tekintették. Azt hitték, hogy nagyon rövid időn belül visszatérve, Jézus ténylegesen is megteremti a világméretű és többékevésbé anyagi országot.

6 ¶ 2. A nem-zsidó keresztények már nagyon korán kezdték elfogadni Pál tantétele-

it, melyek egyre inkább azon általános meggyőződéshez vezettek, hogy Jézus az egyház gyermekeinek *Megváltója,* az új és intézményi örököse az ország tisztán szellemi testvérisége korábbi felfogásának.

7 ¶ Az egyház, mint az ország társadalmi velejárója, teljes mértékben természetes és még kívánatos is lett volna. Az egyház rossz volta nem annak létezésében, hanem inkább abban rejlik, hogy csaknem teljesen kiszorította az országgal kapcsolatos jézusi felfogást. Pál intézményesített egyháza a Jézus által hirdetett mennyország tulajdonképpeni helyettesítője lett.

8 De ne kételkedjetek abban, hogy ugyanez a mennyország, melyről a Mester azt tanította, hogy a hívő ember szívében létezik,

hirdettetik majd még e keresztény egyháznak is, éppen úgy, ahogy minden más vallásnak, emberfajtának és nemzetnek is a földön — még minden egyénnek is.

9 A jézusi tanítás szerinti ország, az egyéni igazságosság szellemi eszményképe és az embernek az Istennel való isteni közösségének felfogása fokozatosan elmerült abban a ködös elképzelésben, mely szerint Jézus személye a Megváltó-Teremtő és ő a közösségiesített vallási csoport szellemi feje. Ezzel egy hivatalos és intézményes egyház lett a helyettesítője az ország egyedileg szellem vezette testvériségének.

10 Az egyház elkerülhetetlen és hasznos *társadalmi* eredménye volt Jézus életének és tanításainak; a dolog szomorú voltát az jelen-

tette, hogy az országgal kapcsolatos tanításokra adott eme társadalmi válasz olyannyira teljesen felváltotta a valódi ország ama szellemi felfogását, amelyet Jézus tanított és megélt.

11 A zsidók számára az ország az izraelita *közösséget* jelentette; a nem-zsidók számára a keresztény *egyház* lett. Jézus számára az ország azon *egyének* összességét jelentette, akik megvallották hitüket az Isten atyaságában, s ezáltal kijelentették azon őszinte odaadásukat, hogy megcselekszik az Isten akaratát, s ezzel tagjaivá válnak az emberek szellemi testvériségének.

12 A Mester teljes mértékben felismerte, hogy az országról szóló evangélium terjedésének eredményeként bizonyos társadal-

mi eredmények meg fognak jelenni a világban; de az volt a szándéka, hogy minden ilyen kívánatos társadalmi megnyilvánulás az egyes hívek eme benső személyes tapasztalásának, a minden ilyen hívőben ott lakozó és őt megélénkítő isteni szellemmel való eme tisztán szellemi társaságnak és közösségnek az öntudatlan és elkerülhetetlen velejáróiként, illetőleg természetes gyümölcseiként jelenjen meg.

[13] Jézus látta előre, hogy egy társadalmi szervezet, illetőleg egyház fogja követni az igaz szellemi ország kialakulását, és ez az oka annak, hogy sohasem ellenezte, hogy az apostolok János keresztelési szertartását gyakorolják. Ő azt tanította, hogy az igazságszerető lélek, az, aki vágyik és szomjazik

az igazságosságra, Istenre, hit révén bejuthat a szellemi országba; ugyanakkor az apostolok azt tanították, hogy az ilyen hívő a keresztelés külsőséges szertartásos szokásának elvégzése által vétetik fel a tanítványok társadalmi szervezetébe.

[14] Amikor Jézus közvetlen követői felismerték részbeni tévedésüket, miszerint nem fogták fel a szellemnek az egyéni hívő feletti uralma és a számára végzett útmutatása révén az emberek szívében megteremtendő országgal kapcsolatos jézusi eszményképet, hozzáfogtak, hogy megmentsék a tanítását attól, hogy teljesen elvesszen, mégpedig azáltal, hogy a Mesternek az országra vonatkozó eszményképét lecserélték egy látható társadalmi szervezet, a keresztény egy-

ház fokozatos megteremtésére. És amikor e helyettesítési programmal végeztek, annak érdekében, hogy megőrizzék a Mester tanításának az ország tényével kapcsolatos következetességét és gondoskodjanak is annak elismertetéséről, elkezdték az országot kitolni a jövőbe. Az egyház, már a biztos megalapozásával egy időben azt kezdte tanítani, hogy az országnak valójában a keresztény korszak betetőzésekor, Krisztus második eljövetelekor kell megjelennie.

15 Így lett az ország egy korszakfelfogás, egy jövőbeli látogatás eszméje, a Fenséges szentjei végső megváltásának eszményképe. A korai keresztények (és túlságosan sok későbbi keresztény is) általánosan szem elől veszítették az országról szóló jézusi tanításban

megtestesülő Atya-és-fiú eszmét, miközben ennek helyébe az egyház jól szervezett társadalmi közösségét tették. Az egyház így mindent összevetve egy olyan *társadalmi* testvériséggé vált, mely eredményesen váltotta fel Jézusnak a *szellemi* testvériségről alkotott felfogását és eszményképét.

16 Jézus eszményi felfogása nagyobbrészt megbukott, de a Mester személyes életére és tanításaira alapozva, s kiegészítve azt az örökkévaló élettel kapcsolatos görög és perzsa felfogásokkal, valamint hozzáadva az ideigvaló és a szellemi szembenállásának filói tantételét, Pál úgy ment tovább, hogy kiépítse az egyik leghaladóbb emberi társadalmat, mely valaha létezett az Urantián.

17 Jézus felfogása még mindig él a világ fej-

lettebb vallásaiban. Pál keresztény egyháza annak közösségiesített és emberbarátivá tett árnyéka, melyet Jézus a mennyországként kívánt — és amilyen minden bizonnyal meg is lesz majd. Pál és az ő utódai az örökkévaló élet kérdéseit részben áttették az egyéntől az egyházhoz. Krisztus így lett az egyház feje, mintsem minden egyes olyan hívő bátyja, aki hisz az Atya országbeli családjában. Pál és kortársai Jézusnak minden, a saját magára és az egyéni hívőre vonatkoztatott szellemi következtetését az *egyházra,* mint a hívek csoportjára alkalmazták; és ezzel halálos csapást mértek Jézus ama felfogására, hogy az isteni ország az egyes hívek szívében van.

[18] És így a keresztény egyház működése évszázadokon át nagy hátrányt szenvedett,

mert arra vetemedett, hogy a magáénak vallja az ország azon rejtélyes erőit és kiváltságait, azokat az erőket és kiváltságokat, melyek csakis Jézus és az ő szellemi hívő testvérei között gyakorolhatók és tapasztalhatók meg. És így már nyilvánvaló, hogy az egyházi tagság nem szükségképp jelenti az országban való társaságot; az egyik szellemi, a másik főként társadalmi.

[19] Előbb-utóbb egy másik és még nagyobb Keresztelő Jánosnak kell megjelennie, aki hirdeti majd, hogy „közel az Isten országa” — értve ezalatt a visszatérést Jézus magas szellemi felfogásához, aki azt hirdette, hogy az ország az ő mennyei Atyjának a hívő szívében meghatározó és érzékfeletti akarata — és mindezt úgy fogja tenni, hogy

semmilyen mértékben nem utal sem a látható egyházra a földön, sem Krisztus elvárt második eljövetelére. Fel kell élednie Jézus *tényleges* tanításainak, melyek újbóli elmondása ellentételezi majd ama korai követőinek munkáját, akik Mihály földi itt tartózkodásának *tényéből* egy társadalombölcseleti hiedelemrendszer megalkotásához fogtak. Rövid idő alatt a Jézusról *magáról* szóló történet tanítása csaknem kiszorította az országról szóló jézusi evangélium tanítását. Így egy történelmi vallás váltotta fel azt a tanítást, melyben Jézus összevegyítette az ember legmagasabb rendű eszméit és szellemi eszményképeit az embernek a jövővel kapcsolatos legmagasztosabb reményével — az örökkévaló élettel. És ez volt az ország evan-

géliuma.

[20] Éppen azért, mert Jézus evangéliuma olyannyira sokrétű volt, néhány évszázad alatt a tanításairól készített feljegyzéseket tanulmányozók sok imádatközösség és szakadár felekezet között oszlottak meg. A keresztény hívek e sajnálatos megosztottsága ama kudarcból ered, hogy nem képesek felismerni a Mester sokrétű tanításaiban az ő páratlan életének isteni egyetlenségét. De egykor majd a Jézusban hívők nem lesznek szellemileg ily megosztottak a nem hívőkkel szembeni magatartásuk terén. Mindig is vannak különbségek az észbeli felfogóképességünkben és az értelmi képességünkben, sőt különböző fokú a közösségtudatunk is, de a szellemi testvériség hiánya

megbocsáthatatlan és helytelenítendő.

[21] Félreértés ne essék, Jézus tanításainak örök természete nem engedi, hogy azok örökre terméketlenek maradjanak a gondolkodó emberek szívében. A Jézus által elképzelt ország nagyobbrészt megbukott a földön; egyelőre egy külsőséges egyház foglalja el a helyét; de meg kell értenetek, hogy ez az egyház csak a bábállapota az akadályozott szellemi országnak, mely átviszi azt ezen az anyagi korszakon és még tovább, egy szellemibb megítéltetésre, ahol a Mester tanításai teljesebb körű lehetőséget kapnak a kiteljesedésre. Az úgynevezett keresztény egyház így válik azzá a gubóvá, amelyben a jézusi felfogás szerinti ország jelenleg szunnyad. Az isteni testvériség országa még

életben van és e hosszas alámerülésből végül és bizonyosan elő is fog bukkanni, éppoly biztosan, ahogy a pillangó is előbújik végül az átalakulási fejlődésen áteső, kevéssé vonzó megjelenésű teremtmény szép kifejléseként.

171. ÍRÁS

ÚTON JERUZSÁLEMBE

A „MENNYORSZÁGRÓL” szóló emlékezetes beszédét követő napon Jézus bejelentette, hogy másnap ő és az apostolok elindulnak Jeruzsálembe a páska-ünnepre, s az út során ellátogatnak számos dél-pereai városba is.

[2] Az országról szóló beszéd és az a bejelentés, miszerint elmegy a páska-ünnepre, elgondolkodtatta minden követőjét arról, hogy talán azért megy Jeruzsálembe, hogy megnyissa a zsidó uralom ideigvaló országát. Függetlenül attól, hogy Jézus mit mondott az ország nem anyagi jellegéről, nem tudta teljesen kiverni a zsidó hallgatóinak fejéből azt a felfogást, hogy a Messiás

majd jeruzsálemi központtal fog valamiféle nemzeti kormányt alakítani.

3 Amit Jézus e szombati beszéd során mondott, az inkább csak fokozni látszott a zavart a követőinek többségénél; nagyon kevesen értették a Mester beszédét. A vezetők felfogtak valamennyit a belső országról, „a benned lévő mennyországról” szóló tanításaiból, de tudták azt is, hogy ő egy másik és jövőbeli országról beszélt, és úgy gondolták, hogy ezt az országot megy most megalapítani Jeruzsálembe. Amikor várakozásukban csalódniuk kellett, amikor a zsidók elutasították őt, és később, amikor Jeruzsálem ténylegesen elpusztult, ők még mindig kitartottak e reményük mellett, őszintén hitték, hogy a Mester rövidesen visszatér a vi-

lágra nagy hatalomban és fenséges dicsőségben, hogy megalapítsa a megígért országot.

4 ¶ E vasárnap délutánon történt, hogy Szalómé, Zebedeus Jakab és János anyja eljött Jézushoz a két apostol fiával, és mint valami keleti hatalmasság elé járulva megpróbált előzetes ígéretet venni Jézustól arra, hogy megkapja, bármit is kérne. A Mester azonban nem volt hajlandó megígérni semmit; ehelyett megkérdezte tőle, „Mit szeretnél, mit tegyek érted?” Erre Szalómé azt válaszolta: „Mester, most, hogy Jeruzsálembe mész az ország megalapítására, arra kérlek, hogy előre ígérd meg nekem, hogy az én két fiamat nagy tiszteletben részesíted, az egyik a jobbodon, a másik a balodon fog ülni az országodban.”

5 Szalómé kérését meghallván Jézus így szólt: „Asszony, nem tudod mit kérsz.” És ez után egyenesen a két, megtiszteltetést kereső apostol szemébe nézve azt mondta: „Mert már hosszú ideje ismerlek és szeretlek titeket; mert laktam én még édesanyátok házában is; mert András arra jelölt ki benneteket, hogy mindenkor velem legyetek; ezért engeditek meg anyátoknak, hogy titkon megkeressen és ilyen helytelen dolgot kérjen. De hadd kérdezzelek meg titeket: Képesek vagytok-e kiinni a poharat, melyet én kiinni készülök?” És egy pillanatnyi gondolkodás után Jakab és János azt felelte, „Igen, Mester, képesek vagyunk.” Erre azt mondta Jézus: „Elszomorít, hogy nem tudjátok, hogy miért megyünk Jeruzsálembe; bánt, hogy

nem értitek az országom természetét; csalódott vagyok, hogy e kéréssel hozzátok ide az édesanyátokat; de tudom, hogy szívből szerettek engem; ezért kijelentem, hogy valóban ki fogjátok inni a keserű poharamat és osztozni fogtok a megaláztatásomban, de hogy a jobbomra és a balomra ülhessetek, arról én nem dönthetek. Az ilyen megtiszteltetést azoknak tartják fenn, akiket Atyám kijelölt."

6 Ekkorra valaki hírt vitt Péternek és a többi apostolnak erről a beszélgetésről, és ők erősen méltatlankodtak amiatt, hogy Jakab és János kiváltságokat akar őelőttük, és hogy titkon ilyen kéréssel fordultak anyjukkal Jézushoz. Amikor egymás között vitatkozni kezdtek, Jézus mindannyiukat magá-

hoz hívta és így szólt: „Jól tudjátok, hogy a nem-zsidók vezetői miként hatalmaskodnak alattvalóikkal, és hogy a nagyok miként gyakorolják a hatalmat. De a mennyországban nem így lesz. Aki nagy akar lenni közöttetek, annak előbb a szolgátokká kell válnia. Aki első akar lenni az országban, az hadd segédkezzen nektek. Kijelentem nektek, hogy az Ember Fia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon; és most azért megyek Jeruzsálembe, hogy meghaljak az Atya akaratának megcselekedésében és a testvéreim szolgálatában." Amikor az apostolok meghallották e szavakat, különkülön visszavonultak imádkozni. Azon az estén Péter kezdeményezésére Jakab és János megfelelően megkövette a tíz apostolt,

és a testvéreik vissza is fogadták őket.

7 Akkor, amikor Jézustól azt kérték, hogy Jeruzsálemben a jobbján és a balján kapjanak helyet, a Zebedeus fiak kevéssé fogták fel, hogy kevesebb mint egy hónapon belül a szeretett tanítójuk egy római kereszten fog függeni az egyik oldalán egy haldokló tolvajjal, a másikon meg egy másik törvényszegővel. És az anyjuk, aki jelen volt a keresztre feszítésnél, jól emlékezett arra az ostoba kérésre, melyet az apostol fiai érdekében oly esztelenül keresett megtiszteltetés ügyében intézett Jézushoz Pereában.

1. ELINDULÁS PELLÁBÓL

1 Március 13-án, hétfőn délelőtt Jézus és tizenkét apostola végleg elhagyta a pellai tábort, és délnek, a dél-pereai városok felé

vették útjukat, ahol Abner társai dolgoztak. Több mint két hetet töltöttek a hetvenek felkeresésével és azt követően egyenesen Jeruzsálembe mentek a páska-ünnepre.

2 Amikor a Mester elhagyta Pellát, az apostolokkal együtt táborozó tanítványok, mintegy ezren, követték Jézust. E csoportnak csaknem a fele elvált tőle a Jordán gázlójánál, a Jerikó felé vezető útnál, amikor megtudták, hogy ő Hesbon felé megy, és miután elmondta „A költségek számbavételéről” szóló hitszónoklatát. Ez után ők Jeruzsálembe mentek, míg a tanítványok másik fele két héten át követte őt, ahogy ellátogattak a dél-pereai kisvárosokba.

3 Általában véve Jézus legtöbb közvetlen követője megértette, hogy a pellai tábort

végleg elhagyták, de igazából úgy gondolták, hogy ez annak a jele, hogy a Mesterük végre rászánta magát, hogy Jeruzsálembe menjen és érvényesítse igényét Dávid királyszékére. A követőinek nagyon nagy része sohasem volt képes felfogni a mennyországnak bármiféle más értelmét; függetlenül attól, hogy mit tanított nekik, nem voltak hajlandók feladni az országról alkotott e zsidó eszmét.

[4] Zebedeus Dávid András apostol utasításai szerint március 15-én, szerdán bezárta a látogatók táborát. Ezt megelőzően csaknem négyezer látogatót szállásoltak el ott, és ebben még nincs benne az az ezeregynéhány személy, akik az apostolokkal laktak azon a helyen, melyet a tanítók táborának nevez-

tek, és akik Jézussal és a tizenkettekkel mentek tovább dél felé. Bár Dávidnak nemigen akarózott, mégis eladta az egész tábori felszerelést több vevőnek és a vételárral Jeruzsálembe ment, ahol a pénzt később átadta Karióti Júdásnak.

5 ¶ Dávid ott volt Jeruzsálemben a megrendítően szomorú két hét alatt, s anyjával tért vissza Betszaidába a keresztre feszítés után. Mialatt Jézusra és az apostolokra várakozott, Dávid Lázárnál időzött Betániában és igen felzaklatta őt az, ahogyan a farizeusok a feltámadása óta elindították Lázár üldözését és zaklatását. András úgy utasította Dávidot, hogy ne tartsa fenn tovább a hírvivői szolgálatot; és ezt mindenki úgy magyarázta, mint az ország Jeruzsálemben való közel-

gő megteremtésének előjelét. Dávid munka nélkül maradt, és már azt a döntést fontolgatta, hogy Lázár önjelölt védelmezőjévé lesz, amikor a felháborodás indíttatásából jött segíteni akarásának tárgya rövidesen sietve elmenekült Filadelfiába. Ennek megfelelően nem sokkal Lázár feltámadása után és az anyja halálát követően Dávid elindult Filadelfiába, de előbb még segített Mártának és Máriának az ingatlanügyeik rendezésében; és ott élte le az életét Abnerrel és Lázárral együttműködve, ő lett az ország mindama fontos érdekeinek pénzügyi felügyelője, melyek központja Filadelfiában volt azalatt, amíg Abner élt.

[6] Jeruzsálem lerombolását követően rövid időn belül Antiókhia lett a *Pál-féle keresz-*

ténység székhelye, míg Filadelfia megmaradt az *Abner-féle mennyország* központja. Antiókhiából terjedt el az egész nyugati világban Jézus tanításainak és a Jézusról szóló tanításoknak a Pál-féle változata; Filadelfiából indulva a mennyország Abner-féle változatának hitterjesztői egészen a kései időkig jelen voltak egész Mezopotámiában és Arábiában, amikor is a jézusi tanok e megalkuvást nem ismerő küldötteit legázolta az iszlám hirtelen jött áradata.

2. A KÖLTSÉGEK SZÁMBAVÉTELE

[1] Amikor Jézus és a csaknem ezer követőből álló társaság megérkezett a Jordán betániai gázlójához, melyet egykor Bethabarának neveztek, a tanítványok kezdték felis-

merni, hogy Jézus nem egyenesen Jeruzsálembe tart. Ahogy ott tépelődtek és egymással vitatkoztak, Jézus felhágott egy nagy sziklára és elmondta azt a beszédet, mely „A költségek számbavétele” néven lett ismeretes. A Mester azt mondta:

2 ¶ „Nektek, akik ettől kezdve követni akartok, hajlandóknak kell lennetek arra, hogy megfizessétek annak árát, hogy magatokat őszintén az Atyám akarata megcselekedésének szentelitek. Ha a tanítványaim akartok lenni, akkor hajlandóknak kell lennetek elhagyni apátokat, anyátokat, feleségeteket, gyermekeiteket, fivéreiteket és nővéreiteket. Ha közületek valaki most a tanítványom akar lenni, akkor hajlandóknak kell lennetek még arra is, hogy életeteket adjá-

tok éppen úgy, ahogy az Ember Fia is arra készül, hogy felajánlja életét ama küldetés befejezéséhez, melynek célja az Atya akaratának megcselekedése a földön és a húsvér testben.

3 Ha nem vagytok hajlandók megfizetni a teljes árat, akkor nemigen lehettek a tanítványaim. Mielőtt továbbmennétek, mindegyikőtök üljön le és vegye számba annak költségét, hogy a tanítványaim vagytok. Melyiketek merne őrtorony építésébe fogni a földjén úgy, hogy előtte nem ül le és veszi számba annak költségét, hogy kiderüljön, hogy vajon van-e elég pénze a torony befejezéséhez? Ha nem tekintitek át így a költségeket, akkor miután leraktátok az alapot, esetleg kiderülhet, hogy nem tudjátok befe-

jezni azt, amit elkezdtetek, és ezért minden szomszédotok gúnyolni fog titeket, mondván, ‚Nézzétek, ez az ember építkezésbe fogott, de nem tudta befejezni a munkát.' És hasonlóképpen, miféle király az, aki egy másik király ellen háborúra készülvén nem ül le először és hallgat meg tanácsokat azzal kapcsolatban, hogy vajon képes lehet-e tízezer emberrel szembeszállni olyannal, aki húszezer emberrel jön ellene? Ha a király nem engedheti meg magának, hogy az ellenségével szembeszálljon, amikor még nincs felkészülve, követet küld e másik királyhoz, még akkor, amikor az messze van, és megkérdezi a béke feltételeiről.

4 Most tehát mindegyikőtöknek le kell ülnie és számba kell vennie annak költségét,

ami azzal jár, hogy a tanítványaim vagytok. Mostantól kezdve már nem követhettek minket úgy, hogy hallgatjátok a tanítást és szemlélitek a cselekedeteinket; azt követelik tőletek, hogy keserves üldöztetéssel nézzetek szembe és a lesújtó csalódás mellett is tanúsítsátok ezt az örömhírt. Ha nem vagytok hajlandók lemondani mindenről, amik vagytok és nem vagytok hajlandók mindeneteket Istennek ajánlani, akkor nem vagytok méltók arra, hogy a tanítványaim legyetek. Ha már legyőztétek magatokat a szívetekben, akkor nem kell félnetek attól a külsődleges győzelemtől, melyet rövidesen elértek, amikor az Ember Fiát a főpapok és a szadduceusok elutasítják és a gúnyolódó hitetlenek kezére adják.

5 Most tartsatok tehát önvizsgálatot, hogy

megismerjétek azon szándékotokat, hogy a tanítványaim akartok-e lenni. Ha tiszteletre és dicsőségre törekedtek, ha világi beállítottságúak vagytok, akkor olyanok vagytok, mint az ízét vesztett só. És amikor ízét vesztette az, amelynek értékét a sós volta jelenti, mivel sózzák akkor? Az ilyen ízesítő semmit sem ér; csak arra való, hogy a szemétbe dobják. Most figyelmeztettelek titeket, hogy térjetek haza békével, ha nem vagytok hajlandók kiinni velem azt a poharat, melyet már készítenek. Újra és újra elmondtam nektek, hogy az én országom nem evilági, de nem akartok hinni nekem. Akinek füle van a hallásra, az hallja meg amit mondok."

6 ¶ Rögtön az után, hogy e szavakat elmondta, Jézus a tizenkettek élén elindult a

Hesbon felé vezető úton, s mintegy ötszázan követték. A tömeg másik fele röviddel később Jeruzsálem felé vette az útját. Jézus apostolai, valamint a vezető tanítványok sokat merengtek e szavakon, de még mindig kitartottak azon meggyőződésük mellett, hogy a hányattatás és megpróbáltatás e rövid időszakát követően az ország bizonyosan valamiképp annak megfelelőn létesül, ahogy már régóta remélik.

3. A PEREAI VÁNDORÚT

[1] Jézus és a tizenkettek, a tanítványok több száz fős tömegétől követve, több mint két héten át vándorolt Dél-Pereában, ellátogattak minden olyan kisvárosba, ahol a hetvenek dolgoztak. E vidéken sok nem-zsidó élt,

és mivel kevesen mentek el közülük a páska-ünnepre Jeruzsálembe, az ország hírnökei jól haladtak a tanítással és a tan hirdetésével.

2 Jézus Hesbonban találkozott Abnerrel, és András úgy rendelkezett, hogy a hetvenek munkáját ne szakítsák félbe a páska-ünnep miatt; Jézus azt tanácsolta, hogy a hírnökök a Jeruzsálemben készülő dolgoktól teljesen függetlenül folytassák a munkájukat. Abnernek azt is javasolta, hogy engedje meg a női testületnek, legalábbis, ha kérik, hogy elmehessenek Jeruzsálembe a páska-ünnepre. És ez volt az utolsó alkalom, hogy Abner még látta Jézust a húsvér testben. Jézus így búcsúzott Abnertől: „Fiam, tudom, hogy igaz leszel az országhoz, és imádko-

zom, hogy az Atya adjon bölcsességet ahhoz, hogy szeresd és megértsd a testvéreidet.”

3 Ahogy városról városra haladtak, a követőik közül sokan otthagyták őket és elindultak Jeruzsálembe, s így mire Jézus odaért a páska-ünnepre, azoknak a száma, akik nap mind nap követték, kétszáz alá apadt.

4 Az apostolok megértették, hogy Jézus a páska-ünnepre megy Jeruzsálembe. Tudták, hogy a Szanhedrin egész Izráelben szétküldött egy üzenetet, miszerint halálra ítélték és elrendelték, hogy bárkinek, akinek tudomása van a hollétéről, tájékoztatnia kell a Szanhedrint; és mégis, mindezek ellenére, nem rémültek meg annyira, amikor Filadelfiában közölte velük, hogy elmegy Betániá-

ba Lázárhoz. A magatartásukban az erős félelemből a csendes várakozás állapotába való ezen elmozdulás főként Lázár feltámasztása miatt következett be. Arra a következtetésre jutottak, hogy Jézus szükséghelyzetben élne az isteni hatalmával és megszégyenítené az ellenségeit. E reményük, melyhez a Mesterük szellemi felsőségébe vetett mélyebb és érettebb hitük társult, ez volt felelős a közvetlen követői által kifelé mutatott bátorságért, akik most már felkészültek, hogy annak ellenére kövessék őt Jeruzsálembe, hogy a Szanhedrin nyíltan bejelentette: Jézusnak meg kell halnia.

5 Az apostolok többsége és sok közelebbi tanítványa nem tartotta lehetségesnek, hogy Jézus meghaljon; hitték, hogy ő „a feltáma-

dás és az élet”, és úgy tekintettek rá, mint halhatatlanra és mint aki már legyőzte a halált.

4. TANÍTÁS LIVIASZBAN

[1] Március 29-én, szerdán este Jézus és követői Liviasznál ütöttek tábort útban Jeruzsálem felé, miután a dél-pereai vándorútjukat befejezték. Ezen az éjszakán történt Liviaszban, hogy Zélóta Simon és Simon Péter, miután összebeszéltek, hogy e helyre több mint száz kardot hozatnak, átvették és kiosztották a fegyvereket mindazok között, akik hajlandók voltak azt magukhoz venni és a köpenyük alá rejtve viselni. Simon Péter még a Mester kertbeli elárulásának idején is magánál hordta a kardját.

[2] Csütörtökön korán reggel, mielőtt a többiek még felkeltek volna, Jézus magához hívta Andrást és így szólt: „Keltsd fel a testvéreidet! Mondani akarok nekik valamit.” Jézus tudott a kardokról és arról, hogy mely apostolai fogadták el és viselték e fegyvereket, de sohasem tudatta velük, hogy tudomása van ezekről a dolgokról. Amikor András felkeltette a társait, és külön összegyűltek, Jézus azt mondta: „Gyermekeim, már hosszú ideje vagytok velem, és sok olyasmit tanítottam nektek, mely erre az időre szükséges lesz, de most figyelmeztetni akarlak benneteket, hogy ne a húsvér test bizonytalanságaiba vessétek hiteteket, és ne is azokba a gyarlóságokba, hogy az előttünk álló próbák és megmérettetések ellen em-

beri védelmet terveztek. Azért hívtalak el most csak titeket, hogy még egyszer világosan elmagyarázzam, hogy Jeruzsálembe megyünk, ahol is, már tudhatjátok, az Ember Fiát halálra ítélték. Újra elmondom, hogy az Ember Fia a főpapok és a vallási vezetők kezére adatik; hogy ők elítélik majd és az után a nem-zsidók kezére adják. És így gúnyolódnak majd az Ember Fián, még le is köpik és megostorozzák, és halálnak adják. És amikor megölik az Ember Fiát, ne essetek kétségbe, mert kijelentem, hogy a harmadik napon feltámad. Legyen gondotok magatokra és emlékezzetek, hogy én előre figyelmeztettelek titeket."

3 Az apostolok megint csak elképedtek, megdöbbentek; de nem tudták a kijelenté-

seit szó szerint értelmezni; nem voltak képesek megérteni azt, amit a Mester az imént mondott. Olyannyira elvakította őket a jeruzsálemi székhelyű, ideigvaló földi országba vetett állhatatos hitük, hogy egyszerűen nem tudták — nem akarták — megengedni maguknak, hogy Jézus kijelentéseit szó szerint vegyék. Egész nap azon gondolkodtak, hogy a Mester vajon mit érthetett e különös bejelentésein. De egyikük sem mert kérdezősködni e kijelentések felől. Ezek az összezavarodott apostolok egészen a halálát követő időkig nem értették meg, hogy a Mester világosan és közvetlenül előre szólt a kivégzéséről.

4 ¶ Itt, Liviaszban, röviddel a reggelit követően történt, hogy bizonyos rokonszenvező

farizeusok jöttek oda Jézushoz és azt mondták: „Gyorsan menekülj e vidékről, mert Heródes, ahogy egykor Jánosnak, neked is a halálodat akarja. Fél, hogy a nép esetleg felkel és ezért úgy döntött, hogy megölet. Azért hoztuk neked ezt a hírt, hogy elmenekülhess.”

5 És ez csak részben volt igaz. Lázár feltámasztása megijesztette és megrémítette Heródest, és tudván, hogy a Szanhedrin már odáig merészkedett, hogy tárgyalás nélkül is előre halálra ítélje Jézust, Heródes úgy döntött, hogy vagy megöleti Jézust vagy kiűzi a felségterületeiről. Valójában az utóbbit szerette volna tenni, mert olyannyira félt tőle, hogy inkább abban reménykedett, hogy nem kényszerül a kivégzésére.

6 Amikor Jézus meghallgatta a farizeusok mondandóját, így válaszolt: „Sokat tudok Heródesről és az ő félelméről, mely az országról szóló örömhír miatt tölti el. De félreértés ne essék, ő sokkal inkább azt szeretné, hogy az Ember Fia elmenjen Jeruzsálembe és ott szenvedjen, majd haljon meg a főpapok kezétől; nem ég a vágytól, hogy miután beszennyezte a kezét János vérével, most az Ember Fiának halálért is felelőssé váljon. Menjetek és mondjátok meg annak a rókának, hogy az Ember Fia ma Pereában hirdeti a tant, holnap Júdeába megy, és néhány nap múlva befejezi a földi küldetését és felkészül az Atyához való felemelkedésre.”

7 Ez után az apostolaihoz fordulva Jézus azt mondta: „Már régóta halnak meg látnokok

Jeruzsálemben, és ezért igencsak illő dolog, hogy az Ember Fia is elmenjen az Atya házának városába, hogy az emberi vakbuzgóság áraként és a vallási előítélet, valamint a szellemi vakság eredményeként feláldoztassék. Ó, Jeruzsálem, Jeruzsálem, te, aki megölöd a látnokokat és megkövezed az igazság tanítóit! Milyen gyakran akartam összegyűjteni gyermekeidet éppen úgy, ahogy a tyúk a szárnyai alá gyűjti a költését, de te nem engedted! Meglátod, házad kiürül! Sokszor akarsz majd látni engem, de nem fogsz. Ekkor keresni fogsz engem, de nem találsz meg." És miután így szólt, a körülötte állókhoz fordult és azt mondta: „Mindazonáltal menjünk fel Jeruzsálembe a páska-ünnepre és tegyük azt, amit tennünk kell a mennyei

Atya akaratának megcselekedésében.”

8 ¶ A hívek összezavart és meghökkent csoportja követte Jézust e napon Jerikóba. Az apostolok Jézusnak az országgal kapcsolatos kijelentéseiből csak a végső győzelem vonását tudták kivenni; egyszerűen nem tudtak eljutni oda, hogy hajlandók legyenek felfogni a küszöbön álló megpróbáltatásra vonatkozó figyelmeztetéseket. Amikor Jézus arról beszélt, hogy „harmadnapra feltámad”, ők e kijelentést úgy értelmezték, mint ami az ország biztos diadalát jelenti, mely nyomban akkor jön el, hogy előzetesen valamilyen kellemetlen összetűzésre kerül sor a zsidó vallási vezetőkkel. A „harmadik nap” mindennapos zsidó kifejezés volt, és annyit jelentett, hogy „rövidesen” vagy „nem sok-

kal később”. Amikor Jézus a „feltámadásról” beszélt, ők úgy gondolták, hogy „az ország feltámadására” utal.

9 Jézust e hívek Messiásként fogadták el, és a zsidók csak keveset vagy semennyit sem tudtak egy szenvedő Messiásról. Nem értették meg, hogy Jézus a halála révén sok olyan dolgot akar véghezvinni, melyet az életével nem tudott elérni. Az apostolokba Lázár feltámasztása öntött bátorságot ahhoz, hogy Jeruzsálembe menjenek, a Mester esetében pedig az átlényegülés emléke volt az, ami az alászállásának e megpróbáltatást jelentő időszakában erősítette.

5. A JERIKÓI VAK EMBER

1 Március 30-án, csütörtök késő délutánján Jézus és az apostolok egy kétszáz főnyi,

követőkből álló csapat élén Jerikó falainak közelébe értek. Ahogy közeledtek a város kapujához, koldusok tömegével találkoztak, s ott volt közöttük egy bizonyos Bartimeus is, egy idősebb férfi, aki már fiatal kora óta vak volt. E vak koldus sokat hallott Jézusról és mindent tudott a jeruzsálemi vak Jósiás meggyógyításáról. Egészen addig nem szerzett tudomást Jézus utolsó jerikói látogatásáról, míg el nem ment Betániába. Bartimeus elhatározta, hogy nem hagyja, hogy Jézus úgy jöjjön el még egyszer Jerikóba, hogy nem kéri meg a látásának visszaadására.

[2] Jézus közeledésének híre Jerikó szerte elterjedt, és a lakosok százai tódultak ki, hogy üdvözöljék. Amikor a nagy tömeg a Mestert kísérve visszajött a városba, Bartime-

us, hallván a sok ember lábdobogását, tudta, hogy valami nem szokványos dolog zajlik, és megkérdezte a közelében állókat, hogy mi történik. És az egyik koldus azt felelte, „A názáreti Jézus jön erre.” Meghallván, hogy Jézus a közelben van, Bartimeus a hangját megemelve azt kezdte kiabálni, „Jézus, Jézus, könyörülj rajtam!” És ahogy így egyre hangosabban kiáltozott, a Jézus közelében lévők közül némelyek odamentek hozzá és korholták, arra kérve, hogy maradjon veszteg; de nem volt foganatja; ő egyre többször és egyre hangosabban kiáltott fel.

[3] Meghallván a vak ember kiáltását, Jézus megállt. És amikor meglátta, azt mondta a barátainak, „Hozzátok ide azt az embert.” És ekkor azok odamentek Bartimeushoz, s

így szóltak hozzá: „Bizakodjál; jöjj velünk, mert a Mester hív.” Amikor Bartimeus meghallotta e szavakat, ledobta a köpenyét, felpattant és előre, az út közepe felé nyomult, majd ezt követően a mellette állók odavezették Jézushoz. Bartimeust megszólítva Jézus azt mondta: „Mit szeretnél, mit tegyek érted?” Erre azt mondta a vak férfi, „Szeretném visszakapni a látásomat.” És amikor Jézus meghallotta e kérést és látta az ő hitét, azt mondta: „Visszanyered a látásodat; menj utadra; a hited meggyógyított.” A férfi nyomban visszanyerte a látását, és az Istent dicsőítve Jézus közelében maradt, amikor a Mester másnap elindult Jeruzsálembe, a tömeg elé állt és beszámolt mindannyiuknak arról, hogy miként nyerte vissza a látását Je-

rikóban.

6. LÁTOGATÁS ZÁKEUSNÁL

[1] Már majdnem napnyugta volt, amikor a Mester vezette menet elérte Jerikót, és Jézus úgy gondolta, hogy ott töltik az éjszakát. Ahogy Jézus elhaladt a vámház mellett, Zákeus, a vezető publikánus, vagyis adószedő, éppen ott volt, és ő nagyon szerette volna látni Jézust. E vezető publikánus nagyon gazdag volt és sokat hallott e galileai látnokról. Elhatározta, hogy megnézi, miféle ember is ez a Jézus, amint az legközelebb Jerikóban jár; ennek megfelelően Zákeus megpróbált keresztülfurakodni a tömegen, de túl nagy volt a sokadalom, és mivel alacsony termetű ember volt, nem tu-

dott átnézni a fejek felett sem. És így a vezető publikánus a tömeggel tartott egy darabon, amíg a városközpont közelébe nem értek, mely helyszín nem esett messze attól, ahol ő lakott. Amikor látta, hogy a tömegen nem lesz képes átjutni, arra gondolva, hogy Jézus esetleg megállás nélkül, egyenesen áthalad a városon, előreszaladt és felmászott egy vadfügefára, melynek terebélyes ágai kinyúltak az út fölé. Tudta, hogy így jól láthatja majd az arra elhaladó Mestert. És nem is csalódott, mert Jézus elhaladtában megállt, és felnézve Zákeusra, így szólt: „Siess, Zákeus, és gyere le, mert ma éjszakára a házadban kell megszállnom.” És amikor Zákeus meghallotta e meglepő szavakat, majdnem lepottyant a fáról, ahogy nagy sietve leeresz-

kedett, és Jézushoz odamenve nagy örömét fejezte ki amiatt, hogy a Mester hajlandó az ő házánál megállni.

[2] Egyből Zákeus házához mentek, és akik Jerikóban éltek, nagyon meglepődtek, hogy Jézus beleegyezett, hogy a vezető publikánusnál szálljon meg. Még amikor Jézus és az apostolok Zákeussal a ház ajtajában álldogáltak, a jerikói farizeusok egyike, aki a közelben állt, így szólt: „Látjátok, hogy ez az ember miként ment megszállni egy bűnöshöz, Ábrahám hitehagyott fiához, aki a saját népének zsarolója és kirablója.” És amikor Jézus meghallotta ezt, letekintett Zákeusra és elmosolyodott. Erre Zákeus felállt egy emelvényre és azt mondta: „Jerikói emberek, hallgassatok meg! Talán pub-

likánus vagyok és bűnös, de a nagy Tanító az én házamba jött megszállni; és mielőtt belép, elmondom nektek, hogy minden vagyonom egyik felét a szegényeknek adományozom, és holnaptól kezdve, ha valamit is helytelenül szedtem be valakitől, azt négyszeresen fogom visszaadni. Teljes szívvel fogom keresni az üdvözülést és arra törekszem, hogy megtanuljak igazul cselekedni az Isten előtt."

3 Ahogy Zákeus elhallgatott, Jézus szólalt meg: „Ma üdvözülés jött e házhoz, és te valóban Ábrahám fiává lettél." És a körülöttük összegyűlt tömeghez fordulva Jézus azt mondta: „És ne csodálkozzatok azon, amit mondok, és ne ütközzetek meg azon, amit teszünk, mert mindvégig azt hirdet-

tem, hogy az Ember Fia eljött megkeresni és megmenteni azokat, akik elvesztek.”

4 Éjszakára Zákeus házában maradtak. Másnap felkeltek és elindultak a „rablók útján” Betániába, hogy odaérjenek a páska-ünnepre Jeruzsálembe.

7. „AHOGY JÉZUS ARRA MENT”

1 Jézus jókedvet szerzett mindenütt, amerre csak járt. Bővelkedett kedvességben és igazságban. A társai nem győzték csodálni a száját elhagyó kedves szavakat. Könnyedséget gyakorolhat az ember, azonban a kellem a szeretet által átjárt lélekből sugárzó barátságosság zamata.

2 A jóság mindig tiszteletet vált ki, de amikor mentes a kegyelemtől, akkor gyakran

visszautasítja a ragaszkodást. A jóság csakis akkor bír általános vonzerővel, amikor irgalmas. A jóság csak akkor eredményes, amikor vonzó.

3 Jézus valóban megértette az embereket; ezért volt képes igazi rokonszenvet és őszinte könyörületet mutatni. De ritkán merült el a sajnálkozásban. A könyörülete ugyan határtalan volt, a rokonszenve azonban gyakorlatias, személyes és építő jellegű. A szenvedés jelenlétében megnyilvánuló kedvessége sohasem szült közönyt, és képes volt a szükséget szenvedő lelkek számára segédkezni úgy, hogy közben nem nőtt bennük az önsajnálat.

4 Jézus azért tudott olyan sokat segíteni az embereknek, mert oly őszintén szerette

őket. Igazán szeretett minden egyes férfit, minden egyes nőt, és minden egyes gyermeket. Azért lehetett ilyen igaz barát, mert figyelemre méltó éleslátással rendelkezett — nagyon is jól tudta, hogy mi van az ember szívében és elméjében. Érdeklődő és éleslátó megfigyelő volt. Hozzáértőn ismerte fel az emberi igényt, és ügyesen tárta fel az emberi vágyakat.

5 Jézus sohasem sietett. Volt ideje vigaszt nyújtani az embertársainak, „ahogy arra ment”. És mindig elérte a barátainál, hogy azok nyugodt lelkiállapotba kerüljenek. Elbűvölő hallgatóság volt. Sohasem folyamodott a társai lelkében való fürkész vizsgálódáshoz. Ahogy vigaszt nyújtott a kiéhezett elméknek és segédkezett a szomjas lelkek

számára, az ő irgalmának befogadói nem is annyira azt érezték, mintha gyónnának *neki,* hanem inkább hogy társalognak *vele.* Azért voltak iránta feltétlen bizalommal, mert látták, hogy milyen nagy a hite őbennük.

6 Jézus sohasem tűnt olyannak, mint aki kíváncsiskodik az emberek felől, és soha nem is mutatott oly vágyat, hogy irányítani, vezetni vagy ellenőrizni akarná őket. Mély önbizalmat és nagy bátorságot szabadított fel mindazokban, akik a társaságát élvezhették. Amikor rámosolygott valakire, akkor az a halandó a számos problémája megoldásához jobb képességek meglétét tapasztalta meg.

7 Jézus oly nagyon és oly bölcsen szerette az embereket, hogy nem habozott soha szigo-

rúnak lenni velük, amikor az adott helyzet e fegyelmezést megkívánta. Gyakorta volt segítségére annak, aki segítséget kért. Így felkeltette az érdeklődést, az emberi természet jobb dolgaihoz folyamodott.

8 A Mester képes volt észlelni a megmentő hitet annak az asszonynak az erős babonaságában, aki gyógyulást keresett azáltal, hogy megpróbálta megérinteni Jézus öltözékének szegélyét. Mindig kész és hajlandó volt félbeszakítani a beszédet vagy megállítani a tömeget, hogy segítséget nyújtson egyetlen személynek, még egy kisgyermeknek is. Nem csak azért történtek nagy dolgok, mert az emberek hittek Jézusban, hanem azért is, mert Jézusnak oly nagy volt a hite bennük.

9 A valóban fontos dolgok többsége, melyeket Jézus mondott vagy tett, láthatólag alkalomszerűen történt, „ahogy arra járt”. A Mester földi segédkezésében nagyon kevés szakavatottan, jól tervezetten, illetőleg előre megfontoltan véghezvitt dolog volt. Úgy osztott egészséget és hintett boldogságot természetességgel és kegyesen, ahogy az életen átutazott. Szó szerint igaz volt, hogy „ahol csak járt, jót tett.”

10 És a Mester minden korbeli követői jól teszik, ha megtanulnak úgy segédkezni, ahogy „arra járnak” — hogy önzetlen jót cselekedjenek, ahogy a napi kötelességeiknek eleget tesznek.

8. PÉLDÁZAT A MINÁKRÓL

[1] Csak dél közeledtével indultak el Jerikóból, ugyanis előző éjjel sokáig fenn voltak, mert Jézus az országról szóló evangéliumra tanította Zákeust és családját. Nagyjából a Betániához felvivő út felénél a társaság megállt ebédelni, miközben a tömeg továbbment Jeruzsálembe, mert az emberek nem tudták, hogy Jézus és az apostolok azt az éjszakát az Olajfák hegyén fogják tölteni.

[2] A minákról szóló példabeszéd, ellentétben a talentumokról szóló példázattal, mely rendeltetése szerint minden tanítványnak szólt, kizárólag az apostolok számára hangzott el és főként Archelausz tapasztalásán és az ő azon hasztalan igyekezetén alapult, hogy megszerezze magának Júdea király-

ságát. Ez a Mester ama kevés példázata közé tartozik, melyek tényleges történelmi jellemen alapultak. Semmi különös nem volt abban, hogy eszükbe jutott Archelausz, minthogy Zákeus jerikói háza igen közel esett Archelausz gazdagon díszített palotájához, és a vízvezetéke ott haladt a Jerikót elhagyó út mellett.

3 ¶ Jézus azt mondta: „Azt hiszitek, hogy az Ember Fia azért megy Jeruzsálembe, hogy átvegyen egy országot, de kijelentem, hogy bizonyosan csalódnotok kell. Hát nem emlékeztek arra a bizonyos hercegre, aki elment egy távoli országba, hogy átvegyen egy országot, de mielőtt visszatért volna, a saját tartományának polgárai, akik a szívükben már korábban elutasították őt, követet küld-

tek utána azzal, hogy ‚Nem akarjuk, hogy ez az ember uralkodjon rajtunk.'? Ahogy e királyt a világi uralmában elutasították, úgy fogják elutasítani az Ember Fiát a szellemi uralomban. Ismét csak kijelentem, hogy az én országom nem evilági; de ha az Ember Fia megkapta volna a szellemi uralmat a népe felett, akkor elfogadta volna az emberek lelkeinek ezen országát és vállalta volna az emberi szívek vezetését. Függetlenül attól, hogy elutasítják a felettük való szellemi uralmamat, vissza fogok térni, hogy másoktól átvegyem a szellem ezen országát, melyet most megtagadnak tőlem. Most az Ember Fiának elutasítását fogjátok látni, de egy másik korszakban az, amit Ábrahám gyermekei most elutasítanak, átvétetik és felemeltetik.

4 És most, miként e példázat visszautasí-

tott nemesembere, én is magamhoz szólítom a tizenkét szolgámat, különleges intézőmet, és mindegyikőtök kezébe egy-egy mina összeget teszek, s arra intem mindegyiketeket, hogy jól figyeljetek az utasításaimra, hogy bánjatok igyekvőn a rátok bízott vagyonnal, míg távol vagyok, annak érdekében, hogy legyen mivel igazolnotok az intézőségeteket, amikor visszatérek és számadást kérek tőletek.

5 És még ha ez az elutasított Fiú nem is térne vissza, egy másik Fiút küldenek majd, hogy átvegye ezt az országot, és e Fiú ez után elküldet majd értetek, hogy fogadja intézőségi beszámolótokat és öröme teljék a nyereségeteken.

6 És amikor ezeket az intézőket később

számadásra összehívták, előlépett az első, azt mondván, ‚Uram, a mináddal további tíz minára tettem szert.' És azt mondta neki az ura: ‚Jól van; jó szolga vagy; mivel ebbéli hűségedet bizonyítottad, tíz város felett adok neked fennhatóságot.' És jött a második, mondván, ‚A nálam hagyott minád, uram, öt minát hozott.' És az ura azt mondta, ‚Eszerint téged öt város urává teszlek.' És ez így ment a többiekkel is, mígnem sorra került az utolsó szolga, aki az elszámoltatáskor azt jelentette: ‚Uram, nézd, itt a minád, melyet biztos helyen, e kendőben megőriztem. És ezt azért tettem, mert féltem tőled; azt hittem, hogy túlzó ember vagy, mivelhogy fölszeded, amit nem te tettél le, és learatod, amit nem te vetettél.' Erre azt mondta az ura:

‚Te mihaszna és hűtlen szolga, a magad szájából ítéllek meg. Tudtad, hogy nyilvánvalóan learatom, amit nem én vetettem; ezért tudtad, hogy ezt az elszámolást megkövetelik tőled. Tudván ezt, legalább odaadhattad volna a pénzemet a pénzváltónak, hogy megjövet kamatostul kaptam volna vissza.’

7 És akkor azt mondta ez az úr azoknak, akik ott álltak: ‚Vegyétek el a pénzt ettől a lusta szolgától és adjátok annak, akinek tíz minája van.’ És amikor emlékeztették a gazdájukat, hogy annak már volt tíz minája, az úr azt mondta: ‚Akinek van, még több adatik, de attól, akinek nincs, elvétetik még az is, amije van.’”

8 ¶ És ez után az apostolok azt akarták tudni, hogy mi a különbség e példázat jelen-

tése és a talentumokról szóló korábbi példázat jelentése között, de Jézus csak annyit volt hajlandó mondani a sok kérdésükre válaszul: „Fontoljátok meg jól a szívetekben e szavakat, és mindegyiketek találja meg az igaz jelentését.”

9 Nátániel volt az, aki igen jól tanította e két példázat jelentését a későbbi évek során, s ő a tanításait e következtetésekben foglalta össze:

10 1. A képesség az életlehetőségek gyakorlati mércéje. Sohasem fogják számon kérni rajtad a képességeidet meghaladó dolgok teljesülését.

11 ¶ 2. A hűség az emberi megbízhatóság csalhatatlan mértéke. Aki hű a kis dolgokban, az valószínűleg hűséget fog mutatni

minden olyasmiben is, amely összeegyeztethető a képességeivel.

12 ¶ 3. A Mester a kisebb hűségért a kisebb jutalmat adja, hasonló alkalmak esetén.

13 ¶ 4. Hasonló hűségért hasonló jutalmat ad, még ha erre kevesebb alkalom adódik is.

14 ¶ Amikor befejezték az ebédet, és miután a követők tömege elindult Jeruzsálem felé, Jézus, aki az apostolok előtt, egy kiugró sziklatömb árnyékában az út mentén állt, derűs fennköltséggel és kegyes méltósággal nyugat felé mutatott az ujjával, ezt mondva: „Gyertek, testvéreim, menjünk tovább Jeruzsálembe, s fogadjuk ott azt, ami ránk vár; így teljesítsük a minden dolog mennyei Atyjának akaratát.”

15 És Jézus és az apostolai ezzel befejezték

ezt, a Mesternek a halandó emberi húsvér testhez való hasonlatosságban megtett utolsó útját Jeruzsálembe.

172. ÍRÁS

BEVONULÁS JERUZSÁLEMBE

JÉZUS és az apostolok Kr.u. 30. március 31-én, pénteken, röviddel délután négy óra után érkeztek meg Betániába. Lázár, az ő nővérei és a barátaik már várták őket; és lévén, hogy olyan sok ember jött el mindennap Lázárhoz, hogy a feltámadásáról beszéljen vele, Jézust tájékoztatták, hogy előkészületeket tettek arra, hogy az egyik hívő szomszédnál lakhasson, egy bizonyos Simon nevezetű embernél, aki Lázár apjának halála óta a kis falu első polgára volt.

2 Azon az estén Jézus sok látogatót fogadott, és Betánia és Betfage egyszerű népe minden tőlük telhetőt megtett, hogy szívélyes fogadtatásban részesítsék. Bár sokan

úgy gondolták, hogy Jézus most azért megy Jeruzsálembe, teljes mértékben dacolva a Szanhedrin halálos ítéletével, hogy magát a zsidók királyává tegye, a betániai család — Lázár, Márta és Mária — inkább felismerte, hogy a Mester nem ilyesféle király; bizonytalanul érezték, hogy ez lesz az ő utolsó látogatása Jeruzsálemben és Betániában.

3 A főpapok értesültek arról, hogy Jézus Betániában szállt meg, de úgy gondolták, hogy a legjobb, ha nem a barátai körében próbálják meg elfogni; úgy döntöttek, hogy megvárják, míg bejön Jeruzsálembe. Jézus tudott minderről, de fenségesen nyugodt volt; a barátai sohasem látták még higgadtabbnak és szeretetre méltóbbnak; még az apostolok is elképedtek, hogy mennyire

nem törődött azzal, hogy a Szanhedrin felszólította az egész zsidóságot, hogy szolgáltassák ki őt nekik. Míg a Mester éjszaka aludt, az apostolok kettesével őrködtek felette, és sokuk kardot kötött. Másnap kora reggel zarándokok százai keltették őket, akik Jeruzsálemből érkeztek, ráadásul a szombat napján, hogy lássák Jézust és Lázárt, akit feltámasztott a holtából.

1. A SZOMBAT BETÁNIÁBAN

[1] A Júdeán kívülről jött zarándokok és a zsidó hatóságok is mind azt kérdezték: „Mit gondoltok? Vajon eljön Jézus az ünnepre?” Ezért, amikor az emberek meghallották, hogy Jézus Betániában tartózkodik, megörültek, a főpapok és a farizeusok viszont

némiképp összezavarodtak. Örömmel vették, hogy a fennhatóságuk alatt tudhatják, de egy kicsit meghökkentette őket Jézus merészsége; még emlékeztek, hogy az előző betániai látogatása alkalmával Lázár feltámadt holtából, és Lázár egyre nagyobb problémává kezdett válni Jézus ellenségei számára.

[2] Hat nappal a páska-ünnep előtt, a szombatot követő estén, egész Betánia és Betfage közösen ünnepelte Jézus megérkezését egy nyilvános fogadáson Simon házában. Ezt az estebédet Jézus és Lázár tiszteletére tartották; megszervezésére a Szanhedrinnel dacolva került sor. Márta irányította az ételek felszolgálását; testvére, Mária a bámészkodók között állt, mert a zsidó szokások nem engedték, hogy egy nő egy nyilvános foga-

dáson helyet foglaljon. A Szanhedrin ügynökei is jelen voltak, de féltek letartóztatni Jézust a barátai körében.

3 Jézus a régi Jósuáról, a névrokonáról beszélgetett Simonnal, és felidézte, hogy Jósua és az izraeliták hogyan jöttek fel Jeruzsálembe Jerikón át. A Jerikó falainak leomlásával kapcsolatos mondához Jézus azt a megjegyzést fűzte: „Én nem foglalkozom ilyen tégla- és kőfalakkal; de szeretném, ha az előítélet, az önzőség és a gyűlölet falai az Atya minden ember iránti szeretetének kimondása által leomlanának.”

4 A fogadás igen vidám hangulatban és rendes mederben folyt, attól eltekintve, hogy az összes apostol szokatlanul komoly volt. Jézus rendkívül jókedvűen viselkedett

és az asztal elfoglalásának időpontjáig a gyerekekkel játszott.

5 ¶ Egészen az ünnepség befejezésének közeledtéig nem történt semmi rendkívüli, amikor is Mária, Lázár testvére előlépett az ott bámészkodó nők csoportjából és elindult oda, ahol Jézus mint díszvendég foglalt helyet, odament, és kinyitott egy nagyon ritka és értékes balzsamot tartalmazó nagy alabástrom korsót; és miután balzsammal bekente a Mester halántékát, Jézus lábára is öntött, majd leengedte a haját és azzal törölte le. Az egész házat megtöltötte a balzsam illata, és a házban jelenlévők mindegyike elcsodálkozott Mária tettén. Lázár nem szólt semmit, de amikor egyesek sugdolózni kezdtek, amiatt elégedetlenkedve,

hogy a nagy értékű balzsamot így használta, Karióti Júdás lépett oda, ahol András foglalt helyet és így szólt: „Miért nem adtátok el ezt a balzsamot és miért nem adtátok oda a pénzt a szegények élelmezésére? Beszélnetek kellene a Mesterrel, hogy ítélje el az ilyen pazarlást.”

6 Jézus, aki tudta, hogy mit gondolnak és hallotta, hogy mit mondanak, kezét a mellette térdelő Mária fejére téve, kedves arckifejezést öltve azt mondta: „Hagyjátok őt békén, mindannyian. Miért zaklatjátok emiatt, hisz látjátok, hogy jót cselekedett a szíve szerint? Nektek, akik morgolódtok és azt mondjátok, hogy ezt a balzsamot el kellett volna adni és a pénzt a szegényeknek kellett volna adni, hadd mondjam el, hogy a sze-

gények mindig veletek vannak, így hát segédkezhettek nekik bármikor, amikor csak jónak látjátok; de én nem leszek mindig veletek; rövidesen elmegyek Atyámhoz. Ez a nő már régóta tartogatta ezt a balzsamot a testem számára a temetéshez, és mivel most úgy látta jónak, hogy e kenetet a halálom előtt tegye fel, ezért nem tagadható meg tőle ez az öröm. Ennek megcselekedésében Mária mindannyiatokat megdorgált annyiban, hogy e tette révén bizonyítja a hitét abban, amit a halálomról és a mennyei Atyámhoz való felemelkedésemről mondtam. E nőt nem szabad megfeddni azért, amit ma este tett; inkább azt mondom nektek, hogy az eljövendő korszakokban, ahol csak terjesztik ezt az örömhírt szerte a világon, tettét az ő

emlékére fogják elmondani.”

7 Karióti Júdás e személyes gáncsnak vett rendreutasítás hatására döntötte el végleg, hogy elégtételt vesz a sértett érzelmei miatt. Tudat alatt előzőleg már sokszor foglalkozott ilyen gondolatokkal, de most vetemedett arra, hogy ilyen gonosz gondolatoknak nyíltan és tudatosan teret engedjen elméjében. És sokan mások is bátorították e viselkedését, hiszen ennek a balzsamnak az ára kitette egy ember egyévi jövedelmét — ez elég lett volna ötezer ember kenyerére. Mária azonban szerette Jézust; ezt az értékes balzsamot azért szerezte be, hogy legyen mivel bekennie Jézus holttestét, mert ő elhitte a szavait, amikor Jézus előre figyelmeztette őket, hogy meg kell halnia, és nem tagad-

tatott meg tőle, ha már meggondolta magát és úgy döntött, hogy a Mesternek szóló eme felajánlást akkor teljesíti, amikor a Mester még él.

8 Lázár és Márta is tudta, hogy Mária régóta gyűjti a pénzt, hogy legyen miből megvennie ezt az illatos olajat tartalmazó korsót, és szívükből helyeselték a tettét, ha már ez volt a szíve vágya, mert jómódúak voltak és könnyen megengedhettek maguknak ilyen ajándékot.

9 Értesülvén a Jézus és Lázár tiszteletére Betániában adott ezen ünnepségről, a főpapok tanácskozni kezdtek maguk között, hogy mihez kezdjenek Lázárral. És rövidesen úgy döntöttek, hogy Lázárnak is meg kell halnia. Arra a következtetésre jutottak,

hogy értelmetlen dolog lenne Jézust kivégezni, ha Lázárt, akit Jézus a holtából feltámasztott, életben hagyják.

2. VASÁRNAP REGGEL AZ APOSTOLOKKAL

[1] Ezen a vasárnap reggelen, Simon szép kertjében, a Mester összehívta a tizenkét apostolát és elmondta nekik a Jeruzsálembe való belépésükkel kapcsolatos utolsó intelmeit. Elmondta nekik, hogy valószínűleg sok beszédet fog tartani és sok tanítást mond majd el, mielőtt az Atyához visszatérne, de azt tanácsolta az apostolainak, hogy tartózkodjanak bárminemű nyilvános munkától a páska-ünnep alatti jeruzsálemi ottlétük során. Úgy utasította őket, hogy marad-

janak a közelében és „figyeljenek és imádkozzanak”. Jézus tudta, hogy sok apostola és közvetlen követője titkon még akkor is kardot tartott magánál, de ezt a tényt nem hozta szóba.

2 E reggeli utasításokban röviden áttekintette a segédkezésüket a Kapernaum melletti felavatásuktól eddig a napig, amikor is arra készülnek, hogy bemenjenek Jeruzsálembe. Az apostolok szótlanul hallgatták; nem kérdeztek semmit.

3 Aznap kora reggel Zebedeus Dávid átadta Júdásnak a pellai tábori felszerelés értékesítéséből származó pénzt, ezt követően Júdás a pénzének nagyobbik részét Simonnak, a vendéglátójuknak adta oda, hogy őrizze meg, mivel a Jeruzsálembe való bevonulá-

suk által kialakuló nehéz helyzetben szükségük lehet rá.

[4] Az apostolokkal tartott tanácskozás után Jézus Lázárral váltott szót és arra utasította, hogy ne áldozza életét a Szanhedrin bosszúvágyának. Ezen intelemnek engedelmeskedett Lázár, és néhány nappal később elmenekült Filadelfiába, amikor is a Szanhedrin embereket küldött a letartóztatására.

[5] Jézus minden követője érzékelte valamennyire a közelgő válságot, de a Mester szokatlan jókedve és kivételesen jó hangulata akadályozta őket abban, hogy annak komolyságát teljesen felmérhessék.

3. ELINDULÁS JERUZSÁLEMBE

[1] Betánia mintegy három kilométerre volt a templomtól, és azon a vasárnap délutánon

fél kettőre járt az idő, amikorra Jézus készen állt, hogy elinduljon Jeruzsálembe. Mély ragaszkodással viseltetett Betánia és annak egyszerű népe iránt. Názáret, Kapernaum és Jeruzsálem elutasította őt, de Betánia elfogadta, hitt benne. És e falu, ahol csaknem minden férfi, nő és gyerek hívő volt, e falu volt az, amelyet kiválasztott abból a célból, hogy végrehajtsa a földi alászállásának legnagyobb művét, Lázár feltámasztását. Nem azért támasztotta fel Lázárt, hogy a falusiak higgyenek, hanem inkább azért, mert már hittek.

[2] Jézus egész reggel a jeruzsálemi bevonulásán gondolkozott. Azelőtt mindig megpróbált elnyomni minden olyan megnyilvánulást, amely által az emberek őt a Messi-

ásként akarták üdvözölni, de most más volt a helyzet; most a húsvér testbeni létpályájának végéhez közeledett, a Szanhedrin már halálra ítélte, és semmiféle kár sem származott abból, ha megengedi a tanítványainak, hogy szabadon kifejezzék az érzéseiket, amivel számolni is lehetett, ha úgy dönt, hogy hivatalosan és a nyilvánosság előtt vonul be a városba.

3 Jézus nem azért döntött a Jeruzsálembe való eme nyilvános bevonulás mellett, hogy utoljára még elnyerje a nép kegyét vagy megtegye az utolsó lépést a hatalom megszerzése érdekében. Nem is azért tette, hogy teljesen kielégítse a tanítványai és apostolai emberi vágyait. Jézusnak nem voltak ilyen, álmodozásból eredő ábrándképei; jól tudta,

hogy mi lesz a kimenetele ennek a látogatásnak.

4 Miután döntött a Jeruzsálembe való nyilvános bevonulásról, a Mester azzal szembesült, hogy meg kell választania e döntése végrehajtásának megfelelő módszerét. Jézus átgondolta a számos, többé-kevésbé ellentmondásos, úgynevezett messiási jóslat mindegyikét, de csupán egy olyan volt, amely egyáltalán követhető lehetett. E látnoki kijelentések többsége egy királyt ábrázolt, Dávid fiát és követőjét, egy olyan merész és erélyes világi urat, aki megszabadítja egész Izráelt az idegen befolyás igája alól. De volt egy olyan írás, melyet egykor a Messiáshoz kapcsoltak azok, akik jobban kötődtek a küldetésének szellemi felfogásához, mely-

ről Jézus úgy gondolta, hogy következetesen alkalmazható útmutatásul szolgálhat a tervezett jeruzsálemi bevonulásához. Ez az írás Zekarjahunál volt olvasható, és így szólt: „Ujjongj, ó Sion leánya; zengj éneket, ó Jeruzsálem leánya. Nézd, közeleg királyod. Igaz ő és megszabadulást hoz. Alázatosan, szamáron jön, szamárháton, szamárnak csikaján.”

5 ¶ Egy harcos király mindig lovon ülve vonult be egy városba; a béke és barátság küldetésén járó király mindig szamárháton jött be. Jézus nem akart úgy bevonulni Jeruzsálembe, mint lovasember, de hajlandó volt belépni békésen és jó szándékkal, az Ember Fiaként, szamárháton.

6 ¶ Jézus régóta próbálkozott azzal, hogy

közvetlen tanítás révén jól megértesse az apostolaival és a tanítványaival azt, hogy az ő országa nem evilági, hogy az tisztán szellemi dolog; de e törekvésében nem járt sikerrel. Most viszont, amit nem tudott véghezvinni nyílt és személyes tanítással, azt megpróbálta elérni jelképes úton. Ennek megfelelően mindjárt a déli ebéd után Jézus magához hívta Pétert és Jánost, és miután arra utasította őket, hogy menjenek át Betfagéba, abba a szomszédos kis faluba, mely a főút közelében és Betániától nem messze északnyugatra volt, azt mondta még nekik: „Menjetek Betfagéba, és amikor az ételágazáshoz értek, látjátok majd egy kikötött szamár csikóját. Oldjátok el a csikót és hozzátok magatokkal. Ha bárki megkérdezi,

hogy miért tesztek így, annyit mondjatok csak, hogy ‚A Mesternek szüksége van rá.'" És amikor a két apostol elment Betfagéba ahogy a Mester meghagyta nekik, rátaláltak a szamárcsikóra, mely az anyja mellett volt megkötve a nyílt utcán, a sarkon lévő ház közelében. Ahogy Péter a csikót oldozni kezdte, előjött a gazdája és megkérdezte, hogy mit csinálnak, és amikor Péter azt válaszolta neki, amire Jézus utasította, a férfi azt mondta: „Ha a Mesteretek a galileai Jézus, akkor legyen övé a csikó." És így tértek vissza a szamárcsikóval.

7 Ekkora már több száz zarándok gyűlt össze Jézus és az apostolai körül. A délelőtt közepe óta voltak ott azok a látogatók, akik útban a páska-ünnepre megálltak. Időköz-

ben Zebedeus Dávid és néhány korábbi hírvivő társa kérés nélkül lesietett Jeruzsálembe, ahol is a templom környékén tartózkodó látogató zarándokok között eredményesen terjesztették annak hírét, hogy a názáreti Jézus győzelmesen fog bevonulni a városba. Ennek megfelelően e látogatók közül több ezren tódultak ki, hogy üdvözöljék ezt a sokat emlegetett látnokot és csodatévőt, akiről némelyek úgy tartották, hogy ő a Messiás. E sokaság, ahogy Jeruzsálemből jött kifelé, akkor találkozott Jézussal és a városba igyekvő tömeggel, miután azok áthaladtak az Olajfák magaslatán és megkezdték a leereszkedést a városba.

8 Ahogy a menet elindult Betániából, nagy lelkesültség uralkodott a tanítványok, hí-

vek és látogató zarándokok ünnepi tömegén, akik közül sokan Galileából és Pereából jöttek. Épp mielőtt elindultak volna, az eredeti női testület tizenkét tagja néhány társuk kíséretében megérkezett a helyszínre és csatlakozott e különleges menethez, amint az vidáman a város felé haladt.

9 Az Alfeus ikrek még indulás előtt a szamárra terítették a köpenyüket és tartották az állatot, míg a Mester felült rá. Ahogy a menet az Olajfák magaslatához közeledett, az ünnepi tömeg ruhadarabokat és a közeli fákról leszedett ágakat helyezett el a földön abból a célból, hogy tiszteletszőnyeget terítsenek a királyi Fiút, a megígért Messiást vivő szamár útja elé. Ahogy a víg tömeg Jeruzsálem felé haladt, énekelni kezdtek, vagy-

is inkább hangos szóval ismételték az istendicsőítő éneket, „Dicsőség Dávid fiának; áldott, aki az Úr nevében jön. Dicsőség a magasságban. Áldott legyen az ország, mely a mennyből jön le.”

10 Jézus jókedvű volt és vidám, ahogy haladtak, míg elérte az Olajfák magaslatát, ahol a város és a templomtornyok teljes látképe látható volt; ott a Mester megállította a menetet, és mélységes csend telepedett mindenkire, ahogy a síró Mestert figyelték. A Mester, letekintve a nagy tömegre, amely a köszöntésére jött ki, nagy megindultságban és a sírástól eltorzult hangon azt mondta: „Ó Jeruzsálem, bárcsak megismerted volna te is, legalább e napodon azokat a dolgokat, melyek a békédhez hozzátartoznak, és amelye-

ket oly önként megkaphattál volna! De e dicsőségek most el fognak tűnni a szemed elől. Azon vagy, hogy elutasítsd a Béke Fiát és hátat fordíts az üdvözülés örömhírének. Hamarosan felvirrad a napod, amikor ellenségeid árkot húznak köréd és megrohannak mindenfelől; teljesen elpusztítanak téged, de olyannyira, hogy egy kő nem sok, annyi sem marad a másikon. És mindez azért fog bekövetkezni, mert nem ismerted fel az isteni látogatás időpontját. Azon vagy, hogy elutasítsd az Isten ajándékát, és minden ember téged fog elutasítani."

[11] Amikor befejezte a beszédet, elindultak lefelé az Olajfák hegyéről és rövidesen csatlakozott hozzájuk a látogatók tömege, akik Jeruzsálemből jöttek, pálmaágakat lengetve,

hangosan ujjongó énekléssel, és egyéb módokon is kifejezve örömüket és barátságos hangulatukat. A Mester nem úgy tervezte, hogy e tömegek kijönnek Jeruzsálemből az ő üdvözlésére; ez mások munkája volt. Ő sohasem tervezett előre semmi olyasmit, ami megindító hatású lett volna.

12 A Mester üdvözlésére kitódult tömeggel együtt jött sok farizeus és más ellensége is. Olyannyira összezavarta őket a nép tetszésnyilvánításának eme hirtelen és váratlan kitörése, hogy féltek letartóztatni, nehogy egy ilyen tett a nép nyílt felkelését váltsa ki. Nagyon féltek a nagyszámú látogató viselkedésétől, akik már sokat hallottak Jézusról, és akik közül sokan hittek is Jézusban.

13 Ahogy Jeruzsálemhez közeledtek, a tö-

meg egyre tüntetőbb lett, de olyannyira, hogy néhány farizeus oda is ment Jézushoz és azt mondta: „Tanító, meg kellene feddened a tanítványaidat és arra kellene intened őket, hogy viselkedjenek illemtudóban.” Jézus azt felelte: „Helyénvaló dolog, hogy e gyermekek üdvözöljék a Béke Fiát, akit a főpapok elutasítottak. Nincs értelme megállítani őket, nehogy helyettük ezek az út menti kövek kiáltsanak.”

14 A farizeusok a menetet megelőzve előresiettek, hogy csatlakozzanak a Szanhedrinhez, mely akkor már a templomban ülésezett, és jelentették a társaiknak: „Nézzétek, bármit teszünk is, hasztalan az; megdöbbent minket ez a galileai. Az emberek megőrülnek miatta; ha nem állítjuk meg ezeket a tu-

datlanokat, az egész világ őt fogja követni.”

15 Valójában nem volt komolyabb jelentősége a nép e felületes és önkéntelen fellelkesülésének. Ez az üdvözlés, bár örömteli és őszinte volt, nem jelzett semmilyen valós vagy mélyen gyökerező meggyőződést ennek az ünnepi sokadalomnak a szívében. Ugyanezek a tömegek ugyanúgy hajlandók voltak gyorsan elutasítani Jézust e hét folyamán később, mihelyt a Szanhedrin végre szilárdan és határozottan állást foglalt ellene, és amikor a hiú reményeik szertefoszlottak — mivel ráébredtek, hogy Jézus nem fogja megteremteni az általuk már régóta várt országot.

16 De az egész város alaposan felkavarodott, olyannyira, hogy mindenki azt kérdezte, „Ki

ez az ember?” És a tömeg azt válaszolta, „Ez a galileai látnok, a názáreti Jézus.”

4. IDŐZÉS A TEMPLOMNÁL

[1] Mialatt az Alfeus ikrek visszavitték a szamarat a gazdájának, Jézus és a tíz apostol különvált a velük tartó társaktól és a templom környékén sétálgattak, a páska-ünnepi készülődést figyelték. Nem történtek kísérletek Jézus megzavarására, mert a Szanhedrin nagyon félt a néptől, és végeredményben ez volt az egyik oka, hogy Jézus megengedte a tömegnek a lelkes üdvözlést. Az apostolok kevéssé fogták fel, hogy ez volt az egyetlen emberi eljárás, mely képes volt eredményesen megakadályozni a városba belépő Jézus azonnali letartóztatását. A Mester

még egy és utolsó esélyt akart adni Jeruzsálem lakosainak, mindegyiküknek, valamint a több tízezernyi páska-ünnepi látogatónak is, hogy meghallgassák az evangéliumot és ha akarják, elfogadják a Béke Fiát.

[2] És ekkor, ahogy közeledett az este és a tömegek élelem után néztek, Jézus és közvetlen követői egyedül maradtak. Milyen különös nap volt ez! Az apostolok elmélázók, de szótlanok voltak. A Jézussal való együttlétük évei alatt még sohasem láttak ilyen napot. Egy rövid időre leültek a pénzgyűjtőhelynél, figyelték, amint az emberek hozzájárulásokat tesznek: a gazdag ember sokat tett a dobozba és mindenki adott valamennyit a vagyona mértékétől függően. Végül egy szegény özvegyasszony jött oda, sze-

gényes öltözékben, és megfigyelték, ahogy két fillért (kis rézérmét) dob a tölcsérbe. És erre Jézus, felhívva az apostolok figyelmét az özvegyre, azt mondta: „Nézzétek meg jól. Ez a szegény özvegyasszony többet dobott be, mint a többiek, mert ezek a többiek a feleslegükből dobtak be egy keveset ajándékként, de ez a szegény asszony, bár szükséget szenved, odaadott mindent, amije csak volt, még a megélhetését is odaadta.”

3 Esteledtével a templomi udvarokat járták csendben, és miután Jézus újra megnézte ezeket az ismerős helyszíneket, felidézve a korábbi látogatásaihoz kapcsolódó érzéseit, még a legkorábbiakat is, azt mondta, „Menjünk Betániába megpihenni.” Jézus Péterrel és Jánossal Simon házához ment, míg a töb-

bi apostol a barátaiknál szállt meg Betániában és Betfagéban.

5. AZ APOSTOLOK HOZZÁÁLLÁSA

[1] Ezen a vasárnapestén, ahogy visszatértek Betániába, Jézus az apostolok élén haladt. Egy szót sem szóltak, míg szét nem váltak, miután odaértek Simon házához. Tizenkét emberi lény még sohasem élt át ilyen sokféle és megmagyarázhatatlan érzelmet, mint amilyenek az ország e követeinek elméjét és lelkét elöntötték. Ezek a határozott galileaiak össze voltak zavarodva és magukon kívül voltak; nem tudták mire számíthatnak legközelebb; túl meglepettek voltak, semhogy nagyon féltek volna. Semmit sem tudtak a Mester másnapi terveiről, és nem is kérdezgették őt. Elmentek a szálláshelyükre, de

nem sokat aludtak, kivéve az ikreket. Fegyveres őrséget azonban nem tartottak Jézusnál, Simon házában.

2 András teljesen elbizonytalanodott, mármár zavart állapotban volt. Ő volt az egyetlen apostol, aki nem merült el mélyen a népi rokonszenv kitörésének kiértékelésében. Túlságosan lekötötte őt az apostoli testület vezetői felelősségének eszméje, semhogy komolyan belegondolt volna a tömeg hangosan ujjongó éneklésének értelmébe vagy jelentőségébe. Andrást az kötötte le, hogy figyelte a társait, mert attól félt, hogy az izgalomból fakadó érzéseik félrevezetik őket, különösen Pétert, Jakabot, Jánost és Zélóta Simont. Andrást komoly kétségek gyötörték végig a nap folyamán és a soron követke-

ző napok alatt is, de e balsejtelmeit sohasem osztotta meg apostoltársaival. Aggódott a tizenkettek némelyikének hozzáállása miatt, akikről tudta, hogy karddal vannak felszerelkezve; de azt nem tudta, hogy a saját testvére, Péter is ilyen fegyvert hord magánál. És így a Jeruzsálembe tartó menet viszonylag felszínes benyomást tett Andrásra; túlságosan el volt foglalva a hivatalával járó felelősségekkel, semhogy másra is tudott volna gondolni.

3 Simon Pétert először majdnem leverte a lábáról a lelkesültségnek a nép részéről való megmutatkozása; de mire éjszakára Betániába mentek, már teljesen magához tért. Péter egyszerűen nem tudta kitalálni, hogy a Mester mire készül. Szörnyen csalódott volt,

amiért Jézus nem használta ki a népi kegy e hullámát és nem tett valamilyen nyilatkozatot. Péter nem volt képes felfogni, hogy Jézus miért nem szólt a sokasághoz, amikor a templomhoz értek, vagy legalább engedte volna, hogy az egyik apostol beszéljen a tömeghez. Péter nagyszerű tanhirdető volt, és ki nem állhatta annak látványát, hogy egy ilyen nagy, fogékony és lelkes hallgatóság kihasználatlan marad. Annyira szerette volna az országról szóló evangéliumot hirdetni annak a tömegnek ott, a templomban; de a Mester külön is meghagyta nekik, hogy ne tanítsanak vagy szónokoljanak, amíg Jeruzsálemben vannak e páska-ünnepi hét alatt. A városba való eme látványos bevonulásra adott válasz rettenetes hatással volt Simon

Péterre; éjszakára kijózanodott és leírhatatlanul elszomorodott.

[4] Zebedeus Jakab számára e vasárnap a meghökkenés és a mély zavar időszaka volt; nem tudta megérteni, hogy valójában mi történik; nem fogta fel, hogy mi volt a Mester célja azzal, hogy engedélyezte ezt a harsány tetszésnyilvánítást, utána pedig miért nem volt hajlandó egy szót sem szólni az emberekhez, amikor azok odaértek a templomhoz. Ahogy a menet az Olajfák hegyéről Jeruzsálembe, lefelé haladt, közelebbről is amikor összetalálkoztak a Mester üdvözlésére kiözönlő több ezer zarándokkal, Jakabot kegyetlenül kínozták azok a vegyes érzések, melyek egyrészt a látványból fakadó ujjongásból és jóleső érzésből fakadtak,

másrészt abból a mély félelemérzetből, hogy vajon mi fog történni, amikor odaérnek a templomhoz. És ez után csalódás tette lehangolttá és kerítette hatalmába, mivel Jézus leszállt a szamárról és ráérősen sétálgatni kezdett a templomudvarokban. Jakab nem tudta megérteni, hogy mi okból kellett elszalasztani egy ilyen kiváló alkalmat az ország hirdetésére. Éjszakára már csüggesztő és ijesztő bizonytalanság tartotta erős szorításban az elméjét.

5 Zebedeus János valamelyest jobban megértette, hogy Jézus miért tett így; legalábbis részben felfogta ennek az úgynevezett diadalmas jeruzsálemi bevonulásnak a szellemi jelentőségét. Ahogy a sokadalom a templom felé haladt, és ahogy János figyelte,

amint a Mester szétterpesztett lábakkal ül a szamárcsikón, felidézte magában a Jézustól egykor hallott idézetet az írásból, Zekarjahu kijelentését, mely úgy írta le a Messiás eljövetelét, mint aki a béke embere és aki szamárháton érkezik Jeruzsálembe. Ahogy János ezen az íráson töprengett, kezdte megérteni e vasárnap délutáni felvonulás jelképes jelentőségét. Legalábbis eléggé megértette ennek az írásnak a jelentését ahhoz, hogy némiképp élvezze a mellékeseményt és hogy ne csüggessze el túlságosan a diadalmas menet láthatóan céltalan befejeződése. János elméje a maga természetes módján hajlott a jelképekben való gondolkodásra és érzésre.

6 ¶ Fülöp teljesen zaklatott lelkiállapotban

volt e néphangulat kitörésének hirtelensége és önkéntelensége miatt. Nem is tudta rendesen összeszedni a gondolatait, mialatt lefelé mentek az Olajfák hegyéről, és nem tudott határozott elképzelést kialakítani arról, hogy miért is van mindez a felvonulás. Bizonyos tekintetben élvezte az eseményeket, mert a Mestere tiszteletet kapott. Mire a templomhoz értek, az a gondolat dúlta fel a lelkivilágát, hogy Jézus esetleg azt kéri tőle, hogy lakassa jól a sokadalmat, így hát Jézus azon viselkedése, hogy ráérősen elfordult a tömegektől, mely oly nagyon kiábrándította az apostolok többségét, Fülöp számára nagy megkönnyebbülést jelentett. A tömegek néha nagy erőpróbára késztették a tizenkettek intézőjét. Miután a tömegek anyagi igénye-

ivel kapcsolatos személyes félelmei eloszlottak, Fülöp osztozott Péter azon csalódásában, hogy semmit sem tesznek a sokadalom tanítása érdekében. Azon az éjszakán Fülöpnek el kellett gondolkoznia ezeken az élményeken és odáig jutott, hogy már-már az ország egész eszméjében kezdett kételkedni; őszintén kíváncsi volt arra, hogy mindeme dolgok mit jelenthetnek, de a kétségeiről nem szólt senkinek sem; túlságosan is szerette Jézust. Erős személyes hite volt a Mesterben.

7 ¶ A jelképes és látnoki jegyektől eltekintve Nátániel jutott a legközelebb a Mester azon indokának megértéséhez, amiért igénybe vette a páska-ünnepi zarándokok nyilvános támogatását. Még mielőtt oda-

értek volna a templomhoz, kikövetkeztette, hogy egy ilyen tüntető jeruzsálemi bevonulás nélkül a Szanhedrin tisztviselői letartóztatták volna Jézust és börtönbe vetették volna, mihelyt be mer lépni a városba. Ezért cseppet sem volt meglepve, hogy a Mester a továbbiakban már nem vette igénybe a lelkes tömeget, amint a város falain belülre került és ezzel arra kényszerítette a zsidó vezetőket, hogy tartózkodjanak az azonnali letartóztatásától. Miután megértette a Mester valódi okát arra, hogy így jusson be a városba, Nátániel természetesen nyugodtabban követte Jézus későbbi viselkedését és kevésbé volt zavart és csalódott emiatt, mint a többi apostol. Nátániel nagyon bízott Jézus emberismeretében és abban is, hogy a

bonyolult helyzeteket éleslátással és ügyesen kezeli.

8 ¶ Máté először tanácstalanul állt e látványos felvonulás előtt. Nem fogta fel, amit a szemével látott, mígnem ő is felidézte magában az írást Zekarjahutól, ahol a látnok a jeruzsálemi vigadalomra utalt, mert a város királya szabadulást hozva, egy szamárcsikó hátán ülve jött el. Ahogy a menet a város felé haladt és miután a templom irányában továbbvonult, Mátén erőt vett a lelkesültség; biztos volt abban, hogy valami rendkívüli dolog fog történni, amikor a Mester ezen éneklő sokadalom élén odaér a templomhoz. Amikor az egyik farizeus Jézust gúnyolta, mondván, „Nézzétek csak, ti mind, ki jön itt, a zsidók királya szamárháton!”

Máté csak nagy önuralom árán tudta elérni, hogy ne emeljen rá kezet. A tizenkettek egyike sem volt nála jobban elcsüggedve aznap este, amikor visszafelé tartottak Betániába. Simon Péter és Zélóta Simon után ő élte át a legnagyobb idegfeszültséget és merült ki estére a legjobban. Reggelre azonban Máté sokkal jobb hangulatba került; ő végül is a vereséget derűsen fogadó fajta volt.

9 ¶ Tamás volt mind a tizenkettő közül a legzavarodottabb és a legtanácstalanabb ember. Az idő legnagyobb részében csak követte őket, bámulta a látványt és őszintén kíváncsi volt arra, hogy milyen indíttatásból vett részt a Mester egy ilyen különös felvonuláson. A szíve mélyén olyannak tekintette az egész előadást, mint amely egy kis-

sé gyerekes, sőt tisztán bolondos dolog. Sohasem látta Jézust ilyesmit művelni és nem talált magyarázatot az eme vasárnap délutáni furcsa viselkedésére. Mire a templomhoz értek, Tamás kikövetkeztette, hogy e népi felvonulás célja a Szanhedrin megijesztése volt, hogy ne merjék rögtön letartóztatni a Mester. A Betániába tartó visszaút során Tamás sokat gondolkodott, de nem szólt semmit. Amikor eljött a lefekvés ideje, a Mester azon ügyes terve, hogy ilyen tömeges bevonulást rendez Jeruzsálembe, Tamás előtt kezdett némi mókás színezetet kapni, és e gondolattól sokkal jobb kedvre derült.

[10] Ez a vasárnap nagyszerű napnak indult Zélóta Simon számára. A Jeruzsálemben eltöltendő néhány nappal kapcsolatban cso-

dás tettek ábrándképei jelentek meg előtte, és valamelyest igaza is volt, csakhogy Simon a zsidók új nemzeti uralmának megteremtéséről álmodozott, ahol Dávid királyszékében Jézus ül. Simon látta, amint a nemzeti érzelműek nyomban hozzá is fognak a cselekvéshez, ahogy az országot bejelentik, és látta magát, mint az új ország gyülekező katonai erőinek főparancsnokát. Az Olajfák hegyéről lejövet még látni vélte a Szanhedrin és a velük rokonszenvezők halálát is napnyugta előtt. Valóban azt hitte, hogy valami nagy dolog fog történni. Ő volt a leghangosabb az egész tömegben. Aznap délután öt órára már lecsendesedett, összetört és kiábrándult apostol volt. Soha nem is heverte ki teljesen azt a csüggedtséget, mely az e na-

pi megrázkódtatás eredményeként rátelepedett; legalábbis a Mester feltámadását követően még sokáig nem.

11 Az Alfeus ikrek számára ez tökéletes nap volt. Végig valóban élvezték a dolgot, és mivel nem voltak jelen a templom környékén folytatott csendes szemlélődésnél, így nagyobbrészt mentesültek a közhangulat hullámzásának mélypontjától. Sehogy sem értették az apostolok csüggedt viselkedését, amikor aznap este visszaértek Betániába. Az ikrek emlékezete szerint mindig is ez volt az a nap, amikor a legközelebb kerültek a földi mennyhez. Ez a nap volt az ő egész apostoli pályájuk beteljesülést hozó csúcspontja. És az e vasárnap délutáni diadalérzet emléke segített nekik abban, hogy átvészeljék en-

nek az eseménydús hétnek, ennek az egészen a keresztre feszítés órájáig tartó időszaknak minden szomorú mozzanatát. Az ikrek felfogása szerint ez volt a királyhoz leginkább illő bevonulás; a felvonulás minden pillanatát élvezték. Teljes mértékben helyeseltek mindent, amit láttak és sokáig megőrizték azok emlékét.

12 Az összes apostol közül Karióti Júdást érintette a legkedvezőtlenebbül az ilyen menettel való bevonulás Jeruzsálembe. Kellemetlenül zaklatott lelkiállapotban volt, amiért a Mester előző nap leteremtette Mária balzsamával kapcsolatban a Simon házában tartott ünnepségen. Júdás undorodott az egész látványtól. Számára ez gyerekesnek, ha nem ténylegesen is nevetségesnek tűnt.

Ahogy ez a bosszúvágyó apostol e vasárnap délutáni fejleményeket szemlélte, Jézust inkább látta bohócnak, mint királynak. Szívből neheztelt az egész színjáték miatt. Osztotta a görögök és a rómaiak nézetét, akik lenéztek mindenkit, aki hajlandó volt felülni egy szamárra vagy egy szamárcsikóra. Mire a diadalmas menet elérte a várost, Júdás már majdnem eldöntötte, hogy elveti az ilyen ország egész eszméjét; már majdnem úgy határozott, hogy elpártol minden ilyen, a mennyország megalapítására irányuló nevetséges próbálkozástól. És akkor eszébe jutott Lázár feltámasztása, és sok más dolog is, és úgy döntött, hogy a tizenkettekkel marad, legalábbis még egy napig. Emellett ő hordozta az erszényt, és nem akart elmen-

ni úgy, hogy nála van az apostolok pénze. Aznap este a Betániába visszavezető úton a viselkedése nem tűnt furcsának, mert az összes apostol egyformán lehangolt és hallgatag volt.

[13] Júdásra óriási hatást gyakorolt az, hogy a szadduceus barátai gúny tárgyává tették. Egyetlen más egyedi tényező sem fejtett ki rá ilyen erőteljes hatást ama végső elhatározásában, hogy elhagyja Jézust és apostoltársait, mint az a bizonyos mellékesemény, mely akkor esett meg, amikor Jézus éppen odaért a városkapuhoz: Egy magas rangú szadduceus személyiség (Júdás családjának barátja) szaladt oda hozzá csúfondáros szellemben, és hátba veregetve őt, azt mondta: „Miért oly gondterhelt az ábrázatod, kedves bará-

tom; örvendj és csatlakozz hozzánk, amint hangosan üdvözöljük ezt a názáreti Jézust, a zsidók királyát, amint Jeruzsálem kapuin szamárháton áthalad." Júdás sohasem hátrált meg az üldöztetés elől, de a gúnynak ezt a fajtáját ki nem állhatta. A régóta dédelgetett bosszúvágyával most már a nevetségessé válástól való halálos félelem keveredett, az a rettenetes és iszonyú félelem, hogy szégyenkeznie kell a Mestere és az apostoltársai miatt. Az ország e felavatott követe a szívében már elpártolt; most már csak az volt hátra, hogy valamilyen hihető okot találjon a Mesterrel való nyílt szakításhoz.

173. ÍRÁS

A HÉTFŐI NAP JERUZSÁLEMBEN

E HÉTFŐI napon, korán reggel, az előzetes megbeszélések szerint Jézus és az apostolok összegyűltek Simon betániai házában, és egy rövid tanácskozást követően elindultak Jeruzsálembe. A tizenkettek furcsa szótlanságban haladtak a templom felé; még nem tértek magukhoz az előző napi élményből. Reménykedtek, féltek, és mélyen megérintette őket egyfajta elszigetelődés-érzés, mely részben a Mester hirtelen eljárásmód-váltásából eredt, részben pedig azon intelméből, hogy nem foghatnak nyilvános tanításba e páska-ünnepi

hét folyamán.

[2] Ahogy a csoport lefelé jött az Olajfák hegyéről, Jézus ment az élen és az apostolok tűnődő szótlanságban haladtak szorosan mögötte. Karióti Júdás kivételével mindegyikük elméjét egyetlen gondolat uralta, éspedig: Mit fog tenni a Mester ma? A Júdást foglalkoztató gondolat ez volt: Mihez kezdjek? Tartsak továbbra is Jézussal és a társaimmal, vagy vonuljak vissza? És ha kilépnék, hogyan szakadjak el tőlük?

[3] Kilenc óra felé járhatott az idő ezen a szép reggelen, amikor e férfiak odaértek a templomhoz. Egyenest ahhoz a nagy udvarhoz mentek, ahol Jézus oly gyakran tanított, és miután üdvözölték a rájuk várakozó híveket, Jézus felállt az egyik emelvényre és be-

szélni kezdett az összegyűlt tömeghez. Az apostolok a közelbe húzódtak vissza és várták a fejleményeket.

1. A TEMPLOM MEGTISZTÍTÁSA

[1] A templomi istentiszteletekhez és szertartásokhoz kapcsolódóan hatalmas kereskedelmi forgalom épült ki. Itt működött a különféle áldozásokhoz alkalmas állatok rendelkezésre bocsátásának üzlete. Bár az imádatot gyakorlóknak megengedték, hogy saját áldozatot hozzanak, továbbra is tény maradt, hogy ennek az állatnak a lévi törvény szerint és a templom hivatalos felügyelőinek értelmezése szerint minden „szennytől” tisztának kellett lennie. Számos vallási hívő szenvedte el azt a megaláztatást, hogy az

általa tökéletesnek hitt állatot a templomi ellenőrök nem találták megfelelőnek. Egyre inkább az lett az általános szokás, hogy az áldozati állatokat a templomban vásárolták meg, és bár számos telep volt a közeli Olajfák hegyén, ahol ilyen állatokat vásárolhattak volna, bevett dolog lett ezeket az állatokat közvetlenül a templomi karámokból megvenni. Fokozatosan kialakult az a szokás, hogy a templomkertekben árultak mindenféle áldozati állatot. Ezzel hatalmas hasznot termelő, kiterjedt üzletet hívtak életre. E javak egy részét a templomkincstárnak tartották fenn, de a nagyobbik rész közvetve az uralkodó főpapi családok kezére jutott.

[2] Ez a templomi állateladás azért virágzott,

mert amikor a hívő megvásárolt egy ilyen állatot, bár az ára némiképp magas is lehetett, egyéb díjat már nem kellett fizetnie, és biztos lehetett abban, hogy a javasolt áldozatot nem fogják alkalmatlannak találni olyan alapon, hogy valós vagy mondott tisztátalansággal bír. Időről időre felháborítóan magas felárakat számítottak az egyszerű embereknek, különösen a nagy nemzeti ünnepeken. Egy alkalommal a kapzsi papok odáig mentek, hogy egyheti bérnek megfelelő összeget követeljenek egy pár galambért, melyet néhány fillérért kellett volna eladni a szegényeknek. „Annás fiai” már korábban hozzákezdtek a zsibáru-kereskedéseik felállításához a templomi területeken, azokról a kereskedésekről van szó, melyek

egészen addig megvoltak, amíg azokat magának a templomnak a lerombolását megelőzően három évvel a tömeg le nem rombolta.

3 ¶ De nem csak az áldozati állatokkal és a különféle árucikkekkel való kereskedés volt az egyetlen dolog, amellyel a templom udvarait bemocskolták. Ekkoriban építettek ki egy kiterjedt pénzváltó és kereskedelmi árucsere-rendszert, melyet éppen a templomi területeken folytattak. És mindez a következőképpen ment végbe: Az ásmoni nemzetség alatt a zsidók saját ezüstpénzt verettek, és szokássá vált, hogy a templomnak járó fél sékelt és minden más templomi díjat ebben a zsidó pénzben kellett megfizetni. Ez a szabály szükségessé tette, hogy pénzváltók

engedélyt kapjanak arra, hogy a Palesztinában és a római birodalom más tartományaiban forgalomban lévő sokféle pénzt beválthassák. A templomi főadó, melyet a nők, a rabszolgák és a gyermekek kivételével mindenkinek meg kellett fizetnie, fél sékel volt, s e meglehetősen vastag pénzérme átmérője két centimétert tett ki. Jézus korára a papok is mentesültek a templomi adók megfizetése alól. Ennek megfelelően a páskaünnepet megelőző hónap 15-e és 25-e között, meghatalmazott pénzváltók állították fel üzlethelyeiket Palesztina nagyobb városaiban abból a célból, hogy a zsidó embereket ellássák a templomi adók megfizetéséhez szükséges megfelelő pénzzel, miután azok Jeruzsálembe érnek. E tíz napos idő-

szak leteltét követően a pénzváltók Jeruzsálembe mentek és a templomi udvarokban állították fel a pénzváltóasztalaikat. Engedélyük volt arra, hogy három-négy fillérnek megfelelő értékben pénzváltási díjat számítsanak fel a nagyjából tíz fillért érő érme esetében, és amennyiben ennél nagyobb értékű érmét akart valaki beváltani, megtehették, hogy a szokott díj kétszeresét kérik el. E templomi pénzváltók részesedtek mindabból a pénzforgalomból is, melyek az áldozati állatok megvásárlásához, a fogadalmakért járó díjakhoz és a felajánlásokhoz kapcsolódtak.

4 Ezek a templomi pénzváltók nem csak hogy rendszeres pénzváltóüzletet folytattak a több mint húszféle pénz beváltásában

megszerezhető haszonért, mely pénzeket a látogató zarándokok rendszeres időközönként elvittek Jeruzsálembe, hanem benne voltak mindenféle egyéb, a bankügyletekhez kötődő vállalkozásban is. Mind a templomi kincstár, mind a templomi vezetők óriási haszonra tettek szert e kereskedelmi tevékenységekből. Nem ment ritkaságszámba, hogy a templomi kincstár tízmillió dollárnyinál is többel rendelkezett, míg a köznép szegénységben sínylődött és továbbra is fizette ezeket a méltánytalan adókat.

5 ¶ A pénzváltók, kereskedők és jószágárusok e zajos gyülekezetének közepében próbálkozott meg Jézus ezen a hétfő délelőttön a mennyországról szóló evangélium tanításával. Nem ő volt az egyetlen, aki hely-

telenítette a templom e meggyalázását; az egyszerű emberek, különösen a távoli tartományokból érkezett zsidó látogatók, szintén nehezteltek a nemzeti templomuk ezen üzérkedő megszentségtelenítése miatt. Ekkortájt a Szanhedrin maga is egy olyan teremben tartotta a rendszeres üléseit, melyet a pénzcserével és árukereskedelemmel járó zsivaj és felfordulás vett körül.

6 Jézus épp azon volt, hogy hozzákezdjen a beszédéhez, amikor két dolog vonta magára a figyelmét. A közelben működő egyik pénzváltó asztalánál erőszakos és heves vita robbant ki egy alexandriai zsidóval szembeni állítólagos túlzott követelés miatt, míg ugyanekkor mintegy száz ökörnyi állattömeg bömbölése rengette meg a levegőt, me-

lyeket az állatkarám egyik részéből a másikba tereltek át. Ahogy Jézus elhallgatott, csendesen, de elgondolkodva figyelve a kereskedés és a zűrzavar e jelenetét, a közelben észrevett egy együgyű galileait, egy férfit, akivel Jirónban már beszélt egyszer, s akit a fölényes és magukat felsőbbrendűnek tartó júdeaiak gúnyoltak és taszigáltak; és mindez együtt váltotta ki Jézus lelkében a felháborodás érzése különös és ritka kitöréseinek egyikét.

7 A közelben álló apostolai meglepetésére, akik tartózkodtak attól, hogy részt vegyenek abban, ami oly rövid időn belül bekövetkezett, Jézus lejött az emelvényről és odament az ifjúhoz, aki a jószágot az udvaron hajtotta keresztül, elvette tőle a kötélkorbácsát és

gyorsan kiterelte az állatokat a templomból. De nem ez volt minden; a templomudvarban összegyűlt ezrek csodálkozó tekintete előtt fenségesen odasétált a legtávolabbi jószágkarámhoz és kinyitotta az összes jószágállás ajtaját és kihajtotta a bezárt állatokat. Ekkorra az összegyűlt zarándokok felvillanyozódtak, és nagy hanggal a zsibáru-kereskedések felé nyomultak, majd elkezdték felborogatni a pénzváltók asztalait. Kevesebb mint öt perc alatt minden kereskedelmi tevékenységet kisöpörtek a templomból. Mire a közelben tartózkodó római őrök a helyszínre értek, már minden nyugodt volt, és a tömeg is lecsillapodott; Jézus, visszatérvén a szónoki emelvényre, így szólt a tömeghez: „Ma láthattátok, ami meg van írva az Írá-

sokban: ‚Házam minden nemzet számára az imádság háza lesz, de ti rablók barlangjává tettétek.'"

8 De mielőtt mást is mondhatott volna, a nagy tömeg ujjongó-dicsőítő éneklésben tört ki, és rövidesen fiatalok egy nagyobb csoportja vált ki a tömegből, hogy megbecsülésük jeléül hálás dicsőítő énekeket énekeljenek azért, hogy a szentségtörő és üzérkedő kereskedők kiűzettek a szent templomból. Ekkorra néhány pap érkezett a helyszínre, és az egyikük azt mondta Jézusnak, „Nem hallod mit mondanak a léviek gyermekei?" És a Mester azt felelte, „Sohasem olvastad, hogy ‚Gyerekek és csecsemők ajkával hirdettetett a dicsőség'?" És a nap hátralévő részében, mialatt Jézus tanított, az

emberek által felállított őrök figyeltek minden átjárót, és nem engedtek át senkit, aki akárcsak egy üres edényt is át akart vinni a templomudvarokon.

9 ¶ Értesülvén ezen eseményekről a főpapok és az írástudók megrémültek. Annál jobban féltek a Mestertől, és annál inkább elszánták magukat, hogy elpusztítják. De nagy zavarban voltak. Nem tudták, hogy miként okozzák a halálát, mert erősen féltek a tömegektől, akik most oly nyíltan helyeselték, hogy Jézus kidobta a világias üzérkedőket. És egész nap, a templomi udvarokban eltelt csendes és békés nap folyamán az emberek Jézus tanítását hallgatták és tényleg csüggtek a szavain.

10 Jézus e meglepő tette meghaladta az apos-

tolai felfogóképességét. Olyannyira megdöbbentek a Mesterük eme hirtelen és váratlan húzásán, hogy végig az egész mellékesemény alatt a szónoki emelvény közelében, egy csoportban maradtak; a kisujjukat sem mozdították a templom megtisztítása érdekében. Ha ez a látványos esemény előző nap zajlott volna, amikor Jézus diadalmenetben megérkezett a templomhoz a tömeg városkapukon keresztüli bevonulásának végeztével, mely idő alatt a tömeg hangosan éltette őt, akkor az apostolok készek lettek volna ilyesmire, de ahogy most alakultak a dolgok, egyáltalán nem voltak felkészülve a közreműködésre.

[11] A templom e megtisztítása a Mesternek a vallási szokások elüzletiesítésével szembe-

ni hozzáállását mutatja, valamint az undorát a szegények és a tanulatlanok kárára történő mindennemű tisztességtelenséggel és nyerészkedéssel szemben. Ez a mellékesemény azt is jelzi, hogy Jézus nem nézte jó szemmel, hogy elutasítsák az erő alkalmazását bármely adott emberi csoport többségének védelme érdekében, az igazságtalan kisebbségek elnyomó szokásaival szemben, mely kisebbségek képesek felruházni magukat politikai, pénzügyi vagy egyházi hatalommal. Nem szabad megengedni, hogy agyafúrt, gonosz és számító emberek megszervezzék azoknak a kizsákmányolását és elnyomását, akik az eszményekért való lelkesedésük okán nem hajlandók erő igénybevételéhez folyamodni önvédelemből vagy a

dicséretre méltó életterveik kivitelezése érdekében.

2. A MESTER TEKINTÉLYÉNEK MEGKÉRDŐJELEZÉSE

[1] A vasárnapi diadalmas bevonulás Jeruzsálembe olyannyira megfélemlítette a zsidó vezetőket, hogy tartózkodtak Jézus letartóztatásától. Ma, a templom eme látványos megtisztítása ugyancsak eredményesen hátráltatta a Mester elfogatását. A zsidók vezetői napról napra egyre elszántabban törekedtek az elpusztítására, de két félelem zavart okozott náluk, melyek együtt késleltették a lecsapás idejét. A főpapok és az írástudók nem voltak hajlandók elfogni Jézust a nyilvánosság előtt, mert attól féltek, hogy

a tömeg esetleg ellenük fordul haragjában; rettegtek annak lehetőségétől is, hogy a római őrséget kelljen igénybe venni a népi felkelés elfojtásához.

2 A Szanhedrin déli ülésén egyhangúlag megállapodtak abban, hogy Jézust sürgősen el kell pusztítani, ezen az ülésen a Mester egyetlen barátja sem volt jelen. De abban nem tudtak egyezségre jutni, hogy mikor és hogyan fogassák el. Végül megegyeztek, hogy kijelölnek öt csoportot, hogy menjenek az emberek közé és próbálják megzavarni a beszédében vagy más módon próbálják meg lejáratni azok előtt, akik a tanítását hallgatják. Ennek megfelelően nagyjából kettőkor, amikor Jézus éppen hogy csak belekezdett „A fiúi elismertség szabadságáról”

szóló beszédbe, Izráel e véneinek egy csoportja ment oda Jézushoz, és a szokásos módon félbeszakítva e kérdést tették fel: „Milyen felhatalmazás alapján műveled ezeket a dolgokat? Ki hatalmazott fel erre?”

3 Teljesen helyénvaló dolog volt, hogy a templom vezetői és a zsidó Szanhedrin tisztviselői ilyesmit kérdezzenek bárkitől, aki olyan rendkívüli módon mert tanítani és tevékenykedni, mint ami Jézusra jellemző volt, különösen ami a templomnak a mindenféle kereskedelmi tevékenységtől való megtisztításával kapcsolatos legutóbbi viselkedését illeti. Mindezek a kereskedők és pénzváltók a legmagasabb rangú papoktól kapott engedély birtokában működtek, és a bevételük egy bizonyos százalékának köz-

vetlenül a templomkincstárba kellett befolynia. Ne felejtsétek el, hogy az egész zsidóság jelszava a *felhatalmazás* volt. A látnokok mindig is azért okoztak bajt, mert oly merészen vállalkoztak a felhatalmazás nélküli tanításra, anélkül, hogy megfelelő képzésben részesültek volna a rabbinusi főtanodákban és később szokásosan felavatta volna őket a Szanhedrin. Az e felhatalmazás hiányában végzett nagyra törő nyilvános tanítást úgy tekintették, mint a tudatlan önteltség vagy a nyílt lázadás jelét. Ekkoriban csak a Szanhedrin avathatott fel egy vént vagy egy tanítót, és egy ilyen szertartásnak legalább három, előzőleg már így felavatott személy jelenlétében kellett megtörténnie. Az ilyen felavatás során adományozták a „rab-

bi” címet a tanítónak és feljogosították arra is, hogy bíróként működjön, „ilyen kérdéseket kössön meg és oldjon, melyeket megítélésre elébe hoznak.”

4 A templom vezetői nem csak a tanításának, hanem a tetteinek a megkérdőjelezése céljából is eljöttek Jézushoz ezen a délutáni órán. Jézus jól tudta, hogy éppen ezek az emberek tanították már régóta nyilvánosan, hogy az ő tanítási felhatalmazása sátáni, és hogy minden nagy tettét az ördögök hercegének hatalmával vitte véghez. Ezért kezdte a Mester a kérdésükre adandó válaszát azzal, hogy ellenkérdést tett fel nekik. Jézus azt mondta: „Én is feltennék egy kérdést nektek, melyre ha megfeleltek, én is elmondom nektek, hogy milyen felhatalmazás alapján

viszem véghez e tetteket. János keresztelése, az honnan eredt? Vajon János a mennyből vagy az emberektől kapta a felhatalmazást?”

5 És amikor a kérdezők meghallották ezt, félrevonultak, hogy megtanácskozzák magukban, hogy milyen választ is adjanak. Arra gondoltak, hogy a tömeg előtt kínos helyzetbe hozzák Jézust, de most azt látták, hogy őket hozták zavarba a sok ember előtt, akik ekkor a templomudvarban összegyűltek. És a sarokba szorított helyzetük annál nyilvánvalóbbá vált, amikor e szavakkal tértek vissza Jézushoz: „János keresztelését illetően nem ismerjük a választ; nem tudjuk.” És azért válaszoltak így a Mesternek, mert maguk között a következőképpen okoskodtak: Ha azt mondjuk, hogy a mennyből, akkor

azt fogja mondani, miért nem hittetek benne, és esetleg azt is hozzáteszi, hogy ő Jánostól kapta a felhatalmazást; ha pedig azt mondjuk, hogy az emberektől, akkor a tömeg még nekünk esik, mert a legtöbbjük úgy gondolja, hogy János látnok volt; így aztán kénytelenek voltak Jézus és az emberek elé kiállni és megvallani, hogy ők, Izráel vallási tanítói és vezetői nem tudnak (vagy nem akarnak) véleményt nyilvánítani János küldetését illetően. És amikor ezt elmondták, Jézus rájuk nézett és így szólt, „Akkor én sem mondom meg nektek, hogy milyen felhatalmazás révén teszem e dolgokat.”

6 ¶ Jézusnak sohasem állt szándékában Jánoshoz fordulni felhatalmazásért; Jánost sohasem avatta fel a Szanhedrin. Jézus felha-

talmazása saját magában és az Atyja örökkéval felsőségében volt.

7 Azzal, hogy az ellenfeleivel szemben ilyen bánásmódot alkalmazott, Jézus nem akart kitérni a kérdés elől. Elsőre úgy tűnhet, mintha valamilyen mesteri kibúvó alkalmazásában lett volna vétkes, de nem ez volt a helyzet. Jézus sohasem volt hajlandó tisztességtelen előnyt keresni még az ellenségeivel szemben sem. E látszólagos kibúvóval ő valójában megválaszolta minden hallgatója számára a farizeusok kérdését, mely az ő küldetésére és felhatalmazására vonatkozott. Ők azt állították, hogy az ördögök hercegének felhatalmazása alapján ténykedik. Jézus többször is azt állította, hogy minden tanítását és tettét a mennyei Atyjának ha-

talma és felhatalmazása alapján viszi véghez. Ezt a zsidó vezetők nem voltak hajlandók elfogadni és sarokba akarták szorítani, hogy ismerje el azt, hogy ő szabadtanító, hiszen a működésre sohasem kapott engedélyt a Szanhedrintől. Bár Jézus nem vett jogalapot Jánostól, a válaszadás módja mégis annyira kielégítette az embereket, hogy az ellenségeinek azon erőfeszítése, hogy kelepcébe csalják, eredményében saját magukra ütött vissza és nagyban hozzájárult a minden jelenlévő előtti hitelük gyengüléséhez.

8 És a Mesternek az ellenfeleivel való eme hallatlanul okos bánásmódja volt az, amely miatt annyira féltek tőle. Azon a napon nem is mertek több kérdést feltenni; visszavonultak további tanácskozásra. De az emberek

nyomban felismerték a zsidó vezetők által feltett kérdések becstelen és kétszínű voltát. Még az egyszerű nép is képes volt különbséget tenni a Mester erkölcsi méltósága és az ellenségei ármányos képmutatása között. Ám a templom megtisztítása a szadduceusokat átállította a farizeusok oldalára a Jézus elpusztítására irányuló tervük tökéletesítésének munkájában. És a szadduceusok ekkor már többségben voltak a Szanhedrinben.

3. PÉLDABESZÉD A KÉT FIÚRÓL

[1] Ahogy a gáncsoskodó farizeusok csendben ott álltak Jézus előtt, ő letekintett és azt mondta: „Lévén, hogy kétségeitek vannak János küldetését illetően és felsorakoztatok az Ember Fia tanítása és tettei ellen,

hallgassatok meg egy példázatot: Egy bizonyos nagy és tiszteletreméltó földbirtokosnak volt két fia, és mivel azt szerette volna, ha a fiai segítenek neki a nagy birtokai igazgatásában, odament az egyikükhöz, s így szólt, ‚Fiam, menj ki dolgozni ma a szőlőmbe.' És ez a meggondolatlan fiú válaszul azt mondta az apjának, ‚Nem megyek'; de aztán megbánta a dolgot és kiment. Amikor megtalálta az idősebb fiút, neki is azt mondta, ‚Fiam, menj ki dolgozni a szőlőmbe.' És ez a képmutató és hűtlen fiú azt felelte, ‚Igen apám, megyek.' De amikor az apja elment, a fiú nem ment ki dolgozni. Hadd kérdezzelek meg titeket, e fiak közül melyik teljesítette igazán az apja akaratát?"

[2] És az emberek egyhangúlag azt mondták,

„Az első fiú.” És erre Jézus így szólt: „Úgy bizony; és most kijelentem, hogy a publikánusok és a szajhák, még ha láthatólag nem is hajlandók hallgatni a bűnbánati felhívásra, belátják a tévelygésüket és előbb jutnak be az Isten országába, mint ti, akik erősen kérkedtek azzal, hogy a mennyei Atyát szolgáljátok, közben meg nem vagytok hajlandók véghezvinni az Atya tetteit. Nem ti voltatok, farizeusok és írástudók, akik hittek Jánosnak, hanem a publikánusok és a bűnösök; ti az én tanításomnak sem hisztek, de a köznép örömmel hallgatja a szavaimat.”

[3] Jézus személyesen nem viszolygott a farizeusoktól és a szadduceusoktól. Az ő tanítási és szokásrendszerük volt az, amelynek a hiteltelenítésére törekedett. Ő nem volt

ellenséges egyetlen emberrel sem, de itt elkerülhetetlen összeütközés zajlott a szellem egy új és élő vallása, valamint a szertartás, a hagyomány és a tekintély régibb vallása között.

4 Az apostolok ezalatt mindvégig a Mester közelében álltak, de semmilyen mértékben nem vettek részt e bonyodalmakban. A tizenkettek mindegyike a maga sajátos módján viszonyult Jézus húsvér testbeni segédkezése zárónapjainak eseményeihez, és mindegyikük hasonlóképpen engedelmeskedett a Mester azon utasításának, hogy tartózkodjanak minden nyilvános tanítástól és szónoklattól e páska-ünnepi hét alatt.

4. PÉLDABESZÉD A TÁVOLLÉVŐ FÖLDBIRTOKOSRÓL

[1] Miután azok a vezető farizeusok és az írástudók, akik megpróbálták Jézust összezavarni a kérdéseikkel, felhagytak a két fiú történetének hallgatásával, további tanácskozásra visszavonultak, és a Mester a továbbra is érdeklődést mutató tömeg felé fordítva a figyelmét, elmondott egy másik példabeszédet:

[2] ¶ „Volt egyszer egy gazda, aki háztulajdonos volt, és egy darab szőlőt művelt. Sövényt telepített a szőlőültetvény köré, vermet ásott a szőlősajtolónak, és az őrök számára épített egy tornyot. Ez után a bérlőkre bízta a szőlőjét, amíg ő egy hosszabb útra ment egy másik országba. És amikor közeledett a

gyümölcsérés ideje, szolgákat küldött a bérlőkhöz, hogy beszedjék tőlük a bérleti díjat. De amazok megtanácskozták a dolgot maguk között és nem voltak hajlandók megadni e szolgáknak a gazdának járó gyümölcsöt; ehelyett nekiestek a szolgáknak, az egyiket megverték, a másikat megkövezték, és üres kézzel zavarták el a többit. És amikor a háztulajdonos meghallotta mindezt, további és még megbízhatóbb szolgákat küldött, hogy intézzék el a dolgot ezekkel a megátalkodott bérlőkkel, és amazok ezeket is megsebesítették és hasonlóképpen szégyenletesen bántak velük. És erre a háztulajdonos elküldte a kedvenc szolgáját, az intézőjét, és azt pedig megölték. És ennek ellenére türelmesen és béketűréssel sok más szolgát is küldött,

de egyiknek sem adtak semmit. Némelyeket megvertek, másokat meggyilkoltak, és miután a háztulajdonossal így bántak, eldöntötte, hogy elküldi a fiát, hogy tárgyaljon az e hálátlan bérlőkkel, ezt mondván magában, ‚Talán rosszul bántak a szolgáimmal, de bizonyára tiszteletet fognak mutatni a szeretett fiam irányában.' De amikor ezek a megátalkodott és gonosz bérlők meglátták a fiút, úgy okoskodtak magukban: ‚Ez az örökös; gyertek, öljük meg és akkor az örökség a miénk lesz.' Így hát megfogták, és miután kidobták a szőlőből, meggyilkolták. Amikor ama szőlő tulajdonosa meghallja, hogy miként utasították el és ölték meg a fiát, akkor vajon mit fog ő tenni azokkal a hálátlan és gonosz bérlőkkel?"

3 ¶ És amikor az emberek meghallották

ezt a példázatot és a Jézus által feltett kérdést, azt felelték, „El fogja pusztítani azokat az alávalókat és olyan más és tisztességes gazdálkodóknak adja ki a szőlőjét, akik megadják neki a gyümölcsöt a maga idején.” És amikor némelyek, akik hallották ezt, és megértették, hogy e példabeszéd a zsidó nemzetre és arra utalt, ahogyan az a látnokaival bánik, valamint arra, hogy küszöbön áll Jézusnak és az országról szóló evangéliumnak az elutasítása, szomorúan azt mondták, „Isten bocsássa meg nekünk, hogy továbbra is ilyen dolgokat művelünk.”

4 Jézus észrevette, hogy szadduceusok és farizeusok egy csoportja vág át a tömegen, és egy pillanatra megállt, míg azok a közelébe nem értek, amikor is így szólt: „Tud-

játok, hogy atyáitok miként utasították el a látnokokat, és jól tudjátok, hogy a szívetek szerint elutasítjátok az Ember Fiát.” És ekkor, kutató tekintettel végignézve a közelében álló papokon és véneken, Jézus azt mondta: „Hát sohasem olvastatok az Írásban arról a kőről, melyet az építők otthagytak, és amelyből, miután az emberek felfedezték, szegletkő lett? És így még egyszer arra intelek titeket, hogy ha továbbra is elutasítjátok ezt az örömhírt, akkor az Isten országa rövidesen megtagadtatik tőletek és odaadatik egy olyan népnek, mely hajlandó elfogadni a jó híreket és hajlandó a szellem gyümölcseit teremni. És rejtély övezi e követ, mivel aki ráesik arra, az bár darabokra törik tőle, mégis megmenekül; de akire e kő

esik rá, azt a porba veri le és hamuját elviszi a szél a négy égtáj felé.”

5 E szavakat hallva a farizeusok megértették, hogy Jézus őrájuk és a többi zsidó vezetőre utalt. Égtek a vágytól, hogy ott helyben megragadják, de féltek a tömegtől. Azonban úgy feldühítették őket a Mester szavai, hogy visszavonultak és újabb tanácskozást tartottak egymás között arról, hogy miként okozhatnák a halálát. És azon az éjszakán a szadduceusok és a farizeusok szövetkeztek ama tervükben, hogy másnap tőrbe csalják.

5. PÉLDABESZÉD AZ ESKÜVŐI LAKOMÁRÓL

1 Miután az írástudók és vezetők visszavonultak, Jézus megint az összegyűlt tömeghez

fordult és elmondta nekik a nászlakomáról szóló példabeszédet. Ezt mondta:

2 ¶ „A mennyország hasonlítható egy bizonyos királyhoz, aki a fiának esküvői lakomát rendezett és hírvivőket küldött ki azokhoz, akiket előzőleg meghívott az ünnepségre, mondván, ‚Minden készen áll a lakodalmi estebédre a király palotájában.’ Most azonban, a korábban ígéretet tettek közül sokan nem akartak eljönni. Amikor a király meghallotta a meghívására adott visszautasításokat, más szolgákat és hírvivőket küldött, azt üzente: ‚Mondjátok meg mindazoknak, akiket meghívtam, hogy jöjjenek el, mert lám, az estebéd már készen van. Ökreimet és hizlalt fiatal állataimat leöléttem, és minden készen áll a fiam küszö-

bön álló házasságának megünneplésére.’ De a meggondolatlanok megint csak félvállról vették a királyuk meghívását, és elmentek a dolgukra, az egyik a gazdaságába, a másik a fazekasműhelyébe, mások meg az üzletükbe. Megint mások nem elégedtek meg azzal, hogy így semmibe vegyék a király hívását, hanem nyíltan fellázadva kezet emeltek a hírvivőkre és szégyenletesen bántak velük, némelyiküket meg is ölték. És amikor a király értesült arról, hogy a kiválasztott vendégei, még azok is, akik elfogadták az előzetes meghívást és megígérték, hogy részt vesznek a nászlakomán, végül visszautasították a meghívást és fellázadva rátámadtak a hírnökeire és megölték azokat, rettenetes haragra gerjedt. És ekkor e megsértett király kiren-

delte a seregeit és a szövetségeseinek seregeit és arra utasította őket, hogy pusztítsák el ezeket a lázadó gyilkosokat és égessék fel a városaikat.

3 És amikor így megbüntette azokat, akik gorombán visszautasították a meghívását, kijelölt egy másik napot a nászlakomára és azt mondta a hírnökeinek: ‚Akik először kaptak meghívást a lakodalomba, azok méltatlanok voltak erre; most menjetek hát el az útelágazásokhoz és a főutakra, sőt a város határain túlra is, és ahány emberrel csak találkoztok, hívjátok el mind ezeket az idegeneket, hogy jöjjenek és vegyenek részt ezen a nászlakomán.’ És erre ezek a szolgák elmentek a főutakra és a félreeső helyekre, és összeszedtek annyi embert, amennyit csak

tudtak, jót és rosszat, gazdagot és szegényt, így végül a lakodalmi terem megtelt vendégekkel. Amikor minden készen állt, a király bejött, hogy megnézze a vendégeit, és nagy meglepetésére meglátott egy ünnepi ruhát nem viselő embert. A király, aki minden vendége számára ünneplőruhát biztosított ingyen, e szavakkal szólt a férfihoz: ‚Barátom, hogy lehet az, hogy ünneplőruha nélkül jössz ily alkalommal a vendégszobámba?' És a felkészületlen ember nem tudott mit mondani. Erre azt mondta a király a szolgáinak: ‚Zavarjátok ki a házamból ezt a meggondolatlan vendéget, hogy osztozzon azok sorsában, akik durván elutasították a vendégszeretetemet és visszautasították a meghívásomat. Csak azokat akarom

itt tudni, akik örömmel fogadják a meghívásomat, és akik megtisztelnek azzal, hogy viselik azt a díszruhát, melyet ingyen adtam mindenkinek.”

4 ¶ Jézus, miután elmondta ezt a példázatot, azon volt, hogy elküldje a tömeget, amikor egy rokonszenves hívő, aki a tömegen át odajött hozzá, megkérdezte: „De Mester, hogyan fogjuk megtudni ezeket a dolgokat? Hogyan készüljünk a király meghívására? Milyen jelet adsz nekünk, amely révén tudni fogjuk, hogy az Isten Fia vagy?” És amikor a Mester meghallotta ezt, így szólt, „Csak egy jelet fogtok kapni.” És ez után, a saját testére mutatva, így folytatta, „Pusztítsátok el e templomot, és én három nap múltán feltámasztom.” De nem értették meg, és ahogy az

emberek szétszéledtek, így beszélgettek egymás között, „E templom építésén csaknem ötven éven át dolgoztak, és mégis azt mondja, hogy elpusztítja és három nap múltán feltámasztja.” Még az apostolai sem értették e kijelentés értelmét, de később, a feltámadása után felidézték, hogy mit is mondott.

5 Ezen a délutánon négy óra tájban Jézus odahívta az apostolait és jelezte, hogy el kíván menni a templomból és Betániában akar estebédelni és éjszakára megszállni. Az Olajfák hegyére felfelé menet Jézus arra utasította Andrást, Fülöpöt és Tamást, hogy másnap verjenek tábort a város közelében, mely tábort a páska-ünnepi hét hátralévő részében használhatnak. E parancsnak megfelelően másnap reggel felállították

a sátraikat abban a hegyoldali szurdokban, mely földdarab a betániai Simon tulajdonában volt és ahonnan rá lehetett látni a Getszemáni nyilvános táborhelyre.

6 Megint csak egy hallgatag zsidó csoportot alkottak, ahogy ezen a hétfő estén az Olajfák hegyének nyugati emelkedőjén kaptattak felfelé. E tizenkét ember soha ezelőtt még nem érezte ilyen erősen, hogy valami megrázóan szomorú dolog fog történni. Bár a templom kora reggeli megrendítő körülmények közötti megtisztítása felélesztette azon reményeiket, hogy meglátják a Mestert, amint érvényesíti jogát és megmutatja erős hatalmát, az egész délután eseményei mégis csak egyfajta mélypontként jelentkeztek annyiban, hogy a történtek a jézusi taní-

tás zsidó hatóságok részéről való elutasítását mutatták. Az apostolokat kétségek tartották fogva és szörnyű nagy bizonytalanság szorításában voltak. Felismerték, hogy már csak néhány nap telhet el a most elmúlt nap eseményei és a küszöbön álló végzetes összeomlás között. Mindannyian érezték, hogy valami rettenetes dolog fog történni, de nem tudták mire számítsanak. Elmentek a más és más házakban lévő szállásukra, de igen keveset aludtak. Végül még az Alfeus ikrek is megértették, hogy a Mester életének eseményei sebesen haladnak a végső betetőzés felé.

174. ÍRÁS

A KEDDI REGGEL A TEMPLOMBAN

JÉZUS e kedd reggelen nagyjából hét órakor találkozott az apostolokkal, a női testülettel és mintegy huszonnégy más, kiváló tanítvánnyal Simon házában. E megbeszélésen Jézus elbúcsúzott Lázártól, s olyan értelmű utasítást adott neki, melynek következtében Lázár rövidesen elmenekült a pereai Filadelfiába, ahol később kapcsolatba került a városban székhelyet fenntartó hitterjesztői mozgalommal. Jézus elbúcsúzott a koros Simontól is, és búcsút vett a női testülettől, akikkel így soha többé nem találkozott.

[2] Ezen a reggelen személyesen is köszöntötte a tizenketteket. Andrásnak azt mondta: „Ne félj az előttünk álló eseményektől. Nagyon figyelj a testvéreidre és ügyelj arra, hogy ne lássanak csüggedtnek.” Péternek azt mondta: „Bizalmadat ne a húsvér testi karokba vesd, és ne is az acélfegyverekbe. Az örökkévaló sziklák szellemi alapjaira támaszkodj.” Jakabnak azt mondta: „Ne inogj meg a kinti látszatoktól. Őrizd meg a hitedet, és hamarosan megismered annak valóságát, amit hiszel.” Jánosnak azt mondta: „Légy szelíd; szeresd még az ellenségeidet is; légy türelmes. És emlékezz, hogy sok dolgot bíztam rád.” Nátánielnek azt mondta: „Ne a külső alapján ítélj; őrizd meg a hitedet, amikor minden elenyészni látszik; légy

hűséges az ország követeként kapott megbízatásodhoz.” Fülöpnek azt mondta: „Ne hagyd, hogy a közelgő események megingassanak. Légy szilárd, még akkor is, amikor nem látod az utat. Légy hű a felszentelési esküdhöz.” Máténak azt mondta: „Ne felejtsd el azt a kegyelmet, mely felvett az országba. Ne hagyd, hogy bárki is kicsalja tőled az örök jutalmadat. Ahogy ellenálltál a halandói természet hajlamainak, úgy légy kész rendíthetetlennek lenni is.” Tamásnak azt mondta: „Mindegy, hogy milyen nehéz lesz is, neked most hittel és nem látással kell járnod. Ne kételkedj abban, hogy be tudom fejezni az elkezdett munkámat, és hogy végül minden hűséges követemet meglátom az odaát lévő országban.” Az Al-

feus ikreknek azt mondta: „Ne engedjétek, hogy összetörjenek titeket azok a dolgok, melyeket nem tudtok megérteni. Maradjatok hűek a szívetek odaadásához és ne bízzatok se nagy emberekben, se a nép változó hangulatában. Tartsatok ki a testvéreitek mellett.” És Zélóta Simonnak azt mondta: „Simon, talán össze vagy törve a csalódástól, de a szellemed felülemelkedik mindazon, ami utolérhet. Amit tőlem nem tudtál megtanulni, azt megtanítja a szellemem. Keresd a szellem igaz valóságait és vess véget annak, hogy a nem valós és anyagi árnyékok vonzanak.” És Karióti Júdásnak azt mondta: „Júdás, én szerettelek téged és imádkoztam, hogy szeresd a testvéreidet. Ne fáradj bele a jócselekedetek végzésébe; és figyelmeztet-

lek, hogy óvakodj a hízelgés bizonytalan ösvényeitől és a nevetségesség érzésének mérges fullánkjaitól.”

3 És amikor végzett ezekkel a köszöntésekkel, elindult Jeruzsálembe Andrással, Péterrel, Jakabbal és Jánossal, míg a többi apostol hozzáfogott a berendezkedéshez a Getszemáni táborban, ahová aznap éjszakára el akartak vonulni, és ahová a Mester húsvér testbeni életének hátralévő részére a székhelyüket tették. Nagyjából félúton az Olajfák hegyéről lefelé tartó útjukon, Jézus megállt és több mint egy órát beszélgetett a négy apostollal.

1. ISTENI MEGBOCSÁTÁS

1 Péter és Jakab már néhány napja azon véleménykülönbségről vitatkozott, hogy mi-

ben áll a Mesternek a bűn megbocsátásával kapcsolatos tanítása. Egyetértettek abban, hogy Jézus elé viszik a dolgot, és Péter ekkor ragadta meg a kiváló alkalmat, hogy a Mester tanácsát kikérje. Ennek megfelelően Simon Péter azzal szakította félbe az Isten imádása és az ájtatosság közötti különbségről folyó beszélgetést, hogy megkérdezte: „Mester, Jakab és én nem vagyunk egy véleményen a bűn megbocsátásával kapcsolatos tanításaidat illetően. Jakab állítása szerint te azt tanítod, hogy az Atya már akkor megbocsát nekünk, mielőtt még kértük volna, nekem pedig az a véleményem, hogy bűnbánatnak és a beismerésnek kell megelőznie a megbocsátást. Melyikünknek van igaza? Mit mondasz erre?”

2 Rövid szünet után Jézus jelentőségtelje-

sen tekintett mind a négyükre és így felelt: „Testvéreim, rosszul gondolkodtok, mert nem értitek a teremtmény és a Teremtő, az ember és az Isten közötti bensőséges és szeretetteljes kapcsolatok természetét. Nem fogjátok fel azt a megértő rokonszenvet, melyet a bölcs szülő táplál az éretlen és néha tévelygő gyermeke iránt. Valóban kétséges, hogy az okos és szerető szülők valaha is arra kényszerüljenek, hogy megbocsássanak egy átlagos és egészséges gyermeknek. A szeretetteljes hozzáállással társult megértő kapcsolatok megakadályozzák mindazon eltávolodásokat, melyek később szükségessé teszik az újból igazodást a megbánásban a gyermek részéről és a megbocsátásban a szülő részéről.

3 Minden apa egy része ott él a gyermek-

ben. Az apa élvezi a megértés elsőbbségét és felsőbbségét minden, a gyermek-szülő viszonnyal kapcsolatos kérdésben. A szülő képes meglátni a gyermek éretlenségét a fejlettebb szülői érettség, az idősebb társ érett tapasztalatának tükrében. A földi gyermek és a mennyei Atya viszonyában az isteni szülő végtelen és isteni rokonszenvvel, valamint a szeretetteljes megértés képességével rendelkezik. Az isteni megbocsátás elkerülhetetlen; eredendően és elidegeníthetetlenül megvan az Isten végtelen megértésében, az ő tökéletes tudásában minden olyasmi kapcsán, ami a gyermek hibás ítélőképességével és a téves választásával összefügg. Az isteni igazság oly örökkévalón tisztességes, hogy kimeríthetetlenül magába foglalja a megér-

tő irgalmat.

4 Amikor a bölcs ember megérti a társai belső indítékait, akkor megszereti őket. És amikor szeretitek a testvéreteket, már meg is bocsátottatok neki. Isten-szerű a képesség az ember természetének megértésére és a nyilvánvalóan helytelen cselekedetének megbocsátására. Ha bölcs szülők vagytok, akkor ez az útja annak, hogy szeressétek és megértsétek a gyermekeiteket, és még meg is bocsássatok nekik, amikor átmeneti félreértések látszólag elválasztottak benneteket egymástól. Az éretlen és a gyermek-atya viszony mélységét nem teljesen értő gyermek szükségképpen gyakran érez vétkes kiközösítést, amikor az atyja megtagadja tőle a teljes beleegyezését, de az igaz atya nem ismer

ilyen elkülönülést. A bűn a teremtményi tudat tapasztalása; nem pedig az Isten tudatának része.

5 A társaitoknak való megbocsátásra képtelenségetek vagy az attól való vonakodásotok az éretlenségetek mértéke, amely azt mutatja, hogy nem vagytok képesek felnőtti rokonszenvig, megértésig és szeretetig eljutni. Amilyen mértékben nem vagytok tudatában a gyermeketek és a lénytársaitok benső természetének és igazi vágyainak, olyan mértékben nehezteltek és forraltok bosszút. A szeretet az élet isteni és benső késztetésének munkálása. Megértésen alapul, önzetlen szolgálat táplálja és bölcsesség tökéletesíti.”

2. A ZSIDÓ VEZETŐK KÉRDÉSEI

[1] Hétfő este tanácskozást tartott a Szanhedrin és mintegy ötven további vezető, akiket az írástudók, a farizeusok és a szadduceusok közül választottak. E megbeszélésen egyetértésre jutottak abban, hogy veszélyes lenne Jézust nyilvánosan letartóztatni, mert a közhangulat még neki kedvez. Többségi vélemény volt az is, hogy határozott erőfeszítést kell tenni a tömeg előtti hitelétől való megfosztása érdekében, mielőtt letartóztatnák és bíróság elé állítanák. Ennek megfelelően tanult férfiakból több csoportot jelöltek ki, hogy kéznél legyenek másnap reggel a templomban, hogy aztán nehéz kérdésekkel megpróbálják tőrbe csalni vagy másként elérjék, hogy kellemetlen helyzetbe hozzák az

emberek előtt. Végül a farizeusok, a szadduceusok és még a Heródes-pártiak is egyesítették erőiket annak érdekében, hogy lejárassák Jézust a páska-ünnepi tömegek előtt.

2 Kedd reggel, amikor Jézus megérkezett a templomudvarba és tanítani kezdett, alig ejtett ki néhány szót, amikor a főtanodákba járó ifjabb hallgatók, akiket e célra készítettek fel, máris előléptek és a szóvivőjük azt mondta Jézusnak: „Mester, tudjuk, hogy igaz tanító vagy, és tudjuk, hogy az igazság útjait tanítod, és hogy csak Istent szolgálod, mert nem félsz senkitől, és hogy nem teszel különbséget személyek között. Mi csak tanulók vagyunk, és szeretnénk tudni, hogy mi az igazság a nekünk gondot okozó kérdésben; a problémánk ez: Törvényes dolog-

e adót fizetnünk Cézárnak? Tegyük vagy ne tegyük?” Jézus, aki észrevette az álszentségüket és fortélyosságukat, azt mondta nekik: „Miért jöttök hozzám, hogy próbára tegyetek? Mutassátok meg nekem a hódító sarcát, és válaszolok nektek.” És amikor átadtak neki egy dénárt, ránézett és azt mondta, „Kinek a képe és felírása van ezen az érmén?” És amikor azt felelték neki, „Cézáré,” Jézust így szólt: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és adjátok meg az Istennek, ami az Istené.”

3 Amikor így megválaszolta ezen ifjú írástudóknak és az ő heródesi bűnsegédeiknek a kérdését, azok eltávoztak, és az emberek, még a szadduceusok is, élvezték a zavarodottságukat. Még azok az ifjak is nagyon

elcsodálkoztak a Mester válaszának váratlan bölcsességén, akik megpróbálták őt tőrbe csalni.

4 Előző nap a vezetők az egyházi tekintély kérdésköreiben próbálták meg kelepcébe csalni a tömeg előtt, és mivel nem jártak sikerrel, most megpróbálták belevonni valamilyen kellemetlen vitába a polgári hatósággal kapcsolatosan. Pilátus és Heródes is Jeruzsálemben tartózkodott ekkor, és Jézus ellenségei feltételezték, hogy ha Jézus azt merné javasolni, hogy ne fizessék meg a sarcot a császárnak, akkor egyből a római hatóságokhoz fordulhatnak és lázítással vádolhatják. Másrészről, ha túl sok szóval méltatja a sarc megfizetését, akkor helyesen azzal számoltak, hogy e kijelentés mély sebet ütne a

zsidó hallgatóságának nemzeti érzületén, s ezáltal a tömeg jó szándéka és jóindulata elhagyná.

5 Mindebben Jézus ellenségei vereséget szenvedtek, hiszen a Szanhedrin közismert döntése volt, melyet a nem-zsidó nemzetek között szétszóródott zsidók számára útmutatásul adott, miszerint a „pénzverés jogával együtt jár az adókivetés joga”. Így Jézus elkerülte a csapdájukat. Ha a kérdésükre „Nemmel” felelt volna, akkor az egyenértékű lett volna a lázadásra buzdítással; ha „Igent” mondott volna, akkor az megtépázta volna az akkori idők mélyen gyökerező hazafias érzületeit. A Mester nem kerülte meg a kérdést; ő pusztán a kettős válaszadás bölcsességét vette igénybe. Jézus soha nem

volt köntörfalazó, de mindig is bölcs volt az ő zaklatására és elpusztítására törekedőkkel való bánásmódban.

3. A SZADDUCEUSOK ÉS A FELTÁMADÁS

[1] Mielőtt Jézus belekezdett volna a tanításába, egy újabb csoport lépett elő kérdéssel, ez alkalommal a tanult és furfangos szadduceusok egy társasága tette ezt. Szóvivőjük, közelebb húzódva hozzá, azt mondta: „Mester, Mózes azt mondta, hogy ha egy házasember meghal, és nem hagy maga után gyermeket, akkor a fivére vegye el a feleségét és neveljen utódot az elhunyt testvérnek. Előfordult egy olyan eset, ahol egy bizonyos férfi, akinek hat fiútestvére volt, gyermektelenül halt meg; a nála eggyel idősebb bátyja

elvette a feleségét, de az is hamarosan meghalt, gyermek nélkül. A második fivér hasonlóképpen elvette a feleséget, de ő is utód nélkül halt meg. És így ment ez egészen addig, míg mind a hat fivér el nem vette a feleséget, és mind a hat úgy halt meg, hogy nem lett gyereke. És ekkor, mindegyikőjük után, az asszony maga is meghalt. A hozzád szóló kérdésünk tehát ez: Kinek lesz a felesége az asszony a feltámadásban, hiszen mind a hét fivér feleségül vette?”

[2] Jézus tudta, és tudták az emberek is, hogy ezek a szadduceusok nem voltak tisztességesek e kérdés feltevésében, mert nem valószínű, hogy ilyen eset valóban előfordult volna; emellett az a szokás, hogy a halott ember fivérei arra törekednének, hogy gyerme-

ket nemzzenek neki, írott malaszt volt ekkoriban a zsidók körében. Mindazonáltal Jézus hajlandó volt megválaszolni e rosszindulatú kérdést. Jézus azt mondta: „Mindannyian tévedtek, amikor ilyen kérdéseket tesztek fel, mert nem ismeritek sem az Írásokat, sem az Isten élő hatalmát. Azt tudjátok, hogy e világ fiai házasodhatnak és házasságra léphetnek, de valahogy nem értitek, hogy akik az igazak feltámadásán keresztül méltónak találtattak az eljövendő világok elérésére, azok nem házasodnak és nem is lépnek házasságra. Akik megtapasztalják a holtukból való feltámadást, azok inkább a menny angyalaira hasonlítanak, és sohasem halnak meg. Ezek a feltámadottak örökre az Isten fiai; ők a fény gyermekei, akik az örökkéva-

ló életbeni fejlődésre támadtak fel. És még Mózes atyátok is megértette ezt, mert az égő bokorral kapcsolatos élményeivel összefüggésben hallotta, amint az Atya azt mondja, ‚Én *vagyok* Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene.' És így Mózessel együtt kijelentem, hogy az én Atyám nem a halottak, hanem az élők Istene. Mindannyian őbenne éltek, szaporodtok és rendelkeztek a halandói létetekkel."

3 Amikor Jézus befejezte e kérdések megválaszolását, a szadduceusok visszavonultak, és némely farizeus olyannyira elfeledkezett magáról, hogy azt kiáltotta, „Igaz, igaz, Mester, jól megmondtad ezeknek a hitetlen szadduceusoknak." A szadduceusok nem mertek több kérdést feltenni neki, és az

egyszerű emberek elcsodálkoztak a tanítása bölcsességén.

4 ¶ Jézus a szadduceusokkal való összecsapásban azért csak Mózeshez fordult, mert ez a vallási-politikai szakadár felekezet csupán öt, úgynevezett Mózes-könyvet ismert el hitelesnek; nem fogadták el, hogy a látnokok tanításai alapját képezhetnék tételes hitelveknek. A Mester a válaszában ugyan határozottan megerősítette a halandó teremtmények továbbélésének tényét, mely továbbélés a feltámadás módszerével valósul meg, viszont semmilyen értelemben nem hagyta jóvá a farizeusoknak a szó szerint vett emberi test feltámadásával kapcsolatos meggyőződését. Jézus ezt a részletet kívánta kiemelni: hogy az Atya azt mondta, „Én *vagyok*

Ábrahám, Izsák és Jákob Istene," nem pedig azt, hogy én *voltam* az ő Istenük.

5 A szadduceusok úgy gondolták, hogy Jézust a *nevetségesség* megsemmisítő hatásának teszik ki, mert jól tudták, hogy a nyilvános üldöztetés minden bizonnyal további rokonszenvet gerjeszt irányában az emberi elmék tömegében.

4. A NAGY PARANCSOLAT

1 A szadduceusoknak egy másik csoportját arra utasították, hogy az angyalokról tegyen fel ravasz kérdéseket Jézusnak, de amikor meglátták, hogy milyen sorsra jutottak azok a társaik, akik megpróbálták tőrbe csalni a feltámadással kapcsolatos kérdésekkel, nagyon bölcsen úgy döntöttek,

hogy hallgatnak; kérdés nélkül visszavonultak. Az összeszövetkezett farizeusok, írástudók, szadduceusok és Heródes-pártiak előre elhatározott terve az volt, hogy az egész napot ilyen fogós kérdésekkel töltik ki, abban a reményben, hogy ezzel lejárathatják Jézust az emberek előtt és ugyanakkor eredményesen akadályozhatják meg, hogy bármikor is hirdetni tudja e felforgató tanait.

2 Ekkor előlépett a farizeusok egyik csoportja, hogy kérdéseikkel zaklassák, és a szóvivőjük, Jézusnak jelezve, így szólt: „Mester, én törvénytudó ember vagyok, és azt szeretném megkérdezni tőled, hogy a véleményed szerint melyik a legnagyobb parancsolat?” Jézus azt felelte: „Csak egy parancsolat van, és az a legnagyobb mind kö-

zül, és ez a parancsolat: ‚Halld, ó Izráel, az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr; és szeressétek az Úr Isteneteket teljes szívvel és teljes lélekkel, és teljes elmével és teljes erővel.' Ez az első és nagy parancsolat. És a második parancsolat az elsőhöz hasonló; valójában közvetlenül abból fakad, és ez pedig: ‚Szomszédodat magadként szeresd.' Nincs ezeknél nagyobb parancsolat; e két parancsolaton függ az egész törvény és minden látnok."

3 Amikor a törvénytudó megértette, hogy Jézus nem csak a zsidó vallás legfelsőbb rendű felfogása szerint válaszolt, hanem az összegyűlt tömeg előtt is bölcs választ adott, úgy gondolta, hogy az a bátrabb dolog, ha megdicséri a Mester válaszát. Ennek megfelelően azt mondta: „Bizony igaz, Mester,

jól mondtad, hogy egyetlen az Isten és nincs kívüle más; és hogy teljes szívvel, értelemmel és erővel szeretni őt és a szomszédunkat magunkként szeretni, ez az első és nagy parancsolat; és elfogadjuk, hogy e nagy parancsolatra sokkal jobban oda kell figyelni, mint minden égőáldozatra és áldozati adományra." Amikor a törvénytudó elővigyázatosan így válaszolt, Jézus letekintett rá és azt mondta, „Barátom, látom, hogy nem vagy messze az Isten országától.

4 ¶ Jézus igazat szólt, amikor úgy utalt erre a törvénytudóra, mint aki „nincs messze az országtól", mert az illető azon az éjszakán kiment a Mesternek a Getszemáni közelében álló sátrához, megvallotta a hitét az ország evangéliumában, és megkeresztelkedett Jó-

siástól, Abner egyik tanítványától.

5 ¶ Az írástudók és farizeusok további két-
három csoportja is jelen volt és kérdéseket
akart feltenni, de vagy leszerelte őket a Jé-
zus által a törvénytudónak adott válasz, vagy
visszariadtak attól a kellemetlen helyzettől,
melybe mindenki belekerült, aki megpró-
bálta Jézust kelepcébe csalni. Ez után senki
nem mert újabb kérdést feltenni neki nyil-
vánosan.

6 Amikor több kérdés már nem érkezett, és
mivel közelgett a délidő, Jézus nem folytatta
a tanítást, hanem megelégedett azzal, hogy
egyszerűen csak feltett egy kérdést a fari-
zeusoknak és társaiknak. Jézus azt mond-
ta: „Lévén, hogy nincs több kérdésetek, én
szeretnék egyet kérdezni tőletek. Mit gon-

doltok a Megszabadítóról? Azaz, kinek a fia ő?" Rövid csend után az egyik írástudó azt válaszolta, „A Messiás Dávid fia." És mivel Jézus tudta, hogy nagy vita zajlott még a saját tanítványai között is arról, hogy vajon ő Dávid fia-e vagy sem, e további kérdést tette fel: „Ha a Megszabadító valóban Dávid fia, akkor hogy lehet az, hogy az istendicsőítő énekekben, melyeket Dávidnak magának tulajdonítotok, szellemben szólva azt mondja, ‚Az Úr azt mondta az uramnak, jobbom felől foglalj helyet, és lábad alá teszem zsámolyul minden ellenségedet.' Ha Dávid Úrnak szólítja őt, akkor hogyan lehet az ő fia?" Bár a vezetők, az írástudók és a főpapok nem feleltek e kérdésre, ők is tartózkodtak a zaklatására irányuló további

kérdezgetéstől. Sohasem válaszolták meg a Jézus által nekik feltett kérdést, de a Mester halálát követően megpróbálták megkerülni a problémát azzal, hogy megváltoztatták ezen istendicsőítő ének értelmezését úgy, hogy az a Messiás helyett Ábrahámra utaljon. Mások úgy próbálták megkerülni a kényszerű választást, hogy nem fogadták el azt, hogy Dávid a szerzője ennek az úgynevezett messiási istendicsőítő éneknek.

7 Nem sokkal korábban a farizeusok élvezték, hogy a Mester miként hallgattatta el a szadduceusokat; most a szadduceusok örvendtek a farizeusok kudarcának; de ez a versengés csak pillanatnyi volt; gyorsan megfeledkeztek a régi nézetkülönbségeikről azon együttes törekvésükben, hogy vé-

get vessenek Jézus tanításainak és tetteinek. De mindezek átélése idején az egyszerű emberek örömmel hallgatták őt.

5. AZ ÉRDEKLŐDŐ GÖRÖGÖK

[1] Nagyjából dél körül, amint Fülöp épp az új táborhoz szükséges dolgokat vásárolta meg, mely tábort aznap kellett a Getszemáni közelében berendezniük, idegenek szólították meg őt, egy olyan hívekből álló csoport, melynek tagjai Alexandriából, Athénből és Rómából érkeztek, s a szóvivőjük azt mondta az apostolnak: „Azok mutattak meg téged nekünk, akik ismernek; ezért jöttünk hát hozzád, uram, azzal a kéréssel, hogy hadd láthassuk Jézust, a Mesteredet.” Fülöp meglepődött, hogy ezen előkelő és érdek-

lődő görög nem-zsidókkal a vásártéren találkozik, és lévén, hogy Jézus kifejezetten meghagyta mind a tizenkettejüknek, hogy ne végezzenek semmiféle nyilvános tanítást a páska-ünnepi hét alatt, egy kissé zavarban volt, hogy mi volna a dolog megfelelő kezelésének módja. Azért is össze volt zavarodva, mert ezek az emberek idegen vidékről való nem-zsidók voltak. Ha zsidók lettek volna vagy közeli és ismert nem-zsidók, akkor nem habozott volna ilyen feltűnően. Végül ezt tette: Megkérte e görögöket, hogy maradjanak ott, ahol vannak. Ahogy elsietett, a görögök úgy gondolták, hogy elment megkeresni Jézust, valójában azonban gyorsan elment József házához, mert tudta, hogy András és a többi apostol ott ebédel;

és Andrást kihívva, elmagyarázta neki a jövetele célját, és aztán András társaságában visszatért a várakozó görögökhöz.

2 Lévén, hogy Fülöp már gyakorlatilag végzett a holmik beszerzésével, ő és András a görögökkel együtt tért vissza József házához, ahol Jézus fogadta őket; és a közelben telepedtek le, miközben Jézus az apostolaihoz és az ebédnél összegyűlt számos vezető tanítványhoz beszélt. Jézus azt mondta:

3 ¶ „Atyám azért küldött e világra, hogy kinyilatkoztassam az ő szeretetét az emberek gyermekeinek, de azok, akikhez először jöttem, nem voltak hajlandók elfogadni. Való igaz, hogy ti magatok sokan elhittétek az általam hozott örömhírt, de Ábrahám gyermekei és az ő vezetőik épp azon vannak,

hogy elutasítsanak, és e tettükkel elutasítják Őt, aki engem küldött. Én önként hirdettem az üdvözülésről szóló örömhírt e népnek; beszéltem nekik az örömteli, szabad fiúi elismertségről és a szellembeli gazdagabb életről. Atyám sok csodát tett az emberek e félelemtől eltelt fiainak körében. De Ésaiás látnok valóban e népre utalt, amikor azt írta: ‚Uram, ki hitte el a tanításainkat? És kinek nyilatkoztatott ki az Úr?' A népem vezetői valóban szándékosan hunyták be a szemüket, hogy ne lássanak, és keményítették meg a szívüket, nehogy higgyenek és megmeneküljenek. Ezen évek alatt mindvégig arra törekedtem, hogy kigyógyítsam őket a hitetlenségükből, hogy elfogadhassák az Atyánál való örök üdvözülést. Tudom, hogy nem

mind hagyott cserben engem; némelyiketek valóban elhitte az üzenetemet. E teremben bő húsz olyan ember van, aki egykor a Szanhedrin tagja volt, vagy akik a nemzet nagy tanácsaiban voltak, de némelyeteknek még most sem akaródzik nyíltan megvallani az igazságot, nehogy kitiltsanak a zsinagógából. Némelyetek kísértést érez arra, hogy az emberek dicsőségét az Isten dicsőségénél jobban szeresse. De én kénytelen vagyok béketűrést mutatni, mert még azok némelyikének biztonságát és hűségét is féltem, akik oly régóta mellettem vannak, és akik hozzám oly közel éltek.

4 Látom, hogy e díszteremben zsidók és nem-zsidók nagyjából egyenlő számban gyűltek össze, és úgy fordulok hozzátok,

mint az első és utolsó ilyen csoporthoz, hogy az ország ügyeiről taníthassak, mielőtt Atyámhoz elmegyek.”

5 E görögök áhítattal hallgatták Jézus tanítását a templomban. Hétfő este megbeszélést tartottak Nikodémusz házában, mely másnap hajnalig tartott, és közülük harmincan úgy döntöttek, hogy belépnek az országba.

6 Ahogy Jézus ez alkalommal ott állt előttük, felismerte, hogy véget ért egy megítéltetés és megkezdődött egy másik. Figyelmét a görögökre fordítva a Mester azt mondta:

7 ¶ „Aki elhiszi ezt az örömhírt, az nem pusztán bennem hisz, hanem Őbenne, aki engem küldött. Amikor rám tekintetek, nem csak az Ember Fiát látjátok, hanem Őt

is, aki engem küldött. Én vagyok a világ világossága, és aki elhiszi a tanításomat, az többé nem marad sötétségben. Ha ti, nem-zsidók meghallgattok, megkapjátok az élet szavait és nyomban beléptek az Istennél való fiúi elismerés igazságának örömteli szabadságába. Ha a honfitársaim, a zsidók, úgy döntenek, hogy elutasítanak engem és elutasítják a tanításaimat, akkor én nem ítélek felettük, mert nem azért jöttem, hogy megítéljem a világot, hanem hogy üdvözülést ajánljak neki. Mindazonáltal, akik elutasítanak engem és nem hajlandók elfogadni a tanításomat, azok a kellő időben megítéltetnek az Atyám által és azok által, akiket ítélkezésre kijelölt az olyan ügyekben, mint amilyen az irgalom ajándékának és az üdvözü-

lés igazságainak elutasítása. Emlékezzetek mindannyian, hogy én nem magamtól szólok, hanem hűen kinyilatkoztattam az emberek gyermekeinek azt, amit az Atya parancsolt nekem. És e szavak, melyeket az Atya utasítására mondok a világnak, az isteni igazság, az örökké tartó kegyelem és az örökkévaló élet szavai.

8 De mondom zsidóknak és nem-zsidóknak egyaránt, már majdnem itt az idő, amikor az Ember Fia megdicsőül. Jól tudjátok, hacsak nem esik a földbe és pusztul el a búzamag, magában marad meg; de ha jó talajban pusztul el, újból életre szökken és bő termést hoz. Aki önzőn szereti az életét, annál nagy a veszélye, hogy elveszíti azt; de aki hajlandó életét elveszíteni a kedvemért és az

örömhírért, az bőségesebb életet élvez majd a földön és a mennyben, örökkévaló életet. Ha őszintén követtek engem, még az után is, hogy elmentem Atyámhoz, akkor a tanítványaimmá és a halandótársaitok őszinte szolgálóivá váltok.

9 Tudom, hogy közeleg az órám, és ez nyugtalanít is. Azt látom, hogy a népem elszánta magát, hogy durván elutasítsa az országot, de örömmel fogadom ezeket az igazságkereső nem-zsidókat, akik eljöttek ma ide, hogy a világosság útja felől érdeklődjenek. De azért fáj a szívem a népemért, és a lelkem háborog a közvetlenül előttem álló dolog miatt. Mit mondjak, amikor előretekintek és látom, ami velem történni fog? Mondjam azt, hogy Atyám, ments meg et-

től a szörnyű órától? De hiszen épp e célból jöttem a világba és éppen erre az órára. Azt mondom inkább, és imádkozom azért, hogy csatlakozzatok hozzám: Atyám, dicsőítsd meg a neved; legyen meg az akaratod."

10 Amikor Jézus ezt elmondta, a megkeresztelése előtti időkben benne lakozó Megszemélyesült Igazító jelent meg előtte, és amint Jézus figyelt rá és megállt, az Atyát képviselő, most fenséges szellem ezt mondta a názáreti Jézusnak: „Sokszor megdicsőítettem a nevemet az alászállásaidban, és még egyszer megdicsőítem."

11 Bár az itt összegyűlt zsidók és nem-zsidók nem hallották a hangot, nem tudták nem észrevenni, hogy a Mester azért állt meg beszéd közben, mert üzenetet kapott

valamilyen emberfeletti forrásból. Mindenki azt mondta a szomszédjának, „Angyal szólt hozzá.”

12 Ez után Jézus így folytatta: „Mindez nem az én kedvemért, hanem a tiétekért történt. Bizonyosan tudom, hogy az Atya elfogad engem és elfogadja az érdeketekben teljesített küldetésemet, de szükséges az is, hogy bátorságot merítsetek és készüljetek az előttetek álló viharos megpróbáltatásra. Hadd biztosítsalak titeket, hogy végül győzelem koronázza közös erőfeszítéseinket a világ megvilágosításában és az emberiség felszabadításában. A régi rend magát ítélteti meg; e világ Hercegét letaszítottam; és minden embert felszabadít ama szellem fénye, melyet minden húsvér testre kiárasztok, mi-

után felemelkedtem mennyei Atyámhoz.

13 És most kijelentem nektek, hogy én, ha felemeltetek a földről és az életetekben, mindenkit magamhoz és az Atyám közösségébe vonok. Azt hittétek, hogy a Megszabadító a földön fog lakni örökre, de kijelentem, hogy az emberek el fogják utasítani az Ember Fiát, és hogy visszatér ő az Atyához. Én már csak egy kis ideig leszek veletek; csak kis ideig lesz az élő fény ezen elhomályosult nemzedék között. Addig járjatok, míg e világosság itt van veletek, hogy a leszálló sötétség és zűrzavar ne vegyen erőt rajtatok. Aki sötétségben jár, nem tudja merre megy; de ha úgy döntötök, hogy a világosságban jártok, valóban az Isten felszabadult fiaivá lesztek. És most mindannyian

gyertek velem, menjünk vissza a templomba s ott elmondom búcsúszavaimat a főpapoknak, az írástudóknak, a farizeusoknak, a szadduceusoknak, a Heródes-pártiaknak és Izráel szellemi sötétségben élő urainak."

14 Miután ezt elmondta, Jézus az élükre állva ment vissza a templomba a szűk jeruzsálemi utcákon át. Épp most hallhatták, amint a Mester azt mondja, hogy ez lesz az ő búcsúbeszéde a templomban, és csendben és mélyen elgondolkozva követték.

175. ÍRÁS

AZ UTOLSÓ TEMPLOMI BESZÉD

EZEN a keddi napon, röviddel délután két óra után érkezett meg Jézus tizenegy apostol, az arimateai József, a harminc görög és bizonyos más tanítványok kíséretében a templomhoz és kezdett hozzá az utolsó beszédéhez a szent épület udvaraiban. E beszéd rendeltetése szerint a zsidó néphez való utolsó folyamodvány és az indulatos ellenségeihez és a jövőbeli elpusztítóihoz — az írástudókhoz, a farizeusokhoz, a szadduceusokhoz és Izráel elöljáróihoz — szóló utolsó vádbeszéd volt. A délelőtt folyamán a különféle csoportok lehető-

séget kaptak arra, hogy kérdéseket tegyenek fel Jézusnak; e délutánon senki sem kérdezett tőle.

2 Amikor a Mester beszélni kezdett, a templomudvar csendes és nyugodt volt. A pénzváltók és az árusok nem mertek újra belépni a templomba, amióta Jézus és a feldühödött tömeg előző nap kikergette őket. A beszéd megkezdése előtt Jézus gyöngédséggel a szemében végignézett a hallgatóságán, mely rövidesen meghallhatja az emberiségnek szóló nyilvános búcsúüzenetét az irgalmasságról, melyhez kapcsolódik majd a zsidók hamis tanítóinak és álszent vezetőinek a részéről történő utolsó megbélyegzése.

1. A BESZÉD

1 „E hosszú idő óta, amióta veletek vagyok, járván az országot és hirdetve az Atyának az emberek gyermekei iránti szeretetét, sokan meglátták a világosságot és hit révén beléptek a mennyországba. E tanítással és hitszónoklattal kapcsolatban az Atya számos csodát tett, beleértve még a halott feltámasztását is. Sok beteg és szenvedő ember lett egészséges, mert hittek; de mindezen igazsághirdetés és betegséggyógyítás nem nyitotta fel azok szemét, akik nem hajlandók meglátni a fényt, akik elszántak abban, hogy elutasítsák az ország ezen örömhírét.

2 Az Atyám akaratának megcselekedésével összeegyeztethető módokon én és az apostolaim megtettünk minden tőlünk telhetőt

annak érdekében, hogy békében éljünk a testvéreinkkel, hogy megfeleljünk a mózesi törvények ésszerű követelményeinek és Izráel hagyományainak. Következetesen törekedtünk a békére, ám Izráel vezetői nem kérnek ebből. Azzal, hogy elutasítják az Isten igazságát és a menny világosságát, a tévedés és a sötétség oldalán sorakoznak fel. Nem lehet béke a világosság és a sötétség között, élet és halál között, igazság és tévedés között.

3 Sokan közületek hinni mertétek a tanításaimat és már részesévé lettetek az Istennél való fiúi besorolás tudatából fakadó örömnek és szabadságnak. És tanúim vagytok, hogy én felajánlottam az Istennél való ugyanezen fiúi elismerést az egész zsidó

nemzetnek, még azoknak is, akik most az elpusztításomra törekednek. És az Atyám még most is elfogadná ezeket az elvakult tanítókat és ezeket a képmutató vezetőket, ha felé fordulnának és elfogadnák az ő irgalmát. Még most sincs túl késő ezen emberek számára, hogy elfogadják a menny szavát és köszöntsék az Ember Fiát.

4 Atyám régóta bánik irgalommal ezekkel az emberekkel. Nemzedékről nemzedékre küldtük látnokainkat, hogy tanítsák és figyelmeztessék őket, és ők nemzedékről nemzedékre megölték ezeket a mennytől küldött tanítókat. És most ezek az akaratos főpapok és makacs vezetők továbbra is ugyanezt tervezik. Ahogy Heródes János halálát okozta, úgy ti most az Ember Fiának

elpusztítását tervezitek.

5 Mindaddig, amíg van esély arra, hogy a zsidók az Atyám felé fordulnak és keresik az üdvözülést, addig Ábrahám, Izsák és Jákob Istene ki fogja nyújtani irgalmas kezét felétek; de amint egyszer már megtöltöttétek a megátalkodottság poharát, és amint véglegesen elutasítottátok az Atyám irgalmát, e nemzet a saját bölcsességére hagyatik, és gyorsan eljön majd a dicstelen vég. E népet hívták fel arra, hogy a világ világossága legyen, hogy egy Istent ismerő emberfajta szellemi dicsőségét megmutassa, de oly messze eltértetek az isteni kiváltságaitoknak való megfeleléstől, hogy a vezetőitek arra készülnek, hogy minden idők legnagyobb ostobaságát kövessék el, mivel azon vannak,

hogy végleg elutasítsák az Istentől a minden embernek és minden korszaknak szánt ajándékot — a mennyei Atya szeretetének kinyilatkoztatását minden földi teremtménye számára.

6 És ha egyszer elutasítjátok az Istentől az embernek szóló eme kinyilatkoztatást, a mennyország más népeknek adatik, azoknak, akik örömmel és boldogan fogadják. Az Atya nevében, aki engem küldött, nyomatékosan figyelmeztetlek titeket, hogy el fogjátok veszíteni a világban ama tisztségeteket, hogy az örökkévaló igazság zászlóvivői és az isteni törvény őrei legyetek. Most ajánlom fel nektek az utolsó esélyt, hogy előrelépjetek és bűnbánatot mutassatok, hogy megmutassátok azon szándékoto-

kat, hogy szívből keresitek az Istent és gyermekek módjára és őszinte hit révén beléptek a mennyország biztonságába és üdvébe.

7 Atyám régóta munkálkodik a megmentéseteken, és én azért jöttem le, hogy közöttetek éljek és személyesen mutassam az utat. A zsidók és a szamaritánusok, és még a nem-zsidók közül is sokan hitték el az országról szóló örömhírt, de akiknek elsőként kellene előlépniük és elfogadniuk a menny világosságát, azok következetesen nem voltak hajlandók elhinni az Isten igazságának kinyilatkoztatását — az emberben kinyilatkoztatott Istent és az Istenhez felemelt embert.

8 E délutánon az apostolaim csendben állnak itt előttetek, de hamarosan meg fogjátok

hallani a zengő hangjukat, amint üdvözülésre hívnak és arra buzdítanak, hogy az élő Isten fiaiként egyesüljetek a mennyországgal. És most tanúságra hívom ezeket az én tanítványaimat és híveimet az ország örömhírében, valamint az oldalukon lévő, nem látható hírnököket, hogy még egyszer szabadulást és mentesülést ajánlottam Izráelnek és vezetőinek. De mindannyian láthatjátok, hogy miként veszik semmibe az Atya irgalmát és hogyan utasítják el az igazság hírnökeit. Mindazonáltal figyelmeztetlek titeket, hogy ezek az írástudók és farizeusok még mindig Mózes székében ülnek, és ezért addig, amíg a Fenségesek, akik az emberek országain uralkodnak, alá nem vetik e nemzetet és el nem pusztítják e vezetők helyét,

felszólítalak, hogy működjetek együtt e vénekkel Izráelben. Nem kívánom meg tőletek, hogy csatlakozzatok hozzájuk az Ember Fiának elpusztítására vonatkozó terveikben, de Izráel békéjével összefüggő minden dologban alá kell vetnetek magatokat nekik. Mindeme dolgokban tegyetek meg mindent, amit kérnek tőletek és tegyetek eleget a törvény alapvető előírásainak, de ne kövessétek az ő rosszcselekedeteik mintáját. Emlékezzetek, ez a bűne ezeknek a vezetőknek: Azt mondják, ami jó, de nem azt teszik. Jól tudjátok, hogy e vezetők nagy terheket kötöznek a vállatokra, mely terheket nehéz elbírni, és hogy a kisujjukat sem mozdítanák, hogy e súlyos terhek cipelésében segítsenek nektek. Szertartásokkal nyomtak el

titeket és hagyományokkal taszítottak rabszolgasorba.

9 Ezen kívül ezek az önző vezetők örömüket lelik úgy jót cselekedni, hogy az emberek lássák őket. Megszélesítik az imaszíjukat és megnagyobbítják a hivatali ruhájuk szegélyét. Ünnepeken a fő hely megszerzésére törekednek és a főszékeket követelik a zsinagógákban. Magasztaló köszöntések után sóvárognak a vásártereken és arra vágynak, hogy mindenki rabbinak hívja őket. És miközben az emberektől mindenféle ilyen tiszteletet akarnak, titkon megkaparintják az özvegyek házát és hasznot húznak a szent templom istentiszteleteiből. Ezek az álszentek színlelésből hosszú imákat mondanak nyilvánosan és könyöradományt osztanak

azért, hogy felhívják magukra a társaik figyelmét.

10 Bár tisztelnetek kell a vezetőiteket és meg kell becsülnötök a tanítóitokat, szellemi értelemben egyetlen embert sem szabad Atyának szólítanotok, mert egy van, aki az Atyátok, aki az Isten. Ne is fölényeskedjetek a testvéreitek felett az országban. Emlékezzetek, hogy azt tanítottam nektek, hogy aki a legnagyobb akar lenni közöttetek, annak mindenki szolgálójává kell válnia. Ha arra vetemedtek, hogy Isten előtt felmagasztaljátok magatokat, akkor bizonyosan megalázttattok; de aki igazán szerénységet mutat, az bizonyosan felemeltetik. A napi életetek során ne a magatok dicsőségét keressétek, hanem az Isten dicsőségét. Belátón rendeljé-

tek alá az akaratotokat a mennyei Atya akaratának.

11 Ne értsétek félre a szavaimat! Én nem gyűlölöm e főpapokat és vezetőket, akik most az életemre törnek; nem neheztelek ezekre az írástudókra és farizeusokra, akik elutasítják a tanításaimat. Tudom, hogy sokan közületek titokban hisznek, és tudom, hogy nyíltan megvalljátok hűségeteket az országnak, amikor eljön az én időm. De vajon hogyan fogják igazolni magukat a rabbijaitok, hiszen azt állítják, hogy Istennel beszélnek és aztán arra vetemednek, hogy elutasítsák és elpusztítsák azt, aki azért jön, hogy kinyilatkoztassa az Atyát a világoknak?

12 Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti álszentek! Bezárnátok a mennyország kapu-

it az őszinte emberek előtt, mert ők éppen nem kaptak felkészítést a ti tanításotok szerint. Nem vagytok hajlandók belépni az országba és ugyanakkor megtesztek mindent, ami a hatalmatokban áll, hogy megakadályozzátok mindenki másnak a belépését. Hátatokat nekivetitek az üdvözülés kapuinak és küzdötök mindenkivel, aki be akar azokon jönni.

13 Jaj nektek, írástudók és farizeusok, mily képmutatók vagytok! Mert valóban bejártok földet és vizet, hogy valakit áttértté tegyetek, és amikor sikerrel jártatok, nem elégedtek meg addig, amíg kétszer rosszabbá nem tettétek őt annál, mint amilyen a pogányok gyermekeként volt.

14 Jaj nektek, főpapok és vezetők, akik meg-

kaparintjátok a szegények javait és magas díjakat követeltek azoktól, akik úgy szolgálnák Istent, ahogy szerintük azt Mózes elrendelte! Ti, akik nem vagytok hajlandók irgalmat mutatni, reménykedhettek-e irgalomban az eljövendő világokban?

15 Jaj nektek, hamis tanítók, vak kísérők! Mit lehetne várni egy nemzettől, amikor vak vezet világtalant? Mind a kettő a pusztulás gödrébe esik.

16 Jaj nektek, akik nem őszintén tesztek esküt! Csalók vagytok, mert azt tanítjátok, hogy az ember esküt tehet a templomra és megszegheti az esküjét, de hogy aki az aranyra esküszik a templomban, annak meg kell tartania a szavát. Ti mind bolondok és vakok vagytok. Még a becstelenségetekben

sem vagytok következetesek, mert melyik a nagyobb, az arany vagy a templom, mely állítólag megszentelte az aranyat? Azt is tanítjátok, hogy ha valaki az oltárra esküszik, az semmi; de hogyha valaki arra az ajándékra esküszik, mely az oltáron van, akkor azt adósként kell számon tartani. Megint csak vakok vagytok az igazsághoz, mert mi a nagyobb, az ajándék vagy az oltár, mely megszenteli az ajándékot? Hogyan tudnátok igazolni az ilyen álszentséget és becstelenséget a mennyei Isten szeme láttára?

17 Jaj nektek, írástudók és farizeusok és minden más képmutató, aki ügyel arra, hogy megfizesse a menta-, ánizs- és kömény-dézsmát és ugyanakkor nem veszi figyelembe a törvény súlyosabb dolgait — a

hitet, az irgalmat és az ítéletet! Ésszerű dolog, hogy ha már megtettétek ez egyiket, ne felejtsétek el a másikat. Valóban vak kísérők és néma tanítók vagytok; kiszűritek a szúnyogot és lenyelitek a tevét.

18 Jaj nektek, írástudók, farizeusok és álszentek! Mert gondosan ügyeltek arra, hogy kívülről megtisztítsátok a poharat és a tálat, de belül ott marad a zsarolás, a szertelenség és az ámítás szennye. Szellemileg vakok vagytok. Hát nem ismeritek fel, hogy mennyivel jobb volna előbb belül megtisztítani a poharat, és az után ami kicsordul, az maga megtisztítaná a külsejét? Ti elvetemültek! Kifelé olyan vallási megnyilvánulásaitok vannak, melyekkel arra törekedtek, hogy megfeleljetek a mózesi törvény ér-

telmezésetek szerinti betűjének, miközben a lelketek gonoszságban merül el és gyilkos érzülettel telik meg.

19 Jaj mindannyiatoknak, akik elvetitek az igazságot és megvetőleg elutasítjátok az irgalmat! Sokan közületek olyanok, mint a fehérre meszelt sírok, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak a holtak csontjaival és mindenféle undoksággal. Ti, akik tudatosan elutasítjátok az Isten tanácsát, éppen így látszotok kifelé az emberek számára szentnek és igaznak, de belül a szívetek álszentséggel és gonoszsággal van tele.

20 Jaj nektek, egy nemzet hamis kísérői! Odaát emlékművet építettetek a régi idők vértanú látnokainak, miközben összeesküdtetek, hogy elpusztítsátok azt, akiről ők szól-

tak. Feldíszítitek az igazak sírjait és azzal hízelegtek magatoknak, hogy ha az apáitok korában éltetek volna, akkor ti nem öltétek volna meg a látnokokat; és aztán az ilyen önelégült gondolkodás közepette készek vagytok meggyilkolni őt, akiről a látnokok beszéltek, az Ember Fiát. Amennyiben e dolgokat megteszitek, magatok előtt tanúsítjátok, hogy azoknak a gonosz fiai vagytok, akik megölték a látnokokat. Folytassátok hát, és töltsétek tele az elutasításotok poharát!

[21] Jaj nektek, rossz gyermekek! János helyesen nevezett titeket kígyófajzatoknak, és én azt kérdezem, hogy miként menekülhetnétek meg a megítéltetéstől, melyet János kijelentett rátok?

[22] De még most is irgalmat és megbocsátást ajánlok nektek az Atyám nevében; még most is az örökkévaló közösség szerető kezét nyújtom. Atyám elküldte hozzátok a bölcseket és a látnokokat; némelyiküket üldöztétek és másokat megöltetek. Ez után megjelent János, aki az Ember Fiának eljövetelét hirdette, és őt elpusztítottátok, miután oly sokan elhitték a tanítását. És most készen álltok még több ártatlan vér kiontására. Hát nem értitek, hogy eljön az elszámolás szörnyű napja, amikor az egész föld Bírája magyarázatot kér e néptől arra, hogy miért utasította el, üldözte és pusztította el így e mennyei hírnököket? Nem értitek, hogy el kell számolnotok mindezen igaz vérrel, az első legyilkolt látnoktól kezdve Zekarja-

hu koráig, akit a szentély és az oltár között öltek meg? És ha továbbra is a rossz útjaitokon jártok, e számadást talán épp e nemzedéktől fogják kérni.

23 Ó Jeruzsálem és Ábrahámnak gyermekei, ti, akik halálra köveztétek a látnokokat és megöltétek a tanítókat, akiket elküldtek hozzátok, még most is összegyűjteném gyermekeiteket, ahogy a tyúk szárnya alá gyűjti csibéit, de nem akarjátok!

24 És most búcsúzom tőletek. Hallottátok az üzenetemet és meghoztátok a döntéseteket. Akik elhitték az örömhíremet, azok már most biztonságban vannak az Isten országában. Nektek pedig, akik úgy döntöttetek, hogy elutasítjátok az Isten ajándékát, azt mondom, hogy engem többé nem láttok a

templomban tanítani. Az értetek való munkát elvégeztem. Nézzétek, most elvonulok a gyermekeimmel, és a házatok kiürül!”

25 És ez után a Mester jelezte a követőinek, hogy hagyják el a templomot.

2. AZ EGYES ZSIDÓK HELYZETE

1 Az a tény, hogy a zsidó nemzet szellemi vezetői és vallási tanítói egykor elutasították Jézus tanításait és összeesküdtek, hogy a kegyetlen halálát előidézzék, semmilyen mértékben nem befolyásolja bármely egyes zsidó embernek az Isten előtti helyzetét. És nem szabad, hogy a magukat Krisztus követőinek vallók előítélettel viseltessenek a zsidókkal, mint halandó társaikkal szemben. A zsidók, mint nemzet, mint társadalom-

politikai csoport teljes egészében megfizette annak szörnyű árát, hogy elutasították a Béke Hercegét. Ők már régóta nem az emberek fajtáinak szóló isteni igazság szellemi fáklyavivői, de ez nem jogos érv ahhoz, hogy e régen élt zsidók egyes leszármazottainak olyan üldöztetéseket kelljen elszenvedniük, melyeket a magukat a természetes születésénél fogva zsidó názáreti Jézus követőinek valló türelmetlenek, hitványak és megszállottak mérnek ki rájuk.

2 A legújabb kor zsidóival szembeni ezen értelmetlen és nem-krisztusi gyűlölet és üldöztetés sokszor végződött olyan ártatlan és ártalmatlan zsidó egyének szenvedésével és halálával, akiknek az ősei Jézus idejében őszintén elfogadták az ő evangéliumát és rö-

videsen rendíthetetlenül meghaltak azért az igazságért, melyet oly nagy meggyőződéssel hittek. Milyen megdöbbentő irtózat söpör végig a figyelő mennyei lényeken, amint azt látják, hogy a magukat Jézus követőinek vallók elmerülnek Péter, Fülöp, Máté és más palesztinai zsidók kései leszármazottainak üldözésében, zaklatásában, sőt meggyilkolásában, akik pedig oly dicsőn adták életüket a mennyországról szóló evangélium első vértanúiként!

3 Mily kegyetlen és értelmetlen dolog arra kényszeríteni ártatlan gyermekeket, hogy az őseik bűneiért szenvedjenek, olyan helytelen tettekért, melyekben ők teljesen ártatlanok, és amelyekért ők semmilyen mértékben nem lehetnek felelősek! És ilyen go-

nosz tetteket művelni annak a nevében, aki azt tanította a tanítványainak, hogy szeressék még az ellenségeiket is! Szükséges volt bemutatnunk a Jézus életéről szóló eme beszámolóban, hogy bizonyos zsidó embertársai miként utasították el őt és esküdtek össze, hogy gyalázatos halálát okozzák; de figyelmeztetünk mindenkit, aki e beszámolót olvassa, hogy egy ilyen történelmi beszámoló közreadása semmilyen mértékben nem igazolja azt az igazságtalan gyűlöletet és nem bocsátja meg azt a becstelen hozzáállást, melyet oly sok, magát kereszténynek mondó ember tett a magáévá az egyes zsidókkal szemben sok száz év óta. Az országban hívőknek, azoknak, akik Jézus tanításait követik, fel kell hagyniuk azzal, hogy

helytelenül úgy kezelik az egyes zsidókat, mint akik bűnösek Jézus elutasításában és keresztre feszítésében. Az Atya és az ő Teremtő Fia zsidók iránti szeretete sohasem hunyt ki. Az Isten nem tesz különbséget személyek között, és az üdvözülés lehetősége zsidók és nem-zsidók számára egyaránt megvan.

3. A SZANHEDRIN SORSDÖNTŐ ÜLÉSE

[1] E keddi napon este nyolckor hívták össze a Szanhedrint a sorsdöntő ülésre. A zsidó nemzet e legfelsőbb bírósága számos korábbi alkalommal nem szabályszerűen már halálra ítélte Jézust. E méltóságos kormányzó testület már sokszor elszánta magát, hogy

véget vet Jézus tevékenységének, de korábban még sohasem döntöttek úgy, hogy bármi áron és mindenképpen letartóztatják és kivégeztetik. E keddi napon, Kr.u. 30. április 4-én, éppen éjfél előtt történt, hogy a Szanhedrin, az akkori összetételében, hivatalosan és *egyhangúan* megszavazta Jézus és Lázár halálos ítéletét. Ez volt a válasz a Mesternek a zsidók vezetőinek címzett utolsó felszólalására, melyre csak néhány órával korábban került sor a templomban, és ez a keserű haragból fakadó megnyilvánulásukat tükrözte Jézus utolsó és nyomatékos vádbeszédére, mely ugyanezen főpapokra, megátalkodott szadduceusokra és farizeusokra vonatkozott. Az Isten Fiára való halálos ítélet (tárgyalás előtt történt) kimondása volt

a Szanhedrin válasza a mennyei kegyelem utolsó felajánlására, melyet a zsidó nemzetre, mint egységes egészre valaha kiterjesztettek.

2 Ettől kezdve a zsidókra maradt, hogy tisztán az emberi helyzetük alapján zárják le a nemzetlétük kimért, még hátralévő kevés idejét az Urantia nemzetei között. Izráel eltaszította az Isten Fiát, aki szövetséget kötött Ábrahámmal, és meghiúsult a terv, hogy Ábrahám gyermekei legyenek az igazság fény-hordozói a világ számára. Az isteni szövetséget érvénytelenítették, és a héber nemzet vége gyorsan közeledett.

3 A Szanhedrin tisztviselői megkapták a parancsot Jézus másnap kora reggeli letartóztatására, de azzal, hogy az elfogásá-

ra nem kerülhet sor a nyilvánosság előtt. Megmondták nekik, hogy titokban próbálják meg elfogni, lehetőleg hirtelenül és éjszaka. Megértették, hogy aznap (szerdán) már nem megy vissza tanítani a templomba, ezért arra utasították a Szanhedrin e tisztviselőit, hogy „csütörtök éjfél előtt hozzátok őt a magas zsidó bíróság elé”.

4. A JERUZSÁLEMI HELYZET

[1] Jézus utolsó templomi beszédének eredményeként az apostolok újra csak összezavarodtak és megdöbbentek. Mielőtt a Mester hozzákezdett volna a zsidó vezetőkkel szembeni súlyos vádak megfogalmazásához, Júdás visszatért a templomba, s így mind a tizenketten hallották Jézus utolsó

templomi beszédének második felét. Sajnálatos, hogy Karióti Júdás nem hallhatta e búcsúbeszéd első és irgalmat ajánló részét. Azért nem hallhatta a zsidó vezetőknek szóló ezen utolsó irgalmas ajánlatot, mert akkor még mindig tanácskozott a szadduceus rokonok és barátok egy bizonyos csoportjával, akikkel együtt ebédelt, és akikkel arról tárgyalt, hogy mi volna a legmegfelelőbb módja annak, hogy elváljon Jézustól és az apostoltársaitól. Mialatt a Mesternek a zsidó vezetőkhöz és urakhoz szóló vádbeszédét hallgatta, Júdás végképp és teljesen eldöntötte, hogy elhagyja az evangéliumi mozgalmat és mossa kezét az egész vállalkozás kapcsán. Mindazonáltal a tizenkettek társaságában hagyta el a templomot, velük tar-

tott az Olajfák hegyére, ahol apostoltársaival együtt hallgatta meg a Jeruzsálem pusztulásáról és a zsidó nemzet végéről szóló sorsdöntő beszédet, és velük is maradt ama kedd éjjelig a Getszemáni melletti új táborban.

2 ¶ A tömeg, amely hallgatta Jézust, amint a zsidó vezetőknek való irgalmas felajánlásból hirtelen átváltott erre a lesújtó bírálatra, mely már a kíméletlen megbélyegzéssel volt határos, elképedt és összezavarodott. Azon az éjszakán, mialatt a Szanhedrin ülésén meghozták a halálos ítéletet Jézus felett, és mialatt a Mester az apostolaival és bizonyos tanítványaival kint ült a szabadban az Olajfák hegyén és előrevetítette a zsidó nemzet halálát, egész Jeruzsálem komolyan és lehangoltan arról az egyetlen kérdésről vi-

tatkozott: „Mit fognak tenni Jézussal?”

3 ¶ Nikodémusz házában több mint harminc előkelő zsidó jött össze, akik titkon hittek az országban és azt vitatták meg, hogy milyen utat kövessenek, ha esetleg nyílt szakításra kerül sor a Szanhedrinnel. Minden jelenlévő egyetértett abban, hogy nyíltan el kell ismerniük a Mesterhez való hűségüket azon az órán, amikor értesülnek a letartóztatásáról. És pontosan ezt tették.

4 A Szanhedrint akkor irányító és uraló szadduceusok a következő okok miatt akarták megölni Jézust:

5 1. Attól féltek, hogy az a megerősödött népi rokonszenv, mellyel a tömeg iránta viseltetik, a római hatóságok beavatkozását vonhatja maga után, ami veszélybe sodorja

a zsidó nemzet létét.

6 ¶ 2. Az egyházújítás iránti hevülete közvetlenül sújtotta volna a bevételeiket; a templom megtisztítása az anyagi erőforrásaikat érintette.

7 ¶ 3. Úgy érezték, hogy az ő felelősségük a társadalmi rend megőrzése, és féltek annak következményeitől, hogy Jézusnak az emberek közötti testvériségről szóló furcsa és új tantétele tovább terjed.

8 ¶ A farizeusok ettől különböző okok miatt akarták holtan látni Jézust. Azért féltek tőle, mert:

9 1. Határozottan ellenszegült annak, ahog hagyományosan a nép felett uralkodnak. A farizeusok szélsőségesen hagyományelvűek voltak, és igen rossz néven vették ezeket a

szerintük elszánt támadásokat a vallási tanítóként megszerzett tekintélyük ellen.

10 ¶ 2. Úgy tartották, hogy Jézus törvényszegő; hogy teljes tiszteletlenséget mutatott a szombati és számos egyéb törvényi és szertartási követelménnyel szemben.

11 ¶ 3. Istenkáromlással vádolták, mert úgy utalt az Istenre, mint az Atyjára.

12 ¶ 4. És most már végletesen dühösek voltak rá az utolsó beszédében elmondott keserű megbélyegzés miatt is, melyet Jézus a búcsúbeszédének záró részeként mondott a templomban ezen a napon.

13 ¶ A Szanhedrin, mely hivatalosan is halálra ítélte Jézust és parancsot adott az elfogására, e keddi napon éjfél környékén rekesztette be az ülését, miután megállapod-

tak abban, hogy másnap délelőtt tízkor találkoznak a főpap, Kajafás házában abból a célból, hogy megfogalmazzák azokat a vádakat, melyekkel Jézust bíróság elé kell állítani.

14 A szadduceusok egy kis csoportja ténylegesen is azt javasolta, hogy orgyilkosság révén szabaduljanak meg Jézustól, de a farizeusok nem voltak hajlandók szentesíteni egy ilyen eljárást.

15 ¶ És ez volt a helyzet Jeruzsálemben és az emberek között ezen a mozgalmas napon, mialatt e nagy jelentőségű földi helyszín felett a mennyei lények nyüzsgő tömege várta, hogy szeretett Uruknak valamiben a segítségére lehessenek, de nem tehettek semmit, mert a parancsnokló elöljáróik eredménye-

sen tartották vissza őket.

176. ÍRÁS

KEDD ESTE AZ OLAJFÁK HEGYÉN

EKEDDI nap délutánján, ahogy Jézus és az apostolok elindultak a templomból a Getszemáni tábor felé, Máté a templom pusztulására irányítva a figyelmet, így szólt: „Mester, nézd csak milyen épületek ezek. Nézd az óriási kőtömböket és a szép díszítéseket; hát lehet az, hogy ezek az épületek megsemmisüljenek?” Ahogy az Olajfák hegye felé haladtak, Jézus azt mondta: „Te e köveket és ezt az erős templomot látod; bizony, bizony mondom neked: A rövidesen elközelgő napokban egy kő sem marad a másikon. Mindet ledön-

tik.” E megjegyzések a szent templom pusztulásáról, felkeltették a Mester mögött haladó apostolok kíváncsiságát; a világ végétől eltekintve nem tudtak elképzelni a templomot elpusztítani képes eseményt.

2 Annak elkerülése érdekében, hogy a tömeg áthaladjon a Kidron-völgyön a Getszemáni felé, Jézus és társai úgy gondolták, hogy az Olajfák hegyének nyugati oldalán kaptatnak fel egy darabon és aztán a Getszemáni melletti magántáboruk felé vezető gyalogutat követik, mely tábor valamivel a nyilvános táborterület felett helyezkedett el. A Betániába vivő útról letérve, megszemlélték a lenyugvó nap sugaraiban megszépült templomot; és amíg a hegyen tartózkodtak, látták a város fényeit kigyúlni és figyelték a

kivilágított templom szépségét; és ott, a telihold megnyugtató fényében ült le Jézus és a tizenkettek. A Mester beszélgetett velük, és Nátániel rövidesen ezt a kérdést tette fel: „Mondd meg nekünk Mester, hogy honnan fogjuk tudni, hogy mikor következnek be ezek az események?”

1. JERUZSÁLEM PUSZTULÁSA

[1] Nátániel kérdésére válaszul Jézus azt mondta: „Igen, elmondom nektek, hogy mikor jön el az ideje annak, amikor e nép megtölti a gonoszságának poharát; amikor az igazság sebesen leszáll atyáink e városára. Én rövidesen elhagylak benneteket; Atyámhoz megyek. Miután elhagylak titeket, ügyeljetek arra, hogy senki ne csapjon be benneteket, mert sokan jönnek majd

megszabadítókként és sokakat fognak megtéveszteni. Amikor háborúkról és háborúknak híreiről hallotok, ne aggódjatok, mert bár mindeme dolgok megtörténnek, Jeruzsálem vége még nincs ily közel. Ne zavarjanak meg titeket az éhezések vagy a földrengések; ne aggódjatok amiatt sem, hogy ha a polgári hatóságok elé visznek titeket és az örömhír miatt üldöztetést szenvedtek. Kiutasítanak benneteket a zsinagógából és börtönbe vetnek miattam, és némelyiketeket megölik. Amikor kormányzók és uralkodók elé idéznek titeket, az a hitetek tanúságtétele lesz és lehetőség arra, hogy állhatatosságot mutassatok az országról szóló örömhírben. És amikor bírák előtt álltok, ne nyugtalankodjatok előre, hogy mit mondja-

tok, mert a szellem abban az órában megtanítja, hogy mit válaszoljatok az ellenfeleiteknek. E nehéz munka napjai alatt, azoknak a vezetésével, akik az Ember Fiát elutasították, még a rokonaitok is börtönbe és halálra küldenek titeket. Egy időre talán minden ember gyűlölni fog benneteket miattam, de én még ezen üldöztetésekben sem foglak elhagyni titeket; a szellemem nem pártol el tőletek. Legyetek türelemmel! Ne kételkedjetek abban, hogy az országról szóló ezen örömhír legyőz minden ellenséget, és végül hirdetni fogják minden nemzetnek."

2 Jézus itt megállt, miközben letekintett a városra. A Mester felismerte, hogy a Messiás szellemi felfogásának elutasítása, azon elszántság, hogy kitartóan és vakon ragasz-

kodnak a várt megszabadító anyagi küldetéséhez, rövidesen közvetlen összeütközésbe hozza a zsidókat a hatalmas római seregekkel, és hogy e küzdelem vége csakis a zsidó nemzet végső és teljes bukása lehet. Amikor a népe elutasította az ő szellemi alászállását és nem volt hajlandó elfogadni a menny világosságát, amint az oly irgalmasan beragyogta őket, akkor ezáltal megpecsételték a különleges szellemi küldetést teljesítő független népi sorsukat a földön. Még a zsidó vezetők is felismerték később, hogy a Messiás felfogás világi eszméjéhez való ragaszkodás volt az, amely közvetlenül elvezetett a pusztulásukat okozó végső felforduláshoz.

[3] Lévén, hogy Jeruzsálemnek kellett a korai evangéliumi mozgalom bölcsőjévé vál-

nia, Jézus nem akarta, hogy annak tanítói és tanhirdetői elpusztuljanak a zsidó nép szörnyű bukásában Jeruzsálem lerombolása során; ennélfogva mondta a követőinek ezeket az intelmeket. Jézus nagyon aggódott, hogy némely tanítványa esetleg belekeveredik ezekbe a rövidesen kitörő felkelésekbe és így Jeruzsálem elestekor ők is elpusztulnak.

4 Ez után András kérdezett: „De Mester, ha a Szent Várost és a templomot el fogják pusztítani, és ha te nem vagy itt, hogy irányíts minket, akkor honnan fogjuk tudni, hogy mikor kell elhagynunk Jeruzsálemet?” Erre Jézus azt mondta: „Miután én eltávoztam, itt maradhattok a városban, még a nehézségek és a keserves üldöztetés ideje alatt is, de amikor végül azt látjátok, hogy

a római seregek körülveszik Jeruzsálemet a hamis látnokok felkelését követően, akkor tudni fogjátok, hogy a város dúlása küszöbön áll; ekkor meneküljetek el a hegyekbe. A városban lévők és a környéken lakók közül senkit sem hagynak menekülni, és a kívül levőket sem engedik, hogy bemenjenek. Nagy szenvedés jön, mert ezek a nem-zsidók bosszújának napjai lesznek. És miután elhagytátok a várost, ezt az engedetlen népet kardélre hányják és minden nemzethez rabságba vetik; és a nem-zsidók így tiporják el Jeruzsálemet. Ezalatt, arra intelek titeket, ne hagyjátok becsapni magatokat. Ha bárki odajön hozzátok e szavakkal, ‚Nézd, itt a Megszabadító', vagy ‚Nézd, itt van ő', ne higgyétek el, mert sok hamis tanító fog elő-

lépni és sokakat fognak megtéveszteni; de titeket ne tévesszenek meg, mert én mindezt előre elmondtam nektek.”

5 Az apostolok hosszú időn át szótlanul ültek a holdfényben, miközben a Mester e megdöbbentő jóslatai az összezavarodott elméjükbe ivódtak. És épp e figyelmeztetésnek megfelelően cselekedve menekült el gyakorlatilag a hívők és tanítványok egész csoportja Jeruzsálemből az első római csapatok megjelenésekor, és biztonságos menedéket találtak északon, Pellában.

6 Jézus számos követője még e kifejezett figyelmeztetést követően is úgy értelmezte e jóslatokat, mint amelyek azokra a Jeruzsálemben nyilvánvalóan végbemenő változásokra utalnak, amikor a Messiás újbóli meg-

jelenésének eredményeként megalapul az Új Jeruzsálem és a világ fővárosává váló város kibővül. Elméjükben e zsidók határozottan összekapcsolták a templom elpusztítását a „világ végével”. Azt hitték, hogy ez az Új Jeruzsálem kitölti majd egész Palesztinát; hogy a világvégét azonnal követi az „új mennyek és az új föld” megjelenése. Így aztán semmi különös nem volt abban, hogy Péter azt mondja: „Mester, tudjuk, hogy minden elmúlik, amikor az új mennyek és az új föld megjelenik, de honnan fogjuk tudni, hogy mikor térsz vissza, hogy véghez vidd mindezt?”

7 Ezt meghallván Jézus egy kicsit elgondolkodott, majd pedig azt mondta: „Mindig tévedtek, hiszen mindig megpróbáljátok az új

tanítást a régihez kötni; kitartóan félreértitek minden tanításomat; ragaszkodtok ahhoz, hogy a bevett meggyőződéseitek szerint értelmezzétek az örömhírt. Mindazonáltal megpróbálom megvilágítani a dolgot előttetek."

2. A MESTER MÁSODIK ELJÖVETELE

[1] Jézus több alkalommal is tett olyan kijelentéseket, melyek alapján a hallgatósága arra következtetett, hogy bár az a szándéka, hogy rövidesen elhagyja e világot, minden bizonnyal vissza fog térni, hogy befejezze a mennyországért végzett munkáját. Ahogy a követőinek erősödött azon meggyőződése, hogy Jézus el fogja hagyni őket, és miután el is távozott e világból, teljesen természetes dolog volt minden hívő számára,

hogy erősen belekapaszkodjon e visszatérési ígéretekbe. Krisztus második eljövetelének tantétele így már korán bekerült a keresztények tanításaiba, és a tanítványoknak csaknem minden későbbi nemzedéke őszintén elhitte ezt az igazságot és bizakodóan várta az ő valamikori eljövetelét.

2 Ha már meg kellett válniuk a Mesterüktől és Tanítójuktól, mennyivel erősebben kötődtek ezek az első tanítványok és apostolok e visszatérési ígérethez, s nem haboztak Jeruzsálem megjósolt pusztulását összekapcsolni e megígért második eljövetellel. És továbbra is így értelmezték a szavait, függetlenül attól, hogy az Olajfák hegyén megtartott e tanítási estén a Mester kínosan ügyelt arra, hogy az ilyen tévedést megelőzze.

[3] ¶ Péter kérdésére további válaszul Jézus azt mondta: „Miért várjátok még mindig az Ember Fiától, hogy Dávid királyszékébe üljön és miért várjátok el, hogy a zsidók anyagi álmai beteljesülnek? Hát nem azt mondtam nektek mindezen évek során, hogy az én országom nem e világi? A dolgok, melyekre ti most letekintetek, a végükhöz közelednek, de ez egy olyan új kezdet lesz, melyből az ország örömhíre eljut az egész világba és az üdve elterjed minden nép között. És amikor az ország teljesen kibontakozik, legyetek nyugodtak afelől, hogy a mennyei Atya nem fog elfelejtkezni arról, hogy meglátogasson titeket az igazság teljesebb kinyilatkoztatásával és az igazságosság bőségesebb megmutatásával, éppen úgy, ahogy már e

világnak adományozta őt, aki a sötétség hercege lett, és aztán Ádámot, akit a Melkizedek követett, és e napokban az Ember Fiát. És az Atyám így fogja folytatni a kegyelmének megmutatását és a szeretetének kimutatását még e sötét és rossz világnak is. Így én is, miután Atyám felruházott engem minden hatalommal és fennhatósággal, továbbra is nyomon követem a sorsotok alakulását és kísérlek benneteket az ország ügyeiben a szellemem jelenléte révén, akit rövidesen kiárasztok minden húsvér testre. És bár itt leszek veletek szellemben, azt is megígérem, hogy valamikor majd visszatérek e világra, ahol a húsvér testbeni életet éltem és eljutottam arra a tapasztalásra, amely által egyszerre nyilatkoztattam ki az Istent az ember-

nek és vezettem az embert Istenhez. Igen rövid időn belül el kell hagynom benneteket és fel kell vennem azt a munkát, melyet az Atya énrám bízott, de legyetek bátrak, mert egykor majd visszatérek. Időközben a világegyetemi Igazság Szellemem fog bátorítani és kísérni titeket.

4 Ti most gyengeségben és húsvér testben láttok engem, de amikor visszatérek, arra hatalomban és szellemben fog sor kerülni. A húsvér test szeme húsvér testben látja az Ember Fiát, de csakis a szellem szeme fogja meglátni az Atya által megdicsőített Ember Fiát, aki a földön a saját nevén jelenik meg.

5 De az Ember Fia újbóli megjelenésének időpontját csak a Paradicsom tanácsaiban ismerik; még a menny angyalai sem tud-

ják, hogy mikor kerül erre sor. Azonban meg kell értenetek, hogy amikor az országról szóló ezen örömhírt terjesztik majd az egész világon minden nép üdvére, és amikor a korszak lezárul, az Atya egy másik megítéltetési adományt küld nektek, vagy az Ember Fia tér vissza, hogy megítélje a korszakot.

6 Ami pedig a jeruzsálemi nehéz munkát illeti, melyről már szóltam nektek, még ez a nemzedék sem fog letűnni addig, míg a szavaim be nem teljesednek; de az Ember Fia újbóli eljövetelének idejét illetően se a mennyben, se a földön senki nem mondhat erről semmit. De bölcsen kell hozzáállnotok egy korszak kibontakozásához; éberen figyelnetek kell az idők jeleit. Amikor a fügefa gyenge ágat hajt és meghozza a levele-

it, tudhatjátok, hogy közeleg a nyár. Hasonlóképpen tudhatjátok majd, hogy amikor a világ átesett az anyagias beállítottság hosszú telén és látjátok egy új megítéltetés szellemi tavaszának közeledtét, akkor egy új látogatás nyáridejе közeleg.

7 De vajon mi a jelentősége ennek a tanításnak, mely az Isten Fiainak eljövetelével függ össze? Nem látjátok, hogy amikor mindegyikőtöket arra szólítják, hogy adja fel életküzdelmeit és keljen át a halál kapuján, akkor a megítéltetés közvetlen jelenlétében álltok, és hogy szemtől szembe kerültök a végtelen Atya örökkévaló tervében foglalt új megítéltetési szolgálat tényeivel? Amivel az egész világnak egy korszak végén szilárd tényként szembe kell néznie, az-

zal nektek, egyéneknek minden bizonnyal személyes tapasztalásként kell szembenéznetek, amikor a természetes életetek végére értek és így továbbmentek, hogy szembesüljetek azokkal a körülményekkel és igényekkel, melyek eredendően megvannak az Atya országa örökkévaló fejlődésének következő kinyilatkoztatásában."

8 Az apostolainak tartott minden beszéde közül eggyel sem okozott nagyobb zavart a fejükben, mint ezzel, melyet ezen a kedd estén az Olajfák hegyén mondott el Jeruzsálem pusztulásának és a maga második eljövetelének kettős tárgyában. Ezért volt kevés egyetértés ama későbbi írásos beszámolókban, melyek a Mester által e rendkívüli alkalommal elmondottak emlékein alapultak.

Következésképp számos hagyomány teremtődött, amikor a feljegyzésekben nem foglalkoztak sok olyasmivel, ami ezen a kedd estén elhangzott; és már a második század legelején a Messiásról egy zsidó apoliptikát — melyet egy bizonyos Szelta írt, aki Kaligula császár udvarának szolgálatában állt — teljes egészében bemásoltak a Máté evangéliumba és később (részleteiben) hozzátettek Márk és Lukács feljegyzéseihez is. Szelta ezen írásaiban jelent meg a tíz szűz példázata. Az evangéliumi feljegyzés egyetlen része sem szenvedett el ilyen zavaró félremagyarázást, mint az ezen az estén elhangzott tanítás. János apostolnál azonban ekkora zavar sohasem alakult ki.

[9] E tizenhárom férfi szótlanul, nagy érzel-

mi feszültség alatt folytatta útját a tábor felé. Júdás véglegesen megerősítette ama döntését, hogy elhagyja a társait. Későre járt az idő, amikor Zebedeus Dávid, János Márk és számos vezető tanítvány az új táborban üdvözölhette Jézust és a tizenketteket, de az apostolok nem akartak aludni; többet szerettek volna tudni Jeruzsálem pusztulásáról, a Mester távozásáról és a világ végéről.

3. KÉSŐBBI BESZÉLGETÉS A TÁBORBAN

[1] Ahogy a tábortűznél összegyűltek, mintegy húszan, Tamás megkérdezte: „Lévén, hogy vissza fogsz térni, hogy az országért való munkádat befejezd, milyen magatartást tanúsítsunk, amíg te az Atya ügyében

távol vagy?” Ahogy Jézus a tűz fényében végignézett rajtuk, azt felelte:

2 ¶ „És még te, Tamás, te sem érted, amit mondok. Nem azt tanítottam-e mindezen idő alatt, hogy az országgal való kapcsolatod szellemi és egyéni, teljes mértékben a szellemben való személyes tapasztalásod azon hitbeli felismerés révén, hogy az Isten fia vagy? Hát mit mondjak még? A nemzetek bukása, a birodalmak összeomlása, a hitetlen zsidók pusztulása, egy korszak vége, sőt a világ vége, mi közük ezeknek a dolgoknak ahhoz, aki elhiszi ezt az örömhírt, és aki az életét az örökkévaló ország bizonyosságába rejtette? Ti, akik Istent ismerők és örömhír-hívők vagytok, már megkaptátok az örök élet bizonyságait. Ha már élete-

ket a szellemben és az Atyáért éltétek, semmi sem aggaszthat igazán komolyan benneteket. Az ország építőit, a mennyei világok meghatalmazott képviselőit nem szabad, hogy megzavarják az ideigvaló felfordulások vagy nyugtalanítsák a szörnyű földi csapások. Mit számít az nektek, akik elhiszitek az országról szóló ezen örömhírt, hogy nemzetek buknak el, a korszak lezárul vagy minden látható dolog összeomlik, ha tudjátok, hogy az életetek a Fiú ajándéka, és hogy az örökre biztonságban van az Atyában? Ha az ideigvaló életet hit révén éltétek és megteremtétek a szellem gyümölcseit, mint a társaitokért való szeretetteljes szolgálat igazságosságát, akkor bizakodóan várhatjátok a következő lépést az örökké-

való létpályán a továbbélés ugyanazon hitében, mely végigvezetett benneteket az Istennél való fiúi elismertség első, földi kalandján.

3 A hívek minden egyes nemzedékének az Ember Fia esetleges visszatértét szem előtt tartva kell folytatnia a munkáját, pontosan úgy, ahogy minden egyes hívő az elkerülhetetlen és mindig küszöbön álló természetes halált szem előtt tartva viszi tovább az életművét. Amint egyszer már hit által megerősítettétek magatokat az Isten fiaként, semmi más nem számít a továbbélés bizonyosságát illetően. De félreértés ne essék! E továbbélési hit élő hit, és egyre inkább megmutatja azon isteni szellem gyümölcseit, mely elsőként ösztönözte azt az ember szívében. Az,

hogy egyszer már elfogadtátok a mennyországban való fiúi elismerést, még nem ment meg titeket, ha tudatosan és konokul elutasítjátok azokat az igazságokat, melyek az Isten húsvér testbeni fiainak fokozatos szellemi gyümölcsözésével vannak kapcsolatban. Ti, akik velem voltatok az Atya ügyében a földön, már most elhagyhatjátok az országot, ha úgy látjátok, hogy nem szeretitek azt, ahogyan az Atya az emberiséget szolgálja.

4 Egyénekként, és mint a hívek nemzedéke, hallgassátok meg tőlem e példázatot: Volt egyszer egy bizonyos nagy ember, aki mielőtt hosszú útra kelt volna egy másik országba, összehívta a megbízható szolgáit és minden vagyonát rájuk bízta. Az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak ket-

tőt, és egy továbbinak meg egyet. És így tett a megbecsült intézők egész csoportjával, mindegyikre annak képességei szerint bízta rá a javait; és aztán útnak indult. Amikor az uruk elment, a szolgák munkához fogtak, hogy a rájuk bízott vagyonból hasznot termeljenek. Aki öt talentumot kapott, az rögvest kereskedni kezdett azokkal és nagyon rövid időn belül további öt talentumnyi haszonra tett szert. Aki két talentumot kapott, az hasonlóképpen további kettőt szerzett. És e szolgák mindegyike így hozott hasznot a gazdájának, kivéve azt, aki csak egy talentumot kapott. Ő elment magában és egy gödröt ásott a földbe, ahová elrejtette a gazdája pénzét. A szolgák ura rövid idő múlva váratlanul visszatért és számadást

kért az intézőitől. És amikor mindannyiukat a gazdájuk elé szólították, az, aki öt talentumot kapott, előállt a rábízott pénzzel és hozzátett még öt talentumot, mondván, ‚Uram, öt talentumot adtál, hogy fektessem be, és én örömmel adom át további öt talentumnyi hasznomat.' És erre azt mondta neki a gazdája: ‚Jól van, jó és hű szolgám, hűséges voltál néhány dologban; most sok felett teszlek intézővé; vigadj most együtt uraddal.' És erre e szavakkal lépett elő az, aki két talentumot kapott: ‚Uram, te két talentumot bíztál rám; nézd, én e két további talentumot szereztem.' És a gazda erre azt mondta neki: ‚Jól van, jó és hű intézőm; te is több dologban voltál hűséges, és én most sok felett teszlek intézővé; vigadj most együtt urad-

dal.' És ekkor került a számadás sora arra, aki az egy talentumot kapta. Ez a szolga e szavakkal lépett elő: ‚Uram, én ismertelek és tudtam, hogy túlzó ember vagy annyiban, hogy olyan hasznokat vársz el, melyekért magad nem dolgoztál meg; ezért féltem kockára tenni bármit is, amit rám bíztál. Biztonságban elrejtettem a talentumodat a földben; itt van; most már visszakaptad, ami a tiéd.' De a gazdája azt felelte: ‚Semmirekellő és hanyag intéző vagy. A saját szavaid tanúsítják, hogy tudtad, hogy ésszerű haszonnal való elszámolást várok tőled, éppen olyat, mint amilyet az igyekvő szolgatársaid e napon megadtak. Tudván ezt, legalább a pénzváltóknak kellett volna adnod a pénzemet, hogy visszatértemkor kamatostul kap-

jam vissza.’ És ez után azt mondta a gazda a főintézőnek: ‚Vegyétek el ezt az egy talentumot ettől a hasznot nem hajtó szolgától és adjátok annak, akinek tíz talentuma van.’

5 Mindenkinek, akinek van, még több adatik, és bősége lesz annak; de attól, akinek nincs, még az is elvétetik, amije van. Az örökkévaló ország dolgainak tételében nem állhattok meg. Atyám megköveteli minden gyermekétől, hogy irgalomban és az igazság ismeretében gyarapodjék. Nektek, akik ismeritek ezeket az igazságokat, gyarapítanotok kell a szellem gyümölcseit és növekvő odaadást kell mutatnotok a társaitok önzetlen szolgálata iránt. És emlékezzetek, hogy amennyiben a testvéreim legkisebbjeinek egyike számára segédkeztek, e szolgála-

tot nekem tettétek.

6 És így kell járnotok az Atya ügyének munkájában, most és ezentúl, sőt mindörökre. Folytassátok, míg eljövök. Hűségesen tegyétek, amivel megbíztak titeket, és ezáltal készüljetek a halál számvetési szólítására. És miután így éltetek az Atya dicsőségére és a Fiú megelégedésére, örömmel és határtalanul nagy gyönyörűséggel léptek az örökké tartó ország örök szolgálatába."

7 ¶ Az igazság élő; az Igazság Szelleme mindegyre a szellemi valóság és az isteni szolgálat új területeire vezeti a fény gyermekeit. Nem azért kaptok igazságot, hogy azt rögzült, biztos és tisztelt formákká merevítsétek. A ti igazság-kinyilatkoztatásotoknak olyan mértékben ki kell teljesed-

nie annak révén, hogy személyes tapasztaláson mentek keresztül, hogy új szépség és tényleges szellemi nyereségek mutatkozzanak meg mindazok számára, akik a szellemi gyümölcseiteket figyelik, hogy annak következményeként megdicsőítsék az Atyát, aki a mennyben van. Csak azok a hűséges szolgálók, akik az igazság ismeretében így gyarapodnak, és akik ezáltal kifejlesztik a szellemi valóságok isteni értékelésére való képességet, csak azok remélhetik, hogy „teljesen bemennek Uruk örömébe". Mily szomorú látni, amint a magukat Jézus követőinek vallók egymást követő nemzedékei azt mondják az isteni igazságbeli intézőségük kapcsán: „Itt van, Mester, a száz vagy ezer éve ránk bízott igazság. Nem veszítettünk el semmit

sem; hűen megőriztünk mindent, amit adtál; nem engedtük, hogy bármi is megváltozzon abban, amit tanítottál nekünk; itt van az igazság, melyet nekünk adtál." De a szellemi tunyaságra vonatkozó ilyen kifogás nem igazolja az igazság haszontalan intézőjét a Mester előtt. A rátok bízott igazság szerint fogja az igazság Mestere a számonkérést elvégezni.

8 A következő világon arra kérnek majd, hogy adjatok számot az e világi felruházottságaitokról és intézőségeitekről. Legyen akár kevés vagy sok eredendően meglévő talentumotok, igazságos és irgalmas elszámoltatásra számíthattok. Ha a rátok bízott dolgokat csak önző törekvésekre használtátok és nem gondoltatok a szellem gyümölcsei-

nek bővebb termésével kapcsolatos felsőbb kötelességekre — hogy azok megmutatkozzanak az emberek iránti egyre jobban kiteljesedő szolgálatban és az Isten imádatában — akkor ilyen önző intézőként mindenkinek el kell fogadnia a szándékos választása következményét.

9 És mennyire hasonlít minden önző halandóra ez a hűtlen szolga az egy talentummal annyiban, hogy a saját tunyasága miatt egyenesen a gazdáját okolta. Mennyire hajlamos a saját tévedéseivel szembesülő ember másokat hibáztatni, gyakran olyanokat, akik a legkevésbé érdemlik meg!

10 Amikor nyugovóra tértek, Jézus azt mondta: „Önként kaptátok; ezért önként kell adnotok a menny igazságát, és ahogy adjátok,

ez az igazság megsokasodik és a megmentő irgalom növekvő fényét árasztja, éppen azáltal, hogy ebben a munkában segédkeztek.”

4. MIHÁLY VISSZATÉRÉSE

[1] A Mester minden tanítása közül egyetlen szakaszt sem értettek úgy félre, mint azt az ígéretét, hogy egyszer még személyesen is visszajön e világra. Nincs semmi különös abban, hogy Mihálynak érdeke egykor visszatérni arra a bolygóra, ahol a hetedik és utolsó alászállását a teremtésrész halandójaként megtapasztalta. Teljesen természetes dolog úgy gondolni, hogy a názáreti Jézus, aki ma egy hatalmas világegyetem legfőbb ura, érdekelt a visszatérésben, és nem csak az egyszeri visszatérésben, hanem a több-

szöriben is, arra a világra, ahol oly különleges életet élt és végül kiérdemelte a maga számára az Atya által adományozott korlátlan világegyetemi hatalmat és fennhatóságot. Az Urantia örökre az egyike lesz Mihály azon hét születési szférájának, ahol a világegyetemi főhatalmat kiérdemelte.

2 Jézus több alkalommal és számos egyénnek kinyilvánította ama szándékát, hogy visszatér e világra. Amint a követői ráébredtek arra a tényre, hogy a Mesterük nem fog ideigvaló megszabadítóként működni, és ahogy a Jeruzsálem bukásáról és a zsidó nemzet összeomlásáról szóló előrejelzéseit hallgatták, magától értetődően kezdték társítani a megígért visszatérését e rettenetes eseményekkel. De amikor a római se-

regek a föld színével tették egyenlővé Jeruzsálem falait, elpusztították a templomot és szétszórták a júdeai zsidókat, és a Mester még mindig nem mutatkozott hatalomban és dicsőségben, a követői elkezdték kialakítani azon meggyőződésüket, mely Krisztus második eljövetelét végül összekapcsolta a korszak végével, sőt a világ végével.

[3] Jézus két dolgot ígért meg akkorra, miután felemelkedett az Atyához, és miután minden hatalom a mennyben és a földön az ő kezébe adatott. Először is megígérte, hogy maga helyett elküld a világba egy másik tanítót, az Igazság Szellemét; és ezt pünkösd napján tette meg. Másodszor felettébb biztosan megígérte a követőinek, hogy valamikor majd személyesen is visszatér e világra.

De azt nem mondta meg, hogy hogyan, hol vagy mikor fog újból eljönni a húsvér testbeni alászállási tapasztalásának e bolygójára. Egy alkalommal utalt arra, hogy míg a húsvér test szeme látta őt, amikor a húsvér testben itt élt, a visszatértekor (legalábbis az egyik esetleges látogatásakor) csak a szellemi hit szeme fogja látni.

4 Sokunk hajlamos azt hinni, hogy Jézus az elkövetkező korszakokban több alkalommal is vissza fog térni az Urantiára. E többszöri látogatásra vonatkozóan nem rendelkezünk az ő külön ígéretével, de igencsak valószínű, hogy aki a világegyetemi címei között viseli az Urantia Bolygóhercegének címét is, az több alkalommal is meg fogja látogatni azt a világot, melynek meghódítása ilyen külön-

leges címhez juttatta.

5 Igen határozott meggyőződésünk, hogy Mihály személyesen is újra el fog jönni az Urantiára, de halvány fogalmunk sincs arról, hogy mikor vagy milyen módon való eljövetel mellett fog dönteni. Vajon a második földi eljövetelét a jelen korszakot lezáró megítéltetéshez időzíti, akár egy Ítélkező Fiú megjelenésével együtt, akár nélküle? Esetleg valamely későbbi urantiai korszak lezárultával kapcsolatban jön el? Vagy bejelentés nélkül és más eseményhez nem köthetően fog eljönni? Nem tudjuk. Csak egy dologban vagyunk biztosak, és ez pedig az, hogy amikor visszatér, az egész világ valószínűleg tudni fog róla, mert úgy kell eljönnie, mint egy világegyetem legfőbb urának

és nem úgy, mint az ismeretlen betlehemi újszülöttnek. De ha minden szemnek látnia kell őt, és ha csak szellemi szemek láthatják meg a jelenlétét, akkor az eljövetele még sokáig várat magára.

6 Ezért hát jól teszitek, ha a Mesternek a földre való személyes visszatérését nem kapcsoljátok semmiféle különleges eseményhez vagy meghatározott időszakhoz. Mi csak egy dologban vagyunk biztosak: Megígérte, hogy visszajön. Ötletünk sincs arra, hogy mikor vagy mivel összefüggésben fogja teljesíteni ezen ígéretét. Amennyire tudjuk, bármelyik napon megjelenhet a földön, és talán addig nem is jön el, amíg korszakok sora el nem telt és annak rendje és módja szerint meg nem ítélték azokat a paradicso-

mi testületbe tartozó Fiú-társai.

[7] Mihálynak a földön való második megjelenése mind a közteslények, mind az emberek vonatkozásában óriási érzelmi értékkel bíró esemény; de egyébként nincs közvetlen jelentősége a közteslények számára és nem bír több gyakorlati jelentőséggel az emberi lények számára, mint a természetes halál mindennapos eseménye, mely oly hirtelenül és egyértelműen a világegyetemi események azon sorának útjára vezeti a halandó embert, mely eseménysor közvetlenül elvezet ugyanezen Jézusnak, a világegyetemünk legfőbb urának színe elé. A fény gyermekei rendeltetésük szerint mind meglátják őt, és nincs nagy jelentősége annak, hogy mi megyünk őhozzá vagy esetleg ő jön előbb hoz-

zánk. Ezért hát legyetek mindig készek a földön való üdvözlésére, mint ahogy ő is készen áll a fogadásotokra a mennyben. Mi bizakodóan várjuk az ő dicső megjelenését, akárha többször jönne is el, de fogalmunk sincs, hogy hogyan, mikor vagy mivel kapcsolatban kell megjelennie.

177. ÍRÁS

SZERDA, A PIHENÉS NAPJA

AMIKOR az emberek tanításának súlya nem nehezedett rájuk, az volt Jézus és apostolainak szokása, hogy szerdánként pihenésre visszavonultak a munkától. Ezen a bizonyos szerdai napon a szokásosnál később fogyasztották el a reggelijüket, és a táborra baljós csend telepedett; e reggeli étkezés első felében kevés szó esett. Végül Jézus azt mondta: „Azt szeretném, ha ma pihennétek. Szánjatok időt arra, hogy átgondoljátok mindazt, ami azóta történt, hogy Jeruzsálembe jöttünk és gondolkodjatok el azon, ami előttünk áll, azon, amiről már világosan szóltam nektek. Ügyeljetek arra, hogy igazság legyen az éle-

tetekben, és hogy naponta gyarapodjatok kegyelemben.”

[2] Reggeli után a Mester tájékoztatta Andrást, hogy a nap folyamán távol lesz és javasolta, hogy az apostolok kapjanak engedélyt arra, hogy az időt a maguk választása szerint töltsék, de semmi szín alatt ne menjenek Jeruzsálem kapuin belülre.

[3] Amikor Jézus összekészült, hogy egymagában elinduljon a hegyekbe, Zebedeus Dávid jött oda hozzá e szavakkal: „Jól tudod, Mester, hogy a farizeusok és a vezetők el akarnak pusztítani téged, és mégis egyedül készülsz a hegyekbe. Ez őrültség; ezért három jól felszerelkezett embert küldök veled, hogy senki ne árthasson neked.” Jézus végigmérte a három felfegyverkezett és markos

galileait és így szólt Dávidhoz: „Jót akarsz, de tévedsz annyiban, hogy nem érted, hogy az Ember Fiának nincs szüksége arra, hogy bárki is megvédje. Senki sem emelhet kezet rám addig az óráig, amíg készen nem állok, hogy az Atyám akaratának megfelelően az életemet adjam. Ne kísérjenek el ezek a férfiak. Egyedül szeretnék menni, hogy tanácskozhassak az Atyával.”

4 E szavak hallatán Dávid és az ő felfegyverkezett őrei visszavonultak; de ahogy Jézus elindult egyedül, János Márk ment oda hozzá egy kis kosárnyi étellel és vízzel, és azt javasolta, hogy ha már az a szándéka, hogy egész nap távol legyen, akkor talán majd meg is fog éhezni. A Mester rámosolygott Jánosra és előrehajolt, hogy átvegye a kosa-

rat.

1. EGY NAP EGYEDÜL AZ ISTENNEL

[1] Ahogy Jézus éppen átvette volna az ebédes kosarat Jánostól, a fiatalember e szavakat kockáztatta meg: „De Mester, leteheted a kosarat, míg elvonulsz imádkozni és nem kell magaddal vinned. Ezenfelül, ha veled tarthatnék, hogy vigyem az ebédedet, akkor szabadabban gyakorolhatnád az istenimádást, és én biztosan csendben maradok. Nem kérdezgetlek és a kosár mellett maradok, míg te elvonulsz magadban imádkozni.”

[2] E szavai közben, melyek vakmerősége a közelben álló fültanúk némelyikét megdöbbentette, János merészen megragadta a ko-

sarat. Ott álltak ők, János és Jézus, a kosarat fogva. Ekkor a Mester eleresztette, és letekintve a legényre, így szólt: „Mivel teljes szívedből szeretnél velem tartani, nem tagadhatom meg tőled. Magunk megyünk tehát és kellemesen eltöltjük az időt. Bármilyen kérdést feltehetsz, ami a szívedből fakad, és majd egymást bátorítjuk és vigasztaljuk. Először te viszed az ebédet, és amikor elfáradsz, segítek. Kövess.”

3 Jézus napnyugta utánig nem is tért vissza a táborba. A Mester az utolsó nyugalmas földi napját ezzel az igazságkereső ifjúval és a paradicsomi Atyjával való beszélgetéssel töltötte. Ez az esemény fent úgy vált ismertté, mint „a nap, amelyet egy fiatalember az Istennel töltött a hegyekben”. Ezen alka-

lom mindörökre például szolgál a Teremtőnek a teremtménnyel való közössége iránti hajlandóságára. Még egy ifjú ember is, amennyiben a szíve vágya valóban nemes, képes egy világegyetem Istenének figyelmét megragadni és az ő szeretetteljes társaságát élvezni, képes ténylegesen is megélni annak felejthetetlen örömét, hogy egyedül és egy egész napra együtt lehet az Istennel a hegyekben. És ebben a különleges élményben volt része János Márknak ezen a szerdai napon Júdea hegyeiben.

4 Jézus sokat beszélgetett Jánossal, kötetlenül beszélgettek ennek és a következő világnak a dolgairól. János elmondta Jézusnak, hogy mennyire sajnálja, hogy nem volt elég idős ahhoz, hogy ő lehessen az egyik apos-

tol, és kifejezte háláját, amiért engedélyt kapott, hogy a fóníciai útjukat kivéve, követhette őket az útjaikon, a Jerikó melletti Jordán-gázlónál megtartott első szónoklásuktól kezdve. Jézus figyelmeztette a legényt, hogy ne szegjék kedvét a közelgő események és biztosította arról, hogy elkövetkezik még életében az az idő, amikor az ország nagy hírnöke válik belőle.

5 János Márk beleborzongott e nap emlékébe, melyet Jézussal a hegyekben töltött, de sohasem felejtette el a Mester utolsó figyelmeztetését, melyet akkor mondott el, amikor épp visszaindultak a getszemáni táborba: „Nohát, János, jól eltöltöttük az időt, igazi pihenőnap volt ez, de ügyelj, hogy senkinek ne szólj azokról a dolgokról, melyek-

ről beszéltem.” És János Márk sohasem számolt be senkinek arról, ami ezen, a Jézussal a hegyekben töltött napon történt.

6 A Jézus földi életéből még hátralévő néhány óra alatt János Márk sohasem hagyta, hogy a Mester hosszabb időre eltűnjön a szeme elől. A legény titkon mindig a közelében tartózkodott; csak akkor aludt, amikor Jézus is aludt.

2. AZ OTTHONI GYERMEKKORI ÉVEK

1 Azon a napon, melyet János Márkkal beszélgetve töltött, Jézus az ideje jelentős részében azzal foglalkozott, hogy összevesse kettőjük kisgyermekkori és serdülőkori élményeit. Bár János szülei e világi javakból

többet birtokoltak, mint Jézus szülei, mégis sok hasonló élményük volt. Jézus sok olyasmit mondott, ami segített Jánosnak abban, hogy jobban megértse a szüleit és a családja többi tagját. Amikor a legény megkérdezte a Mestert, hogy honnan tudja, hogy belőle „az ország nagy hírnöke” válik, Jézus azt mondta:

2 „Tudom, hogy hűségesnek bizonyulsz majd az országról szóló örömhírhez, mert megbízhatok a jelenlegi hitedben és szeretetedben, mivel e vonásaid olyan korai felkészítésen alapulnak, amilyenben otthon volt részed. Te olyan otthonból származol, ahol a szülők őszinte ragaszkodással viseltetnek egymás iránt, és ezért nem szerettek téged túlzottan ahhoz, hogy károsan felnagyítsák

az önnön fontosságodról alkotott felfogásodat. A te személyiséged nem szenvedett torzulást amiatt sem, hogy a szüleid — egyikük a másik ellenében — szeretet nélkül, befolyásolással próbálták volna megszerezni a bizalmadat és a hűségedet. Te azt a szülői szeretetet élvezted, mely egészséges önbizalmat biztosít és amely elősegíti az egészséges biztonságérzet kialakulását. De szerencsés voltál annyiban is, hogy a szüleid bölcsességgel és szeretettel is rendelkeztek; és a bölcsesség késztette őket arra, hogy mellőzzenek sok olyan élvezeti dolgot és számos olyan kényelmi formát, mely pénzen megvehető, miközben téged a szomszéd pajtásaiddal elküldtek a zsinagógai tanodába, és abban is bátorítottak, hogy eredeti tapaszta-

latot szerezve tanulj meg élni e világon. Ifjú barátoddal, Ámósszal jöttetek át a Jordánon túlra, ahol mi a tant hirdettük és János tanítványai kereszteltek. Mindketten velünk szerettetek volna lenni. Amikor visszatértetek Jeruzsálembe, a te szüleid belementek a dologba; Ámósz szülei nem voltak hajlandók erre; olyannyira szerették a fiukat, hogy megtagadták tőle azt az áldott tapasztalást, melyet te megszereztél, épp olyat, mint amilyet ma is élvezel. Ha Ámósz elmenekül otthonról azért, hogy csatlakozzon hozzánk, akkor e cselekedetével sebet ütött volna a szereteten és feláldozta volna az elkötelezettséget. Még ha egy ilyen elmenekülés bölcs dolog is lett volna, szörnyű árat kellett volna fizetnie a tapasztalásért, a függetlensé-

gért és a szabadságért. A bölcs szülők, mint a tieid is, gondoskodnak arról, hogy a gyermekeiknek ne kelljen megsebezniük a szeretetet vagy megfojtaniuk a hűséget annak érdekében, hogy kialakítsák a függetlenségüket és élvezzék az éltető szabadságot, amikor annyi idősek lesznek, mint te.

[3] A szeretet, János, a világegyetem legfelsőbb valósága, amikor azt végtelenül bölcs lények adományozzák, de veszélyes és gyakran félig önző jellemvonás, amint az a halandó szülők magatartásában nyilvánul meg. Amikor megházasodsz és saját gyerekeid lesznek, akiket fel kell nevelned, gondoskodj arról, hogy a szeretetedet bölcsesség terelgesse és értelem kísérje.

[4] A te gyermekkori barátod, Ámósz, ép-

pen úgy elhiszi az ország ezen örömhírét, mint te, de én nem számíthatok rá teljesen; nem tudhatom biztosan, hogy mit fog tenni a következő évek alatt. Az ő otthoni gyermekkori évei nemigen csináltak belőle teljes mértékben megbízható személyt. Ámósz túlságosan is olyan, mint az egyik apostol, aki nem kapott rendes, szeretetteljes és bölcs otthoni felkészítést. A te későbbi életed boldogabb és megbízhatóbb lesz, mert te az első nyolc évedet átlagos és jól szabályozott otthonban töltötted. Erős és magabiztos jellemmel rendelkezel, mert olyan otthonban nőttél fel, ahol szeretet érvényesült és bölcsesség uralkodott. Az ilyen gyermekkor olyanfajta hűséget hoz létre, mely biztosít engem arról, hogy te be is futod majd azt a

pályát, amelyen elindultál.”

5 Jézus és János több mint egy órán át folytatta e beszélgetést az otthon töltött évekről. A Mester elmagyarázta Jánosnak azt is, hogy egy gyermek minden értelmi, közösségi, erkölcsi, sőt szellemi dologgal kapcsolatos összes korai fogalmát illetően teljes mértékben függ a szüleitől és az általuk kialakított családi élettől, hiszen a család képviseli a zsenge gyermek számára mindazt, amit először megtudhat akár az emberi, akár az isteni kapcsolatokról. A gyermek a világegyetemmel kapcsolatos első benyomásait az anyja gondoskodásából szerzi; a mennyei Atyára vonatkozó első eszméiben teljes mértékben a földi apától függ. A gyermek későbbi élete annak megfelelően lesz

boldog vagy boldogtalan, könnyű vagy nehéz, hogy milyen volt a korai elmebéli és érzelmi élete, s éppen ezt befolyásolják az otthon eme közösségi és szellemi viszonyai. Egy emberi lény teljes későbbi életére óriási mértékben van hatással az, hogy mi történik a létezésének első néhány éve alatt.

6 ¶ Őszinte meggyőződésünk, hogy a jézusi tanítás evangéliuma, mivelhogy az apagyermek viszonyra épül, nemigen nyerhet világszerte elfogadást mindaddig, amíg a mai polgárosodott népek családi élete nem foglal magába több szeretetet és több bölcsességet. Függetlenül attól, hogy a huszadik századi szülők nagy tudással és több igazsággal rendelkeznek az otthon fejlesztéséhez és a családi élet nemesebbé tételéhez,

még tény marad az, hogy csak kevés mai otthon minősül olyan jó helynek a fiúk és a lányok neveléséhez, mint amilyen Jézus galileai otthona és János Márk júdeai otthona volt, jóllehet a jézusi evangélium elfogadása a családi élet azonnali javulását eredményezi. Egy bölcs otthon szeretetteljes élete és az igaz vallás iránti hű odaadás, komoly és kölcsönös hatást fejt ki egymásra. Az ilyen családi élet gyarapítja a vallást, és az igazi vallás mindig megdicsőíti az otthont.

[7] Igaz, hogy e régi zsidó otthonok számos kifogásolható, fejlődést gátló hatását és egyéb bénító sajátosságát gyakorlatilag kitörölték a jobban szabályozott mai otthonok jelentős részéből. Valóban több magától értetődő szabadság és jóval több sze-

mélyes szabadság van már, de ezt a szabadságot nem korlátozza szeretet, nem vezérli hűség és nem irányítja a bölcsesség belátó fegyelme. Amíg a gyermeket úgy tanítjuk imádkozni, „Mi Atyánk, ki a mennyben vagy”, óriási felelősség hárul minden földi apára, hogy úgy éljen és úgy alakítsa otthonát, hogy az *atya* szót minden felnövekvő gyermek méltón őrizze elméjében és szívében.

3. NAPKÖZBEN A TÁBORBAN

[1] Az apostolok e nap nagyobb részét azzal töltötték, hogy az Olajfák hegyének környékét járták és felkeresték azokat a tanítványokat, akik velük táboroztak, de kora délután már nagyon szerették volna viszontlátni Jé-

zust. Ahogy telt az idő, egyre jobban kezdtek aggódni a biztonsága miatt; leírhatatlanul magányosnak érezték magukat nélküle. Egész nap sokat vitatkoztak, hogy vajon szabad volt-e a Mestert egyedül elengedni a hegyekbe úgy, hogy mindössze egy küldönc kíséri. Bár egyikük sem mondta ki nyíltan a gondolatait, Karióti Júdást kivéve egy sem akadt köztük, aki ne szeretett volna János Márk helyében lenni.

2 ¶ A délután derekán járhatott az idő, amikor Nátániel elmondta a „leghőbb vágyról” szóló beszédét mintegy hat apostol és ugyanennyi tanítvány előtt, melynek vége az volt: „Az a baj a legtöbbünkkel, hogy lélektelenek vagyunk. Nem úgy szeretjük a Mestert, ahogy ő szeret minket. Ha mind-

annyian annyira szerettünk volna vele tartani, mint János Márk, akkor biztosan magával vitt volna mindannyiunkat. Mi csak ott álltunk, míg a legény odament a Mesterhez és felajánlotta neki a kosarat, de amikor a Mester megfogta, a legény nem akarta elereszteni. És így a Mester itt hagyott minket, s elment a hegyekbe a kosárral, a fiúval, meg mindennel."

3 ¶ Nagyjából négykor futárok érkeztek Zebedeus Dávidhoz, akik híreket hoztak az anyjáról, aki Betszaidában tartózkodott, és Jézus anyjáról. Néhány nappal korábban Dávid úgy látta, hogy a főpapok és a vezetők meg fogják ölni Jézust. Dávid tudta, hogy feltett szándékuk a Mester elpusztítása, és az járt a fejében, hogy Jézus nem fog élni az is-

teni hatalmával önmaga megmentése érdekében és nem engedi meg a követőinek sem, hogy erővel a védelmére keljenek. Miután erre a következtetésre jutott, nem vesztegette az időt, és hírnököt küldött anyjához, sürgetvén, hogy rögvest jöjjön Jeruzsálembe és hozza magával Máriát, Jézus anyját és a család minden tagját is.

[4] Dávid anyja úgy tett, ahogy a fia kérte, és a futárok most tértek vissza Dávidhoz azzal a hírrel, hogy az anyja és Jézus egész családja elindult Jeruzsálembe, és valamikor másnap, késő este vagy az azt követő reggelen fognak megérkezni. Lévén, hogy Dávid ezt saját kezdeményezésre tette, úgy gondolta, hogy az a bölcs, ha a dolgot a maga ügyének tekinti. Ezért aztán nem szólt senkinek,

hogy Jézus családja úton van Jeruzsálembe.

5 ¶ Röviddel dél után több mint húsz olyan görög érkezett a táborba, akik az arimateai József házában találkoztak Jézussal és a tizenkettekkel, és Péter és János több órán át tanácskozott velük. Ezek a görögök, legalábbis némelyikük, már haladó ismeretekkel rendelkezett az országról, mely ismereteket az alexandriai Rodantól szerezték.

6 Azon az estén, miután Jézus visszaért a táborba, felkereste a görögöket, és ha egy ilyen lépés nem okozott volna olyan nagy zavart az apostolai és számos vezető tanítványa körében, Jézus felavatta volna e húsz görögöt is úgy, mint ahogy azt a hetvenek esetében tette.

7 ¶ Mialatt a táborban ezekre az eseményekre került sor, Jeruzsálemben a főpapok

és a vének meglepődtek azon, hogy Jézus nem tért vissza, hogy szóljon a tömegekhez. Igaz, hogy előző nap, amikor a templomot elhagyta, azt mondta, „Üresen hagyom a házatokat.” De nem értették, hogy miért szalasztja el azt a nagy lehetőséget, mely a tömegek barátságos hozzáállása eredményeképpen adódott. Bár féltek attól, hogy felfordulást okoz az emberek között, a Mesternek a tömeghez intézett utolsó szavai felhívást jelentettek arra, hogy minden ésszerű módon feleljenek meg azok tekintélyének, „akik Mózes székében ülnek”. De ez elfoglalt nap volt számukra a városban, mivel egyszerre készültek a páska-ünnepre és tökéletesítették a Jézus elpusztítására irányuló terveiket.

8 ¶ Nem sok ember jött el a táborba, mert

annak felállítását jól őrzött titokként kezelte mindenki, aki tudta, hogy Jézus várhatóan itt fog tartózkodni ahelyett, hogy minden éjszakára Betániába menne.

4. JÚDÁS ÉS A FŐPAPOK

[1] Röviddel az után, hogy Jézus és János Márk elhagyta a tábort, Karióti Júdás eltűnt a testvérei köréből, és nem is tért vissza késő délutánig. Ez az összezavarodott és elkeseredett apostol, a Mester ama külön kérése ellenére, hogy ne menjenek be Jeruzsálembe, sietett, hogy odaérjen a Jézus ellenségeivel megbeszélt találkozóra a főpap, Kajafás házához. Ez alkalommal a Szanhedrin nem hivatalos ülést tartott itt és az ülés időpontját aznap délelőtt nem sokkal tíz óra utánra tűzték ki. Ezt az ülést azért hívták össze, hogy

megvitassák a Jézus ellen felhozható vádak természetét és döntsenek arról, hogy milyen eljárással állítsák a római hatóságok elé abból a célból, hogy biztosítsák a halálos ítélethez szükséges polgári megerősítést, mely halálos ítéletet ők már kiszabtak rá.

2 Előző nap Júdás néhány rokonának és bizonyos, az apja családjához közel álló szadduceus barátainak elmondta, hogy arra az elhatározásra jutott, hogy bár Jézus jó szándékú álmodozó és eszményelvű, nem ő Izráel várt megszabadítója. Júdás elmondta, hogy nagyon szeretné megtalálni a módját, hogy az egész mozgalomtól méltóságteljesen elszakadhasson. A barátai behízelgően biztosították arról, hogy a visszalépését a zsidó vezetők nagy eseményként üdvözöl-

nék, és hogy ezért semmi sem lenne nekik túl nagy áldozat. Elhitették vele, hogy a Szanhedrin nyomban nagy megtiszteltetésben részesítené, és hogy végül olyan tisztséget kaphat, amely által letörölheti a bélyegét az ő jóhiszemű, de „szerencsétlen közösségének a ki nem tanított galileaiakkal”.

[3] Júdás nemigen tudta elhinni, hogy a Mester a nagy tetteit az ördögök hercegének hatalma révén vitte véghez, de most már teljesen meg volt győződve arról, hogy Jézus a maga megerősítésére nem venné igénybe a hatalmát; végül arra a meggyőződésre jutott, hogy Jézus hagyná, hogy a zsidó urak elpusztítsák, és nem tudta elviselni azt a megalázó gondolatot, hogy egy veszteses mozgalommal azonosítsák őt. Nem volt

hajlandó belegondolni a nyilvánvaló verességbe. Tökéletesen megértette a Mestere szilárd jellemét és az ő fenséges és irgalmas elméjének okos nyitottságát, mégis megelégedéssel töltötte el az, hogy még ha csak részben is, de elfogadta az egyik rokonának azon felvetését, hogy Jézus bár jó szándékú megszállott, de valószínűleg nem teljesen ép elméjű; hogy ő mindig is egy furcsa és félreértett személy képét mutatta.

4 És Júdás most, mint addig még soha, ráébredt, hogy egyre inkább neheztel amiatt, hogy Jézus soha nem részesítette őt nagyobb megtiszteltetésben. Mindvégig értékelte azt a megtiszteltetést, hogy ő lehet az apostoli pénztáros, de most azt kezdte érezni, hogy nem becsülik meg; hogy a képességeit nem

ismerik el. Hirtelen elöntötte a méltatlankodás, hogy Péter, Jakab és János abban a megtiszteltetésben részesült, hogy Jézus közeli társai lehettek, és ekkor, ahogy a főpap háza felé tartott, inkább hajlott arra, hogy elégtételt vegyen Péteren, Jakabon és Jánoson, minthogy Jézus elárulásának gondolatával foglalkozzon. De ettől a pillanattól kezdve egy új és minden mást háttérbe szorító gondolat kezdett a tudatos elméjében megjelenni: Azért indult el, hogy megbecsülést szerezzen magának, és ha ez azzal együtt kivitelezhető, hogy elégtételt vesz azokon, akik az élete legnagyobb csalódásához hozzájárultak, akkor az annál jobb. A zavarodottság, a büszkeség, a kétségbeesés és az elszántság szörnyű összeesküvése kerítette hatal-

mába. És így már világosan látni kell, hogy nem a pénz volt az oka annak, hogy Júdás elindult Kajafás házához annak érdekében, hogy megszervezze Jézus elárulását.

5 Ahogy Júdás Kajafás házához közeledett, végleg eldöntötte, hogy elhagyja Jézust és az apostoltársait; és miután úgy határozott, hogy elpártol a mennyország ügyétől, elszánta magát, hogy minél többet megszerez magának abból a megtiszteltetésből és dicsőségből, melyről a Jézus és az országról szóló új evangélium ügye melletti első elköteleződése idején úgy gondolta, hogy az övé lehet. Az összes apostolban élt egykor ez a törekvés, de az idő múlásával megtanulták imádni az igazságot és szeretni Jézust, legalábbis jobban, mint Júdás.

[6] Az árulót az unokatestvére mutatta be Kajafásnak és a zsidó vezetőknek, aki elmondta, hogy Júdás, miután felismerte azon hibáját, hogy hagyta magát félrevezetni Jézus körmönfont tanítása által, azért jött el, hogy nyilvánosan és hivatalosan megtagadja a galileaival való közösségét és ezzel egyidejűleg a régi bizalom visszanyerését óhajtja, s hogy vegyék vissza a júdeai testvérei közé. Júdás e szóvivője elmondta továbbá, hogy Júdás felismerte, hogy az volna a legjobb Izráel számára, ha Jézust őrizetbe vennék, és annak bizonyítékául, hogy megbánta a részvételét egy ilyen vétkes mozgalomban, továbbá annak igazolásául, hogy most őszintén vissza akar térni Mózes tanaihoz, eljött, hogy felajánlja a szolgálatait a

Szanhedrinnek, mint aki képes a Jézus letartóztatását elrendelő parancsokat vivő kapitánnyal megszervezni, hogy Jézust nyugodt körülmények között vegyék őrizetbe, s ezzel elkerüljék annak veszélyét, hogy felfordulást okozzanak a tömeg körében, és el kelljen halasztani az elfogását a páska-ünnep utánra.

7 Amikor az unokatestvér befejezte, bemutatta Júdást, aki közelebb lépve a főpaphoz, így szólt: „Mindazt megteszem, amit az unkatestvérem mondott, de mit adnátok nekem e szolgálatért?” Júdás láthatólag nem vette észre azt a megvetést, sőt undort, mely a keménykszívű és öntelt Kajafás arcán átsuhant; a szívét túlságosan is eltöltötte az öndicsőítés és az önnön felmagasztalásából fakadó megelégedettségre való törekvés.

8 És ekkor Kajafás letekintett az árulóra, s azt mondta: „Júdás, menj az őrség parancsnokához és szervezzétek meg, hogy a Mesteredet ma este vagy holnap este elhozhassátok hozzánk, és amikor a kezünkre adtad, megkapod a jutalmadat e szolgálatért.” Amikor Júdás ezt meghallotta, eltávozott a főpapok és vezetők színe elől és megbeszélte a templomőrség parancsnokával, hogy miként fogják el Jézust. Júdás tudta, hogy Jézus akkor távol van a tábortól és fogalma sem volt arról, hogy aznap este mikor fog visszatérni, és így abban egyeztek meg egymás között, hogy Jézust másnap (csütörtök) este tartóztatják le, miután Jeruzsálem lakói és minden látogató zarándok éjszakai nyugovóra tért.

9 Júdás a nagyság és dicsőség gondolataitól

olyannyira megrészegülten tért vissza társaihoz a táborba, ahogy már régóta nem érezte magát. Jézushoz azért csatlakozott, mert azt remélte, hogy egy napon majd nagy ember lesz belőle az új országban. Végre felismerte, hogy nem lesz olyan új ország, amilyenre számított. De annak azért örült, hogy volt olyan éles elméjű, hogy egy várt, új országbeli dicsőség el nem érése miatti csalódását felváltsa a régi rend által nyújtott megtiszteltetéssel és jutalommal, melyről úgy gondolta, hogy híressé teszi őt, és amely rend szerinte biztosan el fogja pusztítani Jézust és mindazt, amit Jézus képviselt. A szánt szándékának utolsó serkentő tényezője által Júdás Jézussal szembeni árulása egy olyan önző áruló gyáva tette lett, akinek egyet-

len gondolatává a saját biztonsága és megdicsőítése vált, függetlenül attól, hogy a viselkedése milyen következményekkel járhat a Mesterre és a korábbi társaira nézve.

[10] De mindig ez volt a helyzet. Júdás már régóta foglalkozott azzal, hogy ilyen szándékos, állandó, önző és bosszúszomjas tudatot alakítson ki az elméjében, és ilyen gyűlöletes és bosszú iránti vágyat és hűtlenséget tápláljon a szívében. Jézus szerette Júdást és megbízott benne éppen úgy, ahogy a többi apostolt szerette és megbízott bennük, de Júdás cserébe nem alakított ki állhatatos bizalmat és nem élt meg őszinte szeretetet. És milyen veszélyessé válhat a becsvágy, ha egyszer teljesen összekapcsolódik az önzéssel és erősen serkenti azt dacos és régóta

elfojtott bosszúvágy! Milyen lesújtó dolog a csalódás azon ostoba személyek életében, akik tekintetüket az idő homályos és tünékeny bájaira szegezve vakká válnak az isteni értékek és igaz szellemi valóságok örökkévaló világainak soha véget nem érő meghódításából származó, felsőbb szintű és valósabb eredmények iránt. Júdás az elméjében világi megtiszteltetést keresett és teljes szívvel beleszeretett e vágyába; a többi apostol hasonlóképpen ugyanezen világi megtiszteltetést kereste elméjében, de a szívükkel ők szerették Jézust és megtették a tőlük telhetőt, hogy megtanulják szeretni azokat az igazságokat, melyeket megtanított nekik.

[11] Júdás ekkor még nem fogta fel, de tudat alatt már azóta bírálta Jézust, hogy Heródes

lefejeztette Keresztelő Jánost. A szíve mélyén Júdás mindig is neheztelt ama tény miatt, hogy Jézus nem mentette meg Jánost. Nem szabad elfelejtenetek, hogy Júdás János tanítványa volt, mielőtt Jézus követőjévé vált volna. És az emberi sértődés és keserű csalódás mindeme felgyülemlett elemei, melyeket Júdás a lelkében elraktározott, a gyűlölet leple által összefogva, most jól szervezetté alakultak a tudatalatti elméjében és készen álltak előtörni, hogy elárasszák őt, amint végre elszakad a testvérei támogató befolyásától, s ezzel egyidejűleg átadja magát Jézus ellenségei ravasz sejtetéseinek és ügyesen árnyalt gúnyának. Mindig, amikor csak megengedte, hogy a reményei magasan szárnyaljanak és Jézus valami olyat tett vagy

mondott, ami darabokra zúzta azokat, Júdás szívében mindig ott maradt a keserű sértődöttség sebhelye; és ahogy sokasodtak a hegek, ez a szív, mely oly sok sebet kapott, rövidesen elveszített minden valós ragaszkodást az iránt, aki egy jó szándékú, de gyáva és önző személyiséget ilyen utálatos élményekben részesített. Júdás nem fogta fel, de gyáva volt. Ennek megfelelően mindig is hajlott arra, hogy Jézusnak gyávaságként tudja be, amiért oly sokszor nem volt hajlandó hatalomért vagy dicsőségért folyamodni, amikor pedig nyilvánvalóan könnyedén megszerezhette volna. És minden halandó ember igen jól tudja, hogy a szeretet, mely ha nemes volt is egykor, a csalódáson, a féltékenységen és a hosszú ideje tartó nehezte-

lésen keresztül végül miként válhat tényleges gyűlöletté.

12 A főpapok és a vének végre fellélegezhettek néhány órára. Nem kellett Jézust nyilvánosan letartóztatniuk, és az, hogy Júdást áruló szövetségesként maguk mellett tudhatják, biztosította, hogy Jézus nem fog kikerülni a fennhatóságuk alól úgy, ahogy már sok alkalommal tette a múltban.

5. AZ UTOLSÓ EGYÜTT TÖLTÖTT ÓRA

1 Lévén, hogy szerda volt, ezen az estén testvéri összejövetelre került sor a táborban. A Mester megpróbálta felvidítani a csüggedt apostolait, de az csaknem lehetetlen dolog volt. Most már mindannyian kezdték felis-

merni, hogy megdöbbentő és lesújtó események vannak készülőben. Nem lehetett felvidítani őket még azáltal sem, hogy a Mester felidézte előttük a mozgalmas és szeretetteljes közösségben eltöltött éveiket. Jézus óvatosan érdeklődött minden apostol családjáról, és végigpillantva Zebedeus Dávidon, megkérdezte, hogy hallott-e valaki mostanában az anyjáról, a legkisebb húgáról vagy a családja más tagjáról. Dávid lesütötte a szemét; félt válaszolni.

[2] Ez alkalommal figyelmeztette Jézus a követőit, hogy óvakodjanak a tömeg támogatásától. Felidézte a galileai élményeiket, amikor az emberek nagy tömegei időről időre lelkesülten követték őket mindenhová és az után éppoly hevesen ellenük fordultak,

és visszatértek a korábbi meggyőződésükhöz és életükhöz. És ez után azt mondta: „És így nem szabad engednetek, hogy megtévesszenek benneteket a nagy tömegek, akik a templomban hallgattak minket, és akikről úgy látszott, hogy elhiszik a tanításainkat. E tömegek elméjükben felületesen hallgatják és hiszik az igazságot, s közülük csak kevesen engedik, hogy az igazság szava élő gyökerekkel hatoljon le a szívükbe. Akik csak elméjükben ismerik az örömhírt, és akik nem tapasztalták meg azt a szívükben, azok támogatására nem lehet számítani a bajok idején. Amikor a zsidók vezetői egyezségre jutnak az Ember Fiának elpusztításáról, és amikor teljes egyetértésben sújtanak le, akkor meglátjátok majd, hogy a tömeg mi-

ként menekül ijedtében vagy marad tétlen, döbbent csendben, miközben ezek a feldühödött és elvakult vezetők a halálba küldik az örömhír igazságának tanítóit. És akkor, amikor rátok tör a csapás és az üldöztetés, még további olyanok fognak szétszóródni, akikről azt hiszitek, hogy szeretik az igazságot, és némelyek feladják az örömhírbeli tanításokat és elhagynak titeket. Egyesek pedig, akik nagyon közel álltak hozzánk, már eldöntötték, hogy elpártolnak. Ma azért pihentetek, hogy felkészüljetek arra az időre, mely előttünk áll. Ezért hát legyetek résen, és imádkozzatok, hogy holnapra erőre kapjatok az előttünk álló napokhoz."

[3] A tábori hangulat leírhatatlan feszültséggel telítődött. Szótlan hírvivők jöttek-men-

tek, akik csak Zebedeus Dáviddal álltak szóba. Még az est elmúlta előtt némelyek megtudták, hogy Lázár sietve elmenekült Betániából. János Márk a táborba való visszatérése óta csak hallgatott, amiből nem sok jóra lehetett következtetni, pedig az egész napot a Mester társaságában töltötte. Minden sikertelen győzködés, hogy beszéljen, csak azt mutatta, hogy Jézus meghagyta neki, hogy ne nyilatkozzon.

4 Még a Mester jókedve és a szokatlan nyájassága is megijesztette őket. Mindannyian annak a szörnyű elszigetelődésnek az előszelét érezték, melyről úgy gondolták, hogy nagy hirtelenséggel és elkerülhetetlenül fog rájuk szakadni. Bizonytalanul érzékelték, hogy mi közeleg, és egyikük sem érezte fel-

készültnek magát a megmérettetésre. A Mester egész nap távol volt; rettenetesen hiányzott nekik.

5 Egészen a Mester halálának tényleges órájáig tartó időszakban ez a szerda este jelentette a szellemi állapotuk legalsó szintjét. Bár a következő nap egy nappal közelebb volt a megrendítően szomorú péntekhez, mégis, ő velük volt, és a pénteki nap gondterhelt óráit valamivel méltóságteljesebben viselték.

6 Épp éjfél előtt járt az idő, amikor Jézus, tudván, hogy ez lesz az utolsó éjszaka, melyet valaha még végig fog aludni a választott földi családja társaságában, ahogy éjszakára feloszlatta a csoportjukat, azt mondta: „Menjetek aludni testvéreim, és béke legyen

veletek, míg fel nem kelünk holnap, egy további napra, hogy megcselekedjük az Atya akaratát és megtapasztaljuk annak örömét, hogy tudjuk, mi az ő fiai vagyunk.”

178. ÍRÁS

AZ UTOLSÓ NAP A TÁBORBAN

JÉZUS úgy tervezte, hogy e csütörtököt, a húsvér testben megtestesült isteni Fiúként megélendő utolsó szabad napját a földön az apostolaival és néhány hűséges és odaadó tanítványával tölti. Röviddel a reggeli befejezését követően, ezen a szép reggelen, a Mester a táboruk feletti egyik félreeső helyre vezette őket és ott számos igazságot tanított nekik. Bár Jézus a nap kora esti részében más beszédeket tartott az apostoloknak, e csütörtök délelőtti beszéd az ő búcsúbeszéde volt az apostolok és a kiválasztott tanítványok vegyes tábori csoportja számára, melyben egyaránt voltak zsidók és nem-zsidók. A tizenkettek Júdás kivéte-

lével mind jelen voltak. Péter és több más apostol is észrevette Júdás távollétét, és némelyikük arra gondolt, hogy Jézus beküldte a városba valamilyen ügyben, valószínűleg azért, hogy előkészítse a közelgő páskaünnepi dolgokat. Júdás nem is tért vissza a táborba késő délutánig, csak röviddel azt megelőzően, hogy Jézus elindult a tizenkettekkel Jeruzsálembe, hogy részt vegyenek az Utolsó Estebéden.

1. BESZÉLGETÉS A FIÚI ELISMERTSÉGRŐL ÉS AZ ÁLLAMPOLGÁRSÁGRÓL

[1] Jézus mintegy ötven megbízható követőjének csaknem két órán át beszélt és válaszolt számos kérdésükre a mennyország és

az e világ országainak viszonyáról, az Istennél való fiúi elismerésnek és a földi kormányzatok állampolgárságának viszonyáról. E beszéd a kérdésekre adott válaszaival együtt a következőképpen összegezhető és fogalmazható újra mai nyelven:

2 ¶ Az e világi országok, lévén anyagiak, gyakran szükségesnek látják, hogy fizikai erőt alkalmazzanak a törvényeik végrehajtása és a rend fenntartása érdekében. A mennyországban az igaz hívek nem folyamodnak fizikai erő alkalmazásához. A mennyország, lévén az Isten szellemtől született fiainak szellemi testvérisége, csak a szellem erejével hirdettetik. Ez az eljárásbeli különbségtétel a hívek országának a világi kormányok országaihoz fűződő viszonyá-

ra utal, és nem érvényteleníti a hívek társadalmi csoportjainak azon jogát, hogy rendet tartsanak a soraikban és gondoskodjanak az engedetlen és méltatlan tagjaik megfegyelmezéséről.

[3] Nincs semmi összeférhetetlenség a szellemi országbeli fiúi elismertség és a világi vagy polgári kormányzatbeli állampolgárság között. A hívő kötelessége, hogy megadja a császárnak, ami a császáré és az Istennek, ami az Istené. Nem lehet ellentmondás e két követelmény között, mert az egyik anyagi, a másik pedig szellemi, hacsak nem alakul úgy, hogy egy császár arra vetemedik, hogy elbitorolja az Isten előjogait és megköveteli, hogy szellemi hódolatot és legfelsőbb szintű imádatot mutassanak irányában. Ilyen

esetben csakis az Istent imádjátok, és közben törekedjetek arra, hogy felvilágosítsátok ezeket a félrevezetett földi uralkodókat és így velük is ismertessétek meg a mennyei Atyát. Szellemi imádatot ne mutassatok földi urak irányában; és a szellemi országért végzett küldetés előmozdítása során a fizikai erejét se alkalmazzátok azoknak a földi kormányoknak, melyek vezetőiből egyszer még hívek válhatnak.

4 A kibontakozó polgárosodás szemszögéből nézve az országbeli fiúi elismertség támogasson benneteket abban, hogy e világ országainak eszményi polgáraivá váljatok, hiszen a testvériség és a szolgálat képezi az országról szóló evangélium sarokkövét. A szellemi ország szeretetteljes hívása legyen

az eredményes elpusztítója a földi országok hitetlen és háborúkedvelő polgárai gyűlöletkésztetésének. De ezek az anyagias beállítottságú fiak a sötétségben sohasem fogják megismerni a ti szellemi igazságfényeteket, hacsak nem közeledtek hozzájuk azzal az önzetlen társadalmi szolgálattal, mely a szellem gyümölcsözésének természetes növekménye lesz a hívek személyes élettapasztalásában.

5 Halandó és anyagi emberekként ti valóban a földi országok polgárai vagytok, és jó állampolgároknak kell lennetek, annál is inkább, ha már a mennyország szellemtől újjászületett fiai lettetek. A mennyország hit révén megvilágosodott és szellemben felszabadult fiaiként az ember iránti kötelezettség

és az Isten iránti kötelezettség kettős felelősségével néztek szembe, miközben önként egy harmadik és szent kötelességet vállaltok: az Istent ismerő hívek testvériségének szolgálatát.

6 Ideigvaló urakat ne imádjatok, és ne alkalmazzatok ideigvaló hatalmat a szellemi ország előmozdításában; de a híveknek és a nem híveknek egyaránt mutassátok a szeretetteljes szolgálat igaz segédkezését. Az országról szóló evangéliumban ott lakozik a nagy Igazság Szelleme, és én rövidesen minden húsvér testre kiárasztom ugyanezen szellemet. A szellem gyümölcsei, a ti őszinte és szeretetteljes szolgálatotok, azok a társadalmi emelők, melyek a sötétség fajait felemelik, és az Igazság Szelleme lesz az erőtö-

ket megsokszorozó emelőpont.

7 A hitetlen polgári elöljárókkal szemben mutassatok bölcsességet és tanúsítsatok éleselméjűséget. Körültekintéssel mutassatok szakértő hozzáértést a kisebb nézeteltérések kisimításában és a csekély félreértések áthidalásában. Minden lehetséges módon — a világegyetem urai iránti hűségen kívül mindenben — törekedjetek arra, hogy békében éljetek minden emberrel. Legyetek mindig olyan bölcsek, mint a kígyók, de olyan ártalmatlanok, mint a galambok.

8 Váljatok minél jobb fiaivá a világi kormánynak annak eredményeként, hogy az ország megvilágosodott fiaivá lettetek; ennek hatására a földi kormányok vezetői is jobb urai lehetnek a polgári ügyeknek,

amennyiben elhiszik a mennyországról szóló ezen evangéliumot. Az ember önzetlen szolgálatának és az Isten felvilágosult imádatának hozzáállása tegyen minden országban hívőt a világ jobb polgárává, hogy az igaz állampolgárság és az ember ideigvaló kötelességei iránti tisztes odaadás támogathassa a mennyországbeli fiúi elismertség iránti szellemi felhívást, hogy így, az könnyebben elérhesse az országban nem hívő állampolgárt.

9 Amíg a földi kormányok vezetői arra törekednek, hogy vallási önkényurak fennhatóságát is gyakorolják, addig ti, akik elhiszitek ezt az evangéliumot, csak bajra, üldöztetésre, sőt halálra számíthattok. De maga az a fény, melyet a világ számára hordoz-

tok, és még az a mód is, mellyel az ország ezen evangéliumáért szenvedtek és meghaltok, ezek végül önmagukban is meg fogják világosítani az egész világot, és a politika és a vallás fokozatos szétválását fogják eredményezni. Az országról szóló ezen evangélium állhatatos hirdetése egy napon minden nemzetet új és hihetetlen felszabaduláshoz, értelmi függetlenséghez és vallási szabadsághoz vezet.

10 Ama közelgő üldöztetések során, melyekre azok részéről kerül sor, akik gyűlölik az öröm és a szabadság ezen evangéliumát, ti gyarapodni fogtok és az ország erősödni fog. De az ezt követő időkben komoly veszélybe kerültök, mivel a legtöbb ember barátságosan beszél majd az ország híveiről

és a magas beosztásban lévők közül sokan névlegesen elfogadják a mennyország evangéliumát. Tanuljatok meg hűségesek lenni az országhoz még a béke és a jólét idején is. Ne kísértsétek a titeket felügyelő angyalokat, hogy bajos utakra vezessenek titeket olyan szeretetteljes fegyelmezés gyanánt, melynek célja, hogy megmentsék a könnyen elsodródó lelketeket.

[11] Emlékezzetek, hogy azt a megbízást kaptátok, hogy hirdessétek az ország ezen evangéliumát — ama legfőbb vágyat, hogy megcselekedjük az Atya akaratát, melyhez azon legfelsőbb öröm társul, hogy hittel felismerjük az Istennél való fiúi elismertségünket — és nem szabad megengednetek, hogy bármi is eltérítse az ezen egy kötelesség iránti oda-

adásotokat. Váljék az egész emberiség előnyére a ti szeretetteljes szellemi segédkezésetek, megvilágosító értelmi közösségetek és felemelő társadalmi szolgálatotok kiáradása; de ne engedjétek, hogy ezen emberbaráti munkáitok bármelyike vagy összessége elfoglalja az evangélium hirdetésének helyét. E nemes segédkezések azoknak a még nagyobb és még magasztosabb segédkezéseknek és átalakításoknak a közösségi melléktermékei, melyeket az ország híveinek szívében az Igazság élő Szelleme és az a személyes felismerés alakított ki, hogy a szellemtől született ember hite megadja az örökkévaló Istennel való élő közösség bizonyosságát.

12 A polgári kormányok hatalma révén vagy a világi törvények beiktatása révén nem sza-

bad törekednetek az igazság terjesztésére, sem pedig az igazságosság megteremtésére. Az emberek elméjének meggyőzésén mindig munkálkodhattok, de sohasem szabad arra vetemednetek, hogy kényszerítitek őket. Nem szabad elfelejtenetek az emberi tisztesség nagy törvényét, melyet igenlő formában tanítottam nektek: Amit szeretnétek, hogy az emberek megtegyenek veletek, azt tegyétek ti velük is.

13 Amikor az ország hívét felkérik a polgári kormány szolgálatára, hadd teljesítse az ilyen szolgálatot az ilyen kormány ideigvaló polgáraként, jóllehet az ilyen hívőnek a polgári szolgálatában fel kell mutatnia az állampolgárság minden olyan szokványos vonását, melyeket a halandó ember elméjének

az örökkévaló Isten bent lakozó szellemével való megnemesítő társulás szellemi megvilágosodása kiteljesített. Ha a hitetlen ember magas rangú köztisztviselői rangra juthat, akkor komolyan fel kell tennetek a kérdést, hogy az igazság gyökerei a szívetekben nem pusztultak-e ki az együttes szellemi közösség és a társadalmi szolgálat élő vizeinek hiányától. Az Istennél való fiúi elismerés tudatának kell megélénkítenie minden olyan férfi, nő és gyermek egész életét, aki a birtokába jutott ilyen, az emberi személyiség minden eredendően meglévő képességét mozgósító erős késztetésnek.

[14] Nem szabad tétlen rejtelemhívőkké vagy szürke önmegtagadókká lennetek; ne váljatok álmodozókká és magatokat elhagyó-

vá, egykedvűen bízva egy kitalált Gondviselésben, hogy majd az ellát benneteket még minden életszükségleti dologgal is. Valóban gyöngéden kell bánnotok a tévelygő halandókkal, türelmesen kell bánnotok a tudatlan emberekkel, és legyetek béketűrők az ingerlő kihívások közepette; de vitéznek kell lennetek az igazságosság védelmében, erősnek az igazság terjesztésében és erélyesnek az országról szóló ezen evangélium hirdetésében, egészen a föld határaiig.

15 Az országról szóló ezen evangélium élő igazság. Mondtam már nektek, hogy olyan az, mint a kovász a tésztában, mint a mustármag; és most azt mondom, hogy olyan, mint az élőlény ivadéka, mely, bár ugyanaz az élő mag marad, nemzedékről nemzedék-

re biztosan új megnyilatkozásokban tárulkozik fel és az egyes, egymást követő nemzedékek sajátos igényeihez és feltételeihez való új alkalmazkodás csatornáiban megfelelően növekedik. A számotokra tett kinyilatkoztatás *élő kinyilatkoztatás,* és én azt szeretném, hogy az minden egyes egyénben és minden egyes nemzedékben megfelelő gyümölcsöt hozzon a szellemi gyarapodás, növekedés és alkalmazkodó fejlődés törvényei szerint. Ezen evangéliumnak nemzedékről nemzedékre egyre több életképességet kell mutatnia és egyre mélyebb szellemi erőről kell bizonyságot tennie. Nem szabad megengedni, hogy pusztán a velem és az általunk megélt időkkel kapcsolatos szent emlékké, hagyománnyá váljon.

[16] És ne feledjétek: Mi nem indítottunk

közvetlen támadást azon személyek ellen vagy azok tekintélye ellen, akik Mózes székében ülnek; mi csak az új világosságot ajánlottuk nekik, melyet ők oly hevesen visszautasítottak. Mi csak azzal támadtuk őket, hogy lelepleztük az állításuk szerint általuk tanított és védelmezett igazságok iránti szellemi hűtlenségüket. E neves vezetőkkel és elismert urakkal csak akkor kerültünk összeütközésbe, amikor útját állták annak, hogy az emberek fiainak az országról szóló evangéliumot hirdessük. És még most sem mi vagyunk azok, akik támadják őket, hanem ők azok, akik a mi elpusztításunkra törnek. Ne feledjétek, csak arra kaptatok megbízást, hogy a jó híreket menjetek hirdetni. Nektek nem szabad a régi gyakorla-

tot támadnotok; az új igazság kovászát tegyétek ügyesen a régi meggyőződések közepébe. Hadd végezze el az Igazság Szelleme a maga feladatát. Csak akkor kerüljön sor vitára, amikor azok, akik megvetik az igazságot, rátok kényszerítik azt. De amikor az eltökélt hitetlen támad rátok, ne habozzatok erőteljesen kiállni azon igazság védelmében, mely megmentett és megszentelt titeket.

[17] Az élet viszontagságai közepette soha ne felejtsétek el szeretni egymást. Ne küzdjetek az emberekkel, még a nem hívőkkel se. Mutassatok irgalmat még azoknak is, akik rosszul bánnak veletek. Magatokat mindig elkötelezett állampolgároknak, egyenes iparosoknak, dicséretre méltó szomszédoknak, odaadó rokonoknak, megértő szülőknek és

az Atya országának testvériségében őszintén hívőknek mutassátok. És a szellemem köztetek lesz, most és egészen a világ végéig.

18 ¶ Amikor Jézus befejezte e tanítást, már majdnem egy óra volt, és nyomban vissza is tértek a táborba, ahol Dávid és társai már elkészítették az ebédjüket.

2. EBÉD UTÁN

1 A Mester hallgatóságából nem sokan voltak képesek akár csak részben is befogadni a délelőtti beszédét. Mindazok közül, akik meghallgatták, a görögök értették meg a legtöbbet. Még a tizenegy apostolt is összezavarták a jövőbeli politikai országokra és az ország híveinek egymást követő nemzedékeire vonatkozó utalásai. Jézus legodaadóbb

hívei nem tudták a földi küldetésének küszöbön álló végét összeegyeztetni az evangéliumi tevékenységek távolabbi jövőjére vonatkozó eme hivatkozásokkal. A zsidó hívek némelyike érezni kezdte, hogy a föld legnagyobb szerencsétlensége fog bekövetkezni, de egy ilyen, küszöbön álló végromlást nem tudtak összeegyeztetni sem a Mester derűsen közömbös személyes hozzáállásával, sem a délelőtti beszédével, amelyben többször is utalt a mennyország ama jövőbeli történéseire, melyek hosszú időtávokat ölelnek fel és amelyek számos, egymást követő földi országgal vannak kapcsolatban.

2 E nap delére az összes apostol és tanítvány értesült arról, hogy Lázár sietve elmenekült Betániából. Kezdték érzékelni a zsidó veze-

tők azon kíméletlen elszántságát, hogy egyszer s mindenkorra végezzenek Jézussal és a tanításaival.

3 Zebedeus Dávid a jeruzsálemi titkos ügynökeinek munkája révén teljes mértékben tájékozott volt a Jézus letartóztatására és meggyilkolására kidolgozott terv állásában. Mindent tudott Júdásnak az összeesküvésben betöltött szerepéről, de ezen ismereteit sohasem hozta sem az apostolok, sem semelyik tanítvány tudomására. Nem sokkal az ebédet követően félrehívta Jézust és nyíltan megkérdezte tőle, hogy tud-e erről — de e kérdésnél tovább nem jutott. A Mester, a kezét felemelve megállította, azt mondta neki: „Igen, Dávid, mindent tudok erről, és azt is tudom, hogy te tudsz erről, de ügyelj ar-

ra, hogy senkinek se szólj róla. Mindössze annyi a dolgod, hogy a szívedben ne kételkedj abban, hogy az Isten akarata végül érvényesülni fog.”

4 A Dáviddal folytatott eme beszélgetést egy hírvivő érkezése szakította félbe, aki Filadelfiából hozott hírt arról, hogy Abner értesülvén a Jézus meggyilkolására irányuló összeesküvésről most azt kérdezi, hogy elinduljon-e Jeruzsálembe. E futár ezzel az üzenettel sietett vissza Filadelfiába, Abnerhez: „Folytasd a munkádat. Ha eltávozom tőletek a húsvér testben, az csak azért van, hogy szellemben visszatérhessek. Nem hagylak el téged. Veled leszek végig.”

5 Fülöp nagyjából ekkor jött oda a Mesterhez és tette fel a kérdést: „Mester, minthogy

közeleg a páska-ünnep, mit szeretnél, hol készüljünk az ünnepi étel elfogyasztására?” És amikor Jézus meghallotta Fülöp kérdését, azt felelte: „Menj és hozd ide Pétert és Jánost, és megadom nektek az utasításokat az estét illetően, hogy hol fogunk ma együtt estebédelni. És ami a páska-ünnepet illeti, azt majd akkor kell eldönteni, miután ezt elvégeztük.”

6 Amikor Júdás meghallotta, hogy a Mester ezekről a dolgokról beszélget Fülöppel, közelebb húzódott, hogy kihallgassa a beszélgetést. Zebedeus Dávid azonban, aki a közelben állt, odalépett hozzá és beszédbe elegyedett vele, miközben Fülöp, Péter és János félrevonultak, hogy szót váltsanak a Mesterrel.

7 Jézus azt mondta hármójuknak: „Menjetek rögvest Jeruzsálembe, és ahogy átléptek a kapun, ott találtok egy férfit vizeskorsóval. Megszólít titeket, és ti kövessétek. Amikor elvezet titeket egy bizonyos házhoz, menjetek be utána és érdeklődjétek meg a házigazdánál, ‚Hol a vendégszoba, ahol a Mester elfogyaszthatja az estebédet az apostolaival?' És amint ezt megkérdeztétek, e háztulajdonos megmutat nektek egy nagy felsőszobát, mely teljesen be van rendezve és elő van készítve nekünk."

8 A várost elérve az apostolok találkoztak a vizeskorsós emberrel a kapu közelében és követték őt János Márk házába, ahol a legény apja várta őket és megmutatta nekik az esti étkezésre előkészített felsőszobát.

9 És mindez annak a megegyezésnek az eredményeként alakult így, melyet a Mester és János Márk kötött előző nap délután, amikor egymagukban kint voltak a hegyekben. Jézus biztos akart lenni abban, hogy ezt az utolsó étkezést zavartalanul töltheti el az apostolokkal, és mivel úgy hitte, hogy ha Júdásnak előzetesen tudomása volna a találkozóhelyükről, megszervezhetné az ellenségeivel, hogy elfogják őt, ezért kötötte ezt a titkos egyezséget János Márkkal. Így Júdás nem szerzett tudomást a találkahelyükről egészen addig, amíg Jézus és a többi apostol társaságában meg nem érkezett a helyszínre.

10 ¶ Zebedeus Dávidnak sok egyeztetnivalója volt Júdással, így könnyedén meg tud-

ta akadályozni, hogy Júdás kövesse Pétert, Jánost és Fülöpöt, melyet emez nagyon is meg akart tenni. Amikor Júdás átadott Dávidnak egy bizonyos pénzösszeget az ellátmányra, Dávid azt mondta neki: „Júdás, figyelembe véve a körülményeket, nem az volna jó, ha előre ideadnál nekem némi pénzt a tényleges szükségleteimre?” És egy pillanatnyi gondolkodás után Júdás azt felelte: „De igen, Dávid, azt hiszem ez bölcs dolog volna. Valójában, tekintettel a felkavarodott jeruzsálemi viszonyokra, úgy gondolom, hogy az volna a legjobb, ha minden pénzt átadnék neked. Összeesküvést tervez-nek a Mester ellen, és ha velem bármi történik is, az téged nem fog hátráltatni.”

[11] És Dávid így vette át az összes aposto-

li készpénzt és az összes letétbe elhelyezett pénz elismervényeit. Az apostolok másnap estéig nem értesültek erről az ügyletről.

12 ¶ Nagyjából fél öt lehetett, amikor a három apostol visszatért és beszámoltak Jézusnak arról, hogy minden készen áll az estebédhez. A Mester nyomban készülődni kezdett, hogy a tizenkét apostolt a gyalogúton át elvezeti a betániai úthoz és onnan tovább Jeruzsálembe. És ez volt az utolsó út, melyet mind a tizenkettejükkel tett meg.

3. ÚTBAN AZ ESTEBÉDRE

1 Megint csak arra törekedtek, hogy elkerüljék a tömegeket, melyek a Kidron-völgyön jártak át a Getszemáni liget és Jeruzsálem között, így hát Jézus és a tizenkettek átsétáltak az Olajfák hegyének nyugati

ormán, hogy elérjék a Betániából a városba vezető utat. Ahogy ahhoz a helyhez közeledtek, ahol Jézus az előző estén elmondta a Jeruzsálem pusztulásáról szóló beszédet, öntudatlanul is megálltak, és onnan csendben figyelték a várost. Lévén, hogy egy kicsit korán volt még, és mivel Jézus nem akart átmenni a városon napnyugta előtt, így szólt a társaihoz:

2 ¶ „Üljetek le és pihenjetek, én meg közben beszélgetek veletek arról, hogy rövidesen mi fog történni. Ezen évek során mindvégig testvéretekként éltem veletek, és megtanítottam nektek a mennyországgal kapcsolatos igazságot és kinyilatkoztattam nektek annak rejtelmeit. És Atyám valóban sok csodát vitt véghez az én földi küldetésem-

mel összefüggésben. Ti mindennek tanúi voltatok és részeseivé váltatok annak a tapasztalásnak, hogy együtt dolgozhattok az Istennel. És tanúim lesztek, hogy már előre figyelmeztettelek titeket, hogy rövidesen vissza kell térnem ahhoz a munkához, melyet az Atya adott; világosan elmondtam nektek, hogy itt kell hagynom titeket a világban, hogy ti vigyétek tovább az ország ügyét. E célból avattalak fel titeket Kapernaum hegyeiben. A velem kapcsolatban szerzett tapasztalatotok másokkal való megosztására most már készen kell állnotok. Ahogy az Atya engem e világra elküldött, úgy foglak én is titeket kiküldeni, hogy képviseljetek engem és befejezzétek az általam elkezdett munkát.

3 Szomorúsággal tekintetek le az amott le-

vő városra, mert hallottátok szavaimat Jeruzsálem végéről. Előre figyelmeztettelek, hogy nehogy ti is odavesszetek a pusztulásában és ezzel késedelmet szenvedjen az országról szóló örömhír terjesztése. Hasonlóképpen figyelmeztetlek, hogy óvakodjatok attól, hogy szükségtelenül veszélynek tegyétek ki magatokat, amikor eljönnek, hogy elvigyék az Ember Fiát. Én kénytelen vagyok menni, de nektek maradnotok kell, hogy tanúsítsátok ezt az örömhírt, amikor én már eltávoztam, éppen úgy, ahogy elrendeltem, hogy Lázár elmeneküljön az emberek haragja elől azért, hogy élhessen és terjessze az Isten dicsőségét. Ha az Atya akarata az, hogy elmenjek, akkor semmit sem tehettek, ami az isteni tervet meghiúsítaná. Vigyáz-

zatok magatokra, mert különben titeket is megölnek. Az örömhírt a lelketek szellemerejével vitézül oltalmazzátok, de ne térjetek olyan rossz útra, hogy bármiféle esztelen kísérletet tegyetek az Ember Fiának megvédésére. Nekem nincs szükségem arra, hogy az ember keze védjen meg; a menny seregeit én már most igénybe vehetném; de én elszántam magam, hogy megcselekszem a mennyei Atyám akaratát, és ezért alá kell vetnünk magunkat mindennek, ami nagyon hamar elér minket.

4 Amikor e várost elpusztulni látjátok, ne felejtsétek el, hogy ti már megkezdtétek a végtelen szolgálat örökkévaló életét az örökké fejlődő mennyországban, sőt a mennyeknek országában. Tudnotok kell, hogy az

Atyám világegyetemében és az enyémben sok lakóhely van, és hogy a fény gyermekeire olyan városok megnyilatkozása vár, melyeknek építője az Isten és olyan világoké, melyek megszokott életmódja az igazságosság és az igazság feletti öröm. Én elhoztam nektek a mennyországot ide a földre, de kijelentem, hogy ti mindannyian, akik hit révén beléptek oda és ott is maradtok az igazság élő szolgálata révén, bizonyosan felemelkedtek a magas világokra és ott ültök majd velem az Atyám szellem-országában. De először készüljetek arra a munkára, és végezzétek is el azt, melyet velem elkezdtetek. Sok gyötrelmen kell átesnetek és sok szomorúságot kell elviselnetek — és e megpróbáltatások már most elértek minket —

és amikor befejeztétek a munkátokat a földön, eljöttök örömömre, éppen úgy, ahogy én is befejeztem Atyám munkáját a földön és most azon vagyok, hogy visszatérjek az ő kebelére."

5 ¶ Amikor a Mester ezeket elmondta, felállt, és mindannyian követték az Olajfák hegyéről lefelé, a városba. Az apostolok közül hármat kivéve senki nem tudta, hogy hová is mennek, mert az utat a szűk utcákban, a beálló sötétségben tették meg. A tömegek beléjük futottak, de senki sem ismerte fel őket, és így nem is tudhatták, hogy az Isten Fia halad el mellettük, amint az ország kiválasztott apostolaival való utolsó halandói találkozójára tart. És az apostolok azt sem tudták, hogy az egyikük már csatlakozott az össze-

esküvéshez, hogy árulással az ellenségei kezére játssza a Mestert.

6 János Márk az úton végig követte őket, egészen a városig, és miután átléptek a kapun, egy másik utcán rohant végig, s így az apja házánál üdvözölhette őket, amikor odaértek.

179. ÍRÁS

AZ UTOLSÓ ESTEBÉD

ECSÜTÖRTÖKI nap délutánján, amikor Fülöp a közelgő páska-ünnepre emlékeztette a Mestert és az annak megünneplésével kapcsolatos tervei felől érdeklődött, akkor a páska-ünnepi estebédre gondolt, melyet szokás szerint másnap, péntek éjjel kellett elfogyasztani. Az volt a szokás, hogy a páska-ünnepre való felkészülést legkésőbb a megelőző nap deléig meg kellett kezdeni. És mivel a zsidók a nap kezdetét a napnyugta beálltától számították, ez azt jelentette, hogy a szombati páska-ünnepi estebédet péntek éjjel, valamivel az éjféli órát megelőzően kellett elfogyasztani.

[2] Az apostolok ezért egyáltalán nem értették a Mester azon bejelentését, miszerint a páska-ünnepet egy nappal korábban tartják meg. Arra gondoltak, legalábbis némelyikük, hogy a Mester tudja, hogy még a pénteki ünnepi estebéd előtt le fogják őt tartóztatni és ezért hívja össze őket egy külön estebédre ezen a csütörtök estén. Mások úgy gondolták, hogy ez pusztán egy különleges alkalom, mely a hagyományos páska-ünnepi eseményt megelőzi.

[3] Az apostolok tudták, hogy Jézus a többi páska-ünnepet bárányhús nélkül ünnepelte; tudták, hogy ő személyesen nem vesz részt semmilyen, a zsidó rendszer szerinti áldozási szertartásban. Vendégként számos alkalommal evett az ünnepi bárányból, de ami-

kor ő volt a házigazda, akkor sohasem szolgáltak fel bárányhúst. Nem okozott volna nagy meglepetést az apostoloknak, ha azt látják, hogy a bárányhús kimarad a páskaünnepi éjszakai ételből, és mivel erre az estebédre egy nappal korábban került sor, nem is tulajdonítottak neki különösebb jelentőséget.

4 Miután János Márk apja és anyja üdvözölte őket, az apostolok azonnal a felsőszobába mentek, míg Jézus lent maradt, hogy beszélgessen Márk családjával.

5 Az volt az előzetes megállapodás, hogy a Mester ezt az alkalmat egyedül ünnepli meg a tizenkét apostolával; ezért nem várták őket szolgálók.

1. A MEGKÜLÖNBÖZTETÉS UTÁNI VÁGY

[1] Amikor az apostolokat János Márk felvezette, egy nagy és tágas helyiséget találtak, melyet teljesen berendeztek az estebédhez, és megláthatták, hogy a kenyér, a bor, a víz és a fűszernövények mind oda voltak készítve az asztal egyik oldalára. A hosszú asztalt, azt a végét kivéve, ahová a kenyeret és a bort tették, tizenhárom kerevet vette körül, éppen úgy, ahogy egy jómódú zsidó házban a páska-ünnep megtartásának szokása megkövetelte.

[2] Ahogy a tizenkettek e felsőszobába léptek, észrevették, hogy már az ajtón belül ott voltak a vizeskorsók, a mosdótálak és a törölközők, hogy a poros lábukat megmos-

sák; és mivel ehhez szolgálót nem adtak, János Márk távozását követően az apostolok kérdőn néztek egymásra és mindegyikük azon tanakodott magában, ‚Ki fogja a lábunkat megmosni?' És mindegyik úgy gondolta, hogy nem ő az, akinek a többiek szolgájaként kellene eljárnia.

3 Ahogy ott álltak, magukban tanakodva, az asztali ülésrendet is megnézték, és észrevették, hogy a házigazda magasabb kerevete mellett jobb felől egy kerevet áll, és tizenegy pedig az asztal körül van elhelyezve egymás mellett úgy, hogy a soruk elért egészen a házigazda jobbján lévő, második kiemelt hellyel szemközti helyig.

4 Arra számítottak, hogy a Mester bármely pillanatban megérkezhet, de kínosan érez-

ték magukat, hogy vajon helyet foglaljanak-e vagy várják meg, amíg megjön és bízzák rá a helyük kijelölését. Ahogy így haboztak, Júdás odalépett a díszvendégi helyhez, mely a házigazda helyétől balra helyezkedett el, és jelezte, hogy ő díszvendégként ott akar helyet foglalni. Júdás e tette nyomban heves vitát váltott ki a többi apostol körében. Alig foglalta el Júdás a díszvendégi helyet, Zebedeus János bejelentette igényét a második kiemelt helyre, a házigazdáétól jobbra lévőre. Simon Péter olyannyira feldühödött az előkelő helyek Júdás és János általi kiválasztásában megmutatkozó önteltségen, hogy a többi apostol szeme láttára egyenesen megkerülte az asztalt és a legalsóbb kereveten, az ülésrend legutolsó helyén, a Ze-

bedeus János által kiválasztottal épp szemközt foglalt helyet. Lévén, hogy a többiek előkelő helyet foglaltak maguknak, Péter úgy gondolta, hogy ő a legalsóbb rendűt választja, és nem pusztán a testvérei nem helyénvaló büszkesége elleni tiltakozásul tette ezt, hanem annak reményében is, hogy Jézus, amikor belép és meglátja őt a legkevésbé kiemelt helyen, egy rangosabb helyre hívja, és ezzel elmozdítja azt, aki arra vetemedett, hogy önmagát tisztelje meg.

5 Azzal, hogy a legelőkelőbb és a legkevésbé előkelő hely már elkelt, a többi apostol Júdás, illetőleg Péter közelében keresett helyet magának, míg végül mind elhelyezkedtek. Az U-alakú asztal körül a következő sorrendben foglaltak helyet ezeken a kere-

veteken: a Mester jobbján, János; a balján, Júdás, Zélóta Simon, Máté, Zebedeus Jakab, András, az Alfeus ikrek, Fülöp, Nátániel, Tamás és Simon Péter.

6 ¶ Azért gyűltek össze, hogy ünnepeljenek, legalábbis szellemben, mely szokás még Mózes előttről eredt és azokra az időkre utalt, amikor apáik rabszolgák voltak Egyiptomban. Ez az estebéd az utolsó találkozójuk Jézussal, és Júdás vezetésével az apostolok még ilyen ünnepélyes keretek között is újra csak teret engednek a megtiszteltetés, a kiváltság és a személyes felmagasztalás iránti régi részrehajlásuknak.

7 ¶ Még mindig hangos és dühös vádaskodást folytattak, amikor a Mester megjelent az ajtóban, ahol is megállt egy pillanatra és

az arcára lassan csalódottság ült ki. Szó nélkül a helyére ment, és nem bolygatta meg az ülésrendet.

8 Most már készen álltak az estebédhez, kivéve, hogy a lábukat még mindig nem mosta meg senki, és a kedélyállapotuk mindennek volt mondható, csak kellemesnek nem. Amikor a Mester megérkezett, ők még mindig goromba megjegyzéseket tettek egymásnak, hogy ne is említsük azokat, akiknek volt annyi érzelmi önuralmuk, hogy az érzéseiket ne fejezzék ki nyilvánosan.

2. AZ ESTEBÉD KEZDETE

1 Miután a Mester a helyére ment, néhány pillanatig egy szó sem esett. Jézus végigmérte őket, és egy mosollyal oldva a feszült-

séget, azt mondta: „Nagyon szerettem volna veletek elkölteni ezt a páska-ünnepi ételt. Még egyszer akartam veletek étkezni, mielőtt a szenvedésem megkezdődik, és mivel tudom, hogy eljött az órám, ezért szerveztem meg ma ezt az estebédet veletek, mert, ami a holnapi napot illeti, mi mindannyian az Atya kezében vagyunk, akinek akaratát végrehajtani eljöttem. Én többé már nem fogok veletek enni, amíg ott nem ültök velem az országban, melyet Atyám nekem ad, mihelyt elvégeztem azt, amiért e világba küldött.”

2 Miután a bort és a vizet összekeverték, a poharat Jézushoz vitték, aki, amint azt Tádé kezéből átvette, a kezében tartotta, míg köszönetet mondott. És amikor a köszönet-

nyilvánítást befejezte, így szólt: „Vegyétek e poharat és osszátok meg egymás között, és amikor isztok belőle, jusson eszetekbe, hogy én nem fogok többet inni a szőlő terméséből veletek azért, mert ez az utolsó estebédünk. Amikor újra leülünk így, az már az eljövendő országban lesz.”

3 Jézus azért kezdett így beszélni az apostolokhoz, mert tudta, hogy elérkezett az ideje. Megértette, hogy eljött az idő, amikor vissza kell térnie az Atyához, és hogy a földi munkája már csaknem befejeződött. A Mester tudta, hogy kinyilatkoztatta az Atya szeretetét a földön és kimutatta az ő irgalmát az emberiségnek, és hogy teljesítette, amiért a világba eljött, sőt megkapott minden hatalmat és fennhatóságot is a mennyben és a föl-

dön. Tudta azt is, hogy Karióti Júdás már végképp eldöntötte, hogy azon az éjszakán az ellenségeinek kezére adja őt. Teljes mértékben tisztában volt azzal, hogy ez a hitszegő árulás Júdás műve, de tudta azt is, hogy ez örömet okoz Lucifernek, Sátánnak és Kaligasztiának, a sötétség hercegének is. De nem félt jobban azoktól, akik az ő szellemi legyőzésére törekedtek, mint ahogy azoktól tartott, akik a fizikai halálát akarták. A Mestert csak egy dolog nyugtalanította, és az pedig az ő választott követőinek biztonsága és üdvözülése volt. És így, mivel teljes mértékben tisztában volt azzal, hogy az Atya mindent az ő fennhatósága alá rendelt, a Mester most arra készült, hogy előadja a testvéri

szeretet példázatát.

3. AZ APOSTOLOK LÁBÁNAK MEGMOSÁSA

[1] A páska-ünnepkor az első pohár ünnepi ital elfogyasztását követően zsidó szokás szerint a házigazdának fel kellett állnia az asztaltól és kezet kellett mosnia. Az étkezés folyamán és a második poharat követően minden vendég hasonlóképpen felkelt és kezet mosott. Lévén, hogy az apostolok tudták, hogy a Mester sohasem tartotta meg a szertartásos kézmosás eme szokását, igencsak kíváncsiak voltak, hogy mit akar tenni, amikor, miután ezen első poharat kiürítették, felállt az asztaltól és csendesen odament az ajtóhoz, ahol a vizeskorsók, a mosdótá-

lak, és a törölközők voltak. És a kíváncsiságuk meglepetéssé fokozódott, amint azt látták, hogy a Mester leveti a felsőruháját, magára vesz egy törölközőt, és önteni kezdi a vizet az egyik lábmosó tálba. Képzelhetitek e tizenkét ember meglepetését, akik az imént még nem voltak hajlandók egymás lábát megmosni, és akik oly illetlen vitába keveredtek az asztali ülésrenden, amikor azt látták, hogy Jézus az asztal üres végét megkerülve elindul az ünnepi alkalom legkevésbé kiemelt kerevete felé, ahol Simon Péter foglalt helyet, és szolga módjára letérdel, és arra készül, hogy megmossa Simon lábát. Ahogy a Mester letérdelt, a tizenkettek egy emberként ugrottak talpra; még az áruló Júdás is egy pillanatra olyannyira megfeledke-

zett aljasságáról, hogy a társaival együtt állt fel a meglepetésük, a tiszteletük és a legteljesebb megrökönyödésük kifejezéseként.

[2] Simon Péter ott állt, letekintve a Mester felfelé fordított arcába. Jézus nem mondott semmit; nem volt szükség szólnia. Magatartása világossá tette, hogy az a szándéka, hogy megmossa Simon Péter lábát. Az emberi gyarlóságaitól eltekintve Péter szerette a Mestert. Ez a galileai halászember volt az első emberi lény, aki teljes szívvel hitt Jézus isteniségében *és* e hitét teljesen és nyilvánosan megvallotta. És Péter azóta sem kételkedett igazán a Mester isteni természetében. Lévén, hogy Péter a szívében olyannyira nagyra becsülte és tisztelte Jézust, semmi különös nem volt abban, hogy a lelke neheztelt azon

gondolat miatt, hogy Jézus szolgamód elébe térdel és felajánlja, hogy megmossa a lábát, mint egy rabszolga. Amikor Péter rövidesen észhez tért annyira, hogy a Mesterhez szóljon, minden apostoltársa szívéből szólt.

3 E nagy zavarának pillanatait követően Péter azt mondta: „Mester, te tényleg meg akarod mosni a lábamat?” És erre, felnézve Péter arcába, Jézus így szólt: „Talán nem teljesen érted, hogy mit is akarok tenni, de később megérted mindennek az értelmét.” Ez után Simon Péter, nagy levegőt véve, azt mondta, „Mester, te ne mosdd meg soha az én lábamat!” És mindegyik apostol helyeslően bólintott Péter ama határozott kijelentésére, mellyel nem engedte, hogy Jézus így megalázza magát előttük.

4 E szokatlan jelenet megrázó erejétől először még Karióti Júdás szíve is megsajdult; de amint öntelt értelme felfogta a történteket, arra a következtetésre jutott, hogy ez az alázatos tett csak egy további olyan mellékesemény, mely meggyőzően igazolja, hogy Jézus sohasem lesz Izráel megszabadítója, és hogy nem követett el hibát, amikor úgy döntött, hogy elpártol a Mester ügyétől.

5 Ahogy ott álltak meglepetten, lélegzetvisszafojtva, Jézus azt mondta: „Péter, azt mondom, hogyha nem mosom meg a lábadat, akkor nem lesz részed velem abban, amit meg akarok cselekedni.” Amikor Péter e kijelentést meghallotta, melyhez az a tény társult, hogy Jézus továbbra is a lábánál térdelt, meghozta azon döntéseinek egyi-

kék, mely döntések az általa tiszteltek és szeretettek vágyának való vak engedelmességet jelentették. És ahogy Simon Péter ráébredt, hogy e felajánlott szolgálathoz valamiféle olyan jelzés is párosult, mely meghatározza az embernek a Mester dolgához fűződő jövőbeli kapcsolatát, nemcsak hogy megbékélt a gondolattal, hogy megengedi Jézusnak, hogy megmossa a lábát, hanem a maga jellegzetes és hirtelen modorában azt mondta: „Akkor, Mester, ne csak a lábamat mossad meg, hanem a kezemet és a fejemet is.”

[6] Amint a Mester épp Péter lábának megmosására készült, azt mondta: „Aki már tiszta, annak már csak a lábát kell megmosni. Ti, akik ma éjjel itt ültök velem, tiszták vagytok — de nem mindannyian. De a lába-

tok porát le kell mosni, mielőtt leültök, hogy velem étkezzetek. És mellesleg e szolgálatot példázatként teszem meg nektek, hogy megmutassam egy új parancsolat értelmét, melyet rövidesen megismertetek veletek."

7 A Mester hasonlóképpen ment körbe az asztalnál, és szó nélkül megmosta a tizenkét apostol lábát, még Júdást sem hagyta ki. Amikor Jézus végzett a tizenkettek lábának megmosásával, felvette a felsőruháját, visszament a házigazda helyére, és végignézve az összezavarodott apostolokon, így szólt:

8 ¶ „Értitek-e valóban, hogy mit tettem veletek? Mesternek hívtok, és jól is teszitek, mert az vagyok. Ha viszont most a Mester megmossa a lábatokat, akkor miért nem voltatok hajlandók ti megmosni egymás lá-

bát? Milyen tanulságot vehettek e példázatból, melyben a Mester oly készségesen megteszi azt a szolgálatot, melyet a testvérei nem voltak hajlandók megtenni egymásnak? Bizony, bizony mondom nektek: Egy szolga nem nagyobb az uránál; és akit elküldtek, az sem nagyobb az őt küldőnél. Láttátok a szolgálat útját a közöttetek megélt életemben, és áldottak vagytok, akiknek megvan a kegyes bátorságotok az ilyen szolgálatra. De miért értitek meg ilyen nehezen, hogy a szellemi országban való nagyság titka nem olyan, mint az anyagi világbeli hatalmi módszerek?

9 Amikor ma este e terembe beléptem, nemcsak hogy nem voltatok hajlandók megmosni egymás lábát, hanem egymás kö-

zött azon is vitáztatok, hogy kik foglalják el a kiemelt helyeket az asztalomnál. Ilyen megtiszteltetést a farizeusok és az e világ gyermekei keresnek, de nem szabad így lennie a mennyország követeinél. Hát nem tudjátok, hogy az én asztalomnál nem lehet kiemelt hely? Nem értitek, hogy mindegyikőtöket úgy szeretem, ahogy a többit? Nem tudjátok, hogy a hozzám legközelebb eső hely, ahogy az emberek e megtiszteltetést tekintik, semmit sem jelenthet a mennyországbeli helyzeteteket illetően? Tudjátok, hogy a nem-zsidók királyai uralkodnak alattvalóikon, míg azokat, akik e fennhatóságot gyakorolják, néha jótevőknek hívják. De a mennyországban nem így lesz ez. Aki nagy akar lenni közöttetek, hagyjátok, hogy olyan

legyen, mintha ő volna a fiatalabb; míg aki vezető akar lenni, hadd legyen ő az, aki szolgál. Ki a nagyobb, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Nem az az általános vélekedés, hogy az a nagyobb, aki az asztalnál ül? De meglátjátok, hogy én olyan vagyok közöttetek, aki szolgál. Ha hajlandók vagytok szolgáló társaimmá válni az Atya akaratának megcselekedésében, akkor az eljövendő országban ott fogtok ülni velem hatalomban, továbbra is az Atya akaratát cselekedve a jövőbeli dicsőségben."

10 Amikor Jézus elhallgatott, az Alfeus ikrek az Utolsó Estebéd következő fogásához odahozták a kenyeret és a bort, valamint a keserűfüveket és a szárított gyümölcsöket.

4. AZ ÁRULÓHOZ INTÉZETT UTOLSÓ SZAVAK

[1] Az apostolok perceken át némán fogyasztották az ételt, de a Mester derűs viselkedésének hatására rövidesen beszédbe elegyedtek, és nemsokára az étkezés úgy folytatódott, mintha semmi rendkívüli nem történt volna, ami megzavarta volna e rendkívüli alkalom jó hangulatát és békés közösségét. Valamivel később, amikor a második fogás ételnél tartottak, Jézus végignézett rajtuk, és azt mondta: „Már mondtam nektek, hogy mennyire szerettem volna veletek elkölteni ezt az estebédet, és tudván, hogy a sötétség rossz erői miként esküdtek össze, hogy az Ember Fiának halálát okozzák, ezért határoztam úgy, hogy ezt az estebédet e titkos

teremben és a páska-ünnep előtti napon fogyasztom el a körötökben, mert holnap ekkorra már nem leszek veletek. Többször is mondtam már nektek, hogy vissza kell térnem Atyámhoz. Most eljött az időm, de ehhez nem volt szükség arra, hogy egyikőtök árulással az ellenségeim kezére juttasson engem."

2 Amikor a tizenkettek meghallották ezt, és miután a lábmosással kapcsolatos példázat és a Mester azt követő beszéde már így is megfosztotta őket a magabiztosságuktól és önbizalmuktól, egymást kezdték méregetni, s közben zavart hangon, bizonytalanul azt kérdezték, „Én vagyok az?" És amikor mind így kérdezgették, Jézus azt mondta: „Bár nekem az Atyához kell mennem, ar-

ra azért nem volt szükség, hogy egyikőtök árulóvá váljon az Atya akaratának teljesítésében. Ezzel érik be a gyümölcse annak a titkolt rossznak, melyet az táplált a szívében, aki nem volt képes szeretni az igazságot teljes lelkéből. Mily csalárd az az értelmi gőg, mely a szellemi bukás előtt jár! Aki éveken át a barátom volt, s aki most is a kenyeremet eszi, hajlandó lesz elárulni engem, pedig most is velem nyúl a tálba."

3 És amikor Jézus ezt elmondta, megint csak feltették a kérdést, „Én vagyok az?" És amint Júdás, aki a Mester balján ült, újra megkérdezte, „Én vagyok az?", Jézus, belemártva a kenyeret a keserűfüves tálba, átnyújtotta neki, mondván, „Te mondtad." De a többiek nem hallották, amint Jézus így

szólt Júdáshoz. János, aki Jézus jobbján foglalt helyet, odahajolt hozzá és megkérdezte a Mestert: „Ki az? Tudnunk kell, hogy ki az, aki a bizalmadat elárulta.” Jézus így felelt: „Már megmondtam neked, az, akinek belemártott kenyeret adtam.” De olyan természetes dolog volt, hogy a házigazda belemártott kenyeret adjon annak, aki a balján mellette ül, hogy senki sem figyelt fel erre, még ha a Mester oly világosan beszélt is. Júdás azonban kínosan megértette a Mester cselekedetével kapcsolatos szavainak jelentését, és félelem vett rajta erőt, nehogy a testvérei szintén rájöjjenek, hogy ő az áruló.

[4] Pétert nagyon felizgatták a hallottak, és előrehajolva megszólította Jánost, „Kérdezd meg tőle, hogy ki az, vagy ha neked meg-

mondta, mondd meg nekem, hogy ki az áruló.”

5 Jézus azzal vetett véget a sugdolózásuknak, hogy azt mondta: „Sajnálom, hogy e rossz dolog megtörtént, és egészen mostanáig reménykedtem abban, hogy az igazság ereje győzedelmesedik a rossz megtévesztései felett, de ilyen győzelmeket nem lehet kivívni az igazság hitből fakadó és őszinte szeretete nélkül. Én nem akartam e dolgokat itt, az utolsó estebédünkön elmondani, de figyelmeztetni akarlak titeket e szomorú dolgokra és ezzel akarlak felkészíteni benneteket arra, ami előttünk áll. Azért beszéltem erről, mert szeretném, ha emlékeznétek, amikor én már eltávoztam, hogy e rossz cselszövésekről teljes egészében tudo-

másom volt, és hogy én előre figyelmeztettelek titeket az elárultatásomról. És mindezt csak azért teszem, hogy megerősödjetek a rátok váró kísértésekkel és megpróbáltatásokkal szemben."

6 Amikor Jézus befejezte, odahajolt Júdáshoz és azt mondta: „Amit elhatároztál, tedd meg gyorsan." És amikor Júdás meghallotta e szavakat, felállt az asztaltól és sietve elhagyta a helyiséget, és elindult az éjszakában, hogy véghezvigye, amire elszánta magát. Amikor a többi apostol látta, amint Júdás sietve távozik azt követően, hogy Jézus néhány szót mond neki, arra gondoltak, hogy azért ment el, hogy az estebédhez hozzon még valamit vagy valamilyen más megbízást kapott, mert úgy tudták, hogy még

mindig nála van az erszény.

7 ¶ Jézus most már tudta, hogy semmi sem tarthatja vissza Júdást attól, hogy árulóvá váljon. Tizenkettővel kezdte — most tizenegy apostola maradt. Ő hatot választott az apostolok közül, és bár Júdás az általa először kiválasztottak jelöltjei közé tartozott, a Mester mégis elfogadta és egészen eddig meg is tett minden lehetőt annak érdekében, hogy megtisztítsa és megmentse őt, éppen úgy, ahogy a többiek békéjén és megmentésén is dolgozott.

8 Jézus ezzel az estebéddel, annak gyöngéd mellékeseményeivel és megenyhítő pillanataival fordult utoljára az elpártoló Júdáshoz, de hasztalanul. A figyelmeztetés, még ha a legtapintatosabb módon és a legkedvesebb

szellemben adják is át, általában csak felerősíti ama rossz elszántság gyűlöletét és tüzét, és az illető teljesen végigviszi a maga önző terveit, amikor a szeretet már valóban kihalt.

5. A MEGEMLÉKEZÉSI ESTEBÉD MEGHONOSÍTÁSA

1 Ahogy kihozták Jézusnak a harmadik pohár bort, az „áldás poharát”, ő felkelt a kerevetről és két kezébe fogva a poharat, azt mondta: „Vegyétek kézbe e poharat mindannyian, és igyátok ki. Ez lesz az én megemlékezésem pohara. Ez a kegyben és az igazságban való új megítéltetés áldásának pohara. Ez lesz számotokra az Igazság isteni Szelleme alászállásának és segédkezésének jel-

képe. És én addig nem iszom újra e pohárból, amíg új alakban nem iszom veletek az Atya örökkévaló országában.”

2 Az apostolok mind érzékelték, hogy valami rendkívüli dolog zajlik, ahogy az áldás e poharát mély hódolattal és tökéletes csendben itták ki. A régi páska-ünnep annak emléke volt, hogy apáik kiemelkedtek a faji rabszolgaság állapotából az egyéni szabadságra; most a Mester egy új megemlékezési estebédet honosított meg az új megítéltetés jelképeként, ahol a rabszolgasorba taszított egyén kiemelkedik a szertartások és az önzőség rabszolgaságából az élő Isten felszabadult hű fiai testvériségének és közösségének szellemi örömére.

3 Amikor a megemlékezés ezen új poha-

rát kiürítették, a Mester felvette a kenyeret, és miután köszönetet mondott, darabokat tört belőle és arra utasítván őket, hogy adják körbe, azt mondta: „Vegyétek az emlékezés eme kenyerét és egyétek. Mondtam már, hogy én vagyok az élet vize. És az élet e kenyere az Atya és a Fiú egyesített élete egyetlen ajándékban. Az Atya szava, mely a Fiúban nyilatkoztatik ki, valóban az élet kenyere.” Miután vettek a megemlékezés kenyeréből, az igazság élő szavának a halandói húsvér testhez hasonló alakban való megtestesülése jelképéből, mind leültek.

4 ¶ E megemlékezési estebéd meghonosításában a Mester, miként az mindig is szokása volt, példázatokhoz és jelképekhez folyamodott. Azért alkalmazott jelképeket, mert

bizonyos nagy szellemi igazságokat akart megtanítani úgy, hogy az utódjainak nehézséget okozzon pontos értelmezést kapcsolni és határozott jelentést társítani a szavaihoz. Így akarta megelőzni, hogy az egymást követő nemzedékek elmerevítsék a tanításait, és a hagyomány és a rögzöttelvűség halott láncaival megkössék az ő szellemi tanításait. Az egész életküldetésével kapcsolatos egyetlen szertartás, illetőleg szentség megteremtésében Jézus kínosan ügyelt arra, hogy *utaljon* a jelentéstartalmakra, mintsem hogy *pontos meghatározásokhoz* kösse magát. Nem akarta lerombolni az egyes embereknek az isteni bensőséges közösségről alkotott felfogását azzal, hogy egy pontos formát teremt; nem akarta a hívő szellemi kép-

zelőerejét sem korlátozni azzal, hogy formailag elmerevíti azt. Megpróbálta inkább felszabadítani az ember újjászületett lelkét, hogy az az új és élő szellemi szabadság örömében szárnyra kapjon.

5 Függetlenül a Mester ama törekvésétől, hogy az emlékezés ezen új szentségét megalapítsa, az azóta eltelt évszázadokban élt követői gondoskodtak arról, hogy az ő kifejezett kívánságát eredményesen megkerüljék annyiban, hogy a húsvér testben eltöltött azon utolsó estére vonatkozó egyszerű szellemi jelképrendszerét pontos értelmezésekre silányították és egy csaknem mennyiségtani pontosságú bevett mintának rendelték alá. Jézus összes tanítása közül egyet sem tettek jobban hagyományelvű mércévé.

6 A megemlékezés ezen estebédét, amikor azt a Fiúban hívők és Istent ismerők fogyasztják, jelképrendszerében nem szabad semmi olyasmihez társítani, melynek köze van az isteni jelenlét jelentésével kapcsolatos bármely gyerekes emberi félreértelmezéshez, mert minden ilyen alkalommal a Mester *valóban jelen van.* A megemlékezési estebéd a hívő jelképes találkozója Mihállyal. Amikor ilyen szellemtudatossá váltok, a Fiú ténylegesen is jelen van, és az ő szelleme az Atyjának az emberben lakozó szilánkjával társalog.

7 ¶ Miután néhány pillanatra magukban elmerengtek, Jézus így folytatta: „Amikor e dolgokat teszitek, idézzétek fel a földön veletek töltött életemet és örvendezzetek, hogy

én továbbra is a földön élek veletek és rajtatok keresztül szolgálok. Egyénekként ne vitatkozzatok azon, hogy ki legyen a legnagyobb. Legyetek mind egymás testvérei. És amikor az ország olyannyira kiterjed, hogy hívek nagyszámú csoportjait foglalja magába, akkor ugyancsak tartózkodnotok kell attól, hogy a nagyságért versengjetek vagy hogy e csoportok között kiváltságot keressetek."

8 És e nagyszerű alkalomra egy barát házának felsőszobájában került sor. Semmi szent forma vagy szertartásos beszentelés nem kötődött sem az estebédhez, sem az épülethez. A megemlékezési estebéd megteremtésére egyházi megszentelés nélkül került sor.

9 Miután Jézus így megalapította a megemlékezés estebédét, azt mondta a tizenegyeknek: „És amikor csak így tesztek, énrám emlékezve tegyétek. És amikor rám emlékeztek, először tekintsétek át a húsvér testben töltött életemet, idézzétek fel, hogy egykor veletek voltam, és az után hit révén ismerjétek fel, hogy ti mind egyszer majd velem estebédeltek az Atya örökkévaló országában. Ezt az új páska-ünnepet hagyom itt nektek, s ez nem más, mint az alászállási életemnek, az örökkévaló igazság szavának emléke; és az irántatok való szeretetemé, az én Igazság Szellememnek a minden húsvér testre való kiáradásáé.”

10 És a régi szokás szerinti, ám vértelen páska-ünnep megtartását, melyhez a megemlé-

kezés új estebédének bevezetése társult, azzal fejezték be, hogy együtt elénekelték a száztizennyolcadik istendicsőítő éneket.

180. ÍRÁS

A BÚCSÚBESZÉD

AZ UTOLSÓ Estebéd után, az istendicsőítő ének eléneklését követően, az apostolok úgy gondolták, hogy Jézus haladéktalanul vissza akar térni a táborba, de ő jelezte, hogy üljenek le. A Mester így szólt:

2 „Jól emlékeztek, amikor erszény, illetőleg tarisznya nélkül küldtelek ki titeket és még azt is javasoltam, hogy ne vigyetek magatokkal külön ruhát. És mindannyian emlékeztek, hogy semmiben sem szenvedtetek hiányt. De most nehéz idők elébe néztek. Többé már nem számíthattok a tömegek jóindulatára. Mostantól kezdve, akinek van

erszénye, vigye magával. Amikor elindultok a világba hirdetni ezt az örömhírt, az ellátásotokra olyan dolgot vigyetek, amilyet a legjobbnak gondoltok. Én azért jöttem, hogy békét hozzak, de az most egy időig nem fog előtűnni.

3 Eljött az ideje annak, hogy az Ember Fia megdicsőüljön, és az Atya bennem fog megdicsőülni. Barátaim, én már csak egy kis időre vagyok veletek. Hamarosan keresni fogtok, de nem találtok meg, mert olyan helyre megyek, ahová ti most nem jöhettek. De amint elvégeztétek a dolgotokat a földön, mint ahogy én is elvégeztem az enyémet, akkor eljöttök majd hozzám, éppen úgy, ahogy én most az Atyámhoz megyek. Rövid időn belül elhagylak titeket, többé nem láttok en-

gem a földön, de mind látni fogtok az eljövendő korszakban, amikor felemelkedtek az országhoz, melyet Atyám nekem adott.”

1. AZ ÚJ PARANCSOLAT

[1] Néhány pillanatnyi kötetlen beszélgetést követően Jézus felállt és így szólt: „Amikor előadtam nektek egy példázatot arról, hogy miként kell hajlandóknak lennetek egymás szolgálatára, azt mondtam, hogy egy új parancsolatot szeretnék adni nektek; és ezt most teszem meg, mivel távozni készülök. Jól ismeritek azt a parancsolatot, mely azt mondja, hogy szeressétek egymást; hogy a szomszédodat magadként szeresd. De én nem elégszem meg még ezzel az őszinte odaadással sem a gyermekeim részéről. Azt

szeretném, ha még nagyobb szeretetteljes tetteket vinnétek véghez a hívő testvériség országában. És így e parancsolatot adom nektek: hogy szeressétek a másikat éppen úgy, ahogy én szerettelek titeket. És ennek révén minden ember megtudja, hogy ti az én tanítványaim vagytok, ha így szeretitek egymást.

2 Amikor ezen új parancsolatot adom, nem teszek új terhet a lelketekre; inkább új örömöt hozok nektek és lehetővé teszem a számotokra, hogy új gyönyörűséget találjatok abban, hogy megismeritek annak boldogságait, hogy a szívetek ragaszkodását embertársaitoknak adományozzátok. A szeretetem nektek és a halandó társaitoknak való adományozásában, én a legfelsőbb rendű

örömöt fogom megtapasztalni, még ha kifelé szenvedést élek is át.

3 Amikor arra hívlak fel titeket, hogy szeressétek a másikat, éppen úgy, ahogy én szerettelek titeket, akkor az igaz ragaszkodás legfelsőbb mércéjét mutatom nektek, mert embernek ennél nagyobb szeretete nem lehet: hogy életét adja a barátaiért. És ti a barátaim vagytok; azok is maradtok, ha hajlandók vagytok megtenni, amit tanítottam nektek. Mesternek hívtatok, de én nem neveztelek benneteket szolgáknak. Ha szeretni tudjátok egymást úgy, ahogy én szeretlek titeket, akkor a barátaim lesztek, és mindig azt fogom mondani nektek, amit az Atya kinyilatkoztat nekem.

4 Nem csak ti választottatok engem, ha-

nem én is választottalak titeket, és felavattalak benneteket, hogy menjetek ki a világba és teremjétek a szeretetteljes szolgálat gyümölcseit a társaitok számára, éppen úgy, ahogy én közöttetek éltem és kinyilatkoztattam nektek az Atyát. Az Atya és én egyaránt veletek fogunk dolgozni, és az isteni örömöt teljességében tapasztaljátok majd, ha hajlandók vagytok engedelmeskedni azon parancsomnak, hogy úgy szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket."

5 ¶ Ha osztozni akartok a Mester örömében, akkor osztoznotok kell a szeretetében is. És az ő szeretetében osztozni azt jelenti, hogy osztoztatok a szolgálatában. Az ilyen szeretet-tapasztalás nem szabadít meg e világ nehézségeitől; nem teremt új világot, de

bizonyosan megújítja a régit.

6 Tartsátok észben: hűséget kért Jézus, nem áldozatot. Az áldozat tudata azzal jár, hogy hiányzik az ilyen szeretetteljes szolgálatot a legnemesebb örömmé tenni képes őszinte odaadás. A *kötelesség* eszméje azt jelzi, hogy szolgai beállítottságúak vagytok és ezért nincs meg bennetek az a nagyszerű izgalom, hogy szolgálatotokat barátként, egy barátnak tegyétek meg. A barátságbeli indíttatás meghalad minden kötelességbeli meggyőződést, és egy barátnak a barát iránti szolgálata sohasem nevezhető áldozatnak. A Mester megtanította az apostolainak, hogy ők az Isten fiai. Testvéreinek nevezte őket, és most pedig, a távozása előtt, a barátainak hívta őket.

2. A SZŐLŐTŐ ÉS AZ ÁGAK

[1] Ez után Jézus újra felállt és folytatta az apostolai tanítását: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Én vagyok a szőlőtő, és ti vagytok az ágak. És az Atya csak azt kívánja tőlem, hogy ti bő termést hozzatok. A szőlőtövet csak azért metszik meg, hogy növeljék az ágainak termés-hozamát. A belőlem kihajtó minden olyan ágat, mely nem hoz gyümölcsöt, az Atya lemetsz. Minden gyümölcshozó ágat az Atya megtisztít, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Az általam elmondott szavakon keresztül ti már tiszták vagytok, de továbbra is tisztának kell maradnotok. Bennem kell lakoznotok, és nekem tibennetek; meghal az ág, ha elválasztják a tőtől. Miként az ág

nem tud teremni, hacsak nem marad meg a szőlőtőn, úgy ti sem tudjátok a szeretetteljes szolgálat gyümölcseit teremni, hacsak nem maradtok meg bennem. Emlékezzetek: Én vagyok a valódi szőlőtő, és ti vagytok az élő ágak. Aki bennem él, és én őbenne, az bőven termi a szellem gyümölcseit és megtapasztalja e szellemi szüretet eredményező legfelsőbb örömöt. Ha ezen élő szellemi kapcsolatot fenntartjátok velem, bőséges lesz a termésetek. Ha megmaradtok bennem és a szavaim bennetek élnek, akkor képesek lesztek szabadon tanácskozni velem, és akkor az én élő szellemem képes olyannyira átjárni titeket, hogy kérhettek bármit, amit a szellemem akar és mindezt ama bizonyságban tehetitek, hogy az Atya teljesíti

a kérésünket. Ebben dicsőül meg az Atya: hogy a szőlőtőnek számos élő ága van, és hogy minden egyes ág sok gyümölcsöt hoz. És amikor a világ meglátja e gyümölcstermő ágakat — a barátaimat, akik szeretik egymást, éppen úgy, ahogy én szerettem őket — minden ember tudni fogja, hogy ti igazán az én tanítványaim vagytok.

2 Ahogy az Atya szeretett engem, úgy szerettelek én is titeket. Éljetek a szeretetemben éppen úgy, ahogy én élek az Atya szeretetében. Ha úgy tesztek, ahogy tanítottalak, akkor velem lesztek a szeretetemben éppen úgy, ahogy én megtartottam az Atya szavát és mindig megmaradok az ő szeretetében."

3 A zsidók régóta azt tanították, hogy a Messiásnak Dávid ősapáinak „szőlőtövéből

kihajtó törzsöknek” kell lennie, és e régi tanítás emlékére Heródes templomának bejáratát egy szőlőfürt és az ahhoz kapcsolódó szőlőtő nagy jelképe díszítette. Az apostolok mind felidézték magukban e dolgokat, mialatt a Mester a felsőteremben ezen az éjszakán beszélt hozzájuk.

4 De később sok szomorúságot eredményezett a Mester imával kapcsolatos fejtegetéseinek félremagyarázása. Kevés probléma jelentkezett volna e tanítások kapcsán, ha a szavaira pontosan emlékeztek volna és később pontosan jegyezték volna le azokat. De amint a feljegyzés elkészült, a hívek végül úgy tekintették a Jézus nevében való imát, mint a legfelsőbb rendű varázslat egy formáját, arra gondolva, hogy bármit megkapnak

az Atyától, amit csak kérnek. Évszázadokon át őszinte lelkek hite futott zátonyra ezen az akadályon. Mikor fogja a hívek világa végre megérteni, hogy az ima nem a magunk útjának keresési folyamata, hanem inkább az Isten útja bejárásának programja, olyan tanulási tapasztalás, amely arra irányul, hogy miként ismerjük fel és hajtsuk végre az Atya akaratát? Teljes mértékben igaz, hogy amikor az akaratodat igazán hozzáigazítottad az övéhez, ezen akarat-egyesülés révén kérhetsz bármit, és az megadatik. És az ilyen akarat-egyesülés Jézus által és rajta keresztül teremtődik meg, éppen úgy, ahogy a szőlőtő élete az élő ágakba és azokon keresztül áramlik.

5 Amikor az isteniség és az emberiség kö-

zött megvan ez az élő kapcsolat, s ha az emberiség meggondolatlanul és tudatlanul önző jólétért és öntelt eredményekért imádkozik, akkor csakis egy isteni válasz lehetséges: több és bővebb gyümölcs meghozatala a szellemből az élő ágak törzsökein. Amikor a szőlőtő ága él, csak egy válasz lehetséges annak minden kérelmére: bővebb szőlőtermés. Valójában az ág csak a gyümölcsért, a szőlőtermésért él, és nem is tehet mást. Az igaz hívő így él, csakis a szellem gyümölcseinek meghozatala céljából: hogy úgy szeresse az embert, ahogy őt magát szerette az Isten — hogy úgy szeressük egymást, ahogy Jézus szeretetett bennünket.

6 És amikor az Atya fegyelmező keze a szőlőtőhöz nyúl, azt szeretetben teszi, annak ér-

dekében, hogy az ágak még több gyümölcsöt teremjenek. És a bölcs szőlőműves csak a halott és terméketlen ágakat metszi le.

7 Jézusnak nehezére esett, hogy akár csak az apostolaival is felismertesse, hogy az ima a szellemtől született hívek működése a szellem uralta országban.

3. A VILÁG ELLENSÉGESSÉGE

1 Alig fejezték be a tizenegyek a szőlőtőről és az ágakról szóló beszéd megvitatását, amikor a Mester, jelezve, hogy még további mondanivalója van számukra és tudván, hogy kevés ideje van, így szólt: „Miután itt hagytalak benneteket, ne szegje kedveteket a világ ellenségessége. Ne csüggedjetek még akkor se, amikor a kicsinyhitű-

ek ellenetek fordulnak és összefognak az ország ellenségeivel. Ha megutál is titeket a világ, emlékezzetek, hogy előbb utált engem, mint ahogy titeket utált. Ha ti e világból valók lennétek, akkor a világ szeretné a sajátjait, de mert nem azok vagytok, a világ nem hajlandó szeretni titeket. Ti ebben a világban vagytok, de az életetek ne legyen világi. Azért választottalak titeket a világból, hogy egy másik világ szellemét képviseljétek még e világon is, melyből kiválasztottalak. De mindig emlékezzetek a szavaimra: A szolga nem nagyobb az uránál. Ha üldözni mernek engem, akkor üldözni fognak titeket is. Ha a szavaim sértik a hitetleneket, akkor a ti szavaitok is sérteni fogják az istenteleneket. És mindezt azért teszik veletek, mert ők nem

hisznek bennem vagy Őbenne, aki engem küldött; így sok dolgot fogtok elszenvedni az általam hozott örömhírért. De amikor e gyötrelmeket tűritek, emlékezzetek, hogy én is szenvedtem előttetek a mennyországról szóló ezen örömhírért.

2 A rátok támadók közül sokan nem ismerik a menny világosságát, de ez nem igaz a minket most üldözők némelyikére. Ha nem tanítottuk volna nekik az igazságot, akkor sok olyan furcsa dolgot műveltek volna, melyek nem esnek elítélés alá, de most, lévén, hogy megismerték a világosságot és mégis arra vetemedtek, hogy elutasítsák azt, már nincs mentség a viselkedésükre. Aki engem gyűlöl, az Atyámat gyűlöli. Nem lehet másképp; a világosság, mely megment

titeket, ha elfogadjátok, csak akkor marasztalhat el benneteket, ha szánt szándékkal elutasítjátok. És mit tettem ezekkel az emberekkel, hogy ily rettenetes gyűlölettel viseltetnek irántam? Semmit, kivéve azt, hogy közösséget ajánlottam nekik a földön és üdvözülést a mennyben. De nem olvastátok a mondást azt írásban: ‚És ok nélkül gyűlöltek engem'?

3 De nem hagylak egyedül titeket a világban. Távozásomat követően nagyon rövid időn belül szellemsegítőt küldök nektek. Olyan lesz veletek, aki átveszi a helyemet közöttetek, aki tovább tanít titeket az igazság útjára, aki még vigaszt is nyújt nektek.

4 A szívetekben ne támadjon aggodalom. Hisztek az Istenben; higgyetek továbbra is,

és bennem is higgyetek. Még ha el is kell hagynom titeket, nem leszek távol tőletek. Mondtam már nektek, hogy az Atyám világegyetemében számos lakóhely van. Ha ez nem így volna, akkor nem említettem volna ezt nektek többször is. Én visszatérek a világosság eme világaira, az Atya mennyének azon állomáshelyeire, ahová egykor majd ti is felemelkedtek. E helyekről jöttem ebbe a világba, és közel az óra, amikor vissza kell térnem az Atyámnak a magas szférákban végzendő munkájához.

5 Ha így előttetek megyek az Atya mennyországába, úgy bizonyosan elküldetek értetek, hogy velem legyetek azokon a helyeken, melyek az Isten halandó fiai számára készíttettek még azelőtt, hogy e világ meg

lett volna. Még ha itt is kell hagynom titeket, én itt maradok veletek szellemben, és ti végül velem lesztek személyesen, miután felemelkedtetek hozzám a világegyetememben, éppen úgy, ahogy én felemelkedem Atyámhoz az ő nagyobb világegyetemében. És amit nektek mondtam, az igaz és örökkévaló, még ha nem is értitek teljesen. Az Atyához megyek, és bár most nem követhettek, bizonyosan követni fogtok az eljövendő korszakokban."

6 Amikor Jézus leült, Tamás állt fel és szólt: „Mester, nem tudjuk hová mész; így természetesen az utat sem ismerjük. De ma éjszaka követünk téged, ha mutatod az utat nekünk."

7 Tamás szavait meghallván Jézus azt felel-

te: „Tamás, én vagyok az út, az igazság és az élet. Az Atyához csak rajtam keresztül lehet eljutni. Mindenki, aki megtalálja az Atyát, előbb engem talál meg. Ha ismertek engem, ismeritek az Atyához vezető utat. És engem ismertek, mert veletek éltem és most láttok engem.”

8 De e tanítás túlságosan mély értelmű volt sok apostolnak, különösen Fülöpnek, aki, miután váltott néhány szót Nátániellel, felkelt és azt mondta: „Mester, mutasd meg nekünk az Atyát, és minden, amit mondtál, világos lesz.”

9 És amikor Fülöp imigyen szólt, Jézus azt mondta: „Fülöp, oly hosszú időt töltöttem veled és te még most sem ismersz engem? Újból elmondom: Aki látott engem, az látta

az Atyát. Hát akkor meg hogy mondhatod, hogy Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok és az Atya bennem van? Nem tanítottam-e nektek azt, hogy a szavak, melyeket mondok, nem az én szavaim, hanem az Atya szavai? Én az Atya akarata szerint beszélek és nem magamtól. Az Atya akaratának megcselekedésére vagyok e világban, és meg is cselekedtem azt. Atyám bennem lakozik és rajtam keresztül munkál. Higgy nekem, amikor azt mondom, hogy az Atya bennem van, és hogy én az Atyában vagyok, vagy pedig higgy nekem azon életért, melyet megéltem — az elvégzett munkáért."

10 És a Mester elvonult, hogy vízzel üdítse fel magát, a tizenegyek pedig élénk tanács-

kozásba kezdtek e tanításokról, és Péter épp egy hosszabb beszédet akart tartani, amikor Jézus visszatért és jelzett nekik, hogy üljenek le.

4. A MEGÍGÉRT SEGÍTŐ

[1] Jézus e szavakkal folytatta a tanítást: „Amint eltávoztam az Atyához, és miután ő teljes egészében elfogadta a földön értetek végzett munkámat, és miután megkaptam a saját területem feletti végleges fennhatóságot, azt mondom majd az Atyámnak: Lévén, hogy egyedül hagytam a gyermekeimet a földön, ígéretem szerint egy másik tanítót kell küldenem nekik. És amint az Atya jóváhagyja, kiárasztom az Igazság Szellemét minden húsvér testre. Atyám szelleme már

a szívetekben van, és amikor e nap eljön, én is veletek leszek, éppen úgy, ahogy most veletek van az Atya. Ez az új ajándék az élő igazság szelleme. A hitetlenek először nem hallgatnak majd e szellem tanításaira, de a világosság fiai mind örömmel és tiszta szívvel fogadják. És amikor eljön, e szellemet úgy fogjátok ismerni, mint ahogy engem ismertetek, és ezt az ajándékot a szívetekbe fogadjátok, és ő veletek marad. Láthatjátok tehát, hogy nem hagylak segítség és útmutatás nélkül. Nem hagylak magatokra. Ma személyemben csak veletek lehetek. Az eljövendő időkben veletek és minden olyan emberrel is leszek, aki vágyik a jelenlétemre, legyetek bárhol is, és mindegyikőtökkel egyszerre leszek. Nem látjátok, hogy jobb,

ha elmegyek; hogy azért hagylak el titeket a húsvér testben, hogy jobban és teljesebben veletek lehessek a szellemben?

2 Csak néhány óra múlik el, és a világ többé nem lát engem; de ti továbbra is ismerni fogtok engem a szívetekben, míg el nem küldöm hozzátok ezt az új tanítót, az Igazság Szellemét. Miként személyemben veletek éltem, úgy fogok akkor bennetek élni; egy leszek a személyes tapasztalásotokkal a szellemországban. És amikor ez megtörténik, biztosan tudni fogjátok, hogy én az Atyában vagyok, és hogy míg életetek az Atyával bennem rejtezik, én is veletek vagyok. Én szerettem az Atyát és megtartottam a szavát; ti szerettetek engem, és megtartjátok a szavamat. Miként Atyám adott

nekem a szelleméből, úgy fogok én is adni nektek a szellememből. És az Igazság e Szelleme, melyet nektek adományozok, vezetni és vigasztalni fog titeket és végül elvezet benneteket a teljes igazságba.

3 Azért mondom nektek e dolgokat, ameddig még veletek vagyok, hogy jobban felkészüljetek azon megpróbáltatások elviselésére, melyek már most elértek minket. És amikor eljön ez az új nap, a Fiú és az Atya is bennetek fog lakozni. És e mennyei ajándékok mindig éppen úgy fognak együttműködni, ahogy az Atya és én egy személyben, az Ember Fiaként dolgoztunk a földön és a szemetek előtt. És e szellembarát emlékeztetni fog titeket mindenre, amit tanítottam nektek."

4 Amint a Mester egy pillanatnyi szünetet

tartott, Alfeus Júdás összeszedte a bátorságát és feltette azon kevés kérdéseinek egyikét, melyeket ő vagy a fivére Jézusnak valaha is feltett mások előtt. Júdás azt mondta: „Mester, te mindig is barátként éltél közöttünk; hogyan fogunk felismeri téged, ha többé már nem mutatod meg nekünk magad másként, mint e szellem által? Ha a világ nem lát téged, akkor mi hogyan bizonyosodjunk meg felőled? Hogyan fogsz nekünk megmutatkozni?”

5 Jézus végignézett rajtuk, elmosolyodott, és azt mondta: „Gyermekeim, én eltávozom, visszamegyek Atyámhoz. Egy rövid ideig nem fogtok látni engem úgy, ahogy most itt láttok, húsvér testként. Nagyon rövid időn belül elküldöm nektek a szelleme-

met, aki ezt az anyagi testet kivéve éppen olyan, mint én. Ez az új tanító az Igazság Szelleme, aki mindegyikőtökkel ott fog élni a szívetekben, és a világosság minden gyermeke eggyé lesz és egymáshoz közelíttetik. Atyám és én épp így leszünk képesek arra, hogy mindegyikőtök lelkében éljünk és minden más ember szívében is, akik szeretnek minket és e szeretetet valódiként élik meg azáltal, hogy szeretik egymást, éppen úgy, ahogy én most szeretlek titeket."

6 Alfeus Júdás nem értette meg teljesen a Mester szavait, de felfogta az új tanító ígéretét, és látva András arckifejezését, érezte, hogy a kérdésére kielégítő választ adtak.

5. AZ IGAZSÁG SZELLEME

[1] Ez az új segítő, melynek elküldését a hívek szívébe, melynek kiárasztását minden húsvér testre Jézus megígérte, nem más, mint az *Igazság Szelleme.* Ez az isteni felruházottság nem az igazság betűje vagy törvénye, és nem is az igazság formájaként vagy kifejeződéseként kell működnie. Az új tanító az *igazságról való meggyőződés,* az igaz jelentéstartalmak tudatossága és bizonyossága a valódi szellemszinteken. És ez az új tanító az élő és növekvő igazságnak, a kiterjedő, feltáruló és alkalmazkodó igazságnak a szelleme.

[2] Az isteni igazság szellem érzékelte és élő valóság. Az igazság csakis az isteniség felismerésének és az Istennel való bensőséges közösség tudatának felső szellemi szintjein

létezik. Megismerhetitek az igazságot, és meg is élhetitek az igazságot; megtapasztalhatjátok az igazság gyarapodását a lelketekben és élvezhetitek annak elmebeli megvilágosító szabadságát, de az igazságot nem zárhatjátok be az emberi viselkedés fordulataiba, szabályaiba, meggyőződéseibe vagy értelmi mintáiba. Az emberi szabályokba foglalásra tett kísérlettel az isteni igazság gyorsan elpusztul. A bebörtönzött igazság pusztulását követő megmentése a legjobb esetben is csak az észbelisített és megdicsőített bölcsesség valamely különleges formájának felismerésében történhet meg. Az állandósult igazság halott igazság, és csakis halott igazságot lehet elméletként megtartani. Az élő igazság lendületes és csak tapasztalásilag

létezhet az emberi elmében.

3 Az értelem a mindenségrendi elme jelenlétével megvilágított anyagi létezésből nő ki. A bölcsességet az új jelentéstartalmú szintre emelkedett ismeret tudatosulása alkotja, és annak működését az egyetemesen adományozott bölcsesség segéd jelenléte indítja be. Az igazságot mint szellemi valóságértéket csakis olyan, szellemmel felruházott lények tapasztalhatják meg, akik a világegyetemtudat anyagfeletti szintjein működnek, és akik az igazság felismerését követően engedélyezik annak megelevenítő szelleme számára, hogy a lelkükben éljen és uralkodjon.

4 A világegyetemi látásmóddal rendelkező igaz gyermek minden bölcs mondásban az Igazság élő Szellemét keresi. Az Istent is-

merő egyén a bölcsességét az isteni előrehaladás élő-igazság szintjeihez igazítja; a szellemi fejlődésre képtelen lélek az élő igazságot minduntalan lehúzza a bölcsesség halott szintjeire és a pusztán felmagasztalt tudás területére.

5 Az Igazság Szellemének emberfeletti nézőpontjához való igazodás híján az aranyszabály egyszerűen csak egy magas szintű erkölcstani viselkedési szabállyá válik. Az aranyszabály, ha az ember szó szerint értelmezi, komoly sérelem eszközéül szolgálhat az ember társaival szemben. A bölcsesség aranyszabályának szellemi megítélése nélkül arra a következtetésre juthatnátok, hogyha vágyatok szerint minden embernek az elméjében lévő teljes és őszinte igazsá-

got el kellene mondania nektek, akkor nektek is az elmétek minden gondolatát teljesen és nyíltan el kell mondanotok lénytársaitoknak. Az aranyszabály ilyen szellemietlen értelmezése elmondhatatlan boldogtalansághoz és vég nélküli fájdalomhoz vezetne.

6 Némelyek úgy látják és értelmezik az aranyszabályt, mint az emberi testvériesség tisztán értelmi helyeslését. Mások az emberi kapcsolat eme kifejeződését úgy értelmezik, mint az emberi személyiség gyöngéd érzelmeinek érzelmi kielégülését. Egy másik halandó ugyanezen aranyszabályt a minden társadalmi kapcsolat mérésére alkalmas mérőrúdként, a társas viselkedés mércéjeként ismeri el. Megint mások úgy tekintik, mint

egy olyan erkölcsi tanító határozott parancsát, aki ezen állításban minden testvéri viszony tekintetében megjelenítette az erkölcsi kötelesség legfelsőbb rendű fogalmát. Az ilyen erkölcsi lények életében az aranyszabály válik az egész életfelfogásuk bölcs középpontjává és peremévé.

7 Az Istent ismerő igazságszeretők hívő testvériségének országában ez az aranyszabály a szellemi felismerés élő jegyeit viszi tovább az értelmezés magasabb szintjeire, ahol is az Isten halandó fiait arra késztetik, hogy a Mester eme parancsát olyanként tekintsék, mint amely a társaikhoz való viszonyulás terén megköveteli tőlük, hogy a társak a hívő által velük kezdeményezett kapcsolatteremtés eredményeként a lehető leg-

nagyobb jót kapják. Ez az igaz vallás lényege: hogy magadként szeresd a szomszédodat.

8 De az aranyszabály legfelsőbb szintű felismerése és legigazabb értelmezése az, hogy az ilyen isteni kijelentés tartós és élő valóságának igazsága a szellemben tudatosul. Az egyetemes viszony eme szabályának igaz mindenségrendi jelentése csakis azon szellemi felismerésben nyilatkoztatik ki, azon viselkedési törvény értelmezésében, mely értelmezést a Fiú szelleme nyújt az Atya halandó ember lelkében lakozó szellemének. És amikor az ilyen, szellem vezette halandók felismerik ezen aranyszabály igazi értelmét, túlárad bennük annak bizonyossága, hogy ők egy barátságos világegyetem lét-

polgárai, és a szellemvalósággal kapcsolatos eszményképeik csak akkor jelentenek megelégedést nekik, amikor úgy szeretik a társaikat, ahogy Jézus szeretett mindannyiunkat, és hogy ez az Isten szeretete felismerésének valósága.

9 Az isteni igazságnak a minden istenfi egyedi követelményeivel és képességével szembeni élő rugalmasságával és mindenségrendi alkalmazkodóképességével kapcsolatos ugyanezen bölcseletet már azt megelőzően meg kell értenetek, hogy abban reménykedhetnétek, hogy kellőképpen megértitek a Mesternek a rosszal szembeni ellen nem állással kapcsolatos tanítását és gyakorlatát. A Mester tanítása alapvetően szellemi nyilatkozat. A bölcseletének még az

anyagi kihatásai sem értelmezhetők haszonnal a szellemi összefüggéseiktől elkülönülten. A Mester parancsának szelleme a világegyetemre adott minden önző megnyilvánulással szembeni ellen nem állásban áll fenn, melyhez az igaz szellemértékek valós szintjeinek tetterős és fokozatos elérése társul: az isteni szépségé, a végtelen jóságé és az örökkévaló igazságé — megismerni Istent és egyre inkább olyanná válni, mint ő.

10 A szeretetnek, az önzetlenségnek a viszonyokhoz való folyamatos és élő igazodás érdekében értelmezésen kell átesnie, az Igazság Szelleme vezetésének megfelelően. A szeretetnek ezáltal kell megváltoztatnia és kiterjesztenie a szeretett egyén legnagyobb mindenségrendi boldogságáról alkotott fo-

galmait. És ekkor a szeretet továbbmegy és rábukkan ugyanezen hozzáállásra minden más egyént illetően, akiket esetleg befolyásolhatott az a növekvő és élő kapcsolat, melyet egy szellem-vezette halandó alakított ki a világegyetem többi létpolgára iránti szeretetében. És a szeretet eme teljes és élő igazodási folyamatának a jelenlévő rossz környezetében, és a tökéletes isteni végzet örök céljának tükrében kell végbemennie.

[11] És így világosan fel kell ismernünk, hogy sem az aranyszabályt, sem az ellen nem állás tanítását hitelvként vagy tantételként soha nem lehet helyesen értelmezni. Azokat csak úgy lehet megérteni, ha megéljük őket, ha felismerjük a jelentéstartalmukat az egyik emberi lénynek a másikkal való szeretettel-

jes kapcsolatát irányító Igazság Szellemének élő értelmezésében.

[12] És mindez világosan mutatja a különbséget a régi és az új vallás között. A régi vallás önmegtagadást tanított; az új vallás csak önzetlenséget tanít, teljesebb önmegvalósítást az együttes társas szolgálatban és a világegyetemi megértésben. A régi vallást félelemtudat hajtotta; az országról szóló új evangéliumot igazság-meggyőződés uralja, az örökkévaló és egyetemes igazság szelleme. És semmilyen mértékű jámborság vagy hitelvű hűség nem képes ellentételezni azon önkéntelen, nagylelkű és őszinte barátságosság hiányát az ország híveinek élettapasztalásában, mely az élő Isten szellemtől született fiait jellemzi. Sem a hagyomány,

sem az alakias istenimádat semmilyen szertartásrendszere nem képes kárpótlást nyújtani az embernek a társai iránti valódi szeretete hiányáért.

6. A TÁVOZÁS SZÜKSÉGESSÉGE

[1] Miután Péter, Jakab, János és Máté számos kérdést intézett a Mesterhez, ő így folytatta a búcsúbeszédét: „És azért beszélek nektek minderről mielőtt itt hagylak titeket, hogy ezzel felkészüljetek arra, ami rátok vár, hogy ne essetek súlyos tévedésbe. A hatóságok nem fognak megelégedni pusztán azzal, hogy kitiltanak titeket a zsinagógákból; figyelmeztetlek, hogy közeleg az óra, amikor a gyilkosaitok úgy gondolják majd, hogy az Istennek tesznek szolgálatot. És mindeme

dolgokat azért teszik meg veletek és azokkal, akiket a mennyországba vezettek, mert ők nem ismerik az Atyát. Nem voltak hajlandók megismerni az Atyát azáltal, hogy nem voltak hajlandók elfogadni engem; és nem akarnak elfogadni engem, amikor elutasítanak titeket, feltéve, hogy megtartottátok az új parancsomat, miszerint úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Azért beszélek nektek e dolgokról előre, hogy amikor eljön a ti időtök, ahogy az enyém is eljött most, erőt merítsetek annak tudatából, hogy minderről nekem tudomásom volt, és hogy a szellemem veletek lesz minden szenvedésetekben, melyet értem és az örömhírért viseltek. E célból beszéltem előttetek oly nyíltan a legelejétől fogva. Még

arra is figyelmeztettelek benneteket, hogy az ember ellenségei a maga házából valók is lehetnek. Bár az országról szóló ezen örömhír szüntelenül nagy békességet szerez az egyes hívő lelkében, nem hoz békét a földön addig, amíg az ember hajlandó nem lesz teljes szívvel elhinni a tanításomat és a halandói élet megélésének fő céljaként meghonosítani azt a gyakorlatot, hogy az Atya akaratát megcselekedje.

[2] Most, hogy elhagylak titeket, mivelhogy eljött az idő, amikor el kell indulnom az Atyához, meg vagyok lepve, hogy egyikőtök sem kérdezte meg tőlem, hogy ‚Miért hagysz el minket?' Mindazonáltal tudom, hogy a szívetekben ilyen kérdéseket tesztek fel. Ezért nyíltan fogok beszélni hozzátok,

mint barát a baráthoz. Valóban hasznos számotokra, hogy eltávozom. Ha nem mennék el, az új tanító nem jöhetne el a szívetekbe. Meg kell válnom e halandó testtől és újra el kell foglalnom a helyemet fent, mielőtt elküldhetném e szellemi tanítót, hogy a lelketekben éljen és a szellemeteket az igazságba vezesse. És amikor a szellemem eljön, hogy bennetek lakozzon, megvilágítja majd a bűn és az igazságosság közötti különbséget és képessé tesz titeket arra, hogy azok felől bölcsen ítéljetek a szívetekben.

3 Még sok mondanivalóm lenne számotokra, de most nem tudnátok többet befogadni. Jóllehet amikor ő, az Igazság Szelleme eljön, végül elvezet titeket a teljes igazságba, ahogy az Atyám világegyetemének számos lakóhe-

lyen áthaladtok.

4 E szellem nem magától fog szólni, hanem azt mondja nektek, amit az Atya a Fiúnak kinyilatkoztatott, és megmutat még eljövendő dolgokat is; úgy dicsőít meg engem, ahogy én megdicsőítettem az Atyát. E szellem belőlem jön elő, és az én igazságomat nyilatkoztatja ki nektek. Minden, amivel az Atya e területen rendelkezik, az már az enyém; ezért mondtam azt, hogy ez az új tanító abból vesz, ami az enyém és kinyilatkoztatja nektek.

5 Nemsokára elhagylak titeket egy rövid időre. Az után, amikor viszontláttok, én már úton leszek az Atyához, ezért ezt követően még ti sem fogtok sokáig látni."

6 Mialatt rövid szünetet tartott, az apostolok ilyen szavakat váltottak egymás között:

„Miről beszél most? ‚Nemsokára elhagylak titeket,’ és ‚Amikor viszontláttok, az nem sokáig lesz így, mert úton leszek az Atyához.’ Mit érthet az alatt, hogy ‚nemsokára’ és ‚nem sokáig’? Nem értjük, hogy mit akar mondani.”

7 És mivel Jézus tudta, hogy ezeket a kérdéseket tették fel, azt mondta: „Azt kérdezitek egymástól, hogy mit értettem az alatt, amikor azt mondtam, hogy nemsokára nem leszek veletek, és hogy amikor viszontláttok, én már úton leszek az Atyához? Világosan elmondtam nektek, hogy az Ember Fiának meg kell halnia, de újra feltámad. Hát nem értitek a szavaim jelentését? Először elszomorodtok, de később ama sokakkal együtt örvendeztek majd, akik megértik e dolgo-

kat, miután azok megtörténtek. A nő valóban szenved a vajúdás alatt, de amikor végre megszülte gyermekét, nyomban elfelejti fájdalmát annak tudatában érzett örömében, hogy egy ember született a világra. És így fogtok ti is szenvedni az eltávozásom miatt, de rövidesen viszontlátlak titeket, és akkor a szomorúságotok örvendezéssé fog változni, és az Isten üdvösségének egy új kinyilatkoztatása jön el hozzátok, melyet ember soha nem vehet el tőletek. És az élet ugyanezen kinyilatkoztatásában az összes világ áldást nyer a halál legyőzése megvalósításában. Ez ideig minden kérelmeteket az Atyám nevében tettétek. Miután viszontláttatok, az én nevemben is kérhettek, és én meghallgatlak titeket.

8 Egészen eddig szólásokban tanítottalak

titeket és példázatokban szóltam hozzátok. Azért tettem így, mert még csak gyermekek voltatok a szellemben; de közeleg az idő, amikor nyíltan beszélek majd nektek az Atyáról és az ő országáról. És azért fogok így tenni, mert az Atya maga szeret titeket és azt szeretné, hogy még teljesebben kinyilatkoztassék számotokra. Halandó ember nem láthatja a szellem-Atyát; ezért jöttem én el a világba, hogy megmutassam az Atyát a ti teremtményi szemeteknek. De amikor a szellemnövekedésben kiteljesedtetek, meglátjátok majd az Atyát magát is."

9 Mindezt meghallván, a tizenegyek azt mondták egymásnak: „Nézd csak, világosan beszél hozzánk. A Mester biztosan Istentől jött. De miért mondja, hogy vissza

kell térnie az Atyához?” És Jézus látta, hogy még mindig nem értik őt. Ez a tizenegy ember nem tudott megszabadulni a Messiásra vonatkozó zsidó felfogással kapcsolatban általuk régóta dédelgetett eszméktől. Minél jobban hittek abban, hogy Jézus a Messiás, annál több gondot okoztak azok a mélyen gyökerező képzeteik, amelyek az országnak a földön való dicsőséges anyagi diadalával voltak kapcsolatban.

181. ÍRÁS

AZ UTOLSÓ INTELMEK ÉS FIGYELMEZTETÉSEK

A TIZENEGYEKNEK elmondott búcsúbeszédet követően Jézus kötetlen beszélgetést folytatott velük és felidézték számos olyan élményüket, melyben csoportként és egyénekként részük volt. E galileaiak végre kezdték érteni, hogy a barátjuk és tanítójuk el fogja hagyni őket, és reménykedve kapaszkodtak azon ígéretbe, hogy rövidesen újra velük lesz, de hajlamosak voltak elfelejteni, hogy e visszatérése úgyszintén csak rövid ideig fog tartani. Az apostolok és a vezető tanítványok közül sokan tényleg úgy gondolták, hogy e rövid

időre (a feltámadás és a felemelkedés közötti rövid időszakra) szóló visszatérési ígérettel Jézus arra utalt, hogy egy rövid látogatást tesz az Atyjánál, majd visszatér és megalapítja az országot. És a tanításának ilyen értelmezése összhangban volt mind az előre kialakított meggyőződéseikkel, mind pedig a vérmes reményeikkel. Lévén, hogy az élethosszig tartó meggyőződéseikben és a vágyaik teljesülésével kapcsolatos reményeikben így egyetértettek, már nem esett nehezükre, hogy a Mester szavaihoz az erős sóvárgásaikat igazolni képes értelmezést találjanak.

[2] Miután a búcsúbeszédet megvitatták és elméjükben megnyugodtak, Jézus újra az apostolok figyelmét kérte és hozzáfogott az

utolsó intelmeinek és figyelmeztetéseinek közreadásához.

1. AZ UTOLSÓ VIGASZTALÓ SZAVAK

[1] Amikor a tizenegyek helyet foglaltak, Jézus felállt és így szólt hozzájuk: „Amíg veletek vagyok a húsvér testben, én csak egy lehetek közöttetek, amint e világon is. De amint a halandói természet eme burkától megváltam, úgy térhetek majd vissza, mint bennetek lakozó szellem, aki mindegyikőtökben és mindenki olyanban lakozik, aki hisz az országról szóló ezen örömhírben. Így az Ember Fia szellemi megtestesüléssé válik minden igaz hívő lelkében.

[2] Amint visszatértem, hogy bennetek lakozzam és rajtatok keresztül munkálkod-

jak, képes leszek jobban továbbvezetni titeket ezen az életen keresztül és jobban tudok majd utat mutatni nektek a számos lakóhelyen át, a jövőbeli életben a mennyeknek országában. Az Atya örökkévaló teremtésében az élet nem a tétlenség és az önző kényelem végtelen pihenése, hanem vég nélküli fejlődés az irgalomban, az igazságban és a dicsőségben. Az Atyám házában lévő sok-sok állomáshely egy-egy megálló, olyan élet, melynek rendeltetése az, hogy felkészítsen titeket az előttetek álló következőre. És a világosság gyermekei így fognak dicsőségről dicsőségre továbbmenni, míg eljutnak ahhoz az isteni állapothoz, amelyben szellemileg tökéletessé váltak, éppen olyan tökéletessé, mint amilyen tökéletes az Atya min-

den dologban.

3 Ha követni akartok, amikor itt hagylak titeket, akkor minden őszinte erőfeszítéseteket arra irányítsátok, hogy a tanításaim szelleme és az életem eszményképe szerint éljetek — az Atya akaratát megcselekedve. Ezt tegyétek ahelyett, hogy megpróbálnátok utánozni a természetes életemet a húsvér testben, melyet szükségszerűen meg kellett élnem ezen a világon.

4 Az Atya küldött engem e világba, de közületek csak néhányan döntöttek úgy, hogy teljesen elfogadnak. A szellememet minden húsvér testre kiárasztom, de nem minden ember fogja elfogadni ezt az új tanítót a lélek kísérőjeként és tanácsadójaként. De akik elfogadják, azok megvilágosodnak, megtisz-

tulnak és megvigasztaltatnak. És az Igazság e Szelleme az élő víz örökkévaló életre feltörő forrásává fog válni bennük.

5 És most, hogy távozni készülök tőletek, vigasztaló szavakat akarok szólni. Békével távozom tőletek; a békémet adom nektek. Ezeket az ajándékokat nem úgy adom, ahogy a világ ad — mértékkel — én mindegyiketeknek megadom mindazt, amit el tudtok fogadni. Ne nyugtalankodjon a szívetek, és ne hagyjátok azt se, hogy megrémüljön. Legyőztem a világot, és bennem ti mind győzedelmeskedni fogtok a hiten keresztül. Figyelmeztettelek titeket, hogy az Ember Fiát meg fogják ölni, de biztosítalak titeket, hogy még visszatérek, még ha csak rövid időre is, mielőtt elmegyek az Atyához.

És miután felemelkedtem az Atyához, biztosan elküldöm az új tanítót, hogy veletek legyen és a szívetekben lakozzon. És amikor látjátok mindezt megtörténni, ne ijedjetek meg, hanem inkább higgyetek, minthogy minderről előre tudtatok. Erős ragaszkodással szerettelek titeket, és nem szerettelek elhagyni benneteket, de ez az Atya akarata. Az én időm elérkezett.

6 Ezen igazságok egyikében se kételkedjetek, miután az üldöztetés szétszór és a sok szomorúság elcsüggeszt titeket. Amikor úgy érzitek, hogy egyedül vagytok a világban, én tudni fogok a ti elszigeteltségetekről, éppen úgy, ahogy ti is tudtok az enyémről, amikor mindegyikőtöket otthonába szétkergetik s az Ember Fia így az el-

lenségeinek kezére jut. De én sohasem vagyok egyedül; az Atya mindig velem van. Még ekkor is imádkozni fogok értetek. És mindeme dolgokat azért mondtam el nektek, hogy békességetek legyen és folyvást gyarapodjatok benne. E világon gyötrelem jut nektek, de örvendezzetek; győzedelmeskedtem a világban és megmutattam nektek az örökkévaló örömhöz és az örökké tartó szolgálathoz vezető utat."

7 ¶ Jézus megnyugtatja azokat, akik társai az Atya akaratának megcselekedésében, de nem az e világ örömeinek és megelégedettségeinek sora szerint. A hitetlen anyagi világnézetűek és végzethívők csupán kétféle béke és lelki vigasz élvezetében reménykedhetnek: vagy sztoikusoknak kell lenniük, ki-

tartó elszántsággal nézve szembe az elkerülhetetlennel és a legrosszabb elviselésével; vagy derűlátóknak kell lenniük, mindegyre engedve annak a reménynek, mely csak az emberi kebelből fakad, és hiábavalóan vágyni a valójában soha el nem jövő békére.

8 Egy bizonyos mennyiségű közönyös nyugalom és derűlátás jó szolgálatot tesz az élet megélésében a földön, de egyiknek sincs semmi köze ahhoz a fenséges békéhez, melyet az Isten Fia adományoz a testvéreinek a húsvér testben. A Mihály által a testvéreinek nyújtott béke a földön éppen az, mely eltöltötte az ő saját lelkét is, amikor ő maga a halandói életet élte a húsvér testben ezen a világon. Jézus békéje egy olyan, Istent ismerő egyén öröme és megelégedettsége, aki győ-

zelemre jutott abban, hogy teljesen megtanulta, miként cselekedje meg az Isten akaratát, mialatt a halandói életet éli a húsvér testben. Jézus elméjében a béke az isteni Atya bölcs és rokonszenvező felügyeletében gyökerező, teljesen emberi hiten alapult. Jézusnak voltak nehézségei a földön, még helytelenül úgy is nevezték, hogy a „fájdalmak embere”, de mindeme tapasztalásokban és azokon túl, annak a magabiztosságnak a vigaszát élvezte, mely még arra is képessé tette, hogy az életcélját ama teljes megnyugvásban teljesítse ki, hogy az Atya akaratát véghezviszi.

9 Jézus céltudatos volt, kitartó és teljesen a küldetése teljesítésének szentelte magát, de nem volt érzéketlen és keménykszívű sztoi-

kus; mindig az életélményei derűs vetületeit kereste, s nem volt a valóságra érzéketlen és önáltató derűlátó sem. A Mester tudott mindenről, ami rá várt, és nem félt. Miután e békével minden egyes követőjét megajándékozta, következetesen azt mondhatta, „Ne nyugtalankodjon a szívetek, és ne hagyjátok azt se, hogy megijedjen.”

10 Jézus békéje tehát egy olyan fiú békéje és megnyugvása, aki teljes mértékben hiszi, hogy az időbeli és örökkévalóságbeli létpályája biztonságban van, mert teljes egészében egy végtelenül bölcs, végtelenül szerető és korlátlan hatalmú szellem-Atya gondjára és felügyeletére van bízva. És ez valóban olyan béke, mely meghaladja a halandói elme felfogóképességét, de amelyet a hívő em-

beri szív teljes mértékben élvezhet.

2. SZEMÉLYES BÚCSÚINTELMEK

[1] A Mester befejezte a búcsúintelmeinek átadását és az utolsó figyelmeztetéseinek közreadását az apostolok, mint csoport számára. Ez után egyenként fordult hozzájuk, hogy elbúcsúzzon, és hogy mindegyiküknek valamilyen személyes tanácsot adjon a búcsúáldása mellé. Az apostolok még mindig úgy ültek az asztal körül, mint amikor először ültek le az Utolsó Estebédhez, és ahogy a Mester körbejárta az asztalt, hogy beszéljen velük, mindegyikük felállt, amikor Jézus megszólította.

[2] ¶ Jánosnak azt mondta Jézus: „Te, János, te vagy a legifjabb a testvéreim közül. Nagyon közel álltál hozzám, és bár

mindannyiatokat ugyanazzal a szeretettel szeretlek, melyet egy atya a fiainak adhat, András téged jelölt azon hármak egyikének, akiknek mindig a közelemben kell lenniük. Emellett engem képviseltél és folytatnod is kell ezt a földi családomat érintő sok dologban. És én úgy megyek az Atyához, János, hogy teljesen biztos vagyok abban, hogy te továbbra is felügyelni fogod az enyéimet a húsvér testben. Ügyelj arra, hogy a küldetésemmel kapcsolatos zavaruk semmiképpen se akadályozzon téged abban, hogy mindannyiukra kiterjeszd a rokonszenvedet, lásd el őket tanáccsal, sőt úgy segíts nekik, ahogy szerinted én segíteném őket, ha itt maradnék a húsvér testben. És amikor mind meglátják a világosságot és teljesen belépnek az

országba, bár ti mind örömmel fogjátok üdvözölni őket, én számítok rád János abban, hogy a nevemben üdvözlöd őket.

3 És most, hogy megkezdem a földi pályám utolsó óráit, maradj a közelemben, hogy üzenetet hagyhassak nálad a családom számára. Ami az Atyától kapott munkámat illeti, az már elvégeztetett, a húsvér testbeni halálomat kivéve, és én hajlandó vagyok kiinni ezen utolsó poharat is. De ami a földi atyám, József által rám hagyott felelősségeket illeti, bár ezeknek életem során eleget tettem, most rád kell támaszkodnom abban, hogy helyettem mindeme dolgokban eljárj. És azért választottalak téged János arra, hogy ezt megtedd nekem, mert te vagy a legfiatalabb és ezért igencsak valószínű,

hogy túléled a többi apostolt.

4 Egykor úgy hívtunk téged és a fivéredet, hogy a mennydörgés fiai. Erélyesként és türelmetlenként indultatok velünk, de sokat változtatok, hiszen volt idő, amikor még azt akartátok, hogy tűzesőt kérjek a tudatlan és meggondolatlan hitetlenek fejére. És még további változáson kell átesned. Azon új parancsolat apostolává kell válnod, melyet ma éjjel átadtam nektek. Szenteld életedet annak, hogy megtanítod a testvéreidnek azt, hogy miként szeressék egymást úgy, ahogy én szerettelek titeket."

5 Ahogy Zebedeus János ott állt a felső-szobában, legördülő könnycseppekkel az arcán, a Mester szemébe nézett és azt mondta: „És így fogok tenni, Mesterem, de mi-

képp tudnám megtanulni, hogy jobban szeressem a testvéreimet?” És erre Jézus így felelt: „Akkor fogod megtanulni, hogy miként szeresd jobban a testvéreidet, ha először megtanulod jobban szeretni a mennyei Atyjukat, és ezután ténylegesen nagyobb érdeklődést mutatsz majd az időbeni és örökkévalóságbeli jólétük iránt. És minden ilyen emberi érdeklődést segít a megértő rokonszenv, az önzetlen szolgálat és a teljes megbocsátás. Senki sem nézhet le a fiatalságod miatt, de arra intelek, hogy mindig kellőképpen vedd figyelembe ama tényt, hogy a kor gyakran tapasztalatot hoz magával, és hogy az emberi ügyekben semmi sem helyettesítheti a tényleges tapasztalást. Törekedj arra, hogy békességben élj minden em-

berrel, különösen a barátaiddal a mennyország testvériségében. És János, mindig emlékezz, hogy ne küzdj azokkal a lelkekkel, akiket meg akarsz nyerni az országnak.”

6 ¶ És ez után, elsétálva a saját helye mellett, egy pillanatra megállt Karióti Júdás kerevete előtt. Az apostolokat eléggé meglepte, hogy Júdás nem tért vissza ekkorra, és nagyon kíváncsiak voltak, hogy mit is jelenthet Jézus szomorú arckifejezése, ahogy ott áll az áruló üres helye fölött. De talán András kivételével egyiküknek sem fordult meg a fejében az a gondolat, hogy a pénztárosuk azért ment el, hogy elárulja a Mesterét, melyre Jézus az est korábbi részében és az estebéd alatt már célzott. Oly sok minden történt eddig, hogy egészen elfelejtkeztek a Mester azon bejelen-

téséről, hogy az egyikük el fogja árulni őt.

7 ¶ Jézus most Zélóta Simonhoz ment oda, aki felállt és e figyelmeztetést hallgatta meg: „Te Ábrahám igaz fia vagy, de mennyi időt fordítottam arra, hogy megpróbáljalak e mennyország fiává tenni. Szeretlek téged és minden testvéredet is szeretem. Tudom, hogy szeretsz engem, Simon, és hogy szereted az országot is, de még mindig azt szeretnéd, hogy az ország a te kedved szerint jöjjön el. Tudom jól, hogy végül felfogod az örömhírem szellemi természetét és értelmét, és hogy bátor munkát fogsz végezni annak hirdetésében, azonban szomorú vagyok amiatt, hogy mi történhet veled, amikor eltávozom. Boldoggá tenne az a tudat, hogy nem fogsz elbukni; örömmel töltene el, ha

tudhatnám, hogy miután elmegyek az Atyához, te továbbra is az apostolom maradsz, és hogy a mennyország követéhez méltóan viselkedsz majd.”

8 Jézus alig mondta el a Zélóta Simonhoz intézett szavait, amikor e heves hazafi, kidörzsölve a könnyeket a szeméből, így felelt neki: „Mester, ne aggódj a hűségem miatt, Én már hátat fordítottam mindennek, hogy életemet a te földi országod megteremtésének szentelhessem, és nem fogok elbukni. Túléltem eddig minden csalódást, és nem foglak cserbenhagyni.”

9 És erre, kezét Simon vállára téve, Jézus azt mondta: „Igazán üdítő hallani, hogy így beszélsz, különösen olyan időben, mint ez a mostani, de kedves barátom, még mindig

nem tudod, hogy mit beszélsz. Én egy pillanatra sem kételkednék a hűségedben, az odaadásodban; tudom, hogy nem haboznál harcba szállni és meghalni értem, mint ahogy a többiek is mind" (élénk helyeslésük jeléül a többiek mind bólintottak), „de ezt nem várják el tőled. Többször is mondtam már neked, hogy az én országom nem evilági, és hogy a tanítványaim nem harccal fogják azt megalapítani. Sokszor mondtam már ezt neked Simon, de nem vagy hajlandó szembenézni az igazsággal. Az irántam és az ország iránt való hűséged miatt nem aggódom, de mit fogsz tenni, amikor eltávozom és végül ráébredsz, hogy nem tudtad megragadni a tanításom értelmét, és hogy a helytelen fogalmaidat hozzá kell majd igazí-

tanod az ügyek más és szellemi rendű valóságához az országban?”

10 Simon tovább akart beszélni, Jézus azonban felemelte a kezét, és megállítva őt, így folytatta: „Egyik apostolom sem nyíltabb és őszintébb a szívében, de egyikük sem lesz olyan levert és csüggedt az eltávozásomat követően, mint te. Minden elbátortalanodásodban a szellemem veled lesz, és ezek, a te testvéreid, nem fognak elhagyni téged. Ne feledd, hogy mit tanítottam neked a földi állampolgárságnak és az Atya szellemi országában való fiúi elismertségnek a viszonyáról. Jól fontolj meg mindent, amit arról mondtam, hogy add meg a császárnak, ami a császáré és az Istennek, ami az Istené. Simon, szenteld az életedet annak, hogy meg-

mutatod, milyen elfogadható módon tehet eleget a halandó ember ama parancsomnak, hogy egyszerre ismerje el a polgári hatalmak iránti ideigvaló kötelességet és az ország testvériségének szellemi szolgálatát. Ha az Igazság Szelleme fog tanítani, akkor sohasem lesz összeütközés a földi állampolgárság és a mennybeli fiúi besorolás követelményei között, hacsak az ideigvaló uralkodók nem vetemednek arra, hogy azt a tiszteletet és imádatot követeljék tőletek, ami csakis az Istennek jár ki.

11 ¶ És most, Simon, amikor mindezt végre meglátod, és miután magadhoz tértél a csüggedtségedből és elindultál hirdetni ezen örömhírt nagy erővel, ne feledd soha, hogy én veled voltam még az elbátortalanodá-

sod teljes időszakában is, és hogy elmegyek veled egészen a legvégsőkig. Te mindig is az apostolom maradsz, és miután hajlandó leszel a szellem szemével látni és arra, hogy teljesebben rendeld alá akaratodat a mennyei Atya akaratának, akkor fogsz visszatérni úgy, mint az én követem, és csak azért, mert lassan fogtad fel a neked tanított igazságokat, senki sem foszthat meg attól a fennhatóságtól, melyet rád ruháztam. És így, Simon, még egyszer figyelmeztetlek, hogy akik karddal harcolnak, azok kard által pusztulnak, míg akik a szellemben dolgoznak, örökké tartó életet kapnak az eljövendő országban, mely örömmel és békével jön el abban az országban, mely most van. És amikor a kezedbe adott munka elvégezte-

tett a földön, te, Simon, ott fogsz velem ülni az országomban. Valóban meg fogod látni a régóta vágyott országot, de nem ebben az életben. Továbbra is higgy bennem és abban, amit kinyilatkoztattam nektek, és megkapod az örökkévaló élet ajándékát."

12 ¶ Befejezvén a Zélóta Simonnak szóló beszédét, Jézus Lévi Mátéhoz lépett oda és így szólt: „Nem hárul rád többé az apostoli csoport pénztáráról való gondoskodás feladata. Hamarosan, nagyon is hamar, mindannyian szétszórattok; nem engedik meg, hogy akár egyetlen testvéretek vigaszt nyújtó és megtartó társaságát is élvezzétek. Ahogy haladtok előre az országról szóló ezen örömhír terjesztésében, új társakat kell magatok mellé találnotok. Én kettesével küldtelek ki tite-

ket a felkészülésetek idején, de most, hogy itt hagylak benneteket, miután magatokhoz tértetek a megrázkódtatásból, magatokban és egészen a föld határaiig fogtok menni, hirdetve ezt az új hírt: hogy a hit megelevenítette halandók az Isten fiai."

13 Erre Máté azt mondta: „De Mester, ki fog elküldeni minket, és hogyan fogjuk megtudni, hogy merre menjünk? Vajon András fogja mutatni az utat?" És Jézus így felelt: „Nem, Lévi, András nem fog többé vezetni benneteket az örömhír terjesztésében. Ő valóban továbbra is a barátotok és a tanácsadótok marad addig a napig, amíg az új tanító el nem jön, és akkor az Igazság Szelleme mindegyiketeket elvezeti majd távoli vidékekre, hogy ott dolgozzatok az ország ki-

terjesztésén. Sok változáson estél át attól a naptól kezdve ott a vámházban, amikor először indultál el, hogy kövess; de sok további változásnak kell végbemennie, mielőtt még képes lennél elképzelni egy olyan testvériség látványát, melyben a nem-zsidók a zsidókkal együtt ott ülnek testvéri közösségben. Amíg teljes megelégedésre nem jutsz, maradj meg ama késztetésedben, hogy megnyered a zsidó testvéreidet, és aztán fordulj komolyan a nem-zsidók felé. Egy dologban biztos lehetsz Lévi: elnyerted a testvéreid bizalmát és ragaszkodását; mindannyian szeretnek téged." (És mind a tízen jelezték, hogy helyeslik a Mester szavait.)

14 „Lévi, én sok olyasmit tudok a te aggodalmaidról, áldozataidról és munkáidról, hogy

a pénztárat feltöltve tartsd, melyekről a testvéreidnek nincs tudomása, és örülök, hogy bár aki az erszényt hordozza, most nincs jelen, a publikánus követ azonban itt van az ország hírnökeinek búcsúgyűlésén. Imádkozom, hogy a szellem szemével érzékeld a tanításom jelentését. És amikor az új tanító a szívedbe költözik, kövesd, amint vezet és láttasd a testvéreiddel — sőt az egész világgal — hogy mit tehet az Atya egy gyűlölt adószedőért, akinek volt mersze követni az Ember Fiát és elhinni az országról szóló örömhírt. Már a legelejétől fogva, Lévi, úgy szerettelek téged, ahogy e többi galileait. Jól tudván így, hogy sem az Atya, sem a Fiú nem tesz különbséget személyek között, gondoskodj arról, hogy te se tégy ilyen meg-

különböztetést azok között, akik a te segédkezéseden keresztül válnak hívővé az örömhírben. És Máté, így szenteld az egész jövőbeli életszolgálatodat annak, hogy megmutatod minden embernek, hogy az Isten nem tesz különbséget a személyek között; hogy az Isten szemében és az ország társaságában minden ember egyenlő, minden hívő az Isten fia."

15 ¶ Jézus ezt követően Zebedeus Jakabhoz lépett oda, aki némán állt, ahogy a Mester megszólította e szavakkal: „Jakab, amikor te és az öcséd egyszer eljöttetek hozzám az országbeli rangban előléptetést keresve, és azt mondtam nektek, hogy az ilyen megtiszteltetés adományozásának joga az Atyáé, megkérdeztelek, hogy képesek volnátok-e kiin-

ni a poharat, és mindketten azt feleltétek, hogy képesek. Még ha akkor nem is lettetek volna képesek, és ha most nem is lennétek képesek, rövidesen fel fog készíteni benneteket az ilyen szolgálatra az a tapasztalás, melyen nemsokára keresztülmentek. Akkoriban ezzel a viselkedéssel feldühítettétek a testvéreiteket. Ha ők még nem bocsátottak meg neked teljesen, akkor meg fognak, amikor azt látják, hogy kiiszod a poharamat. Akár hosszú lesz a segédkezésed, akár rövid, lélekben légy türelmes. Amikor az új tanító eljön, hadd tanítsa meg neked a kiegyensúlyozott együttérzést és azt a rokonszenves türelmet, mely a bennem való magasztos bizodalomból és az Atya akaratának való tökéletes engedelmességből születik. Szen-

teld életedet annak, hogy egyszerre mutatod meg az Istent ismerő és a Fiúban hívő tanítvány emberi rokonszenvét és isteni méltóságát. És mindenki, aki így él, még a halála módján is kinyilatkoztatja az örömhírt. Te és János fivéred más úton jártok majd, és egyikőtök jóval előbb ott fog ülni velem az örökkévaló országban, mint a másik. Sokat segítene neked, ha megtanulnád, hogy az igazi bölcsesség éppúgy magába foglal körültekintést, mint bátorságot. Éleslátást kell tanulnod, hogy lépést tarthass az erőszakossággoddal. Eljönnek majd azok a legjelentősebb pillanatok, amikor a tanítványaim nem haboznak életüket adni ezért az örömhírért, de a hétköznapi körülmények között sokkal jobb volna, ha megbékítenéd a hitetle-

nek haragját, hogy élhess és folytathasd a jó hírek terjesztését. Amennyire csak a hatalmadban áll, élj sokáig a földön, hogy a sok éven át élt életed a mennyország számára megnyert lelkekben gyümölcsözzön."

16 ¶ Amikor a Mester befejezte a Zebedeus Jakabnak szánt szavait, megkerülte az asztal végét, ahol András ült, és hű segítője szemébe nézve azt mondta: „András, hűségesen képviseltél engem a mennyország követeinek ügyvezetőjeként. Bár néha kételkedtél és néha veszélyes félénkséget mutattál, mégis mindig őszintén igaz és kitűnően tisztességes voltál a társaiddal való bánásmódban. Az ország hírnökeiként való felavatásotok óta önszabályozást gyakoroltatok minden csoportos igazgatási ügyben, azt ki-

véve, hogy én e kiválasztottak ügyvezetőjének jelöltelek. Semmilyen más ideigvaló dologban nem léptem fel úgy, mintha irányítani vagy befolyásolni akarnám a döntéseiteket. És ezt azért tettem, hogy vezetésről gondoskodjam minden későbbi csoportos tanácskozásotok irányítása érdekében. Az én világegyetememben és az Atya világegyetemek mindenségében a testvér-fiainkat minden szellemi kapcsolatukban egyénekként kezeljük, de minden csoportviszonylatban bizonyosan gondoskodunk valamilyen határozott vezetésről. A mi országunk a rend területe, és ahol két vagy több, saját akarattal bíró teremtmény együttműködésben cselekszik, ott mindig biztosított a vezetői hatáskör.

[17] És most, András, lévén, hogy a kijelölé-

sem erejénél fogva te vagy a testvéreid főnöke, és mivel a személyes képviselőmként szolgáltál, és mivel én arra készülök, hogy itt hagyjalak titeket és elmenjek Atyámhoz, felmentelek minden felelősség alól, ami ezeket az ideigvaló és igazgatási ügyeket illeti. Mostantól fogva nincs fennhatóságod a testvéreid felett, kivéve azt, amelyet szellemi vezetői tisztedben érdemeltél ki, és amelyet e testvéreid ennélfogva önként elismernek. Ezen órától kezdve nincs hatalmad felettük, hacsak nem ruháznak fel újra ilyen hatáskörrel, valamely egyértelmű döntésük révén azt követően, hogy én már eltávoztam az Atyához. De az eme csoport igazgatási vezetőjeként való működéseddel járó felelősségek alóli felmentésed semmilyen

módón nem csökkenti az erkölcsi felelősségedet abban, hogy megtegyél minden tőled telhetőt annak érdekében, hogy erős és szeretetteljes kézzel együtt tartsd a testvéreidet az előttetek álló nehéz időkben, ama napokban, melyek a húsvér testbeni elindulásom és az új tanító elküldésének időpontja között eltelnek, és itt arról a tanítóról van szó, aki a szívetekben fog lakni és aki végül elvezet benneteket a teljes igazságba. Amint arra készülök, hogy itt hagyjalak titeket, mentesíteni akarlak téged minden igazgatási felelősségtől, melynek kezdete és fennhatósága az én közöttetek való egyéni jelenlétemből ered. Ezentúl én csakis szellemi fennhatóságot gyakorlok felettetek és közöttetek.

[18] Ha a társaid meg akarnak tartani tanács-

adójukként, akkor én úgy rendelem, hogy minden ideigvaló és szellemi dologban tegyél meg minden tőled telhetőt annak érdekében, hogy elősegítsd a békét és az összhangot az örömhír őszinte híveinek különféle csoportjai között. Az életed hátralévő részét szenteld a testvéreid közötti testvéri szeretet gyakorlati szempontjai fejlesztésének. Légy kedves a testvéreimhez a húsvér testben, amikor végre teljesen elhiszik ezt az örömhírt; mutass szeretetteljes és pártatlan odaadást nyugaton a görögök iránt és keleten Abner iránt. Bár ezek, az én apostolaim, rövidesen a föld négy sarkába fognak szétszóródni, hogy ott hirdessék az Istennél való fiúi elismerés üdvösségének jó hírét, neked kell összetartanod őket az előttetek álló ke-

serves időkben, az erős megmérettetés azon időszakában, mely alatt meg kell tanulnotok a személyes jelenlétem nélkül elhinni ezt az örömhírt, amíg türelmesen várjátok az új tanítónak, az Igazság Szellemének a megérkezését. És így, András, bár nem lesz osztályrészed, hogy az emberek szemében nagy tetteket vigyél véghez, elégedj meg azzal, hogy azok tanítója és tanácsadója leszel, akik ilyeneket visznek véghez. Folytasd a munkádat a földön a végsőkig, és akkor majd folytatni fogod e segédkezést az örökkévaló országban is, mert nem megmondtam-e már sokszor, hogy vannak más bárányaim is nem e nyájból?”

19 ¶ Jézus ez után az Alfeus ikrekhez ment oda, és közéjük állva azt mondta: „Kedves

gyermekeim, ti a testvérek ama három csoportjának egyike vagytok, akik úgy döntöttek, hogy követnek engem. Mind a hatan jól teljesítettetek abban, hogy békével munkálkodtatok a magatok húsával és vérével, de nálatok senki sem tette a dolgát jobban. Nehéz idők várnak ránk. Talán nem értitek mindazt, ami megesik majd veletek és a testvéreitekkel, de soha ne kételkedjetek abban, hogy egykor elszólítottak titeket az országért való munkára. Egy időre nem lesz majd embertömeg, melyet igazgatni kellene, de ez azért ne szegje kedveteket; amint az életetek munkája véget ér, elfogadlak titeket ott fent, ahol dicsőségben fogjátok elmesélni az üdvözüléseteket a szeráfi seregeknek és a magas Istenfiak tömegeinek. Szenteljétek éle-

teteket érdemszerző módon a mindennapos nehéz munkának. Mutassátok meg minden embernek a földön és a mennyei angyaloknak, hogy a halandó ember, azt követően, hogy egy időre elszólíttatott arra, hogy az Isten különleges szolgálatát végezze, milyen derűsen és bátran tud visszatérni a korábbi napjainak munkáihoz. Ha tehát egyelőre, az ország külsődleges ügyeiben való munkátokat be is kell fejeznetek, az Istennél való fiúi elismerés tapasztalásának új megvilágosodásával és azzal a teljesebb felismeréssel kell visszatérnetek a korábbi munkátokhoz, hogy az Istent ismerő ember számára nincs olyan, hogy közönséges munka vagy világi fáradozás. Számotokra, akik velem dolgoztatok, minden dolog szentté vált, és minden

földi munka az Atya Isten számára való szolgálattá lett. És amikor hírét veszitek a korábbi apostoltársaitok cselekedeteinek, örvendezzetek velük és folytassátok a napi munkátokat olyanokként, akik szolgálják Istent és szolgálnak, miközben várnak. Ti az apostolaim voltatok és mindig is azok lesztek, és emlékezni fogok rátok az eljövendő országban."

20 ¶ És ezt követően Jézus Fülöphöz ment, aki felállva hallgatta meg a Mesterétől ezt az üzenetet: „Fülöp, te sok ostoba kérdést tettél fel nekem, de én minden tőlem telhetőt megtettem, hogy megválaszoljam mindet, és most meg szeretném válaszolni e kérdések közül az utolsót, mely a te igen őszinte, ám szellemietlen elmédben felbukkant.

Mindig, amikor csak el akartalak érni téged, te mindegyre azt mondtad magadnak, ‚Mihez kezdjek majd, ha a Mester elmegy és itt hagy minket egyedül a világban?' Ó, te kishitű! És mégis csaknem annyi hited van, mint sok testvérednek. Jó intéző voltál, Fülöp. Csak néhányszor vallottál kudarcot nálunk, és az egyik ilyen hibázásodat arra használtuk, hogy megmutassuk az Atya dicsőségét. Az intézőséggel járó hivatalod most lejár. Hamarosan teljesebb módon kell végezned azt a munkát, melynek végzésére felszólítottak — az országról szóló ezen örömhír terjesztésére. Fülöp, te mindig azt akartad, hogy mutassák meg neked a dolgot, és rövidesen nagy dolgokat fogsz látni. Mindezt sokkal jobban kellett volna

látnod hit révén, de mivel őszinte voltál még az anyagias beállítottságodban is, meg fogod élni, hogy meglásd a szavaim beteljesülését. És amikor majd szellemi látásmód áldásában részesülsz, indulj munkára, szenteld életedet annak az ügynek, hogy elvezeted az emberiséget az Isten keresésére és az örök valóságoknak a szellemi hit szemével és nem az anyagi elme szemével való felkutatására. Emlékezz, Fülöp, hogy nagy küldetésed van a földön, mert a világ tele van olyanokkal, akik úgy tekintenek az életre, ahogy te is hajlamos voltál. Nagy munkát kell elvégezned, és amikor hitben elvégezted, eljössz hozzám az országomban, és én nagy örömmel fogom megmutatni neked azt, amit szem nem látott, fül nem hallott és a halandói elme nem

fogott fel. Időközben légy olyan, mint egy kisgyermek a szellem országában és engedd meg nekem, mint az új tanító szellemének, hogy a szellemi országban tovább vezesselek. És így megtehetek majd érted sok olyat, amelyet nem tudtam elvégezni, amikor a teremtésrész halandójaként itt voltam veletek. És mindig emlékezz Fülöp, aki látott engem, az látta az Atyát."

21 ¶ Ez után a Mester Nátánielhez ment oda. Amint Nátániel felállt, Jézus arra kérte, hogy maradjon ülve, és leülve mellé, így szólt: „Nátániel, megtanultál az előítéleten felülemelkedve élni és fokozottabb türelmet mutatni azóta, hogy az apostolom lettél. De még sokat kell tanulnod. Áldás voltál a társaid számára annyiban, hogy a te követke-

zetes őszinteséged mindig is intést jelentett nekik. Amikor én már eltávoztam, megtörténhet, hogy a nyíltságod gátolni fog abban, hogy jól boldogulj a régi és új testvéreiddel. Meg kell tanulnod, hogy még egy jó gondolatot is annak megfelelően kell árnyalni, hogy milyen a hallgató értelmi állapota és szellemi fejlettsége. Az őszinteség akkor igazán hasznos az ország munkájában, amikor megfontoltsággal társul.

[22] Ha megtanulnál a testvéreiddel dolgozni, akkor tartósabb dolgokat vihetnél véghez, de ha azon kapod magad, hogy letérsz az útról azok után kutatva, akik úgy gondolkodnak, mint te, akkor abban szenteld életedet annak, hogy bizonyítod, az Istent ismerő tanítvány az ország építőjévé válhat akkor is,

ha egyedül van a világban és teljesen el van szigetelődve a hívőtársaitól. Tudom, hogy hű leszel a végsőkig, és egy napon a fenti országom kiteljesedett szolgálatában üdvözölhetlek majd."

[23] Erre Nátániel egy kérdést tett fel Jézusnak: „Azóta hallgattam a tanításaidat, hogy először elhívtál engem ezen ország szolgálatába, de őszintén szólva, nem tudom teljesen megérteni mindannak a jelentését, amit mondasz nekünk. Nem tudom mire számíthatok legközelebb, és azt hiszem, hogy a testvéreim többsége is hasonlóképpen össze van zavarodva, de ők haboznak megvallani a zavarukat. Tudsz nekem segíteni?" Jézus, kezét Nátániel vállára téve azt mondta: „Barátom, nincs semmi különös abban, hogy

zavarodottságot élsz meg, amikor megpróbálod megragadni a szellemi tanításaim értelmét, hiszen titeket olyannyira korlátoznak a zsidó hagyományok előítéletei és oly nagyon összezavarnak azon állandó hajlamaitok, hogy az örömhíremet az írástudók és a farizeusok tanításai szerint értelmezzétek.

24 Sokat tanítottalak titeket élőszóval, és életemet közöttetek éltem. Megtettem mindent, amit megtehettem annak érdekében, hogy megvilágosítsam az elméteket és felszabadítsam a lelketeket, és amit nem tudtatok kivenni a tanításaimból és az életemből, készüljetek, hogy azt most a minden tanító mesterének kezéből kapjátok meg — a tényleges tapasztalásból. És mindezen rátok

váró új tapasztalásban előttetek fogok járni és az Igazság Szelleme veletek lesz. Ne félj; amit most nem értesz meg, azt az új tanító, amikor eljön, kinyilatkoztatja neked a földi életed hátralévő részében és végig a felkészítéseden keresztül az örökkévaló korszakokban."

25 És ezt követően a Mester mindannyiukhoz fordulva azt mondta: „Ne féljetek, hogy nem vagytok képesek felfogni az örömhír teljes jelentését. Ti végesek vagytok, halandó emberek, és amit én nektek tanítottam, az végtelen, isteni és örökkévaló. Legyetek türelemmel és őrizzétek meg a bátorságotokat, hiszen előttetek állnak az örökkévaló korszakok, amelyekben folytathatjátok a fokozatos fejlődéseteket a tökéletessé válás

tapasztalásában, hogy olyan tökéletesek legyetek, mint amilyen tökéletes az Atyátok a Paradicsomban.”

26 ¶ És ekkor Jézus Tamáshoz ment oda, aki felállt és ezt hallhatta: „Tamás, gyakran kevés volt a hited; azonban amikor elértek téged a kétségek időszakai, sohasem voltál bátorság híján. Tudom jól, hogy a hamis látnokok és az áltanítók téged nem fognak megtéveszteni. Miután én eltávoztam, a testvéreid jobban fogják értékelni az új tanításokkal kapcsolatos bíráló-elemző látásmódodat. És amikor az eljövendő időkben mindannyian szétszórattok a föld határaiig, emlékezz, hogy még mindig az én követem vagy. Szenteld életedet ama nagy munkának, hogy megmutatod, hogy a bírá-

ló-elemző anyagi emberelme miként győzedelmeskedhet az értelmi kétség tehetetlensége felett, amikor az élő igazság megnyilatkozásának látványával szembesül, amint az érvényesül a szellemtől született férfiak és nők tapasztalásában, akik életükben a szellem gyümölcseit termik, és akik úgy szeretik egymást, ahogy én szerettelek titeket. Tamás, örülök, hogy csatlakoztál hozzánk, és tudom, hogy a zavarodottság rövid időszakát követően folytatod az ország szolgálatát. A kétségeid megdöbbentették a testvéreidet, de ők sohasem zavartak engem ezzel. Bízom benned, és előtted megyek el a földnek még a legtávolabbi részeibe is."

27 ¶ Ez után a Mester odament Simon Péterhez, aki felállt, ahogy Jézus beszélni kez-

dett hozzá: „Péter, tudom, hogy szeretsz engem, és hogy életedet az országról szóló ezen örömhír zsidók és nem-zsidók számára való nyilvános hirdetésének fogod szentelni, de szomorúsággal tölt el, hogy a velem oly szoros közösségben eltöltött éveid nem segítettek téged jobban abban, hogy gondolkodj, mielőtt beszélsz. Milyen tapasztaláson kell átesned, mire megtanulod, hogy lakatot tegyél a szádra? Mennyi bajt okoztál nekünk a meggondolatlan beszédeddel, az öntelt magabiztosságoddal! És elkerülhetetlenül még több bajt hozol a fejedre, ha nem leszel úrrá e gyarlóságon. Tudod, hogy a testvéreid e gyengeséged ellenére szeretnek téged, és azt is meg kell értened, hogy e fogyatékosságod semmiképpen nem gyöngíti az irántad való

szeretetemet, de csökkenti a hasznosságodat és mindig bajt fog okozni neked. Azonban kétségkívül nagy segítséget fogsz kapni abból a tapasztalásból, melyen ezen az éjszakán átesel. És amit most neked mondok, Simon Péter, azt ugyancsak mondom minden, itt összegyűlt testvérednek: Ezen az éjszakán mindannyiatok esetében nagy lesz a veszélye annak, hogy megütköztök rajtam. Tudjátok, hogy meg van írva, hogy ‚A pásztort lesújtják és a juhokat szétkergetik.' Amíg távol leszek, nagy a veszélye annak, hogy némelyetek enged a kétségeknek és megütközik azon, ami velem megesik. De megígérem most nektek, hogy egy rövid időre visszajövök, és hogy az után előttetek megyek el Galileába."

[28] Erre Péter, kezét Jézus vállára téve, azt

mondta: „Nem számít, hogy ha minden testvérem enged is a kétségeknek veled kapcsolatban, megígérem, hogy én nem fogok megütközni semmin, amit teszel. Én veled tartok, és ha szükséges, meg is halok érted.”

[29] Ahogy Péter ott állt a Mestere előtt az egész lényén erőt vett érzelmi felindulásban és az iránta való igazi szeret erejétől áthatva, Jézus egyenesen Péter könnytől nedves szemébe nézett és azt mondta: „Péter, bizony, bizony mondom neked, nem szól a kakas ezen az éjszakán, míg te meg nem tagadtál engem három vagy négy alkalommal. És így, amit nem tanultál meg a velem töltött békés társaság által, meg fogod tanulni azt sok bajon és megannyi szenvedésen keresztül. És miután valóban a magadévá tetted

ezt a szükséges tanítást, erőt kell öntened a testvéreidbe és továbbra is olyan életet kell élned, melyet ezen örömhír terjesztésének szenteltél, még ha börtönbe vetnek és talán te is követsz engem abban, hogy megfizeted az Atya országa felépítésében teljesítendő szeretetteljes szolgálat legfelsőbb árát.

30 De emlékezz az ígéretemre: Miután én felemeltetek, egy időre veletek leszek, mielőtt az Atyához elmegyek. És még ezen az éjszakán könyörögni fogok az Atyának, hogy öntsön erőt mindegyiketekbe ahhoz, amin oly hamar keresztül kell mennetek. Mindannyiatokat azzal a szeretettel szeretlek, mellyel az Atya szeret engem, és ezért mostantól fogva éppen úgy kell szeretnetek egymást, ahogy én szerettelek titeket."

31 ¶ És egy dicsőítő ének eléneklését követő-
en elindultak az Olajfák hegyén lévő tábor-
ba.

182. ÍRÁS

A GETSZEMÁNIBAN

TÍZ ÓRA felé járt az idő e csütörtök éjszakán, amikor Jézus visszavezette az apostolokat Illés és Mária Márk házától a Getszemáni táborba. A hegyekben eltöltött nap óta János Márk a maga feladatává tette, hogy Jézust szemmel tartsa. János így néhány órára lepihent, amíg a Mester az apostolaival a felsőszobában tartózkodott, de amint meghallotta, hogy jönnek lefelé, felkelt és gyorsan magára kapva egy vászonköpenyt, velük ment végig a városon, át a Kidron patakon, és tovább, egészen a Getszemáni liget melletti magánszállásukig. És János Márk egészen a Mester közelében

maradt ezen az éjszakán és másnap is, s így tanúja lehetett mindennek és meghallhatott sok olyasmit, amit a Mester e perctől kezdve a keresztre feszítésének órájáig elmondott.

2 Amint Jézus és a tizenegyek visszafelé tartottak a táborba, az apostolok találgatni kezdték, hogy Júdás miért marad ilyen sokáig távol, és egymás között a Mester azon előrejelzéséről beszélgettek, hogy egyikőjük el fogja árulni őt, és most először sejtették meg, hogy nincs minden rendben Karióti Júdással. De Júdás ügyét nyíltan nem hozták fel egészen addig, amíg a táborba nem értek, ahol is kiderült, hogy Júdás nincs ott, hogy várná őket. Amikor mindannyian Andrást kezdték kérdezgetni, hogy megtudják mi történt Júdással, a főnökük csak

annyit mondott, „Nem tudom merre jár Júdás, de félek, hogy elhagyott minket.”

1. AZ UTOLSÓ CSOPORTOS IMA

[1] Néhány pillanattal a táborba érést követően Jézus így szólt hozzájuk: „Barátaim és testvéreim, a veletek eltöltendő időm már nagyon rövid, és azt szeretném, ha elvonulnánk magunkban, és imádkoznánk a mennyei Atyánkhoz, hogy adjon éltető erőt ebben az órában és ettől kezdve minden munkában, melyet az ő nevében kell elvégeznünk.”

[2] Amikor Jézus ezt elmondta, egy közeli helyre vonult az Olajfák hegyén, és egész Jeruzsálem látképe előtt arra kérte őket, hogy térdeljenek le körülötte egy nagy, lapos szik-

lán, mint ahogy a felavatásuk napján is tették; és akkor, ahogy ott állt a kör közepén, a lágy holdfényben megmutatkozó dicső alakjában, tekintetét az égre emelte és így imádkozott:

3 „Atyám, az időm elérkezett; dicsőítsd meg most a Fiadat, hogy a Fiú megdicsőítsen téged. Tudom, hogy teljes fennhatóságot adtál nekem az országom minden élő teremtménye felett, és én örökkévaló életet fogok adni mindenkinek, aki az Isten hű fiává lesz. És ez az örökkévaló élet, hogy a teremtményeim megismerjenek téged úgy, mint a mindenek egyetlen igaz Istenét és Atyját, és hogy higgyenek őbenne, akit te a világba küldtél. Atyám, megdicsőítettelek téged a földön és elvégeztem a rám bízott feladatot.

Már csaknem befejeztem a magunk teremtése szerinti gyermekek számára való alászállásomat; már csak az maradt hátra, hogy életemet adjam a húsvér testben. És most, ó, Atyám, dicsőíts meg azzal a dicsőséggel, melyben akkor volt részem, mielőtt e világ volt és fogadj engem még egyszer a jobbodon.

4 Kinyilatkoztattalak téged azoknak az embereknek, akiket a világból kiválasztottál és nekem adtál. Ők a tieid — minthogy minden élet a te kezedben van — te pedig nekem adtad őket, és én közöttük éltem, tanítottam őket az élet útjára, és ők hittek. Ezek az emberek megtanulják, hogy minden, amim csak van, tőled származik, és hogy a húsvér testben élt életem célja nem

más, mint megismertetnem Atyámat a világokkal. A tőled való igazságot kinyilatkoztattam nekik. Ezek a barátaim és a követeim őszintén beleegyeztek, hogy elfogadják a szavadat. Elmondtam nekik, hogy én tőled jöttem, hogy te küldtél engem ebbe a világba, és hogy vissza fogok térni hozzád. Atyám, eme kiválasztott emberekért imádkozom. És nem úgy imádkozom értük, mint ahogy a világért imádkoznék, hanem ahogy azokért, akiket a világból kiválasztottam, hogy képviseljenek engem a világ számára, miután visszatértem a munkádhoz, éppen úgy, ahogy én is képviseltelek e világban, a húsvér testben való ittlétem alatt. Ezek az emberek az enyémek; te adtad nekem őket; de mindazok a dolgok, me-

lyek az enyémek, örökre a tieid, és mindent, ami a tiéd volt, az enyémmé tettél. Bennem magasztalódtál fel, és most azért imádkozom, hogy én ezekben az emberekben tiszteltessek meg. Én tovább már nem lehetek e világban; azon vagyok, hogy visszatérjek a tőled kapott munkához. Itt kell hagynom ezeket az embereket, hogy képviseljenek minket és az országunkat az emberek között. Atyám, tartsd meg ezeket az embereket hűségükben, mivel én arra készülök, hogy feladjam életemet a húsvér testben. Segítsd őket, az én barátaimat, hogy szellemben egyek legyenek, éppen úgy, ahogy mi is egy vagyunk. Ameddig velük lehettem, addig felügyelhettem és vezethettem őket, de most távozni készülök. Óvd őket, Atyám,

amíg elküldhetjük az új tanítót, hogy megvigasztalja és megerősítse őket.

5 Tizenkét embert adtál nekem, és én mindet megtartottam, egynek, a bosszúállás fiának a kivételével, aki nem akar társunk lenni többé. Ezek a férfiak gyengék és esendők, de én tudom, hogy megbízhatunk bennük; próbára tettem őket; szeretnek engem, éppen úgy, ahogy tisztelnek téged. Bár a kedvemért sokat kell szenvedniük, azt szeretném, ha őket is eltöltené a mennyországban való fiúi elismertség bizonyságának öröme. E tizenkét embernek kinyilatkoztattam szavadat és megtanítottam nekik az igazságot. A világ talán gyűlöli őket, mint ahogy engem is gyűlölt, de nem kérem, hogy vedd ki őket a világból, csak azt, hogy tartsd távol

őket a rossztól. Szenteld meg őket az igazságban; a te szavad az igazság. És miként elküldtél engem e világba, éppen úgy fogom én is elküldeni ezeket az embereket a világba. A kedvükért éltem az emberek között és szenteltem életemet a szolgálatodnak, hogy ösztönözzem őket a megtisztulásra a nekik megtanított igazságon és a nekik kinyilatkoztatott szereteten keresztül. Jól tudom Atyám, hogy nem szükséges megkérnem téged, hogy vigyázz e testvéreimre, miután eltávoztam; tudom, hogy éppen úgy szereted őket, ahogy én, de azért teszem ezt, hogy jobban megértsék, hogy az Atya éppen úgy szereti a halandó embereket, mint a Fiú.

6 És most, Atyám, nem csak ezért a tizenegy emberért akarok imádkozni, hanem

mindenki másért is, akik hisznek, illetőleg akik ezt követően elhiszik a mennyországról szóló örömhírt, az ő jövőbeli segédkezésükön keresztül. Azt akarom, hogy egyek legyenek, mint ahogy te és én egy vagyunk. Te bennem vagy és én benned vagyok, és azt szeretném, hogy e hívek hasonlóképpen bennünk legyenek; hogy mindkettőnk szelleme bennük lakozzon. Ha a gyermekeim egyek úgy, ahogy mi egy vagyunk, és ha úgy szeretik egymást, ahogy én szerettem őket, akkor minden ember el fogja hinni, hogy én tőled jöttem és hajlandó lesz elfogadni az igazságról és a dicsőségről tett kinyilatkoztatásomat. A dicsőséget, melyet nekem adtál, kinyilatkoztattam e híveknek. Ahogy te velem éltél szellemben, úgy éltem én velük

a húsvér testben. Ahogy te egy voltál velem, úgy voltam én egy velük, és úgy lesz az új tanító mindig egy velük és bennük. És mindezt azért tettem, hogy a testvéreim a húsvér testben megtudják, hogy az Atya éppen úgy szereti őket, ahogy a Fiú, és hogy te éppen úgy szereted őket, ahogy engem szeretsz. Atyám, munkálkodj velem azon, hogy megmentsük e híveket, hogy rövidesen velem lehessenek dicsőségben, majd tovább haladva csatlakozzanak hozzád, hogy a Paradicsomon magadhoz ölelhesd őket. Akik magukat lealacsonyítva velem szolgálnak, azokat magamhoz veszem a dicsőségben, hogy meglássák mindazt, amit nekem adtál, mint örökkévaló termését a halandói húsvér testhez hasonló alak idővetéséből kinőtt mag-

nak. Arra vágyom, hogy megmutassam a földi testvéreimnek azt a dicsőséget, melyben részem volt e világ megalapítása előtt. Ez a világ nagyon keveset tud rólad, igazságos Atyám, de én ismerlek, és megismertettelek e hívekkel, és ők megismertetik a nevedet más nemzedékekkel. És most megígérem nekik, hogy velük leszel a világban, éppen úgy, ahogy velem voltál — úgy legyen."

7 A tizenegyek még néhány percig térden állva maradtak Jézus körül, mielőtt felkeltek és csendben elindultak volna vissza a közeli táborukba.

8 ¶ Jézus a követői közötti *egységért* imádkozott, de nem akart egyformaságot. A bűn haladásra képtelen, halott szintet teremt, csak az igazságosság táplálja az egyé-

ni tapasztalás alkotószellemét, mely tapasztalásra az örökkévaló igazság élő valóságaiban, az Atya és a Fiú isteni szellemeivel való fokozatos fejlődési közösségében kerül sor. A hívő-fiú az isteni Atyával való szellemi társaságában sohasem birtokolhatja a tantételszerű véglegességet és a felekezeti felsőbbrendűség csoporttudatát.

9 A Mester az apostolaival közösen megtartott ezen utolsó imája alatt arra a tényre utalt, hogy megmutatta az Atya *nevét* a világnak. És pontosan ezt tette az Isten kinyilatkoztatása révén a húsvér testben eltöltött tökéletessé tett életében. A mennyei Atya megpróbálta kinyilatkoztatni magát Mózesnek, de annak kimondásánál, mint „VAGYOK”, nem tudott tovább jutni. És amikor

sürgették az önmaga további kinyilatkoztatását, csak annyi tárult fel, „VAGYOK, aki VAGYOK”. De amikor Jézus a földi életét befejezte, az Atya e neve oly mértékben kinyilatkoztatott, hogy a Mester, aki a megtestesült Atya volt, igazul mondhatta:

10 Én vagyok az élet kenyere.

11 Én vagyok az élő víz.

12 Én vagyok a világ világossága.

13 Én vagyok minden korszak vágya.

14 Én vagyok a nyitott kapu az örökkévaló üdvözüléshez.

15 Én vagyok a vég nélküli élet valósága.

16 Én vagyok a jó pásztor.

17 Én vagyok a végtelen tökéletesség ösvénye.

18 Én vagyok a feltámadás és az élet.

19 Én vagyok az örök továbbélés titka.

20 Én vagyok az út, az igazság és az élet.

21 Én vagyok a véges gyermekeim végtelen Atyja.

22 Én vagyok az igaz szőlőtő; ti vagytok az ágak.

23 Én vagyok mindenkinek a reménye, aki ismeri az élő igazságot.

24 Én vagyok az élő híd az egyik világról a másikra.

25 Én vagyok az élő kapocs idő és örökkévalóság között.

26 ¶ Jézus így teljesítette ki az Isten nevének élő kinyilatkoztatását minden nemzedék számára. Ahogy az isteni szeretet kinyilatkoztatja az Isten természetét, az örökké-

való igazság egyre nagyobb arányban tárja fel az ő nevét.

2. AZ ÁRULÁS ELŐTTI UTOLSÓ ÓRA

[1] Az apostolokat nagyon megdöbbentette, hogy amikor a táborba visszatértek, nem találták ott Júdást. Mialatt a tizenegyek hevesen vitatkoztak az áruló apostoltársukról, Zebedeus Dávid és János Márk félrehívta Jézust és közölték vele, hogy már néhány napja figyelik Júdást, és hogy tudják, hogy szándéka szerint árulással az ellenségei kezére juttatná őt. Jézus meghallgatta őket, de csak annyit mondott: „Barátaim, semmi sem történhet az Ember Fiával, hacsak nem a mennyei Atya akarja úgy. Ne nyugtalankodjék a szívetek; minden dolog együtt fog

működni az Isten dicsőségére és az emberek üdvözülésére.”

2 Jézus derűs magatartása eltűnőben volt. Ahogy az óra előrehaladt, egyre komolyabbá, sőt szomorúvá vált. Az apostolok, akik nagyon izgatottak voltak, nemigen akartak visszamenni a sátraikba, még akkor sem, amikor a Mester maga kérte őket erre. A Dáviddal és Jánossal folytatott beszélgetésből visszatérve, Jézus a tizenegyhez e szavakkal szólt utoljára: „Barátaim, térjetek nyugovóra. Készüljetek a holnapi nap munkájára. Emlékezzetek, mindannyiunknak alá kell vetnünk magunkat a mennyei Atya akaratának. Békémet hagyom veletek.” És miután ezt elmondta, intett nekik, hogy menjenek a sátraikba, de ahogy elindultak,

Jézus odaszólt Péternek, Jakabnak és Jánosnak, ezt mondva, „Szeretném, ha velem maradnátok egy kicsit.”

[3] Az apostolok csak azért aludtak el, mert tényleg ki voltak merülve; igen keveset aludtak azóta, hogy megérkeztek Jeruzsálembe. Mielőtt a különálló hálóhelyeikre mentek volna, Zélóta Simon mindannyiukat odavezette az ő sátrához, ahol a kardokat és hasonló eszközöket tárolta, és mindegyiküket ellátta fegyverrel. Nátániel kivételével mindegyikük vett a fegyverekből és fel is kötötték azt. Nátániel nem volt hajlandó felfegyverkezni, mondván: „Testvéreim, a Mester többször is elmondta nekünk, hogy az ő országa nem e világi, és hogy a tanítványainak nem karddal kell kivívniuk annak

megalapítását. Én elhiszem ezt; nem gondolom, hogy a Mesternek szüksége lenne arra, hogy kardot ragadjunk a védelmében. Mindannyian láttuk az ő nagy hatalmát és tudjuk, hogy meg tudná védeni magát az ellenségeitől, ha úgy akarná. Ha nem akar ellenállni az ellenségeinek, akkor az azért van, mert a dolgok ilyen alakulása az ő azon törekvését képviseli, hogy teljesítse az Atyja akaratát. Imádkozni fogok, de kardot nem ragadok." Meghallgatván Nátániel beszédét András visszaadta a kardját Zélóta Simonnak. Így aztán kilencen voltak felfegyverkezve, ahogy éjszakára különváltak.

4 A Júdás áruló volta miatti neheztelés az adott pillanatban minden mást elhomályosított az apostolok elméjében. A Mester-

nek a Júdásra vonatkozó megjegyzése, melyet az utolsó ima során mondott, ráébresztette őket arra a tényre, hogy Júdás elhagyta őket.

5 ¶ Miután a nyolc apostol végül visszavonult a sátrába, és mialatt Péter, Jakab és János arra várt, hogy megkapja a Mester parancsait, Jézus így szólt Zebedeus Dávidhoz, „Küldd ide hozzám a legfürgébb és legmegbízhatóbb hírvivődet.” Amikor Dávid a Mester elé vezetett egy bizonyos Jákobot, aki egykor futár volt abban az éjszakai szolgálatban Jeruzsálem és Betszaida között, Jézus e szavakkal fordult hozzá: „A legnagyobb sietséggel menj el Abnerhez Filadelfiába, és mondd meg neki: ‚A Mester békés üdvözletét küldi neked és azt mondja, hogy eljött az

ő ideje, amikor is az ellenségei kezére adatik, akik megölik őt, de feltámad a holtából és rövidesen megjelenik nektek, mielőtt az Atyához elmegy, azért, hogy útmutatást adjon arra az időre, amikor majd az új tanító eljön, hogy a szívetekben éljen.” És amikor Jákob a Mester megelégedésére visszamondta ezt az üzenetet, Jézus e szavakkal indította útnak: „Ne félj attól, hogy mit tehet veled bárki ember, Jákob, mert ezen az éjszakán egy nem látható hírvivő fog melletted futni.”

6 Ez után Jézus a látogatóban lévő görögök vezetőjéhez fordult, akik velük táboroztak, és azt mondta: „Testvérem, ne aggasszon, ami történni fog, hiszen én már előre figyelmeztettelek titeket. Az Ember Fiát megölik

az ellenségeinek, a főpapoknak és a zsidók vezetőinek a felbujtására, de én feltámadok, hogy egy kis időre veletek legyek, mielőtt eltávozom az Atyához. És amikor mindennek a megtörténtét láttátok, dicsőítsétek az Istent és öntsetek erőt a testvéreitekbe."

7 ¶ Szokványos körülmények között az apostolok személyesen is jó éjszakát kívántak volna a Mesternek, de ezen az estén olyannyira lekötötte őket Júdás elpártolásának döbbenetes felismerése és olyannyira hatalmába kerítette őket a Mester búcsúimájának szokatlan természete, hogy meghallgatták az elköszönési üdvözlését és aztán szó nélkül elvonultak.

8 Jézus ezt mondta Andrásnak, ahogy ő is elvált tőle azon az éjszakán: „András, te-

gyél meg mindent, amit csak tudsz a testvéreid együtt tartása érdekében, amíg újra el nem jövök hozzátok, miután e poharat kiittam. Adj erőt a társaidnak, mivelhogy én már mindent elmondtam nekik. Béke legyen veled.”

9 Az apostolok egyike sem számított arra, hogy bármi rendkívüli dolog történne azon az éjszakán, hiszen már túl késő volt. Megpróbáltak aludni, hogy reggel korán fel tudjanak kelni és felkészülhessenek a legrosszabbra. Úgy gondolták, hogy a főpapok kora reggel akarják majd elfogni Jézust, mert soha semmilyen világi munkát nem végeztek a páska-ünnepre való felkészülés napjának dele után. Csak Zebedeus Dávid és János Márk értette meg, hogy Jézus ellen-

ségei épp azon az éjszakán jönnek el Júdással.

10 ¶ Dávid úgy szervezte, hogy azon az éjszakán annál a felső ösvénynél álljon őrt, mely a Betánia-Jeruzsálem úthoz vitt, míg János Márknak a Kidron völgyén át a Getszemániba felfelé vezető úton kellett figyelnie. Mielőtt Dávid elindult volna erre az önként vállalt őrségre, e szavakkal búcsúzott el Jézustól: „Mester, igen nagy örömömre volt, hogy veled szolgálhattam. A testvéreim a te apostolaid, de én örültem, hogy megtehetem a csekélyebb dolgokat, mivel azokat is meg kellett tenni, és teljes szívemből hiányolni foglak, amikor már eltávoztál.” És erre Jézus azt mondta Dávidnak: „Dávid, fiam, mások azt tették, amire utasították őket,

de e szolgálatot te a saját szívedből indíttatva végezted, és én nem fogok megfeledkezni az odaadásodról. Egy napon te is ott fogsz szolgálni velem az örökkévaló országban.”

11 És ez után, amint épp arra készült, hogy a felső ösvénynél álljon őrt, Dávid azt mondta Jézusnak: „Tudod, Mester, elküldettem a családodért, és azt az üzenetet kaptam az egyik hírvivőtől, hogy ma éjjel Jerikóba érnek. Holnap kora délelőttre lesznek itt, mert veszélyes lenne éjjel megtenniük azt a rossz utat.” És Jézus, lenézve Dávidra, csak annyit mondott: „Legyen úgy, Dávid.”

12 ¶ Amikor Dávid felment az Olajfák hegyére, János Márk azon út közelében kezdte meg a virrasztást, mely a patak mellett haladt lefelé, Jeruzsálembe. És János az őrhe-

lyén is maradt volna, ha nem vágyott volna annyira arra, hogy Jézus közelében legyen és hogy megtudja, hogy mi történik. Röviddel azt követően, hogy Dávid otthagyta őt, és amikor János Márk észrevette, hogy Jézus Péterrel, Jakabbal és Jánossal visszavonul egy közeli szurdokba, olyannyira hatalmába kerítette az odaadással vegyes kíváncsiság, hogy elhagyta az őrhelyét és utánuk eredt, megbújva a bokrok mögött, ahonnan látott és hallott is mindent, ami a kertben töltött utolsó pillanatokban végbement, épp mielőtt Júdás és a fegyveres őrség megjelent Jézus elfogására.

13 ¶ Mialatt mindezek zajlottak a Mester táborában, Karióti Júdás a templomőrség kapitányával tanácskozott, aki összegyűjtötte

az embereit, hogy felkészüljenek az indulásra s az áruló vezetésével elfogják Jézust.

3. EGYEDÜL A GETSZEMÁNIBAN

[1] Miután megnyugodott és lecsendesült az egész tábor, Jézus elvonult Péter, Jakab és János társaságában egy közeli szurdokba, ahová már korábban is gyakran eljárt imádkozni, és hogy az Istennel együtt legyen. A három apostol nem tudta nem észrevenni, hogy Jézus milyen fájdalmasan levert; a Mesterüket még soha azelőtt nem látták ilyen gondterheltnek és szomorúnak. Amikor odaértek az imádságos helyéhez, arra kérte őket, hogy üljenek le és virrasszanak vele, miközben ő egy kőhajításnyira eltávolodott imádkozni. És amikor arcra borult,

így imádkozott: „Atyám, azért jöttem e világba, hogy megcselekedjem akaratodat, és így is tettem. Tudom, hogy eljött az idő, hogy életemet adjam a húsvér testben, és nem riadok vissza tőle, de szeretném tudni, hogy akaratod-e az, hogy e poharat kiigyam. Küldj nekem bizonyosságot arról, hogy a halálom által kell örömet szereznem neked, éppen úgy, ahogy az életemben is szereztem.”

2 A Mester néhány pillanatig imádkozó testtartásban maradt, és az után odament az apostolokhoz, akiket alva talált, mert szempilláik elnehezültek és nem tudtak ébren maradni. Ahogy Jézus felkeltette őket, ezt mondta: „Hát nem tudtok virrasztani velem még egy órán át sem? Hát nem látjá-

tok, hogy a lelkem szerfelett szomorú, halálosan bánatos, és hogy a társaságotokért esedezem?” Miután a három apostol felébredt az alvásból, a Mester megint elvonult magában, és a földre borulva, ismét imádkozott: „Atyám, tudom, hogy e poharat elkerülni lehetséges volna — veled minden dolog lehetséges — de én azért jöttem, hogy megcselekedjem az akaratodat, és bár ez keserű pohár, kiiszom, ha úgy akarod.” És amint az imát így elmondta, egy nagy angyal jött le mellé, szólt hozzá, megérintette és erőt öntött belé.

3 Amikor Jézus visszament, hogy beszéljen a három apostollal, megint alva találta őket. Felébresztette őket, mondván: „Ilyen órán szükségem van arra, hogy velem vir-

rasszatok és imádkozzatok — annál is inkább szükségetek van az imádkozásra, nehogy kísértésbe essetek — miért alusztok hát el, amikor itt hagylak titeket?”

4 És akkor, harmadszorra is, a Mester visszavonult és imádkozott: „Atyám, látod alvó apostolaimat; könyörülj rajuk. A szellem valóban készséges, de a húsvér test gyenge. És most, ó, Atyám, ha e pohár nem múlik el, akkor kiiszom. Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg.” És amikor az imádkozást befejezte, egy darabig a földre borulva maradt. Amikor felkelt és visszament az apostolaihoz, megint csak alva találta őket. Nézte őket és szánalommal és gyöngédséggel a hangjában így szólt: „Aludjatok csak és pihenjetek; a döntés ideje

már elmúlt. Elért minket az óra, amelyben az Ember Fiát árulással az ellenségei kezére adják.” Ahogy lehajolt, hogy felrázza őket, azt mondta: „Keljetek fel, térjünk vissza a táborba, mert meglátjátok, az árulóm már közel jár, és eljött az idő, amikor a nyájamat szétkergetik. De én e dolgokról már szóltam nektek.”

5 ¶ Az évek során, amikor Jézus a követői között élt, ők valóban sok bizonyítékot találtak az ő isteni természetére, most azonban az emberisége új bizonyítékainak lesznek tanúi. Éppen az istenisége kinyilatkoztatásainak legnagyobbika, vagyis a feltámadása előtt most kellett elérkezniük a halandói természete bizonyítékainak, a megalázatásnak és a keresztre feszítésnek.

6 Minden egyes alkalommal, amikor a kertben imádkozott, az emberisége erős hitszorításban talált fogást az isteniségén; emberi akarata még teljesebben lett eggyé az Atyja isteni akaratával. A nagy angyal által neki elmondottakban egyebek mellett ott volt az az üzenet is, hogy az Atya azt szeretné a Fiától, hogy a földi alászállását úgy fejezze be, hogy átesik a halál teremtményi tapasztalásán, éppen úgy, ahogy minden halandónak meg kell tapasztalnia azt az anyagi felbomlást, amely által az időbeli létezésből átkel az örökkévalóság fejlődésébe.

7 Az est korábbi részében nem látszott oly nehéznek a pohár kiivása, de ahogy az emberi Jézus búcsút vett az apostolaitól és aludni küldte őket, a megpróbáltatástól való

iszonyata felerősödött. Jézus az érzések ama hullámzását élte át, mely minden emberi tapasztalás közönséges velejárója, és e pillanatban elfáradt a munkától, kimerült a megfeszített munka és az apostolai biztonsága miatti fájdalmas aggódás hosszú óráitól. Bár halandó ember nem képes felfogni az Isten megtestesült Fiának ama gondolatait és érzéseit, melyek ekkor eltöltötték, mi tudjuk, hogy komoly fájdalmat és elmondhatatlan szomorúságot viselt el, mert a veríték nagy cseppekben gördült le az arcán. Végre meggyőződött arról, hogy az Atya azt akarja, hogy az események a maguk természetes menetét kövessék; teljes mértékben elszánta magát, hogy az egyik világegyetem elsőszámú vezetőjeként birtokolt legfelsőbb hatal-

mából semmit sem fog igénybe venni a maga megmentése érdekében.

8 Egy hatalmas teremtésösszesség összegyűlt seregei lebegtek ekkor e hely felett, Gábrielnek és Jézus Megszemélyesült Igazítójának átmeneti, közös parancsnoksága alatt. E mennyei seregek hadosztályparancsnokait többször is figyelmeztették, hogy ne avatkozzanak be ezekbe a történésekbe a földön, hacsak nem maga Jézus rendeli el a közbelépésüket.

9 ¶ Az apostoloktól való elválás élménye komoly teher volt Jézus emberi szívén; e szeretetteljes szomorúság kerítette hatalmába és nehezítette meg, hogy a bizonyosan rá váró halállal szembenézzen. Felismerte, hogy az apostolai mennyire gyengék és mennyi-

re tudatlanok, és rettegett attól, hogy el kell hagynia őket. Jól tudta, hogy eljött az indulás ideje, de az emberi szíve tudni szerette volna, hogy nincs-e esetleg valamilyen szabályos menekülési út a szenvedés és a szomorúság e szörnyű állapotából. És miután így megpróbálkozott a meneküléssel, és az nem sikerült neki, már hajlandó volt kiinni a poharat. Mihály isteni elméje tudta, hogy megtette a tőle telhetőt a tizenkét apostolért; Jézus emberi szíve azonban azt szerette volna, ha még többet lehet tenni értük, mielőtt a világban magukra maradnak. Jézus szívét ez összetörte; igazán szerette a testvéreit. A húsvér testbeni családjától elszigetelődött; az egyik választott társa azon volt, hogy elárulja. Az apjának, Józsefnek a népe

elutasította őt és ezzel megpecsételték a sorsukat, elbuktak mint nép, mely különleges küldetést kapott a földön. A lelkét a megcsalt szeretet és az elutasított irgalom kínozta. Ez a pillanat is egy olyan szörnyű emberi pillanat volt, amikor úgy tűnt, hogy minden egyszerre zúdul rá az emberre pusztító kegyetlenséggel és szörnyű gyötrelemmel.

10 Jézus emberi lénye nem volt érzéketlen az egyéni magányosságra, a nyilvános megszégyenülésre és az ügye kudarcának megmutatkozására. Mindezek az érzések leírhatatlan súllyal zúdultak rá. E nagy szomorúságban elméje visszatért a gyermekkorának názáreti napjaihoz és a Galileában végzett kezdeti ténykedéséhez. E nagy megpróbáltatás idején a földi segédkezésének számos kelle-

mes mellékeseménye bukkant fel az elméjében. És eme názáreti, kapernaumi, Hermon-hegyi, valamint a csillámló Galileaitónál megtapasztalt napkeltét és napnyugtát idéző régi emlékekkel enyhítette fájdalmát, amint megerősítette emberi szívét és felkészült, hogy szembenézzen a hitszegővel, akinek oly rövid időn belül el kell árulnia őt.

[11] Mielőtt Júdás és a katonák megérkeztek volna, a Mester teljesen visszanyerte a szokásos higgadtságát; a szellem győzedelmeskedett a húsvér test felett; a hit fölébe kerekedett minden aggódó és kétkedő emberi hajlamnak. Sor került az emberi természet teljes felismerésének legfelsőbb megmérettetésére és a vizsgát sikeresen letette. Az Ember Fia még egyszer felkészült, hogy

nyugodtan és a legyőzhetetlensége teljes bizonyosságában nézzen szembe az ellenségeivel, úgy, mint egy olyan halandó, aki fenntartás nélkül az Atyja akarata megcselekedésének szentelte magát.

183. ÍRÁS

JÉZUS ELÁRULÁSA ÉS ELFOGÁSA

MIUTÁN Jézus utoljára is felkeltette Pétert, Jakabot és Jánost, azt tanácsolta nekik, hogy menjenek a sátraikba és próbáljanak meg aludni, hogy a másnapi kötelességeikre felkészülhessenek. Ám ekkorra a három apostol már teljesen ébren volt; a rövid szunyókálások felüdítették őket, emellett pedig élénkítőleg hatott rájuk és felrázta őket az, hogy a helyszínre ért két izgatott hírvivő, akik Zebedeus Dávid után érdeklődtek és gyorsan a keresésére is indultak, amint Péter elmondta nekik, hogy Dávid őrt áll.

[2] Bár a nyolc apostol mélyen aludt, a mellettük táborozó görögöket jobban eltöltötte a bajtól való félelem, mégpedig olyannyira, hogy őrt állítottak, hogy jelezzen nekik veszély esetén és keltse fel őket. Amikor a két hírvivő sietve megérkezett a táborba, a görög őrszem felébresztette mindegyik honfitársát, akik teljesen felöltözve és teljes fegyverzetben rontottak ki a sátraikból. A nyolc apostol kivételével az egész tábor talpon volt ekkor. Péter szerette volna hívni a társait, de Jézus határozottan megtiltotta neki. A Mester szelíden felszólította mindannyiukat, hogy menjenek vissza a sátraikba, de az emberek nemigen akartak eleget tenni a javaslatának.

[3] Lévén, hogy a követőit nem tudta felosz-

latni, a Mester otthagyta őket és elindult lefelé az olajütő irányába, mely a Getszemáni liget bejárata közelében állt. Bár a három apostol, a görögök és a többi táborlakó habozott, hogy rögtön utána eredjen-e, János Márk kerülő úton, az olajfákon keresztül sietve elindult és egy kis pajtában rejtőzött el az olajütő mellett. Jézus azért távolodott el a tábortól és a barátaitól, hogy a letartóztatására érkezők az apostolok zaklatása nélkül foghassák el őt. A Mester félt felkelteni az apostolait és félt attól, hogy az elfogásakor jelen legyenek, nehogy úgy elragadja őket a gyűlölet Júdás árulásának láttán, hogy ellenálljanak a katonáknak és esetleg vele együtt őket is őrizetbe vegyék. Attól tartott, hogy ha vele együtt őket is letartóztatják, akkor ők

is vele pusztulnak.

4 Bár Jézus tudta, hogy a halálának terve a zsidók vezetőinek tanácsaitól eredt, tudta azt is, hogy az egész aljas ármánykodás élvezte Lucifer, Sátán és Kaligasztia teljes támogatását. És jól tudta, hogy a teremtésrészek eme lázadóit örömmel töltené el az is, ha láthatnák, hogy az összes apostola is vele pusztul.

5 Jézus leült magában az olajütőnél, ott várta az áruló érkezését, és ekkor csak János Márk és a mennyei figyelők megszámlálhatatlan serege látta őt.

1. AZ ATYA AKARATA

1 Komoly veszély ered abból, hogy félreértik a Mester húsvér testbeni létpályájának végével összefüggő számos mondás és

esemény jelentését. Azt a kegyetlen bánásmódot, melyben a tudatlan szolgák és az érzéketlen katonák részesítették Jézust, a tárgyalásokon tanúsított tisztességtelen viselkedést és a magukat vallási vezetőknek mondók ellenséges hozzáállását nem szabad összekeverni azzal a ténnyel, hogy Jézus, aki türelmesen alávetette magát mindeme szenvedésnek és megaláztatásnak, valójában a paradicsomi Atya akaratát teljesítette. Valóban és igazából az volt az Atya akarata, hogy a Fia fenékig ürítse a születéstől a halálig tartó halandói létezés poharát, de a mennyei Atyának semmilyen része nem volt abban, hogy azok a polgárosodottnak mondott emberi lények, akik oly embertelenül megkínozták a Mestert és sorozatos megalázta-

tástokban részesítették az ő nem védekező személyét, az ilyen embertelen viselkedésre ösztönzést kapjanak. Ezek az embertelen és megdöbbentő tapasztalások, melyeket Jézusnak el kellett viselnie a halandói élete utolsó óráiban, semmilyen értelemben nem képezték részét az Atya isteni akaratának, melynek végig vitelére az ő emberi természete oly diadalmasan tett fogadalmat akkor, amikor az ember véglegesen megadta magát az Istennek, melyet a Jézus által a kertben elmondott hármas ima jelzett, mialatt a kifáradt apostolai a fizikai kimerültség álmát aludták.

2 A mennyei Atya azt szerette volna az alászálló Fiától, hogy *természetes úton* fejezze be a földi pályáját, éppen úgy, ahogy min-

den halandónak a földön és a húsvér testben be kell fejeznie életét. A közönséges férfiak és nők nem remélhetik, hogy az utolsó óráikat a földön és a halál rákövetkező eseményét valamilyen különleges mentesülés teszi könnyűvé. Ennek megfelelően Jézus úgy döntött, hogy úgy adja életét a húsvér testben, mely megfelel a természetes események menetének, és állhatatosan elutasította, hogy kiszabadítsa magát az embertelen események gonosz összjátékának kegyetlen szorításából, mely események szörnyű bizonyossággal haladtak előre az ő felfoghatatlan megaláztatása és gyalázatos halála felé. És a gyűlölet mindezen elképesztő megnyilvánulásának és a kegyetlenség mindeme példátlan megmutatkozásának minden ele-

me rossz emberek és gonosz halandók munkája volt. Nem a mennyei Isten akarta, és nem is Jézus főellenségei parancsolták azt, bár ez utóbbiak sokat tettek annak érdekében, hogy biztosítsák, hogy a meggondolatlan és rossz halandók így elutasítsák az alászálló Fiút. Még a bűn atyja is elfordította arcát a keresztre feszítés jelenetének gyötrő borzalmától.

2. JÚDÁS A VÁROSBAN

[1] Miután Júdás oly hirtelenül otthagyta az Utolsó Estebéd asztalát, egyenesen az unokatestvére házához indult, onnan pedig mind a ketten rögvest a templomőrség kapitányához mentek. Júdás arra kérte a kapitányt, hogy gyűjtse össze az őrséget és elmondta neki, hogy hajlandó elvezetni őket

Jézushoz. Lévén, hogy Júdás kicsit korábban jelent meg a színen, mint ahogy számították, némi késéssel tudtak csak elindulni Márk házához, ahol Júdás reményei szerint megtalálták volna Jézust, amint még mindig az apostolokkal beszélget. A Mester és a tizenegyek bő tizenöt perccel azt megelőzően hagyták el Illés Márk házát, hogy az áruló és az őrség megérkezett. Amikorra a letartóztatására készülők odaértek Márk házához, Jézus és a tizenegyek már jócskán a város falain kívül jártak és útban voltak az Olajfák hegyén lévő tábor felé.

[2] Júdást nagyon feldúlta, hogy nem tudták elfogni Jézust Márk otthonában és a tizenegy férfi társaságában, akik közül csupán kettő volt felfegyverkezve az ellenállás-

ra. Tudomása volt arról, hogy a délután folyamán, amikor a tábort elhagyta, csak Simon Péter és Zélóta Simon viselt kardot; Júdás abban reménykedett, hogy Jézust akkor foghatják el, amikor a város csendes, amikor csekély az ellenállás esélye. Az áruló attól félt, hogyha megvárja, míg visszaérnek a táborukba, több mint hatvan hű tanítvánnyal találják szemben magukat, és tudta azt is, hogy Zélóta Simon nagy mennyiségű fegyvert tárol. Júdás egyre idegesebb lett, ahogy belegondolt abba, hogy a tizenegy hű apostol mennyire meggyűlöli őt, és félt, hogy mindannyian az elpusztítására törnek majd. Nemcsak, hogy hűtlen volt, hanem a szívében igazán gyáva is.

[3] Miután nem sikerült megtalálniuk Jézust

a felsőteremben, Júdás arra kérte az őrség kapitányát, hogy térjenek vissza a templomba. Ekkorra a vezetők már gyülekezni kezdtek a főpap házában, Jézus fogadására készülve, mivelhogy a hitszegővel kötött egyezségük értelmében Jézus letartóztatására aznap éjfélig kellett sort keríteni. Júdás elmagyarázta a vele levőknek, hogy elkerülték Jézust Márk házánál, és hogy az elfogására kénytelenek lesznek elmenni a Getszemániba. Az áruló ezt követően elmondta, hogy több mint hatvan odaadó követője táborozik vele, és hogy azok mind jól fel vannak fegyverezve. A zsidók vezetői emlékeztették Júdást, hogy Jézus mindig is az ellen nem állást hirdette, Júdás azonban azt felelte, hogy az ilyen tanításának megtartása

kapcsán nem lehet Jézus minden követőjében megbízni. Valóban aggódott önmagáért és ezért merte negyven fegyveres katona társaságát kérni. Lévén, hogy a zsidó hatóságoknak nem állt rendelkezésére ekkora fegyveres erő, egyből elmentek Antónia erődjébe és arra kérték a római parancsnokot, hogy adja melléjük a szükséges létszámot; de amikor a római parancsnok megtudta, hogy Jézust akarják elfogni, azonnal elutasította a kérésük teljesítését és a feletteséhez irányította őket. Így több mint egy óra telt el azzal, hogy hatóságról hatóságra jártak, mire végül arra utasították őket, hogy járuljanak maga Pilátus elé, hogy engedélyt kaphassanak a fegyveres római őrség igénybevételére. Késő volt már, amikor

odaértek Pilátus házához, és ő már visszavonult a magánlakosztályába a feleségével. Pilátus habozott, hogy bármit is kezdjen e dologgal, annál is inkább, mert a felesége arra kérte, hogy ne teljesítse a kérést. Mivel azonban a zsidó Szanhedrin elnöklő tisztviselője jött el és kérte személyesen e segítséget, a kormányzó úgy gondolta, hogy bölcs dolog a kérelem teljesítése, meg aztán arra jutott magában, hogy később ő majd helyrehozhatja azt a rosszat, amit ezek elkövetni szándékoztak.

[4] Ennek megfelelően, amikor Karióti Júdás a templomból elindult, nagyjából fél tizenkettőkor, több mint hatvan ember kísérte — templomi őrök, római katonák és a főpapok

és vezetők kíváncsi szolgái.

3. A MESTER ELFOGÁSA

[1] Amikor a fegyveres katonák és őrök e csoportja fáklyákat és lámpásokat tartva a kerthez közeledett, Júdás jóval a csapat előtt lépkedett, hogy gyorsan azonosítani tudja Jézust, és így a letartóztatására készülők könnyedén elfoghassák még mielőtt a társai a védelmére siethetnének. És volt még egy oka annak, hogy Júdás úgy döntött, hogy a Mester ellenségei előtt halad: Arra gondolt, hogy úgy tűnhet, hogy a katonák előtt ért a helyszínre, és így az apostolok és a Jézus körül gyülekező többiek nem tudják majd közvetlen kapcsolatba hozni őt a szorosan a nyomában járó fegyveres őrökkel. Júdás

még arra is gondolt, hogy majd úgy tesz, mintha azért sietett volna ide, hogy figyelmeztesse őket a letartóztatásra igyekvők közeledésére, ám e számítását keresztülhúzta az, ahogyan Jézus az árulót megbélyegzőn üdvözölte. Bár a Mester kedvesen szólt Júdáshoz, úgy köszöntötte, mint hitszegőt.

2 Ahogy Péter, Jakab és János, valamint a mintegy harminc táborbeli társuk észrevette a fegyveres csapatot, amint az fáklyákkal előbukkan a hegytetőn, tudták, hogy e katonák Jézus elfogására jönnek, és mind gyorsan lerohantak az olajütőhöz, ahol a Mester a holdfényben egymagában üldögélt. Az egyik oldalon a katonák közeledtek, a másik oldalon pedig a három apostol és társaik tartottak arrafelé. Amint Júdás odalépett, hogy

üdvözölje a Mestert, a két csoport megállt, nem mozdult, közöttük a Mesterrel és Júdással, mely utóbbi arra készült, hogy áruló csókkal illesse Jézus homlokát.

3 Az áruló korábban abban reménykedett, hogy miután az őröket a Getszemániba vezette, egyszerűen csak megmutatja Jézust a katonáknak, vagy legfeljebb megtartja azon ígéretét, hogy csókkal üdvözli őt, és az után gyorsan eltűnik a színről. Júdás nagyon félt attól, hogy az apostolok mind jelen lesznek, és hogy a támadásukat őrá összpontosítják megtorlásul azért, mert el merte árulni a szeretett tanítójukat. Ám amikor a Mester úgy üdvözölte, mint árulót, olyannyira összezavarodott, hogy nem próbálkozott a menekülléssel.

[4] Jézus még egy utolsó kísérletet tett arra, hogy megmentse Júdást attól, hogy ténylegesen is elárulja őt, azáltal, hogy mielőtt a hitszegő odaért volna hozzá, kitért az útjából és megszólítva a bal oldalon legelöl álló katonát, a rómaiak századosát, ezt kérdezte, „Kit kerestek?” A százados azt felelte, „A názáreti Jézust.” Erre Jézus egyenesen odaállt a tiszt elé, és ezen egész teremtésösszesség Istenének higgadt méltóságában azt mondta, „Én vagyok az.” E fegyveres csapat tagjai közül sokan hallották Jézust tanítani a templomban, mások meg már hallottak a nagy tetteiről, és amikor meghallották, hogy ilyen nyíltan azonosítja magát, az első sorokban állók visszahőköltek. Meglepetéssel töltötte el őket, hogy milyen higgadtan és fensé-

gesen azonosította magát. Ezért aztán már nem volt szükség arra, hogy Júdás folytassa az árulási tervének kivitelezését. A Mester bátran felfedte magát az ellenségei előtt, és így már Júdás segítsége nélkül is elfoghatták volna. Ám a hitszegőnek tennie kellett valamit, hogy magyarázatot adjon az eme fegyveres csapattal való együttlétére, és emellett meg akarta mutatni, hogy ő a maga részéről eleget tesz a zsidók vezetőivel kötött egyezségnek annak érdekében, hogy jogosult legyen arra a nagy jutalomra és tiszteletre, melyről azt hitte, hogy kijár neki azért, mert megtartotta azon ígéretét, hogy Jézust a kezükre játssza.

5 Amint az őrök magukhoz tértek a Jézus megpillantása és szokatlan hangszíne okozta első megdöbbenésükből, és amint az

apostolok és a tanítványok közelebb jöttek, Júdás odalépett Jézushoz és homlokon csókolva őt, azt mondta, „Üdvöz légy, Mester és Tanító.” És ahogy Júdás így megölelte a Mesterét, Jézus így szólt: „Barátom, hát ennyi nem elég? Még el is árulnád az Ember Fiát egy csókkal?”

6 Az apostoloknak és a tanítványoknak valósággal a földbe gyökerezett a lábuk a látványtól. Egy pillanatig senki sem mozdult. Erre Jézus, kibontakozva Júdás áruló öleléséből, odalépett az őrökhöz és a katonákhoz, és újra megkérdezte, „Kit kerestek?” És a százados megint azt mondta, „A názáreti Jézust.” És Jézus megint csak azt felelte: „Mondtam már, hogy én vagyok az. Ha tehát engem kerestek, a többiek hadd menje-

nek útjukra. Én kész vagyok veletek menni.”

7 Jézus hajlandó volt az őrökkel visszamenni Jeruzsálembe, és a katonák századosa ugyancsak hajlandó volt megengedni a három apostolnak és a társaiknak, hogy békében a dolgukra menjenek. De mielőtt ehhez hozzáfoghattak volna, ahogy Jézus ott állt, várva a százados parancsait, egy bizonyos Malchusz, a főpap szír testőre, odalépett Jézushoz és arra készült, hogy hátrakösse Jézus kezét, jóllehet a római százados nem rendelte el, hogy Jézust megkötözzék. Amikor Péter és társai azt látták, hogy a Mestert ilyen megaláztatásban akarják részesíteni, nem tudták tovább türtőztetni magukat. Péter kirántotta a kardját és a többiekkel együtt odarohant, hogy lesújtson Malc-

huszra. De még mielőtt a katonák a főpap szolgájának védelmére kelhettek volna, Jézus tiltón felemelte a kezét és ellentmondást nem tűrő hangon azt mondta: „Péter, tedd el a kardodat! Akik kardot ragadnak, azok kard által pusztulnak. Hát nem érted, hogy az Atya akarata, hogy kiigyam e poharat? És nem tudod azt sem, hogy én akár most is parancsolhatnék az angyalok és társaik több mint tizenkét hadosztályának, akik kiragadnának engem e néhány ember kezéből?”

8 Mialatt Jézus ily eredményesen eltérítette a követőit a tettleges ellenállás szándékától, ez elég volt ahhoz, hogy az őrség kapitányát félelem töltse el, aki így a katonái segítségével erősen megragadta Jézust és gyorsan megkötözték. És amint súlyos kötelek-

kel a kezét összekötötték, Jézus azt mondta nekik: „Miért jöttök ellenem kardokkal és botokkal, mint ahogy a haramiát szokás elfogni? Naponta ott voltam veletek a templomban, nyilvánosan tanítottam az embereket, és nem próbáltatok meg elfogni.”

9 Miután Jézust megkötözték, a kapitány, attól való félelmében, hogy a Mester követői esetleg megpróbálkoznak a kiszabadításával, parancsokat adott, hogy őket is fogják el; ám a katonák nem voltak elég gyorsak, ugyanis Jézus követői, meghallván a kapitány által a letartóztatásukra kiadott parancsokat, sietve visszavonultak a szurdokba. János Márk mindvégig a közeli pajtában maradt egyedül. Amikor az őrök elindultak Jézussal vissza Jeruzsálembe, János Márk

megpróbált kilopózni a pajtából annak érdekében, hogy utolérje a menekülő apostolokat és tanítványokat; ám épp ahogy előmerészkedett, a menekülő tanítványok üldözéséből utoljára visszatérő katonák egyike a közelben haladt el, és meglátva az ifjút a lenvászon köpenyben, üldözni kezdte, és majdnem utol is érte. A katona valójában elég közel került Jánoshoz ahhoz, hogy megragadja a köpenyét, de a fiatalember kiszabadította magát az öltözékből és mezítelenül menekült tovább, s a katona markában csak az üres köpeny maradt. János Márk a legnagyobb sietségben tartott Zebedeus Dávidhoz a felső ösvényen. Amikor elmesélte Dávidnak, hogy mi történt, mindketten visszasiettek az alvó apostolok sátraihoz és

tájékoztatták a nyolcakat a Mester elárulásáról és elfogásáról.

10 Nagyjából akkor, amikor ők a nyolc apostolt ébresztgették, azok, akik a szurdokba menekültek, most visszatértek, és mindannyian az olajsajtó közelében gyülekeztek, hogy megvitassák a teendőket. Időközben Simon Péter és Zebedeus János, akik az olajfák között bújtak el, már elindultak a katonák, őrök és szolgák tömege után, akik úgy vitték vissza Jézust Jeruzsálembe, mintha egy megátalkodott bűnözőt kísértek volna. János közelről követte a tömeget, Péter azonban távolságot tartva ment utánuk. Miután János Márk kiszabadult a katona markából, magához vett egy köpenyt, melyet Simon Péter és Zebedeus János sátrában talált.

Gyanította, hogy az őrök Annásnak, a kiérdemesült főpapnak a házához viszik Jézust; így futva megkerülte az olajfa-ligetet és a tömeg elébe került, majd elbújt a főpap palotájának kapujához vezető bejárat közelében.

4. VITA AZ OLAJÜTŐNÉL

[1] Zebedeus Jakab ott találta magát Simon Pétertől és a fivérétől, Jánostól magára hagyva, így aztán csatlakozott a többi apostolhoz és a táborbeli társaikhoz az olajütőnél, hogy megvitassák, hogy mit tegyenek a Mester elfogására válaszul.

[2] Jézus már korábban felmentette Andrást az apostoli csoport igazgatásával kapcsolatos minden felelősség alól; ennek megfelelően, az életük legnagyobb válsághelyzetében,

ő most hallgatott. Egy rövid, kötetlen beszélgetést követően Zélóta Simon felállt az olajütő kőfalára és szenvedélyes hangon érvelve a Mester és az ország ügye iránti hűség mellett, felszólította apostoltársait és a többi tanítványt, hogy siessenek a tömeg után és mentsék meg Jézust. A társaság többsége hajlott volna arra, hogy elfogadja az ő határozott vezetését, ha nem hangzik el Nátániel tanácsa, aki abban a pillanatban állt fel, amint Simon befejezte a beszédet, és ő felhívta a figyelmüket a Jézus által gyakran elmondott tanításokra az ellen nem állással kapcsolatban. Emlékeztette a társait arra is, hogy Jézus épp azon az éjszakán utasította őket, hogy óvják meg életüket arra az időre, amikor el kell indulniuk a világban, és hir-

detniük kell a mennyországról szóló evangélium jó híreit. És Nátániel ezen álláspontját támogatta Zebedeus Jakab is, aki most elmesélte, hogy Péter és a többiek miként rántották elő kardjukat a Mester letartóztatásának megakadályozására, és hogy Jézus arra kérte Simon Pétert és a többi, kardot rántó társát, hogy tegyék tokjába a pengéjüket. Máté és Fülöp szintén beszélt, de semmilyen határozott eredményre nem jutottak e vitában egészen addig, amíg Tamás fel nem hívta a figyelmüket arra a tényre, hogy Jézus azt tanácsolta Lázárnak, hogy ne tegye ki magát halálos veszedelemnek, s rámutatott, hogy nem tehetnek semmit a Mesterük megmentése érdekében, minthogy ő nem hajlandó megengedni a barátainak, hogy megvédjék,

és mivel ragaszkodott ahhoz, hogy nem fog élni az isteni hatalmaival az emberi ellenségeinek leszerelése érdekében. Tamás rávette őket, hogy oszoljanak és térjenek haza, hiszen Zebedeus Dávid a táborban marad, hogy irányító- és hírvivői központot tartson fenn a csoport számára. Aznap reggel fél háromra a tábor kiürült; csak Dávid maradt ott három-négy hírvivővel, a többieket elküldte, hogy szerezzenek híreket arról, hogy hová vitték Jézust és mit fognak tenni vele.

3 Öt apostol, vagyis Nátániel, Máté, Fülöp és az ikerpár Betfagéban és Betániában rejtőzködött. Tamás, András, Jakab és Zélóta Simon a városban bujkált. Simon Péter és Zebedeus János Annás házáig követte a csapatot.

4 Röviddel napkelte után Simon Péter visszasétált a Getszemáni táborba, s az arcán a mély kétségbeesés szomorú képe tükröződött. Dávid egy hírvivő felügyelete mellett elküldte, hogy csatlakozzon a testvéréhez, Andráshoz, aki Nikodémusz házában tartózkodott Jeruzsálemben.

5 Zebedeus János, ahogy Jézus meghagyta neki, a keresztre feszítés legvégéig a közelében maradt, és ő volt az, aki óráról órára ellátta Dávid embereit hírekkel, melyet elvittek Dávidnak a kerti táborba, és amelyet az után eljuttattak a bujkáló apostoloknak és Jézus családjának.

6 Kétségkívül úgy volt, hogy a pásztort lesújtották és a nyájat szétkergették! Mialatt mindannyian bizonytalanul tudatában vol-

tak, hogy Jézus előre figyelmeztette őket erre a helyzetre, a Mester hirtelen eltűnése túlságosan is megdöbbentette őket, semhogy képesek lettek volna az eszüket rendesen használni.

7 Nem sokkal a nappal beálltát követően, éppen az után, hogy Pétert elküldték a testvéréhez, Júdás, Jézus húsvér testbeni testvére arra érkezett a táborba, csaknem lélekszakadva és Jézus családjának többi tagja előtt, hogy megtudja, hogy a Mestert már letartóztatták; és egyből rohant is lefelé a jerikói úton, hogy megvigye a hírt anyjának és a fiú- és lánytestvéreinek. Zebedeus Dávid Júdás révén azt üzente Jézus családjának, hogy Márta és Mária betániai házánál gyülekezzenek és ott várják a híreket, melyeket a hír-

vivői rendszeresen megvisznek nekik.

8 Így alakult tehát a helyzet a csütörtök éjjel utolsó felében és a pénteki nap kora reggeli óráiban, már ami az apostolokat, a főbb tanítványokat és Jézus földi családját illeti. És mindeme csoportok és egyének között Dávid azon hírvivői szolgálata tartotta a kapcsolatot, melyet Zebedeus Dávid tovább működtetett a Getszemáni ligeti székhelyéről.

5. ÚTBAN A FŐPAP PALOTÁJÁHOZ

1 Azt megelőzően, hogy elindultak volna Jézussal a kertből, vita alakult ki a templomőrség zsidó kapitánya és a katonák csapatának római századosa között abban, hogy hová is vigyék Jézust. A templomőrség ka-

pitánya olyan parancsokat adott, hogy vigyék a hivatalban lévő főpap, Kajafás elé. A római katonák századosa úgy rendelkezett, hogy Jézust Annásnak, a korábbi főpapnak és Kajafás apósának palotájába kell vinni. És ezt azért tette, mert a rómaiak szokás szerint közvetlenül Annással tárgyaltak minden olyan dologban, amely a zsidó egyházi törvények foganatosításával volt kapcsolatos. És a római százados parancsának engedelmeskedtek; Jézust előzetes kihallgatásra Annás házához vitték.

2 Júdás a parancsnokok közelében haladt, meghallgatva mindent, amit beszéltek, de nem vett részt a vitában, mert sem a zsidó kapitánynak, sem a római tisztnek nemigen akadt sok beszélnivalója az árulóval —

ennyire megvetették őt.

3 Zebedeus János, aki emlékezett a Mester azon utasításaira, hogy legyen mindig kéznél, nagyjából ekkor már egészen megközelítette Jézust, aki a két parancsnok között haladt. A templomőrség parancsnoka, meglátva a mellettük haladó Jánost, odaszólt a helyettesének: „Fogjátok el ezt az embert és kötözzétek meg. Ő az egyik követője ennek a fickónak.” De amikor a római százados meghallotta ezt és körülnézve meglátta Jánost, parancsot adott, hogy az apostol hadd menjen mellette, és hogy senki ne bántsa. Ez után a római százados azt mondta a zsidó kapitánynak: „Ez az ember nem hitszegő és nem is gyáva. Láttam a kertben, és ő nem rántott kardot, hogy ellenálljon ne-

künk. Megvan a bátorsága, hogy előjöjjön és a Mesterével legyen, és senki se emeljen rá kezet. A római törvény megengedi, hogy bármely fogolynak legalább egy barátja ott álljon mellette a vádlottak padjánál, és ezt az embert nem fogja senki megakadályozni abban, hogy a Mestere, a fogoly mellett álljon." És amikor Júdás meghallotta ezt, olyannyira elszégyellte magát és olyannyira megszégyenült, hogy egészen lemaradt a menetelőktől, s egyedül ért oda Annás palotájához.

[4] És ez megmagyarázza, hogy Zebedeus János miért kapott engedélyt arra, hogy Jézus mellett legyen végig a megpróbáltatást jelentő tapasztalásaiban ezen az éjszakán és másnap. A zsidók féltek bármit is mondani Jánosnak vagy bármiképp zaklatni őt,

mert némileg olyan helyzetbe került, mint egy római tanácsadó, akit azért jelöltek ki, hogy figyelje a zsidó egyházi bíróság tény-kedését. János e kitüntetett szerepe annál is inkább megszilárdult, amikor a római, átadva Jézust a templomőrség kapitányának Annás palotájának kapujában, a helyettesé-hez szólva azt mondta: „Menj e fogollyal és gondoskodj arról, hogy ezek a zsidók meg ne öljék Pilátus jóváhagyása nélkül. Figyelj oda, hogy meg ne gyilkolják, és ügyelj, hogy a barátja, a galileai, engedélyt kapjon, hogy mellette álljon és megfigyelhessen mindent, ami zajlik.” És János így tudott ott lenni Jé-zus közelében egészen a kereszten való ha-láláig, míg a többi tíz apostol arra kénysze-rült, hogy rejtőzködésben maradjon. János

római védelem alatt cselekedett így, és a zsidók nem is merték zaklatni a Mester haláláig.

5 És végig az Annás palotájához vezető úton, Jézus nem nyitotta ki a száját. Az elfogásától kezdve az Annás előtti megjelenéséig az Ember Fia egy szót sem szólt.

184. ÍRÁS

A SZANHEDRIN BÍRÓSÁGA ELŐTT

ANNÁS képviselői titokban arra utasították a római katonák századosát, hogy miután Jézust letartóztatta, azonnal vigye Annás palotájába. A korábbi főpap azt szerette volna, ha megőrizheti a maga, mint a zsidók fő egyházi hatóságának tekintélyét. Volt egy másik célja is azzal, hogy Jézust néhány órára a házában tartsa, és ez pedig az volt, hogy időt adjon ahhoz, hogy a Szanhedrin bíróságát szabályosan összehívhassák. Törvényellenes dolog volt a Szanhedrin bíróságát a templombeli reggeli áldozatbemutatás ideje

előtt összehívni, és ezt az áldozatot nagyjából hajnali háromkor mutatták be.

[2] Annás tudta, hogy a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság várakozik a veje, Kajafás palotájában. Éjfélre a Szanhedrin mintegy harminc tagja gyűlt össze a főpap otthonában, hogy készen álljanak ítéletet mondani Jézus felett, amint eléjük hozzák. Csak a Jézussal és az ő tanításával erősen és nyíltan szembenálló tagok gyűltek össze, hiszen mindössze huszonhárom főre volt szükség ahhoz, hogy egy pert lefolytató bíróságot kiállítsanak.

[3] Jézus mintegy három órát töltött Annás palotájában az Olajfák hegyén, nem messze a Getszemáni kerttől, ahol elfogták. Zebedeus János szabadon és biztonságban mo-

zoghatott Annás palotájában, de nem csak azért, mert a római százados így határozott, hanem azért is, mert őt és Jakab fivérét jól ismerték az idősebb szolgák, mivel sokszor vendégeskedtek a palotában, ugyanis a korábbi főpap anyjuknak, Szalóménak a távoli rokona volt.

1. AZ ANNÁS ÁLTAL LEFOLYTATOTT VIZSGÁLAT

[1] Annás, aki a templomi jövedelmekből gazdagodott meg, és akinek a veje a hivatalban lévő főpap volt, és aki összeköttetésben állt a római hatóságokkal, valóban a leghatalmasabb egyén volt az egész zsidóságban. Behízelgő és ármánykodó alkat, cselszövő és összeesküvő személy volt. A Jézus-

tól való megszabadulás ügyét ő akarta irányítani; félt teljesen rábízni egy ilyen fontos feladatot az ő durva és erőszakos vejére. Annás meg akart bizonyosodni afelől, hogy a Mester perét a szadduceusok tartják kézben; tartott a némely farizeus részéről esetlegesen megnyilvánuló rokonszenvtől, minthogy a Szanhedrin gyakorlatilag minden tagja, aki Jézus mellett hitet tett, farizeus volt.

2 Annás már évek óta nem találkozott Jézussal, egészen azóta nem, hogy Jézus ellátogatott az otthonába és nyomban távozott is onnan, ahogy felmérte, hogy Annás milyen hűvösen és tartózkodóan fogadja. Annás arra gondolt, hogy épít e korai ismeretségre, és ennek révén próbálja meg rávenni Jézust, hogy hagyjon fel a szándékaival

és hagyja el Palesztinát. Nemigen akaródzott neki részt venni egy jó ember megölésében és arra a következtetésre jutott, hogy Jézus talán úgy dönt, hogy inkább elhagyja az országot, mintsem, hogy elszenvedje a halált. De amikor Annás ott állt az elszánt és rendíthetetlen galileai előtt, egyből tudta, hogy hasztalan dolog volna ilyen ajánlatokkal próbálkozni. Jézus még fenségesebb és biztosabb fellépésű volt, mint ahogy Annás emlékezetében élt.

3 Amikor Jézus ifjabb volt, Annás nagy érdeklődést mutatott iránta, de most a bevételeit veszélyeztette az, amit nemrégiben tett, vagyis hogy kikergette a pénzváltókat és egyéb zsibáru-kereskedőket a templomból. Jézus e tette sokkal jobban kiváltotta az

egykori főpap gyűlöletét, mint a tanításai.

4 Annás belépett a tágas kihallgatási terembe, helyet foglalt egy nagy székben, és megparancsolta, hogy hozzák elé Jézust. Miután néhány pillanatig szótlanul szemlélte a Mestert, így szólt: „Te is tudod, hogy tennünk kell valamit a tanításod ügyében, hiszen megzavarod az ország nyugalmát és rendjét.” És Annás kérdőn tekintett Jézusra, a Mester pedig mélyen a szemébe a nézett, de nem válaszolt. Megint Annás szólalt meg, „Hogy hívják a tanítványaidat, Zélóta Simonon, a bujtogatón kívül?” Jézus megint csak letekintett rá, de nem felelt.

5 Annást annyira megzavarta az, hogy Jézus nem hajlandó válaszolni a kérdéseire, hogy azt mondta neki: „Nem érdekel téged,

hogy barátságos vagyok-e veled vagy sem? Nem veszed figyelembe, hogy hatalmamban áll dönteni a közelgő pered kérdéseiben?” Jézus ezt hallván, azt mondta: „Annás, te is tudod, hogy nem lehetne hatalmad felettem, hacsak nem az Atya engedélye révén. Némelyek azért akarják elpusztítani az Ember Fiát, mert tudatlanok; nem tudnak jobbat, de te, barátom, te tudod, hogy mit teszel. Hogyan vagy képes elutasítani az Isten világosságát?”

6 Jézus nyájas modora csaknem összezavarta Annást. De elméjében már elszánta magát, hogy Jézusnak vagy el kell hagynia Palesztinát vagy vesznie kell; így hát összeszedte a bátorságát és megkérdezte: „Hát mi is az, amit a népnek tanítani próbálsz? Mi-

nek mondod magad?” Jézus azt felelte: „Tudod nagyon jól, hogy én csak nyíltan szóltam a világnak. Tanítottam a zsinagógákban és sokszor a templomban is, ahol minden zsidó és számos nem-zsidó is meghallgatott. Titkon semmit sem mondtam; miért kérdezgetsz hát engem a tanításomról? Miért nem hívod össze azokat, akik hallottak engem és kérdezed meg őket? Íme, egész Jeruzsálem hallotta, amit beszéltem, még ha te magad nem is hallottad e tanításokat.” De mielőtt Annás válaszolhatott volna, a palota főintézője, aki a közelben állt, arcul csapta Jézust, mondván, „Hogy mersz ily szavakkal felelni a főpapnak?” Annás nem feddte meg az intézőjét, Jézus azonban ezzel fordult hozzá, „Barátom, ha rosszat mondtam,

szólj a rossz ellen; de ha igazat szóltam, akkor miért kell megütnöd?”

7 Bár Annás sajnálta, hogy az intézője megütötte Jézust, túl büszke volt ahhoz, hogy foglalkozzon a dologgal. Zavarában átment egy másik terembe, otthagyva Jézust a ház szolgáival és a templomőrséggel csaknem egy órára.

8 Amikor visszatért, odament a Mesterhez és így szólt, „Azt állítod, hogy te vagy a Messiás, Izráel megszabadítója?” Jézust azt mondta: „Annás, te ismertél engem már ifjúkorom óta. Tudod, hogy én nem mondom magamat senkinek, kivéve, aminek Atyám kinevezett, és hogy engem minden emberhez küldött, nem-zsidóhoz és zsidóhoz egyaránt.” Erre Annás azt mondta: „Nekem azt

mondták, hogy azt állítottad, hogy te vagy a Messiás; igaz ez?” Jézus Annásra nézett, de csak annyit felelt, „Te mondtad.”

9 Ekkortájt érkeztek hírnökök Kajafás palotájából azt tudakolván, hogy Jézust mikor állítják a Szanhedrin bírósága elé, és mivel már közeledett a hajnal, Annás úgy gondolta, hogy az a legjobb, ha Jézust megkötözve és a templomőrség őrizetében átküldi Kajafáshoz. Rövidesen ő maga is követte őket.

2. PÉTER AZ UDVARBAN

1 Ahogy az őrök és katonák csapata Annás palotájának bejáratához közeledett, Zebedeus János a római katonák századosának oldalán haladt. Júdás valamivel hátrébb járt, Simon Péter pedig jóval távolabbról követte

őket. Miután János belépett a palotaudvarba Jézussal és az őrökkel együtt, Júdás csak a kapuig jött, látván Jézust és Jánost, továbbment Kajafás házához, ahol tudomása szerint a Mester valódi perére később sor fog kerülni. Röviddel azt követően, hogy Júdás elment, Simon Péter érkezett meg, és ahogy ott álldogált a kapu előtt, János meglátta őt, amint Jézust a palotába vitték. A kaputnyitó szolgálólány ismerte Jánost, és amikor az megszólította és arra kérte, hogy engedje be Pétert, a leány ezt örömmel tette meg.

[2] Péter, miután belépett az udvarba, odament a faszénből rakott tűzhöz, hogy megmelegedjen, mert az éjszakai levegő csípős volt. Igencsak úgy érezte, hogy nem helyénvaló dolog itt lennie, Jézus ellenségei köré-

ben, és valóban nem volt az. A Mester nem utasította, hogy legyen a közelében, mint ahogy meghagyta azt Jánosnak. Péter azon apostolokhoz tartozott, akiket külön is figyelmeztettek, hogy ne sodorják veszélybe az életüket a Mesterük e perének és keresztre feszítésének ideje alatt.

[3] Péter röviddel az előtt hajította el a kardját, hogy a palotakapuhoz ért volna, így hát fegyvertelenül lépett Annás udvarába. Elméjében vadul kavarogtak a kusza gondolatok; nemigen tudta felfogni, hogy Jézust letartóztatták. Nem tudta megérteni a helyzet valóságát — hogy ő itt van Annás udvarában, és a főpap szolgái oldalán melegszik a tűznél. Kíváncsi volt, hogy mit csinál a többi apostol, és aztán azon töprengve, hogy va-

jon János hogyan kaphatott engedélyt arra, hogy a palotába belépjen, arra a következtetésre jutott, hogy azért alakult így a dolog, mert a szolgák ismerték, lévén, hogy János kérte meg a kapust is, hogy beengedjék őt.

4 Nem sokkal az után, hogy a kapusnő beengedte Pétert, és miközben Péter a tűznél melegedett, a lány odament hozzá és civódva azt mondta, „Te nem egyike vagy e férfi tanítványainak?” Péternek nem kellett volna meglepődnie azon, hogy felismerték, mert János volt az, aki megkérte a lányt, hogy a palotakapun beengedje; de olyan feszült idegállapotban volt, hogy a tanítványként való azonosítása kibillentette az egyensúlyából, és mivel elméjében egyetlen gondolat tolult előre — az, hogy mentse az életét —

nyomban azt felelte a fiatal leány kérdésére, „Én nem.”

5 Csakhamar egy másik szolga jött oda Péterhez és megkérdezte: „Nem téged láttalak a kertben, amikor e fickót elfogták? Nem vagy te is az ő egyik követője?” Péter ekkor nagyon megrémült; nem látott lehetőséget a vádlói elől való biztonságos menekülésre; így aztán indulatosan tagadott mindenféle kapcsolatot Jézussal, azt mondta, „Én nem ismerem ezt az embert, és nem vagyok a követője sem.”

6 Nagyjából ekkortájt hívta félre a kapusnő Pétert és így szólt: „Biztos vagyok abban, hogy te ennek a Jézusnak az egyik tanítványa vagy, és nem csak azért, mert az egyik követője kért meg, hogy beengedjelek

az udvarba, hanem azért is, mert a nővérem, aki itt van, látott téged a templomban ezzel az emberrel. Miért tagadod?” Hallván a leány vádját, Péter szitkozódva és esküdözve tagadta, hogy bármiképpen ismerné Jézust, megint csak ezt mondva, „Én nem vagyok ennek az embernek a követője; még csak nem is ismerem; eddig nem is halottam felőle.”

7 Péter egy időre otthagyta a tüzet és a kertben sétálgatott. Szeretett volna kiszökni, de félt, hogy felhívja magára a figyelmet. Mivel fázni kezdett, visszament a tűzhöz, ahol a mellette álldogáló férfiak egyike azt mondta: „Te egész biztosan ennek az embernek az egyik tanítványa vagy. Ez a Jézus galileai, és a beszéded elárul, mert te is úgy beszélsz,

mint egy galileai.” És Péter megint csak tagadta, hogy bármiféle kapcsolatban állna a Mesterével.

8 Péter olyannyira össze volt zavarodva, hogy azzal próbálta elkerülni a vádlóival való érintkezést, hogy visszahúzódott a tűztől és egyedül maradt a fedett folyosón. A több mint egyórányi elvonulás után, a kapus és a nővére megtalálta, és mindketten civódva rótták fel neki, hogy Jézus követője. És ő megint tagadta a vádat. Épp amikor még egyszer tagadta, hogy bármiféle kapcsolatban állna Jézussal, megszólalt a kakas, és Péternek eszébe jutottak a Mester által aznap éjjel hozzá intézett figyelmeztető szavak. Ahogy ott állt, nehéz szívvel és összetörve a bűntudat súlya alatt, feltárultak a pa-

lota kapui, és az őrök Jézust vezetve elindultak Kajafáshoz. Ahogy a Mester elhaladt Péter mellett, a fáklyák fényénél meglátta az egykor magabiztos és felületesen bátor apostolának arcán megmutatkozó kétségbeesett arckifejezést, és odafordulva, Péterre emelte a tekintetét. Péter soha nem felejtette ezt a nézést, amíg csak élt. E pillantás a sajnálat és a szeretet olyan keveréke volt, melyet halandó ember sohasem látott a Mester arcán.

9 Miután Jézus és az őrök kimentek a palota kapuin, Péter utánuk eredt, de csak egy darabon követte őket. Nem tudott továbbmenni. Leült az út mellett és keservesen sírni kezdett. És amikor a lelki gyötrelmének e könnyeit kisírta, elindult vissza a tábor felé,

reménykedve, hogy megleli a fivérét, Andrást. A táborhoz érve csak Zebedeus Dávidot találta, aki elküldött egy hírvivőt, hogy vezesse el oda, ahol a testvére megbújt Jeruzsálemben.

10 ¶ Péter eme teljes tapasztalást Annás palotájának udvarában, az Olajfák hegyén élte meg. Nem követte Jézust a főpap, Kajafás palotájába. Az, hogy Péter felismerte, hogy többször is megtagadta a Mesterét mire a kakas megszólalt, azt jelzi, hogy mindez Jeruzsálemen kívül történt, hiszen törvény ellen való dolog volt szárnyast tartani magán a városon belül.

11 ¶ Amíg a kakaskukorékolás észre nem térítette Pétert, csak arra tudott gondolni, ahogy ott járkált fázósan föl és alá az épület

külső, fedett folyosóján, hogy milyen ügyesen kitért a szolgák gyanúsítgatásai elől, és miként hiúsította meg ama tervüket, hogy Jézussal azonosítsák. Addig csak arra tudott gondolni, hogy ezeknek a szolgáknak nincs erkölcsi vagy törvényes alapjuk az ő kérdőre vonására, és ténylegesen is dicsérte magát azért, ahogy őszerinte elkerülte azt, hogy beazonosítsák és esetleg elfogják és bebörtönözzék. Amíg a kakas meg nem szólalt, Péter nem ismerte fel, hogy megtagadta a Mesterét. Amíg Jézus rá nem tekintett, nem értette meg, hogy nem volt képes élni ama kiváltságaival, melyeket az ország követeként megkapott.

[12] Lévén, hogy megtette az első lépést a megalkuvás és a legkisebb ellenállás útján,

Péter nem látott más megoldást, minthogy továbbmenjen a megkezdett úton. Nagyszerű és nemes jellemet igényel az, hogy elindulva a rossz úton, az ember megforduljon és a jó felé menjen. Az ember elméje túl gyakran igyekszik igazolni a tévedés útján való megmaradást, ha egyszer már rálépett arra az útra.

13 Péter sohasem hitte el teljesen, hogy megbocsátást nyerhet, amíg nem találkozott a Mesterével annak feltámadását követően és látta, hogy úgy fogadja őt, mint a megtagadásai e megrendítően szomorú éjszakájának tapasztalásai előtt.

3. A SZANHEDRIN TAGJAIBÓL ÁLLÓ BÍRÓSÁG ELŐTT

[1] Körülbelül fél négyre járt az idő ezen a péntek reggelen, amikor a főpap, Kajafás megnyitotta a Szanhedrin tagjaiból álló vizsgálóbíróság ülését és elrendelte, hogy hozzák eléjük Jézust e hivatalos bírósági tárgyalásra. A Szanhedrin három korábbi alkalommal nagy szavazati többséggel már halálra ítélte Jézust, és úgy döntöttek, hogy megérdemli a halált a törvényszegés, az istenkáromlás és az Izráel atyái hagyományainak semmibevétele kapcsán megfogalmazott, nem hivatalos vádak alapján.

[2] Ez a Szanhedrin nem hivatalos ülése volt és arra nem is a szokott helyen, a templom faragott köves termében került sor. Ez a

bíróság a mintegy harminc Szanhedrin-tag alkotta különleges tárgyaló bíróság volt, és összehívásukra a főpap palotájában kerítettek sort. Zebedeus János végig ott volt Jézussal az úgynevezett per alatt.

3 Mennyire büszkék voltak ezek a főpapok, írástudók, szadduceusok és egyes farizeusok arra, hogy Jézust, a tisztségük el nem fogadóját és a tekintélyük megkérdőjelezőjét, most biztosan a kezük között tudhatják! És eltökéltek voltak abban, hogy a bosszúszomjas szorításukból nem kerülhet ki élve.

4 A zsidók, amikor valakit főbenjáró bűnnel vádoltak meg, rendszerint nagy körültekintéssel jártak el és megtettek minden intézkedést annak érdekében, hogy biztosítsák a tisztességes eljárást, például azzal,

hogy gondosan választották ki a tanúkat, továbbá az egész pert ilyen szellemben vezették le. Ám ez alkalommal Kajafás inkább volt vádló, mint elfogulatlan bíró.

5 ¶ Jézus a szokásos öltözékében és hátrakötött kézzel jelent meg e bíróság előtt. Az egész bíróság meglepődött és némiképp össze is zavarodott a fenséges megjelenésén. Sohasem láttak még ilyen foglyot és sohasem voltak tanúi ilyen higgadtságnak egy olyan ember által, aki az életéről döntő per alanya volt.

6 ¶ A zsidó törvény megkövetelte, hogy legalább két tanú legyen azonos véleményen bármely dologban, mielőtt vádat lehet emelni egy fogoly ellen. Júdást nem használhatták fel tanúként Jézus ellen, mert a zsidó tör-

vény külön tiltotta a hitszegő tanúskodását. Több mint húsz hamistanú volt kéznél, hogy Jézus ellen valljanak, ám az ő vallomásaik oly ellentmondásosak és oly nyilvánvaló koholmányok voltak, hogy maguk a Szanhedrin tagjai is erősen szégyellték az előadásukat. Jézus ott állt, szelíden figyelve ezeket a hamisan esküvőket, és maga ez az arckifejezés zavarba hozta a hamistanúkat. Mindeme hamistanúzás alatt a Mester egy szót sem szólt; nem felelt a számos hamis vádjukra.

7 Az első alkalom, amikor két tanújuk véleménye hasonlítani kezdett, az volt, amikor két férfi azt állította, hogy hallották Jézust, amint azt mondja az egyik templomi beszédében, hogy „kezével lerombolja ezt a

templomot és harmadnapra kéz nélkül egy új templomot emel”. Jézus nem pontosan ezt mondta, és amikor a felemlített megjegyzést tette, a saját testére mutatott.

8 Bár a főpapok azt kiáltották Jézusnak, „Nem felelsz e vádak egyikére sem?” Jézus nem nyitotta ki a száját. Ott állt csendben, míg az összes hamistanú elő nem adta a vallomását. Ezeknek a hamisan esküvőknek a szavait annyi gyűlölet, elfogultság és gátlástalan túlzás jellemezte, hogy a vallomásuk önmagával került ellentmondásba. A hamis vádjaik legjobb cáfolata a Mester higgadt és fenséges hallgatása volt.

9 Röviddel a hamistanúk vallomástételének megkezdése után érkezett meg Annás és helyet is foglalt Kajafás mellett. Annás most

felállt és amellett érvelt, hogy Jézus e fenyegetése, miszerint lerombolja a templomot, már elégséges három vádhoz ellene:

10 1. Hogy veszélyes népbutító. Hogy lehetetlen dolgokat tanított nekik és másként is becsapta őket.

11 2. Hogy elvakult forradalmár annyiban, hogy pártolja a szent templom elleni erőszakot, különben hogyan tudná lerombolni azt?

12 3. Hogy varázslást tanított, mivel azt ígérte, hogy új templomot épít, és mindezt kéz nélkül teszi meg.

13 ¶ Már az egész Szanhedrin egyetértett abban, hogy Jézus bűnös a zsidó törvények halállal büntetendő megszegésében, most azonban további vádakat akartak elővezet-

ni a viselkedésével és a tanításával kapcsolatban, melyek igazolnák Pilátus számára a foglyukra kiszabott halálos ítéletet. Tudták, hogy meg kell szerezniük a római kormányzó beleegyezését ahhoz, hogy Jézust törvényesen kivégezhessék. És Annás úgy gondolta, hogy úgy kell folytatni a pert, hogy olybá tűnjön, mintha Jézus veszélyes tanító volna, akit nem szabad az emberek közé engedni.

[14] Kajafás azonban már nem bírta tovább nézni a Mestert, amint az tökéletes önuralommal és kitartóan hallgatva ott áll. Úgy gondolta, hogy tud legalább egy módot a fogoly szóra bírására. Ennek megfelelően odaszaladt Jézushoz, és ujját vádlón a Mester arca előtt rázva, azt mondta: „Meg-

parancsolom, az élő Isten nevében, hogy mondd meg nekünk, hogy te vagy-e a Megszabadító, az Isten Fia.” Jézus így felelt Kajafásnak: „Én vagyok. Rövidesen elmegyek Atyámhoz, és az Ember Fia rövidesen hatalommal ruháztatik fel és újra uralkodni fog a mennyei seregek felett.”

15 Jézus eme szavait hallván a főpap roppant haragra gerjedt, és felsőruháját megszaggatva azt kiabálta: „Milyen tanúság kell még nekünk? Íme, most mind hallottátok ennek az embernek az istenkáromlását. Szerintetek mit kellene tenni most ezzel a törvényszegővel és istenkáromlóval?” És egyhangúlag mind azt felelték, „Megérdemli a halált; feszíttessék meg.”

16 Jézus nem mutatott érdeklődést a hoz-

zá intézett semmilyen kérdés iránt, amikor Annás vagy a Szanhedrin tagjai előtt állt, azt az egyetlen kérdést kivéve, mely a földi alászállási küldetésére irányult. Amikor megkérdezték, hogy vajon ő az Isten Fia, rögvest és világosan igenlően válaszolt.

[17] Annás azt szerette volna, ha a per folytatódik, és hogy a római törvénnyel és a római intézményekkel kapcsolatos jézusi hozzáállás egyértelmű természetét illetően olyan vádakat fogalmazzanak meg, melyeket később Pilátus elé terjeszthetnek. A tanácstagok türelmetlenül várták a mielőbbi befejezést, nem csak azért, mert az volt a páska-ünnepre való felkészülés napja és világi munkát dél után már nem volt szabad végezni, hanem azért is, mert attól tartottak, hogy Pilátus

bármikor visszatérhet Júdea római fővárosába, Cezáreába, lévén, hogy csak a páskaünnepre jött Jeruzsálembe.

18 Annás azonban nem tudta ellenőrzés alatt tartani a bíróságot. Az után, hogy Jézus oly váratlanul felelt Kajafásnak, a főpap előrelépett és ököllel Jézus arcába csapott. Annás, miként a bíróság többi tagja is, meg volt döbbenve, és ahogy a teremből kifelé haladtak, Jézus arcába köptek, és sokuk gúnyosan meg is legyintette őt a tenyerével. És ily rendezetlenül és hallatlan felfordulás közepette ért véget a Jézus ügyét tárgyaló, a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság első ülése fél ötkor.

19 ¶ Harminc előítéletes és a hagyományoktól elvakult hamis bíró az ő hamistanúikkal akart ítéletet mondani egy világegyetem

igaz Teremtője felett. És e heves vádlókat felbőszítette ezen Isten-ember fenséges hallgatása és nemes viselkedése. A hallgatását szörnyű volt elviselni; a beszéde félelmet nem ismerően dacos volt. Nem hatottak rá a fenyegetéseik és nem tántorították el a támadásaik. Az ember ítél az Istenről, de ő még ekkor is szereti és meg akarja menteni őket, ha tudja.

4. A MEGALÁZTATÁS ÓRÁJA

[1] A zsidó törvény előírta, hogy halálos ítélet kiszabása esetén két bírósági ülést kell tartani. E második ülést az elsőt követő napon kellett megtartani, és a bíróság tagjainak a köztes időt böjtöléssel és gyászban kellett eltölteniük. Ám ezek az emberek nem vár-

hatták meg a következő napot, hogy megerősítést nyerjen ama döntésük, hogy Jézusnak meg kell halnia. Mindössze egyetlen órát vártak. Időközben Jézust a kihallgatási teremben tartották a templomőrség őrizetében, akik a főpap szolgáival együtt azzal szórakoztak, hogy mindenféle megalázatásban részesítették az Ember Fiát. Gúnyolták, leköpték és kegyetlenül megpofozták. Vesszővel csaptak az arcába és azt mondták, „Na most mondd meg, te Megszabadító, hogy ki sújtott le rád.” És így tettek egy teljes órán át, gyalázva és gonoszul bánva ezzel a nem védekező galileaival.

[2] A szenvedést és a gúnyolódásból fakadó megpróbáltatásokat hozó, e megrázóan szomorú óra alatt, mely események a tudat-

lan, érzéketlen őrök és szolgák előtt zajlottak, Zebedeus János egymagában és rettegve várakozott a szomszédos teremben. Amikor e durva cselekedetek elkezdődtek, Jézus egy fejmozdulattal jelezte Jánosnak, hogy távozzon. A Mester jól tudta, hogy ha megengedni az apostolának, hogy a szobában maradva tanúja legyen ezeknek az aljasságoknak, János felháborodása oly mértékig fokozódna, hogy a kitörő tiltakozása valószínűleg a halálát okozná.

3 E szörnyű óra alatt Jézus egyetlen szót sem szólt. Az emberiség e kedves és érzékeny lelke számára, mely lélek személyiségi viszonyban társult ezen egész világegyetem Istenével, e szörnyű órában nem kevesebb keserűség jutott a megaláztatás poha-

rából, mint eme tudatlan és kegyetlen őrök és szolgák kénye-kedvére kiszolgáltatva lenni, akikre az úgynevezett Szanhedrin bíróság tagjai által mutatott példa hatott ösztönzőleg.

4 ¶ Az emberi szív valószínűleg nem képes felfogni azt a felháborodással vegyes elborzadást, mely egy hatalmas világegyetemen söpört végig, amint a mennyei értelmek tanúi voltak annak a látványnak, hogy szeretett Uruk aláveti magát az ő tudatlan és félrevezetett teremtményei akaratának a szerencsétlen Urantia bűntől elhomályosult szféráján.

5 Mely állati vonás készteti az embert arra, hogy megtámadja és testileg is bántalmazza azt, amit szellemileg, illetőleg értel-

mileg nem képes elérni? A félig polgárosodott emberben még mindig ott lappang az a fajta kíméletlen erőszakosság, mely igyekszik rávetni magát azokra, akik bölcsességben és szellemi teljesítményben felsőbbrendűek. Nézzétek e polgárosodottnak mondott emberek gyöngédséget nélkülöző, állatias vadságát, amint az állati öröm egy bizonyos formáját nyerik abból, hogy fizikai támadást intéznek az ellen nem álló Ember Fia ellen. Ahogy ezek a támadások, gúnyolódások és ütések Jézust érték, ő nem védekezett, de nem volt védtelen. Jézust nem győzték le, ő pusztán nem küzdött anyagi értelemben.

6 A Mesternek, mint egy hatalmas és kiterjedt világegyetem teremtőjének, megtar-

tójának és megmentőjének ott vannak a hosszú és eseménydús létpályáján kivívott legnagyobb győzelmeinek pillanatai. Miután teljes életet élt az Istent az embernek kinyilatkoztatva, Jézus most arra vállalkozik, hogy újonnan és páratlanul nyilatkoztassa ki az embert az Istennek. Jézus most a világoknak nyilatkoztatja ki a teremtményi személyiség elszigetelődéséből eredő félelmek feletti végső győzelmet. Az Ember Fia végre teljesen felismerte az Isten Fiaként való azonosságát. Jézus nem habozik kijelenteni, hogy ő és az Atya egy; és eme legfelsőbb és fenséges tapasztalás ténye és igazsága alapján int arra minden ország-hívőt, hogy úgy legyen vele egy, mint ahogy ő és az Atyja egy. A Jézus vallásában való ezen élő

tapasztalás így válik azzá a bizonyos és hiteles eljárássá, ami által a szellemileg elszigetelődött és mindenségrendileg elmagányosodott földi halandók képesek kitörni a személyiség elszigeteltségéből, annak minden félelem-következményéből és a vele járó tehetetlenség érzésből. A mennyország testvéri valóságaiban az Isten hű fiai végleg megszabadulnak a sajátlényegük elszigeteltségéből, mind személyes, mind bolygói viszonylatban. Az Istent ismerő hívő egyre jobban megtapasztalja a világegyetemi léptékű szellemi közösség-építés elragadtatását és nagyszerűségét — a fenti létpolgárságot és azzal együtt a tökéletesség elérésében rejlő isteni végzet örök beteljesítését.

5. A BÍRÓSÁG MÁSODIK ÜLÉSE

[1] Öt óra harminc perckor a bíróság újból összeült, és Jézust a szomszédos terembe vezették, ahol János várta. Itt a római katonák és a templomőrség vigyázott Jézusra, mialatt a bíróság hozzáfogott azoknak a vádaknak a megfogalmazásához, melyeket Pilátus elé terjeszthetnek. Annás nyilvánvalóvá tette a társai számára, hogy az istenkáromlás vádjának nincs elég súlya Pilátus előtt. Júdás jelen volt a bíróság e második ülésén, de nem tanúskodott.

[2] A bíróság ezen ülése csak félórát tartott, és amikor az ülést berekesztették, hogy Pilátus elé járuljanak, a Jézus elleni vádat, mely elegendő a halálos ítélethez, három tételben állították össze:

3 1. Hogy ő a zsidó nemzet megrontója; becsapta az embereket és lázadásra buzdította őket.

4 2. Hogy azt tanította az embereknek, hogy ne fizessenek adót a császárnak.

5 3. Azzal, hogy egy újfajta ország királyának és megalapítójának vallotta magát, felségárulást követett el a császárral szemben.

6 ¶ Ez az egész eljárás szabálytalan volt és teljes mértékben ellentétben állt a zsidó törvényekkel. Nem volt két olyan tanú, akik egyetértettek volna bármely dologban, kivéve azokat, akik azt állították, hogy Jézus, kijelentése szerint elpusztítja a templomot és három nap múltán újra felemeli azt. És még e kérdésben sem szólt senki a védelem olda-

láról, és Jézust sem kérték, hogy magyarázza meg a kijelentését.

7 Az egyetlen tárgykör, melyben a bíróság következetesen el tudta ítélni, az istenkáromlás volt, és ebben teljes mértékben az ő vallomására építettek. De még az istenkáromlás esetében sem tartottak szabályos szavazást a halálos ítélet mellett.

8 És most, hogy Pilátus elé járulhassanak, három olyan vád megfogalmazására vetemedtek, amelyekről nem hallgattak meg tanúkat, és amelyekben úgy állapodtak meg, hogy a megvádolt fogoly nem volt jelen. Amint ezt megtették, három farizeus távozott is; holtan akarták látni Jézust, de nem voltak hajlandók tanúk nélkül és az ő távollétében vádakat összetákolni ellene.

9 Jézus többet nem jelent meg a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság előtt. Nem akartak még egyszer a szemébe nézni az után, hogy ítéletet mondtak az ártatlan élete felett. Jézus (emberként) nem ismerte meg a vádjaikat addig, amíg meg nem hallotta azokat Pilátustól.

10 ¶ Mialatt Jézus a teremben tartózkodott Jánossal és az őrökkel, és miközben a bíróság a második ülését tartotta, a főpap palotájában lévő nők közül néhányan, a barátaikkal együtt, eljöttek megnézni a különös foglyot, és az egyikük megkérdezte tőle, „Te vagy a Messiás, az Isten Fia?” És Jézus így válaszolt: „Ha megmondom nektek, nem hisztek nekem; és ha megkérdezlek titeket, nem feleltek.”

11 Aznap reggel hat órakor Jézust elvezették Kajafás házából Pilátus elé, hogy megerősítse a halálos ítéletet, melyet a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság oly igazságtalanul és szabálytalanul már kiszabott.

185. ÍRÁS

A PILÁTUS ELŐTTI PER

RÖVIDDEL reggel hat óra után, Kr.u. 30. április 7-én, pénteken állították Jézust Pilátus, a római helytartó elé, aki Júdeát, Szamariát és Idumeát kormányozta Szíria teljhatalmú császári megbízottjának közvetlen felügyelete alatt. A megkötözött Mestert a templomőrség vitte a római kormányzó elé, a Mestert kísérve pedig ott volt mintegy ötven vádlója, közöttük a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság (főleg szadduceusok), Karióti Júdás és a főpap, Kajafás, valamint jelen volt János apostol is. Annás nem jelent meg Pilátus előtt.

2 Pilátus már felkelt és készen állt e korai reggeli látogató csoport fogadására, mert

azok, akik előző este megszerezték a beleegyezését a római katonák bevetésére az Ember Fia elfogásához, előre tájékoztatták arról, hogy Jézust korán fogják elhozni hozzá. E tárgyalást Antónia erődjének egy hozzáépített részével, a praetoriummal szemben tartották, ahol Pilátus és a felesége meg szokott szállni Jeruzsálemben jártakor.

3 Bár Pilátus nagyobbrészt a praetorium csarnokaiban folytatta le a vizsgálatot, a nyilvános tárgyalásra kívül, a főbejárathoz felvezető lépcsőkön került sor. Ez egyfajta engedmény volt a zsidók számára, akik nem voltak hajlandók belépni semmiféle olyan pogány épületbe, ahol esetleg kovászt használhattak a páska-ünnepre való készülődés e napján. Ha így tesznek, akkor az nem csak

szertartási értelemben tette volna őket tisztátalanná és ezáltal megakadályozta volna őket abban, hogy részt vegyenek a hálaadás délutáni ünnepén, hanem azt is szükségessé tette volna, hogy megtisztulási szertartásoknak vessék alá magukat napnyugta után, mielőtt jogosulttá váltak volna a páska-ünnepi estebéd elfogyasztására.

4 Jóllehet ezeket a zsidókat lelkiismeretileg egyáltalán nem zavarta, hogy fondorlatosan előidézzék Jézus bírósági úton való meggyilkolását, ugyanakkor kínosan pontosak voltak a szertartási tisztaság és hagyományos szabályszerűség mindeme kérdéseiben. És nem ezek a zsidók voltak az egyetlenek, akik nem ismerték fel egy isteni természet nagy és szent kötelességeit, miköz-

ben túlzottan nagy figyelmet fordítottak az időben és örökkévalóságban való emberi jólét csekély jelentőségű dolgaira.

1. PILÁTUS HELYTARTÓ

[1] Ha Pilátus helytartó nem lett volna a kisebb tartományok meglehetősen jó kormányzója, akkor Tibériusz aligha tűrte volna el, hogy Júdea kormányzója maradjon tíz éven át. Bár igen jó intézőnek minősült, erkölcsileg gyáva volt. Hiányzott belőle a kellő emberi nagyság, semhogy megérthette volna a zsidók kormányzójaként kapott feladatának természetét. Nem fogta fel azt a tényt, hogy ezeknek a hébereknek *valódi* vallásuk volt, olyan hitük, melyért készek voltak meghalni, és hogy sokmilliójuk, akik

itt-ott a birodalomban elszórtan éltek, úgy tekintett Jeruzsálemre, mint a hitük szentélyére és a Szanhedrint a legfelsőbb földi bíróságként tisztelte.

[2] Pilátus nem szerette a zsidókat, és e mélyen gyökerező gyűlölete már korán megnyilvánult. Az összes római tartomány közül egyet sem volt nehezebb kormányozni, mint Júdeát. Pilátus sohasem értette meg igazán a zsidók igazgatásával járó problémákat és ezért a kormányzói tényke dé sének már a legelején egy sor, csaknem végzetes és majdhogynem öngyilkos baklövést követett el. És e melléfogásai miatt tehettek szert a zsidók oly nagy hatalomra fölötte. Amikor befolyásolni akarták a döntéseit, csak annyit kellett tenniük, hogy felkeléssel fenyegettek,

és Pilátus gyorsan meg is hátrált. És a helytartó nyilvánvaló ingadozása, illetőleg az erkölcsi bátorságának hiánya, főként számos olyan vita emlékéből fakadt, mely vitákat a zsidókkal folytatott, és amelyekben minden esetben le is győzték őt. A zsidók tudták, hogy Pilátus fél tőlük, hogy félti a tisztségét Tibériusz előtt, és ezt az ismeretet számos alkalommal kamatoztatták is a kormányzó nagy hátrányára.

3 Pilátusnak a zsidók előtti kegyvesztettsége egy sor szerencsétlen összeütközés eredményeként alakult ki. Először is, nem vette komolyan a bennük mélyen gyökerező előítéletet minden kép iránt, amely bálványimádási jelkép lehetett. Ennélfogva megengedte a katonáinak, hogy úgy lépjenek be Je-

ruzsálembe, hogy nem távolították el a császár képeit a lobogóikról, amint az szokása volt a római katonáknak az elődje idején. Nagy zsidó küldöttség járt Pilátus nyakára öt napon keresztül, azért esedezve nála, hogy távolíttassa el ezeket a képeket a katonai zászlókról. Kereken megtagadta a kérésüket és azzal fenyegetőzött, hogy nyomban kivégezteti őket. Pilátus, lévén maga is szkeptikus, nem értette meg, hogy az erősen vallásos érzületű emberek nem haboznának meghalni a vallási meggyőződésükért; és ezért ijedt meg, amikor e zsidók dacosan, a fejüket leszegve felsorakoztak a palotája előtt, és megüzenték, hogy készek a halálra. Pilátus ekkor értette meg, hogy olyasmivel fenyegetőzött, amit nemigen akar teljesíte-

ni. Megadta magát, elrendelte, hogy a képeket távolítsák el a jeruzsálemi katonáinak lobogóiról, és attól a naptól kezdve nagymértékben a zsidó vezetők játékszere lett, mivel felfedezték azon gyengéjét, hogy olyasmivel fenyegetőzik, amit fél megtenni.

4 Pilátus később eltökélte, hogy visszaszerzi ezt az elveszett tekintélyét és ennek megfelelően elhelyeztette Heródes jeruzsálemi palotájának falain azokat a császári címerpajzsokat, melyek mindennapos használatban voltak a császárimádatban. Amikor a zsidók tiltakoztak, ő hajthatatlan maradt. S mivel nem volt hajlandó meghallgatni a tiltakozásaikat, a zsidók rögvest Rómához fordultak, és a császár nyomban elrendelte a sértő pajzsok eltávolítását. És ekkor Pilátus

megbecsültsége még kisebbre zsugorodott.

5 ¶ A másik dolog, amivel igencsak megutáltatta magát a zsidókkal az volt, hogy arra vetemedett, hogy pénzt vegyen el a templomkincstárból egy új vízvezeték építési költségeinek fedezésére, mellyel több vizet lehetett biztosítani a nagy vallási ünnepek idején Jeruzsálembe érkező sokmillió látogatónak. A zsidók úgy tartották, hogy csakis a Szanhedrin teljesíthet kifizetéseket a templomi pénzekből, és a zsidók sohasem hagytak fel Pilátus gyalázásával e szemtelen rendelkezése miatt. E döntés eredménye nem kevesebb mint húsz felkelés és sok vérontás lett. E komoly zendülések közül az utolsó egy nagy csoport galileainak a lemészárolását hozta, amint azok éppen az oltár-

nál tartottak istenimádatot.

6 ¶ Fontos tény, hogy bár ez az ingatag római úr feláldozta Jézust a zsidóktól való félelemből és a személyes helyzetének védelme okán, végül azért veszítette el a hivatalát, mert szükségtelenül lemészároltatott több szamaritánust egy hamis Messiás állításaival összefüggésben, aki csapatokat vezetett a Gerizim hegyre, ahol állítása szerint a templomi edények el voltak ásva; és ádáz forrongás tört ki, amikor nem talált rá a szent edények rejtekhelyére, amint pedig azt megígérte. E mellékesemény eredményeként Szíria teljhatalmú császári megbízottja Rómába rendelte Pilátust. Tibériusz meghalt, miközben Pilátus Róma felé tartott, és nem őt jelölték újra Júdea kormányzójává.

Pilátus soha nem heverte ki teljesen azt a sajnálatos megbélyegzést, hogy hozzájárult Jézus keresztre feszítéséhez. Lévén, hogy nem volt az új császár kegyeltje, visszavonult Lausanne tartományba, ahol később öngyilkos lett.

7 ¶ Klaudia Prokula, Pilátus felesége sokat hallott Jézusról a szolgálólányától, aki fóníciaiként hitt az országról szóló evangéliumban. Pilátus halála után Klaudia nyíltan is azonosult a jó hírek terjesztésének munkájával.

8 ¶ És mindez sok mindent megmagyaráz abból, ami ezen a megrendítően szomorú péntek délelőttön lezajlott. Könnyű megérteni, hogy a zsidók miért merték kényszeríteni Pilátust — felkeltve őt hat órakor, hogy

hallgassa ki Jézust — és hogy miért is nem haboztak megvádolni őt a császárral szembeni felségsértéssel, amennyiben meg meri tagadni a Jézus halálával kapcsolatos követeléseiket.

9 Egy rangjához méltó római kormányzó, aki a zsidók vezetőivel nem ily kedvezőtlen viszonyban van, sohasem engedte volna meg ezeknek a vérszomjas vallási megszállottaknak, hogy egy olyan ember halálát okozzák, akiről ő maga is kijelentette, hogy ártatlan az ellene felhozott vádakban és nem követett el vétséget. Róma nagy hibát, e világ ügyében messze ható következményekkel járó hibát követett el, amikor a képességeit tekintve másodrendű Pilátust küldte Palesztina kormányzására. Tibériusz job-

ban tette volna, ha a birodalom legjobb tartományi intézőjét küldi a zsidókhoz.

2. JÉZUS MEGJELENIK PILÁTUS ELŐTT

[1] Amikor Jézus és a vádlói összegyűltek Pilátus ítélkező csarnoka előtt, a római kormányzó kijött, és üdvözölve az összesereglett társaságot, megkérdezte, „Mivel vádoljátok ezt az embert?” A szadduceusok és a tanácsosok, akik eltökélték, hogy Jézust félreállítják, elszánták magukat, hogy úgy járulnak Pilátus elé és kérik tőle a Jézusra kiszabott halálbüntetés megerősítését, hogy maguk nem javasolnak semmilyen tényszerű vádat. Ezért a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság szóvivője így felelt Pilátusnak: „Ha

ez az ember nem volna gonosztevő, akkor nem hoztuk volna el hozzád.”

2 Amikor Pilátus látta, hogy vonakodnak előadni a Jézus elleni vádjaikat, bár tudta, hogy egész éjjel a bűnösségéről tanácskoztak, azt válaszolta nekik: „Ha nem értettetek egyet semmilyen vádpontban, akkor miért nem ítéltek fölötte a magatok törvényei szerint?”

3 Erre a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság írnoka szólt Pilátushoz: „Törvény ellen való dolog bárkit is megölnünk, és a nemzetünk e rendbontója halált érdemel azokért a dolgokért, amiket mondott és tett. Ezért járultunk elébed, hogy jóváhagyd e határozatot.”

4 Az, hogy ilyen ürüggyel próbálkoztak a római kormányzónál, mutatja a Szanhed-

rin tagjainak rosszakaratát és harapós kedvét Jézus irányában, valamint Pilátus tiszteletének, megbecsülésének és méltósága elismerésének hiányát is. Mily arcátlanság ezen alávetett polgárok részéről, hogy azzal állnak a tartományi kormányzójuk elé, hogy kivégzési parancsot kérjenek egy olyan ember ellen, akinek előzőleg nem biztosítottak tisztességes tárgyalást és még csak nem is nyújtottak be egyértelmű bűnvádakat ellene!

5 Pilátusnak volt némi tudomása Jézusnak a zsidók körében végzett munkájáról, és gyanította, hogy az ellene felhozható vádak összefüggnek a zsidó egyházi törvények megszegésével; ezért aztán megpróbálta az ügyet visszautalni az ő saját bíróságuk-

hoz. Pilátus megint csak örömét lelte abban, hogy nyomást gyakorolhatott rájuk annak érdekében, hogy nyilvánosan megvallják, nincs hatalmuk kimondani és végrehajtani a halálos ítéletet még a saját fajtájukhoz tartozó ember esetében sem, akit pedig keserű és irigy gyűlölettel vetettek meg.

6 ¶ Néhány órával korábban, nem sokkal éjfél előtt és miután engedélyezte a római katonák igénybevételét Jézus titkos elfogásához, Pilátusnak további ismeretek jutottak tudomására Jézusról és az ő tanításairól a feleségétől, Klaudiától, aki részlegesen áttért a judaizmusra, és aki később teljesen a jézusi evangélium híve lett.

7 ¶ Pilátus szerette volna elhalasztani a kihallgatást, ám belátta, hogy a zsidó vezetők

elszántak az ügy folytatásában. Tudta, hogy ez az időszak nem csak a páska-ünnepre való készülődés délelőttje, hanem hogy e nap, péntek lévén, egyúttal az előkészületi napja is a pihenés és az istenimádat zsidó szombatjának.

8 Pilátus, akit felettébb érzékenyen érintett e zsidók fellépésének tiszteletlen volta, nem volt hajlandó teljesíteni azon követeléseiket, hogy Jézust tárgyalás nélkül ítéljék halálra. Miután tehát várt néhány pillanatot, hogy előadják a fogoly elleni vádjaikat, odafordult hozzájuk és így szólt: „Nem fogom halálra ítélni ezt az embert tárgyalás nélkül; és abba sem egyezem bele, hogy kihallgassam, amíg elő nem adjátok az ellene szóló vádjaitokat írásban.”

9 Amikor a főpap és a többiek meghallot-
ták, hogy Pilátus ezt mondja, jeleztek a bí-
rósági írnoknak, aki erre átadta Pilátusnak
a Jézus ellen írásban megfogalmazott váda-
kat. És a vádak ezek voltak:

10 ¶ „A Szanhedrin tagjaiból álló bíróságban
úgy találtuk, hogy ez az ember gonosztevő
és felforgatja a nemzetünket annyiban, hogy
bűnös abban, hogy:

11 1. Megrontja nemzetünket és lázadásba
hajszolja a népünket.

12 2. Tiltja az embereknek, hogy adót fi-
zessenek a császárnak.

13 3. A zsidók királyának nevezi magát és
egy új ország alapítását tanítja.”

14 ¶ Jézus ellen nem folytattak szabályos
büntetőeljárást és nem is ítélték el őt jogsze-

rűen e vádak egyikében sem. Még csak nem is hallotta ezeket a vádakat, amikor azokat először kimondták, Pilátus azonban kihozatta őt a praetoriumból, ahol az őrök vigyázták, és ragaszkodott ahhoz, hogy e vádakat ismételjék el Jézus előtt.

15 Amikor Jézus meghallotta e vádpontokat, jól tudta, hogy ezek nem hangzottak el a zsidó bíróság előtt, és tudta ezt Zebedeus János és a vádlói is, de Jézus nem felelt a hamis vádjaikra. Még amikor Pilátus felszólította, hogy feleljen a vádlóinak, akkor sem nyitotta ki a száját. Pilátus olyannyira elképedt az egész eljárás tisztességtelen voltán és oly nagy hatást gyakorolt rá Jézus hallgatása és tökéletes viselkedése, hogy úgy döntött, a foglyot beviszi a csarnokba és ő maga hall-

gatja ki.

16 Pilátus elméje összezavarodott, szívében félt a zsidóktól és a szelleme igencsak fel volt kavarodva, látván, hogy Jézus mily fenségesen áll a vérszomjas vádlói előtt és nem néma megvetéssel, hanem a valódi sajnálat és az elszomorult szeretet képét mutatva tekint le rájuk.

3. PILÁTUS MAGÁNKIHALLGATÁSA

1 Pilátus bevitte Jézust és Zebedeus Jánost a magántermébe, az őröknek kint kellett maradniuk a csarnokban, és miután megkérte a foglyot, hogy üljön le, leült mellé és feltett neki néhány kérdést. Pilátus a Jézussal való beszélgetést azzal kezdte, hogy biztosította arról, hogy nem hiszi el az ellene felho-

zott első vádpontot: mely szerint ő a nemzet megrontója és lázadásra bujtogató lenne. Ez után megkérdezte, „Tanítottad-e valaha, hogy nem szabad adót fizetni a császárnak?” Jézus, Jánosra mutatva, azt mondta, „Kérdezd őt vagy bárki mást, aki hallotta a tanításomat.” Erre Pilátus megkérdezte az adófizetés dolgáról Jánost, és János tanúskodott a Mester tanításáról és elmondta, hogy Jézus és az apostolai megfizették az adót a császárnak is és a templomnak is. Miután Pilátus kikérdezte Jánost, azt mondta, „Ne szólj senkinek arról, hogy beszéltem veled.” És János soha nem is beszélt erről.

[2] Pilátus ez után Jézushoz fordult a további kérdéseivel, mondván: „És most beszéljünk az ellened felhozott harmadik vádpontról,

te vagy a zsidók királya?” Mivel úgy tűnt, hogy Pilátus hangjában az őszinte érdeklődés csendült fel, Jézus rámosolygott a helytartóra és azt mondta: „Pilátus, ezt most magadtól kérdezed, vagy a többiek, a vádlóim miatt teszed fel e kérdést?” Mire némiképp felháborodva, a kormányzó azt kérdezte: „Hát zsidó vagyok én? A te saját néped és a főpapok hoztak ide és kértek, hogy ítéljelek halálra. Én megkérdőjelezem a vádjaik érvényességét és csak azt akarom kideríteni a magam számára, hogy mit tettél. Mondd meg nekem, mondtad-e azt, hogy te vagy a zsidók királya és törekedtél-e új ország alapítására?”

3 Erre Jézus azt mondta Pilátusnak: „Nem látod, hogy az én országom nem evilági?

Ha az országom evilági volna, akkor a tanítványaim bizonyosan harcolnának, hogy ne essek a zsidók kezére. Az, hogy most itt vagyok előtted e kötelekben, kellőképpen mutatja minden embernek, hogy az országom szellemi uralom, olyan emberek közötti testvériség, akik hiten keresztül és szeretet révén az Isten fiaivá lettek. És ez a megmentő üdv a nem-zsidókért éppúgy van, mint a zsidókért."

4 „Hát akkor te végül is király vagy?" mondta Pilátus. És Jézus így felelt: „Igen, ilyen király vagyok, és az én országom a mennyei Atyám hű fiainak családja. Azért születtem e világba, hogy megmutassam Atyámat minden embernek és tanúságot tegyek az Isten igazságáról. És most neked

is kijelentem, hogy mindenki, aki szereti az igazságot, meghallja az én hangomat.”

5 Erre Pilátus félig tréfásan, félig komolyan azt mondta, „Igazság, mi az igazság — ki tudja?”

6 Pilátus nem volt képes felfogni Jézus szavait, és nem tudta megérteni a szellemi országának jellegét sem, de most már biztos volt abban, hogy a fogoly nem tett semmi olyat, amiért halált érdemelt volna. Egy pillantás Jézusra, amint szemtől szemben voltak, elég volt ahhoz, hogy még akár Pilátust is meggyőzze arról, hogy ez a szelíd és kimerült, ámde fenséges és egyenes ember nem olyan vad és veszélyes forradalmár, aki arra áhítozik, hogy magát Izráel földi királyszékébe emelje. Pilátus úgy gondolta,

hogy megértett valamennyit abból, amit Jézus mondott, amikor királynak nevezte magát, mert ismerte a sztoikusok tanításait, akik kijelentették, hogy „a bölcs ember király”. Pilátusnak mély meggyőződésévé vált, hogy Jézus, nemhogy nem veszélyes lázító, hanem se több, se kevesebb, mint egy ártalmatlan képzelgő, egy ártatlan megszállott.

7 Miután kikérdezte a Mestert, Pilátus visszament a főpapokhoz és Jézus vádlóihoz, és azt mondta: „Kihallgattam ezt az embert, és nem találtam vétkesnek. Nem hiszem, hogy bűnös volna azokban a vádakban, amelyeket ellene felhoztatok; úgy gondolom, hogy szabadon kell engedni.” És amikor a zsidók meghallották ezt, nagy haragra gerjedtek, de olyan nagyra, hogy vadul

azt kezdték kiáltozni, hogy Jézusnak meg kell halnia; és a Szanhedrin tagjainak egyike vakmerőn e szavakkal lépett oda Pilátushoz: „Ez az ember felszítja a népet, kezdte Galileában és folytatta egész Júdeában. Bajkeverő és gonosztevő. Sokáig fogod sajnálni, ha e gonoszt elengeded.”

8 Pilátus erősen szorongatott helyzetben volt azt illetően, hogy mit tegyen Jézussal; ezért aztán, amikor meghallotta, hogy azt mondják, hogy a működését Galileában kezdte, arra gondolt, hogy azzal kerülheti meg az ügy eldöntésének felelősségét, vagy legalábbis gondolkodási időt nyerhet, ha elküldi Jézust Heródes elé, aki akkor éppen a városban tartózkodott a páska-ünnep miatt. Pilátus arra is gondolt, hogy e nagy-

vonalú cselekedettel megtalálta az ellenszerét ama keserű érzések egy részének, melyek egy ideje már kölcsönösek voltak ő és Heródes között, s amelyek a hatásköri ügyekkel kapcsolatos számos félreértésből eredtek.

[9] Pilátus, magához hívva az őröket, azt mondta: „Ez az ember galileai. Vigyétek tüstént Heródeshez, és amint kihallgatta, jelentsétek, hogy mire jutott vele.” És azok elvitték Jézust Heródeshez.

4. JÉZUS HERÓDES ELŐTT

[1] Amikor Heródes Jeruzsálemben tartózkodott, Nagy Heródes régi makkabeusi palotájában szállt meg, és a korábbi uralkodó ezen otthonába vitték most a templomőrök Jézust, és őt a vádlói és a gyarapodó

sokaság követte. Heródesnek már régóta tudomása volt Jézusról, és nagyon kíváncsi volt rá. Amikor az Ember Fia ott állt előtte, ezen a péntek délelőttön, a gonosz edómi egy pillanatra sem emlékezett a korábbi évek fiatalemberére, aki Szeforiszban járult elébe, igazságos döntést kérve az apja után járó pénz ügyében, aki baleset következtében halt meg, az egyik középületen végzett munka közben. Amennyire Heródes meg tudta ítélni, sohasem találkozott még Jézussal, bár sok aggodalmat okozott neki, amikor a tevékenységét még csak Galileában folytatta. Most, hogy Jézus Pilátus és a júdeaiak fogságában volt, Heródes már szerette volna látni, mert biztonságban érezte magát a tőle eredő bármilyen bonyodalomtól. Heródes

korábban sokat hallott a Jézus által művelt csodákról, és most tényleg abban reménykedett, hogy megláthatja, amint valamilyen csodát tesz.

2 Amikor Jézust Heródes elé vezették, a negyedes fejedelem elképedt a méltóságteljes megjelenésén és az arckifejezésének nyugodtságán. Heródes mintegy tizenöt percen át kérdezgette Jézust, ám a Mester nem felelt neki. Heródes gúnyolódott vele és rá akarta venni, hogy mutasson valami csodát, Jézus azonban nem volt hajlandó válaszolni a számos kérdésére, illetőleg nem volt hajlandó lépni a kötekedéseire.

3 Ez után Heródes a főpapokhoz és a szadduceusokhoz fordult, és meghallgatván a vádjaikat, megtudhatott mindent, sőt még

annál többet is, mint amit Pilátus meghallhatott az Ember Fiának állítólagos gonosztetteiről. Végül, miután meggyőződött arról, hogy Jézus nem akar sem beszélni, sem csodát tenni a kedvéért, Heródes egy darabig gúnyolódott rajta, majd felöltöztette egy régi bíborszínű díszruhába és visszaküldte Pilátushoz. Heródes tudta, hogy nem rendelkezhet Jézus felett Júdeában. Bár örült annak, hogy végleg megszabadulhat Jézustól Galileában, hálás is volt, amiért Pilátus viselte a kivégeztetésének felelősségét. Heródes sohasem vetkőzte le teljesen a Keresztelő János megölése miatti gyötrő félelmét. Heródes néha még attól is félt, hogy Jézus nem más, mint a holtából feltámadt János. Most e félelme elmúlt, hiszen láthatta, hogy

Jézus igen eltérő személyiség a szókimondó és tüzes látnokhoz képest, aki arra vetemedett, hogy világgá kürtölje és elítélje az ő magánéleti dolgait.

5. JÉZUS VISSZATÉR PILÁTUSHOZ

[1] Amikor az őrök visszavitték Jézust Pilátushoz, a helytartó kiment a praetorium elülső lépcsőjéhez, ahol az ítélőszéke állt, és a főpapokat és a Szanhedrin tagjait összehívva, azt mondta nekik: „Olyan vádakkal hoztátok elém ezt az embert, hogy megrontja az embereket, tiltja az adófizetést, és azt állítja, hogy ő a zsidók királya. Megvizsgáltam a dolgot és nem találtam bűnösnek ezekben a vádakban. Valójában semmilyen vétket nem találtam nála. Ez után elküldtem

Heródeshez, és a negyedes fejedelemnek is erre a következtetésre kellett jutnia, hiszen visszaküldte hozzánk. Ez az ember biztosan nem követett el semmi olyasmit, ami halálbüntetést érdemelne. Ha még mindig úgy gondoljátok, hogy fegyelmezést érdemel, hajlandó vagyok megbüntetni, mielőtt eleresztem."

2 Amint a zsidók épp hangosan tiltakozni kezdtek Jézus elengedése ellen, egy nagyobb tömeg vonult a praetorium elé abból a célból, hogy arra kérjék Pilátust, hogy a páska-ünnep tiszteletére engedjen el egy foglyot. Egy ideje az volt a római kormányzók szokása, hogy megengedték a köznépnek, hogy kiválasszon egy bebörtönzött vagy elítélt embert, aki megbocsátást nyert a pás-

ka-ünnep idején. És most e tömeg egy fogoly elengedését kérve jött elé, és mivel Jézus nemrégiben még nagy kegyben állt a tömegek előtt, az jutott Pilátus eszébe, hogy esetleg kivonhatja magát a kellemetlen helyzetből azzal, hogy felajánlja e csoportnak, hogy mivel Jézus épp egy ítélőszék előtt álló fogoly, ezért a páska-ünnepi jó szándék jeléül ezt a galileai férfit engedi el.

3 Ahogy a tömeg felfelé nyomult az épület lépcsőjén, Pilátus meghallotta, hogy az emberek egy bizonyos Barabbás nevét kiáltozzák. Barabbás hírhedt politikai felbujtó és gyilkos rabló volt, egy pap fia, akit a közelmúltban fogtak el, miközben a jerikói úton rabolt és gyilkolt. Ezt az embert halálra ítélték, mely ítéletet a páska-ünnep elmúltával

kellett végrehajtani.

4 Pilátus felállt és elmagyarázta a tömegnek, hogy Jézust a főpapok hozták elé, akik bizonyos vádakkal ki akarják végeztetni, és hogy őszerinte a férfi nem érdemli meg a halált. Pilátus azt mondta: „Ezért hát mit szeretnétek, melyiket adjam nektek, ezt a Barabbást, a gyilkost, vagy ezt a galileai Jézust?” És amikor Pilátus ezt elmondta, a főpapok és a Szanhedrin tanácsosai teli torokból mind azt kiáltották, „Barabbást, Barabbást!” És amikor az emberek látták, hogy a főpapok Jézus halálát akarják, gyorsan csatlakoztak az életét követelőkhöz s közben hangosan kiabálva kérték Barabbás elengedését.

5 Néhány nappal ezt megelőzően, a tömeg

félelemmel vegyes tisztelettel viseltetett Jézus iránt, de a tömeg nem nézett fel olyasvalakire, aki, miután azt állította magáról, hogy ő az Isten Fia, most a főpapok és a vezetők fogságában van és Pilátus előtt áll az életéről döntő perben. Jézus lehetett hős a néptömeg szemében, amikor kikergette a pénzváltókat és árusokat a templomból, de nem akkor, amikor ellen nem álló fogoly volt az ellenségei kezében és az életéről határozó perben.

6 Pilátust dühítette annak látványa, hogy a főpapok a megrögzött gyilkosnak való megbocsátást követelik, miközben Jézus véréért kiáltanak. Látta a rosszindulatukat és a gyűlöletüket, és érzékelte az előítéletüket és irigységüket. Ezért így szólt hozzá-

juk: „Hogy választhatjátok egy gyilkos életét ezen emberé helyett, akinek a legnagyobb bűne az, hogy képletesen a zsidók királyának mondja magát?” Ám ez nem volt valami bölcs kijelentés Pilátus részéről. A zsidóké büszke nép volt, mely most a római politikai iga alatt állt, de akik abban reménykedtek, hogy eljön majd egy Messiás, aki nagy erőben és dicsőségben megszabadítja őket a nem-zsidó rabságból. Nagyon megsértődtek azon a burkolt célzáson — jobban, mintsem Pilátus gondolta volna — hogy a furcsa tantételek e szerény tanítójára, aki most letartóztatásban volt és akit halált érdemlő bűnökkel vádoltak meg, úgy utalt valaki, mint „a zsidók királyára”. Egy ilyen megjegyzést úgy tekintettek, mint támadást

minden olyasmi ellen, amit a nemzeti létükben szentnek és tisztelendőnek tartottak, és ezért engedtek szabad folyást annak, hogy hangosan kiabálva követeljék Barabbás elengedését és Jézus halálát.

7 Pilátus tudta, hogy Jézus ártatlan az ellene felhozott vádakban, és ha igazságos és bátor bíró lett volna, akkor felmenti és szabadon engedi őt. De félt szembeszállni ezekkel a feldühödött zsidókkal, és mialatt habozott tenni a kötelességét, egy hírnök érkezett és egy, a feleségétől, Klaudiától jövő lepecsételt üzenetet adott át neki.

8 Pilátus jelezte az összegyűlteknek, hogy szeretné elolvasni az üzenetet, melyet épp akkor kapott meg, mielőtt folytatta volna az előtte lévő ügy elbírálását. Amikor Pilátus

felbontotta a feleségétől jött levelet, ezt olvashatta: „Könyörgöm, ne tégy semmit ezzel az ártatlan és igaz emberrel, akit Jézusnak neveznek. Sokat szenvedtem egy ma éjszakai álmomtól, mely vele volt kapcsolatos.” A Klaudiától érkezett ezen üzenet nemcsak hogy nagyon feldúlta Pilátust, hanem sajnos késleltette az ügy elbírálását is, amivel elég időt biztosított ahhoz, hogy a zsidó vezetők szabadon körbe járjanak a tömegben és arra bíztassák az embereket, hogy Barabbás elengedését kívánják és Jézus keresztre feszítését követeljék.

9 Pilátus végül még egyszer nekigyürkőzött ama probléma megoldásának, mely előtte tornyosult, megkérdezte a zsidó vezetők és a megbocsátást kérelmező tömeg vegyes gyü-

lekezetétől, „Mit tegyek azzal, akit a zsidók királyának neveznek?” És mind egyhangúan azt kiáltották, „Feszítsd meg! Feszítsd meg!” A vegyes összetételű tömeg részéről elhangzott eme követelés egyhangúsága meghökkentette és megijesztette Pilátust, az igaztalan és rettegő bírát.

10 Erre Pilátus még egyszer megkérdezte: „Miért feszíttetnétek keresztre ezt az embert? Mi rosszat tett? Ki áll elő és tanúskodik ellene?” De amikor meghallották, hogy Pilátus Jézus védelmében beszél, annál inkább azt kiabálták: „Feszítsd meg! Feszítsd meg!”

11 Erre Pilátus a páska-ünnepi fogoly elbocsátása tárgyában fordult hozzájuk, mondván: „Újra csak megkérdezlek titeket, me-

lyiket engedjem el e foglyok közül ma, a páska-ünnep idején?” És a tömeg megint azt kiabálta: „Add nekünk Barabbást!”

12 Pilátus erre azt mondta: „Ha elengedem a gyilkost, Barabbást, akkor mit tegyek Jézussal?” És a sokaság egyhangúlag azt üvöltötte: „Feszítsd meg! Feszítsd meg!”

13 Pilátust rettegéssel töltötte el a főpapok és a Szanhedrin tanácsosainak közvetlen irányítása alatt álló tömeg állhatatos kiabálása; mindazonáltal úgy döntött, hogy legalább még egy kísérletet tesz a tömeg lecsillapítására és Jézus megmentésére.

6. PILÁTUS UTOLSÓ PRÓBÁLKOZÁSA

1 Mindabban, ami ezen a péntek reggelen Pilátus előtt folyik, csak Jézus ellenségei

vesznek részt. A sok barátja vagy nem értesült még az éjszakai letartóztatásáról és a kora reggeli tárgyalásáról vagy bujkált, nehogy őket is letartóztassák és halálra ítéljék, mert hisznek Jézus tanításaiban. A Mester halálát követelő sokaságban most csak az ő esküdt ellenségei és a könnyen vezethető és nem gondolkodó nép van jelen.

2 Pilátus még egyszer hatni akart a sajnálatukra. Mivel félt, hogy dacoljon e félrevezetett tömeggel, mely Jézus véréért kiáltott, elrendelte a zsidó őröknek és a római katonáknak, hogy vigyék el Jézust és korbácsolják meg. Ez önmagában igazságtalan és jogtalan eljárás volt, hiszen a római törvény előírta, hogy csak azokat lehet megkorbácsoltatni, akiket kereszthalálra ítéltek.

Az őrök Jézust a praetorium nyílt udvarára vitték e megpróbáltatáshoz. Bár az ellenségei nem voltak tanúi ennek a megkorbácsolásnak, Pilátus igen, és mielőtt e gonoszsággal végeztek volna, arra utasította a korbácsolókat, hogy hagyják abba és jelezte, hogy vigyék elé Jézust. Mielőtt a korbácsolók hozzákezdtek volna ahhoz, hogy csomós korbáccsal megverjék a szégyenfához kötözött Jézust, megint ráadták a bíborszínű öltözéket, és fontak egy töviskoronát, melyet a homlokába húztak. És amikor egy nádpálcát adtak a kezébe hamis jogarként, eléje térdeltek és úgy gúnyolták, mondván, „Üdvözlégy, zsidók királya!” És leköpték és ökölllel az arcába sújtottak. És az egyikük, mielőtt visszavitték volna őt Pilátushoz, kivette

a nádpálcát a kezéből és fejbe verte vele.

3 Ez után vezettette elő Pilátus e vérző és meggyötört foglyot, és megmutatva őt a vegyes tömegnek, azt mondta: „Íme az ember! Megint csak azt mondom nektek, hogy én nem találtam bűnt benne, és miután megkorbácsoltattam, el akarom engedni.”

4 Ott állt a názáreti Jézus, egy régi, bíborszínű királyi palástban, kedves homlokát pedig töviskorona szúrta. Arca vérfoltos volt és tartása meggörnyedt a szenvedéstől és a fájdalomtól. De semmi sem indítja meg azok kegyetlen szívét, akik a mélyen gyökerező érzelmi gyűlölet áldozatai és a vallási előítélet rabszolgái. E látvány óriási iszonyodást keltett egy hatalmas világegyetem területein, de nem érintette meg azok szí-

vét, akik elméjükben elszánták magukat arra, hogy Jézus pusztulását okozzák.

5 Amikor magukhoz tértek az első megrökönyödésből a Mester állapotának láttán, csak még hangosabban kiabálták, „Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!”

6 És ekkor Pilátus megértette, hogy hasztalan dolog az ő feltételezett sajnálatukra építeni. Előrelépett és így szólt: „Úgy látom, elszántátok magatokat, hogy ennek az embernek meg kell halnia, de mit tett, hogy halált érdemel? Ki mondja meg az elkövetett bűnét?”

7 Ekkor maga a főpap lépett előre, és odamenve Pilátushoz, dühösen azt mondta: „Van egy szent törvényünk, és ama törvény szerint ennek az embernek meg kell halnia,

mert azt állította magáról, hogy ő az Isten Fia.” Ezt meghallva Pilátus nagyon megijedt, nem csak a zsidóktól, hanem azért is, mert eszébe jutott a felesége üzenete és a görögök mitológiai története arról, hogy az istenek lejöttek a földre, így hát reszketni kezdett attól a gondolattól, hogy Jézus esetleg isteni személyiség. Csendre intette a tömeget, közben karon fogta Jézust és megint elvezette az épület belsejébe, hogy további kérdéseket tegyen fel neki. Pilátust most félelem bizonytalanította el, babona zavarta össze és a tömeg makacs hozzáállása gyötörte.

7. PILÁTUS UTOLSÓ KÉRDÉSEI

[1] Ahogy a félelemérzettől megindult Pilátus leült Jézus mellé, azt kérdezte: „Honnan

jössz? Ki vagy te valójában? Mit jelent az, amit mondanak, hogy az Isten Fia vagy?”

2 Jézus azonban nemigen tudott válaszolni ilyen kérdésekre, amikor azokat az emberektől félő, gyenge és ingadozó bíró tette fel, aki olyan igazságtalan volt, hogy megkorbácsoltatta őt azelőtt, hogy annak rendje és módja szerint halálra ítélte volna, pedig maga is kijelentette, hogy minden bűnben ártatlan. Jézus egyenesen Pilátus szemébe nézett, de nem válaszolt neki. Erre Pilátus így szólt: „Nem vagy hajlandó beszélni? Nem veszed észre, hogy még mindig a hatalmamban áll, hogy elengedjelek vagy megfeszíttesselek?” Erre Jézus azt mondta: „Nem lehetne hatalmad felettem, kivéve, ha azt fentről engedélyezték. Te nem gyakorolhatnál

hatalmat az Ember Fia felett, ha a mennyei Atya nem engedné. De a te bűnöd nem oly nagy, mert te nem ismered az örömhírt. Aki elárult engem és aki átadott neked, azoknak nagyobb a bűnük.”

3 A Jézussal folytatott ezen utolsó beszélgetés komolyan megrémisztette Pilátust. Ez az erkölcsileg gyáva és ítélőképességét tekintve határozatlan ember most a Jézustól való babonás félelem és a zsidó vezetőktől való halálos rettegés kettős súlya alatt görnyedezett.

4 Pilátus újból megjelent a tömeg előtt, s e szavakat mondta: „Bizonyos vagyok abban, hogy ez az ember csak vallási szabályszegést követett el. Vigyétek és ítéljétek meg a törvényetek szerint. Miért várjátok el, hogy beleegyezzem a halálába, csak mert összeütkö-

zésbe került a hagyományaitokkal?”

5 Pilátus már éppen kész volt elengedni Jézust, amikor Kajafás, a főpap odament a gyáva római bíróhoz, és ujját bosszúállón Pilátus arca előtt rázva olyan dühös szavakat szólt, melyeket az egész tömeg hallhatott: „Ha elengeded ezt az embert, akkor nem vagy a császár barátja, és én majd gondoskodom arról, hogy a császár tudomást szerezzen mindenről.” Ez a nyilvános fenyegetés már túl sok volt Pilátusnak. A személyes jövője miatti aggódás most elhomályosított minden más megfontolást, és a gyáva kormányzó elrendelte, hogy Jézust az ítélőszék elé hozzák. Ahogy a Mester ott állt előtte, rámutatott és gúnyosan azt mondta, „Íme a királyotok”. És a zsidók azt felel-

ték, „El vele. Feszítsd meg!” És erre Pilátus bő élccel és maró gúnnyal a hangjában azt mondta, „Feszíttessem keresztre a királyotokat?” És a zsidók azt felelték, „Igen, feszíttesd meg! Nekünk nincs más királyunk, mint a császár.” És ekkor Pilátus felismerte, hogy nincs remény Jézus megmentésére, mert ő nem hajlandó dacolni a zsidókkal.

8. PILÁTUS GYÁSZOS MEGFUTAMODÁSA

1 Itt állt az Isten Fia az Ember Fiaként megtestesülve. Megfogalmazott vádak nélkül vették őrizetbe; bizonyítékok nélkül vádolták meg; tanúk nélkül ítéltek felőle; ítélet nélkül büntették meg; most pedig rövidesen halálra fogja ítélni egy igazságtalan bíró, aki bevallotta, hogy nem tudott vétket

találni nála. Ha Pilátus úgy gondolta, hogy a hazafiságukat hívja segítségül azzal, hogy úgy utal Jézusra, mint „a zsidók királyára”, akkor teljes mértékben kudarcot vallott. A zsidók nem ilyen királyt vártak. A főpapok és a szadduceusok azon kijelentése, hogy „Nekünk nincs más királyunk, mint a császár”, még a nem gondolkodó néptömegben is megdöbbenést keltett, de most már túl késő volt Jézus megmentéséhez, még ha a tömeg ki is mert volna állni Jézus ügye mellett.

2 ¶ Pilátus félt egy felfordulástól vagy zendüléstől. Nem mert megkockáztatni egy ilyen zűrzavart a páska-ünnep idején Jeruzsálemben. Nemrégiben kapott megrovást a császártól, és nem akart megkockáztatni még egyet. A tömeg üdvözölte, amikor el-

rendelte Barabbás szabadon engedését. Ezt követően odarendelt egy tálat és némi vizet, és ott a tömeg előtt mosta a kezét, mondván: „Ártatlan vagyok ezen ember vérének kiontásában. Ti elhatároztátok, hogy meg kell halnia, de én nem találtam bűnt benne. Intézkedjetek ti. A katonák mindjárt elővezetik.” És erre a tömeg felujjongott és azt felelte, „Száradjon az ő vére rajtunk és a gyermekeinken.”

186. ÍRÁS

RÖVIDDEL A KERESZTRE FESZÍTÉS ELŐTT

AHOGY Jézus és a vádlói elindultak Heródeshez, a Mester odafordult János apostolhoz és azt mondta: „János, te már nem tehetsz többet értem. Menj el anyámhoz és hozd el hozzám, mielőtt meghalok.” Amikor János meghallotta a Mester eme kérését, bár nem szívesen hagyta őt magára az ellenségeivel, sietve elment Betániába, ahol Jézus egész családja Mártának és Máriának, ama Lázár nőtestvéreinek a házában gyűlt össze és várakozott, akit Jézus a holtából feltámasztott.

[2] A délelőtt folyamán a hírvivők több alkalommal is hoztak híreket Mártának és Máriának arról, hogy hogyan is áll Jézus pere. Jézus családja azonban csak néhány perccel azt megelőzően ért Betániába, hogy János megérkezett Jézus azon kérésével, hogy a kivégzése előtt látni szeretné az anyját. Miután Zebedeus János részletesen beszámolt a Jézus éjféli elfogása óta történtekről, Mária, Jézus anyja egyből csatlakozott Jánoshoz, hogy elmenjen a legidősebb fiához. Mire Mária és János beért a városba, Jézus a keresztre feszítésére parancsot kapott római katonák kíséretében már odaért a Golgotához.

[3] Amikor Mária, Jézus anyja elindult Jánossal a fiához, Jézus húga, Ruth nem volt

hajlandó a család többi tagjával maradni. Lévén, hogy elszánta magát, hogy elkíséri az anyját, fivére, Júdás is vele tartott. A Mester családjának többi tagja Betániában maradt Jakab irányítása alatt, és csaknem óránként érkeztek Zebedeus Dávid hírvivői jelentésekkel arról, hogy hogyan is áll a legidősebb bátyjuk, a názáreti Jézus elpusztítására irányuló szörnyűséges ügy.

1. KARIÓTI JÚDÁS VÉGE

[1] Nagyjából fél kilencre járt az idő ezen a péntek reggelen, amikor véget ért Jézus kihallgatása Pilátusnál és a Mestert azoknak a római katonáknak az őrizetére bízták, akiknek a keresztre feszítést el kellett végezniük. Amint a rómaiak átvették Jézust, a zsidó őrök kapitánya visszatért az embereivel

a templomi telephelyükre. A főpap és az ő szanhedrinbeli társai szorosan az őrök nyomában haladtak, és egyenesen a megszokott üléshelyükre, a templombeli faragott köves terembe tartottak. Itt találták a Szanhedrin sok más tagját, akik arra vártak, hogy megtudják, mi lett Jézussal. Amint Kajafás előadta a Szanhedrinnek szóló beszámolót Jézus peréről és elítéltetéséről, Júdás jelent meg előttük és kérte a jutalmát a Mester elfogásában és a halálra ítélésében játszott szerepért.

2 Ezek a zsidók mind ellenszenvvel viseltettek Júdás iránt; csakis a teljes megvetés érzéseivel tekintettek az árulóra. Júdást a Jézusnak a Kajafás előtti pere és a Pilátus előtti megjelenése alatt mindvégig furdalta a lel-

kiismeret a hitszegő viselkedése miatt. És a Jézus elárulásában nyújtott szolgálata fizetségéül veendő jutalom iránti hiú reményei is kezdtek valamelyest szertefoszlani. Nem tetszett neki a zsidó hatóságok hűvössége és közönye; mindazonáltal elvárta, hogy bőkezűen megjutalmazzák a gyáva viselkedését. Arra számított, hogy a Szanhedrin teljes ülése elé hívják, és ott majd felmagasztalják őt és kellő tiszteletben részesítik ama nagy szolgálat jeléül, melyet, ahogy azzal magának hízelgett, a nemzetének tett. Ezért aztán képzelhetitek ezen öntelt hitszegő nagy meglepetését, amikor a főpap egyik szolgája megütögetve a vállát, kihívta a teremből és azt mondta: „Júdás, azt a feladatot kaptam, hogy kifizesselek Jézus elárulásáért. Itt a ju-

talmad.” És ezzel Kajafás szolgája átadott Júdásnak egy harminc ezüstpénzt tartalmazó zacskót — mely egy jóféle, egészséges rabszolga ára volt.

3 Júdás elkábult, megdöbbent. Rohant vissza, hogy bemenjen a terembe, ám az ajtónálló feltartóztatta. Szólni akart a Szanhedrinhez, de azok nem voltak hajlandók beengedni. Júdás nem tudta elhinni, hogy a zsidók ezen urai engednék, hogy elárulja a barátait és a Mesterét és aztán jutalmul harminc ezüstpénzt ajánlanak neki. Megszégyenítettnek, reményében megcsaltnak és teljesen összetörtnek érezte magát. Úgy oldalgott el a templomból, mintha önkívületben lenne. A pénzes zacskót megszokott mozdulattal a mélyzsebébe csúsztatta,

ugyanazon zsebébe, melyben oly sokáig az apostoli pénzeket tartalmazó erszényt hordta. És elindult a keresztre feszítések megtekintésére kivonuló tömegek után.

4 Júdás távolról figyelte, amint felállítják a keresztet, rajta az odaszegezett Jézussal, és e látványtól hajtva visszarohant a templomba és átverekedve magát az ajtónállón, ott találta magát a Szanhedrin előtt, mely még mindig ülésezett. Az áruló csaknem teljesen kifulladt és erősen zaklatott állapotban volt, de ki tudta nyögni e szavakat: „Vétkeztem annyiban, hogy ártatlan vért árultam el. Ti megsértettetek engem. A szolgálatomért jutalmul pénzt ajánlottatok — egy rabszolga árát. Megbántam, hogy ezt tettem; itt van a pénzetek. Mentesülni akarok e tett bűnétől.”

5 Amikor a zsidók vezetői meghallották Júdást, gúnyolódni kezdtek vele. Az egyikük, aki a teremben álló Júdás közelében ült, intett neki, hogy hagyja el a termet és azt mondta: „A Mesteredet már kivégezték a rómaiak, ami pedig a vétkedet illeti, mit számít az nekünk? Törődj azzal te — és kotródj innét!”

6 Ahogy Júdás kifelé haladt a Szanhedrin terméből, kivette a harminc ezüstöt tartalmazó zacskót és eldobta, s a pénzek szétgurultak a templompadlón. A templomból kilépve az áruló csaknem magán kívül volt. Júdás most esett át azon a tapasztaláson, hogy felismerte a bűn igazi természetét. A rossztett minden káprázata, varázsa és mámora szertefoszlott. A gonosztevő

most ott állt egyedül és szemtől szemben a reményvesztett és csalódott lelke végítéletével. A bűn igéző és kalandos volt az elkövetésekor, de most a puszta és sivár tények termésével kellett szembenéznie.

7 A mennyország ezen egykori földi követe most Jeruzsálem utcáit járta, elhagyatva és magányosan. A kétségbeesése reménytelen és gyakorlatilag végső volt. Áthaladt a városon és tovább a városfalon át kívülre, majd pedig tovább, a Hinnom völgyének szörnyű magányába, ahol is felmászott a meredek sziklákon, és a ruhája övét levéve, annak egyik végét egy kis fára kötözte, a másikat pedig a nyaka köré, és levetette magát a mélységbe. Még mielőtt meghalt volna, a reszkető kézzel kötött csomó elengedett, és

az áruló teste összezúzódott, ahogy az éles sziklákra csapódott.

2. A MESTER HOZZÁÁLLÁSA

[1] Amikor Jézust elfogták, tudta, hogy befejeződött a földi munkája, melyet a halandói húsvér testhez hasonló alakban végzett. Teljes mértékben felfogta azt a halálnemet, mellyel meg kellett halnia, és kevéssé érdekelték az úgynevezett perének a részletei.

[2] A Szanhedrin tagjaiból álló bíróság előtt Jézus nem volt hajlandó válaszolni a hamistanúk vallomásaira. Csak egy olyan kérdés volt, mely mindig is kierőszakolja a választ, akár barát, akár ellenség teszi fel azt, és az pedig a földi küldetésének természetére és isteniségére vonatkozott. Amikor megkér-

dezték, hogy vajon ő az Isten Fia, Jézus hűségesen felelt is. És következetesen nem volt hajlandó megszólalni a kíváncsi és gonosz Heródes jelenlétében. Pilátus előtt csak akkor beszélt, amikor úgy gondolta, hogy Pilátusnak vagy valamely más tisztességes embernek segíthet abban, hogy jobban megértse az általa képviseltek igazságát. Jézus azt tanította az apostolainak, hogy hasztalan dolog a gyöngyeiket disznók elé szórni, és most volt bátorsága az általa tanítottakat alkalmazni. Az ez alkalommal mutatott viselkedése azt példázta, amint az emberi természet türelmesen háttérbe vonul, s ezzel az isteni természet fenséges hallgatása és ünnepélyes méltósága párosul. Teljes mértékben kész volt megvitatni Pilátussal bármely elle-

ne felhozott politikai vádat — bármely kérdést, melyről úgy ítélte meg, hogy az a kormányzó hatáskörébe tartozik.

[3] Jézus meg volt győződve arról, hogy az Atya akarata, hogy alávesse magát az emberi események természetes és szokványos menetének, mint ahogy minden más halandó teremtménynek is így kell tennie, és ezért nem volt hajlandó még a meggyőző ékesszólásának tisztán emberi erőit sem igénybe venni ahhoz, hogy befolyásolja az ő társadalmilag rövidlátó és szellemileg vak halandótársainak mesterkedéseit. Bár Jézus az Urantián élt és halt, az ő teljes emberi jelleme, az elejétől a végéig, olyan látványt mutatott, melynek célja az volt, hogy a maga által teremtett és folyamatosan fenntartott teljes

világegyetemet befolyásolja és tanítsa.

4 ¶ Ezek a rövidlátó zsidók elítélendően a Mester halálát követelték, miközben ő félelmetes hallgatással figyelte egy nemzet — a földi atyja saját népe — haldoklásának jelenetét.

5 ¶ Jézus szert tett arra az emberi jellemre, mely képes volt megőrizni a higgadtságot és megmutatni a méltóságot a folyamatos és indokolatlan sértések közepette is. Őt nem lehetett megfélemlíteni. Amikor Annás szolgája először rátámadt, csak annak illendő voltára utalt, hogy állítsanak tanúkat, akik kellőképpen tanúskodnának ellene.

6 Jézusnak a Pilátus előtti úgynevezett perében a figyelő mennyei seregek egytől egyig képtelenek voltak arra, hogy ne máshogy to-

vábbítsák a világegyetem részére ezen esemény leírását, mint hogy „Pilátus áll perben Jézus előtt”.

7 Amikor Kajafás előtt állt, és amikor a hamis vallomások mind összeomlottak, Jézus nem habozott válaszolni a főpap kérdésére, s így a saját vallomásában adta elő azt, amit az istenkáromlásban való elítélésének alapjául ők szerettek volna bizonyítani.

8 A Mester sohasem mutatta a legkisebb érdeklődést sem Pilátusnak a szabadon engedésére irányuló jó szándékú, ámde bátortalan kísérletei iránt. Tényleg sajnálta Pilátust és őszintén megpróbálta megvilágosítani az ő homályos elméjét. Teljesen közömbös volt a római kormányzó minden olyan próbálkozása iránt, hogy elérje a zsidóknál,

hogy visszavonják az ellene felhozott bűnvádjaikat. Az egész szomorú megpróbáltatás alatt egyszerű méltósággal és nem-kérkedő fenségességgel viselkedett. Nem is nagyon akart tükröt tartani a jövendő gyilkosai elé a kétszínűségükről, amikor megkérdezték, hogy vajon ő lenne-e „a zsidók királya”. Mindössze kevés módosító magyarázattal fogadta a megjelölést, tudván, hogy míg ők úgy döntöttek, hogy elutasítják, ő lenne az utolsó, aki valódi nemzeti vezetői szerepet osztana rájuk, hát még szellemi értelemben.

9 Jézus keveset beszélt e perek alatt, viszont eleget mondott ahhoz, hogy megmutassa minden halandónak azt a fajta emberi jellemet, melyet az ember tökélyre fejleszthet az

Istennel való társulásban, és amely által kinyilatkoztathatta az egész világegyetemnek azt, ahogy az Isten megmutatkozni képes a teremtmény életében, amikor egy ilyen teremtmény igazán úgy dönt, hogy megcselekszi az Atya akaratát, s ezzel az élő Isten tevékeny fiává válik.

10 A tudatlan halandók iránti szeretete teljesen megmutatkozik a durva katonák és a meggondolatlan szolgák gúnyolódásaival, ütlegeléseivel és pofonjaival kapcsolatos türelmében és nagy önuralmában. Még csak mérges sem volt, amikor bekötötték a szemét és gúnyosan az arcába csaptak, azt kiáltva: „Na, most mondd meg, hogy ki ütött meg!”

11 Pilátus igazabbul szólt, mint azt maga

tudta volna, amikor Jézus megkorbácsoltatását követően, ezt kiáltva állította a sokaság elé, „Íme, az ember!” Valóban, a rettegő római kormányzó álmában sem gondolta volna, hogy épp abban a pillanatban egy világegyetem figyeli ezt a különleges jelenetet, szemlélve azt, amint a szeretett Fejedelme a homályos és elfajzott halandó alattvalók gúnyolódásai és ökölcsapásai jelentette megaláztatásnak van kitéve. És amikor Pilátus szólt, a szavait az egész Nebadon visszhangozta, „Íme, az Isten és az ember!” Attól a naptól kezdve, szerte egy világegyetemben, számtalan milliók látják azt az embert, míg a Havona Istene, a világegyetemek mindenségének legfelsőbb ura elfogadja a názáreti embert, megfelelésül az idő és tér e helyi vi-

lágegyeteme halandó teremtményei számára való eszményképnek. A páratlan életében ő sohasem mulasztotta el kinyilatkoztatni az Istent az embernek. Most, a halandói létpályája ezen utolsó jeleneteiben és a későbbi halálában új és megható kinyilatkoztatást tett az emberről az Istennek.

3. A MEGBÍZHATÓ ZEBEDEUS DÁVID

[1] Nem sokkal azt követően, hogy Jézust átadták a római katonáknak a Pilátus előtt lezajlott meghallgatás után, a templomőrség egy különítménye sietett ki a Getszemániba, hogy szétoszlassa vagy elfogja a Mester követőit. E követők azonban jóval az érkezésük előtt szétszóródtak. Az apostolok

visszavonultak a nekik kijelölt búvóhelyekre; a görögök is elvonultak és különböző jeruzsálemi házakhoz mentek; a többi tanítvány ugyancsak eltűnt. Zebedeus Dávid úgy gondolta, hogy Jézus ellenségei vissza fognak térni; így hát hamarosan áthelyezett öthat sátrat fentre, a szurdok közelébe, ahová a Mester oly gyakran visszavonult imádkozni és együtt lenni Istennel. Itt szándékozott megbújni és ugyanakkor fenntartani egy központot, illetőleg szervezői állomáshelyet a hírvivői szolgálathoz. Alig hagyta el Dávid a tábort, a templomőrség meg is érkezett. Mivel senkit sem találtak ott, megelégedtek azzal, hogy felégették a tábort és az után siettek vissza a templomba. A jelentésük meghallgatását követően a Szanhed-

rin megelégedéssel vette tudomásul, hogy Jézus követőit olyannyira megijesztették és legyőzték, hogy már nem állt fenn a veszélye felkelésnek vagy bármiféle próbálkozásnak arra, hogy kimentsék Jézust a kivégzői kezéből. Végre fellélegezhettek, így aztán berekesztették az ülést, és mindenki ment a dolgára, hogy felkészüljön a páska-ünnepre.

[2] Amint Pilátus átadta Jézust a római katonáknak, hogy keresztre feszítsék, egy hírvivő indult el sietve a Getszemániba, hogy tájékoztassa Dávidot, és öt percen belül futárok indultak útnak Betszaidába, Pellába, Filadelfiába, Szidonba, Sikembe, Hebronba, Damaszkuszba és Alexandriába. És e hírnökök azt a hírt vitték, hogy a rómaiak a zsidók vezetőinek nyomatékos kérésére ke-

resztre feszítik Jézust.

3 E megrendítően szomorú nap folyamán, míg el nem jutott mindenhova az üzenet, hogy a Mestert sírba tették, Dávid hírvivőket küldött ki nagyjából félóránként és azok jelentéseket továbbítottak az apostoloknak, a görögöknek és Jézus földi családjának, melynek tagjai Lázár betániai házában gyűltek össze. Amikor a hírvivők elindultak azzal a hírrel, hogy Jézust eltemették, Dávid feloszlatta a helyi futárokból álló testületét a páska-ünnep idejére és a közelgő szombati pihenőnapra, arra utasítva őket, hogy feltűnés nélkül tegyenek neki jelentést vasárnap reggel Nikodémusz házában, mert Dávid úgy gondolta, hogy néhány napra ott húzza meg magát Andrással és Simon Péter-

rel.

4 Ez a különös beállítottságú Zebedeus Dávid volt Jézus vezető tanítványai közül az egyetlen, aki hajlott arra, hogy szó szerint és kész tényként vegye a Mester azon kijelentését, hogy meghal és „harmadnapra feltámad”. Dávid egyszer hallotta e jóslatát elmondani, és mivel a gondolkodásmódja olyan volt, hogy szó szerint vette a dolgokat, most azt javasolta a hírvivőinek, hogy vasárnap kora reggel gyűljenek össze Nikodémusz házánál, hogy kéznél legyenek a hírek továbbítására abban az esetben, ha Jézus feltámad holtából. Dávid rövidesen észrevette, hogy Jézus követői közül senki sem várta a Mester sírból való ilyen korai visszatérését; ezért beszélt keveset a meggyőződéséről és

nem szólt senkinek arról, hogy mozgósította az egész hírvivői csapatát vasárnap korán reggelre, mikor a futárait péntek délben kiküldte a távolabbi városokba és a hívők központjaiba.

5 És így Jézus e követői, akik szétszóródtak Jeruzsálemben és annak környékén, aznap éjjel megtartották a páska-ünnepet, másnap pedig elvonultak a nyilvánosság elől.

4. ELŐKÉSZÜLETEK A KERESZTRE FESZÍTÉSRE

1 Miután Pilátus mosta kezét a sokaság előtt, ezzel próbálva meg tisztára mosni annak bűnét, hogy egy ártatlan embert küldött a keresztre pusztán azért, mert félt dacolni a zsidók vezetőinek követelésével, elrendelte, hogy a Mestert adják át a római

katonáknak és azt a parancsot adta a századosuknak, hogy késlekedés nélkül feszítsék keresztre. Miután átvették Jézust, a katonák visszavezették őt a praetorium udvarába és a saját ruháiba öltöztették azt követően, hogy levették róla a Heródes által ráadott öltözéket. Ezek a katonák gúnyolták és csúfolták, de egyébként nem bántalmazták. Jézus most egyedül volt ezekkel a római katonákkal. A barátai bujkáltak; az ellenségei elmentek a dolgukra; már Zebedeus János sem volt mellette.

[2] Röviddel nyolc óra után történt, hogy Pilátus átadta Jézust a katonáknak és kevéssel kilenc óra előtt került sor arra, hogy elindultak a keresztre feszítés helyszínére. E több mint félórás időtartam alatt Jézus egy

szót sem szólt. Egy nagy világegyetem ügyvitele gyakorlatilag leállt. Gábriel és a Nebadon főurai vagy itt, az Urantián gyülekeztek, vagy pedig figyelmesen követték a főangyalok térjelentéseit arra törekedve, hogy képben legyenek arról, ami az Urantián az Ember Fiával történik.

3 A Jézussal a Golgotához készülő katonákra már kezdett nagy hatással lenni az ő szokatlan higgadtsága és rendkívüli méltósága, az ő nem panaszkodó hallgatása.

4 A keresztre feszítés helyszínére való elindulás nagyobbrészt azért szenvedett késedelmet, mert a százados az utolsó percben elrendelte, hogy vigyenek magukkal két halálraítélt tolvajt is; lévén, hogy Jézust azon a délelőttön kellett keresztre feszíteniük, a ró-

mai százados úgy gondolta, hogy ez a kettő is meghalhat vele együtt, így nem kell megvárniuk a páska-ünnepi események végét.

5 Amint a tolvajokat felkészítették, az udvarba vezették őket, ahol is meglátták Jézust, az egyikük most először életében, viszont a másik már többször hallotta beszélni a templomban és sok hónappal korábban a pellai táborban is.

5. JÉZUS HALÁLÁNAK A PÁSKA-ÜNNEPHEZ VALÓ VISZONYA

1 Nincs közvetlen kapcsolat Jézus halála és a zsidó páska-ünnep között. Igaz, a Mester ezen a napon, a páska-ünnepre való felkészülés napján adta életét a húsvér testben, és nagyjából akkor, amikor a páska-ünnepi bárányokat a templomban feláldozták. Ám ez

a véletlen egybeesés semmilyen mértékben nem jelenti azt, hogy az Ember Fia halála a földön bármilyen kapcsolatban lenne a zsidó áldozási rendszerrel. Jézus zsidó volt, de az Ember Fiaként a teremtésrészek halandója is. A már elmondott és a Mester közelgő keresztre feszítésének ezen órájához vezető események elégségesek annak jelzésére, hogy a bekövetkező halála tisztán természetes és ember által irányított történés volt.

[2] Ember és nem az Isten volt az, aki eltervezte és kivitelezte Jézus kereszthalálát. Igaz, az Atya nem volt hajlandó beavatkozni az emberi események menetébe az Urantián, de a paradicsomi Atya nem rendelte el, nem igényelte, illetőleg nem követelte meg a Fia olyan módon való halálát, aho-

gyan azt a földön véghezvitték. Tény, hogy előbb-utóbb, valamiképp Jézusnak meg kellett válnia a halandói testétől, a húsvér testbeni megtestesülésétől, ám e feladatot számtalan módon végrehajthatta volna úgy, hogy ne két tolvaj között, egy kereszten kelljen meghalnia. Ami történt, az ember cselekedete volt, nem az Istené.

3 A megkeresztelése idejére a Mester már magáévá tette azt a szükséges földi és húsvér testbeni tapasztalást, mely az ő hetedik és utolsó világegyetemi alászállásához kellett. Ekkorra Jézus a földi kötelességének már eleget tett. Az egész élet, melyet azt követően megélt, és még a halálának módja is, tisztán személyes segédkezés volt a részéről az ezen a világon és a többi világon élő ha-

landó teremtményei jóléte és felemelése érdekében.

4 Ama jó hírek evangéliuma, hogy a halandó emberben hit által szellemileg tudatosulhat az, hogy ő az Isten fia, nem függ Jézus halálától. Való igaz, hogy az országról szóló evangéliumot igen erősen megvilágította a Mester halála, de még inkább az ő élete.

5 Mindaz, amit az Ember Fia mondott vagy tett a földön, nagymértékben megszépítette az Istenhez fűződő fiúságnak és az emberek közötti testvériségnek a tantételeit, ám az Isten és az emberek közötti ezen alapvető fontosságú kapcsolatok eredendően megvannak azon világegyetemi tényekben, hogy az Isten szereti a teremtményeit és az isteni Fiak természetüknél fogva irgalmasak. E

megható és istenmód szépséges kapcsolatok ember és az Alkotója között e világon és minden más világon szerte a világegyetemek mindenségében, az örökkévalóságtól fogva léteznek; és azok semmilyen értelemben nem függnek az Isten Teremtő Fiainak ezen időszakos alászállásaitól, akik így felveszik a teremtett értelmes lényeik természetét és hasonlatosságát azon ár részeként, mely árat meg kell fizetniük azért, hogy véglegesen megkapják a korlátlan főhatalmat a saját helyi világegyetemük felett.

[6] A mennyei Atya éppen úgy szerette a halandó embert a földön Jézus urantiai életét és halálát megelőzően, mint ahogy az ember és az Isten társas viszonyának ezen érzékfeletti megmutatkozását követően. A

Nebadon Istenének emberként való megtestesülése olyan nagyszerű folyamat, mely az Urantián nem tudta teljesebben megmutatni az örökkévaló, végtelen és egyetemes Atya sajátosságait, viszont gazdagabbá tett és megvilágosított minden más intézőt és teremtményt a Nebadon világegyetemben. Míg a mennyei Atya nem szeret bennünket jobban Mihály ezen alászállása miatt, minden más mennyei értelem igen. És ez azért van így, mert Jézus nem csak Istent nyilatkoztatta ki az embernek, hanem mert ugyancsak új kinyilatkoztatást tett az emberről az Isteneknek és a világegyetemek mindensége mennyei értelmeinek.

7 Jézus nem úgy készül meghalni, mint bűnért való áldozat. Nem fog vezekelni az em-

beri faj veleszületett erkölcsi bűnösségéért. Az emberiségnek nincs ilyen faji vétke az Isten előtt. A bűnösség tisztán a személyes bűn területe, az Atya akarata és az ő Fiainak igazgatása elleni tudatos és szándékos lázadás kérdése.

8 A bűnnek és a lázadásnak semmi köze sincs a paradicsomi Istenfiak alapvető alászállási tervéhez, jóllehet számunkra úgy tűnik, hogy a megmentési terv az alászállási terv egyik időleges ismérve.

9 Az Istentől eredő megszabadulás az Urantia halandói számára éppoly eredményes és csalhatatlanul bizonyos lett volna akkor is, ha Jézus nem hal meg a tudatlan halandók kegyetlen kezétől. Ha a Mestert kedvezően fogadták volna a földi halandók és a húsvér

testbeni életét önként feladva távozott volna az Urantiáról, akkor az az Isten szeretetének és a Fiú irgalmának tényét — az Istennél való fiúi elismerés tényét — semmilyen mértékben nem érintette volna. Ti, halandók, az Isten fiai vagytok, és egyetlen dologra van szükség ahhoz, hogy ez az igazság ténysze-rűvé váljon a személyes tapasztalásotokban, és az nem más, mint a szellemtől született hitetek.

187. ÍRÁS

A KERESZTRE FESZÍTÉS

MIUTÁN a két zsiványt felkészítették, a katonák egy centurió vezetése alatt elindultak a keresztre feszítés helyszínére. E tizenkét katona fölött parancsnokló centurió ugyanaz a százados volt, aki előző éjszaka a római katonákat Jézus letartóztatására vezette a Getszemániban. Az volt a rómaiak szokása, hogy minden egyes keresztre feszítendő mellé négy katonát rendeltek. A két zsiványt annak rendje és módja szerint megkorbácsolták, mielőtt kivitték volna őket a keresztre feszítésre, Jézus azonban nem részesült több testi fenyítésben; a százados kétségkívül úgy

gondolta, hogy őt az elítélése előtt már eléggé megkorbácsolták.

[2] A Jézussal együtt keresztre feszített két tolvaj Barabbás társa volt és őket a vezetőjükkel együtt kellett volna később kivégezni, ha Pilátus páska-ünnepi kegyelmeként nem engedték volna szabadon. Jézust tehát Barabbás helyett feszítették keresztre.

[3] Amit Jézus most tenni készül, hogy alávesse magát a kereszthalálnak, azt a saját szabad akaratából teszi. E tapasztalást előre jelezve mondta: „Az Atya azért szeret és éltet engem, mert hajlandó vagyok az életemet adni. De felveszem azt újra. Az életemet senki sem veszi el tőlem — magamtól adom. Megvan a hatalmam, hogy odaadjam, és megvan a hatalmam, hogy felve-

gyem. Ilyen felhatalmazást kaptam Atyámtól.”

4 Még alig volt kilenc óra ezen a reggelen, amikor a katonák kivezették Jézust a praetoriumból és elindították a Golgota felé vezető úton. Őket sok olyan ember követte, akik titkon rokonszenveztek Jézussal, de e kétszáz főnél is nagyobb létszámú csoport többségét az ellenségei, illetőleg olyan kíváncsi, dologtalan emberek tették ki, akik pusztán élvezni akarták a keresztre feszítések okozta borzongást. A zsidó vezetők közül csak néhány ment ki Jézus kereszthalálát megnézni. Mivel tudták, hogy Pilátus átadta a római katonáknak, és hogy halálra volt ítélve, inkább azzal foglalatoskodtak, hogy megszervezzék a templomi ülésüket, ahol is

megvitatták, hogy mihez kezdjenek a követőivel.

1. ÚTBAN A GOLGOTÁHOZ

[1] Mielőtt a praetorium udvarát elhagyták volna, a katonák Jézus vállára helyezték a keresztfát. Az volt a szokás, hogy az elítéltet arra kényszerítik, hogy a keresztfát a keresztre feszítés helyszínére cipelje. Egy ilyen halálraítélt nem az egész keresztet vitte, csak ezt a rövidebb gerendát. A három kereszt hosszabb és felállítandó gerendáit már előzőleg a Golgotához szállították, és mire a katonák és a rabok odaértek, azokat már szilárdan a földbe is állították.

[2] A szokásnak megfelelően a százados vezette a menetet, aki kisméretű, fehér táblákat vitt magával, melyekre faszénnel írták rá

a bűnözők nevét és azokat a bűnöket, amelyekért halálra ítélték őket. A két tolvaj esetében a centurió tábláin a nevek szerepeltek, alatta pedig az az egyetlen szó, hogy „Zsivány”. Az volt a szokás, hogy, miután az áldozatot rászegezték a keresztfára és felhúzták a helyére, a függőleges gerendára, e táblát a kereszt tetejére, épp a bűnöző feje fölé szegezték, hogy minden nézelődő láthassa, hogy az elítéltet milyen bűnért feszítették keresztre. A feliratot, melyet a centurió magával vitt, hogy Jézus keresztjére erősítsen, maga Pilátus írta meg latinul, görögül és arameusul, és így szólt: „A názáreti Jézus — a zsidók Királya”.

3 A zsidó hatóságok néhány tagja, akik még jelen voltak, amikor Pilátus elkészítette e fel-

iratot, hevesen tiltakoztak az ellen, hogy Jézust „a zsidók királyának” nevezi. Pilátus azonban emlékeztette őket arra, hogy e vádpont részét képezte annak a vádnak, melyért halálra ítélték. Látván, hogy nem tudják rábírni Pilátust az álláspontjának megváltoztatására, a zsidók könyörögtek, hogy legalább módosítsa úgy, hogy „Azt mondta, ‚Én vagyok a zsidók királya’”. Pilátus azonban hajthatatlan volt; nem volt hajlandó megváltoztatni az írást. Minden további könyörgésre csak azt felelte, „Amit írtam, megírtam.”

4 Rendszerint az volt a szokás, hogy a Golgotához a leghosszabb úton mennek annak érdekében, hogy sok ember láthassa a halálra ítélt bűnözőt, ám ezen a napon a legrövi-

debb úton haladtak a damaszkuszi kapu felé, mely északi irányban vezetett ki a városból, és ezt az utat követve hamarosan odaértek a Golgotához, Jeruzsálem hivatalos keresztre feszítési helyéhez. A Golgotán túl álltak a gazdagok lakóhelyei, az út másik oldalán pedig számos jómódú zsidó sírja helyezkedett el.

5 ¶ A keresztre feszítés nem zsidó kínzási módszer volt. Mind a görögök, mind a rómaiak a fóníciaiaktól tanulták ezt a kivégzési eljárást. Minden kegyetlensége mellett, még Heródes sem folyamodott a keresztre feszítéshez. A rómaiak sohasem feszítettek meg római polgárt; csak a rabszolgáknak és a leigázott népeknek tartották fenn e becstelen halálnemet. Jeruzsálem megrohamlása

alatt, épp negyven évvel Jézus keresztre feszítését követően, az egész Golgotát ezer és egy kereszt borította, melyeken napról napra ott pusztult el a zsidó nép színe-java. Valóban rettenetes aratása volt az e napi magvetésnek.

6 ¶ Ahogy a halálmenet a szűk jeruzsálemi utcákon haladt, ama lágyszívű zsidó nők közül sokan, akik hallották Jézus szavait az örömről és a könyörületről, és akik ismerték a szeretetteljes segédkezésben töltött életét, nem tudták visszatartani a sírást, amikor meglátták az ilyen gyalázatos halálba indulót. Ahogy előttük elhaladt, e nők közül sokan siránkoztak és jajveszékeltek. És amikor némelyikük felbátorodott, hogy mellette haladjon, a Mester feléjük fordítot-

ta a fejét és azt mondta: „Jeruzsálem leányai, ne értem sírjatok, hanem sírjatok magatokért és a gyermekeitekért. Az én munkám már majdnem elvégeztetett — rövidesen elmegyek Atyámhoz — de Jeruzsálem szörnyűséges bajának időszakai elkezdődnek. Meglátjátok, közelednek a napok, amikor azt fogjátok mondani: Áldottak a terméketlenek és azok, akiknek emlői sohasem szoptattak csecsemőt. Azokban a napokban imádkozni fogtok, hogy a hegyek sziklái zuhanjanak rátok, hogy megszabaduljatok a bajaitok szörnyűségeitől.”

7 Ezek a jeruzsálemi nők valóban bátran mutatták ki rokonszenvüket Jézus iránt, mert a törvény szigorúan tiltotta, hogy az emberek rokonszenvező érzelmeket mutas-

sanak az iránt, akit keresztre feszítésre viszsnek. Megengedett volt, hogy a csőcselék gúnyolja, csúfolja és kinevesse a halálraítéltet, de nem volt szabad bármilyen rokonszenvet mutatni. Bár Jézus értékelte a rokonszenv megnyilvánulását e sötét órán, amikor a barátai elbújtak, azt azért nem akarta, hogy e jószívű asszonyok kivívják a hatóságok nemtetszését azzal, hogy irgalmat mutatnak iránta. Jézus még ekkor is kevéssé törődött magával, hanem csak Jeruzsálem és az egész zsidó nemzet közelgő és szomorú végének szörnyű napjaival foglalkozott.

8 A keresztre feszítés helyszíne felé vánszorgó Mester nagyon elcsigázott volt; már majdnem teljesen elhagyta az ereje. Az Illés Márk házában elfogyasztott Utolsó Estebéd

óta nem evett és vizet sem ivott; és aludni sem hagyták egy pillanatra sem. Ezen felül egymást követték a kihallgatások, egészen az elítéléséig, a gyalázatos korbácsolással járó testi szenvedést és vérveszteséget nem is említve. Mindennek tetejébe ott volt még a rendkívüli elmebéli kínja, az erős szellemi feszültsége és az emberi magány szörnyű érzése is.

9 Röviddel azt követően, hogy Jézus a városból kivezető úton a kapun áthaladt, ahogy a keresztfát cipelve tántorgott, a testi ereje egy pillanatra elhagyta és a nehéz terhének súlya alatt összeroskadt. A katonák ráüvöltöttek és rugdosták, de ő nem tudott felállni. Amikor a százados meglátta ezt, tudván, hogy Jézus már eddig is mit viselt el,

megparancsolta a katonáknak, hogy hagyják abba. Ez után arra utasította az egyik járókelőt, egy bizonyos Simont, aki Ciréné-ből való volt, hogy vegye át a keresztfát Jézus válláról és arra kényszerítette, hogy a Golgotáig még hátralévő szakaszon ő vigye azt.

10 ¶ Ez a Simon nevű férfi egészen Ciréné-ből, Észak-Afrikából jött, hogy részt vegyen a páska-ünnepen. Más ciréneiekkel együtt a városfalon kívül szállt meg és éppen a városi templomi istentiszteletre tartott, amikor a római százados megparancsolta neki, hogy vigye Jézus keresztfáját. Simon a Mester kereszthalála alatt végig ott időzött a helyszínen, beszélgetett Jézus sok barátjával és ellenségével. A feltámadást követően és mielőtt elhagyta volna Jeruzsálemet, az or-

ságról szóló evangélium derék híve vált belőle, és amikor hazatért, az egész családját a mennyországba vezette. Két fiából, Alexandroszból és Rufuszból az új evangélium igen eredményes tanítója vált Afrikában. Simon azonban sohasem tudta meg, hogy akinek a terhét cipelte, és az a zsidó tanító, aki egykor a megsérült fiával barátkozott, egy és ugyanazon személy volt.

11 ¶ Röviddel kilenc óra után történt, hogy e halálmenet odaért a Golgotához, és a római katonák hozzáfogtak, hogy a két zsiványt és az Ember Fiát a keresztjére szegezzék.

2. A KERESZTRE FESZÍTÉS

1 A katonák először a Mester karját kötözték oda a keresztfához, majd pedig a kezét

szegezték a fához. Amikor e keresztfát a helyére emelték, és miután erősen odaszegezték azt a kereszt függőleges helyzetű gerendájához, odakötözték és odaszegezték a lábát a fához, mely célra egyetlen hosszú szeget vettek igénybe, mellyel mindkét lábfejét átszúrták. A függőleges gerendán volt egy faék, melyet a megfelelő magasságban helyeztek el, s amely egyfajta nyeregként arra szolgált, hogy megtartsa a test súlyát. A kereszt nem volt magas, a Mester lába a földtől kevesebb mint egy méterre volt. Ezért aztán hallhatott mindent, amit rajta gúnyolódva elmondtak és jól láthatta azoknak az arckifejezését, akik oly meggondolatlanul csúfolódtak vele. És a jelenlévők is jól hallhattak mindent, amit Jézus mondott a hosszantartó

kínszenvedés és lassú halál ezen órái alatt.

2 Szokás volt minden ruhát eltávolítani a keresztre feszítendőkről, ám mivel a zsidók erősen tiltakoztak a mezítelen emberi alak nyilvános mutogatásától, a rómaiak Jeruzsálemben mindig biztosítottak alkalmas ágyékkötőt minden keresztre feszítendő személynek. Ennek megfelelően, miután Jézust levetkőztették, ilyen ruhadarabot adtak rá, mielőtt a keresztre tették volna.

3 A keresztre feszítést azért alkalmazták, hogy az illetőt kegyetlen és hosszan tartó büntetésben részesítsék, ugyanis az áldozat néha csak több nap alatt szenvedett ki. A keresztre feszítés iránt komoly ellenérzéssel viseltettek Jeruzsálemben, és létezett a zsidó nőknek egy olyan társasága is, mely-

nek tagjai mindig kiküldték egy képviselőjüket a keresztre feszítések színhelyére abból a célból, hogy kábító hatású bort kínáljon az áldozatnak a szenvedés mérséklésére. Ám amikor Jézus megízlelte a bódító hatásúvá tett bort, bármily szomjas volt is, nem volt hajlandó inni belőle. A Mester úgy döntött, hogy a végsőkig megőrzi az emberi tudatát. Úgy akart szembenézni a halállal és győzedelmeskedni felette, még e kegyetlen és embertelen formában is, hogy önként veti alá magát a teljes emberi tapasztalásnak.

[4] Mielőtt Jézust a keresztre tették volna, a két zsiványt már a maguk keresztjére helyezték, akik mindvégig szidalmazták és köpdösték a kínzóikat. Ahogy a keresztfára szegezték, Jézus csak annyit mondott, „Atyám,

bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek.” Nem tudott volna ilyen irgalmasan és szeretetteljesen közbenjárni a kínzói érdekében, ha az odaadó szeretetet mutató gondolatai nem az önzetlen szolgálattal töltött egész életének a hajtóerői lettek volna. Egy egész élet eszméi, késztetései és vágyai tárultak fel egy válsághelyzetben.

5 Miután a Mestert felvonták a keresztre, a százados odaszegezte a táblát a feje fölé, és azon ez állt három nyelven, „A názáreti Jézus — a zsidók Királya”. A zsidókat felbőszítette ez a sértésnek vett dolog. Pilátus viszont az ő tiszteletlenségükön bosszankodott; úgy érezte, hogy megfélemlítették és megalázták, és így állt kicsinyes bosszút. Írhatta volna azt is, hogy „Jézus, a lázadó”.

De jól tudta, hogy ezek a jeruzsálemi zsidók mennyire megvetették még magát a Názáret megnevezést is, és elhatározta, hogy megalázza őket. Tudta, hogy attól is vérig lennének sértve, ha azt látják, hogy ezt a kivégzett galileait úgy nevezik, hogy „A zsidók Királya”.

6 A zsidó vezetők közül sokan, amikor megtudták, hogy Pilátus miként próbálja kigúnyolni őket azzal, hogy ezt a feliratot helyezi el Jézus keresztjén, kirohantak a Golgotához, de nem mertek megpróbálkozni a felirat eltávolításával, ugyanis a római katonák álltak ott őrséget. Mivel nem tudták a megnevezést eltávolítani, e vezetők elvegyültek a tömegben és minden tőlük telhetőt megtettek, hogy fokozzák a gúnyolódást

és a csúfolódást, nehogy bárki komolyan vegye a feliratot.

7 János apostol Máriával, vagyis Jézus anyjával, Ruth-tal és Júdással épp azt követően érkezett meg a helyszínre, hogy Jézust felhúzták a keresztre, és épp amint a százados a Mester feje fölé szegezte a megnevezést. A tizenegy apostol közül egyedül János volt tanúja a keresztre feszítésnek, és még ő sem volt végig jelen, ugyanis beszaladt Jeruzsálembe, hogy elhozza az anyját és annak barátait röviddel azt követően, hogy Jézus anyját a helyszínre vezette.

8 Meglátván az anyját Jánossal, az öccsével és a húgával, Jézus elmosolyodott, de nem szólt semmit. Időközben a Mester keresztre feszítéséhez kirendelt négy katona, amint

az szokás volt, szétosztotta egymás között a Mester ruházatát, az egyik elvette a saruit, a másik a turbánját, a harmadik az övét, a negyedik meg a köpenyét. Az ingruha, vagyis a majdnem térdig leérő, egy darabban szőtt öltözék így megmaradt, melyet négy részre akartak vágni, de amikor a katonák látták, hogy milyen szokatlan ruhadarabról van szó, úgy döntöttek, hogy kisorsolják. Jézus figyelte őket, amint elosztják egymás között a ruhadarabjait, miközben a fejetlenséget mutató tömeg őt gúnyolta.

9 ¶ Azáltal alakult jól, hogy a római katonák szerezték meg a Mester ruházatát. Különben, amennyiben a követői szerzik meg ezeket a ruhadarabokat, még képesek lettek volna babonás imádatukban kegytárgynak

tekinteni azokat. A Mester azt szerette volna, ha a követőinek nem jut semmilyen, az ő életéhez kapcsolható anyagi dolog. Egy olyan emberi élet emlékével akarta itt hagyni az emberiséget, mely életet az a magas szellemi eszménykép jellemzett, hogy magát az Atya akarata megcselekedésének szentelte.

3. A KERESZTRE FESZÍTÉS SZEMTANÚI

[1] E péntek délelőttön nagyjából fél tízkor húzták fel Jézust a keresztre. Még tizenegy óra előtt ezernél is több ember gyűlt össze, hogy tanúja legyen az Ember Fia keresztre feszítése látványának. E rettenetes órák alatt egy világegyetem nem látható seregei

álltak némán, miközben figyelték a Teremtő eme rendkívüli jelenségét, amint az a teremtmény halálával, sőt egy elítélt bűnöző leggyalázatosabb halálával haldokol.

2 Hosszabb vagy rövidebb ideig a kereszt közelében tartózkodott Mária, Ruth, Júdás, János, Szalómé (János anyja) és a meggyőződéses női hívek egy csoportja, köztük Máriával, Klópás feleségével és Jézus anyjának testvérével, a magadáni Máriával, valamint Rebekával, aki egykor Szeforiszban lakott. Ezek és Jézus más barátai megőrizték a nyugalmukat, miközben tanúi lehettek az ő nagy türelmének és lelkierejének, és szemlélték az ő nagy szenvedését.

3 Az arra járók közül sokan ingatták a fejüket és kikeltek ellene, azt mondták: „Te,

aki le akartad rombolni a templomot és harmadnapra újjáépíteni, mentsd meg magad. Ha te az Isten Fia vagy, miért nem jössz le a keresztedről?” A zsidók vezetői hasonlóképpen gúnyolták, mondván, „Megmentett másokat, de magát nem tudja megmenteni.” Megint mások azt mondták, „Ha te vagy a zsidók királya, gyere le a keresztről, és hiszünk majd neked.” És később még tovább gúnyolták, mondván: „Istenben bízott, hogy majd megmenti őt. Még azt is állította, hogy ő az Isten Fia — nézzétek meg most — ott van megfeszítve két tolvaj között.” Még a két tolvaj is szidalmazta és gyalázta.

4 Minthogy Jézus nem volt hajlandó válaszolni a gúnyolódásaikra, és mivel közeledett e különleges felkészülési nap dele, fél ti-

zenkettőre az élcelődő és gúnyolódó tömeg nagy része elment a dolgára; kevesebb mint ötven személy maradt a helyszínen. A katonák most arra készültek, hogy megebédeljenek és megigyák a maguk olcsó, savanyú borát, mivel hosszú őrségre készültek a halálra ítéltek mellett. Ahogy a borukat fogyasztották, Jézusnak e szavakkal mondtak gúnyosan köszöntőt, „Üdv és jó szerencse neked, a zsidók királyának!” És meglepődtek, hogy a Mester mily béketűréssel viseltetik a tréfálkozásuk és gúnyolódásuk iránt.

5 Látván őket enni és inni, Jézus lenézett rájuk és azt mondta, „Szomjazom”. Amikor az őrség századosa meghallotta, hogy Jézus azt mondja, „Szomjazom”, kiöntött némi bort a palackjából és a borral átitatott szivacstö-

mítéket egy gerely végére tűzve, felnyújtotta azt Jézusnak, hogy megnedvesítse a kiszáradt ajkait.

6 Jézusnak az volt a célja, hogy úgy él, hogy nem folyamodik a természetfeletti hatalmához, és ugyancsak elhatározta, hogy úgy hal meg, mint egy közönséges halandó a kereszten. Emberként élt és emberként akart meghalni — megcselekedve az Atya akaratát.

4. A TOLVAJ A KERESZTEN

1 Az egyik zsivány e szavakkal szidalmazta Jézust, „Ha te az Isten Fia vagy, akkor miért nem mented meg magadat és minket?” De amikor ez szemrehányást tett Jézusnak, a másik tolvaj, aki már többször is hallotta a Mestert tanítani, így szólt: „Hát te még az

Istentől se félsz? Nem látod, hogy mi igazul szenvedünk a tetteinkért, ez az ember viszont igaztalanul szenved? Jobban tennénk, ha a bűneinkért megbocsátást, a lelkünknek meg üdvözülést kérnénk." Amikor Jézus meghallotta, hogy a tolvaj ezt mondja, feléje fordította az arcát és helyeslően elmosolyodott. Látván Jézus feléje fordított arcát, a zsivány összeszedte a bátorságát, felszította a hitének pislákoló lángját, és azt mondta, „Uram, emlékezz rám, amikor bemész az országodba." És Jézus erre azt mondta, „Bizony, bizony azt mondom neked ma, hogy egykor velem leszel majd a Paradicsomban."

[2] A Mesternek volt ideje a halandói halál kínjai közepette meghallgatni e hívő zsivány hitének megvallását. Ezen üdvözülést ke-

reső tolvaj megszabadulást talált. Ő már sokszor ez előtt megpróbálta rávenni magát, hogy higgyen Jézusban, de csak a tudatának ezen utolsó óráiban fordult teljes szívvel a Mester tanítása felé. Látva, hogy Jézus miképpen néz szembe a halállal a kereszten, e tolvaj többé már nem tudott ellenállni annak a meggyőződésnek, hogy ez az Ember Fia valóban az Isten Fia.

3 ¶ János apostol nem volt jelen azon esemény alatt, amikor Jézus megtérítette és a mennyországba fogadta a tolvajt, mert bement a városba, hogy elhozza az anyját és annak barátait a keresztre feszítés helyszínére. Lukács e történetet később ismerte meg az őrség megtért római parancsnokától.

4 János apostol úgy számolt be a keresztre

feszítésről, ahogy az eseményre annak megtörténtét követőn, kétharmadnyi évszázad múltán emlékezett. A többi feljegyzés alapját a szolgálatban lévő római centurió beszámolója képezte, aki annak okán, amit látott és hallott, később hitt Jézusban és teljes jogú tagja lett a földi mennyország közösségének.

5 ¶ Ezt a fiatalembert, a bűnbánó zsiványt, azok vezették erőszakos és gonosztevő életre, akik úgy dicsőítették a rablóéletet, mint eredményes hazafias lázadást a politikai elnyomás és a társadalmi igazságtalanság ellen. És az efféle tanítás, valamint a kalandvágy vezetett sok, egyébként jó szándékú ifjút arra, hogy ilyen rablóvállalkozásokhoz csatlakozzon. Ez a fiatalember úgy tekintett Barabbásra, mint egy hősre. Most azonban

belátta, hogy tévedett. Itt, a kereszten, maga mellett egy valóban nagy embert látott, egy igazi hőst. Itt volt egy olyan hős, aki feltüzelte a lelkesedését, ösztönözte az önbecsüléssel kapcsolatos legmagasabb rendű eszméit, és megelevenítette a bátorságról, a férfiasságról és a merészségről alkotott összes eszményképét. Jézust látva a szeretet, a hűség és az igazi nagyság mindent elsöprő érzése jelent meg a szívében.

6 És ha a gúnyolódó tömegben bárki más megtapasztalta volna a hit megszületését a lelkében és kegyelemért fordult volna Jézushoz, akkor őt is ugyanazzal a szeretetteljes figyelemmel fogadta volna, mint amilyet a hívő zsivány iránt mutatott.

7 ¶ Éppen az után, hogy a bűnbánó zsi-

vány meghallotta a Mester ígéretét, miszerint egykor majd találkoznak a Paradicsomban, János visszatért a városból, magával hozva az anyját és egy csaknem tizenkét női hívő alkotta társaságot. János Mária, vagyis Jézus anyja mellett helyezkedett el, őt támogatta. Mária fia, Júdás pedig az asszony másik oldalán állt. Ahogy Jézus letekintett rájuk, dél felé járt az idő ekkor, azt mondta az anyjának, „Asszony, nézd a fiadat!” És Jánoshoz szólva azt mondta, „Fiam, nézd az édesanyádat!” És ez után mindkettejükhöz szólt e szavakkal, „Szeretném, ha elmennétek innen.” És így János és Júdás elvezette Máriát a Golgotáról. János oda vitte el Jézus anyját, ahol ő maga Jeruzsálemben megszállt, majd sietett vissza a keresztre feszí-

tés helyszínére. A páska-ünnep után Mária visszatért Betszaidába, ahol a természetes élete hátralévő részében János házában lakott. Mária alig egy évvel élte túl Jézus halálát.

8 Miután Mária eltávozott, a többi nő a közelbe vonult vissza és ott is maradtak várva, hogy Jézus bevégezze a kereszten, és még akkor is ott álldogáltak, amikor a Mester testét a temetéshez levették.

5. AZ UTOLSÓ ÓRA A KERESZTEN

1 Bár efféle jelenség kialakulásának még nemigen volt itt az ideje, röviddel tizenkettő óra után a levegőben szálló apró homokszemcséktől elsötétült az ég. A jeruzsálemi emberek tudták, hogy ez azt jelenti, hogy az

Arab-sivatag felől fújó forró széllel érkező homokviharok egyike közeleg. Egy óra előtt már olyan sötét volt az ég, hogy a nap nem is látszott, és a maradék tömeg is visszasietett a városba. Amikor a Mester nem sokkal ezt az órát követően életét vesztette, kevesebb mint harminc ember volt jelen a helyszínen, csak a tizenhárom római katona és a mintegy tizenöt hívőből álló csoport. E hívek mindegyike nő volt, kettejüket kivéve, Júdást, Jézus bátyját és Zebedeus Jánost, aki épp a Mester halála előtt ért vissza.

[2] Röviddel egy óra után, a dühöngő homokvihar okozta egyre sűrűsödő sötétség mellett, Jézus kezdte elveszíteni az emberi tudatát. Az utolsó irgalmas, megbocsátó és intő szavait már elmondta. Az utol-

só kívánságát — az anyjáról való gondoskodást illetően — már közreadta. A közelgő halál ezen órája alatt Jézus emberi elméje a héber írásokban, különösen az istendicsőítő énekekben szereplő számos rész elismétléséhez folyamodott. Az emberi Jézus utolsó tudatos gondolata a Zsoltárok könyve egy részének az elméjében való elismétlésére irányult, mely rész ma úgy ismeretes, mint a huszadik, a huszonegyedik és a huszonkettedik istendicsőítő ének. Bár az ajkai gyakran meg-megmozdultak, túl gyenge volt ahhoz, hogy ki is mondja e szakaszok szavait, melyeket oly jól tudott kívülről, s amelyek az elméjén most átfutottak. Csak néha tudták az ott álldogálók elkapni a szavait, mint például, „Tudom, hogy az

Úr megmenti az ő felkentjét," „Kezed utoléri minden ellenségemet," és „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?" Jézusban egy pillanatra sem merült fel szemernyi kétség afelől, hogy az Atya akaratának megfelelően élt; és soha nem kételkedett abban sem, hogy most az Atya akaratának megfelelően adja életét a húsvér testben. Nem érezte úgy, hogy az Atya elhagyta; ő pusztán a kihunyó tudatában mondott el számos írást, közöttük eme huszonkettedik istendicsőítő éneket, mely azzal kezdődik, hogy „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?" És úgy alakult, hogy ez volt az egyike ama három részletnek, melyek elég tisztán hangzottak el ahhoz, hogy az ott állók is meghallhassák.

3 ¶ Az utolsó kérés, mellyel a halandó Jé-

zus a jelenlévőkhöz fordult, nagyjából fél kettőkor hangzott el, amikor is másodjára mondta azt, „Szomjazom”, és az őrség parancsnoka megint megnedvesítette az ajkait a savanyú borral átitatott, ugyanazon szivaccsal, mely bort akkoriban rendszerint ecetnek neveztek.

4 ¶ A homokfergeteg egyre erősebb lett és az ég egyre jobban elsötétült. A katonák és a hívek kis csoportja azonban még mindig ott volt. A katonák a kereszt közelében kuporodtak le, a metsző homok elleni védekezésül egymással kapaszkodtak össze. János anyja és a többiek távolabbról figyeltek, onnan, ahol egy kiugró szikla nyújtott nekik valamennyi védelmet. Amikor a Mester végül az utolsót lehelte, a kereszt tövében

Zebedeus János, Júdás, vagyis Jézus bátyja, Ruth, az ő húga, a magadáni Mária és Rebeka, az egykori szeforiszbeli volt jelen.

5 Éppen három órához közeledett az idő, amikor Jézus hangosan így kiáltott, „Bevégeztetett! Atyám, kezedbe ajánlom szellememet.” És amikor ezt elmondta, a feje lehanyatlott és befejezte az életküzdelmet. Látván, hogy Jézus miként hal meg, a római centurió a mellkasára csapott és azt mondta: „Ez valóban igaz ember volt; ő valóban az Isten Fia kellett, hogy legyen”. És attól az órától hinni kezdett Jézusban.

6 ¶ Jézus úgy halt meg, ahogy élt — királyhoz méltóan. Önként fogadta a királyi voltát és ura maradt a helyzetnek végig a megrendítően szomorú napon. Önként ment

a gyalázatos halálba, miután gondoskodott a választott apostolai biztonságáról. Bölcsen visszatartotta Pétert attól, hogy bajba sodorja magát az erőszakosságával és gondoskodott, hogy János a közelében legyen egészen a halandói léte végéig. Megmutatta az igaz természetét a gyilkos Szanhedrinnek és emlékeztette Pilátust az Isten Fiaként való főhatalmának forrására. Úgy indult el a Golgotához, hogy maga vitte a keresztjét és azzal fejezte be a szeretetteljes alászállását, hogy átadta a paradicsomi Atyának a halandóként megkapott szellemét. Egy ilyen élet után — és egy ilyen halálban — a Mester igazul mondhatta, „Bevégeztetett.”

7 ¶ Lévén, hogy ez volt a felkészülési nap a páska-ünnepre és a szombatra egyaránt, a

zsidók nem akarták, hogy e testek a Golgotán közszemlére legyenek kitéve. Ezért Pilátus elé járultak, és kérték, hogy e három férfi lábszárát törjék el, hogy meghaljanak, s így még napnyugta előtt le lehessen venni őket a keresztjükről és belevethessék őket a zsiványok sírgödrébe. E kérést meghallván, Pilátus nyomban elküldött három katonát, hogy törjék el a keresztre feszítettek lábát és öljék meg Jézust és a két zsiványt.

8 A Golgotához érve ezek a katonák parancs szerint jártak el a két tolvaj esetében, de Jézust nagy meglepetésükre már holtan találták. Azonban, hogy megbizonyosodjanak a halála felől, az egyikük a dárdájával beleszúrt a baloldalába. Bár gyakori volt, hogy a keresztre feszítés áldozatai akár két-

három napot is éltek még a kereszten, Jézus mindent elsöprő érzelmi kínja és a heves szellemi fájdalma kevesebb mint öt és fél óra alatt véget vetett a húsvér testbeni halandói életének.

6. A KERESZTRE FESZÍTÉS UTÁN

1 A homokvihar okozta sötétség közepén, nagyjából fél négykor, Zebedeus Dávid kiküldte az utolsó hírvivőket azzal, hogy vigyék meg a Mester halálának hírét. Az utolsó futárait Márta és Mária betániai házához küldte, mert úgy gondolta, hogy Jézus anyját ott találhatja meg a családja többi tagjával.

2 A Mester halálát követően János Júdás vezetésével elküldte a nőket Illés Márk házához, ahol ők a szombat napjának végéig

ott is maradtak. János maga, akit a római centurió ekkorra már jól ismert, ott maradt a Golgotánál, amíg József és Nikodémusz meg nem érkezett a színhelyre Pilátus parancsával, mely felhatalmazta őket Jézus testének átvételére.

3 Így ért véget az a nap, mely megrendülést és szomorúságot hozott egy hatalmas világegyetemnek, melynek miriádnyi értelmes lénye borzongott bele a szeretett Fejedelmük emberi megtestesülése keresztre feszítésének megdöbbentő látványába; elképesztette őket a halandói érzéketlenség és az emberi romlottság e megnyilvánulása.

188. ÍRÁS

A SÍRBAN TÖLTÖTT IDŐ

AZ A másfél nap, mely idő alatt Jézus halandói teste József sírjában feküdt, vagyis a kereszthalála és a feltámadása közötti időszak, Mihály földi létpályájának egy előttünk kevéssé ismert fejezete. Elmesélhetjük az Ember Fiának temetését és e feljegyzésben közreadhatjuk a feltámadásával kapcsolatos eseményeket, de csak kevés hiteles tájékoztatást tudunk adni arról, hogy valójában mi ment végbe e nagyjából harminchat órányi időtartam alatt, péntek délután három órától vasárnap reggel háromig. A Mester földi létpályájában ez az időszak röviddel az előtt kezdődött meg, hogy a római katonák levették őt

a keresztről. A kereszten a halálát követően nagyjából még egy órát függött. Már előbb is levették volna, de a két zsivány kiszenvedése késleltette őket.

[2] A zsidók urai úgy tervezték, hogy Jézus testét a várostól délre lévő Gehenna fedetlen sírgödreibe vetik; a keresztre feszítés áldozatai esetében ez volt a szokás. Ha ezt a tervet követik, akkor a Mester testét a vadállatoknak tették volna ki.

[3] Időközben az arimateai József, akit Nikodémusz kísért el, Pilátus elébe járult és arra kérte, hogy adja ki nekik Jézus testét annak érdekében, hogy méltón eltemethessék. Nem volt szokatlan dolog, hogy a megfeszítettek barátai megvesztegették a római hatóságokat azért, hogy e holttesteket meg-

kaphassák. József egy nagyobb pénzösszeggel ment Pilátus elé, arra az esetre, ha fizetnie kellene az engedélyért, hogy Jézus testét magánsírba vihessék. Pilátus azonban nem volt hajlandó ezért pénzt elfogadni. A kérést meghallván gyorsan megírta a parancsot, mely felhatalmazta Józsefet, hogy a Golgotához menjen és késlekedés nélkül teljesen a birtokába vehesse a Mester holttestét. Eközben, mivel a homokvihar jelentősen csillapodott, a Szanhedrint képviselő zsidók egy csoportja kiment a Golgotához annak ellenőrzése céljából, hogy Jézus testét a zsiványokéval együtt a fedetlen nyilvános sírgödrökbe teszik-e.

1. JÉZUS TEMETÉSE

[1] Amikor József és Nikodémusz odaért a Golgotához, azt látták, hogy a katonák éppen leveszik Jézust a keresztről és a Szanhedrin képviselői ott állnak, biztosítandó, hogy Jézus követői közül senki se akadályozhassa meg a holttestnek a bűnözők sírgödrébe vetését. Amikor József megmutatta Pilátus engedélyét a Mester teste feletti rendelkezés jogáról, a zsidók kavarodást okoztak és kiabálva követelték a testet. Dühöngésükben megpróbálták erőszakkal megszerezni a testet, és amikor kísérletet tettek erre, a centurió maga mellé rendelte négy katonáját, és kivont karddal, megvetett lábakkal körülállták a Mester földön fekvő holttestét. A centurió megparancsolta a többi ka-

tonának, hogy hagyják a két tolvajt, akik így visszaszorították a feldühödött zsidók indulatos tömegét. Amint a rendet helyreállították, a centurió felolvasta a zsidóknak Pilátus engedélyét és az útból félreállva azt mondta Józsefnek: „Ez a test a tiéd, tégy vele azt, ami tetszik. Én és a katonáim készenlétben leszünk, hogy senki ne háborgasson.”

[2] Egy keresztre feszítettet zsidó temetőben nem volt szabad eltemetni; szigorú törvény tiltotta az ilyen eljárást. József és Nikodémusz ismerte ezt a törvényt, és a Golgotáról elmenet úgy döntöttek, hogy Jézust József új családi sírboltjában temetik el, melyet kemény kőzetbe vágtak, s amely nem messze, a Golgotától északi irányban, a Szamaria felé vezető út túloldalán volt. Addig még sen-

kit nem helyeztek el ebben a sírban, és úgy gondolták, hogy az megfelelő lesz a Mester nyughelyéül. József tényleg hitte, hogy Jézus fel fog támadni a holtából, Nikodémusz azonban erősen kételkedett. A Szanhedrin e korábbi tagjai több-kevésbé megőrizték a Jézusba vetett hitük titkát, bár a szanhedrinbeli társaik már régóta gyanakodtak rájuk, még mielőtt kivonultak volna a tanácsból. Mostantól fogva ők voltak Jézus legőszintébb tanítványai egész Jeruzsálemben.

3 Nagyjából fél ötkor a názáreti Jézus temetési menete elindult a Golgotától József sírboltja felé, az út túloldalára. A testet egy lenvászon lepelbe tették, melyet négy férfi vitt, akiket a Galileából való, hűséges női virrasztók követtek. A Jézus anyagi testét a sírhoz

szállító halandók a következők voltak: József, Nikodémusz, János és a római centurió.

4 Ők vitték a testet a sírboltba, mely egy nagyjából kilenc négyzetméternyi fülke volt, ahol sietve hozzá is fogtak a temetéshez. A zsidók nem igazán temették el a halottaikat; valójában bebalzsamozták őket. József és Nikodémusz nagy mennyiségű mirhagyantát és aloét hozott magával, és most az ezekkel az oldatokkal átitatott gyolccsal pólyálták be a testet. Amikor a balzsamozással végeztek, egy kendőt kötöttek az arcára, lenvászon lepelbe burkolták a testet, és nagy tisztelettel elhelyezték azt a sír egyik párkányán.

5 Miután a testet elhelyezték a sírboltban, a centurió jelezte a katonáinak, hogy segítse-

nek a sír bejárata elé gördíteni a küszöbkövet. A katonák ez után elindultak a Gehenna felé a tolvajok holttestével, míg a többiek szomorúan visszatértek Jeruzsálembe, hogy részt vegyenek a húsvét Mózes törvényei szerinti megünneplésében.

6 Jézus temetését komoly sietségben és igyekezettel végezték, mert a felkészülési nap és a szombat rohamosan közeledett. A férfiak visszasiettek a városba, a nők azonban egészen addig a sír közelében maradtak, amíg teljesen be nem sötétedett.

7 Mialatt mindez folyt, a nők a közelben rejtőzködtek, így aztán láttak mindent és megnézték, hogy a Mestert hová helyezik el. Azért bújtak így el, mert a nőknek nem volt szabad a férfiakhoz csatlakozniuk ilyen

alkalmakkor. Ezek a nők nem gondolták úgy, hogy Jézus megfelelően elő lenne készítve a temetéshez, és maguk között megállapodtak, hogy visszatérnek József házához a szombati pihenőnap időtartamára, illatosítókat és balzsamokat szereznek, és vasárnap reggel visszamennek, hogy megfelelően előkészítsék a Mester testét a halálbeli nyugvásra. E péntek estén a sír mellett tartózkodó nők a következők voltak: a magadáni Mária, Mária, vagyis Klópás felesége, Márta, vagyis Jézus anyjának egy másik testvére, és a Szeforiszból való Rebeka.

8 Zebedeus Dávidon és az arimateai Józsefen kívül Jézus nagyon kevés tanítványa hitt abban, illetőleg értette meg igazán, hogy a harmadik napon fel kell támadnia a holtá-

ból.

2. A SÍR ŐRZÉSE

[1] Ha Jézus követői nem is vették komolyan azon ígéretét, hogy a harmadik napon kikel a sírjából, az ellenségei igen. A főpapok, a farizeusok és a szadduceusok emlékeztek arra, hogy többször is beszámoltak nekik Jézus azon kijelentéséről, hogy fel fog támadni holtából.

[2] Ezen a péntek éjjelen, a páska-ünnepi estebéd után, úgy éjfél körül a zsidó vezetők egy csoportja gyűlt össze Kajafás házában, ahol is megvitatták a Mester azon kijelentéseivel kapcsolatos félelmeiket, hogy a harmadik napon feltámad holtából. E találkozó azzal zárult, hogy a Szanhedrin tagjaiból

egy bizottságot jelöltek ki, akiknek másnap korán reggel el kellett menniük Pilátushoz a Szanhedrin ama hivatalos kérésével, hogy római őrség állíttassék Jézus sírboltja elé annak megakadályozása érdekében, hogy Jézus barátai megbolygassák a sírt. E bizottság szóvivője azt mondta Pilátusnak: „Uram, emlékszünk, amint ez a csaló, a názáreti Jézus azt mondta még életében, ‚Három nap múltán feltámadok.' Azért járultunk elébed, hogy megkérjünk, parancsold meg a sír biztosítását a követői ellen, legalábbis a harmadik nap leteltéig. Nagyon tartunk attól, nehogy a tanítványai eljöjjenek és éjjel ellopják a testet, és aztán azt hirdessék az embereknek, hogy feltámadt holtából. Ha megengedjük, hogy ez történjen, akkor ez a hiba

sokkal rosszabb lesz, mintha életben hagytuk volna.”

3 A Szanhedrin tagjainak eme kérését hallva Pilátus így szólt: „Egy tízfős őrséget adok mellétek. Menjetek hát és biztosítsátok a sírt.” A zsidók visszamentek a templomhoz, kiválasztottak tíz főt a saját őrségükből, és ezzel a tíz zsidó őrrel és a tíz római katonával vonultak ki József sírboltjához, még ha ekkor szombat reggel volt is, hogy a sír előtt az őrséget felállítsák. E férfiak még egy követ gördítettek a sírbolt elé és elhelyezték Pilátus pecsétjét ezeken a sziklákon és azok környékén, nehogy a tudtuk nélkül bolygassa meg valaki a sírt. És ez a húsz ember egészen a feltámadás órájáig ott őrködött, és a zsidók hordták nekik az ételt és az italt.

3. A SZOMBAT NAPJÁN

[1] A tanítványok és az apostolok e szombati nap alatt végig a rejtekhelyükön maradtak, mialatt egész Jeruzsálem Jézus kereszthaláláról beszélt. Csaknem másfél millió zsidó tartózkodott ekkoriban Jeruzsálemben, akik a római birodalom és Mezopotámia minden részéből érkeztek. Ez volt a páska-ünnepi hét kezdete, és mindeme zarándokok ott akartak lenni a városban, hogyha megtörténik, értesüljenek Jézus feltámadásáról és elvigyék annak hírét haza.

[2] Szombaton késő este János Márk titokban meghívta a tizenegy apostolt az apja házába, ahol épp éjfél előtt mind össze is gyűltek ugyanabban a felsőteremben, ahol két éjszakával korábban az Utolsó Estebédet a Mes-

terükkel elfogyasztották.

3 Mária, vagyis Jézus anyja Ruth-tal és Júdással együtt visszatért Betániába, hogy még napnyugta előtt odaérjenek a családjukhoz ezen a szombat estén. Zebedeus Dávid Nikodémusz házában maradt, ahová a hírvivőit rendelte vasárnap kora reggelre. A galileai nők, akik az illatósítókat készítették elő Jézus testének bebalzsamozásához, az arimateai József házában tartózkodtak.

4 ¶ Nem tudjuk teljesen megmagyarázni, hogy mi is történt a názáreti Jézussal e másfél napnyi időtartam alatt, amikor mindenki tudomása szerint József új sírboltjában nyugodott. Nyilvánvalóan ugyanolyan természetes halált halt a kereszten, mint amilyet bármely más halandó is halt volna ugyan-

ilyen körülmények között. Hallottuk, amikor azt mondta, „Atyám, kezedbe ajánlom szellememet.” Nem teljesen értjük e kijelentést annyiban, hogy a Gondolatigazítója már régen megszemélyesült és így Jézus halandói lényétől függetlenül létezett. A Mester Megszemélyesült Igazítóját az ő testi halála a kereszten semmilyen értelemben nem érinthette. Amit Jézus egyelőre az Atya kezébe adott, nem lehetett más, mint az Igazító korai munkájának szellemmása, amikor a halandói elmét szellemivé lényegítette annak érdekében, hogy biztosítsa az emberi tapasztalás átiratának a lakóvilágokra való átvitelét. Kellett lennie valamiféle szellemi valóságnak Jézus tapasztalásában, mely a szférák hitben gyarapodó halandóinak szellem-

természetével, illetőleg lelkével volt rokon. Ám ez pusztán a mi véleményünk — nem igazán tudjuk, hogy Jézus mit ajánlott fel az Atyjának.

5 Tudjuk, hogy a Mester testi alakja nagyjából vasárnap reggel három óráig nyugodott József sírboltjában, de teljesen bizonytalanok vagyunk Jézus személyiségének helyzetét illetően ama harminchat órás időtartamban. Néha a következőképpen próbáltuk megmagyarázni magunknak ezeket a dolgokat:

6 1. Mihály teremtői tudata nagyjábanegészében szükségképpen független volt a fizikai megtestesülésben azzal társult halandói elmétől.

7 ¶ 2. Jézus korábbi Gondolatigazítójáról tudjuk, hogy ebben az időszakban jelen

volt a földön és személyesen ő parancsolt az összegyűlt mennyei seregeknek.

8 ¶ 3. A názáreti ember megszerzett szellemazonossága, melyet a húsvér testben eltöltött élete alatt először a Gondolatigazítója közvetlen erőfeszítései révén, később a testi szükségletek és az eszményi halandói lét szellemi követelményei közötti tökéletes egyensúly megtalálása által épített ki, mégpedig úgy, hogy mindegyre az Atya akarata mellett döntött, tehát bizonyára e szellemazonosságot adta át a paradicsomi Atya megőrzésébe. Hogy vajon e szellemvalóság visszatért-e vagy sem, hogy a feltámadott személyiség részét képezze, azt nem tudjuk, de úgy hisszük, hogy ez történt. Ám vannak a világegyetemben olyanok, akik úgy tart-

ják, hogy Jézus e lélek-azonossága most az „Atya kebelén” nyugszik, hogy később elbocsáttasson a Nebadon Végleges Testületének vezetésére a külső tér megszervezetlen területeinek meg nem teremtett világegyetemeivel kapcsolatos ismeretlen rendeltetésre.

9 ¶ 4. Úgy gondoljuk, hogy Jézus emberi és halandói tudata e harminchat órát átaludta. Okunk van azt hinni, hogy az emberi Jézus semmit sem tudott arról, ami a világegyetemben ebben az időszakban végbement. A halandói tudat számára időköz nem jelent meg; az életre való feltámadás egyazon pillanatban követte a halálba való elalvást.

10 ¶ És ez minden, amit feljegyezhetünk Jézusnak a sírban töltött ezen időszakbeli

helyzetéről. Számos olyan összefüggő tény van, melyekre utalhatunk, bár mi nemigen vagyunk hivatottak azok értelmezésére vállalkozni.

11 A Satania első lakóvilága feltámadási csarnokainak nagy udvarában mostanság megfigyelhető egy nagyszerű anyagi-morontia műtárgy, melyet „Mihály Emlékmű” néven ismernek, s amely jelenleg Gábriel pecsétjét viseli. Ez az emlékmű röviddel azt követően készült, hogy Mihály elhagyta ezt a világot, és ez a felirat áll rajta: „A názáreti Jézus Urantián való halandói átmenetének emlékére.”

12 Vannak olyan megmaradt feljegyzések is, melyek azt mutatják, hogy ezen időszakban a Szalvington száztagú legfelsőbb taná-

csa Gábriel elnökletével igazgatási ülést tartott az Urantián. Vannak olyan feljegyzések is, melyek arra utalnak, hogy az uverszai Nappalok Elődei ez idő alatt összeköttetésben álltak Mihállyal a Nebadon világegyetem helyzetének kérdésében.

13 Tudjuk, hogy legalább egy üzenetváltásra sor került Mihály és a Szalvingtonon tartózkodó Immanuel között, mialatt a Mester teste a sírban feküdt.

14 Jó okunk van azt hinni, hogy ugyanaz a személyiség ült Kaligasztia székében a Bolygóhercegek csillagrendszeri tanácsában a Jerusemen, mely testület akkor ülésezett, mialatt Jézus teste a sírboltban nyugodott.

15 Az edentiai feljegyzések arra utalnak, hogy a Norlatiadek Csillagvilági Atyja jelen

volt az Urantián, és hogy a sírban töltött ezen idő alatt utasításokat kapott Mihálytól.

16 És sok egyéb bizonyíték is azt sugallja, hogy Jézusnak nem a teljes személyisége aludt a nyilvánvaló testi halál ezen időszakában és töltötte azt öntudatlanságban.

4. A KERESZTHALÁL JELENTÉSE

1 Bár Jézus nem azért halt e kereszthalállal, hogy vezekeljen a halandó ember faji bűnösségéért, és nem is azért tett így, hogy valamiképpen eredményesen közeledjen egy egyébként megsértődött és engesztelhetetlen Istenhez; az Ember Fia még csak nem is azért ajánlotta magát áldozatnak, hogy lecsendesítse az Isten haragját és megnyissa az utat a bűnös ember előtt az üdvözülés

elnyeréséhez; függetlenül attól, hogy ezek a vezeklési és kiengesztelési eszmék milyen tévesek, mégis vannak e jézusi keresztha-lálhoz kapcsolódóan olyan jelentések, melyeket nem szabad figyelmen kívül hagyni. Tény, hogy az Urantiát a szomszédos lakott bolygókon úgy ismerték meg, mint a „Kereszt Világát.”

2 Jézus teljes halandói életet akart élni az Urantián. A halál rendszerint az élet része. A halál a halandói színmű utolsó felvonása. A ti azon jó szándékú erőfeszítéseitek során, hogy elkerüljétek a kereszthalál jelentésének hamis értelmezésű, babonás tévedéseit, ügyelnetek kell arra, hogy ne kövessétek el azt a nagy hibát, hogy nem veszitek észre a Mester halálának valódi jelentőségét

és igazi horderejét.

3 ¶ A halandó ember sohasem volt a főcsalóknak kiszolgáltatott eszköz. Jézus nem azért halt meg, hogy kiváltsa az embert a hitehagyott vezetők és a szférák bukott hercegeinek fogságából. A mennyei Atya sohasem gondolt ki olyan durva igazságtalanságot, hogy megátkozzon egy halandói lelket, mert annak elődei rosszat tettek. A Mester kereszthalála nem is olyan áldozat volt, mely azért történt volna, hogy megpróbálja megfizetni Istennek az emberi faj őnála felhalmozott tartozását.

4 Mielőtt Jézus a földön élt, talán igazolást találtatok volna arra, hogy egy ilyen Istenben higgyetek, de nem ez a helyzet azóta, hogy a Mester a halandótársaitok között élt

és halt. Mózes egy Teremtő Isten méltóságát és igazságosságát tanította; Jézus viszont egy mennyei Atya szeretetét és irgalmát mutatta be.

5 Az állati természet — a rosszcselekedetre való hajlam — lehet öröklődő, de a bűn nem adódik át a szülőtől a gyermeknek. A bűn valamely sajátakaratú teremtmény tudatos és szándékos lázadási cselekedete az Atya akarata és a Fiak törvényei ellen.

6 Jézus egy egész világegyetemért élt és halt meg, nem csak ezen egy világ emberfajtáiért. Bár a teremtésrészek halandói már azelőtt is üdvözültek, hogy Jézus az Urantián élt és meghalt volna, mindazonáltal tény, hogy az e világra való alászállása nagymértékben megvilágította az üdvözülés útját;

a halála nagyban hozzájárult ahhoz, hogy mindörökre nyilvánvalóvá tegye a húsvér test halála utáni halandói továbbélés bizonyosságát.

7 Bár aligha helyes úgy beszélni Jézusról, mint áldozópapról, váltságfizetőről vagy megváltóról, teljes mértékben megfelelő dolog úgy utalni rá, mint *megmentőre.* Örökre világosabbá és bizonyosabbá tette az üdvözülés (a továbbélés) útját; jobban és bizonyosabban megmutatta az üdvözülés útját a Nebadon világegyetem minden világa összes halandójának.

8 Amikor egyszer majd megértitek az Istent igaz és szerető Atyaként leíró eszmét, azt az egyetlen fogalmat, melyet Jézus mindig is tanított, akkor haladéktalanul, teljes követ-

kezetesség mellett végképp fel kell hagynotok mindama kezdetleges képzetekkel, melyeket Istenről, mint egy megsértett egyeduralkodóról, egy olyan zord és mindenható úrról alakítottatok ki, akinek a fő kedvtelése az, hogy leleplezze az alattvalói rossztéteményeit és gondoskodjon a megfelelő megbüntetésükről, hacsak valaki, vele csaknem egyenlő, nem vállalkozik önként arra, hogy értük szenvedjen, hogy helyettük és a helyükben meghaljon. A váltság és a vezeklés teljes eszméje összeegyeztethetetlen azzal az istenképpel, amelyet a názáreti Jézus tanított és amelyre példát mutatott. Az Isten végtelen szeretete semmihez képest sem másodrendű az isteni természetben.

9 A vezeklés és az áldozati üdvözülés fo-

galomrendszere önzőségben gyökerezik és azon alapul. Jézus azt tanította, hogy az embertársak iránti *szolgálat* a szellemi hívek testvériségének legmagasabb rendű fogalma. Az üdvözülést magától értetődőnek kell venniük azoknak, akik hisznek az Isten atyaságában. A hívő figyelmének középpontjában ne a személyes üdvözülésének önző vágya álljon, hanem az az önzetlen késztetés, hogy úgy szeresse a társait és ezért úgy szolgálja őket, ahogy Jézus szerette és szolgálta a halandó embereket.

10 Az igaz híveknek nem nagyon kell aggódniuk a bűn jövőbeli megbüntetése miatt. Az igaz hívőt csak az aggasztja, ha a jelenben eltávolodik Istentől. Igaz, a bölcs apák megfenyíthetik a fiaikat, ám mindezt szeretet-

ből és javító célzattal teszik. Nem mérgükben büntetnek, és nem is megtorlásul fenyítenek.

11 Még ha Isten a zord és törvényes egyeduralkodója volna is egy világegyetemnek, melyben az igazság a legfelsőbb szinten uralkodik, ő bizonyosan akkor sem elégedne meg egy olyan gyerekes renddel, melyben egy ártatlan szenvedővel helyettesítik a bűnben vétkest.

12 Jézus halálában, amint az az emberi tapasztalás gazdagodásával és az üdvözülés útjának kiszélesedésével összefüggésbe hozható, nem a halálának a *ténye* a nagyszerű, hanem az a kiváló mód és az a páratlan szellem, melyben a halállal szembenézett.

13 Az engesztelő áldozaton keresztüli váltság eme teljes eszméje az üdvözülést a va-

lószerűtlenség síkjára helyezi; az ilyen felfogás tisztán bölcseleti. Az emberi üdvözülés *valós;* két olyan valóságon alapul, melyeket a teremtményi hit megragadhat és ezáltal beépülhetnek az egyéni emberi tapasztalásba: az Isten atyaságának ténye és az ahhoz kapcsolódó igazságnak, az emberek közötti testvériségnek a ténye. Igaz ugyanis, hogy „megbocsátják adósságaitokat, mint ahogy ti is megbocsátotok adósaitoknak.”

5. A KERESZT TANULSÁGAI

[1] Jézus keresztje azon legfelsőbb szintű odaadást mutatja, melyet az igaz pásztor még a nyája méltatlan egyedei iránt is táplál. Ez mindörökre családi alapokra helyez minden Isten és ember között meglévő kapcsolatot. Az Isten az Atya; az ember az ő

fia. A szeretet, egy apa szeretete a fia iránt, a Teremtő és a teremtmény világegyetemi kapcsolataiban a központi igazsággá válik — s nem egy olyan király igazságává, aki megelégedést keres a rossztevő alattvalóinak szenvedéseiben és megbüntetésében.

[2] A kereszt mindörökre mutatja, hogy Jézusnak a bűnösökhöz való hozzáállása nem az elítélés vagy az elnézés volt, hanem az örökkévaló és szeretetteljes üdvözítés. Jézus valóban megmentő abban az értelemben, hogy az élete és a halála megnyeri az embereket a jóságnak és az igaz továbbélésnek. Jézus olyannyira szereti az embereket, hogy a szeretete szeretetválaszt kelt az emberi szívben. A szeretet valóban ragályos és örökmód teremtő. Jézus kereszthalála a bűn

megbocsátásához és minden rossztett eltörléséhez elég erős és isteni szeretetet példáz. Jézus inkább egy felsőbb rendű pártatlanságot, mint pusztán alakilag helyes és helytelen igazságosságot tárt e világ elé. Az isteni szeretet nem pusztán megbocsátja a helytelen dolgokat; elnyeli és ténylegesen meg is szünteti azokat. A szeretet megbocsátása teljes mértékben meghaladja az irgalom megbocsátását. Az irgalom figyelmen kívül hagyja a rossztétemény által való bűnösséget; a szeretet azonban mindörökre megszünteti a bűnt és az abból eredő minden gyengeséget. Jézus új életmódot hozott az Urantiára. Azt tanította nekünk, hogy ne álljunk ellent a rossznak, viszont rajta keresztül találjuk meg a rosszat eredményesen

semlegesítő jóságot. A jézusi megbocsátás nem elnézés; az nem más, mint az elítéléstől való megszabadulás. Az üdvözülés nem veszi semmibe a helytelen dolgokat; hanem *helyessé teszi azokat.* Az igaz szeretet nem alkuszik meg a gyűlölettel és nem is nézi el azt; hanem megszünteti. A jézusi szeretet sohasem elégszik meg a puszta megbocsátással. A Mester szeretete elégtételt, örökkévaló továbbélést foglal magában. Teljesen helyénvaló úgy beszélni az üdvözülésről, mint váltságról, ha ez alatt ezt az örökkévaló elégtételt értitek.

[3] Jézus az emberek iránti személyes szeretetének ereje révén képes volt felbontani a bűn és a rossz szorítását. Ezáltal szabadságot biztosított az embereknek, hogy a jobb

életutakat válasszák. Jézus megszabadulást mutatott a múlttól, mely önmagában is jövőbeli győzelmet ígért. A megbocsátás így üdvözülést hozott. Az isteni szeretet szépsége, amint azt az emberi szív végre teljes mértékben befogadja, örökre megtöri a bűn báját és a rossz erejét.

4 ¶ Jézus szenvedései nem korlátozódtak a keresztre feszítésre. Valójában a názáreti Jézus több mint huszonöt évet töltött egy valós és megfeszített halandói létezés keresztjén. A kereszt igazi értéke ama tényben áll fenn, hogy az a szeretetének a legfelsőbb rendű és végleges kifejeződése, az irgalma kiteljesített kinyilatkoztatása volt.

5 ¶ A lakott világok millióin a fejlődő teremtmények tízbilliói, akik esetleg kísértést

éreztek arra, hogy feladják az erkölcsi küzdelmet és felhagyjanak a hittel való jó harccal, csak egy pillantást vetettek Jézusra a kereszten és aztán teljes erővel törekedtek előre, melyhez annak látványa nyújtott ösztönzést, hogy az Isten a megtestesült életét adja az ember önzetlen szolgálata iránti odaadásban.

6 A kereszthalál feletti diadal egészében összeadódik annak szellemében, hogy Jézus milyen magatartást tanúsított a nekitámadókkal szemben. Azáltal, hogy úgy imádkozott, „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek”, a keresztet annak örök jelképévé tette, hogy a szeretet győzedelmeskedik a gyűlölet felett és az igazság legyőzi a rosszat. Ez a szeretetteljes odaadás

ragályos volt egy egész hatalmas világegyetemben; a tanítványok a Mesterüktől kapták el. Az evangéliumának legelső tanítója, akinek életét kellett adnia e szolgálatban, azt mondta, amint halálra kövezték, „Ne ródd fel nekik ezt bűnükül.”

7 A kereszt kiválóan folyamodik az emberben lévő legjobbhoz, mert arra emlékeztet, aki hajlandó volt életét adni az embertársai szolgálatában. Az embernek nem lehet ennél nagyobb szeretete: hogy hajlandó legyen életét adni a barátaiért — és Jézusnak olyan szeretete volt, hogy hajlandó volt életét adni az ellenségeiért, mely szeretet nagyobb, mint amilyet addig a földön valaha is ismertek.

8 Más világokon, valamint az Urantián is,

az emberi Jézus golgotai kereszthalálának felemelő látványa felkavarta a halandói érzelmeket, s közben kivívta az angyalok legmagasabb rendű odaadását.

9 ¶ A kereszt a szent szolgálatnak, annak felsőbb jelképe, hogy valaki az életét a társai jólétének és üdvözülésének szenteli. A kereszt nem az ártatlan Istenfi áldozatának jelképe, akit a bűnösök helyében és egy megsértett Isten haragjának lecsillapítása érdekében áldoztak fel, hanem mindörökre olyan szent jelképként áll a földön és mindenhol egy hatalmas világegyetemben, amely azt jelképezi, hogy a jók magukat a rossznak adományozták és ezáltal megmentették őket, éppen e szeretetteljes odaadással. A kereszt az önzetlen szolgálat legfel-

sőbb rendű formájának jelképeként áll, az őszinte segédkezéssel való szolgálatbeli igaz élet teljes adományozására irányuló legfelsőbb rendű odaadás jelképeként, még a halálban, a kereszthalálban is. És Jézus alászállási élete eme nagy jelképének látványa valóban ösztönzést jelent mindnyájunknak, hogy mi is hasonlóképpen cselekedjünk.

10 Amikor a gondolkodó férfiak és nők úgy tekintenek Jézusra, mint aki felajánlja életét a kereszten, aligha fogják újra megengedni maguknak, hogy panaszkodjanak az életük akár legkeményebb megpróbáltatásai miatt, még kevésbé a jelentéktelenebb gondjaik és a számos, tisztán képzelt sérelmeik miatt. Az ő élete oly dicső volt és a halála oly diadalmas volt, hogy mindannyiunkat arra csá-

bít, hogy hajlandók legyünk mindkettőben osztozni. Igaz vonzóerő van Mihály egész alászállásában, az ifjúkorának napjaitól fogva a kereszthalálának e lenyűgöző látványáig.

[11] Ezért hát ügyeljetek, hogy amikor a keresztet Isten kinyilatkoztatásaként szemlélitek, ne az ősember szemével lássatok, és ne is a későbbi vad népek nézőpontjából nézzétek, melyek mindegyike úgy tekintett Istenre, mint a zord igazság és rideg törvényalkalmazás hajlíthatatlan Fejedelmére. Ehelyett inkább gondoskodjatok arról, hogy a keresztben Jézusnak az ő hatalmas világegyetemében élő halandó fajaihoz való alászállási életküldetése iránti szeretet és odaadás végső megnyilvánulását lássátok. Az

Ember Fia halálában az Atyának a halandói szférákon élő fiai iránti isteni szeretete tényét lássátok. A kereszt így azt a szolgálatkész szeretetet és az önkéntes üdvözítés adományát mutatja, melyben azok részesülnek, akik hajlandók ilyen ajándékokat és odaadást elfogadni. A keresztben nem volt semmi olyasmi, amit az Atya igényelt volna — csak az, amit Jézus oly készségesen megadott, és amelyet nem volt hajlandó elkerülni.

12 ¶ Ha az ember egyébként nem képes értékelni Jézust és nem tudja megérteni a földi alászállásának jelentését, legalább felfoghatja a halandóként élt szenvedéseinek összességét. Senki ember nem félhet attól, hogy a Teremtő nem ismeri az ő ideigvaló kínjai-

nak természetét vagy mértékét.

13 Tudjuk, hogy a kereszthalálra nem azért került sor, hogy az embert kibékítse Istennel, hanem hogy ösztönözze azt, hogy az ember *felismerje* az Atya örökkévaló szeretetét és a Fia végtelen irgalmát, és hogy ezeket az egyetemes igazságokat egy egész világegyetem számára közvetítse.

189. ÍRÁS

A FELTÁMADÁS

RÖVIDDEL az után, hogy Jézust péntek délután eltemették, a Nebadon főangyalainak vezetője, aki ekkor az Urantián tartózkodott, összehívta az alvó sajátakaratú teremtmények feltámadási tanácsát és hozzáfogtak a Jézus helyreállítását célzó lehetséges eljárás áttekintéséhez. A helyi világegyetem ezen összegyűlt fiai, Mihály teremtményei ezt a saját felelősségükre tették; nem Gábriel hívta őket össze. Éjfélre arra a következtetésre jutottak, hogy a teremtmény semmit sem tehet a Teremtő feltámadásának elősegítése érdekében. Hajlandók voltak megfogadni Gábriel tanácsát, aki arról tájékoztatta őket, hogy mivel Mi-

hály „életét a maga szabad akaratából adta, ezért megvan a hatalma ahhoz is, hogy újra felvegye a maga szándéka szerint.” Nem sokkal a főangyalok, az élethordozók és a teremtmény-helyreállítás és morontia-teremtés munkájában az ő különféle társaik tanácsülésének megszakítását követően Jézus Megszemélyesült Igazítója, lévén, hogy személyesen ő vezette az Urantián akkor összegyűlt mennyei seregeket, e szavakat intézte a gondterhelten várakozó megfigyelőkhöz:

2 „Egyikőtök sem tehet semmit annak érdekében, hogy segítse a Teremtő-atyátokat az élethez visszatérni. A teremtésrész halandójaként halandói halált tapasztalt meg; egy világegyetem Fejedelmeként még mindig él. Amit ti megfigyelhettek, az a názáre-

ti Jézus halandói átmenete a húsvér testbeni életből a morontia életbe. E Jézusnak a szellem-átmenete akkor fejeződött be, amikor én elváltam az ő személyiségétől és a ti ideiglenes vezetőtök lettem. A Teremtő-atyátok úgy döntött, hogy átesik a halandói teremtményei teljes körű tapasztalásán, az anyagi világokon való megszületéstől a természetes halálon és a morontia feltámadáson át az igaz szellemlét rendjéig. Ennek a tapasztalásnak egy bizonyos szakaszát láthatjátok majd, de abban ti nem vehettek részt. Azokat a dolgokat, melyeket ti rendszerint a teremtményekért tesztek, nem tehetitek meg most a Teremtőért. A Teremtő Fiúnak megvan a saját hatalma ahhoz, hogy magát bármely teremtett fiához hasonló alaknak ad-

ja; megvan a saját hatalma ahhoz, hogy a megfigyelhető életet feladja és felvegye azt újra; és azért rendelkezik ezzel a hatalommal, mert a paradicsomi Atya közvetlenül így rendelte, és én tudom, mit beszélek."

[3] Hallván a Megszemélyesült Igazító szavait, az izgatottság jelei kezdtek mutatkozni mindannyiuk magatartásán, Gábrieltől a legszerényebb kerubig. Látták Jézus halandói testét a sírban; érzékelték a szeretett Fejedelmük világegyetemi tevékenységének bizonyítékait; és mivel nem értették ezeket a jelenségeket, türelmesen várták a fejleményeket.

1. A MORONTIA ÁTMENET

[1] Vasárnap reggel két óra negyvenötkor a paradicsomi megtestesülési bizottság, me-

lyet hét, nem azonosított paradicsomi személyiség alkotott, a helyszínre érkezett és nyomban fel is sorakoztak a sírbolt körül. Tíz perccel korábban az összevegyült anyagi és morontia működés keltette erőteljes rezgések kezdtek kiindulni József új sírhelyéből, és két perccel három óra előtt, ezen a vasárnap reggelen, Kr.u. 30. április 9-én, a názáreti Jézus feltámadott morontia alakja és személyisége előjött a sírból.

2 Miután a feltámadott Jézus kikelt a temetkezési sírhelyéből, a húsvér test, melyben csaknem harminchat évet élt és munkálkodott a földön, még mindig ott feküdt a sírfülkében, háborítatlanul és a lenvászon lepelbe göngyölve, éppen úgy, ahogy a testet József és társai péntek délután nyugalomra

helyezték. A sírbolt előtti követ sem mozdította el senki; Pilátus pecsétje sértetlen volt; a katonák még mindig ott álltak őrségben. A templom őrei állandó szolgálatot láttak el; a római őrséget éjfélkor váltották. Ezen őrök egyike sem gyanította, hogy a virrasztásuk tárgya egy új és felsőbb rendű létformába emelkedett, és hogy a test, melyet őriztek, most már egy levetett burok, melynek semmilyen további kapcsolata nincs Jézus megszabadult és feltámadott morontia személyiségével.

3 ¶ Az emberiség nehezen fogja fel, hogy mindenben, ami személyes, az anyag a morontia csontváza, és hogy e kettő az állandó szellemvalóság tükröződő árnyéka. Mikor fogjátok végre úgy tekinteni az időt, mint az

örökkévalóság mozgó képét és a teret, mint a paradicsomi valóságok tovasuhanó árnyékát?

4 Amennyire meg tudjuk ítélni, sem e világegyetemi teremtménynek, sem más világegyetemekből való személyiségnek nem volt köze a názáreti Jézus morontia feltámadásához. Pénteken a teremtésrész halandójaként adta életét; vasárnap reggel pedig a norlatiadekbeli Satania csillagrendszer morontia lényeként vette fel újra. Sok mindent nem értünk Jézus feltámadásában. Tudjuk viszont, hogy a dolog úgy és akkor ment végbe, ahogy előadtuk és nagyjából a jelzett időpontban. Feljegyezhetjük azt is, hogy e halandói átmenettel, illetőleg morontia feltámadással kapcsolatos minden ismert je-

lenség éppen ott, József új sírboltjában zajlott, ahol Jézus halandói anyagi maradványa a halotti ruházatba volt burkolva.

5 Tudjuk, hogy ebben a morontia ébredésben nem vett részt semmilyen teremtmény a helyi világegyetemből. Érzékeltük a hét paradicsomi személyiséget a sír körül, de nem láttuk, hogy bármit is tettek volna a Mester ébredésével összefüggésben. Mihelyst Jézus megjelent Gábriel mellett a sír felett, a hét paradicsomi személyiség jelezte, hogy haladéktalanul távozni kíván az Uverszára.

6 A következő állításokkal mindörökre tisztázni szeretnénk Jézus feltámadásának fogalmát:

7 1. Az ő anyagi vagy fizikai teste nem képezte részét az ő feltámadott személyiségé-

nek. Amikor Jézus a sírból előjött, a húsvér teste háborítatlanul a sírban maradt. Anélkül emelkedett ki a sírhelyből, hogy elmozdította volna a bejárat előtt lévő köveket és megrongálta volna Pilátus pecsétjeit.

8 ¶ 2. Nem úgy kelt ki a sírból, mint egy szellem, és nem is úgy, mint a nebadoni Mihály; nem a Teremtő Fejedelem azon alakjában jelent meg, amely alakkal az Urantián való megtestesülése előtt rendelkezett.

9 ¶ 3. József eme sírjából azok morontia személyiségéhez igen hasonló alakban jött elő, akik a Satania e helyi csillagrendszere első lakóvilágán lévő feltámadási csarnokokból mint feltámadott morontia felemelkedő lények emelkednek ki. És abból, hogy a Mihály-emlékmű az egyes számú lakóvi-

lág feltámadási csarnokainak hatalmas udvara közepén áll, arra következtetünk, hogy a Mester urantiai feltámadását valamiképpen ezen a csillagrendszeri első lakóvilágon segítették elő.

10 ¶ A sírból kikelve Jézus első dolga az volt, hogy üdvözölte Gábrielt és arra utasította, hogy maradjon továbbra is az Immanuel felügyelete alatt álló világegyetem ügyeinek intézője, és ez után meghagyta a melkizedekek főnökének, hogy tolmácsolja testvéri üdvözletét Immanuelnek. Ezt követően kérte, hogy az edentiai Fenséges szerezze be a Nappalok Elődeinek igazolását az ő halandói átmenetéhez; és a hét lakóvilág összesereglett morontia csoportjaihoz fordulva, akik azért gyűltek össze itt, hogy kö-

szöntsék és üdvözöljék a maguk teremtményi rendjében megjelent Teremtőjüket, Jézus elmondta a halandói utáni létpályájának első szavait. Így szólt a morontia Jézus: „Miután befejeztem életemet a húsvér testben, egy rövid ideig itt leszek ebben az átmeneti alakban, hogy jobban megismerjem a felemelkedő teremtményeim életét és még teljesebben kinyilatkoztassam a paradicsomi Atyám akaratát.”

[11] Miután Jézus a beszédet befejezte, jelzett a Megszemélyesült Igazítónak, és az összes világegyetemi értelem, akik az Urantián összesereglettek, hogy tanúi legyenek a feltámadásnak, parancsot kaptak a maguk világegyetemi feladataihoz való azonnali visszatérésre.

12 Jézus most kezdett kapcsolatot teremteni a morontia szinttel, mert teremtményként megismerte annak az életnek a feltételeit, melynek a rövid ideig való megélését az Urantián vállalta. A morontia világ dolgaiba való eme bevezetés földi időben több mint egy órát vett igénybe és kétszer szakította meg azt ama vágya, hogy kapcsolatba lépjen a korábbi társaival a húsvér testben, amint azok eljöttek Jeruzsálemből, hogy csodálkozva nézzenek körül az üres sírboltban és ráleljenek arra, amit a feltámadása bizonyítékának tekintettek.

13 Ezzel ér véget Jézus halandói átmenete — az Ember Fiának morontia feltámadása. Megkezdődött a Mester azon időleges tapasztalása, amikor személyiségként félúton

jár az anyagi és a szellemi között. És mindezt a magában meglévő hatalmon keresztül tette; semmilyen személyiség nem nyújtott neki segítséget. Most morontia Jézusként él, és amint hozzáfog ehhez a morontia élethez, az emberi anyagi teste még ott fekszik a sírboltban háborítatlanul. A katonák még mindig őrt állnak, és a kormányzó sziklákon elhelyezett pecsétje még mindig nincs feltörve.

2. JÉZUS ANYAGI TESTE

[1] Tíz perccel három óra előtt, ahogy a feltámadott Jézus a Satania hét lakóvilágáról összesereglett morontia személyiségeket üdvözölte, a főangyalok vezetője — a feltámadás angyalaié — Gábrielhez fordult és Jézus halandói testét kérte. A főangya-

lok főnöke ezt mondta: „Nem vehetünk részt urunk, Mihály alászállási tapasztalásának morontia feltámadásában, de szeretnénk megkapni a halandói maradványait, hogy haladéktalanul hozzáfoghassunk az elbontásához. Most nem az anyagtalanná lényegítő eljárásunk alkalmazását javasoljuk; pusztán a felgyorsított idő eljárását szeretnénk segítségül hívni. Elég volt látnunk, amint a Fejedelmünk él és meghal az Urantián; a mennyei seregeket megkímélnénk attól az emléktől, melyre a Világegyetem Teremtője és Megtartója emberi alakjának lassú felbomlása láttán tehetnek szert. Az egész Nebadon mennyei értelmeinek nevében kérlek, adj felhatalmazást arra, hogy átvegyem a názáreti Jézus halandói testét és

hatalmazz fel bennünket, hogy annak haladéktalan lebontását elvégezzük.”

2 És miután Gábriel megtanácskozta a dolgot az Edentia rangidős Fenségesével, a mennyei seregek főangyali szóvivője engedélyt kapott, hogy a belátása szerint járjon el Jézus maradványai esetében.

3 Miután a kérését teljesítették, a főangyalok főnöke segítségül hívta számos társát, valamint a mennyei személyiségek minden rendjének képviselői által alkotott nagyszámú sereget, és akkor, az urantiai közteslények segítségével hozzáfogtak, hogy birtokba vegyék Jézus fizikai testét. E holttest tisztán anyagi teremtés volt; fizikai és valóságos; nem lehetett úgy kivinni a sírboltból, mint ahogy a feltámadási morontia alak ké-

pes volt kijutni a lepecsételt sírból. Bizonyos morontia kisegítő személyiségek közreműködésével a morontia alak egyszer szellemivé tehető, s ezzel a közönséges anyag iránt közömbössé válik, míg máskor az anyagi teremtmények számára érzékelhetővé és velük kapcsolat létesítésére képessé válhat, éppen olyanná, mint a teremtésrész halandói.

4 Ahogy hozzáfogtak, hogy eltávolítsák Jézus testét a sírból annak előkészítéseként, hogy azt a közel pillanatszerű lebontás keretében méltóságteljesen és tisztelettel eltüntessék, a másodfajú urantiai közteslények azt a feladatot kapták, hogy a sírbolt bejárata elől gördítsék el a köveket. E két szikla közül a nagyobbik egy terjedelmes, kör alakú darab volt, nagyon hasonlított egy ma-

lomkőhöz, és a követ egy sziklavágatban lehetett mozgatni, így oda-vissza tudták görgetni aszerint, hogy megnyitni vagy lezárni akarták a sírt. Amikor az őrt álló zsidó őrök és a római katonák a reggeli gyönge fényben azt látták, hogy e nagy kődarab elgördül a sír bejárata elől, látszólag magától — mert semmilyen látható dolgot nem észleltek, mely a mozgásért okolható lett volna — félelem és vakrémület tört rájuk, és futva menekültek el a helyszínről. A zsidók előbb hazaszaladtak, majd pedig elmentek a templomba jelenteni e dolgokat a kapitányuknak. A rómaiak Antónia erődjébe menekültek és jelentették is a látottakat a centuriónak, amint az szolgálatba lépett.

5 A zsidó vezetők már hozzáfogtak a Jézus-

tól való feltételezett megszabadulás hitvány ügyletéhez azzal, hogy kenőpénzt ajánlottak a hitszegő Júdásnak, és most, amikor ezzel a zavarba ejtő helyzettel szembesültek, ahelyett, hogy azon gondolkodtak volna, hogy megbüntetik az őröket, amiért elhagyták a kijelölt helyüket, ahhoz folyamodtak, hogy megvesztegessék őket a római katonákkal együtt. E húsz ember mindegyikének fizettek valamennyit és arra utasították őket, hogy mindenkinek azt mondják: „Mialatt éjszaka aludtunk, a tanítványok lecsaptak ránk és elvitték a testet.” És a zsidó vezetők ünnepélyes ígéreteket tettek a katonáknak, hogy megvédik őket Pilátus előtt abban az esetben, ha valaha is a kormányzó tudomására jutna, hogy kenőpénzt fogadtak el.

6 ¶ A Jézus feltámadásában való keresztény

hit az „üres sír” tényén alapult. Csakugyan *tény* volt, hogy a sír üres, ám nem ez a feltámadás *igazsága.* A sír valóban üres volt, amikor az első hívek megérkeztek, és eme tény, melyhez a Mester kétségtelen feltámadásának ténye társult, hamis hiedelem kialakulásához vezetett: ahhoz a tanításhoz, hogy Jézus anyagi és halandói teste szállt ki a sírból. A szellemi valóságokkal és az örökkévaló értékekkel kapcsolatos igazság nem mindig építhető fel nyilvánvaló tények keverékéből. Az egyes tények lehetnek ugyan anyagi értelemben igazak, de ebből nem következik, hogy ezen tények társítása szükségképpen igaz szellemi következtetésekhez vezet.

[7] József sírboltja üres volt, de nem azért,

mintha Jézus testét helyreállították vagy feltámasztották volna, hanem mert teljesítették a mennyei seregek kérését és így azok véghezvihették a különleges és egyedi lebontást, végrehajtották a „pornak a porhoz” való visszatérését úgy, hogy az időbeli késedelmek ne játszanak közre és a halandói rothadás, valamint az anyagi bomlás szokványos és megfigyelhető folyamatai ne érvényesüljenek.

8 Jézus halandói maradványai az elemekre való lebomlás ugyanazon természetes folyamatán mentek keresztül, mint amelyben a földön minden emberi test is részesül, kivéve, hogy a felbomlás e természetes módját egy időpontban úgy felgyorsították, siettették, hogy az addig a pontig jutott, hogy

csaknem pillanatszerűen ment végbe.

9 Mihály feltámadásának igaz bizonyítékai szellemi természetűk, jóllehet e tanítást alátámasztja a teremtésrész számos halandójának tanúsága, akik a feltámadott morontia Mesterrel találkoztak, felismerték őt és bensőségesen társalogtak vele. Csaknem ezer emberi lény személyes élményének vált részévé, mielőtt végleg elhagyta volna az Urantiát.

3. A MEGÍTÉLTETÉSI FELTÁMADÁS

1 Ezen a vasárnap reggelen, kevéssel fél öt után, Gábriel magához hívatta a főangyalokat és felkészült, hogy az ádámi megítéltetési időszak lezárásaként megnyissa az általános feltámadást az Urantián. Amikor e

nagy eseményben érintett szeráfok és kerubok hatalmas serege felsorakozott a megfelelő alakzatba, a morontia Mihály megjelent Gábriel előtt, mondván: „Miként Atyámnak önmagában van élete, úgy adta azt a Fiúnak, hogy neki magában is legyen élete. Bár én még nem vettem vissza teljesen a világegyetemi hatáskör gyakorlását, ez az önként vállalt korlátozás semmilyen mértékben nem hátráltat abban, hogy életet adományozzak az alvó fiaimnak; kezdődjön hát a bolygói feltámadási számbavétel.”

2 A főangyalok köre ekkor működött első alkalommal az Urantiáról. Gábriel és a főangyali seregek a bolygó szellemi sarkának helyére vonultak; és amikor Gábriel megadta a jelet, a hangja villanásszerűen

jutott el a csillagrendszeri első lakóvilágra, mondván: „Mihály felhatalmazása alapján, támadjanak fel az urantiai megítéltetési időszak halottai!” Erre az Urantia emberfajtáinak összes továbbélője, akik Ádám napjai óta szenderültek el, és akik addig még nem kerültek megítéltetésre, a morontia beiktatásra készen megjelentek a lakóvilágok feltámadási csarnokaiban. És a szeráfok és társaik egy pillanat alatt felkészültek a lakóvilágokra való elindulásra. E továbbélő halandók csoportfelügyeletére egykor kijelölt szeráfi oltalmazók rendszerint jelen lettek volna védenceiknek a lakóvilágok feltámadási csarnokaiban való ébredésekor, ám ekkor azért tartózkodtak az Urantián, mert itt volt szükség Gábriel jelenlétére Jézus morontia

feltámadása kapcsán.

3 Függetlenül a számtalan olyan egyedtől, akinek személyes szeráfi oltalmazója volt, és akik kellő szellemi személyiségi előrehaladást mutattak és továbbmentek a lakóvilágokra az Ádám és Éva korát követő korszakokban, és bár eddig az urantiai fiak számos különleges és ezeréves feltámadására került sor, a mostani alkalom képezte a harmadikat a bolygói számbavételek, illetőleg teljes megítéltetési feltámadások sorában. Az elsőre a Bolygóherceg megérkezésekor került sor, a másodikra Ádám idején, és ez, a harmadik, a názáreti Jézus morontia feltámadását, az ő halandói átmenetét jelölte.

4 ¶ Amikor a főangyalok főnöke vette a bolygói feltámadás jelét, az Ember Fia Meg-

személyesült Igazítója lemondott az Urantián összegyűlt mennyei seregek feletti hatásköréről, a helyi világegyetem mindeme fiait visszautalta a saját parancsnokaik fennhatósága alá. És amint ezt elvégezte, elindult a Szalvingtonra, hogy Mihály halandói átmenetének teljesítését bejegyeztesse Immanuelnél. És rögtön követte őt az a mennyei sereg, melynek szolgálatára nem volt szükség az Urantián. Gábriel azonban az Urantián maradt a morontia Jézussal.

5 ¶ És ez a története a Jézus feltámadását kísérő jelenségeknek, ahogy azok látták, akik a részleges és korlátolt emberi látás fogyatékosságaitól mentesen követték ezen események tényleges lefolyását.

4. AZ ÜRES SÍR FELFEDEZÉSE

[1] Ahogy közeledünk Jézusnak e vasárnap reggel végbement feltámadásához, emlékeztetünk arra, hogy a tíz apostol Illés és Mária Márk házában tartózkodott, ahol is a felsőszobában aludtak, éppen azokon a kereveteken pihenve, melyeken a Mesterükkel megtartott utolsó estebéden foglaltak helyet. Ezen a vasárnap reggelen Tamás kivételével mindannyian ott gyűltek össze. Szombaton késő este, amikor először összejöttek, Tamás néhány percig velük volt, ám az apostolok látványa, melyhez a Jézussal történtek gondolata társult, már túl sok volt neki. Végigmérte a társait és nyomban elhagyta a helyiséget, elment a betfagei Simon házához, ahol egyedül akart elmerülni

a gondjaiban. Az apostolok mind szenvedtek, nem is annyira a kétkedéstől és a kétségbeeséstől, hanem a félelemtől, a bánattól és a szégyentől.

2 ¶ Zebedeus Dáviddal és az arimateai Józseffel együtt Nikodémusz házában gyűlt össze Jézus mintegy tizenkét-tizenöt jelesebb jeruzsálemi tanítványa. Az arimateai József házában nagyjából tizenöten-húszan voltak jelen a vezető nők közül. József házában csak ezek a nők szálltak meg, és a szombat napján, valamint a szombatot követő est órái alatt itt bújtak meg, így nem is tudtak a sírnál felállított katonai őrségről; nem tudták azt sem, hogy egy másik követ görgettek a sírbolt elé, és hogy mindkét követ Pilátus pecsétjével zárták le.

3 Ezen a vasárnap reggelen kevéssel három óra előtt, amikor a felkelő nap első jelei kezdtek megmutatkozni keleten, öt nő indult el Jézus sírjához. Bőségesen ellátták magukat különleges balzsamozó oldatokkal, és nagy mennyiségű vászongyolcsot is vittek magukkal. Az volt a szándékuk, hogy alaposabban bekenik Jézus testét a halotti balzsamokkal és gondosabban bekötik azt az új gyolcsokkal.

4 A Jézus teste bekenésének szándékával elindult nők a következők voltak: a magadáni Mária, Mária, vagyis az Alfeus ikrek anyja, Szalómé, vagyis a Zebedeus fivérek anyja, Johanna, vagyis Kuza felesége, és Zsuzsanna, vagyis az alexandriai Ezra leánya.

5 Nagyjából fél négyre járt az idő, amikor a

kenőcsöket hozó öt nő odaért az üres sírhoz. Ahogy a damaszkuszi kapun kiléptek, számos, a városba bemenekülő katonával találkoztak, akik kisebb-nagyobb rémület jeleit mutatták, és ez arra késztette őket, hogy néhány percre megálljanak; de amikor semmi sem történt, folytatták útjukat.

6 Igencsak meglepődtek annak láttán, hogy a követ valaki elgördítette a sír bejáratából, minthogy az úton arról volt szó, hogy „Ki fog segíteni nekünk félregördíteni a követ?” Letették a terheiket és félve, megrökönyödve néztek egymásra. Ahogy ott álltak, félelmükben reszketve, a magadáni Mária összeszedte a bátorságát és megkerülte a kisebbik követ, majd belépett a felnyitott sírba. József e sírboltja a kertjében, az út keleti oldalán

lévő domboldalban épült, és ugyancsak keletre nézett. Ekkorra az új nap hajnala már elég világosságot adott ahhoz, hogy Mária megfordulva beláthasson arra a helyre, ahová a Mester testét elhelyezték és észrevegye, hogy a test eltűnt. A kőfülkében, ahová Jézust fektették, Mária csak azt az összehajtogatott kendőt látta, melyet a Mester feje alá tettek és azokat az érintetlen gyolcsokat, melyekbe a testet pólyálták, mégpedig úgy, ahogy a kövön feküdtek, mielőtt a mennyei seregek a testet eltávolították volna. A fedőlepel a temetkezési fülke tövében hevert.

[7] Miután Mária néhány pillanatnyi időt eltöltött a sír bejáratánál (még nem látott tisztán, ahogy először a sírboltba belépett), most észrevette, hogy Jézus teste eltűnt és

annak helyén csak a halotti ruhák vannak, mire az ijedtségtől és az aggodalomtól felkiáltott. Az összes nő roppant ideges volt; már azóta idegesek voltak, hogy a városkapuban összefutottak a megrettent katonákkal, és amikor Mária aggodalmában felkiáltott, megrettentek ők is és fejvesztve menekülni kezdtek. És nem is álltak meg, amíg végig futva oda nem értek a damaszkuszi kapuhoz. Ekkorra Johannát már lelkiismeret furdalás gyötörte, amiért otthagyták Máriát; ezért összegyűjtötte a társait, és elindultak vissza a sírhoz.

8 Ahogy a sírhelyhez közeledtek, a megrémült magadáni, aki csak még jobban megrettent, amikor a sírból előjövet nem találta a várakozó testvéreit odakint, most odasza-

ladt hozzájuk, izgatottan azt kiáltva: „Nincs ott — elvitték!” És újra odavitte őket a sírhoz, és mindannyian be is léptek és látták, hogy a sír üres.

9 Ez után mind az öt nő leült a bejárat melletti kőre és elkezdték megvitatni a helyzetet. Ekkor még nem merült fel bennük, hogy Jézus feltámadt. Egymagukban voltak egész szombaton, és azt gyanították, hogy a testet egy másik nyugvóhelyre vitték. De amikor a nehéz helyzet ilyetén való megoldásán gondolkodtak, nem tudtak magyarázatot találni a halotti ruha szabályos elrendezettségére; arra, hogy miként lehetett elmozdítani a testet úgy, hogy a gyolcsok, melyekbe be volt pólyálva, megőrizték a helyzetüket és láthatóan érintetlenül hevertek a párkányon.

10 ¶ Ahogy e nők ezen új nap első óráiban ott üldögéltek, az egyik irányban megláttak egy néma és mozdulatlan idegent. Egy pillanatra megint megijedtek, a magadáni Mária azonban odaszaladt hozzá és megszólította, mert úgy gondolta, hogy ő lehet a kert gondozója, és azt mondta, „Hová vitték a Mester? Hová temették? Mondd meg nekünk, hogy elmehessünk érte.” Amikor az idegen nem felelt neki, Mária sírva fakadt. Erre Jézus e szavakkal szólt hozzájuk, „Kit kerestek?” Mária azt mondta: „Jézust keressük, akit József sírjában helyeztek nyugalomra, de eltűnt. Te tudod hová vitték?” Erre Jézus azt mondta: „Hát nem azt mondta nektek ez a Jézus, még Galileában, hogy meg fog halni, de feltámad?” E szavak meglepték a nőket,

de a Mester olyannyira megváltozott, hogy még mindig nem ismerték fel, mert a gyenge fénynek háttal állt előttük. És ahogy a szavain merengtek, a Mester jól ismert hangon szólva ezt mondta a magadáninak, „Mária”. És amikor az meghallotta az oly ismerősen hangzó és szeretetteljes üdvözlést közvetítő szavakat, már tudta, hogy a Mester hangja az, és odaszaladt, hogy a lába elé térdeljen, miközben azt kiáltotta, „Uram, és Mesterem!” És az összes többi nő is rájött, hogy a Mester áll előttük megdicsőült alakban, és sietve letérdeltek előtte.

[11] Ezek az emberi szemek azért láthatták Jézus morontia alakját, mert az átalakítók és a közteslények, valamint az akkor Jézus társaságában lévő, bizonyos morontia személyi-

ségek különleges segédkezést végeztek.

12 ¶ Ahogy Mária megpróbálta átkarolni Jézus lábát, a Mester azt mondta: „Ne érints meg Mária, mert nem olyan vagyok, amilyenként a húsvér testben ismertél. Ebben az alakban leszek veletek egy időre, mielőtt felemelkedem az Atyához. De most menjetek mindannyian, és mondjátok meg az apostolaimnak — és Péternek — hogy feltámadtam, és hogy beszéltetek velem.”

13 Miután e nők magukhoz tértek a döbbenet okozta megrázkódtatásból, visszasiettek a városba és Illés Márk házához, ahol elmesélték a tíz apostolnak mindazt, ami velük megesett; de az apostolok nemigen akartak hinni nekik. Először arra gondoltak, hogy a nők látomást láttak, de amikor a magadá-

ni Mária elismételte Jézus szavait, Péter, a nevét meghallva, kirohant a felsőteremből, szorosan a nyomában pedig ott haladt János, és nagy sietve elindultak a sírhoz, hogy maguk is megnézzék e dolgokat.

[14] A nők elismételték a Jézussal folytatott beszélgetésük történetét a többi apostolnak, ám azok nem hittek nekik; és nem is voltak hajlandók maguk utánanézni a dolognak, ahogy Péter és János tette.

5. PÉTER ÉS JÁNOS A SÍRNÁL

[1] Amint a két apostol a Golgotához és József sírboltjához sietett, Péter gondolatai a félelem és a remény között csapongtak; félt találkozni a Mesterrel, ám a reményét megerősítette az a beszámoló, hogy Jézus külön

szavakat intézett hozzá. Félig meg volt győződve arról, hogy Jézus valóban él; felidézte azon ígéretet, hogy a harmadik napon feltámad. Érdekes módon ez az ígéret nem jutott eszébe a keresztre feszítés óta egészen eddig a pillanatig, amikor északi irányban rohantak keresztül Jeruzsálemen. Ahogy János a városból kifelé szaladt, az öröm és a remény különös elragadtatása tört fel a lelkében. Félig meg volt győződve arról, hogy a nők valóban látták a feltámadott Mestert.

[2] János, aki Péternél fiatalabb volt, lehagyta őt a futásban és elsőként ért oda a sírhoz. János ott állt a bejáratnál, a sírboltot figyelte, és őt is a Mária által leírt látvány fogadta. Simon Péter is hamar odaért és belépve meglátta ugyanazt az üres sírt, az oly

különösen elrendezett halotti ruhákkal. És amikor Péter kijött, János is bement és maga is látta mindazt, és ez után leültek a kőre, hogy átgondolják, vajon mit is jelentenek a látottak és a hallottak. És mialatt ott ültek, megfordult a fejükben mindaz, amit Jézusról mondtak nekik, de nem igazán tudták felfogni, hogy mi történt.

3 Péter először azzal állt elő, hogy a sírt kirabolták, hogy az ellenségeik ellopták a testet, talán megvesztegették az őröket. János azonban úgy érvelt, hogy a sírt aligha hagyják ilyen rendben, ha a testet ellopták volna, és azt a kérdést is feltette, hogy miként hagyhatták ott a gyolcsokat, és azok miként maradhattak láthatóan érintetlenül. És megint csak visszamentek mindketten a sírboltba,

hogy tüzetesebben megvizsgálják a halotti ruhákat. Ahogy másodjára is kijöttek a sírboltból, a bejárat előtt ott találták sírva az időközben visszatért magadáni Máriát. Mária abban a hitben ment el az apostolokhoz, hogy Jézus kikelt a sírból, de amikor azok nem voltak hajlandók elhinni a beszámolóját, levert és kétségbeesett lett. Arra vágyott, hogy visszamenjen a sír közelébe, ahol Jézus jól ismert hangját hallotta.

[4] Ahogy Mária ott őgyelgett, miután Péter és János elment, a Mester megint megjelent neki, azt mondta: „Ne kételkedj; legyen meg a bátorságod, hogy elhidd azt, amit láttál és hallottál. Menj vissza az apostolaimhoz és mondd el nekik megint, hogy feltámadtam és meg fogok jelenni nekik, hamarosan pe-

dig elmegyek elébük Galileába, ahogy megígértem.”

5 Mária visszasietett Márk házához és elmondta az apostoloknak, hogy megint beszélt Jézussal, de azok nem akartak hinni neki. Ám amikor Péter és János visszatért, már nem nevettek, hanem félelemmel vegyes balsejtelem töltötte el őket.

190. ÍRÁS

JÉZUS MORONTIA JELENÉSEI

A FELTÁMADOTT Jézus most arra készül, hogy egy rövid időt töltsön az Urantián abból a célból, hogy megtapasztalja a teremtésrészek halandójának felemelkedő morontia létpályáját. Bár a morontia élet ezen időszakát a halandói megtestesülésének világán kell eltöltenie, az mégis minden tekintetben a párját fogja képezni annak a tapasztalásnak, mely a Jerusem hét lakóvilága haladó szintű morontia életén áteső sataniai halandóké.

[2] Mindeme hatalom — az élettel való felruházottsága — mely eredendően megvan Jézusban, és amely képessé tette őt a holtá-

ból való feltámadásra, az örökkévaló életnek azon adományát jelenti, melyet az országban hívőknek ad, és amely már most bizonyossá teszi a természetes halál kötelékeiből való feltámadásukat.

3 A teremtésrészek halandói a feltámadás reggelén ugyanolyan fajta átmeneti vagy morontia testtel támadnak fel, mint amilyennel Jézus is rendelkezett, amikor kikelt a sírból ezen a vasárnap reggelen. E testekben nincs vérkeringés, és az ilyen lények nem fogyasztanak szokványos anyagi élelmet; mindazonáltal ezek a morontia alakok *valóságosak.* Amikor a különböző hívek meglátták Jézust e feltámadást követően, valóban látták őt; nem látási vagy hallási érzékcsalódások önámító áldozatai voltak.

4 A Jézus feltámadásában való hitbeli megmaradás volt a korai evangéliumi tanítás minden ága hitének alapvető sajátossága. Jeruzsálemben, Alexandriában, Antiókhiában és Filadelfiában az összes evangéliumtanító egységet alkotott a Mester feltámadásába vetett feltétlen hitben.

5 ¶ Ha azt a kiemelkedő szerepet nézzük, melyet a magadáni Mária játszott a Mester feltámadásának hirdetésében, fel kell jegyeznünk, hogy Mária volt a női testület szószólója, mint amilyen Péter is volt az apostolok között. Mária nem volt a női munkacsoport főnöke, de ő volt a vezető tanítójuk és nyilvános szóvivőjük. Máriából nagyon elővigyázatos nő lett, így az a merészség, ahogy ahhoz a férfialakhoz fordult,

akit József kertje gondozójának hitt, csak azt mutatja, hogy mennyire meg volt rémülve attól, hogy a sírhely üres. Az ő szeretetének mélysége és gyötrelme, az odaadásának teljessége volt az, ami rábírta, hogy egy pillanatra megfeledkezzen azokról a hagyományos tilalmakról, melyek a zsidó nőknek az idegen férfiakhoz való közeledésére érvényben voltak.

1. A FELTÁMADÁS HÍRNÖKEI

1 Az apostolok nem akarták, hogy Jézus elhagyja őket; ezért vették félvállról a halálának magyarázatával, valamint a feltámadási ígéretével kapcsolatos kijelentéseit. Nem úgy számítottak a feltámadásra, ahogy az megtörtént, és addig nem is voltak hajlan-

dók hinni, amíg nem szembesültek a cáfolhatatlan bizonyság kényszerítő erejével és a saját tapasztalásaik kétségbevonhatatlan bizonyítékával.

2 Amikor az apostolok nem voltak hajlandók elhinni az öt nő beszámolóját, akik azt állították, látták Jézust és beszéltek is vele, a magadáni Mária visszatért a sírhoz, a többiek pedig visszamentek József házába, ahol elmesélték az élményeiket József leányának és a többi nőnek. És a nők elhitték a beszámolót. Nem sokkal hat óra után az arimateai József leánya és a négy nő, aki látta Jézust, átment Nikodémusz házához, ahol előadta mindezt Józsefnek, Nikodémusznak, Zebedeus Dávidnak és az ott összegyűlt többi férfinak. Nikodémusz és a többiek két-

kedve fogadták a történetüket, kételkedtek abban, hogy Jézus feltámadt a holtából; azt gyanították, hogy a zsidók vitték el a testet. József és Dávid olyannyira hajlott arra, hogy elhiggyék a beszámolót, hogy sietve el is indultak megvizsgálni a sírhelyet, és mindent pontosan úgy találtak, ahogy a nők elmondták. És ők voltak az utolsók, akik így látták a sírboltot, mert a főpap fél nyolckor kiküldte a templomőrség parancsnokát a sírhoz, hogy távolítsa el a halotti ruházatot. A kapitány belecsavarta mindezeket a vászonlepelbe és lehajította a közeli sziklárol.

3 A sírtól Dávid és József egyenesen Illés Márk házához ment, ahol a felsőteremben tanácskozni kezdtek a tíz apostollal. Csak Zebedeus János hajlott arra, hogy ha bizony-

talanul is, de higgyen abban, hogy Jézus feltámadt a holtából. Péter először hitt, de mikor aztán nem találta a Mestert, komoly kétségei támadtak. Mind hajlott arra, hogy azt higgye, hogy a zsidók vitték el a testet. Dávid nem akart vitatkozni velük, de amikor elment, azt mondta: „Ti vagytok az apostolok, és nektek értenetek kellene ezeket a dolgokat. Én nem fogok vitázni veletek; mindazonáltal most visszamegyek Nikodémusz házába, ahová ma reggelre odarendeltem a hírvivőket, és amint összegyűltek, kiküldöm őket az utolsó küldetésükre, a Mester feltámadásának hírnökeiként. Hallottam, ahogy a Mester azt mondja, hogy miután meghal, harmadnapra feltámad, és én hiszek neki." És miután így szólt az ország csüggedt és

kétségbeesett követeihez, a tájékoztatás és hírszerzés ezen önjelölt vezetője otthagyta az apostolokat. A felsőteremből kifelé menet Lévi Máté ölébe dobta Júdás erszényét, amely az összes apostoli pénzt tartalmazta.

4 Körülbelül fél tíz volt, amikor Dávid huszonhat hírvivője közül az utolsó is megérkezett Nikodémusz házába. Dávid rögtön összeterelte őket a tágas udvarban és így szólt hozzájuk:

5 ¶ „Férfiak és fivéreim, mindezidáig a nekem és az egymásnak tett eskütök szerint szolgáltatok nálam, és tanúságra hívlak titeket, miszerint sohasem küldtelek ki benneteket téves hírekkel. Most az utolsó küldetésetekre foglak küldeni titeket, mint az ország önkéntes hírvivőit, és így felmentelek

benneteket az eskütök alól és ezzel feloszlatom a hírvivői testületet. Emberek, kijelentem nektek, hogy a munkánkat elvégeztük. A Mesternek többé már nincs szüksége halandó hírvivőkre; feltámadott holtából. Megmondta nekünk még az előtt, hogy elfogták, hogy meg fog halni és harmadnapra feltámad. Én láttam a sírt — üres. Beszéltem a magadáni Máriával és a négy nővel, akik Jézussal beszéltek. Most feloszlatlak benneteket, jó utat kívánva, és elküldelek titeket a kijelölt feladatotokra, és az üzenet, melyet a híveknek meg kell vinnetek: ‚Jézus feltámadt a holtából; a sír üres.”

6 ¶ A jelenlévők többsége megpróbálta meggyőzni Dávidot arról, hogy ne tegye ezt. Ám nem tudták más belátásra bírni. Er-

re azután megpróbálták lebeszélni a hírvivőket, ám azok sem voltak hajlandók hallgatni rájuk. Így aztán, röviddel tíz óra előtt ezen a vasárnap délelőttön, ezek a futárok, huszonhatan, elindultak a feltámadott Jézus fenséges igazság-ténye első hírnökeiként. És e küldetésre úgy indultak, ahogy oly sok korábbira is, amikor a Zebedeus Dávidnak és egymásnak tett esküjüket teljesítették. Ezek a férfiak erősen bíztak Dávidban. E feladatra úgy indultak, hogy nem fecsérelték az időt beszélgetésre azokkal, akik látták Jézust; bíztak Dávid szavában. A többségük elhitte, amit Dávid mondott nekik, és még a kissé kétkedők is éppoly biztosan és éppoly sebesen továbbították az üzenetet.

7 ¶ Az apostolok, az ország szellemi testüle-

te e napon a felsőteremben gyűlt össze, ahol félelmet mutattak és kétkedésüket fejezték ki, miközben ezek a be nem avatottak, akik a Mesternek az emberek közötti testvériségről szóló evangéliuma közösségivé tételére az első kísérletet megtették, elindultak, hogy hirdessék egy világ és egy világegyetem feltámadott Megmentőjét. És ők erre az eseménydús szolgálatra még az előtt vállalkoztak, hogy az ő választott képviselői hajlandók lettek volna elhinni a szavát vagy elfogadni a szemtanúk vallomását.

8 ¶ E huszonhat embert Lázár betániai házához és az összes hívői központba küldték, a déli Beersebától az északi Damaszkuszig és Szidonig; és a keleti Filadelfiától a nyugati Alexandriáig.

9 Elbúcsúzván a testvéreitől, Dávid átment József házába az anyjáért, és ez után elmentek Betániába, hogy csatlakozzanak Jézus ott várakozó családjához. Dávid Mártával és Máriával addig lakott Betániában, amíg el nem rendezték a földi javaik ügyét, és elkísérte őket útjukon, hogy csatlakozzanak fivérükhöz, Lázárhoz Filadelfiában.

10 Az ettől számított nagyjából egy hét múlva Zebedeus János elvitte Máriát, vagyis Jézus anyját a betszaidai házába. Jakab, Jézus legidősebb öccse a családjával maradt Jeruzsálemben. Ruth Betániában maradt Lázár nőtestvéreivel. Jézus családjának többi tagja pedig visszament Galileába. Zebedeus Dávid június elején indult el Betániából Filadelfiába Mártával és Máriával, annak más-

napján, hogy házasságot kötött Ruth-tal, Jézus legfiatalabb húgával.

2. JÉZUS MEGJELENÉSE BETÁNIÁBAN

[1] A morontia feltámadástól kezdve a szellemi felemelkedésének órájáig Jézus tizenkilenc különböző alkalommal jelent meg látható alakban a híveknek a földön. Sem az ellenségeinek, sem azoknak nem jelent meg, akiknek nem származhatott szellemi haszna a látható alakban való megmutatkozásából. Az első megjelenésére az öt nő előtt került sor a sírnál; a másodikra a magadáni Mária előtt, ugyancsak a sírhelynél.

[2] A harmadik megjelenés ezen a vasárnapon, dél körül történt Betániában. Röviddel

a délidőt követően Jézus legidősebb öccse, Jakab épp ott állt Lázár kertjében, Márta és Mária feltámadt fivérének üres sírja előtt, a fejében azok az új hírek jártak, melyeket egy órával korábban Dávid hírvivője hozott nekik. Jakab mindig is hajlamos volt hinni a bátyja földi küldetésében, ám már régóta elveszítette a kapcsolatot Jézus munkájával és komoly kétségei voltak az apostolok ama későbbi állításaival kapcsolatban, miszerint Jézus a Messiás. Az egész családot meglepték és csaknem megdöbbentették a hírvivőtől származó hírek. Épp, amint Jakab ott álldogált Lázár üres sírja előtt, a magadáni Mária ért a helyszínre és izgatottan mesélni kezdte a családnak a József sírboltjánál kora reggel szerzett élményeit. Mielőtt Mária a

végére ért volna, Zebedeus Dávid és az anyja is megérkezett. Ruth természetesen elhitte a beszámolót, és Júdás is, miután beszélt Dáviddal és Szalóméval.

[3] Időközben, ahogy ők Jakabot keresték és mielőtt még ráakadtak volna, amíg ő ott álldogált a kertben a sír közelében, Jakab valakinek a jelenlétére lett figyelmes, mintha valaki megérintette volna a vállát; és amikor megfordult, egy különös alak fokozatos megjelenését észlelte maga mellett. Túlságosan elképedt, semhogy szólni tudott volna és túlságosan megijedt, hogy elfusson. És akkor a különös alak megszólalt, ezt mondta: „Jakab, azért jöttem, hogy elhívjalak az országért való szolgálatra. Komolyan fogj össze a testvéreiddel és kövess engem.” Ami-

kor Jakab meghallotta a nevét, már tudta, hogy az ő bátyja, Jézus az, aki megszólította. Mindannyiuknak kisebb-nagyobb nehézséget okozott, hogy felismerjék a Mester morontia alakját, de közülük csak keveseknek okozott gondot felismerni a hangját vagy máshogyan azonosítani az ő elbűvölő személyiségét, mihelyt beszédbe elegyedett velük.

4 Amikor Jakab felfogta, hogy Jézus szólította meg, elkezdett térdre ereszkedni, azt kiáltva, „Atyám és fivérem," Jézus azonban kérte, hogy maradjon állva, amíg beszélnek. És csaknem három percen keresztül sétáltak és beszélgettek a kertben; beszéltek a korábbi napok élményeiről és előrevetítették a közeljövő eseményeit. Ahogy közeledtek

a házhoz, Jézus így szólt: „Búcsúzom Jakab, addig is, amikor majd mindannyiatokat együtt köszönthetlek.”

5 Jakab beszaladt a házba, mialatt azok Betfagéban számítottak rá, ezt kiáltva: „Épp most láttam Jézust és beszéltem is vele, beszélgettünk. Nem halt meg; feltámadt! Azzal tűnt el előlem, hogy ‚Búcsúzom, addig is, amikor majd mindannyiatokat együtt köszönthetlek.’” Alighogy befejezte, Júdás tért vissza, és Júdás miatt újra elmesélte a Jézussal való kertbeli találkozásának élményét. És ekkor mind hinni kezdtek Jézus feltámadásában. Jakab ekkor bejelentette, hogy ő nem akar visszatérni Galileába, és Dávid így kiáltott: „Nemcsak izgatott nők látták őt; most már erősszívű férfiak is látni kezdik.

Arra számítok, hogy jómagam is látni fogom.”

6 ¶ És Dávid nem is várt sokáig, mert Jézusnak a halandók által felismert negyedik megjelenésére röviddel két óra előtt került sor épp itt, Márta és Mária házában, amikor látható alakban megjelent a földi családja és a barátaik előtt, mely társaság összesen húsz főből állt. A Mester a nyitott hátsó ajtóban jelent meg és ezt mondta: „Béke legyen veletek. Üdvözöllek titeket, akik egykor közel álltatok hozzám a húsvér testben és akik a mennyország fivéreinek és nővéreinek társaságát alkotjátok. Hogyan is kételkedhettek? Miért várakoztatok oly sokáig, mire úgy döntöttetek, hogy teljes szívvel követitek az igazság fényét? Gyertek hát mind-

annyian, az Igazság Szellemének az Atya országában lévő közösségébe.” Ahogy kezdtek magukhoz térni a megdöbbenés okozta első megrázkódtatásból, elindultak feléje, mintha meg akarnák ölelni, ám ő eltűnt a szemük elől.

7 ¶ Mindannyian be akartak rohanni a városba, hogy beszámoljanak a kételkedő apostoloknak a történtekről, de Jakab visszatartotta őket. Egyedül a magadáni Mária kapott engedélyt arra, hogy visszatérjen József házába. Jakab azért tiltotta meg nekik, hogy e morontia látogatás tényét szétkürtöljék, mert Jézus mondott neki valamit, amikor a kertben beszélgettek. Jakab azonban nem hozott nyilvánosságra többet a feltámadt Mesterrel ezen a napon Lázár

betániai házánál folytatott beszélgetéséből.

3. JÓZSEF HÁZÁBAN

[1] Jézusnak a halandói szem által is felismert ötödik morontia megmutatkozására az arimateai József házában összegyűlt, mintegy huszonöt női hívő előtt került sor, nagyjából negyed ötkor ugyanezen a vasárnap délutánon. A magadáni Mária épp néhány perccel e jelenés előtt ért vissza József házához. Jakab, Jézus öccse arra kérte, hogy az apostoloknak semmit se mondjon a Mester betániai megjelenéséről. De nem kérte arra Máriát, hogy tartózkodjon attól, hogy beszámol a történtekről a hívő nőtestvéreinek. Ennek megfelelően, miután Mária megígértette az összes nővel, hogy titokban tartják a dolgot,

előadta a nemrégiben történteket, amit Jézussal élt át Betániában. És épp a felkavaró beszámoló közepén tartott, amikor hirtelen ünnepélyes csend telepedett rájuk; észrevették a körükben a feltámadt Jézus teljesen látható alakját. Ő ezzel üdvözölte őket: „Béke legyen veletek. Az ország közösségében nem lesznek sem zsidók, sem nemzsidók, sem gazdagok, sem szegények, sem szabadok, sem rabszolgák, sem férfiak, sem nők. Titeket is arra kérlek, hogy terjesszétek az emberiségnek az Istennél való fiúi elismerés örömhírén keresztül történő, mennyországban való felszabadulásának jó üzenetét. Menjetek el az egész világba, hirdessétek ezt az örömhírt és erősítsétek meg a hívek ebbéli hitét. És mialatt ezt cselekszitek,

ne feledkezzetek meg arról, hogy segédkezzetek a betegeknek és erőt öntsetek azokba, akik félénkek és akiket félelem gyötör. És én mindig veletek leszek, egészen a föld határáig.” És amikor ezt elmondta, eltűnt a szemük elől, miközben a nők leborultak és némán imádták őt.

2 ¶ Jézusnak az eddig lezajlott öt morontia megjelenéséből a magadáni Mária négynek tanúja volt.

3 ¶ Annak eredményeként, hogy hírvivőket küldtek ki a délelőtt derekán és amiatt, hogy Jézus József házánál való e megjelenésével összefüggésben nem szándékos hírverésre került sor, kora este értesültek a zsidók vezetői arról, hogy a városban Jézus feltámadásának hírét terjesztik, és hogy sokan azt

állítják, hogy látták őt. A Szanhedrin tagjait alaposan felkavarták ezek a híresztelések. Kajafás, miután sietve egyeztetett Annással, összehívta a Szanhedrin ülését aznap este nyolc órára. Ezen az ülésen történt, hogy határozatot hoztak arról, hogy a zsinagógákból kizárnak mindenkit, aki Jézus feltámadásáról beszél. Még azt is javasolták, hogy mindenkit, aki azt állítja, hogy látta őt, végeztessenek ki; e javaslatról azonban nem szavaztak, mivel az ülés a valóságos fejvesztettséggel határos zűrzavarban feloszlott. Addig úgy hitték, hogy végeztek Jézussal. Azonban rá kellett ébredniük, hogy a názáreti férfival kapcsolatos igazi problémájuk csak most kezdődik.

4. JÉZUS MEGJELENÉSE A GÖRÖGÖKNEK

[1] Fél öt körül, egy bizonyos Fláviusz házában a Mester hatodszor is megjelent morontia alakjában az ott összegyűlt mintegy negyven görög hívő előtt. Mialatt azok a Mester feltámadásáról szóló beszámolókat vitatták meg, a Mester megjelent közöttük, pedig az ajtókat gondosan bezárták, és e szavakkal szólt hozzájuk: „Béke legyen veletek. Bár az Ember Fia a földön a zsidók között jelent meg, minden ember számára jött el segédkezni. Az Atyám országában nem lesznek sem zsidók, sem nem-zsidók; mindannyian testvérek lesztek — az Isten fiai. Menjetek hát el az egész világba, úgy hirdetvén az üdvözülés ezen örömhírét, ahogy

az ország követeitől kaptátok, és én szövetségesetek leszek az Atya hites és igaz fiainak testvériségében." És amikor imigyen megbízta őket, eltávozott a körükből, és nem látták többé. Egész este a házban maradtak; túlságosan letaglózta őket a megilletődés és a félelem, semhogy előmerészkedtek volna. És e görögök közül nem is aludt senki azon az éjszakán; mindvégig fennmaradtak és ezeket a dolgokat tárgyalták és remélték, hogy a Mester újra meglátogatja őket. E csoportban sok olyan görög is ott volt, akik jelen voltak a Getszemániban, amikor a katonák elfogták Jézust és Júdás csókkal árulta el őt.

2 ¶ A Jézus feltámadásáról szóló híresztelések és a követői előtt lezajlott megjelenése-

iről szóló beszámolók gyorsan terjedtek, és az egész városban a tetőfokára hágott az izgalom. A Mester már megjelent a családjának, a nőknek és a görögöknek, és hamarosan megmutatkozik az apostolok körében. A Szanhedrin rövidesen hozzáfog ezeknek az új problémáknak a vizsgálatához, melyek oly hirtelenül zúdultak rá a zsidó vezetőkre. Jézus sokat gondol az apostolaira, de azt szeretné, ha még néhány órát egyedül töltenének azzal, hogy ünnepélyesen magukba szállnak és alaposan átgondolják a dolgokat, mielőtt meglátogatja őket.

5. SÉTA A KÉT TESTVÉRREL

[1] Emmauszban, Jeruzsálemtől bő tíz kilométerre nyugatra élt két testvér, két pásztor,

akik a páska-ünnepet Jeruzsálemben töltötték, ellátogatva az áldozásokra, szertartásokra és ünnepi eseményekre. Kleofás, az idősebbik félig már hitt Jézusban; legalábbis a zsinagógából már kitiltották. Az öccse, Jákob nem volt hívő, bár nagyon foglalkoztatták a Mester tanításairól és tetteiről hallott dolgok.

2 Ezen a vasárnap délutánon, Jeruzsálemtől mintegy öt kilométernyire és néhány perccel öt óra előtt, e két testvér az Emmauszba vezető úton gyalogolt, és komoly beszélgetést folytattak Jézusról, az ő tanításairól, munkájáról, közelebbről is azokról a híresztelésekről, hogy a sírja üres, és hogy bizonyos nők beszéltek vele. Kleofás félig elhitte ezeket a beszámolókat, Jákob azonban

kitartott amellett, hogy az egész ügy valószínűleg csalás. Ahogy hazafelé menet így vitatkoztak és beszélgettek, Jézus morontia megnyilvánulása, az ő hetedik megjelenése jött velük, ahogy az úton haladtak. Kleofás gyakran hallotta Jézust tanítani és néhány alkalommal együtt is étkezett vele a jeruzsálemi hívek házaiban. De még akkor sem ismerte fel a Mestert, amikor az beszédbe elegyedett velük.

3 Miután egy darabon együtt sétált velük, Jézus így szólt: „Miről beszélgettetek oly nagy komolyan, amikor összetalálkoztunk?” És amikor Jézus ezt elmondta, azok megálltak és szomorú álmélkodással tekintettek rá. Kleofás azt kérdezte: „Hogy lehet az, hogy itt vagy Jeruzsálemben és nincs

tudomásod a közelmúltban történt dolgokról?” Erre a Mester azt kérdezte: „Miféle dolgokról?” Kleofás így felelt: „Ha nem tudsz ezekről, akkor te vagy az egyetlen Jeruzsálemben, aki nem hallotta a názáreti Jézusról szóló eme szóbeszédeket, aki szóban és tettben nagy látnok volt Isten és minden ember előtt. A főpapok és az uraink a rómaiak kezére adták őt és követelték, hogy feszítsék keresztre. Sokunk abban reménykedett, hogy ő az, aki megszabadítja Izráelt a nem-zsidók igájából. De ez nem minden. Ma van a harmadik napja, hogy keresztre feszítették, és bizonyos nők azzal a kijelentéssel leptek meg minket ma, hogy kora reggel kimentek a sírjához és üresen találták azt. És e nők erősködnek, hogy beszéltek ezzel

a férfival; azt állítják, hogy feltámadott holtából. És amikor a nők beszámoltak erről a férfiaknak, két apostola szaladt ki a sírhoz és ők is csak üresen találták” — és itt Jákob félbeszakította a fivérét, azt mondta, „de ők nem látták Jézust.”

4 Ahogy továbbhaladtak, Jézus azt mondta nekik: „Milyen nehezen fogjátok fel az igazságot! Mivel azt mondjátok, hogy e férfi tanításairól és munkájáról beszélgettetek, én felvilágosíthatlak titeket, mert jobban ismerem e tanokat. Nem emlékeztek arra, hogy ez a Jézus mindig azt tanította, hogy az ő országa nem evilági, és hogy minden ember, lévén az Isten fia, szabadságot és függetlenséget talál a mennyei Atya szeretet igazságának ezen új országában, a szeretetteljes

szolgálat testvériség közösségének szellemi örömében? Nem emlékeztek, hogy az Ember e Fia miként hirdette az Isten üdvözítését minden emberre vonatkozóan, amint segédkezett a betegeknek és a szenvedőknek és tette szabaddá azokat, akiket félelem béklyózott és rossz igázott le? Nem tudjátok, hogy ez a názáreti férfi azt mondta a tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, az ellenségei kezére kell adatnia, akik megölik őt, és hogy a harmadik napon feltámad? Nem beszéltek nektek minderről? És sohasem olvastatok az Írásokban a zsidók és a nem-zsidók üdvözülésének e napjáról, ahol azt mondja, hogy őbenne a föld minden családja áldott lesz; hogy meghallja ő a szükséget szenvedők kiáltását és meg-

menti az őt kereső szegények lelkét; hogy minden nemzet áldottnak fogja őt nevezni? Hogy az ilyen Megszabadító olyan lesz, mint egy nagy szikla árnyéka a tikkadt földön. Hogy igaz pásztorként fogja jóllakatni a nyájat, karjára gyűjtve a bárányokat és gyöngéden ölében hordozva őket. Hogy felnyitja a szellemileg vakok szemét és a kétségbeesés foglyait elviszi a teljes szabadságra és világosságra; hogy mindenki, aki sötétségben gubbaszt, meglátja majd az örökkévaló üdvözülés nagy fényességét. Hogy bekötözi a megtört szívűeket, szabadulást hirdet a bűn rabjainak, és kinyitja azok tömlöcét, akiket a félelem ejtett rabul és a rossz béklyózott meg. Hogy vigaszt hoz azoknak, akik búsulnak és az üdvözülés örömét ad-

ja nekik a bánat és a szomorúság helyébe. Hogy ő lesz minden nemzet vágya és mindazok örökkévaló öröme, akik igazságosságot keresnek. Hogy az igazság és pártatlanság e Fia gyógyító fénnyel és megmentő erővel támad fel a világra; sőt, hogy megmenti az ő népét a bűneiktől; hogy valóban megkeresi és megmenti az elveszetteket. Hogy nem pusztítja el a gyengéket, hanem üdvözítőleg segédkezik mindenkinek, aki vágyik az igazságosságra és szomjazza azt. Hogy akik hisznek benne, azoknak örök élete lesz. Hogy kiárasztja a szellemét minden húsvér testre, és hogy ez az Igazság Szelleme minden egyes hívőben forrás lesz, mely örökkévaló életre tör fel. Nem értettétek meg, hogy milyen nagyszerű az az örömhír, melyet ez

az ember adott nektek? Nem fogjátok fel, hogy mily nagy üdvözülés ért titeket?”

5 Ekkorra már odaértek annak a falunak a közelébe, ahol a két fivér lakott. E két férfi nem szólt egy szót sem azóta, hogy Jézus tanítani kezdte őket az úton haladtukban. Rövidesen oda is értek a szerény hajlékuk elé, és Jézus éppen búcsúzni készült, tovább akart menni az úton, de azok erősen ragaszkodtak ahhoz, hogy bejöjjön és egy darabig velük maradjon. Erősködtek, hogy közel az este, és hogy maradjon velük. Jézus végül ráállt, és miután bementek a házba, rövidesen leültek enni. Odaadták neki a kenyeret, hogy áldja meg, és amint megtörte és átnyújtotta nekik, felnyílt a szemük, és Kleofás felismerte, hogy a vendégük maga a Mester. És

amikor azt mondta, „Ez a Mester —,” a morontia Jézus eltűnt a szemük elől.

6 És erre azt mondták, egyik a másiknak, „Nem csoda, hogy égett a szívünk a vágytól, amint beszélt nekünk, mialatt az úton haladtunk! És ezalatt megértette velünk az Írások tanításait!”

7 Nem akartak evéssel foglalatoskodni. Látták a morontia Mestert, és kirohantak a házból, siettek vissza Jeruzsálembe, hogy továbbadják a feltámadt Megmentőről szóló jó híreket.

8 Aznap este nagyjából kilenc órakor, épp mielőtt a Mester megjelent a tizeknek, e két izgatott testvér rátört az apostolokra a felsőteremben, azt állítva, hogy látták Jézust és beszéltek is vele. És elmeséltek mindent,

amit Jézus mondott nekik, és hogy mennyire nem ismerték fel őt addig, amíg meg nem szegte a kenyeret.

191. ÍRÁS

JELENÉSEK AZ APOSTOLOK ÉS MÁSVEZETŐK ELŐTT

A FELTÁMADÁSI vasárnap szörnyűséges nap volt az apostolok életében; közülük tízen a nap nagyobb részét a felsőteremben, elreteszelt ajtók mögött töltötték. Elmenekülhettek volna Jeruzsálemből, de attól féltek, hogy a Szanhedrin ügynökei elfogják őket, ha a házon kívül rájuk akadnak. Tamás magában rágódott a bajain Betfagéban. Jobban viselte volna a dolgot, ha az apostoltársaival marad, és segíthette volna őket abban, hogy a beszélgetéseiket a hasznosabb irányokba tereljék.

[2] Jánost egész nap az a gondolat foglalkoz-

tatta, hogy Jézus feltámadt holtából. Nem kevesebb mint öt különböző alkalmat idézett fel, amikor a Mester határozottan állította, hogy feltámad és legalább három olyat is, amikor a harmadik napra célzott. János hozzáállása komoly hatással volt rájuk, különösen a testvérére, Jakabra, valamint Nátánielre. János még nagyobb hatással lett volna rájuk, ha nem ő lett volna a csoport legfiatalabb tagja.

[3] A gondjaik zöme az elszigeteltségükből eredt. János Márk folyamatosan tájékoztatta őket a templombeli fejleményekről és beszámolt nekik a városban terjedő sokféle híresztelésről, de nem jutott eszébe, hogy ama különböző hívő csoportoktól szerezzen híreket, akiknek Jézus már megjelent.

Ez olyasféle szolgálat volt, melyet korábban Dávid hírvivői teljesítettek, ám ők most mind távol voltak az utolsó feladatuk miatt, amikor is mint a feltámadás hírnökei mentek el a hívek azon csoportjaihoz, akik Jeruzsálemtől messzebb éltek. Ezen évek alatt az apostolok most először fogták fel, hogy mennyire rá voltak szorulva Dávid hírvivőire az ország ügyei terén való napi tájékozódásban.

[4] Péter egész nap jellemzően a Mester feltámadásában való hit és kétség érzelmei között ingadozott. Péter nem tudott szabadulni annak látványától, hogy a temetési ruhák úgy hevertek a sírban, mintha csak Jézus teste elpárolgott volna belőlük. „De," érvelt Péter, „ha feltámadt és meg tudja mutat-

ni magát a nőknek, akkor miért nem mutatkozik meg nekünk, az apostolainak?” Péter elszomorodott, amikor arra gondolt, hogy Jézus talán azért nem jön el hozzájuk, mert ő is jelen van az apostolok között, ugyanis ő megtagadta Jézust azon az éjszakán, Annás kertjében. És aztán jobb kedvre derült a nők hozta üzenettől, miszerint „Menjetek és mondjátok meg az apostolaimnak — és Péternek.” De hogy ebből az üzenetből erőt meríthetett, egyúttal azt is jelentette, hogy el kell hinnie, hogy a nők valóban látták és hallották a feltámadt Mestert. Péter így vergődött hit és kétség között egész nap, egészen kevéssel nyolc óra utánig, amikor is kimerészkedett a kertbe. Péter úgy gondolta, otthagyja az apostolokat, hogy ne akadályozza,

hogy Jézus eljöjjön hozzájuk, mert ő megtagadta a Mestert.

5 Zebedeus Jakab először amellett kardoskodott, hogy mindannyian menjenek ki a sírhoz; nagyon akart tenni valamit annak érdekében, hogy a végére járjanak a rejtélynek. Nátániel volt az, aki megakadályozta, hogy az emberek közé menjenek Jakab sürgetésére, és azzal tette ezt meg, hogy emlékeztette őket Jézus figyelmeztetésére, hogy ebben az időszakban szükségtelenül ne sodorják veszélybe az életüket. Délre Jakab a többiekkel együtt éber várakozásba merült. Keveset szólt; rettenetesen csalódott volt, mert Jézus nem jelent meg nekik, és ő nem tudott a Mesternek a többi csoport és egyén előtti számos megjelenéséről.

6 András sokat hallgatott ezen a napon. Rendkívül zavarba ejtette a helyzet és kétségek között vergődött, ám végül bizonyos értelemben élvezte azt, hogy megszabadult az apostoltársainak vezetése miatti felelősségtől. Valóban hálás volt azért, hogy a Mester levette róla a vezetői terheket, mielőtt e gyötrelmes időszakok elkövetkeztek volna.

7 E megrázóan szomorú nap hosszú és kimerítő órái alatt nem egy alkalommal volt a csoport kizárólagos éltetője az, hogy Nátániel jócskán ellátta őket a rá jellemző bölcselői tanácsokkal. Valóban ő volt a tíz között a legmeghatározóbb befolyásoló tényező a nap folyamán. Egyszer sem fejezte ki a Mester feltámadásában való hitét vagy kétségét. Ám ahogy telt a nap, egyre inkább

hajlott arra, hogy elhiggye, hogy Jézus megtartotta ígéretét és feltámadt.

8 Zélóta Simon túlságosan össze volt törve ahhoz, hogy a vitákban részt vegyen. Az idő legnagyobb részében a helyiség egyik sarkában lévő heverőn feküdt, arccal a falnak; egész nap nem szólt még hatszor se. Az országra vonatkozó nézete összeomlott, és nem volt képes felfogni, hogy a Mester feltámadása nagymértékben megváltoztatná a helyzetet. Csalódottsága igen személyes és egészen keserű volt, semhogy rövid idő alatt kilábalhatott volna belőle, még az olyan döbbenetes tény mellett is, mint a feltámadás.

9 Különös módon a rendszerint hallgatag Fülöp e nap egész délutánján sokat beszélt.

A délelőtt folyamán kevés mondanivalója akadt, de egész délután az apostoltársait kérdezgette. Pétert gyakran idegesítették Fülöp kérdései, a többiek viszont jóindulatúan fogadták a kérdezősködéseit. Fülöp különösen azt szerette volna tudni, feltéve, hogy Jézus valóban előjött a sírból, hogy vajon a testén ott vannak-e a keresztre feszítés fizikai nyomai.

[10] Máté igencsak össze volt zavarodva; hallgatta a társai vitáit, de az idő nagy részében a jövőbeli pénzügyeikkel kapcsolatos probléma foglalkoztatta. Függetlenül Jézus állítólagos feltámadásától, Júdás már nem volt ott, Dávid pedig teketória nélkül átadta neki a pénzeket, és nem volt irányadó vezetőjük sem. Mielőtt Máté elmerült volna ab-

ban, hogy komolyan belegondoljon a feltámadással kapcsolatos érvekbe, már láthatta is szemtől szemben a Mestert.

11 Az Alfeus ikrek kevéssé vettek részt e komoly beszélgetésekben; eléggé lefoglalta őket a szokásos segédkezésük. Egyikük a kettejük hozzáállását fejezte ki, amikor Fülöp egyik kérdésére válaszul azt mondta: „Mi nem értjük a feltámadást, de anyánk azt mondja, hogy beszélt a Mesterrel, és mi hiszünk neki.”

12 Tamás a reménytelen fásultság rá jellemző időszakainak egyikét élte meg. A nap egyik részét átaludta, az idő többi részében meg a dombok között sétálgatott. Érezte azt is, hogy csatlakoznia kellene az apostoltársaihoz, de az egyedüllét utáni vágya erő-

sebbnek bizonyult.

13 A Mester több okból halasztotta el az apostolok előtti első morontia megjelenését. Először is időt akart adni nekik, hogy miután értesültek a feltámadásáról, jól átgondolják, hogy mit mondott nekik a halálról és a feltámadásáról, amikor még a húsvér testben volt. A Mester azt akarta, hogy Péter megbirkózzon némely sajátos nehézségével, mielőtt mindannyiuk előtt megmutatkozik. Másodsorban azt szerette volna, ha Tamás velük van az első megjelenésekor. János Márk e vasárnap korán reggel Simon betfagei házában fedezte fel Tamást, és erről üzent is az apostoloknak tizenegy körül. A nap folyamán, ha Nátániel vagy bármely két apostol elmegy érte, Tamás visszament

volna velük. Tényleg vissza akart térni, de ahogy az előző este elment, túl büszke volt, semhogy önszántából ilyen rövid időn belül visszamenjen. Másnapra olyannyira nem volt önmaga, hogy csaknem egy hét kellett neki ahhoz az elhatározáshoz, hogy visszamegy. Az apostolok várták őt, ő pedig azt várta, hogy a testvérei megtalálják és megkérjék, hogy menjen vissza velük. Tamás így egészen a következő szombat estéig távol maradt a társaitól, amikor is, miután besötétedett, Péter és János átment Betfagéba és visszahozták. És ez is oka volt annak, hogy miért nem mentek egyből Galileába az után, hogy Jézus először megjelent nekik; Tamás nélkül nem akartak elindulni.

1. JELENÉS PÉTER ELŐTT

[1] Már majdnem fél kilenc volt ezen a vasárnap estén, amikor Márk házának kertjében Jézus megjelent Simon Péternek. Ez volt a nyolcadik morontia megnyilatkozása. Péter a kétség és a bűntudat nehéz terhét hordozta, amióta a Mestert megtagadta. Szombaton egész nap és ezen a vasárnapon is azzal a félelemmel küzdött, hogy ő talán már nem is apostol. Rettegett Júdás balsorsától és még arra is gondolt, hogy ő is elárulta a Mesterét. Egész délután az járt a fejében, hogy az ő jelenléte az apostolok körében az, ami visszatartja Jézust attól, hogy megjelenjen nekik, feltéve természetesen, hogy valóban feltámadt holtából. Pétert tehát ilyen gondolatok kínozták és ilyen lelkiállapotban

volt, amikor Jézus megjelent neki, amint a kedveszegett apostol a virágok és a bokrok között kószált.

2 Amikor Péter a Mester szeretetteljes pillantására gondolt, ahogy a Mester Annás házelője előtt elhaladt, és amint éppen az a csodálatos üzenet járt a fejében, melyet aznap korán reggel hoztak neki a nők, akik az üres sírhelyről jöttek, „Menjetek és mondjátok meg az apostolaimnak — és Péternek” — amint éppen a kegyelem e jelein merengett, a hite kezdett a kétségei fölébe kerekedni, és megállt, kezét ökölbe szorította, s közben hangosan azt mondta: „Hiszem, hogy feltámadt holtából; megyek és elmondom a testvéreimnek.” És ahogy ezt kimondta, hirtelenül előtte termett egy emberalak, aki

ismerős hangon szólva hozzá ezt mondta: „Péter, az ellenség meg akart szerezni téged, de én nem akartalak feladni. Tudtam, hogy nem szívből tagadtál meg; ezért megbocsátottam neked, még mielőtt kérted volna; de most már ne gondolj többet magadra és a pillanat gondjaira, miközben felkészülsz, hogy elvidd az örömhír jó üzenetét a sötétségben gubbasztóknak. Többé ne azzal törődj, hogy mit nyersz az országtól, hanem azzal foglalkozz, hogy mit adhatsz azoknak, akik rettenetes szellemi szegénységben élnek. Készülj, Simon, egy új nap csatájára, az emberek természetes elméjének szellemi sötétségével és rossz kétkedéseivel való küzdelemre.”

[3] Péter és a morontia Jézus a kertben sétált

és a múlt, a jelen és a jövő dolgairól beszélgetett csaknem öt percen át. Ezt követően a Mester e szavakkal tűnt el a szeme elől: „Búcsúzom, Péter, míg majd a testvéreiddel együtt látlak.”

4 Péter egy pillanat alatt felismerte, hogy a feltámadt Mesterrel beszélgetett, és hogy biztos lehet abban, hogy ő még mindig az ország követe. Épp most hallotta a megdicsőült Mestert, amint arra buzdítja, hogy folytassa az evangélium hirdetését. És mivel mindez feltört a szívében, felrohant a felsőterembe az apostoltársaihoz, az izgatottságtól elfúló hangon azt kiáltva: „Láttam a Mestert; ott volt a kertben. Beszéltem vele, és megbocsátott nekem.”

5 Péter azon kijelentése, hogy látta Jézust

a kertben, mély benyomást tett az apostoltársaira, és készek voltak feladni a kétségeiket, amikor András felállt és figyelmeztette őket, hogy ne nagyon hagyják befolyásolni magukat a fivére beszámolójától. András arra utalt, hogy Péter korábban már látott nem valós dolgokat. Bár András közvetlenül nem utalt a Galileai-tavon töltött éjszaka alatti látomására, amikor is Péter azt állította, hogy látta a Mestert feléjük közeledni a vízen, azért eleget mondott ahhoz, hogy minden jelenlévőnek elárulja, hogy ő erre a kellemetlen esetre gondolt. Simon Péter nagyon megsértődött a testvére burkolt célzásain és nyomban csüggedt hallgatásba merült. Az ikrek nagyon sajnálták Pétert, és mindketten odamentek hozzá és kifejez-

ték a rokonszenvüket és azt mondták, hogy ők hisznek neki és megismételték, hogy az ő anyjuk is látta a Mestert.

2. AZ ELSŐ MEGJELENÉS AZ APOSTOLOKNAK

[1] Aznap este röviddel kilenc óra után, miután Kleofás és Jákob eltávozott, mialatt az Alfeus ikrek Pétert vigasztalták, és mialatt Nátániel Andrásnál az egyet nem értésének adott hangot, és amint a tíz apostol a felsőteremben együtt volt, és a letartóztatástól való félelmükben minden ajtót elreteszeltek, a Mester morontia alakban hirtelenül megjelent közöttük, és ezt mondta: „Béke legyen veletek. Miért ijedtek meg úgy a megjelenésemtől, mintha szellemet látnátok? Nem

beszéltem nektek e dolgokról, amikor veletek voltam a húsvér testben? Nem mondtam-e nektek, hogy a főpapok és a vezetők kiadnak engem, hogy megöljenek, hogy az egyikőtök el fog árulni engem, és hogy a harmadik napon feltámadok? Honnan ered hát mindeme kétségetek és mindez a vita a nők, Kleofás és Jákob, sőt Péter beszámolói kapcsán? Meddig fogtok még kételkedni a szavaimban és még meddig nem vagytok hajlandók hinni az ígéreteimben? És most, hogy ténylegesen is láttok engem, hisztek-e már? Egyikőtök még most is hiányzik. Amikor legközelebb összegyűltök, és miután már mindannyian biztosan tudjátok, hogy az Ember Fia feltámadt a sírból, menjetek innen Galileába. Legyen hitetek

Istenben; legyen hitetek egymásban; és így lépjetek a mennyország új szolgálatába. Addig leszek veletek Jeruzsálemben, amíg felkészültök, hogy elinduljatok Galileába. Békével távozom tőletek."

[2] Miután a morontia Jézus így szólt hozzájuk, egy pillanat alatt eltűnt a szemük elől. És mindannyian arcra borultak, imádták az Istent és dicsőítették az eltűnt Mesterüket. Ez volt a Mester kilencedik morontia jelenése.

3. A MORONTIA TEREMTMÉNYEKKEL

[1] A másnapot, vagyis a hétfőt teljes egészében az akkor az Urantián tartózkodó morontia teremtményekkel töltötte. A Mester

morontia-átmeneti tapasztalásának résztvevőiként morontia igazgatók és társaik, több mint egymillióan, jöttek el az Urantiára a Satania hét lakóvilágáról való különféle rendű, átmenetben lévő halandókkal együtt. A morontia Jézus ezekkel a ragyogó értelmekkel volt együtt negyven napig. Oktatta őket és az igazgatóiktól megismerte a morontia átmenetbeli életet, ahogyan azon átkelnek a Satania lakott világainak halandói, amint a csillagrendszeri morontia szférákon áthaladnak.

[2] E hétfői napon éjfél körül a Mester morontia alakja hozzáigazodott a morontia fejlődés második szakaszához. Amikor legközelebb megjelent a halandó gyermekeinek a földön, az már egy második szakaszbeli mo-

rontia lény volt. Ahogy a Mester a morontia létpályán haladt előre, gyakorlati értelemben egyre nehezebb feladatot jelentett a morontia értelmeknek és az ő átalakító társaiknak az, hogy a Mestert a halandó és anyagi szemlélők számára láthatóvá tegyék.

3 Jézus a morontia harmadik szakaszába április 14-én, pénteken kelt át; a negyedik szakaszba 17-én, hétfőn; az ötödik szakaszba 22-én, szombaton; a hatodik szakaszba 27-én, csütörtökön; a hetedik szakaszba május 2-án, kedden; a jerusemi létpolgárságot 7-én, vasárnap érte el; és az edentiai Fenségesek 14-én, vasárnap fogadták be.

4 Így teljesítette a nebadoni Mihály a világegyetemi tapasztalás szolgálatát, lévén, hogy ő már a korábbi alászállásai alkalmával tel-

jes mértékben megtapasztalta az idő és tér felemelkedő halandóinak életét, a csillagvilági központokon való ottléttől egészen a felsőbb-világegyetemi központon való szolgálatig, és azon keresztül. És a Nebadon Teremtő Fia éppen e morontia tapasztalások révén fejezte be ténylegesen és zárta le elfogadhatóan a hetedik és utolsó világegyetemi alászállását.

4. A TIZEDIK MEGJELENÉS (FILADELFIÁBAN)

[1] Jézusnak a halandók számára is felismerhető tizedik morontia megnyilvánulása április 11-én kedden, röviddel nyolc óra után történt meg Filadelfiában, ahol Abnernek és Lázárnak, és mintegy százötven társuknak

mutatta meg magát, akik között több mint ötvenen voltak jelen a hetvenfős vándor hitszónoki testületből. E megjelenés épp a zsinagógában szervezett külön találkozó megnyitását követően zajlott le, melyet Abner azért hívott össze, hogy megvitassák Jézus keresztre feszítését és a feltámadásáról szóló legújabb jelentést, melyet Dávid hírvivője hozott. Minthogy a feltámadott Lázár most már a hívek e csoportjának tagja volt, nem okozott gondot nekik, hogy elhiggyék a beszámolót, miszerint Jézus feltámadt a holtából.

[2] Abner és Lázár, akik együtt álltak a szószéknél, éppen csak megnyitották a zsinagógába összehívott ülést, amikor a hívek teljes közönsége meglátta a hirtelenül megje-

lenő Mester alakját. Előrelépett onnan, ahol megjelent, Abner és Lázár között, akiknek egyike sem észlelte őt, és a társaságot köszöntve így szólt:

3 ¶ „Béke legyen veletek. Ti mind tudjátok, hogy egy Atyánk van a mennyben, és hogy csak egy örömhír van az országról — az örökkévaló élet azon adományának jó híre, mely adományt az emberek hit által kapnak meg. Amikor örvendeztek az örömhírhez való hűségetekben, imádkozzatok az igazság Atyjához, hogy árasszon ki a lelketekben új és nagyobb szeretetet a testvéreitek iránt. Úgy kell szeretnetek minden embert, ahogy én szerettelek titeket; úgy kell szolgálnotok minden embert, ahogy én szolgáltalak benneteket. Megértő rokonszenvvel és

testvéries szeretettel fogadjátok társaitokká mindama testvéreiteket, akik a jó hírek terjesztésének szentelték magukat, legyenek ők zsidók vagy nem-zsidók, görögök vagy rómaiak, perzsák vagy etiópok. János előzetesen hirdette az országot; ti hatalomban hirdettétek az örömhírt; a görögök már tanítják a jó híreket; és én rövidesen elküldöm az Igazság Szellemét mindezeknek a testvéreimnek a lelkébe, akik oly önzetlenül szentelték az életüket a szellemi sötétségben gubbasztó társaik felvilágosításának. Ti mind a világosság gyermekei vagytok; ezért ne gabalyodjatok bele a halandói gyanakvás és az emberi türelmetlenség téves szövevényébe. Ha a hit kegye megnemesített titeket, hogy szeressétek a hitetleneket, akkor nem kell-

e éppen úgy szeretnetek azokat, akik hívőtársaitok a hit kiterjedt háznépében? Emlékezzetek, ahogyan szeretitek egymást, arról fogja tudni minden ember, hogy az én tanítványaim vagytok.

4 Menjetek hát az egész világba, és hirdessétek az Isten atyaságának és a minden nemzet és emberfajta közötti testvériségnek ezen örömhírét és mindig bölcsen válasszátok meg a módszereket ahhoz, hogy a jó híreket közreadjátok az emberiség különféle fajtáinak és törzseinek. Önként kaptátok az országról szóló ezen örömhírt, és önként is fogjátok átadni a jó híreket minden nemzetnek. Ne féljetek a rossz ellenállásától, mert én mindig veletek vagyok, egészen a korszakok végéig. És békével búcsúzom tőletek.”

5 ¶ Amint azt mondta, hogy „Békével búcsúzom tőletek”, el is tűnt a szemük elől. A Galileában végbement egyetlen megjelenését kivéve, ahol is egyszerre több mint ötszáz hívő látta, e filadelfiai csoport számlálta a legnagyobb halandói tagságot, akik valaha is látták őt feltámadt alakban.

6 Másnap kora reggel, amikor az apostolok még Jeruzsálemben várakoztak Tamás érzelmi felépülésére, ezek a filadelfiai hívek már el is indultak hirdetni, hogy a názáreti Jézus feltámadott a holtából.

7 A másnapot, vagyis a szerdai napot Jézus megszakítás nélkül a morontia társai társaságában töltötte, és a késő délutáni órákban fogadta a Norlatiadek csillagvilágbeli lakott szférák minden helyi csillagrendszeré-

nek lakóvilágairól látogatóba érkezett morontia küldöttségeket. És mind örvendeztek, hogy a Teremtőjüket a világegyetemi értelmek között a saját rendjükbe tartozónak is tudhatják.

5. A MÁSODIK MEGJELENÉS AZ APOSTOLOKNAK

[1] Tamás egy magányos hetet töltött egymagában az Olajfák-hegyét környező dombok között. Ez idő alatt csak a Simon házában lévőkkel és János Márkkal találkozott. Április 15-én, szombaton nagyjából kilenc óra volt, amikor a két apostol ráakadt és visszavitték a Márk házában lévő gyülekezési helyükre. Másnap Tamás meghallgatta a Mester különféle megjelenéseiről szóló történeteket, de következetesen elutasította, hogy

elhiggye azokat. Fenntartotta, hogy Péter lelkesíteni akarta őket azzal, hogy elhiteti velük, hogy látta a Mestert. Nátániel vitába szállt vele, de ez nem tett jót. Érzelmi csökönyösség társult a szokásos kétkedéséhez, melyet kiegészített az előlük való elfutása miatti bánkódása, és ez a lelkiállapot olyan elszigetelt helyzetbe hozta, melyet maga Tamás sem értett teljesen. Elhúzódott a társai közeléből, a maga útját járta, és most, még amikor újra itt volt közöttük, öntudatlanul akkor is hajlamos volt felvenni a széthúzó magatartást. Nehezen adta meg magát; nem szerette a megadást. Anélkül, hogy akarta volna, tényleg élvezte a neki szentelt figyelmet; öntudatlan megelégedést nyert abból, hogy az összes társa erőfeszítéseket tett

a meggyőzésére és megtérítésére. Egy teljes héten át hiányolta őket, és most komoly örömet okozott neki a folytonos figyelmük.

2 Épp az estebédjüket fogyasztották röviddel hat óra után, Péter ült Tamás egyik oldalán, Nátániel meg a másikon, amikor a kétkedő apostol így szólt: „Nem fogok hinni, hacsak nem látom a Mestert a saját szememmel és ujjamat a szegek okozta sebhelyekbe nem teszem.” Ahogy ott ültek az estebédnél, és mialatt az ajtók gondosan be voltak zárva és el voltak reteszelve, a morontia Mester hirtelenül megjelent az asztalok formálta belső térrészben, éppen Tamással szemközt megállva, és azt mondta:

3 „Béke legyen veletek. Egy teljes hetet maradtam, hogy újból megjelenhessek, ami-

kor mindannyian jelen vagytok, hogy meghallgassátok még egyszer a megbízást, hogy menjetek el az egész világba és hirdessétek az országról szóló ezen örömhírt. Megint elmondom nektek: Ahogy az Atya engem a világba küldött, úgy küldelek én titeket. Ahogy én kinyilatkoztattam az Atyát, úgy nyilatkoztassátok ki az isteni szeretetet, ne pusztán szavakkal, hanem a napi életetekben. Nem azért küldelek ki titeket, hogy szeressétek az emberek lelkét, hanem azért, hogy *szeressétek az embereket.* Nem pusztán hirdetnetek kell a menny örömeit, hanem a napi tapasztalásotokban meg kell mutatnotok az isteni élet eme szellemvalóságait, lévén, hogy nektek az Isten adományaként, hiten keresztül, már örök életetek van. Ami-

kor van hitetek, amikor a fentről való hatalom, az Igazság Szelleme szállt meg titeket, nem fogjátok a világosságotokat elrejteni itt, a zárt ajtók mögött; megismertetitek az Isten szeretetét és irgalmát az egész emberiséggel. A félelem miatt most menekültök a kellemetlen tapasztalás tényeitől, de amikor az Igazság Szellemével megkeresztelnek benneteket, bátran és örömmel indultok majd el, hogy megéljétek az Isten országában való örök élet jó híreinek hirdetéséből fakadó tapasztalásokat. Lehettek itt és Galileában egy rövid ideig, mialatt felépültök abból a megrázkódtatásból, amelyet a hagyományelvűség tekintélyének hamis biztonságérzetéből való új rendbe történő átmenet okozott, melynek lényege az

a tekintély, amely az élő tapasztalás legfelsőbb valóságainak tényeire, igazságaira és az azokban való hitre épül. A világ számára teljesítendő küldetésetek azon a tényen alapszik, hogy én Istent kinyilatkoztató életet éltem közöttetek; azon az igazságon, hogy ti és minden más ember is, az Isten fiai vagytok; és abban az életben fog fennállni, melyet az emberek között éltek — ami annak a tényleges és élő tapasztalása, hogy éppen úgy szeretitek az embereket és szolgáljátok őket, ahogy én szerettelek titeket és szolgáltalak benneteket. Nyilatkoztassa ki a hitetek a világosságotokat a világnak; nyissa fel az igazság kinyilatkoztatása a hagyomány által elvakított szemeket; eredményesen rombolja le a szeretetteljes szolgálatotok a tudatlan-

ság szülte előítéletet. Azzal, hogy megértő rokonszenvvel és önzetlen odaadással közeledtek embertársaitokhoz, elvezetitek őket az Atya szeretetének megmentő tudatába. A zsidók felmagasztalták a jóságot; a görögök feldicsérték a szépséget; a hinduk odaadást hirdettek; a távoli önmegtagadók tiszteletadást tanítanak; a rómaiak hűséget követelnek; de én életet kérek a tanítványaimtól, a húsvér testbeni testvéreiteket szolgáló szeretetteljes életet."

4 Amikor a Mester ezt elmondta, letekintett Tamás arcába és így szólt: „És te, Tamás, aki azt mondtad, hogy nem fogsz hinni, hacsak nem látsz engem és teszed ujjadat a szegek okozta sebhelyekbe a kezemen, most láthattál engem és hallhattad a szava-

imat; és bár nem láthatod semmiféle szeg nyomát a kezemen, mivel abban az alakban támadtam fel, amilyenben te is fogsz, amikor elhagyod ezt a világot, mit fogsz mondani a testvéreidnek? Elfogadod az igazságot, mert a szívedben már akkor elkezdtél hinni, amikor még oly kitartóan bizonygattad a hitetlenségedet. A kétségeid, Tamás, mindig is oly csökönyösen nyomulnak elő, mint ahogy széthullanak. Tamás, arra kérlek, hogy ne hitetlen légy, hanem hívő — és én tudom, hogy hinni fogsz, mégpedig teljes szívvel."

5 E szavakat hallva Tamás térdre borult a morontia Mester előtt és így kiáltott, „Hiszek! Uram és Mesterem!" Erre Jézus így szólt Tamáshoz: „Hittél Tamás, mert tény-

leg láttál és hallottál engem. Áldottak az eljövendő korszakokban azok, akik hisznek, még ha nem is láttak a húsvér test szemével és nem hallottak halandói füllel.”

6 És ekkor, amint a Mester alakja az asztalfő közelében lévő hely felé mozdult, mindükhöz szólva azt mondta: „És most menjetek el mind Galileába, ahol rövidesen megjelenek nektek.” És miután ezt elmondta, eltűnt a szemük elől.

7 ¶ A tizenegy apostol most már teljesen meg volt győződve arról, hogy Jézus feltámadt holtából, és másnap korán reggel, még napkelte előtt, el is indultak Galileába.

6. AZ ALEXANDRIAI JELENÉS

1 Mialatt a tizenegy apostol úton volt Gali-

leába, az útjuk vége felé, április 18-án, kedden este nagyjából fél kilenckor, Jézus megjelent Alexandriában Rodannak és mintegy nyolcvan más hívőnek. Ez volt a Mester tizenkettedik megjelenése morontia alakban. Jézus e görögök és zsidók előtt azt követően jelent meg, hogy Dávid hírvivője beszámolt nekik a keresztre feszítésről. E hírvivő, aki a Jeruzsálem-Alexandria futárhálózatban az ötödik váltás volt, aznap késő délután érkezett meg Alexandriába, és amikor az üzenetét átadta Rodannak, úgy döntöttek, hogy összehívják a híveket, hogy azok magától a hírvivőtől értesüljenek a megrendítően szomorú hírről. Nagyjából nyolc óra körül a hírvivő, a buziriszi Nátán odaállt e csoport elé és részletesen előadta nekik azt,

amit az előző futár neki elmondott. Nátán e szavakkal fejezte be e megható beszámolót: „Dávid azonban, aki e hírt küldi nekünk, arról tett jelentést, hogy a Mester, aki előre megmondta a halálát, kijelentette, hogy feltámad.” A morontia Mester még Nátán beszéde alatt jelent meg és mindannyian jól láthatták őt. És amikor Nátán leült, Jézus így szólt:

2 „Béke legyen veletek. Aminek a létrehozására Atyám engem e világba küldött, nem valamely emberfajtához, valamely nemzethez tartozik, és nem is a tanítók vagy tanhirdetők valamely különleges csoportjához. Az országról szóló ezen örömhír egyaránt tartozik a zsidókhoz és a nem-zsidókhoz, a gazdagokhoz és a szegényekhez, a szabadokhoz

és a rabszolgákhoz, a férfiakhoz és a nőkhöz, még a kisgyermekekhez is. És nektek mindannyiotoknak hirdetnetek kell a szeretet és az igazság ezen örömhírét azzal az élettel, melyet a húsvér testben éltek. Új és feltűnő ragaszkodással kell szeretnetek egymást, éppen úgy, ahogy én szerettelek titeket. Új és meglepő odaadással fogjátok szolgálni az emberiséget, éppen úgy, ahogy én szolgáltalak titeket. És amikor az emberek látják, hogy mennyire szeretitek őket, és amikor látják, hogy mily lelkesen szolgáljátok őket, észre fogják venni, hogy ti a mennyország hites társaivá váltatok, és követni fogják az Igazság Szellemét, melyet a ti életetekben látnak, hogy az örökkévaló üdvözülésre ráleljenek.

3 Ahogy az Atya engem e világba küldött,

úgy küldelek én most titeket. Arra szólítalak titeket, hogy vigyétek el a jó híreket azoknak, akik sötétségben gubbasztanak. Az országról szóló ezen örömhír mindazoké, akik elhiszik azt; nem szabad pusztán a papok felügyeletére bízni. Az Igazság Szelleme rövidesen eltölt benneteket, és elvezet benneteket a teljes igazságba. Ezért hát menjetek el az egész világba és hirdessétek ezt az örömhírt, és meglátjátok, én mindig veletek vagyok, egészen az idők végezetéig."

4 Amikor a Mester ezt elmondta, eltűnt a szemük elől. Azon az éjszakán e hívek végig ottmaradtak együtt, felidézték az országban hívőkként szerzett élményeiket és hallgatták Rodan és társai számos beszédét. És mind elhitték, hogy Jézus feltámadt holtá-

ból. Képzelhetitek Dávid feltámadási hírnökének meglepetését, aki ennek másnapján érkezett meg, amikor válaszul a bejelentésére ezt mondták neki: „Igen, tudjuk, mert láttuk őt. Tegnapelőtt megjelent nekünk.”

192. ÍRÁS

JELENÉSEK GALILEÁBAN

AMIKOR az apostolok elindultak Jeruzsálemből Galileába, addigra a zsidó vezetők már jelentős mértékben lecsillapodtak. Lévén, hogy Jézus csak az országban hívők alkotta családja előtt jelent meg, és mivel az apostolok bujkáltak és nyilvánosan nem szónokoltak, a zsidók vezetői arra a következtetésre jutottak, hogy az evangéliumi mozgalmat tulajdonképpen eredményesen szétzúzták. Természetesen nyugtalanította őket ama szóbeszédek egyre erősödő terjedése, hogy Jézus feltámadt holtából, de bíztak abban, hogy a lefizetett őrök eredményesen semlegesítenek majd minden ilyen beszámolót azzal, hogy

újra előadják azt a történetet, hogy Jézus követőinek csoportja távolította el a testet.

[2] Ettől az időtől kezdve egészen addig, amíg az apostolokat szét nem szórta az egyre fokozódó üldöztetés, Péter lett az apostoli testület általánosan elismert vezetője. Jézus sohasem ruházta fel ilyen hatáskörrel és az apostoltársai sem választották meg hivatalosan erre a felelős tisztségre; ő magától értetődően vette magára azt és a közös egyetértés alapján tartotta is meg, valamint azért is, mert ő volt a fő tanhirdetőjük. Ettől fogva a nyilvános szónoklás lett az apostolok fő foglalatossága. Galileába visszatértüket követően a Júdás helyére választott Mátyás lett a pénztárosuk.

[3] Azon hét folyamán, amíg Jeruzsálemben

voltak, Mária, Jézus anyja sok időt töltött a női hívekkel, akik az arimateai József házában szálltak meg.

4 E hétfőn, korán reggel, amikor az apostolok elindultak Galileába, János Márk velük tartott. Követte őket a városból kifelé tartó útjukon, és amikor már messze maguk mögött hagyták Betániát, bátran odament hozzájuk, mert bízott abban, hogy nem fogják visszaküldeni.

5 Az apostolok többször is megálltak a Galileába vezető útjuk során, hogy elmeséljék a feltámadt Mester történetét és ezért csak szerdán késő este érkeztek meg Betszaidába. Csütörtökön dél lett, mire mindannyian felkeltek és a reggelizéshez készülődtek.

1. JELENÉS A TÓNÁL

1 Április 21-én, pénteken reggel nagyjából hat órakor jelent meg a morontia Mester tizenharmadik alkalommal, és Galileában az első alkalommal, a tíz apostolnak, ahogy a hajójuk közeledett a Betszaidánál lévő szokásos kikötési helyük közelében lévő partszakaszhoz.

2 Miután az apostolok a Zebedeus házban várakozással töltötték a csütörtök délutánt és a kora estét, Simon Péter azt javasolta, hogy menjenek halászni. Amikor Péter felvetette ezt a halászást, az összes apostol úgy döntött, hogy vele tart. Egész éjjel keményen dolgoztak a hálóikkal, de halat nem fogtak. Nem sokat gondolkoztak a fogás sikertelenségén, mert számos érdekes élmé-

nyük volt, melyeket meg akartak beszélni, olyan dolgok, melyek a közelmúltban estek meg velük Jeruzsálemben. De amikor kivilágosodott, úgy döntöttek, hogy visszatérnek Betszaidába. Ahogy a parthoz közeledtek, a hajókikötő közelében megláttak valakit a parton, ahogy egy tűz mellett álldogál. Először azt hitték, hogy János Márk az, aki azért jött le, hogy üdvözölje a fogással visszatérőket, de ahogy közelebb értek a parthoz, észrevették, hogy tévedtek — a férfialak túl magas volt, semhogy János lehetett volna. Egyikük sem gondolta, hogy a parton álló alak a Mester. Azt sem értették egészen, hogy Jézus miért akar találkozni velük a korábbi együttléteik színhelyein, kint a szabadban, távol a félelemmel, áru-

lással és a halál megrendítő szomorúságával összekapcsolható jeruzsálemi zárt környezettől. Azt mondta nekik, hogy ha elmennek Galileába, akkor majd ott találkoznak, és azon volt, hogy megtartsa ezt az ígéretét.

3 Ahogy lehorgonyoztak és készülődtek a kis hajóból való kiszállásra, a parton álló ember odakiáltott nekik, „Fiúk, fogtatok valamit?” És amikor azt felelték, „Nem,” megint megszólalt. „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalánál, és fogtok halat.” Bár azt nem tudták, hogy Jézus volt az, aki így utasította őket, teljes egyetértésben kivetették a hálót, ahogy mondták nekik, és az nyomban meg is telt, de olyannyira, hogy alig bírták kihúzni. Most Zebedeus János kapcsolt

gyorsan, és amikor meglátta a súlyos hálót, rájött, hogy a Mester az, aki szólt hozzájuk. Amint ez a gondolat átfutott az elméjén, odahajolt Péterhez és azt súgta neki, „Ez a Mester.” Péter mindig is meggondolatlanul cselekvő és tisztelettudásában túlzó ember volt; így amikor János a fülébe súgta ezt, gyorsan felegyenesedett és belevetette magát a vízbe, hogy mielőbb a Mesterhez érjen. A testvérei ott haladtak közvetlenül mögötte, és a halakkal teli hálót maguk után vontatva a kis hajóval értek partot.

[4] János Márk ekkorra már talpon volt, és látván, hogy az apostolok a súlyos hálóval közelednek a parthoz, leszaladt az üdvözlésükre; és amikor tizenegy embert látott tíz helyett, gyanította, hogy az ismeretlen alak a

feltámadt Jézus, és ahogy a meglepődött tizek ott álltak némán, a legény odaszaladt a Mesterhez és a lábához térdelve azt mondta, „Uram és Mesterem.” És erre Jézus megszólalt, de nem úgy, mint Jeruzsálemben, amikor azzal köszöntötte őket, hogy „Béke legyen veletek”, hanem hétköznapi beszédmódban azt mondta János Márknak: „Jól van János, örülök, hogy újra látlak a gondtalan Galileában, ahol hasznosan töltheted az időt. Maradj itt János, és reggelizz velünk.”

5 Ahogy Jézus a fiatalemberrel beszélgetett, a tizek olyannyira el voltak képedve és meg voltak lepődve, hogy megfeledkeztek arról, hogy a hálónyi halat a partra húzzák. Jézus most azt mondta: „Hozzátok ki a halakat és készítsetek valami reggelit. Tüzünk és ke-

nyerünk már bőséggel van.”

6 Mialatt János Márk hódolatát fejezte ki a Mesternek, Péter először megdöbbent a szénből rakott, vörösen izzó tűz látványától a parton; mivel a jelenet oly élénken emlékeztette őt az Annás udvarában rakott éjféli faszéntűzre, amely mellett megtagadta a Mestert, de aztán magához tért, és a Mester lába elé térdelve azt kiáltotta, „Uram és Mesterem!”

7 Péter ezt követően csatlakozott a társaihoz, hogy kihúzzák a hálót a partra. Amikor a fogás már a parton volt, számba vették a halakat, és 153 nagyobbat találtak. És megint csak elkövették azt a hibát, hogy e dolgot csodás halfogásnak tekintsék. Ehhez a mellékeseményhez semmilyen csoda

nem járult. Ez pusztán a Mester korábbi ismereteinek alkalmazását jelentette. Tudta, hogy a halak ott vannak és ennek megfelelően utasította az apostolokat, hogy hová vessék ki a hálójukat.

8 Jézus e szavakkal szólt hozzájuk: „Most pedig mindannyian gyertek reggelizni. Még az ikrek is üljenek le, amíg beszélgetek veletek; János Márk majd megtisztítja a halakat.” János Márk odahozott hét méretes halat, melyeket a Mester feltett a tűzre, és amikor az étel elkészült, a legény felszolgálta a tizeknek. Ez után Jézus megtörte a kenyeret és átadta Jánosnak, aki így felszolgálta azt az éhes apostoloknak. Amikor János Márk mindegyiküket kiszolgálta, Jézus megkérte, hogy üljön le, és a legénynek ő maga szol-

gálta fel a halat és a kenyeret. És ahogy falatoztak, Jézus beszélgetett velük és felidézték számos, Galileában és épp e tónál szerzett emléküket.

9 ¶ Ez volt a harmadik alkalom, hogy Jézus megmutatkozott az apostoloknak, mint csoportnak. Amikor Jézus először megszólította őket, azt kérdezvén, hogy fogtak-e halat, azért nem sejtették, hogy ő az, mert mindennapos dolog volt a Galileai-tavon halászók számára, hogy amikor partra szálltak, megszólították őket a tariceai halkereskedők, akik rendszerint kéznél voltak, hogy megvásárolják a napi fogást a szárítók részére.

10 ¶ Jézus több mint egy órán át beszélgetett az apostolokkal és János Márkkal, és ez

után a parton sétálgatott, kettesével beszélgetett velük — de nem olyan párosításban, mint ahogy először küldte ki őket együtt tanítani. Mind a tizenegy apostol együtt jött el Jeruzsálemből, Zélóta Simon viszont egyre csüggedtebb lett, ahogy Galileához közeledtek, így aztán, amikor Betszaidába értek, elvált a testvéreitől és hazament.

11 Mielőtt elbúcsúzott volna tőlük ezen a reggelen, Jézus úgy rendelkezett, hogy két önként vállalkozó apostol menjen el Zélóta Simonhoz és hozza vissza őt még aznap. És Péter és András így is tett.

2. BESZÉLGETÉS AZ APOSTOLOKKAL KETTESÉVEL

1 Amikor befejezték a reggelit, és miközben a többiek a tűznél ültek, Jézus jelezte Péter-

nek és Jánosnak, hogy jöjjenek vele sétálni a partra. Ahogy ott sétáltak, Jézus azt mondta Jánosnak, „János, szeretsz te engem?” És amikor János azt felelte, „Igen, Mester, teljes szívemből,” a Mester azt mondta: „Akkor, János, add fel a türelmetlenségedet és tanuld meg szeretni az embereket, úgy, ahogy én szerettelek téged. Szenteld életedet annak bizonyításának, hogy a szeretet a legnagyobb dolog a világon. Az Isten szeretete bírja rá az embereket az üdvözülés keresésére. A szeretet az elődje minden szellemi jóságnak, az a lényege az igaznak és a szépnek.”

2 Jézus ez után Péterhez fordult és megkérdezte, „Péter, szeretsz te engem?” Péter azt felelte, „Uram, tudod, hogy teljes lelkem-

mel szeretlek.” Erre Jézus azt mondta: „Ha szeretsz engem, Péter, akkor tápláld a bárányaimat. Ne feledkezz meg arról, hogy segédkezz a gyengéknek, a szegényeknek és az ifjaknak. Félelem vagy kedvezmény nélkül hirdesd az örömhírt; mindig emlékezz, hogy az Isten nem tesz különbséget személyek között. Úgy szolgáld az embertársaidat, ahogy én szolgáltalak téged; bocsáss meg a halandótársaidnak, ahogy én is megbocsátottam neked. A tapasztalás tanítsa meg neked a csendes elmélkedés értékét és az értelmes gondolkodás erejét.”

3 Ahogy egy kicsit továbbsétáltak, a Mester odafordult Péterhez és megkérdezte, „Péter, tényleg szeretsz engem?” És erre Simon azt mondta, „Igen, Uram, tudod, hogy szeret-

lek.” És Jézus megint azt mondta: „Akkor viseld jó gondját a bárányaimnak. Légy jó és igaz pásztora a nyájnak. Ne áruld el a beléd vetett bizalmukat. Ne hagyd, hogy a rád törő ellenség készületlenül érjen. Mindenkor légy résen — figyelj és imádkozz.”

4 Amikor továbbmentek néhány lépést, Jézus odafordult Péterhez és harmadjára is megkérdezte, „Péter, igazán szeretsz engem?” És erre Péter, akit egy kissé már bántott, hogy a Mester láthatólag nem bízik benne, érzéssel teli hangon azt mondta, „Uram, te mindent tudsz, és ezért tudod azt is, hogy én valóban és igazán szeretlek.” Erre Jézus azt mondta: „Tápláld a bárányaimat. Ne hagyd el a nyájat. Mutass példát és ösztönzést minden pásztortársadnak. Úgy sze-

resd a nyájat, ahogy én szerettelek téged és szenteld magad az ő jólétüknek, ahogy én a te jólétednek szenteltem az életemet. És kövess engem egészen a végsőkig."

5 Péter ezt az utolsó kijelentést szó szerint vette — hogy továbbra is követnie kell őt — és Jézushoz fordulva, Jánosra mutatott, megkérdezvén, „Ha én követlek téged, akkor mit tegyen ez az ember?" És ekkor, látván, hogy Péter félreértette a szavait, Jézus így szólt: „Péter, ne foglalkozz azzal, hogy mit tegyenek a testvéreid. Ha azt akarom, hogy János itt maradjon azt követően, hogy te elmentél, míg ide vissza nem jövök, mit jelent ez neked? Csak azzal törődj, hogy kövess engem."

6 ¶ Ez a megjegyzés elterjedt a testvérek

között és úgy vették, mint Jézus az irányú kijelentését, hogy János nem fog meghalni azelőtt, hogy a Mester visszatér megalapítani az országot hatalomban és dicsőségben, amint azt sokan gondolták és remélték. Jézus szavainak ez az értelmezése nagyban hozzájárult ahhoz, hogy Zélóta Simont visszahozzák a szolgálatba, és meg is maradjon a munkában.

7 ¶ Amikor visszatértek a többiekhez, Jézus Andrással és Jakabbal ment el sétálni és beszélgetni. Amikor egy rövid szakaszt megtettek, Jézus így szólt Andráshoz, „András, bízol te bennem?” És amikor az apostolok korábbi főnöke meghallotta, hogy Jézus ilyen kérdést tesz fel, megállt és azt felelte, „Igen, Mester, hát hogyne bíznék ben-

ned, és tudod, hogy bízom.” Erre Jézus azt mondta: „András, ha bízol bennem, akkor bízz jobban a testvéreidben — még Péterben is. Egyszer megbíztalak a testvéreid vezetésével. Most neked kell megbíznod másokban, amint elhagylak titeket, hogy elmenjek az Atyához. Amikor a testvéreid elkezdenek szétszóródni az elkeseredett üldöztetések miatt, légy megfontolt és bölcs tanácsadója Jakabnak, aki fivérem a húsvér testben, amikor olyan nehéz terheket tesznek rá, melyek elbírására a tapasztalatai nem készítették fel őt. És bízzál továbbra is, mert én nem hagylak el. Amint végeztél a földön, eljössz hozzám.”

8 Erre Jézus odafordult Jakabhoz, azt kérdezvén tőle, „Jakab, bízol te bennem?” És

Jakab természetesen azt válaszolta, „Igen, Mester, teljes szívemből bízom benned.” Erre Jézus azt mondta: „Jakab, ha jobban bíznál bennem, akkor kevésbé volnál türelmetlen a testvéreiddel. Ha hajlandó vagy bízni bennem, akkor az segít neked abban, hogy kedves légy a hívek testvériségéhez. Tanuld meg felmérni a szavaid és a tetteid következményeit. Emlékezz, hogy az aratást a vetés határozza meg. Imádkozz a szellem nyugalmáért és gyakorolj türelmet. Ezek a kegyek, az élő hittel, ezek éltessenek, amikor eljön az óra, hogy az áldozati poharat kiidd. De ne aggódj; amikor végeztél a földön, te is eljössz hozzám, hogy velem legyél.”

9 ¶ Jézus ez után Tamással és Nátániellel beszélgetett. Tamásnak azt mondta, „Ta-

más, szolgálsz te engem?” Tamás azt felelte, „Igen, Uram, szolgállak most és mindig.” Erre Jézus így szólt: „Ha szolgálni akarsz engem, akkor szolgáld a húsvér testbeni testvéreidet úgy, ahogy én szolgáltalak téged. És e jótéteménybe ne fáradj bele, hanem állhatatosan tarts ki, mint akit az Isten avatott fel a szeretet eme szolgálatára. Amikor végeztél a velem való szolgálattal a földön, dicsőségben fogsz szolgálni velem. Tamás, fel kell hagynod a kétkedéssel; erősödjön a hited és az igazságról való tudásod. Gyermekként higgy az Istenben, de ne viselkedj oly gyerekesen. Légy bátor; légy erőshitű és nagy az Isten országában.”

10 Ez után a Mester azt mondta Nátánielnek, „Nátániel, szolgálsz te engem?” És az

apostol azt felelte, „Igen Mester, szolgállak, osztatlan szeretettel.” Erre Jézus így szólt: „Ha tehát teljes szívvel szolgálsz engem, akkor gondoskodj arról, hogy fáradhatatlan odaadással a földi testvéreim jólétének szenteled magad. Barátságot vegyíts tanáccsal és adj szeretetet a bölcseletedhez. Szolgáld úgy az embertársaidat, ahogy én szolgáltalak téged. Légy olyan hűséges az emberekhez, ahogy én ügyeltem rád. Légy kevésbé bíráló; várj el kevesebbet némely embertől és ezáltal mérsékeld a csalódásodat. És amikor az itt lent folyó munkád véget ér, velem fogsz szolgálni fent.”

11 ¶ Ezt követően a Mester Mátéval és Fülöppel beszélgetett. Fülöpnek azt mondta, „Fülöp, hallgatsz te rám?” Fülöp azt felel-

te, „Igen, Uram, az életem árán is engedelmeskedni fogok neked.” Erre Jézus így szólt: „Ha engedelmeskedni akarsz nekem, akkor menj a nem-zsidók vidékeire és terjeszd ezt az örömhírt. A látnokok azt mondták neked, hogy jobb engedelmeskedni, mint áldozni. Hit révén Istent ismerő országfivá váltál. Csak egy megtartandó törvény van — ez pedig az a parancs, hogy menj és terjeszd az országról szóló örömhírt. Ne félj többé az emberektől; ne félj hirdetni az örökkévaló élet jó híreit a társaidnak, akik sötétségben tespednek és ki vannak éhezve az igazság világosságára. Fülöp, többé ne foglalkozz a pénzzel és a javakkal. Most már éppoly szabadon hirdesd a jó híreket, mint a testvéreid. És én előtted fogok járni és veled

leszek egészen a végsőkig.”

[12] Ez után pedig, Mátéhoz szólva, a Mester megkérdezte, „Máté, szívből akarod-e tenni az akaratomat?” Máté azt felelte, „Igen, Uram, teljesen annak szenteltem magam, hogy megcselekedjem az akaratodat.” Erre a Mester azt mondta: „Máté, ha engedelmeskedni akarsz nekem, menj és tanítsd meg minden embernek az országról szóló ezen örömhírt. Többé nem szolgálod testvéreidet az élet anyagi dolgaival; ezentúl neked is hirdetned kell a szellemi üdvözülés jó híreit. Mostantól kezdve félszemmel csakis arra ügyelj, hogy eleget tégy azon megbízatásodnak, hogy az Atya országáról szóló ezen örömhírt terjeszd. Ahogy én megcselekedtem az Atya akaratát a földön, úgy teljesítsd

te az isteni megbízatást. Emlékezz, a zsidók és a nem-zsidók egyaránt a testvéreid. Ne félj senkitől, amikor a mennyország örömhírének megmentő igazságait hirdeted. És ahová én megyek, rövidesen te is eljössz."

13 ¶ Ez után az Alfeus ikrekkel, Jakabbal és Júdással sétált és beszélgetett, és mindkettejükhöz szólva megkérdezte, „Jakab és Júdás, hisztek ti bennem?" És amikor mindketten azt felelték, „Igen, Mester, hiszünk," azt mondta: „Rövidesen itt hagylak benneteket. Látjátok, hogy a húsvér testben már el is hagytalak. Csak egy rövid időre maradok ebben az alakban, mielőtt elmegyek az Atyámhoz. Ti hisztek bennem — az apostolaim vagytok, és mindig is azok lesztek. Higgyetek továbbra is és emlékezzetek a ve-

lem való társaságotokra, amikor már eltávoztam, és miután esetleg visszatértetek a munkátokhoz, melyet akkor végeztetek, mielőtt eljöttetek, hogy velem éljetek. Soha ne engedjétek, hogy a külsődleges munkátok kihasson a hűségetekre. Legyen hitetek Istenben egészen az utolsó földi napjaitok végéig. Soha ne feledjétek, hogy amikor az Isten hű fiai vagytok, a teremtésrész minden becsületes munkája szent. Semmi sem lehet közönséges, melyet az Isten fia tesz. Ezért hát mostantól fogva Istenért dolgozzatok. És amikor végeztek e világon, vannak más és jobb világaim, ahol hasonlóképpen értem fogtok dolgozni. És mindeme munkában, e világon és más világokon, én veletek fogok dolgozni, és a szellemem bennetek

fog lakozni.”

14 ¶ Már csaknem tíz óra volt, amikor Jézus visszatért az Alfeus ikrekkel való beszélgetésből, és amint az apostolokat magukra hagyta, azt mondta: „Búcsúzom addig is, amíg majd mindannyiatokkal találkozom holnap délidőben a felavatásotok hegyén.” És amint ezt elmondta, el is tűnt a szemük elől.

3. A FELAVATÁS HEGYÉN

1 Április 22-én, szombaton délben a tizenegy apostol a megbeszéltek szerint összegyűlt a Kapernaum melletti hegyen, és Jézus megjelent közöttük. Erre a találkozóra pontosan azon a hegyen került sor, ahol a Mester kijelölte őket apostolaiként és az Atya országának követeiként a földön. És ez volt a

Mester tizennegyedik morontia megnyilatkozása.

[2] Ekkor az apostolok körben letérdeltek a Mester körül és meghallgatták, amint elismétli a megbízásokat és látták, amint újból előadja a felavatási jelenetet éppen úgy, mint amikor először jelölte ki őket az országért való különleges munkára. És számukra mindez, a Mester imájától eltekintve, az Atya szolgálatára való korábbi felszentelésük emlékét idézte. Amikor a Mester — a morontia Jézus — most imádkozáshoz fogott, oly fenséges hangon és hatalmi szóval szólt, melyet az apostolok addig még soha nem hallottak. A Mesterük most olyanként beszélt a világegyetemek vezetőivel, mint akinek a kezébe adatott a saját vi-

lágegyetemében minden hatalom és fennhatóság. És ez a tizenegy ember sohasem felejtette el a követként korábban tett fogadalmaikkal kapcsolatos újbóli, morontia felajánlás élményét. A Mester mindössze egy órát töltött a követeivel e hegyen, és miután bensőséges búcsút vett tőlük, el is tűnt a szemük elől.

3 ¶ És egy hétig senki sem látta Jézust. Az apostoloknak tényleg semmi elképzelésük sem volt, hogy mihez kezdjenek, nem tudták, hogy a Mester vajon elment-e már az Atyához. E bizonytalan helyzetben Betszaidában maradtak. Féltek kimenni halászni, nehogy a Mester akkor jöjjön el hozzájuk és így elkerüljék. Jézus e teljes hetet a földön tartózkodó morontia teremtmények-

kel és azokkal a morontia-átmeneti ügyekkel töltötte, melyeket e világon megtapasztalt.

4. A TÓPARTI GYŰLÉS

[1] Jézus jelenéseinek híre elterjedt Galilea szerte, és napról napra egyre növekvő számban érkeztek hívek a Zebedeus házhoz, hogy érdeklődjenek a Mester feltámadásáról és hogy kiderítsék az igazságot ezen állítólagos jelenésekkel kapcsolatban. Péter a hét legelején üzenetet küldött, hogy nyilvános találkozót tartanak a tóparton a következő szombaton, délután háromkor.

[2] Ennek megfelelően április 29-én, szombaton három órakor több mint ötszáz hívő gyűlt össze Kapernaum környékéről Betsza-

idában, hogy meghallgassa Péternek a feltámadás óta először megtartandó nyilvános hitszónoklatát. Az apostol a legjobb formában volt, és miután befejezte a megindító beszédet, a hallgatóság tagjai közül már csak kevesen kételkedtek abban, hogy a Mester feltámadt holtából.

3 Péter ezzel fejezte be a beszédét: „Megerősítjük, hogy a názáreti Jézus nem halott; kijelentjük, hogy feltámadt a sírból; azt hirdetjük, hogy láttuk őt és beszéltünk vele.” Épp ahogy végzett e hitbéli nyilatkozattal, mindezen emberek szeme láttára megjelent mellette a Mester morontia alakban és a jól ismert hanghordozással szólva ezt mondta, „Béke legyen veletek, és békével búcsúzom tőletek.” Ahogy megjelent és szólt hozzájuk,

el is tűnt a szemük elől. Az volt a feltámadott Jézus tizenötödik morontia megnyilvánulása.

4 ¶ Ama bizonyos dolgok miatt, melyeket a Mester a felavatás hegyén való tanácskozásuk alatt mondott a tizenegyeknek, az apostoloknak az volt a benyomásuk, hogy a Mesterük rövidesen nyilvánosan is meg fog jelenni a galileai hívek egy csoportja előtt, és ha majd így tesz, nekik vissza kell térniük Jeruzsálembe. Ennek megfelelően másnap, vagyis április 30-án, vasárnap korán reggel a tizenegyek elindultak Betszaidából Jeruzsálembe. Sokat tanítottak és szónokoltak a Jordán folyása mentén vezető útjukon, így csak május 3-án, szerdán késő este érkeztek meg Jeruzsálembe, Márkék házához.

5 ¶ Szomorú hazatérés volt ez János Márk
számára. Néhány órával az előtt, hogy ha-
zaért volna, apja, Illés Márk agyvérzésben
meghalt. Bár a feltámadás bizonyosságának
gondolata sok vigaszt jelentett az aposto-
loknak a fájdalmukban, ugyanakkor igazán
gyászolták jó barátjuk elvesztését, aki szilárd
támogatójuk volt még a nagy bajok és csa-
lódások idején is. János Márk megtett min-
dent, hogy vigaszt nyújtson az anyjának, és a
nevében arra kérte az apostolokat, hogy to-
vábbra is tekintsék otthonuknak az asszony
házát. És a tizenegyek e felsőtermet tették
meg szálláshelyüknek a pünkösd napjáig.

6 ¶ Az apostolok azért az est leszállta után
léptek be Jeruzsálembe, nehogy a zsidó ha-
tóságok észrevegyék őket. Illés Márk teme-

tésén sem mutatkoztak nyilvánosan. Másnap egész nap csendes elzárkózásban maradtak ebben a sokat látott felsőteremben.

7 Az apostolok csütörtök éjjel csodálatos tanácskozást tartottak ebben a felső helyiségben és Tamás, Zélóta Simon és az Alfeus ikrek kivételével mind megfogadták, hogy elindulnak és nyilvánosan hirdetik a feltámadt Úr új evangéliumát. Már meg is tették az első lépéseket az országról szóló evangéliumnak — az Istennél való fiúi elismerésnek és az emberek közötti testvériségnek — a Jézus feltámadásának hirdetésévé való átalakítására. Nátániel ellenezte a nyilvános üzenetük lényegének ilyetén való módosítását, de nem tudott ellene mondani Péter ékesszólásának, és nem tudta legyőzni a tanít-

ványok, különösen a női hívek lelkesültségét sem.

8 Így aztán Péter erőteljes vezetése alatt, és mielőtt a Mester felemelkedett volna az Atyához, az ő jó szándékú képviselői hozzáfogtak ahhoz az aprólékos eljáráshoz, hogy fokozatosan és biztosan átalakítsák *Jézus* vallási tanítását egy, a *Jézusról* szóló új és módosított formájú vallássá.

193. ÍRÁS

AZ UTOLSÓ JELENÉSEK ÉS A MENNYBEMENETEL

JÉZUS tizenhatodik morontia megnyilatkozására május 5-én, pénteken került sor Nikodémusz kertjében, nagyjából este kilenc órakor. A jeruzsálemi hívek a feltámadás óta először ezen az estén tettek kísérletet a gyülekezésre. Ez alkalommal itt gyülekezett a tizenegy apostol, a női testület és a társaik, és a Mester mintegy ötven egyéb, vezető tanítványa, beleértve számos görögöt is. A hívek e csoportja kötetlenül beszélgetett több mint egy félórán át, amikor is a morontia Mester mindannyiuk szeme előtt hirtelenül megjelent és nyomban hozzá

is fogott a tanításukhoz. Jézus ezt mondta:

2 ¶ „Béke legyen veletek. E csoport a hívek legjellemzőbb csoportja — apostolok és tanítványok, férfiak és nők egyaránt — akiknek megjelentem azóta, hogy a húsvér testből megszabadultam. Most tanúságra hívlak benneteket, hogy én megmondtam előre, hogy a közöttetek való ittlétemnek véget kell érnie; megmondtam, hogy rövidesen vissza kell térnem az Atyához. És akkor világosan elmondtam nektek, hogy a főpapok és a zsidók vezetői miként fognak megöletni engem, és hogy feltámadok a sírból. Hát akkor miért hagyjátok, hogy mindeme dolgok, amikor megtörténnek, így összezavarjanak titeket? És miért lepődtetek meg annyira, amikor a harmadik napon kikeltem

a sírból? Azért nem hittetek nekem, mert úgy hallgattátok a szavaimat, hogy nem értettétek azok jelentését.

3 És most jól figyeljetek a szavaimra, nehogy megint elkövessétek azt a hibát, hogy az elmétek hallja a tanításomat, miközben a szívetekben nem értitek a jelentését. A közületek egyként való ittlétem kezdete óta azt tanítottam nektek, hogy az egyik célom az, hogy kinyilatkoztassam a mennyei Atyámat az ő földi gyermekeinek. Azért éltem Istent kinyilatkoztató alászállást, hogy megtapasztalhassátok az Istent ismerő létpályát. Istent, mint a mennyei Atyátokat nyilatkoztattam ki; rólatok úgy tettem kinyilatkoztatást, mint az Isten földi fiairól. Tény, hogy az Isten szeret titeket, a fiait. A szavaimban

való hit révén e tény örökkévaló és élő igazsággá válik a szívetekben. Amikor élő hit révén istenmód Isten-tudatossá váltok, akkor a szellemtől születtek meg a fény és élet gyermekeiként, arról az örökkévaló életről van szó, amivel felemelkedtek a világegyetemek mindenségében és abban a tapasztalásban részesültök, hogy a Paradicsomon megtaláljátok az Atya Istent.

4 Arra intelek titeket, hogy mindig emlékezzetek arra, hogy az emberek közötti küldetésetek a mennyországról szóló örömhírnek — az Isten atyasága valóságának és az ember fiúsága igazságának — a hirdetése. A jó hírek teljes igazságát hirdessétek, ne csak a megmentő örömhír egy részét. Üzenetetek nem változtatja meg a feltámadásommal

kapcsolatos tapasztalás. Az Istennél való fiúi elismerés, hit révén, még mindig az országról szóló örömhír megmentő igazsága. Menjetek hirdetni az Isten szeretetét és az ember szolgálatát. Amely tudásra a világnak a legnagyobb szüksége van, az ez: Az emberek az Isten fiai, és hiten keresztül ténylegesen is megismerhetik és naponta átélhetik e megnemesítő igazságot. Segítsen az alászállásom minden embert abban, hogy felismerjék, hogy ők az Isten gyermekei, ám e tudás nem lesz elégséges, ha nem ragadják meg személyes hit révén azt a megmentő igazságot, hogy ők az örökkévaló Atya élő szellemfiai. Az országról szóló örömhír az Atya szeretetével és az ő földi gyermekeinek szolgálatával áll kapcsolatban.

5 Itt, egymás között osztoztok ama tudat-

ban, hogy feltámadtam holtamból, de ebben nincs semmi különös. Megvan a hatalmam ahhoz, hogy életemet adjam és újra felvegyem; az Atya ily hatalmat ad a paradicsomi Fiainak. A szíveteket inkább annak kellene megdobogtatnia, hogy egy korszak holtai kezdték meg az örökkévaló felemelkedést röviddel az után, hogy József sírhelyét elhagytam. Úgy éltem az életemet a húsvér testben, hogy megmutassam, miként válhattok a szeretetteljes szolgálaton keresztül Istent kinyilatkoztatóvá az embertársaitok számára éppen úgy, ahogy titeket szeretve és benneteket szolgálva Istent kinyilatkoztatóvá lettem számotokra én. Azért éltem az Ember Fiaként közöttetek, hogy ti, és minden más ember is, megtudjátok, hogy mind-

annyian valóban az Isten fiai vagytok. Ezért menjetek most az egész világba és terjesszétek a mennyországról szóló ezen örömhírt minden embernek. Úgy szeressetek minden embert, ahogy én szerettelek titeket; úgy szolgáljátok halandótársaitokat, ahogyan én szolgáltalak benneteket. Önként kaptatok, önként adjatok. Csak addig maradjatok itt, Jeruzsálemben, amíg elmegyek Atyámhoz, és amíg elküldöm nektek az Igazság Szellemét. Ő elvezet majd titeket a teljesebb igazságra, és én veletek megyek az egész világba. Veletek vagyok mindig, és békével búcsúzom tőletek."

6 ¶ Miután a Mester ezt elmondta nekik, eltűnt a szemük elől. Már közeledett a hajnal, mire a hívek e csoportja szétoszlott;

egész éjjel együtt maradtak, alaposan megtárgyalták a Mester intelmeit és elgondolkodtak mindazon, ami megesett velük. Zebedeus Jakab és az apostolok közül mások is elmesélték nekik a morontia Mesterrel kapcsolatos galileai tapasztalásaikat és előadták, hogy miként jelent meg nekik három alkalommal.

1. A JELENÉS SIKÁRBAN

[1] Május 13-án, szombat délután nagyjából négy órakor a Mester megjelent Naldának és mintegy hetvenöt szamaritánus hívőnek Jákob kútja közelében, Sikárban. A hívek szokás szerint itt találkoztak, annak a helynek a közelében, ahol Jézus az élet vizéről beszélt Naldának. E napon, amint éppen befejezték a feltámadásról szóló beszámolókkal

kapcsolatos megbeszéléseiket, Jézus hirtelenül megjelent közöttük, ezt mondva:

2 ¶ „Béke legyen veletek. Örvendeztek tudván, hogy én vagyok a feltámadás és az élet, de ez semmi hasznot nem hoz nektek, hacsak nem születtek meg előbb az örökkévaló szellemtől, hogy hit révén megkapjátok az örökkévaló élet ajándékát. Ha az Atyám hites fiai vagytok, akkor sohasem fogtok meghalni; nem fogtok elpusztulni. Az országról szóló örömhír megtanította nektek, hogy minden ember az Isten fia. És a mennyei Atyának a földi gyermekei iránti szeretetéről szóló eme jó híreket el kell vinni az egész világnak. Eljött az idő, amikor nem a Gerizimen és nem is Jeruzsálemben imádjátok az Istent, hanem ott, ahol vagytok, ahogy

vagytok, szellemben és igazságban. A hitetek az, ami megmenti a lelketeket. Az üdvözülés az Isten ajándéka mindazoknak, akik hiszik, hogy az ő fiai. De tévedés ne essék; míg az üdvözülés az Isten önkéntes adománya és mindenki megkapja azt, aki hit révén elfogadja, addig úgy követi ezt a szellemélet gyümölcsei megtermésének tapasztalása, ahogy az életet a húsvér testben megélik. Az Isten atyasága tantételének elfogadása azt is jelenti, hogy szintén önként elfogadjátok az emberek közötti testvériség ehhez társuló igazságát. És ha az ember a testvéretek, akkor még több ő, mint a szomszédotok, akivel kapcsolatban az Atya megkívánja tőletek, hogy magatokként szeressétek. A testvéredet, lévén, hogy ő a saját csa-

ládod tagja, nemcsak családi ragaszkodással szereted, hanem szolgálni is úgy fogod, ahogy magadat szolgálnád. És így fogjátok szeretni és szolgálni a testvéreteket, mert titeket, lévén, hogy a testvéreim vagytok, én így szerettelek és szolgáltalak. Menjetek hát el az egész világba és mondjátok el minden emberfajta, törzs és nemzet minden teremtményének ezeket a jó híreket. Szellemem előttetek fog járni, és én mindig veletek leszek."

3 ¶ Ezeket a szamaritánusokat nagyon elképesztette a Mester megjelenése, és a helyszínről siettek is vissza a közeli városaikba és falvaikba, ahol híresztelni kezdték, hogy látták Jézust, és ő beszélt is hozzájuk. És ez volt a Mester tizenhetedik morontia megje-

lenése.

2. A FÖNÍCIAI JELENÉS

[1] A Mester tizennyolcadik morontia megjelenésére Tiruszban került sor május 16-án kedden, kevéssel este kilenc óra előtt. Megint csak a hívek egy találkozójának végén jelent meg, ahogy az emberek éppen indulni készültek, és ezt mondta:

[2] ¶ „Béke legyen veletek. Örvendeztek tudván, hogy az Ember Fia feltámadt holtából, mert ezáltal tudjátok, hogy ti és a testvéreitek szintén túl fogjátok élni a halandói halált. De az ilyen feltámadás attól függ, hogy előzőleg megszülettetek-e az igazságkereső és Istent ismerő szellemtől. Az élet kenyere és annak vize csak azoknak adatik, akik

vágynak az igazságra és szomjaznak az igazságosságra — Istenre. A halottak feltámadásának ténye nem azonos az országról szóló örömhírrel. E nagy igazságok és e világegyetemi tények mind kapcsolatba hozhatók ezzel az örömhírrel annyiban, hogy részét képezik annak az eredménynek, hogy az emberek elhiszik a jó híreket és benne foglaltatnak azok későbbi tapasztalásában, akik hit révén valóban és igazán az örökkévaló Isten örökös fiai. Atyám azért küldött a világba, hogy hirdessem a fiúság ezen üdvözülését minden embernek. És én így küldelek ki titeket a fiúság üdvözítő voltának hirdetésére. Az üdvözülés az Isten önként adott ajándéka, de akik szellemtől születtek, nyomban megmutatják a szellem gyümöl-

cseit a teremtménytársaik szeretetteljes szolgálatában. És az isteni szellemnek a szellemtől született és Istent ismerő halandók életében termett gyümölcsei ezek: szeretetteljes szolgálat, önzetlen odaadás, bátor hűség, őszinte tisztesség, felvilágosult őszinteség, halhatatlan remény, gyanakvásmentes bizalom, irgalmas segédkezés, kimeríthetetlen jóság, megbocsátó türelem és tartós béke. Ha a magukat hívőknek vallók nem hozzák az isteni szellem e gyümölcseit az életükben, akkor halottak; az Igazság Szelleme nincs bennük; ők az élő szőlőtő haszontalan ágai, és rövidesen leszedik őket. Atyám a hites gyermekeitől a szellemgyümölcs bő termését igényli. Ha tehát nem vagytok termők, megássa a gyökereiteket és levágja a

nem termő ágaitokat. Az Isten országában a menny felé fejlődve a szellem egyre több gyümölcsét kell teremnetek. Gyermekként léphettek az országba, de az Atya megköveteli, hogy kegyelem révén felnőjetek a szellemi felnőttség végső fokára. És amikor kimentek, hogy minden nemzetnek elmondjátok ezen örömhír üzenetét, én előttetek fogok járni, és az én Igazság Szellemem ott lesz a szívetekben. Békével búcsúzom tőletek."

3 ¶ És akkor a Mester eltűnt a szemük elől. Másnap Tiruszból indultak el azok, akik elvitték e történetet Szidonba és még Antiókhiába és Damaszkuszba is. Korábban Jézus akkor találkozott e hívekkel, amikor a húsvér testben volt, és egyből felismerték, amikor tanítani kezdte őket. A barátai

ugyan nem igazán tudták felismerni a láthatóvá tett morontia alakját, de egyáltalán nem okozott gondot nekik, hogy a személyét azonosítsák, amikor hozzájuk beszélt.

3. AZ UTOLSÓ JELENÉS JERUZSÁLEMBEN

[1] Május 18-án, csütörtökön kora reggel jelent meg Jézus a földön morontia személyiségként utoljára. A tizenegy apostol éppen leült reggelizni Mária Márk házának felsőtermében, amikor Jézus megjelent nekik és azt mondta:

[2] ¶ „Béke legyen veletek. Arra kértelek titeket, hogy maradjatok itt, Jeruzsálemben, amíg felemelkedem az Atyához, egészen addig, amíg elküldöm hozzátok az Igaz-

ság Szellemét, aki rövidesen kiárad minden húsvér testre, és aki felruház benneteket fentről való hatalommal.” Zélóta Simon e kérdéssel szakította félbe Jézust, „Akkor hát, Mester, helyreállítod az országot, és látjuk az Isten dicsőségét megmutatkozni a földön?” Simon kérdését hallva Jézus azt felelte: „Simon, te még mindig kitartasz a zsidó Messiásra és az anyagi királyságra vonatkozó régi felfogásod mellett. De szellemi erőt kaptok, miután a szellem leszállt rátok, és rövidesen elmentek az egész világba terjeszteni az országról szóló örömhírt. Ahogy az Atya elküldött engem a világba, úgy küldelek el titeket én. És én azt szeretném, hogy szeressétek egymást és bízzatok egymásban. Júdás többé már nincs veletek, mert a szere-

tete kihűlt, és mert nem volt hajlandó bízni bennetek, az ő hű testvéreiben. Nem olvastátok az Írásban, ahol meg van írva: ‚Nem tesz jót az embernek, ha egyedül van. Senki nem él önmagának'? Meg ahol azt mondja: ‚Aki barátokat akar, annak barátságosnak kell mutatkoznia'? És nem kettesével küldtelek-e ki benneteket tanítani, hogy ne legyetek magányosak és nehogy az elszigeteltség tévútjára jussatok és annak gyötrelmeibe essetek? Azt is jól tudjátok, hogy amikor a húsvér testben voltam, én nem engedtem meg magamnak, hogy hosszú időszakokra egyedül legyek. Már az együttlétünk legelejétől fogva mindig is ketten-hárman közületek állandóan mellettem voltak, illetőleg kéznél voltak még akkor is, amikor

az Atyával társalogtam. Ezért hát bízzatok egymásban és legyetek bizalommal egymás iránt. És ez annál is inkább szükséges, hiszen én ma egyedül hagylak titeket a világban. Eljött az idő; elmegyek az Atyához."

3 ¶ Amikor ezt elmondta, jelezte nekik, hogy jöjjenek vele, és kivezette őket az Olajfák-hegyére, ahol az Urantia elhagyására készülve búcsút vett tőlük. Ez ünnepélyes út volt az Olajfák-hegyére. Egyikük sem szólt egy szót sem attól fogva, hogy elhagyták a felsőtermet egészen addig, amíg Jézus meg nem állt velük az Olajfák-hegyén.

4. JÚDÁS BUKÁSÁNAK OKAI

1 A Mester által az apostoloknak szánt búcsúüzenet első részében utalt Júdás elveszé-

sére, és a munkában hitszegő társuk megrendítően szomorú sorsát a közösségi és testvéri elszigetelődés veszélyeivel szembeni ünnepélyes figyelmeztetésként emelte ki. Hasznos lehet az ebben és az eljövendő korszakokban élő hívek számára, hogy röviden áttekintsük Júdás bukásának okait a Mester megjegyzéseinek tükrében és az egymást követő évszázadok során megjelent szellemi világosság szempontjából.

[2] Ahogy mi visszatekintünk e gyászos történésekre, úgy véljük, hogy Júdás elsődlegesen azért tért rossz útra, mert kifejezetten elszigetelt személyiség volt, olyan személyiség, aki bezárkózott és elzárkózott a társas kapcsolatok elől. Következetesen elutasította, hogy bízzon, illetőleg összebarátkozzon

az apostoltársaival. De az, hogy a személyisége a magányos fajtába tartozott, önmagában és önmagától még nem okozott volna ilyen gondot Júdásnak, ha nem az lett volna a helyzet, hogy sem nem erősödött szeretetben, sem nem gyarapodott szellemi kegyelemben. És ekkor, mintha még fokozni akarná a rossz dolgokat, minduntalan olyan ellenérzéseknek adott teret és olyan lélektani ellenségeket támogatott, mint a bosszúállás és az az általánossá tett törekvése, hogy „leszámoljon” valakivel minden csalódásáért.

3 Az egyéni sajátságok és az elmebéli hajlamok e szerencsétlen társulása hatott együtt abban, hogy elpusztítsanak egy olyan jó szándékú embert, aki nem győzte le a rossz

dolgait szeretet, hit és bizalom révén. Azt, hogy Júdásnak nem kellett volna megtévednie, jól mutatja Tamás és Nátániel esete is, mert mindkettejüket ugyanilyen fajta gyanakvás és az egyéniségközpontú hajlam túlfejlettsége sújtotta. Még Andrásnak és Máténak is sok ilyen hajlama volt; de mindezekben az emberekben az idő múlásával többé-kevésbé megerősödött a szeretet Jézus és az apostoltársaik iránt. Gyarapodtak a kegyelemben és az igazság tudatában. Képessé váltak egyre jobban bízni a testvéreikben és lassan kifejlesztették ama képességüket, hogy megbízzanak a társaikban. Júdás következetesen elutasította, hogy megbízzon a testvéreiben. Amikor az érzelmi feszültségeinek felhalmozó-

dása miatt arra kényszerült, hogy a mások felé nyitás által jusson megkönnyebbüléshez, ő mindig a szellemietlen rokonainak, illetőleg azon alkalmi ismerőseinek a tanácsát kérte és az ő botor vigaszukat fogadta el, akik azon mennyország szellemi valóságainak jóléte iránt és előrehaladásával szemben, mely mennyország tizenkét felszentelt földi követének ő az egyike volt, vagy közömbösek vagy ténylegesen is ellenségesek voltak.

4 Júdás a személyes hajlamok és jellembeli gyengeségek következő tényezői miatt szenvedett vereséget a földi csatáiban:

5 1. Az elszigetelt fajtába tartozó emberi lény volt. Erősen egyéniség-hangsúlyozó, aki úgy döntött, hogy megrögzötten „zár-

kózott” és összeférhetetlen fajtájú személlyé válik.

6 ¶ 2. Gyermekként túl könnyűvé tették számára az életet. Keserűen fogadta a kudarcot. Mindig elvárta, hogy győzzön; nagyon rossz vesztes volt.

7 ¶ 3. Sohasem sajátított el a csalódottsággal való szembenézés kezelésére alkalmas bölcseleti módszert. Ahelyett, hogy a csalódásokat az emberi létezés szokványos és hétköznapi sajátságaként fogadta volna el, minduntalan ahhoz a gyakorlathoz folyamodott, hogy egy valakit vagy a társait, mint csoportot hibáztassa minden személyes problémájáért és csalódásáért.

8 ¶ 4. Hajlamos volt a haragtartásra; mindig a bosszúállás gondolata foglalkoztatta.

9 ¶ 5. Nem szeretett szembenézni a tényekkel; nem volt őszinte az élethelyzetekkel kapcsolatos hozzáállásában.

10 ¶ 6. Nem szerette megvitatni a személyes problémáit a vele együtt dolgozókkal; nem volt hajlandó megbeszélni a nehézségeit az igazi barátaival és azokkal, akik igazán szerették őt. Az együttlétük évei alatt egyszer sem ment oda a Mesterhez tisztán személyes problémával.

11 ¶ 7. Sohasem tanulta meg, hogy a nemes élet valódi jutalmai tulajdonképpen szellemi díjak, melyeket nem mindig a húsvér testbeni rövid életben osztanak ki.

12 ¶ A személyiségbeli következetes elszigetelődésének eredményeként a bánata megsokasodott, a fájdalmai felerősödtek, a

nyugtalansága fokozódott és a kétségbeesése csaknem az elviselhetetlenségig mélyült.

[13] Míg ennek az önközpontú és végletesen egyéniség-hangsúlyozó apostolnak számos lelki, érzelmi és szellemi problémája volt, a fő nehézségeit ezek alkották: Személyében elszigetelt volt. Elméjében gyanakvó és bosszúálló. Vérmérsékletét tekintve mogorva és gyűlölködő. Érzelmileg szeretetlen és kérlelhetetlen. Közösségi értelemben gyanakvó és csaknem teljesen zárkózott volt. Szellemében önhitté és önzőn törtetővé vált. Életében semmibe vette azokat, akik szerették, és halálában barátok nélkül maradt.

[14] Ezek tehát azok az elmetényezők és rossz hatások, melyek együttesen már megmagyarázzák, hogy egy jó szándékú és Jézus-

ban egyébként egykor önként hívő ember még a Jézus átalakító személyiségének társaságában eltöltött több év után is miért hagyta el a társait, tagadott meg egy szent ügyet, utasította el a neki szóló szent felhívást és árulta el az isteni Mesterét.

5. A MESTER MENNYBEMENETELE

[1] Már majdnem fél nyolc volt ezen a csütörtök reggelen, május 18-án, amikor Jézus megérkezett az Olajfák-hegyének nyugati lejtőjére a tizenegy hallgatag és némiképp összezavarodott apostollal. Innen, a hegyre felvezető út mintegy kétharmadáról kitekinthettek Jeruzsálemre és ráláthattak a Getszemánira. Jézus most arra készült, hogy elmondja az apostoloknak az utolsó

búcsúszavait, mielőtt elhagyja az Urantiát. Ahogy ott állt előttük, anélkül, hogy elrendelte volna, az apostolok körben letérdeltek körülötte és a Mester így szólt:

2 ¶ „Meghagyom nektek, hogy addig maradjatok Jeruzsálemben, amíg fentről fel nem ruháztattok hatalommal. Én most itt hagylak titeket; felemelkedem az Atyámhoz, és rövidesen, nagyon is hamar, elküldjük az ittlétem e világába az Igazság Szellemét; és amikor ő eljött, akkor kezdjétek meg az országról szóló örömhír új terjesztését először Jeruzsálemben, majd pedig a világ legtávolabbi részeiben is. Azzal a szeretettel szeressétek az embereket, amilyennel én szerettelek titeket és úgy szolgáljátok a halandótársaitokat, ahogyan én szolgáltalak benne-

teket. Az életetek szellemgyümölcseivel vegyetek rá lelkeket arra, hogy higgyék el azt az igazságot, hogy az ember az Isten fia, és hogy minden ember testvér. Emlékezzetek mindarra, amit tanítottam nektek, és az életre, melyet közöttetek éltem. Szeretetem rátok vetül, szellemem veletek lakozik és békém veletek marad. Búcsúzom."

3 ¶ Amikor a morontia Mester ezt elmondta, eltűnt a szemük elől. Jézusnak ez az úgynevezett mennybemenetele semmilyen tekintetben nem különbözött a halandói szemek elől való többi eltűnésétől, melyekre az Urantián megélt morontia létpályájának negyven napja alatt került sor.

4 A Mester a Jerusemen keresztül ment az Edentiára, ahol a Fenségesek a paradicsomi

Fiú jelenlétében elbocsátották a názáreti Jézust a morontia állapotból, és a felemelkedés szellemcsatornáin keresztül visszaállították a paradicsomi fiúi és a Szalvington legfőbb hatalmát jelentő állapotba.

5 Hét óra negyvenöt perc körül járt az idő ezen a reggelen, amikor a morontia Jézus eltűnt a tizenegy apostol figyelő tekintete elől, hogy megkezdje a felemelkedést az Atyja jobbjára, hogy ott megkapja a hivatalos megerősítést arról, hogy a Nebadon világegyetem feletti főhatalma immár kiteljesedett.

6. PÉTER GYŰLÉST HÍV ÖSSZE

1 Péter útmutatása szerint cselekedve, János Márk és mások elindultak, hogy összehívják a vezető tanítványokat Mária Márk

házába. Tíz óra harmincra, Jézus Jeruzsálemben élő legkiválóbb tanítványai közül százhúszan gyűltek össze, hogy meghallgassák a Mester búcsúüzenetéről szóló beszámolót és értesüljenek a felemelkedéséről. E társaságban ott volt Mária, Jézus anyja is. Zebedeus Jánossal jött vissza Jeruzsálembe, amikor az apostolok a legutóbbi galileai útjukról visszatértek. Röviddel pünkösd után Mária visszament Szalómé házába, Betszaidába. Jakab, Jézus testvére ugyancsak jelen volt e találkozón, a Mester tanítványainak első megbeszélésén, melyet az ő bolygói létpályájának befejeződése után hívtak össze.

[2] Simon Péter vállalta, hogy az apostoltársai nevében beszél és megindító beszámolót tart a tizenegy apostolnak a Mesterrel való

utolsó találkozásáról és szerfelett meghatóan bemutatja a Mester utolsó búcsúját és a felemelkedési eltűnését. Ehhez fogható találkozó ezen a világon korábban még sohasem zajlott. A találkozó e része nem egészen egy órát tartott. Péter ez után kifejtette, hogy döntésük értelmében utódot választanak Karióti Júdás helyére, és hogy az apostolok lehetőséget kapnak a visszavonulásra, hogy eldönthessék, hogy az e tisztségre javasolt két férfi, Mátyás és Jusztusz közül melyiket választják.

[3] A tizenegy apostol ez után lement a földszintre, ahol megegyeztek, hogy sorsot vetnek annak eldöntése érdekében, hogy e két ember közül melyik legyen a Júdás helyében szolgáló apostol. A sorsolás Mátyásnak ked-

vezett, és őt nevezték ki az új apostollá. Annak rendje és módja szerint beiktatták a hivatalába és az után őt jelölték ki pénztárosnak. Mátyás azonban kevéssé vett részt az apostolok tevékenységeiben.

4 ¶ Az ikrek röviddel pünkösd után hazamentek Galileába. Zélóta Simon egy időre visszavonult, mielőtt felkerekedett volna az evangélium hirdetésére. Tamás egy darabig még gyötrődött és aztán folytatta a tanítást. Nátániel egyre nagyobb ellentétbe került Péterrel annak kapcsán, hogy Péter a Jézusról való tanítás mellett volt, ő pedig az országról szóló korábbi evangéliumot hirdette. E szembenállás a következő hónap derekára olyannyira kiéleződött, hogy Nátániel visszavonult, elment Filadelfiába, hogy

meglátogassa Abnert és Lázárt; és miután több mint egy évet eltöltött náluk, továbbment a Mezopotámián túli vidékekre és ott úgy hirdette az evangéliumot, ahogy ő értelmezte.

5 Ezzel az eredeti tizenkét apostolból csupán hat maradt, aki az evangélium korai hirdetésének színterén, Jeruzsálemben működött: Péter, András, Jakab, János, Fülöp és Máté.

6 ¶ Dél körül az apostolok visszamentek a testvéreikhez a felsőterembe és bejelentették, hogy Mátyást választották az új apostolnak. És ez után Péter minden hívőt arra szólított fel, hogy imádkozzanak, mondjanak olyan imát, mellyel felkészülhetnek a szellem ajándékának fogadására, melynek

elküldését a Mester megígérte.

194. ÍRÁS

AZ IGAZSÁG SZELLEMÉNEK ADOMÁNYOZÁSA

EGY óra körül, amint a százhúsz hívő éppen imádkozott, mindannyian egy különös jelenlétre lettek figyelmesek a helyiségben. E tanítványokban mind egyszerre tudatosult a szellemi öröm, biztonság és bizakodás egy új és mély érzése. A szellemi erő ezen új tudatosulását nyomban egy erős késztetés követte, mely arra sarkallta őket, hogy menjenek és hirdessék az országról szóló evangéliumot és azt a jó hírt is, hogy Jézus feltámadt a holtából.

2 Péter felállt és kijelentette, hogy ez bizo-

nyára az Igazság Szellemének eljövetele, melyet a Mester megígért nekik és javasolta, hogy menjenek el a templomba és fogjanak hozzá a rájuk bízott jó hírek hirdetéséhez. És úgy is tettek, ahogy Péter javasolta.

3 ¶ Ezeket az embereket arra készítették fel és oktatták, hogy az általuk hirdetendő evangélium az Isten atyasága és az ember fiúsága, ám a szellemi elragadtatás és személyes diadal e pillanatában a legjobb hírek, a legnagyszerűbb újságok, amelyekre ezek az emberek gondolni tudtak, az a feltámadott Mester *ténye* volt. És így indultak el, a fentről való hatalommal felruházva, hirdetvén a jó híreket az embereknek — a Jézuson keresztüli üdvözülést is — azonban akaratlanul is abba a hibába estek, hogy az evangéli-

ummal kapcsolatos tények némelyikével helyettesítették magát az evangéliumi üzenetet. Péter tudtán kívül járt elöl ebben a tévedésben, mások pedig követték egészen Pálig, aki egy új vallást teremtett a jó hírek új változatából.

4 Az országról szóló evangélium: az Isten atyaságának ténye, mellyel párosul az emberek közötti fiúság-testvériség eredő igazsága. A kereszténység pedig, ahogy az ama naptól fogva fejlődött: az Istennek, mint az Úr Jézus Krisztus Atyjának ténye, melyhez társul a feltámadt és megdicsőült Krisztussal való közösség hívői megtapasztalása.

5 Nincs semmi különös abban, hogy ezek a szellemmel eltöltött emberek szükségképpen megragadták e lehetőséget a Mesterük

elpusztítására és a tanításai befolyásának felszámolására törekvő erők feletti győzelem érzéseinek kifejezésére. Egy ilyen időszakban könnyebb volt emlékezni a Jézussal való személyes közösségükre és megborzongani attól a bizonyosságtól, hogy a Mester mégis él, hogy a barátságuk nem szakadt meg, és hogy a szellem valóban éppen úgy jött el hozzájuk, ahogy megígérte.

6 E hívek úgy érezték, hogy hirtelenül egy másik világba kerültek át, az öröm, a hatalom és a dicsőség egy új létezésébe. A Mester beszélt nekik arról, hogy az ország hatalommal jön el, és némelyikük úgy gondolta, hogy már kezdik érzékelni, hogy mire is gondolt.

7 És amikor mindezt figyelembe vesszük,

akkor már nem is oly nehéz megérteni, hogy ezek az emberek miként jutottak el oda, hogy *Jézusról egy új evangéliumot* hirdessenek az Isten atyaságáról és az emberek közötti testvériségről szóló korábbi üzenetük helyett.

1. A PÜNKÖSDI BESZÉD

[1] Az apostolok negyven napja bujdokoltak. E nap éppen a pünkösd zsidó ünnepe volt, és a világ minden részéből érkezett látogatók ezrei voltak jelen Jeruzsálemben. Sokan erre az ünnepre érkeztek, de a többség már a páska-ünnep óta a városban tartózkodott. Ezek az ijedt apostolok most merészkedtek elő a heteken át tartó elzárkózásukból, hogy bátran megjelenjenek a templomban, ahol

elkezdték hirdetni az új üzenetet egy feltámadt Messiásról. És az összes tanítványban hasonlóképpen tudatosult, hogy a rálátás és az erő valamiféle új szellemi felruházottságában részesültek.

2 Két óra felé járt az idő, amikor Péter odaállt épp arra a helyre, ahol a Mester az e templombeli utolsó tanítását elmondta, és előadta azt a szenvedélyes folyamodványt, melynek eredményeként több mint kétezer lelket nyertek meg. A Mester elment, ám hirtelen felfedezték, hogy a róla szóló történet nagy erővel hat az emberekre. Nem csoda, hogy többet hirdettek annál, mint ami megtartotta a Jézus iránti korábbi odaadásukat és ugyanakkor oly erős kényszerítő erővel bírta rá az embereket arra, hogy

higgyenek benne. Az apostolok közül hatan vettek részt e találkozón: Péter, András, Jakab, János, Fülöp és Máté. Több mint másfél órán át beszéltek és adták át üzeneteiket görögül, héberül és arámiul, és néhány szót még olyan egyéb nyelven is elmondtak, mely nyelveken szólni tudtak.

3 A zsidók vezetői megdöbbentek az apostolok merészségén, de féltek zaklatni őket, mert olyan sokan elhitték a történetüket.

4 Fél ötre több mint kétezer hívő követte az apostolokat Siloám tavához, ahol Péter, András, Jakab és János megkeresztelte őket a Mester nevében. És már sötét volt, amikor végeztek e sokaság megkeresztelésével.

5 A pünkösd nagy keresztelési ünnep volt, annak időszaka, amikor a kapu áttértjei

összejöttek, azok a nem-zsidók, akik Jahvét akarták szolgálni. Ezért aztán a zsidók és a hívő nem-zsidók sokaságának mi sem volt könnyebb, mint hogy e napon vessék alá magukat a keresztelésnek. Ezzel semmilyen értelemben nem távolodtak el a zsidó hittől. A Jézusban hívők még valamivel ez után is a judaizmus egy szakadár felekezetét alkották. Mindegyikük, beleértve az apostolokat is, még mindig kitartott a zsidó szertartási rendszer alapvető követelményei mellett.

2. A PÜNKÖSD JELENTŐSÉGE

[1] Jézus olyan életet élt a földön és olyan evangéliumot tanított, mely megváltotta az embert abból a babonaságból, hogy az ember az ördög gyermeke, és felemelte őt az Isten hites fiának méltóságára. Jézus üzenete,

ahogyan azt hirdette és annak idején megélte, hatékony megoldás volt az ember szellemi nehézségeire az üzenet elmondásának idején. És most, hogy személyesen már elhagyta a világot, a maga helyébe elküldi az ő Igazság Szellemét, akinek rendeltetése, hogy az emberben éljen, és minden egyes új nemzedék számára újrafogalmazza a jézusi üzenetet annak érdekében, hogy a föld színén megjelenő halandók minden új csoportja az evangélium új és naprakész változatát kapja, olyan személyes megvilágosodást és csoportos útmutatást, mely hatékony megoldásnak fog bizonyulni az ember mindig új és sokféle szellemi nehézségeire.

2 ¶ E szellem első küldetése természetesen az, hogy támogassa és személyessé te-

gye az igazságot, mert az igazság megértése az, amely az emberi szabadság legmagasabb rendű formáját alkotja. Ez után e szellem célja a hívő árvaságérzésének eltörlése. Lévén, hogy Jézus az emberek között élt, minden hívő a magányosság érzését tapasztalhatná meg, ha az Igazság Szelleme nem jött volna el, hogy az emberek szívében lakozzon.

[3] A Fiú szellemének ezen adományozása eredményesen felkészítette minden egészséges ember elméjét az Atya szellemének (az Igazítónak) az egész emberiség számára való későbbi egyetemes elküldésére. Az Igazság Szelleme bizonyos értelemben mind az Egyetemes Atya, mind pedig a Teremtő Fiú szelleme.

4 Ne kövessétek el azt a hibát, hogy arra számítotok, hogy a kiáradt Igazság Szelleme erőteljesen tudatosul bennetek értelmileg. A szellem sohasem kelt magáról tudatot, hanem csak Mihályról, a Fiúról kelt tudatot. Jézus kezdettől fogva azt tanította, hogy a szellem nem magától beszél. Ezért aztán annak bizonyítéka, hogy közösségben vagytok az Igazság Szellemével, nem az e szellemről kialakított tudatotokban lelhető fel, hanem a Mihállyal való kiteljesedett közösségben szerzett tapasztalásotokban.

5 A szellem azért is jött, hogy segítse az embereket abban, hogy felidézzék és megértsék a Mester szavait, valamint, hogy megvilágítsa és újraértelmezze az ő földi életét.

6 Aztán az Igazság Szelleme azért is jött,

hogy segítse a hívőt abban, hogy tanúja lehessen a jézusi tanításoknak és az ő élete húsvér testben megélt valóságainak, valamint annak, ahogy most újra és újból megéli azt az Isten szellemmel eltelt fiai minden múló nemzedékének minden egyes hívőjében.

7 Így hát úgy tűnik, hogy az Igazság Szelleme valóban azért jön, hogy minden hívőt elvezessen a teljes igazságba, az Istennel való örök és felemelkedői fiúi elismertség valóságának élő és gyarapodó szellemi tudatával kapcsolatos kibővülő tapasztalásba.

8 ¶ Jézus élete mindenki előtt az Atya akaratának magát alávető ember kinyilatkoztatása, nem pedig olyan példa, amely alapján szó szerint kell követni őt. A húsvér test-

ben eltöltött ezen élet, a kereszthalállal és a későbbi feltámadással együtt, rövidesen a váltság olyan új evangéliumává vált, melyet azért kellett megfizetni, hogy visszavásárolja az embert a rossz markából — egy megsértett Isten rosszallásából. Mindazonáltal, még ha az evangélium erősen eltorzult is, tény marad, hogy a Jézusról szóló ezen új üzenet magával vitte az országról szóló korai evangéliumának számos igazságát és tanítását. És az Isten atyaságáról és az emberek testvériségéről szóló eme rejtett igazságok előbb-utóbb előbukkannak, hogy eredményesen átalakítsák az egész emberiség polgárosodott társadalmát.

9 Az értelem e hibái azonban semmilyen mértékben nem korlátozzák a hívőt a ko-

molyabb mértékű szellembeli gyarapodásban. Kevesebb mint egy hónappal az Igazság Szellemének adományozását követően az apostolok nagyobb egyéni szellemi előrelépést mutattak, mint a Mesterrel való személyes és szeretetteljes együttlétük csaknem négy éve alatt. És az Istennél való fiúság megmentő evangéliumi *igazságának* a Jézus feltámadása *tényével* való helyettesítése sem korlátozta semmilyen mértékben a tanításaik gyors terjedését; épp ellenkezőleg, azzal, hogy Jézus üzenetét az ő személyével és feltámadásával kapcsolatos új tanításokkal elfedték, láthatólag nagyban megkönnyítették az új hírek terjesztését.

10 ¶ A „szellemtől való keresztelés” fogalma, mely nagyjából ekkortájt lett ilyen általáno-

san használatos, pusztán az Igazság Szellame ajándékának tudatos elfogadását jelezte, valamint ezen új szellemi erőnek, mint az Istent ismerő lelkek által korábban megtapasztalt minden szellemi hatás gyarapodásának a személyes tudomásul vételét is.

11 ¶ Az Igazság Szellemének adományozása óta az embert háromszoros szellemi felruházottság tanító és iránymutató hatása éri: az Atya szelleme, vagyis a Gondolatigazító; a Fiú szelleme, vagyis az Igazság Szelleme; a Szellem szelleme, vagyis a Szent Szellem.

12 Az emberiség, ha úgy vesszük, a világegyetemi szellemi hatások hétszeres vonzerejének kettős hatása alatt áll. A halandók korai evolúciós fajtáit a helyi világegyetemi Anyaszellem hét elmeszellem-segédjével va-

ló fokozatos fejlődési kapcsolat hatása éri. Ahogy az ember az értelem és a szellemi érzékelés lépcsőfokain felfelé halad, végül eljön hozzá és belé költözik a hét magasabb szellemi hatás. És a fejlődő világok e hét szelleme:

13 1. Az Egyetemes Atya által adományozott szellem — a Gondolatigazítók.

14 ¶ 2. Az Örökkévaló Fiú szellemjelenléte — a világegyetemek mindenségének szellem-gravitációja és minden szellemi egyesülés biztos csatornája.

15 ¶ 3. A Végtelen Szellem szellemjelenléte — a teremtésösszesség egyetemes szellemelméje, az összes haladó szintű értelem értelmi rokonságának szellemi forrása.

16 ¶ 4. Az Egyetemes Atya és a Teremtő Fiú szelleme — az Igazság Szelleme, akit ál-

talában a Világegyetemi Fiú szellemének tekintenek.

17 ¶ 5. A Végtelen Szellem és a Világegyetemi Anyaszellem szelleme — a Szent Szellem, akit általában a Világegyetemi Szellem szellemének tartanak.

18 ¶ 6. A Világegyetemi Anyaszellem elme-szelleme — a helyi világegyetem hét elmeszellem-segédje.

19 ¶ 7. Az Atya, a Fiak és a Szellemek szelleme — a teremtésrészek felemelkedő halandóinak új elnevezésű szelleme azután, hogy a szellemtől született halandói lélek egyesült a paradicsomi Gondolatigazítóval, és azt követően, hogy elérte az isteniség és megdicsőülés állapotát a Paradicsomi Végleges Testületben.

20 ¶ És az Igazság Szellemének adományozása így biztosította a világnak és népeinek azon utolsó szellemi felruházottságot, melynek rendeltetése, hogy segítséget nyújtson az Isten keresésében a felemelkedés során.

3. AMI PÜNKÖSDKOR TÖRTÉNT

1 A pünkösd napjáról szóló első beszámolókhoz számos meghökkentő és különös tanítás társult. Az e napon végment eseményekhez, amikor is az Igazság Szelleme, az új tanító eljött, hogy az emberiséggel legyen, a későbbi időkben hozzákeveredtek a túláradó érzelgősség buta megnyilvánulásai. Az Atya és a Fiú e kiáradt szellemének legfontosabb küldetése az, hogy megtanítsa az embereknek az Atya szeretetének és a Fiú kö-

nyörületességének igazságait. Ezek az isteniség azon igazságai, melyeket az ember sokkal jobban megérthet, mint a többi isteni jellemvonást. Az Igazság Szelleme elsősorban az Atya szellemtermészetének és a Fiú erkölcsi jellemének kinyilatkoztatásában érintett. A Teremtő Fiú a húsvér testben kinyilatkoztatta Istent az embereknek; az Igazság Szelleme a szívekben kinyilatkoztatja a Teremtő Fiút az embereknek. Amikor az ember megtermi „a szellem gyümölcseit” az életében, akkor egyszerűen csak feltárja ama vonásokat, melyeket a Mester a maga földi életében megmutatott. Amikor Jézus a földön volt, életét egy személyiségként élte — a názáreti Jézusként. Az „új tanító” emberben lakozó szellemeként a Mes-

ter pünkösd óta képes az életét újra megélni minden, az igazságra megtanított hívő tapasztalásában.

[2] Sok olyan dolog történik az emberi élet során, melyeket nehéz megérteni, nehéz békében elfogadni azt a gondolatot, hogy ez egy olyan világegyetem, amelyben az igazság érvényesül és amelyben az igazságosság diadalmaskodik. Gyakran tűnik úgy, hogy a rágalom, a hazugságok, az őszintétlenség és az igazságtalanság — a bűn — van uralmon. Hogy győz-e végül a hit a rossz, a bűn és a gonoszság felett? Győz. És Jézus élete és halála az örökkévaló bizonyíték arra, hogy a jóság igazsága és a szellem vezette teremtmény hite mindig érvényre jut. A kereszten lévő Jézust azzal gúnyolták, hogy „Hát lás-

suk, hogy eljön-e az Isten, hogy megszabadítsa.” A keresztre feszítés ama napja sötétnek tűnt, de a nap dicsőségesen ragyogott a feltámadás reggelén; a pünkösd napján pedig még ragyogóbb és örömtelibb volt. A reménytelen kétségbeesés vallásai arra törekednek, hogy megszabaduljanak az élet terheitől; a végtelen alvásban és nyugalomban való kihunyást keresik. Ezek az ősi félelem és rettegés vallásai. Jézus vallása a hit egy olyan új evangéliuma, mely a küzdő emberiségnek hirdettetik. Ez az új vallás a hiten, a reményen és a szereteten alapul.

3 A halandói élet Jézusra a legkeményebb, a legkegyetlenebb és a legelkeseredettebb csapásokat mérte; és ez az ember a kétségbeesésből neki kijutó eme résszel hittel, bá-

torsággal és az Atya akarata megcselekedése iránti rendíthetetlen elhatározottsággal nézett szembe. Jézus az élettel annak minden szörnyű valóságával együtt szembesült és úrrá lett rajta — még a halálban is. A vallást nem az élettől való megszabadulásként használta. Jézus vallása nem törekszik megszabadulni ettől az élettől annak érdekében, hogy egy másik létezés várakozásteljes üdvét élvezze. Jézus vallása egy másik és szellemi létezés örömét és békéjét nyújtja ahhoz, hogy kiteljesítse és megnemesítse azt az életet, melyet az emberek most élnek a húsvér testben.

[4] Ha a vallás mákony a népnek, akkor az nem Jézus vallása. A kereszten nem volt hajlandó inni a tudatgyengítő szerből, és a

minden húsvér testre kiáradt szelleme pedig nem más, mint az embert felfelé vezető és előrefelé hajtó hatalmas világhatás. Az előremutató szellemi késztetés az e világban jelen lévő legerősebb hajtóerő; az igazságot tanuló hívő a haladó és tetterős lélek a földön.

5 A pünkösd napján Jézus vallása összetört minden nemzeti megszorítást és faji bilincset. Mindörökre igaz, „Ahol az Úrnak szelleme, ott a szabadság.” Az Igazság Szelleme ezen a napon lett a Mestertől minden halandónak felkínált személyes ajándék. E szellemet abból a célból adományozta az arra minősített híveknek, hogy eredményesebben hirdessék az országról szóló evangéliumot, de ők összetévesztették a kiáradt szellem befogadásának tapasztalását azon új evangé-

lium egy részével, melynek a kialakításán nem tudatosan munkálkodtak.

6 ¶ Ne hagyjátok figyelmen kívül azt a tényt, hogy az Igazság Szellemét adományként minden őszinte hívő megkapta; a szellem ezen ajándéka nem csak az apostolokhoz jött el. A felsőteremben összegyűlt százhúsz férfi és nő mind megkapta az új tanítót, mint ahogy minden nyíltszívű ember is az egész világon. Ezt az új tanítót az emberiség kapta adományul, és minden lélek el is fogadta attól függően, hogy mennyire szerette az igazságot és milyen képességgel rendelkezett a szellemi valóságok megragadására és megértésére. Az igaz vallás végül kiszabadul a papok és minden szent osztály felügyelete alól, és az emberek lelkében találja meg a va-

lódi megnyilatkozás módját.

7 ¶ Jézus vallása annyiban segíti az emberi polgárosodás legfelsőbb rendű formáját, hogy megteremti a legfelsőbb rendű szellemi személyiség fajtát és hirdeti ama személy szent voltát.

8 Az Igazság Szellemének pünkösdkor való eljövetele egy olyan vallást tett lehetővé, mely nem harcos újító és nem is hagyományelvű; nem az új és nem is a régi; nem az időseknek és nem is a fiataloknak kell uralniuk azt. Jézus földi életének ténye biztos pontot nyújt az idő horgonyának, míg az Igazság Szellemének adományozása gondoskodik az általa megélt vallás és az általa hirdetett evangélium örökké tartó terjeszkedéséről és végtelen növekedéséről. A szel-

lem vezet el *minden* igazságba; egy végtelen fejlődésű és istenmód kifejlő, kiterjedő és mindig gyarapodó vallás tanítója ő. Ez az új tanító mindörökre feltárja az igazságkereső hívő számára azt, ami oly istenmód benne rejlett az Ember Fia személyében és természetében.

9 Az „új tanító” adományozásával kapcsolatos megnyilatkozások, és az, ahogy a Jeruzsálemben összegyűlt különböző emberfajtákba és nemzetekbe tartozó emberek fogadták az apostolok szónoklatait, mindez Jézus vallásának egyetemes voltát mutatja. Az országról szóló evangéliumot nem lehetett egy adott emberfajtával, műveltséggel, vagy nyelvvel azonosítani. A pünkösd e napja megmutatta a szellem ama nagy erő-

feszítését, hogy megszabadítsa Jézus vallását a megörökölt zsidó láncoktól. Az apostolok, még a szellemnek a minden húsvér testre való kiáradásának e megmutatkozását követően is, eleinte megpróbálták a judaizmus követelményeit ráerőltetni az áttértekre. Még Pálnak is gondja akadt a jeruzsálemi testvéreivel, mert ő nem volt hajlandó alávetni a nem-zsidókat e zsidó szokásoknak. Egyetlen kinyilatkoztatott vallás sem terjedhet el az egész világon, amikor elköveti azt a súlyos hibát, hogy átitatódik valamilyen nemzeti műveltséggel vagy összekapcsolódik bevett faji, társadalmi vagy gazdasági szokásokkal.

[10] Az Igazság Szellemének adományozása független volt minden formától, szertartás-

tól, szenthelytől és azok különleges viselkedésétől, akik a megnyilatkozásának teljességében részesültek. Amikor a szellem eljött a felsőteremben összegyűltekhez, ők egyszerűen csak ott ültek, éppen némán imádkoztak. A szellem az országban éppúgy adományozódott, mint a városban. Nem volt szükség arra, hogy az apostolok elvonuljanak egy elhagyatott helyre éveken át tartó magányos elmélkedésre annak érdekében, hogy megkapják a szellemet. A pünkösd örökre elválasztja a szellemi tapasztalás eszméjét a különösen kedvező környezeti viszonyok felfogásától.

11 ¶ A pünkösd a maga szellemi felruházottságával arra rendeltetett, hogy mindörökre eloldozza a Mester vallását a fizikai erőktől

való mindenféle függőségtől; ezen új vallás tanítói most már szellemi fegyverekkel vannak felszerelkezve. El kell indulniuk, hogy a kimeríthetetlen megbocsátással, a páratlan jóakarattal és a bőséges szeretettel meghódítsák a világot. Fel vannak szerelkezve arra, hogy jóval legyenek úrrá a rosszon, szeretet által győzzék le a gyűlöletet, az igazságba vetett bátor és élő hittel szüntessék meg a félelmet. Jézus már megtanította a követőinek, hogy az ő vallása sohasem tétlen; a tanítványainak mindig tevékenynek és előrevivőnek kellett lenniük az irgalmas segédkezésükben és a szeretetteljes megnyilvánulásaikban. E hívek többé már nem úgy tekintettek Jahvéra mint „a Seregek Urára”. Az örökkévaló Istenséget most már úgy tekin-

tették, mint „az Úr Jézus Krisztus Istenét és Atyját”. Legalább elfogadták — még ha nem is teljesen értették meg azt az igazságot — hogy az Isten egyúttal minden egyén szellemi Atyja is.

[12] A pünkösd felruházta a halandó embert azzal a hatalommal, hogy megbocsássa a személyes sérelmeket, hogy szelíd maradjon a legnagyobb igazságtalanság közepette is, hogy rendületlenül nézzen szembe az ijesztő veszéllyel, és hogy a szeretet és a türelem bátor tetteivel dacoljon a gyűlölet és a düh rosszaival. Az Urantia a történelme során nagy és pusztító háborúk dúlásain ment keresztül. E szörnyű háborúk résztvevői mind vereséget szenvedtek. Csak egy győztes volt; csak egy valaki volt, aki ezekből az elkesere-

dett küzdelmekből megerősödött hírnévvel került ki — mégpedig a názáreti Jézus és az ő evangéliuma a rossznak a jóval való legyőzéséről. Egy jobb polgárosodott társadalom titka rejlik a Mesternek az ember testvériségéről és a szeretet, valamint a kölcsönös bizalom jó szándékáról szóló tanításaiban.

13 Pünkösdig a vallás csak az Istent kereső embert nyilatkoztatta ki; pünkösd óta az ember továbbra is keresi az Istent, de a világra fényesen kivetül annak látványa is, hogy az Isten is keresi az embert és elküldi az ő szellemét, hogy az emberben lakozzon, miután rátalált.

14 ¶ Jézus tanításait megelőzően, mely tanok a pünkösdben teljesedtek ki, a nőknek kevés vagy semmilyen szellemi rangjuk sem volt a

régebbi vallások felfogása szerint. Pünkösd után az ország testvériségében a nő a férfival egyenlőként állt az Isten előtt. A szellem e különleges látogatását fogadó százhúsz ember között számos női hívő is volt, és a férfi hívekkel egyenlő mértékben osztoztak ezekben az áldásokban. A férfi többé már nem sajátíthatja ki a vallási szolgálatban való közreműködést. A farizeus továbbra is megköszönheti az Istennek, hogy „nem nőnek, bélpoklosnak vagy pogánynak született," de Jézus követői körében a nő örökre megszabadult mindenféle nemi alapú vallási megkülönböztetéstől. A pünkösd eltörölt minden faji elkülönítésen, műveltségbeli különbségeken, társadalmi kaszton vagy nemi előítéleten alapuló vallási megkülönböztetést.

Nem csoda, hogy e hívek az új vallásban azt kiáltották, „Ahol az Úrnak szelleme, ott a szabadság.”

15 ¶ Jézus anyja és öccse is ott volt a százhúsz hívő között, és a tanítványok e közös csoportjának tagjaiként ők is részesültek a kiáradt szellemben. Ők sem kaptak többet a jó ajándékból, mint a társaik. Jézus földi családjának tagjai semmilyen külön adományt nem kaptak. A pünkösd a külön papságoknak és a szent családokban való mindenféle hitnek a végét jelezte.

16 ¶ Pünkösd előtt az apostolok sok mindent feladtak Jézusért. Feláldozták az otthonukat, a családjukat, a barátaikat, a világi javaikat és a társadalmi helyzetüket. Pünkösdkor az Istennek adták magukat, és az

Atya és a Fiú úgy válaszolt, hogy magukat az embernek adták — elküldték a szellemüket, hogy az emberekben éljenek. A sajátlényeg elvesztésének és a szellem megtalálásának ezen élménye nem érzelmi jellegű volt; hanem az akarat belátáson alapuló alárendelésének és az elhívás fenntartás nélküli elfogadásának a cselekedete.

[17] A pünkösd a szellemi egységre való felhívás volt az evangéliumi hívek körében. Amikor a szellem alászállt a hívekre Jeruzsálemben, ugyanez a dolog zajlott Filadelfiában, Alexandriában és mindazokon a helyeken, ahol igaz hívek laktak. Szó szerint igaz volt, hogy „a hívek sokasága egy szív, egy lélek volt.” Jézus vallása a világ által valaha ismert legerősebb egyesítő hatás.

18 ¶ A pünkösd megteremtésének célja az egyének, a csoportok, a nemzetek és az emberfajták erőszakosságának visszafogása volt. Az erőszakosság szellemében felgyülemlő feszültség rendszeresen pusztító háborúkban tör ki. Az emberiség csakis a szellemi megközelítés által egyesíthető, és az Igazság Szelleme egyetemes világhatás.

19 Az Igazság Szellemének eljövetele megtisztítja az emberi szívet, és a befogadóját olyan élet megalkotására vezeti, melyben egyedül az Isten akaratát és az emberek jóléte tartja szem előtt. Az önzőség anyagi szellemét az önzetlenség ezen új szellemi adományozása szünteti meg. A pünkösd, akkor és ma, azt jelzi, hogy a történelmi Jézusból az élő tapasztalás isteni Fia lett. E kiáradt

szellem öröme, amikor azt tudatosan megélik az emberi életben, erősíti az egészséget, ösztönzőleg hat az elmére és kifogyhatatlan energiát biztosít a léleknek.

20 ¶ Nem az ima hozta el a szellemet a pünkösd napján, de sok köze volt a hívek egyéni befogadóképességének megnyitásához. Az ima nem készteti az isteni szívet korlátlan adományozásra, viszont igen gyakran olyan szélesebb és mélyebb csatornákat nyit meg, melyeken az isteni adományok azoknak a szívébe és lelkébe áramolhatnak, akik törekednek arra, hogy őszinte imán és igaz istenimádaton keresztül töretlen közösséget tartsanak fenn a Teremtőjükkel.

4. A KERESZTÉNY EGYHÁZ KEZDETEI

[1] Amikor Jézust az ellenségei oly hirtelenül elfogták és oly gyorsan keresztre is feszítették két tolvaj között, az apostolai és a tanítványai végképp elcsüggedtek. Annak gondolata, hogy a Mestert elfogják, megkötözik, megkorbácsolják és keresztre feszítik, túl sok volt még az apostoloknak is. Elfelejtették a tanításait és a figyelmeztetéseit. Lehetett ő valóban „látnok, hatalmas tettben és szóban az Isten és az egész nép előtt," de aligha lehetett az a Messiás, akitől azt várták, hogy helyreállítja Izráel királyságát.

[2] Aztán jön a feltámadás, a kétségbeeséstől való megszabadulással és a Mester istenségébe vetett hitük visszatérésével. Újra és új-

ra találkoznak és beszélnek vele, és kiviszi őket az Olajfák-hegyére, ahol búcsút vesz tőlük és elmondja, hogy visszamegy az Atyához. Azt mondta nekik, hogy addig maradjanak Jeruzsálemben, amíg fel nem ruháztatnak erővel — amíg az Igazság Szelleme el nem jön. És a pünkösd napján ez az új tanító el is jön, és ők egyből elindulnak, hogy új erővel hirdessék az evangéliumukat. Egy élő Úr merész és bátor követői ők, nem pedig egy halott és legyőzött vezetőé. A Mester ott él e vándor hitszónokok szívében; az ő elméjükben Isten nem tantétel; élő jelenlétté vált a lelkükben.

3 „Napról napra állhatatosan, teljes egyetértésben voltak a templomban és törték meg a kenyeret otthon. Örömmel és tiszta szív-

vel fogyasztották az ételt, dicsérve az Istent és bírván az egész nép kegyét. Mindnyájukat eltöltötte a szellem, és bátran hirdették az Isten szavát. És a sok hívő mind egy szív, egy lélek volt; és egyikük sem mondta semelyik dolgát, melyet birtokolt, a sajátjának, és mindenük közös volt."

4 ¶ Mi történt ezekkel az emberekkel, akiket Jézus felavatott, hogy menjenek és hirdessék az országról szóló evangéliumot, az Isten atyaságát és az ember testvériségét? Van egy új evangéliumuk; egy új tapasztalás tüze hevíti őket; egy új szellemi energia tölti el őket. Az üzenetük hirtelenül átváltozott a feltámadott Krisztus hirdetésévé: „A názáreti Jézust, az embert, az Isten igazolta nagy tettekkel és csodákkal; őt hatá-

rozott szándékkal és az Isten által előre tudottan, kiszolgáltatván keresztre feszítettétek és elveszejtettétek. Amit az Isten előre megmondott minden látnoka által, azt teljesítette be így. E Jézust az Isten feltámasztotta. Az Isten tette őt Úrrá és Krisztussá. Azután, hogy az Isten jobbja fölmagasztalta, megkapta a szellem ígéretét az Atyától, azt kiárasztotta, amint látjátok és halljátok. Tartsatok bűnbánatot, hogy eltöröltessenek a bűneitek; hogy az Atya elküldje a Krisztust, aki nektek kijelöltetett, azt a Jézust, akit az égnek kell befogadnia addig, amíg a minden dolog helyreállítása meg nem történik."

5 Az országról szóló evangéliumot, vagyis Jézus üzenetét hirtelenül átalakították az Úr Jézus Krisztusról szóló evangéliummá.

Most az életének, a halálának és a feltámadásának tényeit hirdették és azon reményt terjesztették, hogy a megkezdett munkája befejezése érdekében rövidesen visszatér erre a világra. Így a földi hívek üzenete az első eljövetele tényeinek hirdetésével, valamint a második eljövetelében való reménykedés tanításával köthető össze, mely utóbbit nagyon közeli eseménynek tartották.

6 Krisztus a gyorsan formálódó egyház hitvallásává kezdett alakulni. Jézus él; meghalt az emberekért; ő adta a szellemet; eljön újra. Jézus töltötte ki minden gondolatukat és határozta meg minden, az Istenről és minden másról kialakított új felfogásukat. Túl lelkesek voltak azon új tantételtől, hogy „az Isten az Atyja az Úr Jézusnak”,

semhogy azzal a régi üzenettel foglalkozzanak, hogy „az Isten a szerető Atyja minden embernek”, minden egyes egyénnek. Igaz, a testvéri szeretet és a példátlan jóakarat csodálatosan kivirágzott a hívek e korai közösségeiben. Ám ez a Jézusban hívők társasága volt, nem pedig a mennyei Atya országának családjában élő testvérek közösségéé. Az ő jó szándékuk a Jézus alászállására vonatkozó felfogásból született szeretetből eredt és nem a halandó ember testvériségének felismeréséből. Mindazonáltal eltöltötte őket az öröm, és olyan új és egyedi életet éltek, hogy minden embert vonzottak a Jézusról szóló tanításaik. Elkövették azt a nagy hibát, hogy az ország evangéliumára vonatkozó élő és szemléltető magyarázatot használ-

ták fel azon evangélium helyett, de még ez is a legnagyszerűbb vallást képviselte, melyet az emberiség valaha megismert.

7 Kétségtelen, hogy egy új közösség éledezett a világban. „A hívők sokasága állhatatosan kitartott az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban.” Fivérnek és nővérnek szólították egymást; szent csókkal köszöntötték egymást; segédkeztek a szegényeknek. Ez életközösség és egyben imádatközösség is volt. Nem előírás szerint alkottak közösséget, hanem ama vágy által, hogy megosszák javaikat a hívőtársaikkal. Erősen bíztak abban, hogy Jézus visszatér, hogy befejezze az Atya országának megteremtését még az ő nemzedékük alatt. A földi javak ezen önként való

megosztása nem közvetlen vonása volt Jézus tanításának; azért történhetett meg, mert ezek a férfiak és nők oly őszintén és oly szilárdan hitték, hogy bármelyik napon visszatérhet, hogy befejezze a munkát és betetőzze az országot. Ám a meggondolatlan testvéri szeretet e jó szándékú kísérletének végső következményei rettenetesek voltak és bánatot szültek. Buzgó hívek ezrei adták el a vagyonukat és szabadultak meg tőke javaiktól és más termelőeszközeiktől. Ahogy múlt az idő, a keresztény „egyenlő megosztás” apadó erőforrásai *kimerültek* — ám a világ nem ért véget. Az antiókhiai hívek rövidesen gyűjtést szerveztek, hogy a jeruzsálemi híveket megóvják az éhezéstől.

8 ¶ Ezekben az időkben az Úr Estebédét an-

nak megteremtése szerint ünnepelték meg; vagyis jó társaságban való társas étkezésre gyűltek össze és az étkezés végén vettek a szentségből.

9 ¶ Először Jézus nevében kereszteltek; csaknem húsz év telt el, mire „az Atya, a Fiú és a Szent Szellem” nevében kezdtek keresztelni. Csak a keresztelésre volt szükség a hívek közösségébe való felvételhez. Ekkor még nem volt szervezetük; az egyszerűen csak a jézusi testvériség volt.

10 ¶ Ez a jézusi szakadár felekezet gyorsan gyarapodott, és a szadduceusok újból felfigyeltek rájuk. A farizeusok kevéssé zavartatták magukat a kialakult helyzet miatt, minthogy a tanítások semmilyen mértékben nem akadályozták a zsidó törvények

megtartását. A szadduceusok azonban elkezdték bebörtönözni a jézusi szakadár felekezet vezetőit, míg végül a szadduceusokat rábírták, hogy megfogadják az egyik vezető rabbinak, Gamlielnek a tanácsát, aki azt javasolta nekik: „Tartózkodjatok ezektől az emberektől és hagyjátok őket békén, mert ha e szándék vagy e munka embertől való, akkor legyőzetik; de ha Istentől való, akkor nem lesztek képesek legyőzni azt, nehogy esetleg azon kapjátok magatokat, hogy Isten ellen küzdötök.” Úgy döntöttek, hogy követik Gamliel tanácsát, és ekkor a béke és a nyugalom időszaka köszöntött Jeruzsálemre, mely alatt a Jézusról szóló evangélium gyorsan terjedt.

11 És így minden rendben is ment Jeru-

zsálemben egészen addig, amíg a görögök el nem kezdtek nagyobb számban bejönni Alexandriából. Rodan két tanítványa érkezett Jeruzsálembe és sokat térített át a hellenisták közül. Az első áttérítettjeik között volt István és Barnabás is. Ezek a rátermett görögök nem sokat törődtek a zsidó nézőponttal, és nem igazán vetették alá magukat az istenimádat és az egyéb szertartási szokások zsidó formájának. És e görög hívek tényke dése volt az, ami véget vetett a békés viszonynak a jézusi testvériség, valamint a farizeusok és szadduceusok között. István és a görög társai egyre inkább úgy szónokoltak, ahogy Jézus tanította, és emiatt azonnal összeütközésbe kerültek a zsidó vezetőkkel. István egyik nyilvános beszéde során, ami-

kor a beszéd számukra kellemetlen részéhez ért, a zsidók a tárgyalás minden formaságát mellőzve, ott helyben halálra követték.

12 István, a Jézus jeruzsálemi hívei görög közösségének vezetője, így lett az új hitnek és a korai keresztény egyház hivatalos szervezete sajátos ügyének az első vértanúja. Ez az új válság nyilvánvalóvá tette, hogy a hívek nem működhetnek a zsidó hiten belüli szakadár felekezetként. Mind egyetértettek abban, hogy el kell különülniük a hitetlenektől; és az István halálát követő egy hónapon belül megszervezték a jeruzsálemi egyházat Péter vezetése alatt, és Jakabot, vagyis Jézus öccsét iktatták be annak címzetes fejeként.

13 És a zsidók akkor indították meg újra az immár könyörtelen üldöztetéseket, így a Jé-

zusról szóló új vallás tevékeny tanítói, mely vallást később Antiókhiában kereszténységnek nevezték el, a birodalom más végeibe mentek el Jézust hirdetni. Ennek az üzenetnek a terjesztésében, még Pál kora előtt, a görögök kezében volt a vezetés; és ezek az első hitterjesztők, miként a későbbiek is, a Sándor által a régi időkben megtett utat követték, Gázán és Tiruszon át Antiókhiába, onnan Kisázsián át Macedóniába, majd pedig tovább Rómába és a birodalom legtávolabbi részeibe.

195. ÍRÁS

PÜNKÖSD UTÁN

PÉTERNEK a pünkösd napján elmondott hitszónoklata az apostolok többségét arra ösztönözte, hogy döntsenek azokról a jövőbeli irányelvekről, melyeket tervszerűen ki kellett dolgozniuk az országról szóló örömhír hirdetése érdekében. A keresztény egyház valódi megalapítója Péter volt; Pál vitte el a keresztény üzenetet a nem-zsidókhoz, és a görög hívek juttatták el azt az egész római birodalomnak.

2 Bár a hagyománytól gúzsba kötött és a papok által elnyomott héberek, mint nép, nem volt hajlandó elfogadni sem az Isten

atyaságáról és az emberek közötti testvériségről szóló jézusi örömhírt, sem pedig a Péter és a Pál által Krisztus feltámadásáról és mennybemeneteléről hirdetetteket (a későbbi a kereszténységet), a római birodalom többi része fogékonynak mutatkozott a fejlődő keresztény tanítások előtt. A nyugati polgárosodott társadalom ebben az időben értelmi alapállású, a hadakozásba belefáradt és mélyen szkeptikus volt minden fennálló vallással és világegyetemi bölcselettel szemben. A nyugati világ népei, a görög műveltség haszonélvezői a nagy múlt mélyen tisztelt hagyományával rendelkeztek. A bölcselet, a művészet, az irodalom és a politikai haladás nagyszerű vívmányainak örökségét szemlélhették. De mindeme vívmá-

nyok mellett nem volt a léleknek megelégedést hozó vallásuk. A szellemi vágyódásaik beteljesületlenek maradtak.

3 Az emberi társadalom ilyen színterére nyomultak be hirtelenül a keresztény üzenetbe foglalt jézusi tanok. E nyugati népek vágyódó szíve előtt így egy új életrend tárult fel. E helyzet közvetlen összeütközést hozott a régebbi vallási szokások és a világnak szánt jézusi üzenet új, elkeresztényesített változata között. Az ilyen küzdelem az új vagy a régi határozott győzelmével ér véget, illetve azok valamilyen mértékű *kiegyezésével.* A történelmi kép alapján a küzdelem kiegyezéssel végződött. A keresztény-ség túl sokat mert magával hozni, semhogy azt bármely nép egy-két nemzedék alatt be-

fogadja. Ez nem egyszerű szellemi vonzás volt, olyan, amilyet Jézus mutatott az emberek lelkének; hanem olyasmi, ami már korán határozott magatartást vett fel a vallási szertartásokkal, az oktatással, a varázslással, az orvoslással, a művészettel, az irodalommal, a törvénykezéssel, a kormányzással, az erkölcsökkel, a nemi viselkedés szabályozásával, a többnejűséggel és korlátozott mértékben még a rabszolgasággal kapcsolatban is. A kereszténység nem pusztán mint új vallás érkezett — valami olyasmiként, melyre az egész római birodalom és az egész keleti világ várt — hanem úgy, mint az *emberi társadalom* egy *új rendje.* És mivel ilyen törekvés volt, gyorsan korszakos társadalmi-erkölcsi összeütközést eredménye-

zett. Jézus eszményképei, ahogyan azokat a görög bölcselet újraértelmezte, és ahogy azok a kereszténységben közösségiesültek, most merész kihívást jelentettek az emberi faj azon hagyományai számára, melyek a nyugati polgárosodott társadalom erkölcstanában, erkölcsiségében és vallásaiban testesültek meg.

4 ¶ A kereszténység eleinte csak a társadalmilag és gazdaságilag legalsóbb néprétegek közül nyert meg áttérteket. Ám a második század kezdetére a görög-római műveltség színe-java egyre inkább a keresztény hit ezen új rendje felé, az élet céljának és a lét rendeltetésének ezen új felfogása felé fordult.

5 Miként tudta ez a zsidó eredetű üzenet,

mely a szülőhelyén csaknem elbukott, oly gyorsan és eredményesen megfogni a római birodalom legjobb elméit? A kereszténységnek a bölcseleti vallások és rejtelemimádatok feletti győzelme az alábbiaknak volt köszönhető:

6 1. A szervezés. Pál nagy szervező volt és az utódai is tartották az általa meghatározott iramot.

7 ¶ 2. A kereszténység velejéig elgörögösödött volt. Magába foglalta a görög bölcselet legjobb elemeit éppúgy, mint a héber istentan színe-javát.

8 ¶ 3. Azonban mindenekelőtt egy új és nagy *eszményképet* tartalmazott, Jézus életalászállásának visszhangját és az egész emberiségre kiterjedő üdvözülésre vonatkozó

üzenetének tükröződését.

9 ¶ 4. A keresztény vezetők hajlandók voltak olyan megegyezést kötni a mitraizmussal, melynek következtében a mitraizmus híveinek jobbik felét megnyerték az antiókhiai tiszteletfajtának.

10 ¶ 5. A keresztény vezetők következő és későbbi nemzedékei ugyancsak további, olyan alkukat kötöttek a pogánysággal, hogy még Konstantint, a római császárt is megnyerték az új vallásnak.

11 ¶ A keresztények azonban ravasz alkut kötöttek a pogányokkal annyiban, hogy elfogadták a pogányok szertartáskövető külsőségeit, miközben arra kényszerítették őket, hogy elfogadják a Pál-féle kereszténység elgörögösített változatát. A pogányokkal jobb

üzletet kötöttek, mint a Mitrász-tisztelettel, de még ebből a korai kiegyezésből is inkább nyertesekként kerültek ki annyiban, hogy sikeresen felszámolták a perzsa rejtelemhiedelem vaskos erkölcstelenségeit és számos egyéb kifogásolható szokását is.

12 Akár bölcsen tették, akár nem, a kereszténység e korai vezetői szándékosan engedményeket tettek Jézus *eszményképeiből* arra törekedvén, hogy sok *eszméjét* megmentsék és továbbvigyék. És ebben roppant sikeresek voltak. De félreértés ne essék, a Mesternek ezek a kiegyezésben érintett eszményképei még mindig ott szunnyadnak az örömhírében, és végül majd kifejtik teljes erejüket a világra.

13 A kereszténység ezen elpogányosításával

a régi rend számos kisebb, szertartáskövetői győzelmet aratott, a kereszténység viszont fölénybe kerekedett annyiban, hogy:

14 1. Egy új és sokkal magasabb hangot pendített meg az emberi erkölcsökben.

15 ¶ 2. Egy új és jóval teljesebb istenképet adott a világnak.

16 ¶ 3. A halhatatlanság reménye egy elfogadott vallás bizonyságának részévé vált.

17 ¶ 4. Az ember vágyódó lelke megkapta a názáreti Jézust.

18 ¶ A Jézus által tanított nagy igazságok közül sok csaknem elveszett ezekben az első kiegyezésekben, de még mindig ott szunnyadnak az elpogányosított kereszténység eme vallásában, amely nem más, mint az Ember Fia életéről és tanításairól szóló Pál-

féle változat. És a kereszténység, még mielőtt elpogányosították volna, előbb mélyen elgörögösödötté vált. A kereszténység sokkal, nagyon sokkal tartozik a görögöknek. Egy egyiptomi görög volt az, aki bátran felállt Nikaiában és félelmet nem ismerve szállt szembe e gyülekezettel, s így azok nem is merték annyira elfedni a Jézus természetére vonatkozó addigi felfogást, elkerülve így azt a veszélyt, hogy az alászállására vonatkozó valódi igazság elvesszen a világ számára. E görögöt Atanáziusznak hívták, és ha e hívő nem rendelkezik olyan ékesszólással és olyan következetes észjárással, akkor Áriusz győzködései diadalmaskodtak volna.

1. A GÖRÖGÖK HATÁSA

[1] A kereszténység elgörögösítése igazából azon a mozgalmas napon kezdődött, amikor Pál apostol ott állt az athéni areopág törvényszéke előtt és beszámolt az athéniaknak „az Ismeretlen Istenről”. Ez a római polgár ott, az Akropolisz árnyékában hirdette ezeknek a görögöknek az új vallásról általa kialakított változatot, mely Galilea zsidó vidékéről eredt. És volt valami furcsa hasonlóság a görög bölcseletben és Jézus sok tanításában. Volt egy közös céljuk — mindkettő az *egyén kiemelését* tűzte célul. A görögök a társadalmi és a politikai kiemelkedést; Jézus az erkölcsi és szellemi kiemelkedést. A görögök politikai szabadsághoz vezető értelmi szabadelvűséget tanítottak; Jézus vallási sza-

badsághoz vezető szellemi szabadelvűséget tanított. E két eszme együvé téve az emberi szabadság új és nagyszerű kiváltságlevelét képezte; az ember társadalmi, politikai és szellemi szabadságát jövendölték.

2 A kereszténység elsődlegesen két dolog miatt jött létre és diadalmaskodott az összes harcoló vallás felett:

3 1. A görög elme hajlandó volt kölcsönvenni új és jó eszméket a zsidóktól.

4 2. Pál és az ő utódai készséges, ám ravasz és eszes megalkuvók voltak; gyors észjárású istentani kereskedők.

5 ¶ Amikor Pál az athéniak előtt állt a „Krisztusról és a Megfeszítettről” szónokolva, a görögök szellemi kiéhezettség állapotában voltak; kíváncsiak, érdeklődők voltak és

ténylegesen is keresték a szellemi igazságot. Soha ne felejtsétek el, hogy a rómaiak eleinte harcoltak a kereszténységgel, míg a görögök befogadták, és hogy a görögök voltak azok, akik később szó szerint arra kényszerítették a rómaiakat, hogy elfogadják ezt az új, akkor már módosított, a görög műveltség részévé tett vallást.

[6] A görögök mélyen tisztelték a szépséget, a zsidók a szentséget, de mindkét nép szerette az igazságot. A görögök évszázadokon át mélyen elgondolkoztak minden emberi problémán és komoly vitákat folytattak azokról — a társadalmi, a gazdasági, a politikai és a bölcseleti problémákról — de a vallásiakról nem. Kevés görög szentelt kellő figyelmet a vallásnak; még a saját vallásukat

sem vették nagyon komolyan. A zsidók évszázadokon át elhanyagolták a gondolkodás ezen egyéb területeit, s elméjüket a vallásnak szentelték. A vallásukat nagyon komolyan vették, túlságosan komolyan. Amint a jézusi üzenetből kitűnik, e két nép évszázados gondolkodásának egyesített terméke most az emberi társadalom egy új rendjének, bizonyos mértékben az emberi vallásos meggyőződés és szokás egy új rendjének hajtóerejévé lett.

7 ¶ A görög műveltség befolyása már korábban eljutott a földközi-tengeri térség nyugati vidékeire, amikor Sándor elterjesztette a hellén polgárosultságot a közel-keleti világban. A görögök nagyon jól megvoltak a vallásukkal és a politikájukkal, amíg kis vá-

rosállamokban éltek, de amikor a macedóniai király arra vállalkozott, hogy Görögországból birodalmat csinál, melynek határai az Adriai-tenger térségétől az Indusig húzódnak, elkezdődtek a bajok. Görögország művészete és bölcselete teljesen megfelelt a birodalmi szintű létezésnek, de más volt a helyzet a görög politikai igazgatással vagy a vallással. Miután Görögország városállamai birodalommá terjeszkedtek, az ő helyi isteneik egy kissé furcsának tűntek. A görögök valóban *egy Istent* kerestek, egy nagyobb és jobb Istent, amikor a régebbi zsidó vallás elkeresztényesített változata megérkezett hozzájuk.

8 A hellén birodalom, mint olyan, nem volt képes fennmaradni. Ám műveltségbe-

li uralma folytatódott, de csak azért, mert nyugatról biztosítva volt a birodalmi igazgatás római politikai tehetsége, és mert szert tett keletről egy olyan vallásra, melynek az egy Istene világbirodalomhoz méltó fenségességgel bírt.

9 A hellén műveltség a Krisztus utáni első században már elérte a legmagasabb szintjeit; a hanyatlása már megkezdődött; a tudásszint emelkedett, a tehetség minősége azonban romlóban volt. Jézus eszméi és eszményképei, melyeket a kereszténység részlegesen magában foglalt, éppen ekkoriban váltak a görög műveltség és tudás megmentő részeivé.

10 Sándor a görögországi polgárosultság műveltségi ajándékát bízta a keletre; Pál a jé-

zusi örömhír keresztény változatával rohamozta a nyugatot. És ahol a görög műveltség érvényesült nyugaton, ott az elgörögösített kereszténység gyökeret vert.

11 ¶ A jézusi üzenet keleti változata, függetlenül attól, hogy igazabbul megmaradt a tanításai mellett, tovább követte Abner megalkuvást nem ismerő hozzáállását. Sohasem fejlődött úgy, mint az elgörögösített változat és végül odaveszett az iszlám mozgalomban.

2. A RÓMAI HATÁS

1 A rómaiak mindenestül átvették a görög műveltséget, a sorsolás útján választott kormányzat helyébe pedig a képviseleti kormányzást állították. És e változás rövidesen kedvezett a kereszténységnek annyiban,

hogy Róma a különös nyelvekkel, népekkel, sőt vallásokkal szemben új türelmet hozott az egész nyugati világ számára.

2 A keresztények római üldözésének nagy része kezdetben kizárólag abból eredt, hogy a keresztények szerencsétlenül használták az „ország” fogalmát a tanításaikban. A rómaiak türelmesek voltak mindenféle vallással szemben, de nagyon rossz néven vettek bármit is, amin érződött a politikai vetélkedés. Így aztán amikor ezek a főként félreértésből elindult korai üldöztetések abbamaradtak, megnyílt az út a vallási hitterjesztés előtt. A római polgárt a politikai igazgatás érdekelte; keveset törődött a művészettel vagy a vallással, viszont szokatlan türelemmel viseltetett mindkettő iránt.

3 A keleti törvény zord és önkényes volt; a görög törvény kevéssé szilárd, inkább művészies; a római törvény pedig méltóságteljes és tiszteletet parancsoló volt. A római oktatás hallatlan és közömbös hűséget nevelt. A korai rómaiak a politika iránt elhivatott és magukat teljesen annak szentelt egyedek voltak. Őszinték, lelkesek voltak, magukat az eszményképeiknek szentelték, ám nem volt vallásnak nevezhető meggyőződésük. Kisebbfajta csoda, hogy a görög tanítóik képesek voltak meggyőzni őket arról, hogy elfogadják a Pál-féle kereszténységet.

4 És ezek a rómaiak egy nagy népet alkottak. Azért tudták kormányozni a nyugatot, mert magukat kormányozták. Ez a párját ritkító becsületesség, odaadás és rendíthe-

tetlen önuralom eszményi táptalajt jelentett a kereszténység befogadásához és növekedéséhez.

5 E görög-rómaiak könnyen válhattak szellemi értelemben éppoly odaadó híveivé egy intézményesített egyháznak, mint amennyire politikailag elhivatottak voltak az állam iránt. A rómaiak csak akkor harcoltak az egyházzal, amikor attól tartottak, hogy az állam vetélytársává válik. Róma, mely kevés nemzeti bölcselettel, illetőleg eredeti műveltséggel rendelkezett, a magáévá tette a görög műveltséget és merészen elfogadta Krisztust erkölcsi életfelfogásaként. A kereszténység Róma erkölcsi műveltségévé vált, de aligha lett a vallásává abban az értelemben, hogy a szellemi gyarapodás egyé-

ni megtapasztalásává vált volna azok körében, akik az új vallást ilyen nagymértékben fogadták el. Való igaz, hogy sok egyén ezen államvallás felszíne alá hatolt és lelki táplálékra lelt az elgörögösített és elpogányosított kereszténység lappangó igazságaiban rejlő jelentéstartalmak valódi értékei által.

6 ¶ A sztoikus ember és az ő merész folyamodványa a „természethez és a lelkiismerethez” csak még jobban felkészítette egész Rómát Krisztus elfogadására, legalábbis értelmileg. A római polgár természeténél és képzettségénél fogva jogász volt; még a természeti törvényeket is mélyen tisztelte. És ekkor a kereszténység által meglátta az Isten törvényeit a természeti törvényekben. Egy nép, mely Cicerót és Vergiliuszt adott a vi-

lágnak, érett volt a Pál-féle elgörögösített kereszténységre.

7 És így ezek a rómaivá vált görögök arra kényszerítették mind a zsidókat, mind pedig a keresztényeket, hogy bölcseletivé tegyék a vallásukat, hangolják össze annak eszméit és rendszerezzék az eszményképeit, az élet létező folyásához szabják a vallási szokásaikat. És mindezt óriási mértékben segítette az, hogy a héber írásokat lefordították görögre és később görög nyelven lejegyezték az Újszövetséget.

8 A görögök, szemben a zsidókkal és sok más néppel, sokáig átmenetileg hittek a halhatatlanságban, a halál utáni valamiféle továbbélésben, és mivel éppen ez volt a jézusi tanítás lényege, számítani lehetett ar-

ra, hogy a kereszténység erős vonzóerőt fog gyakorolni rájuk.

9 A görög-műveltségi és a római-politikai győzelmek sorozata egy birodalommá szilárdította a földközi-tengeri vidékeket, melynek egy nyelve és egy műveltsége volt, és amely felkészítette a nyugati világot az egy Istenre. A judaizmus bocsátotta rendelkezésre ezt az Istent, de a judaizmus nem volt elfogadható vallás ezen elrómaiasított görögök számára. Filó segített valamelyest abban, hogy a tiltakozásuk mérséklődjön, ám a kereszténység egy még jobb képet mutatott nekik az egy Istenről, és ők készségesen el is fogadták azt.

3. A RÓMAI BIRODALOM FENNÁLLÁSA ALATT

[1] A római politikai uralom megerősítése után és a kereszténység elterjedését követően a keresztények olyan helyzetben találták magukat, amelyben volt egy Istenük, egy nagyszerű vallási felfogásuk, de nem volt birodalmuk. A görög-rómaiak olyan helyzetben találták magukat, amelyben létezett egy nagy birodalmuk, de nem volt olyan Istenük, mely a birodalmi istenimádat és szellemi egyesítés alkalmas vallási felfogásául szolgált volna. A keresztények elfogadták a birodalmat; a birodalom elfogadta a kereszténységet. A rómaiak politikai uralmi egységet biztosítottak; a görögök műveltségi és művelődési egységet; a kereszténység pedig

vallásos gondolkodási és szokásbeli egységet.

2 Róma birodalmi univerzalizmussal győzte le a hazafiság hagyományát és a történelemben első alkalommal tette lehetővé a különféle népeknek és nemzeteknek azt, hogy legalább névlegesen elfogadják az egy vallást.

3 A kereszténység akkor jött divatba Rómában, amikor nagy küzdelem folyt a sztoikusok életerős tanításai és a rejtelemimádatok üdvözülési ígéretei között. A kereszténység üdítő vigasszal és felszabadító erővel jött el egy szellemileg kiéhezett néphez, melynek nyelvében nem volt szó az „önzetlenségre”.

4 ¶ A kereszténység a legnagyobb erőt abból merítette, ahogyan a hívek a szolgálat-

teli életet megélték, sőt, ahogy meghaltak a hitükért a kiterjedt üldöztetés korai időszakaiban.

5 ¶ A gyermekek iránti krisztusi szeretettel kapcsolatos tanítás rövidesen véget vetett annak a széles körben elterjedt szokásnak, hogy a nem kívánt gyermekeket, különösen a lánygyermekeket, halálnak adják.

6 ¶ A keresztény istenimádat korai szertartásrendjét nagymértékben a zsidó zsinagógától vették, melyet a Mitrász-szertartás módosított; később pedig sok pogány külsőséget adtak hozzá. A korai keresztény egyház gerincét a judaizmusra áttért, majd kereszténnyé lett görögök alkották.

7 ¶ A Krisztus utáni második század hozta el a világtörténelem legkedvezőbb időszá-

kát ahhoz, hogy egy jó vallás fejlődhessen a nyugati világban. Az első évszázadban a kereszténység küzdelmekkel és kiegyezésekkel készült arra, hogy gyökeret verjen és gyorsan terjeszkedjen. A kereszténység elfogadta a császárt; a császár elfogadta a kereszténységet. Nagyszerű korszak volt ez egy új vallás terjedéséhez. Vallási szabadság érvényesült; az utazás lehetősége általában biztosított volt, a gondolatok terjedése pedig nem ütközött akadályba.

8 A névlegesen elfogadott, elgörögösített kereszténység szellemi lendülete túl későn ért el Rómába ahhoz, hogy megakadályozza a már jócskán beindult erkölcsi hanyatlást vagy hogy ellensúlyozza az alapjaiban már megindult és egyre erősödő faji leépülést. Ez

az új vallás műveltségi szükségszerűség volt a birodalmi Róma számára, és roppant szerencsétlen dolog, hogy nem vált tágabb értelemben a szellemi üdvözülés eszközévé.

9 Még egy jó vallás sem tudna megmenteni egy nagy birodalmat a kormányzati ügyekben való egyéni részvétel hiányának biztos következményeitől, valamint az olyan dolgoktól, mint a túlzott gyámkodás, a túladóztatás és a visszaélések tömkelege, a Levantéval folytatott kiegyenlítetlen kereskedelem, mely lecsapolta az aranyat, a szórakozási őrület, a római szabványosítás, a nők lealacsonyítása, a rabszolgaság és a faji hanyatlás, a fizikai bajok, és egy államegyház, melynek intézményesülése a szellemi sivárság szintjéhez közelített.

10 Alexandriában azonban nem voltak olyan rosszak a körülmények. Az első tanhelyek továbbra is megalkuvás nélkül sok mindent megtartottak Jézus tanításaiból. Panténusz Kelement tanította, majd pedig Nátánielt követve továbbment Indiába, hogy Krisztust hirdesse. Jézus néhány eszményképét ugyan feláldozták a kereszténység kiépítésekor, mégis, a tisztesség okán fel kell jegyeznünk, hogy a második század végére a görög-római világ gyakorlatilag összes nagy elméje kereszténnyé lett. A győzelem a beteljesüléséhez közeledett.

11 És ez a római birodalom kellően hosszú ideig állt fenn ahhoz, hogy biztosítsa a kereszténység továbbélését még a birodalom összeomlása után is. Mi azonban gyakran

merengtünk el azon, hogy mi történt volna Rómában és a világban, ha az országról szóló evangéliumot fogadták volna el a görög kereszténység helyett.

4. AZ EURÓPAI SÖTÉT KORSZAKOK

[1] Az egyház, mint a társadalom járuléka és politikai szövetségese arra volt ítélve, hogy osztozzon az úgynevezett európai „sötét korszakok” értelmi és szellemi hanyatlásában. Ebben az időben a vallás egyre inkább szerzetesivé, az élet örömeit elutasítóvá, és törvényesítetté vált. Szellemi értelemben a kereszténység téli álomba merült. Ebben az időszakban e szunnyadó és elvilágiasított vallás mellett létezett a megmagyarázhatatlan keresésének, a képtelen szellemi ta-

pasztalásnak egy, a valószerűtlenséggel határos és a minden-isten tannal bölcseleti értelemben rokon folyamatos iránya.

2 E sötét és kétségbeejtő évszázadokban a vallás gyakorlatilag megint csak másodkézből valóvá lett. Az egyén csaknem elveszett az egyház mindenre kivetülő tekintélyének, hagyományának és kényszerének rendszerében. Egy új szellemi fenyegetés támadt a „szentek” gyülekezetének megteremtésével, akikről úgy tartották, hogy különleges befolyásuk van az isteni bíróságoknál, és akik ezért, amennyiben az ember eredményesen folyamodik hozzájuk, képesek közbenjárni az ember érdekében az Istenek előtt.

3 A kereszténység azonban elegendő mértékben közösségiesült és elpogányosodott

ahhoz, hogy miközben képtelen volt ellenállni a beköszöntő sötét korszakoknak, annál jobban fel volt készülve arra, hogy túlélje az erkölcsi sötétség és a szellemi megrekedés e hosszú időszakát. És a nyugati polgárosultság hosszú éjszakája alatt meg is maradt és tovább működött erkölcsi hatásként a világban addig, amíg a megújhodás kora el nem érkezett. A kereszténységnek a sötét korszakok elmúltával való megújítási igénye azt eredményezte, hogy számos olyan szakadár felekezet jött létre, melyek az emberi személyiség különleges értelmi, érzelmi és szellemi fajtáinak megfelelő keresztény tanításokat, meggyőződéseket vállaltak fel. És a sajátos keresztény csoportok, illetőleg vallásos családok közül sok még e beszámoló el-

készítésének idején is létezik.

4 ¶ A kereszténység olyan történelemmel rendelkezik, mely Jézus vallásának a Jézusról szóló vallássá való akaratlan átalakításból indult ki. A továbbiakban az elgörögösítés, az elpogányosítás, az elvilágiasítás, az intézményesítés, az értelmi leépülés, a szellemi hanyatlás, az erkölcsi megdermedés, a megsemmisülés fenyegetése, a későbbi megújhodás, a részekre szakadás és legújabban a viszonylagos helyreállítás megélésének történelmét mutatja. Ez a fejlődési vonal eredendően meglévő életerőre utal és rendelkezésére álló hatalmas, megújító erőforrásokat jelez. És ugyanez a kereszténység van most jelen a nyugati népek polgárosodott világában és harcol a létért egy olyan küzdelem-

ben, mely még nyugtalanítóbb, mint azokban az eseménydús válsághelyzetekben volt, melyek az elsőbbségért vívott múltbéli csatáit jellemezték.

5 ¶ A vallás most a tudományos elmék és az anyagias hajlamok új korszakának kihívásával szembesül. A világi és a szellemi eme roppant küzdelemében Jézus vallása végül diadalmaskodni fog.

5. A MAI KOR PROBLÉMÁJA

1 A huszadik század megoldandó új problémákat hozott a kereszténységnek és minden más vallásnak. Minél magasabbra kapaszkodik egy polgárosodott társadalom, annál szükségesebbé válik az a kötelesség, hogy az ember „először a menny valóságait keresse”

mindazon erőfeszítéseiben, hogy kiegyensúlyozza a társadalmi viszonyokat és megkönnyítse a társadalom anyagi problémáinak megoldását.

2 Az igazság gyakran válik zavaróvá és akár félrevezetővé is, amikor felosztják, szétbontják, elkülönítik és túl sokat elemzik. Az élő igazság csak akkor tanítja jól az igazságkeresőt, amikor az illető az igazságot a maga teljességében és élő szellemi valóságként fogadja be, nem pedig az anyagi tudomány tényeként vagy a közvetítő művészet sugalmazásaként.

3 A vallás kinyilatkoztatás az ember számára az ő isteni és örökkévaló végzetéről. A vallás tisztán személyes és szellemi tapasztalás és örökre meg kell különböztetni az em-

ber olyan egyéb magas szintű gondolkodási formáitól, mint:

4 1. Az ember okszerű beállítottsága az anyagi valóság dolgai vonatkozásában.

5 2. Az ember szépségtani értékítélete a szép mellett, a csúnyával szemben.

6 3. Az ember erkölcstani elismerése a társadalmi kötelezettségek és a politikai kötelesség iránt.

7 4. Az ember emberi erkölcsi érzéke még önmagában és önmagától sem vallási jellegű.

8 ¶ A vallás rendeltetése meglelni a hitet, bizodalmat és bizonyosságot előhívó értékeket a világegyetemben; a vallás az istenimádatban teljesedik be. A vallás fedezi fel a lélek számára az elme által feltárt viszony-

lagos értékektől elütő, legfelsőbb értékeket. Ilyen emberfeletti rálátásra csakis igazi vallásos tapasztaláson keresztül lehet szert tenni.

9 A szellemi valóságokra épített társadalmi rendszer erkölcsiség nélkül nem tartható fenn jobban, mint a naprendszer gravitáció nélkül.

10 Ne próbálkozzatok a kíváncsiság kielégítésével vagy minden, a lélekben ott kavargó, lappangó kaland kiélésével a húsvér testbeni rövid élet alatt. Legyetek türelemmel! Ne engedjetek a kísértésnek, hogy féktelenül elmerüljetek olcsó és hitvány kalandokban. Fogjátok be az energiáitokat és zabolázzátok meg a szenvedélyeiteket; legyetek higgadtak, miközben a fokozatos fejlődési ka-

land és a felkavaró felfedezés egy végtelen létpályájának fenséges kibontakozását várjátok.

11 ¶ Az eredettel kapcsolatos zűrzavarban nem szabad szem elől téveszteni az örök beteljesülést. Ne felejtsétek el, hogy Jézus még a kisgyermekeket is szerette, és hogy mindörökre világossá tette az emberi személyiség nagy értékét.

12 ¶ A világ szemlélésekor emlékezzetek, hogy a rossz megpillantott fekete foltjai a végleges jó fehér hátterében látszanak. Nem csak a rossz fekete hátterében nyomorúságosan mutató jó fehér foltjait látjátok.

13 Amikor oly sok közreadandó és hirdetendő jó igazság van, miért kellene az emberek-nek oly sokáig megmaradniuk a világban ta-

lálható rossznál csak azért, mert az ténynek tűnik? Az igazság szellemi értékei örvendetesebbek és felemelőbbek, mint a rossz jelensége.

14 ¶ A vallásban Jézus a tapasztalás módszerét támogatta és követte, éppen úgy, ahogy a mai tudomány a kísérletezés módszerét alkalmazza. Istent a szellemi rálátás irányító hatásain keresztül találjuk meg, de a lélek e rálátásához a szép szeretetén, az igazság keresésén, a kötelesség iránti hűségen és az isteni jóság imádásán keresztül közelítünk. Mindezen értékek közül azonban a szeretet az igazi kísérő a valódi rálátáshoz.

6. AZ ANYAGELVŰ GONDOLKODÁS

1 A tudósok akaratlanul is anyagközpontú fejvesztettségbe hajszolták az emberisé-

get; meggondolatlanul a korszakok erkölcsi „bankja” miatt kezdtek el aggódni, ám az emberi tapasztalás e bankja hatalmas szellemi erőforrásokkal rendelkezik; képes kielégíteni a vele szemben támasztott igényeket. Csakis a meggondolatlan emberek vesztik el a fejüket zavarodottságukban az emberi faj szellemi tőkéit illetően. Amikor az anyagelvű-világias fejvesztettség véget ér, Jézus vallása nem mutat csődöt. A mennyország szellemi bankja ki fogja fizetni a hitet, a reményt és az erkölcsi biztonságot mindazoknak, akik igénybe vették „az Ő nevében”.

[2] Függetlenül attól, hogy milyen az anyagelvűség és a Jézus tanításai közötti látszólagos összeütközés, egészen nyugodtak lehettek afelől, hogy az eljövendő korszakok-

ban a Mester tanításai teljes győzelmet aratnak. A valóságban az igaz vallás nem keveredhet semmiféle ellentmondásba a tudománnyal; semmilyen szempontból nem érintett az anyagi dolgokban. A vallás egyszerűen közömbös a tudomány iránt, de rokonszenvezik vele, leginkább még a *tudóssal* foglalkozik.

3 A puszta tudás hajszolása a bölcsesség velejáró értelmezése és a vallásos tapasztalás szellemi rálátása nélkül végül borúlátáshoz és emberi kétségbeeséshez vezet. A kevés tudás tényleg zavarba ejtő.

4 Ezen írás elkészítésekor az anyagelvű korszak legrosszabb része már lezárult; a jobb megértés napja már virrad. A tudományos világ felsőbbrendű elméi a világszemléletük-

ben többé már nem teljesen anyagelvűek, de az egyszerű emberek a korábbi tanok eredményeként még mindig hajlanak abba az irányba. A fizikai valószerűség e korszaka azonban csak egy múló mellékesemény az emberiség földi létében. A mai tudomány az igaz vallást — Jézus tanításait, vagyis ahogyan azok a híveinek életébe átmentek — érintetlenül hagyta. A tudomány csak annyit tett, hogy lerombolta az élet helytelen értelmezéseinek gyerekes ábrándjait.

5 A tudomány mennyiségi tapasztalás, a vallás pedig minőségi tapasztalás, már ami az ember földi életét illeti. A tudomány jelenségekkel foglalkozik; a vallás eredetekkel, értékekkel és célokkal. *Okokat* megjelölni a fizikai jelenségek magyarázatául annyit tesz,

mint bevallani a tudatlanságot a véglegeseket illetően és ez végül a tudóst egyenesen visszavezeti az első nagy okhoz — a Paradicsom Egyetemes Atyjához.

6 A csodák korából a gépek korába való kényszeredett átlendülés teljesen összezavarta az embert. A működéselvű világnézet hamis bölcselőinek eszessége és ügyessége éppen az ő saját működésközpontú állításaikat cáfolja. Egy anyagi világnézetű ember elméjének végzetre irányuló frissessége örökre cáfolja azon állításait, hogy a világegyetem nem más, mint vak és céltalan energiajelenség.

7 Némely tanultnak mondott embernek a gépies működés elvét valló természetközpontúsága és az átlagember meggondolatlan

világias elvszerűsége egyaránt csak és kizárólag a *dolgokra* irányul; nélkülöznek minden szellemi természetű valódi értéket, jutalmat és megelégedettséget, és hiányzik belőlük a hit, a remény és az örökkévaló bizonyosság is. A mai élet egyik nagy problémája az, hogy az ember úgy gondolja, túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy időt találjon a szellemi elmélyedésre és a vallási áhítatra.

8 Az anyagelvű gondolkodás a lélektelen báb szintjére fokozza le az embert és pusztán olyan számtani jelképpé teszi, mely kétségbeesve keres helyet egy sivár és működésközpontú világegyetem mennyiségtani képletében. De honnan származik ez az egész, hatalmas mennyiség- és tértani világegyetem, ha nincs egy Fő-mennyiségtanász? A

tudomány értekezhet hosszasan az anyag tartósításáról, a vallás azonban az emberek lelkének megőrzését érvényesíti — a szellemi valóságokkal és az örökkévaló értékekkel kapcsolatos tapasztalásaikhoz van köze.

9 A ma anyagelvű társadalomkutatója közösséget vizsgál, jelentést készít róla, és úgy hagyja az embereket, ahogy találta őket. Ezerkilencszáz évvel ezelőtt a tanulatlan galileaiak azt tanulmányozták, hogy Jézus miként adja életét szellemi hozzájárulásul az ember benső tapasztalásához, és aztán elindultak és fenekestül felforgatták a római birodalmat.

10 A vallási vezetők azonban nagy hibát követnek el, amikor a mai embert a középkor kürtjeinek hangjával próbálják meg szelle-

mi csatába hívni. A vallásnak új és naprakész jelmondatokkal kell felkészülnie. Sem a demokrácia, sem semmilyen más politikai csodaszer nem fogja átvenni a szellemi előrehaladás helyét. A hamis vallások jelenthetik ugyan a valóság megkerülését, azonban Jézus az evangéliuma által a halandó embert egészen a szellemi fejlődés örök valóságának bejáratáig vezette.

[11] Nem magyarázunk meg semmit azzal, ha azt mondjuk, hogy az elme az anyagból „bukkant elő". Ha a világegyetem pusztán működési rend volna és az elme nem válna el az anyagtól, akkor semmilyen megfigyelt jelenségre nem tudnánk két különböző értelmezést adni. Az igazság, a szépség és a jóság fogalma nem eredendően van meg a ter-

mészettanban vagy a vegytanban. Egy gép nem képes *tudni,* még kevésbé képes megismerni az igazságot, vágyni az igazságosságra és táplálni a jóságot.

12 A tudomány lehet fizikai, az igazságot felismerő tudós elméje azonban egyből anyagfeletti. Az anyag nem ismeri az igazságot, nem szeretheti az irgalmat, és nem lelheti örömét a szellemi valóságokban sem. A szellemi megvilágosodottságon alapuló és az emberi létezésben gyökerező erkölcsi meggyőződések éppoly valósak és bizonyosak, mint a fizikai megfigyelésekre alapozott mennyiség- és tértani levezetések, csak éppen egy másik és magasabb szinten.

13 Ha az emberek csak gépek volnának, akkor többé-kevésbé egyformán válaszolná-

nak egy anyagi világegyetemnek. Egyéniség nem létezne, személyiség pedig még kevésbé.

14 ¶ A Paradicsom abszolút működési rendjének ténye a világegyetemek mindenségében, a Második Forrás és Középpont korlátlan akaratának jelenlétében, mindörökre bizonyossá teszi, hogy a meghatározók nem kizárólagos törvényei a mindenségrendnek. Az anyagelvűség ott van, de nem kizárólagos; a működéselvű világnézet jelen van, de nem korlátlanul; az eleve elrendelés ott van, de nem egyedül.

15 Az anyag véges világegyeteme az elme és a szellem együttes jelenléte nélkül végül egységessé és eleve meghatározottá válna. A mindenségrendi elme hatása állandóan ön-

kéntelenséget kölcsönöz még az anyagi világoknak is.

16 A szabadság vagy a kezdeményezés a lét bármely mezején egyenes arányban áll a szellemi hatás és a mindenségrendi-elme szabályozás mértékével; vagyis, az emberi tapasztalásban „az Atya akarata” megcselekedésének tényleges mértékével. Így aztán, amint egyszer hozzáfogsz, hogy megtaláld az Istent, az maga lesz a meggyőző bizonyítéka annak, hogy az Isten már megtalált téged.

17 A jóság, a szépség és az igazság őszinte keresése elvezet az Istenhez. És minden tudományos felfedezés a világegyetemben meglévő szabadság és egységesség létét támasztja alá. A felfedező szabadon tehetett felfede-

zést. A felfedezett dolog valós és láthatólag egységes, különben nem lehetett volna *dolognak* nevezni.

7. AZ ANYAGELVŰSÉG SÉRÜLÉKENY VOLTA

[1] Mily ostoba dolog az anyagias beállítottságú embertől, hogy érvényesülni enged olyan sérülékeny elméleteket, mint a gépiesen működő világegyetemről szólókat, melyek megfosztják őt az igaz vallás személyes tapasztalásának hatalmas szellemi erőforrásaitól. A tények sohasem kerülnek ellentmondásba az igaz szellemi hittel; az elméletek igen. Jobb volna, ha a tudomány a babonaság lerombolásának szentelné magát, mintsem hogy megpróbálja megdönteni a

vallásos hitet — a szellemi valóságokba és az isteni értékekbe vetett emberi hitet.

2 A tudománynak anyagi téren azt kell megtennie az emberért, amit a vallás tesz érte szellemi téren: tágítsa a lét látókörét és terjessze ki a személyiségét. Az igaz tudomány nem állhat tartós vitában az igaz vallással. A „tudományos módszer” pusztán egy mérőrúd, mellyel az anyagi kalandok és a fizikai teljesítmények mérhetők. Anyagi és teljes mértékben értelmi lévén, azonban teljességgel használhatatlan a szellemi valóságok és a vallásos tapasztalások kiértékeléséhez.

3 Íme, a mai kor működéselvű gondolkodójának következetlensége: Ha ez pusztán egy anyagi világegyetem volna és az ember

csak gép lenne, akkor az ilyen ember teljességgel képtelen lenne magát ilyen gépként felismerni, és hasonlóképpen, az ilyen gépember semennyire sem volna tudatában egy ilyen anyagi világegyetem létezése tényének. A működéselvű tudomány anyagközpontú rémülete és kétségbeesése nem ismerte fel a tudós szellem-segítette elméjének tényét, melynek anyagfeletti rálátása alkotja meg ezeket a téves és önellentmondásos *felfogásokat* egy anyagelvű világegyetemről.

[4] Az örökkévalóságnak és végtelenségnek, az igazságnak, a szépségnek és a jóságnak a paradicsomi értékei az idő és tér világegyetemei jelenségeinek tényeiben rejlenek. De a szellemtől született halandó csak hittel látva észlelheti és különítheti el ezeket a szelle-

mi értékeket.

5 A szellemi fejlődés valóságai és értékei nem valamiféle „lélektani kivetülések”, nem az anyagi elme valamiféle felmagasztalt ábrándjai. Az ilyen dolgok az emberben lakozó Igazító szellemi előrejelzései, aki az Istennek az ember elméjében élő szelleme. És ne hagyd, hogy a „viszonylagossággal” kapcsolatosan futólag megpillantott felfedezések megízlelése összezavarja az Isten örökkévalóságára és végtelenségére vonatkozó fogalmaidat. És az *önkifejezés* szükségességét érintő mindenféle igényedben ne kövesd el azt a hibát, hogy nem gondoskodsz az *Igazító-kifejezésről,* a te valódi és jobb éned megnyilvánulásáról.

6 Ha ez csak egy anyagi világegyetem vol-

na, akkor az anyagi eredetű ember sohasem lenne képes eljutni egy ilyen kizárólag anyagi létezés működéselvű felfogásához. Éppen hogy a világegyetemről alkotott ezen *működésközpontú felfogás* az, amely már magában is nem-anyagi elmejelenség, és az egész elme nem-anyagi eredetű, függetlenül attól, hogy mennyire tűnik anyagi értelemben meghatározottnak és működési szempontból szabályozottnak.

[7] A halandó ember részlegesen fejlett elmerendszere nincs felruházva elegendően bőséges következetességgel és bölcsességgel. Az ember önteltsége gyakran lehagyja az értelmét és kijátssza a következetes észjárását.

[8] Önmagában és önmagától még a leginkább kishitű, anyagi világnézetű ember bo-

rúlátása is elégséges bizonyíték arra, hogy a balhitű ember világegyeteme nem teljesen anyagi. A derűlátás és a borúlátás egyaránt egy olyan elmében keletkezett fogalmi válasz, mely elme *értékeknek* és *tényeknek* egyaránt a tudatában van. Ha a világegyetem tényleg az volna, aminek az anyagelvű gondolkodó tekinti, akkor az ember, mint emberi gép, épp e *tény* tudatos felismerése nélkül maradna. Az *értékekről* a szellemtől született elmében alkotott fogalom tudata nélkül a világegyetemi anyagelvűség ténye és a világegyetem működésközpontú jelensége az ember számára teljességgel felismerhetetlen lenne. Egy gépben nem tudatosulhat egy másik gép természete vagy értéke.

[9] Egy működéselvű élet- és világegyetem-

felfogás azért nem lehet tudományos, mert a tudomány csakis anyagokat és tényeket ismer el és azokkal foglalkozik. A bölcselet elkerülhetetlenül tudományfeletti. Az ember a természet anyagi ténye, viszont az *élete* a természet anyagi szintjeit meghaladó jelenség annyiban, hogy elmei szabályozó-sajátosságokat és szellemi teremtőjegyeket mutat.

[10] Az ember azon őszinte igyekezete, hogy a működéselvű világnézet hívévé váljon, arra a megrendítően szomorú jelenségre utal, hogy az ember hasztalanul törekszik értelmi és erkölcsi öngyilkosságot elkövetni. De bizony nem képes rá.

[11] Ha a világegyetem csak anyagi volna és az ember csak gép lenne, akkor nem volna tu-

domány, mely arra buzdítaná a tudóst, hogy ragaszkodjon a világegyetem működésközpontúságához. A gépek nem képesek magukat megmérni, osztályozni vagy kiértékelni. Ilyen tudományos munkát csakis valamilyen gépfeletti besorolású entitás képes végezni.

12 Ha a világegyetemi valóság csak egy hatalmas gép, akkor az embernek a világegyetemen kívül és attól távol kell lennie annak érdekében, hogy egy ilyen *becslés tényét* felismerhesse, és hogy e becslés tárgyába való *bepillantást* magában tudatosíthassa.

13 ¶ Ha az ember csak egy gép volna, akkor ez az ember milyen eljárással lenne képes eljutni odáig, hogy *hihesse* vagy azt állíthassa, hogy *tudja,* ő csak egy gép? Az emberben

az önnön valójára vonatkozó, benne tudatosuló értékelés tapasztalása sohasem pusztán egy gép szükségszerű ismérve. Az öntudatos és magát a működéselvű világnézet hívének valló ember a lehető legjobb válasz eme világnézeti felvetésre. Ha az anyagelvűség tény volna, akkor nem létezhetnének öntudatos, gépies működést valló világnézetűek. Az is igaz, hogy az embernek előbb erkölcsi lénynek kell lennie, mielőtt erkölcstelen tetteket vihetne véghez.

14 ¶ Épp az anyagelvűség igénye hozza magával az elmének az ilyen tantételek kijelentésére vetemedő felsőbb-anyagi tudatát. Egy gépies működésű rendszer leépülhet, de sohasem fejlődhet. A gépek nem gondolkoznak, alkotnak, álmodnak, vágyakoznak,

eszményítenek, vágynak az igazságra vagy szomjazzák az igazságosságot. Nem hajtja életüket az a szenvedély, hogy más gépeket szolgáljanak és örökkévaló fejlődési céljukul az Isten megtalálását és az őhozzá hasonlóvá válásra való törekvést magasztos feladatul válasszák. A gépek sohasem értelmi, érzelmi, művészi, erkölcsi beállítottságúak, erkölcsösek vagy szellemiek.

15 A művészet bizonyítja, hogy az ember nem gépies működésű, de azt nem bizonyítja, hogy szellemi értelemben halhatatlan. A művészet halandó morontia, mely az anyagi ember és a szellemi ember közötti közbenső mezőn helyezkedik el. A költészet kísérlet arra, hogy az ember az anyagi valóságoktól a szellemi értékekhez meneküljön.

[16] Egy magas szinten polgárosodott társadalomban a művészet emberközelivé teszi a tudományt, az igaz vallás pedig viszonzásul szellemivé lényegíti azt — a szellemi és örökkévaló értékekre való rálátássá. A művészet a valóság emberi és tér-idő értékelését mutatja. A vallás *maga* a mindenségrendi értékek isteni befogadása, és így örökkévaló fejlődést von maga után a szellemi felemelkedésben és kiteljesedésben. Az idő művészete akkor veszélyes, amikor vakká válik az isteni minták ama szellemi alapelvei iránt, melyeket az örökkévalóság ver vissza az idő valóságárnyékaiként. Az igazi művészet az élet anyagi dolgainak eredményes megmutatója; a vallás az élet anyagi tényeinek megnemesítő átalakítója, és sohasem hagy fel a

művészet szellemi kiértékelésével.

17 ¶ Mily ostoba dolog azt feltételezni, hogy az önműködő báb képes volna az önműködés életfelfogását megragadni, és milyen nevetséges azt várni tőle, hogy más bábokról és a bábtársairól egy ilyen felfogást kialakítson!

18 ¶ Az anyagi világegyetem bármiféle tudományos értelmezése értéktelen, hacsak nem biztosít kellő elismerést a *tudós* irányában. A művészet semmiféle értékelése nem lehet hiteles, hacsak nem nyújt elismerést a *művész* számára. Az erkölcsök bármely értékelése értelmetlen, hacsak nem foglalja magába az *erkölcsös embert.* Semmilyen bölcselet nem épületes, ha figyelmen kívül hagyja a *bölcselőt,* a vallás pedig nem létezhet a *vallá-*

sos ember valós tapasztalása nélkül, aki épp e tapasztalásban és azon keresztül törekszik megtalálni Istent és megismerni őt. A világegyetemek mindenségének hasonlóképpen nincs jelentősége a VAGYOK-tól, attól a végtelen Istentől elkülönítve, aki teremtette és aki szüntelenül igazgatja azt.

19 ¶ A működéselvű világnézet hívei — az emberbarát-elvű gondolkodók — hajlamosak sodródni az anyagi áramlatokkal. Az eszményelvűek és a szellemelvűek viszont *merik* használni az evezőiket hozzáértőn és a kellő erővel, hogy megváltoztassák az energiaáramlatok láthatólag tisztán anyagi irányát.

20 ¶ A tudomány az elme mennyiség- és tértanából él; a zene az érzelmek ütemét fejezi

ki. A vallás a lélek szellemi üteme a Végtelenség felsőbb és örökkévaló dallammértékeivel való tér-idő összehangzásban. A vallásos tapasztalás olyasmi az emberi életben, amely igazán felette áll a mennyiségtannak.

[21] A nyelvben az ábécé jelenti az anyagelvűség rendjét, míg a szavak, melyek — a szeretetre és gyűlöletre, a gyávaságra és a bátorságra vonatkozó — ezernyi gondolat, nagy eszme és nemes eszménykép jelentését fejezik ki, tehát a szavak az anyagi és a szellemi törvény hatályán belüli azon elmeteljesítményeket mutatják, melyeket a személyiségi sajátakarat igénye irányít és amelyeket az adott helyzetben eredendően meglévő lehetőségek korlátoznak.

[22] A világegyetem nem olyan, mint azok a

törvények, működési rendek és azok az azonosságok, melyeket a tudós felfedez, és amelyeket ő tudománynak kezd tekinteni, hanem inkább olyan, mint amilyennek a kíváncsi, gondolkodó, döntést hozó, alkotó, összeállító és megkülönböztető *tudós* látja a világegyetemi jelenségeket, osztályozva a teremtés anyagi oldalának működésközpontú szakaszaiban eredendően meglévő mennyiség- és tértani tényeket. A világegyetem nem is olyan, mint a művész művészete, hanem inkább olyan, mint amilyennek a törekvő, álmodozó, vágyakozó és haladó *művész* látja, aki egy szellemi cél elérésére irányuló erőfeszítésében megpróbálja meghaladni az anyagi dolgok világát.

[23] A tudós, nem pedig a tudomány az, aki

érzékeli az energiából és anyagból álló, fejlődő és haladó világegyetem valóságát. A művész, és nem a művészet az, aki kimutatja az anyagi létezés és a szellemi szabadság közötti átmeneti morontia világ létezését. A vallásos ember, nem pedig a vallás az, aki bizonyítja azoknak a szellemi valóságoknak és isteni értékeknek a létét, melyekkel az ember az örökkévalósági fejlődésben találkozik.

8. VILÁGI EGYEDURALOM

[1] De miután az anyagelvűség és a működéselvű világnézet többé-kevésbé legyőzetett, a huszadik századi világiasságrend pusztító hatása még mindig lerontja a gyanútlan lelkek millióinak szellemi tapasztalását.

[2] A mai világiasságrendet két világméretű hatás segítette. A világiasságrend apja a ti-

zenkilencedik és a huszadik század úgynevezett tudományának szűklátókörű és istentelen hozzáállása volt — az istent nem ismerő tudományé. A mai világiasságrend anyja az egyeduralkodó középkori keresztény egyház volt. A világiasságrend az intézményesített keresztény egyház által csaknem teljesen uralt nyugati polgárosultság elleni fokozódó tiltakozásként indult.

3 E kinyilatkoztatás idején mind az európai, mind az amerikai élet uralkodó értelmi és bölcseleti légköre határozottan világi — emberközpontú. A nyugati gondolkodás háromszáz év alatt fokozatosan elvilágiasodott. A vallás hatása egyre inkább névlegessé, nagymértékben szertartáskövető szokássá vált. A nyugati polgárosodott társa-

dalomban a magukat kereszténynek mondó emberek többsége tudtán kívül ténylegesen világias rendet valló.

4 Nagy erő, hatalmas ráhatás kellett a nyugati népek gondolkodásának és életének a korlátlan hatalmon alapuló egyházi uralom elsorvasztó szorításából való kiszabadításához. A világias rend összetörte az egyházi ellenőrzés bilincseit, és most azzal fenyeget, hogy újfajta, istentelen uralmat szerez a mai ember szíve és elméje felett. A zsarnoki és egyeduralmon alapuló politikai állam a tudományos anyagelvűség és a bölcseleti világiasságrend közvetlen leszármazottja. Amint a világias rend felszabadítja az embert az intézményesített egyház uralma alól, rögtön el is adja rabszolgának az egyedural-

mi állam számára. A világiasságrend csak azért szabadítja fel az embert az egyházi rabszolgaságból, hogy őt elárulva politikai zsarnokságba kényszerítse és gazdasági rabszolgaságba taszítsa.

5 ¶ Az anyagi elvű gondolkodás tagadja Istent, a világias rend egyszerűen nem vesz róla tudomást; legalábbis ez volt a korai hozzáállás. A világiasságrend újabban harciasabb magatartást vett fel, annak a vallásnak a helyét akarja betölteni, amelynek egyeduralmi rabszolgaságával egykor szembeszállt. A huszadik századi világias rend azt erősíti, hogy az embernek nincs szüksége Istenre. De vigyázzatok, az emberi társadalomnak ez az istentelen életfelfogása csakis nyugtalansághoz, gyűlölködéshez, boldogtalan-

sághoz, háborúhoz és világméretű végromláshoz vezet.

6 ¶ A világias rend sohasem hozhat békét az emberiségnek. Az emberi társadalomban semmi sem veheti át az Isten helyét. De jól figyeljetek, ne mondjatok le gyorsan a világias lázadásnak az egyházi egyeduralomból szerzett jótékony előnyeiről. A nyugati polgárosodott társadalom ma számos szabadságot és megelégedettséget élvez a világias lázadás eredményeként. A világias rend nagy hibája ez volt: lázadt a vallási hatóságok által az élet felett gyakorolt, csaknem teljes ellenőrzés ellen, és miután kivívta az ezen egyházi zsarnokság alól való felszabadulást, a világias rend pártján állók folytatták a lázadást immár az Isten ellen, néha tit-

kon, néha pedig nyíltan.

7 A világiasságrendi lázadásnak köszönhetitek az amerikai indusztrializmus lenyűgöző alkotó erejét és a nyugati polgárosodott társadalom páratlan anyagi fejlődését. De mivel a világiasságrendi lázadás túl messzire ment és szem elől veszítette Istent és az *igaz* vallást, az ember le is aratta a világháborúk és a nemzetközi egyensúlyzavarok nem várt termését.

8 Az Istenbe vetett hitet nem szükséges feláldozni ahhoz, hogy az ember élvezhesse a mai világias lázadás áldásait: a türelmet, a társadalmi szolgálatot, a demokratikus kormányzást és a polgárjogokat. Nem volt szükség arra, hogy a világias rend pártolói szembeszálljanak az igaz vallással ahhoz,

hogy segítsék a tudományt és előmozdítsák az oktatást.

9 A világias rend azonban nem az egyetlen szülője az élet kiteljesítésében szerzett mindeme hasznoknak. A huszadik század nyereségei mögött nem csak a tudomány és a világias rend áll, hanem a názáreti Jézus életén és tanításán alapuló — fel nem ismert és el nem ismert — szellemi működés is.

10 Isten nélkül, vallás nélkül a tudományos világiasságrend sohasem képes összehangolni az erőit, összhangba hozni az elütő és versengő érdekeit, népeit és nemzeti érzületeit. Ez a világias emberi társadalom, függetlenül a páratlan anyagi vívmányától, lassan szétporlad. A kibékíthetetlen ellentét által működtetett szétmállásnak leginkább el-

lenálló összetartó erő a hazafiság. És az erőszakos nemzetieskedés a világbéke előtt álló fő akadály.

11 A világias rend eredendő gyengesége az, hogy félredobja az erkölcstant és a vallást a politikáért és a hatalomért. Egyszerűen nem teremthetitek meg az emberek közötti testvériséget úgy, hogy közben figyelmen kívül hagyjátok, illetőleg tagadjátok az Isten atyaságát.

12 A világias társadalmi és politikai derűlátás hiú remény. Isten nélkül sem a függetlenség és a szabadság, sem a tulajdon és a vagyon nem vezethet el a békéhez.

13 A tudomány, az oktatás, az ipar és a társadalom teljes elvilágiasítása csakis összeomláshoz vezethet. A huszadik század első har-

madában az urantiaiak több emberi lényt öltek meg, mint amennyit az egész keresztény megítéltetési időszakban addig az időpontig megöltek. És ez csak a kezdete az anyagelvűség és a világias rend szörnyűséges aratásának; még ennél is szörnyűbb pusztítás következik.

9. A KERESZTÉNYSÉG PROBLÉMÁJA

[1] Ne kerülje el a figyelmeteket a szellemi örökségetek értéke, az évszázadokat összekötő igazságfolyam, mely elérte még az anyagelvű és világias kor sivár időszakait is. A letűnt korok babonás világnézeteitől való megszabadulásra irányuló minden erőfeszítésetek során erősen ragaszkodjatok az örökkévaló igazsághoz. De legyetek türe-

lemmel! Amikor a jelenlegi babonás lázadás véget ér, akkor majd a jézusi evangélium igazságai ismét dicsőséges fénnyel világítanak meg egy új és jobb utat.

2 De az elpogányosított és közösségivé tett kereszténységnek új kapcsolatot kell teremtenie Jézus engedményekkel nem gyöngített tanaival; mivel az a Mester földi életére vonatkozó új nézet hiányától szenved. A jézusi vallás egy új és teljesebb kinyilatkoztatása arra rendeltetett, hogy meghódítson egy anyagelvű világiasságrendre épített birodalmat és megdöntsön egy működéselvű természetközpontúság uralta világot. Az Urantia most ott reszket a társadalmi újraigazodás, az erkölcsi megélénkülés és a szellemi megvilágosodás egyik legelképesztőbb

és leglebilincselőbb korszakának küszöbén.

3 Jézus tanításai, még ha erősen átalakított formában is, de túlélték a születésük korának rejtelemimádatait, a sötét korszakok tudatlanságát és babonaságát, és már most lassan győzedelmeskednek a huszadik század anyagelvűsége, működéselvű világnézete és világias rendje felett. És a nagy megméretetés és a fenyegető kudarc ilyen idői mindig nagy kinyilatkoztatások időszakai.

4 ¶ A vallásnak új vezetőkre van szüksége, olyan szellemi férfiakra és nőkre, akik mernek kizárólag Jézusra és az ő egyedülálló tanításaira támaszkodni. Ha a kereszténység kitart amellett, hogy figyelmen kívül hagyja a szellemi küldetését, miközben továbbra is a társadalmi és anyagi problémákkal lesz el-

foglalva, a szellemi újjászületésnek meg kell várnia a jézusi vallás ezen új tanítóinak eljövetelét, akik kizárólag az emberek szellemi megújításának szentelik magukat. És ekkor ezek a szellemtől született lelkek gyorsan pótolni fogják a világ társadalmi, erkölcsi, gazdasági és politikai újjászervezéséhez szükséges vezetést és ösztönzést.

5 A mai korszak nem lesz hajlandó elfogadni egy olyan vallást, mely nem következetes a tényekkel és nincs összhangban az igazságra, a szépségre és a jóságra vonatkozó legfelsőbb rendű felfogásaival. Most van itt annak az ideje, hogy a mai eltorzított és megalkuvásba kényszerített kereszténység igazi és eredeti alapjait — Jézus valódi életét és tanításait — az ember újra felfedezze.

6 ¶ Az ősember a vallási félelem babonás rabságában élte az életét. A mai, polgárosodott emberek attól a gondolattól rettegnek, hogy erős vallási meggyőződések uralma alá kerülnek. A gondolkodó ember mindig is félt, hogy vallás tartja a *hatalmában*. Amikor egy erős és vonzerővel bíró vallás a fölébe kerekedéssel fenyegeti, akkor mindig megpróbálja ésszerűsíteni, hagyományszerűvé alakítani és intézményesíteni azt, hogy — reménye szerint — az ellenőrzése alá vonhassa. Ilyen eljárással még egy kinyilatkoztatott vallás is mesterséges és ember uralta vallássá válik. Az értelmes mai férfiak és nők azért kerülik Jézus vallását, mert félnek attól, amit az *nekik* megtehet — és amit *velük* megtehet. És minden ilyen félelem igencsak

megalapozott. Jézus vallása valóban uralja és átalakítja a híveit, megkívánja, hogy az emberek ajánlják életüket annak, hogy a mennyei Atya akarata megismerésére törekednek és megköveteli, hogy az életenergiákat az ember testvérisége önzetlen szolgálatának szenteljék.

7 Az önző férfiak és nők egyszerűen nem akarnak ilyen árat fizetni, még a halandó embernek valaha felajánlott legnagyobb szellemi kincsért sem. Amint az ember már eléggé kiábrándult azoktól a szomorú csalódásoktól, melyek az önzőség ostoba és csalóka követésével járnak, és miután felfedezte az alakias vallás sivárságát, csakis akkor lesz hajlandó teljes odaadással az országról szóló evangélium, a názáreti Jézus vallása felé

fordulni.

8 A világnak több első kézből való vallásra van szüksége. Még a kereszténység — a huszadik század vallásainak legjobbja — sem csak egy *Jézusról* szóló vallás, hanem nagymértékben olyasmi is, amelyet az emberek közvetve tapasztalnak meg. A vallásukat teljes mértékben úgy veszik, ahogy az elfogadott vallási tanítóik nekik átadják. Pedig mit tapasztalhatna meg egy eszmélő világ, ha Jézust úgy látná, ahogy valójában élt a földön és első kézből ismerné meg az ő életadó tanításait! A szép dolgokat leíró szavak nem képesek kiváltani a dolgok látványa okozta megindultságot, és a meggyőződésből fakadó szavak sem képesek olyan ösztönzést nyújtani az emberek lelkének, mint az Is-

ten jelenléte megismerésének élménye. A reményteli hit azonban mindörökre feltárja az ember lelkének reménykapuját az odaát lévő világok isteni értékeinek örökkévaló szellemi igazságaihoz való belépésre.

9 ¶ A kereszténység arra vetemedett, hogy az eszményképeit lealacsonyítsa az emberi kapzsiság, a háborús őrület, és a hatalomvágy kihívása előtt; Jézus vallása azonban szeplőtlen és érzékfeletti szellemi felhívásként áll, arra szólítja fel az emberben lévő legjobbat, hogy emelkedjen az állati törzsfejlődés mindezen örökségei fölé és kegyelemből érje el az igaz emberi beteljesülés erkölcsi magasságait.

10 A kereszténységet az alakiasságtól, a túlszervezettségtől, a túlzott észbeliségtől és

az egyéb nem-szellemi irányzatoktól elszenvedhető lassú halál fenyegeti. A mai keresztény egyház nem a lendületes hívők olyan testvérisége, mint amelyet Jézus azzal bízott meg, hogy folyamatosan vigye véghez az emberiség egymást követő nemzedékeinek szellemi átalakítását.

11 Az úgynevezett kereszténység társadalmi és művelődési mozgalommá, valamint vallási meggyőződéssé és szokássá vált. A mai kereszténység folyója számos régi, pogány ingoványba és sok ősi lápba folyik el; sok régi művelődési vízgyűjtő üríti vizét ebbe a mai műveltségi folyóba — valamint a magasan fekvő galileai táblavidék is, mely az egyedülinek tekintett forrása.

10. A JÖVŐ

[1] A kereszténység valóban nagy szolgálatot tett ennek a világnak, de most Jézusra van a legnagyobb szükség. A világnak arra van szüksége, hogy lássa Jézust újra élni a földön a szellemtől született halandók tapasztalásában, akik eredményesen kinyilatkoztatják a Mestert minden embernek. Nincs értelme a kezdetleges kereszténység újjáélesztéséről beszélni; onnan kell továbbmennetek, ahol éppen vagytok. A mai műveltséget a jézusi élet új kinyilatkoztatásával kell szellemileg megkeresztelni és az örökkévaló üdvözülésről szóló evangéliuma új felfogásával kell megvilágosítani. És amikor Jézus így felemeltetik, minden embert magához von. Jézus tanítványainak hódítóknál többnek kell

lenniük, minden ember számára az ösztönzés és a magasabb szintre emelt élet túláradó forrásainak kell lenniük. A vallás csak felmagasztalt emberszeretet mindaddig, amíg az Isten jelenléte valóságának felfedezése istenivé nem teszi azt a személyes tapasztalásban.

2 Jézus földön töltött életének szépsége és fenségessége, emberi volta és istenisége, egyszerűsége és egyedisége olyan szembeszökő és megkapó képet mutat az ember megmentéséről és az Isten kinyilatkoztatásáról, hogy minden idők hittudósainak és bölcselőinek határozottan tartózkodniuk kellene attól, hogy arra vetemedjenek, hogy az Istennek az ember alakjában való, tapasztalás-meghaladó alászállásából hitval-

lásokat alkossanak vagy szellemi szolgaságot jelentő istentani rendszereket teremtsenek. Jézusban a világegyetem olyan halandó embert hozott létre, akiben a szeretet szelleme győzedelmeskedett az idő anyagi fogyatékosságai felett és legyőzte a fizikai eredet tényét.

3 ¶ Mindig tartsátok észben — az Istennek és az embereknek szükségük van egymásra. Mindegyikük egyaránt szükséges a világegyetemi véglegességű, isteni beteljesülésben megszerezhető, örökkévaló személyiségi tapasztalás maga teljességében való eléréséhez.

4 „Az Isten országa bennetek van” — valószínűleg ez volt a Jézus által valaha is tett legnagyszerűbb kijelentés azon megnyilat-

kozása után, hogy az Atyja élő és szerető szellem.

5 ¶ A lelkeknek a Mester számára való megnyerésében nem a kényszer, a kötelesség vagy a megegyezés első mérföldje alakítja át az embert és az ő világát, hanem az önkéntes szolgálat és a szabadságszerető odaadás *második* mérföldje az, amelyen járva a jézusi ember kinyújtja a kezét, hogy a testvérét szeretetben megölelve, szellemi útmutatás mellett tovább küldje őt a halandói létezés felsőbb és isteni célja felé. A kereszténység már most az *első* mérföldet járja, az emberiség azonban erkölcsi sötétségben tesped és botorkál, mert oly kevés igazi második mérföldes van — oly kevés olyan, magát Jézus követőjének mondó van, aki valóban úgy él

és szeret, ahogy ő a tanítványainak megtanította, hogy miként éljenek, szeressenek és szolgáljanak.

6 A felhívás arra a kalandra, hogy az ember az ország jézusi testvériségének szellemi újjászületése révén egy új és átalakított emberi társadalmat építsen, mindenkit kell, hogy lelkesítsen, aki hisz őbenne, hiszen az embereket nem kavarta fel semmi azóta, hogy az ő húsvér testbeli társaiként jártak a földön.

7 Az Isten valóságát tagadó egyetlen társadalmi rend vagy politikai rendszer sem járulhat hozzá semmilyen építő és tartós jelleggel az emberi polgárosodás kibontakozásához. A kereszténység azonban, amennyire megosztott és elvilágiasodott manapság, maga képezi a legnagyobb akadályt a saját

továbblépése előtt; különösen igaz ez a kelet esetében.

8 ¶ Az egyházelvűség egyszer s mindenkorra összeegyeztethetetlen azzal az élő hittel, gyarapodó szellemmel és első kézből való tapasztalással, mellyel Jézusnak az ember testvériségében való hites társai a mennyország szellemi társulásában rendelkeznek. A múltbeli előrelépés hagyományainak megőrzésére irányuló dicséretes vágy gyakran vezet a már kinőtt istenimádati rendszerek védelmezéséhez. Az ősi gondolkodási rendszerek fenntartására irányuló jó szándékú vágy eredményesen akadályozza azon új és megfelelő eszközök és módszerek előtérbe kerülését, melyek rendeltetése, hogy kielégítsék a mai emberek fejlődő és haladó el-

méinek szellemi vágyait. A huszadik század keresztény egyházai hasonlóképpen nagy, ám ennek tudatában egyáltalán nem lévő akadályokat képeznek a valódi evangélium — a názáreti Jézus tanításai — azonnali előrejutása előtt.

9 Sok olyan meggyőződéses személy, aki örömmel adózna hűséggel az evangélium Krisztusa iránt, roppant nehéznek találja, hogy lelkesen támogasson egy olyan egyházat, amely az ő életének és tanításainak szelleméből oly keveset mutat meg, és amelyről tévesen azt tanították, hogy ő alapította. Nem Jézus alapította az úgynevezett keresztény egyházat, de az ő természetével összeegyeztethető mindenféle módon *támogatta* azt, mint a földön teljesített életművének

legjobb létező képviselőjét.

[10] Ha a keresztény egyház fel merné karolni a Mester programját, a láthatólag közömbös ifjak ezrei rohannának, hogy csatlakozzanak egy ilyen szellemi vállalkozáshoz, és nem haboznának végig kitartani e nagy kalandban.

[11] A kereszténység komolyan szembesül az egyik saját jelmondatában foglalt ítélettel: „Az önmagával meghasonlott ház nem állhat.” A nem-keresztény világ aligha fogja megadni magát egy önmagától megosztott kereszténységnek. Az élő Jézus az egyetlen remény a kereszténység esetleges egyesítésére. Az igaz egyház — a jézusi testvériség — láthatatlan, szellemi és azt *egység*, de nem szükségképpen *egyformaság* jel-

lemzi. Az egyformaság a jellegében működésközpontú fizikai világ ismertetőjele. A szellemi egység az élő Jézussal való hitbeli egyesülés gyümölcse. A látható egyháznak fel kell hagynia azzal, hogy hátráltatja az Isten országa láthatatlan és szellemi testvériségének előrehaladását. És e testvériség rendeltetése az, hogy az intézményesített társadalmi szerveződéssel szemben éles ellentétet alkotó *élő szervezetté* váljon. Kellőképpen igénybe veheti a társadalmi szervezeteket, de azoknak nem szabad pótolniuk azt.

[12] Azonban még a huszadik századi kereszténységet sem szabad lebecsülni. Az nem más, mint a számos korszakban élt, számos emberfajtába tartozó, Istent ismerő emberek együttes és kivételes erkölcsi tehetségé-

nek terméke, amely ténylegesen is a jóra törekvő legnagyobb erők egyike volt a földön, és ezért senki ne kezelje lekicsinylően, függetlenül annak eredendően meglévő és szerzett fogyatékosságaitól. A kereszténység még mindig azon igyekszik, hogy a gondolkodó emberek elméiben erős erkölcsi érzéseket keltsen.

[13] Ám nincs mentség arra, hogy az egyház belekeveredik a kereskedelembe és a politikába; az ilyen szentségtelen szövetségek a Mester égbekiáltó elárulását jelentik. És az igazság valódi kedvelői nem egykönnyen fogják elfelejteni, hogy ez az erős, intézményesített egyház gyakran nem átallotta megfojtani az újszülött hitet és üldözni az igazság hordozóit, akik éppen nem óhitű kön-

tösben tűntek fel.

[14] Nagyon is igaz, hogy az ilyen egyház nem maradt volna meg, hacsak nem lettek volna olyan emberek a világban, akik előnyben részesítették az ilyenfajta istenimádatot. Számos, szellemileg rest lélek keresi a szertartásos és szent hagyományok ősi és tekintélyelvű vallását. Az emberi törzsfejlődés és a szellemi haladás aligha elégséges arra, hogy képessé tegyen minden embert a vallási hatóság nélkülözésére. És az ország láthatatlan testvérisége igencsak magába foglalhatja a különféle társadalmi rendű és egyéni adottságú osztályokból építkező családok csoportjait, ha hajlandók igazi, szellem vezette Istenfiakká válni. De Jézus eme testvériségében nincs helye a szakadár felekezeties

versengésnek, a csoportviszálynak, sem pedig az erkölcsi felsőbbrendűség és a szellemi tévedhetetlenség igényeinek.

15 A keresztények e különböző csoportosulásai szolgálhatják a nyugati polgárosodott társadalmak különféle népei körében a jövendőbeli hívek számos különböző fajtájának összebékítését, ám a kereszténység effajta megosztottsága komoly gyengeséget jelent, amikor kísérletet tesz arra, hogy elvigye Jézus evangéliumát a keleti népekhez. Ezek az emberfajták még nem értik, hogy a kereszténységtől, mely egyre inkább egy *Jézusról szóló vallássá* vált, van egy némiképp különböző vallás, mégpedig *Jézus vallása*.

16 Az Urantia nagy reménysége Jézus új kinyilatkoztatásának lehetőségében van, mely

az ő megmentő üzenetének új és teljesebb bemutatását jelenti, s amely szellemileg szeretetteljes szolgálatban egyesítené a magukat az ő követőinek vallók ma élő, számos családját.

[17] Még a világias oktatás is tudna segíteni ebben a nagy szellemi megújhodásban, ha több figyelmet fordítana arra, hogy megtanítsa az ifjúságot, hogy miként fogjon az élettervezéshez és a jellemfejlesztéshez. Minden oktatás célja az kellene legyen, hogy támogassa és előmozdítsa a legfelsőbb életcélt, egy fenséges és kiegyensúlyozott személyiség kialakítását. Nagy szükség van erkölcsi fegyelem tanítására az oly sok maga kedvére való létezés helyett. Az ilyen alaphoz a vallás hozzáteheti a halandói élet ki-

teljesítésére és gazdagabbá tételére való szellemi ösztönzést, sőt az örökkévaló élet bizonyosságát és felsőbbségének elérését.

18 A kereszténység rögtönzött vallás, és ezért annak alacsony sebességfokozatban kell működnie. A magas fokozatú teljesítményeknek meg kell várniuk Jézus igazi vallásának új kinyilatkoztatását és általánosabb elfogadását. A kereszténység azonban nagy vallás, annak kell lennie, ha egy megfeszített ács hétköznapi tanítványai mozgásba tudták hozni azokat a tanításokat, melyek háromszáz év alatt meghódították a római világot, majd továbbmentek, hogy győzzenek a Rómát megdöntő vad népek felett is. Ugyanez a kereszténység hódította meg — nyelte el és emelte fel — a héber istentan és a görög böl-

cselet teljes folyamát. És amikor ez a keresztény vallás több mint ezer évre mély öntudatlanságba zuhant a rejtelmek és a pogányság túladagolásának eredményeként, magától feltámadt és gyakorlatilag újból meghódította a teljes nyugati világot. A kereszténység eleget tartalmaz Jézus tanításaiból ahhoz, hogy halhatatlanná tegye azt.

[19] Ha a kereszténység képes volna többet felfogni Jézus tanításaiból, akkor sokkal többet segíthetne a mai embernek abban, hogy megoldja az új és egyre összetettebbé váló problémáit.

[20] A kereszténység nagy hátrányban van, mert az egész világ elméiben azonosult a nyugati polgárosultság társadalmi rendszerének, ipari világának és erkölcsi alapelve-

inek egy részével; és így a kereszténység akaratlanul is egy olyan társadalom védnökeként tűnt fel, mely azon bűnösség terhe alatt tántorog, hogy eltűri az eszményelvűség nélküli tudományt, az elvtelen politizálást, a munka nélkül szerzett vagyont, a korlátozás nélküli élvezetet, a jellem nélküli tudást, a lelkiismeret nélküli hatalmat és az erkölcsiségtől mentes ipart.

[21] A mai kereszténység reménye az, hogy felhagy a nyugati polgárosultság társadalmi rendszereinek és ipari politikáinak támogatásával, miközben szerényen meghajol az általa oly buzgón felmagasztalt kereszt előtt, hogy ott újra megtanulja a názáreti Jézustól a halandó ember által valaha is meghallható legnagyobb igazságokat — az Isten atyasá-

gának és az ember testvériségének élő evangéliumát.

196. ÍRÁS

JÉZUS HITE

JÉZUSNAK magasztos és őszinte hite volt Istenben. Megtapasztalta a halandói lét mindennapos viszontagságait, de vallási értelemben sohasem kételkedett az Isten óvó felügyeletének és iránymutatásának bizonyosságában. Az ő hite az isteni jelenlétnek, a benne lakozó Igazító tevékenységének a felismeréséből született. Az ő hite nem volt sem hagyományelvű, sem merőben értelmi; hanem teljes mértékben személyes és tisztán szellemi.

[2] Az emberi Jézus Istent szentnek, pártatlannak és nagynak, valamint igaznak, szépnek és jónak látta. Mindezen isteniségi sa-

játosságokat az elméjében úgy összpontosí-totta, mint a „mennyei Atya akaratát.” Jé-zus Istene egyszerre volt „Izráel Szentje” és „Az élő és szerető Atya a mennyben.” Az Is-ten mint Atya felfogás Jézusnál nem ereden-dően volt jelen, az eszmét azzal dicsőítette meg, hogy magasztos tapasztalássá emelte, így téve új kinyilatkoztatást az Istenről, va-lamint hirdette, hogy minden halandó te-remtmény a szeretet ezen Atyjának gyerme-ke, ők az Isten fiai.

3 Jézus nem úgy ragaszkodott az Istenben való hithez, mint egy egész világgal szem-ben álló, ezen ellenséges és bűnös világgal halálos harcot vívó lélek tette volna; nem ki-zárólag azért folyamodott a hithez, hogy vi-gaszt nyerjen a nehézségek közepette vagy

megnyugváshoz jusson az elrettentő kétségbeesésben; nála a hit nem pusztán megtévesztő ellentételezés volt az élet kellemetlen tapasztalataiért és fájdalmaiért. A halandó lét minden természetes nehézsége és múlandó ellentmondása közepette, hit révén, a mennyei Atya közvetlen jelenlétében tapasztalta meg az Istenben való legfelsőbb és feltétlen bizalom nyugalmát és érezte át az élet csodálatos, megélénkítő erejét. És e diadalmas hit a tényleges szellemi előrehaladás élő megtapasztalása volt. Jézus komoly hozzájárulása az emberi tapasztalás értékeihez nem az volt, hogy oly sok új eszmét nyilatkoztatott ki a mennyei Atyáról, hanem az, hogy oly nagyszerűen és emberien mutatta meg *az Istenben való élő hit* új és felsőbbren-

dű fajtáját. Az Isten e világegyetem egyetlen másik világán sem vált semelyik halandó életében olyan *élő valósággá,* mint a názáreti Jézus emberi tapasztalásában.

4 A Mester Urantián megélt életében a helyi teremtésrésznek ez és minden más világa is egy új és felsőbbrendű fajta vallást fedez fel, egy olyan vallást, mely az Egyetemes Atyával való személyes szellemi kapcsolaton alapul, és amelynek érvényét egyedül az igaz személyes tapasztalás legfelsőbb szintű felhatalmazása biztosítja. Jézus ezen élő hite nem ködös elmélkedés és több volt, mint értelmi gondolkodás.

5 Az istentan rögzítheti, alakíthatja, meghatározhatja és elvszerűsítheti a hitet, de Jézus emberi életében a hit személyes,

élő, eredeti, önkéntelen és tisztán szellemi volt. E hit nem hagyománytisztelet volt, és nem is tisztán értelmi meggyőződés, melyet szent hitvallásként tartott volna meg, hanem olyan magasztos tapasztalás és olyan mély meggyőződés volt, mely *biztosan tartotta őt.* Az ő hite oly valós és mindent magába foglaló volt, amely tökéletesen félresöpört mindenféle szellemi kétséget és eredményesen megszüntetett minden ellentétes vágyat. Semmi sem tudta letépni őt e lángoló, magasztos és tántoríthatatlan hit szellemi horgonyáról. Még a nyilvánvaló vereség idején vagy a csalódás és a fenyegető kétségbeesés fájdalmai közepette is higgadtan állt az isteni jelenlétben, félelem nélkül és a szellemi legyőzhetetlenség teljes tuda-

tában. Jézus a rendíthetetlen hit birtoklásából eredően éltető bizonyosságot élvezett, és a megpróbáltatást hozó egyes élethelyzetekben mindig feltétlen hűséget mutatott az Atya akarata iránt. És e fenséges hitétől még a méltatlan halál kegyetlen és közvetlen fenyegetése sem tántorította el.

6 Egy vallási lángelmében az erős szellemi hit nagyon sok esetben közvetlenül vészes megszállottsághoz, a vallásos én túlhangsúlyozásához vezet, de Jézusnál nem ez volt a helyzet. Őrá a rendkívüli hite és szellemi előrehaladása azért nem volt kedvezőtlen hatással a gyakorlati életben, mert ez a szellemi felmagasztalás az Istennel való személyes tapasztalásának teljesen akaratlan és önkéntelen lélekkifejeződése volt.

7 Jézus a mindent felülmúló és elvehetetlen szellemi hitében sohasem vált elvakulttá, mert e hit nem próbált meg elszakadni Jézusnak a társadalmi, gazdasági és erkölcsi élethelyzetek hétköznapi gyakorlatára vonatkozó, értelmileg kiegyensúlyozott értékítéleteitől. Az Ember Fia ragyogóan egyesített emberi személyiség volt; tökéletességgel felruházott isteni lény; aki kiválóan összehangolt és egyesített emberi és isteni lényként a földön egyetlen személyiségként működik. A Mester mindig összehangolta a lélek hitét a tapasztalás által edzett bölcsességértékelő képességével. A személyes hit, a szellemi remény és az erkölcsi odaadás mindig és kölcsönösen összefüggött egymással, mégpedig egy olyan páratlan vallási egység-

ben, mely a személyes tiszteletben, a családszeretetben, a vallási kötelességben, a társadalmi elkötelezettségben és a gazdasági szükségszerűségben megnyilvánuló emberi hűség valóságának és szentségének szenvedélyes felismerésével alkotott szerves egységet.

8 Jézus hite minden, az Isten országában megtalálható szellemértéket megjelenített; ezért mondta, „Először a mennyországot keressétek.” Jézus látta, hogy az ország haladó és eszményi közössége az „Isten akarata” meglátásán és teljesítésén alapul. A tanítványainak tanított ima lényege az volt, hogy „Jöjjön el a te országod; a te akaratod legyen meg.” Miután úgy fogta fel az országot, mint amely az Isten akaratából áll, magát az

ország bámulatos önzetlenséggel és határtalan lelkesedéssel való megteremtése ügyének szentelte. De a komoly küldetésében és a rendkívüli élete alatt sohasem mutatkozott meg sem a megszállott ember dühe, sem a vallási önzés felületes üressége.

9 A Mester egész életét következetesen meghatározta az élő hit, a magasztos vallásos tapasztalás. Ez a szellemi beállítottság teljes mértékben uralta a gondolkodását és az érzéseit, a hitéletét és az imádkozását, a tanítását és a szónoklatait. Az ilyen személyes hit a mennyei Atya útmutatása és védelme bizonyosságában, a fiú egyedi életében biztonságot és a szellem valóságában való elmélyülés lehetőségét kölcsönzi. És mégis, az isteniséggel való szoros kapcsolat e nagyon

mélyen gyökerező tudata ellenére, ez a galileai, az Isten galileaija, amikor Jó Tanítóként szólították, azonnal azt felelte, „Miért mondasz engem jónak?” Amikor ilyen kiváló önzetlenséggel szembesülünk, kezdjük érteni, hogy az Egyetemes Atya miként találta lehetségesnek, hogy oly teljes körűen mutassa meg magát neki, és hogy magát rajta keresztül nyilatkoztassa ki a teremtésrészek halandóinak.

[10] Jézus a teremtésrész embereként minden felajánlás legnagyobbikát tette meg Istennek: a saját akaratát ajánlotta és szentelte az isteni akarat megcselekedése fenséges szolgálatának. Jézus mindig is és következetesen, teljesen az Atya akarata szerint értelmezte a vallást. Amikor a Mester létpályá-

ját tanulmányozzátok az ima vagy a vallási élet bármely más sajátsága vonatkozásában, ne sokat foglalkozzatok azzal, amit tanított, hanem inkább azzal, amit tett. Jézus sohasem vallási kötelességből imádkozott. Számára az ima a szellemi hozzáállás őszinte kifejezése, a lélekhűség kinyilvánítása, a személyes odaadás megmutatása, köszönetnyilvánítás, az érzelmi feszültség elkerülésének és az összeütközés kialakulásának megelőző eszköze, az értelem magasabb szintű működése, továbbá a vágy megnemesítésének, az erkölcsi döntés igazolásának, a gondolat gazdagításának, a felsőbb hajlamok teljes megerősítésének, a késztetés szentesítésének, a nézőpont tisztázásának, a hit kinyilvánításának, a sajátakarat

feltétlen alárendelésének, a bizakodás fenséges megerősítésének, a bátorság kinyilatkoztatásának, a felfedezés kimondásának, a legfelsőbb szintű odaadás megvallásának és a szentesítés érvényesítésének módja, illetve a nehézségekhez való alkalmazkodás eljárása volt, valamint az egyesített lélekerők nagyfokú mozgósítása annak érdekében, hogy ellenálljon minden emberi hajlamnak az önzőség, a rossz és a bűn irányában. Ilyen, magát imádságosan az Atyja akarata megcselekedésének szentelő életet élt és életét épp ilyen imával fejezte be diadalmasan. Az ő páratlan vallásos életének titka az Isten jelenlétének tudata volt; melyet értelmes imádkozás és őszinte istenimádat — az Istennel való töretlen közösség —

által ért el, nem pedig vezetettség, hangok, látomások vagy rendkívüli vallási szokások révén.

[11] Jézus földi életében a vallás élő tapasztalás volt, közvetlen és személyes elmozdulás a szellemi hódolattól a gyakorlatias pártatlanság felé. Jézus hite meghozta az isteni szellem érzékfeletti gyümölcseit. Az ő hite nem éretlen és együgyű volt, mint egy gyermeké, de sok tekintetben hasonlított a gyermeki elme gyanútlan bizodalmához. Jézus sok szempontból úgy bízott Istenben, ahogy a gyermek bízik a szülőjében. Mélyen bízott a világegyetemben — éppen úgy, ahogy a gyermek bízik a szülői környezetében. Jézus őszinte hite a világegyetem alapvető jóságában nagyon sokban hasonlított arra, ahogy a

gyermek bízik a földi környezetének biztonságosságában. Úgy bízott a mennyei Atyában, ahogy a gyermek számít a földi szülőjére, és az ő lángoló hite soha egy pillanatra sem kételkedett a mennyei Atya óvó felügyeletének bizonyosságában. Nem zavarták meg komolyabban félelmek, kétségek és kételkedések. Hitetlenség nem akadályozta az életének szabad és eredeti kifejeződését. Egy felnőtt ember rendíthetetlen és értelmes bátorságát egyesítette egy hívő gyermek őszinte és bizakodó derűlátásával. Hite a bizakodás olyan magasságaiba emelkedett, amely mentes volt a félelemtől.

12 Jézus hite egy gyermek bizodalmának tisztaságát érte el. Az ő hite oly abszolút és feltétlen lévén, érzékeny volt a lénytársaival

való kapcsolat varázsára és a világegyetem csodáira. Az istenire irányuló bizalma oly teljes és oly biztos volt, hogy az a feltétlen személyes biztonság örömét és bizonyosságát eredményezte. Az ő vallásos tapasztalásában nem volt tétova tettetés. A felnőtt ember ezen óriási értelmében a gyermek hite a legfelsőbb módon uralkodott minden, a vallási tudattal kapcsolatos dologban. Nincs semmi különös abban, hogy egyszer azt mondta, „Hacsak nem válsz olyanná, mint egy kisgyermek, nem léphetsz be az országba.” Attól eltekintve, hogy Jézus hite *gyermeki* volt, az semmilyen értelemben nem volt *gyerekes*.

[13] Jézus nem azt követeli a tanítványaitól, hogy higgyenek benne, hanem azt, hogy

higgyenek *vele,* higgyenek az Isten szeretetének valóságában és teljes bizalommal fogadják el a mennyei Atyához fűződő fiúság bizonyosságának biztonságát. A Mester azt szeretné, hogy minden követője teljesen osztozzon az ő érzékfeletti hitében. Jézus a legmeghatóbb módon arra késztette a követőit, hogy ne csak azt higgyék, *amit* ő hitt, hanem higgyenek úgy is, *ahogy* ő hitt. Ez a teljes jelentése az ő legfelsőbb követelményének, „Kövess."

[14] Jézus a földi életét egy nagy célnak szentelte — hogy az Atya akaratát megcselekedje, az emberi életet vallásosan és hit által élje meg. Jézus hite bizodalmas volt, olyan, mint egy gyermeké, de teljesen mentes volt az elbizakodottságtól. Határozott és férfias dön-

téseket hozott, bátran szembenézett számos csalódással, eltökélten leküzdött rendkívüli nehézségeket, és rendületlenül szembeszállt a kötelesség rideg követelményeivel. Erős akaratot és kifogyhatatlan bizodalmat igényelt hinni abban, amit Jézus hitt és *ahogy* hitt.

1. JÉZUS — AZ EMBER

[1] Jézusnak az Atya akarata és az ember szolgálata iránti odaadása több volt, mint halandói elhatározás és eltökélt emberi szándék; ő őszintén az ilyen, fenntartás nélküli szeretetadományozásnak szentelte magát. Függetlenül attól, hogy milyen óriási tényt jelent Mihály főhatalma, nem szabad eltávolítanotok az emberi Jézust az emberektől. A

Mester emberként és Istenként emelkedett magasra; ő az emberekhez tartozik; az emberek őhozzá tartoznak. Milyen szerencsétlen dolog, amikor magát a vallást úgy félreértelmezik, hogy az emberi Jézust eltávolítják a küzdő halandóktól! A Krisztus emberségéről vagy istenségéről folytatott viták ne homályosítsák el azt a megmentő igazságot, hogy a názáreti Jézus olyan vallásos ember volt, aki hit révén érte el az Isten akaratának megismerését és megcselekedését; ő volt a legigazabbul vallásos ember, aki az Urantián valaha is élt.

[2] Megérett az idő arra, hogy az ember tanúja legyen annak, amint a tizenkilenc évszázad istentani hagyományai és vallási tantételei közepette az emberi Jézus jelképesen

feltámad a halotti sírjából. A názáreti Jézust többé már nem szabad feláldozni, még a megdicsőült Krisztus nagyszerű felfogásáért sem. Milyen felemelő szolgálat lenne, ha ezen a kinyilatkoztatáson keresztül az Ember Fia kiszabadulna a hagyományelvű istentan sírjából, és az élő Jézusként lépne az ő nevét viselő egyház elé és minden más vallás elé is! A hívek keresztény közössége bizonyosan nem habozna ilyen hitbeli és életmódbeli igazodást végezni, mely képessé tenné a Mester „követésére" azon valós élete megmutatása által, mely az Atya akarata megcselekedése tekintetében hithű odaadást, az ember önzetlen szolgálata esetében pedig elhivatottságot jelent. Félnek-e a magukat keresztényeknek mondók attól, hogy

leleplezzék a társadalmi tiszteletreméltóság és az önző gazdasági összhangtalanság önelégült és el nem hivatott közösségét? Fél-e az intézményesített kereszténység a hagyományos egyházi tekintély esetleges veszélybe sodrásától vagy esetleges lerombolásától, ha a galileai Jézus visszahelyeztetik a halandó emberek elméjébe és lelkébe, mint a személyes vallásos élet eszményképe? Valóban, a keresztény polgárosultság társadalmi újraalkalmazkodásai, gazdasági átalakulásai, erkölcsi megújhodásai és vallási felülvizsgálatai gyökeresek és forradalmiak lennének, ha Jézus élő vallása hirtelenül kiszorítaná a helyéből a Jézusról szóló istentani vallást.

3 ¶ „Jézust követni” azt jelenti, hogy az ember személyesen is osztozik az ő vallásos hi-

tében és belép a Mesternek az emberért végzett önzetlen szolgálat jellemezte élete szellemébe. Az emberi életben az egyik legfontosabb dolog az, hogy az ember kitalálja, hogy Jézus mit hitt, felfedezze az ő eszményképeit és törekedjen az ő felmagasztalt életcéljának elérésére. Minden emberi tudás közül az bír a legnagyobb értékkel, hogy az ember megismerje Jézus vallási életét és hogy miként élte azt.

4 Az egyszerű emberek örömmel hallgatták Jézust, és ismét válaszolni fognak az ő elhivatott, vallásos késztetést mutató, őszinte emberi életének bemutatására, ha ezek az igazságok megint hirdettetni fognak a világnak. Az emberek azért hallgatták őt örömmel, mert egy volt közülük, egy szerény,

avatatlan ember; a világ legnagyobb vallási tanítója valóban nem volt képzett tanító.

5 Az ország híveinek nem szabadna célul tűzniük Jézus húsvér testben eltöltött külsődleges életének szó szerint való utánzását, inkább a hitében kellene osztozniuk; bízniuk Istenben, ahogy ő bízott Istenben és hinni az emberekben, ahogy ő hitt az emberekben. Jézus sohasem vitatkozott sem az Isten atyaságáról, sem az emberek közötti testvériségről; ő az élő szemléltetése volt az egyiknek és mélységes megmutatása a másiknak.

6 Éppen úgy, ahogy az embereknek az emberi tudatosságtól az isteni felismeréséig kell fejlődniük, úgy emelkedett Jézus az emberi természettől az Isten természetének tudatáig. És a Mester az emberitől az isteniig tar-

tó eme nagy felemelkedést a halandói értelme hitének és a benne lakozó Igazító működésének közös teljesítménye révén érte el. Az isteni teljesség elérésének tényszerű felismerését (miközben mindvégig teljesen tudatában volt az emberi lénye valóságának) az istenivé lényegülés hitbeli tudatosulásának hét fejlődési szakasza kísérte. Az önmaga fokozatos kiteljesítésének e szakaszait a Mester alászállási tapasztalásában a következő rendkívüli események határolták el:

7 1. A Gondolatigazító megérkezése.

8 2. Immanuel hírnöke, aki Jeruzsálemben jelent meg neki, amikor a Mester nagyjából tizenkét éves volt.

9 3. A megkeresztelését kísérő megnyilatkozások.

10 4. Az Átlényegülés hegyén átélt tapasztalások.

11 5. A morontia feltámadás.

12 6. A szellemi felemelkedés.

13 7. A paradicsomi Atya általi végleges befogadása, a világegyeteme feletti korlátlan főhatalom adományozása.

2. JÉZUS VALLÁSA

1 Egy napon a keresztény egyházban zajló újjászervezés elég mélyre hatol ahhoz, hogy visszavezessen Jézusnak, a hitünk szerzőjének és teljesítőjének hamisítatlan vallási tanításaihoz. *Hirdethettek* vallást *Jézusról,* de okvetlenül *Jézusnak* a vallását kell *élnetek.* A pünkösd lelkesültségében Péter akaratlanul is életre hívott egy új vallást, a feltámadt és

megdicsőült Krisztus vallását. Pál apostol később átalakította ezt az új örömhírt a kereszténységgé, egy olyan vallássá, melyben a saját istentani nézeteit és Jézussal kapcsolatban a damaszkuszi úton szerzett *személyes élményét* testesíti meg. Az országról szóló örömhír a galileai Jézus személyes vallásos tapasztalásán alapul; a kereszténység csaknem kizárólag Pál apostol személyes vallási élményén alapul. Az Újszövetséget csaknem teljes egészében nem Jézus jelentős és ösztönző vallási életének, hanem a Pál-féle vallási élmény ismertetésének és az ő személyes meggyőződései bemutatásának szentelik. E kijelentés alól említésre méltó kivétel — eltekintve a Máté, Márk és Lukács szerinti örömhír bizonyos részeitől — a héberek-

hez címzett írás és Jakab levele. Az írásában még Péter is csak egyszer tért vissza a Mestere személyes vallási életéhez. Az Újszövetség nagyszerű keresztény írás, de csak szerényen jézusi.

[2] Jézus a húsvér testben élt élete során komoly vallásos gyarapodást mutat — az áhítat és az emberi hódolat kezdeti eszméitől, a személyes szellemi közösség évein keresztül egészen addig, míg végül eljutott az Atyával való egysége tudatának fejlett és magasztos szintjére. És így, egy rövid életben, Jézus átesett a vallásos szellemi fejlődés ama tapasztalásán, melyet az ember a földön kezd meg és rendszerint csak azt követően él át a maga teljességében, hogy hosszú időt eltöltött a paradicsomi előtti létpálya egymást köve-

tő szintjeinek szellemi felkészítő tanhelyein. Jézus a személyes vallásos tapasztalás hit-bizonyosságainak egy tisztán emberi tudatától fejlődött azokig a fenséges szellemi magasságokig, ahol határozottan felismerte az isteni természetét, valamint addig, hogy tudatosulhatott benne az Egyetemes Atyával való szoros közösség egy világegyetem irányításában. A halandói függőség ama szerény rendjétől indulva fejlődött — mely arra sarkallta, hogy önkéntelenül is azt mondja az őt Jó Tanítónak nevezőnek, „Miért hívsz engem jónak? Senki sem jó, csak az Isten," — az elért isteniség azon magasztos tudatára, mely annak kimondására bírta, „Ki vádol bűnnel engem közületek?" És ez a fokozatos felemelkedés az emberitől az isteni-

hez kizárólag halandói teljesítmény volt. És amikor így elérte az isteniséget, ő még mindig ugyanaz az emberi Jézus volt, az Ember Fia és az Isten Fia.

3 Márk, Máté és Lukács megőriz valamennyit az emberi Jézus képéből, amint éppen nagyszerű küzdelmét vívja azért, hogy megbizonyosodjék az isteni akarat felől és meg is cselekedje azt az akaratot. János a győzelmes Jézusról alkot képet, amint az isteniség teljes tudatában járt a földön. A Mester életét tanulmányozók nagy tévedése az, hogy némelyek teljesen emberinek fogták fel őt, míg mások kizárólag isteniként gondoltak rá. Ő a teljes tapasztalásában igazán emberi és isteni volt, és még most is az.

4 A legnagyobb hibát azonban ott követ-

ték el, hogy míg az emberi Jézusról úgy gondolták, hogy vallása *van*, az isteni Jézus (Krisztus) csaknem egy éjszaka alatt vallássá lett. Pál kereszténysége biztosította az isteni Krisztus imádását, de csaknem teljesen szem elől tévesztette a Galileából való, vitézül küzdő emberi Jézust, aki a személyes vallásos hitének bátorsága és a benne lakozó Igazító hősiessége révén emelkedett fel az emberi lényének alacsony szintjeiről odáig, hogy az isteniséggel eggyé váljon, s így azzá az új és élő úttá legyen, mely által minden halandó felemelkedhet az emberiségről az isteniségre. A halandók a szellemiség minden szakaszában és minden világon megtalálhatják Jézus személyes életében azt, ami erőt ad nekik és ösztönzi őket, amint a leg-

alsó szellemszintekről felfelé fejlődve eljutnak a legfelsőbb isteni értékekig, eljutnak a minden személyes vallásos tapasztalás kezdetétől a végéig.

5 Az Újszövetség megírása idején nem csak hogy igen mélyen hittek a feltámadt Krisztus isteniségében, hanem odaadóan és őszintén hittek az ő közeli visszatérésében is, hogy a földön kiteljesíti a mennyországot. Az Úr azonnali visszatérésébe vetett ezen erős hitnek sok köze volt ahhoz, hogy hajlamosak voltak kihagyni a feljegyzésből azokat a hivatkozásokat, melyek a Mester tisztán emberi tapasztalásait és sajátosságait mutatták be. Az egész keresztény mozgalom eltávolodott a názáreti Jézus emberi képétől a feltámadt Krisztus, a megdicsőült

és rövidesen visszatérő Úr Jézus Krisztus felmagasztalásának irányába.

6 ¶ Jézus az Isten akarata megcselekedésében és az emberi testvériség szolgálatában való személyes tapasztalatszerzés vallását alapította meg; Pál olyan vallást alapított, amelyben a megdicsőült Jézus vált az imádat tárgyává és a testvériség az isteni Krisztusban hívő társakból állt. Jézus alászállásában e két felfogás magvában megvolt az ő isteni-emberi életében, és tényleg sajnálatos, hogy a követői nem egy olyan egyesített vallást teremtettek, mely kellően elismerhette volna a Mesternek mind az emberi, mind az isteni természetét, minthogy azok elválaszthatatlanul össze voltak kötve a földi életében és oly dicsőségesen meg is jelentek az ország-

ról szóló eredeti örömhírben.

7 Jézus némely erősebb kijelentése nem rázna meg és nem kavarna fel titeket, ha emlékeznétek arra, hogy ő volt a világ legőszintébb és legodaadóbb vallási híve. Teljesen elhivatott halandó volt, feltétlenül az Atyja akarata megcselekedésének szentelte magát. Az ő látszólag kemény kijelentései közül sok inkább volt a hit személyes megvallása és az odaadás fogadalma, mintsem a követőinek szóló parancs. És éppen ezen egycélúság és önzetlen odaadás volt az, amely képessé tette arra, hogy ilyen rendkívüli haladást érjen el az emberi elme meghódításában egy rövid élet alatt. Az ő számos nyilatkozatát úgy kell tekinteni, mint annak megvallását, hogy mit követelt meg magától, mintsem hogy

mit igényelt az ő összes követőjétől. Az ország ügye iránti odaadásában Jézus felégetett minden hidat maga mögött; feláldozott mindent, ami az Atyja akaratának megcselekedését akadályozta.

8 Jézus azért áldotta a szegényeket, mert ők rendszerint egyenesek és jámborak voltak; azért marasztalta el a gazdagokat, mert ők rendszerint feslettek és vallástalanok voltak. Ugyanúgy elítélte volna a vallástalan nincstelent és dicsérte volna az elhivatott és istenimádó jómódút.

9 Jézus arra ösztönözte az embereket, hogy érezzék otthon magukat a világban; megszabadította őket a tabu rabszolgaságától és megtanította nekik, hogy a világ nem alapvetően rossz. Ő nem arra vágyott, hogy el-

meneküljön a földi életéből; teljesen elsajátított egy olyan módszert, mellyel elfogadhatóan megcselekedte az Atya akaratát, amíg a húsvér testben tartózkodott. Eszményelvű vallási életet élt egy valószerű világ kellős közepén. Jézus nem osztozott Pálnak az emberiségre vonatkozó borúlátó nézetében. A Mester úgy tekintett az emberekre, mint az Isten fiaira és nagyszerű és örökkévaló jövőt látott azok esetében, akik a továbbélést választották. Ő nem erkölcsi szkeptikus volt; az embert igenlő felfogásban szemlélte, nem pedig nemlegesben. A legtöbb embert inkább gyengének, mintsem gonosznak látta, inkább zavartnak, mintsem romlottnak. De függetlenül a helyzetüktől, ők mindannyian az Isten gyermekei és az ő testvérei.

10 Azt tanította az embereknek, hogy tulaj-

donítsanak nagy értéket maguknak az időben és az örökkévalóságban. E nagyra értékelés következtében, melyet Jézus az emberek esetében mutatott, hajlandó volt teljesen odaadni magát az emberiség lankadatlan szolgálatában. És a végesnek ez a végtelen értékelése volt az, ami az aranyszabályt alapvető tényezővé tette a vallásában. Milyen halandó esetében maradhatna is el a felemeltetés annak eredményeképp, hogy Jézusnak ily rendkívüli hite van benne?

[11] Jézus nem ajánlott szabályokat a társadalmi haladáshoz; az övé vallási küldetés volt, és a vallás kizárólagosan egyéni tapasztalás. A társadalom leghaladóbb teljesítményeként kitűzött végső cél sohasem remélheti, hogy meghaladja az Isten atyaságának

felismerésén alapuló, emberek közötti jézusi testvériséget. Minden társadalmi előrehaladásra vonatkozó eszménykép csakis ezen isteni ország eljövetele által valósulhat meg.

3. A VALLÁS FELSŐSÉGE

[1] A személyes, szellemi vallásos tapasztalás hatékony megoldást jelent a legtöbb halandói nehézségre; az minden emberi probléma eredményes válogatója, kiértékelője és igazítója. A vallás nem szünteti meg, illetőleg nem semmisíti meg az emberi problémákat, de eloszlatja, elnyeli, megvilágítja és meghaladja azokat. Az igaz vallás egyesíti a személyiséget a minden halandói követelményhez való eredményes alkalmazkodás érdekében. A vallásos hit — az em-

berben lakozó isteni jelenlét határozott vezetése — mindig képessé teszi az Istent ismerő embert ama szakadék áthidalására, mely az értelmi okszerű gondolkodás és a lélek azon határozott megerősítései között tátong, mely az Egyetemes Első Okot egyfelől úgy ismeri mint *Azt*, másfelől pedig úgy mint *Őt*, Jézus örömhírének mennyei Atyját, az emberi üdvözülés személyes Istenét.

[2] Az egyetemes valóságban csupán három elem van: tény, eszme és kapcsolat. A vallási tudat úgy azonosítja ezeket a valóságokat, mint tudomány, bölcselet és igazság. A bölcselet hajlana e tevékenységeket úgy szemlélni, mint értelem, bölcsesség és hit — vagyis mint fizikai valóság, értelmi valóság és szellemi valóság. E valóságokat mi szokás

szerint úgy jelöljük, mint dolog, jelentéstartalom és érték.

3 A valóság fokozatos megértése egyenértékű az Istenhez közelítéssel. Az Isten megtalálása, a valósággal való azonosság tudata egyenértékű az önkiteljesedés — önteljesség és önegészség — megtapasztalásával. A teljes valóság megtapasztalása az Isten teljes felismerését jelenti, az Isten megismerése megtapasztalásának véglegességét.

4 Az emberi élet teljességére vonatkozik, hogy az embert tény oktatja, bölcsesség nemesíti és vallásos hit menti meg — igazolja.

5 A fizikai bizonyosság a tudomány oktanában áll fenn; az erkölcsi bizonyosság az életfelfogás bölcsességében; a szellemi bizonyosság pedig az igaz vallásos tapasztalás

igazságában.

6 Az ember elméje azért érheti el a szellemi rálátás magas szintjeit és az értékek isteniségének megfelelő szféráit, mert nem teljesen anyagi. Az ember elméjében van egy szellemi mag — az isteni jelenlét Igazítója. Az emberi elmében ott lévő szellemjelenlétre három külön bizonyíték van:

7 1. Az emberbaráti közösség — szeretet. A tisztán állati elme lehet társas az önvédelemben, de csakis a szellem-segítette értelem önzetlenül emberbaráti és fenntartás nélkül szeretetteljes.

8 ¶ 2. A világegyetem értelmezése — bölcsesség. Csak a szellem-segítette elme képes megérteni azt, hogy a világegyetem barátságos az egyénnel.

9 ¶ 3. Az élet szellemi kiértékelése — istenimádat. Csak a szellem-segítette ember képes felfogni az isteni jelenlétet és arra törekedni, hogy teljesebb tapasztalásra tegyen szert az isteniség ezen ízelítőjében és ízelítőjével.

10 ¶ Az emberi elme nem teremt valódi értékeket; az emberi tapasztalás nem eredményez világegyetemi látásmódot. A rálátást, az erkölcsi értékek felismerését és a szellemi jelentéstartalmak megkülönböztetését illetően minden, amit az emberi elme tehet az, hogy felfedez, felismer, értelmez és *választ*.

11 A halandói elme a világegyetem erkölcsi értékeire három alapvető megítélés, illetőleg választás gyakorlása révén tehet szert értelmileg:

12 1. Ön-megítélés — erkölcsi választás.

13 2. Társas-megítélés — erkölcstani választás.

14 3. Isten-megítélés — vallási választás.

15 ¶ Látszik tehát, hogy minden emberi előrehaladás e három területre vonatkozó együttes *kinyilatkoztatás fejlődési* útján érhető el.

16 Ha az emberben nem lakozna egy isteni szerető, akkor az ember nem tudna önzetlenül és szellemileg szeretni. Ha az elmében nem élne egy fordító, akkor az ember nem tudná igazán megérteni a világegyetem egységét. Ha az embernél nem lakozna egy kiértékelő, akkor sehogy sem tudna erkölcsi értékeket tisztelni és szellemi jelentéstartalmakat elismerni. És ez a szerető magából a végtelen szeretet forrásából származik; ez a

fordító része az Egyetemes Egységnek; ez a kiértékelő az isteni és örök valóság minden abszolút értéke Középpontjának és Forrásának gyermeke.

[17] A vallási jelentéstartalom melletti erkölcsi ítéletalkotás — a szellemi rálátás — maga után vonja az egyén választását a jó és a rossz, az igazság és a vétek, az anyagi és a szellemi, az emberi és az isteni, az idő és az örökkévalóság között. Az emberi továbbélés nagymértékben függ attól, hogy az emberi sajátakarat mennyire szentelődik azon értékek választásának, melyeket ez a szellemérték válogató — az emberben lakozó fordító és egyesítő — kiválasztott. A személyes vallásos tapasztalás két szakaszban nyilvánul meg: az emberi elme felfedezése és a

benne lakozó isteni szellem kinyilatkoztatása által. A túlzott álokoskodás miatt vagy a magukat vallási híveknek mondók vallástalan viselkedésének eredményeként egy ember vagy akár egy emberi nemzedék is dönthet úgy, hogy felhagy a benne lakozó Isten felfedezésére irányuló erőfeszítéssel; elmulaszthatják a fejlődést az isteni kinyilatkoztatásban és elmulaszthatják az isteni kinyilatkoztatás elérését. Ám a szellemi fejlődés nélküliség ilyen beállítottságai a bennük lakozó Gondolatigazító jelenléte és befolyása miatt nem maradhatnak fenn sokáig.

[18] E benső isteni valóság mély megtapasztalása mindörökre meghaladja a fizikai tudományok durva, anyagelvű eljárását. Szellemi örömöt nem tudtok górcső alá tenni;

a szeretet súlyát nem mérhetitek mérlegen; erkölcsi értékeket nem mérhettek meg; és a szellemi istenimádat minőségét sem becsülhetitek meg.

19 A hébereknek komoly erkölcsi vallásuk volt; a görögök szépségvallást alakítottak ki; Pál és a vele együtt küzdők hiten, reményen és irgalmasságon alapuló vallást hoztak létre. Jézus szeretetvallást nyilatkoztatott ki és példázott: ami biztonság, öröm és megelégedettség az Atya szeretetében, s amely azt követően jön el, hogy az ember megosztja e szeretetet az emberi testvériség szolgálata során.

20 Amikor megfontolt erkölcsi döntést hoz az ember, nyomban megtapasztalja a lelke új isteni megszállását. Az erkölcsi válasz-

tás a vallás része, mely késztetés a külső körülményekre adandó belső válaszra. De az ilyen valódi vallás nem tisztán személyes élmény. Annak az egyénnek a teljes alanyiságát meghatározza, aki értelmesen és szakszerűen, tárgyilagos választ ad a világegyetemmel és annak Alkotójával kapcsolatban.

[21] A szeretni és szeretve lenni nagyszerű és érzékszerven túli élménye attól még nem csak egy lelki káprázat, hogy oly tisztán személyes. A halandó lényekkel társuló, igazán isteni és tényleges valóság, vagyis a Gondolatigazító, az emberi megfigyelés számára kizárólagosan személyes jelenségként működik. Az ember a legfelsőbb tárgyias valósággal, Istennel, csakis az ő megismerésének, imádásának és a hozzá fűződő fi-

úi viszony felismerésének tisztán személyes megtapasztalásán keresztül teremt kapcsolatot.

[22] Az igaz vallásos istenimádat nem az önámítás hasztalan magánbeszéde. Az istenimádás személyes közösség azzal, amely istenmód valós, azzal, amely maga a valóság forrása. Az ember az istenimádás révén a jobbá válásra törekszik, s ezáltal végül eléri a *legjobbat*.

[23] Az igazság, a szépség és a jóság eszményítése és megkísérelt szolgálata nem helyettesíti az igaz vallásos tapasztalást — a szellemi valóságot. A lélektan és az eszményelvűség nem egyenértékű a vallási valósággal. Az emberi értelem kivetülései valóban létrehozhatnak hamis isteneket — isteneket az

ember képére — de az igazi Isten-tudat nem ilyen eredetű. Az Isten-tudat a bensőben lévő szellemben lakozik. Az ember sok vallási rendszere származik az emberi értelem kifejeződéseiből, az Isten-tudat azonban nem szükségképpen képezi részét a vallási rabszolgaság e torz rendszereinek.

[24] Az Isten nem pusztán az ember eszményelvűségének találmánya; éppen hogy ő a forrása minden ilyen állatfeletti rálátásnak és értéknek. Az Isten nem valamiféle feltevés, melyet az igazságról, a szépségről és a jóságról alkotott emberi fogalmak egyesítésére alakítottak ki; ő a szeretet személyisége, akiből mindeme világegyetemi megnyilvánulások származnak. Az ember világának igazságát, szépségét és jóságát a paradicsomi

valóságok felé emelkedő halandók tapasztalásának egyre erősödő szellemlényegűsége egyesíti. Az igazság, a szépség és a jóság egysége csak az Istent ismerő személyiség szellemi tapasztalásában ismerhető fel.

25 Az erkölcsiség lényeges, előzetesen létező talaja a személyes Isten-tudatnak, az Igazító benső jelenléte személyes felismerésének, azonban nem az ilyen erkölcsiség a forrása a vallásos tapasztalásnak és az ebből fakadó szellemi rálátásnak. Az erkölcsi természet állatfeletti, de szellemalatti. Az erkölcsiség egyenértékű a kötelesség elismerésével, a helyes és a helytelen létezésének felismerésével. Az erkölcs sávja úgy ékelődik az állati és az emberi fajtájú elme közé, ahogy a morontia működik a személyiségelnyerés

anyagi és szellemi szférái között.

[26] Az evolúciós elme képes felfedezni törvényt, erkölcsöket és erkölcstant; az adományozott szellem, az emberben lakozó Igazító azonban kinyilatkoztatja a fejlődő emberi elmének a törvényhozót, az Atya-forrását mindannak, ami igaz, szép és jó; és az ilyen megvilágosodott embernek már olyan vallása van és szellemi értelemben úgy fel van szerelkezve, hogy képes megkezdeni az Isten hosszú és kalandos megkeresését.

[27] Az erkölcsiség nem szükségképpen szellemi; lehet teljesen és tisztán emberi, jóllehet az igazi vallás minden erkölcsi értéket fokoz, azokat több jelentéstartalommal tölti meg. A vallás nélküli erkölcsiség nem mutat végleges jóságot és nem gondoskodik még

a saját erkölcsi értékeinek túléléséről sem. A vallás gondoskodik mindannak a fokozásáról, megdicsőítéséről és biztos túléléséről, amit az erkölcsiség felismer és elfogad.

28 A vallás a tudomány, a művészet, a bölcselet, az erkölcstan és az erkölcsök felett áll, de nem független azoktól. Azok mind feloldhatatlanul kölcsönös kapcsolatban vannak egymással a személyes és társas emberi tapasztalásban. A vallás az ember legfelsőbb tapasztalása a halandói természetben, a véges nyelv azonban örökre lehetetlenné teszi az istentan számára, hogy megfelelően leírja az igazi vallásos élményt.

29 ¶ A vallási rálátás olyan erővel rendelkezik, amely képes a vereséget felsőbb vágyakká és új elhatározásokká alakítani. A sze-

retet az ember által igénybe vehető legnagyobb késztetés a világegyetemi felemelkedés során. De az igazságtól, szépségtől és jóságtól megfosztott szeretet csak érzés, bölcseleti torzítás, lelki káprázat, szellemi ámítás. A szeretetnek mindig újra kell értelmeződnie a morontia- és a szellemfejlődés egymást követő szintjein.

30 ¶ A művészet az ember azon kísérletéből származik, hogy a vágyott szépség érdekében elmeneküljön az anyagi környezetéből; egy nagyvonalú tett a morontia szint irányában. A tudomány az ember azon igyekezete, hogy megoldja az anyagi világegyetem látszólagos rejtélyeit. A bölcselet az embernek az emberi tapasztalás egyesítésére tett kísérlete. A vallás az ember legnagyvonalúbb

cselekedete, az ő nagyszerű törekvése a végleges valóság megragadására, az ő elszántsága arra, hogy megtalálja Istent és olyan legyen, mint ő.

31 ¶ A vallásos tapasztalás területén a szellemi lehetőség magvábanvaló valóság. Az ember előremutató szellemi késztetése nem lelki káprázat. Az ember ábrándozása a világegyetemről talán nem mindenben tényszerű, viszont nagyon is sok benne az igazság.

32 Egyes emberek élete túl nagyszerű és túl nemes a tisztán sikerkereső működés szintjére való alászálláshoz. Az állatnak alkalmazkodnia kell a környezethez, de a vallásos ember meghaladja a környezetét, mert az isteni szeretetre való rálátás által megke-

rüli a jelenlegi anyagi világ korlátait. E szeretetfogalom az ember lelkében előidézi az igazság, a szépség és a jóság meglelésére irányuló állatfeletti törekvést; és megtalálásukkor a befogadásukban dicsőül meg; eleped a vágytól, hogy megélje azokat, hogy igazat cselekedjen.

[33] Ne csüggedjetek; az emberi evolúció még most is folyik, és az Isten kinyilatkoztatása a világnak Jézusban és Jézuson keresztül nem marad el.

[34] A mai ember előtt álló nagy kihívás az, hogy jobb kapcsolatot teremtsen az isteni Nevelővel, aki az emberi elmében lakozik. Az ember legnagyobb kalandja a húsvér testben ama kiegyensúlyozott és józan törekvésben áll fenn, hogy a kezdetleges lé-

lektudat elmosódott területein keresztül lelkes erőfeszítéssel átlépje az öntudat határait annak érdekében, hogy elérje a szellemtudat határvidékét — kapcsolatot teremtsen az isteni jelenléttel. Az ilyen tapasztalás Isten-tudatot alkot, olyan tapasztalást, mely nagymértékben erősíti az Isten megismerésével kapcsolatos vallásos tapasztalás előzetesen létező igazságát. Az ilyen szellemtudat egyenértékű az Istennél való fiúi elismerés ténylegességének ismeretével. Egyébként pedig a fiúság bizonyossága a hit megtapasztalása.

35 És az Isten-tudat egyenértékű a sajátlényegnek a világegyetemmel való egyesítésével a szellemi valóság legfelsőbb szintjein. Bármely értéknek csak a szellemtartalma

maradandó. Még az is elkerülheti a megsemmisülést az emberi tapasztalásban, ami igaz, szép és jó. Ha az ember nem a továbbélést választja, akkor a szeretettől született és szolgálat által táplált valóságait a továbbélő Igazító őrzi meg. És mindeme dolgok részét képezik az Egyetemes Atyának. Az Atya élő szeretet, és az Atyának ez az élete az ő Fiaiban van. És az Atya szelleme az ő Fiainak fiaiban — a halandó emberekben — van. Végül is még mindig az Atya eszméje az Istenről alkotott legmagasabb rendű emberi felfogás.

* * *